

"כל הימים טובים הם זכר ליציאת מצרים, שאז זכינו לקבל את התורה על-ידי משה רבנו עליו השלום. כמו שכתוב: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה". כי עקר התכלית הוא תורה ותפלה שבשביל זה נברא כל אדם. וזה בחינת: "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו שמר, כי זה כל האדם".

(ליקוטי הלכות הלכות עירובי תחומין הלכה ה' אות ל"ג)

"כי מתקנים העולם רק על-ידי תורה ותפלה, שנמשך קדשתם אז מהקדשה של לעתיד ונשלמין ועולין אז בתכלית העליה והשלמות, ועל פן שבת הגן גם על אדם הראשון כמו שאמרו רבותינו ז"ל. אבל הימים טובים הם זכר ליציאת מצרים שהוא הגאולה הראשונה שהיה על-ידי משה, שזכינו על ידה לקבלת התורה אבל בחינת עליית התפלה בשלמות לא נתברר אז עדן עד שיבוא משיח שעל ידו תהיה הגאולה האחרונה. כי בכלליות העולם גאולה ראשונה ואחרונה הם בחינת משה ודוד שזה בחינת תורה ותפלה":

(השתפכות הנפש אות י"ג)

!!!!לשימוש פרטי בלבד

"וכן הזהיר מאד לעשות מהתורות תפלות, הינו שבכל מקום שילמוד האדם יתחיל להסתכל על עצמו כמה הוא רחוק מכל זה על-ידי מעשיו הרעים וישפך על-ידי-זה את לבו לפניו יתברך ויפרש על-ידי-זה את נגעי לבבו ומכאובי נפשו באותו העת מכל מה שעובר עליו, ואמר שנעשה מזה שעשועים גדולים למעלה. ואמר שעדין לא עלו שעשועים כאלה לפני השם יתברך כמו אלו השעשועים שנעשין מן התפלות אלו שעושין מן התורות. ובודאי יזכה על-ידי-זה לתשובה שלמה ולחיי עולם.

ואמר פעם אחת על התפלות האלו לשון הפתוב: "תכתב זאת לדור אחרון, ועם נברא תהלל יה", הינו שהתפלות האלה נכתבו לדור אחרון, ועתיד להבראות עם, שיהללו יה בהתפלות האלה, והפליג מאד במעלתם. וכתב בהקדמה לספר "לקוטי תפלות" בזה הלשון: תפלות כאלו עדין לא היו בעולם וכו'. והזהיר מאד לעסק בהם תמיד, עין שם. ופעם אחת אמר – עכשו, שיצאו התפלות האלה בעולם, עתידים לתת דין וחשבון על כל יום ויום שאין אומרים אותם".

(השתפכות הנפש הקדמה)

ספר

ליקוטי מוהר"ן

ממאמרות ספורות של הרב החסיד המפורסם ט"א קדישא מה' נחמ"ו כ"י כאור הנהיר נכדו של הרב הקדוש בעש"ט זוק"ל לקטנו מאמר ארז מאמר אמרות ה' עארות צפנת פענח מגלה נסתרות לעורי ישיים ולהוציא אסורים בטטרות בתוכחת ועלה ולהבה מחותרת לסקל הדרכי' ולפקוח עינים ערות הנובד מאצרי מהצב אביים יקרות כל הרוצה למווך עליה' בניים גדולים ע"פ הקדניות ישרות דברי הכמים נבועים כמסמחו' בהם ימנא מרגוע לנשאו ועעת ישרות ויזנו לראות ביאות מורה זדק לקבן משחור' ויזקן על משפטם ק"ק והיכל והולם וערות

גם אלה לחכמים יבית מדעה' : כי לא נגוים שהיו בימי חכמי הש"ס ז"ל הגוי' האלו אשר אט מתגוררים בארצות כי המה היו עובדי כוכבים ומזו' דבקים לכל התועבות לא ידעו את ה' ואת דבר קדשו לא הכירו אכל העמים שבזמנית את ה' הם יריאים ונחמי' כבוד לתורתו עושים חסד ומשפט בארצות וחסד עם היהודי' החובי' חמה כפייהם וחלילה לנו לדבר או לכתוב שום גנאי עליהם וכ"מ שמכר בספרים גוי או נכרי או אומות העולם וכדומה הכוונה על עב"ס אותם שהיו בימי המשנה :

גרובט אין אוסטרלאג און וואלייזשען גיכערעמאלט מיט בעויליגעע איינר העכטע פערררדענטן קייזערליכן צעמיר און ווילנא :

ברפוס פהור"ר שמואל במהור"ר ישכר בער סג"ל

באוסטרהא

תחת ממשלת אדוניט סקיסר האדיר החסיד אווסע פריבוטליוויש דערזאונגע ווילקי האסידהר אימפיראטאר אלעקסנדר פאולאוויטש סאמיע דער. טש אווסע ראסיסקי האסידהר אווסע מילעסטיוושע י"ה :

לסדר ולפרט הנני צוין לוי את בייתי שלום לפ"ק

שער ליקוטי מוהר"ן דפוס ראשון

ספר
תורה ותפילה
חלק ב'

הכולל את התורות שבספר
"ליקוטי מוהר"ן" למורינו רבי
נחמן מברסלב זצוק"ל, ועל כל
תורה מובאת התפילה השייכת
לה מספר "ליקוטי תפילות"
למורינו רבי נתן זצ"ל, תלמידו
המובהק של רבי נחמן
מברסלב

הוצאה מיוחדת לרגל ראש השנה תשע"ב

לעילוי שכינת עוזנו

ולעילוי כל נשמות ישראל וביניהם

לזכר עולם יהיה צדיק (תהילים קיב, ו')

ר' ישראל בער אודסר זצוק"ל בן ר' אייזיק
שלמה

תלמידו של ר' ישראל מקרדון זצוק"ל בן ר' יהודה הלוי
הלפרין

תלמידו של ר' משה ברסלבר זצוק"ל

תלמידו של ר' נתן מנמירוב זצוק"ל

תלמידו של רביה"ק נחמן מברסלב זצוק"ל

זכותם תגן עלינו ועל כל בית ישראל אמן.

כל הזכויות שמורות, תשע"א

למידע נוסף, הזמנות והפצה:

www.bashan.net - nanach148@gmail.com

נדפס בישראל printed in Israel

לרפואתם במהרה של כל חולי עמו
ישראל ובכללם לרפואתם של:

אברהם דוד בן פייה

מלכה בת נעמי

גליה חיה בת שרה

לעילוי נשמות:

אמנון בן ברנד

ברנד בן אנשל

שפרה (סוניה) בת אברהם

יצחק בן ישראל

לגאולת, ישועת והצלחת מצוות ירושת
הארץ הקדושה והטהורה לכל בני ישראל
ובפרט לכל תושבי יהודה ושומרון ובפרטי
פרטות לכל תושבי גבעת סנה יעקב (הר

גריזים) : **לשימוש פרטי בלבד**

המשפחות : אורן, אור פליץ, לבנון, שפר, חזן, טל,
וינשטוק, זוסמן, בן-שושן, ברום, בר-טוב, זילכה, לרנר,
בן-שחר, מגורי, שיטרית, סוכי, אפרסמון, בן-אייל,
מאיר, פלדמן, ג'קסון, ספקטור, פאלק, אודס, ...

להצלחתם, חזרתם בתשובה וגאולתם
של כל נשמות ישראל ובכללם:

מאיר בן אסתר	ליאת בת חני
אברהם בן מרסל	שגיא בן נעמי
אורי יצחק בן כרמלה	אריאל בן אדווה
יהודה אייל בן נעמה לאה	רון ליעם בן אדווה
שגיא ראובן בן מירים ציערל	הודיה בת ליאת
אהרן אורן בן ז'וז'ין	נעמי בת מלכה
אורן בן שושנה	עומד בן נעמי
שרה שמחה בת דורין דבורה	גל בן נעמי
שלמה בן אדה	בן ציון בן תופחה
אלון בן צביה	גיל בן מלכה
איתן בן סמדר	אמיר בן מלכה
בן ציון בן תופחה	זאב בן בתיה
עמית בן אסתר	חני בת שמחה
מנחם בן חנה	יפעת בת חני
שוקי בן מגי	אדווה בת בתיה
אפיק יאיר בן יפית	עידן בן תמר
רונן איתן בן שולמית	יהודה אייל בן נעמה לאה
שלמה בן אסתר	אלחנן בן רותי ולאה
שמעון בן חנה	אופיר בן פנינה
	רועי בן אסתר

תּוֹרַה עַח

שְׁכָתוּב (ויקרא טז): הַשׁוֹכֵן אִתְּם בְּתוֹךְ
 טְמֵאוֹתֶם^(א), וְהוּא בְּחֵינֵת^(ב): אִם
 הַבְּנִים. הֵינּוּ, כְּמוֹ שֶׁהָאֵם הוֹלֶכֶת
 תְּמִיד עִם בְּנֵיהָ, וְאִינֶה שׁוֹכַחַת
 אוֹתָם, כֵּן הַדְּבּוּר, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת
 שְׂכִינָה, הוֹלֶכֶת עִם הָאָדָם תְּמִיד.
 וְזֶהוּ (ירמיה לא): כִּי מִדֵּי דְבָרֵי בּוֹ זָכוֹר
 אֶזְכְּרֶנּוּ; הֵינּוּ כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנּוּ, שֶׁהַדְּבּוּר
 זוֹכֵרֵת אוֹתוֹ תְּמִיד, וְהוֹלֶכֶת עִמוֹ
 אֶפְלוּ בְּמָקוֹם הַטְּנֵפֶת. וְזֶהוּ בְּחֵינֵת
 גְּלוּת הַשְּׂכִינָה, שֶׁהַדְּבּוּר שֶׁהוּא
 בְּחֵינֵת הַשְּׂכִינָה, בְּגְלוּת, וְנִתְאַלֵּם,
 כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים טז): נֶאֱלַמְתִּי
 דּוּמְיָה. וְזֶהוּ (תהלים נח): הָאֲמַנְם אֵלֶם
 צָדֵק תְּדַבְּרוּ; הֵינּוּ כִּי צָדֵק זֶה
 מְלֻכּוּתָא קְדִישָׁא, כְּפִדְעָ^(ג), וּמְלֻכּוּת,
 הוּא הַדְּבּוּר כְּנִל, כְּשֶׁהוּא בְּגְלוּת הוּא
 אֵלֶם. וְלִכֵּן בְּמֶה שֶׁפֶּגַם יִתְקַן, הֵינּוּ
 וְדוּי דְבָרִים. כְּמוֹ שֶׁאֲמַר הַכְּתוּב (הושע
 יד): קָחוּ עִמְכֶם דְּבָרִים - שִׁיתְּוֹדֶה
 תְּמִיד בְּכָל לִבּוֹ, נִכַח פְּנֵי אֲדֹנָי אֲזִי:
 וְשׁוּבוּ אֶל ה' - שִׁישׁוּבוּ כָּל הַדְּבָרִים

וַיְתֵן עֵז לְמַלְכוּו וַיִּרְם קָרוֹן
 מְשִׁיחוֹ שְׁמוּאֵלִיא ב:

הֵנָּה יֵשׁ בְּזֶה בְּחֵינֵת מְשִׁיחַ, וְרוּחַ־
 הַקֹּדֶשׁ, וַיְחַוֵּד קְדִישָׁא בְּרִיךְ
 הוּא וְשְׂכִינָתָהּ, וְתַחֲיָהּ. כִּי תַחֲלַת
 הַבְּרִיאָה הִיָּה כְּדֵי שִׁיתְּגַלֶּה מִדַּת
 מְלֻכּוּתוֹ, וּמַחֲמַת גְּדֵל הָאָרְתוֹ לֹא
 הִיָּה בְּאֶפְשָׁרֵי לְקַבֵּל, וְהַכְּרַח
 לְהִתְצַמְצַם בְּתוֹךְ עוֹלְמוֹת. וְזֶה (תהלים
 קמח): מְלֻכּוּתְךָ מְלֻכּוּת כָּל עוֹלָמִים,
 הֵינּוּ שְׁמִדַּת מְלֻכּוּת הַתְּלַבֵּשׁ בְּתוֹךְ
 עוֹלְמוֹת, כְּדֵי שְׁנוּכַל לְקַבֵּל. וְאִין מִי
 שִׁיקְבֵּל עַל מְלֻכּוּתוֹ, לְכֵן יוֹצְאוֹת
 נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, שִׁיקְבְּלוּ עַל מְלֻכּוּתוֹ,
 כִּי אִין מְלֶךְ בְּלֹא עִם. וּמֵאִין יוֹצְאוֹת
 נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, מֵעוֹלָם הַדְּבּוּר. וְזֶהוּ
 (שה"ש ח): נִפְשֵׁי יִצְאָה בְּדְבָרוֹ, הֵינּוּ
 שְׁנַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹצְאוֹת מֵעוֹלָם
 הַדְּבּוּר. וְהַדְּבּוּר הוּא בְּחֵינֵת מְלֻכּוּת,
 כְּמוֹ שֶׁאֲמַר אֵלֵיהוּ: מְלֻכּוּת פֶּה.
 וּבְחֵינֵת שְׂכִינָה גַם כֵּן, כִּי שׁוֹכְנַת
 אִתְּם תְּמִיד בְּלֵי הַפֶּסֶק רְגַע, כְּמוֹ

(א) עֵיין יוֹמָא נּו וּמ"ר נִשָּׂא פּו. (ב) תְּהֵלִים קַי. (ג) פֶּתַח אֵלֵיהוּ.

שפגם אל שרשו. וזהו בחינת יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, פי מיחד הדבור, שהוא בחינת השכינה כנ"ל, אל ה'. וזהו גם כן שאמר הפתוב (ישעיה מז): ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו פי פי ה' דבר. הינו, כשמיחד הדבור עם ה', שהוא יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה כנ"ל, אזי: ונגלה כבוד ה'. פבוד זו שכינה, כנודע. הינו, שנתגלה ונתגדל הארת השכינה, שהוא בחינת מלכות. פי עכשו נקטן אורה ונחלש כחה, כמו שכתוב בזהר הקדוש^(ט), שהשכינה צוחת: סמכוני באשיות וכו', פי חולת אהבה אני; הינו אהבת ישראל, שאני שוכן אתם אפלו בתוך טמאותם, וזהו גלות השכינה. אבל כמו שאמרנו [שעל-ידי] שיתקן פרצוף מלכות, ויחד הדבור, שהוא בחינת מלכות ובחינת שכינה, עם ה', יתגלה ויתגדל אורה של פרצוף מלכות. וזהו (משלי טז): באור פני מלך חיים; הינו [שעל-ידי] שיתקן הארה בפרצוף מלכות, יכול לחיות, פי שואב חיים ממדת מלכות, שהוא שרשו כנ"ל: וגם זהו בחינת רוח-הקדש, פי מה שאדם חי, אינו פי אם מחמת שנושם נשימות, ומה היא נשימה, שמוציא ומכניס הרוח. וזהו

בחינת (יחזקאל א): החיות רצוא ושוב. ולכן, כשאדם דבוק למלכותא קדישא, ומדבר תורה או תפלה, מוציא ומכניס רוח הקדשה. וזהו (סס לו): ורוח חדשה אתן בקרבכם - הינו קרב שלכם, כשהוא נושם נשימה של קדשה, אזי: ורוח חדשה אתן - הינו רוח הקדש. וזה (בראשית א): ורוח אלקים מרחפת על פני המים; הינו כשלומד תורה, פי מים זו תורה^(י), כידוע, אזי: ורוח אלקים, שהוא רוח-הקדש, מרחפת וחופף עליו ושואב רוח חיים. פי בלא תורה אי אפשר לחיות, כמו שכתוב (בתיקוני זוהר תקון יג דף כז): אלמלא כנפי ראה דנשבי על לבא הוי לבא אוקיד כל גופא. וראה דא מיא זוהר פנחס דף ריח), ומיא דא תורה. פי כשהאיש הישראלי בוער בלבבו להשם יתברך, היה באפשרי להיות אוקיד כל גופא, אבל כשיתלבש באותיות התורה או תפלה, מנגת ומצלת עליו. וכן, חס ושלום, להפך, כשבוער אל תאוות עולם הזה, הוה אוקיד גם כן כל גופא, אבל כשאחר כף לומד תורה או עושה מצוה, היא מנגת ומצלת עליו, ויכול לחיות. פי שואב רוח חיים, שהוא רוח-הקדש, ממדת מלכות, שהוא שרשו. ולכן רשעים

(ד) בתיקון ו' מהי"א תיקונים אחרונים. (ה) עיין תענית ז, ב"ק יז, פב.

העולמות, ולא כמו עכשו, פי עכשו
הוא בהתלבשות עולמות כנ"ל:

וזהו: וינתן עז למלפני, הינו כשינתן
עז והארה למדת מלכות, אזי:

וירם קרן משיחו; פי כל אחד יתקן
בחינות משיח שלו, וילך ממדרגה
אל מדרגה מעט מעט, עד שיתקן
הארת פיצוף מלכות בשלמות, וזהו
בחינות משיח כנ"ל: [גם דברים אלה
אינם מסדרים יפה, וחסר בהם גם
כן, וכפי הנראה המכון מהם,
שמדבר ממעלת הדבור דקדשה, פי
הדבור דקדשה הוא בחינות
השכינה, והוא בחינות רוחו של
משיח בחינות רוח הקדש, בחינות
תחיה, בחינות יחוד קדשא בריך
הוא ושכינתה. וכל זה מבאר מתוך
דברי התורה הנ"ל. רק שאין
הדברים מסדרים כראוי, ואין הלשון
מתקן. אף על פי כן פלם נכוחים
למבין וישרים למוצאי דעת: גם
מבאר מתורה זאת, שהדבור הולך
עם האדם אפלו למקומות
המטנפים, כמו האם ההולכת עם
הגולד לכל מקום שהוא הולך, ועל כן
נקרא הדבור אם הבנים. וזהו: פי
מדי דברי בו זכור אפרנו עוד, הינו
שאפלו אם האדם מנח, חס ושלום,
במקום שהוא, אפלו בשפל המדרגה
מאד, אפלו במקומות המטנפים,

בחייהם קרויים מתים (ברכות יח), פי
מחמת שנפסק מחבל דקדשה, מאין
יהיה לו חיות, ושואב רוח של
שטות, פי דבוק אל מלך זמן וכסיל
(קהלת ד), וזהו שאמרו רבותינו זכרונם
לברכה (סוטה ג): אין אדם עובר עברה
אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. אבל
להפך, נכנס בו רוח הקדש, ורוח
הקדש הוא בחינות מלכות, כמו
שאמר הפתוב (אסתר ח): ותלבש אסתר
מלכות, ודרשו רבותינו זכרונם
לברכה (מגילה יד): שלבשתה רוח
הקדש. ובחינת תחיה גם כן, כמו
שפרש רש"י על פסוק (בראשית מה):
ותחי רוח יעקב - ששרתה עליו
רוח הקדש. וזהו בחינה של משיח,
פי כתוב אצלו (ישעיה יא): לא למראה
עיניו ישפט וכו', אלא הפל ברוח
הקדש. פי אזי יתקן פיצוף מלכות
בשלמות, ונתקבץ כל הבחינת
מלכות אל שרשו, והיתה לה'
המלוכה (עובדיה), והיה ה' למלך על
כל הארץ (זכריה יד), ונוכל להכיר את
בוראנו למעלה מכל העולמות, בלא
שום לבוש וציור ותמונה. וזהו (תהלים
מז): פי ה' וכו' מלך גדול על כל
הארץ, הינו כשימדת מלכות יהיה
גדול, ויתעלה אורה מחמת תקון
מעשינו, אזי נוכל להכיר את בוראנו
על כל, דהינו למעלה מכל

אף-על-פי-כן על-ידי הדבור יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך. דהיננו, שאפלו אם הוא במקום שהוא, אם יתחזק גם שם לדבר על-כּל-פּנים דבורים קדושים של תורה ותפלה והתבודדות, יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך. אפלו שם במקומות הנמוכים, שהם בחינות מקומות המטנפים, אפלו אם נפל למקום שנפל, פי הדבור אינו מניח אותו לשכח את השם יתברך. בבחינות: פי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד; שכל זמן שיש בו הדבור של השם יתברך, שהוא הדבור דקדושה, זה הדבור אינו מניח אותו להיות נשכח מהשם יתברך. פי הדבור זוכר ומזכיר אותו להתחזק בהשם יתברך במקום שהוא. והבן הדבר היטב, מגדל כח הדבור. והוא עצה נפלאה ונוראה למי שחפץ באמת, לבל יאבד עולמו לגמרי, חס ושלום:

עוד מבאר מזה, גדל מעלת עסק התורה הקדושה, שהוא עקר החיים של האדם. פי אלמלא כנפי ראה דנשבי על לבא הוי לבא אוקיד כל גופא, וכנפי ראה הוא בחינות התורה כנ"ל. הינו פי יש באדם שני מיני תבוערות מזורת אש - לטוב

ולחפה; ושניהם אינם טובים. פי לפעמים לב האיש הישראלי בוער מאד מאד להשם יתברך כיקוד יקוד אש. אבל הוא יותר מדי, עד שהיה אפשר להיות אוקיד כל גופא. ואף-על-פי שבער להשם יתברך, אף-על-פי-כן מאחר שהוא יותר מדי אינו טוב. ואי אפשר לקרר ולצמצם ההתלהבות הזאת, שיהיה במדה, כי-אם על-ידי התורה, כי כשיעסק בתורה, תגן התורה עליו ותציל אותו, שיוזכר לצמצם ההתלהבות שיהיה כראוי. וכן יש, חס ושלום, לחפך. פי לפעמים בוער האדם אל תאוות עולם הזה כל כך, עד שגם כן היה אוקיד כל גופא, חס ושלום. אבל כשלומד תורה היא מנגת עליו ומצלת אותו, גם מהתלהבות האש הרע הזה של התאוות, שהיה רוצה לשרפו לגמרי, חס ושלום. נמצא שבלא התורה, חס ושלום, לא היה האדם מתקים כלל, פי היה נשרף ומתבטל מרבוי התבוערות שיש בכחו, לימין יותר מדי, או לשמאל, חס ושלום. וזהו: אלמלא כנפי ראה, שהיא התורה, דנשבי על לבא, הוי לבא אוקיד כל גופא - על-ידי שני מיני תבוערות הנ"ל, ורק התורה מצלת מזה כנ"ל. והבן הדברים למעשה:

תפילה פ

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ברחמיך הרבים, ותזכני לקדש את דבור פי תמיד, ואזכה לדבר תמיד דבורים קדושים הרבה בכל יום ויום, שאזכה להרבות בלמוד התורה הקדושה ובתפלות ותחנונות ובקשות הרבה בכל יום ויום, ולא אפסיק פי מנרסא ולמוד ותפלות ובקשות ושירות ותשבחות לשמך הגדול והקדוש. וכל היום תהיה שיחתי ודבורי בתורה ותפלה. ואזכה להתנדות ודוי דברים לפניך בכל יום על כל מה שפגמתי נגדך, ולפרש חטאי לפניך בפה מלא בפרוש. ואזכה להרבות בהתבודדות תמיד, עד שהדבור דקדשה זכור יזכרני לטובה וישיבני אליך באמת ובלב שלם, בתשובה ושלמה לפניך. ואל תשפחני חלילה באלו המקומות המגנים שנלפדתי בהם בעוונותי הרבים, ותמחר לזכרני ולהוציאני מהם חיש קל מהרה. ותקים בי מקרא שכתוב: "הבן יקר לי אפרים אם ילד שעשועים, פי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, על בן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם יהוה". וברחמיך הרבים הנרחם על שכנינת עזר אשר היא שוכנת עמנו בגלות גדול, ותדבור דקדשה בגלות, ותעזרנו שנוכה להוציא הדבור מהגלות. ותגן בעדנו ותשמרנו תמיד שלא יצא מפינו לעולם שום דבור שאינו כרצונך, ולא נפגם דבור פינו לעולם, רק נזכה לקדש את דבור פינו תמיד, ולהרבות בדבורי תורה ותפלה ושאר דבורים קדושים:

אבי אב הרחמן, קרבני לתורתך הקדושה, וזכני להנות בתורתך יומם וליילה, עד שאזכה לקרר כל חמימותי על ידי דבור פי בתורה ותפלה, כי אתה יודע עצם תבערת מדורת לבבי, אשר לבבי בוער מאד ברשפי שלהבת, לפעמים לבבי בוער מאד אליך ביקוד יקוד אש, "כי ענה כמות אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש שלהבת יח", אבל הוא יותר מהמדה, עד שיכול לאוקיד כל גופי חס ושלום, ובתוך כך נתבלבל דעתי וחזר וכוער לבי חס ושלום אל התאוות עולם הזה כלפיד אש, "כמו תנור בוערה מאפה", עד אשר רוצים חס ושלום לאכל

ולשרף את גופי ונפשי חס ושלום, ואיני יודע להיכן לברח ולהטמן מפני האש הגדולה הזאת, ואני הולך נע ונדר בארץ הנשמה הזאת ואין לי שום מנוחה מרודפי, "שקרתי ואהיה בצפור בודד על גג", כספינה המטרפת בלב ימים, עולה שמים ויורד תהומות, כי העליה היא שלא כסדר והירידה שלא כסדר. "כאיש שבור וכבד עברו יין", וידעתי שכורה וכל חכמתי תתבלע. כי כל מה שרציתי להתחכם בתחבולות ועצות פגגו אויבי נפשי, לא עלתה בידי מאומה. אגא יהוה אתה ידעת את כל אשר נעשה עמי מעודי עד היום הזה, "ועתה יהוה אלהינו אבינו אתה, אנהנו החמור ואתה יוצרנו ומעשה ידך פלנו", הנני בידך בחמור ביד היצור, כי עתה אין לי שום חכמה ואין תבונה ואין עצה, כי אם לזעק ולצעק אליך לבר, עד שתחנני ברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה, ותקרבני אליך למענד לבר.

מלא רחמים תן לי בית מגום לתוך דבורי תורה ותפלה, שאזכה להרבות בדבורי תורה ותפלה בכל יום ויום. ורוח אלהים של הדבור הקדוש ירחף עלי ויגן בעדי ויצילני. וינשב על לבי, וככה אש התאוות, עד שיתפסלו כל התאוות ממני מעתה ועד עולם, ואזכה על ידי התורה הקדושה לצמצם גם את ההתלהבות דקדושה אליך, שיהיה ההתלהבות אליך בהדרגה ובמדה פרצונך הטוב באמת לאמתו. ולא אצא חוץ מהמדה כלל, ותצילני בזכות הדבור הקדוש, בזכות התורה הקדושה, מפל מיני חטאים ועוונות ופשעים ומכל התאוות רעות. ותגרש הרוח שמות ממני. ותופני להמשיך עלי רוח חיים, רוח הקדש דרך החכל דקדושה, על ידי הדבור דקדושה. ותקנים בנו מקרא שפתוב: "ונתתי לכם לב בשר, ואת רוחי אמן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטו תשמרו ועשיתם". ונזכה להעלות המלכות דקדושה מהגלות. ותזכה אותנו ואת כל עמך בית ישראל, שנוזכה כל אחד ואחד לגלות חלקי קדושת משיח המשרש בקרב כל אחד ואחד מיישראל. ותמשיך עלינו חיים טובים וארוכים ותופנו לחיים נצחיים, ותחמל עלינו ותושיענו ותזכנו לעמד ולקום בתחית המתים לחיי עולם עם שאר הצדיקים והחסידים והתמימים והבשרים:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שנשמר חקך ומצותך בעולם הזה, ונזכה ונחיה ונראה ונירש טובה וברכה לשני זמות המשיח ולחיי העולם הבא. ונזכה להגדיל ולגשא ולפאר ולרומם מלכותך בעולם, ולגלות ולפרסם

מלכותך לכל באי עולם. ולהעלות המלכות דקדושה לשרשה, ותשיב אל דודה באהבה ואהבה ורעות. ויהיה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה ביחודא שלים על דינו תמיד, "ימלא פי תהלתך, כל היום תפארתך. אברכה את יהוה בכל עת, תמיד תהלתו בפי. תהלת יהוה ידבר פי, ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. ואנחנו נברך יה, מעתה ועד עולם, הללויה". ואזכרה לקנים מקרא שפתוב: "לא ימוש ספר התורה הזה מפיד, ותגית בו יומם ולילה". ונאמר: "ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה, רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיד, לא ימוש מפיד, ומפי זרעך, ומפי זרע זרעך אמר יהוה מעתה ועד עולם", ונזכרה להפיר אותך באמת למעלה מכל העולמות. ויקנים מהרה מקרא שפתוב: "ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו. כי ליהוה המלוכה ומושל בגוים. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו ותהיה ליהוה המלוכה. ותהיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד":

!!!!לשימוש פרטי בלבד

תורה עט

שפתוב בזהר הקדוש (בראשית דף כה):
 משיח דא משה, כמו שאפרש. כי
 משה מסר נפשו בעד ישראל, כי
 ידע שפלותו באמת, וידע חשיבות
 וגדלות ישראל, כמו שפתוב (במדבר יב):
 והאיש משה ענו מאד מכל האדם,
 ומחמת זה מסר נפשו וחיותו בעדם.
 לכן מי שהוא צדיק באמת, ויודע
 שפלותו, ויפיר חשיבות ישראל,
 יכול למסר את נפשו בעדם. ואימתי
 יכול לראות שפלותו, בשבת. כי

בַּטַח בֵּי עַט וְעֵשָׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ
 וְרַעַה אַמּוֹנָה (תהלים לו):

הנה הכלל - שצריך כל אדם
 לראות, שמצדו לא יהיה
 עכוב משיחא, דהינו לעשות תשובה
 שלמה ולתקן מעשיו. ובכל צדיק
 וצדיק, מי שהוא צדיק באמת, יש בו
 התגלות משיח, ואף-על-פי שאין בו
 התגלות משיח, יש בו מדה של
 משיח, שהוא בחינת משה, כמו

(בראשית פ' טו כב): כִּשְׁפָגַע אָדָם הָרִאשׁוֹן
 לְקִינוֹ, וְשָׁאֵל לוֹ: מַה נַּעֲשֶׂה בְּדִינְךָ,
 וְהָשִׁיב לוֹ שֶׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה. אָמַר: אִם
 כָּךְ תִּקְיֶיךָ חֵילָא דְתְּשׁוּבָה, פִּתַּח
 וְאָמַר: מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת.
 וְלִכְאוּרָה, מַה עֲנִין שַׁבַּת אֲצֶל
 תְּשׁוּבָה. אָבֵל לְפִי דְבַרְיֵנוּ מְכוֹן
 הַיֵּטֵב, כִּי כִּשְׁעוּשָׁה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 וְנִדְחָה הֲרַע לְגַמְרִי, וַיֵּשׁ לוֹ נִיחָא -
 זְהוּ בְּחִינַת שַׁבַּת, וּבְחִינַת שְׂדֵי,
 וּבְחִינַת מַט'ט. כִּי מַה הוּא שְׂדֵי -
 שְׁאָמַר לְעוֹלְמוֹ דֵּי (חגיגה יב ב"ר פ' מו).
 וּבְחִינַת שַׁבַּת גַּם כֵּן כְּךָ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (בראשית ב'): וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל
 מְלָאכְתּוֹ, וְאָמַר דֵּי. וּבְחִינַת מַט'ט
 הוּא גַם כֵּן בְּחִינַת שְׂדֵי, כְּנֹדַע. וְזְהוּ
 שֶׁכְּתוּב בְּזֶהָר הַקְּדוֹשׁ (בראשית דף כז) עַל
 פְּסוּק "וַיִּקַּח אֶת הָאָדָם וַיְנַיִיחָהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן וְכוּ": וַיִּקַּח - מֵאֵן נֹטֵל לֵה, אֱלָא
 נֹטֵל לֵה מֵאַרְבַּע יְסוּדֵין דִּילָהּ וְכוּ'.
 בְּזַמְנָא דְתַב בְּתִיבְתָא וּמְתַעֲסַק
 בְּאוּרִיתָא, קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נֹטֵל לֵה
 מִתְּמוֹן. וְעֵלָה אֶתְמַר וּמִשֵּׁם יִפְרֵד -
 אֶפְרִישׁ נַפְשָׁה מִתְּאֹהָ דִּילְהוֹן וְכוּ'.
 לְעֵבְדָּה - בְּפִקּוּדֵין דְעֵשָׂה, וּלְשִׁמְרָה
 - בְּפִקּוּדֵין דְלֵא תַעֲשֶׂה וְכוּ'. וְאֵי עֵבֵר
 עַל אוּרִיתָא, אֶתְשַׁקֵּיָה מִמְרִירו
 דְּאֵילָנָא רַע, דְּאִיְהוּ יֵצֵר הֲרַע. וְאִם
 תִּיבִין בְּתִיבְתָא, אֶתְמַר בְּהוֹן: וַיִּזְרְהוּ

בְּשַׁבַּת נְאָמַר (שמות טז): רָאוּ כִּי ה' נָתַן
 לָכֶם אֶת הַשַּׁבָּת; כִּי שַׁבַּת הוּא שִׁין
 בַּת, שִׁי"ן - תֵּלַת גּוּנֵין דְּעֵינָא, בַּת -
 בַּת עֵין, וְעַל כֵּן בְּשַׁבַּת יְכוּל לְרִאוּת
 שְׁפָלוּתוֹ. וְזְהוּ: שָׁבוּ אִישׁ תַּחְתּוֹ,
 הַנְּאָמַר בְּשַׁבַּת (שם), הֵינּוּ תַּחַת
 מְדַרְגָּתוֹ, שְׁפָל מִמָּה שֶׁהוּא. וְעַל כָּל
 פְּנִים אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, הֵינּוּ
 לְמַעְלָה מִמְּדַרְגָּתוֹ, כְּגוֹן עוֹשֶׂה
 מַעֲשֶׂה זְמֵרִי וּמִבְּקַשׁ שְׂכָר כְּפִינְחָס
 (סוטה כב). וְאֵימַתִּי יְכוּל לְרִאוּת
 שְׁפָלוּתוֹ בְּשַׁבַּת, כִּשְׁעוּשָׁה תְּשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, שֶׁהִיא שַׁבַּת. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (דברים ל'): וּשְׁבַת עַד ה' אֶלְקֵיךָ, אֶתְנוּן
 דְּדִין כְּאֶתְנוּן דְּדִין. כִּי יֵשׁ שְׁנֵי
 תְּשׁוּבוֹת. אַחַת: יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שֶׁעוֹשִׂין
 מִשָּׂא וּמִתָּן וְהוֹלְכִין בְּהַבְּלֵי עוֹלָם
 הַזֶּה, וּבְאֲמָצְעוֹת נוֹפֵל לוֹ הַרְהוּרֵי
 תְּשׁוּבָה, וְאַחַר־כֵּן חוֹזֵר לְמִקְוָמוֹ
 הָרִאשׁוֹן. וְזְהוּ בְּחִינַת (יחזקאל א):
 הַחַיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב, שְׂאִין לוֹ נִיחָא, כִּי
 פֶּעַם טָמֵא וּפֶעַם טָהוֹר, כְּשֶׁר וּפְסוּל,
 אָסוּר וּמְתָר, וְזְהוּ בְּחִינַת שֵׁשֶׁת יְמֵי
 חוּל: אָבֵל תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה הוּא
 בְּחִינַת שַׁבַּת, שֵׁישׁ לוֹ נִיחָא. כִּי בֵּא
 שַׁבַּת - בֵּא מְנוּחָה^(א); שֵׁישׁ לוֹ מְנוּחָה
 מִכָּל וְכָל, וְנִדְחָה הֲרַע לְגַמְרִי. וְתַדַּע
 נְאָמְנָה, שֶׁתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה הוּא
 בְּחִינַת שַׁבַּת, כִּי אֵיתָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה

ה' עץ, דא עץ החיים, ובה וימתקו המים. ודא משה משיח, דאתמר בה ומטה האלקים בידי. מטה דא מט"ט, מסטרה חיים ומסטרה מיתה, עד כאן לשונו. וזה כמו שפרשנו, הינו כשעושה תשובה שלמה, שידחה הרע לגמרי ונעשה כלו טוב, זהו בחינות משה משיח, דאתמר בה ומטה האלקים בידי, הינו שהיה בידו להפך [מרע לטוב]. ומטה דא מט"ט, מסטרה חיים ומסטרה מיתה. כי מט"ט הוא בחינות משנה, שזה בחינות ששת ימי החל, שהם בחינות ששה סדרי משנה, שכלולים מששה בחינות: כשר ופסול טמא וטהור אסור ומתיר כנודע. ועל כן אלו בני אדם שאינם קבועים עדין בעבודת הבורא יתברך, ואין תשובתם שלמה עדין, רק לפעמים נופל לו ההור תשובה ומתחיל קצת בעבודתו יתברך, ואחר-כך נופל מזה וחוזר למקומו, ואחר-כך הוא חוזר ונתעורר, וחוזר ונופל וכן משתנה בכל פעם מטוב לרע ומרע לטוב - זאת התשובה היא בחינות ששת ימי החל, שהם בחינות כשר ופסול וכו' כנ"ל. כי הוא גם כן פעם כשר ופעם פסול, פעם טמא ופעם טהור וכו', כי אין לו נחא. אבל כשעושה תשובה

שלמה, זהו בחינות שבת, כמו שפרשנו. וזהו בחינת משה משיח, שהיה בידו להפך מרע לטוב, ונדחה הרע לגמרי, וזהו בחינות שדי, ויש לו נחא מכל וכל. ובחינת מט"ט גם כן בחינות שדי, אף-על-פי שאמרנו שבחינות מט"ט הוא משנה, זהו בששת ימי החל. אבל כשבא שבת - בא מנוחה, וישבת מפל מלאכתו, וזהו בחינת שדי. [אזי נכלל מט"ט בבחינת שדי]. היוצא לנו מזה - שכשעושה תשובה שלמה שהוא בחינת שבת כמו שאמרנו, על ידי זה יכול לראות שפלותו כנ"ל: וזה הוא: בטח בה' - לשון השקט ובטח, שיש לו מנוחה מכל וכל. ועשה טוב - הינו שנתהפך מרע לטוב גמור. שכן ארץ - הינו בחינות נפש, כמה דאת אמר (תהלים קמ"ג): נפשי כארץ וכו'. הינו שהנפש יש לו נחא, מחמת שעשה תשובה שלמה כנ"ל. וכשעושה תשובה שלמה הוא בחינות שבת, ויכול לראות שפלותו, וחיובות ונגדלות ישראל. וזהו: ורעה אמונה - הינו שיכול להיות כמו רעיא מהימנא, שיכול למסר את נפשו בעד ישראל:

שיך לעיל, לענין שפלות, שהוא בחינות שבו איש תחתיו, דהינו שמחזיק עצמו שפל

למטה תחת מקומו ומדרגתו: שוב שמעתי משמו, זכרנו לברכה, בענין זה, שעלידי'זה שזוכין לראות שפלותו באמת, על-ידי'זה אין שום אדם יכול להוציאו ולדחותו ממקומו, דהינו לקפח פרנסתו, חס ושלום. פי מאחר שהוא ענו ושפל באמת, הוא בבחינת אין, ואינו תחת המקום כלל, על פן בודאי אין יכולין לדחותו ממקומו. וזהו: שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו, הינו על-ידי שזוכין לשפלות, שזהו בחינות: שבו איש תחתיו, שמחזיק עצמו תמיד בשפלות למטה תחת מקומו ומדרגתו פנ"ל, על-ידי'זה אל יצא איש ממקומו, פי שום אדם לא

יוכל להוציאו ממקומו, דהינו לדחותו מפרנסתו, חס ושלום פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין פא): כל היורד לאמנות חברו, פאלו בא על אשת איש וכו'; פי מאחר שיורד לאמנות חברו, ורוצה לדחות חברו ממקומו ומפרנסתו, נמצא שהוא רוצה לפגם בחינת שפלות הנ"ל, בחינת: שבו איש תחתיו וכו' פנ"ל, ועל פן הוא פאלו בא על אשת איש. פי אשת ראשי תבות: שבו איש תחתיו, הינו שפוגם בבחינת ענוה ושפלות, שהוא בחינת: שבו איש תחתיו, שעל-ידי'זה: אל יצא איש ממקומו, פנ"ל:

תפילה פא

"ביהנה חסיתי אידך תאמרו לנפשי נודי הרכם צפור, שקדתי ואהיה בצפור בודד על גג, כל היום חרפוני אויבי מהוללי בי נשבעו, פי אפר פלחם אכלתי ושקני בכבי מסכתוי. מפני ועמד וקצפה, פי נשאתני ותשליכני". פי אני הולך בעולם, נע ונד בארץ. ואין לי שום מנוחה והשקט. פי הרוח סערה הולך וסוער, ואני מבלבל ומטרף מאד יותר מספינה התועה בלב ים. את מרירות עין הדעת טוב ורע טעמתי, ונתערב בי מאד הטוב והרע יחד, ואין לי שום מנוחה והשקט. לפעמים מתעורר בי הטוב, ומגיע לי הרזור תשובה, ואני מתחיל להרגיל עצמי בדרך יתרה בדרך התורה הקדושה, ולכסף לתשובה שלמה באמת, אך הוא

למצער מאד, ובתוך כך מתעורר חס ושלום אש התאווות, ואני הולך ותועה עולה ויורד יורד ועולה, והשקט לא אוכל. אוי לי מיצרי אוי לי מיצרי. פאכן הנתון בתוך כך הקלע, בן נפשי מטרפת בין מצולות טיט עכירת תאות עולם הזה והכליו. ובאמת אין לי שום משל ודמיון לכנות ולהדמות עצם הרחמנות שעלי. מיום היותי על האדמה עד היום הזה, "לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז":

על בן באתי להפיל תחנתי לפניך יהוה אלתי ואלתי אבותי מלא רחמים, שתמציא לי ברחמיך מנוחה והשקט, ותזכני בתשובה שלמה לפניך באמת. אל שדי יתן לי רחמים. האומר לעולמו די, יאמר לצרותי די. האומר לים עד פה תבא, הוא יגזור בהיצר הרע שלי ובכל הרודפים אותי שישתלקו ממני ויתפטלו ממני, ויניחוני לעבדו בקביעות באמת ובלב שלם, בשוכה ונחת אושע, בהשקט ובבטחה תהיה גבורתי. ולא אלך עוד עמו בקרי ובמקרה חס ושלום. ולא אהיה פגלגל החוזר חס ושלום, כמטה המתהפך, פעם פשר ופעם פסול, פעם טהור ופעם טמא חס ושלום. רק אזכה ברחמיך לעשות תורתי קבע. ולקבע עצמי בקביעות גמור בתוך קדשתך באמת מעתה ועד עולם, ולעשות תשובה שלמה באמת, ולעבד אותך תמיד יומם ולילה בכל לב ונפש בשני יצרי באמת.

לשבת-קודש

ותעלני מהרה מממאח לטהרה מחל לקדש מששת ימי החל לקדשת שבת קדש. ותזכני לקבל שבת קדש בשמחה גדולה, ובחדוה רבה ועצומה ובכל מיני כבוד וענג שבת, וקדשה וטהרה גדולה פרצונך הטוב באמת. ואזכה להכלל בקדשת שבת תמיד לעולם ועד, ולהמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החל. ואזכה לתשובה של שבת קדש, ולנוח מעתה מפל עניני חל. ולהפך פני לגמרי מתאווות עולם הזה והכליו, ולקבע עצמי באמת בתוך הקדשה במנוחה והשקט, במנוחת אהבה ונדבה, מנוחת אמת ואמונה מנוחת שלום ושלוח השקט ובטח, מנוחה שלמה שאתה רוצה בה. ולא יהיה ברוחי רמיה כלל, ולא אשוב עוד לכסלה לעולם:

ואם הרביתי אשמה, עד אשר חטאי לא ימדו ולא יספרו, וכברו מחול ימים, ואין שום לשון בעולם לכנות בו רבוי ועצם פשעי ופגמי נגדך. אוי לי פי חטאתי אוי מה עשיתי, אוי לי איך לא חסתי על נפשי הקרה מאד. איך הייתי

אָכָר על נַפְשִׁי יוֹתֵר מִכָּל מִינֵי רוּצְחִים וְאִכְזָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְאִלוּ הָיוּ מִתְקַבְּצִים עָלַי יַחַד כָּל הַרוּצְחִים וְהַגּוֹלְגִיִּים וְהַאִכְזָרִים שֶׁבְּעוֹלָם לֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לִי בְּאֶלְפָּה שָׁנִים מֵה שְׁאֲנֹכִי עֲשִׂיתִי לִי בְּעֲצָמִי עַל־יְדֵי חֲטָא וּפְגָם אֶחָד שֶׁחֲטָאתִי נִגְדָּד. מִכָּל שָׁכֵן כִּי חֲטָאִי רַבּוּ מִסְפֵּר. אִוִּי אִוִּי וְאִבּוֹי. אִוִּי לִי וְיִי וְאַלְלִי. מִי יוֹתֵר רֵאשִׁי מִיּוֹם וְעַיִנִי מְקוֹר דְּמָעָה וְאַבְכָּה יוֹמָם וְלַיְלָה עַל חַלְלִי. כִּי חַלְלֵתִי אֶת קִדְשֹׁתִי, וְטִרְפָּתִי אֶת נַפְשִׁי בְּאִפִּי, וְעַיִנִי אֶת נַפְשִׁי בְּכָל מִינֵי עֲנֻיִים מְרִים וְקוֹשִׁים שֶׁבְּעוֹלָם. הֲרִינִי לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים. אֲנִי מְלֵא עוֹן וְאַתָּה מְלֵא רַחֲמִים. אֲנִי מְלֵא בְּלִבּוֹלִים וּמַחֲשָׁבוֹת רָעוֹת וְעַקְמִימוֹת שֶׁבְּלִבִּי, וְאַתָּה מְלֵא טוֹב וְיֵשֶׁר וְאַמֶּת וְחֶסֶד וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם עֲשֵׂה עִמִּי פְלֵא לְחַיִּים לְכָל אֶהְיָה כַּמֵּת בְּחַיִּי חֵם וְשְׁלוֹם. עֲשֵׂה מֵה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, בְּאִפֵּן שְׁאֲזַכֶּה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, לְתִשׁוּבָה שֶׁל שַׁבַּת קֹדֶשׁ. וְאֲזַכֶּה לְקַבֵּעַ עֲצָמֵי עַל הַתּוֹרָה וְעַל הַעֲבוּדָה, וְלִהְיוֹת כָּל יְמֵי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּקַבְּיוֹת גְּדוֹל. וְלִהְיֶלֶל תְּמִיד גַּם בְּשִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה בְּקִדְשֶׁת שַׁבַּת קֹדֶשׁ. וְאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי קִדְשֶׁת שַׁבַּת קֹדֶשׁ לְרֵאוֹת שְׁפִלוּתִי בְּאַמֶּת. וְתוֹכְנֵי לְעֲנוּהָ אֲמִתִּית, וְאַהֲרִי שֶׁפֵּל בְּעַיִנֵי לְמַטָּה מִמְדַּרְגָּתִי הַשְּׁפֵלָה מְאֹד. וְעַל כָּל פְּנִים לֹא אֵצֵא מִמְקוֹמִי וְלֹא אֶטְעֶה חֵם וְשְׁלוֹם בְּעֲצָמֵי. וְאַהֲרִי מְכִיר אֶת מְקוֹמִי הַשְּׁפֵל וְנִמְוֹךְ מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמְסָפֵר. וְלֹא יִהְיֶה בְּלִבִּי גְאוּהָ טְמוּנָה חֵם וְשְׁלוֹם. וְתַצִּילֵנִי מִגְּאוּהָ וּנְבָהוֹת וּמְגַסּוֹת הַרוּחַ תְּמִיד.

אָבִי שֶׁבְּשֵׁמוֹם זַכְּנִי לְעוֹן שֶׁל שַׁבַּת, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְרֵאוֹת שְׁפִלוּתִי בְּאַמֶּת תְּמִיד. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם שְׁפִלוּתִי בְּלִי שְׁעוֹר, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן מִבְּלִבָּיִם דַּעֲתִי מִיַּד בְּפָנִיּוֹת וּגְאוּהָ בְּלִי שְׁעוֹר. וְאִינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ מְדַרְכֵי הַעֲנוּהָ. יְהוֹה אֱלֹהִים אַתָּה יוֹדֵעַת אֶת לִבִּי. אַתָּה יוֹדֵעַת חֲרָפָתִי וּבִשְׁתִּי וּכְלָמָתִי נִגְדָּד כָּל צָרָרִי. הַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת. וְתַצִּילֵנִי מִגְּאוּהָ וּנְבָהוֹת וּמְרִמוֹת רוּחָא. וְתוֹכְנֵי לְעֲנוּהָ אֲמִתִּית, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְרֵאוֹת שְׁפִלוּתִי, וּגְדֻלוֹת וְחִשְׁבוֹת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁתְךָ, וְלִמְסַר נַפְשִׁי עֲבוֹרָם תְּמִיד:

לו' אדר, הילולא דמשה רבינו ע"ה

וְתַשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתוֹכְנֵי שְׁמַצְדֵי לֹא יִהְיֶה עֹכֹב בֵּינִי מְשִׁיחַ חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַת אֶת אֲשֶׁר כָּבַר גְּרַמְנוּ בְּמַעֲשֵׂינוּ הַרְעִים עֹכֹב בֵּינִי מְשִׁיחַ כְּמָה פְּעָמִים. וְהִיאָרְכֵנוּ אֶת הַגְּלוּת בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים. אָמֹר לְצָרוֹתֵינוּ דִּי, וְשְׁמַרְנוּ וְתַצִּילֵנוּ מֵעַתָּה מִחֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וּמִהַרְהוּרִים רָעִים וּמַחֲשָׁבוֹת

רעות, ומפל מיני בלבול הדעת, וזכנו למחשבות זפות למחשבות קדושות צחות ונכונות. מלא רחמים, קרבני אליך באמת וזכני ללכת בדרך ישראלים לפניך. הפכני מרע לטוב גמור. הט לכבי אליך באמת. זכני לטוב אמתי לטוב הנצחי. הקם "על סלע רגלי בונן אשורי", שאזכה להיות קבוע לנצח בעבודתך ובתורתך וביראתך באמת ובלב שלם. "בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ונהלני. נפשי ישוב, ונחני במעגלי צדק למען שמו", וזכני להתקרב לצדיקים אמתיים ולתמימים וישרים בלבותם באמת, ותן לנו ברחמיך מנהיג אמתי רועה נאמן, כמו משה רבנו עליו השלום רעיא מהימנא, אשר ישא אותנו "פאשר ישא האמן את הינק", עד אשר יביאנו לתוך הקדשה והתשובה באמת. ותמהר ותחיש לגאולנו ותביא לנו את משיח צדקנו. ותעורנו להיות פרצונך הטוב כל ימי חיינו, ונזכה לקדם מקרא שפתוב: "בטח ביהוה ועשה טוב, שכן ארץ ורעה אמונה. השיבנו יהוה אליך ונשובה, חדש ימינו פקדם":

!!!לשימוש פרטי בלבד!!!

תורה פ

- מאש וזה - ממים, שהם תרי הפכים, פי מים מככה אש, והקדוש ברוך הוא עושה שלום ביניהם ומחברם יחד. והוא בחינת יוסף, פי יוסף מחבר תרי הפכים - חסדים וגבורות. לך נאמר ביוסף (בראשית לו): ויבא יוסף את דבתם רעה - הוא בחינת גבורות, פי שמאל דוחה (סוטה מז), את אחי אנכי מבקש (בראשית שם) - הוא בחינת חסדים, פי ימין מקרבת (סוטה שם). וכתוב (בראשית מב): ויוסף הוא

י' עז לעמו יתן, י' יברך את עמו בשלום (תהלים כט):

הנה ידוע שגדול השלום, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (עוקצין פ"ג), שלא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה אלא השלום. ומה הוא השלום, שמחבר תרי הפכים, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (זוהר ויקרא דף יב) בפסוק: עושה שלום במרומיו, פי זה המלאך

השליט - הוא בחינת גבורות, הוא המשביר לכל עם הארץ - זה בחינת חסדים. ונאמר אצלו (שם מא): ויקראו לפניו אברה, ופרש רש"י: אב בחקמה ורך בשנים; שהוא מחין דגדלות וקטנות [שהם בחינת חסדים וגבורות, פי'דוע]:

וזהו בחינת קדוש השם, כי קדוש השם הוא גם כן בחינת חסדים וגבורות, כי מתחלה הוא נתלהב בשלהובין דרחימותא, זהו בחינת חסדים, ואחר־כך מתגבר על יצרו, ומוסר את נפשו למות על קדוש השם, זהו בחינת גבורות, שזהו בחינת שלום, בחינת יוסף כנ"ל. ולכך אפלו פושעי ישראל הערו את נפשם למות על קדוש השם, כי ישראל עלה במחשבה וכו' (ב"ר פ"א), ואפלו פושעי ישראל, אף שעדין הוא מכנה בשם ישראל, יש להשם יתברך תענוג גדול ממנו, כמו שכתוב (ישעיה מט): ישראל אשר בך אתפאר. וכשרוצין להפריד אותו מבחינה זו ישראל, שהיא בחינת ו', כנודע, ואי אפשר לקרותו בלא ואו שניה, שהוא בחינת יוסף, ותכף ומיד נתעורר בו בחינה זו למסור נפשו כנ"ל. [פרוש, כי כל אחד מישראל, אפלו פושעי ישראל, כל

זמן ששם ישראל נקרא עליו, כי נקרא פושעי ישראל (כמבאר בסימן יד ויז), אף־על־פי שחטא ישראל הוא (סנהדרין מד), ומאחר שנקרא עדין בשם ישראל, שהוא בחינת ו' כנ"ל, על כן יש בו בחינת יוסף גם כן, כי ואו אי אפשר לקרותה בלא ו' שניה. הינו שישראל שהוא בחינת ו', מקשר בו ו' שניה, שהוא בחינת יוסף (כי ישראל ויוסף כחדא אזלי פי'דוע^(א)). נמצא, שבכל אחד מישראל מקשר בו בחינת יוסף, שהוא בחינת שלום, בחינת קדוש השם כנ"ל. ועל כן תכף כשרוצין להעבירו על דת, חס ושלום, להפרידו מבחינת ישראל, נתעורר בו תכף בחינת יוסף שמקשר בישראל, שהוא בחינת מסירת נפש על קדוש השם. דהינו שלהובין דרחימותא, והתגברות על יצרו למות על קדוש השם, שזהו בחינת שלום, בחינת יוסף כנ"ל]: כלל העולה - שיוסף הוא בחינת השלום, והשלום הוא פלי שעל־ידו בוא יבוא כל ההשפעות והברכות לישראל. וכונתו יתברך שמו בזה, פדי שיוכל כל אדם הישראלי לדבר דבורים של קדשה לפני השם יתברך. ומה הוא קדשה - חקמה, כי חקמה נקרא קדשה, כנודע^(ב). וזהו

(א) עיין זוהר וישב דף קפב ע"ב. (ב) עיין זוהר אחרי דף סא.

וְרֹאשִׁית הוּא חֲכָמָה מְחָא. וְרָגְלוֹ הוּא
 בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (ישעיה מא):
 צָדֵק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ; וְצָדֵק הוּא
 הַדְּבֹר, וְדְבוּר הוּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת,
 כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תהלים קמה): וּגְבוּרַתְךָ
 יִדְּבֹר. נִמְצָא שֶׁפְּתוּב אֲצֵל יוֹסֵף
 חֲסִדִים וּגְבוּרוֹת כְּנִל, וְיוֹסֵף הוּא
 הַשְּׁלוֹם מִחֶבֶר תְּרֵי הַפְּכִים לַהֲיוֹת
 אֶחָד, וְיִבּוֹא יְשׁוּעוֹת וּבְרָכוֹת
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת. כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב
 (ישעיה יב): וְשִׂאֲבַתְּם מִיַּם בְּשִׁשׁוֹן
 מִמַּעֲיָנֵי הַיְּשׁוּעָה, וְתִרְגַּם אוּנְקְלוֹס:
 וְתִקְבְּלוּן אֶלְפֵן חֲדַת; הִינּוּ שְׁעַל־יְדֵי
 הַתְּשׁוּעָה, יְבּוֹא תוֹרָה וְאֶלְפֵן חֲדַת
 מֵאֵת הַבוּרָא יִתְבַּרְךָ, לְכָל אֶחָד לְפִי
 מְדַרְגָּתוֹ; וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק: ה' עֵז
 לְעַמּוֹ יִתֵּן, ה' יְבַרְךָ אֵת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם.
 הִינּוּ כְּמוֹ שֶׁפֶּרֶשׁ רַש"י, כִּשְׁה' יְבַרְךָ
 בְּרָכוֹת עַל יְדֵי כְּלֵי שְׁלוֹם, אֲזִי - עֵז
 שֶׁהִיא הַתּוֹרָה גַּם כֵּן לְעַמּוֹ יִתֵּן, הִינּוּ
 וְתִקְבְּלוּן אֶלְפֵן חֲדַת. [נִרְאֶה בְּאוּר
 הָעֲנִיָּן, כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׁלוֹם יְכוּלִין
 לְדַבֵּר דְּבוּרִים בְּקִדְשָׁה, כִּי הַשְּׁלוֹם
 מִחֶבֶר תְּרֵי הַפְּכִים, חֲסִדִים וּגְבוּרוֹת,
 שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת יוֹסֵף, בְּחִינַת מְסִירַת
 נֶפֶשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם כְּנִל. וְעַקֵּר
 הַקְּדוּשָׁה הוּא חֲכָמָה וּמַחִין דְּקִדְשָׁה,
 כִּי חֲכָמָה נִקְרָא קֹדֶשׁ כִּפְדוּעַ. כִּי קֹדֶשׁ
 הוּא בְּחִינַת רֹאשִׁית, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב
 (ירמיה ב): קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רֹאשִׁית

כְּשֶׁאֲדָם מְדַבֵּר בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה
 בְּחֲכָמָה וְשִׁכְל, וּמַחִין וְשׁוּמֵעַ מַה
 יִדְּבֹר, נִקְרָא קֹדְשָׁה. וַיֵּשׁ לַהֲשֵׁם
 יִתְבַּרְךָ תַּעֲנוּג גְּדוֹל מְזֵה, כִּי נִבְנָה
 מְזֵה מַחִין, שֶׁהִיא חֲכָמָה, וְהַדְּבוּר,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת יְרוּשָׁלַיִם. וְזֶה בְּחִינַת
 (תהלים קמז): בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם ה'. כִּי
 יְרוּשָׁלַיִם הוּא בְּחִינַת דְּבוּר, כְּמוֹ
 שֶׁפְּתוּב (בראשית יד): וּמִלְכֵי צָדֵק מֶלֶךְ
 שָׁלֵם, וְתִרְגַּם אוּנְקְלוֹס: מִלְכָּא
 דִּירוּשָׁלַיִם. וְצָדֵק הוּא בְּחִינַת הַדְּבוּר,
 כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תהלים נח): צָדֵק תִּדְּבֹרֶן.
 וְה' הוּא בְּחִינַת מַחִין כְּפִדוּעַ. אֵימַתִּי
 הוּא נִבְנָה, כְּשֶׁנִּדְּחֵי יִשְׂרָאֵל, רוּצָה
 לומר מִי שֶׁהִיא נִדְּחָה מִבְּחִינַת
 יִשְׂרָאֵל, וְאַחֲרֵיכֶּךָ כּוֹנֵם: וְנִחְזֹר
 לְעֲנִינָנוּ, שְׁעַל־יְדֵי הַשְּׁלוֹם יְכוּל לְדַבֵּר
 דְּבוּרִים בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה כְּנִל.
 וְהַשְּׁלוֹם הוּא מִחֶבֶר תְּרֵי הַפְּכִים
 כְּנִל, הִינּוּ חֲסִדִים וּגְבוּרוֹת. הִינּוּ
 הַיּוֹת שֶׁהוּא חֲסִדִים, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב
 (תהלים מב): יוֹמָם יֵצֵה ה' חֲסִדוֹ.
 וְאַלְקִים הוּא גְּבוּרוֹת, כִּי אֲלֵקִים הוּא
 מְלָכוֹת, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שם עד): וְאַלְקִים
 מִלְכֵי מְקֻדָּם, וְדִינָא דְּמְלָכוֹתָא דִּינָא
 (גיטין ט). וְלָכֵן גַּם כֵּן נֶאֱמַר בְּיוֹסֵף
 (בראשית מא): וּמִבְּלַעַד־יָךְ לֹא יָרִים אִישׁ
 אֶת יָדוֹ וְאֶת רִגְלוֹ. יְדוֹ הוּא בְּחִינַת
 מַחִין, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תהלים קלד): שְׂאוּ
 יְדֵיכֶם קֹדֶשׁ. וְקֹדֶשׁ הוּא רֹאשִׁית,

תבואתה, כי כל ראשית הוא קדש בכל מקום. וראשית הוא בחינת חכמה, כמו שפתיב (תהלים קיא): ראשית חכמה. וכשאדם זוכה לדבר דבורים קדושים של תורה ותפלה, ומכניס כל מחו וחכמתו ודעתו בתוך הדבורים, דהינו שמקשר מחשבתו היטב להדבורים, ומבין ושומע מה שהוא מדבר, זהו בחינת קדש, ויש להשם יתברך תענוג גדול מזה. וזהו בחינת שלום, שהוא בחינת התחברות חסדים וגבורות, פי הוא מחבר ומקשר החכמה והמחין שהם בחינת חסדים פנ"ל, להדבור שהוא בחינת גבורות פנ"ל. וזהו בחינת יוסף פנ"ל, ועל פן נאמר ביוסף: ומבלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו, פי יוסף הוא פלול מבחינת ידיו ורגליו, שהם בחינת החכמה והדבור, פי ידיו זה בחינת חכמה בחינת קדש, כמו שפתיב: שאו ידיכם קדש, ורגליו זה בחינת הדבור וכו' פנ"ל. על פן צריכין לעסק בתורה ובעבודת השם במסירת נפש, ובפרט בשעת התפלה, שעקר שלמות התפלה הוא להתפלל במסירות נפש, שיכנו למסר נפשו על קדוש השם, כי

מסירת נפש על קדוש השם, בודאי מרצה כל אחד מישראל אפלו הקל שבקלים פנ"ל (וכמו שכבר ראינו בחוש בדורות שלפנינו שפמה אנשים קלים ופחותים מסרו נפשם ומתו על קדוש השם, אשרי להם). ותכף כשמרצה למסור נפשו על קדוש השם, נתעורר בחינת שלום, בחינת יוסף פנ"ל, ועל ידי זה יכולין לדבר, דהינו לקשר המחשבה אל הדבור, שזה עקר הקדשה פנ"ל, שזוכין לזה על ידי שלום פנ"ל. וזהו: בונה ירושלים ה', ירושלים הוא בחינת הדבור וכו' פנ"ל, ה' הוא בחינת מחין פנ"ל. הינו לזכות לקשר המח אל הדבור, שזהו בחינת בונה ירושלים ה', שהמחין בונין הדבור דקדשה - זה זוכין על ידי: נדחי ישראל יכנס, זה בחינת מסירת נפש על קדוש השם, שכל הנדחין מקדשת ישראל, כשרוצין להעבירם על דת, חס ושלום, אזי נתעוררין תכף ומסורים נפשם על קדוש השם. נמצא, שעל ידי קדוש השם נכנסין כל הנדחין מקדשת ישראל לתוך הקדשה, שזהו בחינת: נדחי ישראל יכנס. ועל ידי זה: בונה ירושלים ה', פי קדוש השם הוא בחינת שלום,

על קדוש השם. כי על זה מרצה
אפלו פושעי ישראל למות על קדוש
השם ולא לעבר על דת, חס ושלום,
כאשר ראינו בחוש פעמים אין
מספר וכנ"ל. ותכף כשיזכיר את
עצמו שרוצה למסור נפשו על קדוש
השם, על ידי זה יתעורר בחינת
שלום, בחינת יוסף, שהוא בחינת
התחברות המוח והדבור כנ"ל, ועל
כן על ידי זה יוכל להתפלל ולקשר
המחשבה אל הדבור וכנ"ל. וכן
שמעתי מפיו הקדוש, שאמר זאת
בתוך שיחתו הקדושה לדבר פשוט,
שצריכין להתפלל במסירת נפש:

שעל ידי זה יכולין לקשר המחשבה
אל הדבור, שזהו בחינת: בונה
ירושלים ה' כנ"ל:

נמצא שיוצא לנו מזה עצה נפלאה
לעבודת השם, ובפרט
בשעת התפלה, שכשאדם רואה
שאינו יכול להתפלל כלל, ולקשר
המחשבה אל הדבור, אזי יזכיר את
עצמו שהוא בודאי מרצה למות על
קדוש השם, כי אף על פי שהוא
כמו שהוא, אפלו אם הוא בדיוטא
התחתונה מאד. אף על פי כן, אם
היו רוצים להעבירו על דת לגמרי,
חס ושלום, בודאי היה מוסר נפשו

תפילה צה

אדון השלום מלך שהשלום שלו, עושה שלום ובורא את הכל עזרנו והושיענו
בלנו, שנופה תמיד לאחוז במדת השלום, ויהיה שלום גדול באמת בין כל
אדם לחברו ובין איש ואשתו, ולא יהיה שום מחלוקת אפלו בלב בין כל בני אדם,
כי אתה עושה שלום במרוקד, ואתה מחבר שני הפכים יחד, אש ומים,
ובנפלאותיך העצומים אתה עושה שלום ביניהם, פן תמשיך שלום גדול עלינו
ועל כל העולם פלו, באפן שיתחברו כל הפכים יחד בשלום גדול ובאהבה גדולה
ויכללו כלם ברעה אחת ולב אחד להתקרב אליך ולתורתך באמת, ויעשו כלם
אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, יהיה שלום, ברכנו בשלום, ועל ידי זה
תמשיך עלינו כל הברכות וכל המשפעות וכל הישועות:

ועזרני והושיעני ברחמיך הרבים שאזכה תמיד למסר נפשי על קדוש השם באמת, ובפרט בשעת קריאת שמע ותפלה, שאזכה תמיד להתפלל ולומר קריאת שמע במסירת נפש באמת, ואזכה לקבל בדעתי ברצון חזק באמת למסר נפשי למות על קדוש השם, להתלהב בשלהובין דרחימותא ולהתגבר על יצרי למסר כל גופי ונפשי ומאדי בשביל לקדש שמך הגדול והקדוש והנורא, ועל ידי זה אזכה תמיד להתפלל בכונה גדולה בקדושה ובטהרה באמת, להכניס כל מחי ומחשבותי ודעתי לתוך דבורי התפלה, ולקשר המחשבה אל הדבור בקשר אמין וחזק, ולא אוציא שום דבור של התפלה בלא כונה חס ושלום, באפן שזוכה שתשעשע עם תפלותינו תמיד, ויהיה לך נחת רוח ושעשועים גדולים מתפלותינו. ונעלו וירצו תפלותינו לפניך להיות בחר על ראשך. ותשפיע עלינו חכמה ובינה ודעת ותושיענו בכל מיני ישועות. ותפתח את לבנו בתלמוד תורתך, ונזכה להבין היטב בכל מקום שנלמד שם ותאיר עינינו במאור תורתך. ותעזרנו ותושיענו לחדש חידושים אמתיים בתורתך הקדושה ותמשוך עלינו הארה נפלאה מהתורה אשר אתה עתיד לגלות על ידי משיח צדקנו, כמו שכתוב: "וישאבתם מים בששון מפעני הישועה", ותרגומו: ותקבלון אלפן חדת:

רבנו של עולם מלא רחמים, שלח לי ישועות רבות בכל עת ורגע מפעני הישועה. כי אתה גלית לנו שיש לך מעינות של ישועה שאינם נפקות לעולם כמעין הנובע שאינו פוסק. עזרני והושיעני ישועות שלמות ואמתיות מפענות הקדושים האלה, ופני והושיעני בכח וזכות הצדיקים האמתיים שהם בחינת מעיני הישועה, שזכו להשיג ולגלות ולשאב מימי התורה בששון מפעני הישועה, שיש להם כח גדול לנצח לעזר ולהגן ולהושיע לכל החוסים בהם להצילם משאול תחתיות ומתחתיו, ולזכותם לחיי עולם לעד ולנצח באשר נגלה לפניך אדון האמת והשלום. עזרני והושיעני וזפני בזכותם, שאזכה להתחדש מעתה, להתחיל מעתה להמשיך עלי חכמה וישועה אמתית לעוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות. ולא אשוב עוד לאולתי, רק אזכה להכניס כל חכמתי ודעתי בתורתך הקדושה. ולקשר מחשבותי אל התורה והתפלה תמיד בקשר אמין וחזק. ולכלי להניח את המחשבה לצאת חוץ בכלל אפלו פחוט השערה. ותמחר להוציאני ולהצילני ממים הזדונים, ממצולות ים, מיון מצולה ואין מעמד, מתהו ובהו וחשך ותהום, ותושיעני בכל עת ורגע בישועות נפלאות מפעני הישועה, כי גלוי וידוע לפניך בעל הישועות, שבעצם רחוקי ממך בלי שעור, ותיצר הרע מתגבר בכל

עת בכמה מיני התגברות ומניעות ועכובים ובלבולים ועקמומיות שפלב עד אין מספר, אני צריך ישועות רבות ונפלאות בכל עת ורגע, שתפתח לנו ברחמיך העצומים מעיני הישועה, שתהיה הישועה נובעת ומתחדשת לנו בכל עת ורגע, באפן שנוכה להנצל בכל עת ממה שאנו צריכין להנצל, בדרך ישועתך הנפלאות המתחדשים ונוכעים בכל עת ורגע ממעני הישועה. ותקדשנו ותטהרנו על ידם מפל הטמאות ומפל הגלולים ומפל הפתמים ומפל הפגמים שבעולם. וקיים לנו מקרא שכתוב: "וורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מפל טמאותיכם ומפל גלוליתכם אטהר אתכם":

רבנו של עולם מצמיח ישועות, מלא משאלותנו לטובה ברחמים, והושיעני מהרה בכל מה שאני צריך להושע בגשמיות ורוחניות, באפן שאוכה מעתה לשוב אליך ולהתקרב אליך באמת, ויקיים בנו מהרה מקרא שכתוב: "הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה, ויהי לי לישועה, ושאתם מים בששון ממעיני הישועה", ונאמר: "ליהוה הישועה על עמך ברכתך סלה. יהוה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו", וטוב יהוה בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך הטוב, וקיים לנו מקרא שכתוב: "יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי". עושה שלום במרומי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן:

תורה פא

עלו זה בנגב ועליתם את ההר

(במדבר יג)

נקרא ארץ-ישראל, פי ארץ היא
בחינת נפש, כמו שכתוב (תהלים קמג):
נפשי כארץ וכו'. ונפש הוא בחינת
דבור, כמו שכתוב (שח"ש ה): נפשי
יצאה בדבור. וכשהצדיק מדבר
בתורה או בתפלה, נקרא ארץ-

ופרש רש"י: פסלת ארץ-ישראל.

הכלל הוא, שהדבורים של צדיק,
שמדבר בתורה או בתפלה,

ישראל, והדבורים שהוא מדבר עם המון עם בשיחת חליו, הוא נקרא פסלת ארץ-ישראל. ולמה מדבר שיחת חליו, כדי לקשר את המון עם אל הדעת, שהוא בחינת הר. דאיתא בגמרא: אין הר (צ"ל לבנון, עי גיטין נג, ועי ילקוט פ' ואתחנן בשם ילמדנו) אלא בית המקדש, שנאמר: הָהָר הַטוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוֹן. ובית-המקדש הוא בחינת דעת, דאיתא בגמרא (ברכות לג): כָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת כְּאֵלוֹ נִבְנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ בַּיּוֹם, שְׁבִית־הַמִּקְדָּשׁ נִתֵּן בֵּין שְׁתֵּי אוֹתוֹת. כִּי עַל־יְדֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה אֵי אֶפְשָׁר לְקַשֵּׁר אֶל שְׁרָשָׁם, מִחֲמַת שֶׁהֵם רְחוּקִים מִן הָאָמֶת. כְּדֵאִיתָא בְּתַלְמֵי הַמֶּלֶךְ (מגילה ט): כִּשְׁהוֹשִׁיב ע"ב זְקֵנִים לְכַתֵּב לוֹ סֵפֶר תּוֹרָה, וְכָתְבוּ כָּלֶם אֱלֻקִּים בְּרָא בְּרֵאשִׁית וְכוּ'. כִּי הוּא רְחוּק מִן הָאָמֶת, וְהִצְרִיכוּ לְהַפְּךָ אֶת הַצְּרוּפִים. כִּי הַצְּדִיק שְׂרוּצָה לְקַשֵּׁר אֶת הַמּוֹן עִם הַרְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה הָאֲמִתִּיּוֹת, צָרִיךְ לְדַבֵּר עִמָּהֶם שִׁיחַת חֲלִיו, וּלְהַלְבִּישׁ בָּהֶם הַתּוֹרָה, רַק שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּצְרוּפִים. וְנִקְרָא פְּסֻלַת אֶרֶץ

ישראל, כִּי אֵף שֶׁהֵם פְּסֻלַת אֶרֶץ, אֶף־עַל־פִּי־כֹן יֵשׁ בָּהֶם תּוֹרָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת יִשְׂרָאֵל: וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק: עָלוּ - הֵינּוּ שְׂאֲתָם הַמּוֹן עִם עוֹלָיִם. זֶה בְּנֻגַב - זֶה הוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קהלת יב): כִּי זֶה כָּל הָאָדָם, וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (שבת ל), שֶׁכָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא לְצִוּוֹת לְזֶה; הֵינּוּ הַצְּדִיק הוּא בְּנֻגַב, הֵינּוּ פְּסֻלַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ שִׁיחַת חֲלִיו, וְעַל־יְדֵי־זֶה יְכוּל לְקַשֵּׁר אֶתְכֶם וְעַלִּיתֶם אֶת הָהָר - הֵינּוּ הַדַּעַת הַנִּלְוֵה. וְעוֹד, כִּי לְפַעְעִים הַצְּדִיק נוֹפֵל מִמְּדֻרְגָתוֹ, וְכִשְׁבָּא אַחַד מִן הַמּוֹן עִם, וּמְדַבֵּר עִמּוֹ דְּבָרִים שֶׁל הַבְּלִי הָעוֹלָם, וְהַצְּדִיק נִהְיָה מִמֶּנּוּ, אַז הוּא מַחִיָּה לְהַצְּדִיק, וְהַצְּדִיק בֹּא לְמְדֻרְגָתוֹ, וְאַחַר כֵּן יְכוּל הַצְּדִיק לְהַעֲלוֹתָם לְבְּחִינַת הַדַּעַת. וְזֶה: עָלוּ זֶה - הֵינּוּ כִּשְׁהַצְּדִיק צָרִיךְ לְעֲלוֹת לְמְדֻרְגָתוֹ, צָרִיךְ אֶתָּה לְהִיּוֹת בְּנֻגַב, הֵינּוּ לְדַבֵּר עִמּוֹ שִׁיחַת חֲלִיו כְּדֵי לְהַחִיּוֹתוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה: וְעַלִּיתֶם אֶת הָהָר - שְׂיִנְכֵל אַז הַצְּדִיק לְקַשֵּׁר אֶתְכֶם לְבְּחִינַת דַּעַת, הַנִּקְרָא הַר, כְּנ"ל:

תורה פב

שָׁכֶם (בראשית לד): לא נוכל לתת את אחתנו לאיש אשר לו ערלה, כי חרפה היא לנו. וגם יהושע אחר מל את ישראל שנית, אמר (יהושע ה): היום גלתי את חרפת ישראל. כי עקר החרפות באים מבחינת ערלה, שהיא בחינת שלש קלפות הנ"ל^(א). ועל כן כשנולד יוסף, אמרה אמו (בראשית ל): אסף אלקים את חרפתי. כי בהתגלות בחינת יוסף, שהוא בחינת קדשת הברית, בחינת מילה כנודע, נאספו החרפות, הינו השלש קלפות כנ"ל. וזהו פונת רחיצת מים חמין בערב־שבת־קדש, כי אז קלפות נגה נכללת בקדשה, ואז חפצים גם השלש קלפות לעלות לאחז בקדשה, ואז יורדים בחינת (שהש"ח): שלהבת יה, ומכנה אותן שלא יאחזו בקדשה, והוא בחינת מים חמין. והוא פונת נטילת צפרנים בערב־שבת־קדש כנודע: וזהו פרוש הגמרא: הנעלבים ואינם עולבים -

איתא בגמרא: הנעלבים ואינם עולבים, שזמעים חרפתם ואינם משיבים, עליהם הכתוב אומר: ואהביו כצאת השמש בגבורתו: (שבת פח)

הנה נודע, כי יש שלש קלפות: רוח סערה, וענן גדול, ואש מתלקחת^(א). וקלפת נגה היא בין השלש קלפות ובין הקדשה. ולפעמים נכללת בקדשה, ולפעמים נכללת בקלפה, והיא בבחינת נשמת העשוקים, ודי למבין^(ב). וזהו בחינת סדרי בראשית, שלש שני ערלה, כנגד השלש קלפות הנ"ל, ורבעי הוא כנגד נגה. והוא בחינת חש"מ"ל, כי לפעמים נכללת במ"ל אורות. וזהו סוד מילה, כי יש שלש עורות, הם שלש קלפות, ועור דק רביעי, בחינת נגה. וכל החרפות הבאים לאדם, הם משלש קלפות הנ"ל. ומפני זה אמרו אחי דינה לאנשי

(א) האמורים ביחזקאל א. (ב) עיין סבא משפטים דף קיג. (ג) עיין תיקון נח.

ואז הוא בְּחִינַת ח"ש, הוא שְׁתִּיקָה; שׁוֹמְעֵין חֲרָפְתָם וְאִינָם מְשִׁיבִים - כַּנ"ל; וְעוֹשִׂין מֵאֲהָבָה - כִּי לַפְעָמִים שְׁתִּיקָה שֶׁל הָאָדָם כְּדֵי לַעֲשׂוֹת יִסּוּרִים לְשִׁכְנוּגְדוֹ, וְאִזּוּ הוּא בְּחִינַת זו נִכְלָל בְּקִלְפָה. אֲבָל כִּשְׁהוּא מֵאֲהָבָה, אִזּוּ הוּא בְּחִינַת ח"ש נִכְלָלַת בְּקִדְשָׁה. עֲלֵיהֶם הַפְּתוּב אוֹמֵר: וְאֲהָבִיו כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרְתוֹ - הִיא בְּחִינַת שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה כַּנ"ל: [פְּרוּשׁ, שְׁעֲלִי־יָדַי שְׁשׁוֹמְעֵין חֲרָפְתָם וְאִינָם מְשִׁיבִים, עֲלִי־יָדַיִזְהָ דוֹחִים בְּחִינַת הַשֶּׁלֶשׁ קִלְפוֹת הַנ"ל, שְׁהֵם בְּחִינַת עֲרָלָה, בְּחִינַת חֲרָפָה כַּנ"ל. וְנִכְלָלִים בְּבְחִינַת חֲשֵׁמ"ל עֲלִי־יָדַי הַשְׁתִּיקָה, שְׁהִיא בְּחִינַת ח"ש, כִּי הוּא דוֹחָה הַחֲרָפָה עֲלִי־יָדַי שְׁאִינוּ רוֹצֵה לָרִיב וְלַחְרֹף אֶת חֲבֵרוֹ. שְׁזֵהוּ בְּחִינַת מ"ל, בְּחִינַת מִילָה, שְׁהִיא בְּטוּל הָעֲרָלָה, שְׁהִיא בְּחִינַת חֲרָפָה. בְּחִינַת שֶׁלֶשׁ קִלְפוֹת הַטְּמָאוֹת הַנ"ל. וְזֵהוּ חֲשֵׁמ"ל - ח"ש מ"ל. הֵינּוּ הַשְׁתִּיקָה, שְׁהִיא

בְּחִינַת מִילָה, בְּחִינַת בְּטוּל הַחֲרָפָה, שְׁהִיא בְּחִינַת עֲרָלָה כַּנ"ל. וְזֵהוּ: וְעוֹשִׂים מֵאֲהָבָה - כִּי זֹאת הַשְׁתִּיקָה שְׁהִיא בְּחִינַת חֲשֵׁמ"ל, זֵהוּ בְּחִינַת נְגַה הַנ"ל, שֵׁשׁ בַּה שְׁנֵי בְּחִינּוֹת, לַפְעָמִים נִכְלָלַת בְּקִדְשָׁה, וְלַפְעָמִים נִכְלָלַת בְּקִלְפָה, בְּתוֹךְ הַשֶּׁלֶשׁ קִלְפוֹת הַנ"ל, שְׁהֵם בְּחִינַת חֲרָפָה כַּנ"ל. הֵינּוּ כִּי לַפְעָמִים הוּא שׁוֹתֵק לַחְבֵּרוֹ, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת לוֹ יִסּוּרִים בְּיוֹתֵר, נִמְצָא שְׁבִזְזָת הַשְׁתִּיקָה הוּא מְחַרֵּף אֶת חֲבֵרוֹ בְּיוֹתֵר, וְאִזּוּ נִכְלָלַת הַשְׁתִּיקָה, בְּחִינַת נְגַה, בְּקִלְפָה, בְּבְחִינַת חֲרָפָה כַּנ"ל. אֲבָל פְּשְׁעוֹשָׁה מֵאֲהָבָה, שְׁשׁוֹתֵק מֵאֲהָבָה, מַחֲמַת שְׁאִינוּ רוֹצֵה לְבִישׁ וְלַחְרֹף אֶת חֲבֵרוֹ, אִזּוּ בְּחִינַת נְגַה נִכְלָלַת בְּקִדְשָׁה. וְעַל כֵּן עֲלֵיהֶם הַפְּתוּב אוֹמֵר: וְאֲהָבִיו כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרְתוֹ, זֵהוּ בְּחִינַת שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה הַנ"ל, שְׁעֲלִי־יָדַיִזְהָ נִכְלָל נְגַה בְּקִדְשָׁה, בְּבְחִינַת חֲשֵׁמ"ל כַּנ"ל

!!! לשימוש פרטי בלבד

תפילה צו

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם עֲזֵרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁאֲזוּפָה לְשִׁתּוֹק וְלִדְמָה לְמַחְרָפִי וְלִמְכוּזֵי גִפְשִׁי, וְלִמְקַלְלֵי גִפְשִׁי תְדוּם, וְאֲהִיָּה מִן הַנְּעֻלָּבִים וְאִינָם עוֹלָבִים שׁוֹמְעִים חֲרָפְתָם

ואינם מְשִׁיבִים עוֹשִׂים מֵאֲהָבָה וּשְׂמֵחִים בְּיִסּוּרִים. וְתוֹכְנֵי שְׂלֵא אֲכֹנ לְצַעֲרָם עַל יְדֵי שְׂתִיקָתִי שְׂאֲשַׁתֵּק לָהֶם, רַק כֹּל בּוֹנֵנִי בְּשִׂתִּיקָתִי וְהִיא מֵאֲהָבָה בְּאֵמֶת, וְהַתְּהִיָּה בְּעִזְרֵי תְּמִיד שְׂאֵהִיָּה נִזְהָר בְּהִזְיוֹת גְּדוֹל שְׂלֵא לְבַיֵּשׁ וּלְחַרֵּף פְּנֵי חֲבֵרִי וְלֹא שׁוּם אָדָם שְׂבַעוּלָם אֶפְלוּ הַמְּחַרְפִּין וּמְבִישֵׁין אוֹתִי, מִכָּל שֶׁבֵן אוֹתָם שְׂאִינָם מְבִישֵׁין אוֹתִי.

אָנָּה יְהוָה שְׂמֵרְנִי וְהַצִּילְנִי מֵעוֹן הַחֲמוּר הַזֶּה שֶׁל הַמְּלַכִּין פְּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרַבִּים שְׂאִין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, וּשְׂמֵרְנִי וְהַצִּילְנִי בְּכֹל עֵת שְׂלֵא אֲבִישׁ שׁוּם אָדָם שְׂבַעוּלָם מִגְּדוֹל וְעַד קָטָן, כִּי כִּבֵּר גִּלְפָדְתִּי בְּזֶה כְּמֹה פְּעֻמִּים, בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד בְּאִינָם וּבְרִצּוֹן. "אֲמַנָּם חֲטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" וּלְכַמּוֹה אֲנִישִׁים מִיִּשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כָּלֵם בְּשֵׁרִים וְצַדִּיקִים כְּנַגְדִּי, וּבִישְׁתִּי אוֹתָם כְּמֹה פְּעֻמִּים, וְהַלְבַּנְתִּי פְּנֵיהֶם בְּרַבִּים, וְשִׁפְכְתִי דָמָם כְּמִים, אָבִי שְׂבִשְׂמִים שְׂמֵרְנִי מֵעַתָּה הַצִּילְנִי מֵעַתָּה מֵעוֹן הַחֲמוּר הַזֶּה וּמִכָּל הַעוֹנוֹת שְׂבַעוּלָם, וְעִזְרוֹנִי וְזַכְּנִי לְחַקֵּן כֹּל מַה שְׂפַגְמַתִּי בְּעוֹן זֶה מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְתַסְבֵּב סִבּוֹת לְטוֹבָה בְּרַחֲמֶיךָ בְּאִפְסֵי שְׂאֹכָה לְהַתְּעוֹד יַחַד עִם הָאֲנִישִׁים שְׂבִישְׁתִּי אוֹתָם וּלְפִיסָם בְּאֵמֶת, עַד אֲשֶׁר כָּלֵם וּמַחְלוֹ לִי בְּמַחֲלָה גְּמוּרָה בְּאֵמֶת בְּרִצּוֹן טוֹב וּבְלֵב שְׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חַפְצָה. וְלֹא יִשְׂאָר עָלַי שׁוּם שְׂנְאָה וּקְפָדָא מִשׁוּם אָדָם שְׂבַעוּלָם, וְלֹא שׁוּם טִינָא בְּלֵב, וּמֵעַתָּה תִּשְׂמְרֵנִי וְתַצִּילְנִי תְּמִיד שְׂלֵא אֲלַבִּין וְלֹא אֲבִישׁ שׁוּם אָדָם שְׂבַעוּלָם אֶפְלוּ בִּינִי לְבִינּוֹ, מִכָּל שֶׁבֵן בְּרַבִּים. וְלֹא אֲוִלוּל בְּכַבּוּד שֶׁל שׁוּם בֵּר יִשְׂרָאֵל שְׂבַעוּלָם, וְלֹא אֵהִיָּה בּוֹ לְכֹל אָדָם, רַק אֲזַכֶּה לְהַכְּלִיל בְּכֻלְיֹת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ לְאַהֲבָה אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאִדִּי בְּכֹל לְבָבִי בְּאֵמֶת. וּלְקַנֵּים מִצְוֹת "וְאֵהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ" בְּאֵמֶת בְּשִׁלְמוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב:

וּבְכֵן תּוֹכְנֵנִי וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהַתְּגַבֵּר בְּכֹל עוֹ לְשִׁבֵּר וּלְכַבֵּל אֶת יְצָרֵי הָרַע וְכֹל תְּאוֹתַי וּמִדּוֹתַי הָרָעוֹת, וְתַכְּף אֶת יְצָרִי לְהַשְׁתַּעֲבֵד לָךְ, עַד שְׂאֲזַכֶּה לְגַרֵּשׁ וּלְשִׁבֵּר וּלְהַכְנִיעַ מֵעַלֵּי כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַסְטְרִין אוֹחְרֵינִי שְׂבַכְּל הַעוֹלָמוֹת, הֵן שְׂלֵשׁ הַקְּלָפוֹת הַטְּמָאוֹת לְגַמְרֵי שְׁהֶם, רוּחַ סְעָרָה, וְעֵנָן גְּדוֹל, וְאֵשׁ מַתְּלַקְחָת, הֵן הָרַע שְׂבַנְגָה. הַכֹּל אֲזַכֶּה לְכַלּוֹת וּלְשִׁבֵּר וּלְכַבֵּל לְגַמְרֵי, עַד שְׂאֲזַכֶּה לְבָרֵר בְּחִינַת נְגִיָּה, לְבָרֵר הַטּוֹב שְׂבָה וּלְהַעֲלוֹתָהּ אֶל הַקְּנִרְשָׁה, בְּאִפְסֵי שְׂנֵגָה יְכַלֵּל בְּקַרְשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה בְּאֵמֶת. וְכֹל הַקְּלָפוֹת הַטְּמָאוֹת יִסְתַּלְקוּ וְיִתְבַּטְּלוּ מִמֶּנִּי בְּכַסּוּל גְּמוּר וְלֹא יֵהִיָּה לָהֶם שׁוּם שְׂלִטָּה וְאַחִיצָה בִּי חֵס וְשְׁלוֹם, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹכְנֵנִי לְשִׁמּוּרַת הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְתַכַּבֵּל וְתַסִּיר מִמֶּנִּי קְלַפַּת הָעֲרָלָה, עֲרַלַת לֵב וְעֲרַלַת בֶּשֶׂר, וְאֲזַכֶּה לְהַכְּלִיל בְּאֵמֶת בְּקַנְשְׁתְּךָ הַעֲלִיּוֹנָה:

וּתְרַחֵם עַל כָּל יְלָדֵי עַמּוּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַנִּכְנָסִין לְבְרִיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אֲבִינוּ, וְתוֹמִין לְכֻלָּם תְּמִיד מוֹחֵלִים פְּשָׁרִים וְהַגּוֹנִים וְאֲמָנִים וּזְרִיזִים בְּאַמֶּת, בְּאִפֶּן שִׁיקְמוּ מִצְוֹת מִלְּךָ וּפְרִיעָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, כִּי אַתָּה קִדְשָׁתָּ יְיָ מִבְּטָן וְצִאֲצִאוּ חֲתֻמַּתְּ בְּאוֹת בְּרִית קִדְשׁ, וְצוּיַתְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, לְמוֹל אֶת בְּנֵינוּ, בֶּן שְׁמוֹנֵת יָמִים, לְהַכְנִיסֵם בְּבְרִיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אֲבִינוּ. עַל בֶּן זַבְנֵי וְעוֹרְנוּ וְתוֹמִין תְּמִיד מוֹחֵלִים פְּשָׁרִים וְהַגּוֹנִים וְאֲמָנִים וּרְאוּיִים לְעֶסֶק בְּמִצְוֹה נוֹרָאָה הַזֹּאת, וְתַעֲמֹד עַל יְמֵינֵם וְתִסְמְכֵם, שִׁיזְכוּ לָקִים מִצְוֹה זֹאת בְּשְׁלֵמוֹת הַרְאוּי, בְּאִפֶּן שְׁלֵא יִקְלְלוּ חֵם וְשָׁלוֹם לְהַתִּינּוֹק הַנִּמְוָל עַל־יָדֶם. רַק יִתְקַנּוּ אוֹתוֹ בְּכָל הַתְּקוּנִים וְהַקְדָּשׁוֹת שֶׁצָּרִיכִין לְתַקֵּן וּלְקַדֵּשׁ אֶת הַתִּינּוֹק עַל־יְדֵי מִצְוֹת מִלְּךָ, וְיִהְיֶה נִמְשָׁד עָלָיו צֶלֶם אֱלֹהִים, צֶלֶם דְּמוּת תְּבִנְיָתוֹ, וְיִזְכֶּה לְהִיּוֹת שׁוֹמֵר תְּבִרַת בְּאַמֶּת וְלֹא יִפְגֹּם בְּבְרִיתוֹ לְעוֹלָם, וְיִלְכוּ יוֹקְדוֹתָיו, וְיִזְכֶּה לְהוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת חַיִּים וְקַיָּמִים לְעַבְדוֹתֶךָ וְלִירְאָתֶךָ. וְיִצְאוּ מִכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל דּוֹרוֹת הַרְבֵּה עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, וְכֻלָּם יִבְרִיּוּ וְיִדְעוּ אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל, וְיַעֲשׂוּ רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת כָּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם, לְמַעַן יִתְגַּלֶּה אֱלֹהוּתֶךָ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עַל־יְדֵי יִשְׂרָאֵל עַמּוּךְ אֲשֶׁר בְּחֵרְתָּ:

לשבת-קודש

וְתוֹבְנֵי לְקַבֵּל שֶׁבֶת קִדְשׁ בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּהָ בְּלֵב, וְלֹא יַעֲלֶה עַל לְבִי שׁוֹם דְּאִגָּה וְעִצְבוֹת כָּלֵל, רַק אֲזַכֶּה לְגִיל וְלִשְׂשׂוֹן בְּכָל עוֹ בְּיוֹם שֶׁבֶת קִדְשׁ מִבּוֹאוֹ וְעַד צֵאתוֹ. וְתוֹבְנֵי לָקִים מִצְוֹת רְחִיצַת מַיִם חַמּוּין וְנִמְטִילַת הַצְּפָרְנִים בְּכָל עֶרֶב שֶׁבֶת בְּשְׁלֵמוֹת פְּרָאוּי, בְּאִפֶּן שְׁאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי־יְהוָה לְדַחּוֹת וּלְכַבֵּל מַעֲלֵי כָּל הַשְּׁלִשָּׁה קְלָפוֹת הַטְּמֵאוֹת שֶׁלֹּא יִתְאַחֲזוּ בִּי כָּלֵל. וְאֲזַכֶּה לְהַפְרִישׁ וּלְבַרֵּר בְּחִינַת נְגַה מִכָּל רָע, וְתַעֲלֶה וְתַכְלֵל נְגַה בְּקִדְשֶׁתְּךָ הָעֲלִיּוֹנָה, וְכָל הַקְּלָפוֹת יִרְדּוּ וְיִפְּלוּ לְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא וְיִכְלוּ וְיִתְבַּטְּלוּ לְגַמְרֵי וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם שׁוֹם אַחִיּוּהָ בְּהַקְדָּשָׁה כָּלֵל. וְאֲזַכֶּה לְקַבֵּל תּוֹסְפוֹת שֶׁבֶת, וְתַתֵּן לִי גִשְׁמָה יְתֵרָה קְדוּשָׁה וְטַהוּרָה בְּכָל שֶׁבֶת וְשֶׁבֶת. וְאֲזַכֶּה בְּתוֹךְ כָּלֵל עַמּוּךְ יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׁרִים, לְהַעֲלוֹת כָּל הָעוֹלָמוֹת לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד רַעְוָא דְרַעְוִין, עַד שְׁנוֹכָה לְכָלֵל עִמָּהֶם בְּקִדְשֶׁתְּךָ הָעֲלִיּוֹנָה בְּאוֹר הָאֵין סוֹף פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב:

אָנָּה יְהוָה קְדוֹשׁ עַל כָּל הַקְדָּשׁוֹת, תִּקְרָה עַל כָּל הַתְּקִיפִים, חֹזֵק עַל כָּל הַחֻזְקִים, נִצְחָן עַל כָּל הַנִּצְחָנִים, עוֹרְנֵי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁאֲזַכֶּה לְנִצְחַת הַמַּלְחָמָה הַזֹּאת פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת זַכְנֵי לְהַתְחִיל מַעֲמָה לְכַנֵּם בְּקִדְשֶׁתְּךָ בְּאַמֶּת וְתַעֲזֹר לֵאלֹהֵי כֹחַ כְּמוֹנֵי

להכניע ולגַרש ולשבר ולבטל ממנו כל הקלפות וסטרין אחרנין שנתאחזו בי בעוונותי הרבים, רחם עלי ונעור בהם ונרשם מעלי ומעל גבולי, "בחסדך חני ואשמרה עדות פיד", עזרני כי עליך נשענתי, "יהוה אל אבושה כי קראתיך יבשו רשעים ידמו לשאול אני קראתיך כי תענני אל הט אונג לי שמע אמרתי. יהוה קראתיך חושה לי האזינה קולי בקראי לה, למען שמך יהוה תחני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. ובחסדך תצמית אויבי ותאכדת כל צוררי נפשי כי אני עבדך. יהו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי":

תורה פג

אמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה י:): איש ואשה, זכו - שכינה שרויה ביניהם, לא זכו - הינו שהוא בלתי טהור, אש אוכלתו. כי דע וראה, כי האותיות עצמן של הפאין (הינו א, ב, ג, ד, ה, ו, ז, ח, ט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל). הם גימטריא "אש", ונוקמין בו. וכשנותן צדקה בסתר, פודה הניצוצות הקדושות מן הקלפה, ונעשה מן האף פא. וזה: מתן בסתר יכפה אף - מלשון כופה עליו כלי (שהוא לשון הפיכה). וזה: יכפה אף, שכופה והופך ה"אף", ונעשה פא, [והוא פלאי]:

מתן בסתר יכפה אף (משלי כא).

דע, כי בהאלף-בית יש ששה פאין. דהינו: אלף אי אפשר לקרות בלא פ'. גם כף ר"ף, פ', ה, וקוף, גם כן אי אפשר לקרא אותן בלא פ'. נמצא שיש בהא"ב ששה פאין. וששה פעמים פ', גימטריא ת"פ, כמנין לילית. והנה חס ושלוש, כשארע לאדם מקרה בלתי טהור, הוא על-ידי הקלפה הנ"ל, כידוע. והנה הקלפה הנ"ל יונקת מן האלף-בית כמנין שמה, הינו מן הפאין הנ"ל, ונעשה מן פא אף. לפיכך

תורה פד

רוצה להגות ולחשב בתורה, הינו ברזין דאורייתא, אננו נטירין ונחשים ועקרבים מבבלין מחשבתה, ואלו הם המחשבות שבאין לאדם. וכשאדם רוצה וחושק עד מאד, ופותחין לו, כנ"ל בזהר הקדוש, אזי כל יום ויום אצלו גדול עד מאד, כי רואה ומשיג הטוב הגנוז, הינו רזין דאורייתא, השך לאותו היום: וזה ששאל התנא: **במה הארכת ימים** - הינו באיזה מדה מן המדות נכנסת להטוב הגנוז, והארכת הימים שלך להיות גדולים כנ"ל. והשיב לו: **ותרן הייתי בממוני** - שזו היא מדת אברהם אבינו, והיא תרעא דאיתקרי אהבה, והוא סטרא דימינא. ואיתא בתקוני זהר (תיקון ע' דף קיח) מסטרא דימינא מחא חורא ככספא. הינו שכל המקטרגים וכל הנחשים ועקרבים, הינו המחשבות זרות שמבבלין מחשבתה, נעשין חורא ככספא. ולכך נאמר באברהם (בראשית כד): **ואברהם זקן בא בימים, הינו שהיו כל הימים שלו שלמים**

איתא בגמרא: במה הארכת ימים, אמר לו: ותרן הייתי בממוני (מגילה כח), **לבאר זה צריך לידע מה דאיתא בזהר הקדוש** (פ' נשא דף קכג), **וזה לשונו: תא חזי לישית ימי בראשית, לכל חד אית לה פרצופה דההוא דרגא דאנהיג לה, ולא תשפח יום דלית בה טוב וכו'. וכל יומא אית לה גדר מלכר, דלא יעול כל בר נש לההוא טוב, כגון חשך דכסיא לנהורא וכו'. ובגין דא, מאן דאיהו חיבא ויעול למנדע רזין דאורייתא, כמה נחשים ועקרבים מבבלין מחשבתה, דלא יעול לאתר דלאו דילה. אכל מאן דאיהו טוב, כל אילין נטירין אננו למימרה, וקטגור נעשה סגור, ויעלון לה לטוב הגנוז, וימרון: מרנא, הא בר נש טוב וצדיק וירא שמים בעי לעילא קדמך וכו'. ההוא טוב גנוז יימא לון: פתחו ליה בהאי תרעא דאתקרי אהבה, או בהאי תרעא דאיהו תשובה, כל צדיק יעול כפום דרגא דילה. ואין טוב אלא תורה (ע"ז יט), וכשאדם**

וגדולים. פי מסטרא דימינא מחא סנגור, והיה יכול לבוא בכל יום אל חורא ככספא, ומן הקטגור נעשה הטוב הגנוז השיך לו.

תפילה קח

רבונו של עולם רחם עלי למען שמך, ועזרני והושיעני שאזכה להאריך את ימי בקדשה ובטהרה גדולה שאזכה לקדש את מחשבתי בקדשה גדולה. ותזכני לאחז במדתו של אברהם אבינו איש תחסד, שאזכה להיות ותרוך בממוני, ולעשות טוב וחסד באמת עם כל מי שצריכין להטיב עמם ולגמול להם חסד כפי רצונך הטוב באמת. ותצילני מקפדות וקמוץ שהם מבלבלין את הדעת והמוח מאד. ולא אהיה קפדן וקמזין כלל, רק אזכה להיות איש טוב איש חסד ותרוך בממוני פרצונך הטוב, עד שאזכה להפלל בסטרא דימינא בקדשה גדולה במדתו של אברהם אבינו איש תחסד. ועל ידי זה תזכני שיהיה שכלי ומוחי חורא ככספא, שיהיה מחי נד וצח וצלול. ואזכה להאריך את ימי בקדשה גדולה שאזכה להנות ולחשב בתורתך בכל עת ובכל שעה בקדשה גדולה. ולא אניח את מחשבתי לחשב שום מחשבה חיצונה וזרה כלל. ותעזרני ותושיעני בישועתך הגדולה בכל יום ויום, לגרש ולסלק ולכפול מהרה ממחשבתי כל הנחשים ועקרבים שהם כל מיני בלבלולים ומחשבות זרות המסבבין את המוח בכל יום. ואזכה לשפר את כל הגדרים והמחצות ברזל והמסכים המבדילין וחוצצין לפני טוב הגנוז שבכל יום ויום, ואינם מניחים לכנס אליו את מי שאינו הגון וראוי אליו.

מלא רחמים רחם עלי, ולא תעשה לי כחטאי, ולא תגמול לי כעונותי. רק תעשה עמי כחסדך וכנפלאותיך אשר אתה מרבה להטיב, ותגמלני חסדים טובים. ותגדל חסדך עלי בכל עת ובכל יום ויום. ותושיעני ברחמיך בחסדים חדשים ונפלאים באפן שגם אנכי אזכה להטוב הגנוז שבכל יום. ולא יהיה כח להרע שלי לחצץ ולהפסיק חס ושלום בפני הטוב הגנוז שבכל יום, רק תתן לי כח והתחזקות והתאמצות בלפי ומחשבתי, שאזכה להתחזק בכל יום ויום לחשב מחשבות ולהנות בתורתך הקדושה במחשבה חזקה ונכונה, בהתנפרות גדול בכל עו

ותעצומות, ובהשתוקקות נמרץ אל הטוב האמתי באמת. ולא אניח לשום מחשבה זרה וחיצונה ולשום בלבול הדעת לבנם במחשבותי ולבלבל אותי חס ושלום. רק אהיה חזק בדעתי ולאחזו את מחשבותי לחשב בכל יום ובכל עת בתורתך הקדושה עד שיעוררו רחמיך האמתיים עלי. ותצוה לפתח לי שערי החכמה והשכל, עד שיתגלו לי מאתך חדושין אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום מהטוב הגנוז שבאותו היום. ועל ידי זה אזכה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם. ואזכה על ידי זה שיהיה כל יום ויום מימי חיי ארץ וגדול באמת בקדשה ובטהרה גדולה על ידי החדושין דאורייתא האמתיים שתתנני בכל יום ויום מהטוב הגנוז שבאותו היום. עד שאזכה לאריכת ימים ושנים באמת, לחיות חיים ארוכים, חיים טובים חיים אמתיים בקדשה ובטהרה גדולה בעלמא דין ובעלמא דאתי לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בי מקרא שכתוב: "ארך ימים אשפיעהו ואראהו בישועתי". ונאמר: "כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יסיפו לך", ונאמר: "כי כי ירבו ימך ויוסיפו לך שנות חיים". ונאמר: "ארך ימים בימונה בשמאלה עשר וכבוד, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. עין חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי" אמן:

תורה פה

שיהא פנים בפנים. ולברך שלש פעמים - פרוש שצריך להאיר את נצח הוד יסוד דזעיר אנפין, כי משם עקר בנינה. צדקתם תצהיר - פרוש על ידי מה מתברכין נצח הוד יסוד דזעיר אנפין, על ידי המחין שהוא מקבל, כמובא. והמחין הם ארבע: חכמה בינה חסד וגבורה, והם

לשון רבנו זכרוננו לברכה פוסעים בו פסיעה קטנה - כי מתחלה המלכות היא אצל זעיר אנפין, בבחינת אושית פסיעה לבר, כמובא בזהר הקדוש (בלק דף רג: וכמבואר בכתבי האריז"ל). סועדים בו - פרוש כשאנו רוצים לתקנה ולגדלה, בבחינת סעד ועזר פנגדו,

סוד שין של שלשה ראשין ושין של
ארבעה ראשין: (עד פאן לשונו ז"ל)

מלבשים בנצח-הודי-סוד דבינה. וזה
בחינות: פאור שבעת הימים, שהם

תורה פו

קטנות, וצריכין לחזק אותו. כן
כשאדם מתחיל בשבת לילך בדרך
השם יתברך, צריך עוד סעד לתמוכו,
והסעד הזה הוא בחינת אמת.
ובחינת אמת הזה הוא בחינת רגל
שלישי, כדאיתא בגמרא (שבת קד):
קשטא קאי, ושבת הוא בחינת אמת,
כדאיתא (במסכת דמאי פ"ד): אפלו עם
הארץ ירא לשקר בשבת. וכשמדבק
את עצמו במדה זו, הוא סעד
לתמוכו, ובחינת רגל שלישי. אך עדין
צריכין לברך את השלש רגלים
הנ"ל, ולתן כח בהם, כדי שיוכלו
לילך היטב. והוא על-ידי צדקה
שעושה בשבת, הינו שנותן לאדם
על שבת, או שמאכסן עני על
שלחנו. כי יש שני מיני צדקה: יש
צדקה שעושין בימי החל, וצדקה
שעושין בשבת-קדש. וצדקה הוא
בחינות שמש, כמו שכתוב (מלאכי ג):
שמש צדקה וכו'. וצדקה שעושין

פוסעים בו פסיעה קטנה
סועדים בו לברך שלש
פעמים וכו'.

הנה ידוע, כי בימי החל הוא
שליטת החיצונים, וערב-
שבת-קדש בין השמשות אין להם
שליטה כלל, כמו שמובא בזהר
הקדוש: כד אתקדש יומא כדן
יתפרדו כל פועלי און. ועקר שליטה
שלהן בימי החל הוא בבחינות
רגליו, שאין מניחין לאדם לילך
בדרכי השם יתברך. דאיתא בגמרא
(ברכות ו): הני ברבי דרבנן דשלהי
מניה, ובשבת קדש חוזרין להם כח
ההליכה, כמו שכתוב (ישעיה נח): אם
תשיב מושבת רגלך; הינו כמו
שאמרנו, שבשבת קדש יכול לילך
בדרכי השם יתברך. אך למשל,
תינוק כשמתחיל לילך, עדין צריך
סעד לתמוכו, ואף-על-פי-כן אינו
יכול לילך במרוצה, רק פסיעות

בימי החל, הוא כנגד שמש שבזמן הזה. וצדקה של שבת, שהוא מעין עולם הבא, היא כנגד שמש העתידה להתחדש לעתיד לבוא, שהוא כאור שבעת הימים. ושמש שהוא בחינות צדקה, הוא נותן כח לבחינת רגליו, שנאמר (תהלים פח): צדק לפניו יהלף, הינו שצדקה עושה לו הליכה. וגם נאמר (בראשית לב): ויזרח לו השמש, ופרש רש"י: לו - לצרכו, לרפאותו מצלעתו. נמצא בזה שעושה צדקה בשבת, שהוא בחינת אור השמש כאור שבעת הימים, הוא הנותן כח

לבחינת שלש רגליו הנ"ל: וזהו פרוש: פוסעים בו פסיעה קטנה - הינו שבשבת פוסע עדין פסיעה קטנה כנ"ל. סועדים בו - הינו על ידי בחינת שבת שהוא בחינת אמת כנ"ל, הוא עושה לעצמו סעד ורגל שלישי. לברך שלש פעמים - הינו שלש רגלים הנ"ל. ולתן כח בהם שיוכלו לילך כראוי, הוא על ידי: צדקתם תצהיר כאור שבעת הימים - הינו שיתן צדקה בשבת כנ"ל, שהיא בחינת שמש העתידה להתחדש כאור שבעת הימים כנ"ל:

תורה פז

שהשם יתברך הוא רב ושלטי עקרא ושרשא דכל עלמין, הוא ירא ממנו. וידוע הוא, כי אי אפשר לבוא לאמונה רק על ידי יראת הענש. כי מחמת שהוא ירא מהענש, מאמין שהשם יתברך הוא תקיף ובעל היכלת ובעל הכחות כלם, ומזה בא לאמונה יותר גדולה. נמצא, תקף כשרוצה לילך בדרך הישר, צריך להיות לו יראה, הנקרא צדק. ובצדק כתיב (תהלים ט): והוא ישפט תבל

תתן אמת ליעקב חסד לאברהם (מכח ז):

הענין הוא, כי אנו רואין בחוש תקף כשאדם רוצה לילך בדרך הישר, מתעוררין עליו דינים. והסברא הוא להפך. אך, כי יש שני מיני יראה, יראת הענש ויראת הרוממות. יראת הענש נקרא צדק, ויראת הרוממות נקרא אמונה. כי מחמת שהוא מאמין באמונה שלמה

שָׁבָא לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ לְהִשָּׁם יִתְפָּרַח, מְלִשׁוֹן אָבוֹא רָם. וְזֶה שְׁכָתוּב (בזוהר בלק דף קצח): וְהִיָּה צָדֵק אֲזוּר מִתְּנִיּוֹ וְאַמוּנָה אֲזוּר חֲלָצִיּוֹ, הִינּוּ צָדֵק וְהִינּוּ אַמוּנָה, אֶלָּא עַד לֹא אֶתְחַבֵּרֵת אִמֶּת בְּהִדָּה אֶקְרִי צָדֵק, פִּיּוֹן דְּאֶתְחַבֵּר אִמֶּת בְּהִדָּה אֶקְרִי אַמוּנָה, וְכֹל טִיבוֹ וְכֹל נְהוּרָא שְׂרִיא בְּהַ:

בְּצִדֵּק - לְפִיכָךְ מִתְעוֹרְרִין עָלָיו הַדִּינִים. אֶךְ כְּשֶׁבָא אֶל הָאִמֶּת, הִינּוּ אֶל הִירָאָה הַנִּקְרָא אַמוּנָה, אֲזַי כָּל הַדִּינִין נִמְתַּקִּין בְּשִׂרְשׁוֹן. וְזֶהוּ: תִּתֵּן אִמֶּת לְיַעֲקֹב - הִינּוּ לְהִירָאָה, כִּי יַעֲקֹב הוּא יִרְאָה, מְלִשׁוֹן (משלי כב): עֵקֶב עֲנֹה יִרְאֵת ה'. אֲזַי בּוֹדָאִי: חֲסֵד לְאַבְרָהָם - כִּי אַבְרָהָם נִקְרָא מִי

תורה פח

ומים. הִינּוּ כְּשֶׁחֲצִדִּיק יָכוֹל לְכַסּוֹת שָׁמַיִם, הִינּוּ אִשׁ וּמִיָּם, הִינּוּ הָאֶהָבָה וְהִירָאָה שְׁלוֹ, אֲזַי: הַמְכִּין לְאָרֶץ מָטָר - הִינּוּ שְׂיָכוֹל לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַבְּרָכוֹת, שְׁהֵם בְּחִינַת מָטָר: אֶךְ כְּשֶׁחֲצִדִּיק הוּא מְפָרְסֵם גְּדוֹל, אֲזַי הַמְקַטְרְגִים יוֹדְעִים וּמְשַׁגְּיחִים עָלָיו הֵיטֵב, וְאִינֵם מְנִיחִים לוֹ לְהוֹרִיד הַשֶּׁפַע, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן בְּלֵב צְדִיק אַחֵר לְהַחֲזִיק עָלָיו בְּמַחֲלָקַת כְּדֵי לְכַסּוֹתוֹ, וְשִׂיּוּכֵל לְהוֹרִיד הַשֶּׁפַע. וְזֶהוּ מַחֲלָקַת שְׁהוּא לְשֵׁם שָׁמַיִם (א), הִינּוּ לְשֵׁם צְדִיק, שְׁהוּא מְכַנֶּה בְּשֵׁם

הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים, הַמְכִּין לְאָרֶץ מָטָר (תהלים קמז):

הִנֵּה יְדוּעַ, כִּי הַשֶּׁפַעוֹת וְהַבְּרָכוֹת אֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְבוֹא לְעוֹלָם אֶלָּא עַל יְדֵי הַצְדִּיק, כִּי הַצְדִּיק יֵשׁ לוֹ יָדַיִם בְּמַה לְקַבְּלָם, דְּהִינּוּ אֶהָבָה וְיִרְאָה, כִּי הֵם הַיְדִים לְקַבֵּל בְּהֵם כָּל הַשֶּׁפַעוֹת וְכֹל הַבְּרָכוֹת. וְצִרִיךְ הַצְדִּיק כְּזֶה לְגַנּוּ הָאֶהָבָה וְהִירָאָה, כְּדֵי שְׁלֹא יִקְטְרְגוּ הַמְקַטְרְגִים עָלָיו, וְיִגְזְלוּ מִמֶּנּוּ הַשֶּׁפַעוֹת. וְזֶהוּ: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים - הִינּוּ אִשׁ

שמים, מחמת שיש לו אהבה ויראה. וכדי להכין מטר, שהוא בחינת הינו לשם שמים, האהבה ויראה, השפעות וברכות:

תורה פט

ולא יוכל לעבד השם יתברך בשמחה. לכה צריך להשיב לעצמו: מה אני ומה חיי, פי המלך בעצמו מספר לי החסרון שלו, וכי יש כבוד גדול מזה. מתוך כך בא לשמחה גדולה, ונתחדשו המחין שלו. וזהו: **וכבוד והדר תעטרהו** - הינו על ידי כבוד והדר שיש לו, שהמלך בעצמו מספר לו החסרון, תעטרהו במחין חדשים:

ותחטרהו מעט מאלקים, וכבוד והדר תעטרהו (תהלים ח): הנה ידוע, כי כל מה שחסר לאדם, הן ברוחני הן בגשמי, החסרון הוא בהשכינה, שהוא בחינת אלקים. וזהו **ותחטרהו** - בודאי מעט מאלקים; הינו החסרון בודאי מאלקים, הינו בהשכינה. אף פשידע זאת, שהחסרון הוא למעלה ולמטה, בודאי יהיה לו צער גדול ועצבות,

תורה צ

מהשכינה פידוע. והתקון הוא על ידי שמשמח את עצמו באלקיו, אזי נשלמו כל החסרונות מהשבירה, ונתעלה כל הניצוצות. וזה: **אנכי אשמח בה'**, יתמו ונשלמו כל

אנכי אשמח ביי, יתמו חטאים מן הארץ (תהלים קד)

הנה ידוע, כי כל החסרונות שבאים לאדם, הן באין מחמת השבירה, שנפלו ניצוצות ונחסרו

ההטאים - הינו החסרונות, כמו שלמה חטאים. מן הארץ - הינו שכתוב (מלכים א'): והייתי אני ובני ארץ העליונה, בחינת השכינה:

תורה צא

מצותיך אמונה. וכשיש לו אמונה כזו, בא מן האמונה אל השכל, וכל מה שמחזיק את עצמו באמונה, בא אל שכל יותר. פי הדבר שהיה צריך מתחלה להאמין, עכשו פשטא אל אמונה יותר גדולה, מבין הדבר הראשון בשכל. וזה שכתוב במשה: ויהי ידיו אמונה - שהיה לו אמונה כל כך גדולה, עד שנתפשט בכל האיברים, שאפלו בידיו היה האמונה כל כך גדולה, עד בא השמש - הינו להשכל של הדבר, ושמש הוא בחינת חכמה, פמובא אצלנו (לעיל בסימן א):

ויהי ידיו אמונה עד בא השמש (שמות יז):

כי יש כמה מיני אמונה. יש אמונה, שהוא רק בלב. והעקר שצריך להיות לאדם אמונה כל-כך, עד שיתפשט בכל האיברים. כמו שמובא בכתבי האר"י, שצריך להגביה ידיו בשעת נטילה נגד הראש, כדי לקבל הקדשה. נמצא שצריך לזה אמונה בהידים, להאמין שמחמת שמגביה ידיו כנגד הראש מקבל הקדשה, פי בלא אמונה אינו פלום, כמו שכתוב (תהלים קיט): כל

תפילה קט

"כל מצותיך אמונה, שקר רדפוני עזרני", אל אמונה, רחם עלי למען שמך, וזכני לאמונה שלמה באמת. עזרני והושיעני שאתחזק באמונה שלמה באמת, עזרני והושיעני שאתחזק באמונה שלמה בכל עת, ואכניס את עצמי בתוך האמונה הקדושה בכל פעם יותר ויותר, עד שאזכה לעלות בכל פעם לאמונה גבוהה יותר ויותר, עד שאזכה לבוא אל השכל על ידי האמונה, שאזכה על ידי זה להתחזקת האמונה באמת, ולהבין ולהשיג בשכלי את הדברים שלא הייתי מבינם בתחלה. והייתי צריך להתחזק בהם באמונה לבד. ועתה אזכה להבינם ולהשיגם בדעתי ושכלי, רק בדברים גבוהים ונגעלמים יותר שלא אבינם עדן אתחזק בהם באמונה שלמה. וכן אתחזק באמונה גדולה בתוספת קדשה בכל פעם עד שאזכה בכל פעם להבין ולהשיג בשכלי ודעתי גם אלו הדברים הגבוהים ונגעלמים יותר, וכן בכל עת ועת אתחזק באמונה גדולה יותר ויותר, עד שאזכה להמשיך השכל והדעת על ידי האמונה, לבוא אל השכל של הדבר שבתחלה היה נעלם מפני והייתי צריך להתאמין בו באמונה לבד, עד שאזכה לבוא לראש אמונה, ולדעת שלם בקדשה גדולה, לדעת ולהפיר אותך באמת. ואזכה לדעת ולהבין כל מה שאפשר בשכל אנושי להבין באמת. ומה שאי אפשר להבין בהדעת, אזכה לאמונה שלמה בתכלית השלמות בתכלית המעלה העליונה ברצונך וברצון צדיקך האמתיים אשר זכו לאמונה ולדעת בתכלית המעלה שאין מעלה אחריו. ואזכה לאמונה שלמה וחזקה כל כך עד שתתפשט האמונה בכל האברים.

רבוננו של עולם, רבוננו דעלמא פלא, יהוה עיניך הלוא לאמונה, תן לי אמונה שלמה באמת. רבוננו של עולם, אתה יודע כל מה שעובר על כל העולם בענין האמונה הקדושה שהוא יסוד הכל ובפרט מה שעובר על ישראל עם קדוש שהם כלם מאמינים בני מאמינים, אך אף על פי כן יש אלפים ורבות מדרגות בענין האמונה הקדושה. וכל הצרות וכל הגליות שעוברים על ישראל הכל על

ידי פגם האמונה שהוא יסוד כל התורה בלא פאשר גלית אוננו על ידי חכמך הקדושים (ובפרט מה שעובר עתה על ישראל אשר יצא הקצף מאתך ונגזרו כמה גזרות רעות על ישראל. [ונגזרה הגזירה רעה, לקח בני ישראל לבני חיל למלחמה]. או לנו על שברנו, נחלה מפותינו, או מה היה לנו, או מה היה לנו, או מי יעמד בעדנו בעת צרה מרה כזאת, או מה נעשה לנו. או או להיכן נברח, להיכן ננוס לעזרה, ובפרט שנשמע שרוצים להוציא עוד חס ושלום גזרות קשות ורעות מאד רחמנא לצלן, וכלם פנגד דת ישראל. או או ואבוי או ומו או ומו, וכל אלו הצרות פלם באים על ידי פגם אמונה). ועתה מה נעשה לתקן זאת ובפרט אנכי אשר הרביתי לפשע נגדך, ובדאי הכל בא על ידי פגם אמונה שהיא יסוד כל התורה בלא, ובאמת כל אחד תלוי בחברו שמחמת רבוי העונות אין האמונה בשלמות ומחמת חסרון האמונה שאינו בשלמות פאו העונות רחמנא לצלן מעתה, אבל איך מתקנים זאת, ומהיכן מתחילים לתקן.

לו אדר הילולא דמשה רבינו ע"ה

רבונו של עולם, מלא רחמים, הבוחר בעמו ישראל באהבה, אתה חוננתנו למדע תורתך, ותתן לנו תורת אמת בכתב ובעל פה על ידי משה נביאך נאמן בידך, וברחמיך ורחמלתך שלחת לנו בכל דור ודור צדיקים וחסידים אמתיים קדושים ונוראים חכמים ונבונים באמת, אשר זכו להשיג תבונות התורה לעמקה, ונלו לנו חדושים נפלאים ונוראים ונשגבים מאד מאד אשר אין לשון בעולם שיוכל לספר תקף רום נשגבות מעלתם ונבגהם וקדושתם וכחם. וכלם מספרים תהלות יהוה ועוזו ונפלאותיו אשר עשה, וממשיכים ומגלים האמונה הקדושה עין בעין לכל באי עולם. ואחרי כל אלה עדן לא שכנו מפטעותנו ובכל הצרות אשר עוברים עלינו בפרט עתה בעונותינו הרבים, לא די שלא זכינו להתעורר לשוב אליך באמת, אשר רק בשביל זה שלחת עלינו כל הצרות האלה, אף גם בעונותינו הרבים גתרחקנו ממך יותר ויותר, עד אשר נמצאים כמה אנשים מבני ישראל אשר נתעקם דעתם ולבבם ונפלו מאמונתם על ידי מרירות הצרות האלה. או מה נאמר ומה נדבר, רק אתה לבד יודע כל מה שעובר עלינו עתה בדורות האלה בעקבות משיחא, ומי יודע מה יהיה עוד חס ושלום. או מי יקום יעקב פי קטן הוא. רחם עלינו מלא רחמים, פי בצרה גדולה אנחנו בכלל ובפרט. רחם עלינו אל אמונה רחם רחם, הושיעה הושיעה, יהוה שמע תפלתי האזינה אל תחנוני

בְּאִמּוֹנַתְךָ עֲנֵנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ. יְהוָה בְּהַשְׁמִיךְ חֶסֶדְךָ אִמּוֹנַתְךָ עַד שְׁחָקִים". עֲזָרְנוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וּזְכֵנוּ לְאִמּוֹנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת כָּכָל עַת, עַד אֲשֶׁר יָבֹא עָלֵינוּ אֵימָה וְיִרְאָה וּפְחַד גָּדוֹל מֵאַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֲשֶׁר מְלֵא כֹל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ. וְאַתָּה עוֹמֵד עֲלֵינוּ כָּכָל עַת וְרוֹאֶה בְּמַעֲשֵׂינֵנוּ, וְיִזְדַּע מִחֲשַׁבּוֹתֵינוּ, וּבוֹחֵן לְכַבְּנוּ. אַדּוֹן יְחִיד, מְלֵא רַחֲמִים חוֹמַל דְּלִים חֲזָקֵנוּ וְאִמְצָנוּ לִידַע וּלְהֶאֱמִין כָּכָל זֶה בְּאֵמֶת כָּכָל עַת וְרַנֵּעַ, בְּאִפְסֵי שְׁנוֹפֶה לְהַנְצִיל עַל יְדֵי זֶה מִכָּל מִינֵי חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וּמִכָּל מִינֵי מִחֲשַׁבוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים, וּמִכָּל מִינֵי בְּלִבוֹלִים, וּבִכְפָּרֵט מִכָּל מִינֵי עַקְמוּמִיּוֹת שְׁפֵלָה. מִכָּל מִינֵי מִחֲשַׁבוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים שֶׁהֵם פְּגַמֵּי אִמּוֹנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַדּוֹן כָּל, אַתָּה לְכָד יוֹדַע אֶת עֲצָמְךָ, וְאִין מִי שִׁיזְדַּע אֹתְךָ כָּלָל, רַק אָנוּ מֵאִמְיָנִים בְּאִמּוֹנָה שְׁלֵמָה שְׂאֵתָה נִמְצָא הַמַּחֲבִיב יְחִיד קְדָמוֹן נִצְחִי כָּלִי רְאִישִׁית כָּלִי תְּכָלִית, וְאַתָּה בְּרַאתְהָ עוֹלָם יֵשׁ מֵאִין הַמַּחֲלֵט זֶה חֲמוּשֵׁת אֲלָפִים וְכו', וּבְרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים הִתְחַלַּתְהָ לְהַאִיר בְּנוֹ אִמּוֹנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל יְדֵי אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, אֲשֶׁר הִתְחִילוּ לְגַלּוֹת אֱלֹהֵיךָ בְּעוֹלָם וְאַחֲרָיִךְ בְּדַתְתָּ לָנוּ תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּכַתָּב וּבַעַל פֶּה עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאְךָ נֶאֱמַן בֵּיתְךָ. אֲשֶׁר הוּא הַאִיר עֵינֵינוּ וּפְתַח לָנוּ אֹרֶךְ הַיָּמִים לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדִיעַ כִּי אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אִין עוֹד מִלְּבַדְּךָ, עַל יְדֵי כָּל הַגְּדוֹלוֹת וְהַנּוֹרְאוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ לְחִיּוֹתֵנוּ כַּיּוֹם הַזֶּה. וּבְחֻמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה הוֹסַפְתָּ חֶסֶד וְטוֹב, וְשִׁלַּחְתָּ לָנוּ כָּכָל דוֹר צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים, וְקִנְיִים וְנִבְיָאִים, רֵאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים, תְּנַאִים וְאַמּוֹרָאִים, וְרַבָּנֵי סְבוּרָאִי, וְנֶאֱמָרִים וְרַבָּנִים וְחַסִּידִים צְדִיקִים וְקְדוּשִׁים שְׁהִיוּ כָּכָל דוֹר וְדוֹר, עַד שְׁזַכִּיתֵנוּ גַם בְּדוֹרוֹת הָאֵלֶּה וְשִׁלַּחְתָּ לָנוּ צְדִיקִים נּוֹרָאִים כְּאֵלֶּה.

עַל כֵּן זָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לִילָךְ בְּדַרְכֵיהֶם וּלְצִיַּת אֹתָם כָּכָל אֲשֶׁר צִוּוּ אֹתָנוּ, וְלִהְיוֹת כְּרִצּוֹנָם בְּאֵמֶת כָּכָל עַת, לְמַדְנוּ וְהוֹרְנוּ אִידֵי לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ הָאִמּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִמְשִׁיכוּ אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים מִמְּקוֹם שֶׁהִמְשִׁיכוּ עַל יְדֵי קְדֻשָׁתָם הַעֲצוּמָה עַד שְׁזָכּוּ לְמָה שְׁזָכּוּ. וְכֵן לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ אִמּוֹנָתָם וְחֶסֶדָם וְטוֹבָם וְצַדִּיקְתָּם אֲשֶׁר יִגְעוּ וְיִטְרַחוּ בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ בִּיגִיעוֹת וְיִטְרַחוּ גְדוֹלוֹת מְאֹד לְהַטִּיב לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם. וְהַעֲקָר לְהַמְשִׁיךְ וּלְגַלּוֹת הָאִמּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה לְכָל בְּאֵי עוֹלָם וּבִכְפָּרֵט לְיִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, עִם קְרֹבֵו עִם סִגְלָה. עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּעַת צָרָה הַזֹּאת לְמַעַן כַּחַם וּזְכוּתָם הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשָׁה הַנּוֹרָא וְהַנְּשָׁבֵי מְאֹד עַד אִין חֲקֵר. הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מִיּוֹם עַד נַפְשׁ, זָכְנוּ לְאִמּוֹנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, עַד שְׁנוֹפֶה כָּכָל פַּעַם לְבֹאוֹ עַל יְדֵי הָאִמּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה אֶל הַדַּעַת וְתַתְּפִשֵׁט

הַאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל הָאֲבָרִים. וְנוֹפֵה תְּמִיד לְדַבֵּר הַאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּפֶה מְלֵא וּבְלֵב שָׁלֵם בְּאֵמֶת כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "חֲסְדֵי יְהוָה עוֹלָם אֲשִׁירָה, לְדוֹר וָדוֹר אֹדִיעַ אֲמוּנַתְךָ בְּפִי". וְנֶאֱמַר: "וַיּוֹדוּ שָׁמַיִם פְּלִאָה יְהוָה, אִף אֲמוּנַתְךָ בְּקֶהֱל קְדוֹשִׁים". וְנֶאֱמַר: "לְדוֹר וָדוֹר אֲמוּנַתְךָ, פּוֹנֵנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמוֹד". וְנֶאֱמַר: "דְּרֹךְ אֲמוּנָה בְּחַרְתִּי, מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹתִי". וְנֶאֱמַר: "כִּי יֵשֶׁר דְּבַר יְהוָה, וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאֲמוּנָה". וְנֶאֱמַר: "וַיִּצְדִּיק בְּאֲמוּנָתוֹ יְחִיהֵהוּ". וְנֶאֱמַר: "וְאֲמוּנָתִי וְחֲסְדֵי עַמּוֹ וּבִשְׂמוֹ תִרְוֶם קַרְנֹו. וְנֶאֱמַר: "כִּי טוֹב יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ, וְעַד דוֹר וָדוֹר אֲמוּנָתוֹ". וְנֶאֱמַר: "וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי לְעוֹלָם, וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְצַדֵּק וּבְמִשְׁפָּט וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְּאֲמוּנָה וַיִּדְעַתְּ אֶת יְהוָה. בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן":

תורה צב

חֲמִשָּׁה כְּנָפֵי רֶאֶה (תיקון כה). וַיּוֹסֶף הוּא בְּחִינַת לֵב, כִּי יוֹסֵף נִקְרָא צְפִנַת פְּעִנַח (מקץ מא), וְכַתִּיב (תהלים קיט): בְּלִבִּי צְפִנָתִי וְכוּ'. וְכִשְׁבוֹעַר הָאֵשׁ שֶׁבִלְב, הוּא אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא. וְעַל יְדֵי שֶׁהַחֲמִשָּׁה כְּנָפֵי רֶאֶה נְעִים וְנָדִים, מְנַשְׁבֵי עַל לֵבָא, וּמִשְׁפָּכִים הַחֲמִימוֹת שֶׁבִלְב. לְכָף נֶאֱמַר בְּיַעֲקֹב (בראשית רבה וישב פרשה פד): בְּקֶשׁ יַעֲקֹב - הֵינּוּ הַרְאָה - לֵיִשֵׁב בְּשִׁלוֹה, קִפְץ עָלָיו רִגְזוּ שֶׁל יוֹסֵף; הֵינּוּ הַחֲמִימוֹת שֶׁבִלְב. נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי מַה שֶׁאֲדָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת תּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (במדבר יט): זֹאת

עַל יְדֵי מַה שֶׁאֲדָם נֶעַ וְנָד בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ יְכוֹל לְהַחִיּוֹת מֵתִים, כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב בְּאַלְיִשָׁע, כְּשֶׁהַחִיָּה אֶת בֶּן הַשׁוֹנְמִית, כְּתִיב בֵּיה (מלכים ב ד): וַיִּלֶךְ אַחַת הַנְּהָ וְאַחַת הַנְּהָ. וּמוֹבֵא בְּתַקּוּנִים (תיקון יג דף כז): אֲלֵמְלֵא כְּנָפֵי רֶאֶה דְנִשְׁבֵי עַל לֵבָא, הוּי לֵבָא אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא. וְהַרְאָה וְהַלֵּב הֵם בְּחִינּוֹת יַעֲקֹב וַיּוֹסֵף, כִּי יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַת אֵמֶת, כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (מִיכָה ז): תִּתֵּן אֵמֶת לְיַעֲקֹב, וְאֵמֶת הוּא בְּחִינַת תּוֹרָה (א), כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (מלאכי ב): תּוֹרַת אֵמֶת. וּבְהַתּוֹרָה יֵשׁ חֲמִשָּׁה סְפָרִים, כְּנֻגַד

התורה אדם, נע ונד אפלו בתוך בחינות דינים, ויכול להחיות מתים, ביתו, יכול לשפך את האש, שהוא שיהיו חיים:

תורה צג

גם במשא ומתן באמונה, בא למדרגה שלמעלה מהזמן, פדאיתא בגמרא (שם) במסקנא: ועליו הפתוב אומר: ישראל אשר בק אתפאר. וישראל הוא במחשבה, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (בר פ"א): ישראל עלה במחשבה, ומחשבה הוא למעלה מהזמן. וגם על ידי משא ומתן באמונה יכול להתפלל בשכל צח, כי תפלה היא גם כן למעלה מהזמן, כי הוא דבר העומד ברומו של עולם (ברכות ה). וגם מחמת שפא לאהבה, מפח זה בא לגדלות המחין, ויכול להתפלל בשכל צח:

כל העושה משא ומתן באמונה, מקיים מצות עשה של ואהבת, שהיא שרש לכל מצוות עשה. כמו שכתוב בתקונים (תיקון כא): על פסוק: ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי, מפקודין דעשה: וכיצד מקימין מצות ואהבת, דאיתא בגמרא (יומא פו) על פסוק ואהבת, שתראה שיתאהב שם שמים על ידך. כיצד, אדם קרא ושנה ושמש תלמידי חכמים, ועסקו בנחת עם הבריות, ומשאו ומתנו באמונה - מה הבריות אומרים, אשרי מי שלמדו תורה וכו'. נמצא שם שמים מתאהב על ידו, ומקיים מצות של ואהבת, שהוא שרש כל המצוות (א):

תורה צד

לְקַבְּלוֹ כְּמוֹת שְׁהוּא, וְצָרִיךְ לְצַמְצוֹם
הַקְּדוֹשׁ, הֵינּוּ כְּשֶׁרוֹצֵה לְהַשְׁפִּיעַ רַב
טוֹב, צָרִיךְ לְדַבֵּר: יִהְיֶה כֹּה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (תהלים לט): בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם
נֶעֱשׂוּ. וְהָאוֹתִיּוֹת הֵם צַמְצוּמִים, עַד
כָּאֵן אוֹת א', עַד כָּאֵן אוֹת ת'. אִךְ
בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים הַדְּבֹר גַּם כֵּן
בְּגִלוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם צו): סִפְרוּ
בְּגוֹיִם אֵת כְּבוֹדוֹ, וְהֵינּוּ הַדְּבֹר עִם
יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּת. לִכְךָ נֶאֱמַר (ישעיה מ):
וְנִגְלָה כְּבוֹד ה' וְרָאוּ כָל בֶּשֶׂר יַחְדָּו
כִּי פִי ה' דִּבֶּר, וְהֵינּוּ כְּשֶׁיִּגְאָלוּ
יִשְׂרָאֵל, אִזּוֹ הַדְּבֹר גַּם כֵּן כְּבִיכּוֹל
יִהְיֶה עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְאָמְרוּ
רְבוֹתֵינוּ זְכוֹרָנִם לְבָרְכָה (סנהדרין לו):
חַיֵּב כָּל אָדָם לֹמַר, בְּשִׁבְלֵי נְבִרָא
הָעוֹלָם, וְחַיֵּב לְתַקְּנוֹ. וּמֵהוּ הַתְּקוּן,
הָעֵנִין הוּא כֹּה, שִׁירָאָה שִׁיעֵלָה כָּל
הַנִּיצוּצוֹת שֶׁכָּכָל דְּבַר, וְהַנִּיצוּצוֹת
הֵם אוֹתִיּוֹת, נִמְצָא מַעֲלָה אוֹתִיּוֹת.
וְהָאוֹתִיּוֹת נֶעֱשִׂים דְּבוּרִים, וְעַל יְדֵי
הַדְּבֹר נִשְׁפָּע רַב טוֹב לְיִשְׂרָאֵל. אִךְ
כִּי צָד יְכוֹלִין לְהַעֲלוֹת נִיצוּצוֹת לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, הַעֲצָה הוּא כֹּה: כְּשִׁיסְתַּכַּל

זְכוֹר חֶסֶדוֹ וְאִמּוּנָתוֹ לְבֵית
יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָּל אִפְסֵי אֶרֶץ
אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ (תהלים צח):

הָעֵנִין הוּא כֹּה, שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא
נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל,
דְּכְתִיב (ישעיה מג): לְכַבֹּדִי בְּרֵאתִיו
יִצְרַתִּיו אִךְ עָשִׂיתִיו, דְּהֵינּוּ בְּרִיאָה
יִצְרִיחַ עֲשִׂיחַ לֹא נִבְרָא אֶלָּא לְכַבֹּדִי.
וְכַבֹּדִי הֵינּוּ יִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב (שמות כה):
וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם, וְדַרְשׁוּ רְבוֹתֵינוּ
זְכוֹרָנִם לְבָרְכָה (עיין שלי"ה [מסכת תענית]
דף ס): בְּתוֹכוֹ לֹא נֶאֱמַר אֶלָּא בְּתוֹכְכֶם,
מִלְּמַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁרְה
שְׁכִינָתוֹ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.
נִמְצָא כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִקְרָא לְבוּשׁ,
וְלְבוּשׁ נִקְרָא כְּבוֹד, כִּי רַבִּי יוֹחָנָן קָרִי
לְמֵאנָה מְכַבְּדוֹתָא (שבת קיג). נִמְצָא כָּל
הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי
יִשְׂרָאֵל, כְּדִי לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם רַב טוֹב.
וְכִשְׂאִינָם יְכוֹלִים לְקַבֵּל מַחֲמַת
עוֹנוֹתֵיהֶם, יֵשׁ לוֹ צַעַר, שְׁנֵאמַר (ישעיה
ס): בְּכָל צָרְתֶם לוֹ צָר. אִךְ מַחֲמַת
בְּהִירוֹת אֹרֵי הַחֶסֶד, אֵי אִפְשָׁר

בדבר מה, תכף יאמין באמונה שלמה שיש בדבר הזה אותיות וניצוצות. ומן האמונה הזה נעשה ז"ן, שנאמר (תהלים לג): וכל מעשהו באמונה, והעשיה היא ששת ימי החל, והאמונה היא השביעית. ואחר־כך יצרף אל האמונה החכמה, כמו שכתוב (דברי הימים א כח): דע את אלקי אביו. ו"אלקי אביו" היא בחינת אמונה, כמו: מעשה אבותיהם בידיהם (חולין ג), שאנו מאמינים בו יתברך, שהוא אלקי אבותינו, שזהו העקר. ו"דע" היא החכמה והשכל. וחכמה היא יו"ד, כמו שפרש רש"י (שמות טו): אז ישיר - שר לא נאמר אלא ישיר, יו"ד על שם המחשבה נאמרה. ומהי"ד והז"ן הנ"ל, נעשה עין, כי ז פעמים י בגימטריא ע. ועוד, העין הוא חכמה, כי חכמי העדה נקראים עיני העדה (במדבר טו). וממילא כשיש לו עין כזה, כשמתפלל בדבר מהעולם, בודאי נתעליו הניצוצות. כמו שכתוב (שמות כח): ועשית ציץ זהב טהור, ציץ -

מלשון הסתכלות^(א), כשהוא טהור כנ"ל, באמונה ובחכמה, אז: ופתחת עליו פתוחי חותם; הינו שתפתח על-ידי עין כזה הניצוצות החתומים בכל הדברים, ותעלה אותם קדש לה'. והניצוצות הם אותיות, ומאותיות נעשה דבורים, ועל-ידי הדבורים משפיע רב טוב לישראל. וכשמעלה ניצוצות מהדבר, אזי הדבר הזה נעשה אפס, כי הניצוצות הם החיות של הדבר. וזה פרוש של הפסוק: זכר חסדו - זכר, לשון השפעה. הינו כשרוצה להשפיע חסד לישראל, אזי יצרף ואמונתו לבית ישראל, שהיא החכמה, שנאמר (משלי כד): בחכמה יבנה בית. בודאי ראו כל אפסי ארץ - הינו הארציות של הדבר נעשה אפס. ואת - הינו האותיות מא' עד ת', הינו הניצוצות, נעשה ישועות אלקינו - כי מהניצוצות נעשה דבורים, ועל-ידי-זה משפיע השם יתברך רב טוב לישראל. וזהו ישועת אלקינו, כי זה תענוגו:

(א) עיין זוהר ויקהל דף ריו ע"ב, שלח דף קעה.

תורה צה

לשון רבנו זכרוננו לברכה

שער אריף אנפין, פֿרק י"ב: אַחורִים דַּמ"ה, תִּסִּיר מ"ה נִשְׁאָר פ"ה. פֿרוֹשׁ, עַל־יְדֵי קֶפֶה שֶׁל שְׂרָצִים שֶׁתְּלוּי מֵאַחֲרָיו, עַל־יְדֵי־זֶה מַחְזִיק אֶת עֲצָמוֹ בְּבַחֲיִנַת מָה וְאָפֶס וְאִין. וּכְשֶׁמִּסִּיר מִמֶּנּוּ מָה, שְׂאִין מַחְזִיק אֶת עֲצָמוֹ לְמָה, אֲלֵא שֶׁהוּא מִתְּנַאֵה, אֲזִי נִשְׁאָר פָּה, הִינּוּ שְׁבִנֵי אָדָם פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם וְאוֹמְרִים: חֲזוּ לְאַחֲרֵיךָ, וּמְבַזִּים אוֹתוֹ: (עַד פֶּאן לְשׁוֹנו ז"ל)

כְּשֶׁפִּרְנָסִי הַדּוֹר וּמִנְהַיְגֵי הַדּוֹר נִתְנָאִים, אֲזִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא מְקִים עֲלֵיהֶם בְּנֵי אָדָם שִׁיחְלוּקוֹ וַיִּדְבְּרוּ עֲלֵיהֶם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִזְחֲחוּ דַעְתָּם עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה (יומא כב): אִין מְמַנִּים פִּרְנָס עַל הַצְּבוּר אֲלֵא אִם כֵּן קֶפֶה שֶׁל שְׂרָצִים תְּלוּי מֵאַחֲרָיו. וְזֶה פֿרוֹשׁ סוּד, שֶׁמוֹבֵא בְּעֵץ־הַחַיִּים,

תורה צו

לְהַתְּפַלֵּל בְּדַבְּקוֹת גְּדוּל, הֲלֵא אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה (יומא לז): הֲבֵא לְטַהַר מִסִּיעִין אוֹתוֹ. אֲלֵא הֶעֱנִין הוּא כֶּה, כִּי מַעַת הַשְּׁבִירָה נִפְלוּ הַנִּיצוּצוֹת מִכָּל הַעוֹלָמוֹת, וְעַל־יְדֵי תַּפְלוֹת הַצְּדִיקִים עוֹלִין מֵעַט מְעַט, מִדְּרָגָה

זָמַם רָשָׁע לְצַדִּיק וְחָרַק עָלָיו שְׁנָיו. יי יִשְׁחַק לוֹ כִּי רָאָה כִּי יָבֵא יוֹמוֹ וְכוּ' (תהלים לז):

הֶעֱנִין הוּא כֶּה. דְּקֶשָׁה, מֵאִין יָבוֹא מַחְשְׁבָה זָרָה לְצַדִּיק, שְׂרוּצָה

אחר מדרגה. וכשצדיק עומד להתפלל, ומדבק את עצמו למדה שהוא בה עתה, נופל לו מחשבה זרה מעין אותה מדה. וכשבא למדרגה יותר גדולה, נופל לו המחשבה זרה מעין המדה הזאת שהוא בה עתה. והצדיק צריך לידע מאיזה מדה ומאיזה עולם היא זאת המחשבה זרה, וצריך לידע במה להעלותה לאותו עולם ולאותו המדה שהוא עתה בה. אך לפעמים הצדיק רוצה להעלותה ואינו יכול. הטעם הוא, כי נופל לו מחשבה זרה ממדרגה עליונה, שלא בא עדין למדרגה זו, לכן אי אפשר לו להעלותה, כי יש לו עדין מדרגה תחתונה מזו, הינו מדרגה שהוא בה עתה. אך קשה, למה באה לו מחשבה זרה קדם זמנה. דע, כי יש קבלה בידי, כי כשיש מחלקת על

איזה צדיק, נופל מחשבה זרה מעין אותה מחלקת לצדיק אחר. ומחמת שרוצה להעלותה, אף-על-פי שאינו מעלה אותה, משבר בכח הרצון כל בעלי המחלקת: וזה פרוש הפסוק: **זמם רשע** - הינו מחשבה זרה. **לצדיק, וחרק עליו שניו** - הינו שרוצה להעלותה. **וה' ישחק לו, כי ראה כי יבא יומו** - הינו שעדין לא בא למדרגת המחשבה זרה זו. אך מאין יבוא לו המחשבה זרה זו, ומפרש, **חרב פתחו רשעים**, ופרש רש"י: **חרב** - לשון מלחמה, הינו שנתעורר מחלקת על איזה צדיק. **חרבם** - הינו המחשבה זרה של אותה המחלקת. **תבוא בלבם** - הינו בלב צדיק זה. ועלידי שרוצה להעלותה, בכח הרצון הזה - **וקשתותם תשברנה**; כלומר, המחלקת הנ"ל:

תורה צו

צדיקים, שעלידי מעשים טובים
 שלהם ימשלו בתפלתם, ויפעלו כל
 מה שירצו, על דרך: צדיק מושל
 יראת אלקים (שמואל ב כג) (א). וכל אחד
 מישראל יכול לבוא למדרגה זו,
 למשל בתפלתו. אלא שיש שני
 מניעות: האחת היא קדם התפלה,
 הינו שעומד להתפלל בגדלות,
 שהוא מיחס גדול, או מחמת שהוא
 עמל ויגע בעבודת הבורא, ומחמת
 זה אי אפשר שיהיה ממשלה
 לתפלתו. רק צריך לשכח כל זאת,
 ויהיה נדמה לו כאלו היום נברא,
 והוא יחיד בעולם. וזהו בחינת
מנשה, לשון נשיון ושכחה. וזה
 שכתוב (בראשית מא): כי נשני אלקים
 את כל בית אבי - זה היחוס, ואת
 כל עמלי - שעמל בעבודת הבורא.
 והמניעה השנית, היא בתוך התפלה.
 כי מחמת עוונות הראשונים במזיד,
 או שהרהר במזיד, נופלים לו
 מחשבות זרות בתפלתו, ומחמת

אלקים אל דמי לך, אל
 תחרש ואל תשקט אל (תהלים פג).
 הענין הוא כן, דיודע הוא שיש
 מקום למעלה שנקרא אלדד
 ומידד, שמשם השפע יורד לעולם.
 כי השני אותיות א"ל, הם דד, והשני
 אותיות מ"י הם דד, (כ"ש בלק"ת להארי" פ'
 בהעלותך). והשפע נקראת ה', כמו
 שכתוב (בראשית מז): הא לכם זרע,
 ונשלם השם אלקים משלם. אף
 לפעמים יש בעוונותינו הרבים
 הסתלקות השפע, ונעשה מן הא
 דלת, על-שם דלית לה מגרמה
 פלום. וצריך כל אחד מישראל לזרז
 את עצמו שיעשה מן הד' ה' וכיצד
 עושין מן הד' ה', הענין הוא כן:
 דהנה כתיב (תהלים ט): לי גלעד ולי
מנשה אפרים מעוז ראשי יהודה
מחוקקי. הפרוש הוא כן. כי קדם
 בריאת העולם, השם יתברך עדין
 וקשט את עצמו בתפלתו ובמעשים
 טובים של צדיקים, שצפה שיהיו

כמו שכתוב: ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. וזה פרוש הפסוק: לי גלעד - לשון גל עד, שנתגלה התענוג שהיה להשם יתברך קדם בריאת העולם, שעדן וקשט בתפלתן של צדיקים, כשיהיה לו השתי בחינות של מנשה ואפרים כנ"ל. מעוז ראשי - הינו שיגביר המחשבות קדושות. יהודה - הינו התפלה, כמו שכתוב (בראשית כט): הפעם אודה. מחוקקי - ופרש רש"י: לשון שררה ומלכות, הינו שיהיה להתפלה ממשללה, ויתגלה התענוג הנ"ל, ויחדש עולמו בעשרה מאמרות כנ"ל: ועשרה מאמרות הנ"ל הם יו"ד, יו"ד וד' הנ"ל - נעשה ה'. ועשרה מאמרות נמשך מחסד, שנאמר (תהלים פט): אמרתי, דהינו המאמרות, עולם חסד יבנה. וחסד נקרא אל, שנאמר (שם נב): חסד אל כל היום. וזה פרוש הפסוק: אלהים אל דמי לך - הינו, כשאתה רואה שמשם "אלהים" נעשה אותיות "אל דמי", דהינו שנעשה מן הד' אמר לך: אל תחרש ואל תשקט אל - שתראה שתעורר בחינות "אל" על-ידי התפלה בשתי בחינות הנ"ל, ותעשה על-ידיה וזה מן הד' הא כנ"ל, ונעשה א"ל בחינת דד

המחשבות זרות גם כן אי אפשר למשל בתפלתו. על כן צריך לשבר המחשבות זרות על-ידי מחשבות קדושות של התפלה, ועל-ידיה וזה הזדונות, דהינו המחשבות זרות, נעשין לו כזכיות. וזהו בחינת אפרים, כמו שכתוב (שם): כי הפרני אלקים בארץ עניי. פרוש, כי הדבר שהיה בעניות מקדם, דהינו חרב ויבש, ועל-ידי המחשבות קדושות נעשין לו כזכיות. וכשמתפלל בשתי בחינות אלו, מנשה ואפרים הנ"ל, ובודאי בא לידי ענוה ושפלות, ומן הענוה נמשך היראה, כמו שכתוב (משלי כב): עקב ענוה יראת ה', נמצא מתפלל גם כן ביראה. והיראה נקראת מלכות, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (אבות פ"ג): אלמלא מוראה של מלכות וכו', נמצא שהתפלה יש לה בחינת מלכות, ויש להתפלה כזו בחינת ממשלה. וזה תענוג של השם יתברך, ונתמלא רצון הבורא. ומה מתחלה שלא היה התענוג הזה, רק שהשם יתברך צפה למרחוק, שיהיו צדיקים שיתפללו באפן זה, ומזה התענוג נברא העולם בעשרה מאמרות, כלישפן עכשו, שבא התענוג הזה, שהשם יתברך מחדש את עולמו בעשרה מאמרות.

ומי בחינת דד. וה' היא השפעה, כי חלב, עם שני הכללות, פידוע ליודעי
ה' בשלשה ציורין שלה גימטריא חן(ב):

תפילה צו

"אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל, כי הנה אויבך יהמיון ומשנאך
נשאו ראש, על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפונך, אמרו לבו
ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד. פי נועצו לב יחדו, עלך ברית וברתו":

רבונו של עולם אתה יודע מעמד ומצב של ישראל פעת בגשמיות ורוחניות,
בכלל ובפרט, "פי באו בנים עד משבר וכח אין ללדה". ועל ימינו ועל
דורותינו אלה נבאו כל נביאינו וחכמינו מימות עולם עד הנה. פי תכפו עלינו
צרות, הן מעל הנתניות וחסרון הפרנסה ורבויה החולאת והמכאובים ומחושים
השכיחים בעולם רחמנא לצלן. ושאר מיני צרות ויסורין בפרטיות שיש לרב
העולם. יש חשוכי בנים, ויש שיש להם צער גדול בנים רחמנא לצלן. ויש שיש
להם בנים ובנות ואין להם במה לפרנסם ובפרט להשיאם להתגונן להם, וכהנה
וכהנה. השם יתברך ירחם על כל אחד ויזשיעו בכל מה שצריך להזשע, ונסוף
לזה מה שנשמע בכל עת שמתיעצים עלינו וחושבים מחשבות לגור גזרות על
עמך ישראל חלילה אשר אי אפשר לסכלם. ובפרט פי רבם נוגעים בדת ישראל
באשר נגלה לפניך אדון כל נותן התורה, ועל כל אלה קשה מכלם צרות הנפש
מה שאנו בעצמנו עושים לעצמנו, מה שאנו מתרפים במלאכת שמים, וגם עשינו
בהפקד, פי הרבינו לפשע נגדה, והרע בעיניך עשינו. ובפרט אנכי אשר כבר נלאיתי
להתודות ולספר מהותי וענני ונהגותי ומחשבותי ומעשי המגנים והזרים. השם
יתברך יצילני מעתה, ואיני יודע שום עצה ותחבולה פי אם לצעק ולזעק ולשאג
ולתתנן אליך, כי מר לי מאד. פי "מבעתי ביון מצולה ואין מעמד, באתי במעמקי
מים ושבלת שטפתי". ואיני יודע שום מנוס והצלה, ואין לי שום פתח תקוה, פי

אם להתפלל ולהתחנן לפניך מלא רחמים, בעל הישועות, הן על צרות גפשי, הן על צרות כלל ישראל שמחייב כל אחד מישראל להשתתף בצרתם. ועל כלם אין לנו שום משען ומשענה כי אם על תפלה ותחנונים, באשר צוינו חכמיך הקדושים זכותם יגן עלינו.

אבל אתה יודע כמה אני רחוק מתפלה ותחנונים, והעקר מחמת מחשבות הטורדות קדם התפלה ובשעת התפלה, הן מחשבות של גדלות ופנייות, הן רבוי מחשבות זרות ורעות ובלבולים והרהורים ורעיונות הרעים הבאים עלי בשעת התפלה ביותר. אשר איני יודע שום דרך איד להתגבר עליהם ולמלט גפשי מהם, כי התפשטו עלי מאד מאד, השתרנו עליו על צוארי הכשילו כחי, לא ידעתי גפשי אנה אני בא. אנה אברח אנה אנוס, אנה אפלט מפניהם. כי פתורני והדריכוני, "סבוגי גם סבבוגי, סבוגי גם סבבוגי, סבוגי כדבורים סבוגי כמים כל היום הקיפו עלי יחד". וביותר בשעת התפלה אשר עד הנה לא עלתה מאתי תפלה אחת בלי רבוי בלבולים ומחשבות זרות ורעות בלי שעור וערך ומספר. מלבד הרבה תפלות שהיו מערפכים לגמרי לגמרי אשר לא ידעתי כלל אם דברתי הדבורים של התפלה. אשר הרבה דבורים וברכות דלגתי לגמרי, ואפלו מה שאמרתי באלו לא אמרתי, כי הנה פי חלוק לגמרי מלבי, בפי ובשפתי אמרתי בלשון עלנים חצי מאמרים פגומים מאד, ולבי הנה רחוק מהם מאד, כי לבי הנה מלא מחשבות רבות רעות וזרות ומבלבלות מאד. או לי וי לי, או לי וי לי, מה אעשה ליום פקדה, וימה אעשה פי יקום אל וכי יפקד מה אשיבנו" אנה אוליך את חרפתי, אנה אוליך את כלמתי. איה אפוא אתחבא ואממן מפני בשתי וכלמתי העצומה והמרה והגדולה כל כך כל כך, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב:

ובכן באתי לפניך שומע תפלה, הבוחר בתפלת עמו ישראל ברחמים ומתאונה לתפלתו של ישראל, אשר רק בשביל זה בראת עולמך יש מאין המחלט בעשרה מאמרות, לפי שצפית וראית שאמה עתיד להתעזר ולהתענג ולהשתעשע בתפלתו של עמך ישראל, על בן רחם עלי ועל כל חברתנו ועל כל עמך בית ישראל, ותעמד לימין צדקנו ותהיה בעזרנו בכל עת, שנופה לגרש מאתנו כל המחשבות הטורדות וכל הרעיונות המבלבלים ובפרט בשעת התפלה, באפן שנופה להתפלל תפלותינו לפניך בכל לב בכונה גדולה מעומקא דלבא באמת, במחשבות קדושות וזכות שתהיה המחשבה קשורה אל כל דבורי התפלה בקשר אמין וזקן באחדות גמור. ולא יעלה על לבנו שום פניה ומחשבה זרה בשעת

התפלה. רק נזכה בשעת התפלה להעביר מדעתנו כל הפניות וכל המחשבות הטורדות ולא יעלה על דעתי שום מחשבה של שטות של איוה צד גדלות של הבל, לחשב שאני מיחס ובעל משפחה, או להדמות בעיני שכבר היה לי יגיעה ועמל בעבודת הבורא ותברך שמו. אך אפיר חסרוני ואדע שפלותי באמת ואשכח את כל משפחתי ובית אבי, ואת כל מיני מחשבות שמגיע מהם איוה צד פניה של גדלות והתנשאות. רק אעמוד פֶּרֶשׁ וכאביון ואדע פחיתותי וגריעותי ושפלותי באמת לאמתו. אבל אהיה בטוח בחסדך הגדול שאתה שוכן את דכא ושפל רוח, ואתה קרוב לגשברי לב. ובחסדך הגדול לכד ארחיב את לבי להתפלל לפניך בשמחה אמתית. אגילה ואשמחה בישועתך באפן שתהיה תפילתי בתכלית השלמות ובה וצחה ונכונה ושגורה בפי, באפן שתשמע ותקבל את תפלותינו ותחזותינו ובקשותינו ונזכה למשל בתפלותינו שיהיה לנו כח לפעל בתפלתנו כל מה שגורצה, אפלו לשנות הטבע. ותמלא כל משאלות לבנו לטובה ברחמים. ותתעדן ותשתעשע עם תפלותינו תמיד, ועל ידי זה תקנם את עולמך וכל אשר בה בכח העשרה מאמרות, ותמשיך עלינו חסדים טובים תמיד. ותמתיק ותבטל מעלינו ומעל כל ישראל כל הדינים שבעולם, ותשבר ותבטל מעלינו כל הגזרות קשות שבעולם, בין אותם שכבר נגזרו, ובין אותם שרוצים לגזר חס ושלום:

רבונו של עולם מלא רחמים, עזרת אבותינו אתה הוא מעולם, מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור ודור, ראה נא בענינו וריבה ריבנו ומהר לגאולנו גאלה שלמה מהרה למען שמך, ובפרט מפל הגזרות קשות אשר נשמעו בימינו שרוצים לגזר חס ושלום חס ושלום. חמל על שארית עמך בית ישראל ובטל אותם מעלינו בבטול גמור. כי אין מי שיעמוד בעדנו, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה. כי לא דבר יהוה למחות את שם ישראל חלילה:

רבונו של עולם, בפי עמך וירידתנו עתה בסוף הגלות הארץ חמר הזה, אשר ירדנו פלאים כמו שכתוב: "ותרד פלאים אין מנחם לה". ואנו רחוקים ממך כמו שאנו רחוקים, בפי אשר יודע כל אחד ואחד מעט בנפשו. ובכל יום ויום נאמר מה יהא בסופנו. ואנו מתחזקים ומצפים בכל יום לישועה, אולי יחוס עתה אולי ירחם עתה. אולי נתחיל להתעורר מעתה לעזוב דרבנו הרע ומחשבותינו המגנות וכו', ואם חס ושלום חס ושלום לא יעלה שיתוסף על ישראל חלילה עוד גזרה אחת מהגזרות שגשמעו שחפצים לגזר חלילה, כמעט אפס תקנה חלילה. כי גם עתה קשה וכבד עלינו על הגלות, ורבים מעמך ישראל נתרחקו ממך מחמת

על מרידת הגלות בגשמיזת ורוחניות, כי מפל צד אורכים עלינו מלמעלה ומלמטה, בגוף ונפש וממון, באשר נגלה לפניך יודע נסתרות, ועתה יהיה אלהינו אבינו אתה, אנתנו החמר ואתה יצרנו ומעשה ידך בלנו. אל תקצה יהיה עד מאד ואל לעד תזכר עון חן הכט נא עמך בלנו". ראה את עמך מרודים מאד, ראה "כי אולת יד ואפס עצור ועזוב בישראל".

אבינו שבשמים, זכור נא את כל התפלות ותחנונות ובקשות שהתפללו והתחנונו הצדיקים האמתיים לכבול אלו הגזרות שהתחילו לצמוח בימיהם. זכור נא את כל מיני המתקנות שעסקו הצדיקים בהם להמתיק הדינים ולכבול כל הגזרות. זכור והכט על כל הדמעות ששפכו לפניך כמים על זה, וכמה תורות נפלאות ונוראות אמרו בשביל זה, וכמה וכמה המתקנות המתיקו על ידי השמחות והמחאת כף ורקודין בשמחה של מצוה, וכל אשר פעלו ועשו ומסרו נפשם על זה לכבול כל הגזרות שחפצים לגור חס ושלום. וברחמיך הרבים בכחם הגדול נתעכבו עד הנה. עשה למען שמך, ולמען תפלתם ולמען המתקנתם של כל הצדיקים שוכני עפר שעסקו בחייהם הקדושים, ולמען תפלתם שמתפללים עדין על עמך ישראל, ועשה את אשר תעשה ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים ונפלאותיך הנוראות, ותשבר ותמגר ותעקר ותכלה ותבטל כל הגזרות שרוצים לגור חס ושלום. ותטה לב הקרניים והמלכים והשרים עלינו לטובה. וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם, ויקים מקרא שפתוב: "מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם תשיה". וכתוב: "רבות מחשבות בלב איש ועצת יהוה היא תקום", וכתוב: "יהוה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים, עצת יהוה לעולם תעמוד מחשבות לבו לדור ודור":

מריה דעלמא כלא, הבוחר בעמו ישראל באהבה, הכט משמים וראה כי היינו לעג וקלם, הביטה וראה שפלות ישראל בעת, מלא רחמים, בעל הישועות אדון הנפלאות, מלך ישראל וגואלו, צור ישראל וקדושו, קומה בעזרת ישראל. קומה והושיענו בעת צרה. ועוררו רחמיך על בניך למעגך. למעגך למעגך עשה ולא לנו, ראה עמידתנו דלים ורקים. רחם עלינו בעל הרחמים, ואל תשפך חרוגך עלינו, ובטל מעלינו מחשבות שונאינו. בטל מעלינו כל גזרות קשות, ועשה בנפלאותיך שיתהפך הכל לטובה. ותרום קרנם ומזלם של ישראל, ותתן להם חן וחשיבות למעלה ולמטה, ותקל מעלינו על הנתינות והמסים, ותתן לנו פרנסה

בכבוד וברוח ובהתר בנקדשה ובטהרה, באפן שנופה להיות פרוצנד הטוב באמת תמיד.

ועזרנו והושיענו בכל יום ובכל עת להתפלל תפלותינו ותחנותינו לפניך בלב שלום. ולשבר כל המחשבות זרות ופניות העוליים על דעתנו ולהפכם לטובה. ותתן לנו כח וגבורה בכל עת למשך ולהפך המחשבה מרע לטוב, מחוץ לפנים, בנריות גדול באמת. ונופה להכניס כל המחשבות בפנימיות וחיצוניות, לתוך דבורי התפלה הקדושה, עד שיתבטלו כל המחשבות זרות ופניות לגמרי. ולא יבאו ולא יעלו עוד על דעתי ומחשבותי כלל, ותהיה תפלותנו שלמה ושגורה וסדורה בפניו תמיד בתכלית השלמות, בענוה באימה ויראה ורתת ויוע. עד שיהיה לנו כח למשל בתפלותינו לבטל כל הגזרות וכל הדינים על ידי תפלותינו, הן מכלל ישראל הן מכל אחד ואחד מישראל בפנימיות. באפן שתשתעשע ותתעדן עם תפלותינו תמיד. ויתגלו ויאירו כל העשרה מאמרות המקימין את העולם, וימשך חסד גדול ונפלא בעולם על עמך ישראל. ויקים מקרא שכתוב: "כי אמרתי עולם חסד יבנה שמים תבין אמונתך בהם". וכתוב: "חסד אל כל היום". ועל ידי זה תמשך עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחסים ושלום וכל טוב בכל עת ובכל שעה. ותמהר ותחיש לגאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן סלה:

תורה צח

הפגם מגיע אם עבר עברה. והצדיק רואה, פי הצדיק יש לו עיני ה', כמו שכתוב (תהלים לד): עיני ה' אל צדיקים; שהצדיק יש לו עיני ה', ועיני ה' המה משוטטות בכל הארץ (זכריה ד דברי הימים ב טז), נמצא הצדיק רואה עד

העיני מה שנאמר בגמרא כמה פעמים: נתן בו עיניו ונעשה גל של עצמות (ברכות נח, שבת לד, ב"ב עה, סנהדרין ק). מה הלשון "נתן עיניו בו", ומה "נעשה גל של עצמות". אף, הנה האדם אינו רואה עד היכן

(ישעיה ל): עוֹצֵם עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרַע.
 דְּהִינּוּ שֶׁהוּא רוֹאֶה מֵה שְׁפָגָם,
 שְׁהִיָּה רוֹאֶה בְּעֵינֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים.
 גְּדוֹל מְזַח, כְּשֶׁאֵדָם רוֹאֶה מֵה
 שְׁפָגָם:

וְזֶהוּ פְרוּשׁ. וְזֶהוּ מְגִיעַ.
 הַגְּמָרָא: נָתַן עֵינָיו בּוֹ - כְּלוֹמַר
 שְׁהִיָּה רוֹאֶה בְּעֵינֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים.
 וְנַעֲשֶׂה גַל שֶׁל עֲצָמוֹת - גַּל
 מִלְשׁוֹן הַתְּגָלוֹת, וְעֲצָמוֹת מִלְשׁוֹן

תורה צט

וּמְרַצָּה בְּפִיו, מְקַבֵּלָת, וְאִם לֹא, חֵם
 וְשְׁלוֹם, לְהַפְּךָ. אִף עַל פִּי כֵן אֵל.
 יֹאמַר הָאָדָם כֵּן, אֲלֵא יִתְפַּלֵּל תָּמִיד.
 וְאִם לֹא יוּכַל לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת
 כְּרָאוּי, יִתְפַּלֵּל בְּכָל כַּחוֹ. כִּי בְּעַת
 שִׁיתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת כְּרָאוּי, אֲזִי יַעֲלֶה
 כָּל הַתְּפִלוֹת עִם הַתְּפִלָּה הַהִיא
 שֶׁהִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי. וְזֶה: וְאַתְחַנֵּן אֶל ה'
 - תָּמִיד, בֵּין בְּדַבְּקוֹת בֵּין שְׁלֵא
 בְּדַבְּקוֹת. בְּעַת הַהוּא לֹאמַר - הִינּוּ
 בְּעַת שְׁאֲזַכֵּה לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת,
 שֶׁהוּא בַחֲיִנַּת: שְׁגוּרָה תְּפִלְתִּי בְּפִי.
 וְהִינּוּ: בְּעַת הַהוּא לֹאמַר - שֶׁהַדְּבָרִים
 נֶאֱמָרִים וּמְרָצִים בְּפִיו מִחֲמַת
 שִׁמְתְּפַלֵּל בְּדַבְּקוֹת, אֲזִי יַעֲלֶה כָּל
 הַתְּפִלוֹת שֶׁהִתְפַּלֵּל עַד עֵתָה כִּנ"ל:

וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעַת הַהִיא
 לֹאמַר (דברים ג):

דְּהִנְהָ הָאָדָם צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל
 בְּדַבְּקוֹת גְּדוֹל לְהֵשֵׁם
 יִתְבָּרַךְ, אִף אִם לְפַעְמִים יֵשׁ עַת,
 שְׁאִינוּ יְכוּל לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת, אֵל
 יֹאמַר: אִינִי מִתְפַּלֵּל כָּלֵל, מֵאַחַר
 שְׁאִינוּ יְכוּל לִכְוֹן כְּרָאוּי וּלְהִתְפַּלֵּל
 בְּדַבְּקוֹת, וְהַתְּפִלָּה אִינְהָ מְקַבֵּלָת.
 וּכְמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
 (ברכות לד): עַל רַבִּי חֲנִינָא בֶן דּוּסָא,
 שֶׁהִיָּה מִתְפַּלֵּל וְכו', אֲמָרוּ לוֹ וְכו',
 אָמַר לָהֶם אִם שְׁגוּרָה תְּפִלְתִּי בְּפִי
 יוֹדַע אֲנִי שֶׁהוּא מְקַבֵּל, וְאִם לֹא
 יוֹדַע וְכו'. וְזֶהוּ עַל דֶּרֶךְ שְׁאֲמָרְנוּ: אִם
 בְּדַבְּקוֹת, שְׁאֲזִי הַתְּפִלָּה שְׁגוּרָה

תורה ק

הנה הצדיקים אשר בכל דור ודור, כלם קדושים ובתוכם ה', ומדוע אנו רואין בחוש הראות, שיש בהם צדיקים אשר מזגם וטבעם טובה מאד, וטובים המה לכל. ויש אשר הוא צדיק אמת, ואין מזגו וטבעו נוחה עם המון עם, ולפעמים נראה ממנו פעם וקפידה. הנה ידוע, שכל צדקת הצדיקים הוא לוקח מאור התורה, כי היא המורה דרך, וממנה לקחה צדקתו. והנה הצדיק אשר השיג מאור גדול ממאור התורה, ומעשיו גם כן בשוים לפי השגתו בתורה, אזי צדקתו ותורתו שניהם מתישבים בשובה ונחת, לפיכך דעתו נוחה עם הבריות. והצדיק אשר אור חכמת התורה שהשיג גדלה מאד ממעשיו, אזי התורה מרתחת בו האש הקדושה של התורה, ואי אפשר שתהא דעתו נוחה עם הבריות, ומעורבת עם המון עם, כמו הצדיק הנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית ד): האי צורבא מרבנן דרתח, אורייתא דקא מרתחא בה, לפי שגדלה תורתו מאד כנ"ל:

תורה קא

אנפין חשוכין, כמו שכתוב (איכה ג):
 במחשבים הושיבני כמתי עולם. ומן
 אנפין חשוכין, יש לעכורם יניקה.
 וכל עכורם יש להם כל המדות
 רעות, רק כל אמה ואמה פרוץ אל
 מדה אחת יותר מכל המדות. וזה
 (דברים לג): הופיע מהר פארן וכו',
 שרצה הקדוש ברוך הוא לתן
 התורה לכל הברואים, וכל אחד
 ואחד לא רצה לקבלה, מחמת
 ששמעו שאותה מדה שהם פרוכים
 אחריה אסרה תורה (ספרי פ' וזאת הברכה,
 ע"י זוהר בלק קצנ). וכל מי שיש בו מדות
 רעות, הוא נכנע תחת אותם
 העכורם, שהם פרוכים ומקשרים
 לאותם המדות רעות. וזהו (אבות פ"ג):
 כל הפורק ממנו על תורה, נותנין
 עליו על מלכות ועל דרך ארץ; הינו
 שעבוד בגשמיות, שזהו בחינת על
 מלכות. וגם דרך ארציות, דהינו
 המדות רעות של העכורם, שזהו
 בחינת על דרך ארץ. כי על ידי
 שפרק ממנו על תורה, שהיא בחינת
 ע' אנפין נהירין, על ידי זה מתגברין

בקרוב עלי מרעים לאכל את
 בשרי צרי ואיבי לי המה
 בשלו ונפלו.

הענין הוא כה, כי ביה ה' צור
 עולמים (ישעיה כו) - הינו
 בראשית ברא, כי בתורה שנקראת
 ראשית ברא עולמים (ב"ר פ"א). כי יו"ד
 הוא השכל של התורה, והא הוא
 אותיות של התורה, שהוא חמשה
 חמשי תורה, בחינת חמשת מוצאות
 הפה. והינו ביה ה' צור עולמים,
 הינו בהתורה שהיא בחינת י"ק
 כנ"ל, ברא כל העולמים כנ"ל. וכתוב
 (יחזקאל לד): אדם אתם, ודרשו רבותינו
 זכרונם לברכה (יבמות סא): אתם קרויין
 אדם, ואין עכורם קרויין אדם. כי יש
 ע' אנפין נהירין, ויש ע' אנפין
 חשוכין. כי יש שני כחות, כמו
 שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (יומא
 עב): על פסוק: וזאת התורה אשר שם
 משה: זכה - נעשה לו סם חיים, לא
 זכה - נעשה לו סם מות. סם חיים,
 הוא אנפין נהירין. סם מות, הוא

וּבְכָל אָדָם וְאָדָם בְּעֲצָמוֹ יֵשׁ בְּחִינַת
 אֲנָפִין נְהִירִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת קְדֻשַׁת
 יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁת הַרְחוּקִים בְּשָׂרָשׁם
 מִכָּל הַמַּדּוֹת וְהַתְּאוּוֹת. וַיֵּשׁ בּוֹ
 אַחִיזַת הַשְּׂבָעִים עֲכוּ"ם, שֶׁהֵם בְּחִינַת
 אֲנָפִין חֲשׂוּכִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּאוּוֹת
 וּמַדּוֹת רְעוּת, שֶׁכֻּלָּם הֵם מִבְּחִינַת
 הַשְּׂבָעִים עֲכוּ"ם, שֶׁהֵם אֲנָפִין
 חֲשׂוּכִין. כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (תהלים קו):
 וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם;
 שֶׁהֵינּוּ שֶׁמְעַרְבֵי בְּמַדּוֹת רְעוּת שָׂבוּ,
 שֶׁנִּמְשָׁכִין מִן הַגּוֹיִם כְּנ"ל. וּכְשֶׁאָדָם
 עוֹבֵר עֲבָרָה, חֵס וְשָׁלוֹם, אִזְ הַעֲבָרָה
 וְהַעוֹן נַחֲקָק עַל עֲצָמוֹתָיו, כְּמוֹ
 שֶׁפָּתוּב (יחזקאל לב): וַתְּהִי עוֹנוֹתָם עַל
 עֲצָמוֹתָם. וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְצַאת מִזָּה,
 כִּי אִם עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת
 אֲנָפִין נְהִירִין, שֶׁהִיא הַהֲפָךְ מִכָּל
 הַתְּאוּוֹת וְהַמַּדּוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת
 אֲנָפִין חֲשׂוּכִין, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל
 הַעֲבָרוֹת, חֵס וְשָׁלוֹם. כִּי צָרִיךְ הָאָדָם
 לְהַתְיַגֵּעַ בַּתּוֹרָה וּלְהַמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ,
 כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
 (בְּרֻכּוֹת סג) עַל פְּסוּק (במדבר יט): זֹאת
 הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאַהֲלָ - אִין
 הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֲלָא בְּמֵי שְׁמִיטָה
 עֲצָמוֹ עָלֶיהָ, דְּהֵינּוּ עֲצָמֵינָהּ, שֶׁהֵם
 בְּחִינַת הַמַּדּוֹת רְעוּת וְהַתְּאוּוֹת
 רְעוּת, שֶׁמֵּהֶם כָּל הַפְּגָמִים הַחֲקוּקִים
 עַל עֲצָמוֹתָיו כְּנ"ל. כִּי צָרִיךְ לְהַתְיַגֵּעַ

עָלָיו בְּחִינַת ע' אֲנָפִין חֲשׂוּכִין, שֶׁהֵם
 הַשְּׂעֵבּוּד וְהַמַּדּוֹת רְעוּת שֶׁל הַעֲכוּ"ם,
 שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עַל מַלְכוּת וְעַל דְּרָךְ
 אֲרָץ כְּנ"ל. אָבֵל כָּל הַמַּקְבֵּל עָלָיו עַל
 תּוֹרָה, מַעֲבִירִין מִמֶּנּוּ עַל מַלְכוּת וְעַל
 דְּרָךְ אֲרָץ; הֵינּוּ מִי שְׁלֹמֵד בְּעֵינָיו,
 שֶׁמַּעֲיֵן וּמִבִּין חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁזֶהוּ
 בְּחִינַת אֲנָפִין נְהִירִין, בְּחִינַת (קהלת ח):
 חֲכָמַת אָדָם תְּאִיר פָּנָיו, עַל־יְדֵי־זֶה
 מַעֲבִירִין מִמֶּנּוּ עַל מַלְכוּת וְעַל דְּרָךְ
 אֲרָץ, כִּי נִתְבַטַּל מִמֶּנּוּ הַשְּׂעֵבּוּד
 וְהַתְּאוּוֹת וְהַמַּדּוֹת רְעוּת שֶׁלָּהֶם,
 שֶׁהֵם בְּחִינַת אֲנָפִין חֲשׂוּכִין, עַל־יְדֵי
 שֶׁקִּבַּל עָלָיו עַל תּוֹרָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת
 אֲנָפִין נְהִירִין כְּנ"ל. כִּי כָּל מֶה שֶׁאָדָם
 מְשִׁיג בְּשִׂכְלוֹ, הוּא בְּחִינַת אֲנָפִין
 נְהִירִין, וּמֶה שֶׁאֵינּוּ מְשִׁיג, הוּא
 בְּחִינַת אֲנָפִין חֲשׂוּכִין. וְעַל כֵּן
 כְּשֶׁזּוֹכֵה לַעֲיֵן בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁמְשִׁיג
 חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁאִזִּי הוּא בְּחִינַת
 אֲנָפִין נְהִירִין, אִזְ נִכְנָעִין הַמַּדּוֹת
 וְהַתְּאוּוֹת שֶׁל הַעֲכוּ"ם, שֶׁנֶּאֱחָזִין
 בְּבְחִינַת אֲנָפִין חֲשׂוּכִין כְּנ"ל. וְזֶהוּ
 בְּחִינַת (דברים לב): יֵצֵב גְּבוּלוֹת עַמִּים
 לְמִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. לְמִסְפָּר, הוּא
 לְשׁוֹן סְפִיר וְנִהִיר, בְּחִינַת (שמות כד):
 לְבַנֵּת הַסְּפִיר. הֵינּוּ: אַחַר אֲנָפִין
 נְהִירִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת מִסְפָּר בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל, אַחֲרֵיהֶם: יֵצֵב גְּבוּלוֹת עַמִּים,
 שֶׁהֵם בְּחִינַת אֲנָפִין חֲשׂוּכִין כְּנ"ל:

בהתורה עד שיזכר להבין אותה, דהינו שיצא מבחינת אנפין חשוכין, שהם בחינת חשכות והסתרת הידיעה, לבחינת אנפין נהירין, שהם בחינת ידיעת והשגת התורה כנ"ל. ואז נקרא אדם, בחינת: זאת התורה אדם, הינו על-ידי התורה נקרא אדם, בחינת: אתם קרויים אדם ואין העפוי"ם קרויים אדם. פי עקר שם אדם זוכין על-ידי התורה, שהיא בחינת אנפין נהירין, שהיא ההפך מפל המדות והתאוות רעות, שעל-שם זה נקראים אדם, בחינת: זאת התורה אדם. אבל העפוי"ם הרחוקים מחכמות התורה, מאנפין נהירין, פי הם בחינת אנפין חשוכין, פי הם משקעים בכל המדות רעות ותאוות רעות, על פן אין קרויים אדם וכנ"ל. פי עקר בחינת אדם, הוא בחינת השכל האמתי שזוכין להשיג, דהינו חכמות התורה הקדושה. פי יש שלש שכליות: דהינו שכל פשוט, שהוא בחינת חכמה, בחינת (תהלים

השלשה שכליים, הם בחינת שלש פעמים י"ק. פי י"ק הם חכמה ובינה, שהם תרין רעין דלא מתפרשין (זוהר ויקרא ד' תאזינו רצ), שהם כלולים בכל אחד מהשלש שכליות הנ"ל, ושלש פעמים י"ק הוא גימטריא אדם. נמצא שעקר שם אדם, הוא בחינת השכל האמתי, דהינו חכמות התורה, שהוא בחינת אנפין נהירין, בחינת הרחקת ושבירת כל התאוות ומדות רעות כנ"ל: וזהו: בקרב עלי מרעים - זה בחינת תרין רעין דלא מתפרשין, שהם בחינת י"ק, שהוא חכמת התורה, בחינת אדם. צריך לאכל את בשרי - הינו לאכל ולהמית העצמיות שלי, פי אין התורה מתקימת אלא במי שממית עצמו עליה כנ"ל. ואזי ממילא צרי ואיבי לי המה בשלו ונפלו - פי כל הצרים והאויבים שנאחזין באנפין חשוכין, נכשלים ונפלים. פי נתבטלים בחינת האנפין חשוכין, וזוכה לאנפין נהירין, שהוא חכמות התורה, שהוא בחינת י"ה, בחינת תרין רעין דלא מתפרשין, שעל שם זה דיקא נקראין ישראל אדם כנ"ל. ואז כל הצרים והאויבים שנאחזין באנפין חשוכין, בתאוות ומדות רעות, נכשלים ונפלים, פי זכה לאנפין נהירין כנ"ל:

תפילה קי

"יהוה אורי וישעי ממי ארוא, יהוה מעוז חיי ממי אפחד. בקרב עלי מרעים לאכל את בשרי, צרי ואיבי לי המה בשלו ונפלו". רבנו של עולם מלא רחמים אוהב עמו ישראל הבוחר בעמו ישראל באהבה, אתה יודע את רבוי הצרות צרות ותכופות שעברו על ישראל מיום הגלות, בפרט מה שעובר עלינו עתה בימים הללו (מיום שיצאה הגזירה רעה והמרה לקח בני ישראל לחיל). ולא די לנו מכל השנים שעברו עלינו מאז ועד עתה, אשר נלכדו כמה וכמה מאות נפשות לשבי ולרעב ולחרב ולהעבירם על דת אשר זה קשה מהכל, מלבד הנפשות שנפחדו בפחדים קשים ומרים בלי שעור אשר כמה מהם מתו על ידי זה. וכמה נחלשו בחלאים רעים, וכמה חבלו בעצמן וסבלו יסורים קשים ומרים ועצומים כדי שישארו בדת ישראל. ובפרט הרחמנות והצער והמוריות הקשה והכבד של נפשות אביהם ואמם וקרוביהם ואוהביהם אשר "בשל פח הספל". אוי לנו על שברנו אוי ואבוי, אוי מה היה לנו, אוי מה היה לנו. מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עינינו, מה נזעק על שברנו, נחלה מכותינו. ולא די לנו בכל זה אשר בכל זאת לא השיב אפו מאתנו, ועוד הוסיף להכות אותנו מכה על מכה, כי עד לא חבשה מכה הראשונה, אשר עינינו עוללה לנפשנו על גנות עירנו, על נפשות המכים והמרוטים, נפשות הנאנחים והנאנקים אשר נלכדו כבר מכל עיר ועיר. עוד ידו נטויה מן אז ועד עתה [עד כי יצא הקצף לחזור ולקח בתוך שנה עוד הפעם]. אוי אוי אוי, אוי "מי יקום יעקב כי קטן הוא", אוי, אוי, מה נעשה, אוי אוי כי נסתם לבנו ונאטם רוחנו אפלו מלצעק אלך, הן מרביי הצרות הן מרביי ההתגרות של הפעל דבר, פי המלחמה מכל צד, בגשמיות ורוחניות מפנים ומחוץ, בחוץ שפלה חרב מרירות הגזרות, ובכיתו ובתוכו של כל אחד ואחד מתגבר בגבולו וערומיותו ותאוותיו והרהוריו ומחשבותיו וכו'. ולא די שאין אנו זוכין להתעורר ולשוב אלך באמת על ידי רבוי הצרות אשר פונתך רק בשביל זה לבד, עוד הוסיף להתל בנו, ורוצה לעקם את לבב כמה

מבני ישראל בכמה מיני עקמימיות על עקמימיות בלי שעור עד שהרבה מהרחיקים
אחר מודותיך הישרות והנכונות באמת:

רבונו של עולם חנון המרבה לסלח, סלח נא, מחל נא, כפר נא. "סלח נא לעון
העם הזה כגדל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה" פי
אתה לבד יודע מעמד ומצב של ישראל עתה, כי נשארנו פתרון בראש החר וכנס
על הגבעה, "יתומים היינו ואין אב, אמותינו פאלמנות" ואין מי יעמד בעדנו, שמך
הגדול יעמד לנו בעת צרה. הביטה בענינו פי רבו מכאובנו וצרות לכבנו, ומה
יעשו המון בני ישראל, פי מעצם חשפת הגלות ומרירות הצרות נחשד השכל
ונחסר הדעת, עד אשר גלאו למצא הפתח לתשובה לשוב אליך על ידי כל מה
שעובר עליהם, אשר פונתך רק בשביל זה. חוס וחמל עלינו, ושלח לנו מושיע
ורב להצילנו מכל הצרות בגשמייות ורוחניות, ויורנו הדרך הישר והאמת, באפן
שנופה להתעורר לשוב אליך באמת על ידי כל מה שעובר עלינו, הן מה שעובר
בכלליות על כל עמך בית ישראל, הן מה שעובר בפרטיות על כל אחד ואחד
בכל יום ויום כל ימי חייו. מלא רחמים יודע תעלומות, צופה נסתרות, אתה לבד
יודע כל מה שעובר על ישראל עתה בכלל ובפרט, מה נאמר ומה נדרר.

רבונו העלמא פלא, ארון יחיד נותן התורה, אתה גלית לנו ברחמיך שכל פח
העכו"ם הוא מהעיון [מהשבעים] אנפין חשוכין. דהינו, על ידי שאנו
מתרשלין בעסק התורה, ואין אנו מעינין בה פראוי ומחמת זה דרכי התורה נסתרו
ונחשכו מעינינו, ועל ידי זה מתגברים חס ושלום כל התאוות ומדות רעות שבאים
מהעכו"ם שיונקין מאנפין חשוכין. ועל ידי זה בעצמו מתגבר חס ושלום ממשלתם
וגוזרין עלינו גזרות רעות ומרות רחמנא לצלן. אבל מה נעשה לתקן זאת, פי
מחמת על הפרנסה והתגברות היצר הרע ורבויו הצרות קשה מאד לעסק בתורה
פראוי, ואפלו מעט שעוסקים בה, חשכו עינינו, ונסתם שכלנו מלעזין בה פראוי,
ועל פי רב אין אנו מבינים אפלו פשוטן של דברים, מכל שפן שאין אנו מבינים
עמקותיה ונעיומותיה פנימיותיה וסודותיה. ואין אנו זוכים לראות אור פני התורה
הקדושה. וכמה וכמה אנו רחוקים משבעין פנים לתורה, מעיון אנפין נהירין, שהם
מכניעים ומבטלים העיון אנפין חשוכין, שעל ידי זה ממילא נשברים ונופלים
ממשלתם של העיון עכו"ם שיונקים מהם, אבל איך זוכים לזה.

אלחי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו ותן חלקנו בתורתך, וכנו ברחמיך הרבים
שנופה להתעורר מעתה אליך באמת, ונתחיל מעתה לעסק בתורה ויום

וְלִילָהּ. וְאֵל יִטְרִידֵנוּ וְאֵל יִבְלַבֵּל אוֹתֵנוּ שׁוּם טְרִדָּא וְעַסְק וּמִשְׂאָ וּמִתָּן, רַק תְּהִיָּה מְלֹאכְתֵּנוּ גַעֲשִׂית עַל יְדֵי אַחֲרָיִם. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּפְרַנֵּם אוֹתֵנוּ בְּהַרְחֵבָה גְדוֹלָה, וְתִסְפִּיק לָנוּ כָּל הַצְּטָרְכוֹתֵנוּ מֵאִתְּךָ קִדְּם שְׁנִצְטָרֵךְ לָהֶם, בְּאִפְּן שְׁלֵא נִצְטָרֵךְ לְעַסְק בְּשׁוּם עַסְק בְּשִׁבִיל פְּרִנָּסָה, רַק תְּהִיָּה תּוֹרַתֵנוּ אֲמִנוֹתֵנוּ בְּעוֹלָם הִזָּה וְתִהְיֶה עִמָּנוּ לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִפְּלוּ מִי שְׁמִכְרַח לְעַסְק בְּאִיזָה מְלֹאכָה וְעַסְק וּמִשְׂאָ וּמִתָּן בְּשִׁבִיל פְּרִנָּסָה, תַּעֲזוּרָם וְתִחֲזַק לְבָבָם, שְׂאֵל יִשְׁפַּחוּ חַס וְשְׁלוֹם אֶת עוֹלָמָם הַנִּצְחָי. וְיִחוּסוּ עַל נַפְשָׁם לִקְבַע עֵתִים לַתּוֹרָה, וְתִהְיֶה תּוֹרַתָּם קִבַּע וּמְלֹאכְתָּם אֲרָעִי. וְלֹא יִתְבַּטְּלוּ מֵעַסְק הַתּוֹרָה פִּי אִם בַּעַת הַהִכְרַח בְּשִׁבִיל הַמִּשְׂאָ וּמִתָּן וְהַעַסְק בְּלִבָּד, וּבְכָל זְמַן שְׂיֻכְלוּ לְחַמֵּף אִיזָה שְׁעָה אוֹ רַגַע, מִכָּל שְׁפָן יוֹם אוֹ יוֹמִים לְעַסְק בַּתּוֹרָה, יִזְכּוּ לַהֲגוֹת בָּהּ בְּהַתְמַדָּה גְדוֹלָה. וְתִרְחַם עֲלֵינוּ, וְתִפְתַּח לָנוּ שְׁבִילֵי הַשְּׂכָל הַאֲמִתִּי שְׁנוֹכַח לְהִבִּין כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה עַל בְּרִין וְאֲמִתָּתָן, וְנוֹפֵה לְהַכְנִים כָּל מַחֲנוּ וּמַחֲשׁוֹבוֹתֵינוּ וְשִׁכְלֵנוּ בַּתּוֹךְ הַתּוֹרָה וְלַעֲזֵן בָּהּ הֵיטֵב בְּמָקוֹם שְׁצָרִיכִין לַעֲזֵן. וְכָל כּוֹנֵתֵנוּ יִהְיֶה לְשִׁמּוֹה בְּאֲמִתִּי כְּדֵי לְהִבִּין דְּבָרֵי הַתּוֹרָה עַל בְּרִין לְאֲמִתָּתָן וְלֹא לְהַתְּיַהֵר וּלְקַנְטֵר חַס וְשְׁלוֹם, וְלֹא בְּשִׁבִיל שְׂיָהָא נִקְרָא רַבִּי, וְלֹא בְּשִׁבִיל מְמוֹן וְכְבוֹד. וְלֹא גַעֲשֵׂה חַס וְשְׁלוֹם דְּבָרֵי הַתּוֹרָה קִרְדָּם לְחַפֵּר בָּהֶם וְלֹא עֲטָרָה לְהַתְגַּדֵּל בָּהֶם, רַק נַעֲסַק בְּהַתּוֹרָה בְּאֲמִתִּי לְשִׁמּוֹה בְּכָל כַּחֲנוּ וְשִׁכְלֵנוּ וּמַחֲשׁוֹבוֹתֵינוּ, כְּדֵי שְׂבִיאֵנוּ הַתְּלִמוּד לְיַדֵי מַעֲשֵׂה, לְסוּר מְרַע וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעִינְיַךְ תְּמִיד. וְאִתָּהּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶּיךָ הַעֲזוּמִים תֹּאִיר עֵינֵינוּ בַּתּוֹרָתְךָ, וְתִפְתַּח לָבֵנוּ שְׁנוֹכַח לְהִבִּין הֵיטֵב בְּמַהֲירוֹת גְּדוֹלָה בְּכָל מָקוֹם שְׁנִלְמוּד שֵׁם וְלַהֲשִׁיג דְּבָרֵי הַתּוֹרָה בְּאֲמִתִּי, וְנוֹפֵה לְלַמּוֹד כָּל סְפָרֵי תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּכָל יוֹם, תַּנְ"ךְ וְש"ס וּפּוֹסְקִים וּמְפָרְשֵׁיהֶם, וְכָל סְפָרֵי הַמְּדַרְשִׁים, וּסְפָרֵי הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ וְתַקְוָנִים, וְכָל פִּתְבֵי הָאָר"י וְכַרוֹנוּ לְבַרְכָּהּ, וְכָל סְפָרֵי הַצִּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׂבִימֵינוּ, וְנוֹפֵה לְגַמְרָם וְלַחֲזוֹר וְלַהֲתַחִילָם בְּפִיָּה וּבְכֹמָה פְּעָמִים כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְזַכֵּנוּ לְהַתְמִיד בַּתּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּהַתְמַדָּה גְּדוֹלָה, פִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֶרֶךְ יְמֵינוּ וְיָבֵהם נִהְיֶה יוֹמָם וְלִילָהּ. וְנוֹפֵה לְהַמִּית עֲצָמֵנוּ עַל הַתּוֹרָה עַד שְׁתַּתְּקִים בְּיַדֵינוּ. וְנוֹפֵה לְשַׁבֵּר וְלַכְּטֹל וְלַהֲמִית כָּל הַתְּאוּוֹת רַעוֹת וְכָל הַמַּדּוֹת רַעוֹת שְׂבִינְפּוֹנוּ, עַל יְדֵי עַסְק וְעִיּוֹן הַתּוֹרָה בְּאֲמִתִּי.

אֲכִינּוּ אֵב הַרְחֵמֵן הַמְּרַחֵם רַחֵם נָא עֲלֵינוּ וְתַן בְּלִבֵּנוּ בִּינָה לְהִבִּין וְלַהֲשִׁיבִיל, לְשִׁמְעַ לְלַמּוֹד וְלַלְמּוֹד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַנֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תְּלִמוּד תּוֹרַתְךָ לְשִׁמּוֹה בְּאַהֲבָה, רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְעוֹר וְהוֹשִׁיעָה לָנוּ בְּכָל מִינֵי יִשׁוּעוֹת בְּאִפְּן שְׁנוֹכַח לְהַתְחַזֵּק בְּעַסְק תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה לְשִׁמּוֹה, וְנִכְנָסִים כָּל דַּעֲתָנוּ וּמַחֲשׁוֹבוֹתֵינוּ וְכָל

רעיוננו בתוך תורתך הקדושה תמיד יומם ולילה, באפן שתאיר לנו התורה הקדושה אור פניה הנעמים הקדושים. ויאירו ויגנו עלינו כל העין פנים לתורה שזכו הצדיקים השלמים להשיגם, ועל ידי זה נזכה לשבר ולבטל כל התאוות וכל המדות רעות מאתנו, וברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה שאתה חומל על עמך ישראל בכל דור ודור, תחוס ותרחם ותחמל עלינו עתה בעת צרה הזאת, ותעשה למענך ולמען אבותינו, ולמען כל הצדיקים הקדושים והנוראים שהיו בכל דור ודור עד הנה. ותשבר ותבטל ברחמיך הרבים ובחסידיך הגדולים מהרה מאתנו כל הגזרות קשות הן אותם שפבר נגזרו עלינו, הן אותם שרוצים לגזר חס ושלוה, כלם תעקר ותשבר ותבטל ברחמיך הרבים ובחסידיך הגדולים, ולא ישאר מהם שום רשם כלל.

מלא רחמים, שומר ישראל שמר שארית ישראל ואל יאבד ישראל האומרים שמע ישראל. כי איך שהוא איך שאנו עומדים להתפלל עתה בין מצולה ואין מעמד כזה, עם כל זה "הקיצותי ועודי עמך". כי עדן אנו אומרים שמע ישראל פעמים בכל יום תמיד. ועל זה לבד תמכנו ותדוניתנו לבוא לפניך אדון כל עתה גם עתה להפיל תחנתנו לפניך בעל הרחמים, בזכות וכה הצדיקי אמת שעבדו אותך בקדושה ובטהרה גדולה, ובמסירת נפש, ובשכל נפלא, ובתמימות גדול כל ימי חייהם, ובזכות כל הקדושים שנהרגו על קדש שמוך, ונשחטו ונצלבו ונהרגו ומתו בכמה מיני ענויים מושגים, ונשפך דמם כמים אלפי אלפים ורבי רבבות נפשות ישראל גדולים וקטנים נערים וקנים מיום החרבן עד הנה. הן על כל אלה באנו לפניך, העונה לעמו ישראל בעת צרה, שתמלא רחמים עלינו בעת צרה המרה הזאת, ותמחר להושיענו ישועה שלמה חיש קל מהרה, ויקים מהרה: "ועת צרה היא ליעקב ומצנה ישע". חוסה עלינו פרב רחמיך, יהמו מעיד ורחמיך עלינו, כי צרכינו מרבים מאד מאד, בגוף ונפש בגשמיות ורוחניות, ודעתנו קצרה לבאר ולפרש חלק אלה ורבבה מהם. רחם עלינו והושיענו מהרה למען שמוך, בכל מה שאנו צריכים להושע ותגן בעדנו והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו, ובצל כנפיד תסתירנו. כי אין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, "ואנחנו לא גרע מה נעשה, כי עליך עיינינו. הנה בעיני עבדים אל יד אדוניהם, בעיני שפחה אל יד גברתה, כן עיינינו אל יהוה אלהינו עד שייחגנו. חגנו יהוה חגנו, כי רב שבענו בזה" חוסה עלינו בארץ שכנו

ואל תשפך חרוֹנְךָ עָלֵינוּ כִּי אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי בְרִיתְךָ "יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהַגִּזּוֹן לִפְנֵיךָ יְהוּה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי", אָמֵן:

תורה קב

(ברכות ה): כל מי שיש בו יראת שמים
 דבריו נשמעין. ויש שני מיני יראה:
 האחד - יראה עליונה, שבאה לאדם
 לפעמים מתי שתראה, ועל יראה כזו
 אין שׂכר. ויש יראה, שבאה לאדם
 מכח אדם עצמו, ויראה זו נקרא:
 צדיק מושל יראת אלקים (שמואל ב כג).
 וביראה כזו התפלה נשמעת, ושפע
 יורד לעולם, ונתגלה מלכותו. וזהו:
אתה תהיה על ביתי. ביתי הוא
 יראה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם
 לברכה (שבת לא): חבל על דלית לה
 דרתא וכו'. רוצה לומר, פשהצדיק
 מושל ביראת אלקים, על ידי זה:
ועל פיך ישק כל עמי, ותרגום
 אונקלוס: ועל מימר פמה, הינו
 התפלה, יתזן כל עמי הינו
 שיתעורר השפע בעולם. וזהו: רק
הפסא - הינו מעוט המלכות, כי
 "רק" הוא מעוט, "פסא" הוא מלכות.

**אתה תהיה על ביתי ועל פיך
 ישק כל עמי** (בראשית מא):

הענין הוא, כי כל מה שברא הקדוש
 ברוך הוא לא ברא אלא
 לכבודו (אבות פ"ו), כדי לגלות מלכותו.
 ועל ידי זה, נכפין הקלפות תחת
 השכינה. ובאיזה ענין נתגלה
 מלכותו, כשמשיע רב טוב
 לישראל, אז מודים כל אחד ואחד כי
 מלכותו בכל משלה (תהלים קט). ובמה
 יכולים להוריד השפע, על ידי
 התפלות, כי התבות הם פלים לקבל
 השפע. ועל פן כל אחד יזהר
 בתפלתו, שיתפלל באפן שיוכל
 לעורר השפע בעולם, על דרך
 שאמרו רבותינו זכרונם לברכה
 (סנהדרין לו): חייב כל אדם לומר,
 בשבילי נברא העולם. ובאיזה ענין
 יוכל לעורר השפע בעולם, ביראה,
 כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה

אגדל ממך - הינו מעוט המלכות, מכח התפלה שהיא ביראה, מוריד שעתה היא במעוט, נתגדל ממך. כי שפע בעולם, ונתגדל מלכותו פנ"ל:

תורה קג

אִתָּא בַּגְמְרָא (סנהדרין דף צא:): כָּל המוֹנֵעַ הַלְכָה מִפִּי תַלְמִיד, כְּאֵלוֹ גּוֹזְלוֹ מִנְחַלַּת אָבוֹת, שְׁנֹאמַר: תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשֵׁה וכו'. וְכִיּוֹן שְׂרָאָה מֹשֶׁה שְׁבִנֵי רְאוּבֵן וּבְנֵי גַד מְנִיאִין [לב] בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנְחַלַּת אָבוֹתָם, בְּשִׁבִיל זֶה קָרָא לָהֶם: תְּרֻבוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים (במדבר לב), וְתִרְגָּם אוֹנְקְלוֹס: תַּלְמִידֵי גְבְרִיא חִיבִיא. הַדְּבָר הַזֶּה קִבְּלָתָם מִרְבַּנֵּיכֶם, שְׂרַבְכֶם גִּזְלֵי מִפֶּם הַלְכוֹת, וְהַלְכוֹת הֵם נִחַלַּת אָבוֹת כְּפִנ"ל.

וְעַתָּה גַּם אַתֶּם הוֹלְכִים בְּדַרְכֵי אָבוֹתֵיכֶם, וּרְצוֹנְכֶם לְגַזֵּל מִיִּשְׂרָאֵל נִחַלַּת אָבוֹתָם. וּבְפֶרֶק קמא דְּבַבְא בְּתָרָא (דף ח): וּמְצַדִּיקֵי הָרַבִּים כְּפּוֹכְבִּים - אֵלוֹ מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת, וְעַכְשָׁו שְׂרָאָה שְׁהֵם מְחִיבִים רַבִּים, שְׁמֵנִיאִין לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִסְתַּמָּא גַּם רַבִּים אֵינֶם מְצַדִּיקֵי הָרַבִּים, אֶלֶּא מְחִיבֵי הָרַבִּים. בְּשִׁבִיל זֶה קָרָא לָהֶם: תְּרֻבוֹת אֲנָשִׁים [חטאים], וְתִרְגָּם אוֹנְקְלוֹס: תַּלְמִידֵי גְבְרִיא חִיבִיא:

תורה קד

אִתָּא בַּמְדַּרְשׁ (הובא בספר חסידים סי' קלו, ובראשית חכמה שער ענוה פרק ח): בְּשִׁבִיל שְׂאמור מֹשֶׁה לְבָנֵי גַד: תְּרֻבוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים, נִעְנַשׁ שְׁבוֹן בְּנוֹ עֶבֶד לְפָסֶל מִיכָּה. וְהַדְּבָר קָשָׁה, מָה עֲנִין זֶה שֶׁל תְּרֻבוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים, לְעֹנֵשׁ

היה חושד אותם, שפני ראובן ובני גד אינם רוצים בארץ ישראל שום חלק, נמצא שאין להם אלוה, בשביל זה נענש בבן בנו שלא היה לו אלוה, כי הם פשרים היו בדבר, כי רצו לטל חלק בארץ גם כן, כמוכא:

שלו שיעבד בן בנו עבודה זרה. והתרוץ, כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (כתובות ק): כל הדר בחוץ לארץ פאלו אין לו אלוה, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת צז): החושד בכשרים לוקה בגופו. ומשה

תורה קה

שאין מי שיכיר גדלת הבורא כל כף, מפני גדל הגלות והדחקות. והקדוש ברוך הוא בעצמו צריך להתפלל על זה, כדאיתא בגמרא (ברכות ז): מנין שהקדוש ברוך הוא מתפלל, שנאמר: ושמחתים בבית תפילתי, תפלתם לא נאמר אלא תפילתי, מכאן שהקדוש ברוך הוא מתפלל. ומה מתפלל, יהי רצון וכו'. ובמה יכול לבוא שהוא יתברך יתפלל, על ידי תורה. פי בכל אדם יש בו חלק מפללות כל העולמות וצרופים, ובכל מה שהוא מדבק את עצמו לשם הוא מקשר חלקו. וכשהוא הולך אחר שרירות לבו ותאותו, הוא מקשר חלקו והאותיות והצרופים

עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה

(שירת הים שמות טו):

הנה העולם צריכין רחמים גדולים, הן ברוחניות הן בגשמי. וכל אחד מבקש רחמים, ואינו יודע היכן הוא. והרחמים הוא לעיני כל, כמו שכתוב (דברים ל): לא רחוקה היא ולא בשמים וכו'. והנה איתא בזהר (נשא דף קלא): אית רחמים ואית רחמים, אית רחמים פשוטים (א) דזעיר אנפין, ואית רחמים גדולים דעתיקא סתימאה, כמו שכתוב (ישעיה נד): וברחמים גדולים אקבצך. ואנו צריכין רחמים, אף בעווננו הרבים בדור הזה אין מי שיתפלל כף, שיוכל להמשיך הרחמים, מחמת

(א) ר"ל רחמים סתם כמ"ש בזהר שם וכדלקמן.

לסטרָא אַחַרָא, חס ושלום, ומתבלבלים האותיות והצרופים, והדעת גם כן מתבלבל, והוא גלות השכינה. וכל מי שאין בו דעת אין בו מדת רחמנות, וכמו שכתוב (קהלת ז): פֶּעַם בַּחִיק כְּסִילִים יִנוּחַ. לָכֵן כָּל מִי שֵׁאִין בּוֹ דַּעַה אֶסוּר לְרַחֵם עָלָיו. כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (ברכות לג), כִּי אֵין בּוֹ מֵדֵת רַחֲמָנוּת. וְכַשֵּׁשֶׁב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה, יִשׁוּבוּ חֻלְקָיו מִכְּלָלִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת וְהָאוֹתִיּוֹת וְהַצְרוּפִים גַּם כֵּן לְמִקּוֹמָן. וְאֵז הַדַּעַת שְׁלָם, וּמִתְעוֹרֵר רַחֲמָנוּת. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דברים ל): וְשָׁב ה' אֲלֵיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ (עיין תרגום שם), דְּהֵינּוּ הַחֻלְק מִכְּלָלִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת אֲשֶׁר שָׁם שְׁבוּי, אֲזִי: וְרַחֲמֶךָ; כִּי הַדַּעַת שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (מגילה ב) עַל הַפְּסוּק: וּבְגוֹלָה לֹא הִלֵּךְ, שֶׁכָּל דָּבָר שֶׁהוּא בְּמִקּוֹמוֹ דַּעְתּוֹ שְׁלָם. וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה תּוֹלָה בַּתּוֹרָה. וְהֵנָּה בְּכָל דָּבָר שֶׁבִקְדָּשָׁה יֵשׁ בּוֹ שְׁלֵשָׁה דְּבָרִים: עֲבוּר, יְנִיקָה, מַחֲיוּן. כִּי כָּל זְמַן שֶׁהַדָּבָר בָּכַח נִקְרָא עֲבוּר, וְכִי הוּא נֶעְלָם. וְכַשֵּׁבָא מִכַּח אֶל הַפְּעַל נִקְרָא] לְדָה וְיִנִּיקָה. וְכַשֵּׁפֶשֶׁט הַדָּבָר לַעֲשׂוֹת הַפְּעֻלָּה הַצְּרִיכָה, אֲזִי נִקְרָא מַחֲיוּן. וְכַשֵּׁלּוּמֵד תּוֹרָה גַּם כֵּן צְרִיכִין לְהִיּוֹת בּוֹ שְׁלֵשָׁה דְּבָרִים הַנִּלְכָּד. כִּי כַּשֵּׁיּוֹשֵׁב לְלַמֵּד, וְנוֹתָן

מַחֲשֵׁבָתוֹ וְלִבּוֹ בַּהַתּוֹרָה, וּמִתְעַלֵּם בָּהּ, נִקְרָא עֲבוּר, כִּי הוּא מִתְעַלֵּם בָּהּ כַּעֲבָר בְּמַעֲוֵי אָמוֹ. וְכַשֵּׁלּוּמֵד הַתּוֹרָה וּמַחֲיוּן בָּהּ, נִקְרָא לְדָה וְיִנִּיקָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (משלי ח): דְּדִידָהּ יִרְוֶךָ בְּכָל עֵת. וְאַחֲרַיִךְ כִּי פִשְׁמִיבִין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר וְרוּצָה לְחַדֵּשׁ בָּהּ, נִקְרָא מַחֲיוּן. כְּדֹאִיתָא בְּגִמְרָא (ירושלמי ר"ה פ' ראוהו ב"ד) עַל פְּסוּק: מִמְרַחֵק תְּבִיא לַחֲמָה, כִּי הַתּוֹרָה נִקְרָא עֲנִיָּה בְּמִקּוֹמָה וְעֲשִׁירָה בְּמִקּוּם אַחֵר, שֶׁצָּרִיךְ לְהַבִּיא רְאִיָּה מִמִּקּוּם אַחֵר, וְלִכְךָ נִקְרָא חֲכָמָה, עַל דֶּרֶךְ (קהלת ז): אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהִיא רַחוּקָה מִמֶּנִּי. נִמְצָא כַּשֵּׁמִבִּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר נִקְרָא מַחֲיוּן, הֵינּוּ חֲכָמָה. וְכַשֵּׁלּוּמֵד בְּאִפְּן זֶה, אֵז הִיא תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה, וּמִקְשֵׁר הָאוֹתִיּוֹת וְהַצְרוּפִים שֶׁבְּחֻלְקוֹ מִכְּלָלוֹת הָעוֹלָמוֹת אֶל שְׂרִשׁוֹ וְאֶל מִקּוֹמוֹ, וְנַעֲשֶׂה בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. וְאֵז הַדַּעַת שְׁלָם, וּמִתְעוֹרֵר רַחֲמָנוּת:

וְהֵנָּה עַל דֶּרֶךְ מִשָּׁל, כַּשֵּׁיִשׁ שְׁנֵי בְּעֵלֵי רַחֲמִים, הָאֶחָד אֵינוֹ יָכוֹל לְרַחֵם רַק בְּדָבָר מַעֲט, וְהַשְּׁנִי כַּשֵּׁהוּא מְרַחֵם, פּוֹעֵל בְּרַחֲמָנוּת שְׁלוֹ יִשׁוּעָה שְׁלָמָה. עַל כֵּן, מִי שֶׁצָּרִיךְ לְרַחֲמִים, לָמָּה לוֹ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּרַחֲמָנוּת שֶׁל רֵאשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק יִשׁוּעָה מַעֲטָת, מוֹטָב שִׁיתְּפַלֵּל הַבַּעַל הַרַחֲמִים הָרֵאשׁוֹן לְבַעַל הַרַחֲמִים

זה העשיר הקטן, אף-על-פי שהוא רוצה לעזר לו בכל יכלתו, אף-על-פי-כן לא יוכל לקבל מבקשו ממנו, כי אין ביכלתו למלאת משאלותיו של זה האיש, כי משאלותיו גדולים מיכלתו. על כן עצה היעוצה לזה האיש הצריך ישועה, שיעשה כף. שילך לזה העשיר הקטן שבקל יכול להתקרב אליו, ולעורר רחמים אליו. שיבוא אליו, ויאמר לו: הנה אני נצרך לישועה גדולה, ואני יודע שאתה חפץ לרחם עלי, אבל אין ביכלתך למלאות משאלותי, על כן מבקשי ממך, כי הלא אתה רוצה לרחם עלי, יהיה זאת הרחמנות שלך עלי, שאתה תלך להעשיר הגדול מאד לבקש רחמים ממנו שימלא משאלותי, פי לעצם עשירותו הגדול, הוא יכול למלאת משאלותי בכפלי פפלים, רק שאנכי איני יכול לכנס ולבוא לאיש גדול כזה, אבל אתה יכול לבוא אליו. תרחם עלי בזה, לבקש ממנו עבורי שימלא משאלותי, ובזה תושיעני בודאי כל צרכי ישועתי בשלמות. כמו כן הוא ממש כפיכול, שאנו מבקשים אצל הרחמים פשוטים, שיעוררו רחמים אצל הרחמים הגדולים, וממש יקבלו רחמים להושיענו כל צרכינו

השני, ויפעל ברחמים של הראשון ישועה שלמה. כף השם יתברך ברחמים הפשוטים שלו מתפלה ומרחם על ישראל ברחמים גדולים. וכשלומד תורה, כנזכר, נתעורר הרחמנות שהוא הדעת, והתפלה. וזהו: עיי - ואין עז אלא תורה^(ב). ועל ידי התורה שילמוד כנזכר, נעשה זמרת יה - הינו התפלה והרחמים של השם יתברך, אז: ויהי לי לישועה:

ג זאת התורה היא מלשון החברים, ולא נכתבה בבאור היטב. אף אחר כך שמעתי מפיו הקדוש בעצמו ענין תפלת ה' המבאר כאן, והוא:

כי יש אצל השם יתברך רחמים פשוטים ורחמים גדולים, (כמו שכתוב בזהר הקדוש, כנ"ל). והנה למשל, כשיש בעיר שני עשירים, אחד יש לו עשירות פשוט, והשני הוא עשיר גדול מאד ומפלג בעשירות עצום והון רב מאד מאד, אשר אי אפשר להעריך עשירותו. והצרך אדם אחד לישועה גדולה, העולה לסך רב. והוא אינו יכול להתקרב לבקש מבקשו, כי אם להעשיר הקטן במעלה, פי להעשיר הגדול אי אפשר לו לבוא אליו. אבל

בשלמות. וזהו בחינות תפלת הקדוש-ברוך-הוא, שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: מנין שהקדוש ברוך הוא מתפלל, הינו שבביכול בחינות הרחמים פשוטים מבקשים ומתפללים ומעוררים הרחמים הגדולים. כי אנו אין בנו כח כי אם לעורר הרחמים פשוטים, שהם בחינות רחמים סתם דזעיר אנפין, אבל אלו הרחמים יש להם גבול, וכפי מדת הרחמים הפשוטים האלו, חס ושלום, אי אפשר להושיע לנו. על כן אנו צריכין לבקש שהרחמים סתם שאנו מעוררין בתפלתנו אצל השם יתברך, שאלו הרחמים בעצמם יתפללו ויעוררו הרחמים הגדולים, שיהיה נמשך עלינו רחמים רבים משם, ועל ידי זה יהיה לנו ישועה בודאי, וזהו בחינת תפלת הקדוש ברוך הוא כנ"ל: והבן היטב, כי הם דברים נפלאים ונוראים מאד:

מדבש התכת המקרא הזה. וזהו: אל נא - הינו שמושה רבנו עליו השלום, התפלל לפניו יתברך ואמר לו: אל נא, ובקש והתפלל בעצמך מלפניך, רפא נא לה - הינו כנ"ל, שמושה התפלל להשם יתברך ובקש אותו יתברך שהוא בעצמו יתפלל ויבקש: רפא נא לה. ועתה מדקדק ומבאר היטב כפל תבת נא:

וּכְלַל הדברים האלה הוא, שעל-ידי התורה זוכין לתשובה, דהינו להשיב כל הדברים וכל הצרופים והאותיות שנדחו בעוונותיו למקום שנדחו ונתגרשו ממקומם, שעל-ידי זה לא היה הדעת מישוב, כי כל זמן שאינם במקומם אין הדעת מישוב וכו' כנ"ל, כי על-ידי העוונות נתגרשין ממקומם חלקי האותיות והצרופים שבכל העולמות כפי שרש נשמתו, וזה בחינת גלות השכינה, ועל-ידי זה אין הדעת מישוב כנ"ל, ומחמת זה אין יכול לעורר רחמים כנ"ל. וצריך לעשות תשובה, ועקר התשובה הוא על ידי התורה, שהיא עניה במקומה ועשירה במקום אחר, ומקרב ומקשר על-ידי זה כל האותיות והצרופים שנתרחקו ממקומם, ומשיב כלם למקומם. ואז הדעת מישוב, וזוכה לעורר רחמים. כי עקר

עוד שמעתי, שזהו פרוש הפסוק (במדבר יב): אל נא רפא נא לה. דלכאורה תמוה מאד כפל תבת נא. אך עתה מבאר היטב, שמושה רבנו עליו השלום, בקש זאת מהשם יתברך, שהשם יתברך בעצמו כביכול, יתפלל ויבקש מעצמו שירפא אותה. ועתה מה מתוק

ישועה בודאי. וזהו: עזי - אין עז
אֶלָּא תוֹרָה, שְׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין
לְתִשׁוּבָה וְלַדַּעַת, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
מְעוֹרְרִים רַחֲמִים אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ, עַד
שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ בְּכִיכּוֹל מִתְפַּלֵּל עֲלֵינוּ
כַּנֶּ"ל. וְזֶהוּ זְמַרְתָּ י"ק. זְמַרְתָּ י"ק
דִּיקָא, הֵינּוּ תַפְלַת ה'. אֵז: וַיְהִי לִי
לִישׁוּעָה וְדָא, פִּי עַל־יְדֵי זְמַרְתָּ י"ק,
שֶׁהוּא תַפְלַת ה', שְׁמִתְפַּלֵּל בְּרַחֲמֵי
הַפְּשׁוּטִים לְעוֹרֵר רַחֲמֵי הַגְּדוֹלִים,
אֵז בּוֹדָאֵי יִקְבַּל יִשׁוּעָה שְׁלֵמָה כַּנֶּ"ל.
כִּי רַחֲמֵי הַגְּדוֹלִים אֵינֶם נַפְסָקִים
לְעוֹלָם, וְכִשְׁהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ יְרַחֵם עֲלֵינוּ
בְּאֵלוֹ הַרַחֲמִים, בּוֹדָאֵי אֵין שׁוּם עׁוֹן
וּפְגָם שְׁיִהְיֶה חוּצֵץ בְּפָנַי אֵלוֹ
הַרַחֲמִים הַגְּדוֹלִים, וּבּוֹדָאֵי יִהְיֶה לָנוּ
יִשׁוּעָה בְּשְׁלֵמוֹת, אָמֵן וְאָמֵן:

הַרַחֲמִים תְּלוּי בַדַּעַת, כִּי כָּל מִי שְׁאֵין
בוֹ דַּעָה אֲסוּר לְרַחֵם עָלָיו וְכו'.
(וּכְמִבְּאֵר מִזֶּה כִּמָּה פְּעָמִים בְּמִקּוֹמוֹת
אַחֵרִים בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, עֵין שָׁם). נִמְצָא,
עַל יְדֵי תוֹרָה זוֹכִין לְתִשׁוּבָה וְנִשְׁלָם
הַדַּעַת, וְאֵז זוֹכִין לְעוֹרֵר רַחֲמִים
אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ. וְעַקֵּר הַרַחֲמָנוּת הוּא,
שְׁאֵנוּ מְעוֹרְרִים רַחֲמִים אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ,
שְׁבִאֵלוֹ הַרַחֲמִים יְעוֹרֵר בְּעֶצְמוֹ אֶת
הַרַחֲמִים הַגְּדוֹלִים שְׁאֵין אָנוּ יְכוּלִים
לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם, רַק הוּא בְּעֶצְמוֹ
יִתְבַּרְךָ צְרִיף לְהַתְפַּלֵּל עַל־זֶה כַּנֶּ"ל.
דְּהֵינּוּ שְׁבִרַחֲמֵי הַפְּשׁוּטִים שְׁאֵנוּ
מְעוֹרְרִים, עַל־יְדֵי אֵלוֹ הַרַחֲמִים
יְרַחֵם עֲלֵינוּ וְיַעוֹרֵר בָּהֶם הַרַחֲמִים
הַגְּדוֹלִים שְׁלוֹ, שְׁהֶם רַחֲמִים גְּדוֹלִים
דַּעַתִּיקָא סְתִימָאָה, וּמִשָּׁם יִהְיֶה לָנוּ

תפילה עא

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּרְחֵם עֲלֵינוּ וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנוּפָה
לְעַמְּךָ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה, לֹא יִמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפָּיֵנו
וּמִפִּי זְרַעְנוּ עַד עוֹלָם, וְנִנְפָה לְהַכִּין וְלִהְשִׁיבֵל אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ, לְהַכִּין כָּל דְּבָרֵי
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל בְּרִין וְאַמְתַּתָּן בְּמַהֲוִירוֹת גְּדוֹל. וְנִנְפָה לְהַכִּין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר,
וְלַחֲדַשׁ תָּמִיד חֲדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, חֲדוּשִׁים שְׁיִהְיוּ לְךָ לְנַחַת וּלְרְצוֹן
לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ. וְתוֹכְנוּ עַל־יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׁנוּפָה עַל־יְדֵי־זֶה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
בְּאֵמֶת. עַל כָּל חֲטָאֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, שְׁחֲטָאנוּ וְשַׁעֲוֵינוּ וְשִׁפְשָׁעְנוּ לְפָנֶיךָ מִיּוֹם

היותינו על הארמה עד היום הזה, והמאור שבתורה יחזירנו למוטב באמת לאמתו. ונזכה עלידי עסק התורה הקדושה, לברר וללקט ולהעלות כל ניצוצות הקדושים וכל הצרופים מפלליות כל העולמות שנפלו על ידינו בין הקלפות, ונתפזרו למקום שנתפזרו, ונפלו למקום שנפלו:

אנא יהוה מלא רחמים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדה, אתה ידעת כי אי אפשר לנו לבררם ולהעלותם בעצמנו, רחמך רבים יהוה, רחמך רבים מאד, רחם עלינו ועל הניצוצות הקדושות ועל האותיות הקדושים המפזרים ומפזרים בין הגוים והקלפות, ועזרנו לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ותמהר ותחיש לברר וללקט ולגאל את כל הניצוצות הקדושות מן הקלות, ותשיבם למקומם בשלום. ותחזור ותשלים פגם כל העולמות כלם, וכל השמות הקדושים שפגמנו בעוונותינו, וישיב המלך את נדחיו, ותחזור ותקבצם בקדשה שנית, ויקים מקרא שכתוב: "ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מפל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה. אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחד". ותעלה את השכינה מגלותה ותקימה מעפרה, ותשלים את הדעת הקדוש, ותמשיך דעת דקדשה ורחמים גדולים בעולם. ותבטל פעם ואכזריות מן העולם, ויקים מקרא שכתוב: "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את יהוה, כמים לים מכסים".

וברחמך הרבים תרחם עלינו, ותתפלל בעצמך עלינו, ותעזר ברחמך הפשוטים את רחמך הגדולים, רחמך הרבים, ויקים מקרא שכתוב: "וברחמים גדולים אקבצך". כי אתה ידעת יהוה אלהינו, כי אין מי שיעמוד בעדנו שייכל לעזר רחמים עלינו בעת הזאת, אשר נתרחקנו ממך מאד כמו שנתרחקנו כאשר אתה ידעת, ואין מי שידע עכשו לעזר רחמים עלינו כי אם אתה לבד, אבינו מלפנו, "התפלל נא בעדנו, ונתיה ולא נמות והארמה לא תשם", ויקים מקרא שכתוב: "ויתפלל בעדו תמיד כל היום יברכנהו". ותעזר ברחמך הפשוטים את רחמך הרבים, רחמך הגדולים, רחמים גדולים ונצומים כל כך, שיש להם פח לרחם ולקרב אפלו אותי אלקי, רחמים שאין בהם שום אהיות דין כלל, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. חוס וחנונו ורחם עלינו, והושיענו מהרה למען שמך, ורחמך רבים יהוה כמשפטך חניני. רחום וחנון יהוה ארך אפים ורב חסד. טוב יהוה לכל ורחמיו על כל מעשיו. פחדך חניני ואשמרה ערות פיה. חסדך יהוה מלאה הארץ חסדך למדני". ויקים לנו מקרא שכתוב: "והביאותים

אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתני, עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי, פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי":

תורה קו

לברכה (ברכות לג): גדולה דעה שנתנה בין שני אותיות, שנאמר: כי אל דעות ה'. פרוש, כשיבוא לגדלות המחין, נתעורר עליו רחמים וחסדים משני אותיות: אל, הוא חסד, על דרך (תהלים נב): חסד אל כל היום. וה', הוא רחמים, על דרך (שם קיט): רחמיה רבים ה'. וזהו פרוש הפסוק: **אשרי משכיל אל דל** - הינו כשהוא בקטנות המחין, ומשכיל עצמו לגדלות המחין, אזי: **ביום רעה ימלטהו ה'** - נמתקין כל הדינין. ואם לא יכול בעצמו לבוא לגדלות המחין, עצה לזה, שישכיל אחרים, ועל ידי זה נתעורר גם אצלו:

אשרי משכיל אל דל, ביום רעה ימלטהו יי
(תהלים מא):

איתא, דאין עניות אלא מן הדעת (נדרים מא), ועל זה צריך רחמנות, כי אין רחמנות גדולה מזה. ועניות זה בכללות ובפרטות, בכללות - על איש שאין לו שכל בעבודת הבורא, וצריך הבעל שכל להשכילו; ובפרטות - על האיש עצמו, כי יש זמן שאין לו שכל, והוא נקרא קטנות המחין, וצריך לחזק את עצמו לבוא לגדלות המחין. וכשבא לגדלות המחין, נמתקין כל הדינין, וממשיך עליו חסדים ורחמים. וזה מאמר חכמינו זכרונם

תורה קז

בִּירַאת אֱלֹקִים (שמואל"ב כג (א)). נוֹתַנְתָּ
הַתּוֹרָה עֲצָה עַל זֶה: וְשִׁבִית שְׁבִיו -
כְּלוֹמַר: עִם מָה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְגַּבֵּר
עָלֶיךָ, הִינּוּ בְּגִדְלוֹת, בְּזֶה תִתְגַּבֵּר
עָלָיו, הִינּוּ שֶׁתֹּאמַר לוֹ: אֵיךְ אֲנִי
מוֹשֵׁל כְּשֵׁישׁ לִי גְאוּהָ, וְאֵין הַקְדוּשָׁה
בְּרוּךְ־הוּא שׁוֹרָה עִמִּי, וְדִי לְמִבִּין.

כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ
וְכוּ' וְשִׁבִית שְׁבִיו (דברים כא):

פְּרוּשׁ: כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל
אִיבֶיךָ - שֶׁהוּא הֵיצֵר הָרָע.
וְנִתְּנוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדֶיךָ - כְּלוֹמַר
הֵיצֵר הָרָע יִתֵּן, כְּמוֹ יַמְסֹר, אֶת ה'
אֱלֹקֶיךָ בְּיָדֶיךָ, עַל דֶּרֶךְ: צְדִיק מוֹשֵׁל

תורה קח

עֲכוּ"ם (קידושין מ). וְהִרְהוּר עֲכוּ"ם שֶׁיֵּךְ
אֲצֵל כָּל אָדָם, הִינּוּ מָה שֶׁמִּתְחִיל
לְהַתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת, אוֹ מִתְבּוֹדֵד אֶת
עַצְמוֹ, וּבִאֲמָצֵעַ הַתְּפִלָּה אוֹ
הַהִתְבּוֹדְדוֹת נוֹפֵל מִמְדַּרְגָּתוֹ, זֶהוּ
בְּחִינּוֹת הַרְהוּרֵי עֲכוּ"ם. כִּי כָּל
הַנְּפִילוֹת בְּאֵין מַחֲמַת קִלְקוּל
הָאֲמוּנָה. וּכְשֶׁנִּתְקַלְקַל הָאֲמוּנָה,
נִמְצָא מַחְזִיר פָּנָיו מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ,

זְבַחֵי אֱלֹקִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה (תהלים)
(א):

הִנֵּה יְדוּעַ, כִּי עוֹלָה בָּאָה עַל הַרְהוּר
הַלֵּב, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יחזקאל כ):
הַעוֹלָה עַל רוּחְכֶם (מִרְ וִיקְרָא פ"ז); הִינּוּ
שְׁעוֹלָה בָּאָה עַל הַרְהוּרֵי הַלֵּב, שֶׁשֵּׁם
מִשְׁכֵּן הַרוּחַ. וְאֵין הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ מִצָּרֶף
מִחֻשְׁבָּה לְמַעֲשֵׂה, בַּר מֵהַרְהוּרֵי

שְׁמֹשֶׁבֶר אֶת לְבוֹ, כִּי כִשְׁמֹשֶׁבֶר אֶת לְבוֹ, בּוֹדְאֵי מְאֹנָה וּמוֹצִיא רוּחַ וּמְכַנֵּס רוּחַ, וְהוּא תְרִין רוּחִין. וְשְׁנֵי פְעָמִים "רוּחַ" גִּימְטְרִיא חֲת"ךְ, וְזֶהוּ בְּחִינּוֹת נְסִירָה, וּבֹא אֶל בְּחִינּוֹת פְּנִים בְּפְנִים, וְזֶהוּ בְּחִינּוֹת עוֹלָה. וְזֶהוּ: זְבַחֵי אֱלֹהִים, הֵינּוּ בְּחִינּוֹת עוֹלָה, הוּא רוּחַ נְשִׁפְרָה, כִּנ"ל.

(מסימן ע"ג "כי תעבר" עד כאן, הוא לשון החברים. גם יש בהם כמה דברים קטנים שנאמרו קדם ארץ ישראל, ועל פי הרב הלשון אינו מתקן כלל, עד שבכמה מקומות קשה לעמוד על המכון. ובכל מקום שמצאה ידי לתקן תקנת קצת, והשאר הנחתי כמו שהוא. כי הלשון איך שהוא, יוצא מהם על כל פנים דברי מוסר הרבה, והקדמות נפלאות, ועצות נוראות להתקרב אליו (תברך):

כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ישעיה א): נִזְרוּ אַחֲרַי, וְהִשֵּׁם יִתְבָּרַךְ גַּם כֵּן מִסְתִּיר פְּנֵיו מִמֶּנּוּ, נִמְצָא הוּא אַחֲרַי בְּאַחֲרַי. וְצִרְיָה לְהִבִּיא עַל זֶה עוֹלָה. וּבְחִינּוֹת עוֹלָה הוּא כִשְׁמֹשֶׁבֶר אֶת רוּחוֹ בְּקִרְבוֹ, וּמִתְבַּיֵּשׁ וְחוֹשֵׁב בְּעַצְמוֹ: אֵיךְ נִפְלְתִי וְנִשְׁלַכְתִּי מִשָּׁמַיִם לָאָרֶץ, שְׁהִיִּיתִי בְּמִקּוֹם גְּבוּהָ פְּזָה, וְעַכְשָׁו נִפְלְתִי וְהִחְזַרְתִּי פְּנֵי מַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִשְׁאַרְתִּי אַחֲרַי בְּאַחֲרַי. וּמְרַחֵם עַל עַצְמוֹ, כִּי אֵין רַחֲמָנוֹת גְּדוֹלָה מְזוּ. וְצִרְיָה לְזֶה נְסִירָה, כְּמוֹ שְׁהִיָּה אֶצֶל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, שְׁנִבְרָאוּ דוֹ פְּרָצוּפִין אַחֲרַי בְּאַחֲרַי (ברכות סא), וְאַחֲרֵי כֵן נִסָּר וְהִיָּה פְּנִים בְּפְנִים. וְהִנְסִירָה הוּא בְּחִינּוֹת שֵׁם חֲת"ךְ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּפְנִינּוֹת: פּוֹתַח אֶת יַדְךָ - סוֹפִי תִבּוֹת חֲתָךְ, הֵינּוּ שְׁחוֹתְךָ וּמְנַסֵּר אֶת עַצְמוֹ. וְהִשֵּׁם חֲת"ךְ נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי

תפילה צח

"זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשִׁפְרָה לֵב נְשִׁפְרָה וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבּוֹה", רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֹא רַחֲמִים, "הֲרוּפָא לְשִׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְבוֹתֵם", אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת לִבִּי הַנִּשְׁפָּר הַנִּדְבָא וְהַנִּבְאָה, תִּבְטֵ מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה לְמִי עוֹלָלָת בֵּה. רְאֵה נָא בְּעֵינַי מְלֹא רַחֲמִים, חוּם עַל שְׁבִירַת לִבִּי הַנִּשְׁפָּר לְשִׁבְרֵי שְׁבָרִים, כְּפִטְיֵשׁ יִפּוֹצֵץ סִלַּע כֵּן נִתְפּוֹצֵץ וְנִשְׁפָּר לִבִּי. כִּי מְחַשְׁבוֹת לִבִּי מְפֹרָים וְנִדְחִים בְּקִצָּה אֶרֶץ. הָאֲמַת, כִּי

אני החיב מפל הצדדים, אבל אתה יודע פי לא להכעיסך נתפננתי חלילה, פי רצוני לעשות רצונך, אך שאור שבעפה מעפב אותי. וכבר פתבת על עצמך שפל פחות היצר הרע וחילותיו המחטיאים את בני אדם, הכל ממך. ואתה מתחרט עליהם בכל יום על שבראתם ונתת להם פח כזה, כמו שכתוב: "ואשר הרעותי", כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה. וכתוב: "למה תתענו יהוה מדרכיך תקשיח לבנו מיראתך":

רבונו של עולם, אתה יודע רוי עולם ותעלומות סתרי כל חי, אתה חופש כל חדרי בטן ובחן כליות ולב. אתה יודע פי אין לי שום סמיכה ותקנה לטוב אמתו ונצחיו, פי אם על ידי מה שאני מפרש שיחתי לפניך בעל הרחמים. אבל לפניך נגלו כל תעלומות לב, ואתה יודע פמה קשה וכבד עלי גם זה בעצמו, פי מבבלים אותי ומזנעים אותי מזה מאד. ואפלו אם לפעמים בחמלתך הגדולה אתה שולח לי איזה דבורים, ואני מתחיל לפרש שיחתי ולפי הפירוש לפניך, בתוך כך גסתם לבבי באמצע הדבור. ואני נשאר משתומם כמו שנתאלם בתוך דבריו ממש, כמו בן פתאם גסתלק הדבור ממני, ולבבי אטום ומחשבותי תמהים. ואני יודע מה לעשות, פי פתאם "נאלמתי לא אפתח פי פי אתה עשית, נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר". ונדמיתי כמו נסוג אחור ממך חלילה. ואתה כמסתיר פנים ממני, וכבר גלית אזנינו שפל זה נמשך על ידי פגם אמונה שנחשב בעבודה זרה. ועתה מה אעשה אבי שבשמים לכפר על כל זה, לתקן ולכפר על כל התרהורים והמחשבות רעות ורעיונים המבלבלים העולים על רוחי. ובפרט על התרהורי עבודה זרה שהם פגם אמונה שהם קשים מהכל. אוי מה אעשה שתשיב פניך אלי ואני אשוב אליך באמת, מתי אופה לזה, "מתי אבוא ואראה פני אלהים", מתי מתי, מתי אופה לאמונה שלמה וחזקה ונכונה, עד שאופה לפרש שיחתי לפניך פנים בפנים, כאשר ידבר איש אל רעהו, ולא יהיה שום מסך המבדיל ביני וביניך.

רחם עלי בעל הרחמים, וזכני ועזרני והושיעני שארגיל את עצמי להתאנח אנחה גדולה מעמק הלב באמת, על גדל רחוקי ממך על ידי עוונותי הפורבים, ובפרט על פגם האמונה, אשר על ידי זה גסתם פי באמצע דבורי. ונפלתי כמו משמים לארץ, זכני להרגיש כאבי ומכאובי העצום באמת, עד שאתאנח אנחה אמתית מעמק הלב, ויהיה רוחי נשבר בקרבי באמת, באפן שיתעוררו רחמיך האמתיים עלי. ויעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה לפניך רוחי הנשבר עלי ידי אנחתי

באלו הקרבתי קרבן עולה לפניך שהיא באה לכפר על הרהורי הלב. ובחמלתך הגדולה תפתח את ידך ברחמים וברצון, ותחזורני בתשובה שלמה לפניך באמת. ועלידי הרוח שאוציא והרוח שאכנים בשעת האנחה, על־ידי־יהוה תמשוך עלי הארה גדולה מהשם (חת"ך) היוצא מפסוק פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, ועל־ידי־יהוה תחתך ותנסך את נפשי ונשמתני מבחינת אהור באהור, ותחזורני ותשיבני אליך בבחינת פנים בפנים.

אבינו שבשמים, אל מלך נאמן, אל אמונה, אתה יודע את כל מה שעובר עלינו על כל אהר ואהר בענין האמונה הקדושה, כי ברחמיך הרבים ובאהבתך הגדולה את עמך ישראל, חמלת עלינו ונטעת בתוכנו אמונתך הקדושה אשר ירשנו מאבותינו. אשרינו מה טוב חלקנו ומה געים גורלנו ומה יפה ירשתנו. אך מעצם רבוי עוונותי עדין עולים על הלב מחשבות חוץ שהם פגגד אמונתך הקדושה אשר זה עקר ההתרחקות והסתרת פנים וצרה גדולה מפל הצרות שבעולם. כמו שכתוב: "הלא על פי אין אלהי בקרבי מצאוני (כל) הרעות האלה":

רחם עלינו מלא רחמים, ברחמים גדולים, ברחמים רבים, ושמרנו והצילנו מעתה מפל מיני כפירות והרהורים ומחשבות שהם פגגד אמונתך הקדושה. רק נזכה לאחו ברבכי אבותינו הקדושים, להאמין בך יהוה אלהינו, ובתורתך הקדושה ובצדיקך האמתיים, באמונה שלמה זכה ונכונה. ותהיה האמונה חזקה כל כך, כאלו אני רואה אותך תתברך, עין בעין. באפן שעל־ידי־יהוה תהיה יראתך על פני זו הבושה, לבלתי אחטא עוד שום חטא ועון, ולא אפגם עוד שום פגם כלל. ובכל־עת שירצה לעלות על דעתי חס ושלום איזה מחשבה של איזה תאוה ורצון שהוא נגד רצונך, תפל עלי תקף אימה ופחד ויראה ובושה גדולה מפניך, אשר אתה עומד עלי בכל־עת ורגע ורואה במעשי ויודע צפון לבי ומחשבותי. כי "מפניך לא אסתיר", כי מלוא כל הארץ כבודך. וכמו שכתוב: "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה הלא את השמים ואת הארץ אני מלא".

ואזכה על־ידי תקף האמונה הקדושה להתפלל ולהתחנן ולהתבודד ולפרש כל שיחתי לפניך תמיד בלב שלם ובמחשבה נכונה, שתהיה המחשבה קשורה אל דבורי התפלה בקשר אמיץ וחזק בלי שום פגיה וכלי שום נטיה אל הצד כלל חס ושלום. ויהיו כל דברי ושיחותי עמך פנים אל פנים, כאשר ידבר איש אל רעהו. פה אל פה אדבר עמך את כל אשר עם לבי, ואשפך את נפשי

כמים נזכח פניך יהוה, ואספר לפניך את כל לבי ברחמים ותחנונים, בדברי חן ורצון ופיוס, בלב נשבר ונדפא באמת, כבן המתחטא לפני אביו. עד אשר יכמרו רחמיך עלי ויהמו מעיד על גדל רחוקי ממך עד הנה, ותתחיל מעתה להושיעני ישועה שלמה ואמתית לנצח, שאזכה מעתה לשוב אליך באמת בשלמות. ותוליכני ותדריכני באמתך בכל עת ורגע, ולא אסור עוד מרצונך ימין ושמאל. ותחמל ותרחם עלי ברחמי האב על הבן, ותושיעני בכל-עת בכל מיני ישועות, ותקרבני בכל מיני התקרבות לנצח. "ולא נסוג ממך, תחיינו ובשםך נקרא. יהוה אלהים צבאות השיבנו, האר פניך ונשעה, ברוך יהוה לעולם אמן ואמן":

תורה קט

דקדשה, ולהפך, חס ושלוש, מי שמשמא עצמו מקשר עצמו בחבל דטמאה. והנה, הנה והאנחה הוא בחינת מיתה בגוף ונפש. בגוף - כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות נח): אנחה שוברת גופו של אדם. ובנפש גם-כן - פי ידוע מה שכתוב (תהלים קד): תוסף רוחם יגעו; פי קדם המיתה נתוסף רוחם, ואזי יגעו. כמו כן הנה והאנחה, אם תדקדק ותעין בה, איך היא נמשכת אל הגרון, היא בבחינת תוסף רוחם, פי לפי שעה קלה נתוסף רוחו, וכמעט רגע תגוע ותאסף. והנה מי שמתאנח ונה על עברות שבידו,

יש הבל אשר נעשה על הארץ, אשר יש צדיקים שמוגיע אליהם כמעשה וכו'

(קהלת ח)

פרוש: הבל, הינו הבל פה היוצא מהגרון, מגנוחי דקנח, כל אחד לפי ערכו, צדיקים ילכו ופושעים יפשו. יש רשע כל ימיו, ומתאנח ונה על העבר; ויש, חס ושלוש, צדיק מעקרו, ותוחא על הראשונות, ונה ומתאנח גם כן. והנה יש שני חבלים: חבל דקדשה, וכנגדו - דטמאה. והבחירה חפשית, מי שמקדש עצמו מקשר עצמו בחבל

שאינם טובים, ולכסף ולהשתוקק
בתקף אנחתו לשוב להשם יתברך,
כי על־ידי אַנְחָה זאת, נִפְסַק מִחֶבֶל
דְּטַמְאָה, וּנְתַקְשֵׁר בְּחֶבֶל דְּקִדְשָׁה
כַּנ"ל:

עוד מצאתי מפתב יד החברים
מענין זה, ומבאר שם בבאור
יותר מגדל מעלת יקרת האנחה
דקדשה. כי מבאר שם, שהאנחה
שמאנח האדם על עוונותיו או על
מעוט השגתו, הוא יותר טוב מפמה
סגופים ותעניות. כי בתענית אינו
משבר רק הגוף לבד, אבל באנחה
משבר כל הגוף, וגם מחליף את
הנפש והחיות שלו מרע לטוב. כי
החבל של האדם, הוא חבל המקשר
הנשמה למקום שרשה, לטוב או
להפך, חס ושלום. וכשמתאנח הוא
בבחינת: תוסף רוחם יגועון, ואזי
נפסק מהחבל שהיה מקשר מתחלה
ונתקשר לחבל אחר כפי האנחה
וכו', וכנ"ל:

ורוצה לשוב בתשובה. אזי באנחה זו
הוא נגוע ונאסף מן הרע שהיה
בידו, בבחינת: תוסף רוחם יגועון,
ונדבק אל הקדשה. וכן להפך, חס
ושלום, מי שנה ומתאנח על הטוב
שבדו, ורוצה לדבק עצמו בטמאה,
אזי נגוע ונאסף רוחו דקדשה,
ונדבק אל הטמאה. וזהו: **יש הכל** -
הינו החבל פה מהנה והאנחה שהוא
נה ומתאנח. **יש צדיקים** - שתוהין
על הראשונות, ויוצא הכל מפיחם
מהאנחה, ומגיע אליהם כמעשה
הרשעים - כי נדבקין אל הסטרא
אחרא והטמאה. **ויש רשעים** -
שנוהים ומאנחים, ומהחבל שיוצא
מפיחם מגיע אליהם כמעשה
הצדיקים - כי נפסקין מהטמאה,
ונדבקין אל הקדשה. והפך - כי את
זה לעמת זה, וצריך להיות לו חיות
מחבל מאחד שבשניהם, ותכף
שהוא נפסק מחבל זה, הוא נדבק
בחבל שכנגדו. על כן טוב להרגיל
את עצמו להתאנח על מעשיו

תפילה עב

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שפתעזרני לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. רבונו של עולם אתה ידעת גדל התרחקותי ממך עלידי עוונותי ופשעי הרבים והעצומים מאד עד גבתי שמים, עד אשר איני יודע שום דרך איד לשוב אליך, כי גשמיית עבירת החמר ותאוותיו הרעים נאחזו ונדבק בי מאד, ודעתי נתערבב ונתעפר ונתגשם מאד.

מרא דעלמא פלא חוס וחמל עלי, ותן לי עצה טובה איד לחפש ולבקש ולחתר ולמצא איזה דרך ונתיב ושביל באפן שאזפה לשוב אליך מעתה. ופני ברחמיך הרבים להיות רגיל להתאנח לפניך באמת מעמק הלב, על גדל התרחקותי ממך, ושתזכני להתקרב אליך באמת. ואהיה מתאנח על זה באמת בכל עת עד שיהיה נשבר כל גופי עלידי כל אנחה ואנחה. ואזפה עלידי אנחותי להוציא ממני הרוח וההבל דסטרא אחרא, ולהכניס בקרבי רוח והבל דקדושה. ועלידי זה אזפה לעקר ולהפסיק חבל הטמאה שנקשר בי בעוונותי הרבים, ותעזרני מהרה שאזפה להפסיק ולנתק עצמי לגמרי מחבל הטמאה, ואדבק ואקשר עצמי בקשר אמין וחזק לחבל הקדושה, לעולמי עד ולנצח ונצחים, ותפסיק ותגרש ותבטל ממני מגופי ונפשי ורוחי ונשמתי כל מיני טמאות וסטריין אחרנין, ותקרבני ותקשרני ברחמיך לחבל הקדושה באמת, בקשר אמין וחזק מעתה ועד עולם, ומעתה תמשיך עלי חיים טובים וארוכים דרך החבל שבקדושה, ותחננו מאתך שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב, חיים אמתיים חיים דקדושה חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שנופה בהם לתשובה שלמה באמת ולעבד אותך תמיד, ולהתדבק בהם בחי החיים. אל חי חלקנו צורנו החינינו באור פניך הקימני ואחיה חיים דקדושה, עזרני וחנני ודבק לבי במצותיך. זכני להיות דבוק בך תמיד לעולם ועד, ותשמרני ותצילני ברחמיך מאנחות דסטרא אחרא שלא יצא ממני חבל ואנחה לתאות עולם הזה והכליו חס ושלום, רק כל אנחותי

וגעגועי ותשוקתי יהיו רק לשמוך ולעבודתך להתקרב אליך באמת. ואזכה להתדבק
 בך תמיד ויקים בי מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם
 היום", אמן ואמן:

תורה קי

לא ימוש ספר התורה הזה

מפיד (יהושע א):

כי התורה היא רוחניות, ואשר זך
 ישר פעלו, ושכלו רוחני, יכול
 לתפס כל התורה כלה, ולא ישפח
 דבר. פי דבר רוחני אינו תופס
 מקום, ויכולה התורה להתפשט
 ולשפן בשכלו. אך מי שהוא מגשם
 דברי התורה ועושה ממנה ממשות,
 אזי יש לה שעור וקצבה, כמה הוא
 יכול לתפס בשכלו ולא יותר. ואם
 ירצה להשיג יותר, אזי ידחה מה
 שפבר נכנס בשכלו. בדרך כל דבר
 גשמי, אם הוא כבד מלא, אם ימלאנו
 יותר ידחה מה שיהיה בו כבד. ומזה

בא השכחה: וזהו: לא ימוש ספר
 התורה. ימוש - מלשון ממשות. כמו
 שכתוב (שמות י): וימש חשף. כלומר:
 הזחר שלא תהיה ממשות וגשמיות
 בדברי התורה. מפיד - כלומר
 מחמת פיה, שיוצא מאתך, יהיה לה
 ממשות וגשמיות, תזחר מזה. וזה
 שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"מ
 פה), שהתענה רב יוסף ארבעים יום
 שיתקים למודו. אחוו לה: לא ימוש
 מפיד. ושוב התענה וכו' אחוו לה:
 ומפי זרעך וכו'. כלומר שלא ימוש
 ויגשמו מפיד, ואזי יתקים תלמודו,
 כי לא יהיה שכחה, פי דבר רוחני
 אינו תופס מקום, ודוק:

תפילה קיא

מלְכֵי ואלֹהֵי אֱלֹדֵי אֲתַפְלֵל. אָנָּה יְהוָה הוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאוּכָה לַעֲסֹק
 בְּדַבְרֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמּוּהָ בְּהַתְמַדָּה גְּדוֹלָה וּבַתּוֹרָתְךָ נַחֲמָה יוֹמָם וּלְיָלֵה. וְתַהֲיֶה
 עִמִּי תָמִיד וְתַעֲזָרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׁלֵא יִתְנַשְׁמוּ וְשְׁלֵא יִתְחַשְׁכוּ דַבְרֵי הַתּוֹרָה מִפִּי חֵם
 וְשָׁלוֹם. רַק אִזְכָּה לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוֹלָה לְבַטֵּל עֲצָמִי וְכָל גְּשָׁמִיּוֹתַי
 בְּשַׁעַת לְמוֹדֵי, בְּאִפֵּן שְׂאוּכָה לְהַרְגִּישׁ בְּלִבִּי וְדַעְתִּי הָעֲרֻבוֹת וְהַנְּעִימוֹת וְהַרוּחַנִיּוֹת
 וְהַדְּקוֹת וְהַעֲמֻקּוֹת שֶׁבַתּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. כִּי אַתָּה לְכָד יַדְעָתָ עֲצָם מְתִיקוֹת הַנְּעִימוֹת
 וְהָעֲרֻבוֹת וְהַרוּחַנִיּוֹת שֶׁל דַּבְרֵי תּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה הַטְּהוֹרָה וְהַתְּמִימָה, כְּמוֹ שְׂנַאָמַר:
 "הַנְּחַמְדִים מְזֻהָב וּמְפֹזָר, וּמְתוֹקִים מְדֻבֵּשׁ וְנִפְתַּת צוֹפִים", וְנֹאמַר: "צוּף דְּבֵשׁ אֲמִרִי
 גַעַם, מְתוֹק לְנִפְשׁ וּמְרַפָּא לְעֵצָם", וְנֹאמַר: "דְּרַכִּיָּה דְרַכִּי גַעַם וְכָל גְּתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם".
 וְגַם מְרַחוֹק אֲנִי רוֹאֶה וּמֵאֲמִין בְּגִדְלַת הַעֲמֻקּוֹת וְהַנְּעִימוֹת וְהָעֲרֻבוֹת שֶׁבַתּוֹרָתְךָ
 הַקְּדוֹשָׁה, אֵדָךְ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, מְרַבּוּי גְּשָׁמִיּוֹתֵנוּ וְעִבּוּנוֹ בְּמַעֲשֵׂינוּ הַרְעִים,
 וּמַחְשְׁבוֹתֵינוּ הַמְּכַלְכְּלוֹת, גַּם הַתּוֹרָה שֶׁבָּאָה לְתוֹךְ פִּינוּ, לֹא דִי שְׂאִינָה מֵאִירָה לָנוּ
 כְּרֹאֵי, אִף גַּם הַתּוֹרָה בְּעֵצְמָהּ נִתְנַשְׁמָה וְנִתְחַשְׁכָּה מִפִּינוּ, וּמַחְמַת זֶה לֹא זָכִינוּ
 עֲדוֹן לְשַׁבֵּר אֶת הַיָּצָר הָרַע וְתַאוּתֵנוּ עַל יְדֵי הָעֵסֶק הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה. וְאִינִי זֹכֵה
 לְהַרְגִּישׁ הַמְּתִיקוֹת וְהַנְּעִימוֹת וְגִדְלַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וְגִדְלַת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
 וְגִדְלַת הַתּוֹרָה וְהַתְּנַלּוֹת הָאֱלֹהוֹת, עַל יְדֵי הַתְּנַלּוֹת חַדוּשֵׁי תּוֹרָה כְּאֵלֶּה שְׂזָכִינוּ
 לְקַבֵּל מִיּוֹם מִתֵּן תּוֹרָה וְעַד עַתָּה.

וְעַתָּה כֹּה אֶעֱשֶׂה אֲכִי שְׂבִשְׂמִים, בְּמַה יִּזְכָּה נַעַר כְּמוֹנֵי מְרַחֵק כְּמוֹנֵי לְשִׁמּוֹר
 כְּדַבְרֶיךָ. בְּמַה אֲתַרְצֶה אֶל אֲדוֹנֵי, בְּמַה אֲטַהַר וְאֶקְדֵּשׁ אֶת עֲצָמִי, בְּמַה
 אִזְכָּה לְשׁוֹב מְדַרְכֵי הַרְעִים וּמַחְשְׁבוֹתֵי הַמְּגַנְנוֹת, אַחֲרֵי שְׂגַם דַּבְרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה
 אֲשֶׁר הֵם חֵינּוּ וְאֲרָךְ יְמִינוּ, וְכָל תְּקוּתֵינוּ עֲלֵיהֶם, גַּם הֵם אֵינָם מֵאִירִים לִי, אִף,
 גַּם הֵם גְּתַחֲשָׁכִים וְנִתְנַשְׁמִים מִפִּי חֵם וְשָׁלוֹם. וְעַתָּה כֹּה אֶעֱשֶׂה כֹּה אֶפְעַל, לְהִיכֵן
 אָנוּם לְעֹזְרָה. תּוֹרָה, תּוֹרָה, תּוֹרָה יְהוָה תּוֹרַת מֹשֶׁה, תּוֹרַת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים,
 תּוֹרַת כָּל יִשְׂרָאֵל, "תּוֹרַת יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ", חוֹסֶה עַל כְּבוֹדְךָ, וְהֵאִירָה

לנו באורך הגדול בתוך חשפת אפלת הגלות הארוך המר הזה, גלות העפנו"ם, גלות התאוות הרעות והמרות. קומה בעזרתנו בעת צרה הגדולה הזאת בכלל ובכפרט, והתגברי באור זריחתך הגדולה על כל מיני חשך ואפלה, ועל כל מיני גשמיות וחשכות בלי שעור שהמשכתי עלי בעוונותי הרבים, באפן שאזכה גם אנכי לראות אור הגדול של התורה. ותורה ותאיר לי התורה לכל מיני חשך וגשמיות שנפלתי בהם, ותוציאני מתוכם מהרה. ואזכה לצאת מאפלה לאורה מחשך לאור גדול, וקנים בי: "נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי". ונאמר: "פתח דברך יאיר מבין פתיים", ונאמר: "כי נר מצוה ותורה אור, ודרך חיים תוכחות מוסר".

מלא רחמים, גותן התורה, עורה נא, עוררה נא, ברחמך וכחד את הכח הגדול של התורה הקדושה, אשר יש לה כח להאיר גם בתוך חשך אפלה שלי. "כי אתה תאיר נרי, יהוה אלהי יגיה חשבי". כי גם חשך לא יחשיך ממך, ויליה ביום יאיר כחשיכה באורה", עשה מה שתעשה ברחמך הרבים ונפלאותך העצומים, שאזכה לקנים באמת מקרא שכתוב: "לא ימוש ספר התורה הזה מפוך", שלא יסורו דברי התורה מפי לעולם, וגם שלא יתגשמו ולא יתחשכו על ידי פי המגשם, רק אדרבא התורה תאיר בי לבטל ממני כל הגשמיות וכל החשכות עד שאזכה להרגיש באמת הערבות והנעימות והדקות והעמקות האמתית, והתגלות אלהותך שבתורתך הקדושה, עד שאזכה להפיר אותך באמת ולהבין גדלתך וגדלת הצדיקים וגדלת התורה, על ידי עסקי בה באמת לשמה, בלי שום פניות וגדלות ושקרים, בלי שום פגנה בשביל שום צד פבוד והתנשאות ומנהיגות ורפנות חס ושלום, רק למען שמך לבד באמת לאמתו. ועל ידי זה אזכה לתפס את דברי התורה היטב בלבי ומוחי ונדעתי, ותפתח לבי בתורתך שאזכה ללמוד הרבה בכל יום, ולהבין כל דבר על בריו לאמתתו במהירות גדול, ולזכר היטב כל דבר שאלמד. ולא אשכח שום דבר ממשנתי, ולא יבלבל אותי ולא יטריד אותי רבוי הלמוד, רק תרחיב לבי בתורתך שתאיר בי באור גדול ואזכה לתפסה ולקבלה במוחי ולבי בדרך רוחניותיה ודקותיה עד שתוכל כל התורה כלה לשפן בלבי ולזכרה היטב תמיד בלי שום שכחה כלל הבא מחשכות וגשמיות חס ושלום.

אבינו שבשמים חונן לאדם דעה, המלמד תורה לעמו ישראל, זכנו לאור התורה אור החיים, באמת. "האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך" שיאירו לנו דברי התורה תמיד, עד אשר המאור שבה תחזיר אותנו למוטב, הערב נא יהוה אלהינו את דברי תורתך בפנינו ובפיות עמך בית ישראל, ונהיה אנחנו וצאצאינו

וְצִאֲצִאי עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּלִנּוּ יוֹדְעֵי שְׂמֵךְ וְלוֹמְדֵי תוֹרַתְךָ לְשִׁמּוּהָ. וְיָקִים בְּנֵי מִקְרָא שְׂפִתוֹב: "וְאַנִּי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר יְהוָה, רוּחִי אֲשֶׁר עֲלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שִׁמְתִּי בְּפִיךָ, לֹא יִמְאֹשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעְךָ, אָמַר יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוּ לִפְנֵי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי":

תורה קיא

ראש בני ישראל (שמות ל) - ראשי־תבות רבי. ולהפך רשעים בחשך ידמו
 (שמואל"א ב) - ראשי־תבות רבי:

תורה קיב

לְעֵמֶת זֶה עֲשֵׂה. וּבִפְרֹט מִי שֶׁכָּבַד נִמְשָׁךְ אַחֵר עֲבֵרוֹת, חֶס וְשָׁלוֹם, וְנִמְשָׁךְ אַחֵר הַסְטֵרָא אַחְרָא, וְשֵׁם מְקוֹמוֹ, חֶס וְשָׁלוֹם, וְהֵם מִסְבִּיבִין אוֹתוֹ מִכָּל צַד. וּכְאֲשֶׁר יַעֲזֹר רוּחוֹ לְשׁוּב אֵל ה', קִשָּׁה לוֹ מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל וּלְדַבֵּר דְּבָרִים לְפָנֵי ה', כִּי הֵן מִסְבִּיבִין אוֹתוֹ מִכָּל צַד, לְכָל אֶחָד לְפִי עֲנִינוּ כִּנ"ל. וּמַחֲמַת שְׂאֵי אִפְשָׁר לוֹ לְהוֹצִיא דְּבָר לְפָנֵי אֱלֹקִים בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ וְחִיוֹת כְּרָאוּי, לְכֹן כָּל

צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתַבָּה וְאֵל אִמָּה
 תַּכְלֵנָה מִלְּמַעְלָה, וּפִתַח הַתַּבָּה
 בְּצִדָּה תַשִּׁים, תַּחֲתַיִם שְׁנַיִם
 וְשְׁלִישִׁים תַּעֲשֶׂה (בראשית ו):

פרש רש"י: צהר - יש אומרים אכן טוב ויש אומרים חלון:

הִנֵּה יָדוּעַ, כִּי: סְבִיב רְשָׁעִים
 יִתְהַלְכוּן (תהלים יב); כִּי הַסְטֵרָא
 אַחְרָא מִסְבַּבַת הַקְדָּשָׁה, כִּי אֵת זֶה

שם, ולא יתנו לו לצאת. עד אשר יזכה לדבר דבורי אמת לפני ה', אזי הדבורים מאירים, וה' אור לו כנ"ל. ואזי: פתח דברך יאיר מבין פתיים (תהלים קיט), כי הדבורים המאירים, הינו דבורי אמת כנ"ל, הם מראין לו הפתח. והינו דסים: מבין פתיים - כי הפתיים הנתונים בחשך, ולא יראו לצאת, יבינו ויראו הפתח לצאת מהחשך, כמו שכתוב (ישעיה מט): לאמר לאסורים צאו, לאשר בחשך הגלו. אך צריך שיהיה האמת אמת גמור, ברור וצלול בלי שום דפי. והמשכיל המבין יש לו להתפלל כל ימיו, שיזכה פעם אחד כל ימי חייו, לדבר דבור אחד של אמת לפני ה' כראוי. ויש בזה כמה מדרגות, ומי שזוכה לבחינות אמת האמת, אזי ה' אור לו, ואזי הוא מאיר בעצמו, כי נתלבש בו אור ה'. אך מי שעדין לא הגיע למדרגה עליונה של אמת, ועל כל זה הוא במדרגה של אמת, אך כי אינו מאיר בעצמו, מאחר שלא הגיע לאמת הנכון, על כל זה האמת הועיל שיוכל אחר להאיר בו. וגם בזה מדרגות וענינים, יבינם המשכיל בעצמו: והנה ידוע שיש שלשה עולמות: עולם המלאכים והגלגלים והגשמי, והשם יתברך

הדבורים והתפלות שהוא מדבר לא יוכלו לבקע המחצות והמסכים המבדילים לעלות למעלה, ונשארים למטה תחת המסכים. עד אשר יזכה וישוב באמת, וידבר דבורים הראויין להתקבל בדחילו ורחימו מעמקא דלבא בהתעוררות גדול, אזי מבקע הדבור המאיר את כל המחצות והמסכים המבדילים, ויעלו עמו כל הדבורים שהיו מנחים למטה עד הנה. אך איך יזכה לזה, העקר שהכל תלוי בו הוא אמת - לילך בדרך אמת לפי מדרגתו, כי חותמו של הקדוש-ברוך הוא אמת (שבת נה יומא סט), והוא יסוד הכל, כי אמת הוא ראש תוף סוף. וכיון שהוא במדרגת אמת, אזי כפיכול נתלבש בו אור השם יתברך בעצמו, אשר חותמו אמת, ואז נאמר עליו: ה' אורי וישעי (תהלים כז). וכיון שה' אור לו, יוכל למצא פתחים הרבה לצאת מהחשך והגלות שהוא סגור שם. כי באמת יש שם פתחים הרבה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא לח: מנחות כט:): הבא לטמא - פותחין לו, יש לו פתחים הרבה (א). וכיון שנמצא שם פתחים, היה יכלת לצאת, רק הכסיל בחשך הולך (קהלת ב), ולא יראה הפתחים לצאת, והוא אסור וקשור

וזה, שתזכה לעשות פתח בהסטרא
 אחרא והחשך המסבבין מכל צד.
 כלומר שאתה צריך לזהר לעשות
 פתח מכון ממש בצדה, כלומר כנגד
 הסטרא אחרא, שנקראת צדה. כי
 כמו התגברות הצדה והסטרא
 אחרא, כן לפי זה מכון ממש אתה
 צריך לעשות פתח התבה, הינו
 דבורי אמת כנ"ל, והבן היטב: ועקר
 הכונה, שכאשר הוא משקע בתכלית
 התגברות החשך והקלפה, והוא
 כלוא ומסגר בתוך החשך אפלה,
 המסבבת ומקפת אותו מכל צדי
 צדדים בכמה סבובים רחמנא לצלן,
 ואין לו שום פתח ותקנה ותחבולה
 לצאת מתוך החשך, אזי עקר עצתו
 - שימשיך עצמו להאמת, ויביט על
 האמת לאמתו, ויבקש רק האמת
 האמתית. וכנגד זה אין שום חשך
 וסבוב שיחשיך לו, כי האמת הוא
 השם יתברך בעצמו, והוא בחינות:
 ה' אורי. וכיון שה' אור לו, אין שום
 חשך שיחשיך אותו, ובדאי יזכה
 לראות הפתחים לצאת מהחשך,
 בבחינות: פתח דבריק יאיר מבין
 פתיים כנ"ל, והבן היטב. והעקר -
 שבתפלתו ותחנתו ובקשתו, אף-
 על-פי שאי אפשר לו לדבר שום
 דבור בתפלה ותחנונים, מגדל
 החשך והבלבול המסבב אותו מאד

מחיה ומקים כלם ברצונו. ומי
 שזוכה לאמת, וה' אור לו, כפיכחול,
 הוא מקים העולם, ונותן שפע לכל
 השלשה עולמות. והינו דכתיב **צהר
 תעשה לתבה** - כלומר שתדבר
 דבורי אמת המאירים. ועל זה פרש
 רש"י: **יש אומרים אבן טוב וכו' ויש
 אומרים חלון**, זהו שאמרנו כי יש
 שתי מדרגות, מי שהוא במדרגת
 אמת האמתית, הוא מאיר בעצמו. וזה
**יש אומרים אמרי אמת, שהם אבן
 טוב שמאיר מעצמו. ויש אומרים
 שהם אמרי אמת, אך לא במדרגה
 הנ"ל והם חלון**, כי יוכל אחר להאיר
 בו כמו בחלון. כי זה החלוק שבין
 אבן טוב לחלון, כי האבן טוב מאיר
 מעצמו, והחלון אין מאיר מעצמו,
 רק שדבר אחר כגון השמש וכיוצא
 בה יוכל להאיר בו. והינו **ואל אמה
 - כי הדבור נקרא אמה, אמה
 ראשיתבות: אש מים** - שהדבור
 כלול מהם - והה' הוא חמשת
 מוצאות הפה. והינו: **ואל אמה** -
 שתדבר דבורים אשר **תכלנה
 מלמעלה** - מלשון (תהלים פד): **פלתה
 נפשי, שיהיה נכספין להם למעלה,
 שיהיו דבורי אמת המאירים. ואזי:
 ופתח התבה בצדה תשים, וצדה,
 היא מלשון (בראשית כה): ציד בפיו,
 והינו היצר הרע והסטרא אחרא.**

בבחינת התפלה, והוא נותן שפע לכל דבר, וענין מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ב"ר פ' י): אין לך כל עשב שאין לו כוכב וכו', כי הוא משפיע לכל בדבוריו האמתיים. וענין נוסחאות התפלה, פי יש י"ב שערים פידוע, וצריך להעלות תפלתו לשער השבט שלו, כי אם יגיע לשער שבט אחר לא יוכל לעלות. וזהו (במדבר כד): דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל. וקם - אין עמידה אלא תפלה (ברכות ו).

והינו: שבט מישראל - שצריך להעלות תפלתו לשער שבטו, והינו: דרך כוכב מיעקב כנ"ל. וכוזה נעשה זווג למעלה, ודרך הוא בחינות זווג, מלשון (בראשית ו): כי השחית כל בשר את דרכו. והינו שנצטער אבא בננימן כל ימיו על תפלתו שתהא סמוכה למטתו (ברכות ה), כי איש למטה אבותיו תשלחו - שצריך לשלח התפלה למטה אבותיו, הינו לשבט שלו כנ"ל. והינו: שתהא סמוכה למטתי - למטה שלו. ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום, פי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (ב"ב כה): הרוצה להחכים - ידרים; להעשיר - יצפון. ובכל דבר, טוב הממצע פידוע, פי טוב תורה עם דרך ארץ (אבות פ"ב) (הינו חכמה

מאד מכל צד, אף על פי כן, על כל פנים יראה לדבר הדבור באמת, באיזה מדרגה נמוכה שהוא. כגון למשל, שיאמר: "ה' הושיעה" באמת. אף-על-פי שאינו יכול לדבר בהתלהבות והתעוררות כראוי, אף-על-פי-כן יאמר הדבור באמת, כפי מה שהוא. ועל-ידי הדבור האמת, יזכה לראות הפתחים שבתוף החשך, ועל-ידי-זה יזכה לצאת מחשך לאור, ולהתפלל כראוי, וכנ"ל. (ועין לעיל כל זה בהתורה "תהמת יכסימו" בסיון ט).

גם בזה שזיכה לבקע פתח לצאת, יזכה גם אחרים עמו, לעורר לתשובה רשעים אחרים, להוציאם מהחשך והגלות שהם אסורים שם. וזהו גם כן בחינת: ופתח התבה בצדה תשים - שתעשה פתח באותם שהם מן הצד, כלומר שהם מצד אחר, ולא מצד הקדשה, רק מסטרא אחרא. והוא יעשה פתח לעורר לבם להשיבם לצאת מהחשך. ואזי: תחתים שניים ושלישים - הינו השלשה עולמות כנ"ל, תעשה - כי אתה תקימם באמת כנ"ל:

ויש בכלל דברים הנ"ל ענינים גבוהים בענין התפלה, לכל אחד לפי מדרגתו. ובענין זה נכלל ענין כוכבים ומזלות, איך נעשים

ועשירות). והיננו בין צפון לדרום, שתהא ממצע בין שניהם, התפלה שהוא בחינת מטתו פנ"ל. (היננו בין חכמה ועשר, שהן בחינת צפון ודרום פנ"ל: הרוצה להחפים - ידרים, ולהעשיר - יצפין). וזהו: ופתח התבה בצדה תשים - שתתפלל דבורי אמת, שיעלו למקומם לשער שבט שלו. והיננו: בצדה תשים - שתשים הפתח התבה, הינו דבורי אמת של התפלה, בצדה - בצד שלה, בשער שבטו המגיע לו, והענין עמוק: (עין פל זה בסימן ט' הנ"ל)

שייך לעיל, למה שכתוב שם: כי באמת יש שם פתחים הרבה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: הבא לטמא - פותחין לו, יש לו פתחים הרבה. וכיון שנמצא שם פתחים (היננו הפתחים שנפפל על ידם), היה יכלת לצאת, רק הכסיל בחשך הולך וכו', עין שם. ואז כששמעתי מפיו הקדוש כל הענין הנ"ל, דברתי עמו, זכרוננו לברכה, שלכאורה קשה על זה, כי הלא רבותינו זכרונם לברכה אמרו שם (במנחות כט): מפני מה נברא העולם הזה בה', מפני שדומה לאכסדרה (פרש רש"י: שפתוח מתחתיו), שכל הרוצה לצאת - יצא (פרש רש"י:

שכל הרוצה לצאת ממנו לתרבות רעה יוצא). ומאי טעמא תליא כרעה, דאי הדר בתשובה מעילי לה (ופרש רש"י: מעלין לה בפתח העליון, בין רגל שבתוכו לגגו). וליעילו בהך, לא מסתייעי מלתא וכו' (ופרש רש"י: וליעילו בהך, פתח התחתון דנפק בה. לא מסתייעא מלתא, דהבא לטהר בעי סיועא מפני יצר הרע, הלכך עבדי לה סיועא פתח יתרה). נמצא מבאר כאן, שאי אפשר לצאת מהטמאה ולשוב בתשובה על-ידי הפתח שנפל דרך שם, כמבאר היטב בגמרא ובפרוש רש"י הנ"ל. ולכאורה זה סותר למה שכתוב למעלה, שיכולין לצאת מהטמאה על ידי הפתחים שיש בהטמאה בעצמה, פנ"ל. ואמר: יפה הקשית. והשיב כלאחר יד, שיש בזה דברים בגו, כי אם יזכה לראות הפתחים שיש שם, הוא יכול לצאת דרך הפתחים של נפילת חברו. פי הירידה והנפילה של זה הוא בחינת עליה של זה, והבן הינו, לפעמים מה שנחשב נפילה וירידה אצל חברו שהוא במדרגה גבוהה יותר, נחשב אצלו בחינת עליה, לגבי מדרגתו השפלה. על כן, אף על פי שאי אפשר לעלות דרך הפתחים שנפל הוא בעצמו דרך שם, רק דרך פתח הגבוה יותר,

שְׂיֵאִיר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּעֲצָמוֹ,
וְיִרְאֶה הַפְּתָחִים שֵׁשׁ שָׁם, וְיִזְכֶּה
לְצֵאת מַחֲשֶׁף לְאוֹר גָּדוֹל וְכֹנֵן"ל. עַיִן
שָׁם הֵיטֵב הֵיטֵב. וְאָמַר לִי אֲזוּ, שְׁעַל־
יְדֵי עֲצָה זֹאת יְכוּלִין לְהִיּוֹת אִישׁ
כָּשֶׁר בְּאֵמֶת כָּל יְמֵי חַיָּו. כִּי תַמִּיד
אִיךָ שֶׁהוּא יְכוּלִין לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ
וְלְהַחְזִיק אֶת עֲצָמוֹ עַל יְדֵי זֶה, עַל
יְדֵי הָאֵמֶת שֶׁהוּא אוֹר הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ
בְּעֲצָמוֹ, אֲשֶׁר גַּם כָּל חֲשֶׁף לֹא יַחֲשִׁיף
מִמֶּנּוּ^(א), כִּי אֵין שׁוֹם טְמָאָה וְסֻטְרָא
אַחֲרָא בְּעוֹלָם, שְׁלֹא יִהְיֶה שָׁם
פְּתָחִים לְצֵאת מִשָּׁם, רַק שְׂאִין רוֹאִין
אוֹתוֹ, מִחֲמַת גּוֹדֵל הַחֲשֻׁכוֹת שֵׁשׁ
שָׁם, אֲבָל עַל יְדֵי הָאֵמֶת מֵאִיר לוֹ
הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּעֲצָמוֹ, וְיִזְכֶּה לְרֵאוֹת
וְלִמְצֵא פְּתַח תְּקוּנָה גַם בְּעִמְק
נְפִילְתּוֹ, לְצֵאת מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה,
וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרַךְ בְּאֵמֶת תַּמִּיד.
אָמֵן וְאָמֵן:

כְּמִבְאָר בְּגִמְרָא הַנ"ל, אֶף־עַל־פִּי־כֹן
אִם הָיָה זֹכֶה לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים שֵׁשׁ
בְּהַטְמָאָה בְּעֲצָמָה, הָיָה יְכוּל לְעֵלוֹת
מִשָּׁם, דְּרַף הַפְּתָחִים שֶׁל חֲבֵרוֹ
הַגְּבוּהָ מִמֶּנּוּ שֶׁנִּפְּלַעַל עַל יְדָם, כִּי
הִירִידָה וְהַנְּפִילָה שֶׁל חֲבֵרוֹ נַחֲשָׁב
אֲצֻלוֹ עֲלֵיהָ כֵּנ"ל. אֲבָל אִי אֶפְשָׁר
לְזָכוֹת לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים שֵׁשׁ שָׁם,
וְלְעֵלוֹת מִשָּׁם עַל יְדָם, כִּי־אִם עַל יְדֵי
הָאֵמֶת, עַל יְדֵי שִׁירְגִיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר
בְּתַפְלָתוֹ הַדְּבוּר בְּאֵמֶת כְּפִי מַה
שֶׁהוּא. אֶף עַל פִּי שֶׁהַחֲשֶׁף וְהַמְּנִיעוֹת
וְהַבְּלוּלִים מְסַבְּבִין וּמְקִיפִין אוֹתוֹ
מִכָּל צַד וּמִצְדֵי צְדָדִים, וּמְבַלְבְּלִין
אוֹתוֹ מֵאֵד מֵאֵד עַד שְׂאִינוֹ יְכוּל
לְהַתְּפִלֵּל כָּלֵל, אֶף־עַל־פִּי־כֹן עַל כָּל
פְּנִים יִרְאֶה לְדַבֵּר הַדְּבוּר בְּאֵמֶת
בְּאִיזָה מְדֻרְגָה שֶׁהוּא כֵּנ"ל, וְכֵן יִרְאֶה
לְהַמְשִׁיף אֶת עֲצָמוֹ תַּמִּיד אֶל הָאֵמֶת
לְאֵמֶתוֹ וְכֵנ"ל. וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה

תורה קיג

וכו' אזי נפסק הדין על דוד כאשר יצא מפיו. וזהו: ונפרעין מן האדם מדעתו - פלומר ששואלין דעתו.

ואף-על-פי-כן הוא שלא מדעתו, כי אינו יודע שהדין הוא עליו. והענין הוא עמק מאד, איך שואלין כל אדם. כי בכל הדבורים וספורים שאדם שומע, ימצא שם דברים גבוהים ורמים, וצריך לזהר בזה מאד, לבלי לגמר הדין עד שישנה וישלש, כי הוא ספנת נפשות. והדברים עתיקים, כי יש בזה בענין ספורי דברים ענינים גבוהים: וזה (ברכות ה): חביבין עליך יסורין, אמר לו: לא הן וכו', הב לי ידה, יחב לה ידא ואוקמה. פלומר אם אין אתה חפץ בהם, הב לי ירך על זה, שאין אתה רוצה בהם באמת. אזי יחב לה ידא ואוקמה:

ונפרעין מן האדם מדעתו וישלא מדעתו (אבות פ"ג):

כי שמעתי בשם הבעל-שם-טוב, כי קדם כל גזר דין שבעולם, חס ושלום, מאספין כל העולם אם מסכימין להדין ההוא. ואף את האיש בעצמו שנגזר עליו הדין, חס ושלום, שואלין אותו אם הוא מסכים - אזי נגמר הדין, חס ושלום. והענין, כי בודאי אם ישאל לו בפרוש על עצמו, בודאי יכחיש ויאמר שאין הדין פן. אך מטעין אותו, ושואלין אותו על פיוצא בו, והוא פוסק הדין, ואזי נגמר הדין. וכענין שמצינו בדרך המלך עליו השלום, בבוא אליו נתן הנביא וכו', וספר לו מעשה האורח (שמואל ב יב), ענה ואמר: חי ה' וכו', ואת הכבשה

תורה קיד

**המכסה שמים בעבים, המבין
לָאָרֶץ מָטָר וְכוּ' (תהלים קמז)**

הצדיק שמים. וזה: המכסה שמים
בעבים - מלשון עביות וגשמיות,
שמכסה את הצדיק בעביות
וקשיות, שמקשין וחולקין עליו.
ועל ידי פסוי המחלקת והקשיות
האלו: המבין לָאָרֶץ מָטָר - כי
על ידי זה יוכל להמשיך שפע בלי
קטרוג כפ"ל: וזה: (תהלים לז): **צוֹפֵה
רָשָׁע לְצַדִּיק וְכוּ' - שֶׁהָרָשָׁע שְׁחוּלֵק
עַל הַצַּדִּיק הוּא רַק צוֹפֵה, הֵינּוּ צְפוּי
וְכִסּוּי עַל הַצַּדִּיק, כְּדֵי שִׁיכֹל
לְהַמְשִׁיךְ שֶׁפֶע כִּפְ"ל. אַךְ: וּמִבְקָשׁ
לְהַמִּיתוּ - שֶׁהָרָשָׁע מִבְקָשׁ לְעַקֵּר
וּלְהַמִּית, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֶת הַצַּדִּיק, ה'
לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ: (זה הענין מבאר לעיל
בסימן פ"ח בשנוי לשון קצת. ועין עוד מזה
לקמן סימן ר"ח)**

כי טוב מאד מעלת הצדיקים
הגנוזים, שהן יכולין לקבל
שפע רב טובה להמשיך להעולם,
ואינם שואלים עליהם, ואינם
מקטרגים עליהם, מחמת שהם
גנוזים ואינם מפרסמים. אך אפלו
מי שהוא מפרסם, כשיש עליו
מחלקת הוא תעלת לזה, כי
המחלקת מכסה עליו, ועל ידי זה
יכול להמשיך שפע להעולם, ולא
ימחו ויקטרגו עליו. וזה: המכסה
שמים בעבים. שמים הוא בחינת
הצדיק, על שם אש ומים, הינו
אהבה ויראה, ועל שם זה נקרא

תורה קטז

הפסוק: ויעמד העם מרחק - פי כשרואין הערפל, הינו המניעה פנ"ל, עומדין מרחק. ומשה, שהוא בחינות דעת כל ישראל, נגש אל הערפל אשר שם האלקים - הינו אל המניעה, שבה בעצמה נסתר השם יתברך:

עוד שמענו בזה מפיו הקדוש, שהוסיף לבאר הענין הנ"ל, מה שהשם יתברך בעצמו מסתיר את עצמו בתוך המניעה פנ"ל. ואמר, כי השם יתברך אוהב משפט^(א), וגם הוא אוהב ישראל. אך אהבתו שהוא אוהב את ישראל, היא גדולה יותר מהאהבה שהוא אוהב את המשפט^(א). ועל כן פשהמדת הדין מקטרג על מי שאינו ראוי להתקרב להשם יתברך, לבלי להניחו לכנס לדרך החיים, להתקרב לצדיק האמת ולדרך האמת. והשם יתברך הוא אוהב משפט, על כן הוא יתברך מכרח כביכול להספיק להזמין לו

ויעמד העם מרחק, ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים

(שמות כ):

כי מי שהוא הולך בגשמיות כל ימיו, ואחר כך נתלהב ורוצה לילך בדרכי השם יתברך, אזי מדת הדין מקטרג עליו, ואינו מניח אותו לילך בדרכי השם יתברך, ומזמין לו מניעה. והשם יתברך חפץ חסד הוא^(א), ומסתיר את עצמו כביכול בהמניעה הזאת (עין למטה). ומי שהוא בר דעת, הוא מסתפל בהמניעה, ומוצא שם הבורא ברוך הוא, כמו דאיתא בירושלמי (תענית פ"א): אם יאמר לך אדם: היכן אלקיך, תאמר לו: בכרך גדול שבארם, שנאמר: אלי קרא משעיר. ומי שאינו בר דעת, כשרואה המניעה חוזר תכף לאחוריו. ומניעה הוא בחינת ענין וערפל, כי ענין וערפל הינו חשך חשך הוא לשון מניעה, כמו שפיתוב (בראשית כב): ולא חשכת. וזה פרוש

(א) מיכה ז. (ב) ישעי' סא, תהלים לו. (ג) עיין זוהר אמור צט ע"ב.

יִתְבַּרְךָ, כִּי הוּא אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מֵהַמְשַׁפֵּט כִּנ"ל. עַל כֵּן הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ נוֹתֵן רְשׁוֹת לְהַזְמִין לוֹ מְנִיעוֹת, אֲבָל הוּא יִתְבַּרְךָ בְּעֲצֻמוֹ מִסְתִּיר אֶת עֲצֻמוֹ כִּבְיָכוֹל בְּתוֹךְ הַמְנִיעוֹת, וּמִי שֶׁהוּא בֵּר דַּעַת, יְכוֹל לְמַצֵּא אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּתוֹךְ הַמְנִיעוֹת בְּעֲצֻמוֹ, כִּי בְּאֵמַת אֵין שׁוֹם מְנִיעָה בְּעוֹלָם כִּלְלִי, כִּי בְּתַקְףָּהּ הַמְנִיעוֹת בְּעֲצֻמוֹ נִסְתָּר הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וְעַל יְדֵי הַמְנִיעוֹת בְּעֲצֻמוֹ דִּיקָא יְכוֹלִין לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, כִּי שֵׁם נִסְתָּר הוּא יִתְבַּרְךָ כִּנ"ל. וְזֶהוּ: וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל - שֶׁהוּא הַמְנִיעָה, כִּי שֵׁם הָאֱלֹקִים - כִּנ"ל:

מְנִיעוֹת לְמוֹנְעוֹ מִדְּרָךְ הַחַיִּים, כִּפִּי הָרְאוּי לוֹ לְפִי מַעֲשֵׂי הָרַעִים, עַל־פִּי הַדִּין וְהַמְשַׁפֵּט. כִּי הוּא יִתְבַּרְךָ אֵינוֹ יְכוֹל לְדַחוֹת אֶת הַדִּין, כִּי הוּא יִתְבַּרְךָ אוֹהֵב מְשַׁפֵּט כִּנ"ל. אֶךְ מֵאַחַר שֶׁבְּאֵמַת הוּא יִתְבַּרְךָ אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל, וְאוֹתָהּ הָאֱהָבָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא גְדוּלָּה יוֹתֵר מֵהָאֱהָבָה שֶׁל הַמְשַׁפֵּט כִּנ"ל, מֵה עוֹשֶׂה הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, כִּי הוּא מְכַרַח כִּבְיָכוֹל לְהַסְפִּים עַל הַמְנִיעוֹת לְמַנְעוֹ מִן הָאֵמַת, מַחְמַת הַדִּין וְהַמְשַׁפֵּט שֶׁעָלָיו, כִּי הוּא אוֹהֵב מְשַׁפֵּט כִּנ"ל. אֲבָל אֶף־עַל־פִּי־כֵן בְּאֵמַת לְאֵמַתוֹ רְצוֹנוֹ וְחַפְצוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁאֶף־עַל־פִּי־כֵן יִתְקַרֵּב הָאָדָם אֵלָיו

תורה קטז

נוֹתֵנִין לוֹ דַּעַת. וְאֵזִי נִצּוֹל מִלְּבוֹא לְיַדֵּי עֲבָרָה, כִּי אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה אֲלֵא אִם כֵּן נִכְנָס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת (סוֹטָה ג), אֲבָל כְּשֵׁישׁ לוֹ דַּעָה נִצּוֹל מֵעֲבָרוֹת. אָמֵן, כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן:

הַנוֹתֵן צְדָקָה נִצּוֹל מֵעֲבָרוֹת. כִּי כָּל הַמְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, מְרַחֲמִין עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם (שֵׁבֶת קִנְאָה), וְכֹל מִי שֶׁאֵין בּוֹ דַּעָה אֲסוּר לְרַחֵם עָלָיו (בְּרֻכּוֹת ג); וְכִיוֵּן שֶׁמְרַחֲמִין עָלָיו, בְּהַכְרַח

תורה קיז

וזה: לרחק המקרבין ולקרב המרחקין; הינו לרחק השקר ולקרב האמת, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קד): שקר מקרבין מלה ואמת מרחקין מלה, והבן. והנה אליהו יבוא לרחק השקר, שהוא מבחינת הנחש, הנקרא ארור (בראשית ג), והנחש הביא מיתה לעולם, והשנה הוא אחד מששים במיתה (ברכות נז). וכיון שבמוצאי שבת מתחיל התגלות אליהו, נדחה השקר, שהוא הנחש, לכן קשה לישן. כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (קידושין מט): עשרה קבין שנה ירדו לעולם, תשעה נטלו עבדים, ועבד הוא בחינת (בראשית ט): פנען עבד עבדים, והוא בחינת ארור (שם), בחינת הנחש. וכיון שבמוצאי שבת הוא בחינת התגלות אליהו, ונדחה בחינת הנחש, שהוא בחינת פנען עבד עבדים, נדחה השנה שיירדה לעבדים. ועל כן אליהו בגימטריא בן

הענין שקשה לישן במוצאי שבת - כי במוצאי שבת מתחיל התגלות אליהו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (עירובין מג), שאין אליהו בא בשבת ולא בערב שבת, ובמוצאי שבת יוכל לבוא, ועל כן מאז מתחיל התגלות אליהו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (עדות פ"ח): אין אליהו בא אלא לרחק המקרבין בזרוע, ולקרב המרחקין בזרוע; והינו לרחק השקר ולקרב האמת. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בזהר (תשא דף קפח), דשאל האי מינא: כתיב: שפת אמת תכון וכו', והשיב לו רבי אלעזר: כוננת לא כתיב אלא תכון, כי האמת עתיד להתקים, דהינו כשיבוא אליהו ומשיח, עין שם. וכאשר יבוא אליהו, ובימיו יושע יהודה וישראל^(א), אזי יקים: שפת אמת תכון; וירחק המקרבין בזרוע עד עכשו שהוא בשקר, ויקרב המרחקין בזרוע, שהם בחינת אמת.

- הַפֶּה בַּחֲנִינַת עֶבֶד: וְעוֹד, כִּי אִם אֵין דַּעַת - הַבְּדֻלָּה מִנֵּן (ירושלמי ברכות פ"ה).
 וְעַל כֵּן קָשָׁה לִישׁוֹן, כִּי הַשְּׁנָה
 הוּא הַסְּתַלְקוֹת הַדַּעַת:

תורה קיה

מִמְלָלָא^(א). וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם
 לְבָרְכָה^(ב), כִּי מְשִׁיחַ סָבַל מִרְעִין
 עָבוּר כָּל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (ישעיה
 53): וְהוּא מַחְלָל מִפְּשָׁעֵינוּ. בְּכֵן כָּל
 צַדִּיק הַדּוֹר הוּא גַם כֵּן סוֹבֵל יְסוּרֵין
 בְּשִׁבִיל כָּלל יִשְׂרָאֵל, לְהַקֵּל מַעְלֵיהֶם,
 כִּי הוּא בַּבְּחִינַת מְשִׁיחַ כְּנ"ל. וְכָתוּב
 בְּזֵהָר (תצא רפ): וְהוּא מַחְלָל מִפְּשָׁעֵינוּ
 - דְּאֵתְעֵבֵד חַל בְּגִינְיָהוּ. וְזָהוּ: דְּסָבַל
 מִרְעִין. וְהֵינּוּ מַה שְּׁאֲמַרְנָה, שְׁצָרִיכִין
 לְפָרֵשׁ הַדְּבָר בְּלִשׁוֹן שְׁמַבִּין, כִּי עַל
 יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בַּבְּחִינַת חַל. כִּי
 כְּשֶׁמְפָרֵשׁ בְּלִשׁוֹנוֹ, הוּא דָרָךְ חַל
 לְעָרְךְ גְּדֵל קִדְשַׁת הַדְּבָרִים בְּמִקּוֹמָם,
 כְּפִי מַה שְּׁיִצְאוּ מִפִּי הַצַּדִּיק בְּגִבְהֵי
 מְרוֹמִים. וְעַל יְדֵי זֶה הוּא מַחְלָל,
 דְּאֵתְעֵבֵד חַל, וּבַבְּחִינָה זֹו סָבַל
 מִרְעִין לְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל. אֶךְ כָּל זֶה
 הוּא מִפְּשָׁעֵינוּ דִּיקָא, כִּי מַחְמַת

בְּשִׁלּוּמֵי אֵיזָה דְבָר, טוֹב לְפָרֵשׁ
 הַדְּבָר בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנָז
 שְׁמַבִּין, [וְהוּא טוֹבָה לְהַעוֹלָם].
 וְהַעֲנֵן - כִּי כָּל צַדִּיק הַדּוֹר הוּא
 בַּחֲנִינַת מֹשֶׁה, שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת מְשִׁיחַ,
 כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (בראשית מט): עַד כִּי יָבֹא
 שִׁילָה; הֵינּוּ מְשִׁיחַ. וְ"שִׁילָה"
 בְּגִימַטְרִיא "מֹשֶׁה"^(א). וְעַל-כֵּן קָרְאוּ
 הַתַּנְאִים אֶחָד לְחִבְרוֹ מֹשֶׁה, כְּמוֹ
 שְׁאֲמְרוּ (שבת קא): מֹשֶׁה שְׁפִיר
 קָאֲמַרְתָּ. וְכְּשֶׁמֻּחַדָּשׁ דְּבָר בַּתּוֹרָה,
 אֵלוּ הַדְּבָרִים שֶׁל הַחֲדוּשׁ הֵם
 בַּבְּחִינַת מֹשֶׁה מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב
 בְּזֵהָר (וישב דף קצב): רוּחַ אֱלֹקִים - דָּא
 רוּחָא דְּמְשִׁיחַ, מִרְחַפְתָּ עַל פְּנֵי
 הַמַּיִם - הֵינּוּ הַתּוֹרָה. וְזָהוּ שְׁאֲמַרְנָה,
 כִּי הַחֲדוּשֵׁי תּוֹרָה שְׁמֻחַדָּשׁ, הֵם
 בְּעֶצְמָם בַּבְּחִינַת מְשִׁיחַ, כִּי שֵׁם רוּחוֹ
 מִרְחַפְתָּ. וְהֵינּוּ רוּחַ פִּיּוּב^(ב), רוּחַ

(א) זוהר בראשית דף כה ע"ב כז ע"ב. (ב) תהלים לג. (ג) תרגום נפש חיה — בראשית ב. (ד) עיין סנהדרין צח וברש"י שם. ועיין זוהר ויקהל דף ריב.

פְּשַׁעֵנוּ, אֵין אָנוּ מְשִׁיגִין הַדְּבָרִים רַק צְרִיכִים לָזֶה, כִּי הֵם מְשִׁיגִים בְּדֶרֶךְ חַל כַּנִּ"ל, וְהוּא סִבֵּל מְרַעֵין. הַדְּבָרִים כְּמוֹת שֶׁהֵם, כְּמוֹ שֶׁיֵּצֵא אֶךְ לְגַבֵּי אַנְשִׁים הַרְמִים אֵינֶם מֵהַצְדִּיק:

תפילה קיב

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם נוֹתֵן הַתּוֹרָה, רַחֵם עָלֵינוּ וְזַכֵּנוּ לְעֶסֶק בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה לְשִׁמְחָה בְּהַתְמַדָּה גְדוֹלָה וְנוֹכַח לְלַמֵּד הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וְיוֹם. וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּכָל מְקוֹם שֶׁנִּלְמַד שֶׁם לְפָרֵשׁ הַדָּבָר הַיָּטִב בְּלִשׁוֹן שְׂאֵנוּ מְבִינִים בוֹ, בְּאִפְסָן שֶׁנֹּכַח לְעוֹרֵר וְלִהְיוֹת עָלֵינוּ רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא רוּחַ אֱלֹהִים הַמְרַחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר הוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ, וְסוֹבֵל מְרַעֵין וְחִלָּאִים רַבִּים וְיִסּוּרִים קָשִׁים מִפְּשָׁעֵינוּ וּמַעֲוֹנוֹתֵינוּ כְּדֵי לְכַפֵּר עָלֵינוּ, לְהַצִּילֵנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת, לְתַתּ לָנוּ מְחִיָּה בְּעַבְדוּתֵנוּ, לְשׁוּם לָנוּ שְׂאֵרִית בְּאָרֶץ וְלִהְיוֹת אוֹתָנוּ לְפִלְטָה גְדוֹלָה. רַחֵם עָלֵינוּ וְעָלֵינוּ, וְזַכֵּנוּ לְעֶסֶק בְּתוֹרָה הַרְבֵּה, וּלְפָרֵשׁ כָּל דָּבָר הַיָּטִב בְּלִשׁוֹן שְׂמִינִים בוֹ, וּבְכַרְט בְּשִׁלּוּמֵיכֶם עִם חֲבֵרִים וְתַלְמִידִים, לְפָרֵשׁ וּלְכַרֵּר וּלְבַאֵר לָהֶם כָּל דָּבָר הַיָּטִב בְּלִשׁוֹן שְׂבִיבֵנוּ בוֹ, וְיִכְנְסוּ הַדְּבָרִים בְּאָזְנֵיהֶם וּבְלִבְיָהֶם, בְּאִפְסָן שֶׁתַּעֲזָרְנוּ עָלֵינוּ עַל יְדֵי זֶה רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ אֲשֶׁר הוּא סוֹבֵל מְרַעֵין עַבְדוּתֵנוּ, וּמוֹרִיד אֶת עַצְמוֹ וּמְלַבֵּישׁ אֶת עַצְמוֹ בְּכִמְהָ וּבְכִמְהָ לְבוּשֵׁין, לְבוּשֵׁי חַל, כְּדֵי לְהִיּוֹת עִמָּנוּ לְחִיּוֹתֵנוּ וּלְקַיְמָנוּ בְּתַקְפָּה הַגְּלוּת הַמֵּר וְהַאֲרֵךְ הַזֶּה, רַחֵם עָלֵינוּ אָבִינוּ אָב תְּרַחֲמֵנוּ, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּזִכְרוֹת וּכְחוֹ, וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת וּמִכָּל הַגְּזֻרוֹת הֵן אוֹתָם שֶׁנִּגְזְרוּ עָלֵינוּ, הֵן אוֹתָם שְׂרוּצִים לְגֹזֵר חֵם וְשִׁלּוּם, כִּי "כִּשְׁלַח כַּח הַסִּבֵּל". צוּר יִשְׂרָאֵל קוֹמָה בְּעֲזָרַת יִשְׂרָאֵל, וּמִהָרָה לְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּעַת צָרָה כּוֹאֵת בְּכַח זִכְרוֹת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. וְיִקְּם כְּנוּ מִקְרָא שְׁכַתּוֹב: "עֵתָה יִדְעֵתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה מְשִׁיחוֹ, יַעֲנֵהוּ מִשְׁמֵי קְדוֹשׁ, בְּגִבּוֹרוֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ". וְנֹאמֵר: "מִגְדֵּל יְשׁוּעוֹת מִלְכּוֹ וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְמְשִׁיחוֹ לְדוֹר וּלְדוֹר עַד עוֹלָם". וְנֹאמֵר: "יְהוָה עֵז לָמוֹ וּמַעֲזוֹ יְשׁוּעוֹת מְשִׁיחוֹ הוּא. הוֹשִׁיעָה אֶת עַמְּךָ, וּבְרַךְ אֶת נַחֲלֶתְךָ, וְרַעַם וּנְשָׂאֵם עַד הָעוֹלָם. יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלִךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קְרָאנוּ" אָמֵן וְאָמֵן:

תורה קיט

הנכנס לבקר את החולה בשבת, אומר: יכולה היא

שתרחם (שבת יב):

כי כשאדם צריך לרחמים, השם יתברך שולח לו רחמנות, שהוא ירחם על אחר, ועל ידי זה מרחמין עליו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קנא): כל המרחם על הבריות מרחמין עליו, וכמו שכתוב (דברים יג): ונתן לך רחמים ורחמך. ומדת הרחמנות תלוי בדעת, מי שיש לו דעה יש לו רחמנות. כי כעס, שהיא הפך הרחמנות, הוא מחמת כסילות, כמו שכתוב (קהלת ז): כעס בחיק כסילים ינוח. ועל פן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות לג): כל מי שאין בו דעה אסור לרחם עליו; כי אם אין בו דעה אין בו רחמנות, כי כעס בחיק

כסילים ינוח. על פן אסור לרחם עליו, כי כל המרחם מרחמין עליו כנ"ל, אבל אם אין בו רחמנות אסור לרחם עליו. נמצא זה החולה שצריך לרחמים, צריך שיהיה לו רחמים על אחרים, וזה תלוי בדעת כנ"ל. ושבת הוא בחינות דעת, כי כל ימות החל קתיב (במדבר יא): שטו העם ולקטו - בשטותא, כמו שכתוב בזהר (בשלח דף סג), אבל בשבת נמשך הדעת לכל אחד. וזה שאמרין המבקרים להחולה: יכולה היא שתרחם, הינו שהשבת שהוא בחינות דעת, יכולה שתרחם - לשון נוכח, הינו שתרחם אתה, שיהיה לך רחמים על אחרים, על ידי הדעת שיש לך מבחינות שבת, וכיון שיהיה לך רחמים בודאי ירחמו עליך מן השמים, כי כל המרחם וכו' כנ"ל.

תורה קד

בשני מרגליות, אבדה אחת מהן. אמר לה המלך: אבדת אחת, שמרי את השניה. כך קדש הקדוש ברוך הוא את ישראל בנעשה ונשמע, אבדו את נעשה, שעשו את העגל, אמר להן משה: אבדתן נעשה, שמרו נשמע, הוי: שמע ישראל. עד כאן לשון המדרש. ועל פן כשלומד מתוך הספר, שהוא בחינת עשיה, שהוא בחינת נעשה, אין בזה כח כל כך לעורר אותו, כי ישראל אבדו את הנעשה. אבל כששומע מפה הצדיק, הוא בחינת נשמע, שזה הכתר נשאר להם לישראל כנ"ל:

הענין מה שצריכין לנסע להצדיק, ולא די בספרי מוסר, מפרש בתורה (שמות יז): ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע; כי אף שאמר לו לכתב בספר, אף על פי כן לא הסתפק בזה, וצוה לו: ושים באזני יהושע - שיידבר עמו פה אל פה. כי העקר - מה ששומעין מפה הצדיק, וכמו שאמרו במדרש (דברים פ' א) על פסוק: שמע ישראל היום אתה עובר את הירדן וכו', וזה לשונו: מה ראה לומר להם כאן "שמע ישראל", רבנין אמרי: למה הדבר דומה, למלך שקדש מטרונה

תורה קבא

מוסר, ורואה פחיתותו ושפלותו, בכל מקום באיזה ספר שהוא בא ומעין שם, זה סימן שחפץ לעשות רצונו יתברך. וזה: אז אמרתי הנה באתי במגלת ספר כתוב עלי - זה סימן: לעשות רצונו אלקי חפצתי כנ"ל:

אז אמרתי הנה באתי במגלת ספר כתוב עלי, לעשות רצונו וכו' (תהלים מ):

כשאדם רואה ולומד בספר, ובכל מקום שהוא רואה ולומד, מוצא את עצמו, הינו שלוקח לעצמו

תורה קכב

מחמת הנצחון, וזה מברך מאד. אך לא כמדת בשר ודם מדת הקדוש ברוך הוא, כי הקדוש ברוך הוא אף בהנצחון הוא אמת, ואינו משקר, חס ושלום. וזהו: וגם נצח ישראל לא ישקר.

וגם נצח ישראל לא ישקר (ש"א ט):

כי זה ידוע, שמדת הנצחון אינה סובלת האמת, כי אף אם יראה לעינים דבר אמת, ידחה אותו

תורה קכג

משה רבנו עמהם. ואפלו כל האותות והמופתים הנוראים שעשה לעיניהם, לא היה מועיל להם, כי גם עתה נמצאים אפיקורסים הכופרים על-ידי שטות וטעות חכמתם. אך ישראל עם קדוש ראו האמת, והשליכו החכמות, והאמינו בה' ובמשה עבדו, ועל-ידי זה קבלו התורה. והינו שתרגם אונקלוס (דברים לב): עם נבל ולא חכם - עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו. כי עקר קבלת התורה היה על-ידי ולא חכימו, הינו על-ידי שהשליכו מאתם כל החכמות כנ"ל. וזה: **נבל** - ראשי תבות **לב** גתיבות, שהוא פלליות התורה, והיא החכמה האמתיות, אשר אצלה כל החכמות בטלים. והינו נבל, שהיא בחינת התורה, הנקראת נובלות החכמה העליונה (ב"ר פ' יז). (ובוא וראה שעתה מבאר ומישב התרגום הזה, שהוא פליאה גדולה, וכל העולם תמהים עליו, מה ענין תבת נבל

העקר והיסוד, שהכל תלוי בו - לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר פי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול. ולבלי לנטות, חס ושלום, מדבריו ימין ושמאל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ספרי פ' שופטים): אפלו אמר לה על ימין שמאל וכו'; ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק דעתו כאלו אין לו שום שכל בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור. וכל זמן שנשא אצלו שום שכל עצמו, אינו בשלמות, ואינו מקשר להצדיק. וישראל בעת קבלת התורה היו להם חכמות גדולות, כי אז היו עובדי עבודה זרה שבימיהם, שהיה טעותם על-פי חכמות וחקירות גדולות פידוע. ולולי שהיו ישראל משליכין מעצמן החכמות, לא היו מקבלים התורה. כי היו יכולים לכפר בכל, חס ושלום, ולא היה מועיל להם כל מה שעשה

לתרגמו על קבלת התורה. אך עתה מה נמלצו לחך דברי התרגום האלו (א). והעקר העבודה - להיות תם וישר, ירא אלקים וסר מרע, בלי שום חכמות. ושלמה המלך, עליו השלום, אחר שפתוב בו (מלכים א ה):

ויחכם מפל האדם; אמר (משלי ל): פי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי; וכן אמר אסף (תהלים עג): ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמך; וכן פתיב (משלי כא): אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה':

תפילה קיג

"אֲשֶׁר־י תמימי דרך ההולכים בתורת יהוה, אשפילה בדרך תמים מתי תבוא אלי אתהלך בתם לכבי בקרב ביתי, תם וישר יצרוני פי קויתוד, ואני בתמי אלה פדני וחנני". רבנו של עולם, מלא רחמים, התמים במעשיו, התם ומתמם עם תמימים, רחם עלי ופני לתמימות באמת. ואזכה לקשר את עצמי באמת ובתמים לצדיקים ובשרים ותמימים אמתיים שבדור אשר זכו לשמש צדיקים אמתיים ולקבל מהם דרך האמת והישר. ואזכה לסלק ולבער ולבטל כל חכמתי ושכלי ודעתי נגדם, כאלו אין לי שום שכל כלל, רק לקים כל היוצא מפיהם. ועל כל אשר יאמרו "פי הוא זה" לא אסור ימין ושמאל. רחם עלי בעל הרחמים, והצילנו מפל מיני בלבולים ומפל מיני חכמות של העולם שאינם אמתיים רחם עלינו והצילנו מהם, אל ישעו אל דרכיהם לבי, ולא אסור מאמרי פיהם של הצדיקים הקדושים אמתיים המנהלים אותנו ברחמים באמת ובתמימות, על פי דרכי התורה שקבלנו מפי משה רבנו עליו השלום, שמרנו והצילנו מפל מיני כפירות ובלבולי אמונה הבאים מחכמות האלה. ופנו והכניסנו לתוך דרכי התמימות באמת לאמתו באפן שאזכה לאמונה שלמה באמת, ולקיים את כל תורתך באהבה ובאמת ובתמים כל ימי חיי. יהי לבי תמים בחקוד למען לא אבוש". פי "אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת באברהם והוצאתו מאור בשדים,

(א) ועיין שוחר טוב תהלים קיט בתמימות קבלו ישראל את התורה וכו' ע"ש.

ושמתי שמו אברהם, ומצאת את לבבו נאמן לפניך. כי הלך לפניך בתמימות פי היה ראש לכל המאמינים האמתיים והישרים העובדים אותך בתמימות ובפשיטות באמת ובאמונה שלמה. בזכותו ובזכות כל הצדיקים האמתיים והתמימים.

רחם עלי וזכני להתחיל מעתה לילך בדרךך בתמימות ובפשיטות, באמת ובאמונה שלמה. ותסיר מפני לבב העקש, שלא ישטה לבבי אל דרכי החכמות של הכל הנוהגים בעולם שהם מבלבלים ומונעים מאד מלחשב על תכליתנו וסופנו ולהתקרב אליך באמת. ואבער ואסלק מלבבי כל החכמות האלה, ואדע האמת לאמתו גדל שטותי וחסרוני מהדעת. כמו שכתוב: "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי", וכתוב: "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמו". וכתוב: "אמרתי אחכמה, והיא רחוקה מפני". רחם עלי לכל אטעה בעצמי בשום חכמות של העולם המבלבלין הרבה, רק אזכה לקים באמת ובתמימות בכל היצא מפי רבותינו האמתיים. ולבטל דעתי ושכלי נגדם לגמרי כאלו אין לי שום שכל כלל כאשר הוא באמת, ואזכה לקים באמת מקרא שכתוב: "תמים תהיה עם יהוה אלהיך". ונאמר: "יהוה מי יגור באהלך, מי ישכן בהר קדשך, הולך תמים ופעל צדק, ודבר אמת בלבבו". חמול עלי והושיעני וזכני לכל מה שבקשתי מלפניך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי".

תורה קכד

מזה. על פן שולח לו דבורים, שיוכל לנצח אותו, כביכול, כדי לקבל התענוג. כי בלא זה בודאי לא היה אפשר לבשר ודם לנצח את הקדוש ברוך הוא, אף השם יתברך עצמו שולח ומזמין לו דבורים וטענות לנצח אותו כנ"ל:

שיר מזמור למנצח - זמרו למי שמנצחין אותו ושמה (פסחים

ק"ט):

כי כשמדבר לפני הקדוש ברוך הוא ומפרש שיחתו בטענות ובקשות, וזכה לנצח את הקדוש ברוך הוא כביכול, והשם יתברך יש לו תענוג

תורה קכה

ואמר: הלא אכילת שבת יקרה מאד מאד, וכמבאר בכל דברי רבותינו זכרונם לברכה, שבשבת צריכין דוקא לאכל ולשתות ולהרבות במעדנים. והבנתי שאין פונתו במאמר זה הנ"ל, למעט באכילת שבת, חס ושלום. ותכן פונתו במאמר זה לא באר לי כלל, כי לא זכיתי לדבר עמו עוד ממאמר זה. רק אחר־כך שמענו מפיו הקדוש ז"ל כמה וכמה תורות על ענין מעלת קדשת אכילת שבת שיקרה מאד, ואמר בפרוש שצריכין בשבת להרבות במאכל ובמשתה כפשוטו, כי אכילת שבת היא כלה אלקות כלה קדש וכו'. עין בהתורה "שאלו את רבי יוסי בן קסמא" בסימן נ"ז, ולקמן בסימן רע"ז, מה שכתוב שם שעקר כבוד שבת הוא האכילה, עין שם ועוד בכמה מקומות^(א):

ויאמר משה אכלוהו היום, כי שבת היום ליי וכו' (שמות טז):

ולמדו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קיז) מכאן, שחיב לאכל שלש סעודות בשבת, כי תלתא "היום" כתיבי. נמצא שעל כל סעודה משלש סעודות כתיב "היום", לרמז שלא לאכל בסעודה של שבת, רק בשביל היום. פי לפעמים אוכלים בשביל שרעב מאתמול, ולפעמים בשביל שלא יהא רעב למחר, אך בכל סעודה משלש סעודות של שבת, לא יאכל כ"אם בשביל היום, הינו סעודה זו לא בשביל קדם ולא בשביל אחר־כך: [זה הענין לא שמעתי מפיו הקדוש בעצמו, רק מפי אחר שאמר משמו, וכתבתיו כמו ששמעתי. אחר־כך נדמון שדברתי עמו ז"ל מענין זה, ופקפק בעצמו על־זה

(א) ועיין בספר נגיד ומצה להאריז"ל וכן במשנת חסידים שכתב להדיא שאע"פ שיאכל בשבת יותר מהצורך אינו הולך לחיצונים כמו בחול אלא כולו נבלע באיברים.

תורה קכו

מחמת גדל התענוגים והשעשועים שקבלו מרבים רבי שמעון בר יוחאי, על-כן תכף ומיד התחילו להתנגע, ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם.

בכל מקום ששבו החבריא את רבי שמעון בר יוחאי על שגלה להם סוד נפלא, תמצא שאחר-כך אמר להם עוד חדושי תורה:

בזהר, בכמה מקומות ששבו החבריא את רבי שמעון בר יוחאי, איתא: וי לדרא כד תסתלק, פוק עין ותשכח^(א). והוא בחינת (שמות לא): שבת וינפש - פיון ששבת וי אבדה נפש (ביצה טז). הינו, שמחמת גדל התענוג של הנפש יתרה שבא בשבת, על-כן מתחילים תכף להתנגע ולהצטער על אבדת הנפש במוצאי-שבת; כן החבריא,

תורה קכז

נזהר בשמירתו לכבדן פראוי ולהחזיקו בנקיות:

(גדל אזהרה זאת לשמר את הבגדים מפתמים, עין לעיל בסימן כט)

הבגדים הם בסוד החשמ"ל, שהוא שמירה, ועל כן הבגדים יהיו שלמים תמיד, ולא קרועים, כי הוא קלקול השמירה. הבגדים בעצמן תובעין את האדם אם לא

תורה קכח

מסתכל בנשים, ואף-על-פי-כן הוא גונב את העין פלאחר יד, ומסתכל מן הצד. והוא בחינת: כחלינהו לעינה דיצרא - שמשמא עיני היצר הרע; שרוצה להסתכל, והוא מסמא עיניו על-ידי שמונע עצמו מלהסתכל, ואף-על-פי-כן נשארו היצר הרע, פי מסתכל מן הצד פלאחר יד:

איתא בגמרא (יומא טז): לענין היצר הרע דעברה, דהינו של תאות המשגל: כחלינהו לעינה ושבוהו. נמצא, שאף-על-פי שסמו את עיני היצר הרע של נאוף, אף-על-פי-כן נשארו. וזה בחינת מה שנמצא לפעמים באנשים הפשרים קצת, שמחמת שנוגע יראת השם בלבד, הוא משפיל עיניו ואינו

תורה קכט

אוכלת צומח, כגון עשבים, נתהפכו העשבים לחי, כשנכנסין בתוך מעיה. וכן מחי למדבר, כשהמדבר אוכל החי, נתהפך החי למדבר. ולכל מקום שנכנס לשם המזון שנתחלק להאיברים, נתהפך למהות האיבר ממש שנכנס לשם. כגון החלק מהמזון הנכנס להמוח נתהפך

ארץ אכלת יושביה (במדבר יג):

כשמקרב להצדיק, אף שאינו מקבל ממנו כלל, הוא גם כן טוב מאד, והאמונה לבדה שמאמין בהצדיק, מועיל לעבודת השם יתברך. פי טבע האכילה - שהמזון נתהפך לנזון, כגון כשהחי

שנתהפך למהותה. וזהו (שה"ש ה):
 אכלו רעים, הינו תרין רעין דלא
 מתפרשין, שהם המחין הקדושים,
 שצריכים שהמח והדעת הקדוש
 יאכל את הגוף, דהינו שהגוף יתהפך
 למהות הנשמה הקדושה, שהוא
 המח והדעת (כמבאר במקום אחר).
 שזהו בחינת אכילה, שהמזון נתהפך
 לזון פנ"ל. וזהו: שכן ארץ ורעה
 ימונה, הינו שאתה תהיה רועה
 ומזין את האמונה, הינו שתהיה
 נאכל להאמונה פנ"ל, בחינת המזון
 שנתהפך לזון: אף אף-על-פי-כן
 העקר תלוי ברצון: אם רצונו חזק
 מאד להתקרב להשם יתברך ולעבד
 אותו, רק שקשה לו לשבר תאוות
 גופו, אז על-ידי התקרבות ואמונת
 הצדיקים, הוא בחינת אכילה, ונאכל
 להצדיק, הינו שנתהפך למהותו
 פנ"ל. אף אם אין רצונו כלל לעבד
 את השם, לא יועיל לו שום
 התקרבות לצדיקים, והוא בחינת
 מזון שאינו נתהפך לזון. כגון אם
 אוכל אכילה שאין הטבע סובלת
 אותו, אזי אינו מתעפל ואינו
 מתהפך לזון, רק הגוף מקיא אותו.
 כן הוא בחינה זו ממש, כי אינו נאכל
 כלל להצדיק, אף שמקרב אצלו. כי
 הצדיק אינו יכול לסבלו, ומקיא
 אותו. והוא בחינת הכתוב בארץ-

למח, והנכנס ללב נתהפך ללב, וכן
 לשאר האיברים. וזהו: ארץ אכלת
 יושביה - כי ארץ הוא בחינת
 אמונה, כמו שכתוב (תהלים לז): שכן
 ארץ ורעה אמונה. וזהו: אכלת
 יושביה - כי כשנכנס לארץ, שהיא
 בחינת אמונה, נאכל אצלה, הינו
 שנתהפך למהותה. הינו כשדבוק
 להצדיק ומאמין בו, שהוא בחינת
 ארץ, נאכל להצדיק ונתהפך למהות
 הצדיק ממש: וכן ארץ ישראל
 בעצמה, יש לה גם-כן הכח הזה.
 ועל-כן אמרו רבותינו זכרונם
 לברכה (כתובות קיא): כל היושב בארץ-
 ישראל שרוי בלא עוון שנאמר: העם
 היושב בה נשוא עון; כי היא ארץ
 אוכלת יושביה, שהיושב שם נאכל
 אצלה, ונתהפך למהותה הקדוש.
 ועל כן אפלו המהלך ארבע אמות
 בארץ-ישראל, מבטח לו שהוא בן
 עולם הבא, כמו שאמרו רבותינו
 זכרונם לברכה שם: וזהו גם כן ענין
 המבאר במקום אחר (לעיל בסימן קא) על
 פסוק: בקרב עלי מרעים לאכל את
 בשרי - שכלל הענין שם, כשאני
 רוצה שיקרבו תרין רעין דלא
 מתפרשין, אני צריך לאכל את
 בשרי, הינו להכניע החמור. וזהו:
 לאכל את בשרי - לאכל דיקא.
 שצריך שהנפש תאכל הבשר,

ישראל (ויקרא יח): כאשר קאה את הגוי; נאכל אצלה שיתהפך למהותה, רק
דהינו שאינה יכולה לסבלו להיות היא מקיאה אותו; ה' יצילנו:

תפילה עג

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אל אמונה, שתזכנו ברחמיך הרבים
ובחסדיך העצומים, לאמונה שלמה באמת ובלב שלם, שאזכה להאמין בך
ובצדיקיך האמתיים באמונה שלמה באמת. ואזכה לכנס ולהתדבק ולהפיל בתוך
שלמות האמונה הקדושה, ואהיה חזק ואמין בהאמונה הקדושה, עד אשר אזכה
להתהפך מנשמות גופי, למהות האמונה הקדושה, והאמונה הקדושה תאכל אותי
עד שיהיה נאכל ונתבטל כל הרע הנאחז בי, ואזכה להתהפך מרע לטוב, על ידי
שלמות האמונה שתופני להפיל ולהתבטל בתוך האמונה הקדושה בבטול גמור.

ותזכני מהרה לבוא לארץ ישראל בשלום בלי פגע, ולהתקרב ולהתדבק בצדיקים
אמתיים בדבקות גדול ובאמונה שלמה באמת, ותחמול עלי בחמלתך
הגדולה, ואל תעשה עמי פחטאי ואל תדינני כמפעלי, ותזכני ברחמיך, ותפתח לי
שערי האמונה הקדושה, ותעזרני לכנס לתוך האמונה באמת, ולהפיל בתוכה
בכלליות גדול, עד שאזכה להיות נאכל להאמונה ולהתהפך למהותה הקדושה,
למהות קדשת ארץ ישראל הקדושה, ולמהות קדשת הצדיקים האמתיים. ולא
תקיא אותי הארץ והאמונה הקדושה כאשר קאה את הגוי אשר מלפני, ואף על פי
שאיני כדאי וראוי לגע בהאמונה הקדושה, ובארץ ישראל הקדושה, ולהתקרב
לצדיקים האמתיים, פי הרעותי את מעשי מאד, וקפחתי את קדשתי,
אף על פי כן רחמיך רבים יהוה, רחמיך רבים מאד, זכני ברחמיך ועזרני והושיעני,
שתוכל האמונה הקדושה לסבל אותי בתוכה, ולהחזיק אותי תמיד, עד אשר אהיה
נאכל ונתהפך למהות קדשת האמונה באמת:

מלא רחמים, זכני לאמונה שלמה בכל תפוחות, פי אין לנו שום תקוה וסמיכה
עכשו פי אם על האמונה הקדושה, כמו שכתוב: "וצדיק באמונתו יחיה".

פי אמה יודע עצם התגברות על גלות הנפש, על ידי תאות הגוף המתגברים בכל עת, ובעונותינו הרבים תש פחנו ומטה ידינו מאד, לעמוד בנגדם לשפרם ולבטלם לגמרי, כי אם בכח האמונה הקדושה, שתופנו לכנס ולהפיל בתוך האמונה בכלליות גדול, עד שנופה להיות נאכל להאמונה, ולהתהפך למהות האמונה הקדושה. ונופה לקיים מקרא שפתוב: "בטח ביהוה ועשה טוב, שכן ארץ ורעה אמונה". "יהוה, עיניך הלא לאמונה". ופני ברחמיך לאמונה הקדושה בשלמות באמת כרצונך הטוב. "כל מצותיך אמונה, שקר רדפוני עזוני. יהוה שמע תפילתי, האזינה אל תחנוני, באמונתך עניי בצדקתך". וקיים מקרא שפתוב: "ויודו שמים פלאך יהוה, אף אמונתך בקהל קדושים". ונאמר: "ואמונתי וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו". ונאמר: "לעולם אשמר לו חסדי ובריתי נאמנת לו, וחסדי לא אפיר מעמו ולא אשקר באמונתו. חסדי יהוה עולם אשירה לדור ודור אודיע אמונתך בפי, כי אמרתי עולם חסד יבנה שמים תבין אמונתך בהם. יהוה אלהי צבאות מי כמוך חסין יה אמונתך סביבותיך". וקיים לנו מקרא שפתוב: "וארשתיד לי לעולם, וארשתיד לי בצדק ובמשפט בחסד וברחמים, וארשתיד לי באמונה, וידעת את יהוה, אל תעובני יהוה, אלהי אל תרחק ממני, חושה לעזרתי אדני תשועתי, ברוך יהוה לעולם אמן ואמן":

תורה קל

ד: כל המתגאה, לסוף נכשל באשת איש, שנאמר: ואשת איש נפש יקרה תצוד. וזה פרוש הסמיכות (במדבר יב): והאיש משה ענו מאד וכו', לפסוק: ותדבר אהרן ומרים במשה. כי הם דברו על אודות האשה הכושית

כל הגדול מחברו, יצרו גדול
ממונו (סוכה נב):

על-ידי ענה נצול מנאוף, וזוכה לשמירת הברית. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה

זכרונם לברכה (סנהדרין יט): תקפּוּ שֶׁל יוסף - עֲנוּתְנוֹתוֹ שֶׁל בעז, תקפּוּ שֶׁל בעז - עֲנוּתְנוֹתוֹ שֶׁל פִּלְטִי בֶן לִישׁ. כי הוא תלוי בעֲנוּה, כי על־ידי עֲנוּה נצול מִפְּגַם הַבְּרִית. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ: כָּל הַגְּדוֹל מִחִבְרוֹ - שִׁישׁ לוֹ גְּדֻלוֹת, יֵצֵר גְּדוֹל מִמֶּנּוּ - שֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלָיו הַיֵּצֵר הָרַע בְּתַאֲוֹת נְאוּף, כי זה עקר הַיֵּצֵר הָרַע, כַּמּוּבָא בְּזוֹהַר (ויקרא דף טו): עֲקָרָא דִּיצְרָא בִישָׁא לְגַלְגָּא עֲרִיין:

אֲשֶׁר לָקַח, כִּי כּוֹשִׁית עַל־שָׁם יִפְיָה נִקְרָאת^(א), וְהֵם אָמְרוּ שֶׁלָּקַחָה לִשָּׁם יִפְיָה^(ב), וְעַל כֵּן דִּבְרוּ עַל הַפְּרִישוֹת, כִּי הֵם לֹא רָצוּ לְהֵאֱמִין שֶׁאֲפָשֶׁר לְהִיּוֹת פְּרוּשׁ. וְעַל זֶה הַשִּׁיבָה הַתּוֹרָה וְסִמְכָה תִּכְפָּךְ, וְהָאִישׁ מִשָּׁה עֲנֵן מְאֹד מִכֹּל הָאָדָם - כִּי עַל־יְדֵי שְׁהִיָּה עֲנֵן מִכֹּל הָאָדָם, הָיָה אֲפָשֶׁר לוֹ לְהִיּוֹת פְּרוּשׁ לְגַמְרִי, וְלֹא הָיָה לוֹ יְחוּדָא תַתָּא כָּלֵל. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ

תפילה קיד

"פְּרִישְׁתִּי יְדֵי אֱלֹהִים נִפְשִׁי כְּאֶרֶץ עֵינֶיךָ לֶךְ סֵלָה. עֵינֵי דַאֲבָה מִנֵּי עֵינֵי קְרֵאתִיךָ יְהוָה כָּל יוֹם שִׁמְחֵתִי אֱלֹהִים כַּפִּי", מְלֵא רַחֲמִים רַחֵם עָלַי וְקַבֵּל תַּחֲנוּנָי, וְהוֹרְנֵי וְלַמְדֵנִי דְרִכֶּיךָ הָאֱמִתִּיִּים וְעֲצוּתֶיךָ הַיְשׁוּרוֹת בְּכֹל עֵת, בְּאִפְּן שֶׁאֲזַכֶּה לְשׁוֹב מִתְּרָה מִפְּעֵשֵׁי הָרַעִים וּמִמַּחְשְׁבוֹתַי הַמְּגִיִּים עַד שֶׁאֲזַכֶּה מִתְּרָה לְתַקוּן הַבְּרִית בְּאֱמֶת בְּשִׁלְמוֹת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב. וְתַחֲנֵנִי מֵאִתְּךָ דַּעַת וְשִׁכַל אֱמִתִּי, בְּאִפְּן שֶׁאֲזַכֶּה לִידַע וּלְהַרְגִישׁ שְׁפִלוּתִי בְּאֱמֶת, וְלֹא יַעֲלֶה עַל דַּעַתִּי שׁוֹם צַד גְּאוֹת וְגְדֻלוֹת וְגִבּוּהוֹת וְרִמּוֹת רוּחָא כִּי בְּאֱמֶת לִפִּי פְחִיתוּתִי לֹא הִיִּיתִי צְרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה כָּלֵל לְהַנְצִל מִגְּאוֹת. כִּי מִי אֲנֹכִי שִׁיעֲלָה עַל לְבִי שׁוֹם צַד גְּאוֹת, אַחֲרֵי שֶׁאֲנִי רְחוּק מֵאִתְּךָ כָּל כֶּה, אֵיךְ אִתָּה יוֹדַע אֵיךְ אוֹרְכִים עָלַי מִכָּל צַד בְּכֹל עֵת, עַד אֲשֶׁר מִכְּלַבְלִים דַּעַתִּי בְּפִנְיֹת וְגִאוֹת, בְּפִרְט בְּעַת שֶׁאֲנִי רוֹצִים לַעֲסֹק בְּאִיזָה דְבָר שֶׁבִקְדָּשָׁה, עַל כֵּן פָּאתִי לְפָנֶיךָ בְּעַל תְּרַחֲמִים, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, אֲשֶׁר בְּמִקוֹם גְּדֻלְתְּךָ שָׁם אֲנִי מוֹצֵאִים עֲנוּתְנוֹתֶיךָ, שִׁתְּחוּם וְתַחֲמוֹל עָלַי בְּכֹל עֵת וְתַהֲיֶה עִמּוֹ וְתִשְׁמְרֵנִי תָמִיד שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עַל לְבִי שׁוֹם

(א) ספרי, ומובא בפירושו רש"י שם. (ב) עיין חזקוני.

צד גאות ונבחות כלל, עד שאזפה לענוה אמתית באפן שאזפה לשמירת הברית באמת באשר הודעתנו על ידי חכמך הקדושים שעל ידי ענוה זוכים לשמירת הברית. ותצילנו מענוה פסולה רק אזפה לענוה אמתית פרוצונך הטוב. "הורני יהנה דרפך אהלך באמתך, יחד לכבי ליראה שמך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגואלי":

הפבוד יוכל לגרם לו מיתה, חס ושלום, ואזי הוא נשקל במאזנים, אם, חס ושלום, יפגם בהפבוד כחוט השערה, שלא יקבלו כמו שצריך, אזי, חס ושלום, פך חובה מברעת. וזה נקרא: מאזני צדק (ויקרא ט), פי צדק מלכותא קדישא (א), שהוא בחינת פבוד, מלך הפבוד פנ"ל. והינו מאזני צדק, פי אז נשקל במאזנים:

צריך להתירא ולפחד מן הפבוד, פי פבוד הוא ספנה גדולה, ספנות נפשות, פי הוא דן את כל הדינים, כמו שכתוב (תהלים כד): מלך הפבוד, פי פבוד הוא בחינת מלכות, הדן את הכל. ואזי הכל חוקרים ושואלין: מי הוא זה מלך הפבוד, אם הוא ראוי לזה. וזה שכתוב (שמות כט): ונקדש בכבודי - אל תקרי בכבודי, אלא במכבדי (זכחים קטו), פי על ידי

תורה קלב

יש צדיק שהוא מפרסם גדול
 במדינה אחת, ובמדינה
 הסמוכה אינו חשוב כלל, ושוב
 במדינה אחרת הוא מפרסם. הוא
 ענין הכתוב בזהר (תצא רפ): מעין
 דנפק מאתר חד, ואזלי מתחות
 לארעא, עד שנובע ויוצא ברחוק
 במקום אחר, ואף במקום שהולך
 תחות ארעא, הוא משקה שרשי
 אילנא:

תורה קלג

וארח צדיקים כאור נגה, הולך
 ואור עד נכון היום (משלי ד):
 כי השמש בעצמה מאירה במקומה
 בשוה בתחלת היום ובאמצע
 היום, רק המניעה הוא מחמת הארץ
 המפסקת בין בני אדם ובין השמש.
 על כן אין האור מתפשט כל כך
 בתחלת היום, רק מקצת מקצת, עד
 שנתפשט על הארץ. כן הצדיק, הוא
 בעצמו מאיר תמיד, רק המניעה
 מחמת המקבלים. והמניעה הוא
 מחמת הארץ המפסקת, הינו העולם
 הזה. כי בני אדם משקעים בעולם
 הזה, ועל כן אינם יכולים לקבל אור
 הצדיק: והוא ענין שאמרו בגמרא
 (עירובין כא) על פסוק: מגלה עפה - כד
 עיפת לה וכו', כד קלפת לה וכו',
 נמצא כל העולם פלו כזרת אחת
 משלשת אלפים ומאתים מתורה.
 נמצא שהתורה גדולה ורחבה מאד,
 רק שהזרת הקטן, שהוא העולם,
 עומד בפני מאור העינים, ומונע
 מלראות אור הגדול של התורה, אף

שְׁהַמְנִיעָה - מַחֲמַת הָאָרֶץ הַמְפַסְקַת כַּנ"ל, אֶף שֶׁהָאָרֶץ קִטְנָה נֶגַד הַשָּׁמַשׁ וְכַמְשָׁל הַנ"ל. כֵּן הַצְדִּיקִים מְאִירִים תְּמִיד, רַק שֶׁהָאָרֶץ, הַיְנוּ הָעוֹלָם הַזֶּה, מְפַסֵּיק מִלְרְאוֹת אֹר וְהַגְדוֹל שֶׁלָּהֶם. וְאֶף שְׂאוֹרֵם גְּדוֹל מְאֹד, וְהָעוֹלָם הַזֶּה כֻּלּוֹ בְּכֻלּוֹ הוּא קָטָן וּפְחוּת מְאֹד נֶגַד אֹרֶם הַגְּדוֹל, עִם כָּל זֶה הוּא מְפַסֵּיק וּמוֹנֵעַ מִלְרְאוֹת אֹרֶם, כַּמְשָׁל הַמְטַבֵּעַ הַנ"ל. וְכֵל זֶה מַחֲמַת שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד בְּפָנָיו עֵינָיו וְחוֹצֵץ בְּפָנָיו, עַד שְׂאִינוּ יָכוֹל לְרְאוֹת אֹר הַתּוֹרָה וְהַצְדִּיקִים, הַגְּדוֹל מִמֶּנּוּ אֲלֵפִים פְּעָמִים. אָבֵל אִם יִסְלַק הַמְפַסֵּיק הַקָּטָן מִנֶּגֶד עֵינָיו, דְּהֵינּוּ שִׁישָׁה עֵינָיו מִן הָעוֹלָם, וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל הָעוֹלָם, רַק יָרִים רֹאשׁוֹ וַיִּגְבִּיהַ עֵינָיו וַיִּסְתַּכֵּל לְמַעְלָה מִן הָעוֹלָם הַמְפַסֵּיק וְחוֹצֵץ, אֲזִי יִזְכֶּה לְרְאוֹת אֹר הַגְּדוֹל וְהַמְפַלֵּג שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַצְדִּיקִים. כִּי בְּאֵמַת אֹרֶם גְּדוֹל אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת פְּעָמִים מְכַל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַכְּלִיו כַּנ"ל, רַק שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה עוֹמֵד לְפָנָיו עֵינָיו, וְאִינוּ מְנִיחַ אוֹתוֹ כָּלֵל לְהַטּוֹת עֵינָיו לְהַסְתַּכֵּל לְמַעְלָה עַל אֹר הַתּוֹרָה וְהַצְדִּיקִים, כַּמְשָׁל הַמְטַבֵּעַ הַקָּטָן הַנ"ל מְמַשׁ הָעוֹמֵד בְּפָנָיו הָעֵינָיִם וּמְפַסְקַת מִלְרְאוֹת הַר גְּדוֹל וְכוּ' כַּנ"ל. אָבֵל בְּקָל יוֹכֵל לְסַלֵּק הַמְטַבֵּעַ מִנֶּגֶד עֵינָיו,

שֶׁכָּל הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא רַק זֶרֶת קָטָן, נֶגַד הַתּוֹרָה שֶׁהִיא גְּדוֹלָה מְאֹד וּרְחֹבָה מְנִי יָם (אִיּוֹב יא). וְלִכְאוֹרָה קִשָּׁה: אִיךָ יוֹכֵל דְּבַר קָטָן כִּזֶּה לְהַפְסִיק וְלְחַצֵּץ בְּפָנָיו דְּבַר גְּדוֹל כִּזֶּה, שֶׁגְּדוֹל כַּמָּה אֲלֵפִים פְּעָמִים כַּמּוֹתוֹ, כִּי כֻלּוֹ הָעוֹלָם הַזֶּה כֻּלּוֹ קָטָן מְאֹד כַּנֶּגֶד הַתּוֹרָה, שֶׁגְּדוֹלָה כַּנֶּגֶדוֹ אֲלֵפִים פְּעָמִים. אֶף הוּא כַּמְשָׁל הַמוֹבָא, כַּמוֹ מְטַבֵּעַ קִטְנָה, אִם תִּחְזִיק אוֹתָהּ נֶגַד עֵינֶיךָ, יִמְנַע מִלְרְאוֹת הַר גְּדוֹל, אֶף־עַל־פִּי שֶׁהָהָר גְּדוֹל אֲלֵפִים פְּעָמִים כַּמוֹ הַמְטַבֵּעַ הַקָּטָן. אֶף מַחֲמַת שֶׁהַמְטַבֵּעַ עוֹמֵד בְּפָנָיו עֵינָיו, עַל־כֵּן חוֹצֵצַת בְּפָנָיו רְאוֹת הָעֵינָיִם, עַד שְׂאִינוּ רוֹאֶה הַדְּבַר הַגְּדוֹל מִמֶּנּוּ כַּמָּה פְּעָמִים. כֵּן כַּשֶּׁמְגִיעַ וְבָא אֶל הָעוֹלָם הַזֶּה, נִשְׂאָר שְׂקוּעַ שָׁם בְּהַבְלֵי עוֹלָם, וְנִדְמָה לוֹ שְׂאִין טוֹב מִזֶּה. וְהָעוֹלָם הַזֶּה הַקָּטָן וְהַמְעֻט, מוֹנֵעַ אוֹתוֹ מִלְרְאוֹת אֹר גְּדוֹל וּמְפַלֵּג שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא גְּדוֹל כַּמָּה אֲלֵפִים פְּעָמִים כַּנֶּגֶדוֹ כַּנ"ל. וְהוּא מְמַשׁ מִשַׁל הַשָּׁמֶשׁ, שֶׁהָאָרֶץ מְפַסְקַת מִלְרְאוֹת אֹר גְּדוֹל שֶׁל הַשָּׁמֶשׁ, אֶף שֶׁהַשָּׁמֶשׁ גְּדוֹל כַּמָּה פְּעָמִים כַּמוֹ הָאָרֶץ, וְהוּא כַּמְשָׁל הַנ"ל כַּמוֹבָא: וְזוֹהוּ: וְאִרְחָ צְדִיקִים כַּאוֹר נִגְהַ - כַּאוֹר נִגְהַ מְמַשׁ. כַּמוֹ הַשָּׁמֶשׁ שֶׁמְאִירָה תְּמִיד, רַק

ותכף יראה הקר הגדול ממנו. כמו
 כן ממש לענין העולם והתורה,
 שבהעברה בעלמא, יכול להעביר
 העולם מנגד עיניו, ואז יזכה לראות
 אור הגדול של התורה והצדיקים,
 שמאירין בכל העולמות כלם באור
 גדול מאד. והבן מאד. וכן שמעתי
 בשם הפעל-שם טוב, שאמר: אוי
 ואבוי, כי העולם מלא מאורות
 וסודות נפלאים ונוראים, והיד
 הקטנה עומדת בפני העינים,
 ומעכבת מלראות אורות גדולים:

תפילה קטו

"מבטן שאלו שועתי שמעתי קולי, קולי שמעתי אל תעלם אונך לרוחתי לשועתי.
 צפו מים על ראשי אמרתי ונזרת. קראתי שמך יהוה מבור תחתיות".
 רבונו של עולם מלא רחמים על כל הברואים שבעולם, ואפלו עלי אף על פי
 שעשיתי מה שעשיתי, ואף גם עתה אני כמו שאני, הרחמן יצילני מעתה, אף על
 פי בן אני רואה ומאמין כי רחמיך אינם בליים ממני לעולם, רק שאי אפשר להבין
 דרכיך אידך אתה מתנהג עם כל העולם, בפרט עם בעלי הבחירה שבשביבם נברא
 הכל מראש ועד סוף, מתחלת האצילות עד סוף נקדת המרכו של עולם העשייה
 הגשמי הזה, וכל העולמות אלפי אלפים ורבי רבי רבבות הפלולים בהם, וכל
 המלאכים ושרפים ואופנים וחיות הקדש, כל ההיכלין והדרגין וקדושה, ולעומת זה
 כל מה שבקלפה וסמרא אחרא הכל באשר לכל נברא ונוצר ונעשה בשבילנו בני
 אדם הפעלי בחירה. ואתה מסרת הבחירה ביד בני האדם פאלו אינה בידך, כמו
 שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. ואף על פי
 כן באמת גם הבחירה בידך, כי ממך הכל ואתה מחיה את כלם. וכמו שאמרו
 רבותינו זכרונם לברכה יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, ואלקמלא
 הקדוש-ברוך-הוא עוזרו היה נופל בידו, שנאמר "צופה רשע לצדיק ומבקש
 להמיתו, יהוה לא יעזובנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו", ואמרו אלקמלא שלשה
 מקראות נתמוטטו רגליהם של שונאי ישראל, חד "ואשר הרעותי" וכו' ומי יבין

דרכי נפלאותיך הנוראות והעצומות, ועצם חסדיך הגלויים והנסתרות והנעלמות,
אשר אתה מתנהג בחסדיך בכל דור עם כל אדם ואדם בפרט.

על כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אלהי הראשונים והאחרונים, אלהי
כל בשר חומל דלים שומע תפלת כל פה, שתחמל עלי בחמלתך הגדולה.
ותמן לי עצה וכח והתחזקות איד לסתם ולהעביר עיני הנשמיים ועיני השכל
והמחשבה לכל אסתפל עוד מעתה על הבלי עולם הזה כלל. ובפרט לבלי
להתחיל לחשב במחשבתי שום מחשבה הנוגעת להרהורים רעים חס ושלום. כי
באמת אני מאמין שעדין יש לי בחירה בודאי, אך מעצם מרירת ההרגל קשה לי
מאד לאחו מחשבתי בקדשה. אבל אתה יכל לעזר לי הרבה למען שמוך, למען
כבודך, למען חסדיך, למען רחמיך הרבים והגדולים באפן שאנצל על כל פנים
מעתה מפה שאני צריך להנצל, ולא אכנס עוד לגיהנם מר בזה, ליון מצולה פזאת.
ואחוס על נפשי מעתה להרחיק מחשבתי בתכלית הרחוק, מפל מיני הרהורים
ורעיונים רעים שבעולם, ולא יוכלו לעלות על מחשבתי כלל, אפלו על ידי ראית
עיני הנשמיים. "שמרה נפשי והצילני, אל אבוש כי חסיתי בך". שמרני והצילני
מפל מיני הסתפלות רעים והרהורים רעים, "העבר עיני מראות שוא בדרך חינוך",
יעוררו רחמיך העצומים על עלוב נפש פמוני היום, יהמו מעיד ורחמיך עלי ותזה
בעזרי והושיעני שאזכה להוציא ולהעביר עיני בגשמיות ורוחניות מחיוו דהאי
עלמא. רק אזכה להפנות עיני ולפי ודעתי תמיד בכל עת להסתפל על אור התורה
והצדיקים האמתיים המאירים באור גדול ונורא ונשגב מאד, עד שיתפטלו ממני
על ידי זה כל תאות עולם הזה. כי כבר גלית אזני, ואני מאמין בזה באמת
ובאמונה שלמה, שכל העולם הזה עם כל תאוותיו והבלייו אינו עולה כלל בנגד
נקדה אחת של התורה הקדושה והצדיקים הקדושים המאירים בכל העולמות
באור גדול נפלא ונורא, רק שעולם הזה הקטן מאד בכמות ומהות ואיכות בנגד
נקדה אחת מאור התורה והצדיקים, עומד לפני עיני בני אדם ומונע ומעכב אותם
מלהסתפל על אור הגדול ותקור של התורה והצדיקים. רחם עלי למען שמוך,
אחרי אשר חמלת עלי לידע ולהאמין בכל זה לכל אניח למעות את עצמי עוד
חס ושלום, ולא אלך עוד חשכים, ולא אתור אחרי לבבי ואחרי עיני, ולא ארים
ולא אשא עיני להסתפל כלל על עסקי העולם הזה והבלייו, ותאוותיו הרעים
והמרים באחריתם מאד מאד, רק אעקם את עיני מלהסתפל על כל זה כלל, רק
עיני לנכח וביטוי ועפעפי יישירו נגדי לכון ראיתי והסתפלותי בכל עת על אור

התורה והצדיקים האמתיים. ואתה ברחמיך תאיר עלי אורם הגדול והנערב, עד אשר יתפטלו ממני על ידי זה כל תאות עולם הזה ועסקיו והכליו, עד אשר אֶזְכֶּרְהָ לְהַפִּיר אוֹתָךְ בְּאֵמַת "לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו".

מְלֵא רַחֲמִים, רחם עלי וקבל תחנוני. חמל עלי וְהִיָּה בְּעֵזְרִי לְכֹל אַחֲלִיף עוֹד חֵם וְשִׁלּוּם אֹרֶךְ בַּחֲשֶׁךְ הוֹצִיאֵנִי מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, מַחֲשֶׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל, מַחֲשַׁבַת אֶפְלַת תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְרַעֲיוֹנֹתָיו לְאוֹר צֶדֶק וּמִצְחָצָח שֶׁל הַתּוֹרָה וְצַדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים. זַכְּנִי לְבִלּוֹת כֹּל יְמֵי לְהִתְקַרֵּב בְּאֵמַת לְצַדִּיקִים אֱמֵתִיִּים וּלְהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה שֶׁהֵם מְמַשִּׁיכִין וּמְגַלִּין וּמְאִירִין בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת בְּכֹל עֵת, רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, חוֹסֵה עָלַי וְעַל עוֹלָלִי וְטַפִּי לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים הָאֱמֵתִיִּים. כִּי רַחֲמֶיךָ אֵינָם כְּלִים לְעוֹלָם כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "חֲסֵדֵי יְהוָה כִּי לֹא תִמְנוּ כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ". אֵתָהּ יְהוָה, "שִׁטְחֹתַי אֶלֶיךָ כְּפִי פָרַשְׁתִּי וְיָי אֶלֶיךָ נִפְשִׁי כְּאֶרֶץ עֲנִיָּה לְךָ סֵלָה. אֶלֶיךָ עֵינַי נִשְׂוֹאוֹת וְתַלּוּיֹת, אֶלֶיךָ נִשְׂאָרְתִי אֵת עֵינַי הַיּוֹשְׁבֵי בַשָּׁמַיִם, דְּלוּ עֵינַי לְמָרוֹם יְהוָה עֲשֶׂקָה לִי עֲרַבְנִי, עֲרַב עֲבָדְךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשֶׂקֵנִי יָדַיִם". עֲזַרְנוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ. אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ גְּלוּהָ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עֲלֵינוּ מְהֵרָה, וְהוֹפֵעַ וְהַנְּשֹׂא עֲלֵינוּ וְהַאֲרִיחַ עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ אֹרֶךְ פְּנֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְהַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים. כִּי כִּבֵּר הַתַּחֲלֵת לְהַאֲוִיר עֲלֵינוּ אֹרֶךְ הַגְּדוֹל מִיּוֹם מִתֵּן תּוֹרָה עַד הַנְּהַ, עַל יְדֵי כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים שֶׁהָיוּ מִיּוֹמֹת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלֹמֹם עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֲבָל בְּעֵצָם נִשְׁמִיּוֹתֵנוּ וְחֲשַׁבַת עוֹנוֹתֵינוּ הַמְּרַבִּים מְאֹד אָנוּ צְרִיכִים שְׂתַרְחַם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמָנוֹת גְּדוֹל וְעֲצוּם בְּיֹתֵר בְּאֶפֶן שְׂתֵּאִוִּיר גַּם עָלַי עִתָּה גַּם עִתָּה אֹרֶךְ תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְאוֹר הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים עַד שִׁיתְפַּטְלוּ מִמֶּנִּי כָּל תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַכְּלִיּוּ לְגַמְרֵי, וְאֶזְכֶּרְהָ מֵעַתָּה לְשׂוֹב אֶלֶיךָ בְּאֵמַת וּבְתַמִּים כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב. "הַאֲרִיחַ פְּנִיךָ עַל עֲבָדְךָ הַיִּשְׂרְעֵלִי בְּחֲסֶדְךָ. פְּנִיךָ הָאֵר בְּעֲבָדְךָ וּלְמַדְנִי אֵת חֲקֶיךָ". וַיִּקְּם מְהֵרָה מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "וְאִרְחַ צַדִּיקִים כְּאוֹר נֶגֶה, הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד גְּבוּן הַיּוֹם". וְנֹאמַר: "לֹא יִהְיֶה לְךָ עוֹד הַשְּׂמֵשׁ לְאוֹר יוֹמָם, וּלְנֶגֶה הַיָּרֵחַ לֹא יֵאִיר לְךָ, וְהָיָה לְךָ יְהוָה לְאוֹר עוֹלָם וְאֶלֶיךָ לְהִתְפַּרְתֵּךְ, לֹא יָבֹא עוֹד שְׂמֹשֶׁךְ, וְיִרְחַד לֹא יֵאֱסֵף, כִּי יְהוָה יְהִי לְךָ לְאוֹר עוֹלָם, וְשִׁלְמוּ יְמֵי אֲבָלְךָ. וְעַמְּךָ כָּלֵם צַדִּיקִים לְעוֹלָם וְיִרְשׁוּ אֶרֶץ, נִצֵּר מִטַּעֲמֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהִתְפַּאֵר". בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סֵלָה:

תורה קלד

יִשְׁמַע כָּל אֶחָד כִּי אִם מִה שְׁצָרֶיךָ לוֹ,
 לֹא יוֹתֵר. וְאִם שְׁאוֹמֵר בְּפָנַי רַבִּים
 לְכֻלָּם בְּשׁוֹה, עִם כָּל זֶה לֹא יִכְנַס
 בְּלֵב כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּי אִם הַנוֹגֵעַ לוֹ,
 וְצָרֶיךָ לוֹ. וְכִמּוֹ שֶׁפִּתּוּב בְּזֶהֱר (וַיִּתְרוּ דף
 סח): וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ - וְהִלֵּא כִּלְאֵי עֲלֵמָא
 שְׁמַעוּ, אֲלֵא יִתְרוֹ שְׁמַע וְכוּ', עַיִן שָׁם.
 וְזֶהוּ: זָכָא מָאן דְּמַלֵּל עַל אֲדָנָא
 דְּשָׁמַע (זוהר תצוה דף קפח). וְזֶה שְׁאֲמָרוּ
 (סוכה נב): כָּל הַגְּדוֹל מִחֲבָרָיו - הֵינּוּ
 שֶׁהוּא גְּדוֹל, וְעַל־יְדֵי־זֶה אוֹמֵר תּוֹרָה,
 אֲזַי יִצְרוּ גְּדוֹל מִמּוֹנוּ כִּנּ"ל - כִּי יוֹכֵל
 לְהִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיֵּצֵר הָרַע בְּתַאֲוֹת
 נְאוּף כִּנּ"ל, וְצָרֶיךָ לְהַשְׁמֵר וּלְפַלֵּס
 דְּבוּרָיו כִּנּ"ל:

עבודה גְּדוֹלָה לֹמֵר תּוֹרָה אֶפְלוּ
 לְיַחֲדִיד, כִּלְ־שִׁפְן לְרַבִּים. כִּי
 צָרֶיךָ לְזַהֵר מְאֹד, שֶׁלֹּא יֵאמַר דְּבַר
 שְׁאִינוֹ רְאוּי לְשַׁכַּל הַמִּקְבֵּל. כִּי הוּא
 בְּחִינַת נְאוּף, שְׁמִשְׁלִיךְ טַפֵּי הַשְּׁכָל
 בְּאַתֵּר דְּלֵא אֲצִטְרִיךְ, וְנִקְרָא לְבַטְלָה,
 כִּי אִינוֹ מוֹלִיד אֲצֵלוֹ פְּלוּם. וּלְפַעֲמִים
 נִקְרָא נְאוּף מִמַּשׁ, שֶׁמוֹלִיד וּמוֹצִיא
 פְּסוּל וּפְגוּם, הֵינּוּ שֶׁהַמִּקְבֵּל עוֹשֶׂה
 עַל־יְדֵי־זֶה דְּבַר שְׁאִינוֹ צָרֶיךָ לוֹ לְפִי
 מִדְּרַגְתּוֹ. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי שְׁאוֹמֵר
 תּוֹרָה, יוֹכֵל, חָס וְשְׁלוֹם, לְהִתְגַּבֵּר
 עָלָיו הַיֵּצֵר בְּתַאֲוֹת נְאוּף. וְעַל כֵּן
 צָרֶיךָ לְזַהֵר מְאֹד בְּשְׁאוֹמֵר תּוֹרָה
 רַבִּים, שֶׁדְּבוּרָיו יִתְחַלְקוּ שֶׁלֹּא

תורה קלה

הוא תלוי בצדיקים, כמו שכתוב (ויקרא כג): אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועד, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ראש השנה כד): אל תקרי אתם אלא אתם. נמצא שהימים טובים תלויים בצדיקים, ועל־כן כשמקבל ומכבד את הימים טובים, ומקבל אור הגדול של יום־טוב, שהוא בחינת צדיק פנ"ל, נתבטל הגדלות שלו, כי הקטנות בטל לגבי גדלות. ועל־כן חייב אדם להקביל פני רבו ברגל, כי עקר כח יום־טוב תלוי בצדיקים: ובזה מישב שפיר מה שהקשו בגמרא (סוכה דף כז): על רבי אלעזר שאמר: משבח אני את העצלנים ברגל שנאמר: ושמת בחגך, והאמר רבי יוחנן חייב אדם להקביל פני רבו ברגל, שנאמר: מדוע את הולכת וכו' עין שם היטב. כי אף שהוא ברחוק מאה פרסה מרבו ביום־טוב, ולא אזל ואתי ביומה, על כל זה הוא מחייב להקביל פני רבו ברגל, הינו שיכיר פני רבו ברגל, הינו שיכבד את

בי אקה מועד אני מישרים
אשפט (תהלים עח):

סגלה להנצל מגדלות - לכבד את הימים טובים, ולקבל יום טוב בשמחה ובהרחבת הלב כפי יכלתו. כי משה רבנו, עליו השלום, עלידי שזכה לארבעים ותשעה שערי בינה, זכה להיות ענו מאד מכל האדם (במדבר יב). ויום־טוב מחין דאמא, שהיא בינה. ועל פן כשמקבל את היום־טוב, שהיא בינה, זוכה לענוה. כי יום טוב בגימטריא סג עם הי' אותיות, כמובא בפונות, שהוא הפך גם רוח (עין תיקונים מן ז"ח). כי יום־טוב מבטל הגדלות, פי טבע הקטנות - שיתבטל לגבי הגדלות. ועל פן כשמקרב להצדיק נתבטל הגדלות, פי עלידי אור הגדול של הצדיק נתבטל לגמרי. והוא בחינת (איוב כט): ראוני נערים ונחבאו, הינו עלידי שרואים פני הצדיק נחבאים הקטנים, כי הקטנות נתבטל לפני גדלות. ועקר כח קדשת יום־טוב

היום טוב, ויקבל אור הגדול של יום טוב, שהוא בחינת פני רבו וכו', פי עקר קדשת היום טוב תלוי בצדיקים פנ"ל. וכשמקבל את היום טוב הוא מקבל פני רבו ממש, ועל ידי זה נתבטל הגדלות, פי טבע הקטנות - שיתבטל לגבי גדלות פנ"ל:

וזה פרוש: פי אקה מועד -
 כשאקבל את הימים טובים. **אני מיישרים אשפט -** הינו שאזכה לענוה, שהוא בחינת: מיישרים אשפט, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (חולין פט): מאי דכתיב: האמנם אלם וכו', מה יעשה וכו', יכול אף בדברי תורה, תלמוד לומר: צדק תדברון, יכול אפלו אם הגיס דעתו, תלמוד לומר: מיישרים תשפטו בני אדם. וזה: **פי אקה מועד אני מיישרים אשפט -** על ידי שאקבל את המועדים, על ידי זה אזכה לענוה, שהוא בחינת מיישרים אשפט פנ"ל: וזהו גם כן ענין המבאר במקום אחר על פסוק: ארץ אכלת יושביה (לעיל בסיומן קכט) פי הקטנות בטל לגבי גדלות, ונאכל ונתהפך למהות הצדיק: עוד שמענו בענין זה: אם הוא מקשר להצדיק יוכל להרגיש קדשת יום טוב, פי הצדיק הוא בחינת קדשת יום טוב פנ"ל.

והסימן על זה אם הוא מקשר להצדיק, הוא אם יש לו שפלות, פי טבע הקטנות - שיתבטל לפני גדלות פנ"ל. ועקר ההתקשרות הוא אהבה, שיאהב את הצדיק אהבה שלמה, כמו שכתוב (בראשית מד): ונפשו קשורה בנפשו, ותרגומו: חביבא לה כנפשה, וכמו שכתוב (שמואל א יח): ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד. ואהבתו את הצדיק יהיה יותר מאהבת נשים, כמו שכתוב (שמואל ב א): נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים. אזי על ידי ההתקשרות להצדיק, יכול לקבל קדשת יום טוב פנ"ל, פי עקר יום טוב תלוי בצדיקים. פי עקר בחינת יום טוב הוא, להעלות בחינת מלכות דקדשה מבין הקלפות, לבטל מלכות ארבע מלכיות דסטרא אחרא. פי מלכות נקראת ד"לת, בגין דלית לה מגרמה פלום, פי אין מלך בלא עם, ונמצא דלית לה מגרמה פלום. והמלכות דקדשה, שהיא בחינות דל"ת, נפלה ונעשה ממנה ארבע מלכיות דקלפה. וביום טוב צריך להעלות המלכות דקדשה מהארבע מלכיות דסטרא אחרא, וזהו שכתוב (שם א): ויהי לעת תשובת השנה לעת צאת המלכים, פרוש: יום טוב נקרא תשובת השנה,

הם ימי דין, שהיא בחינת יראה, בחינת מלכות, כמו שכתוב (אבות פ"ג): אלמלא מוראה של מלכות, ועל כן נאמר בעמלק (דברים כח): ויזנב בך כל הנחשלים וכו' ולא ירא אלקים, פי עקר פחו היה מחמת שלא העלו את המלכות דקדשה, מחמת שלא היה להם יראת אלקים, שהוא בחינת מלכות פנ"ל. ועל-כן בכל יום טוב יש ארבע מצוות: בפסח - ארבע כוסות, בסכות - ארבע מינים, בשבועות - למוד התורה, שהוא בארבע בחינות: אז ראה ויספרה, הכינה וגם חקרה (איוב כח, ועין ב"ד פ' כד, תשא פ' מ), פנגד המלכות, שהיא בחינת דל"ת, שיוצאת ביום טוב מבין הקלפות פנ"ל. והתלמיד יחזקמים הם בחינת מלכות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (גיטין סב): מאן מלכי - רבנן, פי הם מעלים את המלכות, על-כן עקר קדשת יום טוב נעשה על ידם. וכשמקבלים קדשת יום טוב, יש לו ענוה ושלות פנ"ל. וזהו (משלי כב): עקב ענוה יראת ה'; פי יראה הוא בחינת מלכות פנ"ל: ואברהם אבינו טרח גם כן על-זוה, ורדף ארבעת המלכים, להעלות מהם המלכות, ויצא ממנו יצחק וישמעאל, יעקב ועשו - כנגד ארבעה בנים: אחד חכם וכו' (מן "עוד

פי כל הימים טובים הם ימי דין, כמו שכתוב (ראש השנה טז): בארבעה פרקים העולם נדון: בפסח וכו', וצריך לשוב בתשובה. ועל-ידי זה יוצא המלכות מבין הקלפות, ונתבטל ממשתלתם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא פו): גדולה תשובה שמקרבת את הגאולה, שנגאלין על-ידי תשובה מהמלכות דקלפות. וזהו: לעת תשובת השנה לעת צאת המלכים; שאז יוצא מלכות דקדשה, שהיא בחינת דל"ת, מבין הקלפות, ונתבטל פח הארבע מלכיות דסטרא אחרא. ועקר - לבטל פח מלכות עמלק, פי היא פוללת הארבע מלכיות, כמו שכתוב (במדבר כד): ראשית גוים עמלק. ועל-כן פשהג שמואל את אגג מלך עמלק, נאמר (שמואל א טו): וישסף שמואל את אגג, ופרש רש"י: חתכו לארבע. שחתך הארבע מלכיות דסטרא אחרא, לבל יהיה להם פח וממשלה מהמלכות דקדשה, שהיא בחינות דל"ת, פי העלה המלכות דקדשה מהם. וזה נעשה ביום טוב פנ"ל. וזהו: וישסף, וי"ו יו"ד הוא פעלה, ושרש התבה הוא ש"ס"ף. והוא ראשיתבות: שבועות ספות פסח, שהם הימים טובים, שאז יוצא המלכות דקדשה, פי הימים טובים

צירים ודלתות לאשה (בכורות מה),
 ומהשתי דלתין נעשה צורתם
 סתומה, ששם נוצר הולד וכו'. עין
 שם. וצריך לחתך הם לשני דלתין,
 כדי שיצא הולד, וזהו: וישפך -
 חתכו לארבע, שחתך המ"ם לשני
 דלתין, וחבן: (באור עגנו זה של המקשה
 לילד, ותבאר במקום אחר)

שמענו" עד כאן, כל זה מבאר היטב לעיל
 בהתורה "מישרא דסמינא" בסימן ל, עין
 (שם)

ועל-ידי-זה נפתח רחמה של
 המקשה לילד,
 כמובא בעץ-חיים (שער ל"ח פ"ט): כשם
 שיש צירים ודלתות לבית, כך יש

תפילה צט

לשימוש פרטי
 בלבד!!!!

ליום-טוב

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני ברחמיך הרבים, להתקרב
 באמת לצדיקים אמתיים, ולהתקשר בהם באמת בלב ונפש חפצה, באהבה
 רבה ועזה מנקדה שבלב באמת. ואזכה לאהב אותם באהבה גדולה כל כך, עד
 שתגדל ותתפלא אהבתם אצלי מאהבת נשים, עד שיתבטל ממני אהבת נשים
 ותאות המושגל על-ידי התגברות אהבת הצדיקים. חום וחמל עלי, וזכני לאהבת
 הצדיקים באמת, ועל-ידי-זה אזכה להתקשר בהם בהתקשרות גדול וחזק, ותהיה
 נפשי קשורה בנפשם בקשר אמיץ וחזק מעתה ועד עולם, לעולמי עד ולנצח
 נצחים:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שאזכה ברחמיך הרבים
 ובחסדיך העצומים, לקבל את כל הימים טובים בקדשה ובטהרה גדולה,
 בשמחה ובחדוה רבה ובהרחבת הלב, בתכלית השלמות, ברוצונך הטוב באמת.
 ואזכה להקביל פני רבי ברגל, אפלו בשאני רחוק ממנו, שאזכה לקבל פני הצדיקים
 האמתיים ולהפירם ולאזהבם, ולהמשיך עלי קדשתם על-ידי קבלת יום טוב קדש
 הנמשך מהם, ועל-ידי-זה אזכה למ"ט שערי בינה המתגלים ומאירים ביום טוב

קדש. ותפתח לי אור השכל דקדושה, ואזכה להתבוננות גדול ונפלא בתורתך ועבודתך באמת. ועל-ידי-זה יתבטל ממני כל השטותים של כל מיני גדלות ונסות ורמות רוחא, ואזכה לתכלית הענוה בשלמות פרצונך הטוב. ותמשיך עלי ועל כל ישראל תמיד קדשת משה רבנו עליו השלום, שזכה למ'ט שערי בינה. ועל-ידי-זה זכה לענוה באמת כמו שפתינו: "והאיש משה ענו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה". רחם עלינו מלא רחמים, שזנבה ככח קבלת הימים טובים "מועדי יהוה מקראי קדש", להמשיך עלינו קדשת משה רבנו עליו השלום, וקדשת כל הצדיקים האמתיים, וימשכו עלינו על-ידם כל המוחין והשכליות הקדושים האמתיים הנמשכין ביום טוב. ועל-ידי-זה נזכה לבטל ולהסיר מאתנו כל מיני גדלות ונסות ופניות, עד שזנבה לענוה אמתית, לענוה של משה רבנו עליו השלום:

רבנו של עולם, אתה ידעת גדל רחוקי מענוה אמתית, "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי". ובעוונותי הרבים, איני יודע כלל מהו ענוה אמתית, פי ענוה גדולה מהכל, רחם עלי בעל הרחמים, ופני לקדשת יום טוב באמת, עד שאזכה על-ידי-זה לידע ולהכיר היטב מעלת גדלת הצדיקים האמתיים, עד שאתבטל נגדם בתכלית הבטול. ועל-ידי-זה יתבטל מפילא ממני כל מיני גאות ונבחות וגדלות ונסות ופניות מפל מה שהפה יכל לדבר והלב לחשב, עד שאזכה לענוה אמתית פרצונך הטוב באמת.

רחמן מלא רחמים, עזרני והושיעני ומלא משאלותי לטובה ברחמים, פי אתה יודע תעלומות לב, וכמה וכמה אני רחוק מפל מה שהזכרתי לפניך, וכמה וכמה ישועה ורחמים אני צריך לזכות לכל זה. ובעוונותי הרבים נעלם ממני דרכי התפלה והתחנה ובקשה, איד להתפלל ולהתחנן ולבקש ולפניי ולרצות אותך שתופני להגיע לכל דרכי הקדושה באמת, אשר הם חיינו וארך ימינו לנצח. איד עם כל זה את כל אשר תחנני ברחמיך לפרש שיחתי לפניך אתחזק בכל עז לדבר ולהתחנן לפניך, ואתה הטוב בעיניך עשה עמי, פי אתה מבין תעלומות לב. ואתה יודע פי אין לי על מי להשען פי אם עליך אבי שבשמים. ועל כח וזכות הצדיקים האמתיים. למענה ולמענם עשה מה שתעשה ברחמיך וחסדיך, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לשוב אליך באמת ולילך בדרךך הקדושים, באפן שאזכה להשלים רצונך ולמלאות פונתך הקדושה והטובה אשר בשבילה נבראתי. "יהוה יגמור בעדי יהוה חסדיך לעולם מעשה ידך אל תרף. אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי" אמן ואמן:

תורה קלו

מחלקת הוא רק מחמת שהם משנים זה מזה, או שחברו גדול ממנו או שהוא גדול מחברו כנ"ל, אבל אם יהיו שניהם במקום אחד במדרגה אחת, בודאי לא יהיה מחלקת, כי בדבר אחד אין שיף מחלקת. וזהו: אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו, הינו שתשתדל שתהיה עמו במקום אחד, במדרגה אחת, מאחד משני פנים הנ"ל. ואזי בודאי לא יהיה מחלקת, כי בדבר אחד אין שיף מחלקת. ובזה שמעלה את חברו לכף זכות, יוכל להיות שחברו יחזר בו ולא יהיה שוב מחלקת, או שיהיה לו מפלה, כי יוכל להיות שגחלים אתה חותה על ראשו^(א) בזה שאתה מעלהו לכף זכות. וזהו: הוי דן את כל אדם לכף זכות - דן דיקא, כי הוא בחינת דין ומשפט ממש. פי ידוע, שקדם שעולין לאיזה מדרגה, דנין את

אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו (אבות פ"ב):

זהו מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: הוי דן את כל אדם לכף זכות (שם פ"א). כי כשיש מחלקת על אדם, צריך לחקר למצא זכות בחברו במה שחולק עליו, כדי לדונו לכף זכות. פי המחלקת לא ימנע משני פנים: או מחמת שחבירו גדול ממנו במעלה, ועל כן חולק עליו על שלא הגיע למדרגתו. ואזי צריך להשתדל שיגיע הוא גם כן למדרגת חברו, בכדי שיהיו שניהם שוים, ואזי לא יהיה מחלקת. או לפעמים להפך שהוא גדול מחברו, והמחלקת מחמת שחברו מתקנא בו, על שלא הגיע למדרגתו. ועל כן צריך לדונו לכף זכות, ובזה הוא מעלה חברו לכף זכות, ואז הם במקום אחד הינו במדרגה אחת, ואזי בודאי לא יהיה מחלקת. כי

הָאָדָם. וְעַל־כֵּן בָּזָה שְׂאֵתָהּ דָן אוֹתוֹ יוֹתֵר גְּבוּהָ, דְּנִין אוֹתוֹ, וּכְפִי שִׁיּצֵא לְכַף זְכוּת, וְאֵתָהּ מַעֲלֶהוּ לְמִדְרָגָה הַמְשֻׁפֵּט כֵּן יָקוּם:

תפילה קטז

אָבִי שְׁבִשְׁמַיִם עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֻזָּה לְדוֹן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת, אֲפִלּוּ הַחוֹלְקִים עָלַי וְעַל צַדִּיקֵי אָמֶת, וְהַמְבֹזִין אוֹתָם, כְּכֹלֵם אֻזָּה לְמִצֵּא זְכוּת וְטוֹב. וְאֻזָּה לְקַיֵּם בְּאֵמֶת מַה שְּׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוֹנָם לְבָרְכָה אֵל תְּדִין אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמִקוֹמוֹ בְּאִפְן שִׁיתְבַּטֵּל כָּל הַמַּחֲלָקֵת שְׁבָעוּלָם וְיִהְיֶה נִמְשָׁךְ שְׁלוֹם גְּדוֹל וְאַחֲדוּת בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת.

מְלֵא רַחֲמִים, אֲדוֹן הָאֵמֶת וְהַשְׁלוֹם, אֵתָהּ יוֹדַע מַהֵיכֵן נִמְשָׁךְ כָּל הַמַּחֲלָקֵת שְׁבָעוּלָם, בְּפֶרֶט הַמַּחֲלָקֵת שְׁנַתְהוּהָ בְּדוֹרוֹתֵינוּ בֵּין הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וְאֲנָשִׁיהֶם, אֲשֶׁר כְּמָה נִפְשׁוֹת שְׁקִיעוּ עַל יְדֵי הַמַּחֲלָקֵת הַזֹּאת. רַחֵם עָלֵינוּ וְעַלֵיהֶם, וְגַלְהָהּ הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ בְּעוֹלָם, וְעֵשֶׂה אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ, בְּאִפְן שִׁיְהִי אַחֲדוּת וְשְׁלוֹם גְּדוֹל בֵּינֵינוּ, יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ הַקָּדוֹשׁ אֲשֶׁר בָּנוּ בְּחַרְתָּ. וְאִם הַמַּחֲלָקֵת חָס וְשְׁלוֹם מִצַּדִּי מַחֲמַת שְׂאֵנִי רַחוּק מִקְדָּשְׁתֶּם שֶׁל הַחוֹלְקִים עָלַי, וּבִשְׂבִיל זֶה חָלַק לְבָב מֵאֵתִי, רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֹךְ, וּנְכַנֵּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְשׁוּב מַהֲרָה בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת, עַד שֶׁאֲגִיעַ לְקַדְשְׁתֶּם וּמַעֲלָתֶם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל הַגְּבוּהִים מִמֶּנִּי בְּמַעֲלַת קַדְשְׁתֶּם וּמְהַרְתֶּם, שְׂאֲגִיעַ לְמִקוֹמָם בְּאֵמֶת. וְאַתָּה אַחַד עִמָּהֶם בְּאֵמֶת וְשְׁלוֹם גְּדוֹל. וְאִם הַדָּבָר בְּהַפְךָ שְׂמַחֲלֻקוֹתֶם עָלֵינוּ הוּא מַחֲמַת שְׁהֵם רַחוּקִים וְנִמְכּוּכִים מֵאֵתֵנוּ, וְעַל כֵּן הֵם מִתְקַנְאִים וּמִתְגָּזְרִים בָּנוּ וְחוֹלְקִים עָלֵינוּ, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, וּנְכַנֵּנוּ לְדוֹן אֶת כָּל הַחוֹלְקִים תְּמִיד לְכַף זְכוּת. וְתַלְמִידֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אִיךָ לְמִצֵּא בְהֵם זְכוּת וְטוֹב אֲפִלּוּ בְמַה שְׂחוֹלְקִים עָלֵינוּ בְּאִפְן שְׁנֻזָּה לְהַעֲלוֹתָם וּלְהַכְנִיסָם בְּכַף זְכוּת בְּאֵמֶת, עַד שִׁיתְאַחֲדוּ אֵתֵנוּ בְּאֵמֶת בְּתַכְלִית הָאַחֲדוּת בְּשְׁלֵמוֹת, בְּאִפְן שִׁיתְבַּטֵּל הַמַּחֲלָקֵת מֵעָלֵינוּ וּמִכָּל יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּאַחַד אִין שִׁיךְ מַחֲלָקֵת, וְתִשִּׁים בְּלֵב הַחוֹלְקִים וּמִתְגָּזְרִים אֵל הָאֵמֶת שִׁישׁוּבוּ כֹּלֵם מִשְׁנֵאתָם וּמַחֲלָקָתָם, וְיִמְשְׁכוּ עִצְמוֹן תְּמִיד אֵל

הַאֲמַת וְהַשְּׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר: "הַאֲמַת וְהַשְּׁלוֹם אֶהְיֶה". וְכָל הַשּׂוֹנְאִים וְהַחֹלְקִים שְׂאִינֵם חֲפְצִים בְּשְׁלוֹם, וּמִתְגַּבְּרִים לְהַחְזִיק בְּמַחְלָקַת, וְאֵינֶם חֲפְצִים לָשׁוּב אֶל הַאֲמַת מִכְּנִיעֵם וְתִשְׁפִּילֵם עַד עֵפָר, כֵּלָּם יָפְלוּ וְלֹא יָקוּמוּ. "תִּתְאַלְמְנָה שְׂפָתַי שֶׁקָּר, הַדּוֹבְרוֹת עַל צְדִיק עֲתֵק בְּגֵאוּהַ וְכוּ'. יִכְרַת יְהוָה כֹּל שְׂפָתַי חֲלָקוֹת לְשׁוֹן מִדְּבַרְת גְּדוֹלוֹת. יִבְשׂוּ יִכְלוּ שׁוֹטְנֵי גִפְשֵׁי, יַעֲטוּ חֲרָפָה וְכִלְמָה מִבְּקָשֵׁי רַעְתִּי. יִבְשׂוּ וַיִּבְהָלוּ מְאֹד כֹּל אִיבֵי, יִשְׁבוּ יִבְשׂוּ רַגְע".

רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְשִׁים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כְּפֹה וְכַמָּה מִזִּיד הַמַּחְלָקַת לְיִשְׂרָאֵל. רַחֵם רַחֵם, מְלֵא רַחֲמִים, וַעֲשֵׂה בְּגַפְלֹאוֹתֶיךָ וּגְדוּלוֹתֶיךָ כְּאִפְּן שֶׁתִּמְשִׁיד שְׁלוֹם בְּעוֹלָם בְּאֲמַת. וַיִּקְיֵם מְהֵרָה מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְהוָה וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ. שְׁלוֹם רַב לְאוֹהֲבֵי תוֹרַתְךָ וְאֵין לָמוּ מִכְּשׁוֹל. וְרֵאֵה בְּנִים לְבְנֵיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. יְהִי שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹהַ בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ. לְמַעַן אֲחִי וְרַעִי אֲדַבְּרָה גַּא שְׁלוֹם בְּךָ, לְמַעַן בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לְךָ. יְהוָה עֲזֵ לְעַמּוּ יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת עַמּוּ בְּשְׁלוֹם". עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

תורה קלז

חֲלָקֵי יי אֲמַרְתִּי לְשִׁמּוֹר דְּבָרֶיךָ (תהלים קיט):

הֵינֵנו שֶׁהַחֲלָק אֱלָקֵי מִמַּעַל שֵׁישׁ לִי, אוֹמֵר לִי וּמְלַמֵּד אוֹתִי לְשִׁמּוֹר דְּבָרֶיךָ:

תורה קלח

חלל בקרבני, יוכל לידע עתידות,
 על-ידי מה שהלב אומר לו, שהוא
 דברי ה' ממש. וזהו: לך אָמר לְבִי
 בְקִשׁוּ פָנָי; לך - בְּשִׁלְיֹהֲתֶךָ כִּנְל. כי
 מה שהלב אומר, הם דברי ה' ממש
 כִּנְל, וְהִבֵּן:

לך אָמר לְבִי בְקִשׁוּ פָנָי (תהלים כז)
 פֶּרֶשׁ רַש"י: בְּשִׁלְיֹהֲתֶךָ:
 כִּי עָקַר הָאֵלֱקוּת - בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (שם עג): צוּר לְבָבִי, כְּמִבְאֵר אֲצֻלְנוּ
 בְּמָקוֹם אַחֵר (לעיל בסימן מט) וְכִי שֶׁהוּא
 בַּר לֵבָב (שם כד), בְּבַחֲיִנַת (שם קט): וְלִבִּי

תורה קלט

(משלי ה): רַגְלֶיךָ יִרְדוּת מְוֹת].
 וְכִשְׁבָּא שַׁבַּת, וְנִתְבַטַּל שְׁלִיטַת
 הַחִיצוֹנִים, אָזִי עוֹלִים הַרְגְלִין
 מִהַמְצוּהָ, שֶׁהֵיוּ בְּתוֹךְ הַחִיצוֹנִים
 בַּחֵל, שִׁינְקוּ מֵהֶם, וְאָזִי עוֹלָה הַמְצוּהָ
 וְהוֹלֶכֶת לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
 וְזֶהוּ (ישעיה נח): אִם תָּשִׁיב מִשַּׁבַּת רַגְלֶךָ
 - שְׁעַל-יְדֵי שַׁבַּת תָּשִׁיב וְתִחְזֹר
 הַרְגְלִין לְהוֹצִיאֵם מִבֵּין הַחִיצוֹנִים.
 וְאָזִי עוֹלָה הַמְצוּהָ וְהוֹלֶכֶת לִפְנֵי
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

צֶדֶק לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשֶׁם לְדָרְךָ
 פְּעֻמָּיו (תהלים פח):

כִּי יִקְרָא דְשַׁבְּתָא הוּא: כִּי בַחֵל, שִׁי
 שְׁלִיטַת הַחִיצוֹנִים, כְּשֶׁהָאָדָם
 עוֹשֶׂה מְצוּהָ, אָזִי יוֹנֶקֶת הַקְּלֶפֶה
 מִהַרְגְלִין שֶׁל הַמְצוּהָ, כִּי כָּל מְצוּהָ
 הִיא קוֹמָה שְׁלֵמָה, וְאָזִי אֵין לְהַמְצוּהָ
 הֵיא בַחֲיִנַת רַגְלִין, לַעֲלוֹת בָּהֶם
 וְלִילֵךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי
 הַקְּלֶפֶה לִקְחָה הַרְגְלִין, [בְּבַחֲיִנַת

הרבה. והמצוות נקראים צדק, כמו שכתוב (תהלים קיט): כל מצותיך צדק. וזהו: צדק לפניו יהלך - פשע המצוה הולכת לפני הקדוש ברוך הוא, אזי: וישם לדרך פעמיו - הקדוש ברוך הוא עושה מפעמי רגליו, דרך שהוא נאמר על דרך שהוא פבושה לרבים. כי מחמת גדל התענוגים והשעשועים שיש להקדוש ברוך הוא מהמצוה, עושה מפעמי רגליו דרך פבושה. וזהו: וישם לדרך פעמיו: (עו ענו זה לקמן סימן רע"ז באריכות)

הוא משתעשע בה, אף אם נעשית על ידי קטן שבקטנים, ובלי פונה ושלמות הראוי להמצוה, עם כל זה יש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול מהמצוה. כמו האב שיש לו תענוג גדול כשבנו מתחיל להלך, אף שאינו הולך כראוי, עם כל זה משתעשע מאד ממנו, כך הקדוש ברוך הוא משתעשע מאד מפל אחד מישראל כשעושה מצוה. והנה ההולך במדבר במקום שאין דרך, אינו יכול לעשות דרך פבושה על ידי פעמי רגליו, כפיאם כשילך

תורה קמ

כך כמו מהצדיק בעצמו, על פן מי שרוצה האמת, אפשר לו לידע מעלת הצדיק על ידי אנשיו. וזהו כמו משל החותם, שהכתב החקוק עליו אי אפשר לקרותו, מחמת שהאותיות בהפך. רק על ידי שמפין ומצירין החותם על שעוה, רואים האותיות והצירי החקוקים על החותם, ומבינים כתב החותם. וזהו: וביד כל אדם יחתום. הצדיק נקרא

וביד כל אדם יחתום לדעת כל אנשי מעשהו (אייב לו): כי הצדיק בעצמו אי אפשר להשיגו, כי אין בו שום תפיסה, כי הוא למעלה משכלו. רק על ידי אנשיו המקרבין אליו, יוכל להבין מעלת הצדיק. כי על ידי שרואין אנשיו, שהם אנשי מעשה יראים ושלמים, ובהם יש להם תפיסה והשגה, כי העולם אינם רחוקים עדין מהם כל-

החותם כנ"ל. וגם הצדיק הוא בְּחִינַת חותם, כמו שכתוב: וְאַצְאֶאֱיו חָתָם בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ; וְצַדִּיק הוּא מֵאֵן דְּנִטָּר בְּרִית^(א):

"כָּל אָדָם" כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (קהלת יב): כִּי זֶה כָּל הָאָדָם. וְזֶה: לְדַעַת כָּל אָנָשִׁי מַעֲשָׂהוּ. עַל־יְדֵי אָנָשִׁי מַעֲשָׂה שֶׁל הַצַּדִּיק, תּוֹכֵל לִידַע אֹתוֹ, כְּמִשָּׁל

תורה קמא

יִרְגִּישׁוּ שֶׁם כָּל הַלְּבָבוֹת שֶׁל הַטְּפוֹת, וְיִתְוַדַּע לָהֶם הָאֵמֶת הָאִיךָ הֵם מְטָלִים בְּמָקוֹם טְנוּפוֹת בְּשִׂאֹל תַּחְתִּית. כִּי מִתְחַלֶּה נִדְמָה לָהֶם שְׂטוֹב לָהֶם, כִּי הֵן מְזִיקֵי עֲלָמָא. רַק אַחֲר־כֵּן, כְּשֶׁנִּמְוֵל לְבָבָם עַל־יְדֵי שְׁנִמּוֹל לְבָב אֲבִיהֶם, אָזִי מְרַגִּישִׁין הֵיכָן הֵם, וּמִתְחִילִין לְקוֹנֵן וּלְהַצְטַעַר, וְנַעֲשֶׂה שֶׁם רַעֲשׁ גְדוֹל בִּינֵיהֶם. וְזֶהוּ (דברים ל): וּמֵל ה' אֶת לְבָבְךָ, וְאֵת לְבָב זָרְעֶךָ; הֵינּוּ כְּשִׂמּוֹל ה' אֶת לְבָבוֹ, יִמּוֹל גַּם לְבָב זָרְעוֹ. וְלֵהִיכֵן שְׁנִמְשָׁךְ הַזָּרַע, הֵן לְמִין בְּנֵי אָדָם, אָזִי מְחִיבִים בְּנֵיוֹ, שִׁירְגִישׁוּ גַם־כֵּן הַרְהוּר תְּשׁוּבָה עַל יְדֵי שְׁנִמּוֹל לְבָב אֲבִיהֶם. וְכֵן אִם נִמְשָׁךְ לְמָקוֹם אַחַר חַס וְשָׁלוֹם, אָזִי יִמּוֹלוּ שֶׁם הַלְּבָבוֹת וְיִרְגִישׁוּ כְּנ"ל: וְהִזְמִן הַמְּסַגֵּל לָזֶה

אִם יִזְכֶּה שִׁירְגִישׁ בְּאֵמֶת כָּאֵב חֲטָאִיו, הֵינּוּ כְּשִׂמּוֹל אֶת עֶרְלַת לְבָבוֹ - כִּי כָּל זְמַן שֶׁלְּבָבוֹ עָרַל וְאֵטוֹם, אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהַרְגִישׁ בְּאֵמֶת, רַק כְּשִׂמּוֹל אֶת עֶרְלַת לְבָבוֹ, וְיִהְיֶה לוֹ חָלָל בְּלֵב, וְאָזִי יִרְגִישׁ לְבָבוֹ בְּאֵמֶת גְּדוֹל כָּאֵבוֹ, וְיִצְטַעַר וְיִתְחַרַּט בְּאֵמֶת. וְאָזִי מְגַדֵּל הַחֲרָטָה, יִרְגִישׁוּ גַם כָּל הַלְּבָבוֹת שֶׁל כָּל הַטְּפוֹת שְׁנִמְשָׁכוֹ מִמֶּנּוּ, וּלְכָל מָקוֹם שְׁנִמְשָׁכוֹ, יִרְגִישׁוּ שֶׁם בְּמָקוֹם שֶׁהֵם, הֵן אוֹתָם שְׁנִמְשָׁכוֹ מִמֶּנּוּ וְנִתְהוּוּ מֵהֶם בְּנֵיוֹ מִמִּין בְּנֵי אָדָם, וְהֵן אוֹתָם שְׁנִמְשָׁכוֹ מִמֶּנּוּ לְמָקוֹם אַחַר חַס וְשָׁלוֹם, וְגַם שֶׁם יֵשׁ לָהֶם לֵב וְשָׂאֵר אֵיבָרִים. וְאָזִי כְּשִׂמּוֹל אֶת לְבָבוֹ, וְיִרְגִישׁ לְבָבוֹ גְּדוֹל כָּאֵבוֹ, וְיִתְחַלֵּל הַצְטַעַר וְלִהְתַּחַרַּט בְּאֵמֶת, אָזִי

בניו, והם תלויים בו. ועל פן
 כשנפטר האדם הם הולכים אחר
 המטה ומקוננים עליו, כמו בניו
 ממש ממין אדם, אך שזה שהם
 הולכים ומקוננים אחריו, הוא לו
 לבזיון ולחרפה גדולה, רחמנא
 לצלן רחמנא לצלן מענשים הללו,
 פידוע:

הוא חדש אלול, כי אלול ראשי-
 תבות: אַת לְבַבְךָ וְאַת לְבַב; הינו
 שימול ה' את לבבו ואת לבב סתם,
 התלוי בו, להיכן שנמשך כנ"ל. הינו
 הלב של הטפות לאיזה מקום
 שנמשכו, אם שנמשכו ונתהוו מהם
 בניו מין בני אדם, והו שנמשכו,
 חס ושלום, למקום אחר, וגם הם

תפילה פה

לימי אלול

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתעזרני ותושיעני ותזכני ברחמיך
 הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה מהרה להרגיש באמת כאב חטאי
 ועוונותי ופשעי הרבים והגדולים והעצומים מאד מאד עד גבהי שמי שמים, ועמקו
 מתהום רבה וכבדו מחול ימים, ורבו מעפר הארץ, ועצמו משערות ראשינו, וגבהו
 מגשמת רוח אפנו. ובפרט החטאים של פגם הברית, פגם טפי המח שיצאו ממני
 לבטלה בשוגג ובמזיד באנס ובכרצון, אשר אם הייתי מתחיל להרגיש עצם הכאב
 של הפגם הגדול והנורא הזה, אני יודע אם הייתי יכול לחיות אפלו שעה אחת,
 כאשר הודעת לנו על-ידי צדיקך האמתיים עצם הפגם הזה, אשר על ידי זה
 מאריכין חרבן בית המקדש ומעכבין הגאולה ומורידין את השכינה בגלות חס
 ושלום, וממשיכין גשמות ערטלאין במדור הקלפות, ונבראין מפל טפה וטפה מזיקי
 עלמא רחמנא לצלן רחמנא לצלן, ושאר פגמים עצומים ונוראים הנעשים
 על-ידי-זה. כי כל התורה תלויה בתקון הברית שהוא יסוד הכל, ובעזן זה פוגמין
 בכל הכ"ב אתון דאורייתא שהטפה כלולה מהם וכו' וכו'. ובאמת לפי אטום
 ומבלבל ומעקם כל כך עד שאיני מרגיש כלל כאב עוונותי העצומים והרבים

והגדולים מאד מאד, אפלו בשאני מדבר מהם. אוי לי וי לי, אוי לי וי לי, ואם
 אומר אלק פעמים אוי לי וי לי, עדן איני מרגיש כלל. מה אומר מה אדבר, מה
 אתאונן מה אומר מה אדבר מה אצטרק, אך אתה מרחם על כל בשר ואתה
 צופה ומביט עד סוף כל הדורות. ואתה עתיד לתקן אותנו פלנו כאשר הבטחתנו,
 על־כן שטחתי אליך כפי, גואל חוק היה בעזרי ולמדני והורני בכל עת, באיזה
 דרך באיזה אפן אופה לשוב אליך באמת, מרע לטוב מפנות לחיים, פי מר לי
 מאד:

אבי יוצרי וגואלי ופודי, עזרני והושיעני חיש קל מהרה שאזכה לשוב אליך באמת
 וכלב שלם. ומל את ערלת לבי הרע, ותפתח את לבי באפן שאזכה להרגיש
 פאב ומכאוב עונותי העצומים. עד שאזכה לצעק מן הלב ועקה גדולה ומרה כמו
 שראוי לי לעק ולצעק על עונות רבים וגדולים פאלה. אוי אוי אוי, ואזעק ואצעק
 ואשוע אליך באמת וכלב שלם בלב נשבר ונדכה מקירות הלב, עד שירגישו גם
 כל הלבבות של כל הטפות שנמשכו ממני לכל מקום שנמשכו, הן אותן הטפות
 שנמשכו בהתר ונתהוו מהם בני שיחיו לארץ ימים ושנים טובים, הן להכדיל אותן
 הטפות שיצאו ממני לבטלה בשונג או במזיד, ונעשה מכל טפה וטפה מה שנעשה.
 אוי לי וי לי, וכלם יהיה נמול ללבם, וירגישו כלם בכל מקום שהם את עצם
 פאבם וצערם. והיכן הם מנחים בשאול תחתיות במקומות המטנפים שלא נתן
 להזכר ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם, ויתעוררו כלם לשוב להשם ותפדך באמת.
 ויתחילו להתגעגע ולהצטער ולכסף באמת להתתקן ולשוב אל יהוה באמת. עד
 שתעזר רחמיך הטובים, רחמיך הגנוזים, רחמיך הפשוטים, רחמיך הרבים, עלי
 ועליהם. ותעסק בתקוננו, ותגאלנו מהרה מבאר שחת מפיט הנון ומכל מקומות
 המטנפים והמקלקלים. מפלם תגאלנו ותפדנו ותוציאנו לשלום ותתקננו. וישיב
 המלך את נדחיו מהרה, פי אתה חושב מחשבות לכל ידח ממך נדח. ומל את
 לבבינו לאהבה את שמך, כמה שפתוב: "ומל יהוה אלהיך את לבך ואת לבב
 זרעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבך ובכל נפשך למען חייך".

אבינו מלפנו אל חי חלקנו צורנו צוה להציל ידידות שארינו משחת למען בריתך
 אשר שמת בבשרנו, זכני מהרה למול את ערלת לבבי ולבב זרעי, ובפרט
 בימי אלול הקדושים. זכני מעתה שאזכה להכין עצמי באמת, באפן שאזכה בימי
 אלול הקדושים שיהיה נמול בשלמות לבבי ולבב זרעי באמת, עד שאזכה בחיים
 חיותי שיתקנו אותי הצדיקים אמתיים בשלמות אותי ואת זרעי ואת כל התלויים

בי למען לא אבוש ולא אפלים ולא אפשל לעולם ועד. ולא אעול בכסופא קמך, ולא יהיה כח להחטאת לרבוץ על פתח קברי חס ושלום, רק אֶזְכֶּה לְתַנּוּן הַכֹּל בַּחַיִּים חַיּוּתִי, בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים אֲמִיתִים, כִּי אֵין לִי שׁוּם תְּקוּהָ וּסְמִיכָה כִּי אִם עֲלֵיהֶם לְבָר, וּבְכַחֶם וְהַבְּטָחָתָם אֲנִי מְצַפִּים עַדֵּן לְכֹל טוֹב.

מ"א רחמים חוס ורחם עלי ותצילני מחרפות ובזיונות, שלא יהיה פח לשום מזיק ומשחית להתקרב אלי בעת מיתתי. ולא ילכו אחר מטתי חס ושלום, רק ברחמיך הרבים הנגרשם ממני ותבטלם בבטול גמור מעתה ועד עולם. ותחוס עלי בחמלתך הגדולה ובחנינותיך העצומים, שאזכה לתנן בתי את כל אשר שחתתי, ותחוס ותמחל ותסלח לי על הכל בחיים חיותי, באפן שלא יהיה עלי שום דין ומשפט אחר כד. אם אמנם ידעתי באמת כי אני רחוק מישועה פזאת, כי במה יזכה גער כמני לזה, אך על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל חסדיך אני נשען ולסליחותיך אני מקנה, ולישועתך אני מצפה, בכח וזכות הצדיקים אמתיים שברוננו, ובזכות כל הצדיקים אמתיים שוכני עפר. עליהם אנו נשענים, בהם תמכתי יתדותי לשאל כל אלה מלפניך, על כן עדן אני עומד ומצפה ומקנה ומנחל לישועתך הגדולה שאזכה מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך. כי אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו, ואם אני מתמהמה הרבה לשוב, ועוד הוספתי קלקולים ועוונות הרבה גדולים ועצומים בכל יום, אף-על-פי-כן עדן אני מחכה בכל יום שיבא גאלתי ופדות גפשי, שאזכה מהרה להתעורר משנתי ולקום מנפילתי ולעמוד מירדתי ולחיות ממיתתי. ולשוב אליך באמת ובלב שלם להיות פרוצנד הטוב באמת, אני ורעי ורעי וכל זרע עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה קמב

מִי שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְלַמַּד כָּלֵל, כִּגוּן שׁוּם סֵפֶר, אוֹ שְׁהוּא בְּמִדְבָּר, רַק שְׁהוּא עִם הָאָרֶץ, אוֹ שְׂאֵין לוֹ שְׁלִבּוֹ בּוֹעֵר בּוֹ וְנִכְסָף מְאֹד לְלַמַּד

ולעבד את השם, אזי מה שהלכב חומד ללמד, זה בעצמו הוא בחינת למוד מתוך הספר. כי נמצאו בעולם שני צדיקים שמדברים זה לזה, והם ברחוק מקום זה מזה כמה מאות פרסאות. הינו שזה הצדיק מקשה לקשיא בתורה, והצדיק השני שם במקומו, ואומר דבר שהוא תרוץ על הקשיא של הצדיק הראשון. וכן לפעמים זה מקשה וזה מקשה, והקשיא של האחד הוא תרוץ על קשיא של חברו, ועל-ידי-זה הם נדברים זה לזה, וזה אין שום אדם שומע כי אם הקדוש ברוך הוא בעצמו. וזהו (מלאכי ג'): **אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו** - הינו שהם אינם מדברים זה לזה, רק הם נדברים ממילא, על-ידי שזה מקשה וזה מתרץ. וזה אין שום בריה שומע כי אם השם יתברך, וזהו: **ויקשב ה' וישמע** - כי רק הוא יתברך שומע, ומחבר הדברים זה לזה, וכותבם בספר לזכרון, וזהו: **ויכתב בספר זכרון**. וזה הספר שנכתבין עליו דבריהם, הוא בחינת לב שיש למעלה, שם נכתבין דבריהם, בבחינת (משלי ג'): **פתבם על לוח לבך**. וזה שלבו בוער בקרבו וחושק ללמד, רק שאי אפשר לו, הוא מקבל לב מלב שלמעלה, שהוא

בחינת ספר זכרון הנ"ל, ומשם מקבל לבו חשקו, והוא בחינת למוד מתוך הספר ממש. וזה שכתוב: **ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו**, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ו'): **אפלו חשב לעשות מצוה, ונאנס ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאלו עשה**. כי זה בעצמו שלבו נכסף וחושב לעשות, רק שאי אפשר לו, הוא נחשב לעשה. כי מקבל חשקו מלב של מעלה, שהוא בחינת ספר זכרון. וזהו: **ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו**, הינו שזה הספר זכרון שנעשה משני הצדיקים הנ"ל, הוא בשביל יראי ה' וחושבי שמו, שהם החפצים וחושקים לעשות מצוות וללמד תורה, רק שיש להם מניעות ואנסים ואינם יכולים ללמד, שהם מקבלים על-ידי חשק לבם החזק, מזה הספר, שהוא בחינת לב פנ"ל: **ועל פן אברהם, שהיה ראש לגרים, ולא היה לו ממי ללמד, ולא היה לו רק הלב, שחשק מאד לעבודת הבורא, קבל גם כן מזה הלב של מעלה, שנקרא ספר הזכרון**. ואז לא היו שום צדיקים בעולם, והיה נכתב על הלב מה שחדשו הנשמות קדם הבריאה. ועל-כן נקרא אברהם אבינו צור,

כמו שכתוב (ישעיה נא): הביטו אל צור חצבתם - זה אברהם, כמו שפרש רש"י שם, כי הוא בחינת (תהלים עג): צור לבבי, כי לא היה לו רק לב חושק להשם יתברך. ועלינו כל הגרים נקראים על שמו, ונקראים (תהלים מז): נדיבי עמים עם אלקי אברהם, בחינת (שמות לה): נדיב לב, כי אין להם רק מה שלבם נכסף להשם יתברך, כמו אברהם:

תפילה ק

"נבספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה, לבי ובשרי ירגנו אל אל חי, צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה וערף בלי מים, צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים":

רבונו של עולם, אתה יודע עצם רבוי המגיעות שיש לי עכשו מכל הדברים שבקדשה מתורה ותפלה ומעשים טובים, אשר אי אפשר לבאר אפס קצה מרבוי הבלבולים והמגיעות והעפובים שיש לי מכל דבר שבקדשה. ואפלו בשאני עושה איזה מצוה או דבר שבקדשה הוא מבלבל ומערבב מאד מאד, ורחוק מאד משלמות התקון שצריך לעשות על ידי כל מצוה. כי בעוונותי הרבים גתרחקתי מאד מתורתך וממצותך. ואני דומה בעיני עתה כתועה במדבר ממש, מקום חשך ואפלה, ארץ ציה וצלמות. ואיני יודע כלל מה לעשות לשוב אל הדרך האמת והישר והנכון להיות פרוץ הטוב בשלמות באמת. ואני הולך בעולם העובר הזה "כאיש שכור וכגבר עברו יין, נע ונד", מבלבל ומטרף בכמה אלפים ורכבות בלבולים על בלבולים ומגיעות על מגיעות, המונעים ומבלבלים אותי מלהתקרב אליך ולתורתך בשלמות באמת אשר לך נוצרתי. "ומה אעשה ליום פקדה, ומה אעשה כי יקום אל וכי יפקד מה אשיכנו". ואיני יודע כלל כמה להחיות את נפשי האמללה והמרה מאד מאד, הפגומה והמטרפת כל כך פל פד, כי אם על ידי השתוקקות וכסופין ורצון אליך ולעבודתך ולתורתך, באשר גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים עצם מעלת הרצון והחשק ודקדשה.

על בן באתי לפניך אבי שבשמים אבי אב הרחמן, הגומל לחיבים טובות, גמלני כל טוב, ותופני לכסף ולהשתוקק ולחשק תמיד בהשתוקקות נמרץ אליך ולעבודתך ולתורתך ברצון חזק ותקיף מאד, עד שאזכה ברחמיך ללמוד הרבה בכל יום, ולהתפלל ולומר תחנונות ובקשות שירות ותשבחות הרבה בכל יום ויום, ולעשות מצות ומעשים טובים הרבה בכל יום ויום כל ימי חיי. ואפלו בעת שיהיה ההכרח להתפטר על פי רצונך, אפלו אם אהיה לפעמים במקומות שאי אפשר ללמוד ולעסוק בעבודתך שם, תופני ותעזרני שיהיה לי חשק ורצון חזק ללמוד תורה ולעבד אותך באמת, עד שיעלה הרצון לפניך פאלו עשיתי מצותיך ולמדתי תורתך ממש.

מלא רחמים רחם עלי, והיה בעזרי וזפני שאתחיל להרגיל את עצמי לכסף ולהשתוקק ולחשק תמיד ברצון וחשק חזק ואמת לתורתך ולעבודתך ולהתקרב אליך באמת, עד שאזכה על ידי החשק והרצון האמת שבלב, ללמוד מתוך הספר העליון הנכתב על הלב העליון על ידי הצדיקים האמתיים אשר אתה מקשיב ושומע דבריהם שמדבר כל אחד במקומו. ואתה מחברם יחד וכותב מהם ספר ופרון בשביל החושבים בלבם וחושקים באמת ללמוד תורתך ולעשות רצונך. כמו שכתוב: "אז נדברו לראי יהוה איש אל רעהו ויקשב יהוה וישמע ויפתב ספר זכרון לפניו ליראי יהוה ולהשבי שמו". זפני גם בן לקבל ולהמשיך עלי הארה גדולה מהלב הזה, וללמוד מתוך הספר הזה, פי אני רחוק מאד מהכל, רק אני מצפה לרחמיך וחסדיך שתופני לרצון וחשק אמתי אליך ולעבודתך ולתורתך, באופן שאזכה לשוב אליך מהרה באמת ברצונך הטוב. חוס וחמל עלי ברחמיך הרבים ברחמיך הגדולים. עזרני פי עליך גשענתי, "פי תפארת עזנו אתה וברצונך תרום קרננו, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן ואמן:

תורה קמג

מעלת המקבל עצה מחכמי הדור, כשצריך לעצה, ואינו יודע איך פי הוא המתקת הדינים. פי לעשות, היא בחינת צמצום, פי

משה אידי דנפיש זכותה פּרבים
 דמי. גם אם מקבל עצת הצדיק, אף
 שאחר-כך לא עלתה לו יפה מעצתו,
 אזי יודע שהיה רק מהשם יתברך.
 אף אם לא היה מקבל עצת הצדיק,
 היה אפשר שתגיע לו רעה בלי
 גזר-דין של מעלה, רק שהוא בעצמו
 משך על עצמו, כמו שכתוב (משלי יט):
 אולת אדם תסלף דרכו, ועל ה' יזעף
 לבו; אף אם קבל עצת הצדיק, יודע
 שהוא רק על פי משפט שלמעלה:

נתצמצם שכלו ואינו יודע איך
 לעשות, והוא בחינת דינים פידוע.
 ועלידי שהחכם נותן לו עצה, הוא
 מרחיב לו, ומאיר בו חכמתו. וזה
 בחינת חסדים, כי חסד הוא נהירו
 דחכמתא, כמו שכתוב בזהר הקדוש
 (לך לך דף צד): אל נהירו דחכמתא;
 וכתוב (תהלים נב): חסד אל כל היום;
 גם כתיב (משלי יא): תשועה ברב יועץ,
 והצדיק נקרא רב, כמו שאמרו
 רבותינו זכרונם לברכה (תענית ט):

תפילה קיז

"בעצתך תנחני ואחר כבוד תקחני". רבנו של עולם, "מלכי ואלהי אלקי
 אתפלל. אלקי יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן. עד אנה אשית עצות
 בנפשי, וגון בלבבי יומם, עד אנה ירום אויבי עלי", רחם עלי למען שמך, ותקננו
 בעצה טובה מלפניך, והושיענו מהרה למען שמך, כי אתה יודע גדל חסרון העצה,
 ועצם רבוי הספקות שיש בלבי בכל הדברים אשר על פי רב כל עצתי חלוקה
 לשתיים, ואיני יכול לתת עצות בנפשי בשום דבר למגדול ועד קטן אשר זה הדבר
 היה בעזברי ומונע אותי הרבה מעבודת יהוה ומתשובה אמתיית. רחם עלי בעל
 הרחמים גדול העצה ורב העלילה, ופני לקבל תמיד כל העצות מצדיקי וכשרי
 הדור האמתיים, אשר כל עצותיהם נמשכות מהתורה הקדושה שקבלו מרבותיהם
 הצדיקים הקדושים האמתיים. זכנו להתקרב אליהם באמת ולקבל מהם כל העצות
 בכל הדברים שבעולם, הן בעבודות יהוה והן בעבודות משא ומתן ופרנסה, והן
 בשארי עסקים, בכלם אשאל את פיהם. ואזכה להנות מהם עצה ותושיה, ויאירו
 בי חכמתם הקדושה, ועל ידי זה יהיה נמשך עלי חסד גדול, וימתיקו ויבטלו ממני

כל הדינים שבעולם. ואזכה לישועה שלמה בכל עת כמו שכתוב: "ותשועה כרב יועץ". ותשמרני ותצילני תמיד שלא אפשל לעולם בעצה שאינה טובה חס ושלום ולא אמשיך עלי שום צער ויסורים והזק חס ושלום על ידי עצות נבערות חס ושלום, רק אשתדל תמיד לקבל כל העצות מצדיקי וכשרי הדור האמתיים, באפן שיאירו בי חכמתם הקדושה. ותעזר רחמיך וחסדיך הגדולים עלי בכל עת, ותושיעני תמיד בכל מה שאני צריך להושע בגשמייות ורוחניות, ויהיה נמשך עלי חסד אל כל היום. ויקים בי מקרא שכתוב: "יהיה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים, רבות מחשבות בלב איש ועצת יהוה היא תקום. עצת יהוה לעולם תעמוד מחשבות לבו לדור ודור", ונאמר: "יהוה צבאות יעץ ומי יפירה", ונאמר: "יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא, נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל, ימלא יהוה כל משאלותיך. יהוה הושיעה המלך יעגנו ביום קראנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן":

תורה קמד

(לשון רבנו זכרוננו לברכה)

אין אדם מת וחצי תאותו

בידו: (מ"ד קהלת סדר א)

כי אצל הצדיק אין חלוק בין החיים ובין לאחר מיתה, כי גם לאחר מיתה הוא עובד את השם יתברך. ואין זה החלוק. אלא אצל זה האדם שנמשך אחר תאוות אכילה ושתיה כל ימיו, ולאחר מיתה אין אוכל ושותה, זה נקרא מת, והמיתה נפרת אצלו. ויש ימים שהתרה אכילה

ושתיה, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (פסחים סח): חציו לה' וחציו לכם. והצדיק, אפלו בזאת החצי הוא כובש את יצרו, ואוחז את תאותו בידו. וזהו: וחצי תאותו בידו - אפלו זאת החצי שהתיר לו, אפלו בזה הוא אוחז תאותו בידו. בודאי זה אין מת, אלא תמיד חי, אפלו לאחר מיתה. ואין חלוק אצלו בין מיתה לחיים, כי תמיד הוא עובד השם:

תפילה קא

מחיה מתים ברחמים רבים, החייני וקיימני וזכני ברחמיך הרבים ועזרני והושיעני שאזכה מעתה לכבש את יצרי ולאחז את כל תאוותי בידי תמיד, אפלו התאוות של התר. ואפלו בימים שהתרה בהן אכילה ושתיה אזכה לאחז בידי, אפלו התאוות שהתרת לנו שנקראים "חציו לכם", להתנהג גם בהם בקדושה ובטהרה גדולה לשמך לבד בלי שום תאוות הגוף כלל:

רבונו של עולם אמר לצרותי די, ומהר לגאלני גאלה שלמה מכל התאוות, חוס וחמל נא על נפשי האמללה אשר כבר נפגמה מאד על ידי תאוותי הרעות באשר אתה ידעת. חוסה עלי מעתה פרב רחמיך ברוב חסדיך, ומן לי כח וגבורה ועצה אמתית בכל עת, באפן שאזכה לכבול את כל תאוותי לגמרי, עד שאזכה לחיים אמתיים חיים נצחיים בעולם הזה ובעולם הבא. ואפלו כשיגיע עת פטירתתי מן העולם, לא יהיה חלוק אצלי כלל בין החיים לאחר מיתה, רק הכל יהיה שנה אצלי. ותמיד אזכה לעבד אותך באמת, בין בחיי בעולם הזה, בין לאחר הסתלקותי לעולם הבא, עד שאהיה חי תמיד אפלו לאחר הסתלקותי, ואהיה ולא אמות לעולם. ואהיה בכלל הצדיקים שאפלו במיתתן קרויים חיים, "לא אמות כי אהיה ואספר מעשי יה. שובי נפשי למנוחוכי כי יהוה גמל עליוכי. כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי אתהלך לפני יהוה בארצות החיים. לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה, ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה. כי חלצת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים. כי לא מעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת. תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך געומות בימיך נצח". אמן ואמן:

תורה קמה

אין אדם מת וחצי וכו':

(ירושלמי שקלים פ"ב): וכי אפשר לדור
בשני עולמות, אלא שיהיו אומרים
דבר הלכה משמו^(א) ואז כאלו לא
מת. אבל על ידי מחלקת, מצינו
שלא אמרו הלכה משמם, כמו
אחרים ויש אומרים (כמו שאמרו
רבתינו ז"ל בהריות יג: עין שם):

זה בחינת מחלקת, כתרגומו (בראשית
מט): ורבו בעלי חצים - בעלי
פלגתא. ומי שאוחז תאותו
ממחלקת, בודאי כאלו לא מת. כמו
שבקש דוד: אגורה באהלך עולמים

תפילה קב

"אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר פנפיד סלה", רבנו של עולם הצילני
ממחלקת, ועורני והושיעני שאזכה לאחו תאותי ממחלקת, שלא יהיה
לי שום תאנה לתחזיק במחלקת חס ושלום. רק תמיד אתחזק בכל עז להשקוט
הריב והמחלקת, ולרדף אחר השלום תמיד באמת. עד שאזכה על ידי זה שיהיו
אומרים דבר הלכה בשמי לאחר פטירתי מן העולם, ויהיו שפתותי דוכבות בקבר.
ואזכה לגור בשני העולמות ולא אמות לעולם, רק תמיד אהיה בכלל החיים
באמת:

רבנו של עולם ידעתי גם ידעתי כמה אני רחוק מזה עתה על ידי תאותי הרעות
והמרות מאד, אבל עדין יש לי תקנה ובטחון אליך לבד, בכח וזכות

(א) מימרא זו איתא נמי בבבלי בימות צו. אלא דשם בירושלמי הגירסא וכי עלתה על דעתו של דוד שיהא
חי וקים לעולמים אלא וכו' — מבואר מזה ביותר דע"י שאומרים וכו' הוא חי וקים לעולם ואינו מת.

הצדיקים האמתיים, שתמהר להוציאני ולחלצני מכל התאוות עד שאזכה מהרה לבוא לכל זה, ואחיה ולא אמות. כי אתה הוא מלך חפץ בחיים, זפני להיות נמנה בין החיים תמיד לעולם ועד. למענך אלהים חיים, ולמען הצדיקים האמתיים הקרויים במיתתם חיים, החייני וקיימי באור פניך:

מלא רחמים חי החיים, ארון השלום, שים שלום טובה וברכה ורחמים וחיים עלינו ועל כל ישראל עמך, למענך עשה ולא לנו. "תחי נפשי ותהללך ומשפטך יעזרוני. כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. קולי שמעה כחסדך יהוה כמשפטך חני, רחמיך רבים יהוה כמשפטך חני. דבקה לעפר נפשי חני כדברך". וקיים בנו מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים בלכם חיים", לעולמי עד ולנצח נצחים, אמן ואמן:

תורה קמו

מי פתי יסור הנח וכו' (זוהר אחרי דף נח), ומחמת תשוקת תאוותו אינו שומע קריאתה, ואחר גמר תאוותו הוא מרגיש תכף קריאתה, ומתחרט תכף על העברה. וזאת החרטה, זה בחינת מחכימת פתי, כי בשעת העברה היה בו רוח שטות, ואחר גמר העברה הטה אָזְנוֹ לאמריה של התורה, והחכים ומתחרט. בשביל זה התורה אף-על-פי שהיא אשה יכולה להעיד, כי היא עומדת במקום שאין אנשים רגילים שם כנ"ל: (מסימן קמ"ד עד כאן - לשון רבנו זכרוננו לברכה)

עדות ה' נאמנה וכו': (תהלים ט) **כי** הדבר קשה, איך התורה, הנקראת אשה, יכולה להעיד, הלא אשה פסולה לעדות. והתרוץ על זה, שהיא מחכימת פתי, בשביל זה יכולה להעיד, כמו שמובא בחשן משפט הלכות עדות סימן ל"ה סעיף י"ד: תקנת קדמונים הוא, דבמקום שאין אנשים רגילים להיות, נשים נאמנות. וזה ידוע, שעקר תאוות הם בסתר, בבחינת (משלי ט): מים גנובים ימתקו וכו', ואין בני אדם רגילים שם. אבל התורה היא עומדת שם, וקוראת אותו (שם):

תורה קמו

בו, הוא מקבל עזות דקדשה מהשם יתברך, והוא בחינת (תהלים סח): תנו עז לאלקים, אל ישראל הוא נותן עז ותעצומות לעם. תנו עז לאלקים - זה בחינת אתערותא דלתתא, שעל ידי זה שיש לנו עזות דקדשה לעמד כנגד כל הקמים עלינו למנע אותנו מעבודתנו, חס ושלוש, ואנו מתגברין בעזות גדול כנגדם, שזהו עזות דקדשה, על ידי זה אנו נותנין כפיכול עז וכח למעלה, בבחינת: תנו עז לאלקים. ועל ידי זה נתעורר למעלה בחינת עזות דקדשה, ונשפע עלינו, בבחינת: אל ישראל הוא נותן עז ותעצומות לעם - שהשם יתברך משפיע עלינו עזות דקדשה, ונותן לנו עז ותעצומות, לעמד כנגד העזות דסטרא אחרא של כל העזי פנים שבדור, שאי אפשר לעמד כנגדם, פיאם על ידי עזות דקדשה. פי כשאין לו עזות דקדשה, בודאי יבטלו אותו המונעים מתורתו ועבודתו, כי אין לאדם חלק בתורה כשאין לו עזות

כשם שמי שהוא עזות פנים אין לו חלק בתורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תנינה יד): דבר צוה לאלף דור, שבקש הקדוש ברוך הוא לתן התורה לאלף דורות, ראה שאין העולם מתקים ונתנה לעשרים וששה דורות, ועמד ושתלן וכו', והן הן עזי פנים שבדור. נמצא שהעזי פנים אינם בכלל קבלת התורה, כי הם מהתתקע"ד דורות שלא היו ראויים לקבל התורה. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים כ): מי שיש בו עזות בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני, נמצא שהעזות פנים אין לו חלק בתורה. כמו כן, מי שהוא איש שפל ונבזה ואין בו שום עזות דקדשה, אין לו גם כן חלק בתורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ביצה כה): מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין. כי צריך שיהיה בו עזות דקדשה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ח): הוי עז כנמר. ועל ידי עזות דקדשה שיש

במדַרְגָּה שְׁיֻכַּל לְכַתֵּב עַל עֲצָמוֹ
כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשָּׁלוֹם (במדבר
יב): וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד, זֶהוּ
מְדַרְגֵת הָעֲנוּה בְּתַכְלִית, וְכְמוֹ
שְׂמֻצִינוּ בְּאַמּוֹרָאִים, שְׂאָמַר רַב
יוֹסֵף (סוּטָה מט:): לֹא תִתְּנֵי עֲנוּה
דְּאַיְכָּא אֲנָא:

דְּקִדְשָׁה כַּנִּל: וְצָרִיךְ לְפַלֵּס דְּרָכָיו
אִיךְ לְהַתְנַהֵג עִם הָעֲזוּת, לְבָלִי
לְהִיּוֹת, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, עֲזוּת פְּנִים, כִּי
הִיא מְדָה רָעָה מְאֹד כַּנִּל, וְאַף־
עַל־פִּי־כֵן יְהִי לֹו עֲזוּת דְּקִדְשָׁה.
וּמִדַּת עֲנוּה הוּא עֲנָו אַחַר לְגַמְרִי,
וְעַקֵר מִדַּת הָעֲנוּה - כְּשִׁיְהִי

תורה קמה

שְׁעִשְׂתָּה עֲנוּה עֶקֶב לְסִלּוּתָא, עֲשֵׂתָה
חֲכָמָה עֲטָרָה עַל רֹאשָׁה, שְׁנֵאמַר:
עֶקֶב עֲנוּה יִרְאֵת ה', רֹאשִׁית חֲכָמָה
יִרְאֵת ה'. נִמְצָא שְׁעֶקֶב הָעֲנוּה הִיא
יִרְאָה, וְכֵן רֹאשִׁית חֲכָמָה הִיא גַם־כֵּן
יִרְאָה, נִמְצָא שִׁישׁ יִרְאָה לְמַעְלָה
מִיִּרְאָה, כִּי הִירְאָה בְּעֲצָמָה יֵשׁ לָהּ גַם
כֵּן יִרְאָה, וְכֵן לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד אֵין
סוּף כַּנִּל.

מִדַּת הִירְאָה בְּעֲצָמָה הִיא יִרְאָה
מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִם כֵּן יֵשׁ
לָהּ גַם כֵּן יִרְאָה. וְזֹאת הִירְאָה הִיא
גַם־כֵּן יִרְאָה מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִם כֵּן
יֵשׁ לָהּ גַם־כֵּן יִרְאָה. וְכֵן נִכְלַל יִרְאָה
אַחַת בְּחִבְרָתָהּ, לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד
אֵין סוּף. וְזֶה שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה (תַּנְחוּמָא ד' א ש"ש רבה סדר
א' ירושלמי שבת פ"א וע"ש בפני משה): מָה

תורה קמט

אָקום. ועקר חצות הוא תמיד אחר ששה שעות מתחלת הלילה, הן בקיץ והן בחורף, ואז מתחיל זמן חצות. ונמשך עד גמר אשמורה שנייה, דהיינו שתי שעות: ובבקר טוב להסתכל על השמים, ועל ידי זה נמשך הדעת, עין בזהר הקדוש (פ)

בשלח (ז)

חצות לילה אָקום להודות לך על משפטי צדקה (תהלים קיט):

חצות הוא מסגל כמו פדיון, כי הוא המתקת הדינים. כי צדק - דינא, ומשפט - רחמי (א). וזהו: על משפטי צדקה - היינו שצדק גובר על משפט. התקון לזה: חצות לילה

תפילה פח

"חצות לילה אָקום להודות לך על משפטי צדקה". מלא רחמים, המעורר ישנים והמקיץ נרדמים, חום וחמל עלי וזכני ברחמיך הרבים שאזכה לקום בכל לילה ולילה בחצות ממש כל ימי חיי. ואזכה להתעורר משנתי בחצות לילה בקריאות גדול, בלי שום עצלות וכבודות כלל. ולא התגבר עלי השנה והתרדמה חס ושלום, ולא יוכל שום דבר למנוע אותי מזה. וברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים תעורר הרוח צפונית המנשבת בכנור של דוד בחצות לילה, ומשם ימשך עלי התעוררות להתעורר תמיד משנתי בעת חצות לילה ממש. "עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר":

רבונו של עולם, אתה הזוהרתנו בכמה אוהרות לקום תמיד בחצות לילה ממש. כמו שכתוב בזוהר הקדוש אוהרות נראות על זה, אך אתה יודע כי רבו המניעות שמתגברים עלינו על כל אחד ואחד להטרידנו מזה, עד אשר אבדנו רב הלילות אשר בטלנו מלקום בחצות. עלינו באתי לפניך אדון כל להושיע, תן לי עצה איך לזכות לזה לקום תמיד בכל לילה בחצות ממש, שהוא תכף אחר ששה שעות מתחלת הלילה, בין בחרף בין בקוץ. ואזכה להתעורר או בזריות גדול, ולסדר תקון חצות, לאונן ולקונן על חרפן בית המקדש ועל גלות התורה שנמסרו ריזה לחיצונים, ועל חטאי ועוונותי ופשעי העצומים והרבים שגמרנו כל זה, והאריכו את הגלות ביותר. כאשר נגלה לפניך יוצר הכל, כמה וכמה הארכתי את הגלות בעוונותי הרבים בכלל ובפרט:

אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק. הגני לפניך באשמה רבה, ומה שעבר עבר, זכני מעתה לשוב לדרך הישר באמת. ולא אוכר שום לילה מלילותי מקימת חצות, ותהיה עמי תמיד. ותעזרני ותשמרני שלא יזיק לי כלל קימת חצות בשום דבר. ולא יארע לי שום הלי ראש ושום נזק מזה. אבי שבשמים הקימני ואחיה. זכני מעתה לקום בכל לילה ולילה תמיד בחצות ממש, בין בחל בין בשבת ויום טוב. בשבתי בביתי ובלבתי בדרך, ולסדר תקון חצות ולעסוק או בתורה הרבה. ותעזרני ותושיעני שאזכה עלי ידי סדר תקון חצות להמתיק ולבטל כל הדינים מעלי ומעל כל בני ביתי ומעל כל בני ישראל עמך. ואזכה בכל בקר להסתפל על השמים, ותעזרני להמשיך עלי דעת דקדשה עלי ידי זה, דעת זך וצח, דעת אמת שאזכה עלי דודו לשוב אליך באמת, ולהיות פרצונך הטוב באמת מעתה ועד עולם. ויהיה נמשך עלי בכל בקר חוט של חסד מבקר דאברהם, ויקים מקרא שכתוב: "וימם יצוה יהוה חסדו, ובלילה שירה עמו, תפלה לאל חי". ונאמר: "יהוה בהשמים חסדך, אמונתך עד שחקים". ונאמר: "חדשים לבקרים רבה אמונתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי". אמן ואמן:

תורה קנ

יודע, פי בודאי יעקב לא ידע.
ומעלת הנסיון, אף שראה דמות
דיוקנו, הם דברים נסתרים ומכסים
מבני אדם.

דמות דיוקנו של אביו ראה
(סוטה לו: תנחומא פ' וישב):
הוא דבר נסתר מאד, אף הדמות
נתראה, והוא בעצמו אינו

תורה קנא

ושלום^(א). פי הוא"ו הוא החיות של
כל דבר^(ב), ועל כן חסרון הוא"ו
מרמז על חסרון החיות כנ"ל, ומשם
נמשך מיתת הבנים קטנים, חס
ושלום. ובראש חדש מתחלת הלבנה
להתמלאת ולהתתקן פידוע, פי אז
הגיעה לתכלית הפגם והחסרון, ואזי
תכף מתחיל התקון והמלוי. וזהו:
פלת - ראשי-תבות: כפרה לכל
תולדותם; שפראש-חדש נתתקן
ונמתק בחינת פלת משה, שהוא
בחינת הלבנה, פי אזי מתחלת

סגלה לזרע של קימא - שיאמרו
שניהם, האיש ואשתו, קדם
הזווג פרשת "ובראשי חדשיכם"
(במדבר כח). וכן כשהתינוק חולה, חס
ושלום, יאמרו אז גם-כן האיש
והאשה פרשת "ובראשי חדשיכם".
פי "מארת" חסר ואו, שהוא החיות
של כל דבר, וכן "פלת משה" חסר
ואו גם כן (זוהר ויחי דף רלו. וע' זוהר פנחס דף
רנד). וכל זה הוא סוד פגימת הלבנה,
שמשם נמשך בחינת מארת חסר
ואו, שהוא אספרה לרביי, חס

(א) עיין זוהר בראשית יט, ולג לד. (ב) עיין זוהר בראשית.

להתמלאת כנ"ל. ואז נמשך של ישראל, שיהיה נמשך עליהם מבחינת בלת משה כפרה לכל חיים טובים וארמים. ועל־פן פרשת תולדותם כנ"ל, שנמשך כפרה וסליחה והמתקה על כל תולדותם

כנ"ל:

תורה קנב

את מי שאין ראוי להתקרב, אזי הקלפה המסבבת הנ"ל, שיש בה פתח כנגד אמונה כנ"ל, היא מתגברת ומתקרבת ומתפשטת גם על הפתח הנ"ל, ואזי אין יכול לכנס, ותכף אחר־כך, חוזר הפתח ונפתח כבתחלה. וכשיש, חס ושלוש, רבוי פגמים הרבה, שעל־ידיה יש פח להסבוב הנ"ל להתפשט על הפתח לבלי להניח לכנס כנ"ל, אזי מתיראין וחוששין שלא יסתם הפתח לגמרי, חס ושלוש, על־ידי התגברות הקלפה המסבבת, ואזי מעמידין שם בפתח הנ"ל ירא שמים, שהוא בעצמו עומד לשמור שלא יכנסו שם. ואף־על־פי־כן הוא תועלת נגד הקלפה המסבבת הנ"ל, שאי אפשר לה להתקרב ולהתפשט על הפתח, מחמת הירא שמים שעומד שם. ועל־ידי מסירת נפש,

כשבא נשמה קדושה לעולם עם הענפים השיכים לה, אזי הקלפה מסבבת אותה. רק נשאר פתח נגד אמונה, שכנגד האמונה הפתח פתוח. ומחמת פגם הענפים, חס ושלוש, משליכין אותם משם. דהינו שמשליכין אותם מן האמונה. ואזי אין יכולין לכנס, דהינו להתקרב אל שרשם, שהוא הנשמה הנ"ל. כי לפעמים משליכין ומפילין אחד מן האמונה, כעין מה שמצינו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (זוהר אחרי דף עב) על ארץ־ישראל, על המתים שאינם ראויים לקבר בארץ־ישראל: ותבואו ותטמאו את ארצי ונחלתי וכו'. והנה סתימת הפתח הנ"ל, דהינו האמונה, על־ידי פגם הענפים כנ"ל, הוא רק לפי שעה, ואחר־כך נפתח הפתח כבתחלה. הינו שבעת שצריכין להשליך לחוץ

ועל־פי הסוד הנ"ל הוא בחינת הירא
שמים, שהוא בחינת: פריסא
קלישא, וכמבאר שם בזהר: למעל
אי אפשר, וגם הקלפה אי אפשר לה
להתפשט על הפתח מחמת
הפריסא קלישא, עין שם, והוא
ממש מה שפיתוב לעיל בענין הירא
שמים, ודוק היטב ותבין נפלאות.
וגם עין בספר "טוב הארץ", ששם
מדבר גם כן מענין ארץ־ישראל,
והבן הדבר היטב לדמות מלתא
למלתא, כי הכל אחד עם הנ"ל:

דהינו שמוסר נפשו בשביל לנסע
ולהתקרב להצדיק, על־ידי־זה
אפשר לדבק עצמו אליו. אך אי
אפשר שיאיר אליו חכמה, דהינו
המח בעצמו. והשם יתברך ימהר
הגאולה בכלל ובפרט:

עין בזהר תרומה (דף קמ: קמא), הובא
בפרדס, שער התמורות, פרק
ב: בארעא קדישא מתתקנא פלא
וכו'; עין שם היטב מה שפיתוב שם:
פריסא קלישא, שנפרס על הפתח.

תפילה פו

"פתחו לי שערי צדק אבא כם אוֹדָה יְהוָה, פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר
אמונים, שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד".
רבנו של עולם, סלח ומהל לעונותינו, ותן לנו במתנת חנם ונדיבת חסד אמונתך
הקדושה, וזכנו לאמונת חכמים באמת, שנופה להאמין באמת בכל הצדיקים
האמתיים, והושיענו וזכנו שנופה לכנס לתוך פתחי ושערי הקדושה, שנופה
להתקרב באמת לאמתו לנשמות הצדיקים האמתיים, אשר בהם פלגו תלויים
ואחוזים, כי הם שרש נשמותינו, חיינו וארך ימינו, חוסה עלינו ברחמך הרבים
ותן לנו אמונה שלמה באמת לאמתו, באפן שנופה להתקרב אליהם באמת, ולילך
בדרכיהם הקדושים, ולשוב אלך באמת על ידם, כי אתה יודע פי אין לנו שום
תקנה זולתם, ובלעדם לא נרים את ידינו ואת רגלינו, עשה למען שמך, ואל תגמול
לנו כחמאיתנו וכעוונותינו ואל תשליכנו לעולם מן האמונה הקדושה, ואל תסתם
הפתח ואל תנעול הדלת בפנינו חס ושלום, רחם על כלל ישראל, ובפרט עלי

העני והאביון, החסר ממעשים טובים, המלכלך במעשים רעים, אשר מחמת זה גם מעט המעשים טובים הנעשים בגוף פגום פוה, הם גם כן פגומים הרבה, ובמה יזכה נער המנער מפל טוב כמוני, לכם בפתח הקדושה שהיא האמונה הקדושה, להתקרב להצדיק האמת השיך לי כפי שרש נשמתו. "אם עוונות תשמר יה יהוה מי יעמד".

אדון מלא רחמים רחם עלי, ופתח לי ברחמיך פתחי הקדושה, ותשפיע לי ברחמיך הרבים אמונתך הקדושה, שאזכה להיות אמיץ וחזק וקיים באמונה הקדושה תמיד, להאמין בך ובצדיקיך האמתיים ולהתקרב אליהם באמת, ולינק ולשאב מחכמתם הקדושה, ותשבר ותעקר ותבטל את כל הקלפות והסטרין אחרנין המסבבין אותם, שמהם נמשכין כל החולקים והמתנגדים על הצדיקים האמתיים, וכל הקשיות והספקות והבלבולים שנופלים עליהם במחשבה להרהר אחריהם חס ושלום. אגא יהוה, ברחמיך הרבים חוס ורחם וחמל עלי ועל כל ישראל, ותן לנו עצות שלמות ונכונות ואמתיות, באפן שנופה שיתגלה לנו האמת לאמתו. ותפתח לנו שערי האמונה, באפן שלא יהיה כח לשום קלפה וסמרא אחרא, להעלים האמת ולסגור השער חס ושלום:

רבונו של עולם, אתה יודע כל מה שגורם המחלקת בעולם, וכבר "כשל בח הסבל". כי גם מצד עצמי אני חלוש בח מאוד מאוד, באשר אתה ידעת, ונוסף לזה התגברות המחלקת, ובפרט הקטגוריא שבין הצדיקים והתלמידים החכמים בעצמם, עד אשר אין יודעים מהצדיק האמת השיך לשרש נשמתנו שנוכל לקבל תועלת על ידו לנצח.

רבונו של עולם, יהוה אלהים אמת, בוחן לבות וכליות, אתה יודע את צפון לבי, אשר בפנימיות הנקדה שבלבי, מאוד נכספה וגם פלטה נפשי לחצרות יהוה, לזכות להתקרב להצדיק האמת שיוכל להושיעני מצרות נפשי, להוציאני מעוונותי, ולהשיבני אליך באמת. "מי יתן ידעתי ואמציאהו", הייתי "מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות" להתקרב אליו, "מספר צעדי אגידנו", על פן רחם עלי בחסדיך העצומים, וזכני לבלות ימים ושנים על זה, לבקשו ולחפשו בפספס ובמטמונים, עד שאזכה למצא את שאהבה נפשי, שאזכה מהרה שיתגלה לי באמת הצדיק האמת השיך לשרש נשמתו. ואזכה להתקרב אליו באמת. ואל ימנעני שום מונע, ואל יעכבני שום עכוב. רק אזכה לילך ולרוץ אחריו בכל בחי,

ואזכה לאמונה שלמה וחזקה ונכונה, עד שאזכה לשאב על ידה מחכמתו הקדושה, ולהטיב מטובו לאחרים להפיץ מעינותיו חוצה, מלא רחמים רחם עלינו וצוה ברחמיך לבטל ולגרש כל הנטורי תרעא וכל השומרים העומדים על הפתח. ותסלק גם הפרוכתא קלישא מן הפתח, באפן שיוכל לכנס כל הרוצה לכנס. ותמן בלב כל הצדיקים והבשרים ויראי שמים, שלא יהיה ביניהם שום מחלוקת פלל. ולא יהיה נמשך מהם חס ושלום שום מניעה ועפוב ובלבול מלהתקרב לנקדת האמת, שהוא הצדיק האמת השקד לנו כפי שרש נשמותינו.

ועזרני ופני אותי ואת זרעי ואת כל זרע עמך בית ישראל, שגזכה שיהיה לנו מסירת נפש באמת, למכור גופנו ונפשנו ומאדנו בשביל להתקרב להצדיק האמת, באפן שגזכה ליגן ולשאב ולקבל חכמה מחכמתו הקדושה. ותמהר הנאלה בכלל ובפרט, ותביא אותנו מהרה לארץ ישראל, ארץ הקדושה ארץ החיים, מקום האמונה, כלליות הקדושה. פי כבר הגיע העת והעונה שתושיע לעמך ישראל, פי אם לא עכשו אימתי. פי כבר ארך עלינו הגלות מאד מאד בגוף ונפש בגשמי ורוחני בכלל ובפרט, רחם נא קהל עדת ישראל סלח ומחל עונם, והושיענו למען שמך. רחם עלינו למען בריתך, הביטה ועננו בעת צרה, פי לך יהיה הישועה. אל תשליכנו מאמונתך הקדושה לעולם. לא פחטאינו תעשה לנו ולא כעוונותינו תגמול עלינו. אל תשליכנו מלפניך ורוח קדשך אל תפק מננו. אל תשליכנו לעת זקנה פכלות פחנו אל תעזבנו. פתח לנו שער בעת געילת שער. פי כבר עברו הרבה מימינו ושנותינו, ועדן שערי הקדושה געולים וסגורים בפנינו כעוונותינו הרבים ופשעינו העצומים. ועוררו רחמיך וחנינותיך על גלוב פמוני, העומד אצל הפתח זה ימים ושנים הרבה, וצוה למלאכך לפתח לי שערי הקדושה ולהכניסני בהם ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, "עד אשר לא תחשך השמש והאור והיח" וכו'. היום יפנה השמש יבא ויפנה נבואה שעריך. "אל תסתור פניך מפני ביום צר לי, הפה אלי אונך ביום אקרא מהר ענני. יהוה שמע תפילתי האזינה אל תחנוני, באמונתך ענני בצדקתך. כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני. הורני יהוה דרךך ונחני בארח מישור למען שוררי. הדריכני באמתך ולמדני, פי אתה אלהי ישעי, אותך קויתי כל היום. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי":

תורה קנג

היננו קבלת פנים ממש פנ"ל. וזהו דוקא אם יש להתלמיד פנים, הינו אנפין נהירין, שהם בחינת מראה מלטשת פנ"ל. אך אם אין לו פנים, הינו שהוא בחינת אנפין חשוכין, אזי אין יכול לקבל פנים, פנזפר לעיל לענין חמה ולבנה. ובדאי אין מתראה בתוכו פני הרב, כמו העומד נגד פל דבר עב וחשוף. ועל ידי זה אפשר לדעת, אם הוא משקע בתאות ממון, כי אם אין רואה את עצמו בו, יודע שהוא בבחינת אנפין חשוכין, שהוא בחינת המשקע בתאות ממון, כמבאר במקום אחר (לעיל בסימן כ"ג ע"ן שם). וכן פל אחד נגד חברו, אפשר לו לדעת על-ידי-זה. כי פל אחד שיצא מתאות ממון יותר מחברו, נקרא פנזפר צדיק, כמבאר במקום אחר (שם). וזה שכתוב (דברים ח): **פנים בפנים וכו'**; הינו בשעת מתן תורה היו ישראל בבחינת אנפין נהירין, והיו יכולים לקבל

ענין קבלת פני תלמיד-חכם - כי הלבנה אין לה אור מעצמה כלל, רק היא מקבלת אור מהשמש. הינו על-ידי שהלבנה היא כמראה מלטשת, על-ידי-זה מקבלת אור מהשמש, ומתנוצץ ממנה אור להאיר על הארץ. אך אם היה גשמה עב וחשוף, בלתי מלטשת, לא היתה יכולה לקבל אור השמש כלל. וכן התלמיד והרב הם בחינת חמה ולבנה, כמבאר במקום אחר (א). ואם התלמיד יש לו פנים, הינו בחינת אנפין נהירין, בחינת מראה מלטשת, אזי יכול לקבל פנים, לקבל אור פני הרב. ואזי ראוי שהרב, יתראה עצמו בתוך פני התלמיד המקבל פניו, כמו בכל מראה מלטשת, שפל העומד פנזפר רואה את עצמו בתוך המראה. פן מחיב גם פן פאן, שהתלמיד יקבל פני הרב, הינו שיקבל פני הרב לתוכו, שיתראה בתוכו פני הרב. וזהו קבלת פנים,

(א) לעיל בסי' ו' אות ה. וע"ע בליקו"ת סימן צא.

שְׁנַכְלֵל בְּתוֹכוֹ פָּנִים דְּקִדְשָׁה כַּנִּל. אַךְ מִי שֶׁהוּא עֲזוּת פָּנִים, אֵין לוֹ פָּנִים דְּקִדְשָׁה, וְאֵינוֹ יָכוֹל לְקַבֵּל פָּנִים כַּנִּל, וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה (נִדְרִים ט): כֹּל מִי שֵׁישׁ לוֹ עֲזוּת, בְּיָדוֹעַ שְׂלֵא עֲמָדוֹ רַגְלֵי אֲבוֹתָיו עַל הַר סִינַי:

פָּנִים דְּקִדְשָׁה, הֵינּוּ שִׁיתְרָאָה בְּתוֹכָם פָּנִים דְּקִדְשָׁה כַּנִּל. וְזֶהוּ: פָּנִים בְּפָנִים - שִׁפְנִים דְּקִדְשָׁה הִיא בְּתוֹךְ פְּנִיָהּ, בְּחִינַת קַבְלַת פָּנִים כַּנִּל. וְזֶהוּ: דְּבַר ה' עִמָּכֶם - שֶׁהַדְּבַר הִיא מְדַבֵּר עִם כֹּל אֶחָד, וְיוֹצֵא מִכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, מֵאַחַר

תורה קנד

דַּע, כִּי יֵשׁ יִרְאוֹת נְפוּלוֹת, וְכֹל הַיִּסּוּרִין וְהַדִּינִים שֵׁישׁ לְאָדָם, כֹּלָם הֵם מֵהִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ זֶה הַדְּבַר שֶׁהוּא מֵתַפְחֵד וַיֵּשׁ לוֹ יִסּוּרִין מִמֶּנּוּ. וְהֵם בְּחִינַת (שֶׁבַת ע"ז): חֲמֵשׁ אֵימוֹת, אֵימַת חֲלָשׁ עַל הַגְּבוּרָה, שְׂאָף שֶׁהוּא נֶגֶד הַטְּבַע, שֶׁהַגְּבוּרָה יִפְחֵד מֵהַחֲלָשׁ, אַךְ שֶׁהוּא מֵחֻמַּת הִירָאָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁנִּפְּלָה וְנִתְלַבְּשָׁה בְּאֵלוֹ הַדְּבָרִים. וְעַל כֵּן הֵם בְּמִסְפָּר חֲמֵשׁ, כִּנְגֵד חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, שֶׁהֵם חֲמֵשׁ אוֹתוֹת מִנְצַפ"ךְ כְּפוּלִים. וְצָרִיךְ לְהַעֲלוֹת הִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת, לְשִׁרְשָׁם לְמִקּוּמָם. וּמִקּוּם הִירָאָה הִיא בִּלְבָב, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י: דְּבַר הַמְּסוּר לְלִבּוֹ שֶׁל אָדָם נֶאֱמָר בּוֹ וִירָאָת (קְדוּשִׁים י"ט). וְהִירָאָה צָרִיכָה

לְהִיּוֹת עִם דַּעַת, כִּי בְּלֵא דַּעַת נֶאֱמָר (אֵיוב ד'): הֲלֹא יִרְאֶתְךָ כַּסְלֶתְךָ. וְהַדַּעַת צָרִיךְ לְהִיּוֹת בִּלְבָב, כִּי גַם עִבּוּרֵי יֵשׁ לוֹ דַּעַת, אַךְ הוּא בְּלֵא לֵב. אַךְ עֵקֶר הַדַּעַת - כִּשְׁהוּא בִּלְבָב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ד'): וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבוֹתָ אֶל לְבָבְךָ; כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שֵׁם כ"ט): וְלֹא נִתַּן לָכֶם לֵב לְדַעַת - דִּיקָא. וְכִשְׁמַחְבֵּר הַדַּעַת שֶׁבִּלְבָב, עִם הִירָאָה שֶׁשֶׂרְשָׁהּ וּמִקּוּמָהּ בִּלְבָב, אֲזִי נֶאֱמָר (מִשְׁלֵי ב'): אֲזִי תִבִין יִרְאָת ה' וְדַעַת אֱלֹקִים תִּמְצָא. וְהִנֵּה כְּתִיב (שֵׁם כ"ט): מֶלֶךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אַרְצָךְ; הֵינּוּ עַל־יַדֵּי מִשְׁפַּט מַעֲמִיד וּמַעֲלָה הִירָאָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת אַרְצָךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים ע"ו): אַרְצָךְ יִרְאָה. וּמִשְׁפַּט הוּא מֵה שֶׁהָאָדָם שׁוֹפֵט וְדָן עֲצָמוֹ עַל כָּל דְּבַר וְדָבַר

שְׁעוֹשָׁה, טָרַם שְׂפִידֵינוּ אוֹתוֹ לְמַעַלָּה. וְעַל־יְדֵי מַה שֶּׁהוּא בַעֲצָמוֹ שׁוֹפֵט אֶת עַצְמוֹ נִצּוֹל מִדִּין שְׁלֹמְעֵלָה, כִּי כְּשֵׁישׁ דִּין לְמִטָּה אֵין דִּין לְמַעַלָּה (מ"ד שׁוֹפְטִים פ"ח), וְכִיּוֹן שְׂאִין עָלָיו דִּין אֵין צְרִיכָה הִירָאָה לְפַל וּלְהַתְלַבֵּשׁ

לְמִטָּה, וְאֵין צְרִיךְ לִירָא מִשּׁוּם דְּבַר, וְאֵין לוֹ רַק יִרְאָה הָעֲלִיוֹנָה, יִרְאָת הָרוּמָמוֹת: (עין פֶּל זֶה לְעִיל בְּהַתּוֹרָה "מִי שֶׁרֹצֵחַ לְטַעַם טַעַם אוֹר הַגִּנּוּז" בְּסִימָן טו, שֶׁם מְבַאֵר כֹּל זֶה בְּאַרְיכוּת.)

תורה קנה

טוֹבָה, אֲזִי הוּא גָדַל וְצוּמַח יָפָה, וְאֵינוּ מְזִיק לוֹ שׁוּם רוּחַ וְלֹא זִיקִים וְרַעְמִים, וְזֶה מַחְמַת שֵׁישׁ כַּח הַצּוּמַח וְכַח הַגּוֹדֵל, עַל כֵּן אֵינוּ מְזִיק לוֹ שׁוּם דְּבַר. אֲבָל כְּשֶׁנּוֹתְנִין הַחֲטָה בְּאַרְץ שְׂאִינָה טוֹבָה לְזִרְעָתָה, אֲזִי הוּא נִרְקַב בְּאַרְץ, מַחְמַת שְׂאִין לוֹ כַּח הַצּוּמַח וְכַח הַגּוֹדֵל. וְאַמוּנָה הִיא בְּחִינַת כַּח הַגּוֹדֵל וְכַח הַצּוּמַח, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (אסתר ב'): וַיְהִי אוֹמֵן אֶת הַדְּסָה - לְשׁוֹן גְּדוֹל, וְכְמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה (שְׁבַת לא): אֲמוּנָה - זֶה סֵדֶר זְרַעִים. וְעַל כֵּן כְּשֵׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת כַּח הַגּוֹדֵל וְכַח הַצּוּמַח, אֲזִי אֵין מְזִיק לוֹ שׁוּם דְּבַר, וְאֵינוּ יִרָא מִשּׁוּם אָדָם וְשׁוּם דְּבַר, וּמִתְפַּלֵּל בְּחִיּוֹת פְּרָאוּי, וְנוֹסֵעַ לְהַצְדִּיק, כִּי אֵינוּ מִתִּירָא וּמִתְפַּחַד מִשּׁוּם עֲנָן

עֲצָבוֹת הוּא מִדָּה רְעָה מְאֹד. וּמַה שֶּׁהָאָדָם אֵינוּ נוֹסֵעַ לְהַצְדִּיק, הוּא מַחְמַת עֲצָבוֹת וְכַבְדוֹת. וְכֵן מַה שְׂאִינוּ מִתְפַּלֵּל פְּרָאוּי, הוּא מַחְמַת עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת. הֵינּוּ מַחְמַת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה, כִּי בּוֹדָאֵי אִם הִיָּה לוֹ אֲמוּנָה שְׁלֵמָה, וְהִיָּה מְאַמֵּן שֶׁהַשֶּׁם יִתְבַּרַךְ עוֹמֵד עָלָיו, וְשׁוֹמֵעַ כֹּל דְּבִיּוֹר וְדְבִיּוֹר שִׁוְצָא מִפִּיו, וּמְאַזִּין לְקוֹל תְּפִלָּתוֹ, בּוֹדָאֵי לֹא הִיָּה לוֹ שׁוּם עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת וְכַבְדוֹת בְּתְפִלָּתוֹ, וּבּוֹדָאֵי הִיָּה מִתְפַּלֵּל פְּרָאוּי; אֲךָ עֵקֶר בְּלִבּוֹל הַתְּפִלָּה, הוּא בְּאֵ מַחְמַת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה. וְעַל־כֵּן נוֹפֵל עָלָיו עֲצָלוּת וְעֲצָבוֹת, וּמִבְּלִבֵּל אֶת תְּפִלָּתוֹ. כִּי עֵקֶר הָעֲצָבוֹת וְהָעֲצָלוּת, הוּא מַחְמַת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה. כְּמוֹ לְמַשָּׁל, כְּשֶׁמְנִיחִין חֲטָה בְּאַרְץ

כִּי עַל־יְדֵי־זֶה הוּא גָדֵל וְצוֹמַח
וּמַצְלִיחַ בְּעִבּוּדָתוֹ, כִּי לֹא יוּכַל
לְבַלְבֹּל שׁוּם מוֹנֵעַ לְהַפִּילוּ בְּעִצְבוֹת
וְעִצְלוֹת חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וּלְמַנְעוֹ עַל־יְדֵי־
זֶה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, רַק יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ
בְּזִרְיוֹת וּשְׂמִיחָה, וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל כָּל
הַבְּלָבוּלִים כְּלָל, שְׂכָל זֶה הוּא בְּחִינַת
אָרְךְ אַפִּים, בְּחִינַת אַמוּנָה, בְּחִינַת
כַּח הַגּוֹדֵל וְכַח הַצּוֹמַח כַּנ"ל:

וְדַע, שְׂאָרְךְ אַפִּים תְּלוּי בְּאָרְץ־
יִשְׂרָאֵל, כִּי שָׁם זוֹכִים לְבְּחִינַת
אָרְךְ אַפִּים. כִּי אָרְץ־יִשְׂרָאֵל הוּא
בְּחִינַת אַמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים לז):
שָׁכֵן אָרְץ וְרַעַה אַמוּנָה; וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרוֹנָם לְבִרְכָה (כְּתוּבוֹת קי): כָּל
הַדָּר בְּאָרְץ יִשְׂרָאֵל דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ
לוֹ אֱלוֹק. נִמְצָא שְׂאָרְךְ־יִשְׂרָאֵל הוּא
בְּחִינַת אַמוּנָה, וְעַל־יְדֵי אַמוּנָה זוֹכִין
לְבְּחִינַת אַרְיִכַת אַפִּים כַּנ"ל, דְּהֵינּוּ
שְׁלֵא יוּכַל לְבַלְבֹּל שׁוּם מוֹנֵעַ
וּבְלָבוּל מִעִבּוּדָתוֹ כַּנ"ל. נִמְצָא שֶׁעָקֵר
עִבּוּדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, זוֹכִין עַל־יְדֵי
אָרְץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַמוּנָה,
בְּחִינַת אַרְיִכַת אַפִּים, בְּחִינַת כַּח
הַגּוֹדֵל וְכַח הַצּוֹמַח, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה
זוֹכִין לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדָתוֹ, וְלִבְלִי
לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב
וּמְבַלְבֵּל, שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְזַכּוֹת לְעִבּוּדַת
הַשֵּׁם בְּאַמַּת כִּי־אֵם עַל־יְדֵי־זֶה וְכַנ"ל.
וְעָקֵר גָּדֵל הַהִשְׁתַּוָּקָקוֹת

שְׁבָעוּלָם. אֲבָל כְּשֵׁישׁ חֶסְרוֹן
בְּאַמוּנָה, אֲזִי אֵין לוֹ כַּח הַגּוֹדֵל וְכַח
הַצּוֹמַח, וְאֲזִי הוּא נִרְקָב מִמֶּשׁ, כְּמוֹ
הַחֶטֶה הַנ"ל, וְעַל־כֵּן יֵשׁ לוֹ עִצְבוֹת
וְעִצְלוֹת וּכְבִּדּוֹת, וְהוּא נִרְקָב מִמֶּשׁ.
וְזֶה בְּחִינַת אָרְךְ אַפִּים, הֵינּוּ מַה
שְׂאִינוּ יָרָא מִשׁוּם דְּבַר, וְאִינוּ מִשְׁגִּיחַ
עַל שׁוּם בְּטוּל וּבְלָבוּל בְּעִבּוּדָתוֹ, רַק
עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ, זֶה בְּחִינַת אָרְךְ
אַפִּים. שְׂאִין שׁוּם דְּבַר יוּכַל לְבַלְבֵּל
אוֹתוֹ, כִּי לֹא אִכְפַּת לֵה שׁוּם דְּבַר, רַק
עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ אֶת הַשֵּׁם
יִתְבַּרְךָ. כִּי אָרְךְ אַפִּים הוּא תְּלוּי
בְּבְחִינַת אַמוּנָה, כִּי כָּל זְמַן שֵׁישׁ
עִבּוּדָה זֶרָה בְּעוֹלָם חֶרוֹן אֶף בְּעוֹלָם
(סְפָרִי פֶרֶשֶׁת רֵאָה), אֲבָל עַל־יְדֵי אַמוּנָה,
שֶׁהוּא הֶפֶךְ עִבּוּדָה זֶרָה, נִתְבַּטַּל
הַחֶרוֹן אֶף, וְזוֹכִין לְאַרְיִכַת אַפִּים,
שֶׁהוּא הֶפֶךְ הַחֶרוֹן אֶף, הֵינּוּ שְׁזוֹכָה
עַל־יְדֵי אַמוּנָה לְאַרְיִכַת אַפִּים,
שִׂיאָרְיָךְ אִפּוֹ עַל כָּל דְּבַר בְּלָבוּל
וּמְנִיעָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּתַפְלָתוֹ
וְעִבּוּדָתוֹ, שִׁיסְבַּל הַכָּל, וְלֹא יִתְעַצֵּב
וְלֹא יִתְעַצֵּל עַל־יְדֵי־זֶה כְּלָל, רַק
יַעֲזַר רוּחוֹ וְלֹא יִכְפַּת לֵה כְּלָל,
וְיַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ, וְיַעֲבֵר עַל
הַכָּל, וְלֹא יַחּוֹשׁ עַל כָּל הַבְּלָבוּלִים
וְהַמְנִיעוֹת כְּלָל. שְׂכָל זֶה הוּא בְּחִינַת
אָרְךְ אַפִּים, שְׁזוֹכִין עַל־יְדֵי אַמוּנָה,
שֶׁהוּא בְּחִינַת כַּח הַגּוֹדֵל וְכַח הַצּוֹמַח.

במקום אחר^(א). ומסיק שם בגמרא: שמע מנה ארך אפים ראה, כי עקר הוא בחינת אריכת אפים כנ"ל. וצריך כל אדם לבקש מהשם יתברך שיהיה לו כסופין ונגעועים לארך ישראל, וגם שיהיה נגעועים לכל הצדיקים לארך ישראל. והוא סגלה להפעס ולעצבות, כי כל הכועס כאלו עובד עפו"ם (שבת קה), אבל ארך ישראל הוא בחינת אמונה, בחינת ארך אפים, הפך הכעס. וזה שקדם קריאת שמע, שהוא אמונת היחוד, אנו מבקשים: והוא יוליכנו קוממיות לארצנו, הינו שאנו מבקשים ומתגעועים לארך ישראל, ועל ידי זה זוכים לאמונה, הינו קריאת שמע, שהוא אמונה:

וההתלהבות של משה רבנו, עליו השלום, שהיה מתלהב לארך ישראל כל כך, היה רק בשביל מדה זאת של אריכת אפים, מחמת שראה ששם בארך ישראל זוכין לבחינת ארך אפים כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין קיא): וימהר משה ויקד ארצה וישתחו, מה ראה, ארך אפים ראה. הינו כנ"ל, כי מחמת שראה בחינת ארך אפים, שהוא תלוי בארך ישראל כנ"ל, על פן ויקד ארצה, שהיה לבו בוטר לארך ישראל, כדי לזכות לארך אפים כנ"ל. וזה שאמרו שם: וחד אמר אמת ראה, מר אמר חדא ומר אמר חדא, ולא פליגי. כי ארך ישראל הוא בחינת אמת, כמבאר

תפילה פד

"יהוה יהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת", זכני ברחמיך הרבים שיהיה לי ולכל ישראל כסופין ונגעועים והשתוקקות וחשק אמתו לבוא לארך ישראל, עד שאזכה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים להוציא מבח אל הפעל חשקי ורצוני, לילך ולנסע ולבוא לשלום לארך ישראל חיש קל מהרה. כי אתה יודע גדל ההכרח שלי פמה אני צריך ומכרח להיות בארך ישראל בארך

הקדושה לגדל עצם רחוקי ממך, ולעצם עביות גשמייותי ועקמומיות שבלבי ובלבול דעתי, אשר על כל זה אני צריך להיות בארץ ישראל אשר שם עקר יסוד מקור האמונה הקדושה, שם שרש כלליות קדשת ישראל. היא הארץ אשר יהיה בחר בה בשביל עמו ישראל הנבחר. היא הארץ אשר יהיה דורש אותה תמיד. ארץ החיים האמתיים והנצחיים, ארץ המדה טובה ורחבה שרצית והנחלת לאבותינו. ארץ אשר בה עיר אלהינו הר קדשו, יפה נוף משוש כל הארץ:

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, חסדן מלא חסדים, טוב מלא טובות, צדיק מלא צדקות, מושיע מלא ישועות, הטיבה ברצונך עמי, ותן לי ברחמים וחסד ובמתנת חנם, שאזכה מהרה לבוא לארץ ישראל לארץ הקדושה. הארץ אשר ירשו אבותינו, הארץ אשר כל הצדיקים אמתיים נכספה וגם כלתה נפשם להיות שם. ורבים באו לשם ותקנו שם מה שתקנו ופעלו שם מה שפעלו וזכו שם למה שזכו, הכל על ידי קדשת ארץ ישראל, שהיא נקדה הקדושה של כל העולם. אשר טרח ויגע אברהם אבינו עליו השלום ימים ושנים הרבה מאד, והביט וראה והבין וחקר וחקק וחצב ומדד ושקל ומנה, עד שגלה לו השם יתברך את הארץ הקדושה הזאת שהיא יסוד נקדת הקדשה יסוד האמונה. והבטיחו להנחיל אותה לזרעו אחריו לדורותם. על בן רחם עלי למען שמך, ונפני בזכותו וכחו ובזכות כל הצדיקים שזכו לבוא לשם, שאזכה גם אנכי הנבזה והפחות בתכלית שאין פחיתות אחריו, לדלג ולקפץ מהרה על כל המגיעות והעפובים והסכסוכים המונעים מלנסע לארץ ישראל, לשבר הכל מהרה, ולבוא בזריזות גדול לארץ ישראל הקדושה.

נא אבי אב הרחמן המרחם רחם עלי, רחם על עני ואביון פמני הפורש פפוי נגדה, מבקש ושואל צדקה ומתנת חנם לך, וגם זה איני זוכה לומר באמת, מעצם בלבול ועכירת דעתי, פאשר נגלה לפניך אדון מלא רחמים. ואף על פי כן, אני מצפה לישועתך וטובתך וחסדך הרבים וצדקותך הנוראות והנפלאות, חוס ורחם עלי והביאני לשלום מהרה לארץ ישראל, וחזק ואמץ דעתי ולבבי שאזכה לעבר על כל המגיעות והעפובים והבלבולים ועל כל מגיעות המוח, ותשפיע לי ממוזן בשפע על הוצאות וכל הצטרכות הדרך. ואזכה לנסע בשלום ולבא בשלום לארץ ישראל, שלום גופי ובתורתו ובממוני, שלום בלי פגע. ותצילני מפל מיני הרהורים רעים ומפל מיני פגמים. ולא יגיע לי הזק חס ושלום על ידי הדרך הרחוק הזה בשום דבר שבעולם, בגוף ונפש וממוזן, לא בגשמיית ולא

ברוחניות. ואצא בשלום ואבוא בשלום, ואזכה לפעל שם בארץ ישראל כל צרכי, לזכות להתקרב אליך באמת על ידי קדשת ארץ ישראל, ולילך ולעלות מדרגא לדרגא בקדשה ובטהרה גדולה פריצונך הטוב:

ותזבני על ידי קדשת ארץ ישראל לשפר מדת הפעם בתכלית. ואזכה לאריכות אפים בכל החינות, שאזכה לקבש פעמי תמיד. ולא אכעוס ולא אקפיד שום פעם והקפדה כלל על שום דבר שבפעולם. ואזכה לעבוד אותך באמת ובאמונה שלמה ובתמימות גדול, ולעסק בתורה ותפלה בכונה גדולה ועצומה. ולהכניס כל פחי וכל מחשבות לבי ודעתי בתוך כל דבור ודבור של התפלה הקדושה והנוראה מאד מאד. ואדע ואאמין באמונה שלמה, כי מלא כל הארץ כבודך, ואתה עומד עלינו בשעת התפלה, ואתה שומע ומביט ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של התפלה. ואדע לפני מי אני עומד, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ועל ידיך ימשך עלי יראה ואימה גדולה מפניך, ואזכה לבנו היטב היטב בכל דבור ודבור של התפלה. ולא אסיח את דעתי כלל משום דבור של התפלה, ולא אתחיל להטות דעתי כלל מפנות פרוש המלות של התפלה. ולא אחשב חס ושלום שום מחשבה חיצונה וזרה כלל בשעת התפלה, רק אזכה לקשר מחשבתי בדבורי התפלה בקשר אמיץ וחזק אשר לא ינתק ולא יחרם לעולם.

ואזכה להתגבר בעבודת יהוה בתורה ובתפלה ובמעשים טובים בנריות גדול ובשמחה רבה ועצומה. ולא אשגיח בדעתי על שום פטול ובלבול ומונע ומעכב. ולא אכלכל דעתי עליהם כלל. ולא אחוש ולא אסתכל עליהם כלל. ולא תפל עלי שום עצלות ועצבות וכבודות וחלישות הדעת כלל. רק אזכה ברחמיך הרבים להתגבר על ידי האמונה הקדושה, לשפר ולבטל לגמרי כל מיני עצלות וכבודות ומניעות המח ומניעות גשמיים ועצבות ומרה שחורה ומחשבות זרות ובלבולים ועקמומיות שבלב. הכל אזכה לשפר ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים והעצומים. ואזכה למדת ארך אפים באמת, שאזכה להאריך אפי על כל המניעות והבלבולים לבלי להסתכל ולבלי לחוש עליהם כלל. ולא יכפת לי שום דבר כלל, רק אזכה לעשות את שלי בתורה ותפלה ומעשים טובים בנריות ובשמחה, ולא תקצר רוחי חס ושלום, משום דבר שבפעולם. ותשפיע עלי בח הגדול וכח הצומח וקדושה, הנמשך מן האמונה הקדושה שאזכה להיות הולך וגדול וצומח בעבודתך, ולא יזיק לי שום דבר שבפעולם, ובכל מעשה אשר אחל בעבודת יהוה ובתורה ובמצות בכל לבבי מעשה ואצליח:

אָנא מלא רחמים, "נותן לַעֲרֵף פֶּחַ וְלֵאִין אוֹנִים עֲצֻמָּה יִרְבֶּה", אַתָּה לְבַד יִדְעָתָּ רַבּוֹי חֲלִישוֹתַי וּבִלְבּוֹל דַּעְתִּי וְעַקְמוּמֵיּוֹת לִבִּי שִׁישׁ לִי כִּבֵּל דְּבַר שְׁבַעוֹלָם וּבִכְרִט בְּדַבְרִים שְׁבַקְדָּשָׁה. אֲשֶׁר כָּל דְּבַר שְׁבַקְדָּשָׁה שְׂאֵנִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת, יֵשׁ לִי מִנִּיעוֹת וְעַפּוּבִים וּבִלְבּוֹלִים רַבִּים בְּלִי שְׁעוֹר קָדָם שְׂאֵנִי מִתְחִיל לַעֲשׂוֹתוֹ. וְאִפְלוּ בַּעַת שְׂאֵנִי זוֹכֵה לַעֲסֹק בּוֹ לַעֲשׂוֹתוֹ, מִבְּלָבָלִים וּמְעַקְמִים אֶת לִבִּי וְדַעְתִּי בְּכַמָּה וּבְכַמָּה עַקְמוּמֵיּוֹת עַל עַקְמוּמֵיּוֹת, וּבְכַמָּה וּבְכַמָּה מִינֵי עֲצֻבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה וְעֲצָלוֹת וּבְכַדוֹת וּבִלְבּוֹל הַדַּעַת וּמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת וּפְגִיזוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר. עַד אֲשֶׁר כִּשְׁל כַּח הַסֶּפֶל עַד אֲשֶׁר קִצְתִּי בְּחַיִּי. כַּאֲשֶׁר אַתָּה יִדְעָתָּ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי מְלֵא רַחֲמִים. וּמָה אַעֲשֶׂה וְעוֹזְנוֹתַי עֲשׂוּ כָּל זֹאת. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, שְׂאֻזְכָּה לְאַרְיֵכַת אַפִּים בְּאַמֶּת, בְּאִפֵּן שְׂאֲעֵבֵר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּלָבּוֹלִים וְהַמְּעַכְבִּים מִן הַקְּדָשָׁה. הֵן מְנִיעוֹת שִׁישׁ לִי מִמֶּנִּי בַּעֲצָמֵי מַחֲמַת תַּאֲוֹת וּבִלְבּוֹל הַדַּעַת וּמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת וּבִיֻצָּא בְּזוֹת, הֵן מְנִיעוֹת מֵאַנְשֵׁי הָעוֹלָם הַקְּרוֹזִים וְהַרְחוּקִים. כִּי רַבִּים קָמִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת כַּאֲשֶׁר אַתָּה יִדְעָתָּ. הַכֵּל אוֹזְכָּה לְכַבֵּל, וְאֲאַרְיֵךְ אַפִּי וְרוּחִי וְלֹא אֲשַׁנֶּיחַ וְלֹא אֶסְתַּכֵּל וְלֹא אֲחֹזֵשׁ עֲלֵיהֶם כִּלְלִי. וְאֵל יְבַהֲלוּנִי רַעֲיוֹנִי, וְאֵל יִקְצְרוּ רוּחִי חֵם וְשָׁלוֹם, אֵל יִרְךָ לִבִּי וְלֹא אֵירָא וְלֹא אֶחְפוֹ וְלֹא אֶעֱרֵץ מִפְּנֵיהֶם. כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַהוֹלֵךְ עִמָּנוּ לְהַלְחֵם לָנוּ עִם אוֹיְבֵינוּ הַחֹשִׁיעַ אוֹתָנוּ.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אִמְץ יָדִים רַפּוֹת וּבְרַפִּים כּוֹשְׁלוֹת תֵּאֱמִץ. אֵל תִּמְשְׁנֵי, וְאֵל תַּעֲזוּבֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. זַבְּנֵי לְבֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה, וְלִזְכוֹת שָׁם לְכָל מָה שְׂיִכּוֹלִין לִזְכוֹת בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, מְקוֹם אֲשֶׁר מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מְסַרוּ נַפְשָׁם לְבֹא לְשָׁם. וְאוֹזְכָּה לְאַרְיֵכַת אַפִּים בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, וְלֵאמֹנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת. וּלְכַבֵּל הַבַּעַס וְהַקְּפָרוֹת בְּתַכְלִית, וְאוֹזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכָל, שְׁלֵא יְהִיָּה בְּלִבֵּי שׁוֹם צַד קִנְיָה וְשִׁנְיָה וְהַקְּפָרָה וְכַעַס עַל שׁוֹם אָדָם שְׁבַעוֹלָם, אִפְלוּ עַל הַשּׁוֹנְאִים וְהַרוֹדְפִים אוֹתִי. רַק אוֹזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכָל בְּאַמֶּת פְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְאוֹזְכָּה לְהוֹדִרוֹ בְּעַבְדוֹתֶךָ מְאֹד בְּשִׂמְחָה וְחַיּוֹת וְהַתְּלַבּוֹת גְּדוֹל דַּקְדָּשָׁה. וְתַחֲזַקְנִי וְתֵאֱמַצְנִי תָמִיד עַד שְׂאֻזְכָּה לַעֲבֹר בְּשָׁלוֹם וּלְדַלֵּג וּלְקַפֵּץ עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲפּוּבִים מִן הַקְּדָשָׁה, וְאוֹזְכָּה מְהֵרָה לְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת פְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב. וְאַהֲרֵה חֲזוֹק וְאַמִּיץ וְתִקְּוֶה בְּעַבְדוֹתֶךָ תָּמִיד. וְאוֹזְכָּה לְהִיּוֹת גְּבוּר לְכַבֵּשׁ אֶת יַצְרֵי וְרוּחִי לְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד. אֲדִיר אִיּוֹם וְנִרְאָה, חֲזוֹק וְאַמִּיץ, חֲזַקְנִי וְאַמְצְנִי בְּאַמִּנּוֹתֶךָ וּבְעַבְדוֹתֶךָ הַקְּדוֹשָׁה, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ עֵז וְתַעֲצוּמוֹת וּגְבוּרָה דַּקְדָּשָׁה בְּלֵב, בְּאִפֵּן שְׁלֵא יוּכַל לְבִלְבֵּל דַּעְתָּנוּ שׁוֹם דְּבַר שְׁבַעוֹלָם. וְנוֹזְכָּה לְקַיֵּם כְּמוֹ שֶׁהוֹתַרְתָּנוּ בְּתוֹרַתֶךָ הַקְּדוֹשָׁה כְּמוֹ שְׁפָתוֹב:

"חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם, כי יהוה אלהיך הוא ההולך עמך לא ירפך ולא יעזבך". ונאמר: "קוה אל יהוה חזק ויאמץ לך קוה וקוה אל יהוה". וקום לנו מקרא שכתוב: "וקווי יהוה יחליפו כח יעלו אבר בנשרים, ילכו ולא יעפו, ירוצו ולא ייגעו. חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים ליהוה".

תורה קנו

לתאוה רעה, חס ושלום, שמזה נטמא לבו, נגד זה צריך שיתלהב ויבער לבו להשם יתברך * ועל ידי זה יטהר לבו, כמו שכתוב (במדבר לא): כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש. וכשיש לו טהרת הלב, אזי זוכה לדבר בכל פעם דבורים חדשים, שהוא בחינת רוח־הקדש. וזהו: לב טהור ברא לי אלקים, אזי ורוח נכון חדש בקרבי, שיזכה לחדש דבורים חדשים, שהם בחינת רוח־הקדש כנ"ל:

* כי על ידי חמימות הלב, על־ידי־זה מגרש רוח הטמאה. כי טבע האש שמגרש האויר, כמו שנתברר לחכמי היסודות, כי זהו סבת מה שיזרה הקני שרפה על ידי שמדליקין מה שזורין למעלה (דהינו הפילוסוף). כי על־ידי כח האש, בורח האויר, והאויר הוא דוחה את הדברים שמלאו בהם את הקני

לב טהור ברא לי זכו' (תהלים
(א):

כי מה שמדברים בינו לבין קונו, הוא בחינת רוח־הקדש. ודוד המלך, עליו השלום, שהיה מעלתו גדולה מאד, יסד מזה ספר תהלים. וכן כל אחד לפי בחינתו הוא בחינת רוח־הקדש, כמו שכתוב (תהלים כז): לך אמר לבי, כמו שפרש רש"י: לך - בשבילך ובשליחותך, אמר לי לבי. שכל הדברים שהלב אומר, הם דברי השם יתברך ממש, והוא בחינת רוח־הקדש. וצריך לחדש תמיד, לבקש בכל פעם בתחנונים ודברי רצונים חדשים. ולזכות לזה, צריך טהרת הלב. וטהרת הלב הוא, על־ידי שמתלהב ובוער לבו להשם יתברך, על־ידי־זה נטהר הלב. כי נגד שנתלהב ונבער לעברה או

שָׂרְפָה, וְעוֹד נִתְבָּרַר בְּחוּשׁ מִכַּמָּה דְבָרִים. וְהַפְּלֵל, שֶׁהָאֵשׁ מְגַרֵּשׁ הָאֵוִיר, עַל־כֵּן הַחֲמִימוֹת שֶׁבִּלְבָב שְׂבוּעַר לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, מְגַרֵּשׁ הָרוּחוֹת, שֶׁהֵם אֵוִיר, הֵינּוּ שְׂמֹנֶרֶשׁ אֶת רוּחַ הַטְּמֵאָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִטְהָר לְבוֹ:

וְלִבּוֹא לְהִתְלַהֲבוֹת וְחֲמִימוֹת לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, הוּא עַל יְדֵי תְנוּעָה. כִּי תְנוּעָה מְעוֹרֵר חֲמִימוֹת, כְּמוֹ שְׂאֵנוּ רוֹאִין בְּחוּשׁ, אִם יִזְרַק חֵץ וְיִתְחַב בְּרֵאשׁוֹ שְׁעוֹה, אֲזַי יִמַּס הַשְׁעוֹה מִחֲמַת הַחֲמִימוֹת הַבֵּא עַל יְדֵי הַתְנוּעָה. וְכֵן כְּשֶׁאֵדָם הוֹלֵךְ הֵנָּה וְהֵנָּה, עַל־יְדֵי תְנוּעָתוֹ הוּא מְזִיעַ. (וְעַקֵּר הַתְנוּעָה הוּא מִהֶמְחֵשֶׁבָה, כִּי מִתְחַלֶּה הַמְחֵשֶׁבָה נוֹחָה וְשִׁקְטָה, וְאַחֲרָיָךְ מִתְחַלֵּת הַמְחֵשֶׁבָה לְהִתְנוּעֵעַ מִמְחֵשֶׁבָה לְמְחֵשֶׁבָה. הֵינּוּ מִתְחַלֶּה כְּשִׁישֵׁב עַל מְקוֹמוֹ, הֵיךְ מְחֵשֶׁבָתוֹ לִישֵׁב. וְאַחֲרָיָךְ כְּשֶׁרוֹצֵה לִילֵךְ, מִתְחַלֵּל מְחֵשֶׁבָתוֹ לְהִתְנוּעֵעַ מִמְחֵשֶׁבָה הֵרֵאשׁוֹנָה לְחֵשֶׁב לִילֵךְ, וְעַל־יְדֵי כֵן מוֹרִיד חֲמִימוֹת. וְעַל כֵּן כְּשֶׁאֵדָם יִשֵּׁן צָרִיךְ לְכַסּוֹת עֲצָמוֹ, כִּי מִחֲמַת שֶׁהֶמְחֵשֶׁבָה נוֹחָה וְשִׁקְטָה, אֵין לוֹ חֲמִימוֹת). וְכִמוֹ כֵּן בְּרוּחַנִיּוֹת, כְּשֶׁהֶמְחֵשֶׁבָה חוֹשֶׁבֶת בְּגִדְלַת הַבוֹרֵא יִתְבָּרַךְ וּבִתּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, וּמִתְנוּעֵעַ מִמְחֵשֶׁבָה לְמְחֵשֶׁבָה, עַל־יְדֵי

הַתְנוּעָה מוֹרִיד חֲמִימוֹת, וּבּוּעַר לְבוֹ לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ. וְכֵן עַקֵּר חֲמִימוֹת יִסּוֹד הָאֵשׁ, הוּא מֵה שְׂמֻקְבֵּל מִתְנוּעַת הַכּוֹכְבִּים. כִּי יִסּוֹד הָאֵשׁ הוּא לְמַעְלָה מִיִּסּוֹד הָאֵוִיר וְסֻמוּךְ לְגִלְגָּלִים, וְכֵן כָּל גִּלְגָּל מְקַבֵּל מִגִּלְגָּל שְׂלֻמְעָלָה הֵימָנוּ. עַל־כֵּן עַל־יְדֵי שְׂמֻצְדִּיק הַרְבִּים, הֵינּוּ עַל־יְדֵי שְׂמֻקְרָב בְּנֵי אָדָם לְעִבּוֹדַת הֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, אוֹ עַל־יְדֵי שְׂדָן כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת, שֶׁגַּם זֶה נִקְרָא מְצַדִּיק הַרְבִּים, עַל־יְדֵי־זֶה מוֹרִיד גַּם־כֵּן חֲמִימוֹת וְהִתְלַהֲבוֹת לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (דְּנִיאל יב): וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִּים; וְהוּא מְקַבֵּל הַחֲמִימוֹת מִמָּה שְׂלֻמְעָלָה מִמָּנוּ, וְיֻכַּל לְהוֹרִיד חֲמִימוֹת לְאַחַר גַּם־כֵּן, כְּמוֹ הַכּוֹכְבִּים שְׂמֻקְבָּלִים מִלְּמַעְלָה, וּמוֹרִידִים לְמַטָּה. אֲבָל מִי שְׂאִינוּ מְקַבֵּל הַחֲמִימוֹת מִמִּי שְׂלֻמְעָלָה, אֵף שְׂמֵבִיא חֲמִימוֹת לְאַחַר, הוּא רַק לְפִי שְׁעָה, וְהוּא עֲצָמוֹ מִתְקַרֵּר. כְּמוֹ הַבְּרִזָּל הַמְלָבֵן שְׂמֵשְׁלִיכִין לְמַיִם, שֶׁהַבְּרִזָּל עֲצָמוֹ מִתְקַרֵּר, וְגַם הַמַּיִם שְׂנִיתְחַמֵּם הוּא רַק לְפִי שְׁעָה: [מִן "וְלִבּוֹא לְהִתְלַהֲבוֹת" עַד כָּאן, לֹא נִכְתַּב יְפֵה כְּסֻדֵּר. כִּי לֹא שְׂמַעְתִּי זֶה הֵעֲנִין מִפִּי הַקְּדוּשׁ בְּעֲצָמוֹ, רַק מִפִּי אַחַר בְּשֵׁמוֹ. וְעַקֵּר הֵעֲנִין עֵין לְעִיל בְּהַתּוֹרָה "עֵתִיקָא טְמִיר וְסֵתִים"

בסימן כ"א, שם מבארים הקדמות
אלו באריכות. והפלל - שתנועת
השכל מוליד חם בלב, דהינו על ידי
שזוכה להשגת הדעת הקדוש, על-
ידי קדשת השבעת גרות וכו'
כמבאר שם, על-ידי זה זוכה
להתלהבות הלב להשם יתברך, כמו

שכתוב שם, עין שם. ועל-ידי
התלהבות הלב זוכה לגרש הרוח
הטמאה רוח שטות פנ"ל, ועל-ידי
זה מטהר לבו פנ"ל. ואז זוכה לדבר
דבורים חדשים בכל פעם
שמתבודד, שהם בחינת רוח הקדש
ממש, פנ"ל:

תפילה קיה

"לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי". רבנו של עולם שומע ומאזין
ומקשיב לקול תפלותינו ושיחותינו ותחנונינו, למדני איד אקח עתה דבורים
חדשים ויפים לרצותך ולפיסדך שתעשה ברחמיך את אשר בחקך אלה, ואת
מצותך אשמר. כי זה כמה שאני צועק ומתחנן ומרבה בתפלות ושיחות וכל פונתי
בכלם שאזכה לשוב אליך באמת מהרה, ועדין לא נושעתי, ואני יודע שהמניעה
ממני, מחמת קשיות ערפי ותאומי הרעות וכסילות דעתי המרבה. אבל איני יודע
שום דרך איד לצאת מכל זה, ודבורים חדשים אפסו ממני, "כי אין מלה בלשוני
הן יהוה ידעת בליה. נאלמתי דמיה החשיתי מפובר, וכאבי נעפר. נאלמתי לא
אפתח פי פי אתה עשית". ואתה יודע אבי שבשמים שכל תקותי ותוחלתי, היא
על תפלה ותחנונים וצעקה ושועה אליך, אבל איד לוקחים דבורים חדשים כמו
שאני צריך בכל יום ויום, באפן שאזכה לרצותך באמת, שתשיבני אליך מהרה.

אבי שבשמים, איד שהוא ואיד שיהיה אני על משמרתי אעמוד בעזרתך הגדולה,
לצעק אליך תמיד. איד באתי לחלות פניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתחום
ותרחם ותחמול עלי, על גרף פמוני, על נבזה ונמאס פמוני, ותשפיע עלי רוח
קדשך מאתך, ותשלח בפי בכל עת דבורים חדשים נאים ויפים שאוכל לרצותך
בהם, שתחזירני בתשובה שלמה באמת לפניך מהרה. ותרחם עלי ותושיעני

ותעורני ותחזקני שאזכה לדבק מחשבותי תמיד בתורתך הקדושה, ותזכירני ותאמציני ברחמיך תמיד לאהז את מחשבותי לבל תצא חוצה כלל, רק לחשב תמיד מחשבות קדושות בתורתך ועבודתך עד שאזכה לחדש בכל עת חדושיך דאורייתא אמתיים. ויתגעגע שכלי בכל עת בתורתך הקדושה, עד שאזכה על ידי תנועות השכל להוליד חם בלב שיתחמם לכבי בחמימות והתלהבות דקדושה להתדבק בך ולהיות כרצונך הטוב באמת. ובפרט בעת עסקי בתורה ומצות ותפלה והתבודדות אזכה להתלהב אליך בהתלהבות גדול דקדושה בתדרגה ובמדה כרצונך הטוב, עד שאזכה על ידי החמימות וההתלהבות דקדושה לתקן כל הפגמים שפגמתי נגדך על ידי תבערת הלב וחמימות והתלהבות דסמרא אחרא. ואזכה ברחמיך וישועתך לגרש כל הרוח שטות ממני. ואת רוח הטמאה תבער ממני ומקרבי, ותכוף את יצרי להשתעבד לך עד שאזכה לטהרת הלב באמת. ועל ידי זה אזכה לדבר ולשוח לפניך דבורים חדשים בכל פעם.

מלא רחמים, חומל דלים החושב בתיקוני גם עתה, פתח פיה לאלם כמזוני הורני מה שאדבר בניני מה שאשאל. "אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך". רחם עלי ותהו בעזרי שאזכה להרבות בשיחה זו תפלה ביני לבין קוני בכל יום ויום כל ימי חיי. ותשפיע עלי דבורים חדשים קדושים ונפים בכל פעם, תן לי דבורים חדשים, מלא רחמים, באפן שאזכה להציל נפשי על ידם ממה שאני צריך להציל בזה ובכא. ולשוב אליך באמת ובלב שלם כרצונך הטוב, ולא אשוב עוד לכסלה. "אם און פעלתי לא אוסוף", רחם עלי ברחמים חדשים בזכות הצדיקים הגדולים השלמים אשר אנו נשענים עליהם תמיד, שזכו להתחדש בכל פעם בכל יום ובכל עת ובכל שעה, פי אתה יודע שפול סמיכותנו עליהם, ובגדל כחם יש לנו על מה לסמוך. עתה גם עתה, אפלו בעצם פחיתותנו וגרועותנו חס ושלום, הושיענו בזכותם וטהר לבנו לעבודתך באמת, "השיבני ואשובה פי אתה אלהי". פי גלוי וידוע לפניך אשר מלאתי מזלים, אך איני יכול להוציאם בפה. תן לי דבור של תשובה, פי אני לא אחשוך פי מלדבר לפניך כל מה שיבא לתוך פי, אך רחמיך יקדמוני ויעורני שלא אומר דבר שלא כרצונך חלילה, פי אתה חפץ חסד ומרבה להטיב, ואתה חפץ בתקוני ובטובתי, גם עתה עורני והושיעני למען שמך, פי מרב בלבול דעתי, על פן דברי גם עתה לעו. אבל אני מכרח ומחויב לדבר ולשוח ולהתחנן לפניך כל עוד נפשי בי, כל זמן שהנשמה בקרבי, ואתה הטוב בעיניך עשה עמו.

רחם עלי ועזרני והושיעני שיטהר לִבִּי מִהָרָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה אֲנִי רְחוּק מִטְהַרֵת הַלֵּב בְּאַמֶּת. כִּי הַרְבִּיתִי לִפְשַׁע נִגְדָד, וְהִלַּכְתִּי אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לִבִּי הָרַע, וְחֲמַאתִי וּפְגַמְתִּי נִגְדָד הַרְבֵּה עַל יְדֵי חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב דִּסְמָרָא אַחֲרָא, וְלֹא הִתְנַפְרְתִּי עַל יֵצֵר מַחְשָׁבוֹת לִבִּי הָרָעִים לְגַרְשָׁם וּלְסַלְקָם מִפְּנֵי, עַד אֲשֶׁר בַּעֲוֹנוֹתַי הָרַבִּים לִבִּי מָלָא רוּחַ שְׁמוֹת, וּמַחְשָׁבוֹת רַעוֹת וְרַעֲיוֹנִים זָרִים, וּבְלִבֹּלִים הַרְבֵּה אֲשֶׁר מַחֲמַת זֶה אֵינִי וּזְכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, רַחֲמֵן מָלָא רַחֲמִים. קְדוּשׁ וְנוֹרָא, מִטְהַר טְמֵאִים, טַהַר לִבִּי מִהָרָה, מִחַל לִי עַל הַעֲבָר וְעִזְרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְהִבָּא שְׂאוּפָה לְגַרְשׁ וּלְסַלֵּק מִלִּבִּי כָּל הַהִרְהוּרִים רָעִים וְכָל הַרַעֲיוֹנִים הַמְבַלְבְּלִים וְכָל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת פְּגוּמוֹת שְׁבָלֵב, הַכֹּל אֹפֶה לְבַעַר וּלְגַרְשׁ וּלְסַלֵּק מִלִּבִּי וְאַתְנַבֵּר וְאַתְחַזֵּק וְאַתְאַמֵּץ בְּכָל עַת לְהַטּוֹת לִבִּי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

רַחֲמֵן מָלָא רַחֲמִים וּפְנֵי חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב דִּקְדָּשָׁה, וַעֲשֵׂה לְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ וּרְבוֹתֵינוּ צְדִיקוֹת הָאֱמִתִּיִּים מְצַדִּיקֵי הָרַבִּים פְּכוּכָבִים לְעוֹלָם וְעַד שְׂאוּפָה בְּכַחֵם לְהוֹיֵת גַּם כֵּן בְּכֹל מְצַדִּיקֵי הָרַבִּים. וְאֹפֶה לְדוֹן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוֹת וּלְקַרֵּב אֲנָשִׁים הַרְבֵּה לְעַבְדוֹתֶיךָ וְלִירְאָתֶיךָ וְלִתּוֹרַתֶיךָ לְבַעַר וּלְהַאִיר וְלַהוֹדִיעַ אֱמֶתֶתְךָ לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמּוּךָ. וְיִפְגְּסוּ דְבָרֵי הָאֱמִתִּיִּים בְּלִבְכֶם, עַד אֲשֶׁר יִתְחַמְּמוּ לִבְכֶם בַּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת גְּדוֹל דִּקְדָּשָׁה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת. וְעַל יְדֵי זֶה יִמְשָׁךְ עָלֶי בְּכָל פַּעַם חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת דִּקְדָּשָׁה יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְאֹפֶה לְקַבֵּל וּלְחַמְּשִׁיד בְּלִבִּי בְּכָל פַּעַם חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת דִּקְדָּשָׁה מִרְבוֹתֵינוּ הַצְדִּיקִים אֲשֶׁר הֵם דְּבָקִים בְּךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֵשׁ אֲכָלָה אֵל גְּדוֹל וְנוֹרָא. וְהֵם מְקַבְּלִים אֵשׁ שְׂלֹמְעֵלָה רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יְהִי, לְהִלְהִיב וּלְחַמְּמוֹת לִבִּי יִשְׂרָאֵל בַּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת דִּקְדָּשָׁה, וְכָל דְּבָרֵיהֶם בְּגַחְלֵי אֵשׁ. חִמַּל עַל עַמּוּךָ יִשְׂרָאֵל שֶׁתִּבְעֶרֶת אֵשׁ הַקִּדְּשׁ שְׁלָהֶם לֹא תִכָּבֵה לְעוֹלָם וְעַד, וְיִקָּיֵם מִהָרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "אֵשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵה". וְנֹפֶה בְּלָנוּ לְקַבֵּל מֵאֵשׁ הַקִּדְּשׁ שְׁלָהֶם בְּכָל פַּעַם לְחַמְּמוֹת וּלְהִלְהִיב לִבִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמּוּךָ בְּהִתְלַהְבוֹת דִּקְדָּשָׁה אֵלֶיךָ וּלְעַבְדוֹתֶיךָ בְּאַמֶּת בְּהִדְרָגָה וּבְמִדָּה פְּרָצוּף הַטּוֹב. וְכָל מֵה שֶׁתּוֹפְנֵי לְהַכְנִים חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת דִּקְדָּשָׁה בְּלִבִּי אַחֲרַיִם, אֹפֶה שִׁיתוֹסֵף עָלֶי וְיִמְשָׁךְ עָלֶי בְּכַפְלֵי כַפְלֵים מִלְּמַעְלָה חַמִּימוֹת הַלֵּב וְהִתְלַהְבוֹת דִּקְדָּשָׁה עַל יְדֵי אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ צְדִיקוֹת עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ, כָּל מִשְׁרְתֶיךָ אֵשׁ לֹחֵט. וְעַל יְדֵי זֶה אֹפֶה לְבַעַר וּלְגַרְשׁ וּלְסַלֵּק מִלִּבִּי כָּל הַרוּחַ שְׁמוֹת וְכָל הַמַּחְשָׁבוֹת וְרַעֲיוֹנִים רָעִים עַד שְׂאוּפָה מִהָרָה לְטַהַר הַלֵּב בְּאַמֶּת. וְעַל יְדֵי זֶה אֹפֶה לְדַבֵּר דְּבוּרִים חֲדָשִׁים קְדוּשִׁים וּמְהוּרִים בְּכָל פַּעַם לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת לְרְצוֹתֶיךָ שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ מִהָרָה. וְאַתָּה

דבוק בך באמת תמיד כמו שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם היום". ויקים בי ובכל ישראל מהרה מקרא שכתוב: "שימני כחותם על לבך, כחותם על זרועך. פי עזה כמות אהבה, קשה כשואל קנאה, רשפיה רשפי אש שלהבתיה, מים רבים, לא יוכלו לכבות את האהבה, ונהרות לא ישטפוה, אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה, בוז יבזו לו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי".

תורה קנז

אם יתדבק עצמו לדברי התורה ולחפץ חיי העולם הזה. וזהו (אבות היוצאים מפי הצדיק, תמה (ד"ד): כל הנהנה מדברי תורה, נוטל אני, איך אפשר אחר-כך לסבל חפיו מן העולם. והבן היטב:

תפילה צא

לו' אדר הילולא רמשה רבינו ע"ה

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתופני להתדבק בתורתך הקדושה. ותפתח את לבי ודעתי עד שאזכה לשמע ולהבין היטב בלבי את כל דברי תורתך הקדושה והטהורה והתמימה, המשיבת נפש ומחכימת פתי ומשמחת לב ומאירת עינים ועומדת לעד וצדקו יחדיו. ואזכה להרגיש היטב נפלאות נעימת ערבת מתיקת חדושי התורה הקדושים והנוצאים מאד, שגלו כל הצדיקים האמתיים, המחזיקים כל העולמות. ואזכה להנות ולהתענג על יהוה בדברי תורתך הקדושה, עד אשר אקוץ ואמאם בחיי עולם הזה ובתאותיו והכליו, ויתבטלו כל

חיי עולם הזה אצלי לגמרי, על ידי עצם ההנאה והתענוג והשעשוע שאזכה להגות ולהתענג מדברי תורתך הקדושה והנוראה, אשר כל דבריה חיים וקיימים נאמנים ונחמדים לעד, ונחמדים מזהב ומפז רב, ומתוקים מדבש ונפת צופים. פי באמת מרחוק נראה לי בדרעתי געמות עמקות דברי תורתך, אשר כל דבור ודבור עולה עד אין סוף ויורד עד אין תכלית, ומקשר ומחבר וכולל כל העולמות יחד, ונותן עצות נפלאות לכל דרי מעלה ודרי מטה איד לזכות להפיר אותך תתברך, ולהתדבק בך באמת. "מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבותיך". ואם היינו זוכים לשמע ולהטות אוזנינו ולבנו היטב לדבור אחד מתורתך הקדושה אשר גילית לנו על ידי משה עבדך, ועל ידי כל הצדיקים האמתיים שהיו בכל דור ודור עד היום הזה היינו מתבטלים לגמרי, אך בעוונותינו הרבים אין אנו זוכים להכניס הדעת בלב, ולבטל תאות הלב על ידי זה, כי לבנו מלא מחשבות חוץ, תאות ובלבולים והרהורים ועקמימיות שבלב, עד אשר לבנו רחוק מאד מדברי תורתך הקדושה, על כן אין אנו מרגישים געמות מתיקות אמרותיה הטהורים:

אנא אדון יחיד, המלמד תורה לעמו ישראל, רחם עלינו למען שמך, ותפתח לבנו בתלמוד תורתך. ונבנו שגדבק לבנו באמת בדברי תורתך הקדושה, עד שנוזה להגות ולהתענג מאד מדברי תורתך הקדושה עד שיהיה נמאם אצלנו על ידי זה כל חיי עולם הזה ותאוותיו והכליו ונזכה לחיים טובים וארוכים באמת להתדבק בך ובתורתך ובמצוותיך הקדושים לעולם ועד. ולא נסור מרצונך ימין ושמאל. הערב נא יהוה אלהינו את דברי תורתך בפנינו, ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה, עד אשר נזכה "לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו", מעתה ועד עולם אמן סלה:

תורה קנה

כמה בני אדם ספרו, שראו וקרבו לשם - ולא היה פלוס; וכן לפעמים אש בוער מרחוק, נתראה גם-כן לפעמים בדרך. וגם

יום או איזע ימים או איזע שבועות, אף לא לנצח ולא לזמן מרבה. וזה בא מרשעים, הינו ממה שִׁהרשעים מלאים חרטה. ואלו החרטות מתקבצים ובאים לאיזה אדם. וכפי מספר החרטות הבאים לו, כן נמשך הזמן שבער לבו להשם יתברך, פי מאלו החרטות נבער לבו פתאם. אף לאו כל אדם שׁוה בזה, פי יש בני אדם שאינו בא לו התלהבות מאלו החרטות, רק ממקום אחר:

על הים לפעמים נתראה כף. וכבר נודע שזה בא מן האדים העולים מן הארץ. ויש אדים שיִש להם כח של גפרית, ועולים איזה אדים ונתקבצים זה עם זה, ומכה עליהם רוח קר מלמעלה ונופלים למטה ומתחילין לבער לפי שעה, כמו כן יש כמה בני אדם, שִׁלפעמים נבער לבו להשם יתברך, ומתחיל בעבודת השם יתברך, ולאחר שעה נתבטל וחוזר לקדמותו, ולפעמים נמשך חצי

תורה קנט

מקבלת התורה, אזי עולה כח האש למעלה, ונמשך ממנו שפע למעלה, לכל העולמות ולכל המלאכים ושרפים וכו', וזה הוא שפע רוחניות. וכח המים נעשה מזה שפע גשמיות, ויורד לזה העולם. וזה הוא בחינת ימין ושמאל שיִש בהתורה, הינו ארץ ימים בימינה ובשמאלה עשר וכבוד (משלי ג). פי ארץ ימים הוא לעולם שכלו ארץ, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קידושין לט), והוא בחינת שפע רוחניות, שהיא

דע, שיִש אַמְצעי, והיא השכינה, שהוא אַמְצעי בין בני אדם ובין השם יתברך, כביכול. וידוע שיִש חלוק בין למוד התורות, שלא כל אדם ואדם לומד בבחינה אחת, ומי שזוכה ללמוד להשכינה, שלמודו עולה להשכינה, אזי השכינה מקבלת הלמוד התורה ומעלה להשם יתברך, ונמשך מזה שפע, הינו שפע רוחניות ושפע גשמיות. פי בהתורה יש אש ומים, וכשהשכינה שהיא בחינת אַמְצעי,

בחינת ימין, שזאת השפיע היא לעולם שפלו ארף, שהם עולמות העליונים, ועשר וכבוד, שהוא שפיע גשמיות, היא בחינת שמאל. אף לא כל אדם זוכה לזה, שיהיה למודו עולה להשכינה, פי לזה צריך שיהיה אדם יקר, ושיהיה למודו רק להשכינה, הינו לאוקמא שכינתא מעפרא, ולא כל אדם זוכה ללמוד זה, ואף אם לומד ביראת שמים, וגם אם אומר שלמודו לאוקמא שכינתא מעפרא, עם כל זה מי יודע אם ראוי לכך שיהיה למודו להשכינה. וכשאין למודו עולה להשכינה, אזי כשהתורה יוצאת, ואי אפשר לה לעלות אל מקום מכונה, וטבעה הוא להגביה את עצמה ולעלות, ובתוך כך נעשה לילה, ואזי יוצאין כל גרדיני נימוסין וכו', המבארים בזהר הקדוש (מקץ דף רט), והם מכים עליה, ונופלת למטה, ומתפזרת למטה לכל העולם, וכל בני עולם שואבים מהאוויר, וכלם שואבים מזאת התורה שנתפזרה למטה באויר, בהקיץ או בשנה. ולפי מהות האדם שמגיע לו מהתורה הזאת, פן נעשה ממנה, פי אדם פשר וירא שמים, אפלו מקטני הערך, או אדם גדול וצדיק, כשמקבלין מהתורות אלו שנתפזרו, אזי נעשה אצלו מזה ט"ל

תורה (הקדמת התיקונים ובתיקונים מוזהר חדש ובילקוט ישעיה כו), ומגיע להם מזה התעוררות חדש וחשק להתורה, והכל לפי מדרגת המקבל, לקצת נעשים מאלו התורות חדושין דאורייתא, כי כשמקבל מפמה תורות של פמה בני אדם, נעשה אצלו צרופין חדשים, ויוכל להשיג השגות מזה וחדושין דאורייתא, ולקטנים שאינם יכולים להשיג ולחדש, מגיע להם מזה התעוררות חדש וחשק נמרץ להתורה, שהוא גם פן בחינת חדושין, שנתחדש החשק וההתעוררות אצלו, וזה כשמגיע לבני אדם פשרים והגונים. אף כשמגיע לבני אדם שואבים פשרים, אזי נעשה הפך מזה, שנעשה אצלו מאלו התורות ל"ט מלאכות, שמגיע לו אדרבא חשק נמרץ והתעוררות חדש ליגיעות וטרחות ועבודת העולם הזה, שהוא ההפך ממש מט"ל תורה, הינו ל"ט מלאכות, שהוא בחינת (בראשית ג) בזעת אפך תאכל לחם. וזה הוא בחינת ימין ושמאל שיש בהתורה פנ"ל, הינו כשמגיע לאדם פשר נעשה מזה ט"ל תורה פנ"ל, הינו בחינת ימין, ולהפך נעשה ל"ט מלאכות, זה הוא בחינות שמאל, פי בלמוד התורה העולה להשכינה נעשה מהימין

העולים מן הארץ, ובלילה יש קרירות, ומכה עליהם הרוח קר מלמעלה ונופלים למטה, ונעשה מהם טל, והוא חיות כל העשבים, ובהמות האוכלות ממנו, נעשים שמנים, ויש מינים שמזיק להם מאד הטל, וגם לבני אדם האוכלים מהטל מזיק להם, ומגיע מזה דבר ומיני חלאים, חס ושלום, נמצא שי"ש בהטל שני כחות - להמית ולהחיות כנ"ל, כן נעשה מהתורות הנ"ל על ידי בחינות הנ"ל, שהם ממש בבחינת הטל הגשמי, נעשה מזה ט"ל, וצדיקים ילכו בם וכו', כנ"ל:

ואחר שאמר תורה הזאת, ענה ואמר: אבל לא מצאתי מקרא או איזהו מאמר רבתינו זכרונם לברכה למצא בו דברים אלה; אפשר ימצא אחד שיוכל למצא דברים אלה באיזה מקרא או מאמר רבתינו זכרונם לברכה, והזכיר אז מה שאמר רבי יהושע (סוטה כז): מי יגלה עפר מעיניך, רבן יוחנן בן זכאי שהיית אומר: עתיד דור אחד וכו', שאין לו מקרא מן התורה, והלא עקיבא תלמידך מוצא לו מקרא מן התורה:

ושמאל, מאש ומים, שפע רוחניות ושפע גשמיות, ובזה הלמוד שאינו יכול לעלות אל השכינה כנ"ל ונתפזר באויר כנ"ל, נעשה מהימין ושמאל, מהאש וממים, טל, או ל"ט מלאכות, לפי מהות המקבלים כנ"ל. ודבר זה הוא מבאר בגשמיות ממש, כי כשהאדם לומד יוצאים הבלים ואדים מפיו, ואפלו אם לפעמים אינו מוציא דבור מפיו, על כל זה בשעה שיושב על הספר ומעיין, יוצאים הבלים ואדים ממנו, ויש בהם חמימות ולחות, פיזוע בטבע, ואלו ההבלים והאדים שיוצאים הם בחינת אש ומים, וכשאננם יכולים לעלות אל המקום הצריך להם, ואזי בלילה מכה עליהם הנ"ל, הינו בחינת הגרדיני נימוסין וכו' שיוצאין בלילה כנ"ל, ונתפזרים באויר, ובני אדם שואבין מהאויר, ואזי שואב כל אחד מכחות התורות האלו שנתפזרו באויר, וכן באמת טל בגשמיות יש בו גם כן שני כחות - טוב ורע, להמית ולהחיות, ונעשה גם כן מהאדים

תפילה קיט

"נִדְבֹת פִּי רִצָּה נָא יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמוֹדֵי דְרָךְ פְּקוּדֶיךָ הִכִּינֵנִי וְאַשִׁיחָה בְּגַפְלֹאוֹתֶיךָ. דְרָךְ שִׁקְרֵה סֵר מִמֶּנִּי וְתוֹרַתְךָ חֲנִי". רבונו של עולם, מלא רחמים נתן התורה, עזרנו והושיענו, וזכנו לעסק בתורתך הקדושה יומם ולילה. קדשנו במצותך ותן חלקנו בתורתך. ותטהר רעיוני ולבי לעבודתך עד שאזכה ללמד תורה לשמה באמת, שיהיה כל פונתי בלמודי באמת לשמך לבר, בלי שום פניות ומחשבות אחרות כלל, "בלתי ליהוה לברו". ואתה ברחמך תעזרני בכל עת לקדש ולטהר עצמי פראוי עד שאזכה שיהיה כל למודי בשביל שכינת עזך, לאקמא שכינתא מעפרא, עד שיעלה כל למודי להשכינה שהיא אמצעי בינו ויתברך ויבין העולם, ותקבל השכינה הקדושה כל למוד תורתך באהבה גדולה. ועל ידי זה תמשיך עלינו כל ההשפעות ויהיה נעשה מלמוד תורתנו שפע רוחניות וישפע גשמיות, שתעלה השפע מעסק תורתנו הקדושה להחיות כל העולמות העליונים, וכל המלאכים ושׂרפים ואופנים וחיות הקדש, וכל דרי מעלה, וגם תרד השפע גשמיות על ידי למוד תורתנו לכל בני ישראל עמך ותשפיע לנו על ידי זה בני חיי ומזוני בשפע גדול דקדשה, עשר וכבוד וחיים וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב בזה ובבא.

ובבן תרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו שכל האדים והאורים שגשאוּב מהתורות של בני ישראל עמך תקטנים במעלה, אשר אין זוכים שיהיה למודם עולה להשכינה, אשר למודם נתפור באויר בלילה על ידי הרוח הקדש של כל הגרדיני גמוסין היוצאין בלילה ומפה עליהם וכל בני עולם שואבין מאדים אלו.

אנא יהוה עושה נפלאות גדולות לבדך רחם עלינו למענך, וזכנו שגשאוּב ונקבל מאלו האדים של אלו התורות לטובה, שנוכה שיהיה נעשה אצלנו מהם טל תורה, טל אורות, סם חיים. ועל ידי זה נזכה להתעורר בכל יום בהתעוררות חדש בחשק נמרץ והשתוקקות גדול לעסק בתורתך ובעבודתך הקדושה באמת.

ותהיה תורתך הקדושה חדשה בעינינו לגמרי בכל יום ויום, ונזכה לעלות מעלה מעלה בקדשתך העליונה עד שנוכה לחדש חדשין דאורייתא אמתיים על ידי זה, על ידי שנקבל ונשאב מאלו האדים הנמשכין מכמה וכמה תורות של כמה בני אדם. ויצטרפו אצלנו צרופים חדשים קדושים בתורתך הקדושה, עד שנוכה על ידי זה לחדש חדשין אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום פרצונך הטוב.

ותשמרנו ותצילנו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים שלא יזיק לנו חס ושלום בחינת הפל הזה הנעשה מאלו התורות המתפזרים באויר שלא יגיע לנו חס ושלום על ידי זה התעוררות לרדיפת וטרדות העולם הזה והכליו, רק נזכה מלאכות. ותצילנו מתאות מוון ומרדיפת וטרדות העולם הזה והכליו, רק נזכה להשליך יתבנו על יתוה ולבטח בך לבד שאתה תכלכלנו ותפרנסנו ברחמיך הרבים בעתו ובזמנו, ולא ניגע לריק ולא נלד לבהלה, רק כל תשוקתנו יהיה לתורתך ולעבודתך באמת תמיד יומם ולילה. ונתעורר בכל יום ויום ובכל עת ובכל שעה בהתעוררות וחשק ורצון חדש לגמרי אליך ולתורתך ולעבודתך באמת ובלב שלם פרצונך הטוב, עד שנוכה לעסק בתורתך לשמה כל ימי חיינו ולשוב אליך באמת ולקיים מצותיך ולהתדבק בך תמיד, מעתה ועד עולם אמן סלה:

תורה קס

הדפק דופק ונוקש באדם. האדם לעברה, חס ושלום, פי הדפק בא מן הנשימה, והנשימה בא מן האויר על ידי הדבור, וכפי הדבור, כן נעשה הדפק, אם לטוב או להפך:

הדפק דופק ונוקש באדם. הדפק הוא נוקש באדם ומזכיר אותו לעבודת השם יתברך, בבחינת (שח"ש ה): קול דודי דופק; ולפעמים הוא מזכיר את

תפילה קב

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שאזכה תמיד לקבל על ידי גשימתי אויריים קדושים וטהורים הבאים מדבורים קדושים ועל ידי זה אזכה לדפק דקדושה ותסבב ברחמיך ותעזור לי ותושיעני שהדפק שלי יהיה דופק ונוקש בי לטובה, ויזכירני על ידי דפיקתו לעבודת השם יתברך כמו שכתוב: "קול דודי דופק, פתחי לי אחותי רעיתי וינתי תמתי, שראשי נמלא מל, קנצותי רסיסי לילה". ותשמרני ותצילני מרוח שמות מרוח רעה, ולא אשאוב ולא אקבל בגשימתי שום אויר ורוח רעה הנמשך מהסטרא אחרא הבא מדבורים פגומים, ותגן עלי ותשמרני ותצילני מהדפק דסטרא אחרא, ולא יהיה כח להדפק לדפק בי להזכירני לתאות עולם הזה והבליו חס ושלום, ותשמרני ותצילני תמיד מכל חטא ועון מעתה ועד עולם.

אנא רחום ברחמיך הרבים עשה מה שתעשה ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים באפן שאזכה לשוב אליך מהרה, אדון הנפלאות מחיה חיים, מזכיר גשפחות דפק בי לטובה, ותזכירני בכל עת לשוב אליך באפן שאזכה לתשובה שלמה באמת, חיש קל מהרה ולא אשוב עוד לכסלה, רק אזכה לעבד אותך תמיד באמת ובלב שלם ולהתדבק בך באמת, אני ורעי ורעי ורעי וכל יוצאי חלצני וכל זרע עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה קסא

המחלקת מגביה ומרים את האדם, פי האדם עץ השדה (דברים ט), והנה עץ המנוח על הארץ, אי אפשר לו להגביה את עצמו, פי'אם על ידי שבאין עליו מים שוטפין אזי המים מרימין ונושאים את העץ, והמחלקת נקרא מים, כמו שכתוב (תהלים פח): סבוני כמים כל היום, הקיפו עלי יחד:

תורה קסב

בימי המגיד, זכרוננו לברכה, היה איש עשיר ומיחס, והיה מתנגד לאנשי המגיד. וספרו לו אנשיו מזה האיש, ואמר להם, שיראו לקרב אותו אליו, ולהשתדל בזה מאד, ולהתפלל להשם יתברך שיעזר להם, וכן עשו, עד שעזרם ה', שהביאו אותו להמגיד ז"ל, ונעשה איש כשר ירא שמים, אף התחיל לירד מנכסיו. ואמר המגיד ז"ל, שאלו שניהם אי

אפשר שיהיו במקום אחד, הינו תורה וגדלה, פי הרוצה להחכים - ידרים; להעשיר - יצפין (כ"ב כה). נמצא, כשרוצה להחכים עומד לדרום, על-יכן אי אפשר לו להעשיר, פי כשהוא בדרום, אזי איננו בצפון, ועשירות בצפון, וכן להפך. פי'אם אם הוא בתכלית העניוּת, שהוא אין ממש, אזי אינו עומד בשום צד, פי אי אפשר לומר עליו שהוא בצפון או

בדרום, מאחר שהוא אין ואפס וגדלה במקום אחד, כגון משה ומש, על-כן אפשר שיהיה תורה רבנו, עליו השלום, ורבנו הקדוש.

תורה קסג

כי השלש קלפות הם שר האופים ושר המשקים ושר הטבחים, שהם תאוות אכילה ושתיה. ו"פרעה" הוא אותיות "הערף", שעומד אחורי הקדשה, ותכף שראין השלשה שרים הנ"ל, שהם שרי פרעה, את שרה, שהוא הדבור, אזי יפה ונאה בעיניהם, ותופסים אותו לפרעה, כמו שכתוב (בראשית יב): ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה; כי השלשה שרים הנ"ל הם קנה וושט וורידין, ותופסין הדבור להערף. והנה כשהדבור הוא דבור הקדוש, בחינות שרה, שהיה שכינה עמה, אף שהיה צר לאברהם מאד מאד בעת שנלקחה, עם כל זה ידע וכתח בה' שהוא טובה גדולה שנתפסה לשם, שנעשה מזה נחת גדול להשם יתברך, שהוא בחינת: עת אשר שלט האדם באדם לרע לו (קהלת ח), שלקטה משם ניצוצות הקדושים כידוע. אבל אם הוא דבור

לפעמים מנח הדבור ומוכן לצאת, ואינו יוצא דרך הפה, כי אם דרך הערף, (וממש אפשר לשמע כמה פעמים שהדבור אינו יוצא דרך הפה רק דרך הערף). כי יש שלש קלפות, והקלפות רוצים תמיד לתפס הדבור לעצמם, בפרט דבור הקדוש מאדם גדול, כי אצלם כל הדבורים יפים ונאים וחשובים, ורוצים לתפסם, מפלשפן כשהדבור נאה באמת, כי המצריים שהיו כלם שחורים, אלו לא היתה שרה יפת תאר כל-כף, גם כן היתה חשובה בעיניהם מאד, והדבור הוא בחינות שרה, לכל אחד לפי ערכו, יש שהוא בחינות שרה לאמתי (ברכות יג), שהוא מושל בדבור שלו על עיר ומדינה, ויש שהוא בחינת שרה על כל העולם כלו, ויש שהוא שורר בביתו, אך אצלם, שהם בחינות מצרים, שכלם שחורים ושפלים, כל הדבורים חשובים ורוצים לתפסם.

פשוט, חס ושלום, אפשר שיתפסו אותו לשם, וכמעט, חס ושלום, ישתקע שם אם לא שיבוא צדיק אמת, שיש לו כח להוציא משם. ויש אדם, שנעשה מכלו וממנו דבור, שנעשה שיחה בפי הבריות, והכל דוברין ממנו, והוא הולך נע ונד ומתפזר בפי כלם, ואצל כל אחד ואחד שבא לשם יש לו ענויים וצרות משנות, כי אצל כל אחד יש לו פרעה לפי בחינתו, וכשבא לפי אדם גדול, שם פרעה מלך ומצרים מדינה, ושלשה שרים, אף כשהם תופסים הדבור ונופל אליהם, צר לו מאד, עם כל זה יש לו ניחא שאפשר לו למצא שם ניצוצות הקדושים, ויהיה טובה מזה. אף כשבא לפי אנשים שפלים, ושם כשתופסים הדבור להערך והוא נופל שם, ושם מדבר שממה ציה וערבה לא עבר בה איש, אין לו עם מי לפגע, צר ומר מאד, הנפש הולכת נעה ונדה ומתפזרת בפזור הנפש בפי כמה אנשים, והוא עיף ורעב וצמא במדבר, ואין לה אכל להשיב נפשה הרעבה והצמאה, ואוכלת את עצמה, בבחינת: איש בשר זרועו יאכלו (ישעיה ט) וכדמיון האיש שגבר עליו הקרירות מאד ואין לו שום פסוי לחמם עצמו ולהתעטף בו.

והוא מכפל ומחבק ומכוץ עצמו, כמו-כן הנפש, אין לה שום פסוי להתעטף ולכסות עצמה, והיא בחינת: נפשם בהם תתעטף - שמתעטפת מעצמה מנה ובה, וכל-כך נתעלפה, עד שאפלו אם נותנין לה דבר מאכל, אינה יכולה לקבל לאכל, כמו החולה שמטל זמן רב בחליו, עד שנתעלף כל-כך, שאי אפשר לו לקבל שום מאכל, וכשנותנין לו, הוא דוחה ואינו יכול לקבל; ומה נעשה, ואנחנו גרמנו לעצמנו, שלא שמענו לעצות טובות שנתן לנו השם יתברך (פי פנו אלי ערך, ולא פנים). ואז הוא חבוש בבית-האסורין, כי נתפס ונאסר שם. ולפעמים מגביהו למעלה ומעלה לשמים, ואחר-כך משליכו מאד למטה, פי העליה לא היתה פסדה, רק בדרך השלכה פלאחר-יד למעלה, ועלי-כן נשלף למטה, כמו שכתוב (תהלים קז): יעלו שמים ירדו תהומות. השם יתברך ישלח רפואת הנפש, פי בטחנו שיהיה הכל נכון, ויטיב אחריתנו, אמון: (כל זה שמעתי מפיו הקדוש, אבל אחר-כך, כשראה דברים אלה אצלי בכתב, אמר, שדברים אלה לא פתבתים יפה פראוי. ואמר, שכל דברים אלה מקשרים למאמר רבותינו זכרונם

מענין חבוש בבית־האסורים, ומענין: יעלו שמים ירדו תהומות, שזהו בחינת יורדי הים. ומבאר פונתו הקדושה, שמרמז כל הארבעה צריכין להודות, על ענין צרות הנפש בעבודת השם, שיש עליה מחלקת רבים, ורבים קמים עליה, וסובלת ענויים ויסורים וטלטולים גדולים וצרות משנות וכו' כנ"ל, והשם יתברך מציל אותה בכל פעם מפל הצרות, ועל זה אנו חייבים להודות תמיד. והשם יתברך יזכנו להבין פונתו הקדושה. (ועין ענין זה בהתורה "ויסב אלקים" בסימן ס"ב):

לברכה (ברכות נד): ארבעה צריכין להודות, שהם מבארים במזמור ק"ז. וכפי הנראה ומוכן מדבריו, שכל ארבעה הנ"ל, שהם הולכי מדברות וחיבושים בבית־האסורים וחולה ויורדי־הים - הכל מרמז על צרות הנפש, כמבאר לעיל בענין צרות הנפש, שהולכת נעה ונדה, עיף ורעב וצמא במדבר וכו', וזה בחינת תעו במדבר וכו'. וכן מדבר מענין חלי הנפש, שפלי־כף נתעלפה, עד אשר אפלו אם נותנין לה דבר מאכל וכו' - וזה בחינת: כל אכל תתעב נפשמ, שמדבר מחולה. וכן מדבר

תורה קסד

ורוצה שיתן לו הצדיק רפואות, הינו הנהגות ודרכים, כפי מה שהוא יודע. אבל באמת הצדיק יש לו רפואות ודרכים ישרים, שצריך להנהיגו לרפואתו. והנה לפעמים ההכרח לתן להחולה איזה סם, אשר אם יתנו לו הסם בעצמו כמו שהוא ימות החולה בלי ספק, על־כן ההכרח לערב הסם בדברים אחרים. כן יש אנשים, שאי אפשר לגלות

לענין ספורי דברים של הצדיק האמת. למשל: רופא שנגלה והכרח למסר את עצמו ליד הדאקטיר הגדול, והרופא רוצה שיתן לו רפואות כפי מה שהוא יודע, להוציא לו שן ולגלחו, אבל הדאקטיר יודע רפואות יקרים וחשובים שצריך לתן לו. כן יזדמן, שיבוא איש להתלמיד־חכם וצדיק הדור, שהוא רופא חלי הנפשות,

נעשה סם מות, על־פן ההכרח להלביש לו פנימיות התורה בדברי תורה אחרים, ולפעמים גם זה אינו יכול לקבל אף אם ילבישו בדברי תורה אחרים. על־פן מלבישין התורה בספורי דברים חיצוניים, למען יוכל לקבל הרפואה הגנוזה שם. כי גם התורה בעצמה מלבשת עתה בספורי מעשיות, מחמת שלא היה אפשר למסרה כמות שהיא:

להם פנימיות התורה הצריכה לרפואתו, כי התורה היא רפואה, כמו שכתוב (משלי ג): רפאות תהי לשרך; כי בהתורה יש שני כחות: סם חיים וסם מות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא עב): זכה - נעשה לו סם חיים; לא זכה - נעשה לו סם המות. ועל פן אם יאמרו לו התורה בעצמה כמו שהיא, ימות בלי ספק, כי אצלו שלא זכה

תורה קסה

לך יותר ויותר, חס ושלום, לפי מעשיך. וזהו: **ואהבת לרעה - שתאהוב הרע שבא לך, הינו הרעות והיסורין הבאים עליך, חס ושלום, תקבלם באהבה, כי כמוך - כמו שאתה הוא, הינו לפי מעשיך, אני ה' - בעל הרחמים, עדין אני מתנהג עמך ברחמים, כנ"ל:**

ואהבת לרעה כמוך, אני יי
(ויקרא יט):

הינו שתקבל באהבה כל הרעות והיסורין הבאים עליך, כי ראוי שתדע, שלפי מעשיך, אחר כל היסורים והרעות שיש לך, עדין הוא מתנהג עמך ברחמים, כי היה מגיע

תפילה קבא

"אֲשֶׁרִי הַגִּבֹּר אֲשֶׁר תִּיַסְרֵנוּ יְהוָה וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְמַדְנוּ, לְהִשְׁקִיט לֹא מִימֵי רַע עַד יִפְרָה לְרַשָּׁע שָׁחַת. כִּי לֹא יִפֹּשׂ יְהוָה עִמּוֹ וְנִחַלְתּוּ לֹא יַעֲזֹב", רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים טוֹב וּמִטִּיב לְכָל עֲזוּרָנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאוֹזֶה לְקַבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה, וְאִפְלוּ בְּשֵׂאתָה שׂוֹלַח עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ לְפַעֲמַיִם אֵיזָה יִסּוּרֵינִי הַגְּדִמִים לְרַעוּת חֶסֶד וְשְׁלוֹם, אֹזֶה לְקַבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה גְּדוֹלָה בְּאַמֶּת, וְתִפְתַּח אֶת לְבִי בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה שְׂאוֹזֶה לִידַע וּלְהִבִּין בְּאַמֶּת אֲשֶׁר כְּמוֹנִי כְּמוֹ שְׂאֵנִי הוּא, כְּמוֹ שְׁעִשִׂיתִי נִגְדָּךָ כֹּל מַה שְּׂאֵתָה עוֹשֶׂה עִמּוֹ, הַכֹּל רַחֲמִים רַבִּים וְחֲסִדִּים גְּדוֹלִים בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ עַד אֵין סוּף וְאֵין תְּכֵלֶת, כִּי אֵי אֶפְשֶׁר לְבָאֹר וּלְסַפֵּר לְעוֹלָם עֲצָם רַבּוֹי הַרַחֲמָנוּת וְהַחֲסִדִּים וְהַטּוֹבוֹת אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמּוֹי וְאֲשֶׁר אֵתָה עוֹשֶׂה עִמּוֹי, וְאֲשֶׁר אֵתָה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת עִמּוֹי בְּכָל עַת וְרַגְעַ. מַה אוֹמֵר, מַה אֲדַבֵּר, "מַה אֲשִׁיב לַיהוָה כֹּל תַּגְּמוּלוֹהִי עָלַי". אֵךְ מַה אֶעֱשֶׂה וְעוֹנוֹתַי מִמְּמַמּוֹ אֶת לְבִי וְעַמּוֹ אֶת דַּעְתִּי וּלְבָבִי, עַד שְׂאֵנִי זוֹכֵה לְהַרְגִּישׁ אֶתְכֶתְךָ בְּלַבִּי, אֵךְ גַּם רוֹצִים לְהַפּוֹת אֶת לְבָבִי בְּכָל עַת לְהַרְהֵר אַחֲרַי מִדּוֹתֶיךָ הַטּוֹבוֹת וְהַיִּשְׁרוֹת חֶסֶד וְשְׁלוֹם:

עַל כֵּן בָּאתִי לְהַפִּיל תַּחֲנוּתִי לְפָנֶיךָ שְׂתַמְלֵא רַחֲמִים עָלַי, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי עַקְמִימוֹת שְׁבָלֵב, וְתַחֲזֹק אֶת לְבָבִי וְדַעְתִּי בְּאַמּוֹנְתְךָ הַקְּדוּשָׁה לִידַע וּלְהֵאֱמִין תְּמִיד כִּי צְדִיק אֵתָה יְהוָה וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטֶיךָ, וּלְפִי מַעֲשֵׂי הַרְעִים הַפְּגוּמִים אֵתָה מִתְנַהֵג עִמּוֹי בְּחֶסֶד גְּדוֹל וּבְרַחֲמִים רַבִּים בְּלִי שְׁעוֹר. וְאֵתָה בְּרַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ הַגְּדוֹלִים תַּחֲוֹם וְתַחֲמַל עָלַי וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי רַעוּת וְצָרוֹת וּמִכָּל הַיִּסּוּרִין שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי אֵתָה חַנוּן הַמְּרַבֵּה לְסִלַּח. וּלְפִי עֲצָם וּרַבּוֹי פְּשְׁעֵי אֲשֶׁר כֹּל הַיִּסּוּרִין שְׁבַעֲוֹלָם אֵינָם מְסַפְּקִים חֶסֶד וְשְׁלוֹם לְתַנּוּן עוֹן אֶחָד [וּפְגָם אֶחָד] הַקָּל שְׁבַעֲפָלִים בְּעֶרְךָ עוֹנוֹתַי, אֵךְ עַל פִּי כֵן רַחֲמֶיךָ יִקְדְּמוּנִי כִּי אֵתָה יָכֹל לְמַחֵל וּלְסַלַּח לִי בְּלִי שׁוּם יִסּוּרִים בְּלָל, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "כִּי עַמְּךָ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּזְרָא". וּכְתִיב: "כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהַרְבֵּה עִמּוֹי פְּדוּת. וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עוֹנוֹתָיו", עַל כֵּן

פרשתי ידי אֵלֶיךָ בעל הַרְחָמִים, רַחֵם עָלַי וְשִׁמְרָה נַפְשִׁי, וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי רָעוֹת וְצָרוֹת וּמִכָּל הַיְסוּרִים שְׁבַעוּלָם. לֹא בַחֲטָאֵינוּ תַעֲשֶׂה לָנוּ וְלֹא בְעוֹנוֹתֵינוּ תִגְמַל עֲלֵינוּ. וּמֵה שְׁאֵנוּ מְכַרְחִים לְקַבֵּל עַל פִּי דְרַבֵּי רַחֲמִיד וְחַסְדִּיד הָאֲמִתִּיִּים, אָנָּה יְהוָה טוֹב וּמְטִיב עֲשֵׂה עִמָּנוּ פְּלֵא לְחַיִּים, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁנוּפָה לְקַבְּלָם בְּאַהֲבָה גְמוּרָה בְּאַמֶּת. וְלֹא תִשְׁלַח עָלַי שׁוֹם יְסוּרִים כִּי אִם בְּעַת אֲשֶׁר תַּעֲזָרְנִי בְּקִדְשֶׁךָ הַעֲלִינֵה שְׁאוּפָה לְקַבְּלָם בְּאַהֲבָה גְמוּרָה בְּאַמֶּת, וְלֹא אֶתְחִיל לְהִרְהַר אַחֲרֶיךָ כֻּלָּל. וְאוּפָה לְשׁוֹם אֲשֶׁם נַפְשִׁי, וְאֵל אֵל אוֹמֵר "נִשְׂאֵתִי וְלֹא אֶחְבֵּל". רַחֵם עָלַי לְמַעַנְךָ, וְלֹא אֶהְיֶה מְבַעֵט בְּיְסוּרִים רַק תִּתֵּן לִי כַח וְדַעַת לְקַבְּלָם בְּאַהֲבָה בְּאַמֶּת, בְּעַת אֲשֶׁר תִּרְצֶה בְּרַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים לְיִסְרְנִי בְּאַהֲבָה, "כַּאֲשֶׁר יִיסֵר אִישׁ אֶת בְּנוֹ". וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּקַּל מֵעַלֵי הַיְסוּרִים בְּכָל תְּקִלִּים [תְּקִלוֹת] שְׁבַעוּלָם, כִּי כַחֵי חֲלָשׁ וְדַל וְדַעַתִּי פְּגוּמָה, וְאִין לִי שׁוֹם כַּח וְדַעַת לְקַבֵּל יְסוּרִים כֻּלָּל. בְּחַסְדֶּךָ עֲשֵׂה עִמָּי, "חַנּוּנֵי אֱלֹהִים בְּחַסְדֶּךָ, כִּרְב רַחֲמֶיךָ מִחַה פֶּשְׁעֵי. בְּחַסְדֶּךָ חֲנִי וְאֲשִׁמְרָה עֲדוֹת פִּיד. יְהוָה אֵל בְּאִפְךָ תוֹכִיחֵנִי וְאֵל בְּחַמְדֶּךָ תִּיִסְרֵנִי".

מֵלֵא רַחֲמִים, עֲשֵׂה רְצוֹנִי כְרְצוֹנְךָ, שְׁאוּפָה לְכַבֵּל רְצוֹנִי לְגַמְרֵי מִפְּנֵי רְצוֹנְךָ. וְלֹא יִהְיֶה לִי שׁוֹם רְצוֹן שֶׁל עֲצְמִי כֻּלָּל, רַק כָּל רְצוֹנִי יִהְיֶה שְׂיִהְיֶה הַכֵּל כְּרְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אֲמֹן סְלָה:

תורה קסו

זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (זוהר בשלח מד): כְּשֶׁחִיו בְּנֵי הַנְּבִיאִים אֲצִלוּ, הָיָה נִקְרָא אִישׁ הָאֱלֹקִים, וּכְשֶׁהָיָה לְבָדוּ נִקְרָא אֱלִישֶׁע סְתָם:

כְּשֶׁהָעוֹלָם אֲצֵל הַצַּדִּיק, אִזּוּ יֵשׁ לוֹ מְמֻשָּׁלָה. כִּי אֱלִישֶׁע, פֶּעַם נִכְתַּב עָלָיו אִישׁ הָאֱלֹקִים, וּפֶעַם - אֱלִישֶׁע סְתָם. וְאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ

תורה קסז

דַּע וְהֶאֱמֵן, כִּי הַשְּׁבֵתִים שְׁשׁוּבְתֵים אֲצֵל הַתְּלִמִּיד־חֶכֶם הָאֵמֶת, הֵם כְּמוֹ תַעֲנִית:

תורה קסח

כְּשֶׁבֵא לְאָדָם גְּדֻלוֹת, סִימֵן שְׂיָבֹא לְכָבוֹד
לוֹ צָרָה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ
שְׁכַתוֹב (משלי טז): לְפָנַי שָׁבֵר גָּאוֹן, וְכֵן
כְּשֶׁהוּא שָׁפֵל, סִימֵן שְׂיָבֹא לְכָבוֹד
גְּדוֹל, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (שם טו): וּלְפָנַי כְּבוֹד
עָנוּה:

תורה קסט

וְהָיָה עַקֵּב תִּשְׁמָעוֹן אֶת
הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרָתֵם
וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם (דברים ז):
כִּי כְּשֵׁשׁ צָרוֹת, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, הֵן
צָרוֹת בְּכֻלָּיוֹת אוֹ בְּפִרְטוֹת, אִי
אֶפְשָׁר לְרַקֵּד, כִּי כְּשֵׁשׁ דִּינָיו, מוֹסְרִין
אוֹתוֹ לְשִׁלּוּחֵי הַדִּין, וְהֵם נִקְרָאִים
רְצִים (זוהר בראשית דף מג), וְהֵם בְּחִינַת
רְגִלִּין, וְאֵזִי הַרְגִלִּין כְּבָדִים מִחַמַּת
הַדְּמִים שְׁנַתְּפִשְׁטוּ לְשֵׁם, הֵינּוּ

מה שעושה, ידין וישפט בעצמו את עצמו על כל דבר, אם כן ראוי לו לעשות, ויפשט במעשיו ויתקנם כראוי על-פי דין ומשפט התורה, ועל ידי זה שהאדם דן ושופט את עצמו, על ידי זה ממתיק ומבטל הדין שלמעלה, כי כשיש דין למטה, אין דין למעלה (ועין מזה לעיל בסימן טו). ואז כשנמתק הדין, אזי יוצאין הדמים מהרגליו, ואזי יכולה השמחה להתפשט ברגליו, עד שזוכה לרקודין.

וזהו: והיה עקב תשמעונו. והיה - לשון שמחה^(א). עקב - הם הרגליו, הינו: לזכות לשמחה עד שהעקבים שהם הרגליו ישמעו השמחה, זה זוכין על-ידי: את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם - שתשמרו לעשות בעצמכם המשפטים והדינים, שעל-ידי זה נתבטל הדין שלמעלה כנ"ל, ואז: והיה עקב תשמעונו - שתשמעו השמחה בהרגליו, על-ידי שיוצאים משם הדינים כנ"ל.

עוד מצאתי, שזהו בחינת: ושמר ה' לך את הברית. כי כשתזכה לשמחה, אזי השם יתברך בעצמו ישמר לך את הברית, דהינו שיהיה

הדינין, פי דמים בחינת דינים. וכשנולד הדין אזי יוצאין הדמים מהרגליו, פי בשעת לדה יוצאין הדמים מרגלי האשה, ועל כן נצטננו רגליה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה יא). ועקר הלדה - על-ידי שיוצאין הדמים מהרגליו, הינו שיוצאין הדינין מהרגליו, כי בשעת עבור הוא בחינת דין^(ב), כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות כט): בשעה שאתה מתמלא עליהם עברה כאשה עברה. נמצא, שעבור הוא בחינת דין. ולדה הוא בחינת המתקת הדין, כי אז בשעת לדה יוצאין הדמים מהרגליו, שעל-ידי זה עקר הלדה כנ"ל (ועין מזה בלקוטי תנינא, בסימן ב). ועל-כך בעת הדין והצרה, חס ושלום, אי אפשר לרקוד, פי אז אי אפשר להגביה הרגליו, כי הרגליו הם כבדים בשעת התגברות הדינין, מחמת שהדמים, שהם בחינת דינין, נמשכין אז לתוף הרגליו כנ"ל אבל כשיוצאין הדמים, שהם הדינין, מהרגליו, דהינו כשנמתקין הדינין, אזי הרגליו קלים, ואזי יכולה השמחה להתפשט שם, עד שירקד מחמת השמחה: **ולהמתיק הדין, הוא על-ידי שהאדם דן את עצמו, דהינו על כל**

(א) ע"י זוהר חיי שרה קכא. (ב) מ"ד נשא פ' יג.

בְּעֶזְרְךָ לְשָׁמֵר אֶת הַבְּרִית קִדְשׁ, כִּי עָקַר פָּגַם הַבְּרִית הוּא עַל־יְדֵי עֲצָבוֹת כִּידוּעַ, כִּי פָגַם הַבְּרִית בָּא עַל־יְדֵי הַקְּלִפָּה הַיְדוּעָה, שֶׁנִּקְרָאת לִילִית, עַל שֵׁם שְׁמִילָלֶת תְּמִיד, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עֲצָבוֹת, וְעַל־כֵּן עָקַר שְׁמִירַת הַבְּרִית זֹכִין עַל־יְדֵי שְׂמֵחָה, כִּי עַל־יְדֵי שְׂמֵחָה זֹכִין שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ יַעֲזֹר לוֹ לְשָׁמֵר אֶת הַבְּרִית קִדְשׁ כִּנ"ל.

תפילה קבב

"צְרוֹת לִבִּי הִרְחִיבוּ מִמְצוּקוֹתַי הוֹצִיאֵנִי. צַר וּמְצוּק מְצֹאוֹנֵי מְצוֹתֶיךָ שֶׁעָשִׂיתָ."
 צַר לִי מְאֹד אָבִי שְׁבַשְׂמִים, צַר לִי מְאֹד אָבִי אֵב הַרְחֵמְנוּ, צַר לִי מְאֹד אָבִי אָבִי גּוֹאֲלִי וּפּוֹדֵי. צַר וּמֵר, וְאֵחַ וְאָבִי וְאִוִי וְאֵלֵלִי מְאֹד, צַר וּמְצוּק מִכָּל צַד. עֲנֵנִי יְהוָה עֲנֵנִי, עֲנֵנִי עוֹנָה בְּעַת צָרָה עֲנֵנִי, כִּי אַתָּה יְהוָה עוֹנָה בְּעַת צָרָה. עֲנֵנִי יְהוָה כִּי קְרָאתֶיךָ עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן שְׁמֹךְ. לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי אִיד אֲזַכֶּה לְדוֹן וְלִשְׁפֹט אֶת עֲצָמֵי בְּעֲצָמֵי עַתָּה בְּעַת הַזֹּאת, בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אֲנִי מִנַּח כְּמוֹ בְּמִכְבֵּשׁ מִפֶּשֶׁע, וְאִינִי יוֹדֵעַ לְשִׁית גְּעוֹזֹת בְּנִפְשִׁי לְהַצִּיל אֶת עֲצָמֵי עַל כָּל פְּנִים מֵעַתָּה. "וּנְפֹשִׁי נִבְהַלָּה מְאֹד", מְאֹד, "וְאַתָּה יְהוָה עַד מְתִי". עַד מְתִי, עַד מְתִי, עַד אֵן יִצְעַק בְּשָׁבִי אֲנִי (פְּלוֹנִי בֵן פְּלוֹנִית) עֲבָדְךָ בֶּן אֲמֵתְךָ. אוֹי לִי וְיִ לִי, "כִּי כֵלֹו בְּיָגוֹן חֲנִי וְשִׁנּוֹתַי בְּאִנְחָה, פֶּשֶׁל בְּעוֹנֵי כַחֵי וְעֲצָמֵי עֲשִׂשׁוּ". וְעַתָּה אִיד לֹקְחִים גְּעָה, אִיד אֲזַכֶּה עַתָּה לְפִשְׁפֵּשׁ בְּמַעֲשֵׂי וְלִשְׁפֹט אֶת עֲצָמֵי עַל כָּל מַעֲשֵׂי וְהַתְּהַלּוֹתַי, מֵאֲחַר שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ בְּעֲצָמֵי שָׂרֵב מַעֲשֵׂי מְקַלְקָלִים וּפְנוּמִים מְאֹד. וּבִפְרָט מִחֲשָׁבוֹתַי הַרְעוֹת וְרַעֲיוֹנֵי הַמְּבַלְבְּלִים הַמְּפֹזְרִים וְטִרוּדִים בְּמַה שְׁטוּרוּדִים. רַחֲמָנָא לְצַלְן מֵעַתָּה, וּנְדַמָּה בְּרַעֲתֵי כֹאֵלוֹ אִינִי בְּיָדֵי חַס וְשָׁלוֹם. וְזֶה כְּמוֹ שֶׁאֲנִי חוֹתֵר חֲתִירוֹת לְהַצִּיל אֶת עֲצָמֵי וְלֹא עֲלֵתָה בְּיָדֵי, עַתָּה אִיד זֹכִין לְמוֹשֶׁפֶט דְּקִדְשָׁה, שֶׁאֲזַכֶּה לְפִשְׁפֵּשׁ וְלְמוֹשֶׁמֶשׁ בְּרַעֲתֵי בְּמַעֲשֵׂי, וְלִשְׁפֹט אֶת עֲצָמֵי בְּעֲצָמֵי, בְּאִפְסָן שֶׁאֲמַצָּא גְעָה וְתַחֲבוּלָה מִזְכָּה בְּכָל עַת שֶׁאֲזַכֶּה לְקִיּוֹמָה בְּאִפְסָן שֶׁאֲשׁוּב וְאִסוּר מֵהַרְהָר מִמַּעֲשֵׂי הַרְעִים וּמִמְחֲשָׁבוֹתַי הַרְעוֹת וְהַפְּגוּמוֹת.

מלא רחמים חמל עלי ועזורני והושיעני בישועתך האמתיות. כי כבר אמרתי
 לפניך כמה פעמים שכל העצות האמתיות והנפלאות שגילית לנו על ידי
 הצדיקי אמת, אם אמנם כלם נכוחים וישירים, כלם אהובים, כלם ברורים כלם
 קדושים, וכלם עומדים ברום עולם, אך מעצם נשמיותנו וקשיות ערפנו קשה עלינו
 לקיים העצה בעצמה. בפרט שרב הדברים כל אחד נתלה בחברו, ואיני יודע מהיכן
 להתחלת. כי אני רחוק משמחה מחמת שפגמתי הרבה בכרית קדש, וכן להפך
 קשה וכבד עלי לשוב על פגם הכרית ולזכות לתקן הכרית מחמת שאני רחוק
 משמחה. כי עקר שמירת הכרית על ידי שמחה, כמבאר בדברי חכמינו זכרונם
 לברכה בכמה מקומות, ועתה "מאין יבא עזרי", מאין תבא תשועתי, מאין אבקש
 עזר ותרופה לחולה מדבא כמוני. שוטטתי בארבע פנות תרופה לא מצאתי, שבת
 אלקי בבשת פנים לשחרך אל בעת צרתי. ואתנפל ואתחנן לפניך מלא רחמים
 בכל עת, מלך אוהב צדקה ומשפט שתובני ותעזורני ותושיעני ותלמדני ותורני
 בכל עת דרכי המשפט דקדושה, שאדע ואבין ואשכיל איך לדון ולשפט את עצמי
 בעצמי בכל יום ויום על כל הדברים שעשיתי ולמצא דרך ועצה נכונה ואמתית
 שאזכה לקיימה באפן שאשוב מעתה מפל דרכי הרעים וממחשבותי הרעות, ולא
 אשוב עוד לבסלה. באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. ולעסק
 תמיד במשפט דקדושה לשפט את עצמי כראוי, כרצונך וכרצון הצדיקים האמתיים.
 עד שאזכה על ידי המשפט שאשפט את עצמי בעצמי, לסלק ולבטל כל המשפטים
 והדינים שלמעלה ממני, שלא יהיה כח לשום מערער ומקטרג לעורר שום דין
 ומשפט עלי כלל.

רבנו של עולם, ידעתי כי אין בי כח לזה לסלק כל הדינים והמשפטים מעלי
 על ידי משפטי ודיני, כי איני עוסק בזה כראוי. אך על זה באתי לבקש
 ולהתחנן לפניך בעל הרחמים שדברי אלה שאני מדבר לפניך יהיה במקום
 המשפט שאני צריך לשפט את עצמי. ותעורר כח המשפט דקדושה של כל
 הצדיקים והיראים האמתיים שעסקו בזה כל ימיהם, ודנו ושפטו את עצמם יותר
 ויותר ממה שהיה מגיע להם פעמים, וקבלו על עצמם וסבלו וסורים וצרות
 וענויים קשים ומרים עבור כלל ישראל. והרבה מהם מתו ונהרגו על קדוש השם
 ביופריים קשים ומרים מאד, בזכותם וכחם תגרש ותשבר ותמתיק ותבטל כל
 המשפטים והדינים ממני ומכל בני ביתי ומכל הגללים אלי ומכל ישראל. ותבטל
 כל הצרות בכלל ובפרט, בגשמיות וברוחניות, בגוף ונפש וממון. ולא תתן כח

לשום שלוחי הדיו הנקראים רצים בחינת רגלין שילכו לעשות איזה דין בישראל חס ושלום, לא לכלל ישראל ולא לכל יחיד ויחיד מישראל. ואפלו הדינים והמשפטים והגזרות שפכר נמסרו לרצים ולשלוחי הדיו חס ושלום, ואפלו אם פכר יצאו הרצים "מבהלים ורחופים בדבר המלך" לעשות איזה דין ומשפט בישראל חס ושלום, אגא רחום ברחמיך הרבים, חסל על עמך בית ישראל בזכות הצדיקים האמתיים ששפטו ודנו את עצמן פראוי, ובזכות כל הקדושים שנהרגו על קדשת שמך, ותחזור (ותכפל) ותטול ותקח מכל שלוחי הדיו את פח המשפט והדיו שמשרת להם. ותאמר למלאך הרף ידך, וישוב חרבו אל נדנה. פי אתה אוהו ביד מדת משפט, כמו שכתוב: "ותאחו במשפט ידי". ואפלו בשאתה זורק חץ אתה יכול להחזירה ברחמיך.

רחם עלי ועל כל התלויים בו ועל כל ישראל, ובטל מעלינו כל מיני צרות ודינים שבעולם, בטל מעלינו כל גזרות קשות (ובפרט כל הגזרות קשות ומרות הנשמעין שרוצים לגור על ישראל חס ושלום, (במדינות... ובפרט הגזרה קשה ומרה שפכר נגזרה אצלם ונחתמה בחותם המלך, שבני ישראל יהיו מצגינים ומזינים בכלי זון למען יתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, תכסיסי מלחמה בתוך אנשי חיל. אוי אוי ואבוי! אוי לעינים שצקה רואות, הלא למשמע און דאבה נפשונו. מאריה דעלמא פלא, הבט משמים וראה איזה מישראל ראוי לזה לשאת כלי זון ללחום את מלחמותיהם, ולחלל שפתות וימים טובים, שבגדל הכרחי מכרח לבטל מצות התורה. אוי אוי אוי! מי יוכל לשער מרירת הצרה הקשה הזאת שמבטלת מבני ישראל אמונת ישראל, אוי לנו שראינו זאת אוי ואבוי. עינינו דאבה מני עני הצרה הזאת. מרא דעלמא פלא, מי יכל לסבל צרה פזאת. אוי אוי אוי מי יכל לשער מרירות הצרה הקשה הזאת. אוי מי יעמד בזה. אוי שמים הקיצו לצערנו. אוי שמים הפגיעו בעדנו. מלאכי רחמים משרתי עליון, חלו נא פני אל במיטב הגיון, אוי יחוס עם עני ואביון אוי ירחם. אוי יחוס, אוי ירחם, אוי ירחם, אוי ירחם, אוי ירחם.

צדיקן יסודי עולם קומו כל שוכני עפר להעתיר בעדנו בעת צרה המרה הזאת. אבות העולם, שבעה רועים, אברהם יצחק יעקב, משה אהרן יוסף דוד, וכל האמהות שרה רבקה רחל ולאה, ושנים עשר שבטי יה וכל הזקנים והנביאים ראשונים ואחרונים, וכל התנאים ואמוראים וכל הצדיקים האמתיים והקדושים והנראים והתמימים שהיו בכל הדורות עד היום הזה, עמדו נא עוררו נא פלכם מקטן ועד גדול. אל תחרישו ואל תשקטו. התעצבו נא בעזרתנו בעת צרה הזאת.

השתדלו ותרבו תחנה ובקשה לפני מלך אל רם ונשא, זכר אהבתכם ויחיה ורעכם, ויבטל מאתנו כל גזרות קשות. (ובפרט גזרה רעה ומרה הזאת אשר כבר יצאה מלפניהם, לא תהא כזאת בישראל, שלא תאבד שארית יעקב), ואין לנו על מי להשען כי אם על רחמי השם יתברך ועל פחכם הגדול ותקדושו. אל תביטו על מעשינו אשר לא טובים, ועל חטאינו ועונותינו ופשעינו המרבים והעצומים כל כך כל כך, כי כבר סבלתם יסורים וצרות הרבה בשבילנו בחייכם. הביטו אל מעט דמעט טוב שנמצא בנו עדין, כי אפלו בפושעי ישראל הגורעים נמצאים כמה וכמה נקודות טובות, מפל שפן שגם עתה נמצאים קצת פשרים ויראים וצדיקים אמתיים, כי אין דור יתום, ותהלה לאל לא אלמן ישראל, "הקיצותי ועודי עמך".

חום וחמל ורחם ושמע קול צעקת ושועת עמך ישראל אשר צעקו לפניך אנשים ונשים וטף מיום שנשמע הגזרה המרה הזאת עד אשר כמה נפשות מתו ונחלשו על ידי זה. ואף כי עתה אנו מתרפים מלצעק ולשוב פראוי, הלא אתה ידעת חלישות כחננו, כי בשר ודם אנחנו ומהמר קרצנו ואתה יודע יצרנו כי מעשה ירך פלנו. בפרט בדורות החלופים האלה בגשמיות ורוחניות. רחם רחם בעל הרחמים, הושיעה הושיעה בעל הישועות. כי אין מי יעמוד בעדנו, שמך הגדול יעמוד לנו בעת צרה. הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלס בגוים, נחשכנו בצאן לטבח יובל, להרג ולאבד למכה ולחרפה, ובכל זאת שמך לא שכחנו נא אל תשכחנו. ראה את עמך מרודים מאד, ראה כי כל עקר צער ישראל הוא רק מחמת שרוצים להעביר אותם על דת ישראל חס ושלום, (מחמת שגזירה רעה זאת מביאה רבים מבני ישראל עוברים על דת, ורבים מבני ישראל מרוצים להמית את עצמם בידים חס ושלום מלעבור על דתך הקדוש, אך הם מתיראים אולי אין זה רצונך על פי ד"ת הקדושה), על פן הם הולכים חשכים עיפים ונרדפים, נאנחים ונדפאים מחפים למות עליך ואיננו, ועיניהם פלות כל היום לשמע איזה ישועה אמיתית. ועיניהם תלויות אליך לבד "בעיני עבדים אל יד אדוניהם, בעיני שפחה אל יד גברתה, פן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו. חננו יהוה חננו, כי רב שכננו בוי", יהמו מעיד ויפמרו רחמך עלינו, חוסה עלינו כרב המלתך ואל תשפך חרוך עלינו בזכות אבותינו ורבותינו הצדיקים האמתיים המעתירים אותך בעדנו תמיד. "שוב מחרון אפך, והנחם על הרעה לעמך".

גואל ומושיע פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, שמרנו והצילנו ופדנו מפל הצרות ומפל הדינים שבעולם (ובפרט מהצרות והגזרות אשר בעת הזאת, רחמנא לצלן רחמנא לשון).

ליום טוב

חוסה יהוה על שארית ישראל עמך והצילנו מפל רע, ומפל הגזרות קשות שבעולם ותסלק ותסיר ותבטל כל המושפטים והדינים מישראל עד שנופה על ידי כפול הדינים לשמחה גדולה שתגדיל השמחה עד שתגיע לתוך הרגלן שנופה לרקוד הרבה מתוך שמחה. "נגילה ונשמחה בישועתך", בשמחה וגלה רנה דיצה וחדוה (ובפרט בימי שמחה ויום טוב ימי חג (פלוגי) הקדושים הפאים לקראתנו לשלום, רחם עלינו וחזקנו לשמח בהם בכל עז, כי הם זמן שמחתנו. רב להושיע רחם עלינו והשמיענו בשורות טובות אמתיות מהרה שנתפטלו כל הגזרות הקשות למען נופה לשמח בשמחת החג הקדוש הפא עלינו לטובה, ולא יתערבב שמחתנו חס ושלום. רחם עלינו למען שמך, ושמחנו בחג הקדוש הזה הפא עלינו לטובה בשמחה גדולה בשמחה אמתית, בשמך הגדול והקדוש שנקרא עלינו. ויקים מקרא שכתוב: "בשמך יגילון כל היום, ובצדקתך ירומו". עד שנופה להמושיע השמחה מהחג הקדוש והגורא הזה על כל השנה פלה).

ותתחזקנו ותאמצנו להיות בשמחה תמיד, עד שנופה על ידי השמחה לשמירת הברית קדש באמת, פראוי לאיש הישראלי הנבחר מפל העמים והלשונות. וברחמך הרבים תשמר אתה בעצמך את בריתנו הקדוש מפל מיני פגמים שבעולם. ותעשה פנפלאותיך, ותזכנו ברחמך מהרה לתקון הברית בתכלית התקון הנבחר באמת כרצונך הטוב. כי בעצם נפלאותיך וטובותיך וחסדיך הרבים וכח וזכות הצדיקים האמתיים ששמרו את הברית בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, אני בטוח ונשען שתתקן אותי ואת כל ישראל, ותתפך הכל לטובה עד שגם כל הפגומים מאד מאד בפגם הברית יהיו בכלל תקון הברית באמת. כי ממך לא יפלא כל דבר.

חום וחמל עלי, חום וחמל עלי ועל כל חברתנו, ועל כל ישראל. חום ורחם עלינו, חום ורחם על בשתנו וכלפתנו אשר אנו נכזים בעיני עצמנו ונמאסים מאד עד אשר קשה לנו מאד לסבל את עצמנו. עזרנו והושיענו ופדנו וגאלנו עתה למען שמך. "שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. שמח נפש עבדך כי

אלוֹד יְהוָה נִפְשֵׁי אִשָּׁא. תִּשְׁמַעֲנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלַנָּה עֲצֻמוֹת דְּבִיתָ". הוֹשַׁע יְהוָה אֶת עַמּוֹד אֶת שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל, בְּכֹל פְּרִשְׁת הַעֲבוּר יִהְיוּ כָּל צְרִיכֵיהֶם לְפָנֶיךָ. אִפְלוּ בְּשִׁעָה שְׂאֵתָה מִתְמַלֵּא עֲלֵיהֶם עֲבָרָה כְּאִשָּׁה עֲבָרָה, יִהְיוּ כָּל צְרִיכֵיהֶם לְפָנֶיךָ לְרַחֵם עֲלֵיהֶם מִהֲרָה בְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. עֲשֵׂה רְצוֹנֵךְ בְּשָׂמִים מִפְּעַל וְתֵן נַחַת רוּחַ לְיִרְאֵיךָ מִתַּחַת וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה בְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. שְׁמַע שְׁוֹעַת עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל וְעֲשֵׂה מִהֲרָה בְּקִשְׁתֶּם. בְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, שְׁמַע צַעֲקַת עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל וְעֲשֵׂה מִהֲרָה בְּקִשְׁתֶּם. בְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. צְרִיכֵי עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל מְרִבִּים וְדַעֲתֶם קִצְרָה, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שְׁתַּתֵּן לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד בְּדִי פְּרִנְסָתוֹ, וְלְכֹל גֹּיָה וְגֹיָה דֵי מַחְסָרָה. בְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, "יִהְיוּ לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן":

תורה קע

כְּשֵׁיִשׁ לוֹ יִסּוּרִין מֵהֶם, הוּא נוֹשֵׂא אוֹתָם עָלָיו. אַךְ אִיךָ אֶפְשָׁר לַחֲמֹר לְשֵׂא עָלָיו כָּל־כָּךְ אֲנָשִׁים. אַךְ עַל־יְדֵי הַיִּסּוּרִין נִכְנַע גּוֹפּוֹ, כִּי כָּל הַיִּסּוּרִין נִקְרָאִים צָרוֹת, עַל־שֵׁם שֶׁהֵם מְצַרִּין וּמְעַיִקִין לְהַגּוֹף, וְכִשְׁנֹכַחַת הַגּוֹף עַל־יְדֵי הַצָּרוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה מְאִירָה וְנִתְגַּדֵּלָה הַנֶּפֶשׁ, כִּי בַּהֲפָנֵעַ הַחֲמֹר תִּגְדֵּל הַצּוּרָה, וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֹהָר (שֵׁלַח קסח): אָעֵא דְלֹא סָלַק בַּה נּוֹרָא, מְבַטְשִׁין לָהּ; גּוֹפֵא דְלֹא סָלַק בַּה נְהוֹרָא דְנִשְׁמַתָּא וְכוּ'. וְעַל־כֵּן נִקְרָאת צָרָה, לְשׁוֹן צוּרָה, כִּי עַל־יְדֵי הַצָּרָה

יִי מָה רַבּוֹ צָרֵי, רַבִּים וְכוּ' (תהלים ג):

כִּי כָּל אֶחָד לְפִי נִשְׁמַתּוֹ וּלְפִי עֲבוּדָתוֹ, כִּךָ יֵשׁ לוֹ יִסּוּרִים. יֵשׁ שֵׁיִשׁ לוֹ יִסּוּרִים מִבְּנֵיו וּמֵאָבִיו וּמִשְׁכּוֹ, וְיֵשׁ שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה גְדוֹלָה מִמֶּנּוּ, וְיֵשׁ לוֹ יִסּוּרִים מִשְׁכְּנָיִם רְחוּקִים, וְיֵשׁ גְּדוֹל מִמֶּנּוּ, וְיֵשׁ לוֹ יִסּוּרִים מִכָּל הָעוֹלָם, וְיֵשׁ לוֹ יִסּוּרִים מִכָּל הָעוֹלָם, וְכָל אֶחָד, עַל־יְדֵי הַיִּסּוּרִים נוֹשֵׂא עָלָיו הָאֲנָשִׁים שֵׁיִשׁ לוֹ יִסּוּרִין מֵהֶם, כִּי

אנשים, וזה: ה' מה רבו צרי - כל
מה שנתרבו צרי, רבים קמים עלי
- כי עלידיזה אני נושא ומקים
ומרים רבים לשרשם:

נכנע הגוף ומאירה הצורה. נמצא
שעלידי זה שיש לו יסורין וצרות
מאירה הצורה, הינו הנפש, והנפש
אפשר לה לשאת עליה כמה וכמה

תורה קעא

יתברר, ופושעים יכשלו בם, שאינם
עובדין בזה את השם יתברר, רק
שעלידיזה הם מבזין ומחרפין את
העולם, על שהם יודעין מזה השכל
החדש, והעולם אינם יודעין מזה.
וכמו ששמעתי: לחרפות ולדראון
עולם, הינו לחרף ולבזות העולם, כי
אינם משתמשין עם זה השכל
החדש, רק לבזות ולחרף העולם,
עלידי שהם יודעים מזה, והעולם
הם ריקים וחסרים מזה.

ורבים מישני אדמת עפר
יקיצו, אלה לחיי עולם ואלה
לחרפות ולדראון עולם. (דניאל יב).

עלידי שנתעורר שכל חדש
בעבודת השם, מה שלא
היה נודע עד עתה, עלידיזה רבים
מישני אדמת עפר יקיצו, אף אלה
לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון
עולם, כי צדיקים ילכו בם (הושע יד),
שעובדין עם זה השכל את השם

תורה קעב

מצד האדם עצמו, כי אור השם
יתברר שופע עליו תמיד, אך האדם

כל החסרונות שיש לאדם, הן בנים
או פרנסה או בריאות, הכל הוא

הַכְּבוֹד, כִּי כָּל מִה שֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא לֹא בָּרָא אֶלָּא לְכְבוֹדוֹ, כְּמוֹ
 שְׁכָתוֹב (ישעיה מו): לְכְבוֹדִי בָּרָאתִיו
 וְכוּ'. וְזֶה: מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ (שם ו);
 הֵינּוּ אִם הוּא מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ, שְׂאִינוּ
 כָּלֵל מִזֶּה הָעוֹלָם, אֲזִי מְקַבֵּל אֹר
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא הַכְּבוֹד. וְזֶה (משלי
 ג): כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחֵלוּ; כִּי הַחֲכָמָה
 מֵאִין תִּמְצָא (איוב כח), וְעַל-פֶּן הַחֲכָמִים
 שֶׁהֵם אֵין, זֹכִים לְכְבוֹד, עַל-יְדֵי
 שְׂאִינֵם עוֹשִׂים צַל לְהַפְסִיק, כִּי אֵין
 לָהֶם שׁוֹם גְּשָׁמִיּוֹת כִּנְל: **וּכְשֶׁהַשֵּׁם**
יִתְבָּרַךְ מְרָאָה פְּנִים שׁוֹחֲקוֹת -
 חַיִּים וְטוֹבָה לְעוֹלָם, וְלַהֲפֵךְ - לְהַפְּרָ,
 חֵס וְשָׁלוֹם. וְכֵן הַצְּדִיק, כְּשֶׁמְרָאָה
 פְּנִים שׁוֹחֲקוֹת, הוּא טוֹב, וְכֵן לְהַפְּרָ.
 וְזֶה: רֵאָה נִתְתִּי לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם אֵת
 הַחַיִּים וְאֵת הַטוֹב, אֵת הַמּוֹת וְכוּ',
 הֵינּוּ לְפָנִים שְׁלֹכֶם:

עַל-יְדֵי מַעֲשָׂיו הָרַעִים עוֹשֶׂה צַל
 לְעַצְמוֹ, שְׂאִין מְגִיעַ עָלָיו אֹר הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ, וְלִפִּי מַעֲשָׂיו כֵּן נַעֲשֶׂה הַצַּל
 הַמוֹנֵעַ אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמְגִיעַ לוֹ
 הַחֲסָרוֹן לִפִּי הַמַּעֲשֶׂה שֶׁעַל יְדֵה
 נַעֲשֶׂה הַצַּל. וְהִנֵּה הַצַּל הוּא מְדַבֵּר
 גְּשָׁמִי שְׁעוֹמֵד נֶגֶד דְּבַר רוּחָנִי (הֵינּוּ
 דְּבַר שֶׁהוּא דֵק מִמֶּנּוּ), כְּמוֹ גְּשֵׁם עֵץ וְאָבֶן
 נֶגֶד אֹר הַלְּבָנָה וְהַחֲמָה עוֹשֶׂה צַל,
 וְכֵן לְקוֹי חֲמָה וְלְבָנָה עַל-יְדֵי צַל
 הָאָרֶץ, וְכֵן הַחֲמָה בְּעַצְמָהּ נֶגֶד מִה
 שֶׁלְּמַעַלָּה מִמֶּנָּה, הוּא גְּשָׁמִיּוֹת,
 וְעוֹשֶׂה צַל נֶגְדוֹ, וְעַל-פֶּן הָאָדָם כִּפִּי
 גְּשָׁמִיּוֹתוֹ וְכִפִּי מַעֲשָׂיו, כֵּן עוֹשֶׂה צַל
 בְּעַצְמוֹ שְׁמוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ אֹר וְשִׁפְעַ שֶׁל
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. אֲבָל אִם הָאָדָם מְבַטֵּל
 עַצְמוֹ, וְאִינוּ כָּלֵל מִזֶּה הָעוֹלָם, אֲזִי
 אִינוּ עוֹשֶׂה צַל, וּמְקַבֵּל אֹר הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ. וְעַקֵּר אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא

תורה קעג

חיות ושרש, דהינו שיש עולם
 אמונה, שמשם נלקח האמונה,
 ועולם האמונה יש לו גם כן אמונה
 בהשם יתברך, וזה בחינת שרש
 האמונה, שהיא בחינת פנימיות

על ידי הפתב יכול הצדיק האמת
 להכיר הנפש ופנימיות
 הנפש של הכותב, והאמונה ושרש
 האמונה שלו. כי יש בחינת שרש
 האמונה, כי האמונה בעצמה יש לה

האמונה, והיא בחינת פנימיות הנפש, והכ' היא הנפש, כי הנפש והאמונה הם בחינה אחת, כמו שכתוב (ישעיה כו): נפשי אויתיך בלילה, וכתוב (תהלים צב): ואמונתך בלילות, ועל-ידי הכתב אפשר להכיר הנפש ופנימיות הנפש, שהיא בחינת פנימיות האמונה כנ"ל, בבחינת: אנכי, שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת קח): אָנָא נַפְשִׁי כְּתִבִּית יְהִיבִית, הינו שהכותב נותן נפשו בתוך הכתב, וגם פנימיות נפשו, כי איתא בזהר הקדוש: אני - נוטריקון: אָנָא נַפְשִׁי יְהִיבִית - דא שכינתא חיצונית, אנכי - דא שכינתא פנימיות^(א). נמצא, שהכ' מרמז על בחינת שכינתא פנימיות. וכן איתא ב"עץ-חיים" לענין התלבשות העולמות, שהכתר

היא פנימיות הנפש, והכ' היא בחינת פנימיות הנפש, כמובא לעיל^(ב), כי השכינה היא בחינת נפש, כידוע, נמצא, שעל-ידי הכתב, שהוא בחינת כ', נתגלה ונראה בחינת פנימיות הנפש, פנימיות האמונה, כנ"ל: והדבור שמדבר עם הצדיק האמת, הוא במעלה גדולה מהכתב, כי הכתב אינו רק פעלת הנפש, ומתוך הפעלה יכול הצדיק להבין מהות הנפש, והדבור הוא הנפש בעצמו, כמו שכתוב (שה"ש ח): נפשי יצאה בדברו, ואף-על-פי שהדבור הוא דבר שאין בו ממש, אף-על-פי-כן מחמת שהוא צדיק אמת, והדבור הוא מהות הנפש בעצמה, על-כן יכול לראות מהות הנפש בעצמה:

תורה קעד

בשהדינין, חס ושלום, גוברים על האדם, אין להמתפלל עבורו להזכיר שמו, שלא יתגברו הדינין, חס ושלום, וכמו דאיתא^(א),

שנח לא קרא לו אביו שם בעת לדתו משום שהיה אז העולם בדינין, ועל-כן לא רצה אביו לתן לו שם, כי על-ידי השם יהיה נפר

(א) עיין לק"ת להאריז"ל פרשת יתרו ובשג"ע אות כ'. (ב) בסימן ו, אות ב. (א) עיין זוהר נח דף סט. ובלק"ת להאריז"ל פרשת בראשית.

וּמְסִים בֵּין הַמְקַטְרָגִים, וַיּוֹכְלוּ
הַדִּינִים לְהַתְגַּבֵּר עָלָיו. וְזֶהוּ
כְּשֶׁהַתְּפִלָּל מִשָּׂה רִבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם
עַל מְרִים, לֹא הִזְכִּיר שְׂמָה, רַק אָמַר
סֵתֶם: אֵל נָא רְפֹא נָא לָהּ (במדבר י"ב); כִּי
מַחֲמַת שְׁהִיו הַדִּינִין גּוֹבְרִים עָלֶיהָ,
לֹא רָצָה לְהִזְכִּיר שְׂמָה בְּפְרוּשׁ כִּנ"ל.

וְאִף־עַל־פִּי־כֹן הָעֲלִים שְׂמָה בְּרַמְזוֹ
נִפְלָא בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ. כִּי נָא רְפֹא
בְּגִימְטְרִיא מְרִים יוֹכְבֵּד, מְכוֹן
מִמֶּשׁ, הִינּוּ שֵׁם הַחֹלָה וְשֵׁם אִמָּה,
שְׁצָרִיךְ לְהִזְכִּיר עַל הַחֹלָה
כְּשֶׁמִּתְּפַלְּלִין עָלָיו, אִף לֹא רָצָה
לְהִזְכִּיר בְּפְרוּשׁ, כִּנ"ל:

תורה קעה

שְׁתֵּהִיָּה מַחֲמַת שְׂמָחָה בְּשִׂמּוֹ יִתְבַּרְךָ.
כִּי בְּכִיָּה הוּא מִתְעוֹרֵר מִשֵּׁם ס"ג,
שְׂהוּא בְּבִינָה, וְעַל־כֵּן בְּכִיָּה
בְּגִימְטְרִיא הַמְלוּי שֶׁל ס"ג, כְּמוֹבֵא
בְּכַתְבֵי הָאֲר"י, הִינּוּ שְׁהַתְעוֹרְרוֹת
הַבְּכִיָּה תִהְיֶה מִשְׂמָחָה, כִּי בִינָה -
לְבָא, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: הֵלֵב מְבִיָּה; וְעַקֵּר
הַשְּׂמָחָה הִיא בְּלֵב, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תהלים
ד): נִתְתָּ שְׂמָחָה בְּלֵבִי; וּמִשֵּׁם צָרִיךְ
שְׁתֵּהִיָּה הַתְעוֹרְרוֹת הַבְּכִיָּה כִּנ"ל, וְעַל
יְדֵי זֶה נִמְתַּק הַבְּכִיָּה. וְהַבֵּן:

עַקֵּר מַעֲלַת הַבְּכִיָּה הוּא כְּשֶׁהִיא
מַחֲמַת שְׂמָחָה וְחֻדוּהָ, וְאֶפְלוּ
הַחֲרֻטָּה טוֹב מְאֹד שְׁתֵּהִיָּה מַחֲמַת
שְׂמָחָה, שְׁמַרְב שְׂמַחְתוֹ בְּהֵשֵׁם
יִתְבַּרְךָ, הוּא מִתְחַרֵּט וּמִתְנַעֵנַע מְאֹד
עַל שְׁמַרְד נִגְדוֹ בְּיָמִים הָרֵאשׁוֹנִים,
וּמִתְעוֹרֵר לוֹ בְּכִיָּה מַחֲמַת רַב
הַשְּׂמָחָה, וְזֶה עַקֵּר מַעֲלַת הַבְּכִיָּה,
שְׁתֵּהִיָּה מַחֲמַת שְׂמָחָה. וְזֶה בְּכִיָּה
הוּא רֵאשִׁי־תְבוּת: בְּשִׂמּוֹךְ יְגִילוֹן כָּל
הַיּוֹם (תהלים פט) - שְׁעַקֵּר הַבְּכִיָּה

תורה קעז

לבּו בלבּ הצדיק, ולבּ הצדיק הוא חלל, בבחינת: ולבי חלל בקרבי (תהלים קט). ועל פּן האויר של הרוח שטות הדבוק בלבּו, שלבו מלא מזה האויר, הוא בוקע ושובר לבּו בבְּהֵלָה ובורח לחוץ, מחמת שמצא מקום פּנוי בלבּ הצדיק, ועל־פּן על ידי שמגרש במהירות הרוח שטות מקרבו, על־ידי־זֶה יש לו לב נשבר, כי נשבר לבּו על ידי מהירות ובהלות הרוח שטות לצאת פּנ"ל, ועל־פּן לא מצא לפי שעה מקום לצאת, ועל־פּן נשבר הלבּ:

צריך האדם למהר מאד לגרש מקרבו הרוח שטות, מה שלבו מלא מרוח שטות הדבוק בו, וזה על־ידי שנתקשר להצדיק האמת. והתקשרות הינו אהבת נפש, מה שאוהב להצדיק מאד, ועל ידי זה נכלל לבּו בלבּ הצדיק. ולפי שלבו מלא מרוח שטות, והרוח הוא האויר, וטבע האויר לבקש לו מקום פּנוי לצאת שם, כמבאר אצל המחקרים, וכשמוצא האויר מקום פּנוי לצאת שם, הוא בוקע ושובר במהירות ובבהלה, ועל פּן כשנכלל

תורה קעז

אמתים, שיש להם פח, כששותין יין לפעמים, למחל עונות על ידי זה. פי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא ע), שׁיין יש לו שני בחינות: זכה -

ו'יאמור י! סלחתי בדברך (במדבר יד) - ראשיתבות פוסי. בדברך - דבר ראשי תבות: דשנת בשמן ראשי. פי יש צדיקים

כי שבטי יה עדות לישראל - על פגם הברית, (כמובא בפרוש רש"י פרשת פינחס):

בעלמא די ברא פרעותה וימליך מלכותה. מלכות הוא

בחינת כבוד, כמו שכתוב (תהלים קמה): כבוד מלכותך יאמרו; והוא בחינת רצון, כי רצונו של אדם זהו כבודו (ירושלמי פאה פ"א). וכשהאדם מסתפק ומתרצה ברצון השם יתברך, רק כמו שהוא יתברך רוצה, אזי ממליך מלכותה, כי עקר המלכות - מהרצון כנ"ל, וזהו: בעלמא די ברא פרעותה וימליך מלכותה - כי עקר המלכות הוא מהרצון כנ"ל. אבל כשרוצה האדם איזה רצון אחר חוץ מרצון השם יתברך, על ידי זה נעשה מלכות אחרים של העפונים, וכפי הרצון האחר, פן נעשה איזה מלכות לאיזה עפונים, כי צריך האדם לבטל רצונו לגמרי נגד רצון השם יתברך, שלא יהיה לו שום רצון אחר, רק כמו שרוצה השם יתברך, הן שיהיה לו ממון ובנים, הן לאו חס ושלוה, והן כל שאר הרצונות, לא ירצה שום רצון אחר, רק כמו שרוצה השם יתברך: יתגדל ויתקדש שמה רבא. יתגדל - תגי דל, שהוא: תגי, פתר. דל, בחינת יעקב שהוא עקב בחינת דל. ובחינת ישראל הוא בחינת תגי,

נעשה ראש, וכשנעשה ראש שהוא בחינות מחין, על ידי זה הוא יכול לכפר עוונות, כמו שכתוב (משלי טז): ואיש חכם יכפרנה, וזהו: ויאמר ה' סלחתי פדברך, כי "דבר" הוא ראשי תבות: ד'שנת ב'שמן ר'אשי כנ"ל, שהיא בחינת שלמות המחין, (שהם בחינת שמות ל): שמן משחת קדש, בחינת (תהלים קלג): פשמן הטוב על הראש, (פידוע). וזהו: ויאמר ה' סלחתי פדברך, שהוא ראשי תבות כוסי כנ"ל. וזהו: סלחתי פדברך, שהסליחה כד'ב'ר'ך דיקא. כפי בחינת דשנת בשמן ראשי שאתה זוכה, הינו כפי המחין שזוכה הצדיק האמת על ידי שתית הינו, כמו כן זוכה לסליחות עוונות, כי עקר הסליחה - על ידי החכמה והמחין הקדושים שמקבל בבחינת: ואיש חכם יכפרנה כנ"ל. וזהו: דשנת בשמן ראשי כוסי רוייה (תהלים כג), בחינת: באנו באש ובמים ותוציאנו לרוייה (שם סו); כי כן היה אצל העגל (שמות לב): וישרף את העגל וכו' ויזר על פני המים: האמנם אלם (תהלים נח) - שנעשה האמנות אלם, שאין לו דבור להתפאר, כי צריכין לעשות דבור להאמנות, שייכל להתפאר למעלה, ונעשה אלקים. פי י"ה הם המחין, וזה תלוי בשמירת הברית,

הנוראים, לא זכינו שיבארם לנו היטב, כדרך תמיד, רק אמרם במהירות בדרך רמז בעלמא, ורמז לנו כאן כל הכונות של קדיש המבארים בכונות האר"י ז"ל וכנ"ל. ואין אתנו יודע עד מה באור הדברים האלה):

פי שרית עם אלקים וכו' (בראשית לב). ויתקדש - ת"ק שדי. רבא - באר. ומשביע לכל חי רצון: (כל אלו הדברים לא נכתבו מהם פי אם ראשי פרקים, כי בשעת אמירת אלו הדברים

תורה קעה

פי שרש נקדות כל המצוות היא השמחה, פי (תהלים יט): פקודי ה' ישרים משמחי לב; וכל מצוה מתר"ג מצוות יש לה איבר מהשמחה, כל מצוה לפי בחינתה, ועל כן אם פגם באיזה מצוה, הן מצוות עשה או לא תעשה, אזי כששמח ועובר והולך בקומת השמחה, אזי כשפוגע בזה האיבר שהוא פנגד אותה מצוה שעבר, אי אפשר לו לשמח שם, מחמת שפגם שם באותה המצוה שנקדחה שמחה כנ"ל, ואדרבא, יש לו דאגה, שהוא הפך השמחה, בבחינת (שם לח): אדאג מחטאתי; ועל כן על ידי זה מרגיש ונזכר החטא שעשה מקדם. אך על ידי רבוי המצוות, כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון (חגיגה כז), על ידי זה נתבטל הדאגה של

דע פי צריך דוקא ודוי דברים, פי צריך לפרט את החטא, וצריך להתודות בדבורים בכל פעם על כל מה שעשה. ויש לזה מניעות רבות; לפעמים נשכח מאתו החטא, ויש שיכבד עליו מאד וקשה לו להוציא הדבור להתודות, ועוד מניעות רבות. וצריך לזה שמחה של מצוה, כגון חתנה של מצוה או שאר מצוה בשמחה. פי שמחה הוא קומה שלמה מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, ועל כן כשהוא שמח או מרקד, צריך לראות שיעבר בכל השמחה, מראש ועד עקב, פי לפעמים השמחה רק ברגליו, ולפעמים בלב, או בהמחיו, בחינת (ישעיה לח): ושמת עולם על ראשם; אך עקר השמחה - שיעבר בכל השמחה, הינו בכל הקומה שיש בהשמחה. וצריך לזה מצוות רבות,

החטא, המונעת השמחה, כי רבוי אור השמחה של רבוי מצוות שלו נתלהב ומבטל המניעות של החטא. ואזי יכול להתודות, ועל ידי ודוי דברים נתתקן עולם הדבור, כמבאר במקום אחר (לעיל בסימן ע"ח), כי פגם החטא - בנפש, והנפש הוא בחינת הדבור, בבחינת (שה"ש ה): נפשי יצאה בדבורי; ועל פן צריך להתודות בדבורים דוקא, לתקן ולבנות פגם הדבור, כמו שפיתוב (הושע יד): קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ועין במקום אחר (שם). ועל ידי שנתקן ונבנה הדבור על ידי ודוי דברים, על-ידי-זה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, שנתעורר הקול דלעלא ונתיחד עם

הדבור, כי צריך התעוררות תחתון, הינו לבנות הדבור, ועל-ידי-זה מתעורר ומתאנה הקול ומתיחד עם הדבור. וזה בחינת (תהלים קג): עושי דברו לשמע בקול דברו, ואיתא בזהר (לך לך דף טז): זכין למשמע קלין מלעילא; הינו על-ידי "עושי דברו", שמתקנין הדבור, על ידי זה "לשמע בקול דברו" - שנתעורר הקול להתיחד בדבור, וזכין למשמע קלין וכו'. (ויש בזה עוד דברים נפלאים בענין שמיעת קול נגינה וקול כלי זמר), וזה (ישעיה נא): ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה. הינו שנמצא בתוך הששון ושמחה, תודה, בחינת ודוי דברים, וקול זמרה, כנ"ל:

תפילה פט

"אודה יהוה מאד כפי, ובתוך רבים אהללנו, כי יעמד לימין אביון להושיע משופטי נפשו". רבוננו של עולם חנון המרבה לסלח, הרוצה בתשובה, למדני איד להודות לך עתה, ואיד לשמח נפשי עתה, באפן שאזכה על ידי השמחה להתודות לפניך ולפרט את כל חטאי לפניך, שעשיתי מעודי עד היום הזה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת. רבוננו של עולם אב הרחמים, אתה יודע כי חרה תקועה בלבי מסטרא חדא, ועציכו מסטרא חדא, וגדל השמחה והחדרה שיש לי לשמח על חלקי, הוא בלי שעור וערך ומספר, אשר זכיתי ברחמיך הרבים

להיות מזרע ישראל, עם הנבחר מפל העמים, ומרוממים מפל הלשונות. אשר אתה מחבב אותנו בכל לשונות של חבה, ואתה אוהב עמך ישראל אהבה רבה ואהבת עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים. ומאהבתך ומחמלתך את עמך ישראל, הרבית לנו תורה ומצות, אשר אין קץ להשמחה שיש לנו לשמח ולשיש ולגיל מאוד בכל מצוה ומצוה, המושכינן את הנפש ומשמחין את הלב, כמו שכתוב: "פקודי יהוה ישירים משמחי לב". אבל מרבוי עוונותי ופשעי העצומים, נופלים עלי בכל עת עצבות ודאגות ומרה שחורה, "כי עוני אני אדאג מחטאתי". ואתה יודע כי זאת העצבות והמרה שחורה מזיק מאוד לעבודתך, כי מחמת העצבות נפטרם לבי ונתבלבל דעתי עד שאיני יכל להתעורר לשוב אלך באמת. ואפלו להתודות לפניך ולפרט חטאי ולפרש שיחתי לפניך, קשה מאוד וכבד עלי, מחמת שנפטרם לבי על ידי העצבות והמרה שחורה:

על בן פאתי לפניך מלא רחמים, אדון השמחה והתורה, שתרחם עלי ותלמדני איך לשמח נפשי בכל עת. כי כבר למדתנו ברחמיך הרבים על ידי צדיקים הקדושים, שאפלו אם האדם הוא כמו שהוא, אפלו אם עשה מה שעשה, וגם עתה הוא כמו שהוא, אף על פי בן באשר הוא שם, הוא מחיב להכריח עצמו בכל הפחות, להרחיק העצבות ולשמח את נפשו בכל עת, על אשר זכה על כל פנים להיות מזרע ישראל. וגם צריך לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות מפל המצות הרבות שזכה לעשות מעודו, כי כל אחד ואחד מישראל יש לו מצות רבות, כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון, וכזה ראוי לשמח ולשוש הרבה כל אחד מישראל, אפלו הפחות שבפחותים, והגורע שבגורעים:

מרא דעלמא כלא, אדון הנפלאות, אבי אב תרחמן, אשר עו ותורה במקומך, היה בעזרי והושיעני, שאזכה לאסוף ולקבץ כל חלקי השמחה מפל המצות והנקודות טובות שזכיתי ברחמיך מעודי עד היום הזה. ויתקבצו אלי כל חלקי השמחות האלו יחד, ויתגברו בכל עו על העצבות והמרה שחורה של עוונותי הרבים, עד שאזכה על ידי זה לשמח בכל עו תמיד. ואזכה להתגבר ולהתחזק בשמחה ותורה תמיד, בכל מיני דרכים ועצות אשר למדתנו על ידי צדיקיך הקדושים. ותעזרני להתגבר בשמחה גדולה כל ימי, עד שאזכה לרקוד מחמת שמחה.

ותזכני לשמחה של מצוה תמיד, הן לשמח בשמחת חתנה של מצוה לשמח חתן וכלה הכשרים, הן לשמח בשאר שמחות של מצוה ותהיה בעזרי

ותושיעני תמיד להיות שמח בכל עת בשמחה של מצוה בְּחֵדוּה גְדוֹלָהּ וּבְשִׂמְחָה רַבָּה כָּל כֶּד, עַד שְׂאוֹזֶה לְרַקֵּד הַרְבֵּה מִחֵמַת שִׂמְחָהּ. וְאִזְכֶּה לְשִׂמְחָה וְלְרַקֵּד כָּל כֶּד, עַד שְׂאוֹזֶה לִילֵךְ וְלַעֲבֹר בְּכָל קוֹמַת הַשִּׂמְחָה וְהַרְקוּדוֹן, שְׂפִלְיָה מִרַמ"ח אַבְרָם וְשִׁס"ה גִּדְיוֹן. כִּי הַשִּׂמְחָה הִיא שֶׁרֶשׁ נִקְדַּת כָּל הַתַּרְ"ג מִצּוֹת שְׁבַתוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׂרָיִם מִשְׁמַחֵי לֵב":

זִכְנֵי בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים שִׁיתְלַחֵב כִּי הַשִּׂמְחָה שֶׁל כָּל הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת הַאֲמִתוֹת שְׂבִי מִכָּל הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר זָכִיתִי מֵעוֹדֵי בְּחֵסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, עַד אֲשֶׁר תֵּאָוֵר הַשִּׂמְחָה בְּאוֹר גְּדוֹל וְנִפְלָא, עַד אֲשֶׁר יִתְבַּטְּלוּ עַל יְדֵי זֶה הַחֲשֵׁךְ וְהַמְנִיעָה וְהַדְּאָגָה וְהַעֲצָבוֹת שֶׁל רַבּוֹי הַחֲטָאִים וְהַעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים הַעֲצוּמִים שֶׁחֲטָאתִי וְשִׁעוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְאִם הֵם רַבִּים וְעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד, עִם כָּל זֶה מִדָּה טוֹבָה מְרַבָּה. וּבְכַחֵךְ הַגְּדוֹל אֶתָּה יָכֵל לְהוֹסִיף אוֹר גְּדוֹל בְּהַשִּׂמְחָה שֶׁל הַמִּצְוֹת וְהַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת שְׂבִי, עַד אֲשֶׁר יִתְגַּבְּרוּ עַל הַחֲשֵׁךְ וְהַדְּאָגוֹת וְהַעֲצָבוֹת שֶׁל רַבּוֹי הַעוֹנוֹת שְׂלִי, עַד שִׁיתְבַּטְּלוּ הָרַע לְגַבֵּי הַטוֹב, שִׁיתְבַּטְּלוּ עֲצָבוֹת הַעוֹנוֹת כִּנְגַד שִׂמְחַת הַמִּצְוֹת. וְאִזְכֶּה לְשִׂמְחָה וְלְרַקֵּד הַרְבֵּה בְּשִׂמְחָה שֶׁל מִצְוֵה תְּמִיד, עַד שְׂאוֹזֶה לְשִׂמְחָה שְׁלֵמָה בְּאֲמַת, וְלַהֲשִׁילִים כָּל קוֹמַת הַשִּׂמְחָה וְהַרְקוּדוֹן בְּשִׁלְמוֹת בְּאֲמַת. וְעַל יְדֵי זֶה תִּזְכְּנֵי בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים, לְהַתְּנוּדוֹת לְפָנֶיךָ בְּכָל עֵת, וּלְפָרַט אֶת כָּל חֲטָאֵי בְּפִרוֹשׁ בְּפֶה מְלֵא. וְאֵל יִמְנַעֵנִי מִזֶּה שׁוֹם מוֹנַע וְעוֹבֵב. וְאֵל יַעֲבִירֵנִי הַשְּׂכָחָה לְשַׁכַּח אוֹיֵה חֲטָא מִלְּפָרְטוֹ לְפָנֶיךָ. וְאֵל יִבְלַל אוֹתִי מִזֶּה שׁוֹם בְּלִבּוֹל. רַק אִזְכֶּה לְהַתְּנוּדוֹת לְפָנֶיךָ בְּאֲמַת וּלְפָרַט אֶת הַחֲטָא בְּפִרוֹשׁ. וְאֶתָּה מְלֵא רַחֲמִים תְּהִיָּה בְּעוֹרֵי, שְׂאוֹזֶה עַל יְדֵי וְדוֹי דְּבָרִים לְבָנוֹת וְלַהֲשִׁילִים אֶת הַדְּבִיבּוֹר בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת. וְעַל יְדֵי זֶה יִתְעוֹרֵר הַקּוֹל הָעֲלִיּוֹן וְיִתְיַחַד עִם הַדְּבִיבּוֹר בְּיַחֲוֹד שְׁלָם, בְּאִפֵּן שִׁיתְתַּקְּנוּ עַל יְדֵי זֶה כָּל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹי וּפְשָׁעֵי שֶׁחֲטָאתִי וְשִׁעוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְתִמְלֵא כָּל הַשְּׁמוֹת שֶׁפָּגַמְתִּי בְּשִׂמְךָ הַגְּדוֹל:

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מִי יִשׁוּם לִי פֶה לְדַבֵּר עִתָּהּ, לְפָרַשׁ עִתָּהּ כָּל שִׁיחִתִּי לְפָנֶיךָ. אִיךְ לֹקַחְתִּין כִּחַ עִתָּהּ לְשַׁפֵּךְ לִבִּי כְּפִיּוֹם נֹכַח פָּנֶיךָ יְהוָה. רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, "מְלִכֵי וְאֱלֹהֵי אֱלִיךְ אֶתְפַּלֵּל", לְפָנֶיךָ אִיךְ לְנַצַּח אוֹתָךְ, שְׁתַּחֲוִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֲמַת. אָבִי צוּרֵי גּוֹאֲלֵי וּפּוֹדֵי, הַצּוֹפֶה לְהַטִּיב אַחֲרֵיתִי, עוֹרְנֵי בְּרַחֲמֵיךְ הַעֲצוּמִים וּבִישׁוּעָתְךָ הַגְּדוֹלָהּ, וּבְדַרְכֵי עֲצוּתְךָ הַנִּפְלְאוֹת, שְׂאוֹזֶה לְהוֹיֵת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד. "שִׂמְחָה נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ כִּי אֱלִיךְ יְהוָה נֶפֶשׁ אֲשֵׁא". חֲזַקְנִי וְאִמְצָנִי לְהַתְּנַבֵּר בְּכָל פֶּעַם עַל הַעֲצָבוֹת, לְהַגְּבִיר הַשִּׂמְחָה עַל

העצבות. ותחזק אותי בכל מיני שמחות, ותשמח את נפשי בכל דרכי השמחה אשר למדו אותנו רבותינו הקדושים, באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד. ולא אניח את העצבות להתקרב אלי בשום אפן. ולא יהיה שום פח להעצבות והמרה שחורה לממטם את לפי חס ושלום, ולא לבלבל את דעתי רק אזהרה להתגבר בכל עת בשמחה גדולה וחדוה רבה, עד שאזכה מתוך השמחה להתנדות לפניך בפה מלא, ולשפך לבי כמים נוכח פניך יהוה, ולפרש כל שיחתי לפניך בכל יום, בלב נשבר ונדבא פראוי לי. ואחר כך תכף אחזר אל אל השמחה ביתר שאת ויותר עז, ולהרבות בשמחה יתרה בכל פעם בכל עז ותעצמות, עד שאזכה לשוב אלך באמת, ולעבד אותך תמיד "בשמחה ובטוב לבב מרב כל". כי בשם קדשך הגדול והנורא בטחתי שאתה יכל לעזר לי גם עתה להתגבר בשמחה תמיד. אגילה ואשמחה בישועתך. "אשמחה ואעלצה בך אזמרה שמך עליון". ותמשיך עלינו השמחה ממקור השמחה, מהשמחה העתידה והמוכנת לבוא עלינו בקרוב על ידי משיח צדקנו, כמו שכתוב: "כי בשמחה תצאו ובשלום תוכלון החרים והנגעות יפצחו לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף". ותמהר ותחיש לנאלנו, ותנחם ותשמח אותנו ואת כל עמך ישראל במהרה בימינו, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "כי נחם יהוה ציון, נחם כל חרבותיה, וישם מדברה בעדן וערבתה בגן יהוה, ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה". אמן ואמן:

תורה קעט

שפנגד כל מיני מחלקת, הן בגשמיות הן ברוחניות, שאינו יכול להתפלל או לעשות מה שצריך בעבודת השם, פי הכל בכלל מחלקת, שעומדים וחולקים עליו ורוצים לבטל דעתו ורצונו מה שרוצה לעשות. וכדי לבטל המחלקת מאיזה בחינה שתהיה ולעשות שלום, עליזה צריך תענית. וזה מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ב): מרבה צדקה - מרבה שלום. צדקה הוא בחינת

הן בגשמיות הן ברוחניות, שאינו יכול להתפלל או לעשות מה שצריך בעבודת השם, פי הכל בכלל מחלקת, שעומדים וחולקים עליו ורוצים לבטל דעתו ורצונו מה

תענית, פי עקר התענית הוא צדקה, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ברכות 1): אגרא דתעניתא צדקתא, פי בחינת המחלקת הוא רצון אחר שעומדים עליו לבטל רצונו, וסגלת התענית איתא בזהר (אחרי סח), "בעצם היום הזה תענו את נפשתיכם" - שמעלת התענית לאכנעא לבא לאדבקא רעותא דלבא לקדשא בריך הוא, שעל ידי התענית נכנע ונחלש הלב ונתבטל כל הרצונות האחרים שלו מפני רצון הקדוש ברוך הוא, לאדבקא רעותא דלבא וכו', ועל-כן על ידי זה נתבטל המחלקת, שהוא בחינת רצונות אחרים שלא כרצונו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ב): בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך; ועל-ידי התענית כבר נתבטל רצונו מפני רצון השם יתברך כנ"ל, על כן נתבטל רצון אחרים מפני רצונו, ונתבטל המחלקת, ונעשה שלום, כנזכר לעיל: מרבה צדקה - מרבה שלום. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ראש השנה יח): צום הרביעי וצום החמישי וכו' יהיו לששון ולשמחה. קרי לה צום וקרי לה ששון וכו', אלא כשאין שלום - צום. הינו כשאין שלום ויש מחלקת, אזי

צום, פי צריך לזה תענית כנ"ל, ועל-ידי התענית נעשה שלום. ואזי כשיש שלום - ששון ושמחה, פי על-ידי התענית נבנה קומת וחיות השמחה, פי מעלת התענית - שמעורר ומחיה מתים, הינו הימים שעברו בחשך, ואין להם שום חיות, פי כל יום ויום נמשך עליו שפע מלמעלה, וכשעושה בזה היום מצוות ומעשים טובים, אזי מחיה היום וממשיך לו חיות ושפע רב מלמעלה, אך אם, חס ושלום, אם אינו עושה בו מצוות, אזי אינו יורד עליו שפע מלמעלה כפי-אם בצמצום גדול מאד, רק כדי חיונו בצמצום, וכשהוא נוטל זה היום ועושה בו, חס ושלום, רע, אזי מוריד ומיניק ומוציץ השפע המעט שיש בזה היום, עד שמוציץ גם עצם החיות שיש להיום בעצמו, מלבד השפע הבא מלמעלה דבר יום ביומו, פי כל יום הוא בריאה, ויש לו חיות עצמו מלבד השפע, והוא מוצץ גם חיותו העצמי של היום, עד שנשארו הימים הללו פגרים מתים, כמו משל התינוק היונק משדי אמו, כל זמן שיש לה חלב - יונק החלב, וכשנפסק החלב - מוצץ דמה וחיותה ממשי, אך על-ידי התענית הוא מעורר ומחיה הימים הללו,

עניתנו. עניתנו - לשון תענית, הינו שתיה השמחה כימות התענית, כי כפי ימי התענית, פן מחיה הימים הראשונים במצוות ומעשים טובים שלו, וכן נבנה השמחה פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סו): כשיש שלום - ששון ושמחה, כי כשיש שלום, הינו על-ידי התענית פנ"ל, על-ידי-זה ששון ושמחה פנ"ל, בחינת: שמחנו כימות עניתנו, כפי ימי התענית פן השמחה: גלמי ראו עיניך וכו' ימים יצרו (תהלים קלט). כל יום הוא יצירה בפני עצמו. ולו אחד בהם - זה יום הכפורים, כמו שפרש רש"י שם, שהוא תענית שמחיה כל הימים, כי יום הכפורים הוא פללות כל הימים, ועליו נאמר: בעצם היום הזה תענו את נפשתיכם; הינו הרצונות, כמו שכתוב בזהר הנ"ל: לאכללא פלא גופא ונפשא ולא תפגעא בהאי יומא ויהא רעותא דילהון בקדשא בריך הוא וכו'. כי נפש הוא בחינת רצון, והעקר - להכניע הרצון, וזה: בעצם היום הזה - על-ידי פנימיות העצמיות של היום, שהוא כלול מכל הימים, תענו וכו', פנ"ל:

והכל לפי התענית. ויש להבינו בגשמיות, כי כשמתענה, נמצא אין לו חיות וכח מזה היום, מאחר שאינו אוכל ושותה בו, ואף-על-פי כן עובד את השם. נמצא שעובד השם בפח שיש לו מאתמול, כי בלא זה מאין לו פח, נמצא שעובד היום בפח של אתמול, על-פן מביא חיות באותו היום של אתמול. ואחר-כך כשמתענה עוד, ואזי אין מספיק לו פח של אתמול, כי כבר נחלש הגוף, ואז צריך להשתמש בכח של ימים הקודמים למפרע עוד, נמצא שמביא בכל פעם חיות והארה לימים הראשונים שנפלו ומתו, עד שאפשר להתענות כל כך, שיצטרך להשתמש בכח של הימים שינק משידי אמו, ואזי מחיה ומאיר כל הימים. ועל-פן על ידי התענית נבנה קומת השמחה, שהיא החיות ונקדות של כל המצוות, כמבאר במקום אחר^(א). (זה הענין לא באר היטב, והעקר שעל-ידי התענית, על ידי מה שמוציא הפח של כל יום ויום שעבר ומכניס אותו בעבודת ה', ומחיה כל הימים המתים שפגם בהם פנ"ל, על-ידי-זה נבנה השמחה פנ"ל).

וזה שכתוב (תהלים ז): שמחנו כימות

תפילה קג

יהוה אלהים אמת יחיד קדמון, חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, טוב ומטיב לבל, צופה לרשע וחפץ בהצדקו, קורא הדורות מראש, הרוצה בתשובה, רחם עלי למען שמך ולמען אבותינו הקדושים, והחזירני בתשובה שלמה לפניך, ועשה את אשר בחקך אלך ואת מצותיך אשמר מעתה ועד עולם:

רבונו של עולם מלא רחמים יודע תעלומות, מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה חדשות, בעל מלחמות, זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות, נורא תהלות, אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אשר אתה עושה בכל יום תמיד נסים ונפלאות חדשות גדולות ונוראות מאד מאד, אשר נעלמו ושגבו מאתנו מאד. כי אין אנו יודעין עצם גדלתך ונפלאותיך אשר אתה עושה בעולם בכל עת, וכל עסקיך ונפלאותיך וטובותיך בכל יום ובכל עת ובכל שעה, כלם באחד אינם כי אם בשביל התכלית הטוב האמת, שהוא כדי לסבב סבות שנוכח להתקרב אליך ולשוב אליך בתשובה שלמה באמת, שזהו עקר תכלית הטובה האמתית שבכל הטובות. ורק אתה בעצמך יודע כל מה שאתה עושה חדשות בכל יום בשביל להחזירני אותי ואת כל ישראל בתשובה שלמה באמת, כדי לטהר ולתקן נפשנו ורוחנו ונשמותינו, כדי שיטהרו נפשות עמך ישראל מזהמתם. ובכל יום ובכל עת ובכל שעה אתה עושה נפלאות חדשות לגמרי בשביל זה, כי אין יום דומה לחברו, ובכל יום ובכל עת ובכל שעה ורגע, אתה מפליא לעשות לשנות הנהגת העולמות בשנויים רבים ונפלאים עד אין קץ וסוף, והכל לטובת העולם, לטובתם האמתית והנצחית, כדי לרמוז להם רמזים בכמה בחינות ואפנים שונים בלי שעור לקרא את כל אחד ואחד מכל מקום שהוא שם בעת וברגע הזאת, לקרבו אליך באמת. כי רק זהו טובה באמת, ואין שום טובה אחרת בעולם וולתה בלל.

והנה אני מודה ומתודה לפניך אבי אב הרחמן המלך הטוב והמטיב לכל, על כל החסדים והטובות והישועות והנפלאות אשר עשית עמי מעודי עד היום הזה, אשר אחר כל מה שעבר עלי, ואחר כל מה שעברתי בשוגג ובמזיד באנס וברצון, ואחרי כל אלה, עדין לא כלו רחמיך ממני, ואתה מעוררני ומחזקני עדין לצפות לישועתך, ולסדר דברי אלה לפניך. מלבד מה אשר אתה מוּפְנֵי כָּל יום בנקודות טובות ונוראות לקדשני בקדשת ישראל בקדשת מצותיך הנוראות, אשר אתה מוּפְנֵי כָּל יום לחטף בזה העולם הכלה והנפסד, החולף ועובר כהרף עין, מה רב טובך אשר עשית עמי, "מה אשיב ליהוה כל תגמולוהי עלי". על פן מצא עבדך את לבו עדין להתחנן לפניך, ולהשתטח מול רחמיך וחסדיך.

ובכן באתי לפניך בעל הרחמים, בעל הישועות, "גדול העצה ורב העלילה", שתורני באמת דרכי התשובה, ותהיה עמי תמיד, ותדריכני בכל עת ושעה בדרך הישר באמת, באפן שאזכה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה. ותורני ותלמדני הדרך האמת לאמתו אידך להתנהג בענין התענית. אשר גלית אזננו בכמה מקומות בדברי רבותינו וזרונם לברכה גדל עצם מעלת הצום והתענית שהוא עקר התשובה, אבל לעמת זה נמצא בכמה מקומות שאסור להתענות בלי רשות החכם האמת. ובפרט מי שהוא בן תורה שהזהירו עליו רבותינו וזרונם לברכה בכמה מקומות שלא ירבה בתענית שלא יתפטר מדברי תורה. ואתה יהוה אלהים אמת, לפניך נגלו כל תעלומות לב, וכל הספקות שיש בלבי על זה, ומלבד רבוי המוניעות שיש לי על ענין התענית מצד פכד הענין בעצמו, נוסף לזה רבוי מניעות המוח מצד הספקות הרבים שבלבי על ענין התענית באשר הוּפְנֵי רחמיך לפניך.

על פן באתי לפניך מלא רחמים, שתופני לידע בכל עת אידך להתנהג בענין זה ובכל הענינים הנוגעים לעבודתך. ולא אבלל את דעתו הרבה באלו הספקות, כדי שלא לבטל עצמי ממועט עבודתי, רק אזכה מאתך לשוב הדעת אמת. ותדריכני באמתך ותלמדני בכל עת אידך להתנהג בכל הענינים ובפרט בענין זה של תענית. ואזכה על ידי התענית להכניע ולבטל גשמיות גופי הרע, ואזכה לבטל המחלקת הגדולה ולהמשיך שלום גדול בכלליות ובפרטיות. הן עצם המחלקת מבני העולם, שהם קמים תמיד פנגד רוצים לכנס בקדשת ישראל באמת, שעומדים פנגדם פמה מיני חולקים ומונעים ומלעינים בכמה אפנים, להטותם מנקדת האמת. הן עצם המחלקת שבלב, שכל מה שאנו רוצים לעשות

בעבודתך מונעים אותנו הרבה מאד בלי שעור, אשר כמעט "בשל פח הסבל",
 כי כל מה שאני רוצה להתגבר לטהר מחשבותי ורעיוני, מתגברים פגגדי לבלולים
 רבים במחשבות זרות ורהורים רעים, אשר כל זה נקרא מחלקת. וכנגד כל אלו
 המחלקות צריכין תעניות, פאשר גלית לנו בהתורה הזאת.

על בן רחם עלינו למען שמך, והורני ולמדני ופני לשום אל לפי להבין
 ולהתענות הרבה פרצונך הטוב באמת, באפן שאזכה על ידי התעניות
 להכניע ולבטל כל מיני מחלקת, ואזכה להכניע ולבטל כל הרצונות הפגומים שלי
 לבטל פלם פנגד רצונך ולדבק לפי באמת אליך ולעבודתך האמתית, ולא אסור
 מרצונך ימין ושמאל, מעתה ועד עולם, ועל ידי זה תעני שיתבטלו כל רצונות
 אחרים של המונעים והחולקים פנגד רצוני, ולא יהיה כח לשום מונע וחולק
 לבטלני חס ושלום מעבודתך האמתית אפלו פחוט השערה. ויתבטלו כל מיני
 מחלקת שבעולם. הן מחלקת מבני העולם, הן מחלקת שבלבי הכל ותבטל לגמרי,
 ואזכה לשלום גדול באמת בכל תבחינות, באפן שאזכה לשוב אלך באמת. ולהיות
 פרצונך הטוב תמיד באמת מעתה ועד עולם:

ותפני ברחמיך הרבים לשמחה גדולה רבה ועצומה תמיד לשמך ולעבודתך,
 "שמחנו בימות עניתנו שנות ראינו רעה":

ליום הכיפורים

ותפני ברחמיך הרבים לקבל יום הכפורים הקדוש בקדשה גדולה ובשמחה רבה
 וחדוה עצומה, ואזכה לקיים כל החמשה ענויים ביום הכפורים בתכלית
 השלמות פראוי, ולהתפלל כל החמשה תפלות ביום הכפורים בכונה עצומה
 ונוראה ולהתנדות בכל מיני ודוים, ולהתחרט על העבר פחרטה גמורה ולעזוב
 באמת דרכי הרע ומחשבותי הרעות והמבלבלות, ולקבל עלי בקבלה חזקה ונכונה
 לכל אשוב עוד לכסלה, ולבל אעשה עוד הרע בעניך פאשר עשיתי, ולשוב
 בתשובה שלמה לפניך באמת בשמחה ביראה ואהבה, ולבפות הרבה מתוך
 שמחה:

מלא רחמים, זפני לקדשת יום הכפורים האים והנורא והנשגב מאד, כי הוא יום
 זה גדול וקדוש ונורא ואירי, יום אחד בשנה, אשר פחרת בו לעמך,
 לסלח עונותיהם ולכפר פשעיהם ביום הנורא הזה, רחם עלינו ותפנו לקבל יום

הגדול והנורא הזה פראוי ולשוב בתשובה שלמה באמת, באפן שתסלח ותמחל ותכפר לנו על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו העצומים והרבים והקבדים יותר מחל הים. ותעזרנו בזכות עצם קדושת היום הקדוש הזה, ובזכות התענית הקדוש של יום הנורא הזה, יום צום הכפורים, שנוזפה על ידי זה להכניע אצלנו כל הרצונות אליך תתברך. להכניע ולשפר ולבטל כל מיני רצונות שלנו כנגד רצונך, עד שלא יהיה לנו שום רצון ולא שום תאוה כנגד רצונך כלל, באפן שנוזפה להיות כרצונך תמיד, ולכלי לסור מרצונך ימין ושמאל. ועל ידי זה נוזפה שאתה ברחמיך תבטל רצון אחרים מפני רצוננו, ויתבטל מאתנו כל מיני מחלקת שבעולם, הן מחלקת מבני העולם, הן מחלקת שבעצמי. אשר עתה "אין שלום בעצמי מפני חטאתי". וכל מה שאני רוצה לעשות איזה דבר שפקדושה יש לי מניעות רבות ועצמות בלי שעור. ועקר הוא מניעות המוח והלב, והפל אופה לבטל על ידי התענית הקדוש של יום הכפורים הכלול מכל הימים של כל השנה, כמו שכתוב: "גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יכתבו, ימים יצרו ולו אחד בהם", ודרשו רבותינו זכרוננו לברכה: 'זה יום הכפורים'. רחם עלינו וזכנו לשוב בתשובה שלמה באמת בכל השנה, ובפרט ביום הכפורים הקדוש, ועזרנו להתענות התענית של יום הכפורים בקדושה נוראה ועצומה, ובשמחה וחדוה רבה באמת, באפן שאזפה על ידי זה לקדש עצמי מעתה ולידע איך להתנהג בענין התעניות בכל השנה בלה, ולהיות כרצונך הטוב באמת. למען לא אבוש ולא אפלה ולא אפשל לעולם ועד:

מלא רחמים אתה יודע כמה ימים מתים ופגרים ממש המזנחים במקום שמוזנחים, על ידי רבוי ועצם פשעי העצומים והרבים מאד מאד שעשיתי מעודי עד היום הזה. אתה יודע איך הוצאתי החיות מימים הרבה באכזריות גדול מאד, ולא די שלא הוספתי על הימים חיות מלמעלה על ידי תורה ועבודה, אף גם הוצאתי מהם עצם חיותם לגמרי על ידי רבוי עונותי שעשיתי בהם. אשר תקון כל אלו הימים המתים הוא על ידי תעניות הרבה, כאשר גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים, רחם עלי ועזרני והושיעני ברחמיך העצומים ובחסדיך הנוראים והנפלאים, שאזפה בכח התענית הקדוש של יום הכפורים ובכח של כל התעניות שתזכני ברחמיך הרבים להתענות בחיי, שאזפה על ידם לתקן כל אלו הימים המתים. ואזפה להתענות הרבה כל כך עד שאצטרך להשתמש עם כח של ימי היניקה בכח החלב שינקתי ממעי עמי, באפן שאזפה להחיות ולהעלות ולתקן כל הימים אשר עברו עלי מיום היותי עד הנה. ואזפה ביום צאתי מן העולם לבוא

ולכנס לפניך עם כל הימים של כל ימי תני בקדשה גדולה, ויהיו כל הימים שלי שלמים וקדושים וטהורים ומתקנים בתכלית התקון פרוצונך הטוב, ולא איעול בכסופא קמך.

עזרני עזרני, הושיעני הושיעני, עשה עמי פלא לחיים לכל אהיה במת חס ושלום, "לא אמות כי אהיה ואספר מעשי יי". שמח נפשי האמללה מאד העלובה מאד, על ידי תעניות הרבה שתופני ברחמיך להתענות מעתה. ואזכה להתחזק בזה הרבה. עזרני מלא רחמים, הושיעני מלא ישועות, רחם עלי מלא רחמים, גומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב וזפני להיות מזרע ישראל והבדלני מן התועים, ולא עשני גוי, גמלני כל טוב סלה. ועזרני מעתה לפרש את עצמי מזה העולם לגמרי, ואזכה להאריך אפי בגבורה גדולה ולכבש את יצרי ולמשל ברוחי, ולהתחזק בכל עת עד שאזכה מעתה לסתם עיני מחיוו דהאי עלמא לגמרי, ולהתענות תעניות הרבה והפסקות שלמות. ואתה ברחמיך תקבלם באהבה וברצון ותקרבי אליך ברחמים רבים ותשמח את נפשי תמיד, באפן שאזכה בכח הצדיקים האמתיים לתקן כל מה שפגמתי מעודי בחיים חיותי. ואזכה להכיר אותך באמת ולעבד אותך תמיד באמת אני וזרעי וזרעי מעתה ועד עולם. "הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני יהוה דרך חקך ואצרנה עקב. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לכבי ליראה שמך. הורני יהוה דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי. שלח אורך ואמתך המה ינחוני, יביאוני אל הר קדשך ואל משפנותיך. כי לך לבד עיני תלויות. עד ישקוף ורא, יהוה משמים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי". עושה שלום במרומוי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן:

תורה קפ

בענין סגלת הפדיון. מעות הם ואת כל היקום אשר ברגליהם - זה בחינת דינין, כמו שאמרו: ממזנו של אדם שמעמידו על רגליו.

(פסחים קטז). נמצא, המעות הם בחינת רגליו. וזה בחינת (ישעיה מא): צדק יקראהו לרגלו. וצדק מלכותא קדישא^(א), ומלכות הוא בחינת דיניו, פי דינא דמלכותא דינא^(ב). ועל פן מעות הם בחינת דיניו. וצריך להמתיק הדיניו בשרשו, ושרש הדיניו בבינה, כמו שכתוב (משלי ח): אני בינה, לי גבורה. ועל פן על-ידי שמוניחין הדינים על המעות נמתקין הדיניו, פי יש בבינה שלש ידים, הינו שיש שם שתי ידים: יד הגדולה ויד החזקה, וכללות הדינים הוא יד הרמה. ועל-פן על-ידי שבא המעות, שהוא הדיניו, להידיים, שהם בחינת שלש ידים שבבינה, נמתקין הדיניו בשרשו, פי שרשו הוא בינה ששם השלש ידים הנ"ל. וצריך להמתיק הדין שבזה העולם

העשיה על-ידי השלשה ידים שיש בכל עולם ועולם מהשלשה עולמות שלמעלה מזה העולם העשיה, הינו: אצילות בריאה יצירה, וכשמתיק הדין של עולם העשיה בשלש ידים שביצירה, נמתק על-ידי שם של מ"ב אב"ג וכו', פי מ"ב בגימטריא שלש פעמים יד. ובעולם הבריאה נמתק על-ידי שם אק"ק ושם יק"ו ששניהם גם פן גימטריא מ"ב, שלש פעמים יד. ולמעלה בעולם האצילות, נמתק על ידי מ"ב אותיות של שם מ"ה, הינו: פשוט ומלוי ומלוי דמלוי, שכלם יחד הם מ"ב אותיות, שלש פעמים יד. וצריך לראות שלא יהיה קמצו, שלא ישאר אצלו דיניו, ולזה צריך חכמה יתרה, לדעת כמה זה צריך לתן שלא ישאר אצלו דיניו:

תפילה קבג

מי שמביאין לו מעות על פדיון יאמר תפלה זאת:

יהי רצון מלפניך, שימתקו דיניו והגבורות הקשות מעל (פלוני בן פלוני) על-ידי פלא עליון שהוא חסדים גדולים ורחמים גמורים ופשוטים שאין בו תערכת

(א) פתח אליהו. (ב) גיטין י"ד.

דין כָּלֵל, מְלַךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ, פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמַפְרֵנֵם וְעוֹנֶה וּמַרְחֵם כְּכֹל עֵת צָרָה וְצוּקָה, רַחֵם עַל הַחֹלְהָ (פלוני בן פלוני) וּפְדֵהוּ מִהֲרַה מִכָּל הַצָּרוֹת וּמִכָּל מִיַּי חַלְאִים וְיִסְוֶרֶן וּמְכַאֲזִים וּמַחֲוִשִׁים, וְתַמְתִּיק וְתַכְפֵּל כָּל הַדֵּינִים מֵעַלְיוֹ בְּזִכּוֹת הַמַּעֲוֹת שֶׁנָּתַן לְיָדֵי עַל פְּדִיּוֹן. רַחֵם עָלֵינוּ וְיִהְיֶה נֶחֱשֵׁב הַמַּעֲוֹת שֶׁנָּתַן לְיָדֵי כְּאִלוֹ הַגֵּיעַ הַמַּעֲוֹת לְיָדֵי הַצַּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים שִׁיּוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹן, וְלַהֲמַתִּיק וְלַכְּפֹל הַדֵּינִים עַל יְדֵי שְׁלוֹקָחִים בְּיָדֵם הַמַּעֲוֹת שֶׁבּוֹ אַחֲזוֹת הַדֵּינִים. כִּי אֲנִי מוֹסֵר יָדֵי וְכֹל כּוֹנֵת לְבִי וְדַעְתִּי עֲלֵיהֶם. וְיִהְיֶה עֲשִׂיתִי כַּעֲשִׂיתֶם וְיָדֵי כִּידֵם וּפִי כְּפִיהֶם, וְהֵם יְכַוְּנוּ בַּעֲדֵנוּ לְטוֹבָה לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹן בְּרָאוּי עַל יְדֵי הַמַּעֲוֹת הַזֶּה שֶׁבָּא לְיָדֵי וְיַמְתִּיקוּ וְיַכְפִּילוּ כָּל הַדֵּינִים מֵעַל (פלוני בן פלוני) בְּשֶׁרֶשֶׁן הַעֲלִיּוֹן שֶׁבְּבִינָה עֲלֵאָה. וְיִהְיוּ נִמְתָּקִין הַדֵּינִים שֶׁבּוֹה הָעוֹלָם הַעֲשִׂיָה עַל יְדֵי הַשְּׁלֵשָׁה יָדִים שֶׁבְּיַצִּירָה שְׁעוּלִים מ"ב שֶׁהֵם שֵׁם שֶׁל מ"ב שְׁפָרָאִישֵׁי־תְבוֹת שֶׁל תְּפִלַּת רַבִּי נַחוּנְיָא בֶן חֲקֵנָה, שֶׁהוּא אָנָּה בִּכְתָב גְּדֻלַּת יְמִינָה תַּתִּיר צְרוּרָה. קָבַל רַבֵּנָה עִמָּךְ, שֶׁגָּבַנוּ טַהֲרָנוּ נוֹרָא. נָא גְבוּר דוֹרְשֵׁי יַחְדוּךָ כְּבִכַּת שְׁמַרְם. בְּרַבְּכֶם טַהֲרֵם, רַחֲמֵי צַדִּיקְתֶּךָ תְּמִיד גְּמִלֵם. חֲסִין קְדוֹשׁ בְּרַב טוֹבָךָ נִחַל עֲדַתְךָ. יַחֲדֵי גֵאָה לְעִמָּךְ פְּנֵה זוֹכְרֵי קִדְשְׁתֶּךָ. שְׁוַעֲתָנוּ קָבַל וְשִׁמְעֵה צַעֲקָתָנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וּבְעוֹלָם הַבְּרִיאָה יִהְיוּ נִמְתָּקִין הַדֵּינִין עַל יְדֵי הַשְּׁלֵשָׁה יָדִים שֶׁהֵם שְׁנֵי שְׁמוֹת (אק"ק יק"ו) שְׁעוּלִים מ"ב, וּבְאַצִּילוֹת יִהְיוּ נִמְתָּקִין הַדֵּינִין עַל יְדֵי שֵׁם הַיּוֹ"ה פְּשוֹט וּמְלֵא וּמְלֵא דְמְלֵא שְׁעוּלָה מ"ב אוֹתִיּוֹת.

אָנָּה רַחֵם מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עַל הַחֹלְהָ הַזֶּה (או עַל הָאִישׁ הַזֶּה אִם הוּא בְּשֵׂאֵר צָרָה רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן) וְתַעֲוֹרֵר כָּל הַשְּׁלֵשָׁה יָדִים שֶׁבְּבִינָה עֲלֵאָה שֶׁבְּכֹל הַשְּׁלֵשׁ עוֹלָמוֹת, אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יַצִּירָה, שֶׁהֵם יָד הַגְּדוּלָה יָד הַחֹזֶק יָד הַרְמָה, וְעַל יְדֵי זֶה תַּמְתִּיק וְתַכְפֵּל כָּל הַדֵּינִים שֶׁבּוֹה הָעוֹלָם הַעֲשִׂיָה מֵעַל הַחֹלְהָ הַזֶּה וּמִכָּל יִשְׂרָאֵל, וְתַפְדֶּה אוֹתוֹ מִהֲרַה מִכָּל הַצָּרוֹת וְכֹל הַדֵּינִים שֶׁגִּוְרוּ עָלָיו אִפְלוֹ אִם הוּא אַחַר גְּזֵר דִּין. וְתַשְׁלַח לוֹ מִהֲרַה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשְּׁמַיִם רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף בְּתוֹךְ שְׁאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל. וְתוֹרְנֵי וְתַלְמִדְנֵי כְּכֹל עֵת שֶׁיָּבִיאוּ לִי מַעוֹת עַל פְּדִיּוֹן, שְׂאֵזְבָה לִידַע וְלַכּוֹן הָאֵמֶת בְּמָה וּכְמָה מַעוֹת צָרִיךְ הָאִישׁ הַזֶּה לַתֵּן בְּשִׁבִיל פְּדִיּוֹנוֹ כְּפִי הַדֵּינִים הַנְּאֻחָזִים בּוֹ. גַּם תִּרְחַם עַל הַמְּבִיאֵי הַפְּדִיּוֹן שֶׁלֹּא יִהְיֶה כְּמוֹצֵן וְיִתֵּן כְּפִי מַה שֶׁצָּרִיךְ לַתֵּן בְּאִפְּן שֶׁיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים וְיִגְעוּ וְיַעֲלוּ לְהַשְׁלֵשָׁה יָדִים הַעֲלִיּוֹנִים הַקְּדוֹשִׁים, וְיִהְיֶה נִמְתָּק בְּשֶׁרֶשֶׁן הַעֲלִיּוֹן שֶׁבְּבִינָה עֲלֵאָה. כִּי גְלוּי וְיודֵעַ לְפָנֶיךָ שְׂאִין אֲתִי יוֹדֵעַ עַד מָה, אִידֵךְ לְהַתְּנַחֵג בְּזֶה. רַחֵם מְלֵא רַחֲמִים עַל הַדּוֹר

העני הנה, אשר אין מי יעמד בעדנו, רחם על כלל ישראל ועל החולה הנה ותמתיק ותבטל כל הדינים מעליו ומעל כל ישראל. ותפאדו מהרה רפואה שלמה ותחלימו ותחיהו ותשיבהו לאיתנו בקרוב. ותעורר לבו שישוב אליך באמת מהרה, ותמלא עליו רחמים. כי אתה הוא בעל הרחמים, "פדה אלהים את ישראל מפל צרותיו", כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, כמו שכתוב: "יחל ישראל אל יהוה, כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות, והוא יפדה את ישראל מפל עונותיו". אמן בן יהי רצון:

תורה קפא

אזי אדרבא נתבטלים הם לפניו בבחינת: ראוני וכו' פנ"ל; אבל אם אין גדול כל-כף יכולים להפילו על ידי הקשר, אפלו אם כל אחד מהם נמוך ממנו, רק שלא יהיו רשעים, כי קשר רשעים אינו מן המניין, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין כו), כי רשעים אין להם חלק בפבוד, אבל אם אינו רשע ויש לו חיות מהנפש - יש לו חלק בפבוד, ויוכלו להפיל מי שחולקים עליו על ידי הקשר פנ"ל. ועל זה התפלל יעקב, שלא יזיק מחלקת קרח למשה רבנו עליו השלום, ואמר (בראשית מט): בקהלם אל תחד כבודי;

בשמתקשרים בקשר איזה אנשים על איש אחד, אפלו אם הוא אדם חשוב יותר מהם, על כל זה יכולים להפילו, כי נתקבצים חלקי הפבוד שיש לכל אחד מהם, ועל ידי זה נתבטל חלק פבוד שלו, ונופל על ידם, בבחינת (איוב כט): ראוני נערים ונחבאו, שהקטנות בטל לפני גדלות, כי חלקי הפבוד שלהם פשנתקבץ ונתקשר יחד, הוא גדול מחלק פבוד שלו לבדו, אם לא שזה האיש שחולקין עליו הוא גדול במעלה מאד, עד שחלק פבוד שלו, גדול יותר מפל חלקי פבוד שלהם ביחד,

הנפלה - שנופל לתאות נאוף, השם
יצילנו:

כל הדברים, שדוברין על הצדיק
האמת ועל אנשיו, הם טובות
גדולות מאד בגשמיו וברוחני, וכמו
שאיתא במדרש (תנחומא פ' נצבים) על
פסוק: אתם נצבים, שנסמך לפרשת
קללות לומר, שכל הקללות הן הן
המציבין אתכם:

הינו שלא יתיחד ויתקשר חלקי
הכבוד שלהם שיש לכל אחד מהם,
כי הם היו קרואי מועד אנשי שם
חשובים, וכשלא יתיחד ויתקשר
חלקי הכבוד שלהם, בודאי יוכל
משה לעמד נגדם להפילם. ומה
שאמר: כבודי - כי יעקב הוא בחינת
הכבוד, כי הוא בחינות הנפש, כמו
שכתוב (שם מו): כל הנפש הבאה לבית
יעקב. וכשמפילין איזה אדם, עקר

תורה קפב

ולידע זאת; אם יטה אָזנו היטב
לספורי דבריהם, ישמע שהם
מדברים רק מהספירה של אותו
יום:

דע, שכל מה שהעולם מדברים
בספירה בכל ימי הספירה,
הם מדברים רק מהספירה של אותו
היום, ומי שהוא מבין, יוכל לשמע

תורה קפג

במקומו, הוא על סדר העגול, ואף
שיש שאר בני אדם ביניהם
שמפסיקין ומקלקלין סדר העגול,

דע שהצדיקים שבדור הם יושבין
בעגול, דהינו סדר ישיבתם,
שהם יושבים בעולם כל אחד ואחד

זה את זה, ואף על־פי־כן הוא אהבה
 שאוהבין את עצמן מרחוק, וגם זה
 הוא בחינת רואין זה את זה, כמו
 שאומרין העולם על דבר השנאוי,
 שאינו יכול לראותו, אבל פשהם
 אוהבים זה את זה, הוא בחינת
 רואים זה את זה, שהוא בחינת
 אהבה פנ"ל: וזה בחינת (סנהדרין ל):
 סנהדרין היתה יושבת פגרון עגלה.
 סנהדרין זה בחינת הצדיקים,
 שמהם יוצאין כל המשפטים וכל
 הפרנסה פנ"ל, וזה בחינת פגרון,
 שמשם יוצא מזונות ופרנסה,
 וישיבתם בעגול פנ"ל, וכל זה פדי
 שיהיו רואין זה את זה, כמו שכתוב
 שם בגמרא, הינו בחינת אהבה,
 שהיא בחינת ראייה פנ"ל:

אך דע שאלו בני אדם הם בבחינת
 אינו מן הישוב, ואינם נחשבים לכל,
 ואזי נשארים הצדיקים יושבים
 בסדר עגול, והקדוש־ברוך־הוא על
 כלם, והוא בחינת ראש בית־דין, כי
 אלו הצדיקים שיושבים בעגול הם
 בחינת בית־דין, שמהם יוצא
 המשפט לכל אחד ואחד, הן לזכות
 הן לחובה, וכן פרנסה יוצאת מהם,
 שהם מחלקין הפרנסה לכל אחד
 ואחד פראוי לו. והעקר הוא שיהיה
 אהבה ביניהם, ואהבה הינו, שיהיה
 האהבה חזקה כל כך, עד שיהיו
 רואים זה את זה תמיד, כי מחמת
 גדל האהבה אינם יכולים לסבל כלל
 שלא יראו אחד את חברו תמיד, גם
 יש אהבה, שיכולים לסבל שלא יראו

תורה קפד

לזה מקבל הוא מחברו, ואזי האור
 חוזר קדם לאור ישר. כי כשמדברין
 עם חברו ביראת־שמים, אף שאין
 חברו מקבל ממנו, אף על־פי־כן
 הוא מקבל התעוררות מחברו, כי
 על־ידי ההפאה, שיצאו הדבורים
 מפיו לחברו, על־ידי־זה חוזר האור

כשאחד מדבר עם חברו ביראת
 שמים, נעשה אור ישר
 ואור חוזר, ולפעמים מקדים האור
 חוזר קדם האור ישר, כשהמקבל יש
 לו מוח קטן ואין יכול לקבל דברי
 חברו, כי אז קדם שמקבל חברו
 ממנו, שזהו בחינת אור ישר, קדם

כֵּן אִם הָיָה מְדַבֵּר אֵלָיו הַדְּבוּרִים בֵּינָו
 לְבִין עֲצָמוֹ יִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׂלֵא הִיָּה
 מִתְעוֹרֵר מֵהֶם פֶּלֶל, וְעַל יָדֵי שְׂדֵבָרָם
 לְחִבְרוֹ נִתְעוֹרֵר מֵהֶם, אִף שֶׁחִבְרוֹ לֹא
 נִתְעוֹרֵר, כִּי חֲזָרוּ אֵלָיו עַל־יָדֵי בְּחִינַת
 הַחֶפְאָה כַּנ"ל. (וְזֶה בְּחִינַת אֹר חוֹזֵר,
 שֶׁהוּא עַל־יָדֵי בְּחִינַת הַחֶפְאָה, כַּמְבָאָר
 בְּפִתְּבִים, וְהֵבִינֵנו):

אֵלָיו, (וְזֶה בְּחִינַת אֹר חוֹזֵר מִמֶּשׁ הַמּוּכָב
 בְּפִתְּבִים, עֵין שֵׁם). כִּמוֹ מִי שֶׁמִּפְּנֵי
 בְּפִתְּל, שֶׁחוֹזֵר הַדְּבָר אֵלָיו, כִּמוֹ כֵּן
 כְּשֶׁמְדַבֵּר לְחִבְרוֹ, אִף־עַל־פִּי שְׂאִין
 חִבְרוֹ מִקְבֵּל מִמֶּנּוּ, אִף־עַל־פִּי־כֵן
 הוּא בְּעֲצָמוֹ יִכּוֹל לְהִתְעוֹרֵר מֵהֶם,
 עַל־יָדֵי הַחֶפְאָה, שֶׁצִּיָּאֵו הַדְּבוּרִים
 לְגַבֵּי חִבְרוֹ וְהִכּוּ בּוֹ וְחֲזָרוּ אֵלָיו, וְעַל

תפילה קכד

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתְּהִיָּה בְּעוֹרְנוֹ שְׁנוּפָה לְהִתְעוֹד
 וְלִהְתַּחַבֵּר בְּכֹל יוֹם וְיוֹם לְעַבְדֶּךָ וְלִירְאָתְךָ. וְנוֹפֵה שְׂכַל אֶחָד וְאֶחָד יִדְבֵּר
 עִם חִבְרוֹ בִּירְאַת שָׁמַיִם, וְיִעוֹרֵר כֹּל אֶחָד אֶת חִבְרוֹ לְעַבְדֶּךָ וְלִירְאָתְךָ וְיִזְכִּירוּ זֶה
 אֶת זֶה וְיִחַזְקוּ זֶה אֶת זֶה וְיִוֹדְעוּ זֶה לְזֶה אֲמִתְּךָ וְאֲמוּנָתְךָ וְגִדְלָתְךָ וְטוֹבְךָ הַמְּלֵא
 אֶת כָּל הָעוֹלָם, בְּאִפְנֵי שִׁתְּיָה נִמְשָׁךְ עַל יְדֵינוּ תְּמִיד אֹר יִשָּׂר וְאֹר חוֹזֵר. וְיִתְּנָה
 נִבְנָה וְנִשְׁלַם בְּגֵן הַקִּדְשָׁה בְּשִׁלְמוֹת עַל יְדֵינוּ תְּמִיד בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת וּבְכֹל שְׁעָה.
 וְיֵאִירוּ כָּל הָאוֹרוֹת הַקְּדוּשִׁים בְּלִבְבָנוּ, לְמַעַן נִזְכֶּה לְהִתְעוֹרֵר בְּאִמַּת אֱלֹהֵי וְנִשׁוּב
 אֱלֹהֵי בְּלֵב שְׁלֵם וְלֹא גֵלָךְ עוֹד אַחֵר שְׁרִירוֹת לִבְנוּ הַרְעָה, רַק נִזְכֶּה לְעַסֵּק כָּל יְמֵינוּ
 בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְנוֹסִיף בְּכֹל יוֹם וְיוֹם קִדְשָׁה וְדַעַת. וְכֹל יוֹם וְיוֹם
 יִתְּנָה אֲרֵךְ מַחְבְּרוֹ בְּתוֹסְפוֹת קִדְשָׁה וּמְהִרָה וְיִרְאָה וְאִהְבָה בְּאִמַּת וּבְאֲמוּנָה, לְמַעַן
 לֹא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִפְלֵם לְעוֹלָם וָעַד. וְיִקָּים בְּנוּ מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "אֲז נִדְבָרוּ יִרְאֵי יְהוָה
 אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְיִקְשַׁב יְהוָה וְיִשְׁמַע, וְיִפְתַּח סֶפֶר זְכוֹנָו לְפָנָיו לִירְאֵי יְהוָה וְלֹחֲשֵׁבֵי
 שְׁמוֹ. יְהִיו לְרְצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צִוֵּרִי וְגוֹאֲלִי" אָמֵן וְאָמֵן:

תורה קפה

בגדלתו, והשכל נקרא **יוד**, כמו שכתב רש"י: אז ישיר משה, שראוי לכתב שר משה, אלא יוד על שם המחשבה נאמרה, וההמשכה מהשכל להיראה הוא בחינת **ואו**, וזה **א**. והיראה השניה שהיא באה מדברים תחתונים, היא בחינת **אד**, כי היא בחינת דלי דלת, שאינה נמשכת מהשכל, אלא מהדברים תחתונים, ועל ידי היראה זו אינו נמשך רק השפעות בעולם, כי הוא בחינת העלאת מיין נקביו, כמו כשאחד צריך לחברו ומבקש ממנו, ועל ידי הבקשה פועל אצלו הדבר, מחמת שדבוריו ובקשתו שהכניע עצמו לחברו ובקש ממנו, נעשו אלו הדבורים בחינת העלאת מיין נקביו, ופועלים הבקשה אצל חברו להשפיע לו מה שצריך. כן מה שמעלה היראה מהדברים התחתונים, נעשה מזה בחינת העלאת מיין נקביו, ונמשכין השפעות בעולם. וזה בחינת (בראשית

א: **ואד** יעלה מן הארץ - על ידי

אתא בזהר (ויקרא דף טז): כד ישראל אשתלמו בעובדיהו, כפיכול שמא קדישא אשתלם וכו'. ועקר השלמות היא היראה, כמו שכתוב (דברים י): מה ה' אלקיך שואל מעמך פי אם ליראה; ועל כן נקראת יראה סוף דבר, כמו שכתוב (סוף קהלת): סוף דבר הפל נשמע, את האלהים ירא; פי היא שלמות כל הדברים. ויש שני מיני יראות: יש מי שהוא ירא מה' מגדלתו ורוממותו בגין דאיהו רב ושליט, ויש יראה למטה ממנה, הינו שבא ליראה על ידי יראות תחתונות, על ידי שירא מחיה או משר או מפחד אחר, על ידי זה הוא נזכר ובא ליראת ה'. ויראה הראשונה, שהיא על ידי התבוננות השכל בגדלתו ורוממותו, היא בחינת **א**. כי היראה היא בחינת מלכות, כמו שכתוב (אבות פ"ג): אלמלא מוראה של מלכות וכו'. והיא בחינת **דלת**, בגין דלית לה מגרמה כלום, כי אי אפשר לבוא ליראה כ"אם על ידי התבוננות השכל

בזהר הנ"ל: פד ישראל אשתלמו
 בעובדיהו שמא קדישא אשתלם;
 ועקר השלמות היא היראה כנ"ל,
 וזהו: **וה' יראה לללב** - כי על ידי
 יראה עליונה הנ"ל, שהיא בחינת
 יראה ללבב, נשלם שם ה' כנ"ל:

[זה המאמר שמעתי בשמו, שהוא
 שיך על פסוק: ילכו מחיל אל
 חיל יראה אל אלקים בציון (תהלים פד),
 ואיני יודע הפרוש, אך כפי הנראה,
 יש שיכות לסוף המקרא לענין
 מאמר הנ"ל; עין שם מה שכתוב
 בסופו, שעל ידי ההשתוקקות לנסע
 להצדיק נעשה ציור ורשם הפלי
 וכו'. וזהו בחינת: יראה אל אלקים
 בציון. ציון זה בחינת ציון ורשם
 הפלי, שנעשה על ידי ההשתוקקות
 וכו' כנ"ל, שעל ידי זה זוכין אחר-כך
 להתקרב להשם יתברך, בחינת:
 יראה אל אלקים בציון; הינו על-ידי
 ציון ורשם הפלי, שנעשה על-ידי
 השתוקקותו הגדולה בתחלה, ואמר
 רבנו ז"ל, שכל מי שיש לו יגיעות
 וטרחות יותר בתחלת ההתקרבות
 להשם יתברך, דהינו שיש לו
 מניעות רבות וגדולות, כגון מאביו
 ואשתו וחותנו או משאר בני אדם,
 שמונעים ומעכבים אותו מאד,
 ומניעות מחמת ממון, ושאר
 מניעות ועכובים ובלבולים,

היראה התחתונה זו, שהיא בחינת
אד כנ"ל, על ידי זה: והשקה את כל
 פני האדמה - כי על ידה נמשכין
 השפעות כנ"ל. וכשנמשך השפע,
 צריך לעשות כלי לקבל השפע, שלא
 יינקו החיצונים ממנו, והפלי היא
 בחינת **מם** סתומה, וזה אותיות
אדם. ועל ידי ההשתוקקות והרצון
 לנסע להצדיק, נעשה רשם הפלי,
 כמו אמן כשרוצה לעשות כלי צריך
 לצייר ולחקק מתחלה רשם וציור
 הפלי, ואחר-כך עושה הפלי, כן בזה
 הרצון לנסע נעשה הציור ורשם
 הפלי, ואחר-כך כשבא אליו נעשה
 הפלי. וזה (שמואל א טז): **אדם** יראה
 לעינים - על-ידי יראה לעינים, הינו
 היראה התחתונה שמקבל על-ידי
 מה שרואה בעינים כנ"ל, על ידי זה
 נעשה בחינת **אדם**, הינו שנמשכין
 השפעות על ידי **אד** שהוא בחינת
 יראה זו כנ"ל. וה**מם** הוא הפלי
 לקבל השפע כנ"ל, אבל על ידי
 היראה העליונה הנ"ל, שהיא באה
 מהשכלת הלב ברוממותו, על ידה
 אשתלם שמא קדישא דקדשא ברין
 הוא כנ"ל, וזה: **וה' יראה ללבב** -
 שעל ידי יראה ללבב, שהוא בחינת
 יראה עליונה, שהיא באה מהשכלת
 הלב ברוממותו יתברך כנ"ל. על-
 ידי זה נשלם שם ה'. כמו שכתוב

שִׁמְשֵׁתְּטַחִים לִפְנֵי וּמוֹנְעִים אוֹתוֹ וְיָדֵי הַיְגִיעוֹת שֶׁבַתְּחַלֶּה נַעֲשֶׂה הַכְּלִי, מְאֹד, וְהוּא צָרִיךְ לְהִתְיַגֵּעַ וּלְטַרַח מְאֹד לְשִׁבְרָם - כֹּל אֵלוֹ הַיְגִיעוֹת וְהַטְרַחוֹת שֵׁשׁ לוֹ בַתְּחִלַּת הַהִתְקַרְבוֹת, הֵם טוֹבָה גְדוֹלָה לְהָאָדָם, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה זוֹכֵה אַחֲרֵי־כֵן לְקַבֵּל הַרְבֵּה קְדֻשָּׁה וְטַהֲרָה, כִּי עַל־

יְדֵי הַיְגִיעוֹת שֶׁבַתְּחַלֶּה נַעֲשֶׂה הַכְּלִי, וְכֹל מֵה שֵׁשׁ לוֹ יוֹתֵר יְגִיעוֹת וְטְרַחוֹת וְכוּ', יֵשׁ לוֹ כְּלִי גְדוֹל בְּיוֹתֵר לְקַבֵּל אַחֵר כֵּן בְּתוֹכוֹ שִׁפְעַ קְדֻשָּׁה וְטַהֲרָה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְזֶה בַּחֲנִינֵת: יִרְאֶה אֶל אֱלֹקִים בְּצִיּוֹן, כַּנִּלְ[.]

תפילה קבה

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, שֶׁתַּרְחֵם עָלַי וְתִמְשָׁךְ וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי פְּחָדְךָ וְאִימְתָךְ וְיִרְאַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי יִרְאוֹת הַנְּפוּלוֹת יִרְאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְלֹא אִירָא וְלֹא אֶפְחַד מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא מַחֲיָה רַעָה וְלִסְטִים, וְלֹא מִפְּרִיצִים וְרִשְׁעִים, וְלֹא מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁדָּרַךְ בְּנֵי אָדָם לְפַחַד מִמֶּנּוּ. מִכָּלֵם תִּשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי שְׁלֵא אִירָא וְלֹא אֶפְחַד מֵהֶם כָּלֵל, רַק אֲזַכֶּה לְהַתְּבַנֵּן תַּכְּף בְּמַהֲיִרוֹת גְּדוֹל הַאֲמֵת לְאִמְתּוֹ שְׁאִין בָּהֶם כֹּחַ לִירְאוֹ וְלַהֲפַחֲדֵנּוּ, כִּי אִם עַל יְדֵי שֶׁנִּפְלָה וְנִתְלַבְּשָׁה בָּהֶם הִירְאָה מִלְּמַעְלָה, וְאֲזַכֶּה לְהַעֲלוֹת הִירְאָה לְשִׁרְשָׁה לְהַתִּירָא וְלַפְחַד מִמָּךְ וּמִפְּנֵיךְ, אִיוֹם וְנִוְרָא, בְּאִפְסֵן שְׁאֲזַכֶּה לִירְאָה קְדוֹשָׁה בְּאִמְתּוֹ עַל יְדֵי זֶה וְלַהֲעֲלוֹת כֹּל הִירְאוֹת הַנְּפוּלוֹת לְשִׁרְשֵׁן וְלִמְקוֹמָן. וְתַעֲלֵנִי מִדְּרָגָא לְדְרָגָא וּמִמַּעְלָה לְמַעְלָה, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְבוֹא לִירְאָה עֲלֵיָה בְּשִׁלְמוֹת, שְׁלֵא אֶצְטָרַךְ עוֹד לְהַמְשִׁיךְ עָלַי יִרְאָה עַל־יְדֵי הַתְּעוֹרוֹרוֹת מִדְּבָרִים תַּחְתּוֹנִים שֶׁנִּפְלָה בָּהֶם הִירְאָה הַעֲלִיּוֹנָה, רַק אֲזַכֶּה לְהַתְּעוֹרֵר מִעֲצָמֵי לִירְאָה שְׁלֵמָה מִפְּנֵיךְ, שֶׁתְּגַדִּיל חֲכָמְתִי וּבִינְתִי וְדַעְתִּי בְּקְדֻשָּׁה גְּדוֹלָה, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְבֹא לִירְאָה עֲלֵיָה בְּשִׁלְמוֹת עַל־יְדֵי הַתְּבַנּוּנֹת לְבִי בְּגִדְלִתְךָ וְרוֹמְמוֹתְךָ תַּתְּבַרַךְ לְנִצְחָה אֲשֶׁר יִרְאַתְךָ וְאִימְתְּךָ עַל כָּל שְׁנֵאֲנֵי שַׁחַק, כֹּל דְּרִי מַעְלָה וּמַטָּה. כָּלֵם יִרְעֵדוּן וּפְחָדוּן מִפְּנֵיךְ, "כִּי לֹא יִרְאַךְ מִלֶּךְ הַגּוֹיִם כִּי לֶךְ יֵאֲתָה, כִּי בְּכָל חֲכָמֵי

הגוים ובכל מלכותם מאין כבוד, מאין כבוד יהוה גדול אתה וגדול שמך בגבורה. אל נערץ בסוד קדושים רבה וגורא הוא על כל סביביו."

מלא רחמים אל גדול וגורא, תן לי יראה שלמה באמת, יראת הענש ויראת הרוממות בתכלית הקדושה בשלמות. עזרני והושיעני מהרה, ופני שתהיה יראתך על פני לבלתי אחטא עוד שום חטא ועון כלל "אם און פעלתי לא אוסרף" ולא אשוב עוד לכסלה. ונפנו ברחמיך הרבים אותי ואת זרעי ואת כל זרע עמך בית ישראל להתקרב לצדיקים אמתיים שהם האוצר של יראת שמים, אשר הם מלאים יראה ואימה ופחד מאתך. ופני להתקרב אליהם באמת, עד שאזכה לקבל על ידם יראה קדושה וטהורה, יראה מתאה ויראה עלאה לעלא ולעלא בתכלית השלמות באמת. ותהיה בעזרי ותושיעני בכל עת שנופה לשפר כל המניעות הגדולות והעצומות וכל המסכים המפסיקים והמונעים מלהתקרב לצדיקים יראי יהוה באמת. הן מניעות אדם קרובים ורחוקים גדולים וקטנים. הן מניעות המוח, הן מניעות מחמת כבוד, וטרחות ויגיעות, וכל שאר מיני מניעות ועפובים ובלבולים פלם אזהרה ברחמיך לשפרם ולבטלם, ולטרח ולהתנוגע בכל הטרחות והיגיעות ולבא בנרצות לצדיקי אמת. ואל ימנעני שום מונע ומעכב בעולם כלל.

אנא רחום צדיק, אדיר אים וגורא, אתה יודע עצם היראה הקדושה שזכו הצדיקים האמתיים על ידי עבודתם ויגיעתם ומסירת נפשם באמת אליך, עד שזכו להכיר אותך ולהתירא מפניך ביראה נפלאה, יראה עלאה לעלא, אשר יש כח ביראתם הקדושה שתגיע גם עלינו. רחם עלינו למענם ותשפיע עלינו מיראתם הקדושה והנפלאה שנוכה גם אנחנו ליראה שלמה מפניך תמיד. ותהיה יראתך על פנינו לבלתי נחטא עוד, ונשוב אליך באמת ובלב שלם. רחם עלי למען שמך, ופני להשתוקק ולכסף תמיד להתקרב לצדיקים ויראים אמתיים עד שאזכה על ידי התגברות החשק והרצון באמת לשפר כל מיני מניעות שבעולם, ולסבל כל מיני טרחות [וטרדות] ויגיעות ויסורים בשביל להתקרב לצדיקי אמת, עד שאזכה להתקרב אליהם ולהתדבק בהם באמת. ולהמשיך ולקבל מהם יראה שלמה באמת, באפן שאזכה להיות כרצונך הטוב באמת תמיד לעולם ועד. ואזכה על ידי המניעות והיגיעות והטרחות שאסבל בשביל להתקרב לצדיקי אמת, שעל ידי זה יהיה געשה פלי קדושה וטהורה לקבל על ידי שפע טובה וברכה וכל טוב לנו ולכל בית ישראל.

רבונו של עולם מלא רחמים נורא ונשגב ענני. זכנו מהרה ליראה שלמה באמת. קדוש אתה ונורא שמך, אשר כל צבא מעלה וזחלים ורועדים מאימת שמך. שרפים וחיות ואופני הקדש וכל המלאכים הנוראים רועשים ומתפתחים מהדר גאונה, וכלם עושים באימה וביראה רצונה, "יהוה שמעתי שמעך יראתי, יהוה פעלך בקרב שנים תייהו, בקרב שנים תודיע ברנו רחם תזכר", תן לנו יראה. מלא רחמים, תן לנו יראה. אים ונורא, תן לנו יראה. אלהי כל הצדיקים שהם שרש היראה, תן פחדך יהוה אלהינו על כל מעשיך, ואימתך על כל מה שבראת. ויראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים, ויעשו כלם אגדה אחת לעשות וירצוך בלבב שלם.

רבונו של עולם אתה נורא אתה, עשה עמנו נוראות ונפלאות באפן שנופה לשוב אליך באמת. "נוראות בצדק תעננו אלהי ישענו, מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים". הורני יהוה דרךך אהלך באמתך, יחד ללבי ליראה שמך". קדוש ונורא הושיענו וזכנו לבוא לכל מה שבקשנו מלפניך, ותן לנו יראה שלמה מפניך באמת, עד שנופה על ידי היראה להעלות נחת וישעשועים גדולים לפניך. ועל ידי זה תשפיע עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחסים ושלום בני חיי ומזוני רוחי, עשר וכבוד וחסים וכל טוב בגשמיות וברוחניות בזה ובכא, למען לא נבזש ולא נבלם ולא נפשל לעולם ועד. ותעלנו מהרה מעלה מעלה, עד שנופה ליראה עלאה בתכלית השלמות, ועל ידי זה יהיו נשלמים מעשינו לפניך בשלמות גדול, עד שנופה שיהיה נשלם שמך הגדול והקדוש על ידינו תמיד בתכלית השלמות ברצונך הטוב. ויגדל שמך עד עולם וישוכו כל פאי העולם אליך, ויעבדוך כלם באימה וביראה ובפחד גדול. "יודו שמך גדול ונורא קדוש הוא". ויקים מהרה מקרא שפתיכו: "ארץ נתנה יבולה, יברכנו אלהים אלהינו, יברכנו אלהים ויראו אותו כל אפסי ארץ". ונאמר: "וייראו גוים את שם יהוה, וכל מלכי הארץ את פבודך". ונאמר: "פי יהוה עליון נורא מלך גדול על כל הארץ. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ואני ברב חסדך אבוא ביתך, אשתחווה אל היכל קדשך ביראתך. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו וברוך שם פבודו לעולם, וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן":

תורה קפו

שְׂרָמֵז לֹו שִׁיְהִיָּה כּוֹן, נִמְצָא שְׁנַעֲשֶׂה וְנִתְגַּלָּה הַמּוֹפְתִים עַל־יְדִיזָה. וְכֵן מְצִינֵנו אֶצֶל הַנְּבִיאִים, שְׁבַעַת שְׁאָמַר הַנְּבִיא הַנְּבוּאָה הִיְתָה בְרָמֵז, וְלֹא הָיוּ מְבִינִים נְבוּאָתוֹ בְּפְרוּשׁ עַל מָה מְרָמֵז, וְאַחֲרֵיכֵן כְּשֶׁנִּתְקַיְּמוּ דְבָרֵי הַנְּבִיא, הָיוּ יוֹדְעִין לְמַפְרַע שְׁנִתְקַיְּמוּ דְבָרֵי הַנְּבִיא שֶׁהִתְנַבֵּא וְרָמַז עַל זֶה מִקְדָּם, וְהִבִּינוּ דְבָרֵי הַנְּבִיא לְמַפְרַע, שֶׁהִתְפֹּן עַל זֶה. וְכִמוֹ שֶׁמְצִינֵנו בְּדִנְיָאֵל, שֶׁמְרָמֵז עַל סוֹף קוֹץ הַגְּאֻלָּה, וְעֵתָה הַדְּבָרִים סְתוּמִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם (דְּנִיָּאֵל יב): סֵתֵם הַדְּבָרִים וְחַתֵּם, כִּי אִין אָדָם יוֹדֵעַ עֵתָה אִיךָ מְרָמֵז שָׁם זְמַן הַגְּאֻלָּה; אֲבָל לְעֵתִיד, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, כְּשִׁיִּקְיָם הַדְּבָרִים וְיִגִּיעַ קוֹץ הָאֲמֵת וְיִבֹּא מְשִׁיחֵנוּ, אֲזִי יִדְעוּ לְמַפְרַע אִיךָ שֶׁמְרָמֵז בְּדְבָרָיו זְמַן הַקוֹץ. וְכֵן מְצִינֵנו בְּכִמוֹהַ נְבִיאִים:

מָה שֶׁמְסַפְּרִין מוֹפְתִים מֵהַצְּדִיקִים שְׁבַמְדִּינֹת קִיר"ה (דְּוִין), הוּא מַחֲמַת שְׁאֲנִשְׂיָהֶם הֵם אֲנָשִׁים כְּשֵׁרִים וּמְאֲמִינִים בְּהַצְּדִיקִים, כִּי עַל יְדֵי אֲמוּנָה שֶׁהֵם מְאֲמִינִים בְּדְבָרֵי הַצְּדִיק, עַל־יְדִיזָה נִתְגַּלֵּין מוֹפְתִים. כִּי בְּאֲמַת הַצְּדִיק בּוֹדְאֵי מְלֵא מוֹפְתִים, וְכִשְׁהוּא מְאֲמִין בְּהַצְּדִיק וְנוֹתֵן עֵינָיו וְלִבּוֹ עַל דְּבָרֵי הַצְּדִיק, עַל כֵּל דְּבוּר וְדְבוּר, כִּי מְאֲמִין שֶׁכֵּל דְּבָרָיו אֲמַת וְצָדֵק וּבְכֹונָה מְכֹונָה, אֲזִי אַחֲרֵיכֵן, כְּשֶׁבֵּא לְבֵיתוֹ, כֵּל מָה שְׁיִאָרַע אוֹתוֹ, הוּא מְסַתְּפֵל הֵיטֵב עַל כֵּל דְּבַר שְׁיִאָרַע לוֹ, וּמִבֵּין לְמַפְרַע בְּדְבָרֵי הַצְּדִיק, שֶׁדְּבַר עֵמוֹ בְּהִיּוֹתוֹ אֶצְלוֹ, שֶׁזֶה הִיְתָה כְּוֹנֵת הַצְּדִיק שְׂרָמֵז לוֹ בְּתוֹךְ דְּבָרִים שֶׁדְּבַר עֵמוֹ, וְכֵן כֵּל דְּבַר וְדְבַר שְׁיִזְדַּמֵּן לוֹ, הוּא מוֹצֵא הַכֵּל בְּדְבָרֵי הַצְּדִיק לְמַפְרַע.

תפילה קבו

רבונו של עולם זכנו לאמונת חכמים באמת בשלמות, עזרני שאזכה להאמין באמת בדברי הצדיקים האמתיים, שאזכה להאמין באמונה שלמה שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט ויש בהם רזין וסודות גדולות, והם מלאים מופתים. פי נעלם בדבריהם חדושים ועתידות נפלאות ונוראות עד אשר אזכה לראות גבורות יהוה ונפלאותיו על ידי דבריהם הקדושים. לראות שכל מה שעובר עלינו כל ימינו הכל היה מרמז בדבריהם הקדושים הנאמרים באמת וצדק, בחכמה נפלאה נוראה ונשגבה שהיו מרמזים לנו כל זה בדבריהם ושיחתם ששמענו מפיהם או מפי אחרים בשמם, או מפי ספריהם הקדושים והנוראים. מלא רחמים זכנו לאמונה שלמה הזאת ולדעת ושכל היה עד שאמצא בדבריהם למפרע כל מה שעובר עלינו ברחמיהם. ואזכה להיות מקרב ודבוק תמיד בצדיקי אמת ואנשיהם הנאמנים ולילך בדרכיהם הישרים והתמימים ולהאמין בהם באמונה שלמה, עד שאזכה לשוב אליך באמת ולהיות פרצונך הטוב כל ימי חיי. ותמהר ותחיש לגאולנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ויקים מהרה מקרא שפתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי, ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו, וברוך שם כבודו לעולם, וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן":

תורה קפז

לו, ארץ הינו בחינות ארץ ישראל, היא מתקוממה לו ושם נתגלה עונו, כי שם מדקדקין לשלם לאיש כמעשהו, מדה כנגד מדה. וזה שכתוב על ארץ ישראל (במדבר יג): ארץ אכלת יושביה - ראשי תיבות: אַתָּה תִשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ, פנ"ל, ועל כן היושבים שם בארץ ישראל יש להם על הרב יסורין, מחמת שממהרין שם לשלם לאיש כמעשהו:

ולך ה' החסד, כי אתה תשלם לאיש כמעשהו (תהלים סב). הינו שהוא חסד גדול מאת השם יתברך, שהוא משלם לאדם מדה כנגד מדה, שעלידי זה הוא מבין לפשפש כמעשיו ולידע החטא שפגם בו ולשוב בתשובה. אך דע, שעקר מה שמשלם השם יתברך מדה במדה, הוא בארץ ישראל, כמה שכתוב (איוב יג): יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה

תורה קפח

והשכחה היא בחינת אבדה, כמו שקראו רבותינו זכרונם לברכה את השוכח אוֹבֵד, כמאמרם ז"ל (אבות פ"ה): מהיר לשמע ומהיר לאבד וכו'. וצריך לחזור ולבקש אבדתו. והאבדה שלו היא אצל הצדיק, כי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר

דע, שצריך לנסע להצדיק לחזר על אבדתו. כי קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדין ומראין לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיצא לאויר העולם מיד נשכח מאתו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (נדה

הצדיק אינו משיב לו האבדה עד
שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו
שכתוב: עד דרש אחיק והשבתו לו
- עד שתדרש את אחיק אם אינו
רמאי (ב"מ כז:)

שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות
אחרים עד שמוצא גם אבדתם, עד
שמוצא האבדות של כל העולם, על
כן צריך לבוא להתחכם לבקש ולהכיר
אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו, אף

תפילה קבז

"נשכחתי כמות מלב הייתי ככלי אבד. "תעיתי פשה אבד בקש עבדך פי
מצותך לא שכחתי", רבנו של עולם, "מי יהנני כירחי קדם בימי
אלוה ישמרני, בהלו נרו עלי ראשי לאורו אלך חשך". מלא רחמים אתה יודע כל
ההשגות והידיעות שידעה והשיגה נשמתי קדם שיצאה לאויר העולם הזה בעת
שהייתי במעי אמי בתשעה ירחי לדה, שהיה נר דולק על ראשי והייתי מביט בה
מסוף העולם ועד סופו, וכיון שיצאה לאויר העולם מיד נשפח ונאבד ממני כל
האור הגדול הזה, ואני צריך כל ימי חיי לבקש ולחפש אחר זה. לחפש ולבקש
בכל פחי אחר אבדתי שאבדתי ושכחתי. ואני בעצם נשמיתי וקשיות ערפי, לא
די שלא השתדלתי לחפש ולבקש פראוי אחר אבדתי, אף גם עשיתי מהפך אל
הפך, כי הלכתי אחר תאות לבי והרפיתי לחטא ולפשע נגדך אשר על ידם
הוספתי לאבד בידים עוד הרבה הרבה עד אשר נתרחקתי ממך כמו שנתרחקתי,
ונשפח ונאבד ממני כל טוב נשמתי, כל טוב הנצחי, כל טוב האמתי ואיני יודע
שום דרך איד לבקש ולחפש אחר אבדתי. אבדותי הרבות מאד מאד אשר כמעט
כמעט אבדתי את עצמי לגמרי חס ושלום. "לולי יהוה עזרתה לי כמעט שכנה
דומה נפשי. לולי תורתך שעשועי או אבדתי בעגיו". ועתה מה אעשה ומה אפעל.

רבנו של עולם יודע תעלומות עד אין חקר צופה נסתרות, צופה ומביט עד
סוף כל הדורות, אתה לבד יודע כל אבדותי הרבים היכן הם, ובחסדך
הגדול חמלת עלינו חמלה גדולה ויתרה וגלית לנו שכל אבדותינו של כל אחד

ואחד הם אצל הצדיקים האמתיים, אבל בעונותינו הרבים מאד, אנו רחוקים מאד מהצדיקים האמתיים אשר אצלם הם כל אברותינו, ואין אתנו יודע עד מה, מי הוא הצדיק האמת אשר אצלו כל אברותינו, מפל שפן שאין אנו יודעים שום דרך איך לבקש ולהפש אצלו (את) אחר כל אברותינו הרבות והעצומות של כל אחד ואחד.

מלא רחמים פקח עיניך וראה שוממותינו שאנו הולכים פתועים ואין לבקש, פיתומים ואין להם אב, כממאים ואין לטהר, כדלים ואין להננם. "אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי". להיכן אנום לעזרה, אל מי מקדושים אפנה, "ואמר אבד נצחי ותחלתי מיהוה. זאת אשיב אל לבי על פן אוחיל. חסדי יהוה פי לא תמנו, פי לא כלו רחמי".

על פן באתי לפנדך בעל הרחמים האמת, שתרחם עלי למען שמך, ותחום ותחמול עלי בעצם חמלתך, יהמו ויבכרו מעיד ורחמיך עלי, ותפקח את עיני מהרה שאזכה לראות ולדע את הצדיק האמת אשר כל אברותי הם אצלו. ואזכה לשבר כל המניעות ולהתקרב אליו מהרה, וברחמיך תסיעני שאזכה להתנגע ולטרוח ולהשתדל בכל כחי כל ימי לחפש ולבקש אצלו אחר כל אברותי שאברתי מעודי עד היום הזה, עד אשר אזכה למצאם בחיי מהרה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת ולהכיר אותך ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת. ותשמרני ותצילני מעתה שלא אובר עוד שום אברה כלל מעתה ועד עולם. רחם עלי למען שמך, חמול על תפלת הערער כמוני היום, כמו שכתוב: "פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם", וכתוב: "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני, ולא הסתיר פניו מפניו ובשועו אליו שמע. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פנדך געימות בימיך נצח, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפנדך יהוה צורי וגאלי". אמן ואמן:

תורה קפט

צריך לזהר מאד מעצבות ועצלות, ונחש עפר לחמו; עפר היא פחינת פי עקר נשיכת הנחש הוא עצבות ועצלות, שהם באים מיסוד עצבות ועצלות, בבחינת (ישעיה סח): העפר, כמובא בספרים:

תפילה קבח

רבנו של עולם אלהים חיים ומלך עולם, שמחת ישראל, רחם עלי למען שמך, והצילני מעצבות ומעצלות אשר הם היו בעוכרי, ובטלו אותי הרבה מתורה ותפלה ומטוב הרבה, והביאוני למה שהביאוני כְּאִשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְדוֹשִׁים, שְׁעַקְר נְשִׁיכַת הַנְּחָשׁ הוּא עֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת רַחֲמָנָא לְצִלָּן. רחם עלי מלא רחמים, והצילני מעתה מנשיכות האלה תן לי חיים ואחיה "שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. תשמיעני ששון ושמחה תגלגלה עצמות דכית". זכני להודרו בתורתך ובעבודתך תמיד בנוריות גדול ובשמחה רבה ועצומה פראוי להודרו ולשמח בעבודתך ובתורתך הקדושה אשר הם חיינו וארך ימינו בזה ובבא לעד ולנצח וחיון מזה הכל הכל נדף הכל הכלים אין בו ממש. "מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש". חיון מתורה ותפלה ועבודה, מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים, ומקים אמונתו לישיני עפר. החייני והקימי מעפר ארץ אשר בעונותינו הרבים ירדנו עד עפר ממש ויותר מזה. "כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטנגנו, קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. דבקה לעפר נפשי חייני כדברך". כי אתה מקים מעפר דל ומאשפות תרים

אביון, הקימני ברחמיך ונפלאותיך מפל הירידות והנפילות שנפלתי עד הנה, כי אין מי שיוכל להקימני, כי אם אתה והצדיקים האמתיים לבר. ובני לזריות ושמהה המחנין את המחנין וכל קומת האדם. ידך תכון עמי, אף זרועך תאמצני ותחזקני בכל פעם בדרכי עצותיך העמוקות הנפלאות, באפן שאזכה לגרש מאתי העצבות והעצלות לגמרי ולהפכם לזריות ולשמהה גדולה. "תחי נפשי ותהללך ומשפטיך יעזרני". כי מוקד לא יפלא כל דבר ואין שום דבר נמנע ממך, מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה, קנים כי תחית המתים ממש, כי אתה ברחמיך כבר הרפית נפלאותיך עמי בלי שעור בכל יום ובכל עת ובכל שעה מעודי ועד היום הזה. החיני וקמני מעתה בחיים אמתיים בעולם הזה ובעולם הבא. הטעימני ברחמיך ונפלאותיך מחיים שזכו הצדיקים האמתיים וזרונם לברכה אשר היו חיים חיים אמתיים, בכל עת, וזכו לחיים חדשים ונוראים ונפלאים בכל פעם, אשר יש כח בחיים שלהם להשפיע עלי אור החיים גם עתה איד שאני עתה, באפן שאזכה גם אנכי לחיות על כל פנים מעתה חיים אמתיים חיים ארוכים חיים טובים חיים הנקראים חיים באמת. "תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהיה צורי וגואלי".

אמן:

תורה קצ

תמוה ונפלא מאד, כי מה הם דברי העם שנית, שעליהם נאמר: "ויגד משה את דברי העם"; כי לא נמצא בכתוב שום מענה ודברים שהשיבוהו העם שנית אחר מענה הראשון: "כל אשר דבר וכו'". ומה זה שוב "ויגד משה את דברי העם

ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה, וישב משה את דברי העם אל ה', ויאמר ה' אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענו בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך וכו', ויגד משה את דברי העם אל ה' (שמות יט). והוא

אל ה'". אף דע, פי ישראל טענו ואמרו על מה שאמר להם משה לקבל את התורה. ענו הם: כל אשר דבר ה' נעשה, כלומר, כל אשר ידבר ה' אנו מכרחים לעשות, כי מאחר שיצא הדבור מפי ה' לעשות זאת המצוה, הרי אין שום בחירה, והרי אנו מכרחים במעשינו, וזה: כל אשר דבר ה' נעשה בודאי, כי אין שום בחירה שלא לעשות, מאחר שיצא מפי ה'. ועל זה נאמר תכף: וישב משה את דברי העם אל ה' - שהשיב להקדוש ברוך הוא טענת ישראל, מיד השיב לו הקדוש ברוך הוא: ויאמר ה' אל משה הנה אנכי בא אליך - דיקא - בעבור ישמע העם בדברי עמך - דיקא, הינו שלא אדבר הדברות רק עמך לבד, כמו שכתוב: אנכי ה' אלקיך, לא יהיה לך וכו', וכן פלם, ולא לנכח לישראל, והם רק ישמעו בדברי עמך, ועל ידי זה יהיה להם פח הבחירה לעשות כרצונם, ועל זה נאמר: ויגד משה את דברי העם אל ה'. הינו מה שדברו העם וטענו שתלה, טען הוא עתה אל ה', כי מה תהא עלי, כי לא יהיה לי בחירה. השיבו ה': ויאמר ה' אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר, ולא צוה לו השם יתברך רק שני ימים, ומשה הוסיף יום אחד מדעתו (שבת פז), וכן לדעת הקדוש ברוך הוא, פי כן היתה דעתו יתברך, כמו שבאמת לא נתנה תורה עד שלשה ימים, ובזה היה תלוי בחירת משה לקבל את התורה או שלא לקבל, כי לא היה אפשר לקבל את התורה רק אחר שלשה ימים כמו שהיה באמת, ואם לא היה מוסיף יום אחד, לא היה מקבל את התורה, והשם יתברך לא אמר לו רק שני ימים, והוא הבין מדעתו ובחר לו לקבל את התורה והוסיף יום אחד, שעל ידי זה היה קבלת התורה, ובזה היה תלוי עקר הבחירה של משה במה שהוסיף יום אחד מדעתו:

את ישראל שיהיה להם הבחירה, על ידי שלא תדבר רק עמי לבד, אבל את עצמי לא תקנת, כי מעתה לא יהיה לי פח הבחירה מאחר שתדבר עמי, וזה: ויגד משה את דברי העם אל ה'. הינו מה שדברו העם וטענו שתלה, טען הוא עתה אל ה', כי מה תהא עלי, כי לא יהיה לי בחירה. השיבו ה': ויאמר ה' אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר, ולא צוה לו השם יתברך רק שני ימים, ומשה הוסיף יום אחד מדעתו (שבת פז), וכן לדעת הקדוש ברוך הוא, פי כן היתה דעתו יתברך, כמו שבאמת לא נתנה תורה עד שלשה ימים, ובזה היה תלוי בחירת משה לקבל את התורה או שלא לקבל, כי לא היה אפשר לקבל את התורה רק אחר שלשה ימים כמו שהיה באמת, ואם לא היה מוסיף יום אחד, לא היה מקבל את התורה, והשם יתברך לא אמר לו רק שני ימים, והוא הבין מדעתו ובחר לו לקבל את התורה והוסיף יום אחד, שעל ידי זה היה קבלת התורה, ובזה היה תלוי עקר הבחירה של משה במה שהוסיף יום אחד מדעתו:

תפילה קכט

לו' אדר הלולא דמשה רבינו ע"ה

"יהוה חקרתי ותדע, אתה ידעת שבתי וקומי בנתה לרעי מרחוק, ארחי ורבעי זריה וכל דרכי הספנתה, כי אין מלה בלשוני הן יהוה ידעת בלה", רבנו של עולם גותן התורה, אוהב עמו ישראל, הבוחר בעמו ישראל באהבה, אתה ברחמיך נתת לנו בחירה שיהיה לנו כח לבחור בחיים או להפך חס ושלום, אשר זה הענין של כח הבחירה שנתת להאדם הוא פלאי פלאות, הפלא, הגדול שבכל פלאות בריותיך שבראת בכל העולמות (במובא בכמה ספרי קודש) כי אין דבר נפלא וגורא ונעלם ונסתר בכל הבריאה של כל העולמות, כמו זאת הפליאה הנשגבה והחדוש הנפלא והנעלם שיהיה נמצא נברא בעולם בכתך, שיהיה לו כח הבחירה לבחור בדרך שהוא רוצה, שיהיה לו כח לעשות רצונך או כנגד רצונך חס ושלום. ועל זה אמר דוד המלך עליו השלום "נוראות נפילתי מעשיך ונפשי ידעת מאד. פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה. אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח". וכן באתי לפניך אדון הנפלאות, שתהיה בעזרי ותושיעני, ותהיה עמי תמיד שאטה את כח בחירתי אליך ולרצונך. שאזכה תמיד בכל עת לבחור בחיים בדרך הטוב והאמת כרצונך וכרצון הצדיקים האמתיים, ולא אטה מרצונך ימין ושמאל כל ימי חיי עד עולם.

רבנו של עולם אדון כל, אתה הודעתנו ברחמיך שעקר כח הבחירה של ישראל שקבלו את התורה על ידי משה רבנו עליו השלום, הוא רק על ידי שלא דברת עם ישראל בעצמם אליהם לנכת, רק כל דבריך היה עם משה רבנו עליו השלום, והם שמעו בדרך עמו, ומחמת זה יש לנו כח הבחירה על כל דברי התורה הזאת. כי כל אשר ידבר יהוה אל האדם בעצמו הוא מכרח לעשותו בלי בחירה, ומשה רבנו לא היה לו כח הבחירה על מצות התורה רק כל בחירתו היה בענין משה הוסיף יום אחד מדעתו דהינו במה שלא בארת לו בפרוש, והיה

מכרח להבין מדעתו איך להתנהג, ובוהו היה כל פח בחירתו. והנה אנכי בעניי אשר התאות והמידות מתגברים עלי כמו שמתגברים ורודפים אותי מאד בכל עת, ויש לי בחירה גדולה על כל דברי התורה ואני צריך התחזקות גדול וישועה ורחמים גדולים מאתך תתברך שאזכה להטות פח בחירתי לחיים לבחור בטוב ולמאס ברע. ועתה מה אעשה אשר נוסף לכל זה אני מספק הרבה בכמה דברים איך להתנהג בהם, ודעתי ועצתי חלוקה מאד בהרבה דברים אשר איני יודע כלל לכוון בהם רצונך באמת איך להתנהג בהם, ונדמה לי שאם הייתי יודע רצונך באמת הייתי מתנהג פריצונך בודאי.

"ועתה יהיה אלהינו אבינו אתה אנתנו החמור ואתה יוצרנו ומעשה ידך בלנו", הורני ולמדני מה אעשה ומה אפעל, כי משה רבנו ושאר צדיקים גדולים ונוראים שהיה להם בחירה בענינים פאלה שהיו מספקים בהם איך הוא רצונך, היה להם פח וגבורה גדולה כי היו "גבורי כח עושי דברו" ודמיון למלאכים ממש, וכבר שברו כל התאוות לגמרי ולא היה להם בחירה מצד התאוה בשום דבר שבעולם, ועל פן היה ראוי שהיה להם בחירה, בבחינת משה הוסיף יום אחד מדעתו, שהם הדברים שהיו מספקים בהם. אבל איש עב וגם פמוני, אשר הרביתי לפשע נגדך, ועדן התאות רודפים אחרי כל פד ואני חושב מחשבות בכל עת למצא עצה ותחבולה ותרופה לדחותם מעלי, וכח בחירתי מנשמת מאד, מה אעשה בשנוסף לזה מבלבלין אותי הרבה וכמה ספקות וחלקת העצה בכמה דברים שאיני יודע איך להתנהג בהם. בפה אופה למצא הדרך הישר והנכון באמת, באופן שאזכה להתקרב אליך באמת לאמתו.

רבונו של עולם מרב בלבול דעתי טענותי נסתתמין ואיני יכל לפרש שיחתי היטב, אבל אתה יודע כל תעלומות לבבי, ועתה הורני ולמדני מה לעשות, ואיך להתנהג מעתה כל ימי חיי. למדני עצה וגבורה למלחמה בכרה בזאת. קומה בעזרתי והושעני שאזכה להטות לבבי אליך לבחור בטוב בכל הדברים שאני יודע אמתת רצונך בהם על פי תורתך הקדושה, ולא אלך עוד אחרי שרירות לפי הרע, ולא אתור אחר לבבי ואחרי עיני, רק אזכה בכל עת להטות בחירתי לדרך החיים והטוב והאמת. ותאיר עיני בתורתך ותלמדני ברחמיך בכל עת שאזכה לידע האמת ולכוון רצונך בכל הדברים שאני מספק בהם, "הורני יהיה דרךך אהלך באמתך, יחד לבבי ליראה שמך. הדריכני באמתך ולמדני כי

אתה אלהי ישעי אותך, קויתי כל היום. הורני יהוה דרפך, ונחני בארח מישור למען שוררי".

רבונו של עולם מלא רחמים זבני להפלל בצדיקי אמת עד שיתבטלו ממני כל התאות וכל הבלי עולם הזה שלא יהיה לי שום תאוה וחמדה להם כלל, רק אוֹפֵה להטות שכמי לסבל על תורה ותפלה ועבודה ולהרבות בצדקה וגמילות חסדים ומעשים טובים. ותשמרני ותצילני מספקות ובלבולים ומחללת העצה, רק אוֹפֵה תמיד לידע אמתת רצונך בכל הדברים שבעולם, כי אני סומך עליך בכל תנועותי וכרצונך אעשה. "הורני יהוה דרך חקיד ואצרנה עקב, הדרוכני בנתיב מצותיך כי בו חפצתי הט לבי אל עדותיך ואל אל בצע". רחם רחם מלא רחמים עלי ועל כל התלויים בי. "תהי ירך לעורני כי פקודיך בחרתי. תחי נפשי ותהללך ומשפטך ועזרני. תעיתי בשה אובר בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי". תעינו לשמואל מינד תקרבני, "תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעימות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן ואמן:

תורה קצא

חללה של רשות, שנאמר: שמים לרום וכו'. נמצא שלב מלכים גדול הרבה מרום השמים ועמק הארץ, שתופסים כל כך מקום פמה וכמה אלפי אלפים פרסאות, וחלב והמח שקטנים מאד במקומם, הם תופסים הכל, עד שיכול לתן לב על כל מדינה ומדינה ולתפס ולהצטיר בלבם כל מדינה ומדינה ותכונות השמים ויותר ויותר מזה, כי לב

דע, שאפשר שישב אחד אצל חברו במקום אחד בגרעדן, ולזה יהיו כל התענוגים והשעשועים וכל הש"י (שלוש מאות ועשר) עולמות, וחברו לא ירגיש כלום, ולא יהיה לו שום תענוג. כי שמים לרום וארץ לעמק, ולב מלכים אין חקר (משלי כה); וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת יא): אם יהיו כל הימים דיו, ואגמים קלמוסים וכו', אין מספיקין לכתב

בה. ומעתה הווי דן אלפי אלפים קל וחמר, לשער בדעתו מגדלות הבורא ברוך הוא. נמצא, שעקר גדלות המלך ותענוגו וממשלתו הוא רק בלב, שיודע בלבו שהוא מלך על כל המדינות האלה ומושל בכלם פרצון לבו וחפצו, ומעתה תבין מעצמך, שלזה אפשר שיהיה לו כל הש"י עולמות בלב, כי הלב יכול לתפס במקומו עד אין חקר ואין מספר פנ"ל, ויהיה לו כל התענוגים והשעשועים, וחברו אף-על-פי שיושב אצלו לא ירגיש פלום, כי לבו חסר מפל זה, מפל הטובות והשעשועים שיש לחברו הצדיק בתוך לבו, אשרי לו, כי עקר הרגשת תענוג ושעשוע עולם הבא וכל הש"י עולמות - הכל הוא בלב פנ"ל:

מלכים אין חקר. ראה והבן וחכם גדלת הבורא, איך המועט מחזיק את המרבה, שחתיכת לב קטן פזה, ומח קטן פזה, יתפס במקומו דברים גדולים פאלה, וזה רק מחמת שנמצא שם האלקות. כי עקר האלקות הוא בהלב, כמבאר במקום אחר (לעיל בסימן מט). ומעתה בין וחכם: אם בהלב, שנמצא שם רק בחינות אלקות, שאינו כפיכול חלק אחד מאלפי אלפים מהשגחת הבורא ברוך הוא, כמה גדול ערכו, שיכול לתפס במקומו המועט, עולמות אין מספר, ואפלו על עכו"ם נאמר: ולב מלכים אין חקר. על שנותן לב לכל מדינה ומדינה, ותופס ומשער בדעתו כל המדינות שתחתיו, עם כל האדם אשר עליו, וכל הנמצא

תפילה קל

"יהנה אלהי גדלת מאד" ולגדלתך אין חקר, ובראת את האדם ברחמיך וטובך כרי שיצפה לדעת ולהפיר אותך, "לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו" שזה עקר התענוג הנפלא שבכל התענוגים שבזה העולם ושכל העולמות עד שאי אפשר לכנותו בשם תענוג וטוב כי אם בדרך שאלה, אשרי הזוכה לזה, ואתה ברחמיך הבטחת על ידי חכמיך הקדושים להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות כמו שכתוב: "להנחיל אוהבי יש, ואוצרותיהם אמלא" וגלית לנו ברחמיך שכל

הש"י עולמות מרגישין רק בלב, ועל כן יכל להיות שישב אחד אצל חברו בגן עדן, ולזה יהיה כל הש"י עולמות בלבו, וחברו שישב אצלו יהיה חסר וריק מהם, כי לבו חסר מפל זה. ועתה, אכי שבשמים רחם עלי וזכני מעתה על כל פנים להיות בכלל יראיך ועושי רצונך באמת, עד שאזכה גם כן ברחמיך וטובך הנפלא והנורא לנחל אותם הש"י עולמות בלבי באמת, שאזכה לדעת ולהכיר אותך באמת בהשגות אמתיות כאלה שהם בחינת נחלת ש"י עולמות.

רבונו של עולם מלא רחמים, אתה ידעת כמה אני רחוק מזה בלי שעור, כי עדין אני צריך להעתיר הרבה להנצל מהנהגם משאול תחתיות ומתחתיו כי הרביתי לפשע נגדך, עד אשר "עוונותי עברו ראשי, כמשא כבד וכברו ממני, טבעתי בין מצולה ואין מעמד, פאתי כמעמקי מים ושבלת שמפתי". ולא די לנו בעוונות הראשונים כי אם הוספתי עליהם עוד חדשים. מה אומר, מה אדבר מה אצטרך, אך כבר גלית לנו על ידי צדיקך עצם רבוי רחמיך וחסדיך בלי שעור על כן אני מחיב בכל מקום שהוא להתחזק ולהתנפל לפניך ולהעתיר עדין לזכות לכל הטובות שבכל העולמות באשר הזהרנו מצדיקך האמתיים, והעירו אונינו כמך לקוות ולצפות לזה.

מלא רחמים, מלא רחמים, רחם רחם, הצל הצל הושיעה הושיעה, הצילני מחרפות ובושות בזה ובבא, הצילני מעגשך הקשים. הצילני מעמך. חוסה עלי כרב רחמיך. רחם עלי והיה בעזרי להתעורר מעתה על כל פנים לשוב אליך באמת. עזרני מעתה להיות איש בשר באמת, ברצונך הטוב וכרצון צדיקך האמתיים, באפן שגם אנכי אזכה לנחל ש"י עולמות באמת. ואל תבישני משברי ואל תחפירני מתקותי, כי רחמיך רבים מאד, רחמיך רבים בלי שעור. "רחמיך רבים יהוה כמושפטך חני". רחם עלי ועל כל התלויים בי למען שמך, בזכות וכח הצדיקים האמתיים שאנו נשענים עליהם תמיד. בכלם ובזכותם פאתי לפניך בעל הרחמים לבקש אותך על כל אלה, "עשה גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר", עשה עמי פלאי פלאות (פלוני בן פלונית), באפן שאזכה מעתה על כל פנים להיות ברצונך הטוב באמת תמיד, ולא אשוב עוד לכסלה. עזרני מעתה לגרש ממני כל המחשבות רעות וכל המחשבות המבלבלות, ותהיה עמי תמיד להמשיך כל רעיוני ומחשבותי לתוך תורה ותפלה, באפן שאהיה רבוק בך ובתורתך ובעבודתך מעתה ועד עולם. "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי" אמן ואמן:

תורה קצב

דע, שדבור אמת, שיוצא מפי הצדיק האמת, אפלו במלי דעלמא, הוא יקר מדברי תורה של צדיק אחר, כי בהדברי תורה של האחר יכול להיות שם תערובות הרבה, אבל זה הדבור היוצא מפי הצדיק האמת הוא רק אמת לבד, וכיון שהוא רק אמת ואין בו שום תערובות, אין יקר ממנו, ומי ששומע דבור מפי הצדיק האמת, שהוא דבור אמת, ובפרט פשוטה אותו אז, בבחינות (ישעיה ל): והיו עיניך רואות את מוריך, הוא מקבל בחינות הפנים של הצדיק, ובחינות שכלו ונשמתו, כי זה הצדיק מניח שכלו בתוך זה הדבור שמתדש, והוא מקבל זה הדבור, נמצא שמקבל שכלו. וזה גם כן בחינות הנשמה, כי הנשמה היא בחינת השכל, כמה שפתוב (אויב לב): ונשמת שדי תבינם; וכן מקבל פנים שלו, כי הדבור שהוא מדבר הוא אמת, ואמת הוא הפנים של כל הפנים דקדשה, בבחינות (תהלים כד): מבקשי

פניך יעקב סלה, בחינות (מיכה ז): נתן אמת ליעקב, נמצא זה שמקבל דבור מפי הצדיק, מקבל פניו ושכלו ונשמתו, ונחקק ונצטיר בדעתו דמות דיוקנו של הצדיק, שהוא הפנים והשכל והנשמה. אך שצריך לשמור משכחה, כי שכחה משפחת הכל ממנו, הינו כל מה שנצטיר בדעתו מהדבור כנ"ל, על-ידי השכחה נשכח ועובר ממנו כל הנ"ל; ואפלו אם יכתב הדבר בספר לזכרון, כשבחינת השכחה מתגברת, נופל בחינת השכחה גם על הספר הנכתב, הינו כשחס ושלום, נפטר החכם שחדש הדבור, ואז מתגבר בחינות שכחה, בבחינות (תהלים לא): נשפחתי כמת מלב, ואז שורה שכחה אפלו על ספר הנכתב. ויש עצה לזה - לציר לפניו דמות דיוקנו של החכם בשעת הלמוד פשלומדין דבריו, כמובא בירושלמי (שקלים פ"ב) שצריך לציר בשעת הלמוד כאלו התנא עומד לפניו, כי בהספר של החכם נרשם ונצטיר שם דמות

בהלמוד בחינות, הינו שיש בחינות הלומד ילד, הינו כשהתלמיד שומע הדבר מפי הרב ממש ובעת שחדש הרב זה הדבר, שאז הוא בחינות ילד, כי החדושים נתהוים על ידי מה שמעלה את הנפשות בבחינות עבור ומחדש אותם, כמבאר לעיל (סימן יג), ונמצא שהוא בחינות ילד, כאלו נולד היום, ואז דומה לדיו כתובה על ניר חדש, שנחקק ונצטיר שם היטב בלי טשטוש, הינו שאז יוכל להצטיר ולחקק בדעתו היטב ויוכל לזכרו. אבל הלומד זקן, שאינו שומע מפי החכם בעצמו, או אפלו מפיו לאחר כף שלא בשעת החדוש, ואזי לא נתחדש נשמתו בבחינת עבור פנ"ל, ואז הוא בחינות זקן כמו שהיה מקדם, ואז דומה לדיו כתובה על ניר מחוקק, שהכתב מטשטש שם. פן החדוש שמחדש החכם, אף שנכתב ונחקק בדעתו, עם כל זה לא נצטיר היטב שם ויוכל לשכחו, וזה בחינות (ברכות נח): דיו לעבד להיות פרבו - לעבד דיקא. עבד, הוא מי שזוכר מה שמקבל מרבו על-ידי שחזר מאה ואחת פעמים פנ"ל, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה ט): עובד אלקים - זה החוזר פרקו מאה ואחת פעמים, ועל-ידי הזכרון זוכה להיות פרבו, כי

החכם, כי אלו הדבורים והאותיות הנרשמים ומצטרין בהספר, הם שכל החכם ונשמתו ובחינות פניו, נמצא ששכלו ונשמתו ופניו, שהוא דמותו ממש, הוא באלו האותיות והתבות; על-כן נמצא בכל ספר וספר דמות דיוקנו של החכם שחדש אלו הדבורים, כי כפי דמותו, דהינו שכלו ונשמתו ופניו של החכם, פן נצטרין האותיות בספר, כי אם היה להחכם דמות אחר, הינו שכל ופנים ונשמה אחרת, היה מחדש ומציר אותיות אחרים בהספר, כפי השכל שהיה לו שהוא דמותו. נמצא, שיש בכל ספר דמות דיוקנו של החכם, וכשזוכה לזכרון לזכר דברי החכם כמו שאמרם החכם, או על ידי מה שחוזר מאה ואחת פעמים, שעל ידי זה זכרו, אז כשאומר זה הדבר בשם החכם, נצטיר לפניו דמות דיוקנו של החכם, והרי הוא כאלו אמרו החכם בעצמו, אף שיהיה הזכרון באמת בכח הזכרון, שאז נחקק בדעתו דמות דיוקנו ממש פנ"ל. וזה (אבות פ"ד): הלומד ילד, למה הוא דומה וכו'. כי זה הלומד עם התלמיד הוא ממש ככותב בדיו על הניר, ומציר אותיות שכלו שם, פן הוא מציר בדעת התלמיד שכלו ודמותו ממש פנ"ל, אף שיש

נזדמן לו דמות דיוקנו של רבו, וכאלו רבו אמרו אז פנ"ל, כי נחקק ונצטיר היטב בדעתו פנים ודמות רבו כדיו פתובה על הניר פנ"ל. וזה בחינות דיו לעבד וכו', בחינת דיו פתובה פנ"ל, (וכן מובא בזהר הקדוש (תרומה דף קנט) עין שם). פי מה שנצטיר דמותו אצל התלמיד הוא בחינות דיו, כי לא נצטיר אלא דמות דיוקנו. כי זה כלל, שכל ההתלבשות שמתלבש דרגא בדרגא אינו מתלבש אלא מדרגה אחרונה שבדרגא העליונה, הינו בחינת רגלין של העליונה, והוא מדרגה הראשונה אצל דרגא התחתונה, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: מה שעשתה חכמה עטרה

לראשה עשתה ענוה עקב לסלותא; ועל פן לא נצטיר אלא הדמות, והוא כמו דיו, שאף שנצטיר בו הצורה ממש והדמות פנ"ל, עם כל זה אינו רק ציור ודמות, ואינו ממש הדבר בעצמו, כן הדבור, אף שבו נצטיר הדמות, עם כל זה אינו אלא ציור ודמות, הינו מדרגה התחתונה שלו, הינו דבור. והבן: וזה בחינת (ירושלמי שקלים פ"ו): אש שחורה על גבי אש לבנה, בחינת מחין, בחינות: ונוזלים מן לבנון - מן לבונא דמוחא, (וזה פנחס דף רלה). וזה בחינת (שח"ש א): שחורה אני ונאווה, פי מה שהוא שחר ושפל אצל העליון, הינו מדרגה התחתונה שלו, הוא נאה ועליון אצל התחתון:

תפילה קלא

"זכרתי ימים מקדם היתי בכל פעלך במעשה ידך אשוחח, פרישתי ידי אליך נפשי בארץ עיפה לך סלה, אזכר מעללי יי פי אזכרה מקדם פלאך, זכור תזכר ותשוח עלי נפשי", רבנו של עולם זוכר כל הנשפחות אתה הוא מעולם, ואין שכחה לפני כפא כבודך, עזרני והושיעני למען שמך שאזכה לזכר היטב את כל הדבורים של תצדיקים אמתיים שזכיתי לשמע מפיהם ולראות בפסריהם וכני שאזכר היטב בכל הזכרון יפה את כל דבור ודבור שיצא מפיהם ושמעתי מפיהם או מפי כתביהם, פי אתה יודע עצם רום מעלות גשגבות של

כל דבור ודבור הקדוש שיצא מפיהם אפלו במילי דעלמא, אשר אין ערך אליהם, פי כל דבריהם אמת וצדק. ומי שזוכה לקבל דבריהם באמת ולחקקם בכח זכרונו יפה, הוא מקבל פניו ושכלו ונשמתו של הצדיק, ונחקק בדעת המקבל והשומע אור פני הצדיק ושכלו ונשמתו. מפל שפן בששומעים מהם דברי תורה הקדושים, וברחמיו הרבים אונים ברית לי, וכמה פעמים מתנוצץ בלבי מעט עצם נפלאות קדשת דבריהם הנוראים, המאירים לארץ ולדרים עליה באור נפלא ונורא מאד מאד עד אין חקר, עד אשר נתעורר לבי קצת להתקרב אליך באמת. אבל בעוונותי הרבים התגברה עלי השכחה ונשפח ממני אור דבריהם המאירים ונתרחקתי ממך כמו שנתרחקתי. שכחתי את טובתי, ונשיתי את קדשתי. "נשפחתי כמת מלב הייתי בכלי אבר". על כן באתי לפניך בעל הרחמים, מזכיר נשפחות, שתרחם עלי מעתה, ותזכני לזכר מעתה את כל דברי אמת שאשמע מפי הצדיקים אמתיים, או מה שאלמוד בספריהם הקדושים, ותזכירני ברחמיו כל מה ששמעתי כבר ושכחתי. הכל תזכירני ברחמיו, ולא אשפח עוד דבר ממשנתי כל ימי חי עד עולם.

ותהיה בעזרי ותושיעני מהרה שאזכה לקיים מה שהזכירנו רבותינו זכרונם לברכה, לציר לפני בשעת הלמוד דמות דיוקנו של התנא והצדיק שאני לומד דבריו הקדושים. ויהיה דומה בעיני פאלו הצדיק והתנא עומד לפני. וכן בשאדבר ואספר דברי תורתו לאחרים השומעים ממני יהיה מציר ועומד לפני דמות דיוקנו הקדוש, עד שיהיה נחשב פאלו התנא והצדיק בעצמו מדבר עמהם, ושומעים דבריו מפיו הקדוש בעצמו. באפן שיעשו דבריהם הקדושים פעלתם בשלמות. ויגמרו הצדיקים כל התקונים שהתחילו להמשיך בעולם, להחזיר כל העולם לעבודתך ולתורתך באמת. ותזכני לחזר כל דבור וכל חדוש אמתו של התורה הקדושה מאה פעמים ואחד לפחות באפן שאופר היטב כל דבור ודבור בדעתי ולא אשפח ממשנתי אפלו דבור אחד לעולם, עד שיהיה נחקק ונצטיר בדעתי ושכלי ונשמתי פניו ושכלו ונשמתו של הצדיק האמת שאני לומד ועוסק בדבריו הקדושים והנוראים, באפן שארגיש היטב טעם נעם מתיקות ערכות דבריהם הנשגבים, ויאיר בדעתי ונשמתי אור התנוצצות דבריהם המאירים באור נשגב ונורא מאד מאד. למען אזכה לשוב אליך מהרה, להשליך אלי לי כסף וזהב ולא אלך עוד אחרי שרירות לבי הרע, ואמשיך ואשמט את עצמי מהכלי עולם הזה [ותאוותיו] ותענוותותיו. ואשים כל מגמתי ותשוקתי וחספי וחשקי ורצוני

ותקנתי לעולם הבא הנצחי הנקים לעד ולא אחליף עולם עומד בעולם עובר, כצל
עובר.

רחם עלי למען שמך וזבני לזכרון אמת דקדושה, לזכר היטב את כל דברי התורה
הקדושה. ותעבני להתמיד בלמודי היטב, להגות בתורתך הקדושה יומם
ולילה, ולחזור כל דבר מאה פעמים ואחד באפן שאזכר תמיד את כל דבור וכל
חדוש וכל טעם ועצה אשר גלית לנו בתורתך הקדושה המלאה עצות ואורות
קדושות ונוראות, ולזכרם היטב בכח הזכרון שלי יפה כל ימי חיי עד עולם. עד
היום אשר תאספני אליך בשלום. ואזכה לבוא לשם עם כל דברי התורה שיהיה
קשור וחקוק וכלול ונאחד בשכלי ונשמתי כל דברי התורה שבכתב ושבעל פה.
ואזכה ברחמיך להיות בכלל יראיך עוסקי תורתך שנאמר עליהם אשרי מי שבא
לבאן ותלמודו בידו. רחם עלי למען שמך, פי אנכי בעניי ידעתי שפלותי וגריעותי
במה אני רחוק מכל זה, אך ברחמיך הרבים ברחמתי כי אתה טוב ומטיב לכל,
ואתה חפץ שנתפלל ונעתיר לפניך על כל הטובות הגדולות האמתיות והנצחיות.
ועל זה תמכתי יתדותי לבוא לפניך בפנים שאינם יפות כאלה, לבקש ממך שתאיר
עלי אור פני מלך חיים, שהם אור פני הצדיקים האמתיים. "האירה פניך על עבדך
הושיעני בחסדך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקך", ויקים בנו מקרא שכתוב:
"באור פני מלך חיים ורצונו בעב מלקוש. אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו
סלה. ברוך יהוה אלהים ישראל עשה נפלאות לבדו, וברוך שם כבודו
לעולם, וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן":

תורה קצב

דע, שהמחשבה יש לה תקף גדול, שהמחשבתו מאד שיהיה לו ממון -
ואם יחזק ויגבר מחשבתו על
איזה דבר שבעולם, יוכל לפעל
שיהיה כה, ואפלו אם יחזק
מחשבתו מאד שיהיה לו ממון -
בדאי יהיה לו, וכן בכל דבר. רק
שהמחשבה תהיה בבטול כל
ההרגשות. והמחשבה תקיפה כל

וְשׁוֹרְפִין אוֹתוֹ מִמֶּשׁ בְּלִי שׁוּם
 הַפֶּרֶשׁ. וְזֶה: כֹּל יְמֵי הַיִּיטִי מִצְטַעַר
 מְתִי יָבֹא וְכוּ', הֵינּוּ שְׂמִמָּה
 שֶׁשְּׁעֲרֵתִי וְקַבְלֵתִי בְּדַעְתִּי מְתִי יָבֹא
 לְיָדִי וְאַקְיָמוֹנוּ לְמִסַּר נַפְשִׁי עַל
 קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, מִזֶּה לְבַד הַיִּיטִי
 מִצְטַעַר וּמְרָגִישׁ וְסוֹבֵל יְסוּרֵי
 הַמֵּיתָה מִמֶּשׁ כִּנּוּ"ל, עֲכָשׁוּ שְׂבֵא
 לְיָדִי בַּפֶּעַל וְלֹא אֶקְיָמוֹנוּ, הֲלֹא
 תְּמִיד הַיִּיטִי סוֹבֵל זֶה הַצַּעַר מִמֶּשׁ
 מֵהַקְּבֵלָה בְּמַחְשְׁבָה לְבַד. וּכְשֶׁמַּחְזֵק
 הַמַּחְשְׁבָה בְּמִסִּירַת נֶפֶשׁ כִּלְכֹּף
 כִּנּוּ"ל, יוֹכֵל לְמוֹת מִמֶּשׁ מִזֶּה הַצַּעַר
 כְּאִלוֹ הִיָּה מֵת מִזֶּה הַמֵּיתָה בַּפֶּעַל,
 כִּי אֵין הַפֶּרֶשׁ בֵּין הַמֵּיתָה בַּפֶּעַל
 לְהַצַּעַר שְׂמְרָגִישׁ מֵהַמֵּיתָה
 בְּמַחְשְׁבָה כִּנּוּ"ל. עַל כֵּן צָרִיךְ לְמַנֵּעַ
 וּלְהַרְחִיק עֲצָמוֹ לְבַלִּי לְשֹׂאֵר שֵׁם
 בְּעַת שְׂמְרָגִישׁ שְׁקֻרֹב שֶׁתֵּצֵא נַפְשׁוֹ,
 שְׂלֹא יְמוֹת בְּלֹא עֵתוֹ חֵס וְשְׁלוֹם:

כִּי, עַד שֶׁאֶפְשֶׁר לְמִסַּר נַפְשׁוֹ
 בְּמַחְשְׁבָתוֹ מִמֶּשׁ, דְּהֵינּוּ שִׁירְגִישׁ
 צַעַר הַמֵּיתָה מִמֶּשׁ, עַל יְדֵי שְׂיָקְבֵל
 עַל עֲצָמוֹ בְּדַעְתּוֹ שֶׁהוּא מְרָצָה
 לְמִסַּר נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאִיזָה
 מֵיתָה שֶׁתְּהִיָּה. וְאֶפְשֶׁר לְחַזֵּק וּלְגַבֵּר
 הַמַּחְשְׁבָה כִּלְכֹּף, עַד שֶׁבִשְׂעָה
 שְׂמֻקְבֵל בְּמַחְשְׁבָתוֹ שֶׁהוּא מְרָצָה
 לְמִסַּר נַפְשׁוֹ לְמוֹת עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם,
 אֲזִי יְרָגִישׁ צַעַר הַמֵּיתָה מִמֶּשׁ. וְזֶה
 שֶׁאָמַר רַבֵּי עֲקִיבָא (בְּרֵכוֹת סא): כֹּל יְמֵי
 הַיִּיטִי מִצְטַעַר עַל פְּסוּקַת זֶה, מְתִי
 יָבֹא לְיָדִי וְאַקְיָמוֹנוּ, עֲכָשׁוּ וְכוּ'. הֵינּוּ
 שֶׁבִשְׂעַת קְרִיאַת־שְׁמַע שֶׁהִיָּה רַבֵּי
 עֲקִיבָא מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ אַרְבַּע
 מֵיתוֹת בֵּית־דִּין, הִיָּה מְקַבֵּל עַל
 עֲצָמוֹ מִסִּירַת נַפְשׁוֹ בְּמַחְשְׁבָה
 חֲזָקָה וְתַקִּיפָה כְּזֹו, עַד שֶׁהִיָּה
 מִצְטַעַר וּמְרָגִישׁ מִמֶּשׁ יְסוּרֵי
 הַמֵּיתָה מִמֶּשׁ, כְּאִלוֹ סוּקְלִין

תפילה פז

"אֱלֹהֵיךָ יְהוָה נַפְשִׁי אֲשֹׂא", רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם זַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְמִסַּר נַפְשִׁי עַל קְדוּשַׁת
 הַשֵּׁם בְּאֵמַת בְּכָל עַת תְּמִיד, וּבְפֶרֶט בְּשְׂעַת "קְרִיאַת שְׁמַע" בְּעַת קַבְלַת
 עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, שֶׁאֲזוּכָה לְיַחַד שְׂמֻךְ בְּכָל יוֹם תְּמִיד בְּעָרֵב וּבְבֹקֵר בְּמִסִּירַת נַפְשׁ
 עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאֵמַת בְּכָל לַב, בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה, וְאֲזוּכָה לְקַבֵּל עָלַי בְּאֵמַת

כל הארבע מיתות בית דין סקילה שרפה הרג וחנק בעת שאני מיוחד שמך בכל יום, שאהיה מרצה באמת ובלב שלם למות בכל המיתות ולסבל כל היסורים והענויים בשביל קדשת שמך הגדול. ותעזרני בכחך הגדול ורחמיך הרבים שאזכה לחזק את מחשבתי בענין המסירת נפש באמת במחשבה חזקה ותקיפה בכל הפחות שיש במחשבה בפנימיות וחיזוניות. ולציר במחשבתי כל המיתות והענויים בציוור גמור, במחשבה חזקה ותקיפה, בכבול כל ההרגשות. עד שארגיש במחשבתי ומוחי צער המיתה והענויים ממש כאילו מיתים ומסרים אותי במיתות ויסורים אלו ממש בשביל קדשת שמך הגדול והקדוש, עד שפמעט תצא נפשי חס ושלום. ולא יהיה שום חלוק אצלי בין יסורי המיתה ממש, ובין יסורי הציוור במחשבה ותקבלה בלב, עד שאהיה מכרח להתגבר להפסיק המחשבה מעט, בעת שאראה ואבחין שקרוב שתצא נפשי ממש חס ושלום, כדי שלא אמות בלא עתי חס ושלום. ואתה תעזר ותושיע לי ותורני ותלמדני להתנהג בזה ברצונך הטוב באמת, לקבל המסירת נפש באהבה באמת בשביל קדוש השם, ולציר במחשבתי המיתה והיסורים במחשבה חזקה כל כך עד שארגיש צער המיתה והיסורים ממש, ולהניח בסוף המחשבה להפסיקה מעט מציוור החזק של יסורי המיתה בעת שיהיה הדבר קרוב שתצא נפשי לגמרי, כי אין זה רצונך לסלק הנפש קדם הזמן חס ושלום:

רבונו של עולם מלא רחמים אדון כל, קדוש על כל הקדושות, אתה יודע אשר בעצם תקף גלותנו עתה בכלל ובפרט, אין לנו שום סמיכה כי אם על פח וזכות הצדיקים האמתיים המוסרים נפשם על קדוש השם באמת, פאשר גלית לנו על-ידי חכמיך הקדושים. ובכן רחם עלינו למען שמך, וזכנו להכלל בצדיקים הקדושים האלו, כי לפניך נגלו כל תעלומות לב, ואתה יודע שאנחנו בלנו עמך בית ישראל, כל אחד ואחד מרצה באמת למסור נפשו על קדוש השם, פאשר שמענו באזנינו, מכמה וכמה אנשים פשוטים וקלי עולם שמתו על קדוש השם וסבלו ענויים ויסורים קשים בשביל קדשת שמך הגדול, וגם אנכי הולך במעשים, קדש והנבזה, בעצם גשמיותי, ותקף תאוותי, ורבו עוונותי, אף-על-פירכן אני מרצה באמת למות מיד על קדוש השם, והנני מקבל עלי באמת בכל לב ונפש סקילה שרפה הרג וחנק בשביל קדשת שמך הגדול. ואם איני זוכה עדין למחשבה זכה וחזקה כל כך, עד שארגיש צער המיתה ממש על-ידי הקבלה והציוור במחשבת, אף על פי כן אני מרצה באמת ובלב שלם למות מיד על קדוש השם.

על פן חוס וחסנו ורחם עלינו, שיהיה גם מסירת נפשנו חשוב ומקבל ומרצה לפניך בתוך פלליות נפשות הצדיקים והקדושים שמסרו נפשם על קדשת השם באמת. ועל ידי זה תעלה אותנו מנפילתנו וירידתנו ונלותנו בכלליות ובפרטיות בגשמיות ורוחניות. ותקרבונו אליך באהבה, ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, חיש קל מהרה, ותעלה אותנו מעלה מעלה, עד שנופה להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך, שנופה לחזק המחשבה כל כך בשעת המסירת נפש על קדוש השם, עד שנגיש צער המיתה ממש בעת הקבלה והציור במחשבה. ונופה לבנו תמיד בכל יום בשעת קריאת שמע ערב ובקר, שאנו מוסרים נפשינו על קדוש השם באמת במחשבה חזקה ותקיפה בכל אשר בקשנו מלפניך אדון מלא רחמים, עד שנופה בעת שנגיע קצנו להפטר מן העולם, שנופה אז למות ממש על קדוש השם באמת בכל לב באהבה ובשמחה גדולה. ותהיה מיתתנו פפרה על כל עוונותינו. ותעלה נשמותינו אליך זכה ונקיה. ויהיו נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו צדורים בצדור החיים את יהוה אלהינו, ולא יעול בכסופא קמך:

ואם בעוונותינו הרבים ובפשעינו העצומים אין פח במסירת נפשנו על קדוש השם להעלות אותנו מנפילותינו וירידותינו ונלותנו, אשר ירדנו מטה מטה בגשמיות ורוחניות בכלליות ובפרטיות, כמו שכתוב: "ותרד פלאים אין מנחם לה", באשר אתה יודע מעמד ומצב של ישראל עתה בסוף הנלות הפור הזה, ומה שעובר בכל יום על כל אחד ואחד בפרט.

אנא זכר נא ברחמיך הרבים את כל הצדיקים והקדושים האמתיים שהיו מימות עולם, מן אברהם אבינו עליו השלום עד עתה, שמסרו נפשם על קדוש השם, וסבלו כמה מיתות וענויים משנים וצרות ויסורים קשים ומרים בשביל קדוש שמך הגדול, ובפרט זכות הצדיק התנא הגדול והקדוש והנורא רבי עקיבא זכרנו לברכה, אשר סרקו את בשרו במסרקות של ברזל עד שיצתה נשמתו באחד, וזכות חבריו כל העשרה הרוגי מלכות, אשר כלם סבלו ענויים קשים ומרים, עד שיצתה נשמתם על קדשת השם בקדשה ובטהרה גדולה, אשרי להם. ובצרוף זכות כל הקדושים שהיו בכל הדורות, שמתו כמה וכמה נפשות, אלפים ורבבות, רבבות רבבות, וכמה וכמה קהלות קדושות על קדוש השם. וסבלו כמה וכמה מיני יסורים וצרות קשות, וענויים מענויים שונים, עד שיצאה נשמתם על קדוש השם. את אלה מזבחות תזכר ואת אלה עקדות תראה, ותשכך חרון אפך מעלינו, ותמתיק ותבטל כל הדינים וכל הגזרות קשות מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל,

ותסבב ברחמיך לטובה, באפן שנוכח לשוב אליך באמת, ולא נשוב עוד לכסלה, רק נזכה לעשות רצונך כל ימי חיינו לעולם. כי אתה יודע שעתה בתקף גלותינו בכלל ובפרט, אין לנו שום פח ותקוה וסמיכה פראם בזכות הקדושים האלו שמסרו נפשם על קדוש השם, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום, "אמרת ליהוה אדני אתה טובתי כל עליך. לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי כם". עזרנו בזכותם, זפנו בכח קדשתם של כל הקדושים שהיו מימות עולם עד הנה, אשר קדשו את שמך בלי מספר במסירת נפש עצום מאד. בזכותם וכחם עזרנו שנוכח גם כן למסור נפשנו על קדוש השם באמת באהבה וביראה בשמחה ובטוב לבב, ככל אשר בקשנו מלפניך אדונינו מלפנו. ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה, בכחם וזכותם של כל אלה הקדושים. וזכותם יגן עלינו להוציאנו מהרה מכל העוונות ומכל הפגמים והקלקולים שנפלנו בהם כל אחד ואחד לפי ענינו, באשר אתה לבד יודע.

רבוננו של עולם רבוננו של עולם מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק. עליך השלכנו את יתבנו. אליך שטחנו פיינו. עזרנו וזכנו בזכות הקדושים לשוב אליך באמת מהרה. "חנני יהוה כי אליך אקרא כל היום, שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא", ותרחה על כבודך הגדול ותקדוש ותנקם בזימנו לעינינו נקמת דם עבדך השפוק, כמו שכתוב: "אל נקמות יהוה אל נקמות הופיע, הנשא שופט הארץ השב גמול על גאים". ותמהר ותחיש לגאלנו, ותשיב נדחנו, ותקבצנו יחד מהרה מארבע בנפות הארץ לארצנו. אבינו שבשמים קדש את שמך בעולמך על עם מקדשי שמך, ובישועתך מלכנו תשוב ותרומ ותגביה קרננו למעלה למעלה, והושיענו בקרוב למען שמך, ברוך המקדש שמו בפרבים:

תורה קצד

מי שרוצה כבוד, הוא שוטה. כי לעיר אחד מהעירות שלו למקום למשל, שר גדול שלח פקיד רחוק, והפקיד הנ"ל לקח לעצמו

עקר הכבוד הוא רק מהדבור, פי איבר מהאדם, כגון יד, אינה יכולה לחלק לו כבוד, פי גם אינו נפר בהיד בעצמה תבנית האדם, וכן אפלו פני האדם אינו מיחד להאדם בעצמו, פי נמצא גם חיה שיש לה פני אדם, כגון קוף, ואין זה גדר האדם, ועל כן אינו מקבל כבוד פי אם מהדבור, שבזה מבדל האדם מחי, ועל כן מאחר שעקר הכבוד הוא בהדבור. והדבור הוא היכל המלך, פי "היכל" גימטריא "אדני", בחינת הדבור, כמו שכתוב (תהלים נא):

אדני שפתי תפתח (ע' תיקון יח); אם כן רוצה לקבל כבוד בהיכל המלך, ואין בזיון גדול מזה, פיודע בחוש, שבדאי יתביש העבד מאד כשיחלקו לו כבוד גדול לפני המלך, כנזכר לעיל במשל הנ"ל:

שם כל הכבוד, פי הערלים לא ידעו שהוא עבד השר, וסברו שהוא בעצמו השר, וכשהיו צריכים אליו היו נופלים לפני רגליו, ונותנים לו כל הכבוד, והיו קוראים אותו עם כל הפנויים של כבוד השכיים להשר. פעם אחד בא השר בעצמו לשם, ובא הפקיד לפניו, ושאל לו על עסקי המדינה, ומדוע אלו הערלים אינם עובדים עבודתם. וקרא לשוטר אחד, ושאל אותו השר על עסק העיר, והערל השוטר לא הפיר את השר רק את הפקיד, ותכף נפל לרגלי הפקיד, וחלק לו כל הכבוד השיף להשר, והשיב לו על עסק שאלתו. אזי נתהפכו פני הפקיד פשולי קדרה, ונתביש מאד, פי אין בזיון גדול מזה, שבעיני השר נותנים לו כבוד הזה. כמו כן

תפילה קלב

מלך הכבוד, זכני שאהיה בורח מן הכבוד, בתכלית באמת. ותהיה עמי תמיד, ותתן לי חכמה בינה ודעת אמתי. ואזכה לדעת גדלתך ורוממותך וממשלתך אשר מלא כל הארץ כבודך, ובכל דבור ודבור מלבש כבוד מלכותך. פי הדבור הוא היכל המלך, עד שאתבטל בעיני עצמי נגד כבודך ולא אחפץ שום כבוד בלל. פי מי הוא פתי ירצה כבוד בהיכל המלך, פי כל הכבוד הוא רק

בהדבור שהוא היכל המלך, ומי הוא השוטה שירצה לקבל כבוד בפני המלך, אשר כל הכבוד והגדלה והממשלה שלו לכו. רחם עלי ותן לי דעת אמתי לידע פל זה באמת, ולא ארדף אחר הכבוד כלל, רק אדרבא אתרחק ואברח מן הכבוד בתכלית באמת. ואמסר פל הכבוד אליך וליראיך האמתיים לכו אשר אתה חפץ בכבודם באמת וימים מקרא שכתוב: "שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד, מי זה מלך הכבוד יהוה עוזו וגבור יהוה גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד יהוה צבאות הוא מלך הכבוד סלה. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לכו, וברוך שם כבודו לעולם, וימלא כבודו את כל הארץ, אמן ואמן":

תורה קצה

בצר הרחבת לי (תהלים ד) - הינו, שגם אפלו בהצרה בעצמה השם יתברך מרחיב לנו. פי אם יסתכל האדם על חסדי ה', יראה שאפלו בעת שהשם יתברך מצר לו, גם בהצרה בעצמה השם יתברך מרחיב לו ומגדיל חסדו עמו. וזה: בצר הרחבת לי; הינו אפלו בתוך הצרה בעצמה, נתת לי הרחבה בתוכה, מלבד מה שאנו מצפים שהשם יתברך יושיענו בקרוב מכל הצרות ויטיב עמנו מאד, אך אפלו גם בהצרה בעצמה מרחיב לנו:

תפילה קלג

"בְּקִרְאֵי עַנְנֵי אֱלֹהֵי צְדָקָה, בְּצַר הַרְחַבְתָּ לִּי, חַנּוּנֵי וְשִׁמְעֵי תִּפְלֹתַי". רבונו של עולם מלא רחמים טוב ומטיב לכל, זכני ועזרני ופתח עיני ולבי ודעתי שְׁאוּפָה תמיד להסתפל על הטובות וההרחבות שאתה מטיב עמי ומרחיב לי גם בתוך הצרה והמצוקה בעצמה, אשר רק על ידי זה יש לי חיות וקיום בתוך מעוֹף מצוקתי וצרותי, צרות הנפש והגוף, אשר סבוני גם סבבוני בתרוני והדריכוני אשר כמעט אין דרך לנמות ימין ושמאל, אשר איני יודע להיכן לברח מפני בעצמי, כי אנכי בעצמי סבותי בנפשי כל מה שעובר עלי בעוונותי הרבים ובמעשי הרעים ומחשבותי המנוגות. ואף על פי כן חסדך לא הסרת מפני, "חסדי יהוה פי לא תמנו פי לא כלו רחמיו. פי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תהנית". חסדך גדול עלי מאוד מאוד בכל יום ובכל עת ובכל שעה, כי לולי חסדך הנפלא והנורא והנשגב אשר אתה גומל עמי בכל עת פְּכַר אֲבֹדְתִי בְּעֵינַי. "לולי יהוה עזרתה לי, כמעט שכנה דומה נפשי". ואחרי אשר חסדך ורחמך רבים ועצומים עלי כל כך עזרני והושיעני שְׁאוּפָה להרגיש ולראות ולהפיר בכל עת חסדך וטובותיך שאתה מטיב עמי בכל עת ובכל שעה ורגע ואזכה לראות ולמצא כל ההרחבות והישועות שאתה מרחיב לי גם בתוך הצרה בעצמה רחמנא לצלן. ועל ידי זה אזכה לשמח בישועתך תמיד ולהתחזק ולהתפלל לפניך תמיד יהיה אוד שיהיה. ואהיה תמיד מודה על העבר וצועק לעתיד לבוא. ולא יהיה בלבי שום עקמימות כלל על הנהגותיך ודרכיך הטובים והישירים והנכוחים באמת. ובכל מה שעובר עלי ועל כל ישראל אזכה להאמין באמונה שלמה, כי צדיק וישר אתה, פי אתה מנהיג עולמך בחסד ובריותיך ברחמים כמו שכתוב: "טוב יהוה לכל ורחמיו על כל מעשיו".

רחם עלינו מלא רחמים, מלא חסד בכל עת, וּגְרַשׁ וּבַטֵּל מאתנו כל מיני עקמימות שבלבבנו. ולא יעלה ולא יבא על לבבנו שום מחשבה והרהור

על דרכיך והנהגותיך, רק אופה להביט ולהסתפל על הרחבותיך ונפלאות חסדיך וטובותיך בכל עת. ואפלו בתוך הצרה בעצמה רחמנא לצלן אתה מרחיב לנו הרחבה בדרכים ונפלאים וישועות גדולות, מלבד מה שאנו מצפים ומקווים בכל עת שתוציאנו ותגאלנו מהרה מתוך כל הצרות לגמרי ותושיענו ישועה שלמה חיש קל מהרה.

אבינו אב הרחמן חומל דלים, מושיע בעת צרה, יהמו מעיד ויפקרו רחמיך עלינו עתה בעת צרה הזאת. עננו יהוה עננו כי בצרה גדולה אנהנו, צור ישראל קומה בעזרת ישראל, ועזרנו והושיענו, ושמרנו והצילנו מפגם האמונה הקדושה, בכל מה שעובר עלינו בעתים הללו, כי אתה יודע מריות הצרות הכפולות שעוברים עתה על עמך בית ישראל, ולא די לנו בכל צרותינו אשר הגיע עד הנפש עוד הם מתנברים ומתפשטים חס ושלום לעקם לבב בני ישראל להרהר אחר מדותיך חס ושלום ולפגם באמונתך הקדושה חס ושלום, ואין מי יעמוד בעדנו. רחם עלינו למען שמך. הביטה בענינו כי רבו מכאובנו וצרות לבבנו, שומר ישראל שומר שארית ישראל וחוסה ברב רחמיך על כל נפש ונפש מישראל, שלא יפל שום אחד מהאמונה הקדושה על ידי כל מה שעובר עתה על ישראל, רק אדרבא על ידי זה נתחזק ונתעורר בלנו לשוב אליך באמת ובלב שלם, ונעמיד ונתפלל ונצטק אליך עד שתעננו, ונדע ונאמין בהאמת כי לא תעזב אותנו לעולם חס ושלום כמו שכתוב: "כי לא יפוש יהוה עמו ונחלתו לא יעזב". ונאמר: "כי לא יפוש יהוה את עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך, והצילנו וכפר על חטאתנו למען שמך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי".

תורה קצו

וכשאתה מתפלל, אל תעשה רחמים ותחנונים וכו' (אבות פ"ב). כי תפלתך קבע, אלא אסור לאדם לעמד עצמו על שום

שְׁכַתוֹב (משלי כב): וְקָבַע אֶת קַבְעֵיהֶם
 נֶפֶשׁ. הַיִּנּוּ, שֶׁכָּל מַה שֶּׁהוּא מִבְקֵשׁ,
 הֵן פְּרָנְסָה אוֹ בְּנִים אוֹ שְׂאֵר צָרְכִים,
 אָסוּר לְהִתְעַקֵּשׁ וְלַעֲמֹד עִצְמוֹ
 בְּתַפְלָתוֹ, שֶׁדוֹקָא יַעֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֶת תְּפִלָּתוֹ, כִּי זֶה הוּא
 תְּפִלַּת קָבַע, שְׁלוֹקֵחַ הַדְּבָר בְּחִזְקָה,
 בְּגִזְלָה, רַק יִתְפַּלֵּל רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים
 כִּנ"ל:

דְּבַר, הַיִּנּוּ שְׁאָסוּר לְהִתְעַקֵּשׁ
 בְּתַפְלָתוֹ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲשֶׂה
 לוֹ דוֹקָא אֶת בְּקִשְׁתּוֹ, כִּי זֶה הוּא כְּמוֹ
 לֹקֵחַ דְּבָר בְּחִזְקָה, בְּגִזְלָה; רַק צָרִיךְ
 לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן לִפְנֵי הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, אִם יִתֵּן
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ - יִתֵּן, וְאִם לֹא - לֹא,
 כְּמוּבָא בְּמָקוֹם אַחֵר. וְזֶה: אֵל תַּעֲשֶׂה
 תְּפִלָּתְךָ קָבַע, מִלְשׁוֹן גִּזְלָה, כְּמוֹ

תורה קצו

בְּחֻמָּה, וְעַל יְדֵי פֶגַם לְשׁוֹן הָרַע
 נַעֲשֶׂה פְּרוּד בֵּין עֲנוּה לְחֻמָּה, וְעַל־
 יְדֵי־זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת עָנוּ. וְזֶה
 הָיָה מַעֲלַת מִשָּׁה רַבְּנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם,
 שֶׁשִּׁבְּחָה הַתּוֹרָה אוֹתוֹ, שֶׁהָיָה כָּל־כֶּךָ
 גָּדוֹל בְּמַעֲלַת הָעֲנוּה, עַד שֶׁאֶפְלוּ
 לְשׁוֹן הָרַע לֹא הִזִּיק לְעֲנוּתוֹתָיו, וְזֶה
 שְׁכַתוֹב (במדבר יב): וַתְּדַבֵּר וְכוּ' בְּמִשָּׁה
 וְכוּ'. נִמְצָא שֶׁהָיָה פֶגַם לְשׁוֹן הָרַע
 בְּעוֹלָם, אַף־עַל־פִּי־כֵן - וְהָאִישׁ מִשָּׁה
 עָנוּ מְאֹד, כִּי הָיָה בְּמַעֲלָה גְדוֹלָה כָּל־
 כֶּךָ בְּעֲנוּה, שֶׁאֶפְלוּ פֶגַם לְשׁוֹן הָרַע
 לֹא הִזִּיק לוֹ לְעֲנוּה שְׁלוֹ:

דַּע, שֶׁלְשׁוֹן הָרַע שֶׁל הָעוֹלָם מְזִיק
 וּפּוֹגֵם אֶת הָעֲנוּיוֹת, שֶׁעַל יְדֵי
 לְשׁוֹן הָרַע שֶׁהָעוֹלָם מְדַבְּרִים, עַל יְדֵי
 הַפֶּגַם הַזֶּה, אֵי אֶפְשָׁר לְהַצְדִּיקִים
 לְהִיּוֹת עָנוּים. כִּי פֶגַם לְשׁוֹן הָרַע
 מִפְּרִיד בֵּין עֲנוּה לְחֻמָּה, וְעַל יְדֵי זֶה
 נִפְגַּם הָעֲנוּה, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת עָנוּ;
 וְאֶפְלוּ אִם יְהִיָּה עָנוּ הוּא בְּלֹא חֻמָּה,
 וְזֶה יְדוּעַ שֶׁעֲנוּה בְּלֹא חֻמָּה אֵינָה
 כְּלוּם, כִּי בּוֹדָאֵי אֵין זֶה מַעֲלַת
 הָעֲנוּה, לְהִרְאוֹת עִצְמוֹ בְּכַפִּיפַת רֹאשׁ
 בְּדַרְךְ שְׁטוּת כְּאֵלוּ הוּא עָנוּ, כִּי זֶה
 עֲנוּה פְּסוּלָה, וְעַקֵּר הָעֲנוּה - כִּשְׁחִיא

תורה קצח

בשׂאָהַד צועק להשם יתברך, שְׁכָתוּב (שמות יד): מַה תִּצְעַק אֵלַי, דְּבַר אֹמְרִים לוֹ לִסַּע, כְּמוֹ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ:

תורה קצט

דַּע שֵׁישׁ הַמִּתְקָה לְהַנְצִיל מֵעַנְשׁ שֶׁל אֱלֹמֶן, שְׁלֹא תָמוּת אִשְׁתּוֹ, חֶס וְשָׁלוֹם, וְהוּא, עַל יְדֵי שְׁמֵרְגִישִׁין טַעַם מְתִיקוֹת בְּהַתּוֹרָה, עַל יְדֵי זֶה נִצּוּלִין מִזֶּה הָעַנְשׁ, לְבַלִּי לְהִיּוֹת אֱלֹמֶן, חֶס וְשָׁלוֹם. וְזֶה אוֹתִיּוֹת **אֱלֹמֶן** - רֵאשִׁי תְבוּת: מַה גְּמַלְצוּ לְחַפֵּי אִמְרַתְךָ (תהלים קיט); שְׁעַל יְדֵי שְׁמֵרְגִישִׁין מְתִיקוֹת בְּהַתּוֹרָה נִצּוּלִין מִהָעַנְשׁ הַזֶּה, וְגַם הַפְּתוּב מִסִּים: מְדַבֵּשׁ לְפִי - שְׁעַל יְדֵי זֶה הַמְּתִיקוֹת שְׁמֵרְגִישִׁין בְּהַתּוֹרָה מִמְתִּיקִין הַדִּין שֶׁל מִיתַת אִשְׁתּוֹ, חֶס וְשָׁלוֹם, כִּי **דְּבַשׁ** בְּגִימַטְרִיא **אִשָּׁה** כְּמוֹבָא בְּפִתְבִים:

תורה ר

הַטַּעַם שֶׁהַצְּדִיקִים שְׁבִזְמֵן הַזֶּה הֵם עֲשִׂירִים, וּבִזְמַנִּים הַקּוֹדְמִים הָיוּ רַבִּם עֲנִיִּים, וְאֲבִיוֹנִים, זֶה מְרָמֵז בְּמִשְׁנֵה (אבות פ"ד): כָּל הַמְּקַיִם אֶת

התורה מעני סופו לקימה מעשר, בסוד הגלגול, וכבר קימו התורה והצדיקים שבזמן הזה הם הם הצדיקים שהיו בזמנים הקודמים מעשר:

תורה רא

(משלי י) - ראשי תבות מצת.
 סגלה לחלי נופל, רחמנא לצלן,
 לפזר צדקה. פזר נתן
 לאביונים (תהלים קיב) - ראשי תבות
 נפל:

מרמוז בתרגום איכה (ב, ז), שבפסח
 צועקין בהתפלה, כמובא על
 פסוק: קול נתנו בבית ה' כיום מועד
 - כקל עמא דמצלין בחגא דפסחא,
 עין שם בתרגום: צדקה תציל ממות

תורה רב

בחוש, שהנשים מקפידין מאד על
 כבודם, ורוצים מאד את הכבוד, וזה
 מחמת, שהנשים דעתן קלה וקטנה
 מאד:

כל מי ששכלו קטן ביותר, צריך
 לחלק לו כבוד ביותר. כי כל
 מה ששכלו יותר קטן, הוא יותר
 חפץ בכבוד, וכמו שאנו רואים

תורה רג

מספורי דברים של הנשים לידעת את שלום אסתר, ואסתר יכולים לידע מעמד השכינה, איך היא אוהזת פעת. וזה שכתוב אצל מרדכי (אסתר ב), שהיה מתהלך לפני חצר בית הנשים דברייהם:

תורה רד

מעלת הצדקה ידוע, בפרט בשנותנין לתלמיד-חכם, כמובא, שהמעות שנותנין לתלמיד-חכם הוא בחינת תמי אוריתא. אבל באמת זה המעות שנותנין לתלמיד חכם הוא בחינת תורה ממש, ואין עברה יכול לכבות זה המעות שנותנין לתלמיד-חכם, פי אין עברה מכבה תורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה כא), וזה המעות הוא בחינת תורה ממש כנ"ל. וזה: **מעות** - ראשית-תבות: ואין עבירה מכבה תורה. ועוד יש בענין זה דברים הרבה, כי בעת שגלה זאת ספר איזה מעשה בענין זה, אך לא זכינו לכתב פי אם דברים אלה:

תורה רה

זמרה, שהם בחינת העשרה לשונות שנאמר בהם ספר תהלים, כמובא (בגמרא פסחים ק"ז ובזהר), שהם אשרי ולמנצח ומשפיל והללויה וכו', עין בפרוש רש"י. ויש פה בכל לשון ולשון של העשרה לשונות הנ"ל לבטל פה הקלפה הנ"ל, כי כל אחד מאלו הלשונות הם הפך הקלפה הנ"ל, כי אשרי הוא לשון ראיה והסתכלות - הפך הקלפה הנ"ל שעקר פחה מקלקול הראות, מבחינת: ותכהין עיניו מראות, בבחינות: יהי מארת - חסר, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ת"ז תיקון מד דף ע"ט): דא לילית. נמצא, שעקר פחה מקלקול הראיה, ואשרי שהוא לשון ראיה היא הפך ממנה. וכן משפיל, כי היא בחינת משפיל, ומשפיל הוא הפך מזה, וענין זה עין במקום אחר (לעיל בסימן יט), כי עקר פחה להחטיא את האדם במקרה, חס ושלום, הוא על-ידי לשון תרגום, שהוא בחינת משפיל על ידי תרגמן, שהוא מערב טוב ורע, לפעמים משפיל ולפעמים

תקון למקרה לילה, רחמנא לצלן - לומר עשרה קפיטל תהלים באותו היום שארע לו, חס ושלום. כי יש פה באמירת תהלים להוציא הטפה מהקלפה שלקחה אותה, כי תהלים בגימטריא לילית עם החמש אותיות של שמה, שהיא הממנה על זה, פידוע. וצריך לכוון בשעת אמירת תהלים, שתהלים בגימטריא תפ"ה, שהוא מכוון כמספר השני שמות: אל אלקים במלואו, פזה: אלה למד, אלה למד הי יוד מם, שעל-ידי השני שמות אלו יוצאה הטפה מהקלפה, כי הטפה היא בחינת חסד וגבורה פידוע, כי יש בה פה אש ומים, חמימות ולחות, שהם בחינת חסד וגבורה, ועל ידי השני שמות אל אלקים הנ"ל, שהם בחינת חסד וגבורה, פידוע, שהם גימטריא תהלים כנ"ל, על-ידי זה מוציאין הטפה משם, וזה צריך לכוון בשעת אמירת תהלים: ועל-כן צריך לומר עשרה קפיטל, כי יש עשרה מיני

בפּרטינות, שצריך לאמרם באותו
 היום שיקרה לו, חס ושלום, מקרה
 בלתי טהור. ואלו הן: מכתם לדוד -
 טז לדוד משכיל - לב, אשרי משכיל
 אל דל - מא, כאיל תערג - מב,
 למנצח אל תשחת - נט, למנצח על
 ידותון - עז, תפלה למשה - צ, הודו
 לה קראו בשמו - קה, על נהרות
 בכל - קלו, הללויה הללו אל
 בקדשו - קנ, ואמר, שאלו העשרה
 קפיטל תהלים, הם תקון גדול מאד
 מאד למקרה חס ושלום, ומי שזוכה
 לאמרם באותו היום, אין צריך
 לפחד עוד כלל מפגם הנורא של
 המקרה, חס ושלום, כי בודאי
 נתתקן על ידי זה: (ועין ענין זה בלקוטי
 מוהר"ן תנינא בסופו.)

משכיל, עין שם. וכן הללויה - הפך
 הקלפה, ששמה לילית על שם
 שהיא מיללת ביללה תמיד, והלל
 הפך יללה, כי אותיות "הללי" הם
 הפך "יללה". והשאר לא פרש. גם
 הטפה באה מהדעת, שהוא בחינת
 חסד וגבורה, פידוע, כי גם הטפה
 היא בחינת חסד וגבורה פנ"ל, וידוע
 שהדעת הוא בחינת חמשה חסדים
 וחמש גבורות, על כן צריך לומר
 עשרה קפיטל. וזה בחינת (תהלים לב):
 לדוד משכיל אשרי נשוי פשע -
 ראשי תבות נאר, שהוא נכנע על
 ידי בחינת לדוד משכיל, דהינו
 תהלים:

אחר-כך גלה רבנו זכרוננו לברכה,
 העשרה קפיטל תהלים

תורה רז

אזי אפשר לו בקל לחזר למקומו, כי
 עדין לא נתרחק הרבה מהדרך
 הטוב. כי כשעושה עברה, חס
 ושלום, אזי הולך ונוטה מהדרך
 הישר אל דרך אחר מקלקל, ושם
 יוצאים מאותו הדרך פמה וכמה

תעיתי כשה אבד בקש עבדך
 וכי' (תהלים קיט):

כי יש חלוק גדול בעברה שעושה
 האדם, חס ושלום, בין אם
 נתעורר תכף ומיד ושב בתשובה,

ואינו מכיר בו. וגם הרועה מֵאֵשׁ עוד מִלְבָּקְשׁוֹ, מחמת שְׁזָה זְמַן רַב שֶׁהֵלֵךְ וְתָעָה מֵאֲתוֹ, כֵּן כִּשְׁכַּבְר הָאָרִיץ זְמַן, חֶס וְשָׁלוֹם, בְּרָשָׁעוֹ, וְנָטָה וְתָעָה הֶרְבֵּה מֵהַדְרָךְ הַיֵּשֶׁר לְאֵלוֹ הַדְרָכִים הַמְקַלְקְלִים וְהַתּוֹעִים וְהַנְּבוּכִים וְהַמְבַלְבְּלִים, אֲזִי קִשָּׁה לוֹ לָשׁוּב כִּנ"ל:

וְדַע, שְׁאֵלוֹ הַדְרָכִים הַמְקַלְקְלִים וְהַתּוֹעִים, כִּשְׁאָדָם תּוֹעָה בָּהֶם, חֶס וְשָׁלוֹם, הֶרְבֵּה מְאֹד, אֶפְשָׁר לְפַעֲמִים שִׁיתָעָה מְאֹד וְיִלֵּךְ בְּאֵלוֹ הַדְרָכִים הַנְּבוּכִים, וְאֲזִי דִיקָא מְרַב תַּעוּתוֹ בָּהֶם, יִתְהַפֵּף וְיִשׁוּב עַד שִׁיְהִיָּה סְמוּךְ מְאֹד לְמִקְוֵמוֹ הָרֵאשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק הֶרְחַק מֵעַט בֵּינוֹ לְבֵין מִקְוֵמוֹ הָרֵאשׁוֹן, וּבְקַל עַל יְדֵי נִסְיוֹן קָל יִשׁוּב עוֹד לְמִקְוֵמוֹ, אֲבָל כִּשְׁהֶשֶׁם יִתְבַּרֵּךְ קוֹרְאוֹ וּמְזַמֵּין לוֹ הַנִּסְיוֹן, אֵינוֹ מְכִיר בְּקוֹל, וְאֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ לָשׁוּב לְמִקְוֵמוֹ. וְזֶה הוּא הַחֲלוּק שֶׁבֵּין עוֹל יָמִים לְזָקֵן, כִּי מִי שֶׁעָדִין בְּבַחֲרוּתוֹ וְעָדִין לֹא הִזְקִין בְּחֻטְאָיו, אֶפְשָׁר לוֹ יוֹתֵר לָשׁוּב מֵהִזְקֵן, מִחֲמַת שֶׁעָדִין הוּא סְמוּךְ וְלֹא שָׁכַח אֶת הַקּוֹל הַקְּרִיאָה. וְזֶה: **תַּעֲיִיתִי בְּשֵׁה אֲבָד** - הֵינּוּ שֶׁתַּעֲיִיתִי מֵהַדְרָךְ הַיֵּשֶׁר כִּשְׁה אֲוִבַד הַנּוֹטָה מֵהַדְרָךְ כִּנ"ל, עַל כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל מִלְּפָנֶיךָ: **בְּקִשׁ עֲבֹדָה, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי** - הֵינּוּ שֶׁתַּמְהֵר

נְתִיבוֹת וְדְרָכִים תּוֹעִים וּמְקַלְקְלִים מְאֹד, שֶׁכִּשְׁמַתְחִילִין לִילֵךְ, חֶס וְשָׁלוֹם, בְּאוֹתוֹ הַדְרָךְ הָרַע, אֲזִי תּוֹעִים וְנְבוּכִים בְּאֵלוֹ הַדְרָכִים עַד שֶׁקִּשָּׁה לָשׁוּב וְלִצְאָת מִשָּׁם, אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ דְּרָכּוֹ לְקִרוֹת אֶת הָאָדָם תַּכְּף כִּשְׂרֹאָה שֶׁהוּא תּוֹעָה מִדְרָךְ הַשָּׂכֵל, וְקוֹרְאוֹ שִׁיִּשׁוּב לְאַחֲרָיו, וְלִכְל אֶחָד קוֹרָא לְפִי בְּחִינָתוֹ: יֵשׁ שְׂקוֹרְאוֹ בְּרַמְיָזָה, וְיֵשׁ בְּקִרְיָאָה מִמֶּשׁ, וְיֵשׁ שְׂבוּעֵט בּוֹ וּמְכַהוֹ, וְזֶהוּ הַקְּרִיאָה שְׁלוֹ, כִּי אֹרִיתָא מְכַרְזַת קְמִיהוּ: עַד מְתֵי פְתִיִים תְּאָהֲבוּ פְתֵי, וְהַתּוֹרָה הוּא הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ בְּעֶצְמוֹ, שֶׁהוּא קוֹרָא אוֹתָם וּמְבַקְשֵׁם שִׁיִּחְזְרוּ אֵלָיו. וְעַל־כֵּן כִּשְׁעָדִין לֹא נָטָה הֶרְבֵּה מִדְרָךְ הַיֵּשֶׁר, אֲזִי אֶפְשָׁר לוֹ בְּקַל לָשׁוּב, מִחֲמַת שֶׁהוּא מְכִיר עָדִין אֶת הַקּוֹל וְרִגִיל בּוֹ, כִּי זֶה סְמוּךְ הִיָּה אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, וְהִיָּה שׂוֹמֵעַ קוֹלוֹ קוֹל הַתּוֹרָה, וְעָדִין לֹא שָׁכַח אֶת הַקּוֹל, וְעָדִין לֹא תָעָה הֶרְבֵּה בְּאֵלוֹ הַדְרָכִים הָאֲחֵרִים הַתּוֹעִים וְהַנְּבוּכִים, וְעַל כֵּן בְּקַל אֶפְשָׁר לוֹ לָשׁוּב, וְהוּא כִּמְשַׁל הָרוּעָה, שֶׁכִּפְאֶשֶׁר שֶׁה אֶחָד תּוֹעָה מֵהַדְרָךְ אֲזִי תַכְּף הוּא קוֹרָא אוֹתוֹ, וְכִשְׁהִשָּׁה עָדִין לֹא תָעָה הֶרְבֵּה מֵהַדְרָךְ, אֲזִי הוּא מְכִיר הַקּוֹל וְהוֹלֵךְ אַחֲרָיו תַּכְּף. אֲבָל כִּשְׁכַּבְר נָטָה הֶרְבֵּה מֵהַדְרָךְ, אֲזִי כָּבַר שָׁכַח אֶת הַקּוֹל

לְבַקְשֵׁנִי, כֹּל זְמַן שֶׁאֲנִי זֹכֵר עֲדִין אֶת
הַקּוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת,
וְזָהוּ: בְּקֹשׁ עֲבָדְךָ, כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא
שָׁכַחְתִּי - שֶׁתִּמְהַר לְבַקְשֵׁנִי תַכְךָ, כִּי
מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי עֲדִין, וְעֲדִין אֲנִי
מִפִּיר אֶת קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַמְצוּוֹת,
שֶׁהֵם הַתּוֹרָה, עַל-כֵּן בְּקֹשְׁתִּי -
שֶׁתִּרְחַם עָלַי לְבַקְשֵׁנִי מִהֵרָה מִיָּד, כֹּל
זְמַן שֶׁעֲדִין לֹא שָׁכַחְתִּי אֶת מִצְוֹתֶיךָ,
דִּהְיִנּוּ שֶׁעֲדִין אֲנִי מִפִּיר אֶת קוֹל
הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, כִּי

כְּשַׁחַס וְשָׁלוֹם, הָאָדָם נֶזְקֵן בַּחֲטָאִים
קָשָׁה מְאֹד לְבַקְשׁוֹ, כִּי כִּבֵּר שָׂכַח אֶת
קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, וְאִינוּ מִפִּיר
בְּקוֹל הַקְּרִיאָה, עַל-כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם
לְבַקֵּשׁ מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂיִמְהַר הֵשֵׁם
יִתְבָּרַךְ לְבַקְשׁוֹ לְהַחֲזִירוֹ אֵלָיו, כֹּל
זְמַן שֶׁלֹּא שָׂכַח עֲדִין לְגַמְרֵי אֶת קוֹל
הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת כִּנְ"ל, וְזָהוּ מֵה
שֶׁבִקֵּשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשָּׁלוֹם:
בְּקֹשׁ עֲבָדְךָ, כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי,
כִּנְ"ל:

תפילה פג

"תְּעִיתִי בְּשֵׁה אוֹבֵד בְּקֹשׁ עֲבָדְךָ כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי. תְּעִיתִי בְּשֵׁה אוֹבֵד
בְּקֹשׁ עֲבָדְךָ", רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, אִם אֲמַרְתִּי אֲסַפְּרָה כִּמּוֹן
שֶׁתְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, יִקְצְרוּ הַיּוֹם
יָרִיעוֹת, וְלֹא תִּכַּל הָאָרֶץ לְהַכִּיל אֶת כָּל דְּבָרֶי, וְלֹא יִסְפְּקוּ כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבוֹיֹת
וְכָל הַלְשׁוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְבָאֵר וְלִסְפֹּר אֶת עֲצָם רַבּוּי הַתְּעוֹת וְהַנְּבוּכָה שֶׁתְּעִיתִי
לְדַרְכִּים נְבוּכִים וּמְקַלְקְלִים וּפְגוּמִים וּמְתוּעָבִים מְאֹד מְאֹד, לְדַרְכִּים רָעִים וּמְבַלְבְּלִים
מְאֹד. כִּי הִרְעוֹתִי אֶת מַעֲשֵׂי מְאֹד, חָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי, וְהַמְשַׁכַּחְתִּי עָלַי אֶת הַיִּצְר
הָרַע, עַד שֶׁבָּאתִי לְמָה שֶׁבָּאתִי, וּמְקַלְקְלֵתִי מֵה שֶׁמְקַלְקְלֵתִי. וּכְכָל פֶּעַם וּפֶעַם עַל-יְדֵי
כָּל עֲבָרָה וְעֲבָרָה, וְעַל-יְדֵי כָּל הַרְהוּר וְהַרְהוּר, וְעַל-יְדֵי כָּל פְּגָם וּפְגָם, תְּעִיתִי
וְנִתְעִיתִי לְדַרְכִּים נְבוּכִים וּמְקַלְקְלִים הַרְבֵּה מְאֹד. וּמְכַל אֵלּוּ הַדַּרְכִּים הַנְּבוּכִים יוֹצֵאֵן
עוֹד דַּרְכִּים נְבוּכִים וְתוֹעִים וּמְקַלְקְלִים הַרְבֵּה, וְהֵייתִי הוֹלֵךְ וְתוֹעָה הוֹלֵךְ וְתוֹעָה,
יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה, וְלֹא הָיָה דִּי לִי מֵה שֶׁכִּבֵּר נִתְעִיתִי הַרְבֵּה עַל-יְדֵי הַעוֹנוֹת
הָרַשׁוּנוֹת שֶׁעֲשִׂיתִי, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי עֲלֵיהֶם כְּכָל יוֹם וְיוֹם חַדְשִׁים, עוֹנוֹת עַל

ועונות, ופְּשָׁעִים על פְּשָׁעִים, וְחַטָּאִים על חַטָּאִים, וְהִרְהוּרִים על הִרְהוּרִים, וּמַחְשְׁבוֹת זְרוֹת על מַחְשְׁבוֹת זְרוֹת בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים על בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים, עַד אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְגּוּ עֲלוֹ עַל צְוָרָיו הַכְּשִׁילוֹ כַּחַי. מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק, שְׁמִיחִי אֵלֶיךָ כִּפִּי, עֲזֹרְנִי הוֹשִׁיעֵנִי, וְכָל כֶּדַּךְ תַּעֲיִתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים הִרְבֵּה לְדַרְכִּים מְבַלְבְּלִים וְנִבְוָכִים מְאֹד עַד אֲשֶׁר אֶפְלוּ אִם אֵתָּה מְרַחֵם עָלַי, וְאֵתָּה קוֹרָא וּמְכַרִּיז וּמְרַמְזוֹ אֵלַי, אֵינִי שׁוֹמֵעַ וּמְפִיר הַיִּטֵּב קוֹל קְרִיאָתְךָ, וְעַדִּין לֹא שָׁבִיתִי מִפְּעוּתַי, אוֹי לִי וַי לִי.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּל הַלְשׁוֹנוֹת שֶׁל תַּחֲנֻהּ וּבִקְשָׁה וְצַעֲקָה וְחִרְטָה שֶׁבְּעוֹלָם, כָּלֵם הֵייתִי צָרִיךְ לְצַעֵק בְּכָר לִפְנֵי כְּמָה שְׁנַיִם. וְעַתָּה אַחַר שְׁהוֹסַפְתִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה כְּמָה וְכְמָה חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשָׂה, מָה אוֹסִיף לְדַבֵּר עוֹד, וּמִי יוֹכֵל לְחַדֵּשׁ דְּבוּרִים יוֹתֵר, מִי יִשׁוּם לִי פֶה לְדַבֵּר עוֹד כִּפִּי מָה שְׁאֵנִי צָרִיךְ לְדַבֵּר עִתָּה. וּבִפְרָט שְׁבִיאָמַת אֵינִי זֹכֵה לְדַבֵּר בְּשִׁלְמוֹת בְּאָמַת אֶפְלוּ הַדְּבוּרִים שֶׁהֵייתִי צָרִיךְ לְדַבֵּר, אִם לֹא הֵייתִי עוֹשֶׂה כִּי־אִם חֶלֶק מֵאֵלֶּף וּרְבַבָּה מִמֶּה שֶׁעֲשִׂיתִי, אוֹי אוֹי אוֹי, מָה אוֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה חִילִים אֲגַבֵּר. כְּכֹלֵךְ מֵת אֲנִי מִנְּחָ לְפָנֶיךָ, כְּמִיט הַנְּרוֹק אֲנִי נִשְׁפָּךְ לְפָנֶיךָ, הָרִי אֲנִי לְפָנֶיךָ מְלֵא בּוֹשָׁה וּכְלֵמָה, מְלֵא חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים מִכֶּפֶר רָגֵל וְעַד רֹאשׁ, מִיּוֹם עִמְדִי עַל דַּעֲתִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עוֹר לְתוֹעָה וְנִתְעָה בְּדַרְכִּים נְבוּכִים וּמְקַלְקָלִים וּמַחְשְׁבוֹת מְבַלְבְּלוֹת כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, הוֹרְנִי הַדְּרָךְ הָאֵמֶת וְהַעֲצָה הַנְּכוֹנָה, בְּאִפְּן שְׁאֲזַכֶּה לְהַגִּיעַ מִתְהַרָה לְהַדְרָךְ הַיִּשָּׁר כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאָמַת, וְאֲזַכֶּה מַעֲתָה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאָמַת, וְלַעֲבֹדְךָ בְּאָמַת בִּירְאָה וְאַהֲבָה. חַנּוּנִי וּפְדוּנִי, "כְּחֶסֶדְךָ חַנּוּנִי וְאַשְׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ, הַדְּרִיכֵנִי בְּאֵמֶתְךָ וְלִמְדֵנִי כִּי אֵתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתְךָ קוֹיִתִי כָּל הַיּוֹם. הוֹרְנִי יְהוָה דְּרָךְ חֶסֶד וְאַצְרְנָה עִקֵּב. חֶסֶדְךָ יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ חֶסֶד לְמַדְנִי".

תורה רז

כָּל הַדְּבוּרִים הֵם בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, (תהלים קמח), וְכִמוֹ שֶׁפְּתוּב בְּפִתְחֵי, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: וּגְבוּרַתְךָ יְדַבְּרוּ שֶׁהָ' גְּבוּרוֹת שֶׁבַדְעַת בּוֹקְעִין

ויוצאין בהפה, ונעשה מהם ה' מוצאות הפה; נמצא שכל הדבורים הם בחינת גבורות, וצריך להמתיקם. וההמתקה הוא על-ידי למוד התורה ודבורים טובים שמדברים, על-ידי זה ממתיקין הדבורים שהם בחינת הגבורות:

ודע, שלפעמים יוצאין גבורות קשות, רחמנא לצלן, והם באים בזה העולם לגדולי הדור מחמת שיש להם דעת גדול, על פן כשיוצאין, חס ושלום, גבורות קשות, באים בדעת הגדולים, ושם בוקעין ויוצאין מהפה, ונעשה מהם דבורים כנ"ל. ואזי הדבורים הם בחינת גבורות קשות, וצריך לראות להמתיקם, וכשאין ממתיקים הגבורות הקשות, חס ושלום, מחמת שאין להם כח להמתיקם, או שהם אז במדרגה קטנה, שאי אפשר להמתיקם, מחמת שפגמו אז באיזה פגם וחסר, כי אפלו צדיקים וגדולים לפעמים הם פוגמים ושוגים באיזה דבר, כי אין צדיק בארץ וכו' (קהלת ז), ומחמת שהם אז בבחינה זו, אינם ממתיקים הגבורות הקשות, שהם הדבורים, ואזי כשאינם ממתיקים הדבורים, שהם גבורות קשות, אזי מתחילין לדבר באלו הדבורים דבורים רעים על

הכלל או על הפרט, או שמדברים על צדיק הדור, ואזי כל הדבורים שלהם, שהם גבורות קשות, באים ונופלים על צדיק הדור, חס ושלום. והצדיק הדור צריך לראות להמתיק אלו הגבורות קשות, שהם הדבורים הנ"ל, ועל-ידי שהוא דן אותם לכף זכות בזה שמדברים עליו, נמצא שהוא מטה פלפי חסד ובזה ממתיקם, או על-ידי שמקבל היסורים שהם מדברים עליו, מקבלם באהבה, על-ידי-זה הוא ממתיק גם פן דבורים שלהם, שהם הגבורות הקשות כנ"ל. אבל אם אין כח, חס ושלום, בצדיק הדור להמתיקם, אזי יוכל לפל ממדרגתו מאד, חס ושלום, על-ידי אלו הגבורות הנ"ל שבאים עליו, או שיסתלק, חס ושלום, על-ידי-זה, ואז על-ידי הסתלקותו נשמתו ממתיקת אלו הגבורות הקשות הנ"ל. ומזה היה הסתלקות הבעל-שם טוב, כי אמר שיסתלק ממעשה הש"צ ימח שמו, כי אצל הש"צ ימח שמו היו כמה גדולי הדור ולומדים מפלגים, שהטעה אותם, כמפרסם, והם יצאו מן הכלל ודברו רעות על כלל תורה שבעל-פה, וזה היה מחמת שבא להם גבורות קשות ולא המתיקו אותם מחמת בחינה הנ"ל,

תהילה לדוד בסימן י"ב). וכן התלמיד-חכם הוא בעצמו התורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכות כב): כמה טפשאי וכו' דקמי מקמי אורייתא וכו'; אבל פשהצדיק ממתיק דבורים שלהם, אזי הוא חוזר ועושה מהדבורים תורה, כמובא במקום אחר (שם בסימן י"ב), ואזי עושה תורת חסד, הינו ללמד לאחרים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוכה מט): על פסוק: ותורת חסד על לשונה - זה הלומד על-מנת ללמדה, כי בודאי כשעושים תורה מדבורים אלו, אפשר לו ללמד אחרים עמה, ונמצא שהוא תורת חסד, ובוה ממתיקים:

ועל פן דברו דבורים רעים על הכלל, ואלו הדבורים נפלו על גדול הדור, והפעל-שם טוב זכרונם לברכה הוא היה אז הגדול הדור, ומזה נסתלק, וכמו שאומרים בשם הפעל-שם טוב זכרונם לברכה, שאמר, שנעשו לו שני נקבים בלבו על-ידי המעשה של הש"צ ימח שמו, ומזה נסתלק וכנ"ל. כי כשמדברים על תורה שבעל-פה, או כשמדברים על הצדיק הדור בעצמו, הוא דבר אחד ממש, כי עקר תורה שבעל-פה הוא תלוי בצדיק הדור, כמו שכתוב (זוהר ויצא דף קנב): שכניתא בין תרין צדיקיא יתבא, שהוא התורה שבעל-פה, כמובא במקום אחר (עיין בהתורה

תפילה קלד

"יודוך יהוה כל מעשיך וחסידיך יברוכה. כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו להודיע לבני האדם גבורותיו, וכבוד הדר מלכותו". רבוננו של עולם רב חסד ואמת רחם עלי ושמרני והצילני מדבורים רעים ובפרט מלשון הרע, שלא אדבר שום דבור רע על שום בר ישראל שבעולם אפלו על הקטן שבקטנים והפחות שבפחותים, מפל שפן וכל שפן על צדיקי וחסידי [ובשרי] הדור העוסקים בעבודתך. רחם עלי ושמרני והצילני שלא יצא מפי שום דבור נגד כבודם חס ושלום בין בפניהם בין שלא בפניהם. אלהי, נצר לשוני מרע, ושפתי מדבר מרמה, ולמקללי נפשי תדם, ונפשי בעפר לכל תהיה.

מֵרָא דְּעֵלְמָא פִּלְא, רַחֵם עָלַי וְאַל תִּשְׁחִיתֵנִי. הִצִּילֵנִי מִרִּיב וּמִחֲלָקָת, חוּסָה עַל נַפְשִׁי וְשִׁמְרֵנִי שְׁלֵא אֲמַעֲה אֶת עֲצְמִי לִזְמַר שֶׁהוּא מִצְוָה לְדַבֵּר עַל אֱלוֹ הָאֱנָשִׁים, כִּי אֵינִי חָפֵץ בְּמִצְוֹת פְּאֵלוֹ, לֹא הֵן וְלֹא שְׂכָרָן. חוּס וְחַמֵּל עַל נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ, וְנִשְׁמֹתֵנוּ, וְהַצֵּל אוֹתֵנוּ וְאֵת כָּל יִשְׂרָאֵל מִלְּשׁוֹן הָרַע וּמִחֲלָקָת, וּבְפִרְט בְּעֵינָן הַמְּחַלֶּקֶת הַשְּׂכִיחַ עִבְשׁוּ בֵּין גְּדוּלֵי הַדּוֹר וְאֲנִישֵׁיהֶם, וְקַטְגוֹרִיא בֵּין הַתְּלִמְיָדִי חֲכָמִים וְאֲנִישֵׁיהֶם.

רַחֵם עָלֵינוּ בְּעַל הַרְחָמִים בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, וְשִׁמְרֵנוּ וְהִצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי דִבּוּרִים רָעִים וּפְגָמִים, "שִׁיתָה יְהוָה שְׁמֵרָה לִפִּי, נִצְרָה עַל דַּל שְׁפָתַי, אֵל תֵּט לִבִּי לְדַבֵּר רָע" שְׁלֵא אֲחַפֵּשׁ וְאֲבַקֵּשׁ לְמִצְאָ חֵם וְשְׁלוֹם פְּגָם וְחִסְרוֹן בְּעִבּוּדַת הַכְּשָׁרִים וְלֹא בְּשׁוּם בַּר יִשְׂרָאֵל. וְתַן כְּנוֹ פַח בְּרַחֲמֶיךָ הַעֲצוּמִים וְחֶסְדֶּיךָ הַנְּפִלְאִים לְהַמְתִּיק כָּל מִינֵי גְבוּרוֹת הַבָּאִים לְבָנֵי אָדָם בְּפִרְט לְהַגְדוּלִים וְחֲשׂוּבִים, רַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹה עִמָּנוּ תְּמִיד שְׁנוּכָה תְּמִיד לְהַתְגַּבֵּר בְּכָל עוֹ לְדַבֵּר דִּבּוּרֵי תוֹרָה וְתַפְלָה וְיִרְאָת שְׁמַיִם בְּאֵמֶת, בְּאֵפֶן שְׁנוּכָה לְהַמְתִּיק כָּל מִינֵי גְבוּרוֹת שְׁבַעוּלָם שְׁמָהֶם נִמְשָׁךְ הַדִּבּוּר. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי גְבוּרוֹת קִשּׁוֹת שְׁלֵא יִגְיעוּ אֵלֵינוּ. וְתַרְחֵם עַל גְּדוּלֵי הַדּוֹר אֲשֶׁר אֱלִיהֶם מִגִּיעִים הַגְּבוּרוֹת קִשּׁוֹת לְהַמְתִּיקֵם וְתַהֲיֶה עִמָּם תְּמִיד. וְתַתֵּן לָהֶם כַּח בְּרַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ הַרְבִּים לְהַמְתִּיק כָּל הַגְּבוּרוֹת קִשּׁוֹת שְׁבַעוּלָם הַבָּאִים אֵלֵיהֶם. וְתִשְׁמֹר אוֹתֵנוּ וְאֵת כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּפִרְט כָּל גְּדוּלֵי הַדּוֹר בְּעַת שְׁאִין כְּנוֹ פַח חֵם וְשְׁלוֹם לְהַמְתִּיק הַגְּבוּרוֹת הַבָּאוֹת אֵלֵינוּ, שְׁעַל כָּל פְּנִים נִשְׁמַר נַפְשׁוֹתֵינוּ מְאֹד מְאֹד לְבָלֵי לְדַבֵּר סָרָה עַל שׁוּם בַּר יִשְׂרָאֵל, מִכָּל שֶׁבֶן שְׁלֵא לְדַבֵּר חֵם וְשְׁלוֹם עַל צִדִּיקֵי הַדּוֹר וְהַנְּלוּיִים אֵלֵיהֶם. וְתַתֵּן כַּח לְצִדִּיקֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים שִׁמְתִּיקוּ כָּל הַגְּבוּרוֹת הַקִּשּׁוֹת שְׁבַעוּלָם. וְיַעֲשׂוּ מֵהֶם תּוֹרַת חֶסֶד לְלַמֵּד בְּתוֹרָתָם לְאַחֵרִים לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוּרוֹתֶיךָ, וּכְבוֹד הַדָּר מְלִכּוּתֶיךָ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, אֲתָה לְבַד יוֹדַע כָּל מַה שְׁנַעֲשֶׂה בְּעֵינָן זֶה וְכַמּוֹה נַפְשׁוֹת שְׁקַעוּ בּוֹה, שֶׁהִגִּיעַ אֵלֵיהֶם גְּבוּרוֹת קִשּׁוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְלֹא הָיָה בָּהֶם כַּח לְהַמְתִּיקֵם, וְעַל יְדֵי זֶה נִכְשְׁלוּ וְנִפְלוּ וְדַבְּרוּ סָרָה עַל הַתּוֹרָה וְעַל הַצִּדִּיקִים. וְעַל יְדֵי זֶה גָּרְמוּ שְׁנַסְתַּלְקוּ כַּמּוֹה צִדִּיקִים קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים עַד אֲשֶׁר נִשְׁאָרְנוּ כִּיתוּמִים וְאִין אָב, בְּתוֹרָן בְּרִאשׁ הָהָר וְכַנֵּם עַל הַגְּבָעָה. וְאִין מִי יַעֲמֹד בְּעַדְנָנוּ, עַל מִי יֵשׁ לָנוּ לְהִשְׁעֵן עַל אֲבִינוּ שְׁבַעֲמִים. רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרֵנוּ וְהִצִּילֵנוּ שְׁלֵא נִפְגַּם כָּלֵל בְּהַדְּבֹר הַבָּא עַל יְדֵי הַגְּבוּרוֹת שְׁלֵא יִתְגַּבְּרוּ הַגְּבוּרוֹת חֵם וְשְׁלוֹם לְהַחֲמִיץ לְבַבְנוּ לְדַבֵּר סָרָה עַל שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. וּבְיוֹתֵר תִּשְׁמֹר אֶת גְּדוּלֵי הַדּוֹר

וחשובים, אשר אליהם מגיעים הגבורות קשות היוצאים לעולם לפעמים, ושומרם והצילם ברחמיך וחסדיך הרבים שלא יפגמו בהגבורות הקשות כלל, שלא יתגברו הגבורות עליהם להביא אותם [להסיתם] חס ושלום לדבר עתק על צדיקי הדור ואנשיהם רחמנא לצלן. רק תשפיע עליהם ועלינו כח מגדולי בחירי צדיקי הדור הנזכרים, ותעזר ותושיע ותגן עליהם ועלינו ועל כל ישראל, ותתן לנו כח להמתיק כל הגבורות שבעולם הבאים על כל אחד ואחד, ואפלו הגבורות הקשות הבאים לגדולי הדור, כלם נזכה להמתיק בהמתקנות גמורות להפכם לחסדים גמורים על ידי דבורי תורה ותפלה ויראת שמים באמת שתזכנו לדבר בהם תמיד יומם ולילה, ויקים בכל חכמי ישראל "פיה פתחה בהכמה, ותורת חסד על לשונה", שיזכו כלם ללמד תורה על מנת ללמדה באפן שיזרו לעם יהוה דרכי יהוה האמתיים באמת וצדק פרצונך הטוב, וימתיקו כל הגבורות שבעולם, ויתבטלו כל הגזרות וכל הדינים מישראל. ותמשך עלינו חסדים טובים תמיד, באפן שזוכה אנחנו וכל ישראל לשוב אליך באמת מהרה ונעשה רצונך כל ימי חיינו. ובתורתך נהנה יומם ולילה מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה רח

הוא כמו צופה, כשומר העיר שנקרא צופה, בן הרשע הוא שומר את הצדיק מלפלל בגשמיות: פרוש אחר: מעט המחלקת שיש על צדיקים היא טובה להם, כי המחלקת היא כמו מכסה להם, שלא יתגלו ויתפרסמו ביותר מפדי הצרף, וזה פרוש: צופה רשע לצדיק - צופה לשון מכסה, כמו שכתוב

לשון רבנו זכרנו לברכה

**צופה רשע לצדיק ומבקש
וכו' (תהלים לז):**

פרוש: מה שרשעים עושים יסורים לצדיקים ורודפים את הצדיקים, זה סבה מאת השם יתברך כדי שיתבונן הצדיק ויפשפש במעשיו. נמצא שהרשע

כמו שמכסין את אדם מראשו ועד רגליו עד שאי אפשר לו להנשים, בן אלו הרשעים הן מכסין ומרבים בצפויים במחלקת ומבקשין להמיתו, אבל: וה' לא יעזבנו בידו:

ושפית אותו זהב, אבל אלו הרשעים מרבים במחלקת, מרבים במכסה, עד שאין פח בצדיקים לסבל מחלקתם ושנאתם של הרשעים, וזהו: ומבקש להמיתו -

תורה רט

אורח תלמיד-חכם, כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה: אורח מברך (ברכות מו), ואורח הוא בחינת (משלי ד): וארח צדיקים פאור נגה; וכתוב (שם י): ברכות לראש צדיק, שהוא בחינת שמונה-עשרה ברכות שבתפלה (זוהר פנחס רמד ובתיקון מז). נמצא, שעלידו פא התקון התפלה, וזה פרוש: תמידין תקנום - זה בחינת הכנסת אורח תלמיד-חכם, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות י): המארח תלמידי חכמים בתוך ביתו, פאלו הקריב תמידין:

לשון רבנו זכרוננו לברכה

תפלות כנגד תמידין תקנום
(ברכות כו):

כי ידוע, שיש לכל אדם תפלות רעות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות סג לפי נוסחת העין יעקב): גנבא על מחתרתא רחמנא קריא. נמצא אחר-כך, כשעומד להתפלל תפלה הראוי להתפלל, אזי פא התפלה רעה ומבלבלת אותו, וזה בחינת תפלות כנגד, שהיא מתנגדת לו, והתקון לזה - הכנסת

!!!! לשימוש פרטי בלבד

תפילה עד

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ברחמיך הרבים, ותזכני להכניס אורחים תלמידי חכמים בתוך ביתי, ואזכה לקבלם בכבוד גדול ולכבדם בכל עז ופאר עד שיעלה לפניך מצוה זו של הכנסת אורחים תלמידי חכמים כאלו הקרובתי תמידין בסדרן. ובזכות זה תעזרני שאזכה להתפלל תפילתי לפניך בכונה גדולה בכל לב ונפש, ובמחשבה זכה ובכונה לשמך הגדול לבר באמת, ובלי שום בלבול וערבוך הדעת, ובלי שום מחשבות זרות כלל. ותשמרני ותצילני מתפלות רעות, ולא יבלבלו התפלות רעות את תפילתי הקדושה, ותתקן ותזכך את תפילתי, ותהיה תפילתי שלמה וסדורה בפי, ויהיו נא אמרי לרצון לפני אדון כל. ותעלה תפילתי לפניך לרצון למעלה למעלה, ותעלה ותנשא להיות פתר לראשך, ותמלא כל משאלותי לטובה ברחמים. "האזינה יהוה תפילתי והקשיבה בקול תחנונותי. ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים קרב חסדך ענני באמת ישעך. יערב עליו שיחי, אנכי אשמח ביהוה. יתמו חפאים מן הארץ, ורשעים עוד אינם, ברכי נפשי את יהוה, הללויה:

תורה רי

לשון רבנו זכרוננו לברכה
על-ידי משא ומתן באמונה הוא
 מקים ואהבת, כמו שאמר
 חכמינו זכרונם לברכה (יומא פו):
 ואהבת - שיהא שם שמים מתאהב
 על ידיך וכו'. וכשמקים ואהבת, על
 ידי זה יהיה לו פרנסה בלא יגיעה
 וטרח, פי אמרו חכמינו זכרונם

הַבְּקָר בְּחִינַת אֲבָרָהֶם, אָזִי יִצְאֵ
מִקְשׁוּי לְקַל, כִּי עַד הַבְּקָר הָיָה קִשָּׁה
לְפָנָיו קָרִיעַת יָם סוּף, נִמְצָא עַל יְדֵי
מִשָּׂא וּמִתָּן בְּאֲמוּנָה אַחוּז בְּבַחֲנֵינָת
וְאֶהְבֶּתָּ, בְּחִינַת אֲבָרָהֶם, אָזִי אֵין
קָשִׁין לוֹ מְזוֹנוֹתָיו:

לְבָרְכָהּ (פסחים קיח): קָשִׁין מְזוֹנוֹתָיו
בְּקָרִיעַת יַם־סוּף, וְקָרִיעַת יָם סוּף
הָיָה עַל־יְדֵי זְכוּת אֲבָרָהֶם, בְּחִינַת
וְאֶהְבֶּתָּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנֶם
לְבָרְכָהּ: וַיֵּשֶׁב הַיָּם לְפָנוֹת בְּקָר - דָּא
בְּקָר דְּאֲבָרָהֶם^(א). נִמְצָא כְּשֶׁהִגִּיעַ עַת

תְּפִילָּה עַה

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּרְחֵם עָלַי וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי
שְׁאוּזָפָה לְסוּר מֵרַע וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תְּמִיד, וְתַתְּנֵנִי לְאֶהְבָּה לְחַן וְלַחֲסֵד
וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינַי כָּל רוּאֵי, וְתִגְמַלְנִי חֲסֵדִים טוֹבִים. וְאוּזָפָה לְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת
מִצְוֹת "וְאֶהְבֶּתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ", שֶׁיְהִיָּה שֵׁם שְׁמַיִם מִתְּאֵהָב עַל יְדֵי, שֶׁיְהִיָּה מִשָּׂאֵי
וּמִתְּנֵי בְּאֲמוּנָה, וְדַבּוּרֵי בְּנִחַת עִם הַבְּרִיּוֹת. וְיִהְיֶה רוּחַ הַמְּקוֹם וְרוּחַ הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה
הַיּוֹמֵי, וְאֶהְיֶה אֶהוּב לְמַעַלָּה וְנִחְמָד לְמַטָּה, וְאִמְצָא חֵן וְשִׁכְל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים
וְאָדָם. וְתַרְחֵם עָלַי וְתוֹמְזִין לִי פְּרָנְסָתִי בְּרוּחַ, וְתַתֵּן לִי כָּל צְרֻכֵי וְכָל צְרֻכֵי אֲנָשִׁי
בֵּיתִי קֶדֶם שֶׁאֲצַטְרֹךְ לָהֶם, בְּלִי יְגִיעָה וּמְרָח וְעָמַל כָּלָל.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֶתָּה יְדַעְתָּ כִּי קָשִׁין מְזוֹנוֹתֵינוּ בְּקָרִיעַת יָם סוּף, אֲבָל גְּדוֹל אֶתָּה
וְרַב כֹּחַ, וּבְכַחַךְ הַגְּדוֹל וּבְחֲסֵדֶיךָ הַרְבִּים, גַּם קָרִיעַת יָם סוּף קָל לְפָנֶיךָ, כִּי
מִי יֹאמֵר לָךְ מָה תַעֲשֶׂה וְאֵין דְּבָר נִמְנַע מִמֶּךָ, עַל כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּזִכּוֹת אֲבֵינוּ
הַרְאִשׁוֹן אֲבָרָהֶם אִישׁ הַחֲסֵד, וַעֲשֵׂה לְמַעַן אֶהְבֶּתָּ, וְתֵן לָנוּ פְּרָנְסוֹתֵינוּ בְּהַרְחֵבָה
גְּדוֹלָה בְּלִי יְגִיעָה וּמְרָח וּבְלִי שׁוּם טְרֵדָא כָּלָל, וְאֵל תַּצְרִיכֵנִי לֹא לְיַדֵי מִתְּנַת בְּשׁוּר
וְדָם וְלֹא לְיַדֵי הַלְוָאָתָם, בְּאִפְּן שְׁאוּזָפָה לְשַׁמֵּר מִצְוֹתֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וְלַעֲסֹק
בְּתוֹרָתְךָ תְּמִיד כָּל יְמֵי חַיֵּי אֲנִי וְזַרְעִי וְזַרְעֵי וְזַרְעֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִעַתָּה
וְעַד עוֹלָם. וְיִקְיָם כִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "הַשִּׁלְךָ עַל יְהוָה יְהִיָּה יְהִיָּה וְיִבְלָכְךָ, לֹא יִתֵּן

לעולם מוט לצדיק. עיני כל אלףד ישברו, ואתה נותן להם את אכלם בעתו. פותח את ידך, ומשביע לכל חי רצון". אבי אב הרחמן פרנסני וכלכלני ברחמיך הרבים לבר, לא כמעשי וכרע מעללי, רק פחסדך עשה עמי, כמו שכתוב: "נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו". ואל תעזבני ואל תמשני, עזרני כי עלףד נשענתי, "אל תעזבני יהוה, אלהי אל תרחק ממני, חושה לעזרתי ארני תשועתי":

תורה ריא

ויקח משה את עצמות יוסף, משה הוא בחינת מחין, ויוסף הוא בחינת צדיק, הינו שאין שלמות למחין אלא על ידי התקשרות לצדיקים. וראש השנה הוא מקור הדינים של כל השנה, וצריך לטהר את מחשבתו כדי להתתיקם, ובשביל זה נוסעין לצדיקים, כדי לזכות לקדשת המחשבה:

לשון רבנו זכרוננו לברכה
מה שהעולם נוסעין על ראש-
השנה לצדיקים - פי עקר
המתקת הדינין אינו אלא על ידי
קדשת וטהרת המחשבות, פי שם
שרשם. (כמ"ש) [כמובא בזהר]:
כלא במחשבה אתבררו^(א). ואי
אפשר לבוא למחין זכים אלא
על ידי התקשרות לצדיקים,
(כמובא בזהר) [כמו שכתוב]:

(א) עיין זוהר פקודי רנ"ד ע"ב.

תפילה עז

לראשהשנה

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתפוני ברחמיך הרבים לילך ולנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ולהיות מקשר תמיד לצדיקים אמתיים. ועל-ידי-זה אופה לקדש את דעתי ומחשבתי בקדשה גדולה. ותחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותהיה בעזרי ותצילני מעתה מפל מיני מחשבות זרות ומפל מיני פגם הדעת שבעולם. ותחנני מאתך חכמה דעה בינה והשכל, ותזכני מהרה לקדשת המחשבה בשלמות באמת. וברחמיך הרבים תמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, וננוה לקבל קדשת ראש השנה על ידי הצדיקים אמתיים, ולתקן כל התקונים שצריכון לתקן בראש השנה שהוא מקור הדינים של כל השנה. ותהיה מחשבתנו קדושה וטהורה תמיד, ובפרט בראשהשנה הקדוש. אנא רחום ברחמיך הרבים תרחם עלינו, ותזכנו ותחננו אז לקדשת המחשבה ביותר, ותשמרנו ותצילנו שלא יעלה אז על מחשבתנו שום מחשבה זרה וחיצונה כלל, רק בשמך נגיל כל היום באימה וביראה בקדשה ובטהרה גדולה, במחשבות קדושות וזכות וצחות בתכלית הזכות והטהירות, עד שנופה בכח התקשורת הצדיקים האמתיים, לתקן ולברר כל הפרורים בראש השנה, לברר כל ניצוצות הקדשה מעמקי הקלפות, ולהמתיק ולבטל כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, וימשך עלינו אף טוב וחסד וישועה ורחמים גדולים, "מרשית השנה ועד אחרית שנה". ותכתבנו ותחתמנו אז לחיים טובים ארוכים ושלום, לחיים אמתיים חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שנופה בהם לשמור מצוותיך ולעשות רצונך באמת ובלב שלם, ולתקן כל מה שפגמנו מעודנו עד היום הזה, ותשפיע עלינו פרנסה טובה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב. רבנו של עולם, אתה יודע גדל החיוב לנסע על ראשהשנה לצדיקים אמתיים, וגם אתה יודע את עצם רבוי המניעות שמתגברים על זה מפל הצדדים.

חומל דלים חוס וחמל עלינו, ועזרנו ונפנו לשבר כל המגיעות, והורנו דרכיך, והדריכנו באמתך ולמדנו, שנופה לילך ולנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, באפן שנופה על ידם לקדשת המחשבה באמת. פי אתה יודע שעכשו בעוקבות משיחא, עקר סמיכתנו וישועתנו היא רק על ימי ראש השנה הקדושים, אשר בהם אנו נשענים להתקרב אליך, ולהמשיך אלהותך ומלכותך עלינו מראש השנה על כל השנה בלה. ואנחנו לא נדע מה נעשה בימי ראש השנה הקדושים, ואיך לרצות אותך אז פראוי, שנופה לתמליכך עלינו באימה וביראה, ואיך לעמוד בנגד כל השונאים והמקמרגים לסתם פי מסטינו ומקמרגינו, פיאם בזכות וכה הצדיקים אמתיים, עליהם אנו נשענים ובהם אנו סמוכים, פי הם ילחמו לפנינו, ויבניעו ויפילו כל שונאינו ורודפינו, וימשיכו עלינו קדשת ראש השנה בשלמות. על פן רחם עלינו למען שמך, והיה בעזרנו שנופה לשבר כל המגיעות ונופה לבוא לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ולהתקשר אליהם באמת, ולזכות לקדשת המחשבה בשלמות על ידם. ונופה לחמתיק ולבטל כל תדינים, ולהמשיך עלינו חסדים טובים, ותפנו להכיר ולדעת רוממותך וממשלתך עלינו, ותמלך עלינו בכבודך מהרה. "ידע כל פעול פי אתה פעלתו, ויבין כל יצור פי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו ככל משלה", ותמהרנו ותקדשנו בקדשתך העליונה מעתה ועד עולם אמן סלה:

תורה ריב

כל אלו הדמיונות גלו הנביאים, ונביאים זה בחינת דבור התפלה, כמו ניב שפתים, וכשאנו מדברים בשפתינו את התמונות והדמיונות ומחאין בכפיים, אזי נתקים (הושע יב): ביד הנביאים אדמה; פי הנביאים הם

לשון רבנו זכרנו לברכה זה בחינת מחאת כף אל כף, פי על ידי זה מביטין בתמונת ה'. פי תמונת ה', הינו דמיונות שאנו מדמין אותו: רחום וחנון ושאר פנויים ודמיונות שאנו קורין אותו,

הַדְּבוּרִים, וְהַכְּפִים הֵם יַד הַנְּבִיאִים, וְאֵז הַדְּמִיוֹן נִתְּגַלָּה, בְּבַחֲיִנַת: וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה; וְנִתְּקִים (בַּמְדַּבֵּר יב): וְתַמוּנַת ה' יְבִיט: גַּם מִחֲאֵת כַּף זֶה בְּחִינַת (יַחְזָקֵאל י): וְיַדֵי אָדָם מִתַּחַת כְּנַפְיָהֶם, כִּי הַכְּנָפִים הֵם הַדְּבוּרִים, בְּבַחֲיִנַת (קַהֲלֵת ט): וּבַעַל כְּנָפִים יִגִּיד דָּבָר:

גַּם נִכְלָל הַתְּפִלָּה בְּתוֹךְ תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָב וְתּוֹרָה שֶׁבְּעֲלֻפָּה, שֶׁהֵם שְׁנֵי יָדַיִם: יַד כּוֹתֶבֶת וְיַד חוֹתֶמֶת: כִּחַ הַדְּבוּר בָּא עַל־יַדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים, כְּמוֹבֵא (א): פֶּה אֲתִקְרִיאַת מִסְטָרָא דְצַדִּיק:

(מְסִימֵן ר"ט עַד כָּאן, לְשׁוֹן רַבְּנֵי ז"ל)

יְחִיד קְדֻמוֹן אֲשֶׁר אֵתָּה סְתוּם וְנִעְלָם מִכָּל הַעוֹלָמוֹת כִּי לֵית מִחֲשָׁבָה תִּפְסָא בְּךָ כָּלָל, אִךְ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים חִמְלַת עָלֵינוּ וְנִתְּתָ לָנוּ רְשׁוּת לְדַמּוֹת וּלְכַנּוֹת אוֹתְךָ עַל יְדֵי שְׁמוֹת וּכְנוּיִים וְתַאֲרִים, אֲשֶׁר גָּלוּ לָנוּ נְבִיאֵיךָ הַקְּדוֹשִׁים, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה אָנוּ זוֹכִים לְהַמְשִׁיךְ שְׂכִינַת כְּבוֹדְךָ עָלֵינוּ, עַל פֶּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וְעֲזֹרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁנוּכָה מֵעַתָּה לְהַתְּעוֹרֵר וּלְהַתְּחַזֵּק בְּאַמֶּת לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּתֵנוּ כְּכֹנֶה גְדוֹלָה בְּאַמֶּת, שְׁנוּכָה אֲזַנְנוּ הֵיטֵב לְכָל הַדְּבוּרִים הַקְּדוֹשִׁים וְהַנּוֹרָאִים שְׁאֵנוּ מוֹצִיאִים מִפִּינוּ בְּכָל סֵדֵר הַתְּפִלָּה, בְּכַרְכַּת הַשַּׁחַר וּבְסֵדֵר הַקְּרִבָּנוֹת וּבְפִסְגֵי דוּמְרָה, וּבְקִרְיַת שְׁמַע וּבְרַכּוֹתֶיךָ, וּבְתַפִּלַּת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה וּבְתַחֲנוּגִים שְׁלֹאֲחֶרֶיךָ, וּבְקִדְשָׁה דְסֻדְרָא, וְשִׁיר שֶׁל יוֹם, וּבְכָל פְּרִטֵי הַתְּפִלָּה, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַשְּׂבָחִים וְתַאֲרִים שְׁאֵנוּ מְדַמֵּין וּמְכַנְּיִים אוֹתְךָ בְּהֵם כָּלֵם הֵם תְּמוּנַת יְהוָה.

זְכַנּוּ לְהַתְּפַלֵּל וּלְסֻדֵּר שְׂבָחִים לְפָנֶיךָ כְּכֹנֶה גְדוֹלָה בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל מַעֲוִמָּא דְלִבָּא בְּאַמֶּת, עַד שְׁנוּכָה לְמַחֲיִאת כַּפַּיִם בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוֹל וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וּבְחַשְׁקֵי נִמְרָץ בְּאַמֶּת, עַד שְׁנוּכָה עַל יְדֵי זֶה לְהַבִּיט בְּתַמוּנַת יְהוָה. וַיִּקְּם בְּנוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד "וְתַמוּנַת יְהוָה יְבִיט". גַּם נִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה עַל יְדֵי מַחֲיִאת

כפיים שתהיה תפלתנו בבחינת וידי אדם מתחת פנפיהם. גם נזכה על ידי זה שתהיה נכללת תפלתנו בתוך תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שהם יד פותחת ויד חותמת. רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה בכונת הלב בהתלהבות גדול באמת, עד שיתעוררו ידינו להמחאת כף אל כף בשעת התפלה, באפן שנוכח להביט בתמונת יהוה, ולהפיר אותך באמת, אשר רק בשביל זה נוצרנו כדי לדעת ולהפיר אותך באמת. עזרנו למען שמך לבל אוכזר עוד חס ושלוש טוב אמתי ונצחי כזה אשר בידי לזכות בו בכל עת. "פרשתי ידי אליך נפשי בארץ עיפה לך סלה. מהר ענני יהוה בלתה רוחי אל תסתור פניך ממני ונמשלתי עם יורדי בור. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. יהוה אלהים זכאות השיבנו, האר פניך ונחשעה". וזכנו להתקשר לצדיקים אמתיים באמת, ועל ידי זה אזכה לכח הדבור בשלמות, לדבר דבורים הרבה בתורה ותפלה ויראת שמים. "מלא פי תהלתך כל היום תפארתך. אברכה את יהוה בכל עת תמיד תהלתו בפי. תהלת יהוה ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן":

תורה ריג

השם. אבל דע שכשחס ושלוש, מוצא מקום לכנס תחת המסתר והמכסה לשלט על האדם, אזי אדרבא מקבל עוד הבעל דבר יותר פח מזה השם, וזה בחינת מה שכתוב בזה הקדוש (פנחס רלו), שראה פינחס המ"ם של מות משוטט אז, הינו פי המ"ם היא בחינת הסמ"ך מ"ם המשוטט סביב סביב כנ"ל: **ודע**, שהשם הנ"ל הוא

דע, שיש שם, שכשהקדוש ברוך הוא רוצה להסתיר ולכסות את האדם מן הבעל דבר להציל אותו ממות שנגזר עליו, אזי הוא מסתיר ומכסה אותו בזה השם, ואזי הבעל דבר משוטט ומחפש סביבות זה האדם לבקש לו מקום שיוכל להפנס תחת המסתר והמכסה להזיק לזה האדם, אך תכף כשמביט עליו, נסתלק ואין לו פח מחמת זה

שם סאל, ויוצא מפסוק: אתה סתר לי (תהלים לב), מראשי תבות, והמם של מצר תצרני הוא בחינת המ"ם הנ"ל, בחינת הסמ"ך-מ"ם המשוטט סביב המכסה והמסתר הנ"ל לשלט על האדם כנ"ל, ואם חס ושלום מוצא מקום לשלט, אזי מקבל יותר כח מזה השם, כי נצטרף המ"ם להשם סאל הנ"ל, ונעשה צרוף שמו "סמאל". על פן צריך להפסיק בין תבות "אתה סתר

לי" לתבת "מצר", כדי שלא לעשות צרוף שמו, חס ושלום. ואזי כששולט על האדם, חס ושלום, ומקבל עוד כח מזה השם כנ"ל, אזי נעשה מהשם הנ"ל: סוף אדם למות (ברכות יז), שהוא ראשי תבות שם סאל הנ"ל. אבל כשמשמרין את עצמן בכח השם הנ"ל, אזי השם הנ"ל הוא מכסה ומסתר, בחינת: אתה סתר לי, וגם מצר תצרני ותשמרני:

תפילה קלו

"אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסוכבני סלה. תסתירני מסוד מרעים מרגשת פעלי און. כי יצפנני בסכו, ביום רעה יסתירני בסתר אהלך, בצור ירומני. יושב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן". מלא רחמים, רחם על עמך ישראל ובכפרט על כל עיירות ישראל, אשר הולכין ומסבבין בהם מיני חלאים ומכאזבים רחמנא לצלן. רחם עליהם למען שמך, ואמר למלאך הרף ידך, וישיב חרבו אל גנה. חוס וחמל עליהם ועל כל שארית עמך בית ישראל, ולא תתן המשחית לבוא אל בתיהם לנף, או להזיק ולהחליש חס ושלום. רחם רחם, הצל הצל, בעל הרחמים בעל הישועות, בורא רפואות נורא תהלות ארון הנפלאות. זכר לעבדיך אבותינו ורבותינו הצדיקים האמתיים שהיו בכל דור ודור, מימי אברהם אבינו עד הנה, למענם ולמען רחמך הרבים, רחם עלינו ושמרנו והצילנו אותנו וכל עמך בית ישראל מכל מיני חלאים ומכאזבים ומחוישים שלא יבואו על שום אחד מישראל. ותשלח מהרה רפואה שלמה מן השמים לכל אותם (מישראל) אשר כבר הכית אותם באיזה חלי או מכאזב. רחם עליהם ורפאם מהרה רפואה

שְׁלֹמֶה רְפוּאת הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאת הַגּוּף. אֵל נָא רַפָּא נָא לְהֵם לְמַעַן שְׁמֹךְ (ובפרט לחולה פלוני בן פלוני) כִּי אֵל מְלֹךְ רּוֹפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה. אֵל חַי וְקַיִם, מְחַיֶּה הַיּוֹתָם, תֵּן לָנוּ חַיִּים וְנַחֲמָה וְלֹא נִמּוּת. גְּאֻלָּנוּ מִמָּוֶת פְּדֵנוּ מִשַּׁחַת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, אַתָּה לְבַד יוֹדַע מִי וּמִי אוֹרְכִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת, וּבִפְרֹט עַל מִי שְׁנַגְזָר עָלָיו אֵיזָה גְזֵרָה לֹא טוֹבָה חֵם וְשָׁלוֹם. וְרַק אַתָּה לְבַד יוֹדַע אִיךָ לְהַסְתִּיר וּלְהַצִּיֵּן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מֵהַאוֹרְכִים הַמְסַבְּבִים עָלָיו. רַחֵם עַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרֹט עַל כָּל מִי שְׁנַגְזָר עָלָיו אֵיזָה גְזֵרָה לֹא טוֹבָה רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְשִׁמְרָם וְהַצִּילֵם בְּשִׁמּוֹתֶיךָ תְּקַדּוּשִׁים וְהַצִּילֵם [וְהַסְתִּירֵם] בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים מִכָּל צָר וְאוֹיֵב וְאוֹרֵב וּמַסְטִין. רַחֵם עָלֵינוּ וְהַגֵּן בְּעַדְנוּ, וְהַסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דָּבָר וְחֶרֶב וְרַעֲב וְגֹזֵן, וְהַסֵּר שְׁמֹן מִלִּפְנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ, וּבְצַל כְּנַפְיֶךָ תַּסְתִּירֵנוּ. כִּי אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמַצִּילָנוּ אַתָּה. חוּסָה יְהוָה עַל עַמְּךָ וְהַצִּילָנוּ מִזַּעֲמֶיךָ וְהַסֵּר מִמֶּנּוּ מִפֶּת הַמַּגֵּפָה וְהַגְזֵרָה קָשָׁה כִּי אַתָּה שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. מְרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, "שׁוֹמֵר פְּתָאִים יְהוָה", אַתָּה לְבַד יוֹדַע בְּאֵיזָה דְרָךְ, בְּאֵיזָה שֵׁם, לְהַסְתִּיר וּלְשַׁמֵּר אֶת כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִכָּל פְּגָעִין וּמַרְעִין בִּישׁוּן, וּמִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת רְעוּת, בֵּין קִדְּם גְזֵר דִּין וּבֵין לְאַחַר גְזֵר דִּין. רַחֵם עֲלֵיהֶם וְשִׁמְרָם וְהַצִּילֵם בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, בְּאִפְן שְׁלֹא יִהְיֶה שׁוֹם כַּח לְהַאוֹרְכִים וְהַמַּסְטִינִים לְכַנֵּם וּלְהַתְּאָחוּ חֵם וְשָׁלוֹם תַּחַת הַמַּסְתֵּר וְהַמְכַסֶּה אֲשֶׁר אַתָּה מְכַסֶּה וּמַסְתִּיר בְּרַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ בְּשִׁמּוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים [הַמְהוֹרִים] וְהַנּוֹרְאִים. וְקַיִם בָּנוּ וּבְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "תַּסְתִּירֵם בְּסֵתֵר פְּנִיךָ מִרְכְּסֵי אִישׁ תַּצַּפְנֵם בְּסֵתֵר מַרְיָב לְשׁוֹנוֹת. שְׁמְרֵנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵין בְּצַל כְּנַפְיֶיךָ תַּסְתִּירֵנִי. אֲגִזֵּרָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים אַחֲסָה בְּסֵתֵר כְּנַפְיֶיךָ סֵלָה. סֵתְרִי וּמְגִנִּי אַתָּה לְדַבְּרֶךָ יְחֻלְתִּי. שְׁמֶרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חִסִּיתִי בְךָ". כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים. "וְאֲנַחְנוּ לֹא גִדַּע מָה נַעֲשֶׂה כִּי עֲלִיךָ עֵינֵינוּ. יְהִי לְרִצּוֹן אֲמִרֵי כִּי וְהִגִּינוּ לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי" אָמֵן וְאָמֵן:

תורה ריד

בדורות הראשונים, כשהיו יודעים יום מיתתם, היו עוסקים בתורה כל היום, ולא היה שליטה להפעל דבר עליהם, ועכשו מצינו בני אדם שמתו באמצע למודם. דע שאם הלמוד כהגון, בודאי אין לו שום פח, אבל אם אין הלמוד כראוי, בפרט למוד גמרא, אם אין הלמוד כראוי, אזי הוא מקבל יותר פח מהלמוד, כי תלמוד בגימטריא אותיות של שמה "לילית", על-כן יש פח בלמוד התלמוד או להכניע אותה או להפך, חס ושלום:

תורה רטו

דע, שיש עשרים וארבעה מיני פדיונות, כי יש עשרים וארבעה בתי דינים^(א), וכנגד כל בית-דין ובית-דין יש פדיון מיוחד להמתיק הדין שיש שם, על-כן לפעמים אינו מועיל הפדיון שעושים, כי לא כל אחד ואחד יודע כל העשרים וארבעה פדיונות, ואפלו אם יודע אותם אינו עושה

כלם, ועל-כן כשאנו עושה הפדיון המיוחד לאותו הדין, על-ידי-זה אינו מועיל. **אך דע**, שיש פדיון אחד שכולל את כל העשרים וארבעה בתי דינים, ויכול להמתיק כל העשרים וארבעה בתי-דינים, ולזה הפדיון צריך עת רצון, בחינת התגלות מצח הרצון, כמו בשבת במנחה, בחינת: ואני תפלתי וכו',

(א) עיין אדרא רבה נשא קלו: ובאדרא זוטא רגג.

גרים. ועל כן נסתלק בשבת
 במנחה, שאז הוא עת רצון, כדי
 להמתיק כל העשרים וארבעה בתי
 דינים פנ"ל, כדי לעשות גרים, כי
 כל עבודת משה - להמתיק החרון
 אף של העפ"ם לרצון, ועל-כן
משה עומד בין "שמד" לרצון, כי
 מספר **משה** הוא ממצע בין מספר
 "שמד" למספר רצון, כי הוא עומד
 תמיד להמתיק השמד להפכה
 לרצון פנ"ל: ועל כן מצינו במדרש,
 שרבי אליעזר הגדול גיר גרים (עי' ב"ר
 ויצא פ"ע ובמ"ר קהלת), וזה מחמת שהיה
 גלגול בנו של משה, כי עליו נאמר:
 ושם האחד אליעזר, כמובא (מ"ד
 במדבר פ' יט), ועל-כן בכח זה גיר גרים.
 וכן יתרו, מחמת שהיה חותן משה,
 על-ידי זה נתגיר, כמו שכתוב (שמות
 יח): וישמע יתרו חותן משה, כי
 מחמת שהיה חותן משה, זה גרם
 לו ששמע ונתגיר, כי כל עבודת
 משה בחייו, ועכשו לאחר מותו,
 הוא רק לעשות גרים פנ"ל:

עת רצון וכו' (תהלים טט). אך אפלו
 הצדיקים, לאו כל אחד יודע זה
 הפדיון, ולא נמצא בי"אם חד בדרא
 שידע זה הפדיון, ופעמים אפלו
 כשה הצדיק עושה פדיון, אף-על-
 פייכן אינו מועיל, וזה מחמת פי גם
 למעלה תאבים מאד לפדיון כזה,
 כי לאו בכל פעם בא להם מלמטה
 פדיון כזה, שיוכל להמתיק כל
 העשרים וארבעה בתי-דינין בבת-
 אחת, ועל-כן כשבא להם זאת
 ההמתקה הם משתמשים עמה
 לצורך דבר אחר, דהינו שעל-ידי זה
 הפדיון וההמתקה, נעשין גרים, כי
 כל זמן שיש עפ"ם בעולם חרון אף
 בעולם^(ב), וכשממתיקין הדין
 והחרון אף, נמתק העפ"ם ונעשין
 גרים. וזה היה עבודת משה רבנו
 עליו השלום, כל ימי חייו, וגם
 לאחר מותו, כי השתדל לקרב
 הערב רב כדי לעשות גרים, וגם
 במותו נקבר מול בית פעור, כדי
 להמתיק העפ"ם כדי שיהיו נעשין

תפילה קד

לו' אדר הילולא דמשה רבינו ע"ה

"פִּוּדָה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יִאֲשָׁמוּ כָּל הַחוֹסִים בּוֹ. פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקֶּרֶב לִי כִּי בְרַבִּים הָיוּ עִמָּדִי. אִךְ אֱלֹהִים יִפְדֶּה נַפְשִׁי מִיַּד שְׂאוֹל כִּי יִקְחֵנִי סָלָה. תִּרְנְנָה שִׁפְתֵי כִּי אֹמְרָה לָךְ וְנַפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתָ". רבונו של עולם, מלא רחמים, מלך גואל ומושיע, פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה, רחם עלינו למען שמך ברחמיך הרבים והגדולים ותאיר עלינו עת רצון תמיד בזכות אבותינו הקדושים, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותפדה נפשנו מכל הגזרות והדינים שנגזרו בכל עשרים וארבע בתי דיניך הקדושים שיש לך למעלה בין שהוא קדם גזר דין בין שהוא לאחר גזר דין, מכלם תפדה נפשנו, ותמתיק ותבטל כל הדינים והיסורין והגזרות שנגזרו בהם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, בין בגוף בין בגפש בין בממון, בין בכלל בין בפרט, כי גלוי וידוע לפניך שאין אתנו יודע עד מה איד לעשות פדיון ולבטל כל הדינים שנגזרו בבתי דיניך הקדושים. ואפלו מי שיודע לעשות איזה פדיון לבטל איזה דין שבאיזה בית דין, עדן אינו יודע לבטל כל הדינים שבכל העשרים וארבע בתי דינים, ועל ידי זה אין מועיל הפדיון שלו.

על כן רחם עלינו בכח זכות הצדיקים הגדולים היחידים בדורותם, שהם בבחינת משה רבנו, שיש להם פח לעשות פדיון לבטל כל הדינים שבכל העשרים וארבע בתי דינים, וחוסה וחמל עלינו בכח זכות הצדיקים האלו, ותאיר עלינו מצח הרצון תמיד כמו בשבת במנחה, שהוא הסתלקות משה שהוא עת רצון. ועל ידי זה תפדה נפשנו ותצילנו מכל הצרות, ותמתיק ותבטל כל הגזרות והדינים שנגזרו בכל עשרים וארבע בתי דיניך הקדושים, ותצילני מכל מיני חלאים ומכאובים ומחוששים (ובפרט לפלוני בן פלוני וכו'), ומחסרון הפרנסה, ומכל מיני צער ויסורין שבעולם, מכלם תצילנו ברחמיך הרבים והגדולים, בכח זכות משה

רבנו שנסתלק בשבת במנחה, ובכח כל הצדיקים שהם בבחינת משה, שיודעים לעשות פדיון להמתיק הדין שבכל העשרים וארבע בתי דינים:

ותעורר רחמיך הגדולים וחסדיך הרבים, ותשבר ותמוגר ותכניע ותעקר ותבטל כל הכפירות מפל העולם בלוי, ובפרט מפל עמך בית ישראל בכל מקום שהם. וברחמיך הרבים תעורר ותמשוך את רצון בעולם תמיד, ותהפך השמך לרצון, בכח וזכות משה שהוא עומד בין שמך לרצון, אשר מסר נפשו כל ימי חייו לעשות גרים להוציאם משמך וכפירות ולהעלותם ולקשרם לרצון העליון, וגם עתה אחר הסתלקותו, עדין הוא עומד ומתפלל על כל הנדחים והרחוקים מאמונתך, לגרים ולקרובם אליך, ולבטל כל המינות והכפירות מן העולם, ולהעלות משמך לרצון, ולעשות גרים ובעלי תשובה הרבה בעולם:

אנא יהוה רחמן מלא רחמים, חסדן מלא חסדים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדה, אשר מחשבות לבך לכל דור ודור, רחם עלינו בכחו וזכותו הגדול, ובכח כל הצדיקים האמתיים שהם בבחינת משה, שעוסקים גם כן בזה להמתיק הדין מפל העשרים וארבע בתי דינים ולבטל כל הגזרות שבכל העולמות, ולבטל כל הכפירות ולעשות גרים ולהמשיך אמונה גדולה בעולם, רחם עלינו למענם ולמענך, וחוסה עלינו בעת צרה הגדולה הזאת, אשר המינות והכפירות מתפשטים בעולם חס ושלום מאד מאד, אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל, וכמעט בכל יום נתפסין כמה נפשות ברשת הכופרים, המחנכים נערים בלמודם הרע שנתפשט עכשו ללמד חכמות ולשונות וכו'. אשר אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים ועל פה משה רבנו וכל הצדיקים האמתיים הגדולים, שיודעים להמשיך את רצון, ולהמתיק כל הדינים שבעולם, ולהפך משמך לרצון.

רחם וחוסה עלינו למענך ולמענם, ולמדנו והורנו אידך לעורר את כל הצדיקים האלו שיעסקו בתקוננו ובתקון כל העולם, ואל יחרישו ואל ישקוטו בעת צרה המרה והזרה אשר בדרותינו אלה, אשר לא היתה פזאת מימות עולם. אי שמים הפנינו בעדנו, אי שמים הקיצו לצרות ישראל, כי בעוונותינו הרבים, בצוק העתים האלה אין מי שידגיש מרירות מכאוב הצרה הגדולה הזאת בלבנו היטב, ואפלו מי שמוגיש מעט מרירות הצרה הזאת, אין יודע אידך להתפלל ולהמתיק הדין ולבטלו. על מי לנו להשען על אבינו שבשמים, ועל פה וזכות אבותינו ורבותינו הצדיקים הקדושים העומדים עדין ומתפללים

עלינו אשר אלמלא תפלתם לא היינו יכולים להתקיים חס ושלום אפלו רגע אחד. רחם עלינו ולמדנו איך לעוררם ולהקיצם ולהוסיף בהם עז וחיל מלמטה, באפן שיוכלו לפעל בקשתם מהרה, להמתיק כל הדינים והגזרות שבכל העשרים וארבע בתי דינים, ולהפך כל הכפירות משמך לרצון, ותתפשט האמונה הקדושה בעולם, ויתרבו גרים ובעלי תשובה בעולם:

מלא רחמים "גדול העצה ורב העלילה", אדון הנפלאות, עשה בנפלאותיך, ותתן כח לצדיקים הגדולים והגוראים, שיפעלו שתי הפעולות יחד על ידי פדיוניהם, ותפלותיהם הנוראות והנפלאות מאד מאד, שיזכו לבטל כל הדינים והגזרות של כל העשרים וארבעה בתי דינים, בגשמיות ורוחניות בגוף ונפש וממון. וגם יזכו להמתיק החרון אף ולבטל העבודה זרה והכפירות מן העולם. ולהפך משמך לרצון ולעשות גרים ובעלי תשובה הרבה בעולם. כי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מומה", ואתה עושה נפלאות גדולות לבדך. ובחמיק העצומים אתה יכל להושיענו בכל הישועות יחד בדרכיך הנפלאים:

רבנו של עולם רבנו של עולם, תן לנו אמונה שלמה. בטל מעלינו כל מיני כפירות ובלבולי אמונה. בטל מעלינו כל גזרות קשות. רחם עלינו ברחמים רבים, ברחמים פשוטים, שאין בהם תערובת דין כלל, באפן שנוכח מהרה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. רחם רחם, חמל חמל, בעת צרה הזאת כי רע ומר מאד. רע ומר, רע ומר רע ומר כי נגע עד הנפש. ולא די לנו בכפירות נפשנו, כאשר יודע כל אחד בנפשו את נגעי לבבו ומכאוביו, אשר "כשל כח הסבל", אף גם אנו רואים מרחוק צרות ישראל בלי שעור, ותעקר צרות נפשות ישראל, אשר הפילוסופים והכופרים הרשעים הארוזים רוצים להתפשט חס ושלום, כאשר נגלה לפניך. ונתוסף לזה עצם הצרה מרבוי המחלוקת שבין עמך ישראל הכשרים אשר נתרבה קטגוריא בין התלמידי חכמים ובין כל הנלוים אליהם. "וליוצא ולבא אין שלום":

רבנו של עולם, אתה לבד יודע שבכח ההמתקה והפדיון הנאמר בהתורה הזאת שממתיק הדין של כל העשרים וארבע בתי דינים, אשר הצדיקים הגדולים האמתיים יודעים סוד זה הפדיון הנפלא על בוריו ולמעלה למעלה. בכח זה יש לנו תקנה עדן לצפות לישועה ולכל טוב, אף גם לקרב נפשות אלך תתברך, להכניסם באמונה הקדושה, עתה גם עתה. על כן עדן אני עומד ומתפלל לפניך,

ומתחנן ומתחבט מול רחמיך וחסדיך, ומצפה לישועתך בכל עת ורגע, בעין עבד
 אל אדוניו, ובעין הבן אל אביו, "עד ישקיף וירא יהוה משמים", ורחום ורחם עלי
 ועל כל התלויים בי, ועל בני יוצאי חלצִי ועל כל ישראל, ויושיענו מהרה, וימתיק
 ויבטל מעלינו כל הדינים שבעולם, ויפדנו ויצילנו מכל הצרות ומכל היסורין
 שבעולם, ויבטל כל הפירות וכל בלבולי אמונה מעלינו ומכל ישראל ומכל העולם
 כלו, ויחזקנו ויחיינו ויקימנו באמונתו הקדושה תמיד. ויסבב סבות לטובה, באפן
 שנובה לשוב אליו ותברך באמת ובתם־לבב, חיש קל מהרה, ולא נסור מרצונו
 עוד ימין ושמאל. ויקים בי מקרא שכתוב: "פדה נפשו מעבר בשחת וחייתו באור
 תראה. פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך. בדרך אפקיד רוחי פדיתה אותי יהוה
 אל אמת. ואני בתמו אלך פדני וחנני. קרבה אל נפשי גאלה, למען אויבי פדני.
 כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות. והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו. קומה
 עזרתה לנו ופדנו למען חסדיך. פדה אלהים את ישראל מכל צרותיו. ואני תפלתִי
 לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדיך ענני באמת ישעך":

תורה רטז

דע, כי הפילוסופים קורים בחינת ח"י ברכות התפלה חוץ
 להטבע אם כל חי, ואנחנו ברכת המינים, שעל־ידי חי ברכאן,
 על ידי תפלותינו אנו מבטלים מבטלין
 הטבע, כי הטבע מחיב כה, ועל ומכניעין ומבטלין המינים
 ודי התפלה נשתנה הטבע. וזה והאפיקורסים:

תורה ריז

פנ"ל, כי מאחר שנשתפרו הלוחות נסתלק הוא, כי הלוחות הם בחינת ואו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ביב יד): הלוחות ארפן ששה ורחבן ששה: גם זמן מותן תורתנו - ראשיתבות תמוז. פי בתמוז נתנו הלוחות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא ד). וגם כאן חסר ואו, מחמת שאז נשתפרו הלוחות, שהם בחינת ואו, פנ"ל:

זכרו תורת משה (סוף מלאכי) - ראשי תבות תמוז, חסר ואו. פי אז, בתמוז, צריכים להמשיך הזכרון לתקן השכחה, פי אז נתהוה השכחה, פי על ידי הלוחות שנשתפרו בחדש תמוז נתהוה השכחה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (עירובין נד): אלמלא לא נשתפרו הלוחות הראשונות לא נשתפחה תורה מישראל, ועל כן חסר ואו מתמוז

תורה ריח

ואף על פי שהוא אינו יודע מזה, עם כל זה הנפש יודעת מזה, על כן בא לו רצון לנסע לשם. ולפעמים כשבא לשם הוא נתפרסם שם ביותר, ואז יוכל להזיק לו מאד, חס ושלום, ומזה היה הסתלקות צדיק גדול מאד שפתאם רצה לנסע

דע, שלפעמים כשנגזר על האדם, חס ושלום, איזה גזרה, ואף על גב דאיהו לא חזי מזלה חזי (מגילה ו), ומחמת זה רוצה להסתיר את עצמו, ומזה בא שלפעמים פתאם האדם נוסע לאיזה מקום רחוק, זהו כדי להסתיר את עצמו.

לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהוּא הָיָה בְעַצְמוֹ
 יוֹדֵעַ מִזֶּה שֶׁהָיָה צְרִיף לְהִסְתִּיר אֶת
 עַצְמוֹ, וְנָסַע עַל הַמְּדִינָה וְהָיָה
 פְּרוֹסוֹם גָּדוֹל, וְנִסְתַּלַּק בְּאוֹתוֹ הַדְּרָף,
 וְכֵן אָרַע בְּזַמְנֵנוּ בְּסִמּוּף, הַשֵּׁם
 יִצְיָלְנוּ:

תורה ריט

וְהַצְמָצוֹם הַנִּלְבָּשׁ בְּחִינַת גְּאוּת לְבָשׁ
 הַנִּלְבָּשׁ, וּמִמֵּילָא נִחְרַב הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ,
 כִּי מֵאַחַר שֶׁקָּרַע וּבִטַּל אֶת הַצְמָצוֹם
 וְהַלְבוּשׁ, שׁוֹב אֵין הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ
 יָכוֹל לְסַבֵּל גְּאוּתוֹ וּגְאוּנוֹ, כִּי הֵן
 הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָפוּךָ
 כִּנְל: עוֹד שֶׁמַּעֲתִי בְשָׁמוֹ לְעֵנֵן הַנִּלְבָּשׁ,
 שֶׁהַלְבוּשׁ וְצִמְצוּם אֶת גְּאוּתוֹ כְּדִי
 לְגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ, שֶׁהַזְכִּיר אִזּוֹ מַה
 שֶׁאָמַר בַּיּוֹם שֶׁלְפָנָיו, וְהַעֲנִין, שֶׁיִּרְאֶה
 בְּחִינַת מַלְכוּת הוּא בְּחִינַת הַכְּנָעָה,
 וְזֶה שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים י'): מָה ה' אֱלֹקֶיךָ
 שׁוֹאֵל מֵעַמָּךְ, כִּי אִם לִירְאָה - שֶׁהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ מִקְטִין אֶת עַצְמוֹ כְּבִיכּוֹל
 וְשׁוֹאֵל מֵהֶם יִרְאָה, כִּי "שׁוֹאֵל מֵעַמָּךְ"
 הוּא בְּחִינַת הַכְּנָעָה וְשִׁפְלוּת, כְּמוֹ
 הַשׁוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ מִחֲבֵרוֹ, כִּי יִרְאֶה
 הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (אֲבוֹת
 פ"ג): אֲלֵמָלָא מוֹרְאָה שֶׁל מַלְכוּת
 (כְּמוֹבָא כְּבַר כְּמַה פְּעֻמִּים), וּמַלְכוּת הוּא
 בְּחִינַת עֲנִי וְהַכְּנָעָה, כִּי אֵין מִלָּךְ בְּלֹא

בְּצַע אִמְרָתוֹ (אִיכָּה ב) - בְּזַע פּוֹרְפִירָא
 דִּילָהּ, (מִדְרַשׁ ש"ס). כִּי בְּיִדְאֵי אֵין
 הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ יָכוֹל לְסַבֵּל כְּבוֹדוֹ
 וְגְאוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מַלְכִּים א' ח):
 הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא
 יִכְלָפוּךָ, אִף כִּי הַבַּיִת הַזֶּה וְכוּ'. רַק
 מִחֲמַת אֲהַבַת יִשְׂרָאֵל צִמְצוּם וְהַלְבוּשׁ
 אֶת גְּאוּתוֹ כְּדִי לְהַשְׁרֹת שְׁכִינְתוֹ
 בְּבַיִת הַמְּקֻדָּשׁ כְּדִי לְגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ.
 וְזֶה בְּחִינַת (תַּחֲלִים צ): ה' מִלָּךְ גְּאוּת
 לְבָשׁ - שֶׁכְּבִיכּוֹל בְּשִׁבִיל לְגַלּוֹת
 מַלְכוּתוֹ, הַלְבוּשׁ וְצִמְצוּם אֶת גְּאוּת
 שְׁלוֹ, כְּדִי שֶׁנִּכְוֵל לְסַבֵּל קִבְלוּת עַל
 מַלְכוּתוֹ עֲלֵינוּ, אֲבָל כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל חֲטָאוּ
 לְפָנָיו, אִזּוֹ כְּבִיכּוֹל הִרְאָה וּגְלָה הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ אֶת גְּאוּתוֹ וּגְאוּנוֹ, וְלֹא רָצָה
 לְהַלְבוּשׁוֹ וְלַצְמָצוּמוֹ עוֹד, וּמִמֵּילָא
 נִחְרַב הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ, כִּי לֹא הָיָה
 יָכוֹל לְסַבֵּלוֹ כִּנְל. וְזֶה: בְּצַע אִמְרָתוֹ
 - בְּזַע פּוֹרְפִירָא דִּילָהּ, שֶׁקָּרַע אֶת
 הַלְבוּשׁ שְׁלוֹ, הֵינּוּ שֶׁקָּרַע אֶת הַלְבוּשׁ

עם, שְׁזָהוּ בְּחִינַת עֲנִיּוֹת דְּלִית לָהּ
מִגְרָמָה כְּלוּם (כַּמּוּבָא בְּמָקוֹם אַחֵר),
הֵינּוּ שְׂמֵדַת הַמְּלָכוֹת אֵין לָהּ מִצַּד
עֲצָמָה כְּלוּם, כִּי אִם עַל־יַדִּי הַעוֹלָם
נִתְגַּלָּה מֵדַת הַמְּלָכוֹת, כִּי אֵין מֶלֶךְ
בְּלֹא עֵם, נִמְצָא שְׂמֵדַת הַמְּלָכוֹת,
שֶׁהִיא בְּחִינַת יְרָאָה, הִיא בְּחִינַת עֲנִי
וְהַכְּנָעָה. וְעַל־כֵּן בְּשַׁעַת מֵתוֹן תּוֹרָה
שֶׁרָצָה הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ לְגַלוֹת מְלָכוֹתוֹ
וְיִרְאָתוֹ, הַכְּנִיעַ אֶת עֲצָמוֹ הַשֵּׁם
יִתְבַּרַךְ לְיִשְׂרָאֵל כְּבִיכּוֹל, וּבִקְשׁ מֵהֶם
שִׁיקְבְּלוּ מְלָכוֹתוֹ, וְהִבְטִיחַ לָהֶם כְּמָה
הַבְּטָחוֹת, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שְׁמוֹת יט): וְאַתֶּם
תִּהְיוּ לִי מִמְּלֻכַת כְּהֻנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ
וְכוֹ, שֶׁכָּל אֱלוֹי הַהִבְטָחוֹת הֵם בְּחִינַת
הַכְּנָעָה, וְכָל זֶה הָיָה בְּשִׁבִיל לְגַלוֹת
מְלָכוֹתוֹ וְיִרְאָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שֵׁם טו):
וּבַעֲבוּר תִּהְיֶה יְרָאָתוֹ עַל פְּנֵיכֶם וְכוֹ,
כִּי כָל זֶה הָיָה בְּשִׁבִיל הִירְאָה, שֶׁהִיא
בְּחִינַת מְלָכוֹת כַּנִּלְ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ
מִקְטִין אֶת עֲצָמוֹ בְּשִׁבִיל לְגַלוֹת
מְלָכוֹתוֹ כַּנִּלְ, וְזֶהוּ: ה' מֶלֶךְ גְּאוֹת
לְבַשׁ. ה' מֶלֶךְ, הֵינּוּ כְּשֶׁרָצָה הַשֵּׁם

יִתְבַּרַךְ לְגַלוֹת מְלָכוֹתוֹ, אֲזִי: גְּאוֹת
לְבַשׁ, שֶׁהַלְבִּישׁ וְצִמְצַם אֶת גְּאוֹתוֹ
וְהַקְטִין אֶת עֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל כַּנִּלְ:

גם שִׁמְעֵתִי, שֶׁאָמַר אֶז דְּבַרֵּי צַחוֹת
לְדַרְשׁוֹן אֶחָד שִׁישֵׁב עַל שְׁלַחְנוֹ אֶז:
בַּצַּע אָמַרְתּוֹ - שֶׁאָמַר תּוֹרָה בְּשִׁבִיל
בַּצַּע וּמְמוֹן:

עוֹד מֵעֵין הַנִּלְ, שִׁמְעֵתִי בְּשִׁמּוֹ,
שֶׁאָמַר עַל פְּסוּק (יִרְמִיָּה כג): אִם
יִסְתַּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא
אֶרְאֶנּוּ, כִּי כִּשְׂאֵדָם מִקְטִין אֶת עֲצָמוֹ,
אֶז הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ גַּם כֵּן מִקְטִין אֶת
עֲצָמוֹ, אֲבָל כִּשְׂהָאָדָם מִתְנַגֵּחַ
וּמִתְגַּדֵּל, אֲזִי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ גַּם־כֵּן
מִרְאָה גְּאוֹתוֹ וְגַדְלוֹ, וְזֶהוּ: אִם יִסְתַּר
אִישׁ בְּמִסְתָּרִים - שֶׁכִּשְׂהָאָדָם מִקְטִין
וּמִסְתִּיר אֶת עֲצָמוֹ בְּמִסְתָּרִים, דִּהֵינּוּ
שִׁמְסִתִּיר וּמַעֲלִים וּמִקְטִין אֶת עֲצָמוֹ
בְּעֲנוּה וּשְׁפָלוּת, אֲזִי: וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ
- שֶׁאֲנִי גַם־כֵּן מִרְאָה עֲצָמִי אֱלִיו
בְּבַחֲינַת לֹא, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵין
וְאָפֶס, בְּחִינַת עֲנוּה וּשְׁפָלוּת, וְכַנִּלְ:

תורה רב

דַּע כִּי יֵשׁ כַּמֶּה דְּבָרִים יְקָרִים בְּעוֹלָם: הַחֶכֶם הוּא יְקָר מְאֹד, וְכֵן גְּבוּר, וְכֵן עָשִׁיר וּמוֹשֵׁל, דְּהֵינּוּ מִי שֵׁיֵשׁ לוֹ אֵיזָה הַתְּנַשְׂאוֹת. וְדַע, שְׂאֲצֵל כָּל אֶחָד מֵהֶם, יְכוּלִים לַפְעֵל וּלְהוֹשֵׁעַ מִצַּעֲרוֹ, שְׂאֵם יֵשׁ לוֹ אֵיזָה צַעַר, חֶסֶם וְשְׁלוֹם, וְיִלְךְ אֲצֵל אֶחָד מֵהֶם וְיִסְפְּרוּ לְפָנָיו עַד שְׂעִיּוֹר רַחֲמִים אֲצֵלוֹ עָלָיו, מִזֶּה יוּכַל לְהוֹשֵׁעַ:

תורה רבא

עַל-יְדֵי שְׁנוֹתַנִּין מַעֲשֵׂר נֶצוּל מִשְׁוֹנָאִים, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מְכַסֶּה אוֹתוֹ בִּידוֹ וּמְצִילוֹ, כִּי הָאֱלֹקִים יִבְקֹשׁ הַנְּרָדָף, וְאֶפְלוֹ צְדִיק וְרֹדֵף אֶת הַרְשָׁע (מ"ד אָמור פ' כז). וְזֶה בְּחִינַת (ישעיה נא): וּבְצֵל יְדֵי כְּסִיתֶיךָ - שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מְכַסֶּה עָלָיו בְּצֵל יְדוֹ וּמְצִילוֹ, וּכְשֶׁהֲנַרְדֵּף צְדִיק, שֶׁהוּא סְמוּךְ לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, אֲזִי הוּא יִתְבַּרַךְ מְצִילוֹ בִּידוֹ, כִּי הוּא סְמוּךְ לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, אֲבָל כְּשֶׁהֲנַרְדֵּף רָשָׁע, נִמְצָא שֶׁהוּא רְחוּק מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, וְאֶף-עַל-

פִּי-כֵן הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מְצִילוֹ, כִּי הָאֱלֹקִים יִבְקֹשׁ וְכו', אֲזִי כִּבְיָכוֹל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מְגַדִּיל יְדוֹ וּמוֹשִׁיטָהּ וּמְחַפֶּה עָלָיו, אֶף שֶׁהוּא רְחוּק מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ. וְעַל-יְדֵי מַעֲשֵׂר נֶעֱשֶׂה בְּחִינַת יָד הַגְּדוּלָה, כִּי יָד הַגְּדוּלָה הוּא בְּחִינַת הַסְּתַפְקוּת, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב (במדבר יא): הִצְאֵן וּבְקָר יִשְׁחַט לָהֶם וּמְצָא לָהֶם, אִם אֶת כָּל דְּגֵי הַיָּם וְכו' וּמְצָא לָהֶם, וְתַרְגֵּם אוֹנְקֵלוֹס: הִיִּסְפַּק לָהֶן, וְהַשִּׁיבּוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ: הִיד ה' תִּקְצֵר, נִמְצָא שֶׁבְּחִינַת יָד הַגְּדוּלָה

עד בלי די; ודרשו רבותינו זכרונם
 לברכה (שבת לב): עד שיבלו
 שפתותיכם מלומר די. נמצא שעל-
 ידי מעשר נעשה בחינת הסתפקות,
 שהוא בחינת יד הגדולה פנ"ל, ועל-
 ידיזה השם יתברך מושיט ידו
 ומכסה עליו ונצול משונאים פנ"ל:
שנית ה' לנגדי תמיד - בחינת
 מתנגד:

היא יכולה להספיקם, נמצא
 שבחינת הסתפקות הוא בבחינת יד
 הגדולה. ועל-ידי מעשר הוא
 בבחינת הסתפקות, כי אין אדם מת
 וחצי תאותו בידו, כי יש לו מנה
 מבקש מאתים וכו', וכל מה שיש לו
 אין מספיק לו, אבל במעשר כתיב
 (מלאכי ג): הביאו את כל המעשר אל
 בית האוצר ובחנוני נא בזאת וכו',

תפילה עז

רבונו של עולם לפני ברחמיך הרבים, ועורני והושיעני ותן לי לב טוב שאזכה
 להרבות בצדקה, ותזכני לתן מעשר ממועותי ומכל מה שתחנני ברחמיך,
 ותזמין לי עניים הגונים לזכות בהם. ועל ידי זה תצילני משונאי ומרודפי, כי דרפק
 לבקש את הנדרף, אפלו צדיק רודף את הרשע. חוס וחמל ורחם עלי למען שמך,
 והיה בעזרי והושיעני וחזק את לבבי, שאזכה לתן תמיד מעשר מכל מה שתחנני
 ברחמיך הרבים, ותפשט ירך הגדולה עלי, ותזמין לי פרנסתי מאתך, ותספיק לי
 כל צרכי וכל צרכי ביתי בהרחבה גדולה קדם שאצטרך להם, מתחת ירך הרחבה
 והמלאה, וקנים בנו מקרא שכתוב: "והריקותי לכם ברכה עד בלי די". ואזכה להיות
 שמה בחלקי תמיד, ולהסתפק במה שתחנני, ולא אהיה נבהל להון חס ושלום.
 ובצל בנפיק מסתירני, ותגן עלי בצל ירך הגדולה, ותכסה עלי ותצילני מכל שונאי
 ורודפי בגשמיז ורוחניז. וקנים בנו מקרא שכתוב: "ואשים דברי בפיך ובצל ידי
 כפיתיד לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה". ותשים שלום בעולם,
 וקנים מקרא שכתוב: "אמת מארץ תצמח, וצדק משמים נשקף. חסד ואמת נפגשו,
 צדק ושלום נשקו", ונאמר: "בצדקה תכונני, רחמי מעשק פי לא תיראי, וממוחתה,

פי לא תקרב אליך", עזרני פי עליך נשענתי, "קרבה אל נפשי גאלה לזמן אויבי
פרני, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי".

תורה רכב

צריך להיות תמיד בשמחה ולעבד
ה' בשמחה. ואפלו אם
לפעמים נופל ממדרגתו, צריך לחזק
עצמו בימים הקודמים שהיה מזריח
לו איזה הארה קצת. כמו שאנו
רואים, שפמה סומים מחזיקים
עצמן באיש אחד שאינו סומא
ומאמינים בו והולכים אחריו, וגם
הסומא מאמין למקלו שהולך אחר
מקלו, אף שאינו רואה כלל, מכל-
שכן שראוי לילך אחר עצמו, דהינו
מאחר שבימים הקודמים הזריח לו
קצת והיה מתחזק ומתעורר לבו
להשם יתברך, אף שעכשו נפל מזה
ונסתמו עיניו ולבו, עם כל זה ראוי
שיאחז בימים הקודמים וילך
אחריהם, דהינו כמו שאז היה
מתעורר לבו להתחזק בעבודתו
יתברך, כן גם עכשו יחזק לבו מאד,
וילך אחר ההתעוררות והזריחה
שהיה לו אז, אף שעכשו נפל מזה
כנ"ל, עד אשר בקצת ימים יעזרו ה',
ויחזר ויזרח לו אורו יתברך, אמן:
(עין בסוף הספר מה ששייך לזה)

תורה רכג

זמנין דשמע וזמנין דלא וכו' (זוהר
וירא דף קה). אבל יש צדיק שיכול
לגזר ולומר: אני אומר שיהיה כן.

בשהצדיק צריך לבקש מאת
השם יתברך, יכול
להיות שלא ימלאו בקשתו, פי

וְזֶה בְּחִינַת (במדבר ו): כֹּה תִּבְרְכוּ אֹמֵר שְׂיֵהִיָּה כֵּן: יְבָרְכֶךָ ה'
 וְכו' אָמֹר לָהֶם - הִינּוּ שְׂאֵנִי וְיִשְׁמְרֶךָ וְכו', אָמֵן:

תורה רכד

גַּם הֵם מְקַבְּלִין חַיּוֹת מִמֶּנּוּ, כִּי הָאֵילָן
 מִגֵּן עֲלֵיהֶם וּמְצִילָן מִן הַשֶּׁמֶשׁ, כֵּן יִשׁ
 אֲצֵל הַצַּדִּיק הַבְּחִינַת עֲלֵינוּ וְעַנְפִּים
 וְכו', כְּמוֹ שְׂמֵבֵאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר (בס"ו ס'
 אֹת א), וְאֶפְלוּ הַרְחֹקִים מְקַבְּלִין חַיּוֹת
 מִמֶּנּוּ עַל־יְדֵי שְׂמֵכָסָה עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ
 הָאֵילָן כְּנ"ל:

אֶפְלוּ הַרְחֹקִים מִן הַצַּדִּיק, הֵם
 מְקַבְּלִין חַיּוֹת וְהָאָרֶה מִן
 הַצַּדִּיק עַל־יְדֵי שְׂמֵכָסָה עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ
 הָאֵילָן, שֵׁשׁ לוֹ עַנְפִּים וְקִלְפָּה וְעֲלִינוּ,
 וְכֻלָּם שׂוֹאֲבִין חַיּוֹת מִן הָאֵילָן, וְיִשׁ
 עֲשָׂבִים שְׂרַחֲוִקִים מִן הָאֵילָן, וְנִדְמָה
 שְׂאֵין מְקַבְּלִין חַיּוֹת מֵהָאֵילָן, וּבִאֲמַת

תורה רכה

כֵּן הוּא הַבְּטָחוֹן, כִּי יִשׁ כְּמָה מַעֲלוֹת
 וּמִדְרָגוֹת בְּבִטְחוֹן עַד אֵין סוּף,
 בְּבִחִינַת (ישעיה כו): בְּטָחוּ בַּה' עַדֵי עַד,
 וְהַכֵּל לְפִי הַשֶּׁכֶל כְּנ"ל, וְעַקֵּר הַשֶּׁכֶל
 - עַל־יְדֵי הַרְאָה, כִּי עַקֵּר הַשֶּׁכֶל הוּא
 עַל־יְדֵי הַלְחָלוּחִית הָעוֹלָמִים אֶל הַמּוֹחַ,
 שֶׁהֵם בְּחִינַת הַשְּׂמוֹן, וְהַמּוֹחַ הִיא
 הַפְתִּילָה, וְהַנְשָׁמָה שְׂבִמּוֹחַ הוּא

דַּע, כְּשֶׁהֲרָאָה בְּשִׁלְמוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה
 הַבְּטָחוֹן בְּשִׁלְמוֹת, כִּי עַקֵּר
 הַבְּטָחוֹן בְּשִׁלְמוֹת הוּא עַל־יְדֵי
 הַשֶּׁכֶל, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תהלים קמה): עֵינֵי
 כֹּל אֵלַיךְ יִשְׁבְּרוּ. עֵינֵי זֶה בְּחִינַת
 הַשֶּׁכֶל, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (בראשית ו):
 וַתַּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׂנִיָּהֶם, וּפְרַשׁ רִשׁ"י:
 עַל שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר, וּלְפִי הַשֶּׁכֶל

ולבוא לבחינת גדר אדם, הוא על־ידי צדקה, בבחינת (בראשית א): נעשה אדם, וכתוב (רות ב): שם האיש אשר עשיתי עמו היום וכו' - מה התם צדקה אף פאן צדקה, כמו שכתוב בזהר (הובא לעיל בסי' לז). הינו, שעל־ידי צדקה נעשה בחינת אדם, שהוא בחינת דבור כנ"ל, וזהו (ראש השנה ו): בפיו - זו צדקה, פי על־ידי צדקה נעשה הפה, דהינו הדבור, שהוא בחינת גדר האדם, בבחינת: מי שם פה לאדם. ועקר הצדקה הוא על־ידי הבטחון, בבחינת (תהלים לז): בטח בה' ועשה טוב; כי אם אין לו בטחון אינו יכול לעשות צדקה פראוי, כי מתירא שיחסר לו מה שנותן לצדקה, ועקר הצדקה הוא על־ידי בטחון, שבוטח בה' שלא יפסיד ולא יחסר על־ידי הצדקה כלל, כי השם יתברך יברכו בגלל הדבר הזה וכו'. נמצא, שעל־ידי הבטחון, שהוא על־ידי השכל, על־ידי עושי צדקה, ועל־ידי זה נעשה הדבור כנ"ל. וזה בחינת (תהלים סט): נחר גרוני כלו עיני; הינו כשאין השכל בשלמות, בחינת כלו עיני, דהינו השכל, ואזי אין לו בטחון כנ"ל, בחינת כלו עיני מיחל לאלקי, אזי נחר גרוני, הינו שאין לו חתוף הדבור כנ"ל, אבל כשיש לו בטחון ועושה צדקה כנ"ל, אזי יכול לעשות

האור, נמצא שעקר קיום השכל הוא על־ידי הלחלוחית שבגוף כנ"ל, והלחלוחית הוא על ידי הראה, כמובא (בת"ז ת"ג דף כז): אלמלא כנפי ראה דמנשבי על לבא הוי לבא אוקיד כל גופא. וזה בחינת (שמות כה): והיו הכרובים פורשי כנפים על הכפרת - כפרתא דלבא (זהר פנחס דף רלד). נמצא שעל־ידי הראה נתקיים הלחלוחית, שלא יתיבש על־ידי הלב, ועל־ידי זה קיום השכל, שהוא בחינת נר דולק על־ידי הלחלוחית כנ"ל, ועל־ידי השכל על־ידי זה נעשה הבטחון כנ"ל, נמצא ששלמות הבטחון הוא על־ידי שלמות הראה כנ"ל. ואזי יכולין לעשות מהצפצופי, דהינו הקול היוצא מהקנה, שהוא רק קול פשוט וצפצופי, שיהיה נעשה דבור, על־ידי חמשה מוצאות הפה שמחתכים הדבור, פי עקר ההבדל שיש בין אדם לחי, הוא על־ידי חתוף הדבור, שהוא גדר האדם שהוא מדבר, בבחינת (שמות ד): מי שם פה לאדם, ועקר ההבדל הוא חתוף הדבור, דהינו שהאדם עושה מהצפצופי והקול, חתוף האותיות והדבור, כי גם בהמות ועופות יש להם קול וצפצופי, רק שאין להם חתוף האותיות והדבור, וזהו גדר האדם שיכול לחתף הדבור כנ"ל.

מאפצופים ושירות, שיחה ודבור
 כנ"ל, וזהו בחינת מה שמספרין
 על הבעלי-שם טוב זכרוננו לברכה,
 שהיה שומע דבורים מקול הפנור,
 כי היה עושה מאפצופים דבורים
 כנ"ל:

מקול האפצופים דבורים כנ"ל. וזה
 בחינת (קהלת יב): ויקום לקול
 הצפור וישחו כל בנות השיר,
 ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת
 קנב), שכל השירות דומות עליו
 כשיחה, הינו שיהיה נעשה

תפילה קלז

רבונו של עולם רחם עלי והושיעני ועזרני והצילני מכל מיני חלאים, ובפרט
 מחלי הראה שהיא עקר חיות האדם וקיום המוח והשכל. עזרני והושיעני
 שתהיה הראה תמיד בשלמות אצלי וירחפו כנפי הראה על הלב תמיד להשקיט
 ולכבות חמום ותבערת הלב שלא יבעיר ולא יזקיד את כל הגוף חם ושלום,
 ויתקיים כנפי הראה, "והיו הכרובים פורשי כנפים על הכפרת" כפרתא דלבא.
 אבי אב הרחמן, חמל עלי מעתה, ולמדני עצה ותחבולה בכל עת איך להתנהג
 מעתה, באופן שאוכל לכבות ולהשקיט ולזכך תבערת הדמים הרעים והעכורים
 שלא יבערו יותר מהמדה לא לימין ולא לשמאל, ולסגן ולזכך הדמים מהשקרים
 ומרבו העכירות שבהם, באופן שלא אוסוף לחשב שום מחשבה רעה ולא יוסוף
 [ולא אניח] עוד האש הרע לבער בי כלל. ולא אשרף ולא אוקיד עוד את
 הלחלוחית שבי על ידי רבוי התאות, רק אתרחק באמת מכל התאות רעות ובפרט
 מתאות המושגל. ולא אכלכל את דעתי עוד, רק אופה להמשיך בכל פעם קדשת
 הכנפי ראה בגשמיות ורוחניות שירחפו וינשבו על הלב, ויכבו וישקיטו את
 תבערת חמום הלב, באופן שיתקיים בשלמות כל הלחלוחית והשמנונית שבגופי
 ויעלה כל הלחלוחית והשמנונית למחי בקדשה ובטהרה. ועל ידם יאיר המוח באור
 גדול, ויהיה מחי ושכלי יוד וצח, ומאיר באור גדול תמיד, "בחכמה ובתבונה ובדעת
 ובכל מלאכה" במלאכת הפךש. הולך ואור בהארה יתרה בכל פעם למעלה
 למעלה בקדשה ובטהרה גדולה באמת ובאמונה.

מלא רחמים חונן לאדם דעת, חנני מאתך וזכני שיהיה שכלי ודעתי בשלמות, באפן שאזכה לבטחון שלם בתכלית השלמות שאזכה לבטח בך תמיד שאמה תפרנסני ותכלכלני ותתן לי כל מחסורי תמיד, ותתחזק בבטחון בכל עת יותר ויותר ואהיה בטוח בחסדך שתושיעני בכל מה שאני צריך להושע בגשמיות וברוחניות בגוף ונפש ומזון, ולא אפל מן הבטחון לעולם ולא יוכלו רבוי עונותי העצומים לכלבלב הבטחון שלי חס ושלום, רק אזכה להתחזק בכל עת ובכל שעה בכל מה שיעבר עלי לבטח בך תמיד באמת, עד אין סוף ועד אין תכלית. כמו שכתוב: "בטחו ביהוה עדי עד, כי ביה יהוה צור עולמים". ואהיה בטוח בעצם חסדך ורחמיך אשר אינם פלים ואינם תמים לעולם, כי לא כחטאי תעשה לי חלילה, ולא כעונותי תגמול עלי. רק תעשה גנפלאותיך המרבים והעצומים, בדרךי חסדך הישנים והחדשים שאמה מחדש בכל יום ובכל עת ובכל שעה, ותתן לי כל פרנסתי וכל פרנסת אנשי ביתי וכל התלוים בי וכל הצטרכותנו בהרחבה גדולה קדם שנגצטרך להם. ותעזרני ותושיעני בכל עת בכל מה שאני צריך להושע, ותזכני על ידי התחזקות הבטחון להרבות בצדקה בכל עת. ולא אחשב מיום לחברו כלל, רק כל מה שתשפיע לי בכל יום אפזר לצדקה לעניים הגונים שתזמין לי ברחמיך. ואזכה להחזיק יראי יהוה באמת העוסקים בתורתך ובמצותיך באמת, להחזיקם ולתמכם ולהספיקם כל מחסורם אשר יחסר להם. ולא יכלבלב אותי מזה שום מזנע ומעכב, רק אתחזק תמיד להרבות בצדקה לעניים הגונים, ולפזר מזון הרבה על כל צרכי מצוה ותלמוד תורה, בפרט על כל דבר שהוא זכות הרבים לדורות. ואהיה חזק בבטחון בשמך הגדול הקדוש והנורא, שאמה תגמור בעדי לטובה תמיד ולא תעזב אותי לעולם. ויקים בי מקרא שכתוב: "ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו":

מלא רחמים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, אמצני וחזקני בבטחון שלם בכל עת, באפן שאזכה להרבות בצדקה לעניים הגונים, ולהתחזק בכל עוז ותעצומות בכל עסקי מצוה וזכות הרבים, פרצונך וכרצונך צדיקך האמתיים. ואזכה על ידי הצדקה להשלים הדבור דקדשה בשלמות. ואזכה לעשות מכל תקולות והצפופים דבורים שלמים. ואעלה מהרה מגדר בהמה לגדר האדם בתכלית השלמות.

רבונו של עולם, השם פה לאדם, זכני להשלים שכלי בתכלית השלמות. ועל ידי זה אזכה לבטחון שלם, ולהרבות בצדקה לעניים הגונים, עד שאזכה

לשלמות הדבור, ולעשות מפל הקולות והשירות והצפצופים דבורים שלמים קדושים וטהורים. ויעלו דברנו לנחת ולרצון לפני כסא כבודך, ותמלא כל משאלות לבנו לטובה ברחמים מהרה. ואזכה לקים מקרא שפתוב: "בטח ביהוה ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה" ונאמר: "גול על יהוה דרכך ובטח עליו והוא יעשה, והוציא כאור צדקך ומשפטך בצהרים". אבטח ביהוה ואשען באלהי שלא יחסר לי על ידי הצדקה כלל, רק אדרבא בגלל הדבר הזה יכרכנו יהוה אלהינו בכל מעשינו ובכל משלח ידיו. ואזכה לפזר לצדקה בשתי ידיים כמו שפתוב: "פור נתן לאביונים, צדקתו עומדת לעד, קרנו תרום ככבוד. יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה. יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך. יהוה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו". חננו ועננו ושמע תפלתנו. כי אתה שומע תפלת כל פה עמך ישראל ברחמים. ברוך אתה שומע תפלה:

תורה רבו

הנגון הוא מבחינת שבט לוי שהיו מנצחים בשיר, שהם מבני לאה, ואז כשנולד לוי נאמר (שם כט): הפעם ילנה אישי אלי, כי עלידי שנולד לוי שהוא סטרא דנגונא (זוהר שמות דף יט), עלידיזה בחינת ההמשכה, שילוה ומשך אליה, ועל פן נגינה שהוא נשתלשל ויורד משם, מבחינת ועיני לאה רפות, יש לו פח למשך, בבחינת הפעם ילנה פנ"ל. וכשנולדו אליו הנגונים הנ"ל בשבת, עלידיזה מעלין אותם, כי

מה שהרשעים עלפי רב הם מזמרים נגונים של יללה ועצבות, כי הם בחינת נשמת ערב רב, ואמא דערב רב היא לילית שהיא מיללת תמיד, ועלפן הם עושים נגונים של יללה פנ"ל. ומה שדרך בני אדם למשך אל נגונים הללו, כי יניקתם מבחינת: ועיני לאה רפות (בראשית כט), מבחינת קלקול הראות, בבחינת מארת חסר, כמו שפתוב (שם א): יהי מארת - חסר, דא לילית (ת"ז תיקון מד דף עט), ועקר

בשבת נשלם האור, בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות כג): פסיעה גסה נוטלת מאור עיניו וכו' ומהדרא לה בקדושא דבי שמשא. נמצא שבשבת האור בשלמות, בבחינת: פוסעים בו פסיעה קטנה; ואזי מעלין הנגונים הנ"ל שיניקתם מקלקול הראות כנ"ל, על ידי שבת, שהוא בחינת תקון הראות בשלמות כנ"ל:

לשבת קודש

רבונו של עולם, שומר עמו ישראל לעד, שמרנו והצילנו שלא נהיה נמשכים כלל אחרי נגונים של יללה ועצבות שמזמרין הרשעים ברכ העתים, שדרך העולם להמשיך אחריהן מאד. רחם עלינו ושמרנו והצילנו מהם, כי אתה יודע כמה וכמה קלקולים ופגמים הם גורמים על ידי הנגונים שלהם, וכמה הם מזיקים לישראל הפשירים רחמנא לצלן. רחם עלינו בכח וזכות הצדיקים האמתיים, והיה בעזרנו ושמרנו בכל עת שנוזפה להנצל מהם. זכנו לשמח נפשנו תמיד בקדושה ובטהרה בנגונים וזמירות של שמחה הממושכים את הלב אליך ולעבודתך ולתורתך ולצדיקך באמת. ועזרנו בכח הצדיקים האמתיים שנוזפה להעלות כל אלו הנגונים של הרשעים על ידי קדשת שבת, שתתן לנו כח להעלותם ולהפכם לשמחה בשומר אותם בשבת קדש. וזכות השבת קדש יגן עלינו שלא יהיה להם שום כח להמשיך עצבות ויגון ואנחה חס ושלוה, רק אדרבא נוזפה לכררם ולהעלותם ולהפכם מיגון ואנחה לששון ולשמחה, ונתקרב אליך ונהיה נמשכים אחריך, ונשיש בגבור לרוץ ארה לילך בדרךך ולעסך בתורתך ולקיים מצותיך, ולהתדבק ולהתקשר אליך ולצדיקך האמתיים באמת ובאמונה בקשר אמיץ וחזק לעולמי עד ולנצח נצחים.

מלא רחמים, שמחת ישראל רחם עלינו, ושמרנו והצילנו תמיד בכל עת מפל מיני עצבות ומפל הדברים המביאים וממשיכים לידי עצבות ויגון ואנחה

חס ושלום. זכנו ברחמיך וסבב סבות לטובה באפן שיהיה נמשך עלינו ששון ושמחה עז וחדוה תמיד, כי בשם קדשך הגדול הגבור והנורא פתחנו נגילה ונשמחה בישועתך. ובפרט בשבתות וימים טובים תזכנו ברכ חמלתך וחנינותך וחסדיך הגדולים לשמח בהם תמיד בשמחה גדולה ובחדוה רבה ביותר, פראוי לגיל ולשוש בימים קדושים פאלה. "אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את עניי ידעת בצרות נפשי. אשמחה ואעלצה כד אומרה שמך עליון". ואזפה להרבות בזמירות ושירות ותשבחות בשבתות וימים טובים בשמחה וחדוה גדולה בקול ששון ושמחה בנגונים של חדוה וצהלה בלי שום אחיזת עצבות ודאגה ומרה שחורה כלל. שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת. ויקים בנו בכל אחד מישראל מקרא שבתוב: "ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו. אשרה ליהוה בחיי אומרה לאלהי בעודי, יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה. יהיו לרצון אמרי פי ותגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן סלה:

תורה רכז

וכו, שלא מלא כפו קוצר וכו, ולא אמרו העוברים ברפת ה' וכו. כי אין קוצרין אותן ואין אומרים עליהם ברפת ה' בשעה שעוברין עליהם, ועל כן אין להם עליה, אבל אותה התבואה שקוצרין, אומרים העוברים ברפת ה' פנ"ל, ועל ידי זה יש לה עליה:

שמעתי בשמו, שספר בשם צדיק אחד, שדרש בבית הכנסת, שמה שאומרים כשעוברין על הקוצרים: ה' יעזר (ב"פ) - כי יש רשעים שהם מגלגלים בעשבים הגדלים על הגנות, ואין להם עליה, כי אין קוצרין אותן העשבים, וזה בחינת (תהלים קכט): יהיו כחציר גנות

תורה רכה

כי אז מי שמתקרב אליו הוא באמת, ואזי יכול לגיר גרים באמת, לא משום שלום ונחת פנ"ל. וזהו: וישב יעקב בארץ מגורי אביו, ואיתא במדרש (בראשית פ' דד): מגורי אביו - שהיה מגיר גרים כמו אבותיו, כמו מגורי אביו, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שם): וישב יעקב בקש יעקב לישב בשלוח, מיד קפץ עליו רגזו של יוסף; הינו מחמת שיעקב היה מגיר גרים, בחינת מגורי אביו, על ידי זה לא היה יכול לישב בשלוח, כדי שיהיו הגרים באמת, ואם יהיה לו שלוח לא יוכל לעשות גרים, פי אין מקבלין גרים לימות המשיח פנ"ל:

דע שששהקדוש ברוך הוא מסתפל בנשמה שתוכל להחזיר בני אדם בתשובה ולעשות גרים, אזי הוא יתברך בעצמו כפיכול מבקש ורואה שיהיה מחלקת עליו, כי אין מקבלין גרים לימות המשיח ולא בימי שלמה (יבמות כד) משום שלחן מלכים, כי אז אינו מתגירין מאהבה, רק מחמת שרואין גדלת ישראל, ועקר הגרים הוא בשמתגירין בעת שישאל סחופים בעני ודחה, כמו שכתוב (ישעיה נד): מי גר אתך - בעניותך וכו' (שם במרא). ועל כן בהכרח שיהיה מחלקת על מי שמחזיר בני אדם למוטב ומגיר גרים, כדי שלא יהיה לו שום שלוח,

תפילה קלט

"סומך יהיה לכל הנפלים וזקף לכל הכפופים", חוס וחסד עלינו ועל כל נפשות עמו בית ישראל המנחים במקום שמנחים. וגלה להם ולנו את הצדיקי אמת שבדור הזה שיש להם פח לתקן נפשות ישראל, ולהשיבם אליך ולתורתך באמת. וזכנו כלנו בית ישראל להתקרב אליהם באמת. כי אתה יודע גדל עצם המחלקת שבדורות האלו על הצדיקי אמת ועל ספריהם הקדושים ועל כל הנלוים עליהם, והנקראים על שמם הקדוש. אתה יודע כל מה שעבר בענין זה, ומה שעובר עתה עדן בענין זה, כי נעשה קטגוריא גדולה בין התלמודי חכמים ואנשיהם ועדן המחלקת במקומה עומדת, ומתעוררת ומתגברת בכל פעם יותר. ובדאי פונתך לטובה כדי שיתקברו הנפשות אל הצדיקי אמת מתוך יסורים ומגיעות גדולות כי אין ראוי לקרבם מתוך גדלה רק מתוך מחלקת ויסורים ומגיעות רבות, כאשר הודעתנו על ידי חכמיך הקדושים שבשביב זה אין מקבליים גרים לימות המשיח וכו', אבל המחלקת והמגיעות הוא יותר מדאי שקשה לסבלו וקשה מאד לשום נפש מישראל להתקרב לצדיקי אמת ולדרכיהם הקדושים מנגד עצם המחלקת והמגיעות בלי שעור. ועתה מה נעשה אבינו שבשמים אדון כל מלא רחמים יודע תעלומות צופה נסתרות, בוחן כליות ולב. רחם עלינו ועל כל ישראל והקל המחלקת והשקט הריב, ותמשוך שלום בעולם. כי בצוק העתים הללו, אפלו אם (יהיה שלום) בעת השלום גדול, עדן רבו המגיעות על כל אחד ואחד בלי שעור. ובדאי כל ימי הגלות צריך כל אחד ואחד להתקרב אל האמת מתוך יסורים ומגיעות, אפילו אם יהיה שלום בעולם.

רחם עלינו מלא רחמים ועשה את אשר בחרך גלך ואת משפטיך [ומצותיך] גשמו, וגלה האמת בעולם מהרה. יפירו וידעו כל באי עולם את אור הנפלא והנורא שאמתה מאיר בעולם על ידי הצדיקי אמת שבכל דור ודור מיום מתן תורה עד (היום) הדור הזה. ובפרט אור האמת של הצדיקי אמת שבדורות

הללו שאנו צריכים להתקרב אליהם ולילך בדרךיהם כדי לשוב אליך ולהפיר אותך באמת. "שלח אורך ואמתך המה ינחוני, וביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך, יחד לכבי ליראה שמך". פי אתה אלהים אמת ודברך אמת וקיים לעד, ובודאי תגמור הכל פרוצנה רחם על עמך ישראל אשר בהם בחרת, ומהר לגלות האמת למען תציל ותשמור בפה ובמה נפשות ישראל ממה שאתה צריך להצילם ולשמרם ובפרט לשמרם מפח יוקשים מהרשות והמכמורות שפרשו עתה הכופרים והאפיקורסים על גערי בני ישראל על ידי פתי חנוכם הרעה. "תן להם פפעלם וכרע מעלליהם כמעשה ידיהם תן להם, השב גמולם להם", והצל ושמר נפשות עמך בית ישראל שלא ילכדו ברשתם ובמזודתם. רחם עלינו בזכות אבותינו ורבותינו הקדושים, וגלה האמת פעולם מהרה שיזכו כל באי עולם לידע אמתת הצדיקים הקדושים ורום מעלת תקפם וגדלתם, וגדל עצם פחם להשיב כל באי עולם אליך.

רחם עלינו למען שמך, למען רחמיך הרבים. למענך עשה ולא לנו ראה עמידתנו דלים ורקים. מתרצה ברחמים ומתפנים בתחנונים התרצה והתפנים לדור עני פי אין עוזר. ראה "פי אזלת יד ואפס עצור ועזוב", ואתה הבטחתנו פי אין דור יתום, ובודאי גם עתה גמצאים צדיקים המאירים לארץ ולדרים עליה, אשר יש להם כח להשיב כל (ישראל) העולם אליך, אבל בעונותינו הרבים נעלמו מעינינו. זכנו ברחמיך שנוצה להתגבר בכל עו לשבר כל המניעות ולהתקרב לצדיקים וליראים אמתיים ולכל הגלויים אליהם. ונוצה לינן ולשאב ממועיני חכמתם ולקבל עמקות עצותיהם הקדושות והאמתיות, באפן שנוצה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם. "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", עושה שלום בברומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן:

תורה רכט

דע, שיש עצים, שפשעושוין מהם בנים ולגדלם, וכן להפך יש משה, הם מסגלים להולדת שאינם מסגלים וכו'. וזה מרמז

בפסוק: שאל שאל האיש לנו עריסותינו גלה לנו. פי על־ידי
 ולמולדתנו (בראשית מז). ואיתא עצי המטה על־ידי־זה סגלת
 במדרש (בראשית פ' צ"א): אפלו עצי ההולדה פנ"ל:

תורה רל

ובשביל זה צריך להסתפל בפני רבו
 בשעה שמקבל חכמתו, כמו שכתוב
 (ישעיה ל): והיו עיניך רואות את מוריך;
 כי החכמה הוא בפנים פנ"ל, ועל כן
 כשמסתפל בפני התלמיד יכול לידע
 מי הוא רבו פנ"ל:

דע, מי שיש לו עינים לראות, יכול
 לראות ולהכיר בפנים של
 התלמיד מי הוא רבו, ובלבד שראה
 רבו פעם אחת, פי (קהלת ח): חכמת
 אדם תאיר פניו, נמצא כשהתלמיד
 מקבל חכמת רבו הוא מקבל פניו,

תורה רלא

מהגלגלים, שזה נותן כח בעשב זה
 וזה בעשב אחר וכיוצא, ומתחברים
 כלם ועושין מהם הרפכה לרפואה,
 על כן טוב לבקש מהשם יתברך
 בעת שאומרים: וצבא השמים וכו',
 שאז באים כלם להשתחוות ולתן
 שבח והודיה אליו יתברך, שיצוה
 השם יתברך להם שימשיכו אלו

בשעה שאומרים "וצבא השמים לך
 משתחווים", ראוי להתפלל
 על כל דבר, כי כל הרפואות על־ידי
 פחות הגלגלים שהם צבא השמים,
 וכל אחד נותן כח באיזה סם ועשב
 השיך לו, ומהם מקבלים הסמים
 ועשבים כח לרפאות, וכשצריכים
 רפואה מתחברים כמה פחות

הפחות הצריכים לרפואתו בתוך חתיכת לחם או בדבר אחר, ויתרפא ממילא, אמן כן יהי רצון: (עין עגנון זה באריכות בלקוטי תנ"ך בס"מ א):

תורה רלב

שיחללו את ה'. ומזה ראוי לאדם להתעורר לתפלה בכונת הלב, מאחר שבתפלתו קורא לכל העולמות להללו ולשבחו יתברך:

בשעה שאומר: הללו את ה' מן השמים וכו', הללוהו כל מלאכיו, הללוהו כל צבאיו וכו'; אזי קורא לכלם ומצוה לכלם

תורה רלג

המחשבות הם באים מבחינת החיות^(א), ומחשבות קדושות הם בחינת חיות טהורות, ומחשבות רעות הם בחינת חיות טמאות, ומניחים בכונה מלמעלה שינצחו זה עם זה, ויש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול פשהאדם מתגבר על החיות טמאות ומנצח אותם. **הפלל**, שאי אפשר בשום אופן בעולם שיהיו שני מחשבות ביחד בפעם אחד. על

בשמתגברים על האדם מחשבות רעות והרהורים, והוא מתחזק ומתגבר עליהם ומנצח אותם, יש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול מזה. והוא יקר מאד בעיני השם יתברך, כמשל שיש אצל המלכים לפעמים ביומא דפגרא, הם מניחין כמה חיות שינצחו זה עם זה, והם עומדים ומסתכלים ויש להם תענוג גדול מן הנצחון, כמו כן

(א) עיין תיקון כא בסופו.

ראשו אנה ואנה פדי לגרש
 המחשבות רעות, פי אין זה מועיל
 כלל, אדרבא על-ידי-זה מתגברים
 יותר, רק לבלי להשיג עליהם
 כלל, רק לעשות את שלו במה
 שהוא עוסק, בתורה או תפלה או
 משא ומתן, ולבלי להסתפל
 לאחוריו כלל, ועל ידי זה ממילא
 תסתלק:

פן בקל יכולין לגרש מחשבות
 רעות רק בשב ואל תעשה, דהינו
 שלא לחשב אותו המחשבה, רק
 לחשב איזה מחשבה אחרת, בתורה
 או עבודה, או אפלו משא ומתן, כי
 אי אפשר שיהיו שני מחשבות
 ביחד בשום אפן. וכבר מבאר
 במקום אחר (לעיל בסימן ע"ב), שאין
 צריכין לעשות מלחמה ולנענע

תורה רל"ד

לעמת הטוב. וההפרש הוא רק מי
 שיכול להבדיל בין אור וחשך, זה
 יודע גדל ההבדל וההפרש שבין
 מעשיות של צדיקים למעשיות של
 רשעים, כי זה מסטרא דקדשה על
 ידי תפלתו, כמו שכתוב באלישע
 (מלכים"ב ח): ספרה נא לי הגדלות; הינו
 שעשה הנסים על ידי תפלה (מגילה כז),
 אבל מעשיות של רשעים הם על ידי
 תחבולות או פשוף או דבר אחר
 מסטרא אחרא, נמצא שעקר
 ההפרש יודע רק זה שיודע להבדיל
 בין אור לחשך, הינו בין רע לטוב.
 וגם מי שאין לו זה הדעת להבדיל
 וכו', אבל יש לו אמונה שלמה,

שספורי מעשיות מצדיקים,
 הינו ממה שארע להם, הוא
 דבר גדול מאד, ועל-ידי-זה נטהר
 מחשבתו. אבל אי אפשר לספר
 מעשיות של צדיקים. כ"אם מי
 שיכול להדמות עצמו להשם יתברך,
 דהינו שיכול להבדיל בין אור וחשך
 כמו השם יתברך כביכול, פי כנגד
 כל מעשה של צדיק יש כנגדו רע,
 דהינו שיש כנגדו מעשיות של
 רשעים, שגם להם ארע פיוצא בזה,
 כגון שמצינו שפינחס עשה דבר
 גדול שפרח באויר, וכנגד זה יש
 מעשה של רשע, שגם בלעם פרח
 באויר, וכן פיוצא בזה, כי הרע

גם צריך לידע איך לספר המעשה, כי בכל מעשה יש צמצום, וגם כשרוצה לטהר מחשבתו על-ידי ספור המעשה של הצדיק, נמצא שנעשה אצלו מהמעשה ומחספור שהוא דבור, נעשה אצלו מחשבה, ובודאי צריך שיהיה זה הצדיק שמספר ממנו גבוה ממנו, כדי שיהיה מעשיות של אותו הצדיק בבחינת מחשבה אצלו, על-כך צריך לידע ממי לספר ואיך לספר, ואזי נטהר מחשבתו, ויכול לעלות אל עולם המחשבה, שזה נקרא עלית העולמות, כי המחשבה גבוה מאד, ומי שרוצה לפנס אל עולם המחשבה, צריך לשתק, ואפלו אם ידבר אז דבור הגון הוא מפסיד המחשבה, כי המחשבה הוא דבר גבוה מאד, שאפלו דבור הגון מפסידה, וזה בחינת (מנחות ט): שתק, כך עלה במחשבה - שלעלות אל המחשבה צריך לשתק, ואפלו אם ישתק ולא ידבר כלל, עם כל זה יש בלבולים שמבלבלין המחשבה ומונעין אותה, ועל זה צריך טהרת המחשבה, וזה על-ידי ספורי מעשיות כנ"ל: **ולזכות** לזה, שיוכל להדמות אליו יתברך להבדיל בין אור וחשך כנ"ל, הוא על-ידי

שמאמין ההבדל שיש ביניהם כנ"ל, גם זה יכול לספר מעשיות של צדיקים, אבל צריך שתהיה האמונה אמונה שלמה ברורה מאד, עד שעל-ידי האמונה יהיה דומה לו כאלו רואה הדבר שמאמין בעינים ממש, בחינת סתים וגליא, כמובא במקום אחר (לעיל בס"ס). וזה שמובא במדרש (בראשית פרשה ב): להבדיל בין האור ובין החשך: אור - אלו מעשיהם של צדיקים, חשך - אלו מעשיהם של רשעים. הינו שמעשיות של צדיקים הם בחינת אור, ולהפך מעשיות של רשעים הם בחינת חשך, ומי שיוכל להבדיל בין אור לחשך יכול לספר מעשיות של צדיקים כנ"ל. ועל-ידי זה נטהר מחשבתו, גם נצול מצרות. כי בלבול הדעת הוא בחינת מחין דקטנות, ומזה באין צרות, כי מחין דקטנות הם בחינת דינין, וספורי מעשיות של צדיקים הם בחינת מחין דגדלות, כמו שכתוב: ספרה נא לי את הגדלות; בחינת המאור הגדול, ועל-ידי זה מטהר מחשבתו ממחשבות רעות, שהם נמשכין ממחין דקטנות, ועל-ידי זה ממתיק הצרות והדינים, שפלים הם מבחינת מחין דקטנות כנ"ל:

יִתְבַּרְךָ כַּנְל, אַזִּי: לַנְּגִדֵי תַמִּיד; הִינּוּ
בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
בְּמִדְרַשׁ (תהלים קה): אֵין תַּמִּיד אֶלֶּא
אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר: תַּמִּיד עֵינֵי ה'
אֱלֹקִים בַּה: **וְדַע**, שֵׁשׁ שָׁם,
שֶׁכְּשֶׁרוֹצִין לַעֲשׂוֹת מֶלֶךְ מִשְׁתַּמְּשִׁין
בְּזֶה הַשֵּׁם, וְהַשֵּׁם הוּא **קַמָּה** (א) -
רֵאשִׁי־תִבּוֹת: הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן
קִדְשׁךָ. וְזֶה בְּחִינַת (דניאל ב): מְהַעֲדָה
מַלְכִין וּמְהַקֵּם מַלְכִין. וְזֶה שְׁנֵאמַר
בְּיוֹסֵף (בראשית לו): וְהִנֵּה **קַמָּה** אֶלְמָתֵי:

הַשְּׂגָחָה, הִינּוּ שִׂיצָא מִטְּבַעֵינֹת, שְׂזָה
בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַקִּדְשָׁה, וְזֶה זֹכֵין
עַל־יְדֵי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
הוּא כְּלָלִיּוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁבְכָל
הַקִּדְשׁוֹת, כִּי שָׁם כָּל הַעֲשָׂר קִדְשׁוֹת,
וְעַל־כֵּן נֵאמַר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, (דברים יא):
תַּמִּיד עֵינֵי ה' אֱלֹקִים בַּה, כִּי שָׁם הוּא
רַק הַשְּׂגָחָה, בְּחִינַת (דברים כו):
הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ, וְזֶה (תהלים טז):
שׁוֹיֵתִי ה' לַנְּגִדֵי תַמִּיד, הִינּוּ כְּשֵׁאֲנִי
רוֹצֶה לְהַשׁוֹת וּלְדַמּוֹת עֲצָמֵי לְהַשֵּׁם

תפילה קה

"גְּדוּלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה דְּרוּשִׁים לְכָל חַפְצֵיהֶם. מִה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה כֻּלָּם בְּחַכְמָה
עֲשִׂיתָ מְלֶאכֶה הָאָרֶץ קַנְיָנָךְ, מִה גְּדָלוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה מְאֹד עֲמָקוֹ
מִחֻשְׁבוֹתֶיךָ". רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם "אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פְּלֵא", וְאַתָּה עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת בְּכָל
דוֹר וְדוֹר עַל יְדֵי הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים שֶׁבְכָל דוֹר, כְּאֲשֶׁר אֲבוֹתֵינוּ סִפְרוּ לָנוּ אֵת כָּל
הַגְּדוּלוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת וְהַנְּסִים הַגְּדוּלִים וְהַמוֹפְתִים הַנּוֹרָאִים אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ בְּכָל דוֹר
וְדוֹר עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים מֵימֹת עוֹלָם עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְגַם בְּדוֹר הַזֶּה בְּיָדֵינוּ
נִמְצְאִים צְדִיקִים בְּעָלֵי מוֹפְתִים אֱמִתִּיִּים.

וּבְכֵן זַכֵּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְעֲזַרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְחַזְקֵנִי וְאִמְצָנִי שְׂאוּכָה לְסַפֵּר סִפּוּרֵי
מַעֲשֵׂיֶיךָ מִצְדִיקִים אֱמִתִּיִּים, מִכָּל מַה שֶׁעָבַר עֲלֵיהֶם בְּיָמֵיהֶם. הֵן מַה שֶׁעָבַר
עֲלֵיהֶם בְּעֲצָמָם, וְהֵן מַה שֶׁעָבַר עַל בְּנֵיהֶם וְעַל כָּל הַנְּגָלִים אֲלֵיהֶם, וְכָל הָאוֹתוֹת
וְהַמוֹפְתִים הַגְּדוּלִים וְהַנּוֹרָאִים שֶׁעָשׂוּ בְּעוֹלָם בְּאַתְנָלְיָא וּבְאַתְנָפְסֵיָא. וְכָל הַדְּרָכִים

הקדושים והתגלות אלהות שהמשיכו בעולם, הכל אֶזְכָּרָה לְשִׁמְעֵי הַיָּטִב בְּאָזְנֵי וּבְלִבֵּי, וְלִשְׁוֹחַ וְלִסְפָּר בְּהֵם תְּמִיד, וְיִמְלֵא בִּי תְהִלְתֶּם כָּל הַיּוֹם תִּפְאָרְתֶּם, כִּי תִהְלְתֶם הִיא תִהְלְתֶךָ, וְתִפְאָרְתֶם הִיא תִפְאָרְתֶךָ. וְזַכֵּי לַעֲסֹק בְּזֶה כָּכֵל יוֹם יוֹם, לְסַפֵּר סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִצִּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, בְּאִפֶּן שְׂאֶזְכָּרָה שְׂיִמְשֹׁךְ עָלַי קִדְשָׁתֶם הַעֲצוּמָה, וְעַל יָדֵי זֶה אֶזְכָּר לְטַהַר מַחְשַׁבְתִּי מִכָּל הַכְּלָבוּלִים וְעָרְבוּב הַדַּעַת וּמִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת זְרוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת, וּמִכָּל מִינֵי הִרְהוּרִים רָעִים, וּמִכָּל מִינֵי בְּלָבוּל הַדַּעַת שֶׁבְּעוֹלָם הַנְּמוֹשְׁכִין מִמּוֹחִין דְּקִטְנוֹת. וְאֶזְכָּר לְצֵאת מִמּוֹחִין דְּקִטְנוֹת לְמּוֹחִין דְּגִדְלוֹת, וְעַל יָדֵי זֶה תִצְיַלְנִי וְתִפְדֶּנִי מִכָּל הַצָּרוֹת וּמִכָּל הַיִּסּוּרִים וּמִכָּל מִינֵי דִינִים שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁכָּלֵם גְּמוֹשְׁכִין מִבְּלָבוּל הַדַּעַת מִמּוֹחִין דְּקִטְנוֹת, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּפְדֶּנִי וְתִצְיַלְנִי מִכָּלֵם עַל יָדֵי שְׁתּוּפְנִי וְתִסְיַעְנִי תְּמִיד לַעֲסֹק בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִצִּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שֶׁהֵם בְּחִינַת מוֹחִין דְּגִדְלוֹת:

וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְכִסְפָּךְ וְלַהֲשִׁתּוֹקֵךְ וְלַהֲתַנַּגְעַנֵּךְ תְּמִיד לְבּוֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶזְכָּר לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשָׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תְּמִיד, וְעַל יָדֵי זֶה אֶזְכָּר לְאַמּוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, לְהֵאֱמִין בְּאַמּוּנָה שְׁלֵמָה בְּהַשְׁגַּחְתֶּךָ תְּמִיד, וְתוֹצִיאֵנִי מִטְּבַעֵיֹת לְנִמְרֵי, שְׂאֶזְכָּר לִידַע וְלַהֲאֱמִין שְׂאִין שׁוֹם דְּרָךְ הַטְּבַע בְּעוֹלָם כָּלֵל רַק הַכֵּל בְּהַשְׁגַּחְתֶּךָ לְבַד. כִּי גַם הַטְּבַע בַּעֲצוּמָה מִתְנַהֶגֶת בְּהַשְׁגַּחְתֶּךָ תְּמִיד וְאַתָּה מוֹשֶׁגֶה הַטְּבַע כָּכֵל עַת עַל יָדֵי הַצִּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שֶׁכָּכֵל דוֹר וְדוֹר שְׂעוֹשִׂין חֲדָשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת כָּכֵל דוֹר בְּאִשֶּׁר שְׂמַעְנוּ מֵאַבּוֹתֵינוּ:

וְרַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְעֲזָרְנוּ וְזַכֵּנוּ לְהַתְדַמּוֹת אֱלֹהֵי תִתְפַּרֵּךְ, שְׂנִזְכָּר לְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, עַד שְׂגַדַּע בְּאַמֶּת לְהַבְחִין וְלַהֲבַדִּיל בֵּין סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל צִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וּבֵין סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל רָשָׁעִים. וְגַם לִידַע וְלַהֲבַחִין מִמּוֹ לְסַפֵּר וְאִידֵי לְסַפֵּר, בְּאִפֶּן שְׂאֶזְכָּרָה לְסַפֵּר מִצִּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה, אֲשֶׁר הַסִּפּוּר וְהַדְּבּוּר מֵהֵם יִהְיֶה לוֹ כַח לְטַהַר מַחְשַׁבְתִּי. כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ שֶׁכִּנְגַד כָּל מַעֲשֵׂה שֶׁל צִדִּיקִים יֵשׁ כִּנְגַדוֹ מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל רָשָׁעִים וְשִׁקְרָנִים, וּמַעֲשֵׂיֹת מְעַרְבָּבִים שֶׁל הַעוֹשִׂים דְּבָרִים הַנְּרָאִים כְּמוֹפֵת עַל יָדֵי כְּמָה תַחְבּוּלוֹת עַל יָדֵי כְּשׁוּף אוֹ עַל יָדֵי דְבַר אַחֵר. וְאִי אֶפְשֶׁר לְהַבְחִין וְלַהֲבַדִּיל בֵּינֵיהֶם, כִּי אִם מוֹ שִׁיּוֹדַע לְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ בְּאִשֶּׁר הוֹדַעְתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. וּבְעֵצֶם חֲלִישׁוֹתֵנוּ אֲשֶׁר נִתְרַחַקְנוּ מִמְּךָ מְאֹד, בּוֹדְאֵי אִין בְּיָדֵינוּ לְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

עַל כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שְׂנִזְכָּר עַל כָּל פְּנִים לְאַמּוּנָה שְׁלֵמָה, וְתִהְיֶה אֲמוּנָתֵנוּ חֲזָקָה כָּל כֶּךָ כְּאֵלוֹ אֲנוּ רּוֹאִין בְּעֵינֵינוּ מִמּוֹשׁ מַה שְׂאֲנוּ מֵאַמּוּנֵינוּ

בו באמת ונזפה להאמין בד' יהוה אלהינו שאתה משגיח בהשגחה פרטיית בכל עת, ואתה עושה חדשות ונפלאות בכל עת בכל דור ודור על ידי צדיקך האמתיים שבכל דור. ואזפה להאמין שיש הברל והפרש גדול בין המופתים והחדושים הנעשים על ידי הצדיקים האמתיים, ובין המעשיות הנדמים למופתים הנעשים על ידי הרשעים, או על ידי המערבים משוב ורע, אשר עדן אינם ראויים לזה לעשות מופתים בעולם, ומתלבשים בטלית שאינו שלהם, אשר יש הברל והפרש בין מעשיהם של אלו למעשיהם ומופתיהם של הצדיקים האמתיים כמו בין האור ובין החשך. באפן שאזפה תמיד לספר ספורי מעשיות מצדיקים אמתיים שיש להם כח לטהר את מחשבותי:

רבונו של עולם מלא רחמים, אתה יודע כמה אני רחוק מטהרת המחשבה, פי פגמתי מאד מאד במחשבותי בלי שעור ומספר. וחסאתי עויתי ופשעתי הרבה מאד, והרע בעיניך עשיתי, והרביתי לפשע נגדך מאד. ובפרט מה שפגמתי בכרית קדש ובמטפי המח הרבה מאד, והכל על ידי פגם המחשבה, אשר לא נזרתני במחשבותי כלל, לתפס את מחשבותי לבל תצא לחוץ חס ושלום. אדרבא הוספתי חטא על פשע, ונכנסתי במחשבותי לתוך מחשבות חוץ ורעיונים ובלבולים מעררבים ולהרהורים רעים, עד שבאתי למה שבאתי, וקלקלתי מה שקלקלתי, הכל על ידי פגם המחשבה. מה אומר ומה אדבר, ולפניך נגלה הכל, בוחן לבות וכליות.

ועתה עתה, אחרי כל מה שעשיתי ומה שנעשה עמי מעודי עד היום הזה, עודנה תכלינה עיני לישועה שלמה באמת מאתך לבר, בכח וזכות תפלת הצדיקים האמתיים רחם עלי בעל הרחמים, הושיעני נא בעל הישועות, חוס והגני וחמל עלי בעל החמלה והחנינה, הט אונק ושמע קול צעקתי, קול שועתי, קול פגיעתי קול תפלתי.

וובני ברחמיך הרבים שימשך עלי קדשת ארץ ישראל שהיא כלליות הקדשה, כלליות כל העשר קדשות, באפן שאזפה על ידי קדשת ארץ ישראל לאמונה שלמה בהשגחתך הפרטיית אשר אתה משגיח בפרטיות בכל עת ורגע בכל העולם כלו. ואתה עושה עמי ועם כל העולם בכל עת ורגע נפלאות גדולות ונוראות עד אין חקר ואין מספר, פאמור "לעושה נפלאות גדולות לבדו פי לעולם חסדו", והכל בכח וזכות הצדיקים הגדולים האמתיים, אשר כל האותות

והמופתים האמתיים געשים על ידיהם תמיד. סיעני ואמצני וחזקני באמונתך הקדושה תמיד הנמשכת על ידי קדושת ארץ ישראל, באפן שאזכה לידע ממי לספר ואיך לספר בספורי מעשיות מצדיקים אמתיים, באפן שתפתהר מחשבתי על ידי זה. ואזכה לצאת מעתה מפל מיני בלבול הדעת, ומפל מיני ערוב הדעת, ומפל מיני הרהורים רעים ורעיונים פגומים ומחשבות חוץ, לטהר מחשבתי מפלם, ולזכות למחשבות קדושות זכות ונכונות. ותסיעני ותעזרני שאזכה בכל עת לעלות לעולם המחשבה דקדושה, לחשב מחשבות קדושות בתורה ועבודה ובגדלת הבורא ותברך שמו, ובגדלת הצדיקים האמתיים, ולחדש חדושי אמתיים בתורתך הקדושה. ואל יבהלוני רעיוני, ולא יהיה פח לשום מחשבה זרה וחיצונה שבעולם לבלבל את דעתי ומחשבתי כלל, ואזכה לשתוק אז לגמרי בעת שאני צריך לעלות לעולם המחשבה, לחרש ולשתוק לגמרי לכלי לדבר או אפילו דבור דקדושה, פי הוא גם כן מבלבל את המחשבה. ותנעור בכל המסטינים והמקטרגים החפצים למנע אותי חס ושלום מלעלות למחשבות קדושות. ותתן בי כח לגרש כל הבלבולים ממני, באפן שאזכה להתדבק בך ובתורתך הקדושה תמיד, במחשבות קדושות וטהורות זכות וצחות ברוצף הטוב. ותצילני ותפדני מפל הצרות ומפל מיני יסורין שבעולם, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל. (ובפרט מפלוני בן פלוני וכו').

רחם עלינו ומלא משאלותינו לטובה ברחמים. והוציאני מהרה ממחין דקטנות למחין דגדלות. וזכני לעסק הרבה בספורי מעשיות מצדיקים אמתיים, באפן שאזכה לטהר מחשבתי בתכלית הטהרה. ותהיה מחשבתי קדושה וטהורה תמיד. רחם עלי למען שמך, כי צרכי מרבם מאד מאד בלי שעור וערך, ודעתי קצרה מאד לבאר ולפרט חלק אלף ורובה מהם. ובכל מה שאני מתחיל לדבר לא יספיקו כל הדבורים שבעולם לפרט כמה אני רחוק מפל בחינה ובחינה מזה, וכמה אני צריך לפול על פני ולבקש ולהתחנן על זה, על כן יהיו נא בעיניך פאלו הייתי פורט כל צרכי לפנך בראוי. ואתה תפלא רחמים עלי, ותושיעני מהרה בכל הישועות, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לשוב אליך ולהיות ברוצף הטוב באמת מעתה ועד עולם. ותקום בנו מקרא שכתוב: "יהיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה יהוה העונה בעת צרה, פודה ומציל בכל עת צרה וצוקה, ברוך העונה לעמו ישראל בעת צרה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי".

וּתְרַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַעֲצוּמִים בְּכֹל עֵת שְׁתַּקִּים עֲלֵינוּ מִלֶּךְ חֲדָשׁ, שִׁיְהִי מִלֶּךְ
 שֶׁל חֶסֶד, שִׁירְחֵם עַל עַמְּךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִקַּל מֵעֲלֵיהֶם עַל הַנְּתִינוּת, וְיִבְטַל
 כָּל הַגְּזֵרוֹת שְׂאִינָם טוֹבוֹת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, מִכָּל שָׁפָן שְׂלֵא יְחֲדָשׁ חֶסֶם וְשְׁלוֹם גְּזֵרוֹת
 חֲדָשׁוֹת עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ לְמַעַן רַחֲמֶיךָ, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי
 לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עֲלֶיךָ לְבַד, כִּי אֵין מִי יַעֲמֹד בְּעַדְנוּ, שְׂמֹךְ הַגְּדוֹל יַעֲמֹד לָנוּ בְּעַת
 צָרָה. חֲמַל עַל עַנְיֵי הַצֹּאן וְהַטְּהַה לֵב הַמְּלָכִים וְהַיְשָׁרִים עֲלֵינוּ לְטוֹבָה, כִּמּוֹ שְׂפִתוֹב:
 "פְּלֹגֵי מַיִם לֵב מִלֶּךְ בִּיד יְהוָה עַל כָּל אֲשֶׁר יַחֲפִץ יִטְוֶנוּ", וְכַתִּיב: "לֵב מְלָכִים וְשָׂרִים
 בִּיד יְהוָה אֵל כָּל אֲשֶׁר יַחֲפִץ יִטְוֶנוּ. חֲמַל עַל עַמְּךָ רַחֵם עַל גְּחֻלְתְּךָ, מִלֵּא רַחֲמִים,
 "מִהַעֲדָה מְלָכִין וּמַחֲקִים מְלָכִין. הַשְׂקִיפָה מִמְּעוֹן קֹדֶשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם," וְהַטְּהַה לֵב כָּל
 הַמְּלָכִים וְהַיְשָׁרִים עֲלֵינוּ לְטוֹבָה, וְתִבְיֵא לָנוּ אֵת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

תורה רל"ה

הַשְּׂמָחוֹת נְפוּלוֹת מִפְּגַם שְׂמַחַת יוֹם־
 טוֹב, וְעַל כֵּן מִתְבַּיֵּשׁ, כִּי עֲבוֹדַת
 אֱלֹהִים נִקְרָא בְּשֵׁת (וְהוֹשַׁע ט), וְהַמְבֹזֶה
 אֵת הַמוֹעֲדוֹת כְּאִלוֹ עוֹבֵד עֲפוֹרָם
 (פִּסְחִים קיח), עַל־כֵּן בָּאָה עָלָיו בּוֹשָׁה.
 וְלִפְעָמִים הוּא לוֹ לִכְפָּרָה, וְלִפְעָמִים
 אֵין נִתְכַּפֵּר לוֹ בָּזָה, רַק כְּדִי לְהַזְכִּירוֹ
 שְׂיָשׁוּב:

דַּע, שְׂמִי שֶׁהוֹלֵךְ וְנִחְלַק וְנוֹפֵל, וְאֵזִי
 הָעוֹלָם שׁוֹחֲקִין מִמֶּנּוּ. וְהוּא
 מִתְבַּיֵּשׁ מִזֶּה, זֶה בָּא עַל יְדֵי שְׂפָגַם
 בְּשִׂמְחַת יוֹם־טוֹב. כִּי יוֹם־טוֹב נִקְרָא
 רְגֵל, וְגַם נִקְרָא מוֹעֵד, וְעַל־יְדֵי שְׂפָגַם
 בְּשִׂמְחַת יוֹם־טוֹב, נַעֲשֶׂה מִזֶּה רְגֵל
 מוֹעֵד, עַל־כֵּן רְגָלוֹ מוֹעֵדָה וְנִפֵּל, וְזֶה
 הַשְּׂחֹק שְׂשׁוֹחֲקִין, הוּא בַּחֲנִינְת

תפילה קמ

ליום-טוב

"תמוך אשורי במעגלותיך כל גמוטו פעמי". רבונו של עולם שמרני והצילני שלא אפגם לעולם בשמחת יום טוב קדש. זכני לשמח בשמחה וחרוה גדולה בכל רגל ורגל מועדי יהוה מקראי קדש, ואזכה לקיים מצוות "ושמחת בחגך" בשלמות בכל פרטיה ורקדיוקיה ותרו"ג מצוות התלויות בה. שמרה נפשי והצילני מבזוי המועדות. רחם עלי ועל כל ישראל ושמרני והצילני שלא אהיה חס ושלום בכלל המבזה את המועדות שאין לו חלק לעולם תבא ונחשב כאלו עובר עבודה זרה. הצילני מבושות וחרפות הפאים על פגם בזוי המועדות חס ושלום. ותהיה עמי תמיד ותשמרני ותצילני לבל תמועד אשורי, ואל תתן למוט רגלי, שלא אמעד ולא אחליק את עצמי ולא אפל לעולם לא בגשמיות ולא ברוחניות ולא ישמחו בני אדם בתקלתי חס ושלום, ולא ישחקו ממני. הקם "על סלע רגלי כונן אשורי" חזקני ואמציני בדרךך הנפלאים, באפן שאזכה תמיד לשמחת הרגלים והמועדים בשלמות. "האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך", שאזכה בכל רגל ורגל לשמח ולגיל בכל כחי ולהרגיש שמחת יום טוב בלבי.

מלא רחמים שמחת ישראל, תן שמחה בלבי בפרט בימים טובים הקדושים והנוראים מאד. "נגילה ונשמחה בך". ורחם עלי ויחול לי וסלח לי וכפר לי על כל הפגמים שפגמתי בשמחת יום טוב מעודי עד היום הזה. ותהיה בעזרי ותושיעני לתקן הכל בשלמות, שאזכה לברר ולהעלות כל השמחות הנפולות למקומן ולשרשן אל מקום אשר היה שם אהלם בתחלה. ותרגילני ברחמיך בכל דרכי השמחה באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד, בפרט בשבתות וימים טובים. נגילה ונשמחה בישועתך. "אשמחה ואעלצה בך אומרה שמך עליון. שמח נפש עבדך כי אלך יהוה נפשי אשא. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעיונות בימנך נצח. תשמיעני ששון ושמחה, תגלגלה עצמות דבית". שבענו מטובך

וְשִׂמַח נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעַתְּךָ, וְטַהַר לִבְנוּ לְעִבְרַתְךָ בְּאֵמֶת, וְהִנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה
 וּבְשִׂשׁוֹן מוֹעֲדֵי קִדְשְׁךָ, וְיִשְׁמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מִקִּדְשֵׁי שְׁמֶךָ, "יְהִי לְרַצוֹן אִמְרֵי פִי
 וְהִגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי" אָמֵן וְאָמֵן:

תורה רלז

מִי שְׁנוּהַג רַבְנוֹת בְּכִשְׁרוֹת וּבַתְּמִימוֹת כְּרֵאוּי, עַל־יְדֵי־זֶה
 זֹכֶה שִׁיעָלָה לְגִדְלָה לְסוֹף יָמָיו, וְכֹל
 מֵה שֶׁנֶּחְשֵׁב לְגִדְלָה בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר,
 הוּא עוֹלָה לְגִדְלָה זֶה. כְּגוֹן בְּדוֹר הַזֶּה,
 שֶׁעָקַר הַגִּדְלָה וְהַכְּבוֹד הוּא
 כְּשִׁמְחָזִיקִין אוֹתוֹ לְצַדִּיק מִפְּרָסָם,
 אֲזִי זֹכֶה שִׁיתְקַבֵּל בְּסוֹף יָמָיו
 לְמִפְרָסָם גְּדוֹל, אִף שֶׁבְּאֵמֶת אֵינּוּ כֵּן,
 רַק שֶׁהוּא אִישׁ פֶּשֶׁר פְּשׁוּט, וְנוֹתֵנִין
 לוֹ שְׂכָרוֹ קֹדֶם שִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם,
 וְאַחֲרֵי־כֵן וְכוּ':

תורה רלז

עָקַר הַנְּגוֹן וְהַפְּלִי שִׁיר הַבֵּיא לְוִי
 לְעוֹלָם, כְּמוֹבֵא בְּזֶה־ר (שְׁמוֹת דָּף
 י"ט), שֶׁעָקַר הַנְּגוֹן מִסְטָרָא דְלוֹאֵי, וְזֶה
 שֶׁאִמְרָה לֵאמֹר: הַפְּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי
 (בְּרֵאשִׁית כ"ט) - שֶׁעַתָּה הַפְּעַם שֶׁנּוֹלַד לְוִי,
 שֶׁעַל יְדוֹ בָּא בְּחִינַת הַנְּגוֹן וְכִלִּי שִׁיר
 לְעוֹלָם, הַפְּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי
 בּוֹדָאֵי, כִּי הַתְּחַבְּרוֹת שֶׁנִּי דְבָרִים הוּא
 עַל־יְדֵי נְגוֹן וְכִלִּי שִׁיר, וְהַבֵּן. וְזֶה
 בְּחִינַת פְּלִי זָמֵר שֶׁמְנַגְנִין עַל חֲתָנָה:
שְׂרִים רְדַפוּנֵי הַנֶּם (תְּהִלִּים ק"ט) -
 רֵאשִׁי־תִבּוֹת רַחֲשׁ.
 (זֶה הַעֲנִין הֵם דְּבָרֵי צַחוֹת שֶׁאִמְרַע עַל עֲצֻמוֹ,
 שֶׁהֵיוּ נוֹהֲגִין לְתַן לוֹ "רַחֲשׁ" הַמְּגִיעַ לְהַרְבֵּ,
 וּפְעַם אַחַת עֲמַדְנוּ לְפָנָיו בְּעַת שֶׁהָיָה חֲתָנָה

כְּאֶשֶׁר יִתְבָּאֵר מִזֶּה בְּמָקוֹם אַחֵר). וְאִזּוּ הָיָה
מְשִׁיחִים לְפָנָיו מֵעַנְיָן "רַחֲשׁ" הַמְּגִיעַ לוֹ. עֲנָה
וְאָמַר: בְּוֹדָאֵי מְגִיעַ לִי רַחֲשׁ, שְׂרִידִים רְדִפּוּנֵי
חַיִּים) (

בְּעִיר, וְאָמַר אִזּוּ עַנְיָן הַנִּלְמַד מֵעַנְיָן כְּלֵי זְמַר
שְׂמַנְגִינִין עַל הַחֲתָנָה כְּנִל, (כִּי כֵן הָיָה דְרָכּוֹ
בְּקִדּוּשׁ, שְׁעַל־פִּי רַב הָיָה אוֹמֵר תּוֹרָה מֵעֵין
מִה שֶׁהָיָה נֶעֱשֶׂה וְנִדְבָר אִזּוּ בְּאוֹתָהּ הָעֵת,

תורה רלה

סְמוּךְ לְשִׁרְשׁוֹ יוֹתֵר מִחִבְרוֹ, כִּי בְּוֹדָאֵי
אֵי אֶפְשָׁר שְׂיִהְיוּ שְׂוִים לוֹ כְּאַחַד, כִּי
אֵין שְׁנֵי אֲנָשִׁים שְׂוִין, וְאִם־כֵּן בְּוֹדָאֵי
אֶחָד סְמוּךְ יוֹתֵר, וּמִזֶּה בָּא שֶׁהוּא
מְסַפֵּים עִם זֶה, וְהַבֵּן:

כְּשֶׁשְׁנֵי אֲנָשִׁים מְחַלְקִים בֵּינֵיהֶם עַל
אִיזָה עַנְיָן, וּכְשִׁיבּוֹא
הַשְּׁלִישִׁי, אֶף שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ כָּלֵל
מֵעַנְיָנָם, אִזּוּ יִסְפִּים עִם אֶחָד יוֹתֵר
מֵעַם חִבְרוֹ - זֶה מִחֲמַת שֶׁהָאֶחָד

תורה רלט

שְׁלוֹם וַיֵּשׁ מִחֲלָקָת, אֵי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר,
וְעַל כֵּן אֶפְלוּ אִם אֶחָד רוֹצֵה שְׁלוֹם,
רַק שֶׁהֵם חוֹלְקִין עָלָיו, עִם כָּל זֶה אֵין
הַשְּׁלוֹם בְּשִׁלְמוֹת עַל כֵּן אֵי אֶפְשָׁר
לְדַבֵּר וְלַהֲתַפְּלֵל, אֶף שֶׁהוּא אִישׁ
שְׁלוֹם, מֵאַחַר שֶׁהֵם חוֹלְקִין עָלָיו וְזֶה
שְׂאָמַר דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (שם
ס): אֲנִי שְׁלוֹם, כִּי אֲנִי אִישׁ שְׁלוֹם

עַל יְדֵי מִחֲלָקָת אֵי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר. כִּי
עַקֵּר הַדְּבוּר הוּא מְשִׁלוֹם,
כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תהלים קכב): אֲדַבְּרָה נָא
שְׁלוֹם. וְעַל כֵּן צָרִיף כָּל אֶחָד קֹדֵם
הַתְּפִלָּה לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ מִצּוֹת עֲשֵׂה:
וְאַחֲבֵת לְרַעַף כְּמוֹךְ, כְּדֵי שְׁעַל־יְדֵי
זֶה שֵׁשׁ אַחֲבָה וְשְׁלוֹם, עַל־יְדֵי־זֶה
יִוֹכַל לְדַבֵּר בַּתְּפִלָּה; אֲבָל כְּשֶׂאֵין

ומצדי הַיָּה שְׁלוֹם עִם כָּלֶם, וְעַם כָּל זֶה: וְכִי אֲדַבֵּר, הַמָּה לְמַלְחָמָה, הֵינּוּ שָׂאֵף שְׂאֵנִי שְׁלוֹם, עִם כָּל זֶה אִי אֶפְשֶׁר לְדַבֵּר מִחֲמַת הַמַּלְחָמָה וְהַמַּחְלָקָת שֶׁהֵם חוֹלְקִין עָלַי כִּנְ"ל: וְהִנֵּה כָּל הַדְּבוּרִים הֵם מִשְׁלוֹם כִּנְ"ל, וְעַל־כֵּן מִי שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵת שְׁלוֹם, יִכּוֹל לִידַע כָּל הַדְּבוּרִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, כְּמוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנִּקְרָא שְׁלוֹם, שֶׁהוּא יוֹדֵעַ כָּל הַדְּבוּרִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (עמוס ד): וּמִגִּיד לְאָדָם מַה שָּׁחוּ; כִּי כָּל

הַדְּבוּרִים בָּאִים מִשְׁלוֹם כִּנְ"ל, וְזֶה אוֹתִיּוֹת שְׁלוֹם - רֵאשִׁי-תְּבוּת: וּמִגִּיד לְאָדָם מַה שָּׁחוּ:

כָּל הַדְּבוּרִים בָּאִים מִחֲמִימוֹת, וּמִי שֵׁישׁ בּוֹ חֲמִימוֹת הַרְּבָה מְדַבֵּר הַרְּבָה, וְכֵן מִי שֶׁנִּתְקַרֵּר וְאִין בּוֹ חֲמִימוֹת, אִין יִכּוֹל לְדַבֵּר, כִּי הַדְּבוּר הוּא מִחֲמִימוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים לט): חֵם לְבַי בְּקִרְבִּי בַּהֲגִיגִי תִבְעַר אֵשׁ דְּבַרְתִּי בַּלְשׁוֹנִי; וְהוּא שְׁלֵהוּבָא דְנוּרָא וְכו':

תפילה קמא

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רַחֵם עָלַי וְהַצִּילֵנִי מִרִּיב וּמַחְלָקָת כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת לִבִּי שֶׁבָּאֵמֶת אִינִי חַפֵּץ בְּשׁוּם מַחְלָקָת כָּלֶל כִּי מִי אֲנִכִּי שִׁיחִיָּה לִי מַחְלָקָת עִם שׁוּם אָדָם בְּעוֹלָם. כִּי כָלֶם טוֹבִים מִמֶּנִּי בְּלִי שַׁעוֹר. אֲךָ אַתָּה יוֹדֵעַ עֵצָם הַמַּחְלָקָת שֶׁנִּתְרַבָּה בְּעוֹלָם עַד אֲשֶׁר אֶפְלוּ מִי שֶׁחַפֵּץ בְּשְׁלוֹם בָּאֵמֶת הֵם חוֹלְקִים עָלָיו. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אֲנִי שְׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר, הַמָּה לְמַלְחָמָה". וְאַתָּה יוֹדֵעַ מַה שֶׁגוֹרֵם הַמַּחְלָקָת בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְּבִיבִים, כִּי גַם בְּלֹא זֶה קִשְׁיָה מְאֹד לְהוֹצִיא הַדְּבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה, וְנוֹסֵף לָזֶה כְּמָה מְעַבֵּב הַמַּחְלָקָת אֶת הַדְּבוּרִים שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְעַתָּה מַה נַּעֲשֶׂה אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, אִיךְ לִקְחוּן הַדְּבוּר לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ, מֵאַחַר שֶׁנִּתְרַבָּה הַמַּחְלָקָת כָּל כֶּךָ בְּעוֹלָם כִּי כָּל הָעוֹלָם מְלֹא מַחְלָקָת, וְ"לִיוֹצֵא וּלְבֹא אִין שְׁלוֹם", רַחֵם עָלַי מְלֹא רַחֲמִים, הוֹרְנִי וּלְמַדְנִי אִיךְ לְהַתְּנַחֵם עִם כָּל הָעוֹלָם בְּאִפֵּן שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוּם מַחְלָקָת רַק שְׁלוֹם וְאַמֶּת (אֲמִתִּי).

רבונו של עולם אדון השלום מלך שהשלום שלו, עשה את אשר תעשה ברחמיך הרבים ובנפלאותיך הנוראות, באפן שתבטל כל מיני מחלוקת מן העולם, ותמשיך שלום גדול ונפלא בעולם, באפן שיצא הדבור מהגלות, ותפתח את פינו תמיד, ונזכה לדבר דבורים טובים קדושים הרבה לפניך בתורה ותפלה יומם ולילה. "אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך. ימלא פי תהלתך, כל היום תפארתך. תהלת יהוה ידבר פי, ויכרך כל בשר שם קדשו לעולם ועד". רחם עלי למען שמך, ופני מעתה לשמר את הדבור והשיחה שלא אדבר שום דבור ושום שיחה שאינה פרצוּק חס ושלום. כי אתה "יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שח". ואפלו שיחה קלה שבין איש לאשתו אתה מגיד לאדם בשעת הדין, או לנו מיום הדין או לנו מיום התוכחה. רחם עלי מעתה למען שמך, ושמרני והצילני משיחה ודבור שאינה פרצוּק, וסלח ומחל וכפר לי על כל הפגמים שפגמתי בהדבור והשיחה מיום היותי עד הנה, ותמלא כל השמות שפגמתי בשמך הגדול. "שיתה יהוה שמרה לפי, נצרה על דל שפתי". והיה עם פי בשעת הטיופי ועם ידי בעת מעבדי. "שמרה נפשי והצילני, אל אבוש פי חסיתי בך". ועורני והושיעני שאזכה לקים מצות (עשה) של "ואהבת לרעך כמוך" באמת בכל לבבי ונפשי ומאדי, שאזכה לאהוב את כל אחד מישראל בנפשי ומאדי בכל לבבי באמת, ובפרט בכל יום יום קדם התפלה תפוני לקבל עלי מצות עשה זאת באמת בשלמות פרצוּק הטוב, באפן שאזכה על ידי זה לדבר דבורי התפלה לפניך בשלמות בכונה גדולה באמת. ותהיה תפילתי לנחת ולרצון לפני כסא כבודך, ותעלה ותנשא להיות פתח לראשך. ויקים מהרה מקרא שפתוב: "שאלו שלום ירושלים ישליו אוהבך. יהי שלום בחילך שלוח בארמנותיך. למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. למען בית יהוה אליהינו אבקשה טוב לך. שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מבשול, וכל בנך למודי יהוה ורב שלום בנך. וראה בנים לבנך שלום על ישראל. יהוה עו לעמו יתן יהוה יכרך את עמו בשלום". עושה שלום במקומי הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

!!!! לשימוש פרטי בלבד

תורה רמ

נַעֲקְרוּ וְנִתְלָשׁוּ מֵעַיִן בְּקִרְבּוֹ עַד שְׁמַת מַחֲמַת זֶה, אֲבָל יָכוֹל לֵהוּיֹת שְׂאֵף־עַל־פִּי־כֵן נִשְׁאַר הַמִּשָּׂא בִּידּוֹ, וְלַפְעָמִים מַחֲמַת שְׁנִיתֵלֶשׁ בְּקִרְבּוֹ נִפְּל גַם הַמִּשָּׂא מִידּוֹ, נִמְצָא שֶׁזֶה מִת מַחֲמַת שְׁהַגְבִּיחַ הַמִּשָּׂא וְגַם הַמִּשָּׂא לֹא נִשְׁאַרָה אֲצִלּוֹ אִפְּלוּ לְבָנָיו. כְּמוֹ כֵּן בַּהֲנַ"ל, מַחֲמַת שְׁהַמְזַל צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת לוֹ כַּח גְּדוֹל כְּדֵי לְקַבֵּל מֵהַצְדִּיק הַהִשְׁפָּעָה, מַחֲמַת שְׁהוּא רְחוּק מִמֶּנּוּ, מַחֲמַת זֶה יָכוֹל לֵהוּיֹת כְּפִמָּה חֲלוּקִים כְּנַ"ל. אֲבָל הַמְקַרֵּב לְהַצְדִּיק, אֲזִי אֵין הַמְזַל צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת לוֹ כַּח, מַחֲמַת שְׁהוּא קְרוֹב אֲצִלּוֹ. אֲבָל עִם כָּל זֶה, לַפְעָמִים יָכוֹל לֵהוּיֹת שְׂאֵדָם יִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הַאֲמֵת, וְעַל־יְדִיזָה אוֹבֵד הָעִשִּׁירוֹת. דַּע, כִּי זֶה מַחֲמַת שְׁהוּא רוֹאֶה דְּבַר יָקָר גְּבוּחַ מְאֹד, וְאַף־עַל־פִּי דְּאִיְהוּ לֹא חָזִי מְזִלָּה חָזִי (מְגִילָה ג), וּמַחֲמַת שְׁהַמְזַל רוֹאֶה דְּבַר יָקָר וְנִעְלָה מְאֹד, עַל־יְדִיזָה מְשַׁלֵּךְ הָעִשִּׁירוֹת מֵאֲצִלּוֹ, כְּמוֹ מִי שֶׁנוֹשֵׂא מִשָּׂא שֶׁל נַחֲשֵׁת, וְרוֹאֶה זֶהב וְאֲבָנִים

כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת וְכָל הַדְּבָרִים הֵם בְּאֵים רַק מֵהַצְדִּיק הַאֲמֵת. וְעַל־כֵּן כְּשֶׁמְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הַאֲמֵת, יוֹכֵל לְקַבֵּל בְּקַל אֶת מַה שְּׁצָרִיךְ לוֹ, הֵן עִשִּׁירוֹת אוֹ בָנִים, אֲבָל כְּשֶׁהוּא רְחוּק מֵהַצְדִּיק אֲזִי בָּא לוֹ בְּקִשֵּׁי גְדוֹל. כִּי כָּל אֶחָד מְקַבֵּל עִשִּׁירוֹת אוֹ בָנִים לְפִי הַמְזַל שְׁלוֹ, וְהַמְזַל מְקַבֵּל הַהִשְׁפָּעָה מֵהַצְדִּיק, כִּי מִשֵּׁם בְּאֵים כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת, וְעַל כֵּן כְּשֶׁהוּא רְחוּק מֵהַצְדִּיק, אֲזִי הַמְזַל צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת לוֹ כַּח גְּדוֹל, כְּדֵי לְקַבֵּל הַהִשְׁפָּעָה מֵהַצְדִּיק, מַחֲמַת שְׁהוּא רְחוּק מִמֶּנּוּ. וְעַל־כֵּן נִמְצָא בְּזֶה חֲלוּקִים רַבִּים, לַפְעָמִים מְגִיעַ לְאָדָם עִשִּׁירוֹת וְהוּא מִת מְזֶה וְנִשְׁאַר הָעִשִּׁירוֹת לְיִוְרָשִׁין, וְלַפְעָמִים הוּא מִת עַל־יְדִיזָה שְׁמְקַבֵּל עִשִּׁירוֹת וְגַם אוֹבֵד אֶת הָעִשִּׁירוֹת, וְכֵן חֲלוּקִים רַבִּים, וְהוּא כְּמוֹ לְמִשְׁלַל כְּשֶׁאֶחָד רוֹצֵה לְהַגְבִּיחַ מִשָּׂא כְּבֵד, וְהוּא מְכַנֵּס כָּל כַּחוֹ לְהַגְבִּיחַ הַמִּשָּׂא מַחֲמַת שְׁכַבְדָּה מְאֹד, וְלַפְעָמִים מַגְבִּיחַ הַמִּשָּׂא, אֲבָל מַחֲמַת גְּדֹל הַכַּח שְׁהַכְנִיס בְּזֶה

כשזוכה שירגיש גם בעצמו
שההתקרבות להצדיק הוא יקר
מכל העשירות שבעולם, אזי בודאי
אינו משגיח על ממון ואינו רוצה
כלל עשירות:

טובות ויקרים, אזי משליך הכל ורץ
וחוטף את הדברים היקרים, כמו כן
מחמת שנתקרב ורואה יקר מפז
ומפנינים, אזי משליך המזל
העשירות פלאחר יד, מפל שכן

תורה רמא

פרוש: פינחס בן אלעזר וכו' השיב
את חמתי וכו' בקנאו את קנאתי
בתוכם ולא כליתי וכו' (במדבר כה). הינו
שפינחס השיב את חמת ה' וסלק
מדת הדין מישראל, על-ידי שהוא
לבש נקמה לנקם בהם, על-כן
נסתלקו הדינים פנ"ל, וזה מחמת פי
הדינים אינם יכולים לכלות וכו',
על-כן הם רוצים יותר כשאדם רוצה
לנקם פנ"ל. וזה: ולא כליתי את בני
ישראל בקנאתי; הינו שבזה מודיע
לנו התורה גדל הטובה שעשה
פינחס לישראל, בקנאו את קנאתו
יתברך. ולבש נקמה לנקם בהם,
שבזה עשה להם טובה גדולה,
והטעם הוא, פי ולא כליתי את בני
ישראל בקנאתי, הינו שבקנאתי,
במדת הדין שלי, איני מכלה את בני
ישראל, פי מדת הדין אין בה כח

כשיש דינים, חס ושלום, אזי
המדת הדין היה מכלה את
האדם, חס ושלום. אבל המדת הדין
אין לה כח לכלות לגמרי, כמו
שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה
ט): חצי פלים והם אינם פלים. אבל
האדם יש לו כח לכלות לגמרי את
חברו, חס ושלום, ועל כן כשיש
דינים על אדם אחד, חס ושלום, ובא
אדם אחר ועומד וחולק עליו, אזי
מדת הדין מסתלק ממנו, פי הם
רוצים יותר שינקם בו האדם, פי יש
לו כח פנ"ל. על-כן מי שהוא צדיק
גדול ומשגיח בתקון העולם, הוא
חולק לפעמים בכונה על צדיק אחד
כדי לסלק מעליו מדת הדין פנ"ל, כי
יסמכו עליו שהוא ינקם יותר, אבל
אחר-כך הוא עושה ברחמים ואינו
עושה יסורים לאותו הצדיק: וזה

פינחס הוא אדם, שיש לו כח לנקם יותר לכלות לגמרי, חס ושלום, וכנ"ל, ועל־כן עלידי־זה השיב פינחס את חמתי וסלק מדת הדין כנ"ל. אבל באמת פינחס בודאי היה רחמן, ובודאי אחר־כך הקל הדינים מעליהם:

לכלות כנ"ל. אבל האדם כשנוקם יש לו כח לכלות לגמרי, חס ושלום. על־כן עשה פינחס טובה נפלאה לישראל, במה שלבש קנאה לנקם בהם, כי עלידי־זה רפתה מישראל כח הדינים. בחשבם שפינחס ינקם בהם ביותר, כי

תורה רמב

חס ושלום, רק שאינו מזיק לו פל־כף, וזהו (אבות פ"א): ויהיו עניים בני ביתך, ואל תרבה שיחה עם האשה; הינו שאף שאתה עושה צדקה ועניים הם בני ביתך, אף על־פי־כן אל תרבה וכו' כנ"ל, אבל אין האסור רק שלא ירבה, אבל מה שהוא מכרח אין מזיק לו, וזה נעשה על־ידי הצדקה, שהיא מצלת מהרהורים של נאוף, שהם בחינת אבי אבות השמאה, בחינות מת, וצדקה מצלת מהם, בבחינת (משלי י): וצדקה תציל ממות, השם יצילנו:

דע שיש בחינת אריך אנפין בקלפה (ע"ח שער הקליפות פ"ג), ומי שפוגע באשה מבחינה זו, קשה לו להנצל מהרהור, ואף אם יעצים עיניו, אף על־פי־כן בכל צד שיפנה תזדמן לו, כי היא בחינת אריך אנפין של הקלפה, שהם פנים ארפים, ועל־כן בכל צד שיפנה תזדמן לו: **ודע**, שצדקה הוא סגלה גדולה ומועלת מאד להנצל מהרהורי נאוף, אף אף על־פי־כן אסור לסמוך על־זה, ולהיות מערב עם הנשים ולהרבות שיחה עמהם

תפילה עח

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, "אל ארך אפים ורב חסד ואמת", שתחם ותחמל עלי בגדל חנינותיך ותעזרני ותושיעני ותזכני לתן צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה לשמוך לבר באמת לאמתו, בלי שום פניות וכלי שום שקרים כלל. ותהיה ידי פתוחה לפזר ולתן לאביונים הגונים צדקה הרבה, כל מה שניחסר להם, בשמחה רבה ובחדרה גדולה וכלב טוב ובסבר פנים יפות. ואזכה להרבות בצדקה תמיד לשמוך לבר פרצונך הטוב, עד שאזכה בכח הצדקה הקדושה להכניע ולשבר ולכבול פח הצדקה של הרשעים המתנגדים אל הקדשה, אשר אתה מכשילם בעניים שאינם הגונים. "ולא תעשינה ידיהם תשיה". ולא יהיה להם שום פח נגד עמך ישראל החפצים לעבדך באמת. ותמשיך עלינו קדשתך הגדולה, ותשפיע עלינו כח ואמץ מהצדיקים האמתיים זקנים שבקדשה, ויזכותם וכחם נזכה להכניע ולשבר ולכבול מלך זקן וכסיל, לגרש אותו ואת חילותיו מעלינו ומעל גבולנו. ואת רוח הטמאה תבער מן הארץ. ותכבול מעלינו כל מיני הרהורים רעים הרודפים אחרינו בכל עת, וכיותר אחרי החפצים באמת להתקרב אליך, כְּאִשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל מְלֵא רַחֲמִים, וְנֹזֵחַ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים, אֹר הַפָּנִים דְּקִדְשָׁה הַנִּמְשָׁךְ מֵאֲרִיךְ אֲנַפִּין דְּקִדְשָׁה. ותעזרני להכניע ולשבר ולגרש ולכבול מאתנו כל הרהורים רעים הנמשכין מאריך אנפין דקלפה, ותגן בעדנו שלא תפגע בנו שום אשה רעה אשר שרשה נמשכת משם, ולא שום הרהור רע הנמשך משם מאריך אנפין דקלפה אשר אי אפשר להתחבא ולברח מהרהורים האלה הנמשכין משם, כי בכל צד שפונים, הם מזדמנים ובאים לשם.

אנא השם, מלא רחמים ורב חסד ואמת, חמל עלינו והצילנו מסטרא דמותא, מהרהורי גאוף, שהם נקראים סטרא דמותא והם מרים מפות, והם נקראים אבי אבות הטמאה. חומל דלים, חושב מחשבות לכל ידח ממך נדח, הצילנו מהם שמרנו מהם, רחם על חלושי כח פמונו היום בדור הזה, בעקבות משיחא, אשר

יִרְדְּנוּ מִטָּה מִטָּה, בְּאֵין עֹזֵר וְסוּמָךְ. טַבְעֵנוּ בֵּינוֹן מִצוּלָה וְאֵין מַעֲמֵד, בְּאֵנוּ בְּמַעֲמָקַי מַיִם וְשִׁבְלַת שְׁטַפְתָּנוּ. חוּסָה עֲלֵינוּ כְּרַב רַחֲמִיךְ, וְתֵן לָנוּ חֲנִינָה וְלֹא נֹאכֵד, וְתֵן לָנוּ כַח לְהַכְנִיעַ וְלִשְׁבֵּר וְלִגְרֵשׁ וְלִבְטֹל אַרְיָךְ אֲנִפִּין דְּקַלְפָּה מַעֲלֵינוּ וְיַמְעַל גְּבוּלָנוּ, וְלֹא יָבֵא עֲלֵינוּ שׁוּם הִרְהוּר רַע הַנִּמְשָׁךְ מִשָּׁם. בְּצַדְקָתְךָ תַּחֲיִינוּ וְתוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשָׁנוּ, כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ מִי וּמִי עוֹמְדִים עֲלֵינוּ כְּכֹל עַת וּבְכֹל יוֹם וּבְכֹל שְׁעָה, עַל כֹּל הַחַפְצִים לְשׁוֹב אֵלֶיךָ וְלֹהֲתַקְרַב אֵלֶיךָ, שְׂמַתְנַבְרִים עַל כֹּל אֶחָד וְאֶחָד בִּיהוּד בְּהַתְנַבְרוּת גְּדוֹל מְאֹד, וְרוֹדְפִים אַחֲרֵינוּ "כְּאִשׁוּר יִרְדֹּף הַקְרָא בְּהָרִים". "גְּדוֹל הַעֲצָה וְרַב הַעֲלִילָיָה", רַחֵם עַל פְּלִטָּה הַנְּשֹׂאֶרְתָּ, וְהַצִּילָנוּ מִמָּוֶת וּפְרַדְנוּ מִשַּׁחַת, "הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדִיתִי", וְתִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ עֲצוֹת קְדוּשׁוֹת אֲמִתּוֹת כְּכֹל עַת, בְּאִפְּן שְׁנוּכָה לְהַנְצִיל בְּאֲמַת מִכֹּל מִיַּי הִרְהוּרִים שְׁבַעוּלָם, וְלֹא יַעֲלוּ וְלֹא יִבֹּאוּ עַל לַבְנוּ כָּלֵל, וְנוֹכַח לְקַדְשֵׁת הַמַּחְשְׁבָה בְּאֲמַת. מַחְיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, הַקִּימְנוּ וְנַחְיָה בְּאוֹר פְּנִיךָ, וְנַחְיָה וְלֹא נָמוּת מִיַּת עוֹלָם חַס וְשָׁלוֹם.

זַכְּנוּ בְּרַחֲמִיךָ הַרְבִּים לְהַרְבּוֹת בְּצַדְקָה לְשִׁמּוֹךְ לְבַד בְּאֲמַת, וּבִזְכוּת הַצַּדְקָה דְּקַדְשָׁה תַצִּילָנוּ מִמָּוֶת, שְׂהֵם הַהִרְהוּרִים רָעִים שְׁנִקְרָאִים טְמֵאת מַת כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "צַדְקָה תַצִּיל מִמָּוֶת", וְתִשְׁמְרֵנִי תָמִיד שְׁלֵא אֶהְיֶה מְעַרְב בֵּין הַנְּשִׁים, וְלֹא אֶרְבֵּה שִׁיחָה עִמָּהֶם. וְאִפְלוּ עִם אִשְׁתִּי אֲמַעֲט בְּשִׁיחָה כְּכֹל מַה דְּאִפְשָׁר, וּמַה שְׁמַכְרַח לְדַבֵּר עִמָּהֶם לְפַעֲמִים, תִּגַּן בְּעַדִּי וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמִיךָ שְׁלֵא אֶהְיֶה גֹלְבֵד עַל־יַד־יְהוָה חַס וְשָׁלוֹם בְּשׁוּם הִרְהוּר רַע חַס וְשָׁלוֹם, וְתַצִּילָנִי מֵהַסְתַּכְּלוֹת רָעִים וּמֵהִרְהוּרִים רָעִים, וְלֹא אֶתּוֹר אַחַר לְכַבִּי וְאַחַר עֵינַי. עֲזָרְנוּ כִּי עֲלִיךָ גִשְׁעָנְנוּ, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׁבִשְׁמַיִם. "הַצִּילָנִי מִטּוֹיט וְאֵל אֲמַבְעָה אֲנַצְלָה מִשׁוֹנְאֵי וּמְזַמְמֵמִי מוֹיט, אֵל תִּשְׁטַפְּנִי שִׁבְלַת מוֹיט וְאֵל תִּבְלַעֲנִי מִצוּלָה וְאֵל תִּאֲטַר עָלַי בְּאֹר פִּיךָ, פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי, תִּנְהַ עֲזָד לְעַבְדְּךָ וְהוֹשִׁיעָה לְבָן אֲמַתְךָ. עֲשֵׂה עִמּוֹי אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שׁוֹנְאֵי וְיִבֹּשׁוּ כִּי אַתָּה יְהוָה עֲזָרְתָנִי וְנַחַמְתָּנִי. אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיז תְּמוֹנָתְךָ":

תורה רמג

השירים, ובאמת משלי וקהלת הם כלם מלאים מוסר ויראת שמים מאד. ומצינו בהם תבות קדשה וטהרה כמה פעמים, אבל בשיר השירים אינו נמצא תבות קדשה וטהרה כלל, פוק עין ותשפח, שבכל ספר שיר השירים אין נמצא שם בכל הספר שום תבות קדש וטהור, וזה מחמת גדל עצם קדשתו אינם רואים שם שום קדשה, על-כן אינו נמצא שם תבות קדשה וטהרה כלל:

דע, שיש צדיק גדול מאד, שאין העולם יכול לסבל קדשתו, על-כן הוא מתעלם מאד, ואין רואים ממנו שום קדשה ופרישות יתרה, וזה מחמת גדל קדשתו מאד. וזה בחינות: כל השירים קדש, ושיר השירים קדש קדשים (ידיים פ"ג), נמצא, שיר השירים הוא קדוש מאד, יותר הרבה מכל הספרים, והנה מצינו ששלמה המלך, עליו השלום, חבר שלשה ספרים: משלי, קהלת ושיר

תורה רמד

להאדם שהוא בעולם הזה השפל, אשר מלאכים אין להם כח לעמוד בזה העולם, כמו שמצינו שפעם אחת באו מלאכים בזה העולם ונלכדו מאד (זוהר בראשית דף נח). אבל באמת ישראל יש להם כח יותר

מי שהוא מערב בין העכו"ם, דהינו שיש לו עסקים ומשא ומתן עמם, צריך לשמר עצמו מאד מאד שלא יזיק לו, כי בקל יוכל להתפס ברשתם, חס ושלום, לחלק עצמו ממדרגת יהדותו שיש לו, כי לא די

ממלאכים, והם יכולין לעמוד בזה העולם ולהתגבר על העולם הזה, ולהדבק בהבורא יתברך שמו, אבל להיות גם-כן מערב עם העכו"ם, זה קשה מאד, על-כן צריך לשמור עצמו מאד מאד, להיות פתד חזק בל ימט ממדרגת פשרותו ויהדותו:

תורה רמה

כשכותבין תבת אדם, יודעין שזה מרמוז על דמות האדם, אבל הוא רק ברמז בעלמא, כי אין כתוב שם שום ציור האדם, ויש שמציירין על הניר ציור האדם, ושם נגלה יותר קצת דמות האדם, ויש שמנסרין ציור האדם מחתיכת עץ ושם נתגלה עוד יותר ציור האדם, אבל אף על פי כן אין זה אדם ממש, רק האדם בעצמו הוא האדם באמת. כמו כן יש כמה חדושין של תורה, שהם רק כמו פנקס, וכמו שפותבין תבת אדם לבד, כי התורה היא בחינת אדם, כמו שכתוב (במדבר יט): זאת התורה אדם; ויש שהוא נכנס לפנים מזה, אבל אף-על-פי-כן אין זה אדם כנ"ל, רק כשזוכין אל התורה בעצמו זהו בחינת אדם באמת, וזהו: זאת

דע, שיש חדרי תורה. ומי שזוכה להם, פשמתחיל לחדש בתורה, הוא נכנס בהחדרים, ונכנס מחדר לחדר ומחדר לחדר, כי בכל חדר וחדר יש כמה וכמה פתחים לחדרים אחרים, וכן מאותן החדרים לחדרים אחרים, והוא נכנס ומטייל בכלם, ומלקט משם אוצרות וסגלות יקרות וחמודות מאד, אשרי חלקו. אבל דע, שצריך לזהר מאד, לבל יטעה בעצמו, כי לא במהרה זוכין לזה, כי יש כמה וכמה חדושין שאינם באים משם, רק מהיכלי התמורות, כי את זה לעמת זה עשה אלקים. ואף שנדמה לאדם להשגה גדולה, אף על פי כן, גם שם יש חדושים נאים שנדמין להשגות. וגם בזה יש כמה בחינות, כמו למשל

וחושב כל הדברים שיעשו על
 הקומדיע, ואף שהוא תאוה לשמע,
 אף-על-פי-כן אין זה השחוק בעצמו.
 וכן כשבא להחדר שעושים שם
 הקומדיע יש שם מציר על הטבלא
 כל הדברים שיעשו שם, וגם זה אינו
 הדבר בעצמו. ואפלו כשבאים לשם
 לפנים, עומד לץ אחד, ועושה
 כמעשה קוף, וכל הדברים שעושה
 הבעל קומדיע, הוא עושה אחריו
 בליצנות, וגם זה אינו הדבר בעצמו,
 ועקר הוא השחוק בעצמו שעושים
 שם. וכמו כן תבין הנמשל מעצמו,
 כי יש מי שנדמה לו שנכנס לפנים,
 ולפני ולפני, ועדין עומד בחוץ
 לגמרי, כי לא התחיל להשיג השגה
 של אמת. **והצדיק** הגדול מאד, אף
 כשזוכה להשיג השגות גדולות של
 הקדשה באמת, אף-על-פי-כן אינם
 נחשבים בעיניו לכלום, לגדל עצם
 הפרתו את גדלות הבורא יתברך,
 על-כן הוא משתדל ומתחזק בכל
 פעם, שיתחיל השם יתברך להראות
 לו אור התורה, פאלו לא התחיל
 להשיג כלל מימיו:

התורה אדם - זאת התורה דיקא.
 הינו, רק זאת התורה האמתית הוא
 בחינת אדם:

ודע, שכל אדם קדם שמישיג בתורה
 השגה של אמת, צריך לילך
 בהכרח דרך אלו היכלות התמורות,
 אבל הפלל - שאסור לטעות בעצמו,
 לסבר שכבר בא אל ההשגה הראוי,
 כי אם יסבר כן ישאר שם חס
 ושלום; אבל כשידע שעדין לא
 התחיל לכנס לחדרי תורה
 האמתיים, אזי יתחזק בעבודת
 השם, וירבה בתפלות, ויפציר עד
 שיפתחו לו שערי הקדשה באמת,
 ואז יראה ההפרש. ואפלו אם עשה
 עבודות ותעניות וסגופים בשביל
 השם יתברך, ואחר כך זכה
 לחדושי, אף-על-פי-כן אל יעמד
 על-זה לסבר שהם השגות של אמת
 הנ"ל, כי אפלו להדמיונות של היכלי
 התמורות צריך עבודות ותעניות,
 ואפלו בתאוות עולם הזה יש דגמא
 לזה, כגון למשל כשעושים שחוק
 וקומדיע, אזי נוסע אחד ומכריז

תפילה קב

"גל עיני ואביטה, נפלאות מתורתך. ברוך אתה יהוה, למדני חקוד. דרכי ספרתי ותענני, למדני חקוד. דרך שקר הסר ממני, ותורתך חנני. טוב טעם ודעת למדני, כי במצותיך האמנותי. טוב אתה ומטיב, למדני חקוד. עשה עם עבדך כחסדך, וחקוד למדני. עבדך אני הבינני, ואדעה עדותיך. פניך האר בעבדך, ולמדני את חקוד".

רבונו של עולם חונן לאדם דעת המלמד תורה לעמו ישראל, אתה צויתנו על ידי צדיקיך האמתיים לעין בתורה ולחדש בה. ובחמלתך הגדולה חמלת עלי להבין מעט בתורתך הקדושה, עד אשר יש בכחי להתניע עד שאמצא חדושי תורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה יגעתו ולא מצאתי אל תאמין. וכאשר שמעתי וראיתי כבר כמה וכמה אנשים בערפי שזכו על ידי יגיעתם לחדושי תורה הרבה כי הוא חובה על בן תורה להשתדל ולהתניע בזה עד שימצא חדושי תורה ולא יהיה עין יבש חס ושלום, רק יעשה פרות בתורה שהוא תקון גדול לנפשו. ועתה אדוני מלכי ואלהי אבי שבשמים, מה אומר ומה אדבר, אחר שבעוונותי העצומים נתרחקתי ממך כל כך עד שאני רחוק בעיני אפלו מלבקש על זה, וגם אני מתרשל הרבה אפלו בעסק התורה בפשיטות לפעמים מחמת אגם מטרדת הפרנסה ומרובי הפטילים המכבולין, ועל פי רב אני חייב בעצמי מה שאני מתפטל מדברי תורה בעתים הרבה שאני יכול לחטף בהם דברי תורה הרבה. וכל מה שאני מתפטל מהתורה נמצאים פגגדי פטילים הרבה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אם בשלל מן התורה יש לך בטלים הרבה פגגדי. עמה איד זוכין לחתור חתירה לבקש אותך לתקן כל זה עד שאזכה לעסק בתורה באמת ולהגות בה יומם ולילה ולא אפטר את עצמי בתרוצים של שקר, ולא אמעה את עצמי פי סוף כל סוף מה יהיה ממני. ומה אשיב ביום הדין בשישאלו אותי פלפלת בחכמה? צפית במרובה? בהאיד אנפין איעול קדם מלפא בפרט שאני יודע

בנפשי אשר קלקלתי הרבה הרבה על ידי מעשי הרעים ומחשבותי המגנות ומדותי הרעות ועדין לא שבתתי מטעותי והמצולות ים שוטפים עלי בכל עת, ואני ממוצע ביון מצולה ואין מעמד, עד אשר איני יודע כלל היכן אני בעולם, ואני הולך נע ונד מבלבל ומטרף מאד. ואף על פי כן נפשי ולבי צועקים בקרבי בקול מר וחזק, "עד מתי פתים תאהבו פתי". עד מתי עצל תשכב, מתי תקום משנתך. עד מתי עד מתי. על כן אמרתי כל עוד נשמתו בי, אערג ואזעק ואתנפל ואתחנן מול רחמיך הרבים וחסדיך העצומים אולי אֶזְכֶּה עִתָּה לְדַבֵּר דְּבָרֵי אֱמֶת לְפָנֶיךָ עַד שְׁאֲזֶכֶה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֱמֵתִים עָלַי עַד שְׁתַּעֲשֶׂה עִמּוֹ בְּחֶסֶדְךָ וְתַעֲזֹרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתוֹרֵנִי וְתִלְמְדֵנִי דְרָכִים וְעֲצוֹת אֱמֵתוֹת בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת וּבְכֹל שְׁעָה, בְּאִפֵּן שְׁאֲשׁוּב לְתוֹרַתְךָ בְּאֱמֶת, שְׁאֲזֶכֶה לְהַתְמִיד בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה וְלַהֲגוֹת בָּהּ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאֵל יִמְרִידֵנִי שׁוּם מִרְדָּא וְעַסְק, הֵן עַסְקֵי הַפְּרָנְסָה, הֵן שְׁאָר צְרִכֵי הַגּוּף. רַק אֲשַׁמְדַּל בְּכֹל עַו לְחַמֵּף עֵתִים וּזְמוֹנִים מִתּוֹךְ כָּל הַמְרֻדוֹת וְהַעֲסָקִים וּבְפֶרֶט בְּלִילָה.

וְאַתָּה תַעֲזֹרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ בְּאִפֵּן שְׁאֲזֶכֶה לְלַמֵּד הַרְבֵּה בְּכֹל יוֹם, וְאֲזֶכֶה לְשׁוּם כָּל לְבִי עַל הַתּוֹרָה וְעַל הַעֲבוּדָה, עַד שְׁאֲזֶכֶה בְּרַחֲמֶיךָ שְׁתַּפְּתַח לְבִי בְּתוֹרַתְךָ וּיִפְקַחוּ עֵינַי שְׂכָלִי בְּקִדְשָׁה וּבְכִתְהִירָה עַד שְׁאֲזֶכֶה לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ חֲדוּשִׁים אֱמֵתִים בְּכֹל עֵת שִׁיחִיו לְנַחַת וּלְרִצּוֹן לְפָנַי כַּסֵּא כְבוֹדְךָ, וְיִהְיוּ תַקֵּן גְּדוֹל לְנַפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמַתִּי שְׁאֲזֶכֶה לְתַקֵּן עַל יָדָם כָּל מַה שֶּׁפָּגַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתַי הַרְבִּים מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבְפֶרֶט פָּגַם הַמַּחְשְׁבוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים שֶׁפָּגַמְתִּי בָהֶם הַרְבֵּה, אֲזֶכֶה לְתַקֵּן עַל יְדֵי הַרְהוּרֵי תוֹרָה. שְׁאֲזֶכֶה מֵעַתָּה שִׁיחִיהָ כָּל הַיּוֹם דַּעְתִּי וּמַחְשְׁבֹתַי דְּבוּקִים בְּהַרְהוּרֵי תוֹרָה בְּכֹל עֵת, בַּיּוֹם וּבְלִילָה בְּשִׁבְתִּי בְּבֵיתִי וּבְלִכְתִּי בְּדֶרֶךְ בְּשִׁכְבִּי וּבְקוּמִי בְּשִׁנְתִּי וּבְהַקְצִי בַּעֲסָקֵי עִם בְּנֵי אָדָם וּבִישִׁיבֹתִי לְבָדִי.

וְעֲזֹרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ שְׁתֵּהא דְבוּקָה מַחְשְׁבֹתַי בְּתוֹרַתְךָ תְּמִיד בְּקֶשֶׁר אֲמִיץ וְחֹזֵק, עַד שְׁאֲפִלוּ בַּעַת שְׁאֲתַחֲבֵר עִם בְּנֵי אָדָם תִּהְיֶה מַחְשְׁבֹתַי בְּפִנְיֵימִיּוּתָהּ דְּבוּקָה בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. וְלֹא אֲשַׁכַּח אוֹתָהּ לְעוֹלָם אֲפִלוּ לְפִי שְׁעָה קְלָה. וְתִהְיֶה מַחְשְׁבֹתַי דְּבוּקָה כָּל כֶּד בְּהַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, עַד שְׁאֲפִלוּ בַּשְּׁעַת שְׁנָה יִהְיוּ עוֹבְרִים עָלַי בַּחֲלוּם מַחְשְׁבוֹת שֶׁל חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֱמֵתִים, עַד שְׁאֲזֶכֶה עַל יְדֵי זֶה לְגַרֵּשׁ וּלְכַבֵּל מִמֶּנִּי כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת וְכָל הַרְעִיוֹנִים וְהַרְהוּרִים רָעִים, וְכָל מִינֵי שְׁנַעוֹן וְרוּחַ שְׁמוֹת שְׁנַדְבָּקוּ בְּלִבִּי וְדַעְתִּי עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הַרְעִים מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, הַכֹּל אֲזֶכֶה לְכַבֵּל עַל יְדֵי מַחְשְׁבוֹת שֶׁל תוֹרָה, שְׁאֲזֶכֶה לְקֶשֶׁר עֲצָמִי בָּהּ בְּקֶשֶׁר אֲמִיץ וְחֹזֵק תְּמִיד בְּלִי שׁוּם רְפִיּוֹן, וְתַכְפֵּ שְׁיָבֵא עַל דַּעְתִּי חֵם וְשְׁלוֹם אִיזָה מַחְשְׁבָה חִיצוֹנָה, מִכָּל שֶׁפֵּן וְכָל

שכן איזה הרהור רע חס ושלום, אברח מיד ממנו, ואנוס לתוך מחשבות של תורה, ומעמק השפתי מצולות ים ומיט הנון אברח לאור החיים למחשבות והרהורי תורה הקדושה אשר הם חיינו וארץ ימינו. עד שאזכר ברחמי הרבים שתפתח לי שבילי השכל עד שאפגם בחדרי התורה הקדושה, ואזכר לכנס ולטייל בתורתך הקדושה מחדר לחדר ומפלמין לפלמין ומחויכל להיכל ומפית לעליה ומעליה לעליה, ולקשר ולחבר וליחד ולכלל כל החדרים והיכלות יחד בקשר אמין וחזק, ולהכיר ולהשיג ידיעת אמתת אלהותך על ידי זה, עד שאזכר שתתן לי בחסדיך במתנה גמורה את כל דברי תורתך הקדושה עם כל חדריה והיכליה שתתנה נקראת תורתו ממש. ויקים בי מקרא שכתוב: "כי אם בתורת יהוה חפצו, ובתורתו יחנה יומם ולילה".

מלא רחמים רחם עלי וקבל תחנוני, כי לא בחדס ולא במעשים באתי לפניך, כי באמת אין לי עתה שום פתחון פה לבקש על דבר קל שפקלים, מפל שכן וכל שכן על גדולות כאלה. אך גלוי וידוע לפניך יודע תעלומות שאני מחויב ומכרח לדבר כל זה על פי כל מה שישמעתי מרבותינו הקדושים זכרונם לברכה, כי חסדיך לא תמנו ורחמיך לא כלים לעולם.

ובכן תרחם עלי מלא רחמים שאפלו בעת שאזכר ברחמיך לחדש חדושים אמתיים בתורתך הקדושה, שלא אטעה בנפשי לומר שפכר באתי עד תכונתה, וכבר נכנסתי לפנימויותיה, רק אזכר להבין ולידע תמיד כמה אני רחוק מאמתת פנימויותיה. "כי גבוה מעל גבוה שומר" וכו' ויש פנים לפנים, וכמו שכתוב: "לכל תכלה ראיתי קץ, רחבה מצותך מאד". וכאשר לגדלתך אין חקר, כך אין חקר לתכונות התורה שהוא אחדותך. ואפלו בשאזכר להשיג השגות של אמת, תחזקני להשתדל ולחתור ולהתנגע ולחפש ולבקש יותר ויותר לסלסל ולפלפל ולעזיז בעין אמתית בתורתך הקדושה בכל לב ונפש במסירות נפשי באמת, עד שתפתח לי בכל עת שעריה ופנימויות חדריה יותר ויותר, להבין ולהשיג ולהשיג אמתת פנימויות התורה שהוא בחינת אדם דקדשה באמת. כמו שכתוב: "ואת התורה אדם". עד שיהיה נמשך עלי הצלם אלהים בשלמות, ואהיה נכלל באדם העליון בתכלית השלמות באמת, עד שאזכר להכיר ולהשיג אותך באמת ברצונך הטוב, וכרצון צדיקך האמתיים, כי לך נוצרתי.

רחם עלי מלא רחמים ותחזירני בתשובה שלמה לפניך מהרה ותן חלקי בתורתך, כי לא על צדקותי אני מפיל תחנותי לפניך כי על רחמיך הרבים, בכח זכות

גדולי הצדיקים האמתיים רבותינו הקדושים זכותם יגן עלינו, אשר כחם יספיק גם עלי כמו שאני כמו שאני, להוציאני ולטהרני מכל טמאותי מהרה מהרה. ולזכותני בחיי לכל מה שבקשתי מלפניך מלא רחמים. "ואני תמיד איחל והוספתני על כל תהלתך. תבענה שפתי תהלה פי תלמדני חקוד. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן:

תורה רמו

כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים סו): כל המתנאה חכמתו מסתלקת ממנו. אך צריך לזה חכמה יתרה, כי בודאי גדלות הוא אסור גדול מאד, ואם יתנאה באמת, בודאי חכמתו תסתלק ממנו לגמרי, ולא יבוא להשגה, ויהיה נעשה שוטה ממש, אך צריך לזה אקנות יתרה, איך להתנהג בזה, שיהיה לו גדלות רק כדי לשפח חכמתו שמקדם, שהוא צריך לשפח כנ"ל, ואף-על-פי-כן יהיה ענו באמת:

לפעמים צריך האדם שיהיה לו גדלות, כמה שפתוב (דברי הימים ב יז): ויגבה לבו בדרכי ה'; והוא מועיל כמו תענית, כי כשצריך לבוא להשגה ולעלות לאיזה מדרגה, אזי צריך לשפח את חכמתו שמקדם. וכמו שמצינו (ב"מ פח), שרבי זירא התענה כדי לשפח תלמוד בבלי, כי היה צריך לבוא להשגה יותר גדולה שהיא תורת ארץ-ישראל, והגדלות מועיל כמו התענית הנ"ל, כי על-ידי הגדלות שוכח גם כן את חכמתו.

תורה רמז

איתא בזהר הקדוש (רעיא מהימנא צו דף כז), ש"תיקו" הנאמר בש"ס הוא בחינת מחסר תקון, דהינו שנחסר הנון של "תיקון" ונעשה "תיקו". ודע שזאת הנון פשוטה כשנחסרת מהתיקון ונעשה בחינת תיקו פנ"ל, אזי היא נשפלת ונכפפת, ונעשה מזה בחינת "קיונות", שהוא אותיות "תיקון", רק שהנון נכפפת פנ"ל. ה' יגאלנו ויתפכו ה"קיונות" ל"תיקון", ויתתקו ה"תיקו" הנ"ל:

תפילה קמב

לבין המצרים

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתרחם עלינו ותנבנו ותשלח ותביא לנו מהרה את משיח צדקנו ויתקן כל העולם הזה עם כל העולמות מראש ועד סוף שתלוויים בלם בזה העולם המעשה. רחם עליו ועלינו ותביאהו מהרה לשלום, ויתקן הכל בתקון גפלא ונורא, ויאיר לנו הדעת האמתית. ויפתח עינינו ולבנו בתורתך ונוקה על ידו להבין כל דברי התורה על ברין ואמתתו, ולא ישאר לנו שום ספק ואיבועיא בשום דין ובשום דרך מדיני ודרבי התורה, רק הכל יהיה ברור לנו כשומלה. ואפלו כל האיבועיות והספקות שנשארו בתיקו וספק אצל גדולי הצדיקים הראשונים, בלם יפשמט ויברר ויודיע לנו, ויתקן את התיקו שכולל כל הספקות שבעולם, הן הספקות בכלל שיש לגדולי ישראל בכל דיני ודרבי התורה, הן הספקות וחלקת העצה בפרטיות שיש לכל אחד ואחד מישראל

מהגדול שבגדולים עד תקטן שבקטנים. כי יש רבים שחפצים ומשתוקקים ומתגעגעים מאד לשוב אליך, אך דרכי התשובה והתורה נסתרה מהם, ולבם חלוק בספקות וחלוקת העצה. הרבה, בפרט כמוני היום, אשר אתה ידעת כל מה שעבר עלי על ידי עצם רבוי הספקות וחלוקת העצה שיש לי ברוב הדברים. וגם עתה רבוי הספקות וחלוקת העצה בלבי בכמה דברים בכמה וכמה אפנים ודעתי מבבל על ידי זה מאד עד אשר "כִּשְׁל פַּח הַסְּפֵל".

רבונו של עולם רבונו של עולם, "יהוה אלהים אמת גדול העצה ורב העלילה", אתה יודע את כל זה. רחם על כלל ישראל ועלי ושלח לנו הארה נפלאה מעולם התקון שנמשך על ידי משיח צדקנו, באפן שיתחנן התיק"ו בתקון נפלא ואמת, ויפשטו כל האיבעויות ויתבררו על נכון כל הספקות וכל הספק ספקות שבעולם, ונזכה תמיד לעצה שלמה וטובה באמת בכל הדברים שבעולם.

ותרחם עלינו ותלמדנו דרך האמת איד לאונן ולקונן על חרבן בית המקדש בכל יעת, ובפרט בכל לילה ולילה בחצות ממש. ובכמים של בין המצרים ובפרט בתשעה באב לומר "איכה" וקינות בלב גשפר ונדפה באמת לאמתו. ונשפך לבנו כמים נוכח פני יהוה נתן בעפר פיני אולי יש תקוה, נבטש ראשינו בכתלי ביתינו על עצם רבוי צרותינו בכלל ובפרט, אשר זה כמה שנים אשר חרבה עירנו ושם בית מקדשנו ונפול כבוד מבית חיינו, ובכל יום צרתו מרבה מחרו. ובפרט עתה אשר יצאו גזרות קשות ומשנות על ישראל אשר אי אפשר לסבלם. וחינו תלויים מנגד מפחד לבבנו משאר הגזרות קשות הנשמעין שרוצים לגור חס ושלוה רחמנא לצלן. אזי מה תיה לנו.

מלא רחמים עורנו שנגריש צרות ישראל וצרות נפשנו כלבנו היטב עד שנוזה לישבר לבנו לפניך באמת, ולשפך לבנו כמים נוכח פניך יהוה צבאות באמת על גדל פשענו ורבוי עונותינו ועצם קשיות ערפנו, אשר האיריכו את גלותנו וגרמו לנו את כל צרותינו. "נשא לבבנו אל פנים אל אל בשמים", נתפס אמנות אבותינו הקדושים לצעק ולזעק צעקה גדולה ומרה. נשטט בשוקים וברחובות ונתפלל ונעמיר ונזעק ונתחנן אל יהוה אל עליון, "עד ישקוף וירא יהוה משמים", עד שתעורר רחמך עלינו, ותנחמנו מהרה ותגאלנו ותפדנו מכל היסורים ומכל הצרות בכלל ובפרט. ותאיר עלינו גם עתה הארה נפלאה ממשׁיח צדקנו, באפן שימתיק גם עתה כל הדינים מעלינו בכלל ובפרט. ויבטל כל הצרות וכל היסורים

וְכָל הַגְּזֵרוֹת שְׂאִינָם טוֹבוֹת מֵעֲלִינוּ וּמַעַל כָּל יִשְׂרָאֵל. וַיֵּאִיר עֲלֵינוּ אֹר הָאֱמֶת בְּכָל עֵת, וַיִּתְקַן אוֹתָנוּ תְּמִיד בְּתַקּוּנֵים חֲדָשִׁים וְנִפְלְאִים, וַיּוֹדִיעַ וַיְבַרֵר לָנוּ כָּל הַסְּפָקוֹת וְכָל הָאִיבְעוּיֹת וְכָל חֻלְקַת הָעֵצָה. וְנִזְכָּה תְּמִיד לְעֵצָה שְׁלֵמָה בְּאֱמֶת לְאִמְתּוֹ, בְּאִפְּן שְׂנוּכָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ מִהֲרָה בְּאֱמֶת וּבְלֵב שְׁלֵם, וְלַעֲסַק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּבְמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ.

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלַלְנוּ תְּמִיד מִכָּל מִינֵי חַטָּאִים וְעֲוֹנוֹת וּפְשָׁעִים שְׁבָעוּלָם, וְלֹא נִסּוּר מִרְצוֹנְךָ יְמִין וּשְׂמֹאל. וַיְכַמְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיךָ וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ מִהֲרָה. וַיִּגְאֹלְנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה גְּאֻלַּת עוֹלָם, וְאִן יִתְקַן לָנוּ אֶת בְּחִינַת הַתִּיק"ו בְּתַכְלִית הַתְּקוּן" בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וַיְהִיָּה נִמְשָׁךְ הָאוֹת "נִו"ן" מִהַקִּינּו"ת לְתִיק"ו וַיְהִיָּה גַּעֲשֵׂה מִתִּיק"ו תְּקוּן" וַיִּתְבַּטְּלוּ כָּל הַקִּינּוֹת מִן הָעוֹלָם וַיִּתְהַפְּכוּ הַקִּינּוֹת לְתְּקוּן"וּ.

מְלֵא רַחֲמִים בְּעַל הַיְשׁוּעוֹת בְּעַל הַנְּחֻמוֹת, נַחֲמֵנוּ נָא מִכָּל צָרוֹתֵינוּ, וְעֲזָרְנוּ בְּכָל עֲגִיבֵינוּ וּחִפְצֵינוּ, וּפְרַם עֲלֵינוּ סִפְת שְׁלוֹמְךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ מִהֲרָה לְמַעַן שְׂמֹךְ. זַכְנוּ לְאֱמֶת לְאִמְתּוֹ. הַצִּילֵנוּ אוֹתִי וְאֶת כָּל יִשְׂרָאֵל מִסְּפָקוֹת וּחֻלְקַת הָעֵצָה הַמוֹנְעִים וּמִבְּלָבָלִים מִעֲבוֹדֶתְךָ הַרְבֵּה. זַכְנוּ לְעֵצָה שְׁלֵמָה אִמְתִּית בְּכָל עֵת בְּאִפְּן שְׂאִיבָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת, וְלִהְיוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה:

תורה רמה

שְׁעֵשֶׂה אוֹתוֹ הַצַּדִּיק שְׂמִסְפָּרִין מִמֶּנּוּ, עַל יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. זֹאת הִרְשִׁימוּ נִתְעוֹרְרַת בְּעַת שְׂמִסְפָּרִין מִהַצַּדִּיק, וְהִיא מְעוֹרְרַת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל:

דַּע, שְׂפִפּוּרֵי מַעֲשִׂוֹת מַצַּדִּיקִים הוּא דְּבַר גְּדוֹל מְאֹד, כִּי עַל יְדֵי סְפּוּרִים מַצַּדִּיקִים נִתְעוֹרַר וְנִתְלַהֵב הַלֵּב בְּהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּחֶשֶׁק נִמְרָץ מְאֹד, כִּי הִרְשִׁימוּ

תורה רמט

יצרו, וזה בחינת גבורות שמשון, שנאמר בו (שופטים יג): ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאל; שבאותן המקומות צלחה עליו רוח ה' ולבש גבורה, דהינו שבא לו חזק ותקף גבורה בלב, ועל ידי זה עשה גבורות נוראות:

עקר הגבורה - בהלב, כי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום אדם ומשום דבר, יכול לעשות גבורות נוראות ולכבש המלחמות על-ידי חזק ותקף לבו, שאינו מתירא ורץ לתוף תקף המלחמה, וזה בחינת (אבות פ"ד): איזהו גבור הכובש את

תורה רנ

מחמת שמתחלת הנשמה להתפשט מן הגוף, ומחמת שנקשרה הנשמה בהגוף בקשר אמין וחזק, על כן בהכרח מרגיש היסורים בעת הפרוד, אף-על-פי-כן היסורים קלים מאד ונוחים להתקבל בעת שידע בדעת ברור שהכל בהשגחה מהשם יתברך, ומפל שפן שאר מיני צער ויסורים, שאין מרגישין כלל כשיש לו דעת כנ"ל, ועקר הצער מהיסורים,

דע, שכל מיני צער וכל היסורים אינם רק מחסרון הדעת, כי מי שיש לו דעת, ויודע שהכל בהשגחה מהשם יתברך, אין לו שום יסורין, ואינו מרגיש שום צער, כי ה' נתן וה' לקח (איוב א). ואף-על-פי שיש יסורין שבהכרח מרגישים אותם, כגון היסורים שבאים מחמת ההרפכה, כמו יסורים שיש מיציאת הנשמה מן הגוף, והם יסורי החולה שבאים

ממשיך מסוף העולם, כי לעתיד
 בעת הקץ יתבטל הטבע לגמרי, ולא
 יהיה רק השגחה לבד, כמה שכתוב
 (ישעיה נא): כי השמים כעשן נמלחו
 והארץ כבגד תבלה, הינו שיתבטל
 הטבע שהיא על פי מערכת
 הכוכבים ומזלות, וזהו נמלחו, הינו
 שיתבלבלו ויתערבבו כל המזלות,
 ולא יהיה שום מזל רק השגחה לבד,
 ואז יהיו ישראל למעלה. ועל-כן גם
 עתה כשהשם יתברך רוצה לעשות
 קץ וסוף מאיזה עכ"ם ושיהיו
 ישראל למעלה, אזי ממשיך עליהם
 השגחה מקץ וסוף העולם, שאז לא
 יהיה רק השגחה, ועל-ידי זאת
 ההשגחה נתעלים ישראל, ונעשה
 קץ וסוף מהעכ"ם שהיה מצרה
 להם. וזה בחינת (יחזקאל ז): קץ בא
 הקץ; הינו כשהקדוש-ברוך-הוא
 רוצה להביא קץ על העכ"ם, אזי
 ממשיך השגחה מקץ האחרון כנ"ל:
 ותפלה הוא בחינת השגחה למעלה
 מהטבע, כי הטבע מחיב פה, ותפלה
 משנה הטבע, והוא בחינות גדול,
 בחינת (דברים ז): כי מי גוי גדול אשר
 לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו
 בכל קראינו אליו; כי זה גדלתנו,
 שהשם יתברך שומע תפלתנו,
 ומשנה הטבע על ידי השגחתו
 יתברך, וכמו שכתוב (מלכים ח): ספרה

הוא מחמת שנוטלין ממנו הדעת
 כדי שירגיש היסורין; וזה עקר צער
 של ישראל שיש להם בגלות, הכל
 הוא מחמת שנפלו מהדעת ותולין
 הכל בטבע ובמקרים ובמזל, ומחמת
 זה יש להם צער ויסורין כנ"ל, וזה
 בא להם מחמת שהם שרויין בין
 העכ"ם ולמדו מהם, מחמת שרואין
 שעתם מצלחת מאד, וישראל נבזים
 ושפלים, על-כן הם לומדים מהם
 ותולין הכל בטבע ומקרה, ומחמת
 זה בעצמו יש להם יסורים, כי אלו
 היה להם דעת שהכל בהשגחה. לא
 היה להם יסורים כלל כנ"ל. ובאמת
 ישראל הם למעלה מהטבע, רק
 כשהם חוטאים, חס ושלום, אזי
 נופלים אל תחת הטבע, כמו
 העכ"ם שהם תחת המזל והטבע,
 ואזי יש להם גלות וצער, חס ושלום,
 ועקר הצער והגלות שלהם הוא רק
 על-ידי זה בעצמו שאין להם דעת,
 ותולין בטבע. וכשהקדוש-ברוך-הוא
 רוצה לרחם על ישראל, ולהושיעם
 מגלותם, ולעשות קץ וסוף מהמצר
 להם, אזי ממשיך עליהם השגחה,
 ואזי מכניע ומבטל הטבע והמזל
 שהיה מחיב שיהיו ישראל נתונים
 תחת ידם, ואזי מחיב המצר להם,
 וישראל עולים עליהם על ידי
 ההשגחה: ודע, שזאת ההשגחה הוא

נא לי את הגדולות אשר עשה אלישע; וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה כז): ואלישע דעבד - ברחמי הוא דעבד. נמצא שתפלה שהיא בחינת נסים והשגחה, הפך הטבע, היא בחינת גדול:

וזה פרוש מה שהשיב אובי טמיא לרב קטינא (ברכות נט): מאי גוהא, בשעה שהקדוש ברוך הוא זוכר את בניו שהן שרויין בצער בין העכו"ם, מוריד שני דמעות לים הגדול, וקולו נשמע מסוף עולם ועד סופו. הינו כשהקדוש ברוך הוא זוכר שהן שרויין בצער בין העכו"ם - בין העכו"ם דיקא, כי זה עקר הצער, מה שהן שרויין בין העכו"ם ולמדו מהם ונפלו מהדעת ותולין בהמזל והטבע, וזה עקר הצער שלהם כנ"ל, ואזי מוריד דמעות וכו'. הינו שממשיך עליהם השגחה, כי דמעות הם בחינות השגחה, כמה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קנא): על פסוק (קהלת יב): ושבו העבים אחר הגשם - זה הראות, שהולך אחר הפכי נמצא, שהדמעות הם לוקחים חלק הראות, והראות נמשך לתוכם. נמצא, שהדמעות הם חלקי ההשגחה והראות, כי הדמעות לוקחים הראות כנ"ל. וזה: ומוריד

שני דמעות - הינו שממשיך חלקי ההשגחה. לים הגדול - הינו בחינת העכו"ם המושלין על ישראל, בחינת (ישעיה נז): והרשעים פים נגרש; ואזי נעשה בחינות גדול, בחינות השגחה, בחינות תפלה שהיא בחינת גדול כנ"ל. וזהו: וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו; הינו שממשיך השגחה מסוף העולם מקץ האחרון, עד סופו - לעשות סוף וקץ מהעכו"ם המושלים בישראל, בחינות: קץ בא הקץ כנ"ל: וזה בחינת דמעות שבוכין בעת הצער, כי מאחר שיש לו יסורין וצער, על-כן הוא צריך לבחינות השגחה, כדי שיהיה לו ישועה כנ"ל, ועל-כן מורידין דמעות כדי להמשיך על ידם חלקי ההשגחה והראות, כי ההשגחה והראות נמשך לתוך הדמעות, בבחינות: ושבו העבים אחר הגשם - זה הראות, שהולך אחר הפכי; הינו שהם מחסרים הראות ונוטלים חלק מהראות, נמצא שהראות נמשך לתוך הדמעות כנ"ל:

וזה בחינות: ויבך חזקיהו בכי גדול, הנאמר בעת שחלה (ישעיה לח), בכי גדול דיקא, כי המשיך לתוך הפכי את הראות וההשגחה, שזה בחינות גדול, בחינות תפלה וכו'.

כנ"ל. וזה מה שנאמר בְּדוֹד בַּעַת הַשְּׁנָחָה, בְּחֵינּוֹת גְּדוֹל כַּנ"ל, כִּי עַל-
שִׁבְכָה עַל צַעְרוֹ (שמואל"א כ): עַד דָּוִד יָדִי הַהִשְׁנָחָה נִצּוּלִים מִכָּל מִינֵי צַעַר
הַגְּדִיל - שֶׁהִגִּיעַ בְּכֵיתוֹ לְבַחֲינּוֹת וַיִּסְוֶרֶן כַּנ"ל:

תפילה קמג

"יְיָ יְחִיד" הַמְּשֻׁגָּח "יְמַנְהִיג" הָעוֹלָם בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים, וְכַל אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹשֶׂה
עִמָּנוּ בְּכֻלָּל וּבְפֶרֶט הַכֹּל לְטוֹבָה, וְאִפְלוּ כָּל הַגְּלוֹת וְהַצָּרוֹת וְכַל
הַהֲרַפְתָּקָאוֹת הַעוֹבְרִים עָלֵינוּ בְּכֻלְּלוֹת יִשְׂרָאֵל וּבְפֶרֶטִיּוֹת עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַכֹּל
לְטוֹבָה גְּדוֹלָה, כִּי כִּנְתָדֶךָ הַקְּדוֹשָׁה לְטוֹבָה תְּמִיד, אֲכַל בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים מַעֲצָם
חֲשַׁבְתָּ הַגְּלוֹת אֲשֶׁר אָנוּ שְׂרוּיִם בֵּין הַעֲבוּרִים, נִתְעַרְבַּב וְנִתְבַּלְבַּל דַּעְתָּנוּ עַד אֲשֶׁר
אֵין בָּנוּ דַעַת לְהַבִּין וְלִדַּע שְׂכַל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֵינוּ הַכֹּל בְּאֵהֱשַׁנְחָה פֶּרֶטִיּוֹת מֵאֵתָדֶךָ
לְטוֹבָתָנוּ. וְעַל יָדֵי זֶה אָנוּ מְרַגְּשִׁין מְאֹד פֶּאֶב וּמִכְאוֹב עֵצָם רַבּוּי צָרוֹתֵינוּ וְגִלּוֹתֵנוּ.
וְכֵּה נַעֲשֶׂה מְרָא דְעֵלְמָא פְּלָא, כִּי אֶחָד תְּלוּי בְּחֶבְרוֹ. כִּי הַגְּלוֹת גֹּרָם הַסְתַּלְקוֹת
הַדַּעַת, וְהַסְתַּלְקוֹת הַדַּעַת גֹּרָם הַגְּלוֹת. כִּי עָקַר הַגְּלוֹת וְעָקַר הַצָּרוֹת וְהַצַּעַר
שֶׁמְרַגְּשִׁין מְרִירוֹת הַגְּלוֹת הַכֹּל הוּא מַחֲמַת הַסְתַּלְקוֹת הַדַּעַת. מַה שְּׂאִין אָנוּ מְבִינִין
וְיוֹדְעִין שֶׁהַכֹּל בְּהִשְׁנָחָתְךָ לְבָד לְטוֹבוֹתֵינוּ הַנִּצְחִיּוֹת, וְלִכְלֵה הַרְשַׁע וְלִהְתֵּם חַטָּאוֹת
וְלִהְבִּיא צַדֵּק עוֹלָמִים. כִּי אִם הֵייוּ שְׁלָמִים בְּדַעְתָּנוּ לְדַעַת תְּמִיד בְּדַעַת שְׁלָם שֶׁהַכֹּל
בְּהִשְׁנָחָתְךָ מֵאֵתָדֶךָ, לֹא הֵייוּ מְרַגְּשִׁים כְּלָל צַעַר הַגְּלוֹת, וְאִזּוּ הֵייוּ שְׂבוּיִם אֵלֶיךָ
וְהֵייוּ מְמַהֲרִים לְצֵאת לְחֵירוֹת מֵהַגְּלוֹת. אֲכַל מַחֲמַת חֲשַׁבְתָּ הַגְּלוֹת גִּלְפְּרוּ בְּמַה
מְבִינֵי יִשְׂרָאֵל עֲמֻד, שֶׁנִּדְמָה לָהֶם כְּאִלוֹ יֵשׁ טַבַּע חַס וְשְׁלוֹם וְתוֹלִין בְּטוֹבָע. וּמַחֲמַת
זֶה מְרַגְּשִׁין מְרִירוֹת הַגְּלוֹת, וְעַל יָדֵי זֶה מֵתְאַרְדֵּךְ הַגְּלוֹת כָּל כְּדֵי. וְעַתָּה מַה נַּעֲשֶׂה
אֲבִינוּ שֶׁבְשָׂמִים כִּי אֲרָד עָלֵינוּ הַגְּלוֹת וּמִשְׁדֵּךְ עָלֵינוּ הַשְּׁעִבּוֹד מְאֹד מְאֹד. יוֹם יוֹם
נֹאמֵר מַה יִּהְיֶה בְּסוֹפָנוּ וְעַד מָתִי וְעַד מָתִי וְעַד מָתִי, קִזְּן הַפְּלָאוֹת. מָתִי תִמְלֹךְ
בְּצִיּוֹן. מָתִי תֵּשׁוּב הַמְּלוּכָה לְבֵית דָּוִד. מָתִי תֵּשׁוּב יִשְׂרָאֵל אֵלֶיךָ. מָתִי תֵּשׁוּב לְאַרְצָנוּ
וְלְבֵית מִקְדָּשֵׁנוּ. עַד אָנֹה בְּכִיָּה בְּצִיּוֹן וּמִסְפַּד בִּירוּשָׁלַיִם. מָתִי תִרְחַם עַל כָּל צָרוֹת
נַפְשָׁנוּ וּמְרִירוֹתֵנוּ. (וּבְפֶרֶט עַתָּה בַּעַת צָרָה הַקְּשָׁה וְהַמְרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר נִגְזְרָה עָלֵינוּ.

להיות יהודי יעלה למלחמה. אוי מי יקום בזה, מי יכול לספר צרה המרה הזאת, פי רע ומר, פי נגע עד הנפש).

רבנו של עולם רבנו של עולם, עזרת אבותינו אתה הוא מעולם מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור ודור. תשועתם היית לנצח ותקנתם בכל דור ודור. חוס וחמל ורחם עלינו גם עתה בעת צרה הגדולה הזאת, ותשבר ותכביל את כל הגזרה הקשה הזאת שנגזרה עלינו, וכל הגזרות קשות שרוצים לגור חס ושלום. פי מי יוכל לסבל צרות כאלה רחמנא לצלן, פי כלם נוגעים בדת תורת ישראל הקדושה. אוי מה נעשה, להיכן נברח, להיכן נגוס לעזרה, אוי אוי אוי ואבוי. מי יתן ראשנו מים ועינינו מקור דמעה, ונכפה יומם ולילה על מרירות צרותינו אשר הגיענו באחרית הימים האלה, אשר טוב מות מחיים. בפקר נאמר מי יתן ערב, ובערב נאמר מי יתן פקר מפחד לבבנו. אוי אוי ואבוי אוי מה היה לנו. מה נאמר מה נדבר ומה נצטדק, האלהים מצא את עווננו. "צדיק אתה יהוה וישר משפטיך", אבל איה רחמנותך וחסדיך הגדולים, ואיה זכות וכה אבותינו ורבותינו הקדושים אשר בארץ הקודש. למדנו והורנו איד להמשיך הדעת עלינו גם עתה לידע ולהאמין שהכל בהשגחתך לטובה [מאחר שלפי קט שכלנו נראה שרוצים להעביר כל כך נפשות על דת ישראל אשר הוא חיינו וכל תקנתנו ומבטחנו בכל הצרות והיסורים שעוברים עלינו רחמנא לצלן מעתה]:

מלא רחמים הביטה בענינו פי רבו מכאובנו וצרות לבבנו. הביטה וראה למי עוללת פה. הביטה וראה פי אין בנו כח ודעת אפלו לסדר תפלותינו לפניך פראוי, פי דלים ורקום אנהנו. דלים מדעת וממעשים טובים ומלאים חטא ועון. [אבל אף על פי כן אנו מרוצים למות וליהרג על קידוש שמך בכל יום ולא לבטל אחד מישראל מדת תורתנו הקדושה, אוי לעינינו שיראו שמגלחין לאחד מישראל בעל כרחו פאות ראשו וקנו ומוכרח אחר זה בעצמו לגלח אותם בכל עת, אוי לפה שיצטרך לאכול מאכלות אסורות, אוי להגלי ישראל הקדושים שיצטרכו לילך בשבת ויום טוב קודש חוץ לתחום, אוי לידי ישראל הקדושים שיצטרכו לעשות מלאכה בשבת לצחצח כלי זינם חס ושלום, ושאר מלאכות ושאר עבירות שיהיו מוכרחים לעשות חס ושלום, ומי יודע אם יוכלו לעמוד בנסיון לישראל בהאמונה הקדושה שהיא אמונת ישראל ולקיים על כל פנים מה שיוכלו לקיים, אוי מי יוכל לעמוד בזה, אוי לנו על נפשותינו, אוי על ימינו ושנותינו אלה, אוי לנו פי שדדנו

אוי אוי אוי נבטוש רישא בכותלי דביתא, ושק ואפר יוצע לרבים, נתן בעפר פינו
אולי יש תקוה אולי יש תקוה].

רבונו של עולם, רבונו של עולם מלא רחמים "זכר רחמיך יהוה וחסדיך פי
מעולם המה". זכר את כל ההבטחות שהבטחתנו מימות אברהם אבינו
עד הנה, זכר את כל הצדיקים שהיו בכל הדורות מאז ועד עתה. זכר את כל
הקדושים שהגורנו על קדשת שמך בפורים קשים וקרים, זכר וראה את כל
הדמעות שגשפכו על צרות ישראל מאז ועד עתה, זכר את בנך השווים בגלות
בין העכו"ם, והמשך עלינו השגחתך השלמה והוצא אותנו מדרך הטבע לגמרי.
וגזכה כלנו עמך בית ישראל לידע ולהבין ולהאמין באמונה שלמה שהכל
בהשגחתך לבר. ותמלא עלינו רחמים, ותוציאנו ותפדנו ותגאלנו מכל הצרות
ומכל הגלויות, ותמשך בהשגחה מסוף העולם ומקץ האחרון, ועל ידו זה תעשה
סוף וקץ וגמר וכליון מכל העכו"ם הרשעים המצרים לנו ותשבר ותבטל כל
הגזרות קשות מעלינו הן אותן שפבר נגזרו הן אותן שרוצים לגור [בפרט עוצם
הצרה הזאת שכבר נגזרה ליקח בני ישראל לאנשי חיל למלחמתם חס ושלום]:

רחם רחם על עמך ישראל ובטל אותם מעלינו מהרה, כי אתה רב להושיע ואין
מעצור ליהוה להושיע אפלו אחר גור דין למעלה ולמטה, וכשם שהמלת
עלינו והושעת אותנו בימי מרדכי ואסתר והפכת מגוון לשמחה ומאכל ליום טוב
כן תחמל עלינו גם בעת המרה הזאת, ותבטל הצרה והגזרה הזאת מעלינו. וכל
הצרות והגזרות שרוצים לגור חס ושלום, בלם תעקרום ותשברם ותבטלם בבטול
גמור, ותתפך הכל לטובה ותטה (לב המלכות שריו ויועציו) לב תקיסר ירום הודו
והשרים והיועצים עלינו לטובה ותגור עלינו גזרות טובות בגשמיות וברוחניות.

רבונו של עולם מלך מנהיג מושל ומשגיח, ראה את עמך ישראל מרודים מאד,
אתה לבר ידע מעמד ומצב של ישראל בעת הזאת. הבט משמים וראה
כי תיינו לעג וקלם בגוים. "כי נועצו לב יחדו עליך ברית יכרתו". כי כל פנימיות
פונתם בכל גזרותיהם הרעות רחמנא לצלן הכל כדי להרחיק ישראל חס ושלום
מדת תורתנו הקדושה באשר אתה יודע צפון לבם. אתה לבר ידע עד היכן מגיע
מחשבותם ועצותיהם הרעות. "אלהים אל דמו לך אל תחרש ואל תשקט אל. כי
הנה אויביך והמיון ומשנאיך נשאו ראש. על עמך יערימו סוד, ויתעצו על צפוניך.
אמרו לכו ונכחידם מגוי, ולא יזכר שם ישראל עוד".

מלא רחמים גדול העצה ורב העלילה סבל נא עצת שונאינו, ולא תעשינה
 ידיהם תשיה, כמו שכתוב: "מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם
 תשיה". וכתוב: "יהוה הפיר עצת גוים, הניא מחשבות עמים. מלא פניהם קלון
 ויבקשו שמך יהוה". וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם,
 ותן בלבנו חכמה בינה ודעת שנופה להאמין תמיד בהשגחה הפרטית שהכל
 מתנהג בהשגחתך הפרטית לבר. ונופה להתפלל ולהתחנן לפניך תמיד. ונשתתף
 עצמנו בצרות ישראל ונתפלל ונעתיר הרבה תמיד בכל יום על צרות ישראל בלב
 גשבר ונדבך, ונשפך לבנו כמים נובח לפניך יהוה, עד אשר נוריד דמעות הרבה
 לפניך באמת. בבכי ובתחנונים אבוא לפניך. ונופה להמשיך על ידי הדמעות
 השגחתך עלינו. ועל ידי זה תרחם עלינו מן השמים, ותשגיח עלינו ברחמים
 ותבטל מעלינו כל הצרות וכל הגזרות, הן אותם שכבר נגזרו עלינו, והן אותם
 שחפצים לגזר חס ושלום. לא תהא כזאת ב'ישראל'. רחם עלינו למען שמך, כי
 אין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים. אתה הטוב בעיניך עשה
 עמנו, "ואנחנו לא נדע מה געשה, כי עליך עינינו". ותן בלבנו שגשוב בלנו אלך
 באמת חיש קל מהרה. "לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי". ותמהר
 ותחיש לגאלנו גאלה שלמה, ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן
 סלה:

תורה רנא

דע, שעלידי מלחמות, הינו מעליתך, עלידיזה נופלים
 מחשבות של רשעים על אנשים
 בשרים, הינו מחשבות של פפירות,
 שנופלים עליהם עלידיזה. ותתקון
 לזה - למסר המלחמה על ה' שה'
 ילחם המלחמה, עלידיזה מבטל
 מחשבות רשעים הנ"ל. אבל דע,
 שעלידי צדקה שלהם, יש כח
 במחשבתם להתקים אפלו אם ימסר
 המלחמה לה'. כי יש צדקות
 שרשעים נותנים, כי מצינו שאפלו

הזאת לפני ה' אלקינו כאשר צונו
(דברים ו). הינו פשיהיה לנו בחינות
אמת, דהינו לשמור לעשות כל
המצוות לפני ה' לבדו, בכל
הדקדוקים, כמו שעושה בפני בני
אדם, שזה בחינת אמת פנ"ל, וזה: כי
נשמר לעשות את כל המצוה הזאת
לפני ה' אלקינו כאשר צונו וכו' -
לפני ה' אלקינו דיקא, הינו שנשמר
לעשות כל המצוות לפני ה' לבד,
בינינו לבין קוננו, בכל הדקדוקים
והפרטים. וזהו: כאשר צונו - הינו
בכל הדקדוקים כאשר צונו השם
יתברך, הינו בחינת אמת הנ"ל, שגם
פשוטה המצוה לפני השם יתברך
לבד, הוא מדקדק בכל הדקדוקים
וכו' פנ"ל, ואז: וצדקה תהיה לנו. לנו
דיקא, הינו שנמשיך לעצמנו כל
הצדקות, פי דרך הצדקה למשך
לאמת פנ"ל. נמצא פשוטה האיש
אמת מושך לעצמו הצדקות, אזי אין
להם פח הצדקה ואין פח
במחשבתם להתקיים פנ"ל: ומה
שצדקה נמשכת לאמת, פי צדקה
הוא בחינת אמת^(א), פי אמת הוא
אחד, פי אחד הוא רק אחד, פי לפני
אחד מה אתה סופר (ספר יצירה), ואם
יש שני וכו' אינו אחד, וכן האמת
הוא רק אחד, פי פשאוברים על

מלכי עפ"ם נותנים צדקה ועושים
טובות, כמו שכתוב (משלי כח): לחונן
דלים יקבצנו, כמו שפרש רש"י, עין
שם:

ודע, שאיש אמת, דהינו שעושה
מצוות בשלמות ובכל
הדקדוקים בינו לבין קונו, כמו
שמדקדק לעשות המצוה בפני בני
אדם, שזה בחינת אמת, שהכל אחד
אצלו, בין פשוטה מצוה לפני ה'
ובין פשוטה בפני בני אדם - זה
האיש האמת, יש לו פח להמשיך
לעצמו כל הצדקות, פי אלו הצדקות
הנ"ל שהם עושין, היא עומדת
רחוקה מהם ואינה אצלם, פי דרך
הצדקה למשך עצמה לאמת,
ומחמת שהם רחוקים מאמת,
הצדקה רחוקה מהם, וזה האיש
אמת מושך לעצמו כל הצדקות, פי
הצדקה נמשכת רק אחר האמת. וזה
בחינת (ישעיה טט): וצדקה מרחוק
תעמד, פי כשלה ברחוב אמת; הינו
שהצדקה עומדת מרחוק, זה מחמת
שנכשל ברחוב אמת, פי מחמת
שאין אמת, על-כן הצדקה רחוקה
מהם פנ"ל:

וזה שכתוב: וצדקה תהיה לנו כי
נשמר לעשות את כל המצוה

ולחמם, ושאר הכחות, כמבאר
 במקום אחר. וזה רק מחמת
 המקבלים, כגון כשהשמש באה על
 שעוה - מתכת אותו, זה מחמת
 שהשעוה אינו קשה באמת, ועל כן
 נתהוה אצלה הכח להתיר, וכן
 בשאר הכחות, אבל השמש הוא רק
 כח אחד לבד. וזה בחינת צדקה,
 שהיא בחינת שמש, בחינת אמת
 כנ"ל, בחינת (מלאכי י): וזרחה לכם
 יראי שמי שמש צדקה. וזה שאמרו
 חכמינו זכרונם לברכה (ברכות י): כרום
 זלת לבני אדם - פיון שנצרך אדם
 לבריות, פניו משתנין לכמה גונין,
 פי עלידי הצדקה באים כמה
 שנויים, והכל הוא רק מחמת
 המקבלים, אבל הצדקה שהוא
 בחינת אמת, בחינת שמש כנ"ל, הוא
 רק כח אחד לבד, ואין בה שנוי
 כנ"ל, והשנוי הוא רק אצל
 המקבלים שנשתנין פניהם לכמה
 גונין, ויש שנשתנה פניו מחמת
 גדלות שיש לו, באשר שאינו ראוי
 לו שיצטרך לבריות, ויש מחמת
 קטנות - על שהוא נצטרך לבריות,
 ויש שנשתנה פניו מחמת שמחה,
 ששמח על שנותנים לו, וגם בזה יש
 שנויים, כי יש מי ששמח מאד על
 שנותנין לו, נמצא שהשנויים הוא
 רק אצל המקבלים, כל אחד לפי

איזה דבר האמת, אי אפשר לומר כי
 אם אחד, דהינו האמת כמו שהוא,
 אבל שקר אפשר לומר על דבר אחד
 דברים רבים, כמבאר במקום אחר
 (לעיל בסימן נא, עין שם מה שמבאר שם,
 פי על כלי כסף אי אפשר לומר האמת
 כיו"א אחד, דהינו שהוא כלי כסף לבד,
 אבל אם ירצה לומר שקר, יכול לומר הרבה,
 פי יוכל לומר שהוא כלי זהב או נחשת או
 שאר שמות, וכן בכל הדברים שבעולם, אי
 אפשר לומר האמת כי אם דבר אחד כמו
 שהוא, אבל השקר הוא הרבה כנ"ל, נמצא
 שאמת הוא אחד, ועין שם עוד דברים
 נפלאים מענין האמת שהוא אחד, עין שם).
 ועל כן קדשא בריך הוא ואוריתא
 וישראל כלא חד, כי השם יתברך
 אמת, ותורתו אמת, וישראל אמת,
 וכיון שכלם אמת - הכל אחד, כי
 באמת אין בו שום שנוי, כמו שכתוב
 (מלאכי י): אני ה' לא שניתי, ואתם בית
 יעקב לא כליתם; כי השם יתברך
 אמת, והוא אחד בלי שנוי, חס
 ושלום, כנ"ל, והשנוי הוא רק אצל
 המקבלים, כי כפי המקבל כן נתהוה
 אצלו השנוי, אבל השם יתברך אין
 בו שום שנוי, חס ושלום. וזה בחינת
 שמש, כי השמש הוא רק כח אחד
 לבד, והשנוי הוא אצל המקבלים, כי
 כמה שנויים נתהוים על ידי השמש,
 כגון להתיר ולהקפות, לקרר

לשְׁתַּק לָהֶם, רַק לְסַמֵּךְ עַל ה' שֶׁהוּא
 יִלְחֵם בְּשִׁבְלֵנוּ, וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת יד):
 ה' יִלְחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחְרִישׁוּן. וְעַל
 יְדֵי הַשְּׁתִיקָה זֶה נִתְעַלָּה הַמַּחְשָׁבָה,
 כִּי נִתְבַטְּלִין מַחְשָׁבוֹת רְעוּת שֶׁל
 כְּפִירוֹת כַּנ"ל, וְזֶה בְּחִינַת: שְׁתַּק, כִּף
 עָלָה בְּמַחְשָׁבָה (מִנְחוֹת כט), שְׁעַל-יְדֵי
 הַשְּׁתִיקָה נִתְעַלָּה הַמַּחְשָׁבָה כַּנ"ל. אַךְ
 כְּשֶׁגַּם הֵם שׁוֹתְקִים, אֲזִי יְכוּלִים, חֶסֶם
 וְשְׁלוֹם, לְקַלְקַל הַתְּקוּן שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל
 יְדֵי שְׁתִיקָתוֹ, וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קכט):
 עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ חוֹרְשִׁים - לְשׁוֹן
 שְׁתִיקָה, בְּחִינַת: וְאַתֶּם תַּחְרִישׁוּן;
 הֵינּוּ שְׁשִׁתִּיקְתֶּם עוֹלָה עַל גְּבוֹ כַּנ"ל.
 וְזֶה: הָאֵרִיכוּ לְמַעֲנִיתֶם - זֶה בְּחִינַת
 הַצְּדָקָה שְׁלֵהֶם, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל):
 וְעָנְתָה בִּי צְדָקְתִּי; הֵינּוּ שְׁעַל יְדֵי
 הַצְּדָקָה שְׁלֵהֶם, הֵם יְכוּלִין, חֶסֶם
 וְשְׁלוֹם, לְהַתְּנִיב, שְׁשִׁתִּיקְתֶּם יַעֲלֶה,
 חֶסֶם וְשְׁלוֹם, עַל שְׁתִיקְתְּנוּ, בְּבְחִינַת:
 עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ חוֹרְשִׁים וְכו'. וּמַחְמַת
 זֶה אֵין מוֹעִיל הַעֲצָה הַנ"ל, דְּהֵינּוּ
 לְמִסַּר הַמְּלַחְמָה לָהּ, שֶׁהוּא בְּחִינַת:
 ה' יִלְחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחְרִישׁוּן כַּנ"ל,
 אַךְ הָאִישׁ הָאֵמֶת מוֹשֵׁף לְעַצְמוֹ כֹּל
 הַצְּדָקוֹת, וְנִתְבַטְּל כַּח הַצְּדָקָה
 שְׁלֵהֶם, וְאֲזִי מִמִּילָא נִתְבַטְּל
 מַחְשָׁבְתָם הָרָעָה, וְנִתְבַטְּלִין כֹּל
 הַכְּפִירוֹת כַּנ"ל:

בְּחִינַתוֹ כֵּן נִשְׁתַּנֵּן פְּנִיָהם כַּנ"ל. אֲבָל
 הַצְּדָקָה הִיא רַק כַּח אֶחָד לְבַד, כִּי
 הִיא בְּחִינַת אֵמֶת, בְּחִינַת שְׁמֵשׁ, וְעַל
 כֵּן מוֹשֵׁכֶת עַצְמָהּ לְאֵמֶת כַּנ"ל. וְיַעֲקֹב
 שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵמֶת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מִיכָה
 ז): תִּתֵּן אֵמֶת לְיַעֲקֹב, נֶאמַר בּוֹ (בְּרֵאשִׁית
 לב): וַיִּזְרַח לוֹ הַשְּׁמֵשׁ, הֵינּוּ בְּחִינַת
 וְלָנוּ תִהְיֶה צְדָקָה הַנ"ל, כִּי שְׁמֵשׁ
 הִיא בְּחִינַת צְדָקָה כַּנ"ל: וַיִּזְרַח לָכֶם
 יְרֵאֵי שְׁמֵי שְׁמֵשׁ צְדָקָה; הֵינּוּ שְׁיַעֲקֹב
 עַל-יְדֵי הָאֵמֶת הִיָּה לוֹ כַּח לְהַמְשִׁיךְ
 וּלְהַזְרִיחַ לְעַצְמוֹ כֹּל הַצְּדָקוֹת, שֶׁהֵם
 בְּחִינַת שְׁמֵשׁ, וְזֶה: וַיִּזְרַח לוֹ הַשְּׁמֵשׁ
 - לוֹ דִּיקָא, בְּחִינַת וְלָנוּ תִהְיֶה צְדָקָה
 כַּנ"ל:

בְּגִמְרָא (יבְמוֹת צו): מַעֲשֶׂה שֶׁנַּחֲלָקוּ
 בְּבֵית-הַמִּדְרָשׁ, עַד שֶׁנִּקְרַע
 סִפְרֵ-תוֹרָה מִחֻמְתָּן. וְאָמַר: תָּמָה אֲנִי
 אִם לֹא יִהְיֶה בֵּית זֶה עֲבוֹדַת אֱלִילִים.
 נִמְצָא, שְׁעַל-יְדֵי מַחֲלָקַת נַעֲשֶׂה
 עֲבוֹדַת אֱלִילִים וְכְפִירוֹת. וְזֶה שְׁפָתוֹב
 (תְּהִלִּים קם): אֲשֶׁר חֲשָׁבוּ רְעוּת בְּלִב כֹּל
 יוֹם וְגוֹרוֹ מִלְחָמוֹת - שְׁעַל יְדֵי
 הַמְּלַחְמוֹת, הֵינּוּ מַחֲלָקַת, עַל יְדֵי
 חֲשָׁבוּ רְעוּת בְּלִב, עַל-יְדֵי-זֶה בָּאִים
 מַחְשָׁבוֹת רְעוּת, הֵינּוּ כְּפִירוֹת כַּנ"ל:
 וְהַתְּקוּן לָזֶה - לְמִסַּר הַמְּלַחְמָה לָהּ,
 שֶׁה' יִלְחֵם הַמְּלַחְמָה כַּנ"ל.
 וְזֶה בְּחִינַת שְׁתִיקָה, הֵינּוּ שְׁצָרִיךְ

תפילה עט

"חֲלִצְנִי יְהוָה מֵאֲדָם רַע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי. אֲשֶׁר חִשְׁבוּ רַעוּת בְּלִבְ כָּל יוֹם וַיְגוּרוּ מִלְחָמוֹת. כָּל הַיּוֹם דִּבְרֵי יַעֲצֹבוּ, עָלַי כָּל מַחְשְׁבוֹתֵם לְרַע", רבונו של עולם מריה דעלמא פלא, אתה יודע את עצם רבוי המחלקת שהתנברה בעולם עכשוו, ומחמת זה נופלים עלינו מחשבות רעות רבות מאד, בלי שעור וערף. ובעוונותינו הרבים עלי ידי עצם המחלקת באים מחשבות של כפירות על הפשרים שבדור, באשר גלית לנו עלי ידי חכמך הקדושים. ובגדל דלותנו וחלישותינו אין אנו יודעין שום עצה ותחבולה לעמוד נגד המחשבות רעות והבלבולים הרבים השוטפים עלינו בכל עת, ואין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, והננו משליכים עצמנו עליך לבר, בדרך נפקיד רוחנו, ואנו מוסרים כל המחלמה עליך לבר, ואתה תלחום בעדנו, כי אתה הוא איש מלחמה, כמו שכתוב: "יהוה איש מלחמה, יהוה שמו", ומו יעמוד נגדך. מלא רחמים חומל דלים, קרוב לקוראיו באמת, חוס וחמל עלינו וראה נא בענינו וריבה ריבנו, "ריבה יהוה את יריבי, לחם את לוחמי, החזק מגן וצנה וקומה בעזרתו", והלחם בעדנו נגד צוררנו, ויקים בנו מקרא שכתוב: "יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון". עזרנו פי עליך גשעננו דלו עינינו למרום יהוה, עשקה לנו ערבנו, ראה "כי אזלת יד ואפם עצור ועזוב". חננו אללהים פי שאפנו אנוש כל היום לוחם ילחצנו. ואנחנו לא גרע מה געשה פי עליך עינינו, עשה למענך ולא למעננו:

וּכְפָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לִתֵּן צְדָקָה הַרְבֵּה לַעֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְשִׁמְךָ לְכַד בְּלִי שׁוֹם שְׁקָרִים וּבְלִי שׁוֹם פְּנִיּוֹת, וּתְעוּרֵנוּ תְּמִיד לְקִיָּם מִצּוֹת צְדָקָה פְּרָאוּי פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּקִדְשֶׁה וּמְהֵרָה גְדוּלָּה בְּשִׁמְחָה וּבִטּוֹב לְכַב, וּתְצִיל אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ שְׁלֵא נִכְשַׁל לְעוֹלָם בְּעַנִּיִּים שְׂאִינִם הַגּוֹנִים, וְתִשְׁמְרֵנוּ מִצְדָּקוֹת הַרְעוּת שְׂאִינִם פְּרָצוֹנְךָ, וְתַחְמַל עֲלֵינוּ בְּחַמְלָתְךָ וְתִגַּן בְּעַדְנוּ וְתִצְלֵנוּ שְׁלֵא יִזְקוּ לָנוּ כָּלֵל הַצְדָּקוֹת הַרְעוּת שְׂאִינִם פְּרָצוֹנְךָ בְּאֵמֶת, הַגּוֹרְמִים מִה שְׁגוֹרְמִים.

אנא רחום, ברחמיך הרבים הצילנו ושמרנו מהם, ותתן פח להצדיקים אמתיים אנשי אמת שימשיכו לעצמם כל הצדקות שבעולם, העומדים מרחוק מעדורי אמת. ותעזרנו ברחמיך הרבים שנופה להכלל במדתו של יעקב אבינו עליו השלום, שהיה מדתו אמת, ונופה למדת אמת בשלמות. ותזכנו לעשות כל המצוות לפני יהוה אלהינו כאשר צונו, עם כל פריטיהם ודקדוקיהם, לשמך לבוד באמת, בלי שום פניה וכלי שום מחשבה זרה בשביל בני אדם חס ושלום. ונופה להיות היצנע לכת באמת, לדקדק בכל המצוות בינינו לבין קוננו, לעשותם בתכלית השלמות לשמך לבוד באמת לאמתו. ותעזרנו להתדבק ולהכלל בצדיקים אמתיים ובאנשים פשירים אנשי אמת. ויקים בנו מקרא שפתיב: "וצדקה תהיה לנו, פי נשמר לעשות את כל המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו, כאשר צונו", ונאמר: "וזרחת לכם וראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפייה", ונאמר: "תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם".

עזרנו עזרנו חננו חננו, הצילנו מריב לשונות, הצילנו ושמרנו שלא יזיק לנו כלל לעבודתנו המחלקת הגדולה שיש עכשו בעולם, ובפרט הקטגוריא שיש עתה בין התלמידי חכמים והכשרים שפדור, חוס וחמל עלינו שלא יזיקו לנו שום מחלקת לא בגשמיות ולא ברוחניות, ותגרש ותבטל כל המחשבות רעות מעלינו ומעל גבולנו, פי אין לנו שום עצה ותחבולה נגדם פי אם עליך לבוד אנו משליכים כל יחינו, ואתה תלחום בעדנו, כמו שפתיב: "יום אירא אני אליך אבטח, פי רבו משערות ראשי שונאי חנם, יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי, רבת צרוני מעעורי גם לא יכלו לי, על גבי חרשו חורשים האריכו למעניתם, יהוה צדיק קצין עבות רשעים. יבשו ויפלקו מבקשי נפשי יפוגו אחור ויחפרו חושבי רעתי. ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו. כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך, מציל עני מחוק מפנו ועני ואביון מגזלו". ראה דמעותי ואנחתי ואנקתי ומרירות לבבי וכליון עיני לישועתך האמתית, "אל תעזבני יהוה, אלהי אל תרחק מפני, חושע לעזרתי אדני תשועתי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי".

תורה רנב

כְּשֵׁישׁ אַחַדוֹת בֵּין הַצְּדִיקִים, אֵין
הַצְּדָקָה מְזַקֶּת, כִּי עַל פִּי
הַטֵּבַע כְּשֶׁנוֹתְנִין צְדָקָה, נַחֲסֵר מֵאֲתוֹ
מֵה שְׁנִתֵּן, אֲבָל עַל־יַדִּי הָאֲחַדוֹת שְׂבִין

הַצְּדִיקִים יוּכַל לִתֵּן צְדָקָה וְלֹא יַחֲסֵר
כָּלֵל. וְכֵן עַל־יַדֵּי זֶה יְכוּלִים שְׂיֵהִיָּה
לְהֵאָדָם מְסִירַת נַפְשׁ בְּאַמְתָּ, וְאַף עַל
פִּי כֵן לֹא יִזְיק לוֹ, וַיִּשְׁאַר בְּחַיִּים:

תורה רנג

דַּע, שְׁמַעוּט שְׁנָה הוּא מִמַּעַט תַּאֲוֹת
נֶאֱוָף, כִּי יֵשׁ אִשׁ בְּאָדָם מִתְּחִלַּת
הַתּוֹלְדָה, שְׁמַהֲאֵשׁ הַזֶּה בּוֹעֲרִין
בְּאָדָם כָּל הַתְּבַעְרוֹת שֶׁל כָּל הַתַּאֲוֹת,
וְגַם כָּל הָאֲכִילָה וְשִׁתְּיָה שְׁנוֹתְנִין
לְהַגּוּף, הָאִשׁ הַזֶּה הוּא מְכַלָּה וְשׁוֹרֵף
הַכֵּל. וְעַל יַדֵּי מַעוּט שְׁנָה, הָאִשׁ הַזֶּה
נַחֲלֵשׁ וְאֵין לוֹ כֹּחַ לְבַעַר, אֲךָ שְׂמִזִּיק
לְהַמּוֹחַ מַעוּט שְׁנָה. וְכֵן רַבּוּי שְׁנָה,
כְּשֶׁהֵאָדָם מְכַרִּיחַ עֲצָמוֹ לִישׁוֹן הַרְבֵּה,
גַּם זֶה מַחְלִישׁ וּמַמַּעֵט הָאִשׁ הַנִּלְלוֹ,
וְגַם זֶה מַזִּיק לְהַמּוֹחַ, רַק כְּשֶׁאָדָם יִשֵּׁן
בְּמִדָּה כְּרֵאוּי, אֲזִי תַאֲוֹת הַמַּשְׁגָּל

בְּתַקִּפָּה וְכַחַה, כִּי לֹא נַחֲלֵשׁ הָאִשׁ
הַנִּלְלוֹ: [כָּל זֶה שְׂמַעְנוּ מִתּוֹךְ
שִׁיחוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים, וְתִכֵּן כּוֹנְנָתוֹ בְּזֶה
לֹא בְּאֵר הַיִּטֵּב, אֲךָ כְּפִי מֵה שֶׁהִבְנִיתִי
מִשִּׁיחָתוֹ, הַפְּנִינָה שְׂאִין מוֹעִיל שׁוֹם
עֲצָה לְמַעַט תַּאֲוֹת נֶאֱוָף עַל־יַדֵּי אֵיזָה
תְּחַבּוּלָה, כִּי מַזִּיק לְהַמּוֹחַ, כִּי הִיָּה
אֶפְשָׁר לְהַחְלִישׁ הַתַּאֲוָה עַל־יַדֵּי
מַעוּט שְׁנָה אוֹ רַבּוּי שְׁנָה, אֲבָל שְׂנִיָּהם
מַזִּיקִים לְהַמּוֹחַ, עַל־כֵּן אֵין חֲכָמָה וְאֵין
עֲצָה כְּנֻגַד זֶה, רַק לְהַתְּחַזֵּק לְהִיָּוֵת
גְּבוּר לְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרוֹ, וְה' יַעֲזֵר לוֹ
לְסַלֵּק תַּאֲוָה זֹאת מֵאֲתוֹ]:

תורה רנד

הראות להדעת שידע מה ראה, פי לידע הדבר שראה זה תלוי בדעת, ולזה צריך קצת זמן, שישקה קצת הדבר הנראה לפני עיניו, בכדי שיבוא ויושיט כח הראות להדעת את הדבר הנראה, כדי שידע בהדעת מה ראה, ומחמת המהירות, לא ראה הדבר רק בכח הראות, אבל לא היה זמן להושיט הדבר להדעת, ועל-כן אינו יודע מה ראה, וכן האדם רואה בעיניו תמיד דברים גדולים (הינו מראות וחזיונות), אף שהוא כמו שמעבירין לפניו בהעברה בעלמא ובמהירות גדול, על פן אינו יודע מה ראה כנ"ל, והבין:

עינים הם דברים עליונים וגבוהים מאד, והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים, ואם היה האדם זוכה לעינים כשרים, היה יודע דברים גדולים רק ממה שעניו רואות, כי הם רואות תמיד, אף שאין יודע מה רואה. כמו למשל כשמעבירין דבר לפני עיני האדם בהעברה ובמהירות גדול, ואזי אין האדם יודע מה ראה, והנה אף שבשעה שהעבירו הדבר לפני עיניו, בודאי ראה אותו בראיה גמורה, עם כל זה אין יודע מה ראה, פי אף שעניו ראו הדבר בשלמות, עם כל זה מחמת המהירות לא היה פנאי בכדי שיביא

תורה רנה

בְּשֵׁהָאָדָם הוא מֵאָמִין בְּהַצְדִּיק בְּלִי שׁוֹם דַּעַת, אֶפְשָׁר לוֹ לִפְל מֵהָאֱמוּנָה, כִּי מֵאֱמוּנָה לְבַד אֶפְשָׁר לָא שְׂמִינָן גַּם בְּהַדְעַת, אֲזִי אִי אֶפְשָׁר לוֹ לִפְל: אֶפְשָׁר לָפְל; אֲכַל אִם יֵשׁ לוֹ גַּם דַּעַת,

תורה רנו

שֵׁם אַתָּה מְסַגֵּל עַל הַיָּם לְהַכְנִיעַ הַגְּלִים, וְהַסּוּד - בְּשׂוֹא גְלִיו אַתָּה תִּשְׁבַּחֶם (תהלים פט) (א):

תורה רנז

כִּי תבא בְּכֶרֶם רֶעֶף וְכוּ' (דברים כג). עַל פִּי מַעֲשֵׂה וְכוּ', שְׁהִנִּיחָה לוֹ אֱמוּ צְוֹאָה, שְׁמִי שְׂאִינוּ יְכוּל לְסַבְּלוֹ לֹא יִנִּיחֵנוּ לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ, וְאִם לֹאוּ יִצְטָרֵף לְעֶזֶר מֵהֶרְחֻקִים עַל הַקְּרוֹבִים אֲצִלוֹ וְכוּ' (וְיִתְבָּא בְּמָקוֹם אַחֵר). כִּי כְּשֵׁאֹכֵל יוֹתֵר מֵצָרְפוֹ, זֶה הַמֵּאֲכֵל מִזִּיק לוֹ, כִּי כָּל דְּבַר יֵשׁ לוֹ שְׂרֵשׁ שִׁישׁ לוֹ חִיוֹת מִמֶּנּוּ, כְּגוֹן הַסַּמִּים יֵשׁ לָהֶם חִיוֹת מִמֶּה שְׁהָאָדָם לֹקַח

לְהַחֲיוֹת עֲצָמוֹ, וְאֲזִי הוּא מוֹצִיא
הַחַיּוֹת שֶׁל הָאָדָם, וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא
מְזַיֵּק לְהָאָדָם, וּמַחֲמַת זֶה נִצְטָרְפִין
עִמּוֹ אֶפְלוּ שָׂאֵר הַמַּאֲכָלִים וּמְזִיקִים
לוֹ, וְזֶה: וְאֶכְלֶת כִּנְפֶשֶׁךָ שְׂבָעָךָ - לֹא
יֹתֵר. וְזֶה: וְאֶל פְּלִיךָ לֹא תִתֵּן, הֵינּוּ
שְׂאֵל תֵּאֱכַל יֹתֵר מִצָּרְכְּךָ, שְׂזֶה דוֹמָה
כְּנוֹתָן לְתוֹךְ הַכְּלִי, מֵאַחַר שְׂאִין צָרִיךְ
לוֹ כִּנְ"ל:

אוֹתָם לְרַפּוּאָה, וְכֵן הַמַּאֲכָלִים יֵשׁ
לָהֶם חַיּוֹת מְזֶה שֶׁהָאָדָם אוֹכֵל אוֹתָם
וּמְקַבֵּל חַיּוֹת מֵהֶם, מְזֶה יֵשׁ חַיּוֹת
לְהַמַּאֲכָלִים; אֲבָל כִּשְׂאוּכֵל יֹתֵר
מִצָּרְכוֹ, אִין לְזֶה הַמַּאֲכָל מִמִּי לְקַבֵּל
חַיּוֹת, מֵאַחַר שְׂאִין הָאָדָם צָרִיךְ אֵלָיו,
וְהוּא דוֹמָה כְּאֵלוֹ הַנִּיחּוֹ הָאָדָם לְתוֹךְ
כְּלִי, שְׂבֹדָאִי אִינוּ מְקַבֵּל חַיּוֹת מִשָּׁם,
וְעַל כֵּן הַמַּאֲכָל מְבַקֵּשׁ לוֹ חַיּוֹת

תורה רנה

עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם (תהלים קיט): רַבִּים רוֹדְפִי
וְצָרִי, מֵעֲדוֹתֶיךָ לֹא נְטִיתִי - שְׂאֵךְ
שְׁהִיָּה עֲלֵי מַחֲלַקַת רַבִּים, עִם כָּל זֶה
לֹא נָטָה מִדֶּרֶךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

כְּשִׁישׁ מַחֲלַקַת עַל הָאָדָם, יְכוּלִים
לְהַטּוֹת אוֹתוֹ מִדֶּרֶךְ הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, וּלְהַפִּילוֹ מִמִּדְרָגָתוֹ, חַס
וְשָׁלוֹם. וְזֶה שֶׁהַתְּפָאֵר דּוֹד הַמֶּלֶךְ

תורה רנט

שְׁעָשָׂה, אֲזִי גַם הַשְּׂכִינָה כְּנִגְדּוֹ
מִפְּרֶשֶׁת לְפָנָיו שִׁיחָתָה וְצִעְרָה
וּמִתּוֹדָה וּמִתְחַרֵּט עַל גְּדֵל הַפְּגָמִים

מִתְבּוֹדֵד וּמִפְּרֶשׁ שִׁיחָתוֹ
וְצִעְרוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
וּמִתּוֹדָה וּמִתְחַרֵּט עַל גְּדֵל הַפְּגָמִים

בנשמתו, פגם אצלה גם כן כביכול, האמירך וכו'. והיא מנחמת אותך וזה בחינת (דברים כו): את ה' האמרת וה' שתבקש תחבולות לתקן כל הפגמים:

תורה רס

ונעשה יחוד, פידוע. ולפעמים בא לצרף זה הריגה, חס ושלוש, שנהרגין, חס ושלוש, כמה וכמה נפשות מישראל, כדי שיהיה יחוד על-ידי נפשותיהם העולות למעלה, כי לפעמים צריכין אל היחוד הרבה נפשות מאד, חס ושלוש, על כן בא הריגה, חס ושלוש: וכן על-ידי אבדת השם, הינו המפרסם, דהינו שיש אחד שהוא מפרסם ואינו מפרסם, דהינו שהוא מפרסם בפי כל והכל מדברים ממנו, ואף-על-פי-כן אינו מפרסם, כי אינו חשוב כלל. ויש אחד שאינו חפץ בזה, רק שאבד את המפרסם, דהינו אבדת השם, שהיא הנפש, דהינו אף-על-פי שאין רצונו שלא יהיה מפרסם, אף-על-פי-כן אבד אותו, כמו שאדם אובד דבר שלא ברצונו, דהינו שאבד את השם, שהוא בחינת מפרסם שיש לו שם בעולם. אבל יש אחד שעושה זאת ברצונו ובדעתו, שמוסר את נפשו

השם הוא הנפש, כמו שמבאר בהתורה "היכל הקדש"

(בסימן נט), עין שם. בבחינת (בראשית ב):

נפש חיה הוא שמו, עין שם. ויש בבחינה זו מסירת נפש. פי יש עשרה הרוגי מלכות, שמסרו נפשם על קדוש השם, בשביל יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, פידוע, שעקר היחוד על-ידי מסירת נפש, והם ראו באותן הדורות, שאי אפשר לתקן ולעשות יחודים למעלה כי אם על ידי נשמותיהם, על כן מסרו נפשם על קדוש השם, כי כשהנפשות עולות למעלה על-ידי מסירת נפש, אזי הם חוזרים להשכינה, פי משם יצאו, פי ישראל הם חלק אלוה ממעל ממש, שהם חלקי השכינה ממש, בבחינת: העמסים מני בטן (ישעיה מו); וכשהם חוזרים להשכינה, אזי השכינה מתפארת: חזי כמה ברא קאתינא לגבך (זוהר ויקרא דף יג), ואזי מתעורר השתוקקות עליון.

זה בכונה, כי הוא בחינת מסירת נפש ממש, כי השם הוא הנפש כנ"ל, וגם יש לו שפיכות דמים מזה כנ"ל, והוא מציל את ישראל בזה ממה שהיה ראוי לבוא עליהם, חס ושלום, בשביל היחוד כנ"ל, ועל-ידי מסירת שמו שהוא נפשו כנ"ל, הוא מציל אותם כנ"ל:

על קדוש השם, דהינו המפרסם ש'לו, שהוא בחינת שם כנ"ל, שהוא בחינת נפש כנ"ל, ומחמת זה אף-על-פי שהוא מפרסם, אף-על-פי-כן אינו מפרסם כלל, כי אדרבא, הוא להפך, כי הכל דוברים עליו ובודים עליו כזבים שלא עלה על דעתו, ויש לו שפיכות דמים ממש מזה, ועושה

תפילה קמד

"אלהים בשמך הושעני ובגבורתך תדינני. למען שמך יהוה תחניני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. לא לנו יהוה לא לנו, כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך. ואתה אלהים יהוה עשה אתי למען שמך כי טוב חסדך הצילני". רבנו של עולם רבנו של עולם רבנו דעלמא פלא, אלהי כל הצדיקים אלהי (פל) ישראל למדנו והורנו מה נעשה עתה. איך נצעק עתה איך נתפלל ונתחנן עתה [אחרי אשר כבר יצאה הגזירה ליקח בני ישראל לחיל למלחמה, וכבר נתקיימה הגזירה רעה ונתפסו כמה נפשות ישראל ונמסרו בידיהם כתוא מכמר, וכבר גלחו פאת ראשם וזקנם ומענים אותם בכמה מיני עינוים בנוף ונפש, וכמה דמועות ודמים נשפך מהם ומקרוביהם ומשאר בני ישראל על זה, אוי לעינים שכך רואות אוי לאזנים שכך שומעות]. אוי לנו על שבנו, נחלה מפותינו, אוי מי יעמד בעדנו. אוי לי וי לי כי לפי קשה באבן אשר אני יכל עדן להתאוות לאכילה ושתיה ושארי תאוות, אוי מה אומר מה אדרב מה אצטרק שגם בעת צרה ומצוקה פואת ופחדים פאלה רחמנא לצלן, עדן איני זוכה לשוב אלך פראוי, ועדן נדמה לי כאלו איני בדי חס ושלום. אוי אוי, אוי ואבוי, אוי לי על צרות נפשי אוי לי על צרות ישראל, אוי לי וי לי כשאני מרגיש מעט בלבי מרירות הצרה, אוי ומר לי כשאני מרגיש בלבי כלל צרות ישראל, כי אני רואה רחוקי ממך כל כך וקשיות

לבי ובלבול דעתי עד שאיני מרגיש בלבי צרות ישראל וקשות וגדולות פאלה, צרות בכלל ובפרט על כל אחד ואחד מישראל בגוף ונפש וממון, אשר היה ראוי שיהיו נמאסים כל התאוות וכל עסקי עולם הזה לגמרי אם היינו מרגישים הצרות בלבנו היטב אוי אוי היכן אני בעולם אוי אוי לנו מה שהגיע לנו במינו. אוי אוי אוי איך לוקחין קול ודבור פנה לשאג ולצעק ולהתחנן על צרות פאלה. אוי אוי מה נאמר מה נדבר ומה נצטדק.

רבונו של עולם רחמן מלא רחמים, רחם על דור העני הזה התרצה והתפייס לדור עני פי אין עזרה. ראה ענינו ועמלנו פי אין לנו על מי להשען פי אם עליך אבינו שבשמים, ועל כח וזכות אבותינו ורבותינו הקדושים אשר בארץ הקודש. עשה למענם ולמען הרועים על שם קדשך, ובפרט למען עשרה הרועי מלכות שהם רבי עקיבא וחבריו שנהרגו על קדשת שמך בים־זרים ומרים, וענויים גדולים מאד, ויצאה נשמתם בקדשה ובטהרה על קדוש שמך. וזכר את כל ההרועים הקדושים שנהרגו על קדשת שמך בענויים קשים ומרים מיום החרבן עד הנה. וזכר את המסירת נפש בכל יום ובכל עת של הצדיקים האמתיים אשר מסרו נפשם באמת בכל עת ובכל יום על קדוש שמך, ובפרט המסירת נפש באמת של גדולי הדור בחירי הצדיקים אשר מסרו שמם שהוא נפשם, על קדוש שמך. ובטלו כבודם, ומסרו שמם ופרסומם וקבלו על עצמם כל הבזיונות שבועולם ובושות וחרפות ושפיכות דמים הרבה והכל למען שמך ולמען ישראל עמך, כדי לכפר על בני ישראל, ולהצילם מפל הגזרות ומפל הצרות.

רבונו של עולם ידעת פי אין בי כח ודעת לסדר תפילתי פראוי לפניך על צרות ישראל גדולות וקשות פאלה ובפרט בענין הנזרא הזה של מסירת שמם ופרסומם של הצדיקי אמת שהוא מסירת נפש ממש אשר הם דברים גנוזים וצפונים ונסתרים מאד. אבל אתה יודע מה געשה עתה עמנו בידורות האלה, הן בכלל ישראל הן בפרטיות מה שנעשה עם כל אחד ואחד מישראל בכל יום ויום. ואתה יודע את כל מעשי הצדיקי אמת העוסקים עתה בתקוננו, את כל הגדולות והנוראות אשר הם עושים בשבילנו להמתיק כל הדינים וכל הגזרות מעלינו ולהצילנו מפח פל אויבינו להושיענו מפל צרותינו. חמל נא חוס נא ורחם והושיעה נא לנו עתה בכחם וזכותם בעת צרה הגדולה והקשה הזאת. לפדנו איך לסדר תפלות ותחנונות ובקשות וצעקות וישועות וזעקות לפניך על גזרה הרעה הזאת לבטלה מאתנו, ולבטל כל שארי הגזרות שרוצים לגור חס ושלום. אוי מה היה

לנו בדור העני הזה, אוי אוי מה נעשה להיכן נברח (גינואלד רבנו של עולם וואס טוהט מען, גינואלד גינואלד אוי אוי ביטער זיער ביטער, מען ווייסט גאר נישט וואס צו רעדן, דאס הארץ איז זייער פארשטיינערט):

רבנו של עולם רבנו של עולם למען שמך עשה ולא לנו. ראה עמידתנו דלים ורקים. חוסה על כבוד שמך, הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלם בגוים, פי העפוי"ם מתלוצצים מאתנו בכל יום ואומרים בכל עת איה אלהיכם. "ברצח בעצמותי חרפוני צוררי, באמרם אלי כל היום איה אלהיך". יהוה מלא רחמים רחם עלינו וקבל תחנונינו. עננו יהוה עננו כי בצרה גדולה אנחנו, צרה גדולה אשר פמדה לא נהייתה וכמוהו לא תוסיף. רחם עלינו למען שמך פי אין בנו כח לרצותך, רק בשמך באנו אליך. אתאנו על שמך, יהוה עשה למען שמך. "הושיענו אלהי ישענו, וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך, והצילנו וכפר על חטאתנו למען שמך". חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה עמך ישראל ברחמים, ברוך אתה שומע תפלה:

תורה רסא

כלל גדול בעבודת השם, שאריכין מממש בכל יום להתחיל מחדש: (ועין ענין זה עוד בכמה מקומות בספרי רבנו ז"ל, כמה צריך האדם להתחזק בעבודת ה', ולבלי לפל משום דבר שבעולם, רק להתחיל בכל פעם מחדש. עין היטב בענין זה, ויערב לך לעד.)

בשנופל אדם ממדרגתו, ידע שמן השמים הוא, כי התרחקות - תחלת התקרבות, על-פן נפל, שיתעורר יותר להתקרב להשם יתברך. ועצתו - שיתחיל מחדש לכנס בעבודת השם, כאלו לא התחיל עדין כלל מעולם. וזה

תורה רסב

רש"י שם): מבכי נהרות חבש; שעל-ידי
הבכי מתקן נהרות, ומשם שותין די
ספוקם כל הקלפות וסטרא אחרא.
ואחר-כך, כשעושה נהרות מחדושין
דאורייתא שמחדש אחר-כך, אזי יכול
להמשיכם רק למקומות שצריך,
שלא ישתו ממנו זרים. ועל-כן חבור
ההלכות והחדושין נקרא **מסכת**, זה
בחינת (תהלים קב): וְשָׁקוּי בְּבִכֵי
מִסְכְּתֵי; שצריך למסך המשקה
בבכי, כי צריך לבכות מקדם פנ"ל.
וזה בחינת (תהלים קלו): על נהרות בבלי,
שם ישבנו גם בכינו - זה בחינת
תלמוד בבלי, שנעשה אצל
הישיבות, שמהם נעשין נהרות פנ"ל.
וזהו: גם בכינו - כי צריך לבכות
מקדם, בבחינת: וְשָׁקוּי בְּבִכֵי
מִסְכְּתֵי, פנ"ל:

דע, שעל-ידי התחדשות התורה
נעשה נהרות, כי כשמתחיל
לחדש בתורה, אזי מתחיל לנבט
מעין, בבחינת (יואל ד): ומעין מבית ה'
יצא, שהוא השכל, כמו שכתוב (משלי
כד): בַּחֲכֵמָה יִבְנֶה בַּיִת. וזה המעין
בתחלה הוא צר וקטן, ואחר-כך
מתרחב ומתפשט יותר ויותר, עד
שנעשה ממנו נהרות, והכל באים
לשתות מאלו הנהרות. על כן מי
שרוצה לחדש חדושין דאורייתא
שיש בהן ממש, הוא צריך לבכות
מקדם, כי כשנעשין נהרות הנ"ל
והכל באים לשתות מהם, אזי יבואו
גם כן קלפות וסטרא אחרא, חס
ושלום, לשתות גם-כן משם, על-כן
צריך לבכות מקדם, ואזי עושה על-
ידי הבכי נהרות, בבחינת (איוב כח, עיין

תורה רסג

הקדחת, רחמנא לצלן, שהוא אש ומים, חמימות וקרירות. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (באבות דר' נתן פ"א ובתנא דבי אהו פל"א שם איתא לשון זה): בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון: ואכלת את עשב השדה, נזדעזעו איבריו. אמר: אני וחמור נאכל באבוס אחד. נזדעזעו איבריו, זה בחינת חלי הקדחת, שבא עלי ידי אכילת עשב השדה, עלי ידי מאכל בהמה פנ"ל. וזה שאמרו: פיון ששמע בזעת אפך תאכל לחם נתישבה דעתו, כי חלי הקדחת זה בחינת פגם הדעת, כי עקר הדעת הוא על ידי חבור אש ומים, וזה: פיון ששמע בזעת אפך וכו', כי רפואת החלי הנ"ל הוא עלי ידי זעה, ועלי ידי זעה נתישבה דעתו - הוא בחינת מה שנתרפא מחלי הנ"ל, שהוא שלמות הדעת פנ"ל:

דע, שחלי הקדחת, רחמנא לצלן, בא עלי ידי מה שאדם אוכל אכילה יתרה, פי כשאוכל יותר ממה שצריך הוא בחינת מאכל בהמה, כי גדר האדם לאכל רק כפי מה שצריך, וכשאוכל יותר הוא מעשה בהמה, שאוכלת ולועסת כל היום, ועלי ידי זה בא קדחת, רחמנא לצלן. וכן כשנזדמן להאדם בתוך מאכלו ניצוצות, שלא נתבררו עדין ממאכל בהמה למאכל אדם, עלי ידי זה בא גם כן חלי הנ"ל. (אם לא מי שהוא אדם גדול מאד שיכול לדלג מדרגה שלמה, ולהעלות המאכל למעלת מדרב), כי כשאוכל מאכל בהמה פנ"ל, נמצא שיוצא מגדר אדם לגדר בהמה. וזה בחינת (תהלים סו): הרפבת אנוש לראשנו; הינו שגדר אנושי למעלה ממנו, כי הוא למטה מגדר אדם, כי ירד לגדר בהמה פנ"ל, אזי באנו באש ובמים - זה בחינת חלי

תפילה קנא

שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹר שְׁאֲרֵית יִשְׂרָאֵל, וְאֵל יִבָּא שׁוֹם חוֹלָאֵת וְכָאֵב וּמְכֹאֵב עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, מְלֵא רַחֲמִים רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּכָל עֵת שְׁלֵא נֹאכַל יוֹתֵר מִהַהֲכִרַח כְּלָל רַק נִזְכָּה שְׁתַּהֲיֵה אֲכִילָתְנוּ וְשִׁתְּיָתְנוּ בַּמִּדָּה וּבְכֹזֶקֶל וּבְכֹשׁוֹרָה, שְׁלֵא נֹאכַל שׁוֹם אֲכִילָה יִתְּרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵאֲכַל בְּהֵמָה, וְכֵן תַּצִּילֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ שְׁלֵא יָבֵא לְתוֹךְ פִּינוּ שׁוֹם מֵאֲכַל שְׁלֵא נִתְּבַרֵר עֲדוֹן מִמֵּאֲכַל בְּהֵמָה לְמֵאֲכַל אָדָם. חוּסָה עָלֵינוּ כְּרַב רַחֲמִיךָ וְהִיָּה בְּעִזְרוֹנוּ וְשִׁמְרֵנוּ בְּכָל עֵת שְׁתַּהֲיֵה אֲכִילָתְנוּ רַק מֵאֲכַל אָדָם לְבָד, וְלֹא שׁוֹם מֵאֲכַל בְּהֵמָה כְּלָל. וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה שְׁתִּשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִיְּנֵי חֲלָאִים, וּבִפְרֵט מִחֲלֵי הַקִּדְחַת רַחֲמָנָא לְצִלָּן, שְׁבִיבָה עַל יְדֵי שְׂאוּכְלִין אֲכִילָה יִתְּרָה חֵם וְשְׁלוֹם שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵאֲכַל בְּהֵמָה, אוֹ עַל יְדֵי שְׂאוּכְלִין מֵאֲכַל שְׁלֵא נִתְּבַרֵר עֲדוֹן לְמֵאֲכַל אָדָם, שֶׁהוּא גַם בֵּן בְּחִינַת מֵאֲכַל בְּהֵמָה.

רַחֵם מְלֵא רַחֲמִים, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כִּמָּה פְּגָמִים וּמְכֹשׁוּלוֹת בָּאִים עַל יְדֵי רְבִיּוֹ אֲכִילָה וְשִׁתְּיָה, וְכִמָּה חֲלָאִים בָּאִים עַל יְדֵי זֶה רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וּבִפְרֵט חֲלֵי הַקִּדְחַת שְׁנַתְפַּשְׁטָה עִתָּה מְאֹד, יְהוּהּ יִשְׁמְרֵנוּ מֵעַתָּה. רַחֵם עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְעָלֵי וְשִׁמְרֵנִי תָמִיד שְׂאוּהָרָה מֵעַתָּה, וְאֲשׁוֹר אֶת נַפְשִׁי לְבִלִי לְאֲכַל שׁוֹם אֲכִילָה יִתְּרָה כְּלָל, וְאַתָּה תִּגַּן בְּעִזְרוֹנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמִיךָ שְׁלֵא יָבֵא לְתוֹךְ פִּינוּ שׁוֹם מֵאֲכַל שְׁלֵא נִתְּבַרֵר לְמֵאֲכַל אָדָם, בְּאִפְּן שְׁתַּצִּיל אוֹתִי וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִיְּנֵי חֲלָאִים, וּמִכָּל מִיְּנֵי מִצּוֹת וּמְכֹאֵבוֹת וּמְחֹשִׁים וּבִפְרֵט מִחֲלֵי הַקִּדְחַת. וְתִרְחַם עַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַל כָּל מִי שְׁכַבֵּר הַגֵּיעַ עָלָיו חֲלֵי הַקִּדְחַת רַחֲמָנָא לְצִלָּן (וּבִפְרֵט עַל פְּלוּנֵי בֵן פְּלוּנֵי) וְתִשְׁלַח לָהֶם מְהֵרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף בְּתוֹךְ שְׁאָר חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל. וְתִסַּבֵּב בְּרַחֲמִיךָ הַרְבִּים וְתִשְׁלַח עֲלֵיהֶם זַעַה טוֹבָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְיַשֵּׁב דַּעְתָּם וְיִתְמַזְגוּ הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁהֵם כַּח הָאֵשׁ וּמִיָּם שֶׁבָּהֶם בְּמִזְגֵי הַשְּׁוּהָ וְלֹא יִתְעַרְבוּ וְלֹא יִתְבַלְּבוּ עוֹד. וְלֹא יִתְנַבֵּר זֶה עַל זֶה כְּלָל, בְּאִפְּן שְׁתַּצִּיל אוֹתָם

ואת כל ישראל מרבוי קרירות וחמימות ורעידת האיברים של חלי הקדחת רחמנא לשזבן, ויזפו כלם לרפואה שלמה, ויתישב דעתם בשלמות באמת.

ונזכה כלנו עמך בית ישראל לעסק בתורתך ועבודתך באמת תמיד בדעת שלם כל ימי חינו עד שנוכה להפיר אותך באמת, ולעבדך בלב שלם ובשוב הדעת בקדשה ובטהרה מעתה ועד עולם. שומר עמו ישראל לעד, שמרנו תמיד מפל דבר רע בגשמיות וברוחניות ויקים פי מקרא שכתוב: "יהוה ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם", אמן:

תורה רסד

האנשים על הנשים, הנאמר בנדבת המשכן (שמות לח). הינו בחינת זיוג שנעשה עלידי הצדקה של נדבת המשכן כנ"ל. ועל פן פשנותן לעני שאינו הגון, אזי אדרבא הוא נפגם יותר, כי חוזר ומשפיע למקום שאינו צריך. ועין במקום אחר (לעיל בסי' לא, ובסי' נד), שמבאר גם פן שצדקה הוא תקון הברית:

צדקה היא תקון הברית. כי פגם הברית הוא, כי הוא היה צריך להשפיע בקדשה למקום שצריך להשפיע, והוא סלק ההשפעה משם, והמשיכה, חס ושלום למקום אחר, ועל-פן התקון עלידי הצדקה, שעל-ידי-זה חוזר ומשפיע לשם, אל הקדשה, ועל-ידי-זה נתתקן. וזה בחינת: ויבואו

תפילה קנב

מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה חדשות, בעל מלחמות זורע צדקות, מצמיח ישועות, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, עשה עמי צדקה וחסד, וזפני לתן צדקה הרבה לעניים הגונים באפן שיהיה לי תקון גדול לפגם הברית שפגמתי נגדך בלי שעור.

רבוננו של עולם אתה יודע כמה וכמה הרחקתי השפע מהקדשה על ידי פגם הברית והמשכתי למקום שהמשכתי רחמנא לצלן, למקומות אשר לא נתן להזכר ופגמתי כמו שפגמתי אשר אי אפשר לשער, אשר התקון לזה הוא צדקה לעניים הגונים דוקא שעל ידי זה חוזרים וממשיכים השפע אל הקדשה. אבל איך זוכין לזה כי רבו המניעות מאד של מצות צדקה הן מחמת רע לבבנו וחסרון הפתוחון והאמונה, וגם פשטנותגברים ומשברים אכזריות שפלב ונותנים צדקה אין אתנו יודע עד מה מי הוא העני ההגון באמת אשר על ידו נזכה להמשיך השפע אל הקדשה ולתקן פגם הברית על ידי זה.

על כן באתי לפניך בעל הרחמים בעל הצדקה והחסד חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח, אשר אתה עוסק בתקוני בכל עת, שתחום ותחמול עלי, ותפני ברחמיך הרבים לתן צדקה הרבה לעניים הגונים עניים פשרים באמת העוסקים בתורה ובעבודת יהוה באמת, ותשמרני ותצילני מלתן צדקה לעניים שאינם הגונים. אתה לבד תשמרני ברחמיך מלהפשל בהם חס ושלום כי גלוי וידוע לפניך שאין בנו דעת לשמור מהם רק אתה לבד יודע את לבב כל בני האדם ומבין אל כל מעשיהם, אתה יודע רוי עולם ותעלומות סתרי כל חי, חוס וחמל עלי ועשה עמי פגדל ונפלאות חסדיך העצומים, ותסבב סבות לטובה בכל עת, באפן שתזמין לי עניים הגונים באמת לזכות בהם. ותעזר ותחזק את לבבי לתן להם צדקה הרבה בכל טוב, בסכר פנים יפות; ואזכה להוסיף בכל פעם להרבות בצדקה וחסד, ולילך לקבץ נדבות מעמד ישראל להחזיק עניים העוסקים בתורה ותפלה באמת.

פי כּבֵר הוֹדַעְתָּנוּ שְׂאִין שׁוּם אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל פֶּטוּר מִמּוּצוֹת צְדָקָה אֲפִלוּ הֶעֱנִי שְׂבִיִּשְׂרָאֵל. אֲבָל אַתָּה יוֹדֵעַ קִשְׁיוֹת לִבְנֵינוּ, וְאִיךָ מִתְנַבְּרִים הַמוֹנְעִים וְהַלְבּוּלִים אֲפִלוּ עַל גְּדוּלֵי הַעֲשִׂירִים מִלִּתֵּן צְדָקָה עַד אֲשֶׁר הוֹלְכִים מְעוֹלָמָם, וּמְאוּמָה לֹא יִשְׂאוּ בְיָדָם. מִכָּל שֶׁבֶן קִטְנֵי הָעוֹרֵף אֲשֶׁר פִּרְנִסְתָּם מִצְמַצְמָת אֲשֶׁר רַבּוּ הַמְּנִיעוֹת וְהַלְבּוּלִים מְאֹד מִמּוּצוֹת צְדָקָה, בְּפִרְט לְזָכוֹת פְּעֻנִים הַגּוֹנִים.

עַל בֶּן אִין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעוֹן פִּי אִם עֲלִיד אֲבִינוּ שְׂבִשְׂמִים, בְּזָכוֹת וּכְח הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׂאִינוּ גִשְׁעָנִים עֲלֵיהֶם בְּכָל דְּבָר, אֲלִיד שְׂטַחְתִּי אֶת כַּפֵּי עֵינֵי תְלוּיּוֹת אֲלִיד לְבַד פִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כִּמָּה וְכִמָּה תִּקְוִיִּים אֲנִי צְרִיד בְּשִׁבִיל תִּקְוִן הַבְּרִית אֲשֶׁר פִּגְמַתִּי בּוֹ הַרְבֵּה וְאֲנִי רְחוֹק מִכָּלֵם מְאֹד, רַק עַל רַחֲמֵיךָ הַרְבִּים אֲנִי בּוֹטַח וְעַל חֶסֶדְךָ אֲנִי גִשְׁעוֹן, שְׂאִתָּה תִּסְבֵּב סְבוֹת לְטוֹבָה בְּרַחֲמֵיךָ וְתִזְכְּנִי לְתַקֵּן אוֹתִי בְּכָל הַתִּקְוִיִּים, וְתוֹשִׁיעֵנִי לְתֵן צְדָקָה הַרְבֵּה לְעֵנִים הַגּוֹנִים הַרְבֵּה, וְלַעֲסַק בְּצְדָקוֹת לְעוֹרֵר לֵב אַחֲנֵנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מֵהֶם צְדָקוֹת הַרְבֵּה בְּכָל עַת לְהַחְזִיק יְרֵאֵי יְהוָה הָאֲמִתִּיִּים, בְּאִפְנֵי שְׂאֻכָה לְתַקֵּן הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּאִמָּת, וְלֹא אֲעוּל בְּכַסּוּפָא קַמְדֵּי. "יְהוָה יְגַמֵּר בְּעַדֵּי יְהוָה חֶסֶדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יְדִידְךָ אֵל תִּרְף. יְהוִי לְרִצּוֹן אֲמִרֵי פִי, וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי" אָמֵן.

תורה רסה

טעם על שְׂבִירַת כָּלִי חָרָס בְּשַׁעַת הַתַּקְשָׁרוֹת הַשְּׂדוּף, פִּי (כָּל) אֵלוֹ נְשָׁמוֹת שֶׁל הַזּוּג הֵם לְמַעְלָה אַחַד^(א), אֲךָ לְמִטָּה הַהִתְקַשְׁרוֹת וְהַהֲתַאֲחָדוֹת שֶׁלָּהֶם הוּא בְּהַעֲלָם, כִּי אִין יוֹדְעִין מֵהַהֲתַאֲחָדוֹת שֶׁלָּהֶם עַד הַשְּׂדוּף, וְאִזִּי נִתְגַּלָּה הַהִתְקַשְׁרוֹת

שֶׁלָּהֶם, שְׁהִיָּה עַד עֵתָה בְּהַעֲלָם. אֲךָ זֶה הַהֲתַגְלוֹת שֶׁל הַהִתְקַשְׁרוֹת שְׂנִתְגַּלָּה בְּעַת הַתְּנָאִים, הוּא בְּבַחֲנִית: וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב (יחזקאל א); כִּי בְּשַׁעַת הַשְּׂדוּף נִתְגַּלָּה הַהִתְקַשְׁרוֹת, וְתַכְּף וּמִיד נִתְעַלָּם, כִּי אַחֲר־כֵּן נִתְפַּרְדִּין וְנִתְרַחֲקִין, כִּי עַדִּין

(א) עֵיין זוּהַר לך-לך פה ע"ב ובדצ"א ובוהר תוריע מג. ובשפע טל שער ג' פ"ד.

ששׁוֹבְרִין כְּלֵי חָרֶס, שֶׁהוּא רַק לְפִי שְׁעָה. וְעַל כֵּן בְּשַׁעַת הַתְּקַשְׁרוֹת הַשְּׂדוּף שָׂאז אֹר הָאֲחָדוֹת שְׁלֵהֶם נִתְגַּלָּה בְּבַחֲיִנַת רְצוּא וְשׁוֹב כִּנְ"ל, עַל־כֵּן שׁוֹבְרִין כְּלֵי חָרֶס, זֶה מְרַמֵּז עַל סוּד: וְהַחֲיוֹת רְצוּא וְשׁוֹב כִּמְרָאָה הַבְּזָק כִּנְ"ל. (וְעֵינֵינוּ עוֹד טַעַם עַל זֶה לְעֵיל בְּסִימָן ס', וּבְלִקוּטֵי תַנְיִנָא בְּסוּפּוֹ):

היא אסורה עליו עד החפּה. נמצא שבשעת השדוף נתגלה אור האחדות שלהם שהיה עד עתה בהעלם, ותכף ומיד נתעלם כנ"ל, בבחינת: והחיות רצוא ושוב כנ"ל. ובשביל זה שוברין כלי חרס בשעת התקשורת השדוף, כי פתיב (שם): והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק, פרוש: כאור היוצא מן החרסין; דהינו הניצוץ שיוצא בשעה

תורה רסו

הבהמה יונקת מדדי בהמה שהם למטה ועל כן כשפוגם במצות סכה, אזי נופל מבחינות דדי אדם, שהם במקום בינה, בחינות סכה, ואזי נופל לבחינת דדי בהמה, ויונק משם, נמצא שיונק משפּע של הבהמה, ועל כן יונק את חיותם, ועל ידי זה הם מתים, על ידי שנוטל מהם את השפּעתם, ולפי הפגם שפגם בסכה כן הוא נפילתו, וכן נוטל את השפּע של הבהמות, וכמו כן גורם מיתות הבהמות והחיות, וזהו בחינת: ולמקנהו עשה סכות (בראשית לג) - כי הסכה הוא בשביל מקנהו כנ"ל:

דע, שמיתות בהמות וחיות בלא זמנו, הוא על־ידי שאינו נזהרין במצות סכה פראוי, כי סכה בחינות אמא דמספכא על בנין (תיקונים דף ג), בחינות: אם לבינה תקרא (משלי ב). וזהו בחינות ההבדל שבין גדר אדם לגדר בהמה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות י): ברכי נפשי את ה' ואל תשכחי כל גמוליו - שעשה לה דדים במקום בינה, אבל הבהמה יונקת מדדי בהמה למטה, וזהו ההפּרש שבין גדר אדם לבהמה - שהאדם יונק מדדי אדם, שהוא במקום בינה, בחינות אם לבינה תקרא, בחינות סכה; אבל

וְזָה בְּחֵינַת: וְיַעֲקֹב נָסַע סְפוֹתָהּ וַיִּבֶן
לוֹ בַּיִת (בראשית שם), כַּנִּל:

וְזָה בְּחֵינַת שְׁבוּעוֹת, כִּי שְׁבוּעוֹת
וְסֻפּוֹת הֵם אֶחָד, כִּי הַתּוֹרָה
יוֹצֵאת מִבֵּינָה שְׁהִיא בְּחֵינַת סֶפֶה,
כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (משלי א): וְאֵל תִּשָּׁשׁ תּוֹרַת
אִמְךָ, בְּחֵינַת אִם לִבְיָנָה, שְׁהוּא
בְּחֵינַת סֶפֶה כַּנִּל:

וְעַל כֵּן תִּכְפֹּף אַחֲרֵי סְפוֹת הוּא שְׁמַחַת
תּוֹרָה, כִּי מִבְּחֵינַת סֶפֶה
מִשָּׁם יוֹצֵאת הַתּוֹרָה. נִמְצָא עַל יַדֵּי
שְׁנַכְנְסוּ בַּסֶּפֶה, נַעֲשִׂים בְּעֶצְמָם
בְּבְחֵינַת הַתּוֹרָה, כִּי מִשָּׁם יוֹצֵאת
הַתּוֹרָה כַּנִּל, וְאֵז מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה,
שְׁהוּא בְּרֵאשִׁית, בְּחֵינַת בַּיִת, הֵינּוּ
בַיִת דְּבְרֵאשִׁית, בְּחֵינַת: וְיַעֲקֹב נָסַע
סְפוֹתָהּ וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת כַּנִּל. וְזָהוּ
בְּחֵינַת סוּוֹן^(א), שְׁאֵז הוּא זְמַן מִתֵּן
תּוֹרָה, רֵאשִׁית־תּוֹבוֹת: וְיַעֲקֹב נָסַע
סְפוֹתָהּ וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת וְכוּ', כַּנִּל^(א):

גַּם הָעוֹסְקִין בְּבִנְיָן, מִזִּיק לָהֶם, כְּמוֹ
שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
(סוטה יא): כֹּל הָעוֹסֵק בְּבִנְיָן מִתְמַסְפֵּן;
כִּי צָרִיךְ לְבָנוֹת הַבַּיִת בְּחֻקָּהּ וּשְׂכָלָהּ,
וְאֵז אֵין מִזִּיק לוֹ הַבִּנְיָן, וְאֵז רְאוּי לוֹ
לְבָנוֹת בַּיִת, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (משלי כד):
בְּחֻקָּהּ יִבְנֶה בַּיִת וּבִתְבוּנָה יִתְכַוֵּן,
וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ^(א), (כִּי יֵשׁ לוֹ
מְקוֹם לְהַכְנִיס הַשְּׁפָע). אֲבָל כְּשֶׁבֹנֶה
בְּלֹא שְׂכָל, אֵז מִזִּיק לוֹ, וְעַל כֵּן
מִתְמַסְפֵּן, כִּי זֶה עֲנָשׁוֹ עַל שֶׁפָּגַם
בְּחֻקָּהּ. כִּי הִיא רְאוּי לוֹ לְבָנוֹת
הַבַּיִת בְּחֻקָּהּ כַּנִּל. וְעַל כֵּן עֲנָשׁוֹ
שְׁמַת־מִסְפֵּן, שְׁזָה בְּחֵינַת פָּגַם
הַחֻקָּה, בְּחֵינַת: חֻקַּת הַמִּסְפֵּן
בְּזוּיָה (קהלת ט). וְעַל כֵּן עַל יַדֵּי הַסֶּפֶה,
שְׁהִיא בְּחֵינַת שְׂכָל, בְּחֵינַת: אִם
לִבְיָנָה כַּנִּל - עַל־יְדֵי־זֶה יָכוֹל לְבָנוֹת
בַּיִת בְּבְחֵינַת: בְּחֻקָּהּ יִבְנֶה בַּיִת וְכוּ'
כַּנִּל:

(א) עיין סנהדרין צב. (ב) צ"ל סיון ביוד ואו, כי כן מבואר בש"ע אה"ע סימן קכו סעיף ז, ור"ל בפסוק זה מרומז ענין סיון שני פעמים, כי יעקב נסע סוכותה ר"ת סיון, היינו הוי"ו יו"ד של יעקב, כי הוא אינה משרש התיבה ע"כ צריכין לצרף עמה גם היוד. וכן נסע סוכותה ויבן ר"ת סיון וג"כ כנ"ל. (ג) לב ר"ת לו בית, לב זו התורה, כי ב"ת מבראשית למ"ד מלעיני כל ישראל היינו כלל התורה (זה מצאתי מכת"ו ז"ל).

תפילה קמה

לסוכות

"אחת שאלתי מאת יהוה אותה אבקש שבתי בבית יהוה כל ימי חיי לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו. כי יצפנני בסכה ביום רעה, יסתירני בסתר אהלו, בצור ירוממני". רבנו של עולם רחם עלי ברחמיך העצומים וברחמיך הרבים והגדולים, וזפני לקיים מצות סכה בזמנה פראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצות התלויות בה, ובלב טוב ובשמחה גדולה. ואזכה שיהיו נמשכין אלי המוחין הקדושים והחסדים הגדולים והנפלאים הנמשכין על עמך ישראל בימי חג הסוכות הקדוש על ידי מצות סכה הקדושה והנוראה מאד, שאז אפא מספכת על בניה. ואתה פורס סבת רחמים וחסים ושלום עלינו.

מלא רחמים, מלא רחמים, רחם עלי למען שמך. אתה ידעת את לבבי פמה אני רחוק מאד ממצות סכה, וכמה תחנונים ובקשות והפצרות בלי שעור אני צריך להתפלל ולהתחנן לפניך שתזכני למוחין קדושים פאלה, לחסדים פאלה, באפן שאזכה לדעת אמתי לדעת של אדם, באפן שאזכה מהרה לצאת מבהמה לאדם, שאחוס על עצמי מעתה ולא אעשה עוד מעשה בהמה, רק אזכה מהרה לדעת אמתי שהוא גדר האדם. ואזכה לינק מהשפע של אדם, ולא אינק עוד משפע של בהמה ואצא ואעלה מהרה מגדר בהמה לגדר אדם.

רבנו של עולם רבנו של עולם טוב ומטיב לכל ורחמיו על כל מעשיו. חוס וחמל ורחם על הבהמות והחיות, וזפני אותי ואת כל עמך בית ישראל שלא נפגם במצות סכה כלל, באפן שיהיה וינקתנו תמיד משפע של אדם שנמשך מבחינת סכה, ולא נצטרך לינק חס ושלום מהשפע של הבהמות. ולא נוציא לעצמנו השפע שלהם חס ושלום, למען לא נגרם חס ושלום מיתות בהמות וחסות פלא זמנן. ויקים מקרא שכתוב: "אדם ובהמה תושיע יהוה". ונאמר: "ברוך פרי בטןך ופרי אדמתך ופרי בהמתך שגור אלפיך ועשתרות צאנך".

ובבן יהי רצון מלפניך מלא רחמים ורחמים שתשפיע עלינו דעת שלם ואמתי על ידי מצות סבה הקדושה באפן שנופה אנחנו וכל עמך בית ישראל הצריכים לבנות בית שלא יזיק לנו הבגנן כלל. ולא יגיע לנו שום סכנה בגוף ונפש וממון על ידי בגנן ביתנו רק אדרבא נופה כל אחד ואחד לבנות בית בקדושה ובטהרה גדולה, בחכמה בתבונה ובדעת דקדושה. ויקים מקרא שפתוב: "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתפונן ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים". ונבנה ביתנו לשם יהוה לעסק בו בתורה ותפלה, ולהכניס בו אורחים הנונים. עד שיהיה ביתנו בית תורה ותפלה בית ועד לחכמים ונקרא שם בשם יהוה אל עולם:

לשמחת תורה

ובבן תופנו על ידי מצות סבה הקדושה לשמח בשמחה גדולה בשמחת תורה, לסים התורה ולהתחילה בשמחה וחדוה גדולה. נגיל ונשיש בזאת התורה כי היא לנו עז ואורה. ותהיה בעזרנו בכל שנה ושנה לקים מצות סבה בשלמות גדול כל כך עד אשר נופה לקבל את התורה משם מחדש בכל שנה ושנה, כי מסכה יוצאת התורה, עד אשר על ידי בניסתנו לסכה נופה שיהיה נעשה מאתנו בעצמנו תורה שכל אחד מישראל יהיה נעשה ממנו תורה. אורייתא וישראל וקדשא בריך הוא כלא חד. וימשך עלינו על ידי מצות סבה הקדושה קדשת חג השבועות, קדשת חדש סיון קדשת קבלת התורה:

רבנו של עולם צרכינו מרבים מאד בלי שעור ודעתנו קצרה לבאר ולפרש חלק אלה ורכבה מהם, רחם עלינו למען שמך ומלא משאלותינו לטובה ברחמים ונפנו לקים מצות סבה בזמנה בשלמות, באפן שנופה לכל מה שבקשנו מלפניך שלא נגרם חס ושלום מיתת בהמות וחיות בלא זמן רק נהיה נזונים ויונקים תמיד משפע של אדם שנמשך מבחינת סבה. ותפרם עלינו סבת שלומך תמיד, ובצל בנפך תסתירנו. ונופה כל אחד ואחד המכרח לעסק בבגנן שלא יזיק לו הבגנן כלל, רק תשמרנו ותגן עלינו בכח קדשת סבה, שעמך ישראל מקמים שנופה לבנות הבית בחכמה אמתיית למען שמך לבד. ויהיה ביתנו בית שמגדלין בו תורה ותפלה, שנופה לדבר בביתנו הרבה דברי תורה ותפלה כפי מה שקבלנו מרבותינו הקדושים. ונופה להמשיך בתוך ביתנו שפע טובה וברכה ורחמים וחיים וכל טוב אמתי לנצח בגשמיות וברוחניות בזה ובכא. וברחמך הרבים תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבגנן ביתנו בשפע גדול ולא יגיע לנו שום

עניוּת, וְלֹא שׁוֹם חֶסֶד עַל יְדֵי בְּנֵי בֵּיתֵנוּ. וְלֹא יִטְרִיד אוֹתֵנוּ הַבְּנֵן חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וְלֹא יִבְלַל אוֹתֵנוּ כָּלֵל מֵעֲבוֹדַתְךָ בְּאַמֶּת. וְתִזְמִין לָנוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד עֲצִים הַמְּסַגְּלִים לְבֵיתוֹ, וְיִהְיוּ מְסַדְרִים בְּהַבְנֵן כְּפִי הַסֶּדֶר הַרְאוּי לָהֶם מִשִּׁשָּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, וְתִסְבַּב כָּל הַסְּבוֹת לְטוֹבָה בְּאִפְנֵי שִׁיחָהּ הַבְּנֵן רַק לְטוֹבָה בְּכָל הָאִפְנֵים לָנוּ וּלְבָנֵינוּ וּלְכָל יוֹצְאֵי חֻלְצֵינוּ.

מְלֵא רַחֲמִים אֶתְּךָ לְבַד יוֹדַע כָּל מַה שֶּׁנַּעֲשֶׂה בְּעֵינֵי הַבְּנֵינִים וְכַמָּה סְפָנוֹת יֵשׁ בָּהֶם, אָבֵל אֶתְּךָ יוֹדַע כַּמָּה מְכַרְחִים לְבָנוֹת בֵּיתֶם כִּי אֵי אִפְשָׁר לְשַׁבֵּת בַּחוּץ, וּבִפְרָט אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי שֶׁצָּרִיךְ בֵּית לְעֲבוֹדָתוֹ לְקַבֵּל בּוֹ שֶׁבֶת וְיוֹם טוֹב וּלְהַכְנִים אוֹרְחִים, וּלְגַדֵּל בּוֹ בְּנָיו לְתַלְמוּד תּוֹרָה. וְכֵּה יַעֲשֶׂה בְּשָׂר וָדָם קְרוֹיץ מוֹחֵר נִבְעֵר מִדַּעַת וּבִפְרָט כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, לְכַוֵּן רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת בְּעֵינֵינוּ זֶה וּבְכָל הָעֲנִינִים, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שִׁמְךָ וְזַכְּנוּ לְהַתְנַהֵג תָּמִיד כְּרְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, "יְהוָה יִגְמַר בְּעָרֵי, יְהוָה חֲסִדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֵל תִּרְפֵּה". וַיִּקְרַם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "יְהוָה יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע, יִשְׁמַר אֶת גַּפְשֶׁךָ, יְהוָה יִשְׁמַר צַאֲתְךָ וּבֹאֲךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם". וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלוֹנוֹ וְתִבְנֶה בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ וַיִּקְרַם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְהִבְיֹאתִים אֵל הַר קָדְשִׁי וְשִׁמְחֵתִים בְּבֵית תַּפְלָתִי, עוֹלוֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרִצּוֹן עַל מִזְבְּחִי, כִּי בֵּיתִי, בֵּית תַּפְלָה יִקְרָא לְכָל הַעַמִּים. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי כִּי וְהִגִּיזוּן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי":

תּוֹרָה רֶסֶז

וּבְשָׁבוּעוֹת מְקַבְּלִין הַתּוֹרָה, יְכוּלִין לְקַבֵּל חַיּוֹת חֲדָשׁ:

שְׁבוּעוֹת הוּא רְפוּאָה לְהִרְאָה, כִּי חֲמִשָּׁה כְּנִפֵּי רֵאָה כְּנִגְדַּת חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תּוֹרָה (תִּיקוֹן כ"ה),

תורה רסח

בְּשֵׁאֵין הָאָדָם מִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכָלִית, לָמָּה לוֹ חַיִּים. וְהִנֵּה הַנֶּפֶשׁ מִתְגַּעְגַּעַת תְּמִיד לְעִשׂוֹת רָצוֹן יוֹצְרָה, וּבְשֵׁרֹאָה שְׂאֵין הָאָדָם עוֹשֶׂה רָצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, אֲזִי הִיא מִתְגַּעְגַּע מְאֹד לְחֹזֵר לְשֵׁרֶשֶׁה, וּמִתְחַלֵּט לְהַמְשִׁיךְ עֲצָמָה לְהִסְתַּלַּק מִגּוֹף הָאָדָם, וּמִזֶּה נִחְלָה הָאָדָם, עַל יְדֵי שְׁנִחְלֵשׁ כַּח הַנֶּפֶשׁ, עַל יְדֵי שְׂמִמְשֻׁכַת עֲצָמָה מִמֶּנּוּ מִחֲמַת שְׂאֵין מְמַלֵּא רָצוֹנָה, כִּי הִיא רוֹצָה רַק שִׁיעֲשֶׂה רָצוֹן הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא: וְמָה

שֶׁהָאָדָם חוֹזֵר לְבְרִיאָתוֹ עַל יְדֵי רְפוּאוֹת, הוּא מִחֲמַת שֶׁהַנֶּפֶשׁ רוֹאֶה שֶׁזֶה הָאָדָם יִכּוֹל לְכַף עֲצָמוֹ לְעִשׂוֹת הַכֶּף תְּאֻתּוֹ וּרְגִילוֹתוֹ, כִּי הוּא מְרַגֵּל בְּאֲכִילַת לֶחֶם וּשְׂאֵר מֵאֲכָלִים, וְעַכְשָׁו כּוֹפֵה תְּאֻתּוֹ וּמְקַבֵּל רְפוּאוֹת וְסָמִים מְרִים בְּשִׁבִיל בְּרִיאָתוֹ, וּמִחֲמַת שֶׁהַנֶּפֶשׁ רוֹאֶה שֶׁהוּא יִכּוֹל לְכַף תְּאֻתּוֹ בְּשִׁבִיל אֵיזָה תְּכָלִית, עַל כֵּן הִיא חוֹזֶרֶת אֵלָיו, כִּי הִיא מְצַפֶּה שְׂיִכַף תְּאֻתּוֹ בְּשִׁבִיל הַתְּכָלִית הָאֲמֵתִי - לְעִשׂוֹת רָצוֹן יוֹצְרוֹ יִתְבָּרֵךְ:

תורה רסט

זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה (מגילה יד): מַה תִּמְרֵי אֵין לוֹ אֶלָּא לֵב אֶחָד אֵף יִשְׂרָאֵל כֵּן: (עד פֶּאן לְשׁוֹנוֹ ז"ל)

לְשׁוֹן רַבְּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה מְדִינַת הַצְּדִיק נִכְרַ מְעֵשֶׂה הַדּוֹר. וְסִימָן לְדַבְּרֵ: וְהִיא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת תִּמְרֵי (שׁוֹפְטִים ד), וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ

תורה ער

כְּמוֹ שֵׁשׁ הַתְּעוֹרְרוֹת מֵאָדָם לְחִבְרוֹ, כְּגוֹן כְּשֵׁרֹאִין שְׂאָחַד אוֹמֵר בְּקִשׁוֹת וּסְלִיחוֹת בְּהַתְּעוֹרְרוֹת בְּלִב נִשְׁפָּר, אַזִּי חִבְרוֹ מֵתְעוֹרֵר מִמֶּנּוּ גַם כֵּן, כִּי מֵתְעוֹרֵר מִחִבְרוֹ וּמִתְחִיל לְהִסְתַּפֵּל עַל עֲצָמוֹ: הֵיכֵן אֲנִי, וּמִי צוֹעֵק כֶּה, הֲלֹא וְי לִי, לִי מִמֶּשׁ, וּמִתְחִיל שְׁנִית לְצַעֵק וְי לִי, לִי דִיקָא. וְאִף שְׁבִתְחִלָּה נִדְמָה לוֹ כְּאִלּוּ גַם־כֵּן אוֹמֵר בְּאֵמֶת כְּרֹאִי, עִם כָּל זֶה אַחֲר־כֶּה רוֹאִין הַהֶפְרָשׁ בֵּין קֹדֶם לְאַחַר כֶּה, וְהֵבִין:

תורה רעא

צָרִיךְ שִׁיחִיה לְהֵאָדָם עֲזוֹת דְּקֻדְשָׁה, כְּמִבְאָר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ (אבות פ"ה): הָיוּ עַז כְּנֹמֵר, וְכִמְּוֹבָא לְעִיל, וְאִפְלוּ נִגְדַּת הָרַב בְּעֲצָמוֹ צָרִיךְ שִׁיחִיה לֹא עֲזוֹת, שְׁיַעֲזוּ פְּנִי לְדַבֵּר עִמוֹ כָּל מַה שְׂצָרִיק, וְלֹא יִתְבַּיֵּשׁ. וְזֶה שְׂאָחַד מְקַרֵּב יוֹתֵר, הוּא רַק עַל־יְדֵי שֵׁשׁ לֹא עֲזוֹת יוֹתֵר, וּמִחֲמַת זֶה מְדַבֵּר עִמוֹ יוֹתֵר, אִף זֶה תְּלוּי בְּזֶה, שְׂזֶה שֵׁשׁ לֹא עֲזוֹת לְדַבֵּר, הוּא מִחֲמַת עֲבוּדָתוֹ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה וְעוֹבֵד הָרַב אֶת ה', וּמִחֲמַת זֶה יֵשׁ לוֹ עֲזוֹת לְדַבֵּר עִם הָרַב, וּמִחֲמַת זֶה שֶׁהוּא

בעולם שהם תלויים זה בזה, ואין יודעין מהיכן ההתקלה, כי כל אחד מתחיל מחברו, כי זה תלוי בזה פנ"ל:

מדבר עמו, על ידי זה עושה ועובד הרבה, על ידי שמתעורר ביותר על ידי שמדבר הרבה עמו, נמצא שזה תלוי בזה. וכן יש כמה דברים

תורה ערב

משא כבד כזו. אבל כשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר: מחר אתחיל, מחר אתפלל בכונה ובכח פראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי. היום אם בקולו תשמעו - היום דיקא, והבן:

היום אם בקולו תשמעו (תהלים צה). זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כידאם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרפותו, צריך שלא יחשב מיום לחברו, כמובא בספרים, וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי כשרוצין לזכור בעבודת השם, נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לשא

תפילה קו

"בואו נשתחוה ונכרעה ונברכה לפני יהוה עושנו, כי הוא אלהינו ואנחנו עם מרעיתו וצאן ידו היום אם בקולו תשמעו", מלא רחמים, אדון הנפלאות,

המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אשר בתבונתך אתה משנה עתים ומחליף את הזמנים, עזרני והושיעני בישועתך הגדולה והנפלאה, שאזכה לחדש את עצמי בכל יום בתוספת קדשה וטהרה באמת, שאזכה בכל יום להתחיל מחדש בעבודתך הקדושה כאלו נולדתי היום, ולא אחשב מיום לחברו כלל, ולא יוכלו לבלבל את דעתי כלל מיום לחברו. הן מהעבר הן מהעתיד. ולא יכבידו עלי את העבודה על ידי הימים הבאים והשעה העתידה. ולא אסתפל ולא אחשב בדעתי כי אם אותו היום ואותה השעה והרגע שאני עומד בה אז. באפן שאוכל לעסוק בעבודתך באמת בתמימות בלי שום בלבולים ופחדים וכבודות ועצלות, רק אודרו בעבודתך בכל יום מחדש, ולא אשים לנגד עיני כי אם אותו היום והשעה והרגע לבה, למען אתחזק על ידי זה בעבודתך באמת ולא יהיה כבוד עלי שום דבר עבודה שהוא רצונך באמת, כי על יום אחד יכולין לסכל כל העבודות שבעולם. וכן לא אבלבל את דעתי בפרנסתי והצטרכותי המרבים מיום לחברו כלל, רק אבטח ביהוה באמת אשר הוא משפיע לנו כל הצטרכותנו בכל יום ויום. ואהיה רגיל לומר בכל עת, "ברוך יהוה יום יום יעמם לנו האל ישועתנו סלה". ותצילני ממחפרי אמנה הדואגים וחושבים מה יאכלו למחר, ומהיכן יבוא הצטרכותם המרבה למחר. רק אבטח בשם יהוה ואשען באלהי, האלהים הרועה אותי מעודי הוא ישפיע לי כל טוב דבר יום ביומו. המקדש הטוב והמטיב לכל בכל יום ויום, הוא המטיב הוא המטיב לנו, ויפרנסנו ויכלכלנו תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה באין מחסור דבר. וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל יעוננו ואל יפושנו עד עולם:

מלא רחמים חמל עלי, וזכני לבוא לכל זה, לכל תבלבל אותי המחשבה כלל מיום לחברו בשום דבר שבעולם, באפן שאזכה לזכור בנפשתיך, ולהתקרב אליך באמת, ולהתחדש בכל יום לטובה, ולהוסיף בכל יום ובכל עת ובכל שעה תוספות קדשה וטהרה ויראת יהוה ועבודתו באמת, ולא אמעה את עצמי, ולא אדחה את העבודה מיום לחברו כלל, רק אחשב בכל יום כאלו אין לי בעולמי כי אם אותו היום ואותה השעה לבה. ואשתדל ואתאמץ בכל עז בכל יום לצאת חובת היום ביומו דיקא, בכל אשר תמצא ידי לעשות בכחי באותו היום ואותה השעה דיקא, ולא אפטר את עצמי מיום לחברו כלל, למען לא אבוש ולא אפלים לעולם ועד. עזרני למען שמך, הושיעני בכל יום ישועה חדשה ונפלאה, באפן שאזכה להתקרב אליך בכל יום בהתקרבות גדול יותר באמת בתכלית השלמות

ברצונך הטוב. ויקים מהרה מקרא שפתוב: "שירו ליהוה כל הארץ, בשרו מיום אל יום ישועתו". ונאמר: "שירו ליהוה ברכו שמו, בשרו מיום ליום ישועתו". זפני להחיות את ימי באמת מעתה על כל פנים, חמל על מעט ימי שיש לי להתמהמה עוד בזה העולם העובר. "למנות ימינו בן הודע ונביא לבב חכמה, שובה יהוה עד מתי והנחם על עבדיך, שבענו בבקר חסדיך ונרננה ונשמחה בכל ימינו. שמחנו פימות ענינתנו שנות ראינו רעה. השיבנו יהוה אליך ונשובה, חדש ימינו פקדם. יהי חסדיך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך. יהי יהוה אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו, אל יעזבנו ואל ימשנו. להטות לבבנו אליו ללכת בכל דרכיו ולשמור מצותיו וחקיו ומשפטיו אשר צוה את אבותינו. ויהיו דברי אלה אשר התחננתו לפני יהוה קרובים אל יהוה אלהינו יומם ולילה לעשות משפט עבדו, ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה האלהים אין עוד":

תורה רעג

נשמות שמתלבשים בזה העולם, כי הם אינם ראויין כלל להתלבש בזה העולם, ואפלו כשבאין בזה העולם, הם אינם נחשבים מזה העולם כלל. וזה בחינות בני משה, שפתוב בהם: ובני רחביה רבו למעלה, ודרשו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ז): למעלה מששים רבוא; כי הם לא היו נחשבים בכלל הששים רבוא, כי הם היו למעלה מהם כנ"ל:

דע, שיש בנים שמולידים בזה העולם, אבל יש בני עליה גדולים מאד, שמולידים נשמות שהם למעלה מהנשמות המתלבשים בבנים הנולדים בעולם. פי כל הנשמות שהם בעולם הם ששים רבוא, ואף שיש יותר, הם רק מהתחלקות הניצוצות, אבל בכלל הם רק ששים רבוא. אבל אלו הנשמות הנ"ל הם למעלה מששים רבוא

תורה רעד

עוד צד ספק לנטות אל האמת. אבל צריכים לזה יגיעה גדולה מאד מאד פמה וכמה שנים, רחמנא לצלן, רחמנא לשזבון, כי היהדות שבהם אינה מנחת אותם, ומבלבלת אותם תמיד:

ודע, שיש מהם, כשמגיעין ובאין למה שהתאוו, דהינו לכפירה גמורה, חס ושלום, בלי שום ספק, אל האמת, אזי תכף ומיד מתים מן העולם, ואז רואין האמת:

דע, שיש רשעים שעובדים ויגיעים כל ימיהם כדי לעקר עצמן מהשם יתברך ומתורתו לגמרי, כי הנקדה הקדושה של קדשת ישראל שיש עדין בתוכם, אף על פי שהם רשעים גמורים, היא מבלבלת אותם, ומביאה בהם הרהורי תשובה ויראה מאימת הדין הגדול, ומחמת זה אין להם תענוג מהעברות והתאוות שלהם, על כן הם מתאווים ויגיעים כדי שיגיעו לכפירה גמורה בדעתם, חס ושלום, באפן שלא יהיה להם

תורה ערה

יתברך, אזי נותנין לה להיות מחפש בגנזיא דמלכא, שיחפש ויקח לו מה שירצה מגנזי המלך יתברך, וזהו תכלית כל תענוגי עולם הבא.

דע, שכל מצוה ומצוה שעושין, נעשה ממנה נר אחד^(א). וכשנסתלק האדם, אם היא נשמה גדולה, שהיא יקרה מאד בעיני השם

בחינת: במתים חפשי - פיון שמת
 אדם נעשה חפשי מן המצות (שבת
 קנא). חפשי, הינו בחינת החפוש
 שנעשה מן המצוות, כי המצוות הם
 נרות שעל־ידם החפוש פנ"ל. אבל
 יש צדיק שממית עצמו בחייו, וגם
 בעודו בחיים הוא מחפש בגנזי
 אביו:

ולחפוש צריכין נרות, כמו שאמרו
 רבותינו זכרונם לברכה (פסחים י'),
 שחפוש בנרות, ולמדו מפוסק: נר ה'
 נשמת אדם חופש כל חדרי בטון,
 והנרות נעשין מן המצוות פנ"ל,
 בבחינת: נר מצוה (משלי ו), ואצל אלו
 הנרות מחפשת הנשמה אחר
 ההסתלקות בגנזיא דמלכא. וזה

תפילה קמו

"הפיטה ענני יהוה אלהי, האירה עיני פן אישן המות. לא אמות פי אחיה,
 ואספר מעשי יהוה. יסר יסרני יהוה ולמות לא נתנני". רבונו של עולם בעל
 הרחמים, בעל התמלה והחנינה, מחיה מתים ברחמים רבים, סומך נופלים ורופא
 חולים ומתיר אסורים, ומקים אמונתו לישיני עפר, רחם עלי למען שמך, ותן לי
 עצה שלמה שאזכה לקומה באפן שאתחיל על כל פנים מעתה להכין את עצמי
 על הדרך הרחוק שאני צריך לילך בו בלי ספק, שהוא דרך כל הארץ, אשר אין
 איש נמלט ממנו. והדרך רחוק ומסכן מאד, ועדין לא התחלתי להכין את עצמי
 בכל. ארחא רחיקא, ואפלו וודא קלילא לית לי. אוי מה אעשה, לא די שאין לי
 צדה לדרך רחוק ונורא ומאיים כזה, אף גם אני בעל חוב גדול באותו הדרך,
 חובות רבים ועצומים מאד מאד. והנזגשים אצים שם, ועומדים מוכנים בכל עת
 לתבע ולנגש אותי חס ושלום ועל כל המעשה שם אצטרך לתן דין וחשבון על
 כל עת ורגע, על כל דבר גדול וקטן, על כל מחשבה דבור ומעשה. אוי מה
 אעשה, מי יעמד בעדי, ומי יקום בפני. אוי אוי מה אומר ומה אדבר, "ומה אעשה
 כי יקום אל וכי יפקד מה אשיבנו".

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמים שתהיה בעזרי
 ותושיעני שאזכה מעתה על כל פנים להטיב את מעשי, ולשוב בתשובה

שְׁלֹמָה לְפָנָי בְּאֵמֶת, וְלֹא אָסוּר עוֹד מְרַצֶּנֶה יְמִין וּשְׂמָאל. וְתוֹפְנֵי לְהַרְבּוֹת בְּמִצְוֹת
כָּל יְמֵי חַיֵּי בְּקִרְשָׁהּ וּבְמַהֲרָה גְדוּלָּהּ וּבְשִׂמְחָהּ וְחֲדוּהָ רַבָּה וְעֲצוּמָהּ, עַד שְׂאֻפָּהּ
שִׁיחֵיו גַּעֲשִׂין מִהַמְצִוֹת שְׁלֵי נְרוֹת קְדוּשׁוֹת הַרְבָּה, וּמְפַל מִצְוֹה וּמִצְוֵה יִהְיֶה גַעֲשִׂה
מִמֶּנֶה נֵר קְדוֹשׁ וְנוֹרָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כִּי נֵר מִצְוֵה וְתוֹרָה אֹזֶר". וְתַחֲמַל עָלַי וְתוֹפְנֵי
לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקִרְשָׁהּ גְדוּלָּהּ וְלַעֲלוֹת מַעְלָה מַעְלָה, וּלְהַתְקַרֵּב אֵלָיךְ בְּהַתְקַרְבוֹת גְּדוּלָּהּ
בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ מְרַצֶּנֶה הַטּוֹב עַד שְׂאֻפָּהּ בְּעַת שִׁינְיַע קִצֵּי וּזְמַנֵּי לְהַפְטֵר מִן הָעוֹלָם
לְהַשִּׁיב נַפְשִׁי וְרוּחִי וּנְשָׁמְתִי אֵלָיךְ בְּקִרְשָׁהּ וּבְטַהֲרָה גְדוּלָּהּ כְּלִי שׁוֹם סִיג וּפְגָם,
וְאִתְּקַן בְּחַיֵּי כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי וְשַׁחַתְתִּי בְּעוֹנוֹתַי הַרְבִּים וּבִפְשָׁעֵי הַעֲצוּמִים.

וְתוֹפְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַתְּנוּדוֹת כָּכֵל יוֹם וַיּוֹם. וּבִפְרֹט סְמוּךְ לְמוֹתַי אֹזְבָּה
לְהַתְּנוּדוֹת לְפָנָי בְּפֶה מְלֵא כָּכֵל מִיַּי וְדוּיִים בְּאֵמֶת וּבְלֵב שְׁלֵם, כְּלָב
נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה וּבִבְכִיָּה רַבָּה וְעֲצוּמָהּ, בְּאִפְן שְׂאֻפָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהָאֵמֶתִים
עָלַי, שֶׁתִּמְחַל וְתִכַּפֵּר לִי אֵת כָּל חַטָּאֵי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי שִׁחַתְתִּי וְשַׁעֲוִיתִי
וְשִׁפְשָׁעְתִּי לְפָנָי מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף, בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם. וְלֹא יִהְיֶה נִשְׁאָר
מֵהֶם שׁוֹם רֶשֶׁם וְזָכַר כְּלָל, רַק כָּל הָעוֹנוֹת יִתְהַפְּכוּ לְזִכּוֹת, וְתִהְיֶה מִיִּתִּי כְּפָרָה
עַל כָּל עוֹנוֹתַי. וְתִהְיֶה יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי לְעוֹלָם בְּלִי חַטָּא וּפְגָם כְּלָל.
וְאֹזְבָּה לְחַיּוֹת קַיִם וְחֹק בְּאֵמֶתְךָ הַקְּדוּשָׁה תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וְאֹזְבָּה לְקַבֵּל עָלַי
עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם שְׁלֹמָה קָדִם יְצִיאַת נְשָׁמְתִי לְקָרוֹת אֶז קְרִיאַת שְׁמַע בְּפֶה מְלֵא
בְּאֵימָה וּבִירְאָה גְדוּלָּהּ, בְּאֵמֶת וּבְאֵמוּנָה שְׁלֹמָה, בְּשִׂמְחָהּ וְחֲדוּהָ רַבָּה וְעֲצוּמָהּ,
וּלְדַבֵּר הַרְבֵּה דִּבְרוּרֵי אֵמוּנָה הַקְּדוּשָׁה לְזִמְרָה בְּפֶה מְלֵא שְׂאֵנִי מֵאֲמִין כֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וּבְכָל הַצְּדִיקִים הָאֵמֶתִים שֶׁהָיוּ מִיְּמֵי עוֹלָם עַד הַנְּהַ. וּבְתוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר נָתַתְּ לָנוּ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ בְּכַתֵּב וּבְעֵל פֶּה. וְלִהְיִירָךְ בְּדִבְרוּרֵי
אֵמֶת וְאֵמוּנָה בְּלֵב שְׁלֵם, עַד שֶׁתַּצִּיא נְשָׁמְתִי מִתּוֹךְ דִּבְרוּרֵי אֵמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְתַכְלֵל
נַפְשִׁי וְרוּחִי וּנְשָׁמְתִי מִיַּד בְּתוֹךְ הָאֵמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְתַעֲלֶה וְתִרְאֶה בְּאוֹר פְּנֵיךָ. וְתִהְיֶה
נַפְשִׁי צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים אֵת יְהוָה אֱלֹהֵי בְּתוֹךְ כָּלֵל גַּפְשׁוֹת הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים
שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמּוּךָ. וְאֹזְבָּה "לְחַזוֹת בְּנַעֲם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכּוֹל":

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, מְלֵא רַחֲמִים יוֹדַע
תַּעֲלוּמוֹת, אִתָּהּ יוֹדַע כָּל מַה שֶׁעָבַר עָלַי וְכָל מַה שֶׁעָבְרְתִי וּפְגַמְתִּי נִגְדָּךְ
עַד הַנְּהַ, אֲבָל חֲסִדְךָ גְּדוּלָּהּ, וְעֲדוּן אִתָּהּ מְחִיָּה אוֹתִי, וְאִתָּהּ מְחִיָּה בְּרַחֲמֶיךָ
עֲדוּן לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ פְּלִטָּה, לְפִלְט וּלְמַלֵּט נַפְשִׁי מִמּוֹת שְׂאֵנִי צָרִיךְ לְהַנְצִיל וְלִהְיִירָךְ.
אֲדוּן יְחִיד מְלֵא רַחֲמִים פּוֹדֶה וּמַצִּיל גּוֹאֵל חֹק גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל, רַחֵם עָלַי וּמַהֵר לְגַאֲלֵנִי

גאלה שלמה מהרה למען שמך מפל התאוות רעות והההורים רעים ומפל החמאים והפגמים שהרגלתי בהם. אוי לי וי לי, אוי לי וי לי, אוי אוי ואבוי, אוי אוי איני יודע כלל מה לדבר, ואיך לבקש עצה ותחבולה ביון מצולה ואין מעמד כזה, בכלבול כזה, בהגלות לא טובים כאלה ברפיון ידים כזה, בקשיות ערף כזה. אבל אף על פי כן אני רואה עדון חסדיך הרבים ורחמיך העצומים עלי בלי שעור, חסדים אמתיים ונצחיים בכל יום ויום "כי חסדיך גדול עלי, והצלתי נפשי משאול מתחתיה". חסדיך גדול עלי מאוד מאוד עד אין חקר ואין מספר, "אם אמרתי מטה רגלי חסדיך יהוה יסעדני. ברב שרעפי בקרבי, תנחומיך ישעשעו נפשי". על פן עדון על משמרת אעמוד, לשמח אליך כפי עד שתחנני ותרחם עלי ותושיעני וישועה שלמה באמת. ותשלח בלבי עצות שלמות אמתיות בכל יום ובכל עת ובכל שעה, באפן שאזכה מעתה על כל פנים לתשובה שלמה באמת, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד, עד שאזכה ברחמיך להיות בכלל יראיך ותמימיך הזוכים לרב טוב הצפון ונגזו אשר אתה נותן להם רשות לחפש ולבקש בגנויא דמלכא אשרי חלקם. ואזכה שיהיו געשין גרות קדושות מפל המצות שאתה מוכני לעשות בחיי, ואצל אלו הגרות הקדושות של המצות אזכה בעת מיתתי לחפש ולבקש בגנויא דמלכא, ולא איעול בכסופא קמך.

מלא רחמים הקשיתי לשאל, אבל ממך לא יקשה ולא יפלא כל דבר. ואני מאמין בגפלאותיך העצומים ובטובותיך הנוראים ובחסדיך הרבים ורחמיך הגדולים שעדין יש גם לי תקנה לזכות לכל זה בכח וזכות הצדיקים הקדושים האמתיים הנוראים והנשגבים אשר בהם אנו נשענים תמיד, ובלעדם אין לנו שום פתחון פה לבקש אותך אפילו על דבר קטן שבקטנים. אבל בכחם הגדול אנו נשענים לחלות ולבקש פניך על כל הגדולות והטובות שבכל העולמות, פי כחם וזכותם מספיק גם עלי ועל כל ישראל לזכות אותנו לכל טוב אמתי ונצחי. עורני למען שמך, הושיעני למען חסדיך. "פרשתי ידי אליך נפשי פארץ עיפה לך סלה".

חבל עלי מלא רחמים ועורני והושיעני לרלג ולקפץ על כל הבלי עולם הזה ולהתקרב אליך באמת ובתמים לעולמי עד ולנצח נצחים, ויקים פי מקרא שכתוב: "כי הצלת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים". ונאמר: "שוכי נפשי למנוחיכי כי יהוה גמל עליכי, כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי, אתהלך לפני יהוה בארצות החיים. תודיעני ארץ חיים שבע שמחות את פניך, געמות בימיך נצח" אמן ואמן:

תורה רעו

השביעה, כי השביעה על ידי ראית עינים כנ"ל. וזה: פוסעים בו פסיעה קטנה, סועדים בו לברך שלש פעמים; הינו שבשבת פוסעים פסיעה קטנה, שעל ידי זה המאור עינים בשלמות, שעל ידי זה השביעה כנ"ל. ועל כן מה שסועדים בו שלש פעמים, הוא רק לברך, דהינו בגין דיתברכו כל שתא יומין כנ"ל, אבל בשביל שבת עצמו לא היה צריך לאכל כל כך שלש פעמים, כי בשבת השביעה, רק הוא לברך כנ"ל:

דע, כי אכילת שבת אינה בשביל שביעה כלל, רק בגין דיתברכו כלאו שתא יומין, כמובא בזהר (יתרו פח), כי מאכילת שבת נשפעין ונתברכו כל ששת הימים. כי עקר השביעה - בשבת, כי סומא אין לו שבע, כמו שלמדו רבותינו זכרונם לברכה (יומא עד): מפסוק: המאכילך מן במדבר למען ענתך וכו'. ופסיעה גסה נוטלת מאור עיניו של אדם ומחדר לה בקדושא דבי שמושי (ברכות מנ). נמצא שעקר שלמות מאור עינים הוא בשבת, ועל כן אז

תורה רעו

למבקשו, לראות בו, חס ושלום, מה שהוא רוצה לראות בו, רק אדרבא, ראוי לדון אותם לכך זכות, ולעשות להם כל הטובות, בחינות: ונפשי

דע, בשיש מחלקת על האדם, אין לעמד עצמו כנגד השונאים, לומר: כמו שעושה לי כן אעשה לו כנגדו; כי זה גורם שהשונא יבוא

כְּעֵפֶר לְכָל תְּהִיָּה - כְּמוֹ הָעֵפֶר שֶׁהִפֵּל דְּשִׁין עָלֶיהָ, וְהִיא נוֹתֶנֶת לָהֶם כָּל הַטּוֹבוֹת: אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וְזֶהָב וְכֶסֶף וְאַבְנִים טוֹבוֹת - הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר; כְּמוֹ כֵּן אֶף-עַל-פִּי שֶׁהֵם חוֹלְקִים עָלָיו וּמִבְקָשִׁים רַעְתּוֹ, אֶף-עַל-פִּי כֵּן יַעֲשֶׂה לָהֶם כָּל הַטּוֹבוֹת, כְּמוֹ הָעֵפֶר כִּנ"ל. וְהוּא כְּמִשְׁלַל, כְּשֶׁאֶחָד חוֹתֵר תַּחַת בֵּית חֲבֵרוֹ, אִם הוּא יַעֲמֵד עִצְמוֹ וַיַּחֲתֵר גַּם כֵּן כְּנִגְדּוֹ, אִזִּי בּוֹדָאֵי בְּקָל יָבוֹא הַחוֹתֵר לְמִבְקָשׁוֹ, אֲבָל כְּשֶׁאֶחָד חוֹתֵר וַחֲבֵרוֹ עוֹמֵד בְּפָנָיִם וְשׁוֹפֵף עֵפֶר וְעוֹשֶׂה תֵל כְּנִגְדּוֹ - אִזִּי מִפִּיר מַחֲשֶׁבֶתוֹ, וְאִינוּ יָכוֹל הַשּׁוֹנֵא לַעֲשׂוֹת מִבְקָשׁוֹ. כְּמוֹ כֵּן אִין לַעֲמֵד כְּנִגְדּוֹ הַשּׁוֹנֵאִים לַעֲשׂוֹת כְּנִגְדָּם, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינֵת שֶׁחוֹתֵר גַּם כֵּן כְּמוֹ הַשּׁוֹנֵא, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה יָבוֹא לְמִבְקָשׁוֹ בְּקָל. אֲבָל עַל-יַדֵּי בַּחֲנִינֵת עֵפֶר, בַּחֲנִינֵת וּנְפִשֵׁי כְּעֵפֶר כִּנ"ל, עַל-יַדֵּי-זֶה מִפִּיר מַחֲשֶׁבֶת הַשּׁוֹנֵא כִּנ"ל, וְאִזִּי כּוֹרֵה שַׁחַת בָּהּ יִפֹּל, כִּי נוֹפֵל וְנִשְׁאַר בַּהֲשַׁחַת שֶׁכָּרָה עַל חֲבֵרוֹ עַל יַדֵּי הָעֵפֶר שֶׁנִּשְׁפָּף עָלָיו, כִּי חֲבֵרוֹ עוֹמֵד וְשׁוֹפֵף עָלָיו עֵפֶר כְּנִגְדּוֹ כִּנ"ל, עַל-יַדֵּי בַּחֲנִינֵת וּנְפִשֵׁי כְּעֵפֶר כִּנ"ל: וְכֵל זֶה כְּשֶׁהַחוֹלְקִים הֵם רָשָׁעִים, אֲבָל כְּשֶׁחוֹלְקִים עָלָיו צְדִיקִים, בּוֹדָאֵי

כּוֹנְתָם הוּא רַק לְטוֹבָה, שְׁמֵרִימִין וּמִנְשְׂאִין אוֹתוֹ עַל-יַדֵּי-זֶה, וּמִמְתִּיקִים דִּינִים מְעָלָיו, וְהוּא כְּמוֹ אֶחָד שֶׁחֹפֵר עִצְמוֹ תַּחַת חֲבֵרוֹ וּמִשְׁלִיף לוֹ מִתְּנָה טוֹבָה, וְכְמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ כְּעִין זֶה בְּצִדְקָה, שֶׁכָּמָה תִּנְאִים הַשְּׁלִיכוּ צְדָקוֹת בְּהַצְנַע, כְּדִי שְׂלֵא יִדַע הַמְּקַבֵּל (כתובות סז), כֵּן זֹאת הַמַּחֲלָקֶת שֶׁל צְדִיקִים הוּא שְׁנוֹתֵנִין לוֹ טוֹבָה בְּהַעֲלֵם וְהַצְנַע כִּנ"ל. וְזֶה שֶׁבִקֵּשׁ דָּוִד (תהלים צב): בְּקָמִים עָלֵי מִרְעִים וְכו'. כִּי יֵשׁ תָּמָר בְּקִדְשָׁהּ, בַּחֲנִינֵת: צְדִיק כְּתָמָר יִפְרַח (שם); וְכִנְגְדּוֹ תָּמָר בְּסֵטְרָא אַחְרָא, בַּחֲנִינֵת: שְׂאוֹר בְּכֹחוֹתֶבֶת^(א), וְכוֹתֶבֶת הִיא תָּמָרָה, הֵינּוּ הַתָּמָר שֶׁבְּסֵטְרָא אַחְרָא, כִּי שְׂאוֹר הוּא כְּלָלוֹת וְתִקְףָה הַדִּינִים, כִּי הוּא בַּחֲנִינֵת אֱלֹקִים בְּרַבּוּעַ וּבְמִלּוּי כְּמוֹבָא, וְעַל כֵּן נִקְרָא תָּמָר, לְשׁוֹן תְּמוּרָה, הֵינּוּ הַסֵּטְרָא אַחְרָא שֶׁהִיא נִקְרָאת תְּמוּרָה, כִּי תְּמוּרַת חֲכָמָה - אֲוֹלַת, תְּמוּרַת חַיִּים וְכו', כְּמוֹבָא (בספר יצירה). וְשֶׁרֵשׁ הַדִּינִים וְהַסֵּטְרָא אַחְרָא הוּא מַחֲלָקֶת שֶׁבִקֵּדְשָׁהּ, כִּי הַסֵּטְרָא אַחְרָא הוּא בַּחֲנִינֵת מַחֲלָקֶת, וְשֶׁרֵשׁ - מַחֲלָקֶת שֶׁבִקֵּדְשָׁהּ, וְאִין הַדִּין נִמְתַּק אֶלָּא בְּשֶׁרֵשׁוֹ, וְעַל-כֵּן עַל-יַדֵּי מַחֲלָקֶת שֶׁל צְדִיקִים, שֶׁהִיא

(א) לשון זה הובא בסידור האריז"ל וכבר ביארו בזה המקובלים. ועיין בשו"ת חתם סופר חלק אר"ח סימן קצז.

כְּדֵי שְׁלֵא לַתָּן לָהֶם אַחֲזִיזָה בְּזֹאת
הַמַּחְלָקָת, כִּי זֹאת הַמַּחְלָקָת הוּא רַק
לְטוֹבָה כִּנ"ל:

גם כָּל הַרְפוּאוֹת בְּאִין מִן הָאָרֶץ, וְעַל
כֵּן בְּעַת שֶׁהָאָרֶץ נוֹתֶנֶת יְבוּלָה,
שְׁנוֹתֶנֶת כַּח בְּכָל הָאֵילָנוֹת
וְהַצִּמְחִים, דְּהֵינּוּ בְּזִמְנֵי הַחֲנִיטָה,
שֶׁהוּא בְּחֹדֶשׁ אֵייר, אֲזִי יֵשׁ כַּח יוֹתֵר
בְּכָל הַרְפוּאוֹת, כִּי אֵז נוֹתֶנֶת הָאָרֶץ
בְּהֵם כַּח. אֲבָל בְּזִמְנֵי אַחֵר, אִפְלוּ אִם
יִקְחוּ אוֹתָן הַרְפוּאוֹת בְּעֶצְמוֹ, אִין
לָהֶם זֶה הַכַּח, וְעַל כֵּן לֹקְחִין
רְפוּאוֹת בְּחֹדֶשׁ אֵייר, שֶׁהוּא "מִיֵּיא".
וְעַקֵּר הוּא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל
הָאֲרָצוֹת מְקַבְּלִין מִתְמַצִּית אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל. וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי
בְּחִינּוֹת: לַפְּעָמִים נִקְרָאת אֶרֶץ כְּנָעַן,
וְלַפְּעָמִים נִקְרָאת אֶרֶץ סִתָּם. הֵינּוּ
כְּשֵׁי שֵׁשׁ מַחְלָקָת, אֲזִי נִקְרָאת אֶרֶץ
כְּנָעַן, בְּחִינַת כְּאֵן עֲנִי, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה (פְּסוּחִים י) עַל
פְּסוּק: וְלֹא יִהְיֶה כְּנַעֲנִי - אִין כְּאֵן
עֲנִי. נִמְצָא כְּנָעַן הוּא בְּחִינּוֹת כְּאֵן
עֲנִי, וְזֶה עַל יְדֵי מַחְלָקָת, כִּי מַחְלָקָת
אַחַת דּוֹחָה מֵאַה פְּרָנְסוֹת (ב); וְזֶה
בְּחִינּוֹת (בְּרֵאשִׁית י): וַיְהִי רִיב בֵּין רוּעֵי
מִקְנֵה אֲבָרָם וּבֵין רוּעֵי מִקְנֵה לוֹט
וְהַכְּנַעֲנִי אֵז בְּאֶרֶץ - שְׁעַל־יְדֵי הַרִיב
וְהַמַּחְלָקָת, עַל־יְדֵי־זֶה וְהַכְּנַעֲנִי וְכוּ',

מַחְלָקָת שֶׁבִקְדָּשָׁה, עַל־יְדֵי־זֶה
נִמְתָּקִים הַדֵּינִים בְּשֶׁרֶשֶׁן כִּנ"ל, וְעַל־
יְדֵי־זֶה צָדִיק כְּתָמֵר יִפְרָח, כִּי נִמְתָּק
וְנִתְבַטַּל הַתָּמֵר דִּסְטְרָא אַחֲרָא עַל־
יְדֵי הַמַּחְלָקָת, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַמְתָּקָת
הַדֵּינִים בְּשֶׁרֶשֶׁן, נִמְצָא שֶׁמַּחְלָקָת שֶׁל
צָדִיקִים הִיא טוֹבָה גְדוֹלָה, רַק
מַחְמַת שְׁמֹשֶׁם נִשְׁתַּלְשַׁל וְנִאֲחָזוּ
הַסְטְרָא אַחֲרָא וְהַדֵּינִים, שֶׁהֵם
מַחְלָקָת גְּמוּרָה, עַל כֵּן אִפְשָׁר
שֶׁיִּדְמָה שֶׁהַמַּחְלָקָת שֶׁל צָדִיקִים הִיא
גַּם כֵּן מַחְלָקָת גְּמוּרָה שֶׁל שְׁנֵאָה חֶסֶם
וְשְׁלוֹם, מַחְמַת שֶׁהֵם נִאֲחָזִין שָׁם
כִּנ"ל, אֲבָל בְּאַמַּת הוּא רַק לְטוֹבָה.
וְזֶה שֶׁבִקְשׁ דּוֹד, כְּשִׁיחִיהָ עָלָיו
מַחְלָקָת שֶׁל צָדִיקִים, שֶׁלֹּא יִשְׁמַע מִן
הַמַּחְלָקָת רַק טוֹבוֹת, כִּי בְּיִדָּאֵי
כְּוֹנְתָם לְטוֹבָה כִּנ"ל, וְזֶה: בְּקַמִּים
עַל־י מְרַעִים, הֵינּוּ מַחְלָקָת שֶׁל
צָדִיקִים, שֶׁהֵם אֲחִים וְרַעִים, בְּחִינַת
תְּרִין רַעִין דְּלֵא מִתְפָּרְשִׁין (זוֹהַר וִיקְרָא
עא), כִּי בְּיִדָּאֵי הֵם אוֹהֲבִים גְּדוֹלִים.
וְכַשֶּׁהֵם יִקְוִמוּ עָלֵי: תִּשְׁמַעְנָה אֲזִנֵּי
צָדִיק כְּתָמֵר יִפְרָח - שֶׁלֹּא יִשְׁמַע מִן
הַמַּחְלָקָת כִּי אִם הַטּוֹבוֹת שֶׁעוֹשִׂין לוֹ
בְּזֶה, שֶׁהוּא בְּחִינַת צָדִיק כְּתָמֵר
יִפְרָח, בְּחִינַת הַמְתָּקָת הַדֵּינִים כִּנ"ל,
וְלֹא יִטְעָה, חֶסֶם וְשְׁלוֹם, שֶׁהִיא
מַחְלָקָת גְּמוּרָה, חֶסֶם וְשְׁלוֹם, כִּנ"ל.

ראשונה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבה פרשה יא), שאמרה שבת לפני הקדוש-ברוך הוא: לכל נתת בן זוג ולי לא נתת, והשיבה השם יתברך שפנסת ישראל הוא בן זוג שלה. נמצא שחלול שבת הוא בחינות פסיעות קצרות, בחינות פסיעות מתקצרות כנ"ל. והנה מצינו להפך, כי הלא אדרבא, רבותינו זכרונם לברכה אסרו לפסע בשבת פסיעה גסה (שבת קיג), וצריך דוקא לפסע בשבת פסיעה קטנה. אך דע, כי בחל, בפעושים מצוה, וכל מצוה היא קומה שלמה, יש מקומות שהסטרא אחרא יונקת מהם, והן הרגלין של המצוה, שמשם יניקת הסטרא אחרא, בבחינות: רגליה יורדות מות (משלי ה); ובשבת עולין הרגלין מן הקלפות, בבחינות: אם תשיב משבת רגלך (ישעיה נח), שבשבת משיבין הרגלין של מצוה אל הקדשה, ואזי מתחלת לילך לפני השם יתברך. והנה בודאי בתחלת ההליכה אינה יכולה לעשות דרך פבושה, רק הוא עדין שביל דקיק, פעמי הרגלין, אך הוא כמשל התינוק כשמתחיל לילך, שבתחלה אינו יכול להלך יפה, אך האב

פי אזי נקראת בחינת ארץ פנען כנ"ל. אבל פשיש שלום, אזי היא נקראת בחינת ארץ סתם, ואזי היא בחינת: ארץ נתנה יבולה (תהלים סז) - שנותנת כחותיה לכל יבול הארץ, ואזי יש פח לכל הרפואות כנ"ל. ועליכן אותיות אייר ראשי-תבות: איבי ישובו יבשו רגע (תהלים ו) (א); כי אזי הם כל הרפואות שהם בחינת שלום, בחינת: ארץ נתנה יבולה כנ"ל, שהוא הפך המחלקת, שהיא בחינת ארץ פנען כנ"ל:

ודע שעקר כבוד שבת היא האכילה, כמו שפתיב (שמות טז): אכלוהו היום, כי אכילת שבת יקרה מאד, כי הוא כלו אלהות כלו קדש, וכמבאר (לעיל בס"י נ"ז), ועל כן מצוה גדולה להרבות בסעדת שבת, והוא תקון לחלול שבת, כי מחלול שבת אי אפשר לזהר, כי בקל אפשר להפשל בחלול שבת, חס ושלום. והתקון הוא עלידי האכילה של שבת, כי חלול שבת הוא בחינות חלל, בחינת הסתלקות, בחינות: כי ימצא חלל באדמה (דברים כא). ומי שמטה אשתו הראשונה, פסיעותיו מתקצרות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין כב), ושבת היא בחינת אשתו

מפַעמי הרגליון, שֶהם רק שְביל
 דְקיק, פְסיעות קטנות, נַעֲשֶה מֵהם
 דָרָךְ כְבוֹשָה כִּנ"ל: וְזֶה בְחִינֹת:
 פּוֹסְעִים בּו פְסִיעָה קִטְנָה, סוֹעְדִים
 בּו לְבָרָךְ שֶלֶש פְעָמִים. הֵינּוּ שְבֻשְׁבֹת
 פּוֹסְעִים פְסִיעָה קִטְנָה. וְהוּא תְמוּהָ,
 לְכַאוֹרָה, כִּי הֲלֹא אֲדַרְבָּה, מִי שְׁמַתָּה
 אֲשֶׁתוּ הֲרֵאשׁוּנָה, פְסִיעוֹתָיו
 מִתְקַצְרוֹת, וְשֻׁבֶת הוּא בְחִינֹת אֲשֶׁתוּ
 הֲרֵאשׁוּנָה כִּנ"ל, וְהִיָּה רֵאוּי שִׁיְהִיָּה בּו
 פְסִיעוֹת גְּדוֹלוֹת וְרַחְבּוֹת, אֶךְ
 סוֹעְדִים בּו לְבָרָךְ וְכו' - הֵינּוּ
 שְׂאוּכָלִים סְעֵדֵת שְׁבֹת, וְעַל־יְדִי־זֶה
 בְּאֵמֶת נִתְתַקְנִין הַפְסִיעוֹת קִטְנוֹת
 וְנִתְרַחְבִּין וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם דָרָךְ כְבוֹשָה,
 בְּבַחֲנִית וּיִשֶׁם לְדָרָךְ פְעָמָיו כִּנ"ל.
 וְעַל כֵּן עַל יְדֵי אֲכִילַת שְׁבֹת נִתְתַקֵּן
 חֲלוּל שְׁבֹת, שֶהוּא בְחִינֹת פְסִיעוֹת
 קִצְרוֹת כִּנ"ל, כִּי עַל יְדֵי אֲכִילַת שְׁבֹת
 נַעֲשֶׂה מִפְסִיעוֹת קִצְרוֹת רַחְבּוֹת,
 וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם דָרָךְ כְבוֹשָה כִּנ"ל: **רַגְלֵךְ**
 הוּא רְפוּאָה לְהִרְאָה, כִּי דוּעַ לְחַכְמֵי
 הַרְפוּאוֹת: **אוֹיָהּ** לִי כִּי גִרְתִּי מִשֶּׁךְ
 (תהלים קכ). הִיָּה דִרְכוֹ לְכוֹן בְּתַפְלָתוֹ,
 שְׁמַצְטַעַר עַל שְׁהִיָּה מִתִּירָא מִירְאוֹת
 הַנְּפוּלוֹת, שֶהֵם בְּאִים מִשֶּׁךְ דִּינִים,
 וְזֶה: כִּי גִרְתִּי מִשֶּׁךְ: **תִּמּוֹר** הוּא גַם כֵּן
 שְׁתֵּי פְעָמִים שִׁי, כְּמוּבָא:

מַחֲמַת גְּדֹל אֲהַבְתוּ וְשַׁעֲשׂוּעֵיו עִם
 בְּנוֹ, הוּא עוֹשֶׂה מִפְעָמֵי רַגְלָיו דָרָךְ,
 כְּמוֹ שְׁאָנוּ רוֹאִין, כְּשֶׁהֲתִינוּק עוֹשֶׂה
 אִיזָה דְבַר קָטָן, אוֹ מְדַבֵּר אִיזָה דְבּוּר,
 אֶךְ שְׂאִינוּ חֲכָמָה כָּלָל, עִם כָּל זֶה
 מַחֲמַת אֲהַבַת הָאֵב וְשַׁעֲשׂוּעֵיו מְזָה,
 הוּא מְחַבֵּב הַדְּבַר וּמַגְדִּילוֹ וּמְרַחֲבּוֹ
 וְעוֹשֶׂה מְזָה דְבַר גְּדוֹל. כְּמוֹ כֵּן הֵשֶׁם
 יִתְבָּרַךְ, כְּשֶׁהֲמַצְוֶה מִתְחַלֵּת לִילָךְ, אוֹ
 כְּשֶׁאֲדָם עוֹשֶׂה אִיזָה דָרָךְ חֲדָשׁ
 לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, אֶךְ שְׁבֻתְחַלָּה הוּא
 שְׁבִיל דְקִיק, עִם כָּל זֶה מַחֲמַת גְּדֹל
 שַׁעֲשׂוּעֵיו יִתְבָּרַךְ מְזָה, הוּא עוֹשֶׂה
 מִפְעָמֵי רַגְלָיו דָרָךְ כְבוֹשָה. וְזֶה
 בְּחִינֹת (תהלים פח): צָדֵק לְפָנָיו יִהְיֶה.
 צָדֵק, הֵינּוּ הַמַּצְוֹת, כְּמָה שְׁכָתוּב (שם
 קיט): כָּל מַצְוֹתֶיךָ צָדֵק. כְּשֶׁמִּתְחַלֵּת
 הַמַּצְוֶה לִילָךְ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֲזִי:
 וּיִשֶׁם לְדָרָךְ פְעָמָיו, שֶהוּא יִתְבָּרַךְ
 עוֹשֶׂה דָרָךְ כְבוֹשָה מִפְעָמֵי הַרְגְלָיו,
 שֶהֵם רַק שְׁבִיל דְקִיק, וּמַחֲמַת
 שַׁעֲשׂוּעֵיו, הוּא מְשִׁים לְדָרָךְ רַחֵב
 וְכְבוֹשׁ אֶת פְעָמָיו, שֶהֵם רַק שְׁבִיל
 דְקִיק כִּנ"ל, וְכָל זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי
 אֲכִילַת שְׁבֹת, שְׁמִשָּׁם מַקְבְּלִין כַּח
 הַרְגְלָיו, בְּבַחֲנִית (שבת קנב): דוּק בְּכַפֵּי
 וְתִשְׁכַּח בְּרַגְלָיו, שֶׁעַל יְדֵי הָאֲכִילָה
 מַקְבְּלִין הַרְגְלָיו כַּח וְאִזִּי נַעֲשֶׂה

תפילה קז

אלהי, נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה, ולמקללי נפשי תדום ונפשי כעפר לכל תהיה. רבנו של עולם אדון השלום ובני להיות איש שלום באמת, שאזכה להיות אוהב שלום ורודף שלום תמיד באמת ובלב שלם. ולא אחזיק במחלוקת כלל לעולם, ואפלו נגד החולקים עלי וקמים בנגדי וחותרים חתירות תחתי חס ושלום, ועושים לי מה שעושים הרחמן ישמרני, תוכני ותעורני שלא אעמוד בנגדם לעשות להם בנגדם כמו שהם עושים לי, רק אדרבא אזכה לדון אותם לכף זכות ולעשות להם כל הטובות, ולקיים באמת ונפשי כעפר לכל תהיה. כמו שכתוב: "אל תאמר באשר עשה לי פן אעשה לו אישיב לאיש בפעלו", וכתוב: "אל תאמר אשלמה רע, קנה ליהוה ויושע לך". ואזכה להיות כעפר ממש, שחבל דשין עליה והיא נותנת להם כל הטובות. ועל ידי זה אזכה לבטל ולהפך מחשבות אויבי ושונאי, "ולא תעשינה ידיהם תשיה". ויקים בהם: "כורה שחת בה ופל וגולל אבן אליו תשוב", וכל הקמים עלי לרעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבתם:

ותפתח עיני לבי ודעתי שאזכה לידע ולהבחין בין מחלוקת של רשעים למחלוקת של צדיקים, ואזכה להאמין באמת שהמחלוקת של צדיקים היא טובה גדולה לזה שהם חולקים עליו, כי מרימין ומנשאין אותו על ידי זה, וממתיקים דינים מעליו. ולא תניחני למעות חס ושלום בהמחלוקת של צדיקים כאלו היא מחלוקת גמורה חס ושלום, כדי שלא לתן אחיזה להמחלוקת דסטררא אחרא בזאת המחלוקת דקדושה של צדיקים. ויקים בי מקרא שכתוב: "ותבט עיני בשורי, בקמים עלי מרעים תשמענה אזני. צדיק בתמר יפרח, בארו בלבנון ישגה":

אבינו שבשמים מלך שהשלום שלו, אתה יודע את כל רבוי המחלוקת שנתרבה בדורותינו בכמה אפנים, בין צדיקים בינונים ורשעים. והמחלוקת דסטררא אחרא רוצה להתגבר ולהתפשט בכל יום, באתגליא ובאתפסאי עד אשר רבים

נבשלו ונפלו על ידי רבוי המחלקות וחלוקי הדעות ופרוד לבבות שנתרבה מאד בדורותינו בעוונותינו הרבים. פי נעשה קמגוריא בין תלמידי חכמים ובין הגלויים אליהם, עד אשר קשה להבחין ולהבדיל בין המחלקת ודקדשה למחלקת דסמרא אחרא. ורבים נפלו מאמונת חכמים על ידי זה לגמרי, ועל ידי זה נפלו למה שנפלו רחמנא לצלן. פי אמונת חכמים יסוד כל התורה פלה, פי הם חיינו וארד ימינו, ובלעדם לא נרים את דינו ואת רגלינו בשום דבר שפקדשה. ובצוק העתים אשר ארד עלינו הגלות ומשד עלינו השעבוד, ודעתנו אינה צלולה כלל, אין אתי יודע עד מה, איד להתנהג בזה, ואיד לכון דעתי בזה. אל מי מקדושים אפנה. שקדתי ואהיה בצפור בודד על גג, ואיני יודע מאן יבא עזרי. פי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי, להבחין ולידע מי הם הצדיקים והחכמים האמתיים שיש להם פח ליעץ אותי עצות אמתיות ולהדריכני בדרך הישר והאמת ולקרבני אליך אבי שבשמים. ובעוונותי הרבים דעתי קצרה כל כך עד אשר איני יודע אפלו לפרש שיחתי לפנך בזה בשלמות בראוי, פי צרות לבבי הרחיבו מאד מאד בלא זה. ונוסף לזה, רבוי המחלקת ופרוד לבבות שנתרבה בעולם, בכמה בחינות ואפנים ועננים שונים. ועתה איני יודע כלל מה לעשות איד להתנהג, ואיד לדבר, ואיד לצפצף ואיד לרמוז, ואיד להתפלל על זה. ואני מבבל בשפור, ואיני יודע כלל היכן אני בעולם, ומה יהיה הסוף והתכלית ממני:

מלא רחמים חומל דלים, "מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגזולו", למדני איד לפרש שיחתי לפנך עתה, איד לעורר רחמיך האמתיים עלי עתה. הצילני מריב ומחלקת בכל האפנים, עזרני והושיעני והצילני שלא יחלקו ולא יריבו עלי לא בנשמות ולא ברוחניות, לא למעלה ולא למטה, ושמרני והצילני שאני לא אהיה חולק על שום איש פשר שבעולם, מפל שפן שלא יהיה בלבי שום צד מחלקת על צדיקים אמתיים. ובפרט על צדיקים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה. ולא אצא לריב עם שום אדם, רק אזכה לאהב את כל ישראל ולהחזיק בשלום עם כלם, ולקיים באמת מקרא שכתוב: "סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו":

לחודש אייר

ותזכני להמשיך עלי ועל כל ישראל קדשת ארץ ישראל, ותבטל אחיות המחלקת מארץ ישראל, ולא תהיה נקראת בשם ארץ פנעו, רק בשם

ארץ הקדושה, ארץ ישראל. ותמשיך שפע טובה וברכה גדולה מארץ ישראל לכל הארצות, ותברך את יבול הארץ ואת כל פרי האדמה. ויקים מקרא שכתוב: "ארץ נתנה יבולה וברכנו אלהים אלהינו". וברחמיך הרבים תתן כח בכל יבול הארץ לרפאות את כל תחלואי ומכאובי עמך בית ישראל, ובפרט בחדש אדר הוא ירח זיו שבו פורחים וחוגגים כל יבול הארץ. רחם עלינו שלא נצטרך לעסוק חס ושלום עם שום דאקטורים ורופאים שבעולם, רק תברך את כל יבול הארץ, ותשפיע בהם כח לרפאות כל תחלואי ומכאובי עמך בית ישראל, ותעלה מהרה רפואה שלמה לכל תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מפותינו (ובפרט וכו'), כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה. ואין לנו שום סמיכה על שום רפואה של הרופאים והדאקטורים, כי אם עליך לבד, בורא רפואות. רפאינו יהודה ונרפא, הושיענו ונשעה כי תהלתנו אתה. ותמשיך שלום גדול בעולם, וכל שונאינו יפלו תחתינו, ויפלטו ויבושו, יבשו ויחפרו יחד מבקשי נפשי לספותה יסוגו אחור ויפלטו חפצי רעתי. יבשו ויפלטו שונאי נפשי יעטו חרפה וכלמה מבקשי רעתי. יבשו ויבהלו מאד כל אויבי ישובו יבשו רגע."

ותשמרני ותצילני ברחמיך הרבים מעניות ודלות וחסרון הפרנסה הבא על ידי ריב ומחלוקת חס ושלום, כי גלוי וידוע לפניך שאני חפץ בשלום ואמת מאד, ומה אעשה אם נמצאים שונאים וחולקים עלי בחנם, אני שלום וכי אדבר הפה למלחמה. מלא רחמים, רחם וחוס וחס על ועל כל החפצים להתקרב לרבי הקדשה באמת, אשר מתעוררים עליהם שונאי חנם, ורודפים אותם בכמה מיני רדיפות, וחולקים שנים עליהם חנם על לא דבר. רחם עליהם ועלינו למענך והצילני מהם. "הצילני מאויבי אלהי ממתקוממי תשגבני. שמרה נפשי והצילני אל אבוי כי חסיתי בך":

לשימוש פרטי
לשבת קודש
בלבד!!!!

והצילני ברחמיך הרבים לקבל שבתות פראוי, מתוך רב שמחה ומתוך עשר וכבוד ומתוך מעוט גוונות, ואזכה להרבות באכילת שבת ולא יהיה אצלי שום קפדא על הוצאות שבת יום טוב, רק אתחזק ואתאמן בכל עז להרבות בכל מיני מעדנים ומאכלים ומשקאות טובים לכבוד שבת קדש. ולאכל הרבה בשבת קדש, כמו שהזהרת אותנו בתורתך הקדושה כמו שכתוב: "אכלוהו היום". וכאשר הזהירו אותנו חכמיך הקדושים הרבה לענג את השבת בכל עז. כי אכילת שבת

בלו אלהות בלו קדש ועולה למקום אחר לגמרי מאכילת חול. ואזכה על ידי אכילת שבת קדש לתקן פגם חלול שבת, כי אתה יודע שקשה מאד לבשר ודם להיות נזהר ונשמר בשלמות מחלול שבת. רק אתה לבד תשמרני ותצילני מפל מיני חלול שבת שעולם. ותוכני להרבות באכילת שבת עד שאזכה על ידי זה לתקן כל פגם חלול שבת שפגמתי מעודי:

ורחם עלינו ושמרנו אותנו ואת כל ישראל, והצילני מענש אלמן חס ושלום. ויחיו ולא ימותו גשותינו הראשונות. רק נזכה אגהנו וכל עמך ישראל להאריך ימים ושנים עם גשותינו הראשונות בקדשה וטהרה באמת. כי אתה יודע מרירות הצרה של מי שמתה אשתו הראשונה חס ושלום, שפסיעותיו מתקצרות, ועולם חשך בעדו, וכאלו נחרב בית המקדש בימיו וכו'. רחמנא לצלן רחמנא לשבון:

ותזכנו על ידי קדשת אכילת שבת קדש ובפרט על ידי אכילת שבת של גדולי הצדיקים האמתיים, שנוזכה על ידי זה להרחיב ולהגדיל הדרכים הקדושים שגלו הצדיקים האמתיים בעולם. רבון כל העולמים, אלהי כל הצדיקים האמתיים, אתה לבד יודע את כל מה שפעלו ועשו גדולי הצדיקים בעולם, את כל הדרכים הקדושים והנוראים והנפלאים שחתרו וחקרו והמשיכו בעולם. וכמה יגיעות יגעו וכמה טרחות טרחו בלי שעור וערך ומספר. וכמה ענויים ויפורים סבלו במסירת נפש בכל עת עד אשר חתרו ומצאו דרכים ישירים ונפלאים במקומות מדבר שממה שלא היה בהם דרך מעולם במקומות שלא עבר בהם איש. והלכו במסירת נפש ועברו הרבה אנה ואנה כמה פעמים כדי לעשות בהם דרך כבושה לרבים. אבל בעוונותינו הרבים מחמת עצם עבירת גשמיית העולם, ותאוותנו הרעים ומרבוי המחלוקות והליצנות והקנאה והתאווה ותפבוד, על ידי זה עדין הדרכים הקדושים געלמים מרב העולם. ואפלו מעט מועד המבקשים את יהוה וצדיקיו, ורוצים לילך בדרכיהם הנוראים, נסתרה דרכם מהם בכמה הסתרות. אך אתה ידעת, כי כבר גלו עצות ודרכים הרבה בלי שעור, עד אשר כל אדם יהיה מי שיהיה, יכל למצא דרך ועצה בכל מקום שהוא. כי אין מקום ואין אדם ואין שעה שלא יוכלו למצא דרך כבושה להתקרב אליך על פי דרכי עצותיהם ושיחותיהם ותורתיהם ורמזיהם, אשר גלו לנו בספריהם הקדושים והנוראים שנתפשטו בדורותינו אלה. "מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבותיך", אשר זכית אותנו בדורות אלה לאור הספרים הקדושים האלה שגלו

לנו הצדיקים לפנינו. אבל כבר גלית לנו על ידם שלבעל בחירה קשה מאד לעזור, על פן דרכיהם ועצותיהם הנוראים הם עדן בהעלם והסתור מאתנו. ודרכיהם הרחבים הנוראים והנפלאים הם עדן קצרים ודקים מאד בערך נשמותנו ובלבול דעתנו וכסילות שכלנו, מחמת מעשינו הרעים.

על פן פאתי לפניך בעל הרחמים, מורה דרך לשבים, שתעזרני ותזכני לקבל שבת בקדושה גדולה ובשמחה רבה ועצומה פראוי. ולהרבות בסעדת שבת, עד אשר אזכה על ידי אכילת שבת קדש להרחיב ולהגדיל את כל הדרכים הקדושים האמתיים שאנו צריכים לילך בהם להתקרב אליך באמת. ונזכה על ידי קדשת שבת להעלות את הרגליו אל הקדושה, כמו שכתוב: "אם תשוב משבת רגלך". וכל המצות שאנו עושין בכל ששת ימי החל יעלו רגליהם מן הקלפה והסטרא אחרא שינקו מהם בימי החל, באפן שתוכל כל מצוה ומצוה לילך ולעלות לפניך. ואתה ברחמיך הרבים ובאהבתך הגדולה שאתה אוהב את עמך ישראל, תקבל כל המצות ומעשים טובים שלנו אפילו המצות של קטני ערך כמאני היום הנעשים בקטנות גמור ובלי שום שלמות כלל, אתה ברחמיך ובאהבתך תקבל כלם באהבה ובחמלה גדולה, ותחבב אותם ותתפאר ותשתעשע בהם בשעשועים גדולים מאד. וכאב את פן תרצנו, ותחבב ותגדיל ותרחיב את מעט מעשינו הטובים הקטנים במהות וכמות ואיכות, עד אשר מרב האהבה והשעשועים תגדיל ותרחיב את הדרך הקדש הנעשה על ידי מצותינו. ויקים מקרא שכתוב: "צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו", שתרחיב ותשים דרך רחבה וכבושה מפעמי הרגליו של המצות ומעשים טובים שלנו. ובפרט הדרכים הקדושים הנוראים והנפלאים שעשו גדולי הצדיקים האמתיים בעולם, תרחם עליהם בזכות קדשת אכילת שבת, ותרחיבם ותגדלם ותגלה אותם לנו לכל עמך בית ישראל, באפן שנוזכה לילך בדרכיהם הקדושים באמת. ולשוב אליך בתשובה שלמה מפל המקומות והדרכים רעים שנתעינו בהם. רחם עלינו ואל תשחיתנו, חוס וחמל עלינו והוליכנו והדריכנו בכל עת בדרךך הקדושים שגלית לנו על ידי צדיקי הנוראים, אשר אתה לבד יודע נפלאות אמתת דרכיהם הנפלאים. "הדריכני בנתיב מצותיך כי בו חפצתי, הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני דרך חסדך ואצננה עקב. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לכבי ליראה שמך".

עֲזַרְנִי בַעַל הַיְשׁוּעוֹת, הוֹשִׁיעֵנִי בְּכֹל מָה שְׁאַנִּי צְרִיד לְהוֹשֵׁעַ, כִּי צָרְכִי מְרַבִּים מְאֹד מְאֹד וְדַעְתִּי קְצֵרָה לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ אָפֶס קִצָּה מֵהֶם. הַצִּילֵנִי מְרִיב וּמַחְלֶקֶת. זַכְנִי לְשָׁלוֹם בְּאֵמֶת בְּכֹל הַבְּחִינוֹת. זַכְנִי לְאַהֲבַת חֲבֵרִים בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ. זַכְנִי לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַצְּדִיקִים הָאֵמֶתִים, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנָךְ וְכְרִצּוֹן יִרְאִיךָ בְּאֵמֶת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְתִשֵּׁם חֲלֻקְנוּ עִמָּהֶם וּלְעוֹלָם לֹא אֲבוֹשׁ כִּי בָךְ בְּמַחְתִּי וְעַל חֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל בְּאֵמֶת נִשְׁעַנְתִּי. "יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי כִּי וְהִגִּיזוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי". עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

תורה רעה

הַמְקַדֵּשׁ, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ שָׁם: פְּלִיף - זֶה בְּבֹל, שְׁנֵאָמַר: וְאֵת הַפְּלִים הֵבִיא בֵּית אוֹצֵר אֱלֹהִיו; נִמְצָא, שְׁפִלִיף מְרַמֵּז עַל פְּלִים שֶׁל בֵּית הַמְקַדֵּשׁ:

בְּקִנְאוֹ אֵת קִנְאָתִי (במדבר כה) - בְּחִינַת הַצְּדִיק שְׁאִינוּ מְקַנְאוּ שׁוֹם צְדִיק, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, רַק אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבַּרְךָ:

דַּע, שְׁעַל חֲלִיף טוֹב יְכוּלִין לְרִאוֹת כָּל הַפְּלִים שֶׁל הַבֵּית הַמְקַדֵּשׁ אֵיזָה פְּנִים יֵשׁ לָהֶם. וְזֶה שְׁפִתוֹב, כְּשֶׁאִמְר יִצְחָק לַעֲשׂוֹ שְׂיִבְדֶּק הַסְּפִין וַיִּשְׁחַט יָפָה: שָׂא נָא כְּלִיךָ, (בראשית כז) - רָמַז עַל פְּלִים שֶׁל בֵּית הַמְקַדֵּשׁ, שֶׁהֵם נִרְאִים עַל הַסְּפִין הַיָּפָה כְּנ"ל. וְכֵן אֵיטָא בְּמִדְרָשׁ (בראשית פ'רשה סה), שְׁפִלִיף רָמַז עַל פְּלִים שֶׁל בֵּית

תּוֹרָה רַעַט

לְמַטָּה, אֲבָל לְמַעְלָה הִיא רַחֲבָה מְאֹד. וְכֵן בְּהִתְעוֹרְרוֹת מְלִמְטָה, צָרִיךְ שִׁיחִיָּה מְלִמְטָה קֶצֶר, בְּבַחֲיִנוֹת (תהלים 105): וְדַבֵּר פִּי בְצַר לִי, בְּבַחֲיִנֹת שׁוֹפָר, שֶׁהִרְחֵב הוּא לְמַעְלָה וְהִקְצַר הוּא לְמַטָּה אֲצֵל הַפֶּה. וְזֶה בְּחִינּוֹת: וְדַבֵּר פִּי בְצַר לִי, הֵינּוּ שִׁיחִיָּה הִצַּד הַצָּר וְהִקְצַר אֵלַי, אֲצֵל פִּי, בְּבַחֲיִנּוֹת שׁוֹפָר כַּנִּל, וְכִמוּ שֶׁמְצִינּוּ אֲצֵל דָּוִד בְּכָל תְּפִלוֹתָיו, שֶׁהִתְחַלֵּה הָיָה מִן הַמְצַר וְהִדְחֵק, שֶׁהָיָה צָר לוֹ מְאֹד, כְּגוֹן מַחְמַת שֶׁנִּפְלַע עָלָיו צָרוֹת אֲבִשְׁלוֹם אוֹ צָרַת נֶבֶל וְכדוֹמָה, וְאַחֲרֵיכֵן בָּא בְּאוֹתוֹ תְּפִלָּה לְתוֹךְ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ:

דַּע, שֵׁשׁ שְׁאוּמְרִים תּוֹרָה מְלִמְטָה לְמַעְלָה, וְהִיא מְלִמְטָה רַחֲבָה מְאֹד, שֶׁלְמַטָּה מְרַחֲבִין הַדְּבָר וּמְגַדִּילִין אוֹתוֹ מְאֹד, וְלְמַעְלָה הוּא קֶצֶר, וְהוֹלֵךְ וּמְקַצֵּר וְעוֹלָה, עַד שֶׁלְמַעְלָה מַעְלָה הוּא קֶצֶר מְאֹד מְאֹד, פִּי לְמַעְלָה לֹא נִשְׁאַר מְמַנָּה כְּלוּם, רַק מְעַט מְעַט, פִּי בּוֹדָאֵי יֵשׁ שֵׁם אֵיזָה נִיצוּץ הַקְּדוּשׁ. אֲבָל יֵשׁ לְהַפְּךָ, שְׁאוּמְרִים תּוֹרָה מְלִמְטָה לְמַטָּה, וְשֵׁם לְמַעְלָה הִיא רַחֲבָה מְאֹד מְאֹד, וְכָל מַה שִׁיּוֹרְדַת לְמַטָּה מִתְקַצֶּרֶת וְיּוֹרְדַת, עַד שֶׁלְמַטָּה הִיא קֶצֶרָה מְאֹד, וְהִיא רַק מְעַט מְעַט

תְּפִילָּה קְמוֹז

"מִן הַמְצַר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחֵב יְהוָה, בְּצַר לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל אֱלֹהֵי אֲשׁוּעַ יִשְׁמַע מִהִיכָל קוֹלִי וְשׁוֹעֲתִי לִפְנֵי תְּבוּא בְּאוֹנָיו. קָרָאתִי מִצָּרָה לִי אֵל יְהוָה וַיַּעֲנֵנִי, מִבְּטֶן שְׂאוֹל שְׁמַעְתִּי, שְׁמַעְתִּי קוֹלִי. קוֹלִי אֵל יְהוָה אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהַר קָדְשׁוֹ"

סלה. קולי אל יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן, עזרני מלא רחמים לכל ויכלו לבלבל אותי המחשבות והרעיונים המבלבלים ומעכבים מלהתפלל ולצעק ולסדר תפילתי ותחנתי ובקשתי לפניך בכל עת, ואל ימרידני הצער והדחקות בגוף ונפש וממון חס ושלום מלקרוא אליך, רק אוכה לקרא ולצעק אליך תמיד יהיה אידך שיהיה פי אתה ידעת כמה וכמה קשה וכבד עלי בכל יום ובכל עת לפתח פי לפניך בתפלה. ובפרט בעת שאני רוצה לפרש שיחתי לפניך עד אשר על פי רב איני יכול לפתח פי לדבר דבור לפניך מרב הדחקות והכבדות, כי יומם ולילה תכבד עלי יידי, נהפך לשדי בתרבי קיץ סלה, ואין לי מנוחה מרודפי גפשי בכל עת, ומגדל רבוי צרות הנפש והגוף נסגר ונאלם פי וקשה וכבד עלי מאוד לפתח פי לפניך. והעקר מחמת החלישות שמיפיל ומחליש אותי בדתתי בכל עת, מחמת שאני יודע שאני בעצמי תרוב בכל מה שעובר עלי. אכל אתה מלא רחמים כבד הודעתנו שאף על פי כן אתה מתאוה לתפלתנו וחיפץ בתחנותינו ושומע ומאזין ומקשוב לקול שיחתינו ואנקותינו ואנחותינו, פאשר הזרתנו פעמים רבות אין מספר. כמו שכתוב: "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע".

על כן הנני מפיל תחנתי לפניך, ופורש ושומח כפי מול רחמיך וחנינותיך וחסלתך הרבים והנפלאים מאוד מאוד שתהיה עמי בכל עת ובכל שעה, ותעזרני תמיד שלא אסתכל כלל על כל מיני בלבולים ורעיונים פאלה וכאלה, רק אוכה להתחזק בכל עת להתחיל לפרש שיחתי לפניך מתוך המצר והדחק, ולקיים ודבר פי בצר לי. ואינע ואחירו ואדחק את עצמי להפנות תמיד מחשבותי ולבבי אל האמת, ולדבר לפניך כל מה שאוכל לדבר איזה דבור אמת כל שהוא, אפלו מתוך המצר והדחק הגדול. ואתה ברחמיך וחסדיך הרבים בצר תרחיב לי בכל עת, ותרחיב פי ותמלאהו, ותעזרני ותושיעני ותכבני ותפתח פי בהרחבה גדולה, לפרש ולבאר ולשיח כל שיחתי לפניך, בדברי חן ורצוי ותחנונים באפן שתשמע תפילתי ותחנתי. ויכמרו רחמיך עלי בכל עת, ותקרביני אליך ולתורתך ולעבודתך באמת.

ותזבני להתקרב לצדיקים אמתיים אשר אור התגלות חדושי תורתם נמשך מלמעלה למטה שלמעלה תורתם רחבה וגבוהה מאוד, ולמטה מתקצרת הרבה כדי להכניסה בתוך לבבנו ושכלנו לכל אחד פראוי לו, ותרחיקני מההופכים

ארחות ישר אשר תורתם ממטפה למעלה שלמטה מרחיבים אותה יותר מדי ולמעלה היא קצרה מאד.

ותחמול עלי ותזכני לחדש חדושי תורה אמתיים בדרך הצדיקי אמת הממשיכים ואומרים תורה מלמעלה למטה. וכן בכל התפלות והתחנונות ובקשות אובה להתחיל מן המצר והדיחק, ואתה ברחמיך תרחיב פי ותשפיע לי רוח קדשך מן השמים שאובה לפרש כל שיחתי לפניך באמת ברצונך הטוב, ויערב שיחתי לפניך באמת.

ותעזרני ותושיעני בכל עת בכל מה שאני צריך להושע, באפן שאובה מהרה להיות ברצונך הטוב באמת. כי אתה לבד יודע עמל האדם ודחקו בזה העולם בכל יום, בפרט בעת שרוצה לגשת אל הקדש לפרש שיחתי לפניך בעל הרחמים, שרבים קמים כנגדו בגוף ונפש בגשמיות וברוחניות. בפרט כמוני העני, "אלהים אתה ידעת לאולתי ואשמותי מן לא נכדתי. אתה ידעת שבתתי וקומי בנתה לרעי מרחוק, יהיה מה רבו צרי רבים קמים עלי" בכל עת. רחם עלי וחזקני ואמציני בכל עת לבטח בהסדך הרבים לקרא אליך תמיד יהיה איד שיהיה. "פנה אלי וחנני תנה עוז לעבדך והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות לטובה, ויראו שונאי ויבשו, כי אתה יהיה עזרתי ונחמתי. ברוך יהיה לעולם אמן ואמן":

תורה רפ

שמספרין כל זה בשם הבעל-שם טוב זכרוננו לברכה. ועל פן כשעושין משא ומתן, צריך שיקשר מחשבתו רק בהתורה והדינים המלכשים שם, ומי שעוקר המשא ומתן מן התורה, ונופל אל המשא ומתן בעצמו, ואינו מקשר מחשבתו

דע, מי שצריך לדון לפני דינים בדין תורה, זה לו ענש ונקמה שהתורה נוקמת בו, כי באמת כל המשא ומתן הוא תורה, כי למשל הדין "המחליף פרה בחמור" הוא תורה, ומכל שכן כשעושין הדבר בעצמו הוא בודאי תורה, (וכמו

שהוא סבר מתחלה שאין בהמשא ומתן תורה, כי הלא ראה בעיניך שכל דברי המשא ומתן פלם הם תורה, כי עכשו נעשה מהכל דין תורה פנ"ל. והכל לפי הפגם, כי יש אחד שאין ענשו רק שצריך לדון, אבל זוכה בדין, רק שמראין לו שפגם פנ"ל, אבל יש אחד שעקר יותר המשא ומתן מן התורה, אזי ענשו יותר, שגם אינו זוכה בדין. כי באמת פשעושים משא ומתן, צריך שיהיה רק חיצונית המחשבה בתוך המשא ומתן, אבל פנימיות מחשבתו צריך לקשר אל התורה פנ"ל:

גם צריך אמונה בהמשא ומתן, דהינו שישא ויתן באמונה, ויהיה הדבור דבור אמת, כמה שאמרו (שבת לא): נשאת ונתת באמונה, פי משא ומתן הוא בחינות שמנשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו, פי יש קדשות נפולות, הינו בחינות ניצוצות שנפלו, ועל ידי משא ומתן מנשאין ומרימין אותן, ונותנין אותן למקומן, וזה בחינות משא ומתן פנ"ל. ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות הוא על ידי אמונה, פי דרך האמונה לשכך תמיד אצל אלו הקדשות הנפולות, בבחינות (יחזקאל

אל התורה המלבש שם, אזי ענשו, שאחר כך הוא צריך לדון בדין תורה, ואזי צריך לחזור ולהביא כל הדברים וכל המחשבות וכל העסקים שהיה לו בשעת המשא ומתן מתחלתו ועד סופו, צריך להביא הכל אל התורה, דהינו שצריך לחזור ולספר הכל לפני הדיינים, והם פוסקים על זה דין תורה. נמצא שחזר ונעשה מכל דברי המשא ומתן תורה, והוא לו נקמה, שהתורה נוקמת בו על אשר עקר הדיינים המלבשים בהמשא ומתן מן התורה, ונפל אל המשא ומתן בעצמו, כאלו אין שום תורה בהמשא ומתן, על כן ענשו - שצריך לבוא לפני דין תורה, ואזי צריך להביא כל דברי המשא ומתן ולעשות מהם תורה, ואזי מראים לו שכל המשא ומתן הוא תורה, כי עכשו נעשה מהכל דין תורה פנ"ל, פי בודאי הוא צריך להביא כל הדברים, אפלו כל המחשבות, לפני הדיינים, כי אם חסר איזה דבור או איזה מחשבה - יתקלקל הדין תורה, וצריך דוקא להביא הכל כל מה שעבר בשעת המשא ומתן לפני הדיינים, והם עושין מזה דין תורה, נמצא שחזר ונעשה מהמשא ומתן תורה, ומראין לו שאין הדבר כמו

ידי שמקשר מחשבתו אל התורה, על ידי זה מקבלת האמונה פח לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם, כי בלא זה הפח, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה, חס ושלום. אף על ידי שמקשרין פנימיות המחשבה אל התורה, מקבלת פח לעלות כנ"ל, ואזי נעשית מלחמה, כי צריך ללחם עמם להוציא הניצוצות מהם:

וזה פרוש: כי תצא למלחמה וכו'

(דברים כא.) **כי תצא** - זה

בחינות משא ומתן, בחינת (דברים לו): שמח זבולון בצאתך וכו'. כי משא ומתן נקרא בחינת צאתך, כי אף על פי שזבולון ויששכר שוים, מחמת שזבולון היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו שמח זבולון, על כל נקרא צאתך, ויששכר - אהליך, כי אף על פי כן, עבודת התורה היא פנימיות יותר, והיא למעלה מעבודת המשא ומתן, אף-על-פי שגם המשא ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק את התלמידים-חכמים, ונאמר עליו שמח זבולון, על כל זה נקרא צאתך, נגד עבודת התורה שהיא בחינת יששכר באהליך, כי אף-על-פי-כן עבודת התורה למעלה יותר, וכן כל מדרגה ומדרגה נגד המדרגה שלמעלה

זאת ירושלים בתוך הגוים (ח) שמתיה וסביבותיה ארצות. ירושלים היא קריה נאמנה, בחינות אמונה, היא שוכנת בתוך הגוים וסביבותיה וכו', כי היא ביניהם תמיד כנ"ל, ועל כן אלו הניצוצות שנפלו, הם נדבקים ונתאחזין סביבות האמונה, והיא מעלה אותם משם, ועל כן צריך לעשות משא ומתן באמונה, שעל ידי האמונה מעלין הניצוצות כנ"ל, שזה עקר בחינות משא ומתן, להעלות הניצוצות כנ"ל. וזה בחינות פנימיות חב"ד (חכמה בינה דעת) דעשיה שעולה אל היצירה, ומלכות דעשיה עולה מן הקלפות. יצירה היא בחינת וא"ו, שהיא בחינת התורה (פמובא בזהר הקדוש), ועל-ידי שמקשר פנימיות מחשבתו בשעת עשית המשא ומתן אל התורה כנ"ל, זהו בחינת פנימיות המחין דעשיה, הינו של המשא ומתן, שהוא בחינות עשיה, שעולה אל היצירה, דהינו התורה כנ"ל, ומלכות דעשיה, הינו בחינות האמונה שבמשא ומתן כנ"ל, עולה מן הקלפות, כי היא מבררת הניצוצות מהם ועולה מהם, ועל ידי שעלה חב"ד דעשיה ליצירה, על ידי זה יש מקום למלכות לעלות לעשיה, גם על ידי זה שעולה חב"ד ליצירה, דהינו על

מלחמה עם האויבים כנ"ל, כי צריך
 לברר ולהעלות הניצוצות מהם
 כנ"ל, וזהו: ונתנו ה' אלהיך בידך -
 זה בחינת אמונה, כמו שפתיב (שמות
 יד): ויהי ידיו אמונה, פי על ידי
 אמונה מעלין הניצוצות כנ"ל. וזהו:
 ושבת שבי - זה בחינות התורה,
 כמו שפתיב (תהלים סח): עליית למרום
 שבת שבי כנ"ל:

ממנה, נקראת המדרגה שלמטה
 "צאתך" נגד המדרגה שלמעלה,
 שהיא נקראת "אהליך", ואפלו מי
 שעובד השם יתברך בדבקות, עם
 כל זה נגד המדרגה שלמעלה ממנה
 עוד, נקרא אפלו דבקות בחינת
 צאתך, וזהו: פי תצא, הינו בחינת
 המשא ומתן כנ"ל, וזהו: למלחמה
 על אויבך - כי אז הוא שעת

תפילה קמח

"הם לפי אל עתידך ואל אל בצע", רבונו של עולם עזרני והושיעני ופני שאהיה
 דבוק בתורתך ועבודתך תמיד לעולם ועד. ותשים חלקי מיושבי בית
 המדרש ולא מיושבי קרנות. ותהיה תורתך אמונתנו בעולם הזה ותהיה עמנו
 לעולם הבא ואהנה בתורתך יומם ולילה. ואפלו בעת שיהיה ההכרח על פי רצונך
 לעסק באיזה עסק בשביל פרנסה לעשות איזה מלאכה או משא ומתן או לנסע
 איזה נסיעה וכיוצא בזה, תרחם עלי ותושיעני שגם בשעת עשית המשא ומתן
 והעסק תהיה פנימיות מחשבותי קשורה ודבוקה בך ובתורתך הקדושה המלבש
 באותו העסק והמשא ומתן. ולא אכנים פנימיות דעתי בתוך המשא ומתן ועסקי
 חל, רק חיצוניות מחשבותי תעסק בהמשא ומתן, אבל בפנימיות המחשבה אהיה
 קשור ודבוק בך ובתורתך הקדושה. ואזכה לעשות המשא ומתן באמונה גדולה,
 ויהיה החן שלי צדק ולא אחליף ולא אשנה דבורי לעולם, אפלו בשביל כל חללי
 דעלמא. ותהיה כל פונתי בשעת עשית המשא ומתן למען שמך ולמען תורתך,
 כדי שאוכל לעסק בתורה ועבודה ולהרבות בצדקה, ולקיים מצותיך הקדושות.
 ותזכני למעט בעסק ובמשא ומתן ולהרבות בעסק התורה לשמה. ותהיה תורתך
 קבע ומלאכתי עראי, ואפלו בשעת עשית המלאכה והמשא ומתן תהיה

עקר קביעת דעתי ופנימיות מחשבתי בתוך התורה והעבודה למען שמך לבר באמת לאמתו. ותהיה עמי תמיד בשבתי בביתי וכללתי בדרך, ותחזקני בהאמונה והבטחון לידע ולהאמין באמת, "כי לא בלח ויגבר איש, כי לא ממוצא וממערב ולא ממדבר הרים". כי הכל מאתך לבר, רק רצונך שגעסק באיזה משה ומתן בשביל פרנסה, פדי לברר ולהעלות כל הקדשות והניצוצות הנפולין מעמקי הקלפות, לנשאים ולהרימם ולחזר ולהשיבם ולתנם אל מקומם.

רחם עלינו מלא רחמים חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח, ותן לנו כח וגבורה ועצה למלחמה, שבכל עת שנצטרך לצאת לעסק בעבודות חיצוניות בעסקי משה ומתן וכיוצא בו, שיהיה כל עסקנו ועשייתנו באמונה גדולה בקדושה ובטהרה, באימה וביראה ובדבקות גדול בתורתך ובעבודתך בפנימיות מחשבתי, באפן שיהיה לנו כח לברר על ידי האמונה הקדושה את כל הניצוצות שנפלו בעמקי הקלפות בעוונותינו הרבים ובעון אבותינו בגלגול זה ובגלגולים אחרים בשונג ובמזיד באנס ובמצון. רחם עלינו למען שמך, כי אתה יודע כי אין בנו כח ודעת ללחם מלחמה זאת לברר ולהוציא הניצוצות מתחת יד הקלפות שפוכשים ואוסרים אותם בהתגברות גדול. ובכל עת שמתעוררים לבררם ולהעלותם הם מתגרים ומתגברים יותר ויותר חס ושלום, ומחמת זה ארך עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד בכלל ובפרט, ואין אתנו יודע שום דרך איד להתגבר נגדם, ואיד ללחם עמם. על מי לנו להשען כי אם על אבינו שבשמים. "יהוה איש מלחמה יהוה שמו" הוא ילחם לנו, "ריבה יהוה את יריבי לחם את לוחמי, החזק מגן וצנה וקומה בעזרתי, והרק חנית וסגר לקראת רודפי אמר לנפשי ישועתך אני".

הושיעני בעל הישועות שתהיה מחשבתי תמיד דבוקה בך ובתורתך אפלו בעת עסקי בעבודות חיצוניות במלאכה ומשה ומתן וכיוצא. ואתחזק באמונה שלמה תמיד בפרט בעת צאתי מאהל תורה לעסק בעסקי חל שאתגבר ואתחזק או באמונה גדולה וחזקה ביותר. ואתה ברחמיך ובכחך הגדול תתן כח להאמונה הקדושה שתברר ותלקט ותעלה ותנשא ותרים כל הקדשות וכל הניצוצות הנפולות שנפלו בכל הדברים שבעולם מיום בריאת העולם עד היום הזה. ותעלה ותנשא אותם, ותחזר ותתנם ותשיבם למקומם אל מקום אשר היה שם אהלם בתחלה ביתר שאת ויתר עו. ואל ידח ממך נדח. וכנו ברחמיך הרבים לעסק במשה ומתן באמונה. ותהיה פנימיות מחשבתנו דבוקה וקשורה בהתורה גם בשעת עשיית המשה ומתן. ועל ידי זה נוכח שתצילנו ותשמרנו שלא נצטרך

לעולם לבוא לזילותא דכי דינא, שלא נצטרך לבוא (לפני) לדי דינים לדון לפניהם בדין תורה, רק יהיה כל משאינו ומתנינו באמונה. וכל מי שנעסק עמהם במשא ומתן ישאו ויתנו עמנו באמונה באמת, וגדע ונבין ונאמין שבכל המשא ומתן מלבש תורה, ויהיה המשא ומתן מקושר תמיד אל התורה, באפן שלא נצטרך לתקן המשא ומתן על ידי הדין תורה לפני הדינים.

רבונו של עולם מלא משאלותינו לטובה ברחמים, ועורנו וזפנו לנצח המלחמה בזה העולם על ידי התורה והאמונה הקדושה. "שמע יהוה וחנוני, יהוה היה עוזר לי". עזר והושיעה לחלושי כח לחלושי דעת לחלושי עצה כמונו היום, לנצח מלחמה בבה פזאת בכל האפנים, כי לא היה עולה על דעתנו לבקש ולהתחנן על זה לעצם פנמינו המרבים. אך לפניך נגלו כל תעלומות לבנו שאנו בטוחים ונשענים על פחם של הצדיקים האמתיים עליהם השלכנו את יהבנו. הם ילחמו בעדנו, ואנחנו נלך אחר עצותיהם הקדושות ונדרך בנתיבותיהם, ולא נסור מדבריהם זמין ושמואל. "יהוה יגמר בעדי יהוה חסדך לעולם מעשי ידך אל תרף, אגא יהוה הושיעה נא, אגא יהוה, הצליחה נא. יהוה הושיעה המלך יעגנו ביום קראנו, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי." אמן ואמן:

תורה רפא

(ע), ואזי יראה נפלאות צרופים חדשים, ויכולין לראות בהספר מה שבעל המחבר לא פנו לזה כלל, וזה אפשר אפלו אדם פשוט, כי אדם גדול יכול לראות זאת בלי יגיעה, רק אפלו אדם פשוט לגמרי יכול להשיג ולראות חדשות פנ"ל, אם ישב עצמו ויסתפל על אותיות

אפלו אדם פשוט, אם ישב עצמו על הספר, ויסתפל על אותיות התורה, יכול לראות חדשות ונפלאות, הינו שעלי ידי הסתכלותו היטב היטב על אותיות התורה יתחילו האותיות להאיר ולהצטרף, בבחינת אותיות בולטות ומצטרפות שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא

התורה פנ"ל, אף שלא יעמיד הדבר
לנפיו, כי יכול להיות שאז דוקא לא
יראה בלל, אף אף-על-פי-כן יכול
להשיג לזה אפלו אדם פשוט פנ"ל:

תורה רפב

ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף
זכות, על-ידי-זה אתה מעלה אותו
באמת מפך חובה לכף זכות, עד
שישוב בתשובה על-ידי-זה. וזהו:
ועוד מעט ואין רשע - על-ידי
שמוצא בהרשע עוד מעט טוב,
ששם אינו רשע, על-ידי-זה:
והתבוננת על מקומו ואיננו - הינו
כשתבונן ותסתכל על מקומו
ומדרגתו, ואיננו שם על מקומו
הראשון, כי על-ידי שמוצאין בו עוד
מעט טוב, איזה נקדה טובה, ודנין
אותו לכף זכות, על-ידי-זה מוציאין
אותו באמת מפך חובה לכף זכות.
וזהו: והתבוננת על מקומו ואיננו
פנ"ל, והבן:

וכן צריך האדם למצא גם בעצמו.
כי זה ידוע, שצריך האדם לזהר
מאד להיות בשמחה תמיד,
ולהרחיק העצבות מאד מאד
(כמבאר אצלנו כמה פעמים), ואפלו

דע, כי צריך לדון את כל אדם לכף
זכות, ואפלו מי שהוא רשע
גמור, צריך לחפש ולמצא בו איזה
מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע,
ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן
אותו לכף זכות, על-ידי-זה מעלה
אותו באמת לכף זכות, ויוכל
להשיבו בתשובה. וזה בחינת (תהלים
לז): ועוד מעט ואין רשע והתבוננת
על מקומו ואיננו; הינו שהפסוק
מזהיר לדון את הכל לכף זכות,
ואף-על-פי שאתה רואה שהוא רשע
גמור, אף-על-פי-כן צריך אתה
לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב,
ששם אינו רשע. וזהו: ועוד מעט
ואין רשע - שצריך אתה לבקש בו
עוד מעט טוב, שיש בו עדין, ששם
אינו רשע, כי אף-על-פי שהוא רשע,
איך אפשר שאין בו מעט טוב עדין,
כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה
או דבר טוב מימיו, ועל-ידי-זה
שאתה מוצא בו עוד מעט טוב,

כְּשֶׁמִתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל בְּעַצְמוֹ וְרוֹאֶה שְׂאִין בּוֹ שׁוֹם טוֹב, וְהוּא מֵלֵא חֲטָאִים, וְרוֹצֵה הַבְּעַל דְּבַר לְהַפִּילוֹ עַל יְדֵי זֶה בְּעַצְבוֹת וּמְרָה שְׁחוֹרָה, חֵס וְשְׁלוֹם, אֶף-עַל-פִּיכֵן אֲסוּר לוֹ לִפְלֵ מְזָה, רַק צָרִיךְ לְחַפֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּעַצְמוֹ אֵיזָה מַעַט טוֹב, כִּי אֵיךְ אֶפְשֶׁר שְׁלֵא עֲשֵׂה מִיָּמָיו אֵיזָה מַצּוּה אוֹ דְּבַר טוֹב, וְאֵף שֶׁכְּשֶׁמִּתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ הַדְּבַר הַטּוֹב, הוּא רוֹאֶה שֶׁהוּא גַם כֵּן מֵלֵא פְּצָעִים וְאֵין בּוֹ מֵתֵם, הֵינּוּ שְׁרוּאֶה שְׁגֵם הַמַּצּוּה וְהַדְּבַר שֶׁבִקְדָּשָׁה שִׁזְכָּה לַעֲשׂוֹת, הוּא גַם כֵּן מֵלֵא פְּנִיּוֹת וּמַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וּפְגָמִים הַרְבֵּה, עִם כָּל זֶה אֵיךְ אֶפְשֶׁר שְׁלֵא יִהְיֶה בְּאוֹתָהּ הַמַּצּוּה וְהַדְּבַר שֶׁבִקְדָּשָׁה אֵיזָה מַעַט טוֹב, כִּי עַל כָּל פְּנִים אֵיךְ שֶׁהוּא, עַל-כֹּל-פְּנִים הִיָּה אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה בְּהַמַּצּוּה וְהַדְּבַר טוֹב שֶׁעֲשֵׂה, כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ לְמַצֵּא בְּעַצְמוֹ אֵיזָה מַעַט טוֹב, כְּדֵי לְהַחִיּוֹת אֶת עַצְמוֹ, וּלְבֹא לִיְדֵי שְׂמִחָה כַּנִּלְ, וְעַל יְדֵי זֶה שְׂמִחַפֵּשׁ וּמוֹצֵא בְּעַצְמוֹ עֲדִין מַעַט טוֹב, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא יוֹצֵא בְּאֵמֶת מִכֶּף חוֹבָה לְכָף זְכוּת, וְיוֹכֵל לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה, בְּבַחֲיִנוֹת: וְעוֹד מַעַט וְאֵין רִשְׁעֵ וְהַתְּבוֹנְנֶת עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ כַּנִּלְ. הֵינּוּ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיכֵין לְדוֹן אַחֲרֵים לְכָף זְכוּת, אֶפְלוּ אֶת הַרְשָׁעִים,

וּלְמַצֵּא בְּהֵם אֵיזָה נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאֵין אוֹתָם בְּאֵמֶת מִכֶּף חוֹבָה לְכָף זְכוּת, בְּבַחֲיִנֵּת: וְעוֹד מַעַט וְכוּ' וְהַתְּבוֹנְנֶת וְכוּ' כַּנִּלְ, כְּמוֹ כֵּן הוּא אֲצֵל הָאָדָם בְּעַצְמוֹ, שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן אֶת עַצְמוֹ לְכָף זְכוּת, וּלְמַצֵּא בְּעַצְמוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה עֲדִין, כְּדֵי לְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ שְׁלֵא יִפְלֵ לְגַמְרֵי, חֵס וְשְׁלוֹם, רַק אֲדַרְבָּא יַחֲיֶה אֶת עַצְמוֹ, וְיִשְׁמַח אֶת נַפְשׁוֹ בְּמַעַט הַטּוֹב שֶׁמוֹצֵא בְּעַצְמוֹ, דְּהֵינּוּ מַה שִׁזְכָּה לַעֲשׂוֹת מִיָּמָיו אֵיזָה מַצּוּה אוֹ אֵיזָה דְּבַר טוֹב, וְכְמוֹ כֵּן צָרִיךְ לְחַפֵּשׁ עוֹד, לְמַצֵּא בְּעַצְמוֹ עוֹד אֵיזָה דְּבַר טוֹב, וְאֵף שְׁגֵם אוֹתוֹ הַדְּבַר הַטּוֹב הוּא גַם-כֵּן מַעֲרָב בְּפִסְלֵת הַרְבֵּה, עִם כָּל זֶה יוֹצֵא מִשֵּׁם גַם-כֵּן אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה. וְכֵן יַחֲפֵשׁ וְיִלְקֹט עוֹד הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂין נְגוּנִים, כְּמִבְּאֵר בְּמִקּוֹם אַחֵר (בְּמִאמֹר וַיְהִי מִקֵּץ בַּיּוֹם הַזֶּה), בְּחִינַת מְנַגֵּן בְּכָל-יְזֵמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמִלְקֻט הַרוּחַ טוֹבָה מִן הַרוּחַ נִכְאָה עַצְבוֹת רוּחַ, עֵין שָׁם. [וְהַכֵּלֵל, כִּי נְגִינָה דְקָדְשָׁה הִיא גְבוּהָ מְאֹד מְאֹד כִּיְדוּעַ, וְעַקֵּר הַנְּגוּן נַעֲשֵׂה עַל-יְדֵי בְּרוּר הַטּוֹב מִן הָרַע, שְׁעַל-יְדֵי שְׂמִבְרָרִין וּמְלַקְטִין הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת מִתּוֹךְ הָרַע, עַל-יְדֵי זֶה נַעֲשִׂים נְגוּנִים וְזְמִירוֹת, עֵין שָׁם הֵיטֵב]. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי שְׂאִינוֹ מְנִיחַ

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים קמו): אֲזַמְרָה לְאַלְקֵי
 בְּעוֹדֵי - בְּעוֹדֵי דִיקָא, הֵינּוּ עַל
 יְדֵי בְּחִינַת הַעוֹד שְׁלִי, שְׁאֵנִי מוֹצֵא
 בְּעֵצְמִי בְּחִינַת: עוֹד מַעַט וְאֵין רֶשַׁע
 כְּנִ"ל, עַל יְדֵי אוֹתָהּ הִנְקָדָה, עַל־יְדֵי
 זֶה אוֹכַל לְזַמֵּר וְלַהוֹדוֹת לַה' כְּנִ"ל.
 וְזֶה: אֲזַמְרָה - אֲזַמְרָה דִיקָא, הֵינּוּ
 זְמִירוֹת וְנִגּוּנִים שְׁנַעֲשִׂין עַל יְדֵי
 שְׁמַלְקֵט הִנְקָדוֹת טוֹבוֹת כְּנִ"ל:

[וְהַזְהִיר רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה מְאֹד,
 לִילְךָ עִם הַתּוֹרָה הַזֹּאת, כִּי
 הוּא יִסוֹד גְּדוֹל לְכָל מִי שְׂרוּצָה
 לְהִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וּלְבַל יֵאבֹד
 עוֹלְמוֹ לְגַמְרֵי חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כִּי רַב בְּנֵי
 אָדָם שְׂרַחֲקִים מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, עָקֵר
 רַחוּקִים הוּא מִחֻמַּת מֵרָה שְׂחוּרָה
 וְעֵצְבוֹת, מִחֻמַּת שְׁנוּפְלִים בְּדַעְתָּם,
 מִחֻמַּת שְׂרוּאִים בְּעֵצְמָם גְּדֹל
 קְלִיקוּלָם שְׁקִלְקוּ מַעֲשֵׂיהֶם, כֹּל אַחַד
 כְּפִי מֵה שְׂיֹדַע בְּעֵצְמוֹ אֶת נִגְעֵי
 לְבָבוֹ וּמִכְאוּבוֹ, וּמִחֻמַּת זֶה הֵם
 נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם, וְרַבֵּן מֵיֹאשִׁים עֵצְמוֹן
 לְגַמְרֵי, וְעַל יְדֵי זֶה אֵינָם מִתְפַּלְלִים
 בְּכוּנָה כְּלָל, וְאֵינָם עוֹשִׂים אֲפֹלוּ מֵה
 שְׁהֵיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת עֲדוּן. עַל כֵּן
 צָרִיךְ הָאָדָם לְהַשְׁפִּיל מְאֹד עַל דְּבַר
 זֶה, כִּי כָל הַנְּפִילוֹת שְׁבַדְעָתוֹ, אֶף־
 עַל־פִּי שֶׁהוּא מִחֻמַּת מַעֲשֵׂים רָעִים
 שְׁעָשָׂה בְּאֵמַת, עִם כָּל זֶה, הַנְּפִילָה
 שְׁבַדְעָתוֹ, וְהַעֲצָבוֹת וְהַמְּרָה שְׂחוּרָה

לְהַפִּיל אֶת עֵצְמוֹ וּמַחִיָּה אֶת עֵצְמוֹ
 בְּמֵה שְׁמַחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמוֹצֵא
 בְּעֵצְמוֹ אֵיזָה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת, וּמְלַקֵּט
 וּמְבַרֵּר אֵלּוּ הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת מִתּוֹךְ
 הָרַע וְהַפְּסֻלֹת שְׁבוּ וְכוּ' כְּנִ"ל, עַל־
 יְדֵי־זֶה נַעֲשִׂין נִגּוּנִים כְּנִ"ל, וְאֵזִי הוּא
 יְכוּל לְהַתְּפַלֵּל וּלְזַמֵּר וְלַהוֹדוֹת לַה'.
 כִּי זֶה יְדוּעַ שְׁכַשְׁהָאָדָם נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ
 מִחֻמַּת גְּשָׁמִיוֹתוֹ וּמַעֲשָׂיו הָרָעִים,
 שְׂרוּאָה שֶׁהוּא רַחוּק מְאֹד מְאֹד מִן
 הַקְּדוּשָׁה בְּאֵמַת, אֵזִי עַל־פִּי רַב אֵינּוּ
 יְכוּל לְהַתְּפַלֵּל כְּלָל מִחֻמַּת זֶה, וְאֵינּוּ
 יְכוּל לְפַתַּח פִּיו כְּלָל, מִחֻמַּת גְּדֹל
 הָעֵצְבוֹת וְהַמְּרָה שְׂחוּרָה וְהַכְּבֻדוֹת
 שְׁנוּפֵל עָלָיו, עַל־יְדֵי שְׂרוּאָה גְּדֹל
 עֵצֶם רַחוּקוֹ מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ. אֲבָל
 כִּשְׁהוּא מַחִיָּה אֶת עֵצְמוֹ עַל־פִּי
 הָעֵצָה הַנִּ"ל, דֵּהֵינּוּ שְׂאֶף־עַל־פִּי
 שְׂיֹדַע בְּעֵצְמוֹ שֵׁישׁ לוֹ מַעֲשֵׂים רָעִים
 וְחֻטָּאִים הַרְבֵּה מְאֹד, וְהוּא רַחוּק
 מְאֹד מְאֹד מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, אֶף־עַל־
 פִּי־כֵן הוּא מַחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמוֹצֵא
 בְּעֵצְמוֹ עֲדוּן אֵיזָה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת
 כְּנִ"ל, וּמַחִיָּה וּמִשְׁמַח אֶת עֵצְמוֹ בְּזֶה,
 כִּי בּוֹדָאֵי רְאוּי לְהָאָדָם לְהַגְדִּיל
 שְׁמַחְתּוֹ מְאֹד בְּכָל נְקֻדָּה וְנְקֻדָּה
 טוֹבָה מִקְדֻשֵׁת יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹצֵא
 בְּעֵצְמוֹ עֲדוּן, וְאֵזִי כִשְׁמַחִיָּה וּמִשְׁמַח
 אֶת עֵצְמוֹ עַל־יְדֵי־זֶה כְּנִ"ל, אֵזִי הוּא
 יְכוּל לְהַתְּפַלֵּל וּלְזַמֵּר וְלַהוֹדוֹת לַה':

משִׁתְּדֵל לַחֲפֵשׁ וּלְבַקֵּשׁ לְמִצָּא בְּכֹל־ם
נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת כִּנְ"ל, שְׁעַל־יְדִיזָה
נַעֲשִׂין נְגוּנִים כִּנְ"ל, זֶה הַצְּדִיק
שְׂאוּחַז בְּמַדְרָגָה זֹאת, הוּא יָכוֹל
לְהִיֹּת חָזָן וּשְׁלִיחַ צְבוּר, דְּהֵינּוּ
לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֵי הַעֲמוּד, כִּי הוּא יֵשׁ בּוֹ
בְּחִינָה זֹו הַצְּרִיכָה לְהַשְׁלִיחַ־צְבוּר
הַהֲנוּן בְּאֵמַת, שְׁצָרִיף שִׁיְהִיָּה בּוֹ
בְּחִינָה, שִׁיְהִי כֹל הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת
תְּאֵבִים אֵלָיו וְיִהְיֶה נִכְלָלִין בּוֹ כִּנְ"ל,
כִּי הוּא יָכוֹל לְקַבֵּץ כֹּל הַנְּקֻדּוֹת
טוֹבוֹת שְׁנִמְצָא בְּכֹל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
אֶפְלוּ בְּפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, כִּנְ"ל:

וְדַע שִׁישׁ בְּכֹל דּוֹר וְדוֹר רוּעָה, וְהוּא
בְּחִינּוֹת מְשָׁה, שֶׁהוּא רְעִיא
מִהִימְנָא, וְזֶה הַרוּעָה הוּא עוֹשֶׂה
מִשְׁכָּן. **וְדַע**, שֶׁתְּנוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּן
מְקַבְּלִים הֶבֶל פִּיהֶם שְׂאִין בּוֹ חֲטָא
מִזֶּה הַמִּשְׁכָּן, וְעַל כֵּן הַתֵּינוּק
כְּשֶׁמִּתְּחִיל לְקִרּוֹת וּלְהַפְּנֵס בַּתּוֹרָה,
הוּא מִתְּחִיל מִן וַיִּקְרָא אֶל מְשָׁה (מִ"ד

צו פ' ז), שֶׁהוּא אֵלֶף זַעִירָא, כִּי וַיִּקְרָא מְדַבֵּר מִגִּמְרַת הַקִּמַּת
הַמִּשְׁכָּן, שְׂאֵז קִרְאוּ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וְהַתְּחִיל לְדַבֵּר עִמוֹ
מִהַמִּשְׁכָּן, וְעַל כֵּן מִשָּׁם מִתְּחִלִּין הַתֵּינוּקוֹת, כִּי מִשָּׁם
מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם כִּנְ"ל, וּמִשָּׁם מִתְּחִלִּין לְקִרּוֹת וּלְהַפְּנֵס
לְתוֹךְ הַתּוֹרָה:

וְדַע שֶׁכֹּל הַצְּדִיקִים שְׁבִדּוֹר, כֹּל אֶחָד
וְאֶחָד הוּא בְּחִינַת רוּעָה, כִּי בְּכֹל אֶחָד
וְאֶחָד יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת מְשָׁה, וְכֹל אֶחָד
וְאֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ, הוּא עוֹשֶׂה

שְׁנוֹפֵל עָלָיו עַל־יְדִיזָה, הַכֹּל הוּא רַק
מַעֲשֵׂי בַעַל דְּבַר, שְׁמַחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ כִּי
לְהַפְּלוֹ לְגַמְרֵי, חֶסֶם וְשָׁלוֹם. עַל־כֵּן
צְרִיכִין לְהַתְּחַזֵּק מְאֹד, לִילְכָף עִם
הַתּוֹרָה הַזֹּאת, לַחֲפֵשׁ וּלְבַקֵּשׁ בְּעַצְמוֹ
בְּכֹל פַּעַם אֵיזָה מַעֲט טוֹב וּנְקֻדּוֹת
טוֹבוֹת וְכוּ' כִּנְ"ל. וְעַל־יְדִיזָה יִחִיָּה
וְיִשְׁמַח אֶת עַצְמוֹ, וְיַצְפֶּה לִישׁוּעָה
עֲדִין, וְיִוֹכַל לְהַתְּפַלֵּל וּלְזַמֵּר
וּלְהוֹדוֹת לַה', בְּבְחִינַת: אֲזַמְרָה
לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדֵי כִנְ"ל, וְעַל־יְדִיזָה יִזְכֶּה
לְשׁוֹב בְּאֵמַת אֶל ה' כִּנְ"ל:

וְדַע, שְׁמֵי שִׁיכוֹל לַעֲשׂוֹת אֱלוֹ
הַנְּגוּנִים, דְּהֵינּוּ לְלַקֵּט
הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׁנִמְצָא בְּכֹל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ בְּהַפּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל
כִּנְ"ל, הוּא יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֵי
הַעֲמוּד, כִּי הַמִּתְּפַלֵּל לְפָנֵי הַעֲמוּד,
הוּא נִקְרָא שְׁלִיחַ צְבוּר, וְצָרִיף שִׁיְהִיָּה
נִשְׁלַח מִכֹּל הַצְּבוּר, דְּהֵינּוּ שְׁצָרִיף
שִׁיקְבֵץ כֹּל נְקֻדָּה טוֹבָה שְׁנִמְצָא בְּכֹל
אֶחָד מִהַמִּתְּפַלְּלִין, וְכֹל הַנְּקֻדּוֹת
טוֹבוֹת יִהְיֶה נִכְלָלִין בּוֹ, וְהוּא יַעֲמֵד
וְיִתְפַלֵּל עִם כֹּל הַטוֹב הַזֶּה, וְזֶהוּ
שְׁלִיחַ צְבוּר, וְצָרִיף שִׁיְהִיָּה בּוֹ בְּחִינָה
גְבוּהַ כְּזוֹ, שְׁעַל־יְדִיזָה יִהְיֶה כֹל
הַנְּקֻדּוֹת תְּאֵבִים אֵלָיו, וְיִהְיֶה נִכְלָלִין
בּוֹ, וְכִי שִׁיכוֹל לַעֲשׂוֹת נְגוּנִים הִנְ"ל,
דְּהֵינּוּ שִׁיכוֹל לְדוֹן אֶת כֹּל אֶדָם לְכַף
זְכוּת, אֶפְלוּ אֶת הַקְּלִים וְהַרְשָׁעִים, כִּי

בְּחִינַת מִשְׁכָּן, שְׁמִשָּׁם מְקַבְּלִין הַתִּינוּקוֹת הֶבֶל פִּיהֶם כִּנְ"ל, וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ, לְפִי בְּחִינַת הַמִּשְׁכָּן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כִּמוֹ כֵּן יֵשׁ לוֹ תִינוּקוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִין מִשָּׁם. נִמְצָא, שִׁישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִצְדִּיקֵי הַדּוֹר, סָף תִּינוּקוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם מִמֶּנּוּ, כִּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ כִּנְ"ל. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (שְׁבַת לז), שֶׁתִּינוּקוֹת נִתְפָּסִין עַל עוֹון הַדּוֹר, שֶׁנֶּאֱמַר: וְרַעִי אֶת גְּדִיּוֹתַי עַל מִשְׁכְּנֹת הָרוּעִים - שְׁמַת־מִשְׁכְּנֵינוּ עַל הָרוּעִים, וְזֶהוּ: עַל מִשְׁכְּנֹת הָרוּעִים, שֶׁהֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם מִבְּחִינַת הַמִּשְׁכָּנוֹת שֶׁל הָרוּעִים, דְּהֵינּוּ הַצְדִּיקִים שֶׁבַּדּוֹר, שֶׁכָּל אֶחָד עוֹשֶׂה מִשְׁכָּן כִּנְ"ל: אַךְ

לִידַע כִּל זֹאת, דְּהֵינּוּ לְדַעַת כִּל צְדִיק וְצְדִיק, אֵיזָה הֵם הַתִּינוּקוֹת הַשִּׁיכִים לוֹ, וְכִמָּה הֵם מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ, וְלִידַע כִּל הַבְּחִינֹת שִׁישׁ בְּזֶה, וְהַדּוֹר שִׁיבּוֹא מֵהֶם עַד הַסּוּף - דַּע, מִי שִׁיכֵל לַעֲשׂוֹת נְגוּנִים הַנִּ"ל, הוּא יְכוֹל לִידַע כִּל זֶה. וְזֶהוּ סוּד מַה שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה בְּמִשְׁנָה (שְׁבַת יא): בְּאֵמַת אָמְרוּ, הַחֲזִן רוּאָה הֵיכָן הַתִּינוּקוֹת קוֹרְאִים. הַחֲזִן, דְּהֵינּוּ מִי שִׁיכֵל לַעֲשׂוֹת הַנְּגוּנִים הַנִּ"ל, שֶׁהוּא יְכוֹל לְהִיֹּת חָזֵן וְשְׁלִיחַ צְבוּר לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֵי הַעֲמוּד כִּנְ"ל. הוּא רוּאָה וְיודַע הֵיכָן הַתִּינוּקוֹת קוֹרְאִין, הֵינּוּ אֶצֶל אֵיזָה צְדִיק הֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם, שֶׁעַל־יְדוֹ הֵם קוֹרְאִין וְנִכְנָסִין בְּהַתּוֹרָה כִּנְ"ל:

תְּפִילָּה צ

"אֲחַלְלָה יְהוָה בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לֵאלֹהֵי בְעוֹדֵי". רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם עֲשֵׂה עִמִּי בְּדַרְכֶּיךָ הַנּוֹפְלָאִים וְחֶסֶדֶיךָ הַעֲצוּמִים, וְהִיָּה נָא בְּעֲזָרִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאוּכָה בְּכָל עַת לְשִׁמְחַת נַפְשִׁי הָאֲמֻלָּה וְהַעֲלוּכָה מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר, בְּאִפְּן שְׂאוּכָה לְהִיֹּת בְּשִׂמְחַת תְּמִיד, כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדַע אֶת כִּל הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֵׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ מִיּוֹם בְּרִיאַת אָדָם הָרִאשׁוֹן עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְאֲשֶׁר נַעֲשֵׂה עִתָּהּ בְּדוֹר הַזֶּה. אֶת כִּל אֲשֶׁר נַעֲשֵׂה בְּכִלְיֹת הָעוֹלָם עִם כָּלל גַּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֶת כִּל אֲשֶׁר נַעֲשֵׂה עִמִּי הַעֲנִי וְהַאֲבִיזֵן הַדֵּל וְהַנְּשַׁחַת הַחוּטָא וְהַפְּגוּם הַפּוֹשַׁע וְהַחֲטָב מְאֹד, הָאֲכוּר עַל עֲצֻמוֹ בְּזֶה,

את כל אשר נעשה עם נשמתו ורוחו ונפשי מיום שנאצלו ונבראו ונצרו ונעשו, עד אשר נמשכו לתוך הגופים שנתגלגלו בהם בכל הגלגולים שעברו עליהם עד אשר באו בתוך גופי הנה המגשם החומא והפגום מאד. את כל אשר עבר עלי מיום הזפרון של הזקן העליון שזוכר לאו כלום, וכל אשר עבר עלי בימי הזפרון, של שאר הזקנים הקדושים הזוכרים המראה והפעם והרית. והחכמים שהמציאו את הגרעין, ובעת שהולכו הגרעין לפע הפרי, ובעת שהתחילה הפרי להתהוות ולהתרקם, ובעת שהיה הגר דולק. ובעת שחתכו הפרי מן האילן, אשר אתה לבר יודע הפרוש של אלו הדברים, ואת כל אשר נעשה עמי בימים ההם, ואת כל אשר נעשה עמי אחר כך עד היום הזה, ואת כל אשר עשיתי טוב ורע, את כל אשר עברתי ופגמתי בשוגג ובמזיד באנס וברצון בכל יום ויום, ואת כל מה שזפתיני ברחמך לחטף איזה נקודות טובות בימים הרעים האלה שעברו עלי מעודי עד היום הזה. ועתה אחרי כל הבא עלי, ואחרי כל מה שעשיתי אם טוב ואם רע, הורני ולמדני עתה, תדרך ותנתיב והשביל האמת, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה באמת מעתה על כל פגמים:

רבונו של עולם חפץ חסד מלא רחמים הצופה לרשע וחפץ בהצדקו, הדין את כל אדם לכף זכות תמיד, רב חסד ומרבה להטיב, המנהג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים עזרני ופני תדרך האמת, באפן שאזכה גם עתה לחפש ולבקש ולמצא בי זכות ונקודות טובות, ולדון את עצמי לכף זכות תמיד, באפן שאזכה לשמח את עצמי בכל עת, ולכנס בכף זכות באמת. ולזכות על ידי זה לתשובה שלמה באמת, ולהתפלל על ידי זה בכונה גדולה בחיות והתלהבות ובשמחה רבה והדוה גדולה ועצומה. ואזכה לקים באמת מקרא שפתיב: "אזמרה לאלהי בעודי":

רבונו של עולם אתה יודע שאין לי שום חיות וכח ותקוה ופתחון פה לדבר לפניך פי אם על ידי תדרך הקדוש והנורא והנשגב והנפלא הזה, שגלו רבותינו וזכונם לברכה בפסוק: "אזמרה לאלהי בעודי". פי אתה יודע את גדל עצם ורבויו קלוקלי, את מרירות דמרירות כאבים אנושים של עונותי העצומים והכבדים מאד במהות וכמות ואיכות, אשר פגעט פגעט לא היה תקוה חס ושלום, כי מכף רגל ועד ראש אין בי מתם פצע וחבורה ומכה טרדה. אבל אתה הזהרתנו שצריך האדם לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות ולשמח את נפשו, ולבלי לפל בדתו, מפל שפן שלא ליאש את עצמו חס ושלום בשום אפן בעולם, על פן עזרני ופני והורני תדרך לזכות לזה באמת, שאזכה בכל עת אשר

ירצו להתגבר עלי חס ושלום עצבות ומרה שחורה ויגון ואנחה על ידי עוונותי
 ובשעי הרבים והעצומים מאד, וירצו להחליש את דעתי ולרשל את ידי, באלו
 אפס תקוה חס ושלום, שמתעורני ותושיעני בחסדיך הרבים והגדולים להתגבר
 עליהם בכל עו ותעצומות, ולבלי לפל בדעתי בשום אפן בעולם, רק להתחזק
 ולהתגבר בכל הפחות לחפש ולעין ולבקש ולמצא בי זכות ונקדות טובות שזכותי
 לעשות מעודי עד היום הזה. כי באמת גם בעצם פחיתותנו ושפלותנו ובעצם
 רבוי פגמנו, אף על פי כן חסדיך גבר עלינו, וזכותנו ברחמיך בכל עת לחטוף בכל
 פעם איזה מצות ומעשים טובים, וכאשר אתה משבח ומפאר ומחשב את נפסת
 ישראל בגלותם ושפלותם, "כפלה הרמון רקתך", אפלו פושעי ישראל מלאים
 מצות ברמון, ואם גם המצות בעצמן שאנו עושין הם מלאים פסלת, פניות
 ומחשבות זרות ובלבולים, ועדין לא עשינו מעולם שום מצוה בשלמות, אף על
 פי כן, אי אפשר שלא יהיה בהם איזה נקדות טובות. כי בכל מצוה ומצוה שזכינו
 כל אחד ואחד לעשות לפעמים הן ציצית או תפלין, או קבלת שבטות וימים
 טובים, או איזה צדקה ונמילות חסד, והרחקות מאכלות אסורות, וכו', בודאי
 יש בכל מצוה ומעשה טובה איזה נקדה טובה, על כל פנים. ועל ידי אלו הנקדות
 טובות ראוי לנו לשמח כל ימינו לעולם, אפלו בעצם גרועותינו, מה שזכינו לגרם
 נחת רוח לפניך באיזה נקדות טובות שזכינו כל ימי חיינו. ועל ידי זה נזכה לבנם
 לכף זכות באמת, ולשמח את נפשנו תמיד, באפן שנוזף לשוב בתשובה שלמה
 באמת על ידי זה. כי אני מאמין באמונה שלמה שעל ידי הדרך וצנור החסד
 הנפלא הזה, יש תקוה גם לי, ואפלו לכל פושעי ישראל הגרועים מאד, לזכות
 מעתה לתשובה שלמה באמת ולהיות בשמחה תמיד.

וּזְכֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְדוֹן אֶת כָּל בְּנֵי אָדָם לְכַף זְכוֹת תְּמִיד, וְאֶפְלוּ בְּשֵׂאֲנֵי רוּחָה
 רְשָׁע גָּמֹר, אִף עַל פִּי כֵן אֲחַפֵּשׁ וְאֶבְקֶשׁ עַד שֶׁאֲמַצֵּא בּוֹ גַם כֵּן נִקְדוּת
 טוֹבוֹת, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְדוֹנוֹ לְכַף זְכוֹת. וְלִהְיֵנוּ כִּכְף זְכוֹת בְּאֵמֶת. וְלִהְיִיבוּ בְּתוֹכָהּ
 שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת עַל יְדֵי זֶה. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם בְּזְכוֹת וּכְחַ הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַמְּלִיצִים
 טוֹב עַל יִשְׂרָאֵל תְּמִיד, הַעוֹסְקִים וְטוֹרְחִים בְּכָל פֶּהם לְחַפֵּשׁ וּלְחַתֵּר וּלְמַצֵּא זְכוֹת
 וְטוֹב בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ בְּהַגְרֹעַ שֶׁבְּגֵרֹעִים, בְּזְכוֹתָם וּכְחֵם, זָכְנוּ גַם כֵּן
 לְבֹא לָזֶה בְּאֵמֶת:

וּתְזַכְּנֵנוּ לְהִתְקַרֵּב לְהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הָאֵלּוּ, הַעוֹסְקִים בְּזֶה תְּמִיד, לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ
 וּלְמַצֵּא נִקְדוּת טוֹבוֹת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ בְּפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל,

בכלם מחפשים ומוציאים בחכמתם נקודות טובות, ומלקטים ומקבצים אותם "אחת לאחת למצא השבון". ומכניסים גם אותם בכף זכות, ובונים מהם בננים וקדושה נפלאים ונוראים. ומעלים לפניך שעשועים גדולים שלא עלו לפניך מימות עולם. וזכין לעשות ומירות ונגנים קדושים עלי ידי קבוץ הטוב הזה ממקומות האלה.

רבונו של עולם, מלא רחמים, זכנו להתקרב לצדיקים האלו, וזכנו להפיל בהם ולשמע תפלתם הקדושה של צדיקים נוראים האלו. אשר רק הם יודעים להתפלל בשביל כלל ישראל, ולירד לפני התבה להוציא את הרבים ידי חובתן, לקבץ כל הטוב וכל הנקודות טובות מכל אחד ואחד מהמתפללין, ולהתפלל עם כל הטוב הזה לפניך מלא רחמים, ולהפך מדת הדין למדת הרחמים. וזכנו בחסדיך הגדולים ורחמיך העצומים, שנתנה נכללים בתפלות הצדיקים האלו. והם יתפללו בעדנו תמיד, ואל יתנו דמי לך עד אשר תרחם גם עלינו על כל אחד ואחד. ותאספנו אליך הניתה, ותכניסנו לכף זכות באמת. ותשמח את נפשנו תמיד. ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, מעתה ועד עולם.

ובכן תרחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ותגן ותשמר ותציל את כל ילדי עמך בית ישראל, מן כל הכחות הרעות של החכמים להרע המתפשטים עתה בעולם בעוונותינו הרבים, כאשר אתה ידעת. הן מכחות האפיקורסים העוסקים בחכמות חיצוניות ולשון עלגים של העב"ם, המתגברים בכל עת לחנך גערי בני ישראל בדרךיהם הרעים והמרים, להרחיקם מלמוד תורה שבעל פה, ולבלי ללמד כי אם תנ"ך עם חכמת הדקדוק. וגם זה רק שעה מועטת ביום, ולכלות עקר הזמן על למוד חכמות חיצוניות ולשונות, העוקרים את האדם משני עולמות. או לעינים שפך רואות, או לאזנים שפך שומעות. והן משאיר פתות של חכמים בעיניהם, המתלוצצים מהתמימים בדרךיהם, העוסקים בעבודת יהוה ובתורתו בפשיטות בתמימות בלי חכמות של הכל, כאשר הורו לנו אבותינו ורבותינו הקדושים, אשר רבים קמים נגדם, ופורשים רשת לרגלם, להפוט אותם מני דרך הישר והכבוש מכבר, לכדות מלכם חכמות של שטות ולצנות, לבלבל ולהחליש חס ושלום דעת התמימים והישרים בלבותם.

יהוה אלהים אתה ידעת את כל זה, כמה וכמה מזיקים לעבודתך חכמות פאלו, רחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ושמו והצל כל ילדי עמך בית ישראל מכל הכחות הרעות האלה, שלא יתפסו ברשתם בימי געוריהם.

ותעזר ותגן ותושיע לנו בכל עת, ותורנו ותלמדנו תמיד שנוזפה לידע איך להתנהג עם בנינו ותרעינו מקטנותם, איך לשמרם ולמלט נפשם מן הפתות הרעות האלה, ולחנכם לטובה בדרךך הקדושים והאמתיים, שילכו בדרך הישר והאמת בתמימות ופשיטות כרצונך הטוב באמת, באשר קבלנו מאבותינו ורבותינו הקדושים. ונוזפה להודיע לכל בנינו ודורותינו הנאים אתרינו ולכל דורות זרע ישראל, את כל מעשי יהוה הגדול אשר עשית עמנו מימי אבותינו עד הנה בכל דור ודור. "למען ידעו דור אחרון בנים וילדו יקמו ויספרו לבניהם", ונוזפה לקיים בשלמות מקרא שכתוב: "והודעתם לבניך ולבני בניך", להודיע להם קדשת אמונתנו הקדושה והטהורה והתמימה, ותרחם על כל ילדי עמך בית ישראל מקטנותם, שיזכו לקבל הכל פיהם שאין בו חטא מהמשפנות הקדושים של הצדיקים האמתיים, אשר כל אחד ואחד בונה משפן קדוש. אשר משם מקבלים התינוקות של בית רבן הכל פיהם הקדוש שאין בו חטא:

רבונו של עולם אתה יודע את כל המעשה אשר נעשה עכשו בעולם בדורות הללו בענין התינוקות של בית רבן, אשר כל העולם אינו מתקיים אלא על הכל פיהם הקדוש שאין בו חטא, ורבים קמים עליהם לבלבל ולקלקל חס ושלום הכל פיהם הקדוש מגעוריהם, על ידי חכמתם הרעות. רחם עליהם ועלינו למענה, והגן בעדיהם ושמרם והצילם מכל מיני חנוכים הרעים של כל מיני דרכים שאינם ישרים בעניןך. אתה יהוה תשמרם תצורנו מן הדור זו לעולם. חמול על פליטת ילדי עמך בית ישראל, אשר אין לנו על מה להשען כי אם על זכות הכל פיהם הקדוש שאין בו חטא. רחם עליהם ועלינו, שיזכו כל ילדי עמך בית ישראל שכל אחד ואחד יקבל הכל פיו שאין בו חטא מהמשפן הקדוש של הצדיק האמת השקד אליו כפי שרש נשמתו, באפן שיזכו על ידו לילך ולהתחנך בעבודת השם ותברך ולכנס בתורת יהוה באמת, שיזכו ללמוד תורה לשמה ולהגות בה יומם ולילה. ותפתח את לבם בתלמוד תורתך, ותתן להם בינה בלבם להבין ולהשפיל לשמוע ללמוד וללמוד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה, והאר עיניהם בתורתך ודבק לבניהם במצותיך. ותאריך ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים. ותהיה עמם תמיד ותעזרם ותושיעם שיזכו לעבדך באמת כל ימיהם לעולם:

רבונו של עולם מלא רחמים, יודע תעלומות, זכנו לפעל בקשתינו ברחמים אצלה, בזכות וכח הצדיקי אמת הגדולים במעלה, העוסקים לדון את כל העולם לכף זכות תמיד, ולחפש ולבקש ולמצא נקודת טובות בכל אחד ואחד

מישראל אפלו בהגורע שבגורעים, ולקבץ כל הטוב הזה ולהתפלל עם כל הטוב הזה לפניך להמתיק ולבטל כל הדינים שבעולם. אשר אלו הצדיקים רואים ומבינים כל הבחינות בכלל ובפרט שיש בענן התינוקות של בית רבן, פי הם רואין היכן התינוקות קורין, ומאזה צדיק מקבל כל תינוק ותינוק הכל פיו שאין בו חטא, וכמה וכמה מקבלים ממנו, וכל הבחינות שיש בזה, והדור שיצא מהם עד הסוף. בזכות ובה אלו הצדיקים, עזר והושיע לנו ולכל ילדי עמך בית ישראל, וזכנו לפעל כל מה שבקשנו מלפניך, ומלא משאלותינו לטובה ברחמים:

מָרָא דְעִלְמָא כְּלָא, זַפְנֵי לְכֻנְס בְּאַמַּת לְכַף זְכוּת, בְּאַפְּן שְׂאֻזְפָּה מַעֲתָה לְשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמַּת. זַפְנֵי בְּזִכּוּת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׁהִיו
בְּכָל דְּיֹר וְדוֹר, וּבְזִכּוּת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׁבִדוֹר הַזֶּה. וְעֲזֹרְנִי, וְהוֹשִׁיעֵנִי
וְלַמְּדֵנִי וְהוֹרֵנִי בְּכָל עֵת עֲצוֹת אֲמִתּוֹת, בְּאַפְּן שְׂאֻזְפָּה לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשִׁי בְּכָל עֵת
עַל-יְדֵי דְרַבֵּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְלִבְלִי לְהַגִּיחַ אֶת הָעֲצָבוֹת וְהַמְּרָה שְׁחוֹרָה לְכֻנְס בִּי
וְלֹא לַעַ בִּי בְּלָל, רַק אֲזַכֶּה לְהַיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד בְּאַמַּת בְּכָל לַב וּנְפֶשׁ. וְתִתֵּן
שְׂמֻחָה בְּלִבִּי עַל יְדֵי דְרַבֵּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְאֲזַכֶּה לְהַיּוֹת אֲךָ שְׂמִיחַ תְּמִיד, עַל יְדֵי
כָּל נִגְדָה וְנִגְדָה טוֹבָה שְׂזִכִּיתִי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה לְגֵרָם אִיזָה נַחַת רִיחַ לְפָנֶיךָ.
וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֻזְפָּה גַם לְשִׂמְחָה אַחֲרַיִם, וְתוֹרֵנִי וְתַלְמִידֵנִי דַעַת וְתַבּוּנָה, בְּאַפְּן
שְׂאֻזְפָּה לָּוֶה, לְשִׂמְחָה נַפְשׁוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת, וְלְדוֹנָם לְכַף זְכוּת תְּמִיד, עַד
שְׂיֻזְבוּ כֻלָּם לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת וּבְשִׂמְחָה. וַיְקִים מְהֵרָה מִקְרָא שְׂכֵתוֹב: "וְנִתְתִּי לְכֶם
לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסִּירוֹתִי אֶת לֵב הָאֵבֶן מִבְּשַׂרְכֶם וְנִתְתִּי לְכֶם
לֵב בָּשָׂר, וְעַשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר בְּחַסֵּי תַלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעַשִׂיתֶם", וְנִזְכֶּה לְעַבֵּד
אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה וְלִבָּא לְפָנָיו בְּרַנְנָה, וַיְקִים מִקְרָא שְׂכֵתוֹב: "יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׂיו
בְּגִי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָם", וְנִאָמַר: "אֲשִׁירָה לַיהוָה בְּחַיֵּי אֲזַמְּרָה לְאֱלֹהֵי בְּעוֹדֵי יַעֲרֵב
עֲלָיו שִׁיחֵי אֲנֹכִי אֲשִׂמַח בִּיהוָה. יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ וְרָשָׁעִים עוֹד אֵינָם, בְּרַבֵּי
נַפְשֵׁי אֶת יְהוָה הַלְלוּהָ":

תם ונשלם ספר ראשון. תהלה לאל אחרון וראשון:

ואלה מוסיף על הראשונים. לקוטים חדשים שלקטתי מהחברים. מפייהם ומפי כתבם. שלא הובאו בראשונים:

שמעתי בשמו איזה דברים יקרים מתורה נפלאה, אך כפי הנראה שחסר מהם הרבה, אך אף על פי כן ארשם מה ששמעתי:

תורה רפג

על-פי-כן היה ביניהם מחלוקת, הינו מחמת בחינות הנ"ל, כי זה היה בחינת טוב, וזה היה בחינת חסד, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (עירובין נא): דוד דגלי מסכתא כתיב בה: יראיך יראוני וישמחו; שאול דלא גלי מסכתא כתיב בה: אל כל אשר יפנה ירשע, הינו כנ"ל. כי שאול דלא גלי מסכתא, זהו בחינת טוב, דטובה גניז בגוה. אבל דוד דגלי מסכתא, שהיה מלמד תורתו לרבים, זהו בחינת חסד דאתפשט לבר, בחינת: ותורת חסד על לשונה. ומחמת זה היה ביניהם מחלוקת, כי המחלקת הוא בחינת רעמים, כמובא במקום אחר (בסימן נ"ו), ואיתא שהרעמים נעשין על-ידי שיוצאין אדים חמים כמו אש, והעננים שואבין אותן האדים חמים, ומחמת

דע, כי יש שני צדיקים שהם משרש אחד, ואף-על-פי-כן יש ביניהם מחלוקת, זה מחמת שאחד משנה מדתו שבשרשו, וזה בחינת מחלוקת שבין שאול ודוד, כי כתיב (תהלים נג): אך טוב וחסד ירדפוני; ואיתא בזהר הקדוש (תרומה קסח): הינו טוב הינו חסד, אלא טוב - טובה כליל בגוה; חסד - דאתפשט לבר. וזה בחינת שני צדיקים ששניהם משרש אחד, רק שזה בחינת טוב, שטובה כליל בגוה, דהינו שאינו מגלה תורתו לאחרים, והשני הוא בחינת חסד, דאתפשט לבר, שמגלה תורתו לאחרים, שזהו בחינת חסד, בחינת: ותורת חסד על לשונה, ועל-ידי-זה יש ביניהם מחלוקת. וזה בחינת המחלקת שהיה בין שאול ודוד, ששניהם היו צדיקים גדולים, ואף-

עקר המחלקת הוא מחמת חסרון הלמוד, מחמת שאין מלמד תורתו לאחרים וטובה גניז בגוה כנ"ל: **נמצא**, שהמחלקת של צדיקים, הוא נמשך מהתורה כנ"ל. אבל יש מחלקת של הרשעים, שאינו נמשך מהתורה כלל, וזהו שהיה קובל דוד לפני השם יתברך (תהלים קיט): כרו לי זדים שיחות אשר לא פתורתך; שהם משיחין וחולקין עלי שלא על-פי התורה כלל: וזה שבקש דוד (שם כג): אף טוב וחסד ירדפוני; שבכל עת שיהיה עלי רדיפות ומחלקת, שיהיה המחלקת רק משם, מבחינת טוב וחסד, כנ"ל:

שואבין אותם האדים הרבה עד שאין יכולין להחזיקם בתוכם, על-ידיזה נבקע הענו, ומזה נעשין רעמים. וזה בחינת מחלקת הנ"ל, כי מחמת שהתורה שהיא בחינת אש, כמו שכתוב (ירמיה כג): הלא כה דברי כאש וכו' - היא עצורה בלבו כאש בוערת, מחמת שאינו מגלה אותה, על-ידיזה בוקעת ויוצאת בבחינת רעמים, שהוא בחינת מחלוקת כנ"ל. וזה בחינת (ע"ז ט): שיחתן של תלמידי-חכמים צריכין למוד, הינו כל השיחות של זה על זה, לזה צריכין למוד, כי

תורה רפד

לתורה, קבע הוא לשון גזלה, כמו שכתוב (משלי כב): וקבע את קבעיהם נפש; הינו ששואלין את האדם, אם גזל מן הזמן שהוא טרוד בעסקיו, אם גזלת מהן עתים לתורה, כי צריך האדם לחטף ולגזל עתים לתורה מתוך הטרדא והעסק:

שמעתי בשמו, שהוכיח את אחד שאמר לו, שאין לו פנאי ללמד מחמת שעוסק במשא ומתן, אמר: שאף-על-פי-כן ראוי לו לחטף איזה זמן לעסק בתורה בכל יום. ואמר, שזהו מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת לא), ששואלין את האדם: קבעת עתים

תורה רפה

טוב סחרה - תכף כשטועמין כי טוב סחרה, שהוא התורה של הצדיק, שהסחורה שלו, הינו התורה שלו, טעמה טוב, אזי שוב לעולם לא יכבה בלילה נרה, כי תמיד תאיר לו אור התורה שטעם אצלו, אפלו בלילה, הינו בעת ההתרחקות, שהיא בחינת לילה, כי לא יכבה בלילה נרה לעולם ועד:

טעמה כי טוב סחרה (משלי לא) - הינו תכף כשטועמין טעם התורה של הצדיק האמת, שוב לא יכבה בלילה נרה, הינו אף-על-פי שאחר-כך ימנע ולא יתקרב אליו ויהיה רחוק ממנו (שהו בחינת לילה וחשך), אף-על-פי-כן לעולם יאיר לו אור התורה, שטעם קצת ממנה בהיותו אצלו. וזהו: טעמה כי

תורה רפו

גן-עדן כנ"ל. אך לזכות לזה אי אפשר כי-אם על-ידי השערים, כי יש שערים, הינו בחינת שערי גן-עדן, שעל-ידי-זה זוכין לכנס לגן-עדן, דהינו להשגת חכמה עלאה וחכמה תתאה, אך אלו השערים גנוזים וטמונים בארץ, בחינת (איכה ב): טבעו בארץ שעריה; וצריכים לזה

(שמעתי משמו מכבר מה שאמר על פרשת שפטים ושטרים, ונשכח הרב, וזהו היוצא משם, מה שאנו זוכרים עדין): כי יש גן-עדן, והם שני בחינות: גן ועדן, והם בחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה, פי עקר תענוג גן-עדן הוא השגת חכמת אלקות, הינו חכמה עלאה וחכמה תתאה, שהם בחינת

שְׁעָרֶיהָ (הֵינּוּ הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ
 בְּאַרְץ), וְזֶהוּ: שְׁפָטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶן
 לָךְ וְכוּ; כִּי הַשּׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים,
 שֶׁהֵם בְּחִינַת הַמְּנַהֲיָגִים וְהַמּוֹשְׁלִים
 בְּאַרְץ. וְזֶהוּ שׁוֹפְטִים דִּיקָא, כִּי הֶעֱקֵר
 עַל־יְדֵי מִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה, בְּחִינַת
 פּוֹסְקִים, בְּחִינַת: מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט
 יַעֲמִיד אֶרֶץ, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלִּין
 הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאַרְץ. וְזֶהוּ: תִּתֶן
 לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ לְשִׁבְטֶיךָ, כִּי
 הַשּׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים מְקִימִין
 הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאַרְץ. וְזֶהוּ: בְּכָל
 שְׁעָרֶיךָ לְשִׁבְטֶיךָ, כִּי הֵם מְקִימִין
 וּמְגַלִּין הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּתְעַלְמוּ, בְּחִינַת
 טָבְעוּ בְּאַרְץ שְׁעָרֶיהָ; הֵם מְקִימִין
 אוֹתָם עַל־יְדֵי הַמִּשְׁפָּט שֶׁלָּהֶם, דִּהְיִינוּ
 לַמּוֹד פּוֹסְקִים, בְּחִינַת: מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט
 יַעֲמִיד אֶרֶץ, כִּנּוּי:

בְּעַל הַבַּיִת עַל הָאֶרֶץ, שֶׁיְהִיָּה מוֹשֵׁל
 בְּאַרְץ, שֶׁיּוּכַל לְהוֹצִיא וּלְהַקִּים
 וּלְהַעֲמִיד הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאַרְץ:
 וְדַע, שֶׁעַל־יְדֵי לַמּוֹד פּוֹסְקִים זּוֹכִין
 לְהִיּוֹת מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל בְּאַרְץ, וְאִזּוּ יוּכַלִּין
 לְהַעֲמִיד וּלְהַקִּים הַשְּׁעָרִים שֶׁטְבְּעוּ
 בְּאַרְץ. וְזֶה בְּחִינַת (מְשַׁלִּי כַּט): מֶלֶךְ
 בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ. בְּמִשְׁפָּט דִּיקָא,
 הֵינּוּ עַל־יְדֵי מִשְׁפָּט, שֶׁהוּא מִשְׁפָּטֵי
 וְדִינֵי הַתּוֹרָה, דִּהְיִינוּ לַמּוֹד פּוֹסְקִים,
 שֶׁמְבַרְרִים מִשְׁפָּטֵי וְדִינֵי הַתּוֹרָה, עַל־
 יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל, וְעַל־יְדֵי־
 זֶה יוּכַל לְהַעֲמִיד אֶרֶץ, וְאִזּוּ מַעֲמִיד
 וּמְקִים וּמְגַלֶּה הַשְּׁעָרִים שֶׁטְבְּעוּ
 בְּאַרְץ, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה זּוֹכִין לְגַן־עֵדֶן
 כִּנּוּי: וְזֶהוּ: שְׁפָטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶן לָךְ
 בְּכָל שְׁעָרֶיךָ וְכוּ לְשִׁבְטֶיךָ (דְּבָרִים טז).
 שֶׁבֵט רֵאשִׁיתָבוֹת טָבְעוּ בְּאַרְץ

ברוך הנותן ליעף כח ולאין אונים, אשר עד כה עזרנו ברחמי העצומים להתחיל ולגמור דבריו הראשונים, אשר הובאו בפרך הנורא הזה ספר לקוטי מוזהר"ן. אפרסמונא דביא תליסר נהרין, צפנת פענח כל צפונות בו מתגלין ומתבארין, כשבילי דנהרדעא בן כל שבילי החכמה האמתית ויראת שמים ועצות דקדושה לה נהירין, הנמצא בזה איש אשר רוח אלקים בו דמגליא לה דמטמדין, כל דבריו בגחלי אש זקוקין דגור ובעורין. קומו וברכו את ה' אלקיכם מן העולם ועד העולם דגלי לן נהורין. עזרת אבותינו הוא מעולם מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם לדרי דרין, פען נחוי קדה ונצלי קדם רחמנא, דיהוי בסעדנא, להתחיל ולגמור ספר לקוטי מוזהר"ן תננינא. אנא ה' הושיעה נא. באשר זכינו לסדר אותם בן נזכה לעשותם עדי נשוב לציזן ברננה, ובמהרה בימינו יקים תבואי תשורי מראש אמנה. אמן, בן יהי רצון:

חזק חזק ונתחזק

השמיטה

השמיטה

אפשר לו לכנס כי אם על ידי בחינה
 זו שיחשב שאין בעולם כי אם הוא
 לבדו יחידי בעולם, ולא יסתכל על
 שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו
 או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או
 המניעות שיש משאר בני העולם,
 המלעיגים ומסיתים ומונעים
 מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש
 ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה
 בבחינת: אחד היה אברהם - כאלו
 הוא יחיד בעולם כנ"ל:

אחד היה אברהם (יחזקאל לג) -
 שאברהם עבד השם רק על
 ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו
 שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתכל
 כלל על בני העולם, שסרים מאחרי
 ה' ומונעים אותו, ולא על אביו
 ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד
 בעולם, וזהו: אחד היה אברהם, וכן
 כל הרוצה לכנס בעבודת השם, אי

תפילה קמט

"פנה אלי ונחני כי יחיד ועני אני, שקדתי ואהיה כצפור בודד על גג". רבנו של
 עולם מה אומר מה אדבר, "חבט ימין וראה ואין לי מכיר, אבד מנום
 ממני, אין דורש לנפשי. ועקתי אליך יהוה, אמרתי אתה מחסי, חלקי בארץ החיים.
 הקשיבה אל רנתי כי דלותי מאד, הצילני מרודפי כי אמצו ממני".

רבנו של עולם יודע תעלומות עצם האמת והפין באמת. קרוב לקוראיו באמת.
 אתה לבד יודע את כל המעשה אשר נעשה עמי בכל יום ויום, מי ומי

העומדים עלי בכל יום בגשמיות וברוחניות למנוע ולעפב אותי חס ושלום מדרך החיים. "יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי", אתה יודע בכמה מיני מגיעות ועכובים והסתות ופתויים ובלבולים שמתנגדים עלי בכל עת למנוע אותי חס ושלום מדרך האמת מלהתקרב אליך וליראיך ולצדיקים האמתיים. ובעצם שפלותי ורבו עוונותי ועצם פזור גפשי ובלבול דעתי שיש לי ממני בעצמי, עוד הם מתנגדים ומתגרים בי בכל עת המגיעות והעפובים מכל בני העולם, הן המגיעות ממני הבית והקרובים, הן המגיעות משאר בני העולם מרבו השנוי דעות והמחלקת שבעולם על נקדת האמת לאמתו.

ועתה יהוה אלהים אמת עזרני והושיעני וחקני ואמצני בעבודתך באמת. ופני להתקרב ליראיך ותמימיך החולכים בדרךך באמת. ולא יהיה כח לשום אדם שבעולם למנוע אותי מדרך האמת בשום אופן בעולם ויהיה מי שיהיה הן קרוב הן רחוק. ותחזק את דעתי באמונתך תמיד. ואהיה דומה בעיני פאלו אני יחיד בעולם כמו שנאמר: "אחד היה אברהם". ולא אשמע כלל ולא אסתפל על שום מונע ומעפב ומלעיג ומתלוצץ ומבלבל בעולם. ולא יוכל שום אדם לבלבל אותי מדרך האמת והישר אפלו גדולים ממני וצדיקים כנגדי, רק אופה להתנהג בדרך האמת כפי מה שלמדתי מנעורי על ידי רבותינו הקדושים האמתיים. ואהיה רגיל לומר בגפשי שאיני יודע כלל מה געשה בעולם עם כל אחד ואחד, רק אני בתמי אליך בדרך האמת כפי מדרגתי כאשר למדתי על ידי בחירי צדיקו האמתיים שהם נקדת האמת שבכל העולמות. ולא אסתפל על שום דעה ורצון שהוא נגד רצונם שהוא רצונך באמת, ואפלו פשיהיה ההכרח להתועד עם בני האדם ולדבר עמקם הן במלי דשמיא והן במלי דעלמא, אף על פי כן לא יבלבל דעתי מן האמת לאמתו כלל, ואופה לקים באמת מקרא שכתוב: "מי לי בשמים ועמד לא חפצתי בארץ. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי",

חזק:

תורה א

תקעו בחדש שופר בכפסא
ליום חגנו (תהלים פא):

טו) על כִּמָּה גְדוֹלִים, שִׁבְקִשׁוּ מְלֹאכֵי
 הַשָּׁרֵת לְדַחְפוֹ:

ב וְהֵעֵצָה על זה, לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ עִם
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יָדֵי
 הַהֲתַקְשְׁרוֹת נִצּוֹל מֵהֶם. וְזֶה בְּחִינַת
 (איוב כ"ו): מֵאַחַז פָּנֵי כֶּסֶף, שְׁצָרִיךְ
 לְאַחַז עֲצָמוֹ בְּשָׂרָשֵׁי הַנִּשְׁמוֹת,
 הַחֲצוּבוֹת מִתַּחַת פֶּסֶא הַכְּבוֹד,
 שֶׁהֵיא בְּחִינַת (בראשית ג'): אִם כָּל חַי (א),
 וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ
 זְכוּרֹנִם לְבִרְכָּה (שבת פח): בְּשַׁעַה
 שֶׁעָלָה מֹשֶׁה לְמָרוֹם, אָמְרוּ מְלֹאכֵי
 הַשָּׁרֵת: מַה לִּילוּד אִשָּׁה בֵּינֵינוּ, אָמַר
 לָהֶם: לְקַבֵּל תּוֹרָה בָּא. אָמְרוּ: אִשָּׁר
 תִּנְהַ הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם וְכוּ'. אָמַר
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה: הַחֲזוּ
 לָהֶם תְּשׁוּבָה. אָמַר: אֲנִי מִתִּירָא,
 שְׂלֵא יִשְׂרָפוּנִי בְּהִבֵּל פִּיהֶם. אָמַר לוֹ:
 אַחַז בְּכֶסֶף כְּבוֹדִי וְכוּ'; הֵינּוּ שֹׁנְתֵן
 לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עֵצָה לְאַחַז
 וּלְהַתְקַשֵּׁר בְּשָׂרָשֵׁי הַנִּשְׁמוֹת, שֶׁהֵם
 בְּחִינַת פֶּסֶא הַכְּבוֹד, אִם כָּל חַי,

א כִּי אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִבְרָא, שִׁיְהִיָּה לוֹ
 מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלֹאכִים (א), וְזֶה
 הַתְּכַלִּית וְהַסּוֹף שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ
 שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבִרְכָּה
 (ירושלמי שבת פרק ב'): עֲתִידִין צְדִיקִים,
 שִׁיְהִיָּה מְחַצְתָן לַפְּנִיִם מִמְּלֹאכֵי
 הַשָּׁרֵת, שְׁנֵאָמַר: כָּעַת יֵאמַר לִיעֲקֹב
 וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פֶּעַל אֵל, שֶׁהַמְּלֹאכִים
 יִצְטָרְכוּ לְשֵׂאל מִיִּשְׂרָאֵל, כְּשִׁירְצוּ
 לִידַע מַה פֶּעַל אֵל. וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד
 לְרֵאוֹת, שְׁיָבוֹא לְזֶה הַתְּכַלִּית, שִׁיְהִיָּה
 לוֹ מִמְשָׁלָה עַל מְלֹאכִים, אֲךָ צָרִיךְ
 לְשַׁמֵּר עֲצָמוֹ מֵאֵד, וְלְרֵאוֹת שִׁיְהִיָּה
 לוֹ כַּח לַעֲמֹד בְּמִמְשָׁלָה זֹו, שְׂלֵא
 יִקְנָאוּ בוֹ מְלֹאכֵי הַשָּׁרֵת וַיִּפְּלוּ אוֹתוֹ,
 חֵם וְשָׁלוֹם (ב), כִּי הַמְּלֹאכִים
 מִתְקַנְאִים מְאֹד בְּאָדָם כְּזֶה, שִׁישׁ לוֹ
 מִמְשָׁלָה עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂמַצִּינוּ
 שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבִרְכָּה (חגיגה

(א) עיין תיקון ע' דף קלו. (ב) עיין זוה"ח שה"ש ע"פ שחורה אני ונאווה כו' (ג) עיין מדרש הנעלם חיי שרה
 ככ"ה ע"ב.

ג **וּלְקַשֵּׁר** עֲצָמוֹ לְשֵׁרְשֵׁי הַנְּשָׁמוֹת
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל צָרִיךְ לֵידַע
 מְקוֹר כָּל הַנְּשָׁמוֹת וּמְקוֹר חַיּוֹתָם,
 מֵהֵיכָן כָּל נִשְׁמָה וּנְשָׁמָה מִקְבֵּלֶת
 חַיּוֹת, וְהַעֲקָר לֵידַע כָּל מְפָרְסָמֵי
 הַדּוֹר, כִּי אִם אֵינוֹ יָכוֹל לֵידַע וּלְקַשֵּׁר
 עֲצָמוֹ בַּפְּרָטִיּוֹת עִם כָּל נִשְׁמָה
 וּנְשָׁמָה, צָרִיךְ לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ עִם כָּל
 מְפָרְסָמֵי וּמְנַהֲיֵי הַדּוֹר, כִּי הַנְּשָׁמוֹת
 נִחְלָקִים תַּחְתָּם, כִּי כָל מְפָרְסָם
 וּמְנַהֲיֵי הַדּוֹר יֵשׁ לוֹ כְּמוֹ נִשְׁמוֹת
 פְּרָטִיּוֹת הַשְּׂכִימִים לְחֻלְקוֹ, וְכִשְׁמֻקְשֵׁר
 עֲצָמוֹ עִם הַמְּפָרְסָמִים, הוּא מְקַשֵּׁר
 עִם כָּל פְּרָטֵי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵךְ
 צָרִיךְ לֵידַע וּלְהַכִּיר אֶת הַמְּפָרְסָמִים,
 כִּי יֵשׁ כְּמוֹ מְפָרְסָמִים שֶׁהֵם בְּשָׂקָר,
 וְהֵם רַק עַל־יְדֵי עֲזוֹת, כְּמוֹ שְׂאֻמְרוֹ
 רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (סַנְהֶדְרִין קה):
 עֲזוֹת מְלַכּוֹתָא בְּלֹא תְּגָא:

ד **וּלְהַכִּיר** אֶת הַמְּפָרְסָמִים, אֵיזְהוּ
 עַל־יְדֵי עֲזוֹת, הוּא עַל־
 יְדֵי בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הַלֵּב^(ט), כִּי יְרוּשָׁלַיִם בְּחִינַת יִרְאָה
 שְׁלֵם (מ"ר וירא פ' נו', ועי' מ"ר במדבר פ"ב ע"פ נאווה
 כירושלים), הֵינּוּ שְׁלֹמוֹת הִירְאָה,
 הַתְּלוּיָה בְּלֵב, כְּמוֹ שְׂאֻמְרוֹ רְבוּתֵינוּ
 זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (קְדוּשִׁין לב): דְּבַר הַמְּסוּר
 לְלֵב נְאֻמְרָא בּוּ וִירָאֵת:

כַּנְּל, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יְהִיָּה נִצּוּל מִן
 קְנֻתָת הַמְּלֹאכִים כַּנְּל. וְזֶה בְּחִינַת
 (בראשית ב): וַיִּבֶן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֵּלַע
 אֲשֶׁר לְקַח מִן הָאָדָם וְכו'. וַיִּבֶן -
 רֵאשִׁית־תְּבוּת: וְתַקְעֵתִיו יְתֵד בְּמִקּוֹם
 גִּלְגָּמֹן (ישעיה כב); שֶׁהוּא בְּחִינַת
 מְמֻשְׁלָה, כְּמוֹ שֶׁתְּרַגְּם יוֹנָתָן עַל זֶה
 הַפְּסוּק: וְאִמְנִינָה אֲמַרְכֵל מֵהֵימָן
 מְשֻׁמֵשׁ בְּאַתֵּר קָיִם; הֵינּוּ בְּחִינַת
 מְמֻשְׁלָה הַנְּל, שִׁיְהִיָּה לָהּ קִיּוּם
 כַּנְּל. וְזֶהוּ בְּחִינַת הַצֵּלַע, שֶׁהִיא
 בְּחִינַת חוּה, אִם כָּל חֵי בְּחִינַת פֶּסֶא
 הַפְּבוּד, שֵׁרְשֵׁי הַנְּשָׁמוֹת כַּנְּל, שְׁעַל־
 יְדֵי־זֶה יֵשׁ כַּח לְעַמּוּד בְּמֻמְשְׁלָה זֶה
 כַּנְּל. וְזֶהוּ: אֲשֶׁר לְקַח מִן הָאָדָם,
 הֵינּוּ הָאָדָם הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (יחזקאל א): וְעַל הַפֶּסֶא דְמוֹת כְּמֵרְאָה
 אָדָם וְכו'. וַיְבִיֵאֶה אֶל הָאָדָם, הֵינּוּ
 אֶל הָאָדָם הַתַּחְתּוֹן, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ
 כַּח לְאָדָם הַתַּחְתּוֹן לְעַמּוּד בְּמֻמְשְׁלָה
 זֶה כַּנְּל. וְזֶהוּ שְׂאֻמְרוֹ רַב עִמָּרָם
 חֲסִידָא אֶל הַמְּלֹאךְ (קְדוּשִׁין פא): אֲנָא
 בְּשָׂרָא וְאֵנִיתְ אִשׁ, וְאֲנָא עַד־יִפְנֵא מִנָּךְ.
בְּשָׂרָא רֵאשִׁית־תְּבוּת: שְׂשִׁים רְבוּא
בְּכֶרֶס אֶחָד^(ט), דְּהֵינּוּ בְּחִינַת שֵׁרְשֵׁי
 הַנְּשָׁמוֹת, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ לוֹ כַּח,
 שִׁיְהִיָּה לוֹ מְמֻשְׁלָה עַל הַמְּלֹאכִים,
 בְּחִינַת: אֲנָא עַד־יִפְנֵא מִנָּךְ, כַּנְּל:

לְבָרְכָה (כתובות יג): רְאוּהָ מִדְּבַרְתָּ וְכוּ',
 וְזָהוּ: תֵּינּוּק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ; כִּי
 תֵּאָוֶה זֶה לְפִי הֵינִיקָה: אִם הֵתֵינּוּק
 יוֹנֵק מִחֶלֶב אִשָּׁה חֲצוּפָה, אֲזִי
 מִתְגַּבֵּר בּוֹ תֵּאָוֶה זֶה, כִּי דָם נֶעְפֵּר
 וְנֶעֱשֶׂה חֶלֶב (בכורות ו), וְעַל־כֵּן כִּשְׁהִיא
 חֲצוּפָה, אֲזִי מִזִּיק לְהֵתֵינּוּק חֶלֶב
 הַנֶּעֱשֶׂה מֵעֵכִירֵת דָּמִיָּה, וְנוֹלָד לוֹ
 חֲמִימוֹת בְּלָבוֹ, שֶׁהוּא הַתְּגַבְּרוֹת
 תֵּאָוֶה זֶה. וְכֵן לְהַפָּךְ, כִּשְׁיֹנֵק חֶלֶב
 אִשָּׁה כִּשְׁרָה, אֲזִי לָבוֹ חָלָל בְּקֶרְבּוֹ,
 וְאִין לוֹ חֲמִימוֹת, רַק מַעֲט הַמְּכָרַח
 לְמַצּוֹת הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ. וְזֶה
 שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (ע"ז
 ד): לֹא הָיָה דוֹד רְאוּי לְאוֹתוֹ מֵעֲשֶׂה,
 שְׁנֵאמַר (תהלים קט): וְלִבִּי חָלָל בְּקֶרְבִּי.
 כִּי לִבִּי חָלָל בְּקֶרְבִּי - רְאִשֵׁי תְבוֹת
חֶלֶב, הֵינּוּ שְׁעַל יְדֵי חֶלֶב כִּשְׁרָה לָבוֹ
 חָלָל בְּקֶרְבּוֹ, וְאִין מִתְגַּבֵּר בּוֹ תֵּאָוֶה
 זֶה, וְעַל־כֵּן דוֹד, שֶׁהִיָּה בְּבַחֲיָנָה זֶה,
 לֹא הָיָה רְאוּי לְאוֹתוֹ מֵעֲשֶׂה. וְלְהַפָּךְ,
 חֶלֶב אִשָּׁה חֲצוּפָה מוֹלִיד חֲמִימוֹת
 הַרְבֵּה, בַּחֲיִנֵּת: חָס לִבִּי בְּקֶרְבִּי (תהלים
 לט) - רְאִשֵׁי תְבוֹת **חֶלֶב** וְכִנ"ל. וְזָהוּ
 שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (שם
 בברכות): וְעַל כָּל מִשְׁמֵר וּמִשְׁמֵר יוֹשֵׁב
 הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וְשׂוֹאֵג כְּאָרִי; הֵינּוּ
 עַל הַפֶּסֶד הִירָאָה, בַּחֲיִנֵּת: אַרְיָה שְׂאֵג
 מִי לֹא יִירָא (עמוס ג); כִּי שְׁלֹשׁ מִדּוֹת
 הַנ"ל שֶׁהֵם בַּחֲיִנֵּת שְׁלֹשׁ מִשְׁמֵרוֹת,

אֲךָ יֵשׁ שְׁלֹשׁ מִדּוֹת, שֶׁהֵם מַחְרִיבֵי
 יְרוּשָׁלַיִם, דְּהֵינּוּ הַלֵּב, הֵינּוּ
 שְׁמִפְסִידֵין הִירָאָה הַתְּלוּיָה בְּלֵב.
 וְהַשְׁלֵשׁ מִדּוֹת הֵם: תֵּאָוֶת מְמוֹן
 וְתֵאָוֶת אֲכִילָה וְתֵאָוֶת מִשְׁגָּל, כִּי
 שְׁלֹשׁ מִדּוֹת אֵלוֹ הֵם בְּלֵב, וְעַל כֵּן הֵם
 מִפְסִידִים הִירָאָה שְׁבִלֵב. מְמוֹן שְׂרָשׁוּ
 בְּלֵב, בְּבַחֲיִנֵּת (משלי י): בְּרִפְתָּ ה' הִיא
 תַּעֲשִׂיר, וְלֹא יוֹסֵף עֲצָב עִמָּה; בַּחֲיִנֵּת
 (בראשית ו): וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ; אֲכִילָה,
 בַּחֲיִנֵּת (תהלים קד): וְלַחֵם לֵבִי אֲנוֹשׁ
 יִסְעֵד. תֵּאָוֶת מִשְׁגָּל גַּם כֵּן בְּלֵב, כִּי
 עֶקֶר הַתֵּאָוֶה עַל־יְדֵי הַחֲמִימוֹת, הַבֵּא
 מִהַדָּם שְׁבַחְלָל הַלֵּב. וּמַחֲמַת שֶׁהֵם
 בְּלֵב, עַל־כֵּן הֵם מִפְסִידֵין הִירָאָה
 שְׁבִלֵב שֶׁהִיא בַּחֲיִנּוֹת יְרוּשָׁלַיִם: וְזָה
 פְּרוּשׁ (בכרות ג): שְׁלֹשׁ מִשְׁמֵרוֹת הֵיוּ
 הַלִּילָה וְכוּ'. לִילָה זֶה בַּחֲיִנֵּת חֲשֵׁה,
 הֵינּוּ מְנִיעוֹת, וְהֵם בַּחֲיִנֵּת שְׁלֹשׁ
 מִשְׁמֵרוֹת, הֵינּוּ בַּחֲיִנֵּת שְׁלֹשׁ מִדּוֹת
 הַנ"ל. וְזָהוּ: מִשְׁמֵרָה רֵאשׁוֹנָה - חֲמוֹר
 נוֹעַר, בַּחֲיִנֵּת תֵּאָוֶת מְמוֹן, בַּחֲיִנֵּת
 (בראשית מט): יִשְׁשׂוּכֵר חֲמֹר גָּרָם;
 וְתַרְגּוּמוֹ: עֲתִיר בְּנִכְסֵינִי. שְׁנִיָּה -
 כְּלָבִים צוֹעֲקִים. זֶה בַּחֲיִנֵּת תֵּאָוֶת
 אֲכִילָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה נז):
 וְהַכְּלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבַעָה.
 שְׁלִישִׁית - תֵּינּוּק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ,
 וְאִשָּׁה מִסְפָּרֵת עִם בַּעֲלָהּ; זֶה בַּחֲיִנֵּת
 מִשְׁגָּל, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם

הם מפסידין בננו ירושלים, הינו שלמות היראה, התלויה בלב פנ"ל:

ה ולתקן שלש מדות אלו הוא על-ידי הדעת, שצריכין

להמשיך הדעת אל הלב, בבחינת (דברים ד): וידעת היום והשבות אל

לבבך, שצריך להמשיך הדעת אל הלב, ועל-ידי-זה נתתקן שלש מדות

הנ"ל. כי הדעת הוא בחינת תלת מחין, תלת חללי דגלגלתא, והם

בחינת שלש רגלים, כי כל רגל הוא בחינת התחדשות המחין, שנמשך

שכל חדש לתקן שלש מדות אלו, הינו בכל רגל משלש רגלים נתתקן

מדה אחת משלש מדות הנ"ל. על-פן צריכין לזהר מאד בכבוד יום

טוב, ולקבל השלש רגלים כראוי. כי על-ידי מצוות השלש רגלים, על-

ידי-זה זוכין לתקן השלש מדות הנ"ל, כי בפסח נתתקן תאות ממון,

כמו שכתוב (שמות יב): וה' נתן את חן העם בעיני מצרים וישאילום - בעל

פרחם (ברכות ט), כי הם לא רצו כלל, כי אז נתתקן תאות ממון. בשבועות

נתתקן תאות משגל, בבחינת: דם נעפר ונעשה חלב⁽¹⁾. בסכות נתתקן

תאות אכילה, כי סכות נקרא חג האסיף (שמות כג), שאוסף כל מיני

מאכל, וזהו בחינת תקון תאות

אכילה, כי אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו וכו' (יומא עד.). וזהו

בחינת (במדבר טז): קרואי מועד אנשי שם. אנשי שם זה בחינת שלש מדות

הנ"ל, שכל אחד ואחד נקרא בחינת שם. ממון - כמו שכתוב (שמות כ): בכל

מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיה, בחינת: ברפת ה' היא תעשיר וכו', פנ"ל. אכילה - כמו

שכתוב (רות ד): וקרא שם בבית לחם. משגל - בחינת (אסתר ב): כי אם חפץ

בה המלך ונקראה בשם. וגם היראה שבלב היא גם כן בחינת שם,

בבחינת (דברים כח): ליראה את השם הנכבד. וזהו בחינת: קרואי מועד

אנשי שם, שצריכין לקרות את המועדות, דהינו השלש רגלים,

לתקן את השלש מדות הנ"ל, שהם בחינת אנשי שם פנ"ל:

ו ועל-ידי בננו ירושלים, דהינו תקון שלמות היראה

שבלב, על-ידי-זה נברא מלאך, שמשפיע נבואה לכלי הנבואה. כי

הנבואה באה מבחינת פרוכים, בבחינת (במדבר ז): וישמע את הקול

מבין שני הפרכים; וכרוכים הם אנפי זוטרי⁽¹⁾ (זהר בראשית דף יח), והם

נשפעים מן המלאך, בבחינת (בראשית כח): המלאך הגואל-אתי מפל רע

(1) כמובא בכוונת ספירה ושבועות ומובא ג"כ בבאר היטב סי' תצ"ד סק"ח ע"ש (פל"ח). (ז) סוכה דף ה'

הנבואה בעולם, על־ידי־זה נגאלת
ונפדית התפלה, כי התפלה היא
גבוה מאד, ובני אדם מזלזלין בה.
וכשעומדים להתפלל, חפצים לפטר
התפלה מעליהם, כמאמר רבותינו
זכרונם לברכה (ברכות א): פָּרַם זֶלַת
לְבַנֵי אָדָם - אֵלּוּ דְבָרִים הָעוֹמְדִין
בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּבְנֵי אָדָם מְזַלְזְלִין
בָּהֶם וְכוּ'; וְעַל־יְדֵי הַנְּבוּאָה נִגְאָלַת
הַתְּפִלָּה מִן הַגְּלוּת, בְּבַחֲיַנַּת (בראשית ב):
כִּי נִבְיָא הוּא וַיִּתְפַּלֵּל בְּעָדָךְ. שְׁעַל־
יְדֵי נְבוּאָה הַתְּפִלָּה בְּשִׁלְמוֹת, כִּי
הַתְּפִלָּה הִיא בְּחִינַת (ישעיה נז): בּוֹרָא
נֵיב שְׁפָתַיִם, בְּחִינַת נְבוּאָה:

ט **וּכְשֶׁנִּגְאָלַת** וּנְפִדִית הַתְּפִלָּה, אֲזִי
נופל
הדאקטיריי, כי אין צריכין לרפואות,
כי כל הרפואות הם על־ידי עשבים,
וכל עשב ועשב מקבל פח מוכב
ומזל המיוחד לו, כמו שאמרו
רבותינו זכרונם לברכה (מ"ד בראשית פ'
א): אֵין לָךְ פֶּלַעַשְׁב וְעֵשֶׁב שְׂאִין לוֹ
כּוֹכַב וּמְזַל, שְׁמִכָּה אוֹתוֹ וְאוֹמֵר לוֹ:
גְּדֹל. וְכֵן כּוֹכַב וּמְזַל מְקַבֵּל פֶּחַ
מְכּוֹכְבִים שְׁלִמְעָלָה מִמֶּנּוּ, וְהַעֲלִיּוֹן -
מֵהַעֲלִיּוֹן מִמֶּנּוּ, עַד שְׁמִקְבָּלִים פֶּחַ
מֵהַשָּׁרִים הָעֲלִיּוֹנִים, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ
(בתק"ו תקון מ"ד, דף פב): פֶּלַעַשְׁב כּוֹכְבֵיאוֹ לְוִין
דָּא מִן דָּא, סְהָרָא לְוִי מִן שְׁמֵשָׁא

יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים; שֶׁהֵם אֲנָפֵי זוֹטְרִי,
בְּחִינַת כְּרוֹבִים (ח). וְזֶה הַמְּלֶאֶךְ שָׂרֵשׁוּ
מִיְרָאָה, כִּי זֶה אוֹתִיּוֹת **מְלֶאֶךְ** -
רֵאשִׁי־תְבוֹת **כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאִיו**
(תהלים לד), וְאֲזִי נִמְשַׁכַּת נְבוּאָה,
וְאִפְּיֵלוֹ קְטָנִים יְכוֹלִין לְהַתְּנַבְּאוֹת,
בְּבַחֲיַנַּת (יואל ב): וּנְבֹאוּ בְּנִיכֶם
וּבְנוֹתֵיכֶם:

ז **אֵךְ צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד מֵהַתְּמֻנוֹת**, כִּי
זֶה הַזּוֹכָה לִירְאָה יֵשׁ לוֹ
הַשְּׁתוֹקְקוֹת לְהַתְּמֻנוֹת, כִּי מִי שֵׁישׁ
בו יֵרָאֵת שְׁמַיִם דְּבָרָיו נִשְׁמָעִין (ברכות
א), וּמַחְמֹת שְׁדַבְּרָיו נִשְׁמָעִין, הוּא
מִשְׁתוֹקֵק לְהַתְּמֻנוֹת, אֲבָל צָרִיךְ
לְשַׁמֵּר עֲצָמוֹ מְאֹד מֵהַתְּמֻנוֹת, כִּי
הַהַתְּמֻנוֹת מִפְּסִיד הַשְּׁפָעַת הַנְּבוּאָה,
בְּחִינַת הַמְּלֶאֶךְ הַנְּ"ל, הַנְּעֻשָׂה עַל־
יְדֵי הִירְאָה. וְזֶה שְׂאֵמֵר יְהוֹשֻׁעַ
לְמֹשֶׁה, כְּשֶׁנֶּאֱמַר לוֹ: אֲלֹדָד וּמִידָד
מֵתְנַבְּאִים בְּמַחְנֶה (במדבר יא) - אֲדוֹנֵי
מֹשֶׁה כָּלָאֵם. פֶּרֶשׁ רִש"י (והוא בסנהדרין
י): הֵטַל עֲלֵיהֶם צָרְכֵי צְבוֹר וְהֵם
פְּלִים וְכוּ'; כִּי צָרְכֵי צְבוֹר, הֵינּוּ
הַתְּמֻנוֹת, מְכַלָּה וּמִפְּסִיד הַנְּבוּאָה
כְּנ"ל, כִּי נְעֻשָׂה מֵאוֹתִיּוֹת **מְלֶאֶךְ**
כָּלָאֵם:

ח **וְעַל־יְדֵי הַשְּׁפָעַת הַנְּבוּאָה**, אֵךְ
עַל פִּי שְׂאִין מִי
שִׁיתְנַבֵּא, רַק שֵׁישׁ בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת
ע"ב. (ח) עֵינַן זוּהַר וַיְחִי רַכַּח ע"ב וּבְזוּהַר בִּלְק כְּפּוֹ.

וכו', כי גבה מעל גבה וכו' (קהלת ה'), והם פלם בחינת לוויים זה מזה וזה מזה, עד ש'מקבלים ולוויין מהשרים העליונים, והשרים מקבלים מהעליונים מהם, גבוה מעל גבוה, עד ש'פלם מקבלים משרש הכל, שהוא דבר ה', כמו ש'כתוב (תהלים ל): בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. ועל-כן כשזוכין לתפלה, אין צריכין לרפואת העשבים, כי התפלה היא בחינת דבר ה', שהוא שרש הכל. וזה בחינת נביא, ראשי תבות: בדבר יי שמים נעשו; כי האלף הוא רקיע, המבדיל בין מים למים (תקון ה' ותקון מו'). כי על-ידי נבואה זוכין לתפלה, שהיא בחינת דבר ה' פנ"ל.

* פרוש, ועל-כן תבת שמים היא במקום הא' שבתבת נביא, כי הא' היא רקיע וכו' פנ"ל:

וזה בחינת (תהלים קז) ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם. ישלח דברו וירפאם, הינו ש'מקבלין כל הרפואות רק על-ידי דבר ה', דהינו תפלה. אזי: וימלט משחיתותם, הינו עשבים, בבחינת (מנחות עא): הקוצר לשחת, פי אין צריכין לרפואת העשבים פנ"ל:

וזהו בחינת: ועבדתם את ה' אלקיכם, וברך את לחמך

ואת מימך, והסירתי מחלה מקרבך (שמות כג). ועבדתם את ה' - עבודה זו תפלה (כבא קמא צב). אזי: וברך את לחמך ואת מימך והסירתי מחלה וכו'; הינו ש'יהיה לך רפואה על-ידי לחם ומים, על-ידי ש'יתברכו מן שרש הכל, דהינו דבר ה', בחינת תפלה, ויהיה ללחם ומים כח לרפאות כמו עשבים. כי התחלקות הכחות, שזה העשב יש לו כח לרפאות חולאת פלוני וזה חולאת פלוני, וכיוצא בזה - כל חלוקי כחותם הוא רק למטה, אבל למעלה בשרש הכל, דהינו דבר ה', הכל אחד, ואין חלוק בין לחם ומים ובין עשבים, וכשאוחדו בהשרש, דהינו דבר ה', בחינת תפלה, יכולין להמשיך כחות הרפואה לתוך לחם ומים, ויהיה לו רפואה על-ידי לחם ומים, בחינת: וברך את לחמך וכו' והסירתי מחלה וכו' פנ"ל:

י אך יש שלש עבודות שהם מפסידין עבודות התפלה, והם שלש מדות, הינו: א. אל תהי בז לכל אדם (אבות פ"ד) - שלא לבזות שום אדם; ב. עבודה זרה - ואפילו קלקול האמונה, שאין האמונה בשלמות הוא גם פן בחינת עבודה זרה; ג. שמירת הברית - הינו מי

מתרפאין - אפלו בלחם ומים פנ"ל. כי כשהוא חוץ משלש עבודות הנ"ל, ואז זוכה לעבודת התפלה, אזי יכול להתרפאות בכל דבר שבעולם פנ"ל:

יא **ודע**, שיש חלוק בין החולאת. כי יש חולאת שהוא בחינת צומח, כמו שזרעין גרעין בארץ והוא נרקב, ויוצא ממנו שמנונית ונעשין גידין, ונתוספין אלו על אלו, עד שנעשה השרש, וממנו יוצא כמו ענפים, ומאלו ענפים עוד ענפים אחרים, עד שצומח הפרי. כמו־כן יש חולאת שגדל באדם כמה שנים. ויש חולאת שהוא באדם בתולדה מאביו ואמו, ואינו נתגלה אלא לעת זקנותו, ובשעת צמיחת וגדול החולאת, אזי החולאת נסתר ונעלם מעין כל חי, ואין שום אדם יודע ממנו, רק שיש מחושים שנולדים באדם אז, בעת גדול החולאת, שהם סימנים על החולאת. וכן ברפואת העשבים יש גם פן חלוקים; שיש חולאת, שיוכל להתרפאות על־ידי עשב אחד, ויש חולאת גדול מזה, שצריכין לרפואתו מרפבים, להרכיב כמה עשבים לרפואה, ויש שצריכין רפואות ממרחקים לרפואתו, ויש חולאת שאין מועיל לו שום רפואה, כי כח החולאת גדול מכח העשבים,

שאין שומר הברית פראוי. כי כל שלש מדות אלו הם בחינת עבודות דסטרא אחרא, ומפסידין עבודת התפלה. **בזוי אנשים** הוא בחינת עבודה, כמו שמצינו באחי יוסף, על שבזו אותו ולא האמינו שהוא יהיה מלך, על־ידי־זה נפלו לבחינת עבודות, ואמרו לו: הננו לך לעבדים (בראשית ט). **עבודה זרה** - כמו שפיתוב (שמות ט): אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים, כי ארץ מצרים מלאה גלולים ועבודה זרה, ועל פן נקראים בית עבדים, בחינת עבודת הנ"ל (ט). **שמירת הברית** - מי שפוגם בו הוא גם פן בבחינת עבודות, בבחינת חם, שנאמר בו (בראשית ט): ארור פנען, עבד עבדים יהיה לאחיו. וצריך לצאת משלש עבודות אלו, דהינו משלש מדות הנ"ל, ואז זוכין לעבודת התפלה, ואז יכולין להתרפאות בכל דבר שבעולם, אפלו בלחם ומים, פנ"ל. וזה פרוש (פסחים כח): **בכל מתרפאין**, הינו בכל דבר שבעולם יכולין להתרפאות, ובתנאי - חוץ מעבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים, דהינו שלש מדות הנ"ל, שהם בחינת שלש עבודות פנ"ל, הינו כשיוצא משלש מדות אלו, אזי: בכל

תפלה, ולא יבוא לידי מחלה כלל, כי יתרפא מקדם בעת צמיחתו פנ"ל. וכל זה תלוי בתקון התפלה פנ"ל, ותקון התפלה הוא על ידי שיוצאין משלש עבודות הנ"ל: וזהו בחינת: ויאמר אם שמוע וכו' והישר בעיניו תעשה, והאזנת למצותיו, ושמרת כל חקיו (שם) - זה בחינת תקון השלש עבודות הנ"ל. והישר בעיניו תעשה - זה הפך בזוי אנשים, כי כשמבזה אנשים נאמר (איוב לג): ישר על אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתי וכו', כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא פז). והאזנת למצותיו - זה בחינת תקון הברית, בבחינת (בראשית כא) וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים כאשר צוה אתו אלקים. ושמרת כל חקיו - זה בחינת תקון אמונה, הפך עבודה זרה פגם אמונה, שנאמר עליהם (ירמיה ט): חקות העמים הבל הוא, ואזי: כל המחלה אשר שמתי וכו' כי אני ה' רופאך; כי אזי התפלה בשלמות, ויכול להתרפאות על ידי דבר ה' בכל הדברים שפעולם,* אפלו קדם שנתגלה החולאת פנ"ל, בבחינת: בכל מתרפאין וכו' פנ"ל:

* וגם כשנולד ונצמח המחלה, כגון כשאין זוכה להתרפאות מקדם, אזי גם

ובתחלת צמיחת החולאת, קדם שנצמח ונתגלה, היו יכולין לרפאות אותו בקל, רק שאז היה נעלם ונסתר מעיני כל, ואין יודע ממנו רק השם יתברך לבד. אבל כשאוחזין בבחינת דבר ה', בחינת תפלה פנ"ל, שאזי מקבלין הרפואה מפל הדברים שפעולם אפלו מלחם ומים, בבחינת: בכל מתרפאין פנ"ל, אזי יכולין להתרפאות אפילו בעת צמיחת החולאת, בעת שהוא נסתר מעין האדם, מאחר שאין צריך לרפואות כלל, רק רפואתו על ידי לחם ומים פנ"ל. על-כן גם אז, הינו בעת שעדין לא נתגלה החולאת, יוכל גם כן להתרפאות על ידי לחם ומים שאוכל אז. וזהו בחינת (שמות טו): כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך. והקשו כל המפרשים: אם לא ישים, מה צרך לרפואה^(י), אבל לפי הנ"ל מישב היטב. פרוש: כל המחלה וכו' לא אשים עליך, הינו שלא יביא אותך לידי מחלה כלל, כי ירפא אותך מקדם בעת צמיחת המחלה. וזה: כי אני ה' רופאך - אני ה' דיקא. הינו בעת צמיחת המחלה, שאז אין יודע ממנו, רק אני ה', אז ארפא אותך על ידי בחינת דבר ה', בחינת

לְהַחְזִיר כְּחֵם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא שְׂרָשֶׁם, בְּחִינַת דְּבַר ה' כְּנ"ל. וְזוּה בְּחִינַת (בראשית כד): וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשׂוּדָה - שֶׁתְּפִלְתּוֹ הֵיטָה עִם שִׁיחַ הַשְּׂדָה, שֶׁכָּל שִׁיחַ הַשְּׂדָה חֲזָרוּ כְּחֵם וְנִתְּנוּ אוֹתָם בְּתוֹךְ תְּפִלְתּוֹ, שֶׁהִיא שְׂרָשֶׁם כְּנ"ל:

יב וְזוּה בְּחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ. כִּי כָל הַדְּבָרִים נִחְלָקִים זֶה מִזֶּה בְּמֵרָאָה טַעַם וְרִיחַ. בְּשֶׁבִיל זֶה הַדְּבַר הַמְּגִדֵל כָּל הַצְּמָחִים נִקְרָא בְּשֵׁם **מִטָּר**, רֵאשִׁי תְּבוּת: מֵרָאָה, טַעַם, רִיחַ. וְעֵקֶר הוּא הָרִיחַ, כִּי אֵין הַנְּשִׁמָּה נֶהְיֶינָה אֶלָּא מֵהָרִיחַ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֶם לְבִרְכָה (ברכות מג): אֵיזְהוּ דְּבַר שֶׁהַנְּשִׁמָּה נֶהְיֶינָה מִמֶּנּוּ וְלֹא הַגּוֹף, הוּי אֹמֵר זֶה הָרִיחַ. וְעֵקֶר הַתְּפִלָּה הִיא מֵהַנְּשִׁמָּה, בְּבְּחִינַת (תהלים קנ): כָּל הַנְּשִׁמָּה תִּחְלַל יָהּ. וּמְשִׁיחַ מְקַבֵּל כָּל הַתְּפִלּוֹת, כִּי מְשִׁיחַ הוּא בְּחִינַת חֲטָט, בְּבְּחִינַת (איכה ד): רוּחַ אֶפְיֵנוּ מְשִׁיחַ ה'; שֶׁמְקַבֵּל כָּל הָרִיחֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּפִלּוֹת, כִּי יְנִיקַת הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא מֵהַנְּשִׁמָּה, הִיא מֵהָרִיחַ כְּנ"ל. וְזוּה בְּחִינַת (ישעיה מח): וּתְהִלְתִּי אַחֲטָט לָךְ; בְּחִינַת חֲטָט כְּנ"ל. וּבְשֶׁבִיל זֶה נִקְרָא מְשִׁיחַ, כִּי הוּא יוֹנֵק וּמְקַבֵּל מְשִׁיחַ הַשְּׂדָה (יא), דְּהֵינּוּ כָּל הָרִיחֹת שְׂבָאִים בְּתוֹךְ

כִּן יוֹכֵל לְהַתְּרַפְּאוֹת עַל־יְדֵי בְּחִינַת דְּבַר ה' גַּם מִמְּחִלָּה גְּמוּרָה, בְּבְּחִינַת: וּבִרְךָ אֶת לַחֲמֶךָ וְכוּ' וְהִסִּירוּתִי מִחִלָּה מִקְרַבְךָ. הֵינּוּ מִחִלָּה גְּמוּרָה, כִּי עַל־יְדֵי דְּבַר ה' יוֹכֵל לְהַתְּרַפְּאוֹת לְעוֹלָם בְּכָל דְּבַר שְׂבָעוֹלָם וּכְנ"ל:

וְזוּה שֶׁאָמַר חֲזַקִּיָּה: וְהַטּוֹב בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי (ישעיה לח), וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֶם לְבִרְכָה (ברכות י), שֶׁסִּמְךָ גְּאֻלָּה לְתְּפִלָּה וְגַנְזוּ סֵפֶר הַרְפּוּאוֹת. וְהַכֵּל אֶחָד, כִּי עַל יְדֵי שֶׁסִּמְךָ גְּאֻלָּה לְתְּפִלָּה, הֵינּוּ שֶׁגָּאֵל אֶת הַתְּפִלָּה מִן הַגְּלוּת כְּנ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה גַנְזוּ סֵפֶר הַרְפּוּאוֹת. כִּי כְּשֶׁנִּגְאָלֶת הַתְּפִלָּה, אִזּוּ נּוֹפְלִים כָּל הַרְפּוּאוֹת כְּנ"ל, כִּי נִתְּרַפְּאִין עַל־יְדֵי דְּבַר ה' כְּנ"ל. וְאִזִּי כָּל הַדְּאִקְטוֹרִים מִתְּבַשְׂיִין בְּרְפּוּאוֹת שְׁלֵהֶם, כִּי אִזִּי אֵין כֹּחַ לְשׁוֹם רְפּוּאָה, כִּי כָּל הָעֲשָׂבִים חוֹזְרִים כְּחֵם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת דְּבַר ה', שֶׁהוּא שְׂרָשֶׁם הָעֲלִיּוֹן כְּנ"ל. כִּי כֵּן חוֹבֵת כָּל הָעֲשָׂבִים וְכָל שִׁיחַ הַשְּׂדָה, כְּשֶׁאֲדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, שְׂאִזִּי הוּא בְּבְּחִינַת דְּבַר ה', שֶׁהוּא שְׂרָשֶׁם הָעֲלִיּוֹן, אִזִּי הֵם מִחְזִירִין כְּחֵם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהוּא שְׂרָשֶׁם הָעֲלִיּוֹן. וּכְשֶׁאֲדָם מִתְּפַלֵּל עַל אֵיזָה חוֹלָאֵת, אִזִּי אוֹתָן הָעֲשָׂבִים, שֶׁיֵּשׁ לָהֶם כֹּחַ לְרַפְּאוֹת אוֹתוֹ הַחוֹלָאֵת, הֵם מִחְיָבִים

התפלה שהיא בחינת חטם, בחינת: ותהלתי אֶחָטָם וכו'; ומשיח מקבל אותם בבחינת: רוח אֶפִּינו מְשִׁיחַ ה', פנ"ל:

יג וְזֶה בְּחִינַת נְשִׂאוֹת חוֹן, בְּבַחֲנִית: וְתָהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חוֹן בְּעֵינַי כָּל רֵאִיָּה (אסתר ב) - שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד נִדְמָה לוֹ כְּאֻמָּתוֹ (מגילה יג). כִּי זֶה הַבְּעַל תְּפִלָּה הוּא בְּבַחֲנִית דְּבַר ה', שֶׁהוּא הַשְּׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן, שְׁכַל הַכַּחוֹת וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם כֻּלָּם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, וְעַל פֶּן כָּל צָבָא הַשָּׁמַיִם וְכָל הַשָּׂרִים הָעֲלִיּוֹנִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד נִדְמָה לוֹ כְּאֻמָּתוֹ, הֵינּוּ שֶׁהוּא נוֹשֵׂא חוֹן בְּעֵינֵיהֶם, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נִדְמָה לוֹ שֶׁהוּא עוֹסֵק עִמּוֹ לְבַד, כִּי כֻלָּם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ:

וְאֵזִי יָכוֹל לְהַפִּיר הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהֵם עַל־יְדֵי עֲזוֹת, כִּי עֲזוֹתֵם נּוֹפֵל לְפָנָיו. כִּי כְּשׂוֹכָה לְתִפְלָה שֶׁהִיא בְּחִינַת דְּבַר ה', שֶׁהוּא הַשְּׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן, שְׁכַל הַשָּׂרִים הָעֲלִיּוֹנִים וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם כֻּלָּם מְקַבְּלִים כַּחַם מִמֶּנּוּ, אֵזִי הֵם כֻּלָּם בְּחִינַת לוֹוִין אֶצְלוֹ, בְּבַחֲנִית: כָּל כּוֹכְבֵי־אֵשׁ לוֹוִין דָּא מִן דָּא וְכוּ'. נִמְצָא שְׁכַלָּם הֵם בְּחִינּוֹת לוֹוִים עַד הַשְּׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא דְּבַר ה', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּעַל־תְּפִלָּה, שֶׁהוּא הַמַּלְוֶה הַגָּדוֹל, שְׁכַל צָבָא הַשָּׁמַיִם וְכָל הַכַּחוֹת כֻּלָּם הֵם בְּחִינַת

לוֹוִין מִמֶּנּוּ, בְּבַחֲנִית (נחמיה ט): וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ מִשְׁתַּחֲוִים - שְׁכַל צָבָא הַשָּׁמַיִם הֵם מִשְׁתַּחֲוִים וְנִכְנָעִים לְשֵׁרֶשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת דְּבַר ה', בְּחִינַת הַבְּעַל תְּפִלָּה פנ"ל. וְזֶה: וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ מִשְׁתַּחֲוִים - רֵאשִׁי תְבוֹת מַלְוֶה, כִּי כֻלָּם הֵם בְּחִינַת לוֹוִין זֶה מְזַה וְזֶה מְזַה, עַד הַמַּלְוֶה הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּעַל תְּפִלָּה, שֶׁהוּא הַמַּלְוֶה הַגָּדוֹל, כִּי הוּא בְּבַחֲנִית הַשְּׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא דְּבַר ה' פנ"ל. וְעַל פֶּן יָכוֹל לְהַפִּיר בְּהַמְּפָרְסָמִים שֶׁהֵם רַק עַל־יְדֵי עֲזוֹת, כִּי אֵין אָדָם מַעֲז פָּנָיו בְּפָנַי בְּעַל־חֻבוֹ (ב"מ ג), וְעַל פֶּן עֲזוֹתֵם נּוֹפֵל לְפָנַי הַבְּעַל תְּפִלָּה, שֶׁהוּא הַמַּלְוֶה הַגָּדוֹל פנ"ל, כִּי כֻלָּם הֵם בְּחִינַת לוֹוִין מִמֶּנּוּ פנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (שמות לג): כִּי מִצָּאת חוֹן בְּעֵינַי וְאֶדְעָךְ בְּשֵׁם - שְׁעַל יְדֵי בְּחִינַת נְשִׂאוֹת חוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת: וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ מִשְׁתַּחֲוִים, שְׁכַלָּם מְקַבְּלִים וְלוֹוִים מִמֶּנּוּ, שְׁעַל יְדֵי זֶה נוֹשֵׂא חוֹן בְּעֵינֵיהֶם, בְּבַחֲנִית: כָּל אֶחָד וְאֶחָד נִדְמָה לוֹ כְּאֻמָּתוֹ פנ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה: וְאֶדְעָךְ בְּשֵׁם - שְׁתּוֹכֵל לְדַעַת וְלְהַפִּיר כָּל הַמְּפָרְסָמִים בְּעֵלֵי הַשָּׁם, כִּי מִי שֶׁהוּא מְפָרְסֵם וַיֵּשׁ לוֹ שֵׁם עַל־יְדֵי עֲזוֹת, הוּא נּוֹפֵל לְפָנָיו פנ"ל. גַּם וְאֶדְעָךְ בְּשֵׁם זֶה בְּחִינַת הַנְּפִשׁוֹת, בְּחִינַת (בראשית ב): נִפְשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ;

מרימין פנינו לבקש פפּרה מאתו
 יתברך, על־פּן עשה עמנו חסד וקבע
 יום הדין ראש השנה בראש חדש,
 שאז כביכול הוא יתברך בעצמו
 מבקש פפּרה, בבחינת: הביאו עלי

פפּרה, הנאמר בראש חדש (כמו שאמר
 רבותינו זכונם לברכה (יד) שבועות ט), ועל פּן
 אין לנו בושה ביום הדין לבקש
 פפּרה, מאחר שהוא יתברך בעצמו
 מבקש אז פפּרה, פּנ"ל. גם על־ידי
 שהשם יתברך בעצמו כביכול בא
 לידי זה שיצטרף לוֹמַר: הביאו עלי
 פפּרה; הינו שעשה דבר שהצריך
 להתחרט עליו ולומר: הביאו עלי
 וכו', על־פּן אין לנו בושה לבוא
 לפניו בחטאינו לבקש עליהם פפּרה
 ולהתחרט עליהם, פי גם הוא יתברך
 עשה דבר שהצריך להתחרט עליו
 פּנ"ל. נמצא, שאנו רואין גדל
 רחמנות שלו, על־פּן הוא לבדו
 יתברך ראוי לדון את העולם, פי הוא
 יתברך יודע מקום פּל אחד ואחד, פי
 כל המקומות הם אצלו יתברך, פי
 הוא מקומו של עולם, ואין העולם
 מקומו פּנ"ל. פי אף על פי שאנו
 מוצאים מקומות שהיה בהם
 השראת השכינה, כגון בבית
 המקדש, אין הפונה, חס ושלום,
 שנתצמצם שם אלקותו יתברך, חס

פי על־ידי המפרסמים הוא מקשר
 עם פּל הנפשות פּנ"ל, שזה בחינת:
 מאחז פני כסא, דהינו התקשרות
 לשרשי הנשמות, שהם בחינת פּסא
 הכבוד פּנ"ל:

יד ואזי יכולין לעשות ראש השנה.
 כי כשאדם יושב לדבר
 בחברו, זה בחינת ראש השנה,
 שהוא יומא דדינא, שהוא יושב ודן
 את חברו. וצריך לזהר מזה מאד,
 ולהסתכל על עצמו היטב אם הוא
 ראוי לזה לשפט את חברו, פי
 המשפט לאלקים הוא (יב), פי רק הוא
 יתברך לבדו ראוי לשפט את האדם,
 כמו שאמר רבותינו זכונם לברכה
 (אבות פ"ב): אל תדין את חברך עד
 שתגיע למקומו; ומי הוא שייכול
 לידע ולהגיע למקום חברו, פי אם
 השם יתברך, שהוא מקומו של
 עולם, ואין העולם מקומו (ב"ד ויצא פ'
 סח, הוכח בפירש"י (יג) פרשת כי תשא), וכל אחד
 ואחד יש לו מקום אצלו יתברך, ועל
 פּן הוא לבדו יתברך יכול לדון את
 האדם, פי הוא יתברך בעל הרחמים,
 וברדאי הוא מקים בנו: הוי דן את פּל
 האדם לכף זכות (אבות פ"א), ואנו רואין
 רחמנותו במה שקבע לנו ראש
 השנה, שהוא יום הדין, בראש חדש,
 פי זה הוא חסד גדול, פי אף היינו

ושלום, כמו שאמר שלמה (מלכים א' ח):
 הנה השמים ושמי השמים לא
 יכלכלוך, אף פי הבית הזה וכו'; רק
 מחמת שהיה שם דברים נאים, פי
 בבית המקדש היה ציורא דעבדא
 דבראשית וציורא דגן עדן עיין בהקדמת
 התיקונים, על-פן המשיך לשם קדשתו
 יתברך, אבל הוא יתברך אין העולם
 מקומו, רק הוא מקומו של עולם,
 ועל פן הוא יתברך יכול לעשות
 ראש השנה, שהוא יום הדין, פי הוא
 מקים: 'אל תדין את חברך עד
 שתגיע למקומו, פי הוא מקומו של
 עולם פנ"ל. וזה בחינת (תהלים צ):
 לביתך נאווה קדש, ה' לארך ימים;
 הינו שהשם יתברך המשיך רק
 קדשתו לבית המקדש מחמת שהיו
 שם דברים נאים, אבל הוא יתברך
 בעצמו אין העולם מקומו, רק הוא
 מקומו של עולם, ועל פן: ה' לארך
 ימים, הינו שהוא יתברך יכול
 לעשות ראש השנה, שהוא יומא
 אריכתא פנ"ל (ע' ביצה ד' ודף ר' ובש"ע אר"ח
 סי' שצ"ג). ומי שאוחז בבחינת פסא
 הפבוד, בבחינת שרשי הנשמות,
 הוא גם פן בחינת מקומו של עולם,
 בבחינת (שמואל א' ב): וכסא פבוד
 ינחילם, פי לה' מצוקי ארץ וישת
 עליהם תבל, דהינו על-ידי בחינת
 פסא הפבוד, שרשי הנשמות, על-

ידיזה הוא מקומו של עולם,
 בחינת: וישת עליהם תבל; ועל פן
 הוא יכול לעשות ראש השנה פנ"ל:
 וזה פרוש: תקעו בחדש שופר.
 תקעו - זה בחינת הממשלה
 הנ"ל, בחינת: ותקעתיו יתד במקום
 נאמן פנ"ל. בחדש זה בחינת
 התחדשות המחין שבש"ש רגלים,
 בבחינת (תהלים קד): עשה ירח
 למועדים - שכל המועדים והרגלים
 הם על-ידי חדוש הירח. שופר זה
 בחינת הלב, שנזון משופרא
 דשופרא (זחר פנחס דף רטז רכא ועיין תיקונים
 תקון כא מט). גם שופר הוא בחינת
 יראה, בבחינת (עמוס ג): היתקע שופר
 בעיר ועם לא יחרדו. גם שופר הוא
 בחינת נבואה, בבחינת (ישעיה נח): הרים
 כשופר קולך. גם שופר הוא בחינת
 תפלה, בבחינת (תהלים קיח): מן המצר
 קראתי יה וכו', וזה בחינת מצר
 השופר ומרחב השופר. גם הוא
 בחינת שיח השדה, שחזרין פחם
 לתוך התפלה, בבחינת: ויצא יצחק
 לשוח בשדה פנ"ל, וזה בחינת
 שופר, בבחינת (יהושע ו): במשוף בקרן
 היובל - ראשי תבות: ויצא יצחק
 לשוח בשדה, פנ"ל. ועל-ידי כל
 הבחינות אלו - בפסא ליום חגנו;
 הינו ראש השנה, פי על-ידיזה
 יכולין לעשות ראש השנה פנ"ל:

בענין הנבואה הנ"ל יש קשיא, כי בבחינת למטה מנצח והוד, המלאך המשפיע הנבואה, שמשם הנבואה. אך יש בזה דחינו בחינת המלאך הגואל וכו', דברים בגו, דחינו פשהיא עולה כנ"ל, הוא למטה מבחינת מקום למעלה מהם, אזי היא דיקא הנבואה, כי המלאך הנ"ל הוא מבחינת השכינה, כמובא, והיא עסק בזה:

תפילה א

אֲדוֹן כָּל מוֹשֵׁל בְּכָל, אַתָּה בְּרַאת אֶת יִשְׂרָאֵל עַמּוּךְ כְּדֵי שְׂיִזְכּוּ לַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי, לַתְּכֵלִית הַנּוֹצְחִי, עַד שְׂיִהְיֶה לָהֶם מְמוֹשְׁלָה עַל הַמּוֹלָאִים, כִּי זֶה הוּא הַתְּכֵלִית וְהַסּוֹף שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שְׂנַבְרָא בְּשִׁבִיל הַתְּכֵלִית הַזֶּה כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לוֹ מְמוֹשְׁלָה עַל הַמּוֹלָאִים, וְעַתָּה "אָבִי רֵאֵה גַם רֵאֵה", כִּמְה אֲנִי רְחוֹק מִהַתְּכֵלִית הַזֶּה מִקְצֵה אֶל קְצֵה בְּתֵכִלִית הַרְחוֹק, וְלֹא דֵי שְׁלֹא זְכִיתִי לַהַתְּכֵלִית הַזֶּה אִף גַּם הִרְעוּתִי אֶת מַעֲשֵׂי וְקַפְחֵתִי אֶת טוֹבֵתִי וְקִדְשֵׁתִי. כִּי חָטֵאתִי עוֹיְתִי וּפְשַׁעֵתִי לְפָנֶיךָ וְהוֹסַפְתִּי בְּכָל פַּעַם חָטָא עַל פְּשַׁע יָמַי עַל יָמַי שְׁנַיִם עַל שְׁנַיִם, עַד אֲשֶׁר לֹא חָלַף עָלַי יוֹם אֶחָד מִכָּל יְמֵי חַיֵּי בְּלִי חַטָּאִים וּפְגָמִים רַבִּים וְעֲצוּמִים, גְּדוּלִים וְקַטְמִים, עַד אֲשֶׁר עוֹזוֹנֹתִי רַבּוּ מֵחֹל יָמַי וּמַעֲפַר הָאָרֶץ וּמִמְפּוֹת הַיָּם, וְעֲצָמוּ מִשַּׁעֲרוֹת רֵאשִׁי, וְנִבְהוּ מִנְשַׁמַּת רוּחַ אִפִּי. עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ אִיךָ אֲנִי יָכֹל לַחְיּוֹת אֶפְלוּ שַׁעַה אַחַת מֵעֲצָם מְרִירוֹת עוֹזוֹנֹתִי הַרְבֵּים מְאֹד. אוֹי לִי מֶה עָשִׂיתִי, וְאִם זְכַרְתִּי וְנִבְהַלְתִּי, "נַעֲוִיתִי מִשְׁמַע נִבְהַלְתִּי מֵרְאוֹת, תַּעַה לְבָבִי פְלִצוֹת בַּעֲתָתְנִי, אֶת נִשְׁף חִשְׁקִי שָׁם לִי לַחֲרָדָה, עַד שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבּוֹ גִרְדִּי נֵתַן רִיחוֹ". מֶה אָמַר מֶה אֲדַבֵּר מֶה אֲצַטְדֵּק, כִּי כָּבֵר שְׁפַכְתִּי שִׁיחַ לְפָנֶי בּוֹחֵן פְּלִיּוֹת בְּדַבְרִים הָאֵלֶּה כִּמְה וּכְמֶה פְּעָמִים וְעַד כִּי לֹא נִתְעוֹרַרְתִּי בְּאֲמַת לְשׁוֹב אֶלֶיךָ כְּרָאוֹי בְּאֲמַת. וּבְאֲמַת יַדְעִתִּי יְהוָה אֱלֹהֵי כִי לֹא עֲלִיד תִּלְנַתִּי חֲלִילָה כִּי אִם עָלַי וְעַל נַפְשִׁי. אֲנֹכִי סְבוּתִי בְּנַפְשִׁי כָּל אֵלֶּה. כִּי אֲנִי אֲדוֹנִי הָעוֹן, וְהִמְלִיךְ וּכְסָאוֹ נָקִי. אִךְ עִם כָּל זֶה אֲמַרְתִּי "וַיְהִי מֶה אֲרוּצָה" דְּבַרִּי אֵלֶּה לְפָנֶיךָ, אוֹלֵי אֲמַצָּא עִתָּה חֵן וְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ, שְׁתַּעֲשֶׂה עִמִּי כְּגִדְל נִפְלְאוֹתֶיךָ

הנוראות, ותחזור חתירה מתחת פסא כבודך, ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם, באפן שאזכה מעתה לדרך באמת אחר התכלית האמתית אשר בשבילו נבראתי, עד אשר אזכה להשיגו באמת:

רבונו של עולם רבונו דעלמא פלא, יודע כל התעלומות צופה ומביט עד סוף כל הדורות, אתה יודע את עצם הקנאה שנתקנאו בנו המלאכים מחמת שיש בכחנו להשיג התכלית הזוה למשל עליהם, ובפרט בהחלושי כח שבִּישְׂרָאֵל פמוני העני והאביון הפגום והמקלקל, אשר מנעורינו התגרו בנו והבעירו בנו אש התאוות, "כי יצר לב האדם רע מנעוריו". ובעצם פסילות דעתנו לא חסנו על נפשנו להתחכם ולהתגבר על התאוות, עד אשר נעשו הרגל אצלנו כל התאוות רעות, ועל ידי זה באנו לכמה חטאים ועוונות ופשעים בשונג ובמזיד באננם וברצון, כפי אשר יודע כל אחד ואחד את נגעי לבבו ומכאובי נפשו, עד אשר עוונותינו עברו ראשינו כמשא כבד וכבדו ממנו. ועתה מה נעשה ומה נפעל, כי אין אנו יודעים שום דרך ועצה איד להתגבר על כל התאוות רעות אשר פבר הרגלנו בהם מאד. אהה יהוה איכה נעשה, אהה יהוה לחיכן נברח, אהה ארני ואני שאול בעולם הזה לזמן מעט מאד בצל עובר וכאבק פורח, ומה אשיב שלחי דבר. ומה אעשה ליום פקדה, "ומה אעשה כי יקום אל וכי יפקד מה אשיבנו":

רבונו של עולם "זכון פסאך מאז מעולם אתה. עדתך נאמנו מאד לביתך נאווה קדש, יהוה לארך ימים". כי אתה מלא רחמים ורק אתה לבד יכל לדון את כל אדם לבק זכות אפלו את הגרוע והפחות שבִּישְׂרָאֵל, כי אתה לבד יודע את מקומו של כל אחד ואחד מתחלה ועד סוף, ואיד גולד ואיד נמשך לזה העולם, ובאיזה מקום היה בגשמיות וברוחניות, וגם כמה חמימות של תאות המשוגל נכנס בכמה אנשים מבני ישראל על ידי הניקה שניקו חלב מגשים שאינן בשרות באשר אתה ידעת. הן בעון חוללנו ובחטא יחמתנו אמנו, עד אשר גברו עלינו מצולות ים, הרהורים ומחשבות רעות רבות מאד. ויכנע בעמל לבנו נכשלנו ואין עוזר:

אנא יהוה טוב ומטיב לרעים ולטובים, זכנו ברחמיך הרבים ותן לנו פח וגבורה מעתה, באפן שנוצה לתכלית האמתית עד שיהיה לנו ממשלה על המלאכים. ותתן לנו פח לעמד בפממשלה זו שיהיה קיום לממשלתנו זאת לעד ולנצח. ותזכנו ותעזרנו ותתן לנו דעת, שנוצה לאחו עצמנו בכפא כבודך, שהוא שרשי נשמות ישראל:

וּבְבִן תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים שְׁנוֹכָה לְשֹׁמֵר אֶת הַיְרָאָה שְׂפִלְבֵּי, וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל אֶת
הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים שֶׁהֵם פֶּסַח שְׁבוּעוֹת סְפוֹת בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה רַבָּה
וְעִצּוּמָה, וְיִירָאָה וּבִאֲהָבָה וּבְקִדְשָׁה וּבְמִתְהַרְהַר גְּדוֹלָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת כְּרִצּוֹנְךָ
הַטּוֹב. וְאִזְכֶּה לְכַבְדְּךָ בְּכָל מִינֵי כְבוֹד וְעִנּוּ, בְּאֲכִילָה וּשְׂתִיָּה וּמַעֲדָנִים טוֹבִים
וּבְמַלְבוּשֵׁי כְבוֹד, וּבְתַפְלָה בְּכוֹנֶה וּשְׂמִיחָה גְדוֹלָה וּבְהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה. וְנִזְכֶּה
לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ דַּעַת גְּדוֹל וְחֵדֵשׁ בְּכָל רֶגֶל וְרֶגֶל מִהַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים. וְנִזְכֶּה לְתַקֵּן וּלְחַדֵּשׁ
כָּל הַשְּׁלֵשָׁה מִחוּץ שֶׁבְשִׁלְשָׁה חֲלָלֵי הַגְּלָגֶלֶת שֶׁהֵם חֲכֵמָה וּבִינָה וְדַעַת עַל יְדֵי הַשְּׁלֵשׁ
רְגָלִים, עַד שְׁנוֹכָה עַל־יְדֵי־זוֹה לְשַׁבֵּר וּלְכַבֵּל כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת רַעוֹת שֶׁהֵם תַּאֲוֹת
מָמוֹן וְתַאֲוֹת מִשְׁגָּל וְתַאֲוֹת אֲכִילָה, אֲשֶׁר הֵם הָיוּ בְּעוֹכְרֵנוּ וְעַל יָדָם אֲבָדְנוּ מֵהַ
שְׂאֵפְדָנוּ וּבָאנוּ לְמָה שְׂבָאנוּ. אָנָּה יְהוָה, אָנָּה יְהוָה, חוּס וְחָמַל עָלֵינוּ חוּס וְחָמַל
עַל גְּפִשְׁנוּ, חָמַל עַל עוֹלָלְנוּ וְטַפְנוּ, חָמַל עָלֵינוּ וְעַל כָּל הַתְּלוּיִים בָּנוּ, חָמַל עַל
כְּבוֹדְךָ:

וְנִזְכְּנוּ מֵעַתָּה וְחִזְקֵנוּ וְאִמְצָנוּ וּשְׂמַחְנוּ בְּשִׂמְחָה דִּקְדוּשָׁה, בְּאִפְסָן שִׂימְשִׁיךְ עָלֵינוּ כַּח
וּגְבוּרָה גְּדוֹלָה דִּקְדוּשָׁה, עַד שְׁנוֹכָה מִהַרְהַר לְשַׁבֵּר וּלְכַבֵּל כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת
הָאֵלֶּה וְנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת דִּקְדוּשָׁה לְתוֹךְ לְבָבֵינוּ עַל יְדֵי קְדוּשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים.
וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכֶּה לְתַקֵּן אֶת לְבָבֵנוּ, לְכַבֵּל מַלְכָּבֵנוּ כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת הָאֵלֶּה וְלֹא
יִשָּׂאֵר אֲצִלְנוּ מִהֵם שׁוֹם רָשָׁם כָּלֵל:

וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל חֵג הַפֶּסַח בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה זְמַן חַרוּתְנוּ. וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ
מַח וְדַעַת לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת מָמוֹן. וּבִזְכוּת קְדוּשַׁת חֵג הַשְּׁבוּעוֹת תִּזְכְּנוּ
לְהַמְשִׁיךְ מַח וְדַעַת לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת הַמִּשְׁגָּל. וּבִזְכוּת קְדוּשַׁת חֵג הַסְּפוֹת חֵג הָאֵסִיף
תִּזְכְּנוּ לְהַמְשִׁיךְ מַח וְדַעַת לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה:

אָנָּה יְהוָה חוּס וְחָמַל עָלֵינוּ וּמְלֵא מִשְׂאֵלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים. כִּי אַתָּה בְּרַחֲמֵיךָ
הַרְבִּים גְּלִיתָ לָנוּ אֱלֹהֵי הַעֲצוֹת טוֹבוֹת קְדוּשׁוֹת אֵיךְ לְהַצִּיל מִכָּל רָע, וְהוֹדַעְתָּ
לָנוּ עֲצָה טוֹבָה וַיִּשְׁרֶה לְשַׁבֵּר כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת הַעַקְרִיּוֹת עַל יְדֵי קַבְלַת הַשְּׁלֵשׁ
רְגָלִים בְּקִדְשָׁה פְּרָאוּי. אָבֵל אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת רָע לְבָבֵנוּ וְקִשְׁיוֹת עֲרַפְנוּ וּבְלָבוּל
וְעִבְרִית דַּעַתְנוּ וְגִדְל חֲלִישׁוֹתֵנוּ, עַד אֲשֶׁר גַּם הָעֲצָה בְּעֲצָמָה קִשָּׁה עָלֵינוּ לְקַיֵּם. כִּי
אִין אַתָּה יוֹדֵעַ עַד מָה שׁוֹם דְּרָךְ וְתַחֲבוּלָה אֵיךְ וּבִאִיזָה אִפְסָן נִזְכֶּה לְקַבֵּל הַשְּׁלֵשׁ
רְגָלִים פְּרָאוּי כְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל כְּמָה אָנוּ רַחוּקִים מִקְדְּשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים.
כִּי פְגַמְנוּ בְּכָל תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה וּבְכַרְט בְּקִדְשַׁת וּשְׂמִיחַת שְׂבַת יוֹם טוֹב. וְגַם
בְּהַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים בְּעֲצָמָן פְּגַמְנוּ פְּגַמִּים הַרְבֵּה מְאֹד:

אָנָא יְהוָה, הוֹדִיעֵנוּ נָא אֶת דְּרָכֶיךָ, וְנִדְעֵ אִיךְ נִמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאִיךְ נִזְכֶּה לַפְעֵל בְּקִשְׁתְּנוּ אֲצִלְךָ, בְּאִפְן שְׁנוּכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמְת. וְנִזְכֶּה לְקַיֵּם כָּל הַעֲצוּת טוֹבוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת, אֲשֶׁר גָּלִית לָנוּ עַל יְדֵי צְדִיקְךָ הָאֲמִתִּיִּים, עַד שְׁנוּכָה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שְׁלֵם. חוּם וְחִמּוֹל עָלֵינוּ, יְהִמוּ וַיִּכְמְרוּ נָא מֵעִיד וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ. מִלֶּךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לָנוּ, שׁוּכָה עָלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. זַכְנוּ וְחַנּוּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנוּכָה כְּלָנוּ לְקַבֵּל כָּל הַשְּׁלֵשׁ רִגְלִים בְּשִׂמְחָה וּבְחֻדוּהָ רַבָּה וְעֲצוּמָה עַד אֵין סוּף. וְתוֹכְנֵנוּ לְשִׂמְחַת יוֹם טוֹב בְּאַמֶּת כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב.

חוּם וְחִמּוֹל עָלֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוּם דְּרָךְ אִיךְ לִזְכּוֹת לְשִׂמְחַת יוֹם טוֹב כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל לְבַד. קְדַשְׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתַן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׁפַעְנוּ מִטּוֹבְךָ וְשִׂמְחָנוּ בִּישׁוּעָתְךָ וְטַהַר לַבְּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת. וְהַנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן מוֹעֲדֵי קְדֻשָּׁה, עַד שְׁנוּכָה בְּזִכּוֹת וּבְחַן קְדֻשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רִגְלִים לְשִׁבְרָה וּלְכַמּוֹל כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת רְעוּת שֶׁהֵם תַּאֲוֹת כְּמוֹן וְתַאֲוֹת נְאוּף וְתַאֲוֹת אֲכִילָה. וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים בְּאַמֶּת. וְתוֹצִיאֵנוּ מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה, מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל. וְנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ הַלֵּב לְתַנּוּן וּלְזִכּוּף וּלְטַהַר הַלֵּב מִכָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת הָאֵלוּ. וַיִּקָּם בְּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וַיְדַעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹת אֵל לְבָבְךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד":

וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְתַנּוּן וּלְזִכּוּף הַדְּמִים שְׁבַקְרַבְנוּ, וְנִזְכֶּה לְהַכְנִיעַ הַדְּמִים שְׁבַחְלָל הַשְּׁמָאֵלִי שְׁבַלְב. וְתַעֲזְרֵנוּ שְׁנוּכָה לְזִכּוּף וּלְטַהַר אֶת לַבְּנוּ מִפְּגָם אָרֶם עֲכִירַת הַדְּמִים שֵׁשׁ בְּנוּ מִיְּנֻקוֹתֵנוּ, עַל יְדֵי עֲכִירַת הַחֵלֶב שְׂאִינוּ טוֹב שֶׁהֵיִינוּ יוֹגִקִים אֹז, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה מִתְגַּבֵּר חֵם וְשְׁלוֹם חֲמִימוֹת תַּאֲוֹת הַמּוֹשְׁגָל. אָנָא יְהוָה זַכְנוּ לְתַנּוּן וּלְזִכּוּף כָּל זֶה מִהֲרָה, עַד שְׁנוּכָה לְשִׁבְרָה תַּאֲוֹת הַמּוֹשְׁגָל לְנַמְרִי. וְתוֹכְנֵנוּ לְקְדֻשַׁת הַבְּרִית בְּאַמֶּת. וְתַרְחֵם עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלָנוּ וְטַפְּנוּ וְעַל כָּל יַלְדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתוֹמִין בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְכָל וּלְדוֹתֵינוּ מִיְּנֻקוֹת כְּשִׁרּוֹת וְהַגְּנוּת שִׁתְּהִיָּה חֶלְבֶם כְּטוֹר וּכְשֶׁר זֶךְ וְצַח. וְתִשְׁמֹר וְתַצִּיל אֶת כָּל זְרַעְנוּ שְׁלֵא יִינְקוּ מִנְּשִׁים חֲצוּפוֹת אֲשֶׁר חֶלְבֶם טָמֵא, שְׁלֵא יִמְשִׁיכוּ בָּהֶם חֵם וְשְׁלוֹם אָרֶם תַּאֲוֹת הַמּוֹשְׁגָל. כִּי בְּאַמֶּת אֵין בְּנוּ דַעַת לְשִׁמּוֹר זְרַעְנוּ מִזֶּה, רַק בְּרַחֲמֶיךָ לְבַד תִּשְׁמֹר אֶת זְרַעְנוּ שְׁלֵא יִינְקוּ מִחֶלֶב שְׂאִינוּ טוֹב וְזֶךְ. וְתַעֲזֹר לָנוּ וְלִזְרַעְנוּ תְּמִיד, בְּאִפְן שְׁנוּכָה כְּלָנוּ אֲנַחְנוּ וְזַרְעֵנוּ לְשִׁמּוֹר אֶת הַבְּרִית קְדֻשׁ בְּאַמֶּת. וְלְתַנּוּן וּלְטַהַר עֲצָמֵנוּ מִכָּל הַשְּׁלֵשׁ מַדּוֹת הָאֵלוּ שֶׁהוֹפְרָנוּם לְפָנֶיךָ. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכֶּה לְשִׁמּוֹר אֶת הַיְרָאָה שְׁלָמָה שְׁבַלְב. וְנִזְכֶּה לְבַנְּנָן

ירושלים חיש קל מהרה, ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות. וליראה ממך תמיד ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהינו. לפניו נעבד ביראה ופחד ונודה לשמו תמיד, עד שנופה עלידי היראה שלמה שפלב לברא מלאך שישפיע נבואה לכלי הנבואה וימשך השפעת הנבואה בעולם. ויקים מקרא שפתיבו: "ונבאו בניכם ובנותיכם".

ותשמרנו ותיצלנו מהתמנות, שלא יהיה לנו שום תאוה וחמדה לשום התמנות כלל, לא התמנות גדולה ולא התמנות קטנה. ולא תפיל עלינו צרכי צבור כלל. רק נופה לעבדך באמת ביראה ואהבה בתמימות גדול ובפשימות למענך ולשמך לבר, בלי שום פניות ומחשבות זרות כלל. ונברח מן הכבוד וההתמנות בתכלית, ונתרחק מהתמנות עד קצה האחרון באמת לאמתו:

ובבן תרחם עלינו מלא רחמים, ותחוס ותחמול על ימינו ושנותינו, ותטיב לנו מטובך האמתי, ותזכנו לתפלה בשלמות. ונופה להתפלל כל תפלותינו לפניך בכל לב ונפש, ולא נזלזל חס ושלום בדברים העומדים ברומו של עולם שהיא התפלה, ולא נעשה תפלתנו קבע אלא רחמים ותחנונים, ולא תדמה עלינו תפלתנו כמשאוי חס ושלום, רק נופה ברחמיך הרבים להתאמץ ולהתחזק ולהתגבר בכל פח ועז ותעצומות בכל מיני פחות להתפלל תפלה שלמה לפניך בכונות הלב באמת פראוי. כי אתה יודע אבינו שבשמים, כמה וכמה קשה וכבד עלינו לפתח פינו בתפלתנו, ותפלתנו פגומה מאד. חוסה עלינו כרב רחמיך, ונכנו לגאול ולפדות את התפלה מן הגלות הגדולה והמרה שנפלה אצלנו עכשו בעוונותינו הרבים. חוס ותחמול חוס ורחם, חוס והושיעה מהרה למען שמך לבר, למענך למענך ולא למעננו. פתח פיה לאלם כמוני "ארני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך". תכין לפי תקשוב אונך. עזרנו מלא רחמים וישב תהלות ישראל, שתהיה תפלתנו שגורה בפינו תמיד, ויקים מקרא שפתיבו: "בורא גיב שפתיים, שלום שלום לרחוק ולקרוב, אמר יהוה ורפאתיו". ונופה בכח תפלותינו להכניע ולהשפיל ולשבר ולכטל כל הרפואות הטבעיים של הרופאים, ויתגלה האמת בעולם, שאין שום רופא בעולם יודע כלל לרפאות שום חולאת, רק כל הרפואות בלן הן רק על ידי דבר יהוה לבר, על ידי תפלות ובקשות ותחנונים של הצדיקים בעלי התפלה המתפללים על ישראל ומרצין ומפיסין אותך, וממשיכין רפואות בעולם. פי כל העשבים והסמים של הרפואות, וכל הפוככים ומזלות הממנים עליהם, כלם מקבלים כחם מהמלאכים אשר עליהם, ואלו המלאכים מקבלים כחם

מֵהַמְּלֹאכִים הַגְּבוּהִים עֲלֵיהֶם, וּבְכֵלם מְקַבְּלִים וְלוֹוִין זֶה מִזֶּה וְזֶה מִזֶּה עַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עַד שְׁכֵלֵם מְקַבְּלִים כַּח מֵהַמְּלוּה הַגְּדוֹל, שֶׁהוּא הַבַּעַל תְּפִלָּה שְׂזוּכָה לְדַבֵּר יְהוָה שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה בְּלֵה מֵרֵאשׁ וְעַד סוּף, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "בְּדַבַּר יְהוָה שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ, וּבְרוּחַ פִּי כָל צְבָאִים", עַל כֵּן אֵי אֶפְשֶׁר לְהַמְשִׁיךְ שׁוּם רְפוּאָה בְּעוֹלָם כִּי אִם עַל יְדֵי תְּפִלָּה וְתַחֲנוּגִים לְבַד, וְתַזְכְּנוּ לְדַעַת זֹאת בְּאַמְתָּ גְּמוּרָה וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, וּבְרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְקַבֵּל כָּל הַרְפוּאוֹת לָנוּ וּלְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי דַבַּר יְהוָה שֶׁל הַתְּפִלָּה לְבַד.

וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו שְׂנוֹכָה לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַכַּחוֹת שֶׁל כָּל הַרְפוּאוֹת לְתוֹךְ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, לְלַחֵם וּלְמַיִם. וּלְכָל דַּבַּר מֵאַבָּל וּמִשְׁקָה שֶׁתּוֹמִין לְתוֹךְ פִּינוּ לְאַכֵּל וּלְשָׂתוֹת, יְהִי מִה שִׁיְהִי, יִמְשַׁךְ לְתוֹכְכֶם כַּח וּסְגֵלַת הַרְפוּאוֹת שֶׁל כָּל הַעֲשׂוּבִים וְהַסְּמִיִם, עַד שִׁיְהִי לָנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּכָל עַת שְׂנַצְטָרֵךְ עַל יְדֵי לַחֵם וּמַיִם לְבַד. וְיִקָּיֵם בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "וּבִרְךְ אֶת לַחֲמֵךְ וְאֶת מִימֵיךְ וְהַסִּירְתִּי מִחֲלָה מִקֶּרְבְּךָ", וְתִרְפְּאֵנוּ בְּרַחֲמֵיךְ רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּגוּף וּנְפֶשׁ לְכָל רַמ"ח אֲבָרֵינוּ וְשֵׁם"ה גִּידֵינוּ, כִּי אַתָּה לְבַד יַדְעָתָ אֶת כָּל מַכְאוּבֵינוּ וְאֶת מַחְלוֹתֵינוּ הַגְּלוּיֹת לָנוּ וְהַנְּסֻתוֹת מֵאֲתָנוּ.

אֲנֵנָּה יְהוָה, רְפָאֵינוּ יְהוָה וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנו וְנַגְשְׁעָה כִּי תַהֲלֵתְנוּ אִתָּה וְתַעֲלֶה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ וּלְכָל מַכְאוּבֵינוּ וּלְכָל מַפּוֹתֵינוּ: [לְהַתְּפַלֵּל עַל הַיְלָדִים שֶׁל בְּנֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהִיָּה לָהֶם צַעַר גִּדּוּל בְּנִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן] (וּבִפְרָט לַפְלוּגֵי בֵן פְּלוּגֵי), אֵל נָא רְפָא נָא לֹו רְפוּאָה שְׁלֵמָה, וְתֵן לוֹ חַיִּים אַרוּכִים וְטוֹבִים וְיַחֲיָה וְיִאֲרִיךְ יָמִים וְשָׁנִים בְּטוֹב וּבְנְעִימִים, וְתִרְפְּאֵהוּ וְתַחֲלִימְהוּ וְתַחֲיָהוּ, וְיִזְכּוּ אָבִיו וְאִמּוֹ יוֹלְדָיו לְגַדְלוֹ בְּנִחַת וּבְשִׂמְחָה לְתוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים לְאַרְיִכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים, וְיִזְכּוּ לְרָאוֹת מִמֶּנּוּ בְּנִים וּבְנֵי בְּנִים עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת. מְרָא דְעֻלְמָא כְּלָא, חוּם וְחַמּוּל עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וְעַל כָּלֵינוּ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, עַמְּךָ הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר בְּהֶם כְּחַרְתָּ, וְאָמַר לְצָרוֹתֵם דִּי, כִּי כָּבֵד סִבְלוּ צַעַר גְּדוֹל בְּנִים הַרְבֵּה יוֹתֵר מְדֵי בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים:

אֲנֵנָּה יְהוָה חוּם וְחַמּוּל וְרַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וְעַל פְּלִטָּתְנוּ, יְהִמוּ נָא וְיִפְּמְרוּ נָא הַמּוֹן מַעֲיָד וְרַחֲמֵיךְ עַל רְחִימַת דְּמַעְתָּם וְצַעֲרָם וְאַנְקָתָם וְאַנְחָתָם וְכִלְיוֹן עֵינֵיהֶם שִׁישׁ לָהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה, אֲשֶׁר עֵינֵיהֶם תְּלוּיֹת אֵלֶיךָ לְבַד "בְּעֵינֵי עַבְדִּים אֵל יְד אֲדוּנֵיהֶם, בְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֵל יְד גְּבַרְתָּה", כֵּן עֵינֵיהֶם אֵל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם

עד שתתחנם. ותרפא ותבריא ותחלים ותחיה את בנם זה, באפן שלא יבא לירי מחלה וכאב ומחוש כלל, כי אל הנער הזה התפללנו. ותזכרם ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים לגדלו בנחת ושלום ושלחה לארץ ימים ושנים טובים. רחם עליהם למען שמך, כי לא אמר יהוה למחות שם ישראל חלילה, כי שמך משתף בשמנו, וכבר הבטחתנו לעמד בעזרתנו תמיד:

רבונו של עולם, אתה יודע כי אין בנו כח ושכל איד לבקש ולרצות אותך על זה, כי באמת היה ראוי לנו לפול על פנינו תמיד ולהשתטח לעפר ארץ, יומם לא ננוח לילה לא נשכב, לא נחריש ולא נשקט ולא נתן דמי לך, ונזכיר אותך תמיד שתרחם על יוצאי חלציהם הקדושים, על כל אחד ואחד ותרפאם רפואה שלמה, כי כבר סבלו כלם יסורים ומכאובים גדולים ונוראים, מי יבין עצם פלאך ודרכיך הנפלאות, ומי יתרהר אחר מדותיך, כי צדיק אתה יהוה וישר משפטך, אך כבר קבלו צער ויסורין יותר מדי. האומר לעולמו די יאמר לצרותיהם די. חוס וחמל עליהם ועלינו והתפלל בעדם ויחיו כלם, כי אין לנו דעת ושכל איד להתפלל עליהם, כי אם אתה לבד ברחמיך הרבים תתפלל בעדם תמיד, ותברכם ויחיו ימים על ימיהם תוסוף שנות חיים, וראו זרע יארכו ימים ושנים, יכלו ימיהם בטוב ושנותיהם בפעמים ויצאו מהם בנים ובני בנים דורות ודורי דורות, עד סוף כל הדורות, לעולמי עד ולנצח נצחים:

ובבן תרחם עלינו גואל חוק, ותנאלנו מהרה משלש עבודות רעות, שהן עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים. ותשמרנו ותצילנו תמיד מפגם עבודה זרה חס ושלום, שהוא פגם האמונה. ולא תעלה ולא תבא על לבנו שום מחשבה זרה ובלבול כלל בכל הדברים הנזעמים לאמונתך הקדושה, רק תרחם עלינו בחמלתך הגדולה ותשפיע עלינו אמונתך הקדושה, ותטע ותקבע בלבנו אמונה שלמה וישרה וכה וצחה ונקיה, קדושה וטהורה מפל סיג ופסלת, ולא אפגם באמונתך הקדושה כלל.

מלא רחמים מלא רחמים, מלא חסד מלא רצון מלא טוב. אדון האמת והאמונה, תן לנו במתנת חנם ונדבת חסד, אמונה הקדושה. ולא יעלה על לבנו שום קשיא ובלבול וחקירה כלל בעניני האמונה הקדושה, רק נזכה לאמונה שלמה וישרה באמת פראוי פרצוקה הטוב. הוציאנו מאפלה לאורה מחשך לאור גדול, מעבדות לחרות, מפגם האמונה לאמונה שלמה באמת:

ותרחם עלינו, ותזכנו ותנאלנו מעצם מרירות העבדות הקשה והכבדה ותמרה מאד שהיא תאות המשגל אשר גלות ועבדות של תאוה רעה ומרה הזאת עומד ומתגבר עלינו בכל עת, עד אשר מררו את חיינו בעבודה קשה ויעבדו בנו בפרך, באשר אתה ידעת את נגעי לבבו של כל אחד ואחד. ובעוונותינו הרבים "כלו כגזון חיי ושנותי באנחה, פשל בעוני כחי ועצמי עששו, ויכנע בעמל לבי נכשלתי ואין עוזר".

אבי אדוני יוצרי ובוראי, מלכי וקדושי גואלי ופודי, הצופה לרשע ותפץ בהצדקו ורוצה בטובתי באמת, וחושב מחשבות לכל ידח מפניו נדח, רחם עלי במחלתך הגדולה והוציאני מעבדות לחרות. "תנני יהוה, ראה עניי משונאי, מרוממי משערי מות". גאלני משחת, פדני ממות, הוציאני מבית עבדים. פדני משלש עבודות הללו, הצילני מפנס אמונה ומפנס הבטח ומפוזי אנשים. ותשמרני ותצילני שלא אבזה שום אדם שבעולם, ואזכה לקים דברי רבותינו וזכרונם לכרכה שהזהירו 'אל תהי בו לכל אדם'.

ותושיעני ותעזרני תמיד בעזרתך ובישועתך הגדולה שאהיה נזקק מאד משפיות דמים, ולא אבזה ולא אביש שום בר ישראל שבעולם, ולא אלבין פני חברי חס ושלום. אגא יהוה, שמרני והצילני מזה, מה שפגמתי בזה מנעורי, והלבנתי ובישתי פני חברי ורבותי, בשונג או במזיד באנס או ברצון. **אגא** יהוה מלא רחמים, עזרני וזפני לתקן כל זה מהרה. ותסבב ברחמיך סבות לטובה באפן שאזכה להתועד יחד עם כל האנשים שבישתי אותם, או פגמתי בכבודם ואזכה לרצותם ולפיסם. ואתה ברחמיך תתן בלבם שימחלו לי במחילה גמורה באמת, ולא ישאר בלבם שום רשם וקפדא כלל. ואם יש מהם שפבר נפטריו לעולמם, או אם לפעמים יצא עתק מפי, ופגמתי בכבוד אנשים שמתו כבר, ומפל שפן אם בעוונותי הרבים פגמתי בכבוד חכמים וצדיקים וכשרים שפבר מתו והלכו לעולמם, אגא יהוה, רחמן אמת, הנני מפיס אותם, והנני מבקש מחילה וסליחה וכפרה מכבודם הגדול, פי חטאתי עויתי ופשעתי נגדך ונגדם, ופגמתי בכבודך (בכבודם)?, חטאתי לאלהי ישראל ולכמה אנשים צדיקים וחכמים וכשרים שפגמתי בכבודם בתייהם ובמותם, נענית להם ולעצמותיהם תקדושים, ימחלו לי.

אגא יהוה, מחל לי סלח לי כפר לי, ותן בלב כל הצדיקים והחכמים והכשרים וכל האנשים שפגמתי בכבודם בתייהם ובמותם, בגדול פקטון, שפלים ימחלו

ויסלחו לעזר עבדך אשר העוה נגדך, וישוכו אלי וירחמוני. ויעתירו בעדי לאל עליון וימליצו טוב בעדי תמיד לפני כסא כבודך, ויבקשו עלי רחמים ויעמדו בעזרתי לנאילני ולהצילני מפל רע, באפן שאזכה לחזור בתשובה שלמה לפניך ולעמוד בין הצדיקים האמתיים לעולם הבא, ויהיה חלקי עמהם אחר פטירתתי מן העולם.

!!!!לשימוש פרטי בלבד

רבונו של עולם מלא רחמים רבים, אך הרחמן מלא משאלותי ברחמים, הורני מה שאדבר, הביניי מה שאשאל, זכני וגאלני ופדני מפל שלש עבודות הללו. זכני לאמונה שלמה דקדשה ולתקון הברית, ולכבד את אנשים. ולא אבזה מעתה שום אדם בעולם. ואפלו במחשבתי לבד לא אהיה פו לכל אדם שבעולם. ואזכה להאמין באמונה שלמה בכל אדם שבעולם אפלו בהפחות והגורע שבישראל, שכלם חשובים ויקרים מאד בעיני השם יתברך, וכלם מוכנים וראויים לקבל פל טוב וכל פבור וגדלה שבעולם, ויכולים לזכות לכל המעלות שבעולם בגשמיות ורוחניות בעולם הזה ובעולם הבא:

ונזכה על ידי תקון שלש מדות אלו. לתפלה בשלמות, ותעורנו להתפלל תפלתנו לפניך בראוי בתכלית השלמות, עד שנוכה על ידי התפלה להמשיך רפואה שלמה לנו ולזרענו ולכל עמך בית ישראל (ובפרט לפלוני בן פלוני) כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אמת. ונוכה על ידי תפלותינו שכל העשבים וכל שיח השדה בלם באחד יחזור וישוכו פל כחותם לתוך דבורי התפלה שלנו, שהוא דבר השם יתברך שהוא שרשם העליון. ויפלו פל הכחות של פל הרפואות של פל העשבים והסמים שבעולם בתוך תפלותינו, ותהיה תפלתנו בשלמות גדולה פלולה מפל טוב מפל הכחות של פל העשבים וכל שיח השדה למיניהם; ותזכנו להעלותם בלם לפניך לרית נוחח להחזירם ולהשיבם לשרשם העליון על ידי תפלתנו שתהיה פלולה מפלם. ועל ידי זה נוכה להמשיך הכחות של פל הרפואות שבעולם לתוך לחם ומים ולתוך פל הדברים אשר נאכל ונשתה, עד שיהיה לנו רפואה שלמה לכל תחלואינו ולכל מאובינינו, על ידי פל הדברים שבעולם בלי שום רופאים ודאקטורים כלל, רק אתה בעצמך ובכבודך תרפאנו רפואה שלמה כמו שכתוב: "כי אני יהוה רופאך".

ונזכה לקבל מאתך רפואה שלמה בעת צמיחת המחלה בעת שהחולאת פתוח וטמון בקרבנו ואין יודעים ממנו כלל, כי אתה לבד יודע פל התעלומות

שְׁבַרְבְּנוּ. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים, וְתַקְדִּים רַפּוּאָה לְמַכָּה, וְתַרְפָּאֵנוּ קִדְּם צְמִיחַת הַמַּחְלָה בְּעֵת שְׁמַתְחִיל אִיזוֹה מַחֹשׁ לְהַתְגַּדֵּל וְלַצְמַח מִמֶּנּוּ מַה שְׁיִצְמַח חֲלִילָה, אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְבַד תַּרְפָּאֵנוּ מִכָּל זֶה. כִּי אִין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוּם עֲצָה וְתַחֲבוּלָה וְשׁוּם רַפּוּאָה לְשׁוּם מַחְלָה וּמַכָּה וְכַאֲב, הֵן בְּעֵת שְׁנִסְתַּרְהָ הַמַּחְלָה, הֵן בְּעֵת שְׁכַבְר גַּתְגָּלָה חֲלִילָה, בְּכֻלָּם אִין לָנוּ שׁוּם תַּקְוָה עַל שׁוּם רַפּוּאָה שְׁבַעוּלָם בְּדַרְךְ הַטְּבַע, כִּי אָנוּ יוֹדְעִים וּמֵאֲמִינִים בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁאִין מוֹעִילִים כָּלֵל שׁוּם רַפּוּאוֹת שֶׁל כָּל הַדְּאֲקָטוּרִים, "הֵן רַפּוּאֵי אֵלִיל בְּלָם תַּהוּ הַמָּה מִתְּכַל יַחַד, לֹא יוֹעִילוּ וְלֹא יַצִּילוּ כִּי תַהוּ הַמָּה". כִּי אִם עֲלִיד לְבַד אָנוּ נִשְׁעָנִים, וְלַרְפּוּאוֹתֶיךָ אָנוּ מְקוּיִם וּמְיַחֲלִים, כִּי אַתָּה רַפּוּא נְאֻמָּן, רַפּוּא אֵמֶת רַפּוּא חַנּוּם, בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים.

וְתַעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ וְתַגִּין עָלֵינוּ וְתַרְחִיקֵנוּ מִרַפּוּאִים וְדֵאֲקָטוּרִים תְּמִיד, וְתַכְנִיעַ וְתַפִּיל וְתַשְׁפִּיל כָּל הַדְּאֲקָטוּרִים עִם כָּל הַרַפּוּאוֹת שְׁלָהֶם. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַת אֲשֶׁר הֵם מְיַקִּים הָעוֹלָם מְאֹד מְאֹד, וְהוֹרְגִים נַפְשׁוֹת רַבּוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל שְׁעָה בְּשׁוּגַג וּבְכַזִּיד. הַצִּילֵנוּ מִהֵם אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, שְׁמַרְנוּ מִהֵם, אוֹתָנוּ וְאֵת זְרַעֲנוּ וְאֵת זְרַע וְרַעֲנוּ וְאֵת כָּל זְרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

זַכְּנוּ לְקַבֵּל כָּל הַרַפּוּאוֹת שְׁבַעוּלָם עַל-יְדֵי תַפְלָה לְבַד, וְתַתְגַּלָּה הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, שְׁאִין שׁוּם רַפּוּאוֹת בְּעוֹלָם, כִּי אִם עַל-יְדֵי תַפְלָה לְבַד. וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מְקַרָּא שְׁפָתוֹב: "וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְתִישָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה, וְהִאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרַתָּ כָּל חֻקָּיו, כָּל הַמַּחְלָה אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפּוּאֵךְ":

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים תַּצְמִיחַ מִתְּרַה קֶרֶן דְּיוד עַבְדְּךָ, וְתַמְהַר וְתַחֲשִׁי לְגַאֲלָנוּ מִתְּרַה, וְתַתְנַצֵּץ הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ בְּעוֹלָם. וְתַעֲזֹר אֵת לֵב מְשִׁיחַ בֶּן דְּיוד עַבְדְּךָ שְׁיִקְבֵּל תַּפְלוּתֵינוּ וַיַּעֲלֶה אוֹתָם לְרִיחַ נִיחּוּחַ לְפָנֶיךָ כַּסָּא כְּבוֹדְךָ. וְכָל הַתַּפְלוֹת עִם כָּל הַרִיחַ הַטּוֹב שֶׁל כָּל שִׁיחַ הַשְּׂרָה הַכְּלוּלִים בְּתוֹכָם, בְּלָם יִכְלָלוּ בְרוּחַ אַפְנוּ מְשִׁיחַ יְהוָה, וַיַּעֲלֶה בְלָם לְרִיחַ נִיחּוּחַ לְפָנֶיךָ. וְתַמְהַר וְתַחֲשִׁי לְגַאֲלָנוּ עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, "כֹּא יָבֵא לֹא יֵאָחֵר", וַיְגַאֲלָנוּ גְּאֻלַּת עוֹלָם חֵישׁ מִתְּרַה:

וְתַרְחֵם עָלֵינוּ וְתַתֵּן לָנוּ חֵן בְּעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ, וְנִזְכָּה לְמִצָּא חֵן וְשְׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם, וּבְעֵינֵי כָּל הַמַּלְאָכִים וְהַשְּׂרִים שְׁלֵמְעֵלָה וְשְׁלֵמְטָה בְּלָם וְרַחֲמוּ עָלֵינוּ, וְנִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי כָּלֵם:

ובבן תושיענו ותעזרנו ברחמיך הרבים, שנוזה להכיר ולידע כל המפרסמים שבעולם, ולדעת להבחין בין טוב לרע, שנוזה לידע האמת לאמתו, מי הם הצדיקים והמפרסמים האמתיים ומי הם המפרסמים והמנהיגים של שקר, אשר גדלתם היא רק על ידי עזות שהיא מלכותא בלא תנא. ונוזה לתפלה בשלמות בכל החינות, ובזכות וכח תפלות הצדיקים האמתיים שהם שרש הפל, אשר פלם מקבלים מהם, ותבטל ויפל כל העזות של כל המפרסמים של שקר, בלם יכרעו ויפלו לפני תפלת הצדיקים האמתיים, ולא יוכלו להרים ראש נגדם ונגד התלווים בהם ונתמכים עליהם באמת.

ותזכנו תמיד לדעת האמת לאמתו, ולקשר עצמנו באמת עם כל הצדיקים האמתיים שהם שרשי נשמות כל ישראל אשר כל הנשמות נחלקים מתחם, עד שנוזה להתקשר ולהתאחו באמת עם כל שרשי נשמות עמך בית ישראל החצובים מתחת בסא הכבוד. ועל ידי זה נזה שיהיה לנו ממשלה על המלאכים, ותתקים ממשלתנו עליהם בתקף ועז לעולמי עד ולנצח נצחים, ולא יפילו אותנו לעולם. כי אתה מרום לעולם יהוה, ולעולם ידך על העליונה ואתה עוזר ללא כח. "וביך פח וגבורה וביך לגדל ולחוק לכל. אתה הוא יהוה לביך אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם, הארץ וכל אשר עליה, הימים וכל אשר בהם, ואתה מתיה את פלם וצבא השמים לך מושפתים. וברצונך תרום קרננו". כי מי יאמר לך מה תעשה. כי אתה לביך בראת אותנו בשביל פונה זו, שנוזה להגיע לתכלית הזה שיהיה לנו ממשלה על המלאכים. וזכנו ברחמיך הרבים למלאת רצונך הטוב, להשלים פונתך העליונה, שנוזה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך, ולשפר כל התאוות רעות, וכל העבודות רעות, וכל המדות רעות, עד שנוזה לתפלה בשלמות ולעבד אותך עבודה תמה באמת ובתמים כרצונך הטוב, עד שנוזה להגיע מהרה לתכלית הזה, שיהיה לנו ממשלה על המלאכים, ותתקים ממשלתנו לנצח כפי לביך נוצרנו:

ובבן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים שנוזה לקבל ראש השנה הקדוש בקדושה ובטהרה גדולה, ביראה ובאהבה ובשמחה ובחידוה רבה. כי אתה ברחמיך בחרת בנו מכל העמים וקדשתנו במצותיך, ועשית עמנו חסד גדול הזה, ונתת לנו מתנה טובה הזאת, שהיא ראש השנה הקדוש, יום קדוש וגדול ואים מאוד, אשר בו תנשא מלכותך ויפון בחד בחד פסאך ותשב עליו באמת. וברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, קבעת לנו את יום ראש השנה הגדול והקדוש,

יום הדין הגדול והנורא, בראש חדש תשרי. שהוא חסד גדול ונפלא מאתך, בעל החסד והרחמים, אשר אתה חושב מרחוק להטיב אחריתנו, ואתה טוב ומטיב לרעים ולפזובים, והקדמת תרופה וצרי למפותינו. פי ידעת כי בשר ודם אנחנו, ומחמך קרצנו, הן בעון חוללנו ובחטא יחמתנו אמנו, ויצר לב האדם רע מנעוריו, ו"אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא". אף כי קמני ערך שפלי קומה, חלושי כח עצובי רוח, עוללים לא ראו אור המלכלכים בחטאת נעוריהם מלאים חטא ועון ופשע, אשר לולא רחמיך וחסדיך העצומים והנוראים מאד, לא היה לנו חס ושלום שום תקוה כלל, כי איכבה נפצה פה ואידך גשא עין, ואידך היינו יכולים לבוא לפניך בחטאתינו ולהעזי פנינו ולהקשות ערפנו, לבוא ולהתודות לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו ולהתחרט על מעשינו ועוונותינו. אבל חסדיך רבים מאד, "חסדיך יהוה מלאה הארץ, חסדי יהוה כי לא תמנו", פי לא כלו רחמיך לעולם, "כי ההרים ימושו והגבעות תמוטינה" וחסדיך מאתנו לא ימוש לעולם, אף אם עשינו מה שעשינו. על כן גלית לנו מרחוק עצם פלאי חסדיך העצומים והרבים והנוראים והגדולים מאד מאד בלי שעור וערך ומספר, עד אין סוף ואין תכלית. וקבעת לנו יום ראש השנה הקדוש יום הדין הגדול והנורא, בראש חדש, שאז אתה בעצמך מבקש פפרה כביכול כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'הביאו עלי פפרה על שמעתי את הירח', ואתה בעצמך מתחרט כביכול על מעשיך על שמעתי את הלכנה, אשר משם נמשכים כל חטאינו. על כן נתת לנו פתחון פה, לבוא ולהתודות לפניך ולהתחרט על מעשינו ביום הדין הגדול שהוא ראש השנה, פי הלא גם אתה בעצמך מתחרט ומבקש פפרה אז:

על כן באנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי החסד והרחמים, זכנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, שנופה לקבל החסד הגדול הזה בראש השנה הקדוש הנבא עלינו לטובה. רחם עלינו למען שמך, וזכנו לקבל ראש השנה הקדוש בקדשה גדולה. פי אתה יודע שבדורות הללו בעונקא דמשיחא, אין לנו שום תקוה כי אם על קבוץ ראש השנה הקדוש, שאנו מתקבצים יחד בכל מקומות ישראל במושבותיהם. יודע תעלומות בוחן לבבות, ארון החסד מלא רחמים, למדנו והורנו אידך להמשיך חסדיך הגדולים עלינו, באופן שנופה לשוב אליך באמת ובלב שלם. ואם חטאנו עוינו ופשענו לפניך הרבה מאד, ופגמנו בכבודך הרבה, והלכנו אחר תאוות לבנו והמשכנו עלינו את היצר הרע, ופגמנו וקלקלנו מה שקלקלנו, עד אשר אין לנו שום מליץ ישר ושום זכות על פי דת

המושפט הקדוש. הן על זה באנו לפניך לחלות פניך, ולהשתטח לפני רחמי כסא כבודך, ואנו תולים עינינו אליך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען רחמיך וחסדיך הפשוטים, ותשב בעצמך על משפטנו, "כי המשפט לאלהים הוא". ולא תתן פח ורשות חס ושלום לשום אדם שבעולם, ולא לשום בית דין שלמעלה ושלמטה, ולא לשום מלאך ושרף, ולא לשום נברא שבעולם, לשפט ולדון אותנו חלילה. "חלילה לך מעשות בדבר הזה". כי אם אתה לבר תדין ותשפט אותנו ברחמיך הרבים ובהסדיך הגדולים, "מולפניך משפטנו יצא עניך תחזינה מישרים". כי אתה לבר יודע את מקומנו, כי אתה מקומו של עולם ואין העולם מקומך, ורק אתה לבר יודע לדון אותנו בלבו זכות תמיד. "רחמיך רבים יהוה במשפטיך חייני", כי אתה יודע את מקומו של כל אחד ואחד מאתנו עמך ישראל, איך נולד ואיך נמשך נשמתו לזה העולם, ובאיזה מקום היה בגשמיות וברוחניות מעודו עד היום הזה, ואתה מלא רחמים, ומטה בלפי חסד תמיד. אבינו שבשמים, רחמן אמתי חסדן אמתי, חמול עלינו בעת צרה הזאת, אשר "באו בנים עד משבר וכח אין ללדה", עשה עמנו חסד חנם ממה שלא יחסר עמך, וזכנו מעתה להיות פרוצניך באמת, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד:

וברחמיך הרבים תמשיך עלינו קדשת ראש השנה תמיד ותמחל ותסלח לנו על כל פשעינו וחטאתנו ועוונותינו. ותמלא פגימת הלבנה ולא יהיה בה שום מעוט ויהיה אור הלבנה כאור החמה, כאור שבעת ימי בראשית כמו שהיתה קדם מעוטה. ותזכנו ותעזרנו שנופה לאחז עזמנו בכסא הכבוד בשרשי נשמות ישראל, עד שיהיה לנו פח לעשות ראש השנה, להמשיך ולהאיר עלינו ועל כל ישראל קדשת ראש השנה תמיד. ונופה לדון את כל אדם לכף זכות תמיד, ולהכריע את כל העולם בלו לכף זכות, לזכות את כל אחד ואחד לפי מקומו. ונופה לידע באמת מקומו של כל אחד ואחד, ולהמשיך זכות וחסד ורחמים על כל אחד ואחד מכלליות ישראל עמך הקדוש אשר בהם בחרת, אפלו על הגרוע שבגרועים והפחות שבפחותים, ותפתח לנו אור הדעת שנופה למצא זכות לבלם.

ותרחם עלינו ותשמרנו ותצילנו תמיד שלא נדבר סרה חס ושלום על שום בר ישראל שבעולם. ותצילנו ברחמיך מלשון הרע ואבק לשון הרע. ולא נתחיל לדון שום בר ישראל לחובה חס ושלום, רק נופה לדון את הכל לכף זכות תמיד, ולהכריח עזמנו בכל פחותינו עד שנופה למצא זכות וחסד וטוב לכל אחד

ואחד, אפלו בתכלית הדיוטא המתחננה, בתכלית הגרועות והפחיתות, ולהכריע הכל לבק זכות תמיד:

מלא רחמים, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, ותתן לנו כל חפצנו ובקשותינו לטובה חיש קל מהרה. ותתפאר עם כל עמך ישראל לעולם, מגדול ועד קטן, כי כלם יקרים וחיביים בעיניך ככבת עין. ובנדך הכל. הן "כל תוכל ולא יבצר ממך מוזהר", ובעצם שפלותנו וגרועותנו ופחיתותנו ונדחקנו ועמלנו, ועצם רחוקנו ממך על ידי עוונותינו וחפאתנו הרבים והעצומים, עם כל זה אתה יכול להגביהנו ולהעלותנו ולהמשיך עלינו קדשה וטהרה ולהחזירנו בתשובה שלמה לפניך, ולקרבונו לעבודתך באמת, עד שנוכה להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך. כי אתה "מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון. להושיבי עם נדיבים עם נדיבי עמו", ואתה משפיל גאים ומגביה שפלים. ואתה מלא רחמים עלינו ועל כל ישראל תמיד, בכל עת ובכל רגע, ואתה עושה נפלאות גדולות לבדך כי לעולם חסדך, "עושה גדולות עד אין חקר נסים ונפלאות עד אין מספר", כאמור "אין קדוש ביהוה כי אין בלתך ואין צור באלהינו. יהוה ממות ומחיה מוריד שאול ויעל. יהוה מוריש ומעשיר משפיל אף מרום. מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון להושיב עם נדיבים, וכסא פבוד ונחילם, כי ליהוה מצוקי ארץ וישת עליהם תבל. רגלי חסידיו ישמור, ורשעים בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש; יהוה, יחתו מריבו, עליו בשמים ירעם, יהוה ידון אפסי ארץ, ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו". ונאמר: "מקולות מים רבים אדירים משברי ים, אדיר במרום יהוה. עדתך נאמנו מאד לביתך נאנה קדש יהוה לארך ימים, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי" אמן בן יהי רצון.

תורה ב

א ימי חנכה הם ימי הודאה, כמו שמונת ימי חנכה אלו להודות שכתוב: וקבעו ולהלל וכו'. וימי הודאה זה בחינת

זכרונם לברכה (כתובות צו): כל המונע תלמידו מלשמשו, פאלו מונע ממנו חסד, שנאמר: למס מרעהו חסד; ושמוש חכמים זה בחינת הלכות, שהם בחינת (ישעיה נה): חסדי דוד - שהלכה פמותו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין צג): וה' עמו - שהלכה פמותו. וזהו: וה' עמו, הינו שסמוך וקרוב להשם יתברך, בחינת שעשוע עולם הבא, שהוא בחינת הלכות פנ"ל:

ובשביל זה מכנה התודה בשם הלכה, כי תודה מביאין כשיוצאין מצרה, כי כשנופלין לאיזהו צרה, חס ושלום, אזי עקר הצרה בלב, כי הלב יודע ומרגיש הצרה ביותר, כמו שכתוב (משלי יד): לב יודע מרת נפשו; כי הלב מבין (ברכות סא), ועל כן הוא מרגיש הצרה ביותר. ואזי, בשעת הצרה, מתכנסים כל הדמים ועולים אל הלב, כמו פשיש צרה באיזהו מקום, חס ושלום, אזי מתכנסים פלם אל החכם שיש שם, לקבל ממנו עצה. כמו־כן נתקבצים כל הדמים ועולים אל הלב, לבקש עצה ותחבולה כנגד הצרה. ואזי הם שוטפים על הלב, ואז הלב בצרה ובדחק גדול, כי לא די שהלב דואג בעצמו, כי הוא מרגיש הצרה יותר

שעשוע עולם הבא, כי זה עקר שעשוע עולם הבא - להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהפיר אותו יתברך, שעל־ידי־זה סמוכים וקרובים אליו יתברך, פי כל מה שיודעין ומפירין אותו יתברך ביותר, סמוכין אליו ביותר, פי שאר כל הדברים יתבטלו לעתיד פלם, בבחינת: כל הקרבנות בטליו, חוץ מקרבן תודה (מ"ר צו פ"ט, אמור פ' כ"ז ע"ש), שלא ישאר לעתיד, רק בחינת תודה והודאה, להודות ולהלל ולדעת אותו יתברך, כמו שכתוב (ישעיה יא): כי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים, שזה פל שעשוע עולם הבא:

ב **ובחינת** תודה, שהוא שעשוע עולם הבא, זה בחינת הלכות, פי ההלכות שזוכין ללמד, בפרט מי שזוכה לחדש בהם, זה בחינת שעשוע עולם הבא, בבחינת (נדה עג): כל השונה הלכות בכל יום, מבטח לו שהוא בן העולם הבא. פי כשנתחדש הלכה, נתחדש שכל וידיעה, והדעת הוא עקר שעשוע עולם הבא פנ"ל. וזה בחינת (ברכות נד): ארבעה צריכין להודות, דהינו תודה, שהם מפרשין במזמור ק"ז, שסים בסופם: מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'. חסדי ה' זה בחינת הלכות, כמו שאמרו רבותינו

מכלם, אף גם הדמים שוטפין עליו ומצדין לו מאד. ועל פן פשיש, חס ושלום, צרה לאדם, הלב דופק בדפיקות גדולות, כי הוא מבקש לנענע מעצמו ולהשליכם מעליו, ועל פן הוא דופק בדפיקות גדולות בשעת הצרה, חס ושלום, ואחר כך פשוצאין מהצרה, אזי חוזרין תהלוכות הדמים לילך פסדר בתוך שבילי הגוף. ועל פן התודה, שהיא באה פשוצאין מהצרה, היא מכנה בשם הלכה, על שם תהלוכות הדמים, שהולכין פסדר פשוצאין מהצרה פנ"ל:

ג ומוזה באה הולדה בנקל. כי בשעה שאשה פורעת לילד ירכותיה מצטננות כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה יא), ועל-ידי-זה נעשה ההולדה, כי הדמים עולין למעלה, ואזי נדחק המקום שם, ואזי הם דוחים את הולד לחוץ, ואחר-כך חוזרים הדמים למקומם, שזה בחינת תודה הלכה, שהוא בחינת תהלוכות הדמים, שחוזרים לילך פסדר פנ"ל. פי גם ההלכה היא בחינת הולדה, פי יש תמכי אוריתא, שנותנים ממון ללומדי תורה, ובתחלה הם מחסרים ממונם מעצמם, כי פשנותנים הפמון

להתלמיד חכם, נחסר אצלם, שזה בחינת ירכותיה מצטננות, פי דמים תרתי משמע^(א); אבל אחר כך, על-ידי ממונם שמחזיקין התלמיד-חכם, ונולד הלכות שהם בחינת חסד, אזי על-ידי השפעת החסד חוזר ונתמלא החסרון. וזה בחינת שעשוע עולם הפא, בבחינת (ישעיה ל): והיה אור הלבנה כאור החמה, הנאמר לעתיד^(ב), כי הלבנה טבעה קר, בחינת חסרון וקרירות, ועתידה להתמלא כאור החמה, בחינת מלוי החסרון, שזה בחינת הולדה, בחינת הלכות, שהם בחינת שעשוע עולם הפא פנ"ל. וזה בחינת (בראשית ב): אלה תולדות השמים והארץ בהבראם - באברהם (ביד פי יב), הינו חסד, פי ההולדה - על-ידי בחינת הלכות, שהם בחינת חסד פנ"ל. וזה בחינת (תהלים ק): מזמור לתודה הריעו ליי כל הארץ. לתודה - אותיות תולדה. הריעו ליי כל הארץ - ראשי תבות "הלכה", פמובא. פי ההלכות, בחינת תודה, הם בחינת תולדה פנ"ל:

זזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה י): אסא חלה את רגליו, על שעשה אנגריא בתלמידי חכמים. פי על-ידי שעשה אנגריא בתלמידי

(א) מגילה יד ע"ב. ועיין חרושי אגרות שבת קלט ד"ה כי כפיכם (ב) עיין פסחים סח ובסנהדרין צא ע"ב.

חכמים ובטל אותם מן ההלכות, על־ידי־זה חלה את רגליו, פי ההלכות הם בחינת תקון וקיום הרגליו, פי ההלכות הם בחינת תהלוכות הדמים, שחוזרין והולכין כסדר כנ"ל, ואסא שפגם בזה ובטל את התלמידי חכמים מן ההלכות, על־פן חלה את רגליו:

ד **ובשזוכין** לבחינת תודה הלכה, על־ידי־זה נתגלה אור האמת ומאיר בהדבור, פי מתחלה כשהדמים שוטפין על הלב הוא בחינת פגם האמת, בבחינת (משלי כט): אנשי דמים ישנאו תם, אבל אחר כך כשיוצאין מהצרה, שזה בחינת תודה הלכה, אזי מאיר האמת, בבחינת (מיכה ז): תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם. חסד לאברהם - הינו הלכות כנ"ל - על־ידי־זה מאיר האמת ומשלים הדבור, פי עקר שלמות הדבור - על־ידי אמת, פי קושטא קאי וכו' (שבת קד), ואפלו שקר אין לו קיום רק על־ידי אמת (כמו שפרש רש"י (במדבר יג) על פסוק: וגם זבת חלב ודבש וכו') (א). נמצא שעקר קיום ושלמות הדבור הוא על־ידי האמת, שהוא מאיר בהדבור על־ידי שלשה שמות, בבחינת (תהלים י): אל־אלהים ה' דבר. פי אלו שלשה שמות

הם מקור האמת, ועל ידם מאיר האמת בהדבור, דהינו רבוע הדבור, הינו בחינת ארבעה חלקי הדבור. פי יש רבוע הדבור, ועל פן כשהיו ישראל בגלות, והיה הדבור בגלות (י), נאמר במשה (שמות ד): לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך וכו', זה בחינת רבוע הדבור, ארבעה חלקי הדבור. פי יש דבור של צדקה, בבחינת (ישעיה ס"ג): מדבר בצדקה, שזהו בחינת היתרון שיש לאדם על החי, שהוא הדבור, שהוא גדר האדם, והוא בחינת צדקה, שהוא גומל חסד עם הבריות, שזה גדר האדם, שדרכו לגמל חסד, מה שאין פן החי. וזה שנאמר: נעשה אדם, וכתיב: ושם האיש אשר עשיתי עמו היום וכו'. מה התם צדקה אף כאן צדקה (הקדמת זוהר דף יב), שעל ידי צדקה נקרא אדם, פי הצדקה, שמשם הדבור, הוא גדר האדם כנ"ל. וזה בחינת: לא איש דברים אנכי, הינו הדבור של צדקה, בחינת (תהלים קיב): טוב איש חונן ומלוה וכלכל דבריו, דהינו גמילות חסד וצדקה. ויש דבור של תשובה, בחינת (הושע יד): קחו עמכם דברים ושבו אל ה'. וזה בחינת: גם מתמול, בחינת דבור

של תשובה, כמו שכתוב (תהלים ז): ותאמר שובו בני אדם כי אלף שנים בעיניך פיוס אתמול. ויש דבור של עשירות, דהינו עשירים קרובים למלכות, שהם בחינת (בראשית מ): שלשת השריגים, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (חולין צב): שלשה שרי גאים, דהינו עשירים קרובים למלכות (כמו שפרש רש"י שם), שיש להם בחינת דבור, בבחינת (משלי כב): חן שפתיו רעהו מלך, הינו הדבור של קרובים למלכות. וזה בחינת: גם משלשם, בחינת שלשת השריגים הנ"ל, הינו הדבור של עשירים קרובים למלכות. ויש דבור של מלכות, בחינת מלכות פה^(ט). וזה בחינת: גם מאז דברך, בחינת (תהלים צא): נכון כסאך מאז:

והאמת מאיר ברבוע הדבור הנ"ל על-ידי שלשה שמות הנ"ל שהם: **אל אלקים ה'**, שהם בחינת: תפלה ותורה ושידוכים וזווגים. **אל** זה בחינת תפלה, כי "אל" על שם הכח, שהוא תקיף ובעל היכלת, ועל-ידי התפלה נקראין ישראל בשם אל, בבחינת (מגילה יח): מנין שקראו הקדוש ברוך הוא ליעקב אל שנאמר: ויקרא לו אל וכו'. כי על-ידי התפלה, כפיכול, אנו

לוקחין לעצמנו הכח ממנו יתברך, כי אנו מבטלין גזרותיו, נמצא שיש לנו הכח, ועל פן נקראין ישראל "אל" על-ידי התפלה על שם הכח כנ"ל. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי תענית): לא איש אל ויכזב - לא איש הוא, שעשה דברי אל ככזב. כי על-ידי התפלה מבטלין גזרותיו יתברך, ואזי ישראל נקראין אל. ומשם מאיר הדבור, בבחינת (תהלים קמח): וגבורתך ידברו; דהינו על-ידי הכח וגבורה, שזה בחינת אל על שם הכח, מאיר הדבור על-ידי האמת, כי התפלה היא רק על-ידי אמת, כמו שכתוב (שם): קרוב ה' וכו' לכל אשר יקראהו באמת. **אלקים** זה בחינת תורה, כמו שכתוב (שמות ד): ואתה תהיה לו לאלקים, ותרגומו: לרב. וזהו: הוא יהיה לך לפה - שבחינת אלקים, בחינת תורה הוא מאיר לפה, דהינו להדבור, כי הרב מורה דרך ישר לתלמידיו בתורתו, שזה בחינת (ירמיה ט"ו): אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה, והוא בחינת אמת, בבחינת (מלאכי ב): תורת אמת היתה בפיהו. **ה'** זה בחינת שדוכים, בבחינת (בראשית כד): מה' יצא הדבר, בחינת (משלי יט): ומה' אשה משפלת. והוא בחינת אמת, בבחינת (בראשית

זה ממשיכין השמחה של שבת לששת ימי החל. פי ימי החל הם בחינת עצבות, ואפלו המצוות שעושין בימי החל הם בחינת עצבות, פי מט"ט שלטנותה בימי החל (ת"ז תי"ח דף לב), ומט"ט הוא בחינת עבד, בחינת עצבות, אבל שבת הוא בחינת בן, ואז ניחא לעלאין ותתאין, ונתעורר שמחה, ואזי נתרוממין ונתעלין כל המצוות של ששת ימי החל מן העצבות, ונמשך עליהם מנוחה ושמחה, בבחינת (בראשית ה'): ויולד בן ויקרא שמו נח לאמר, זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו, הינו בחינת שבת שהיא בחינת בן, בחינת נח, ניחא דעלאין ותתאין (ע' תיקון ע' בסופו ובזוהר בראשית נח נט), שהוא מנחם ומשמח הכל מן העצבות, בחינת: זה ינחמנו וכו'. וכשזוכין לבחינת לשון הקדש, שהוא מקשר לשבת, אזי ממשיכין על ידו את הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל, פי מחמת שהלשון הקדש מקשר לשבת, על-כן נמשך על ידו השמחה של שבת לששת ימי החל. וזה: **אל אלקים ה' דבר** (עם התבות) מספר **שמחה**, פי על-ידי שלמות הדבור, שהוא לשון-הקדש, נמשך שמחה כנ"ל:

(שם): אשר הנחני בדרך אמת. ועל-ידי-זה נשלם הדבור, פי עשרה קבין שיחה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים, ואחד כל העולם כלו (כשארז"ל קידושין מט:). וכל זמן שאין התקשרות, אין להדבור שלמות, אבל כשנתקשרין, נתחברים ונשלמים חלקי הדבור. נמצא שעל-ידי שלשה שמות הנ"ל שהם: אל אלקים ה', שהם בחינת: תפלה, תורה, שדוכים - נשלם הדבור על-ידי האמת, הינו רבוע הדבור, שנשלם על ידי האמת כנ"ל:

ה **ושלמות** הדבור הוא בחינת לשון הקדש, פי כל לשונות העמים הם חסרים, ואין להם שלמות, פי נקראין לשון עלגים (ישעיה לב), ואין שלמות רק ללשון-הקדש. ולשון-הקדש הוא מקשר לשבת, בבחינת (שם נח): ודבר דבר - שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חל (שבת קיג). בבחינת (במדבר ו'): כה תברכו - בלשון הקדש (סוטה לח) שב לשון הקדש נכלל ברכה וקדשה, פי הלשון הקדש מקשר לשבת, שנאמר בו ברכה וקדשה, כמו שכתוב (בראשית ב'): ויברך ויקדש וכו'. ועל-כן על-ידי שלשון הקדש מקשר לשבת, על-כן על-ידי שלמות הדבור שהוא בחינת לשון הקדש, על-ידי-

אחדות הפשוט, שזה יקר מאד בעיניו יתברך, ועל פן הלכה כמותם. וגם כדי שלא להרבות מחלקת בישראל, כי אם לא כן, כל יחיד ויחיד יאמר פדעתו ואין לדבר סוף, ויתרבו מחלקת בישראל (ע' ב"מ נט), שאין זה רצונו יתברך, כי רצונו רק בבחינת אחדות הפשוט, כי כשנתגלה בחינת אחדות הפשוט למטה, גם למעלה נתגלה אחדות הפשוט יתברך, בבחינת: אתה אחד ושמוך אחד, ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. שעל ידי אחדות שנתגלה בישראל למטה, נתגלה אחדותו הפשוט יתברך למעלה:

וזו בחינת מעשה דרבי אליעזר הגדול בתנור של עכנאי (ב"מ מט), כי רבי אליעזר - הלכה כמותו בכל מקום (שם), והיה רוצה להראות, שזכה לשלמות הדבור, דהינו שלמות רבוע הדבור, שזוכין לזה על-ידי הלכות כ"ל, ועל פן אמר: חרוב יוכיח, אמת המים יוכיח, כתלי בית המדרש יוכיחו, בת קול יוכיח. כי אלו ארבעה דברים הם בבחינת רבוע הדבור, דהינו ארבעה חלקי הדבור הנ"ל. כי הצדיקים הם גבורי כח עושי דברו, פמוכא בזהר הקדוש (לך דף צ), שהם עושים ומנהיגים עם הדבור כרצונם, ועל-פן רצה רבי

ו ועל-ידי-זה שממשיכין קדשה של שבת לששת ימי החל, על-ידי-זה נתגלה האחדות הפשוט יתברך, כי בששת ימי החל הם פעולות משתנות, שבכל יום נברא פעלה משנה, וזה כנגד השכל האנושי, להבין זאת שבכל האנושי, שפעולות משתנות יהיו נמשכין מאחד הפשוט יתברך ויתעלה, כי בשכל האנושי אי אפשר להבין זאת. רק על-ידי שבת שאנו זוכין, שנתן לנו השם יתברך מתנה גדולה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת י'): מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, על-ידי-זה נתגלה אחדות הפשוט. כי שבת מורה על אמונת היחוד, שאנו מאמינים, שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך, שברא כלם בששת ימי החל ושבת בשבת. נמצא שעל ידי שבת נתגלה אחדות הפשוט יתברך. והתגלות אחדות הפשוט זאת הבחינה יקרה מאד אפלו אצלו יתברך, כמו שמצינו: יחיד ורבים - הלכה כרבים (ברכות ט ולז), כי מחמת שהם רבים, שכל אחד יש בו דעה משנה, בבחינת פעולות משתנות, וכשהם מסכימים יחד לדעת אחד, נמצא בחינת פעולות משתנות נעשה בחינת

הצדיקים בעצמן אין להם כלום, רק ממשיכין כל טוב אל העולם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על רבי חנינא בן דוסא (סו): כל העולם נזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין וכו'. ועל כן העשירים נקראין בתלי בית המדרש, שהם כתל שהכל פונין אליו על-ידי עשירותם, וכל טוב שיש להם נמשך להם מבחינת בית המדרש, הינו בחינת: דורשי ה' לא יחסרו כל טוב, שמהם נמשך כל ההשפעות כנ"ל: **בת קול** - זה בחינת מלכות, כי הקול יוצא משת עזקאין דקנה, בחינת מלכות, בחינת (מלכים"א י'): שיש מעלות לכסא (ע' זוהר נשא קכ"א: פנחס דף רל"ה ובתיקון כ"ב). נמצא שהראה רבי אליעזר בארבעה דברים אלו, שיש לו שלמות רבוע הדבור, דהינו בחינת ארבעה חלקי הדבור הנ"ל. אבל אף-על-פי-כן לא השגיחו על זה, פי יחיד ורבים - הלכה פרבים, כי זה יקר בעיני השם יתברך, שזה בחינת התגלות אחדות הפשוט מבחינת פעלות משתנות כנ"ל, שזה בחינת שבת כנ"ל. וזהו שאמר הקדוש-ברוך-הוא: נצחוני בני, הינו שבחינת בן שלהם נצח, כי זה שרבים מסכימים לדעת אחד, זה בחינת שבת, בחינת בן כנ"ל:

אליעזר להראות, שיש לו שלמות רבוע הדבור, ועל-כן יכול לעשות עם הדבור כרצונו, דהינו לשנות הטבע כרצונו על-ידי שלמות דבורו, והראה זאת בארבעה דברים, שהם בחינת רבוע הדבור:

חרוב יוכיח - זה בחינת הדבור של צדקה, כי חרוב הוא בחינת צדקה, כי חרוב נוטעין אותו רק לדורות, כמו שאמרו בגמרא (תענית כג): אנה עלמא בחרובא אשתכח, כי היכי דשתלי לי אבהתי, אנה נמי שתלי לבנאי. נמצא שהחרוב הוא רק לדורות כמו הצדקה שהיא לדורות, כמו שאמר רבי חי'א (שבת קנא): כי אתא עניא אקדם לה רפתא, פי היכי דלקדמו לבניך וכו', גלגל הוא שחוזר בעולם: **אמת המים** - זה בחינת תשובה, בבחינת (איכה ב): שפכי ממים לבך נכח פני ה':

בתלי בית המדרש - זה בחינת עשירים, שהם כתל שהכל פונין בו, כי אהבי עשיר רבים (משלי יד), והכל פונים אל העשירים. וזהו: בתלי בית המדרש, בחינת (תהלים לד): דרשי ה' לא יחסרו כל טוב, דהינו הצדיקים דורשי ה', שכל טוב נמשך מהם. אך צדיקים מהני זכותיהו אעלמא, אדידהו לא (חולין פו), כי

מקשר לשון הקדש שהוא בחינת: פה תברכו - בלשון הקדש פנ"ל. והשמחה של שבת מאיר לששת ימי החל, שהם גם פן בחינת חנכה, בחינת חנוך, מט"ט, עבד, ששלטנותה בימי החל, בבחינת: זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו; בחינת שמחה של שבת, שנמשך לששת ימי החל פנ"ל:

וזה: ויחי מקץ שנתים ימים^(ט) מקץ - הינו סוף, בחינת הלכות, שהם שעשוע עולם הבא שהוא בסוף. וזהו: **שנתים ימים**, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה ה'): על האי בר פי רב דחד יומא שהיה מצטער, עד שדרש לו רבי יוחנן: ואתי יום יום ידרשון, שיום אחד בשנה חשוב שנה, וזהו: **שנתים ימים**, בחינת הימים שנחשבין לשנים על ידי למוד הלכות, בחינת יום יום ידרשון פנ"ל: (וגמר פרוש הפסוק על פי התורה הנ"ל לא זכינו לשמע) **ובשעה** שהלב בצרה גם הראה בצרה. כי הראה היא קיום הגוף, כי הראה מקימת הלחה לבנה וממשכת הלחלוחית להגוף, כי הגוף יש לו תנועות שהם מיבשין הגוף, כי התנועות מיבשין, ועל פן עקר הקיום - על ידי הראה,

וזה בחינת: עבדו את ה' בשמחה (תהלים ק). הינו להמשיך שמחה לבחינת עבד, בחינת מט"ט, בחינת ששת ימי החל פנ"ל. וזהו: דעו כי ה' הוא אלקים, בחינת אחדות הפשוט, שכל השנויים הם אחד, שזה נתגלה על ידי שנמשך השמחה של שבת לששת ימי החל, שהם בחינת עבד פנ"ל:

וזה בחינת חנכה. כי ימי חנכה הם ימי הודאה, שהוא בחינת שעשוע עולם הבא, בחינת הלכות, שעל ידי זה זוכין לשלמות הדבור, על ידי התגלות האמת פנ"ל. וזהו בחינת השמן של נר חנכה, בבחינת (דברים לג): תמיר ואוריק לאיש חסידך; שעל ידי החסידים, דהינו בחינת הלכות, נתגלה אור האמת, בחינת: תמיר ואוריק. וזה בחינת השמן, שהוא בחינת אור האמת, בחינת (תהלים מו): שלח אורך ואמתך, וצריך לתנו סמוך לפתח (שבת כא), בחינת: פתחי פיר (מיכה ז), הינו הדבור, כי האמת מאיר בהדבור פנ"ל, בבחינת (תהלים קיט): פתח דברך יאיר; ואזי נמשך השמחה של שבת לששת ימי החל, על ידי לשון הקדש, שהוא שלמות הדבור. וזה בחינת: חנכה - חנו כ"ה, בחינת שבת, נחא, שבו

שִׁמְשֹׁכֶת לַחֲלוּחִית. וּכְשֶׁהֲלַב
בְּצָרָה, שְׁאֵז הַדְּמִים עוֹלִין וְשׁוֹטְפִין
עַל הַלֵּב, וְאֵזִי הַלֵּב דּוֹפֵק בְּדַפְּיִקוֹת
גְּדוּלוֹת, אֵזִי הַרְּאָה מְנֻשְׁבֶּת נְשִׁיבוֹת
גְּדוּלוֹת, וְאֵזִי נְתִיבֵשׁ הַרְּאָה, וְעַל־יָדַי
זֶה נְתִיבֵשׁ הַגּוֹף, חֵס וְשָׁלוֹם. וְשָׁמֹן
הוּא רְפוּאָה לְהַרְּאָה, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִין
הָעוֹלָם, כִּי הַשָּׁמֹן מִלְחָלַח, הֵינּוּ
בְּחִינַת הַשָּׁמֹן הַנִּלְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת
תְּקוּן הַצָּרָה כִּנְ"ל. וּבִתְחִלָּה
כִּשְׁחֻצְדִּיק בְּצַעַר וּבְצָרָה, כְּמָה וְכְמָה
נְשִׁמוֹת שְׁבַע־עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא
מְקוֹנְנִין וּמִתְאַבְּלִין עַל צַעְרוֹ, וְגַם
הַשְּׂכִינָה מְקוֹנְנָת, כִּי אֶפְלוּ עַל דְּמִים
שֶׁל רְשָׁעִים הַשְּׂכִינָה מְקוֹנְנָת, קָל
וְחָמֵר עַל דָּמֹן שֶׁל צְדִיקִים, כְּמוֹ
שְׁאֵמְרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
(סְנַהֲדְרִין מו); אֲבָל כִּשְׁזוּכָה לְרְפוּאָה, אֵזִי
מִתְנַחֲמִין בָּלֵם, וְנִמְשָׁךְ שְׂמֵחָה לְכֻלָּם,
בְּבִחִינַת (ישעיה נז): וְאַרְפָּאֵהוּ וְאַשְׁלֵם

נַחְמִים לוֹ וְלֹאֲבָלָיו, שְׁעַל יָדַי
רְפוּאָתוֹ נִמְשָׁךְ נַחְמָה לְכָל הָאֲבָלִים
הַנִּלְ, הֵינּוּ שְׂמֵחָה כִּנְ"ל:
וְדַע, שְׁמֻזְמוֹר לְתוֹדָה הוּא מְסַגֵּל
לְמַקְשָׁה לְיֵלֵד, דְּהֵינּוּ לֹזְמֵר
אוֹתוֹ. כִּי מְזֻמּוֹר לְתוֹדָה - רָאשֵׁי
תְּבוֹת מַלְ, בְּחִינַת ע' קָלִין שֶׁל
הַיּוֹלָדֵת שְׂצוּעָקָת קֶדֶם הַלְּדָה,
כְּמוֹבֵא ^(ז), וַיֵּשׁ בְּמֻזְמוֹר זֶה קַס"ח
אוֹתִיּוֹת. קַס"ח הוּא חֻסְדָּ בְּאִת
ב"ש, שְׁעַל יָדֵי הַחֻסְדָּ, בְּחִינַת
הַלְּכוֹת, הַהוֹלָדָה בְּנִקְל כִּנְ"ל. וַיֵּשׁ
מ"ג תְּבוֹת בְּזֶה הַמְּזֻמּוֹר, כִּי קִשׁוּי
לְיֵלֵד הוּא עַל־יָדֵי שֵׁישׁ קַלְפָּה שֶׁהִיא
אוֹמְרָת: גָּזְרוּ, גַּם לִי גַם לָךְ לֹא וְכוּ'
(מַלְכִּים א' ג), כִּי אֵינּוּ רוֹצֵה שְׂיֻצָא לְאוֹר
הָעוֹלָם, וּכְנֻגָד זֶה יֵשׁ מ"ג תְּבוֹת בְּזֶה
הַמְּזֻמּוֹר כְּנֻגָד בְּחִינַת גַּם הַנִּלְ, כִּי
הַמְּזֻמּוֹר הַזֶּה הוּא סְגֻלָּה לְמַקְשָׁה
לְיֵלֵד כִּנְ"ל:

תפילה ב

"מִזֶּבֶב לְהוֹדוֹת לִיהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֲלוּיִן. אֲבִרְכָה אֶת יְהוָה בְּכָל עֵת תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ
בְּפִי. אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לֵבָב בְּסוֹד יִשְׂרָאֵל וְעֵרָה. יִמְלֵא פִי תְהִלָּתְךָ כָּל הַיּוֹם

תפארתך. תהלת יהוה ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד, ואנחנו
בברך יה מעתה ועד עולם הללויה׃

רבונו של עולם מלא טוב זכנו להודות לך סלה. עזרנו והושיענו וזכנו לטוב
האמתו לשעשוע עולם הבא שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש. ואנפה
בכל יום ויום לומר ברכות והודאות שירות ותשבחות הרבה לשמך הגדול
והקדוש, להודות לך ולברךך על כל החסדים והטובות והנסים והנפלאות אשר
עשית עמי מעודי עד היום הזה, על נסוך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך ומבואותיך
שבכל עת ערב ובקר וצהרים. ״במה אקדם יהוה אבך לאלהי מרום״, מי יפאר
מי יתדר מי יהלל מי ימלא, מי ישבח מי יספר אחת מני אלף אלפי אלפים ורבי
רכבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו. לא יספיקו כל
אילי נביות לבאר נקדה אחת כמטה מן הים, מפל רבוי הטובות והנסים והנפלאות
גדולות ונוראות שעשית עמנו, עם כל אחד ואחד מישראל בפרטיות, אשר הוצאת
אותנו מפל הטמאות ומפל הזהמות, וקרבתנו ברחמיך לשמך הגדול והקדוש,
והכנסתנו בקדשת ישראל, ואתה עושה פעולות גדולות ונוראות בכל יום ויום,
והושב מחשבות באפן שנופה להתקרב לעבודתך, כדי לחיותנו ביום הזה, למען
נופה לחיים אמתיים לחיים נצחיים. פי חסדך גדול עלינו והצלת נפשנו משאול
תחתיה. פי לולא יהוה עזרתה לנו כמעט שכנה דומה נפשנו, מה נאמר מה נדבר,
מה נאמר מה נדבר, מה נשיב ליהוה כל תגמולוהי עלינו, אלו פינו מלא שירה
כים ולשונונו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות
כשמש וכירח, וידינו פרושות כנשרי שמים, ורגלנו קלות כפאלות, אין אנו
מספיקים להודות לך, ולשבחך ולפארך ולברךך ולקדש את שמך מלפנו, על אחת
מאלף, אלף אלפי אלפים ורבי רכבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם
אבותינו ועמנו, עם כל אחד ואחד בפרטיות. לא כדוני וכרע מעללי גמלתני, פי
אם כחסדך לבד. כחסדך החייתיני וחשבת מרחוק להטיב אחריתי. וקרבתי מלפי
לשמך הגדול והקדוש. ומה יוסיף עוד עבדך לדבר לפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, ואתה את עבדך ידעת:

והנני מודה על העבר, וצועק על להבא. מלא רחמים, הגומל לחיבים טובות
שגמלני כל טוב, והכנסתני בקדשת ישראל ולא עשיתני גוי, ותקטן עוד
ואת בעיניך, והוספת עלי חסד וטוב, טובה כפולה ומכפלת, וקרבתי מלפי
להצדיקים וכשרים וראים האמתיים. מלא רחמים מלא טוב, כאשר החלתי

להראות חסדיך עלי לקרבני ולהודיעני ולהטעימני מזיו נעם ערכות ידידות נעימות מתיקות קדשת הצדיקים הקדושים האמתיים, פן יהמו נא ויכמרו נא המון מעיך ורחמיך עלי, ותרחם עלי ותושיעני מעתה, ותזכני לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתם הקדושה אשר הודיעו וגלו לנו הצדיקים האמתיים:

ותמהר ותחיש לגאלי ולהוציאני מפל הצרות והרעות אשר סבבני, יהוה מה רבו צרי, רבים קמים עלי רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה. ואתה יהוה מגן בעדי כבודי ומרים ראשי, צרות רבות סבבני קראנך יהוה אלהינו, בצר לי אקרא יהוה ואל אלהי אשוע. ישמע מהיכלו קולי וישועתי לפניו תבא באזניו. מן המצר קראתי יה ענני במרחב ית. קראתי מצרה לי אל יהוה ויענני מבטן שאול, ישועתי שמעת קולי. ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסובבני, כל משפריך וגליך עלי עברו. ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך, אך אוסיף להביט אל היכל קדשך. אפפוני מים עד נפש תהום וסבבני סוף חבוש לראשי, לקצבי הרים ירדתי הארץ בריחיה בעדי לעולם ותעל משחת חיי יהוה אלהי. בהתעטף עלי נפשי את יהוה זכרתי, ותבא אליך תפילתי אל היכל קדשך. משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו. ואני בקול תודה אזבחה לך, אשר גררתי אשלמה, ישועתה ליהוה:

ובכן תזכני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים שאזפה ללמוד הלכות בכל יום ויום, חק ולא יעבר כל ימי חיי. ולא יעבר אצלי יום אחד בלי למוד הלכות. עד שאזפה על ידי ההלכות לשעשוע עולם הבא, לדעת ולהפיר אותך תתברך לגנצת. ותעזרני שאזפה לברר פסק ההלכה באמת. ותהיה עמי תמיד, ותמשיך עלי חסד חנם, חסדי דוד הנאמנים, ואזפה לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, עד שאזפה מהרה לידע כל ההלכות של כל מצות התורה על ברין ואמתתן, ולחדש בהם חדושין אמתיים. ותשפיע עלי דעת שלם וקדשה, עד שאזפה לדעת ולהפיר אותך באמת, ולהיות סמוך וקרוב אליך, ולהודות לך ולברכך תמיד, ולהתדבק אליך באמת בעולם הזה ובעולם הבא מעתה ועד עולם.

ותצילני מפל צרה וצוקה, פי אתה יודע צרות לבבי הרבים ותפבדים מאד, עד "אשר כשל כח הסבל". פי צר לי מאד אבי שבשמים, פי רע ומר פי נגע עד הנפש, ואין לי שום אה ורע לפרש לפניו שיחתי תפבדה ותמרה מאד מאד, ואני נושא אבנים קשים על לבי. "עלי לבי דוי", פי רק לבי יודע מדת נפשי, המרה מראש ולענה, אשר לא יאמן פי יספר. וכל הדמים שבאברי כלם מתפנסים

אֵל הַלֵּב, וּמִכְבִּידִים עַל הַלֵּב מְאֹד, וְכָל אֲבָרֵי וְעוֹרְקֵי וְגִידֵי עִם כָּל הַדָּמִים שֶׁבָּהֶם, כְּלָם מְבַקְשִׁים וּמְחַפְשִׁים עֲצָה וְתַחֲבוּלָה אִידָּהּ לְהַמְלִיט וְאִידָּהּ לְהַנְצִיל מִנִּי שַׁחַת, מִדִּין הַקִּשְׁשָׁה שֶׁל גֵּיהֶנָם וּמִדִּין הַקִּשְׁשָׁה שֶׁל הַעֲתִיד, וְאִידָּהּ לְהַנְצִיל מִכָּל הַחֲמָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וּמִכָּל הַפְּנָמִים וּמִכָּל הַהִרְפָּתָקָאוֹת שֶׁבְּעוֹלָם חַס וְשְׁלוֹם. הֵן תּוֹחַלְתִּי נִכְזָבָה, לֹא יָדַעְתִּי גַּפְשִׁי מַה אֶעֱשֶׂה וּמַה אֶפְעַל, וּמֵאַיִן אֲבַקֵּשׁ תְּרוּפָה לְמַכְתִּי הָאֲנוּשָׁה.

יְהוָה אֱלֹהִים אַתָּה יָדַעְתָּ. חוּס וְחַמֵּל עָלַי, חוּס וְרַחֵם עַל מַעַט דְּמַעַט פְּלִמְתִּי הַנְּשֹׂאֲרָתָה, וְהוֹפִיעָה עָלַי כְּמַעוֹן קִדְשֶׁךָ יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, וְהַצִּילֵנִי מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צָרוֹת וְרַעוֹת, כִּי אֵין לִי עַל מִי לְהִשְׁעוֹן כִּי אִם עֲלֶיךָ לְכַד אָבִי שְׁבִשְׂמִים. "אַתָּה סֵתֵר לִי, מִצָּר תִּצְרְנֵנִי רַבִּי פִלְטֵם תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה", הוֹשִׁיעֵנִי וְעֲזָרְנִי וּזְכֵנִי שִׁישׁוּבוּ הַדָּמִים הַשׁוֹטְפִין עַל לִבִּי, וְיַחְזְרוּ לִילָד כְּסֹדֵר תְּנוּעָה מְסֻדָּרָת. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי חֲסִדִים רַבִּים תָּמִיד בְּכָל עֵת, וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַצִּילֵנִי תָּמִיד מִכָּל צָרָה וְצוּקָה. וְתוֹכְנֵנִי לְהוֹדוֹת לְךָ תָּמִיד עַל כָּל הַחֲסִדִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי וְאֲשֶׁר אַתָּה עֹתִיד לַעֲשׂוֹת עִמִּי:

וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּךָ יִשְׂרָאֵל וְתַעֲזָרְנֵנוּ שְׁנוּבָה לְהִיּוֹת תּוֹמְכֵי אוֹרֵינוּתָא, שְׁנוּבָה לְהַחְזִיק אֶת הַלּוּמְדֵי תוֹרָה הַעוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּבַעֲבוּדַת יְהוָה בְּאֵמֶת, לְתַמְכֵם וּלְסַעֲדֵם וּלְהַחְזִיקֵם וּלְהַסְפִּיק לָהֶם כָּל מַה שִׁיְחַסֵּר לָהֶם בְּכַבוֹד גָּדוֹל, וְלַעֲשׂוֹת כָּל צְרִיכָהּם וְכָל צְרִיכֵי בְנֵיהֶם וּבֵיתָם, בְּאִפֶּן שִׁזְכְּנוּ לַעֲסֹק בְּתוֹרַתְךָ וּבַעֲבוּדַתְךָ בְּהִרְחַבַת הַלֵּב בְּלִי כִסּוּל וּבְלִבּוֹל כָּלֵל, לְמַעַן יוֹכְלוּ לְהוֹלִיד וּלְחַדֵּשׁ הַלְבוּשׁ וְחַדוּשֵׁין אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה. וְתַשְׁפִּיעַ חֶסֶד גָּדוֹל עַל יְדֵי זֶה, וְיִמְשָׁךְ עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּךָ יִשְׂרָאֵל שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה וּפְרֻנְסָה טוֹבָה וְעֲשִׂירוֹת גָּדוֹל דְּקַדְשָׁה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם וְכָל טוֹב. וְתַמְלֵא פְּגִימַת הַלְבָנָה, וַיְקִים מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְהָיָה אֹר הַלְבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה":

וְתַחֲוֹם וְתַחֲמֹל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עַל כָּל הַיּוֹשְׁבוֹת עַל הַמִּשְׁבֵּר מֵעַמּוּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְתַצִּילֵם מִכָּל צָעַר וְנֹזֵק, וְתִרְחַם עַל צַעֲרָם הַקִּשְׁשָׁה וְהַכְּבֵד בְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל, וְתַחֲוֹם עֲלֵיהֶם וְתַעֲזָרֵם וְתוֹשִׁיעֵם בְּחִמְלָתְךָ הַנּוֹרָאָה וּבְחֲסִדֶּיךָ הַרְבִּים שִׁזְכְּנוּ כָּלֵם לְהוֹלִיד בְּנִגְל כְּלִי שׁוֹם קִשׁוּי הוֹלְדָה כָּלֵל. מֵלֵא רַחֲמִים חֲמֹל עֲלֵיהֶם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ אֵת צַעֲרָם וּמְכַאוֹכֵם הַקִּשְׁשָׁה, חֲמֹל עֲלֵיהֶם לְמַעַנְךָ, וְהַצִּילֵם מִכָּל צָעַר וְנֹזֵק וּמִכָּל מִינֵי עוֹן רָעָה, וּמִכָּל מִינֵי קַלְפוֹת וּסְטְרִין אַחֲרֵינִין הַמַּעֲכָבִים אֶת הַהוֹלְדָה, וְחַפְצִים חַס וְשְׁלוֹם מַה שְׁחַפְצִים. אָנָּה יְהוָה, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תַּצִּילֵם

ותשמרם מפל רע, ויזכו כלם להוליד במהרה בנקל בלי שום קשוי הולדה כלל, ותוציא הולד לשלום בלי פגע, ויזכו כל עמך ישראל לגדל בניהם ובנותיהם לארץ ימים ושנים לעבודתך וליראתך, ולא תפיל אשה פרי במנה ויתרבו עמך ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר מרב:

ובכן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך האמתיים, ותעזרנו ותושיענו שנופה להמשיך הארת האמת. ויאיר האמת בהדבור וישלים את הדבור הקדוש. ותשמרנו ותצילנו שלא יצא שום דבר שקר מפינו כלל אפלו במעות, רק כל דבורנו יהיו דבורי אמת תמיד לעולם ועד. ותזכנו להמשיך הארת שלשה קני האמת שהם תפלה ותורה ושדוכים הגונים. ותעזרנו ברחמיך הרבים שנופה להתפלל לפניך בכל לב ונפש, ותהיה תפלתנו בתכלית השלמות ברוצף הטוב באמת. ותהיה עמנו תמיד ותושיענו שנופה להוציא כל דברי התפלות ותחנון ובקשות מפנינו באמת לאמתו, בלי שום פגיות וכלבולים ובלי שום מחשבות זרות כלל, רק כל דברי תפלתנו יהיו באמת לאמתו, באמת וד צה, באמת שאתה חפץ בו, עד אשר תשמע תפלתנו תמיד. פי אתה חפץ באמת לבר כמו שכתוב: "קרוב יהיה לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת". ונופה על ידי תפלתנו לנהג העולם ברוצף, ולכפול כל הנזרות קשות שנגזרו עלינו חס ושלוש, בין שהוא קדם גזר דין ובין שהוא לאחר גזר דין. ותמסר כחך וגבורתך בדינו, שיהיה לנו כל הפח והגבורה שקף לשנות הטבע ולנהג כל העולם. ויקים בעמך ישראל מקרא שכתוב: "ויקרא לו אל אלהי ישראל", שיהיו ישראל נקראין בשם אל, שיהיה להם פח אלהי לנהג כל העולמות ברוצף הקדוש:

ותזכנו לעסק בתורתך הקדושה תמיד לשמה באמת, ותתן לנו רב הגון ואמת שנופה לקבל ממנו דרך ושרה, ונדע את הדרך אשר נלך בה, ואת המעשה אשר נעשה כל ימי חיינו לעולם. ויוליכנו בדרך האמת תמיד ברוצף הטוב:

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותזמין לבנינו ולבנותינו וזוגם ההגון להם מן השמים, ולא יתחלפו הזווגים חלילה בעוונותינו, רק כל אחד זוכה למצא זוגו ההגון לו מן השמים. (ובפרט לפלוני בן פלוני) ותנחנו בדרך האמת תמיד, ונופה לעשות שדוכים טובים והגונים באמת ברוצף הטוב, כמו שכתוב: "ומיהרה אשה משפלת":

מלא רחמים מלא משאלותינו ברחמים, עד שנופה שיאירו שלשה קני האמת בהדבור וישלימו את הדבור הקדוש, את כל ארבעה חלקי הדבור.

ותזכנו להרבות בצדקה תמיד, עד שנופה לדבור של צדקה, כמו שכתוב: "אני יהוה ה) מדבר בצדקה רב להושיע". ותמשך עלינו רחמים ותכטל מאתנו כל האכזריות שבלבנו, ונופה לצאת מגדר בהמה לגדר אדם שיש לו רחמנות. ונופה לרחם על הבריות תמיד ברחמנות אמתי, ולהרבות בצדקה תמיד לעניים הגונים פרצונך הטוב, עד שנופה להשלים הדבור של צדקה כמו שכתוב: "טוב איש חונן ומלון יכלכל דבריו במישפט":

ותזכנו לדבור של תשובה, ותעורנו לדבר דבורים הרבה של תשובה לפניך. ונופה לקים מקרא שכתוב: "קחו עמכם דברים ושובו אל יהוה", ותשלח לנו דבורים הגונים ורצויים לתוך פינו, עד שנופה לעורר לבנו לפניך באמת, ולשפך לבנו כמים נזכח פניך יהוה, כמו שכתוב: "שפכי כמים לבך, נזכח פני יהוה":

רבונו של עולם זכני לתשובה שלמה לפניך. רבונו של עולם זכני לדבור כזה שיעורר לפי באמת עד שאזכה לשוב אליך מהרה באמת ובלבב שלם. זכני זכני, רחמי רחמי, חנני חנני, החזירני בתשובה שלמה לפניך. "השיבני ואשובה פי אתה אלהי", תן לי תקנה ולא אובר, תן לי רוח והצלח אמתיית רוח והצלח נצחית, תן לי דבור של תשובה אמתיית. חוס וחמל עלי למען שמך, למענך עשה ולא למעני, ראה עמדתי דל ורק וחסר, פגום ומקלקל ונשחת מאד, מבבל ומטרף מאד. הצל ספינה המטרפת בים באין עוזר וסומך. הצל נרדף מפני רוצחים ואזכרים ולסטים ואויבים ושונאים קשים ומרים ואכזריים שאין דוגמתם בעולם. הצילני נא ברחמי הרבים, הושיעני נא אבי אב הרחמן, הצליחני נא הצלחה האמתית הצלחה הנצחית, שאזכה מעתה להצליח בזה העולם הצלחה הנצחית שאזכה להרויח רוח האמתי מה שאפשר להרויח בזה העולם בלי שעור וערך ומספר, עורני להיות פרצונך הטוב באמת, מעתה ועד עולם:

וזכנו להשלים הדבור של עשירים קרובים למלכות, ותעור ותושיע ותגן על כל הקרובים למלכים ושרים ויועצים העומדים בשביל ישועת והצלח ישראל באמת. ותשפיע עליהם דברי חן בשפתותיהם, וימצאו חן בעיני הקיסרים והמלכים והשרים והיועצים, ויבטלו מחשבות שונאינו. ותתן להם חן ושכל טוב באפן שיזכו

לבטל כל הגזרות קשות ורעות, ולפעל גזרות טובות על ישראל עמו, ויהפכו לב
 הקיסרים והמלכים והשרים עלינו לטובה, כי אתה לבד יודע אפן מעמד ומצב
 עמו ישראל בעת, אשר רבים קמים עלינו, רבים מאוד. "על עמו יערימו סוד,
 ויתעצו על צפונך". ולא אחד בלבד עומד עלינו, כי אם רבים קמים עלינו,
 וחושבים מהשבות בכל עת איד להתעל לישראל חס ושלום, ואין לנו על מי להשען
 פראם על אבינו שבשמים, כי אתה היית עמנו מעולם בכל דור ודור, חמול עלינו
 גם עתה בדור העני הזה בעוקבא דמשיחא, כי אין מי יעמד בעדנו שמך הגדול
 יעמד לנו בעת צרה, ותהפך לב הקיסרים והמלכים והשרים עלינו לטובה, כי הכל
 בידך לבד, (כמו שכתוב) "לב מלכים ושרים ביד יהוה", וכתוב: "פלגי מים, לב
 מלך ביד יהוה על כל אשר יחפץ יטנו":

ו**נבנו** להשלים הדבור של מלכות דקדשה, ותביא לנו משיח צדקנו במהרה
 בימינו ומלוך עלינו לעולם ועד, ונזכה לשמע דבוריו הקדושים והטהורים
 והנוראים מפיו הקדוש:

ר**חם** עלינו למען שמך, ונבנו שיאיר האמת ברבוע הדבור, בארבעה חלקי הדבור,
 עד שנוזפה לדבור שלם דקדשה באמת. ונזכה לשלמות לשון הקדש המקשר
 לשבת, לדבור אמת שכלול בו ברכה וקדשה, ותבטל ותכניע ותשבר "לשון
 עגלים" שהוא לשונות העכו"ם, שלא יהיה להם שום שליטה ואחיזה בעמו
 ישראל, ולא ילמדו לשונם כלל, רק נזכה אנחנו וכל עמו ישראל לדבור השלם
 באמת שהוא שלמות לשון הקדש, עד שנוזפה להמשיך הקדשה והשמחה של
 שבת לששת ימי החול, ונזכה לשמח תמיד גם בימי החול לשמך ולעבודתך.

ו**תעזרנו** ותושיענו ותנפנו לקבל שבת בקדשה גדולה ובחדרה רבה ועצומה
 ובשמחה גדולה ובלב טוב, ולא יעלה על לבנו בשבת קדש שום דאגה
 ועצבות, ולא שום צער. ותסיר מפנינו יגון ואנחה. ברוך ה' לנו יהוה אלהינו
 שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו, ונזכה לשמח מאוד בכל שבת ושבת
 בשמחה אמיתית בגילה ברה בדיצה בחדרה רבה ברוך ה' הטוב. ותעזרנו ותנפנו
 להמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החול, עד שנוזפה גם בימי החול להיות
 בשמחה תמיד, נגילה ונשמחה בך תמיד, ונזכה לעשות כל המצות גם בימי החול
 בשמחה גדולה ובחדרה רבה ולהיות איד שמח תמיד, נגילה ונשמחה בישועתך
 סלה, ונזכה לקים תמיד מקרא שכתוב: "עבדו את יהוה בשמחה בואו לפניו ברגנה
 דעו כי יהוה הוא אלהים הוא עשנו ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו".

ותעזרנו תמיד בכל עת להמשיך השמחה של שבת לששת ימי החול, עד שנופך שיתגלה אחרות הפשוט בעולם. וידעו ויאמינו הכל שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך ויתעלה לעד ולנצח נצחים. וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. ויתגלה אחרותך הפשוט לכל באי עולם על ידי עמך ישראל אשר בחרת גוי אחד בארץ, מפל העמים אשר על פני האדמה. כי אתה אחד ושמוך אחד ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ, עד שיתגלה אחרות הפשוט גם למעלה בכל העולמות על ידי התגלות אחרות הפשוט מתוך הפעולות משתנות למטה בעולם הזה על ידי עמך ישראל הקדוש, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם ותמשיך שלום גדול בעולם:

וזכנו לקיים מצות הדלקת נר חנוכה בראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרונה מצות התלויה בה, ולקיים כל המצוות של חנוכה בשמחה גדולה, להודות לך ולברכך, ולומר הלל שלם בשמחה וחדוה רבה ובהתעוררות גדול בקדושה ובטהרה גדולה. כי ברחמיך הרבים קבעת לנו שמונת ימי חנוכה להודות ולהלל לשמוך הגדול שהם שעשוע עולם הבא. וזכנו ברחמיך הרבים לקיים מצותיך באמת עד שנופך להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם הבא תמיד, שהוא הודאה לשמוך הגדול והקדוש, ובפרט בימי החנוכה הקדושים שהם ימי הודאה, עד שנופך להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהכיר אותך, ולהודות לך, ולברכך סלה באמת לעולם כי טוב. כמו שכתוב: "הודו ליהוה כי טוב כי לעולם חסדו", ונופך להמשיך הקדושה של שבת לששת ימי החול, עד שנופך להיות בשמחה תמיד פרצונך הטוב באמת:

אנא יהוה מלא משאלותינו ברחמים, וזכנו מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך, באפן שנופך מהרה להיות פרצונך הטוב באמת "למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד":

מזמור לתודה הריעו ליהוה כל הארץ. עבדו את יהוה בשמחה באו לפניך ברינה. דעו כי יהוה הוא אלהים הוא עשנו ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו. באו שערינו בתודה חצרותיו בתהלה הודו לו ברכו שמו. כי טוב יהוה לעולם חסדו ועד דור ודור אמונתו. ברוך יהוה אלהי ישראל מהעולם ועד העולם אמן ואמן: (ותפלה זאת טוב לומר למקשה לילד, ויאמרו אז "מזמור לתודה" כמה וכמה פעמים כי אמירת "מזמור לתודה" הוא סגולה גדולה למקשה לילד, שתזכה להוליד בנקל, אמן):

תורה ג

ההמתקה והפדיון אז יכול לרפאות. כי מה שצריך שיתרפא דיקא על-ידי סם פלוני ואיש פלוני, הוא מחמת מדת הדין, שפפי מדת הדין נגזר שימשך החולאת עד אותו הזמן ויום פלוני, ועל כן נגזר שלא יוכל להתרפאות כי אם על-ידי סבות אלו, דהינו סם פלוני ואיש פלוני, כדי שימשך החולאת עד יום פלוני, כי כפי הזמן שצריך שימשך החולאת, כך גוזרין הסבות לרפואתו, כדי שלא יוכל להתרפאות עד שיזדמנו יחד סבות אלו: סם פלוני ואיש פלוני, באפן שלא יהיה לו רפואה כי אם ביום פלוני; אבל בשעושיין פדיון וממתיקין הדין, ואזי נתבטל הגזרה, אזי קדם שגוזרין דין אחר, כי כשנמתק דין זה אזי גוזרין דין אחר, ובין כך ובין כך, דהינו אחר המתקת הדין הראשון קדם שגוזרין דין אחר, אזי יכול הרופא לרפאות החולה על-ידי סמים, כי אזי אין דין, ואזי יוכל להתרפאות על-ידי איזה סם

בשחלה רבי אליעזר הגדול, אמר לרבי עקיבא: חמה עזה בעולם (סנהדרין קא). כי לא היה אז מי שיוכל להמתיק הדין, כי היה צריך לפדיון להמתיק הדין, ולא נמצא. כי באמת אחר ההמתקה והפדיון, אז דיקא טוב לרפאות החולה על-ידי רפואות, כי אזי דיקא אחר הפדיון וההמתקה יש רשות לרופא לרפאות. כי הנה באמת, איך יכול הרופא לחגור מתניו לרפאות החולה על-ידי רפואות וסמים, הלא אינו יודע הסם הצריך לרפואות אותו החולה, כי יש סמים הרבה שהם מסגלים לרפואות החולאת, אף בודאי החולה אינו יכול להתרפא כי אם על-ידי סם פלוני המיוחד לרפואתו, כפי שנגזר למעלה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ע"ז נה), שגוזרין למעלה, שיתרפא על-ידי סם פלוני ועל-ידי איש פלוני, ביום פלוני, ואם כן איך יכול הרופא להכניס עצמו לרפאות, הלא אינו יודע הסם, שנגזר למעלה. אבל אחר

וההמתקה, אז יש לו רשות לרפאות
כנ"ל:

גם החלוק שבין הנקדות של **ורפא**
ירפא הוא כי **ורפא** בחולם,
ירפא בצירי, הינו כי חולם הוא
בחינת המתקה, כמובא בפתבי
האר"י ז"ל, שחולם - גימטריא שלש
הויות, שהם ממתיקין שלשה
אלקים שבגרון, שהם מחין דקטנות,
שיורדין בגרון, ונמתקין על ידי
שלש הויות, גימטריא חלם. ואזי
אחר ההמתקה - **ירפא** בצירי,
בחינת (ירמיה ח): הצרי אין בגלעד אם
רפא אין שם, הינו בחינת רפואות,
שאחר ההמתקה שהוא בחינת ורפא
בחולם, אזי דיקא יכולין להתרפאות
על ידי רפואות, שהוא בחינת ירפא
בצירי כנ"ל:

שיהיה, כי אין צריך דוקא סם פלוני
וכו מאחר שאין דין כנ"ל. נמצא
שאי אפשר לרופא לרפאות כי אם
על ידי פדיון, שצריכין לעשות
פדיון תחלה להמתיק הדין, ואז
דיקא יש רשות לרופא לרפאות
כנ"ל: וזהו **ורפא ירפא** (שמות כא)
(עם שתי התבות) מספר **פדיון**
נפש. כי עקר הרפואה - על ידי
פדיון דוקא, על ידי שממתיקין
הדין. וזה שאמרו רבותינו זכרונם
לברכה (ברכות ט): מכאן שנתנה תורה
רשות לרופא לרפאות. מכאן דיקא,
הינו אחר הפדיון, אז דיקא יש לו
רשות להרופא לרפאות, כי קדם
הפדיון אין רשות להרופא לרפאות,
כי צריך להתרפאות על ידי סם
פלוני וכו' כנ"ל, רק אחר הפדיון

תפילה ג

רופא חולי עמו ישראל, רופא אמת, רופא נאמן ורחמן, רחם עלינו ועל כל עמך
בית ישראל ושמרנו ותצילנו מרופאים ודאקטורים. וברחמיך הרבים תקדים
תמיד רפואה למכה, ותשמרנו ותצילנו שלא נבא לידי שום מחלה ומחוש וכאב
כלל, ואפלו בעת אשר תשלח לנו חם ושלוים איזה חולאת או מחוש על פי גזרת
דיניך הקדושים והאמתיים. אנא רחום ברחמיך הרבים, שמרנו ותצילנו, שלא

נמטה חס ושלום למסר עצמנו חלילה ליד הרופאים והדאקטורים, כי הן רופאי אליל בלבם, הנה מהבל יחד. כי אתה יודע האמת, שאין שום רופא יודע לרפאות החולאת והמחוש כראוי באמת לאמתו, אפלו הרופאים הממחים הבקאים ומפלגים בחקמתם מאד, כי אין שום רופא ממחה וחקם שיוכל לידע לכוון הפס המיוחד לרפאות אותו החולה, כפי גזרת דיניך שגזרת שלא יתרפא החולה כי אם על ידי איש פלוני וסם פלוני ביום פלוני. אשר על פן אי אפשר בשום אופן שיתרפא החולה כי אם על ידי סבות אלו ורקא שנגזרו על רפואתו, ומי הוא החכם שיידע פל זה. מפל שכן שרב הרופאים והדאקטורים הם נבערים מדעת חכמת הרפואות, ואינם בקיאים היטב בחכמת הרפואת, כי היא חכמה עמקה ויש בה חלוקים ושנויים רבים לאין שעור ותכלית, אשר על פי רב אי אפשר לכוון האמת לאמתו, ובתנועה קלה הם מזיקים הרבה ומפסידים ומקלקלים יותר ממה שמתקנים לפעמים, והם הורגים ורוצחים נפשות בידים, וכמה וכמה נפשות שקעו על ידם. כי רבים אשר מתו על ידי הרופאים והדאקטורים מאשר מתו מיתת עצמן, באשר נגלה לפניך אדון כל, וכאשר הרופאים האמתיים מודים על זה בעצמן, שאי אפשר לידע חכמה זאת על בריה, והודו ולא בושו, שטוב יותר למנוע מרפואות:

רבונו של עולם מלא רחמים, בורא רפואות אדון הנפלאות, אתה יודע שכבר נשתמע העולם הרבה בטעות זה לעסק ברפואות, מימים ושנים הרבה, עד אשר קשה להוציאם ממבוכה זאת. ובפרט מחמת גדל הצער והמכאוב של פל סובלי חלאים, רחמנא לצלן, הם מוסרים עצמן ליד הרופאים לבקש תעלה ותרופה למכותם. אבל רבם ככלם תוחלתם נכזבה, והרופא לא יגהה מהם מזור, כי אם ברחמיך וחסדיך העצומים, כאשר רחמיך גזברים עליהם להגהות מזורם ולחבש חלים:

על-כן באתי לפניך מלא רחמים, רופא אמת, רחם עלינו ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל בכל עת אשר נצטרך לאיזה רפואה לנו או לבני ביתנו חס ושלום, לכל גלך ונדרש אחר הרופאים, רק נדרש ונבקש את פני יהוה תמיד. ותחזק את לבבנו להאמין ולבטח בך ובצדיקיך ויראיך האמתיים. ותעזר לנו ותושיענו שנופה לתן ממוז על פדיון נפשנו תמיד. ותזמין לנו בכל עת אנשים בשרים ויראים באמת, אשר יהיה לאל ידם לעשות פדיון נפש מהכסף אשר נתן להם, באפן שימתיקו הדין מעלינו ומעל זרענו ובני ביתנו, על ידי הפדיון נפש שיעשו עבורנו. ואתה תמלא רחמים עלינו ותרפאנו רפואה שלמה רפואת הנפש

ורפואת הגוף. רפאנו יהוה ונרפא הושיענו ונשענה פי תהלתנו אתה, ותעלה רפואה שלמה לכל מפותינו ולכל מקאובינו ולכל תחלואינו, (ובפרט להחולה פלוני בן פלוני) פי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה. פי אין לנו שום סמיכה על שום רפואה של שום רופא שבעולם, פי אם עלך לבר אנו נשענים.

אל נא רפא נא לנו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, פי אתה לבר יודע גדל הצער והמקאוב של כל הסובלי חלאים ומקאובות. מלא רחמים, רחם עליהם ואל תסתר פניך מהם, ותראה ותשגיח בעניים ומקאובם, ותמלא רחמים עליהם להחלימים ולרפאתם להחזיקם ולהחיותם חיש קל מהרה. ויקים מקרא שפתוב: "והסיר יהוה ממך כל חלי, וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת, לא ישים בך, ונתנם בכל שונאיך". ונאמר: "ועבדתם את יהוה אלהיכם, וברך את לחמך ואת מימך, והסירותי מחלה מקרבך". ונאמר: "ויאמר, אם שמוע תשמע לקול יהוה אלהיך, והישר בעיניו תעשה, והאזנת למצותיו, ושמרת כל חקיו, כל המחלה אשר שמתי במצרים, לא אשים עליך, פי אני יהוה רפואך", אמן בן יהי רצון:

תורה ד

את האכזריות שלו להפכו לרחמנות, וזהו עקר עבודת הצדקה. פי מי שהוא רחמן בטבעו ונותן צדקה מחמת רחמנות שטבעו, אין זה עבודה, פי יש גם כמה חיות שהם רחמנים בטבעם, רק עקר העבודה - לשפר האכזריות להפכו לרחמנות. וזה בחינת: ואת הערבים צייתי לכלפף; פי העורב הוא בטבעו אכזרי, ונתהפך לרחמנות

וביום הפפורים, בהקריבכם מנחה חדשה ליי בשבעתיכם, מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו:

(במדבר כח)

א ואת הערבים צייתי לכלפף (מלכים"א יז) - זה בחינת צדקה. פי בתחלה, כשמתחילין להתנדב לצדקה, אזי צריכין לשפר

וכל עבודת השם הם בחינת הולדה, וקדם ההולדה כמה קלין וכמה חבלים וצירים יש להיולדת קדם שמוולדת ההולדה, ובפרט מבפירה, דהינו הולדה ראשונה של אשה, שאז קשה עליה מאד, כמו שכתוב (ירמיה ד): צרה כמבפירה, שזה בחינת ההתחלה, בחינת: כל התחלות קשות כנ"ל. וצדקה היא תמיד התחלה, בבחינת (דברים ט"ו): פתוח תפתח; שאפלו כשיש פתח והתחלה, הצדקה היא פותחת יותר ויותר ומרחבת הפתח יותר, כי כל דבר ודבר מעבודת השם, כשרוצין לפניס באותו הדרך ואותו העבודה, צריכין לפתח שם פתח לפניס באותו הדרך, וזה בחינת: כל התחלות קשות, מחמת שבהתחלה צריכין לשבר ולפתח פתח מחדש, על-כן קשה מאד. וסגלת פח הצדקה - להרחיב ולפתח הפתח יותר ויותר, שכשעושין איזהו פתח באיזה עבודה ונותנין צדקה, אזי הצדקה פותחת ומרחבת הפתח יותר ויותר, כי צדקה היא ההתחלה של כל ההתחלות, כי היא פותחת ומרחבת כל הפתחים כנ"ל. וגם בצדקה עצמה יש התחלה, דהינו כשמתחילין לתן צדקה, שזה בחינת: ואת הערבים צויתי כנ"ל, ועל פן

לכלכל את אליהו. כמו-כן צריכין בצדקה כנ"ל. וכל הנדיבי לב, כל מי שהוא נדבן, צריך לילך ולעבר בתחלה דרך בחינה זו, בחינת: ואת הערבים הנ"ל. דהינו שבתחלה צריכים לשבר האכזריות שלהם, מה שיש להם אכזריות בתחלה, להפכו לרחמנות, להתנדב לצדקה כנ"ל:

ב ובחינה זו, דהינו התחלת הצדקה היא קשה וכבדה מאד. כי כל העבודות וכל התשובות, כל מה שרוצין לעשות איזה עבדא בעבודת השם, כמה קלין של אוי ואבוי וכמה גניחות וכמה כפילות וכמה הטיות (הינו תנועות משנות שעושין יראי ה' בעבודתם) צריכין לעשות קדם שעושין איזה עבדא. ועקר בהתחלה, שאז קשה מאד, כי כל התחלות קשות (מכילתא פ' יתרו והובא בפירש"י שם), וצריכין כמה קלין וכמה גניחות וכו' קדם שמתחילין איזהו התחלה. וגם אחר כך לאחר ההתחלה גם פן אינו בא בנקל עבודת השם, וצריכין כמה יגיעות וכמה תנועות כנ"ל קדם שזוכין לעשות איזה עבדא שיהיה לה הדור. אך ההתחלה קשה מאד כנ"ל, כי עקר תולדותיהן של צדיקים - מעשים טובים (תנחומא פ' נח והובא בפירש"י שם); נמצא שהמצוות ומעשים טובים

התחלת הצדקה היא קשה וכבדה מאד, כי היא בחינת התחלה של כל ההתחלות כנ"ל:

ג אך התועלת של הצדקה גדול מאד מאד, כי הצדקה מועלת תמיד, כי צרכי הגוף הם רבים וגדולים מאד: אכילה ושתייה ומלבושים ודירות, שיכולין לבלות ימיו ושניו אפלו על ההכרחיות לבד, והם מונעין את האדם מאד מעבודת הבורא, ואף-על-פי שגם הם בעצמן הם גם כן עבודת הבורא יתברך, כי הם בחינת אתערותא דלתתא, כי בעבדא דלתתא אתער לעלא^(א), כי על-ידי כל עסקים ומלאכות שעושין בני אדם, על-ידי זה נתעורר אותו הציור של אותו המלאכה למעלה במעשה בראשית, ומביא חיות והארה לאותו הציור של אותו המלאכה של מעשה בראשית שלמעלה, שהוא מכון פנגד אותו העסק והמלאכה שהאדם עושה למטה בעולם הזה, כי על-ידי העסקים והמלאכות שעושים, נעשה על-ידי זה בחינת משכון. כי כל המלאכות כלולים בל"ט מלאכות שהם אבות מלאכות, אבות מפלל דאיבא תולדות (ב"ק ב), כי כל מיני

מלאכות ועסקים שעושין, כלם כלולים בל"ט מלאכות שהם האבות, והשאר הם תולדות. ול"ט מלאכות הם פנגד מלאכת המשכון, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת מט:): אבות מלאכות ארבעים חסר אחת - פנגד מי פנגד מלאכת המשכון. וציורא דמשפנא פציורא דעבדא דבראשית (ת"ז דף יב בהקדמה), והאדם עושה המלאכה, וציורא דגופא פציורא דמשפנא (בהקדמת התיקונים שם). נמצא שעל ידי האדם שעושה המלאכה והעסק, על-ידי זה נעשה בחינת משכון, פשעושה המלאכה והעסק פראוי, כמו שאריך לעשות, ועל-ידי זה נותן חיות והארה למעשה בראשית, והוא קיום העולם. נמצא שגם זה הוא עבודת הבורא:

אף-על-פי-כן אם היה שופע עלינו חסדו, לא היינו צריכים לכל זה, כי הלא אף ברא השם יתברך את כל העולם כלו אחר העדר הגמור, שלא היה שום הויה שיהיה על ידה אתערותא דלתתא, ואף-על-פי-כן ברא עולמות פאלו. והכל בחסדו בלי אתערותא דלתתא פלל, בבחינת (תהלים פט): עולם חסד יבנה. ומאחר שהוא

יתברך היה יכול לברא עולמות כאלו בלי אתערותא דלתתא כלל, רק על-ידי חסדו, בודאי הוא יכול להחיות ולקיים העולמות רק על-ידי חסדו, ולא היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה, ואפלו ההכרחיות היו נעשין על-ידי אחרים, כמו שכתוב (ישעיה סא): ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני נכר אכריכם וכרמיכם, ואתם כהני ה' תקראו. כהני ה' דיקא, בחינת חסד, בחינת: עולם חסד יבנה, הינו שיהיו נקראים כהני ה', בחינת חסד, שאין צריכים לעשות שום מלאכה, רק העולם מתקים בחסדו כנ"ל. אף כשהחסד נתעכב, חס ושלום, ואין משפיע עלינו חסדו, אזי צריכין לעשות בשביל אתערותא דלתתא כנ"ל. וזה בחינת (תהלים סב): ולך ה' החסד, כי אתה תשלם לאיש כמעשהו. הינו כשהחסד נתעכב אצלו יתברך, שזה בחינת: ולך ה' החסד - שהחסד נתעכב אצלו יתברך ואין משפיעו עלינו, אזי: כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, הינו כפי העשיות והעסקים שעושה, פן הוא יתברך משלם. כי צריכין לעשות דוקא, מחמת שהחסד נתעכב אצלו יתברך ואינו משפיעו עלינו, אבל אם היה משפיע עלינו

החסד, לא היינו צריכין לעשות כלל, ואזי היה נתקים: כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, כאלו הוא עושה, כי אין צריכין לעשות כלל כששופע חסדו כנ"ל:

ד אף צריך לקבל החסד בהדרגה, כי רב החסד אי אפשר לקבל, כי היו בטלים במציאות מחמת רב החסד, כי אין יכולין לקבל רב טובה (תענית כג), וצריך לעשות כלי וצנור לקבל על ידו החסד. וזה נעשה על-ידי יראה, כי על-ידי יראה נעשה חקיקה וצנור לקבל על ידו החסד, בבחינת (בראשית מט): ומחוקק מבין רגליו. רגל הוא בחינת יראה, שהיא בחינת סוף, כמו שכתוב (סוף קהלת): סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא, הינו שעל ידי יראה, שהיא בחינת רגל, נעשה חקיקה וצנור לקבל בתוכו את החסד. וזה בחינת (במדבר יז): והנה פרח מטה אהרן לבית לוי; הינו שהחסד, בחינת אהרן, צריך לקבלו על-ידי הפלי, שהוא בחינת יראה, סטרא דלוי, וזה בחינת (תהלים כ): בגבורות ישע ימינו:

ה ועקר היראה נעשה על-ידי התגלות הרצון, בבחינת: רצון יראיו יעשה (תהלים קמח), שעל ידי התגלות הרצון נעשה

יראה, הינו על ידי שנתגלה שהכל מתנהג ברצונו יתברך, פי הוא יתברך ברא הכל ברצונו בלי שום חיוב כלל, ומחיה ומקים הכל ברצונו יתברך, ואין שום חיוב הטבעי כלל, על ידי זה נעשה יראה, פי אזי יש שכר וענש, ושיך להתירא מפניו יתברך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ד): ויירא יעקב מאד - אמר: שמה יגרם החטא; אבל כשאין נתגלה הרצון, וסוברים שיש חיוב הטבע, חס ושלום, וכאלו מתנהג הכל על פי הטבע, חס ושלום, אין שיך יראה כלל, פי אין שכר וענש כלל, חס ושלום, מאחר שהכל מתנהג רק כפי חיוב הטבע, חס ושלום. נמצא שעקר היראה - על ידי התגלות הרצון:

ו **והתגלות הרצון** הוא על ידי ימים טובים, פי כל אחד מהימים טובים מכריז וקורא ומגלה את הרצון, שהכל מתנהג רק על פי רצונו בלבד, בבחינת (ויקרא כג): מקרא קדש, שהיום טוב קדש קורא ומכריז את הרצון פנ"ל, פי בכל יום טוב ויום טוב טוב עשה השם יתברך עמנו אותות נוראות, שהם הפך הטבע, שעל ידי זה נתגלה הרצון, שהכל ברצונו, ואין שום חיוב הטבע כלל. **בפסח** - יציאת מצרים, שהוציאנו

ממצרים באותות נוראות. **בשבועות** - מתן תורה, שנתן לנו התורה באותות נוראות. **בסכות** - הקף ענני כבוד. ועל פן כל יום טוב ויום טוב מכריז וקורא את הרצון בבחינת **מקרא קדש** פנ"ל. ועל פן הימים טובים נקראים רגל, שהיא בחינת יראה פנ"ל. פי על ידי יום טוב, שהוא התגלות הרצון, על ידי זה נעשה יראה פנ"ל: **אך** לא תמיד שומעין את קול הקריאה של יום טוב, שמגלה את הרצון פנ"ל, וזה נפר בשמחת יום טוב, פי כל אחד לפי מה שמרגיש ושומע את קול הקריאה של יום טוב, שמכריז וקורא את הרצון, פמוכן יש לו שמחת יום טוב, פי כשנתגלה הרצון, שהכל ברצונו יתברך, אזי יודעים, שכל השעבודים והגלות וכל ההכפדות של העכו"ם, שהם מכבידים עלינו - על פלם ינקם בהם הוא יתברך ויגאלינו מידם. אבל כשסוברים, חס ושלום, שהכל על פי חיוב הטבע, אין שיך נקמה בהם, מאחר שהכל מתנהג רק על פי סדר הטבע, חס ושלום. וזה בחינת (תהלים נח): ישמח צדיק פי חזה נקם, פעמיו ירחץ בדם הרשע. **פעמיו** דיקא. הינו על ידי שלש פעמים בשנה (דברים טז), שהם הימים טובים, שעל ידם

עד): שאגו צרריך בקרב מועדה, שמו אותתם אתות - ששאנת הצוררים, דהינו קול החיות רעות, שהם חכמי הטבע, נכנס בקרב המועדים ממש, הינו בתוך קול הקריאה של יום טוב, שמכריז וקורא את הרצון כנ"ל, ושאנת הצוררים נכנס בתוכם ממש, ושואגים בקולם שהכל רק על פי חיוב הטבע, חס ושלום, כפי סדר אותות השמים. וזה: שמו אותתם אתות - שמשימים אותות השמים לאותות, שאומרים שהכל רק על פי אותות השמים, כפי חיוב הטבע, חס ושלום:

ז והכנעתם של אלו החיות רעות, חכמי הטבע, הוא על ידי חכם גדול שבקדשה, שיכול לקשר כל הרצונות בשרש הרצון, ששם הוא בחינת הסתלקות משה, כידוע (זוהר פ' יתרו פח: וע' זוהר נשא קכ"ט), והוא בחינת מצח הרצון, בחינת (שמות כח): והיה על מצחו לרצון. וצריך לקשר כל הרצונות שיש בעולם לשרש הרצון, ועל ידי זה הוא מתגבר ומכניע וסותר דעות חכמי הטבע, שכופרים ברצון. אך כנגד זה יש בחינת מצח הנחש, שהוא שרש חכמת הטבע, פי כל דבר יש לו שרש, ושרש חכמת הטבע הוא

נתגלה הרצון, על ידי זה: ישמח צדיק כי חזה נקם וכו', כנ"ל, וכמו שכתוב (שם): ויאמר אדם אך פרי לצדיק, אך יש אלקים שפטים בארץ. דהינו, שנתגלה שיש אלקים שופט ברצונו, ויש פרי לצדיק, ובהם נקם, ועל ידי זה: ישמח צדיק. וזה בחינת שמחת יום טוב, על ידי התגלות הרצון, שנתגלה ביום טוב על ידי קול הקריאה, שהיום טוב מכריז וקורא את הרצון כנ"ל, אך לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה הנ"ל של יום טוב, כי יש חיות רעות דורסים וטורפים, והם חכמי הטבע, שמראין בחכמתם המטעית שהכל על פי הטבע, וכאלו אין שום רצון, חס ושלום, ואפלו האותות נוראות שעשה עמנו השם יתברך, משימים הכל בתוך דרך הטבע. והחכמים הללו הם בחינת חיות רעות, והם דורסים וטורפים רבים מבני עמנו, שטועים גם כן אחריהם וסוברים כמותם, כאלו הכל על פי חיוב הטבע, חס ושלום, וכשהם מתגברים, אזי קול שאנתם עולה ומתגבר על קול הקריאה של יום טוב, שקורא את הרצון, ואזי נשפת שמחת יום טוב, חס ושלום, פי עקר שמחת יום טוב - על ידי התגלות הרצון כנ"ל. וזה בחינת (שם

בחינת מצח הנחש, בחינת (שמואל"א יז):
 ומצחת נחשת על רגליו, הנאמר
 בגלית, הינו בחינת מצח הנחש
 הנ"ל, כי גלית היה כופר, והיה רוצה
 להראות שכל הסבות הכל על פי
 הטבע, חס ושלום, שזה בחינת מצח
 הנחש כנ"ל, וזהו: רגליו, בחינת
 סבות, כמו שכתוב (בראשית ל): ויברך
 ה' אותך לרגלי - בסבותי, כי כן הוא
 הפרוש שם, שיעקב אמר ללבן,
 שהשם יתברך היה מסבב אליו
 הברכה על ידו ובסבתו. נמצא שרגל
 הוא בחינת סבות. רק שיעקב תלה
 כל הסבות בהשם יתברך כנ"ל,
 וגלית היה תולה כל הסבות שלו
 במצח הנחש, דהינו בחיוב הטבע.
 וזהו: ומצחת נחשת על רגליו, כנ"ל:

ולפעמים מתגבר בחינת מצח
 הנחש בפעל, דהינו
 על ידי איש פרטי, שיונק חכמתו
 ממצח הנחש, שהוא שרש חכמת
 הטבע, והוא מראה בחכמתו, שהכל
 על פי הטבע, חס ושלום. ויש
 שנכנס בחינת מצח הנחש, שרש
 חכמת הטבע, בתוך החכם
 שבקדשה, וחכמה זו של מצח
 הנחש מתחלת לכנס עמו מעיון
 לעיון, עד שנכנס בעיון דק מאד, עד
 שרוצה להטיל פגם, חס ושלום,
 בשרש הרצון ולכפר שם, חס

ושלום, כאלו אין רצון כלל, חס
 ושלום:

ח **ודע**, שזה המצח הנחש יניקתו
 מזקני הדור, ממאריכי
 ימים שבדור, כשאין בהם שלמות,
 מזה יונק מצח הנחש הנ"ל, כי זקן
 - זה קנה חכמה (קדושין לב), וצריך
 האדם, כל מה שמזקין, כל מה
 שנתוסף ובא לו יום מימי חייו,
 להוסיף בכל יום ויום שבא אחר כך
 תוספות אור קדשה ודעת, וכמו
 שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קנינים
 פ"ג): זקני תלמידי חכמים, כל זמן
 שמזקיניו, דעתן מתישבת עליהן; כי
 צריכין בכל יום ויום שבא אחר כך
 להוסיף בו קדשה ודעת, כמו
 שכתוב (בראשית א): ויקרא אלקים לאור
 יום - שכל יום צריך שיאיר ביותר
 כנ"ל. אבל כשהזקנים, המאריכי
 ימים שבדור, פוגמים את ימיהם
 ואין מוסיפין אור קדשה ודעת בכל
 יום ויום, מזה יונק מצח הנחש,
 חכמת הטבע הנ"ל, (כי מנפילת
 הימים של הזקנים, אשר אין דעתם
 מתישבת כנ"ל, מפגם הדעת הזה
 של אלו הזקנים יונק מצח הנחש,
 שהוא חכמת הטבע) ומתגבר, חס
 ושלום, דעת חכמת הטבע,
 שכופרים ברצון על ידי נפילת
 הדעת והימים, שנופלים מהזקנים

המאריכי ימים שאינם פראוי פנ"ל. וזהו בחינת (אייב יד): קצר ימים, שבע רגז; הינו שתי הבחינות הנ"ל. קצר ימים זה בחינת הזקנים שאינם פראוי, שאין מוסיפין קדשה ודעת בכל יום, שזהו עקר הזקנה והאריכות ימים פנ"ל, וכשהזקנים פוגמים את ימיהם ואין מאריכין את ימיהם בקדשה ודעת פנ"ל, זה בחינת קצר ימים, ומזה יונק מצח הנחש, שהוא הפך מצח הרצון, וזהו: שבע רגז - הפך הרצון פנ"ל. אבל כשהזקנים פראוי, בחינת: זקן - זה קנה חכמה וכו' פנ"ל, על-ידי-זה מתגבר התגלות הרצון, בבחינת (ישעיה ט): זקן ונשוא פנים - שעל ידי זקן שבקדשה מתגבר הרצון, שהוא בחינת נשוא פנים, כי נשיאת פנים הוא בחינת רצון, כמו שאמר אלישע ליהורם (מלכים ב ד): לולי פני יהושפט אני נשא אם אביט אליך ואם אראך - שאלישע לא היה לו שום רצון ליהורם, רק על-ידי נשיאת פנים של יהושפט, על-ידי-זה נתרצה אליו. נמצא שנשיאות פנים הוא בחינת רצון, וזה בחינת זקן ונשוא פנים, פנ"ל:

הזקנים מאריכי ימים, שאינם פראוי, שמזה יניקת מצח הנחש פנ"ל, בבחינת (קהלת יא): שלח לחמך על פני המים, פי ברב הימים תמצאנו - שכח הצדקה מוצאין ברב הימים, דהינו במאריכי ימים, פי על-ידי הצדקה מעלין ומתקנין הפגם שלהם פנ"ל. וזהו: שלח לחמך על פני המים, הינו שתתן צדקה, והכתוב מבטיחך, שההפסד שאתה מפסיד ממונך שפזרת לצדקה תרויח ותמצאנו ברב הימים, במאריכי ימים פנ"ל, פי על-ידי הצדקה מעלין פגם נפילת הדעת של המאריכי ימים, שמזה הוא יניקת מצח הנחש פנ"ל, ומוציאין כל היניקה והחיות של מצח הנחש, חכמת הטבע, ומתגבר בחינת מצח הרצון. פי עקר עבודת הצדקה היא בבחינת: ואת הערבים צויתי וכו' פנ"ל, דהינו מה שצריכים בהתחלה לשבר האכזריות להפכו לרחמנות, ומזה בעצמו מתגבר בחינת הרצון, פי מנה ובה אבא ליזיל בה נרגא (סנהדרין ל"ט), מאחר שמתגבר ומהפך אכזריות שבטבעו לרחמנות, על-ידי-זה נתהפך הרגז לרצון. ואזי פשנכנע מצח הנחש ונתגלה בחינת מצח הרצון, אזי נכנעים ונופלים קול החיות רעות, ונשמע קול

ט וצדקה מועיל לזה, שעל ידי הצדקה מתקנין ומעלין פגם נפילת הימים והדעת של

רצון על-ידי הצדקה, וזהו: ותרצני, כנ"ל. (כי מאחר שהמנחה והצדקה שנתן לעשו היא בחינת צדקה ממש, בחינת: ונוגשיך צדקה, נמצא שעל-ידי-זה נתגלה הרצון העליון, שהוא נתגלה על-ידי צדקה כנ"ל, וממש משתלשל הרצון למטה ונעשה רצון גם בעשו):

יא **וזה** בחינת מלחמת דוד וגלית (שמואל א' י"ז), כי גלית היה

רוצה להראות בַּחֲכָמָתוֹ, שֶׁהִכֵּל עַל פִּי הַטֶּבַע, כִּי הָיָה יוֹנֵק מִמִּצַּח הַנְּחֹשׁ, בְּבַחֲיִנַּת: וּמִצַּחַת נַחֲשֵׁת עַל רַגְלָיו, שֶׁתֵּלָה כָּל הַסְּבֹת בְּחִיּוֹב הַטֶּבַע, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַּת מִצַּח הַנְּחֹשׁ כִּנ"ל. וְעַל כֵּן חָרַף מַעֲרֹכֹת אֱלֹקִים חַיִּים (שם), כִּי הָיָה רוֹצֵה לְהַרְאוֹת, שֶׁהִכֵּל עַל-יְדֵי מַעֲרֶכֶת הַשָּׁמַיִם, כְּפִי חִיּוֹב הַטֶּבַע, חֵס וְשְׁלוֹם:

יב **וְדוֹד** הָיָה אִישׁ חֵיל^(א), וְעַמֵּד כְּנַגְדּוֹ וְאָמַר, שֶׁכִּבְר הָיָה לוֹ מַעֲשֵׂה פְזוֹ: **וּבֹא הָאָרִי וְהַדּוֹב** - דְּהֵינּוּ חַיּוֹת רְעוֹת הַנֶּ"ל הַדּוֹרְסִים וְטוֹרְפִים, שֶׁהֵם חֲכָמֵי הַטֶּבַע כִּנ"ל. **וְנִשְׂא זֶה מֵהַעֲדָר** - הֵינּוּ מֵהַעֲדָר הַגָּמוּר, שֶׁנִּשְׂא וְסָלַק זֹאת מֵהַעֲדָר הַגָּמוּר, דְּהֵינּוּ שֶׁכִּפַּר בָּזָה, שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ אַחֲרֵי הַעֲדָר הַגָּמוּר, רַק שֶׁהִכֵּל עַל פִּי חִיּוֹב הַטֶּבַע, חֵס וְשְׁלוֹם.

הקריאה של יום טוב, שהוא התגלות הרצון כנ"ל. ואזי כשנתגלה הרצון, נעשה יראה כנ"ל. ועל-ידי היראה יכולין לקבל החסד כנ"ל. וכששופע החסד, אזי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה כנ"ל, כי אזי נתקיים: ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם כהני ה' תקראו וכו', כנ"ל. וכל זה נעשה על-ידי הצדקה כנ"ל. נמצא שתועלת הצדקה גדול מאד:

יג **וְעַל-כֵּן** כְּשֶׁרָצָה יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹת רִצּוֹן בְּעֵשָׂו, אָמַר: וְלִקְחַת מִנְחָתִי מִיָּדָי, כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פָּנֶיךָ פְּרֹאת פְּנֵי אֱלֹהִים וְתִרְצָנִי (בראשית לו). כִּי גַם מֵה שְׁנוֹתַיִן לַעֲפֹרִים, הוּא גַם-כֵּן בַּחֲיִנַּת צְדָקָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנּוּם לְבִרְכָה (ב"ב ט): וְנוֹגְשִׁיךָ צְדָקָה, וְעַל-יְדֵי צְדָקָה נַעֲשֶׂה רִצּוֹן כִּנ"ל. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר לוֹ: וְלִקְחַת מִנְחָתִי מִיָּדָי, הֵינּוּ צְדָקָה, בַּחֲיִנַּת (מלאכי ג): מִגִּישֵׁי מִנְחָה בְּצְדָקָה. כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פָּנֶיךָ פְּרֹאת פְּנֵי אֱלֹקִים, הֵינּוּ כְּמוֹ רְאוֹת פְּנֵי אֱלֹקִים, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַּת (דברים ט"ז): שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה', דְּהֵינּוּ יָמִים טוֹבִים, שֶׁעַל יָדָם נִתְגַּלֶּה הַרְצוֹן, (וְעַקֵּר הַתְּגִלּוֹת הַרְצוֹן עַל-יְדֵי יָמִים טוֹבִים הוּא עַל-יְדֵי הַצְּדָקָה כִּנ"ל), כְּמוֹ-כֵן יִהְיֶה נַעֲשֶׂה אֲצִלוֹ

וְיִצְאָתִי אַחֲרָיו וְהִפְתִּיזוּ - הִינּוּ
שְׁהִייתִי מִתְגַּבֵּר עָלָיו וְהִכְנַעְתִּי
וְהִשְׁפַּלְתִּי אוֹתוֹ. וַיִּקָּם עָלַי - הִינּוּ
שְׂאֵחַר כֶּךָ הִתְגַּבֵּר עוֹד כִּנְגָדִי.
וְהִחֲזַקְתִּי בְּזַקְנוֹ - הִינּוּ שֶׁהִבְנַתִּי,
שֶׁכָּל כַּחוֹ וַיִּנְקְתוּ עַל-יָדַי מִצַּח
הַנְּחָשׁ, שִׁינְקָה מִזַּקְנֵי הַדּוֹר שְׂאִינָם
כְּרֵאוּי כִּנְ"ל, וְעַל כֵּן הִחֲזַקְתִּי בְּזַקְנוֹ,
שֶׁהִחֲזַקְתִּי וְתַפְסֵתִי שֵׁם בְּשֵׂרֶשׁ
יִנְקְתוּ בְּזַקְנֵי הַדּוֹר. וְהִפְתִּיזוּ וְהִמִּיתִי
- שֶׁהִכְנַעְתִּי וְהִשְׁפַּלְתִּי אֶת חֲכָמֵי
הַטֵּבַע, חַיּוֹת רְעוּת, עַל-יָדַי
שֶׁהִחֲזַקְתִּי בְּזַקְנוֹ, בְּשֵׂרֶשׁ יִנְקְתָם
כִּנְ"ל. וְעַל כֵּן: וְהִנֵּה הַפְּלִשְׁתִּי כְּאַחַד
מֵהֶם - כִּי הוּא גַם כֵּן בַּחֲנִינָה זֹו מִמֶּשׁ,
שֶׁכָּל כַּחוֹ מִמִּצַּח הַנְּחָשׁ, בַּחֲנִינָת:
וּמִצַּחַת נַחֲשֵׁת וְכוּ' כִּנְ"ל, וְעַל כֵּן גַּם
הוּא כְּמוֹתָם, וְאוּכַל לְהַכְנִיעוֹ
וְלַהֲפִילוֹ. וְזֶה שֶׁכְּתוּב (שם): וְתִטְבַּע
הָאָבֶן בְּמִצְחוֹ - הִינּוּ בְּמִצַּח הַנְּחָשׁ,
שֶׁהִכְנִיעוּ עַל-יָדַי בַּחֲנִינָת (מִשְׁלֵי יא) אָבֶן
שְׁלֵמָה רְצוֹנוֹ, בַּחֲנִינָת רְצוֹן כִּנְ"ל. וְזֶה
בַּחֲנִינָת שֶׁהִזְהִיר יֵשׁוּ אֶת דָּוִד בְּלִכְתּוֹ
לְשֵׁם: וְאֵת עֲרַבְתָּם תִּקַּח. זֶה בַּחֲנִינָת
עוֹרֵב, בַּחֲנִינָת צְדָקָה. כִּי עֲקָר עֲבוֹדַת
הַצְּדָקָה - בְּבַחֲנִינָת עוֹרֵב, בַּחֲנִינָת:
וְאֵת הָעֲרָבִים צִוִּיתִי וְכוּ' כִּנְ"ל, כִּי
עַל-יָדַי הַצְּדָקָה הוּא מוֹצִיא הַחַיּוֹת
שֶׁל מִצַּח הַנְּחָשׁ, שִׁינְקָה מִזַּקְנֵי הַדּוֹר
כִּנְ"ל:

כִּנְ"ל:

וְזֶה פְּרוּשׁ: רַב יְהוּדָא הִנְדוּאָה
מִשְׁתַּעֲי: זְמַנָּא חֲדָא הוּוּ
אֲזִלִּינָא בְּסַפִּינְתָא וְחֻזִּינָא הוּוּ
אָבֶן טָבָא דְהָדָר לָהּ תִּנְיָנָא, וְנַחַת
בְּרֵ אֲמוֹרָאֵי לְאֲתוּנִיה. אֲתָא תִּנְיָנָא,
קָא בְּעֵי בְּלַע לְסַפִּינְתָא. אֲתָא
צְפָרָא פּוֹשְׁקִנְצָא, פְּסָקָה לְרִישָׁה.
אֲתַהֲפִכּוּ מֵיָא וְהוּוּ דְמָא אֲתָא
תִּנְיָנָא חֲבֵרָה, שְׁקֵלָה וְתִלְיָא לָהּ
וְאֲחִיָּה. הָדָר אֲתִי, קָא בְּעֵי בְּלַעַה
לְסַפִּינְתָא. הָדָר אֲתִי צְפָרָא
(פּוֹשְׁקִנְצָא), פְּסָקָה לְרִישָׁה, שְׁקֵלָה
לְהוּוּ אָבֶן טָבָא, שְׂדִיָּה לְסַפִּינְתָא.
הוּוּ צְפָרָא מְלִיחֵי בְּהָדָן, אוֹתִבְנִיהוּ
עֲלִיהוּ, שְׁקֵלוּהוּ וּפְרַחוּ לָהּ בְּהָדָה:

(ב"ב ע"ד)

רְשָׁבִים:

וְחֲזִינָא הֵהוּא אָבוּן טָבָא. לְתוֹךְ הַיָּם,
וְהִדְרָא לָהּ תַנְיָנָא: הֵכִי גִרְסִינּוּ אֲתָא
הֵהוּא תַנְיָנָא, רְגַשׁ וְקָא בְּעֵי לְמַבְלַע
לְסַפִּינְתָא. אֲתָא פּוּשְׁקִנְצָא. עוֹרֵב נִקְבָּה:
וְקִטְעָה לְרִישָׁא דְתַנְיָנָא. אֲתַהֲפְכוּ מִיָּא
וְהוּוּ דְמָא. מֵרַב דָּם, שְׁהִיהָ גְדוֹל הֲרַבָּה:
הִדְרָא קָא בְּעֵי לְטַבּוּעֵי לְסַפִּינְתָא. אֲתָא
הֵהוּא פּוּשְׁקִנְצָא וְקִטְלָהּ, וְאִזְלָא בַר
אֲמוֹרָאִי וְשִׁקְלָהּ לְהֵהוּא אָבוּן טָבָא,
וְתַלְיִנְהוּ לְהַנְהוּ צַפְרֵי. לְנִסּוֹת אִם יִחְיִי
וְחֵי: וּפְרַחוּ לְהוּ בְּהַדִּי. הֵהוּא אָבוּן:

זְמַנָּא הִדְרָא אֲזַלִּינָא בְּסַפִּינְתָא - זֶה
בְּחֵינַת שְׂרָשׁ הָרְצוֹן, שְׁשָׁם
קְבוּרַת מֹשֶׁה, שְׁנִסְתַּלַּק בְּשְׂרָשׁ
הָרְצוֹן כְּנ"ל. וְזֶה בְּחֵינַת סַפִּינְתָא,
בְּחֵינַת (דְּבָרִים ל"ג): כִּי שָׁם חָלְקַת מַחֲקַק
סָפוּן. וְחֲזִינָא הֵהוּא אָבוּן טָבָא דְהִדְרָא
לָהּ תַנְיָנָא - הֵינּוּ בְּחֵינַת: אָבוּן שְׁלָמָה
רְצוֹנוֹ, בְּחֵינַת הָרְצוֹן הַנ"ל. דְּהִדְרָא לָהּ
תַנְיָנָא - זֶה מִצַּח הַנְּחָשׁ, שְׁמִסְבֵּב
וּמִתְגַּבֵּר עַל הָרְצוֹן כְּנ"ל. וְנִחַת בַּר
אֲמוֹרָאִי לְאֲתוּוּיָהּ - הֵינּוּ בְּחֵינַת
הַחֲכָם שֶׁבִקְדָּשָׁה, בְּחֵינַת (מְשִׁלֵּי ז'): אֲמֹר
לְחַכְמָה אַחֹתַי אֲתָּה, שְׁהַחֲכָם
שֶׁבִקְדָּשָׁה רָצָה לְהִתְגַּבֵּר וּלְהַעֲלוֹת
הָרְצוֹן, לְקַשְׁרוֹ לְשְׂרָשׁ הָרְצוֹן כְּנ"ל.
אֲתָא תַנְיָנָא קָא בְּעֵי בְּלַע
לְסַפִּינְתָא, הֵינּוּ שְׂבָא בְּחֵינַת מִצַּח
הַנְּחָשׁ, שְׂרָשׁ חֲכַמַת הַטַּבֵּעַ, וְרָצָה

לְבַלַּע הַסַּפִּינָה, בְּחֵינַת שְׂרָשׁ הָרְצוֹן,
בְּחֵינַת: כִּי שָׁם חָלְקַת מַחֲקַק סָפוּן,
כִּי מִצַּח הַנְּחָשׁ רָצָה לְהִתְגַּבֵּר גַּם
בְּשְׂרָשׁ הָרְצוֹן, לְהַטִּיל פָּגָם וּכְפִירָה
שָׁם, חָס וְשָׁלוֹם, כְּנ"ל. אֲתָא
פּוּשְׁקִנְצָא - הֵינּוּ עוֹרֵב, פְּסֻקָה
לְרִישָׁהּ. פְּרוּשׁ, שְׂבָא בְּחֵינַת עוֹרֵב,
דְּהֵינּוּ צְדָקָה כְּנ"ל, כִּי עָקַר עֲבוּדַת
הַצְּדָקָה - בְּבְחֵינַת עוֹרֵב, בְּחֵינַת:
וְאֵת הָעֲרָבִים צִוִּיתִי וְכוּ'; לְהַפְךָ
אֲכֻזְרִיּוֹת לְרַחֲמֵנוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה
מִתְגַּבְּרִים עַל מִצַּח הַנְּחָשׁ, חֲכַמַת
הַטַּבֵּעַ כְּנ"ל, כִּי מִנָּה וּבֵה אָבָא לִיזִיל
בֵּה נִרְגָא כְּנ"ל. וְזֶהוּ שְׂאֲתָא
פּוּשְׁקִנְצָא, דְּהֵינּוּ עוֹרֵב, בְּחֵינַת
צְדָקָה, וּפְסֻקָה לְרִישָׁהּ, שְׁחַתַּךְ רֹאשׁ
הַנְּחָשׁ בְּחֵינַת מִצַּח הַנְּחָשׁ, שְׁהַכְנִיעוּ
וְהִרְגוּ עַל־יְדֵי הַצְּדָקָה כְּנ"ל. אֲתַהֲפְכוּ
מִיָּא וְהוּוּ דְמָא - הֵינּוּ שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
שְׁהַכְנִיעַ מִצַּח הַנְּחָשׁ, שְׂרָשׁ חֲכַמַת
הַטַּבֵּעַ, עַל־יְדֵי־זֶה נִכְנְעוּ וְנִפְלוּ קוֹל
שְׂאֲגַת הַחַיּוֹת רַעוֹת, הַדּוֹרְסִים
וְטוֹרְפִים רַבִּים מִבְּנֵי עַמּוֹנוֹ כְּנ"ל, וְאִזִּי
נִשְׁמַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב,
שֶׁהוּא הַתְּגַלּוֹת הָרְצוֹן, וְאִזִּי יִשְׁמַח
צְדִיק כִּי חָזָה נֶקֶם וְכוּ' כְּנ"ל. וְזֶהוּ
אֲתַהֲפְכוּ מִיָּא - הֵינּוּ שְׂאֲגַת הַחַיּוֹת
רַעוֹת, בְּחֵינַת (אִיּוֹב ג'): יִתְכוּ כַּמִּים
שְׂאֲגַתִּי. וְהוּוּ דְמָא - זֶה בְּחֵינַת:
יִשְׁמַח צְדִיק כִּי חָזָה נֶקֶם, פְּעֻמּוֹ

טוב, בחינת הרצון, בחינת: אבן
שְׁלֵמָה רְצוּנוֹ, וְשִׁדְיָה לְסַפִּינְתָא -
שְׁהַשְׁלִיכוּ לְשֵׁרֵשׁ הָרְצוֹן, שְׁשֵׁם
מְקַשְׂרִין כָּל הָרְצוֹנוֹת כִּנ"ל:

**הוּא צַפְרֵי מְלִיחֵי בַהֲדוֹן, אוֹתְבִינְהוּ
עֲלֵיהוּ, שְׁקִלְהוּ וּפְרָחוּ לְהוּ,**

פְּרוּשׁ, שֶׁהִיא עֲמֻנו צַפְרֵי מְלִיחֵי,
הֵינוּ נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עֲמֻנו
שִׁטְעוּ אַחֲרֵיהֶם, אַחֲרֵי חֲכָמֵי הַטְּבַע,
שֶׁהֵם בְּחִינַת חַיּוֹת רְעוּת, שְׁדוּרְסִים
וְטוֹרְפִים רַבִּים מִבְּנֵי עֲמֻנו כִּנ"ל.

וְזֶהוּ: צַפְרֵי מְלִיחֵי, כִּי הֵם כְּצַפְרִים
הַאֲחֻזוֹת בְּפֶח (קהלת טו). וְזֶהוּ מְלִיחֵי -
לְשׁוֹן מְמַלְחָה, הֵינוּ מִבְּלָבָל^(א), כִּי גַם
הֵם נִתְבְּלָבוּ עַל־יְדֵי חַיּוֹת רְעוּת
הַנ"ל, וְטַעוּ גַם כֵּן אַחֲרֵיהֶם, וְעַכְשָׁו
פְּרָחוּ לְהוּ וַיֵּצְאוּ לְשָׁלוֹם עַל־יְדֵי
הָאֲבָן טוֹב הַנ"ל, עַל־יְדֵי בְּחִינַת
הָרְצוֹן שֶׁנִּתְגַּלְגַּל עִתָּה כִּנ"ל. וְאִזִּי
כְּשֶׁנִּתְגַּלְגַּל הָרְצוֹן, אִזִּי נַעֲשֶׂה יִרְאָה,
וְעַל־יְדֵי יִרְאָה מְקַבְּלִין הַחֶסֶד כִּנ"ל.
וְזֶה גַם כֵּן בְּחִינַת פְּרָחוּ, בְּחִינַת:
וְהִנֵּה פָּרַח מִטָּה אַהֲרֹן לְבֵית לִוִי,
הֵינוּ בְּחִינַת הַשְּׁפַעַת הַחֶסֶד עַל־יְדֵי
הִירְאָה, שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת
הָרְצוֹן כִּנ"ל:

יב וְזֶה בְּחִינַת רְפוּאוֹת, כִּי הוּא
רְפוּאָה לְכָל הַמְּכּוֹת, כִּי כָל

יִרְחֹץ בְּדַם הָרִשָּׁע כִּנ"ל. כִּי עַל־יְדֵי
הַכְּנַעַת קוֹל שְׁאֵגַת הַחַיּוֹת רְעוּת,
עַל־יְדֵי־זֶה: יִשְׁמַח צְדִיק כִּי חָזָה נָקָם
וְכוּ', כִּי נִשְׁמַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם
טוֹב כִּנ"ל. אַתָּא תְּנִינָא חֲבֵרָה,
שְׁקִלְהָ וְתִלְיָא לָהּ וְאַחֲיָה - שְׁבָא
בְּחִינַת מִצַּח הַנְּחָשׁ, וְשְׁקִלְהָ לְאֲבָן
טוֹב הַנ"ל, שֶׁנִּטַּל אֶת הָאֲבָן טוֹב,
בְּחִינַת: אֲבָן שְׁלֵמָה רְצוּנוֹ. וְתִלְיָא
לָהּ, הֵינוּ שֶׁהִטִּיל בּוֹ סַפֵּק, וְזֶהוּ:
וְתִלְיָא לָהּ, כִּמוֹ דְּבַר הַתּוֹלָה בְּסַפֵּק,
שֶׁהִטִּיל סַפֵּק בְּרְצוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת
אֲבָן טוֹב הַנ"ל, וְעַל־יְדֵי־זֶה וְאַחֲיָה -
שְׁחָזַר וְחַיָּה חֲכַמַת הַטְּבַע, מִצַּח
הַנְּחָשׁ, כִּי חֲכַמַת הַטְּבַע חֹזְרָה
וְנִתְגַּבְּרָה עַל־יְדֵי שֶׁהִיא סַפֵּק בְּרְצוֹן
כִּנ"ל. וְזֶהוּ: הִדְר אֲתִי קָא בְּעֵי בְּלַעָה
לְסַפִּינְתָא - שְׁחָזַר וּבָא הַתִּנּוּן מִצַּח
הַנְּחָשׁ לְבַלַּע הַסַּפִּינָה, בְּחִינַת שֵׁרֵשׁ
הָרְצוֹן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כִּנ"ל. הִדְר אֲתִי
צַפְרָא פּוֹשְׁקִנְצָא, פְּסַקָה לְרִישָׁה -
הֵינוּ שְׁחָזַר וּבָא הָעוֹרֵב בְּחִינַת צְדָקָה
כִּנ"ל, וּפְסַקָה לְרִישָׁה, שֶׁהֲרַג אֶת
מִצַּח הַנְּחָשׁ וְהַכְּנִיעוּ, כִּי תִמִּיד
מִכְּנִיעִין אֶת מִצַּח הַנְּחָשׁ עַל־יְדֵי
הַצְּדָקָה כִּנ"ל. וְשְׁקִלְהָ לְהוּוּא אֲבָן
טְבָא וְשִׁדְיָה לְסַפִּינְתָא - כִּי אַחֲרַי
שֶׁהַכְּנִיעַ אֶת מִצַּח הַנְּחָשׁ, חֲכַמַת
הַטְּבַע, לְגַמְרֵי, אִזִּי נִטַּל אֶת הָאֲבָן

בְּחִינֹת אֱלוֹהִים הֵם בְּחִינַת רְפוּאוֹת. צְדָקָה הִיא רְפוּאוֹה, בְּבִחִינַת (מְלָאכִי ג): צְדָקָה מְרַפָּא בְּכַנְפֵיהָ. זָקֵן - זֶה קָנָה חֲכָמָה (קְדוּשׁוֹן לֵב), הוּא בְּחִינַת רְפוּאוֹה, בְּבִחִינַת (מְשֻׁלֵי ים): לְשׁוֹן חֲכָמִים מְרַפָּא. רְצוֹן הוּא בְּחִינַת רְפוּאוֹה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (יִשְׁעִיָּה סא): ה' שְׂלַחֲנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבְּרֵי לֵב, לְקִרְאֵי שְׁנַת רְצוֹן. מְלֹאכֶת מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית הוּא רְפוּאוֹה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (ד"ה ב כד): וְתַעַל אֲרוּכָה לְמְלֹאכֶה בְיָדֶם. כִּי רְפוּאוֹת הַמִּפְּקָה הִיא עַל־יְדֵי כְּמוֹהַ בְּחִינֹת. שְׂבַתְחֵלָה צְרִיכִין שִׁפְתַח פִּי הַמִּפְּקָה, אַחַר כֵּן צְרִיךְ לַח הַמוֹשֶׁף, שִׁמְשֶׁף וְיוֹצִיא הַלְּחָה וְהַדְמִים הַמְקַלְקְלִים מִתּוֹךְ הַמִּפְּקָה, אַחֲרָכֶן צְרִיכִין לְהַדִּיחַ כָּל הַדְמִים, שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָהֶם שׁוּם קְלִקּוּל וְעִכִּירוֹת, כִּדִּי שִׁיּוּכְלוּ הַדְמִים לִילֵךְ וּלְסַבֵּב כָּל סֹדֵר סְבוּבָם כְּסֹדֵר בְּלֵי שׁוּם עָפוּב. כִּי כְּשֶׁהַדְמִים הוֹלְכִים וּמְסַבְּבִים בְּגוֹף כְּדָרְכָם, כְּשֶׁבָאִים לְמָקוֹם שֵׁישׁ בּוֹ קְלִקּוּל, דְּהִינּוּ בְּמָקוֹם הַמִּפְּקָה, נִתְעַכְּבִים שָׁם, וְשָׁם נִתְעַכֵּב וְנִמְשָׁף כָּל עִכִּירוֹת וְקְלִקּוּל שֵׁישׁ בְּהַדְמִים, כִּי כֵן הַדְרָךְ - שֶׁבְּמָקוֹם הַמְקַלְקֵל שָׁם נִתְעַכֵּב כָּל מִינֵי עִכִּירוֹת וְקְלִקּוּל שֵׁישׁ בְּהַדְמִים, וְאִזִּי נִתְעַכְּבִים שָׁם הַדְמִים, וְאִין יְכוּלִים לְסַבֵּב סְבוּבָם כְּסֹדֵר הַלּוֹכִים וּמְרוּצָתָם, כִּי יֵשׁ לְהַדְמִים סֹדֵר

הַהֲלוֹךְ, שֶׁהוֹלְכִים וּמְסַבְּבִים הַגּוֹף כֵּן וְכֵן פְּעָמִים בְּשַׁעָה, וְכִיּוֹצֵא, וְכִשֵּׁשׁ בָּהֶם עִכִּירוֹת, נִתְעַכְּבִים בְּמָקוֹם הַמְקַלְקֵל כְּנ"ל, וְאִינֵם יְכוּלִים לְסַבֵּב כְּסֹדֵר, עַל־כֵּן צְרִיכִין לְהַדִּיחַם וּלְכַבֵּסָם. אַחַר כֵּן צְרִיכִים לְסַגֵּר פִּי הַמִּפְּקָה. וְכָל אֱלוֹהִים בְּחִינֹת רְפוּאוֹת נַעֲשִׂים עַל־יְדֵי בְּחִינֹת הַנ"ל, כִּי צְדָקָה הִיא בְּחִינַת פְּתִיחַת פִּי הַמִּפְּקָה, בְּבִחִינַת: פְּתוּחַ תַּפְתַּח. חֲכָמָה הִיא בְּחִינַת לַח הַמוֹשֶׁף, בְּבִחִינַת (אִיּוֹב כח): וּמְשָׁף חֲכָמָה מְפַנְיָנִים - מְלַפְנֵי וּלְפָנִים (וּכְמוֹ שֶׁדָּרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (יְרוּשְׁלַמִי שַׁבַּת פ' הַמְצַנִּיעַ) עַל פְּסוּק: יִקְרָה הִיא מְפַנְיָנִים - מְלַפְנֵי וּלְפָנִים, עֵין שָׁם), שֶׁבְּבִחִינַת חֲכָמָה מוֹשְׁכַת וּמוֹצִיאָה הַקְלִקּוּל מְלַפְנֵי וּלְפָנִים, מְכַל מְקוֹמוֹת הַפְּנִימִיִּים. רְגֵל שֶׁהוּא הַתְגַּלּוֹת הַרְצוֹן, עַל־יְדִידִיזָה נַעֲשֵׂה בְּחִינַת הַדְחַת וְכַבּוּס הַדְמִים, כִּדִּי שִׁיּוּכְלוּ הַדְמִים לְסַבֵּב סְבוּבָם כְּסֹדֵר. וְזֶה בְּחִינַת רְגֵל, בְּחִינַת (מְלָכִים א א): עֵין רֹגֵל - עֵין כּוֹבֵס, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם. הֵינּוּ שֶׁעַל יְדֵי רְגֵל וְיוֹם טוֹב, שֶׁהוּא הַתְגַּלּוֹת הַרְצוֹן, עַל־יְדִידִיזָה נַעֲשֵׂה בְּחִינַת הַדְחַת וְכַבּוּס הַדְמִים כְּנ"ל, וְאִזִּי יְכוּלִים הַדְמִים לְסַבֵּב כְּסֹדֵר. וּבְשִׁבִיל זֶה נִקְרָא הַרְגֵל חַג - לְשׁוֹן סְבוּבָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (יִשְׁעִיָּה מ): הֵישֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ - עַל סְבוּבָה

שיונק מזקני הדור שאינם פתקונו כנ"ל, ונשמע קול הקריאה של יום טוב, שמגלה את הרצון כנ"ל. וזהו: **מקרא קדש יהיה לכם** - הינו קול הקריאה של יום טוב שהוא התגלות הרצון, שזה בחינת מקרא קדש כנ"ל, שהוא נשמע עתה על-ידי הצדקה, שמכניע את מצח הנחש, חכמת הטבע, כנ"ל. ואזי על-ידי התגלות הרצון, **כל מלאכת עבודה לא תעשו** - כי על-ידי התגלות הרצון נעשה יראה, ועל-ידי יראה נשפע חסד, ואזי אין צריכין לעשות שום מלאכה, כי נתקים העולם בחסדו, בבחינת: עולם חסד יבנה, ואזי: ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו', ואתם כהני ה' תקראו, כנ"ל. וזהו: **כל מלאכת עבודה לא תעשו** - כי אין צריכין לעשות שום מלאכה ושום עסק, כי נתקים העולם בחסדו, בחינת: ואתם כהני ה' תקראו, כנ"ל:

יש חלוק בין החיות רעות ובין המצח הנחש, פי חכמי הטבע שהם בחינת חיות רעות הם החכמים שאוחזים בחכמת הטבע להנאתם, פי יש להם הנאה מזה, כדי להחזיק דעת ושקר שלהם וכיוצא. אבל החכם שהוא בבחינת מצח הנחש, הוא רשע וכופר בלי

הארץ, פי על-ידי הדחת וכבוס הדמים, על-ידי זה הם מסבבים כסדר כנ"ל. **מעשה בראשית** - דהינו בחינת: עולם חסד יבנה, פי על-ידי בחינות אלו הנ"ל זוכין להשפעת החסד, שיתקים העולם בחסדו, בחינת: ואתם כהני ה' תקראו כנ"ל, ועל-ידי בחינה זו, בחינת כהן, חסד - על-ידי זה נסגר פי המפה, בבחינת (ויקרא יט): והסגיר הפה את הנגע; שעל ידי בחינת חסד, בחינת כהן, נסגר המפה לגמרי ונתרפא בשלמות:

וזה פרוש: ובימים הבכורים - זה בחינת התחלה, בחינת צרה כמבפירה. ואיזהו התחלה, **בהקריבכם מנחה חדשה לה'** - הינו התחלת הצדקה, כשמתחילין מחדש לתן צדקה. וזה בחינת מנחה חדשה, בחינת הצדקה, כי מנחה בחינת צדקה, כמו שפתיב: מגישי מנחה בצדקה. ועל-ידי הצדקה נתתקן בחינת זקן כנ"ל, וזהו: **בשבעתיכם** - זה בחינת זקן, כי בסיני נדמה להם כזקן (כשפירש"י בפרשת אנכי), כי על-ידי בחינת מנחה חדשה, שהוא בחינת התחלת הצדקה, נתתקן בחינת זקן, שהוא בחינת שבעות כנ"ל, ואזי נתבטל יניקתו של מצח הנחש.

שום הנאה, שאין לו שום הנאה מחכמתו, רק הוא (כמו רשע ירא, שהוא) רשע וכופר בלי שום הנאה כנ"ל:

כלל המאמר כלו אחד, וכלו קשור זה בזה, שהצדקה היא קשה מאד בהתחלה, אבל התועלת של הצדקה גדול מאד, פי עלידי הצדקה אין צריכין לעשות שום מלאכה ועסק, פי נתקנים העולם בחסדו, פי עלידי הצדקה מוציאין יניקת מצח הנחש שיונק מזקני

הדור, ואזי נשמע קול הקריאה של יום טוב, שמגלה את הרצון, ואזי נתגלה יראה, פי עקר היראה - עלי ידי התגלות הרצון, ועל ידי היראה נעשה כלי וצנור לקבל על ידו השפעת החסד, פי בלא הפלי והצנור אי אפשר לקבל את החסד, רק עלידי היראה שהוא צנור וכלי, על ידה מקבלין את החסד, ואזי מתקנים העולם בחסדו, ואז אין צריכין לעשות שום מלאכה, פי נתקנים: ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו', כנ"ל:

תפילה ד

"ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך. יהוה שמע תפילתי האזינה אל תחנוני באמונתך ענני בצדקתך. למען שמך יהוה תחניני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך". רבנו של עולם מלא רחמים, זכני ברחמיך הרבים לתן צדקה הרבה תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה, ותתן לי כח וגבורה לכופ את יצרי ואת לפי הקשה, לשפר האכזריות שבלבבי להפכו לרחמנות, להתנדב לתן צדקה הרבה בפזור גדול יותר מטבעי ורצוני, בלי שום הקפדה כלל. כמו שכתוב: "פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרים בכבוד", ואזכה לתן צדקה בשתי ידים בשמחה גדולה ובלב טוב, ולא ירע לבבי בתתי לו. ותהיה ידי פתוחה תמיד לתן לעני "די מחסורו אשר יחסר לו", ואזכה לקנים מקרא שכתוב: "פתח תפתח את

יָדָד לֹא וְהַעֲבַט תַּעֲבִיטֶנּוּ דֵּי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יַחֲסֵר לוֹ". וְתִזְמִין לָנוּ עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזִכּוֹת
בָּהֶם וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלֵנוּ מֵעֲנִיִּים שְׂאִינִים מִהַגּוֹנִים:

אָנָּה יְהוָה, עֲזֵרְנִי לְהַתְחִיל לְתֵן צְדָקָה הַרְבֵּה בְּאֵמֶת פְּרָצוֹקָה הַטּוֹב, וּבְזִכּוֹת מִצּוֹת
צְדָקָה תַּעֲזֵרְנִי וְתַפְתַּח לִי וְתַרְחִיב לִי כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים דְּקִדְשֶׁתָּה. כִּי
אִתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּי רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כַּמָּה קָשָׁה לִי לְהַתְחִיל שׁוּם הַתְחִלָּה
בְּעִבּוֹדֶת יְהוָה בְּאֵמֶת, וְכָל עֲנִין עִבּוּדָה וְעִבּוּדָה שְׂאִי רוּצָה לְהַתְחִיל, קָשָׁה וְכִבְד
עָלַי מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר "כִּשְׁל פַּח הַסֶּבֶל". וְכַמָּה וְכַמָּה חֲבָלֵי לְדָה, וְכַמָּה וְכַמָּה
גְּנִיחוֹת וְצַעֲקוֹת וְשִׁיעוֹת וְזַעֲקוֹת וְצִנּוּחוֹת בְּכַמָּה וְכַמָּה מִיְּנֵי קוֹלוֹת שֶׁל אֵח וְאָבִי,
וְכַמָּה וְכַמָּה אֲנָחוֹת מֵעוֹמְקָא דְלִבָּא וְכַמָּה וְכַמָּה כְּפִילוֹת וְהַטְּוִיֹת אָנּוּ צְרִיכִין קִדְם
שְׂאֵנוּ זֹכִין לְהַתְחִיל אִיזָה הַתְחִלָּה בְּאִיזָה עִבּוּדָה. וּמִגְדֵּל הַכְּבֹדוֹת הַעֲצוּם עֲדִין לֹא
הַתְחִלְתִּי לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת. "כִּמּוֹ הִרָה תַּקְרִיב לְלִדְתָּ, תְּחִיל תַּזְעַק בְּחֲבָלֶיהָ, כֵּן הֵיִינוּ
מִפְּנֵיךָ יְהוָה הֵרִינוּ חֲלָנוּ כְּמוֹ יִלְדֵנוּ רוּחַ". וְכִבְר עֲבָרוּ עָלַי יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה
מִשְׁנֹתַי הַקְּצוּבִים בְּמִסְפָּר תַּחַת יָדְךָ, וְעֲדִין לֹא הַתְחִלְתִּי הַתְחִלָּה גְּמוּרָה בְּעִבּוּדְךָ
בְּאֵמֶת. "עֲבֵר קֶצֶר בְּלָה קְרוֹץ", וְאֵנִי לֹא נוֹשְׁעֲתִי. אֲבָל עֲדִין אֲנִי מִקְוֶה וּמְצַפֶּה
וּמְחַכֶּה וּמְיַחַל בְּכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה לִישׁוּעָתְךָ הָאֱמֵתִית, כִּי כָּל עוֹד נִשְׁמָתִי כִּי אֲנִי
מִקְוֶה לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת. עַל כֵּן אֲזַעַק וְאֲשׁוּעַ, חִמַּל עַל עֲנִי כְּמוֹנִי, דַּל וְחִלוּשׁ
כְּפֹאֵב וְגוֹנֵעַ, "כִּיִּילְדָה אֶפְעָה, הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶכֶת, כִּי קֶצֶר הַמְּצַע מִהַשְׁתַּרְע".

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲמִין וְחֹזֵק רַפְּיוֹן יָדֶי, חֹזֵק יָדַיִם רַפּוֹת וּבְרָכִים כּוֹשְׁלוֹת תְּאֲמִין,
זַכֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֵתְחִיל מֵעַתָּה בְּאֵמֶת הַתְחִלָּה גְּמוּרָה, שְׂאֵתְחִיל
מֵעַתָּה לִכְנֹס בְּעִבּוּדְךָ מִיּוֹם אֶל יוֹם, וְלַהוֹסִיף בְּכָל יוֹם יוֹם קִדְשָׁה וְטַהֲרָה וְתַכְמָה
וּבִינָה וְדַעַת אֱמֵתִי. וְכָל יוֹם יוֹם יָאִיר בְּיוֹתֵר בְּתוֹסְפוֹת אֹר כִּדְשָׁה מְרַבָּה מִיּוֹם
שְׁלִפְנָיו. וְתַעֲזֵרְנִי לְהַתְחִיל לְתֵן צְדָקָה הַרְבֵּה בְּכָל עַת לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, כִּי הַתְחִלַּת
הַצְּדָקָה קָשָׁה וְכִבְדָּה עָלַי מְאֹד בְּיוֹתֵר, וְאִין אֲנִי יוֹדֵעַ אִיךָ לְזִכּוֹת לְצְדָקָה כְּרֹאִי,
לְגַדֵּל רַבּוֹי הַמְּנִיעוֹת בְּלִי שַׁעוֹר שְׂיִישׁ לִי עַל זֶה, כִּי רַחֵם מִמֶּנִּי צְדָקָה:

אָנָּה יְהוָה קִרַּב מְרַחֵק כְּמוֹנִי, חוּס עַל רַחוּק מְרַחֲמֵנוּ כְּמוֹנִי, הוֹשִׁיעָה נָא לְרַחוּק
מִישׁוּעָה כְּמוֹנִי, רַפָּא נָא לְחוּלָה וְנִדְבָה כְּמוֹנִי בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחֵינִיּוֹת, אֲשֶׁר אִין
רֹפֵא בְּעוֹלָם לְרַפְּאוֹת חוּלָה כְּזֶה, כִּי אִם אִתָּה לְכַד, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֶיךָ
הַגְּדוֹלִים, בְּחֶסֶדְךָ הַעֲצוּמִים, בְּחֶסֶדְךָ הַנּוֹרָאִים, כִּי אִתָּה "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֵר מִמְּךָ
מִזְמָה", וּבְכָל דּוֹר וְדוֹר אִתָּה, "עוֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת עַד אִין חֲקֵר נְסִים וּנְפִלְאוֹת עַד אִין

מספֿר". ולָךְ נָאֵה לְהִרְאוֹת גְּדֻלָּךְ וּגְבוּרַתְךָ הַגְּדוּלָּה, וְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֲשֶׁר אַתָּה עוֹזֵר לְלֹא פֶחַ, וּמְרַחֵם עַל מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְרַחֵם מִכָּל הַצְּדִידִים, וְחוֹנֵן אֶת מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְחַנִּינָה בְּשׁוּם אִפֶּן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְחַנְּתִי אֶת אֲשֶׁר אָחֵן וְרַחֲמִתִּי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם".

מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי וּפְתַח לִי כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, וְעוֹזְרֵנִי לְכַנֵּס בְּהֵם בְּאַמַּת חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה. וּזְכֵנִי לְהִרְבּוֹת בַּצְּדָקָה תְּמִיד. עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בֶּשֶׂר וְרוּחַ, עֹשֶׂה עִמִּי צְדָקָה, וּזְכֵנִי לְקַיֵּם מִצְוֹת צְדָקָה בְּשִׁלְמוֹת כְּפִזּוֹר גְּדוּל כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמַּת. וְתַרְחִיב לִי כָּל הַפְּתָחִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, "פְּתַחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבֹא בָם אוֹרָה יְהִי, זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צְדִיקִים יָבֹאוּ בוֹ, פְּתַחוּ שַׁעֲרֵים וַיָּבֹא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמוּנִים", פְּתַח לָנוּ שַׁעַר בְּעַת גְּעִילַת שַׁעַר, בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם שַׁעַר סָגוּר בְּפִנְיָהֶם לְעוֹלָם. "שְׂאוּ שַׁעֲרֵים רְאִשֵׁיכֶם וְהִנְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה עוֹזֵוּ וּגְבוּר יְהוָה גְּבוּר מִלְּחָמָה, שְׂאוּ שַׁעֲרֵים רְאִשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה":

וּבְכֵן תִּזְכְּנֵנוּ בְּזִכּוֹת הַצְּדָקָה הַקְּדוּשָׁה, וּבְזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַזְּקֵנִים שֶׁבַּקְּדוּשָׁה, שְׂנוּזָה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר וּלְכַפֵּל שְׂרֵשׁ יְנִיקַת מִצַּח הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ חֲכַמַת הַטְּבַע, עַד שְׂנוּזָה לְעַקֵּר וּלְכַלּוֹת וּלְשַׁבֵּר וּלְכַפֵּל חֲכַמַת הַטְּבַע וְהַאֲפִיקוֹרְסִית מִן הָעוֹלָם. וְתַעֲזְרֵנוּ לְהוֹצִיא יְנִיקָתָם וְחַיּוּתָם מִהֵם עַל יְדֵי פֶחַ הַצְּדָקָה וְקְדוּשָׁה שֶׁל כְּלִיּוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַבְּשִׂרִים. וְנוּזָה לְהַעֲלוֹת וּלְבָרֵךְ כָּל הַדַּעַת, וְכָל הַיָּמִים הַנְּפוֹלִין שֶׁל כָּל הַזְּקֵנִים הַמְּאֲרִיכֵי יָמִים שֶׁבְּדוֹר שְׂאִין בְּהֵם שְׁלֵמוֹת, שְׂאִין מוֹסִיפִים קְדוּשָׁה בְּכָל יוֹם מִימֵי חַיֵּיהֶם, אֲשֶׁר עַל יָדָם עַל יוֹגַק חַס וְשְׁלוֹם מִצַּח הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ חֲכַמַת הַטְּבַע:

אֲנֵא יְהוָה רַחֲמֵן מְלֵא רַחֲמִים. זְכֵנִי לְהִרְבּוֹת בַּצְּדָקָה בְּאַמַּת בְּקְדוּשָׁה גְּדוּלָּה עַד שְׂנוּזָה לְתַקֵּן זֹאת בְּשִׁלְמוֹת, לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְכַפֵּל "מֶלֶךְ זֶקֶן וְכַסִּיל". כִּי אַתָּה יַדְעֵת אֶת כָּל אֲשֶׁר עָבַר עָלֵינוּ עַל יְדוֹ. אַתָּה יַדְעֵת אֶת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצַאֲתָנּוּ. תֵּן לָנוּ תְּקוּהָ וְלֹא נֶאֱבַד, הוֹצִיאֵנוּ מִבֵּין שְׁנָיו, הַצִּילָנוּ גַּא מִיַּד אוֹיְבֵינוּ וְרוּדְפֵינוּ, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְעוֹזְרֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, שְׂנוּזָה לְקַדֵּשׁ אֶת כָּל יְמֵינוּ בְּקְדוּשָׁה גְּדוּלָּה. וְתַעֲזֵר לִי אָבִי שֶׁבְּשִׁמְיִם אֵב הַרַחֲמֵן, שְׂנוּזָה לְהַתְּחִיל מַעֲתָה לְכַנֵּס בְּעַבְדוֹתְךָ בְּאַמַּת. וְאִזְכָּה לְהוֹסִיף בְּכָל יוֹם אוֹר קְדוּשָׁה וְדַעַת. וְכָל יוֹם מִימֵי חַיֵּי יְאִיר כְּאוֹר גְּדוּל, וְכָל יוֹם שְׂיָבֵא אַחֲרָיו יְאִיר בְּיוֹתֵר בְּתוֹסַפַּת קְדוּשָׁה וְדַעַת, עַד שְׂנוּזָה

למלאות ימי ושנותי בתכלית השלמות בקדשה גדולה באמת. ואזכה ביום פקדתי לבוא ולבנם לפניך עם כל הימים שלי אשר אני חי על פני האדמה שיהיו כלם שלמים ונקימים ומאירים באור גדול. עד שיהיו ראויים להלביש את נשמתי בהם לעלות ולבוא לפני כסא כבודך בלבושין נהירין, ולא איעול בכסופא קמך.

מלכי ואלהי אליך אתפלל, כי אתה רב להושיע, ובני וקדשני בקדשתך העליונה בכל עת ועת, ולהוסיף קדשה וטהרה בכל יום ויום, עד שאזכה להיות נמנה בכלל הזקנים וקדושה. מלא רחמים על כל החפצים להתקרב אליך, שמרני והצילני מפגם הזקנים המאריכי ימים שאין בהם שלמות, קרבני להצדיקים אמתיים הזקנים וקדושה, כי כבר התחלת לקרבני אליך, ואין נאה לך לעזובני. ובני מעתה להתקדש ולהטהר בקדשתך באמת, עד שאהיה ראוי להיות נמנה באמת בין הזקנים וקדושה. "ואל תבישני משבריי", ואל תחפירני מתקנותי:

רבונו של עולם בעל הרצון, בעל הרחמים, רעוא דכל רעוין סתימא דכל סתימין, עתיק דעתיקון, אשר הודעת לצדיקים האמתיים שלש עשרה מדותך של רחמים הכלולים בתליסר תקוני דיקנא קדישא, חוס וחמל עלי ברחמיך הרבים, ברחמיך הגדולים, ברחמיך הגנוזים, שאין בהם שום אהיות דין כלל. ונבנו לשוב בתשובה שלמה לפניך, ולהתקרב לעבודתך באמת. כי אתה יודע באמת, כמה אני רחוק מקדשתך האמתית, וכמה אני צריך להתביש בפני הפשוטים שב ישראל, מפל שפן בפני כשרי הדור, מפל שפן וכל שפן בפני הצדיקים האמתיים שבדור. אבל על רחמיך הרבים אני בוטח שעדן יש לי תקנה לתקן את ימי הפגומים מאד מאד, ולהטיב את מעשי, לחדש פנשר ימי שעברו בחשך. על בן אני תולה עיני אליך ומצפה לישועתך, עד שתחנני ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, חיש קל מהרה, עד שאזכה להיות ברצונך הטוב באמת.

חוסה עלינו פרוב רחמיך, ועזרנו ונפנו בכח וזכות הצדיקים האמתיים הזקנים שבקדשה, שנופה לעזר ולגלות ולהאיר הארת "מצח הרצון" שהוא רצון שברצונות. ויתגבר מצח הרצון על מצח הנחש, להכניע ולשבר ולעקר ולכפול זהמת מצח הנחש מן העולם שהוא חכמת הטבע, ויתפפל חכמת הטבע והאפיקורסית מן העולם, ויתגלה ויאיר מצח הרצון בעולם. ויתגלה בעולם שאין שום דרך הטבע כלל, רק הפל מתנהג ברצונך הטוב לבר. ותתפשט האמונה הקדושה בעולם, ויאמינו הכל כי אתה בראת עולמך ברצונך הטוב אחר העדר

הגמור, והוצאת כל העולמות מאין המחלט ליש, ובראת יש מאין, ואתה מנהיג עולמך ברצונך לבר, ואין שום חיוב הטבע כלל, ותתן לנו חכמים אמתיים וקדושה, ותתן להם כח שיקשרו כל הרצונות לשרש הרצון, למצח הרצון, לרצון שברצונות, עד שיתגלה ויאר הארת הרצון בעולם, ונופה בלנו לכסף ולהשתוקק תמיד לעבודתך באמת ברצון חזק ותקוף מאד:

ותזכנו לשמע קול הקריאה של תימים טובים הקדושים אשר הם קוראים ומגלים את הרצון. פי ברחמיך הרבים עשית עמנו נסים ונפלאות גדולות ונוראות, פלאי פלאות, בכל השלש רגלים, "מועדי יהוה מקראי קדש". פי 'בחג הפסח' הקדוש הוצאת אותנו ממצרים באותות נוראות, "במסות באותות ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה", בכל אשר עשית לנו יהוה אלהינו במצרים לעינינו. 'בחג השבועות' הקדוש, נתת לנו את תורתך הקדושה באותות גדולות ונוראות, בקולות ובקרים עלינו וגלית ובקול שופר עלינו הופעת ופנים בפנים דבר יהוה עמנו, ודברך שמענו מתוך האש, אשר לא נשמע ולא נראה בזאת בכל הארץ ובכל הגוים אשר על פני האדמה. 'וחג הסוכות' הקדוש הוא זכר להקף ענני כבוד, אשר הקפת אותנו במדבר סיני ארבעים שנה בשבעת ענני כבוד, ובעמוד ענן הלכת לפנינו יומם ובעמוד אש לילה. "מה רבו מעשיך יהוה. רבות עשית אתה יהוה אלהי, גפלאותיך ומחשבותיך אלינו, אין ערוך אליך אנגידה ואדברה עצמו מספר".

זכנו ברחמיך הרבים לקבל את כל השלש רגלים בשמחה גדולה ובקדושה ובטהרה. ונופה בכל השלש רגלים הקדושים והנוראים "מועדי יהוה מקראי קדש", לשמע בכל יום טוב ויום טוב את קול הקריאה הגדולה של היום טוב קדש, שמכריו וקורא ומגלה את הרצון שאין שום חיוב הטבעי כלל, רק הכל מתנהג ברצונך הקדוש לבר. וברצונך גלית [הגלית] אותנו בין העפובים למטובתנו כדי "לכלה הפשע ולהתם חטאת". ואתה עתיד להוציאנו מביניהן מהרה, ותנקם דם עבדיך השפוף. ועל ידי זה נופה לשמחת יום טוב באמת כמו שכתוב: "ושמחת בחגך". ונופה לשמח מאד מאד בכל התימים טובים בשמחה שאין לה קץ וסוף. וגילה ושמחה בישועתך. ויקים מקרא שכתוב: "ישמח צדיק פי הוה נקם פעמיו ירחיק בדם הרשע". ויאמר אדם, "אך פרי לצדיק, אך יש אלהים שופטים בארץ". ותעקר ותשבר ותכלה ותבטל קול שאגת הצוררים, שהם החיות רעות הדורסים וטורפים רבים מפני עמנו, שהם חכמי הטבע, אשר נתעו ונבכו על ידי

רשעותם בחכמות זרות ודעות נבוכות ואפיקורסית גדול. והם אורכים גם על בני עמך ישראל וצודים את נפשם לקחתם חס ושלום. והם דורסים וטורפים רבים מבני עמנו, אשר נלכדו בשטות חכמתם המטמיעת ונפלו בחכמתם "כתא מכמר, בצפרים האחוזות בפה, בהם יקשים בני האדם", בעת הרעה הזאת עכשו, בדורות הללו, בחכמת הטבע והאפיקורסית אשר התפשטה עכשו בעולם ביותר, אשר לא היתה פזאת מימות עולם:

אָהֵה יְהוָה, אִיכָה נַעֲשֶׂה, "הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצרהים", בעת צרה הזאת, אשר נתקנס עכשו בעוונותינו הרבים "והיתה עת צרה ליעקב אשר כמיהו לא נהיתה וכמיהו לא תוסיף", כי פשטה המספחת הזאת בימינו בין ישראל עמך, אשר הם מחברים חבורים רבים בדרךיהם הרעים בדרך חכמת הפילוסופיא, ומפיצים אותם בין בני ישראל, ומכניסים חס ושלום ארס חציהם הרעות והזרות והמרות, ואין מי שירגיש פאב מכה הזאת. חמל על ילדי עמך ישראל אשר הם ממשיכים עליהם העון הזה בתכלי השוא ואחר כך "בעבות העגלה חטאה". כי בתחלה מתלבשים עצמם ברמאות, ואומרים שרוצים בתקנות הנגרים, וממעים שרוצים להדריך בדרך הישר ללמדם חכמת הדקדוק, ולבלות ימים על חכמה זו, שאינה מכרחת כל כך. ומרחיקין עמך ישראל מעקר הלמוד הקדוש המכרך שהוא גמרא ופוסקים, שהם עקר יינה של תורה, ששם כלולים כל התורה שבכתב ושבעל פה. ואחר כך מוסיפים פשע על פשע, ומפתים ללמד עמקם לשונות הגוים וכתבם, עד שמכניסים אותם בחכמת האפיקורסית, ושוחטין את הילדים בידים ממש, ונוחרים ודורסים וטורפים ועוקרים אותם בידים משני העולמות:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מה נאמר לפניך יושב מרום ומה נספר לפניך שוכן שחקים הלא כל הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע פונתם ומחשבתם הרעה, לא עלינו תלנתם פי אם עליך לבר ועל תורתך הקדושה. כי לפי מחשבתם הרעה הם חושבים חס ושלום להשפית שמך ותורתך הקדושה מן העולם חלילה. אבינו שבשמים רחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל. חוס ורחם והושיענו בעת צרה הזאת. כי כבר הצלתנו מכמה וכמה אלפים צרות רבות ורעות, חמל עלינו גם עתה בעת הזאת בעוקבא דמשיחא, אשר נשארנו "בתרן בראש החר וכנס על הגבעה", ואין מי יעמד בעדנו, כי אין מי שירגיש פאב צרה ומכה הזאת. חוס וחמל עלינו ברחמיך לבר. למענך עשה ולא לנו ראה עמידתנו

דלים ורקים. וקנים לנו מקרא שפתוב: "למעני למעני אעשה, כי אד יחל, וכבודי לאחר לא אתן".

רחם עלינו למען שמך והצל אותנו ואת זרענו ואת כל זרע עמך בית ישראל מפל חכמת הטבע. שלא ילמדו ספריהם, ולא ילכו בדרביהם, ולא יכנס בלבם שום סברא מספרותיהם, ולא שום דעה מדעותיהם. ונופה כלנו לילך תמיד בדרך אבותינו אשר דרכו בה מעולם, מיום מתן תורה עד היום הזה. ללמוד דיני התורה הקדושה ולהגות בתורתך הקדושה לבר יומם ולילה, בתורה שבכתב ותורה שבעל פה. ולשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה באמת ובתמימות, בלי שום חכמות פלל. ותתפטר חכמת הטבע מפל העולם, ובפרט מעמך ישראל הקדוש אשר בהם בחרת. ויתפשט 'הארת הרצון' בעולם, וידעו הכל כי אין שום חיוב הטבע כלל, רק הכל מתנהג ברצונך הקדוש לבר.

ונופה כלנו לרצון דקדושה, שיהיה רצוננו חזק ותקוף ואמין בכל עת ובכל שעה לעבודתך וליראתך ולתורתך, ובכל יום ויום ובכל שעה ושעה יתחזק הרצון דקדושה אצלנו יותר ויותר. כי אתה ידעת כי בשר ודם אנהנו ומחמד קרצנו. ומו יעצר פח לעבדך באמת. הן השמים ושמי השמים וכל צבאם, מלאכים ושרפים ואופנים וחיית הקדש וכל צבא מעלה, אין גם אחד שיוכל להתפאר ולומר שיוכל לעבדך. כי לגדלתך אין חקר, ושמך מרומם על כל ברכה ותהלה, אף כי אנוש רמה וכן אדם תולעה, ענף ונגע. ובכל יום ויום יצרנו מתגבר עלינו, ופורש רשתות ומכמורות לנפשנו, "בארץ זו אהלך טמנו פח לי". חוסה עלינו כרב רחמך, ונפנו ועזרנו והושיענו להגביר הרצון דקדושה, שנופה להרגיל עצמנו ברצונות טובים תמיד, לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד ברצון חזק ובכסופין אמתיים בתשוקה גדולה בכלות הנפש, כמו שפתוב: "בכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה, לבי ובשרי ירננו אל אל חי. בלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם":

אבי אב הרחמן, משך עבדך אל רצונך, שיהיו כל מגמתי וחפצי ורצוני חזקים תמיד לזכות להתקרב אליך באמת, ולא אסתפל על הבלי העולם הזה כלל. ולא תרדף מחשבותי ורצוני אחר המזון כלל, כי לא במותי אקח הכל, כי אין מזון לו לאדם בשעת פטירתו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד. ובין שיהיה לי מזון ובין לאו, בין כך ובין כך

אבלה ימי בשוה, "ומה יתרון לאדם בכל עמלו, שיעמול תחת השמש. הכל הכלים הכל הכל". ואם גם לעבד אותך איני זוכה בעוונותי הרבים, על כל פנים זכני שיהיה רצוני חזק תמיד רק לזכות להתקרב אליך ולעבודתך, ולא אפסיק הרצון דקדושה בלל. אולי אזכה שתעשה עמי בכל גפלאותיך הנוראות, ותתחיל מעתה לקרבני אליך באמת:

ותרחם עלי ברחמיך הרבים, ותשמרני ותצילני תמיד שלא אפל לידי זקנה לעולם, שלא תהיה עבודתך זקנה וישנה אצלי לעולם, רק אזכה לחדש עצמי בכל יום ובכל עת ובכל שעה לחדש פנשר נעורי להתחיל בכל פעם מחדש, ותצילני מזקנה דסמרא אחרא תמיד. "אל תשליכני לעת זקנה בכלות פחי אל תעזבני". ואזכה לקים דברי רבותינו זכרונם לברכה שדרשו על פסוק: "היום הזה נהיית לעם", שיהיה דומה בעיני בכל יום ויום כאלו היום נכנסתי עמו בכרית, כאלו התחלתי היום לבנם בקדשת ישראל. וכמו שכתוב: "אשר אנכי מצוה היום", 'בכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים'. ותעזרני ותחזקני ותאמציני תמיד בכל עת שלא איאש עצמי לעולם שום יאוש בלל. ובעצם מדרגתי השפלה והפחותה מאד מאד, אזכה לקוות ולצפות לישועה אמיתית, לישועה שלמה תמיד. ואקנה ואחיל ואחכה תמיד לזכות לתכלית השלמות כראוי לאיש הישראלי אשר לבד נוצרתי. ולא ארפה ולא אעזב את הרצון דקדושה, רק אחזק עצמי בכל עת לחדש הרצון דקדושה יותר להתחיל בכל פעם מחדש, להשתוקק ולבסוף ולהתגעגע אליך ולעבודתך ברצון חזק חרש לגמרי:

ותזכננו על ידי התגלות הרצון דקדושה, שנוכח להמשיך יראה גדולה עלינו. ונוכח להתנרא ולרעד ולפחד ממך תמיד, ולעבדך בנראה גדולה ובשמחה רבה, כמו שכתוב: "עבדו את יהוה ביראה וגילו ברעדה". בפחד וברעד במליכת עלינו, אחד יחיד ומיוחד, עד שנוכח על ידי היראה הקדושה להמשיך חסד גדול מאתך עלינו. ונוכח על ידי זה להמשיך שפע גדולה ופרנסה טובה בהרחבה גדולה בלי שום יגיעה ובלי שום עסק ומלאכה בלל. רק אתה לבד תכלכלנו בלי שום עשייתנו בלל. ולא נצטרך לעשות שום עסק, ולא שום מלאכה ומשא ומתן, ולא לחשב שום מחשבה בשביל פרנסה. רק בחסדך הגדול לבד תתייגנו, ותתן לנו כל צרכינו מאתך לבד. ונוכח שתהיה מלאכתנו נעשית על ידי אחרים, ויקים בנו מקרא שכתוב: "ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני נכר אפריכם וכרמיכם, ואתם פהני יהוה תקראו, משרתי אלהינו יאמר לכם". כי אתה יודע כי צרכינו הם רבים מאד,

ואפלו ההכרחיות לכד הם רבים מאד, אכילה ושתייה ומלבושים ודירות, וצרכי מצוה לתן צדקה וגמילות חסדים, ושכר למוד ושאר הצטרכות ההכרחיים, אשר יכולים הם ושלום לבלות הימים על ההכרחיות לכד.

אנא יהוה, שמרנו והצילנו מזה, ונפנו להרבות בצדקה תמיד עד שגזקה בזכות הצדקה להמשיך חסד גדול עלינו ויקים מקרא שכתוב: "עולם חסד יבנה". ותקנים העולם בחסדך לכד, בלי אתערותא דלתתא כלל, ולא נצטרך לעשות שום עסק ולא שום מלאכה ומשא-ומתן בשביל פרנסה. וכשם שפראת עולמך בחסדך הטוב לכד בלי אתערותא דלתתא כלל, פן תשפיע עלינו חסדך ותתן לנו כל פרנסותינו וכל צרכינו מאתך לכד בלי עשיתנו כלל. למען גזפה להיות פנויים מפל עסק, ולעבך רק בתורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים, ולא ניגע לריק ולא גלד לבהלה. ונזפה להיות פרצונך הטוב באמת, ותגלה הרצון בעולם, ותחזק את אמונת הרצון בחזק גדול. ותבטל כל הספקות, ולא יהיה כח למצח הנחש להטיל שום ספק ברצון חס ושלום, רק בלם ידעו אותך למקטנם ועד גדולם. ויפירו בלם כח מלכותך, וידעו הכל בידיעה חזקה ונכונה בלי שום ספק כלל, שחבל מתנהג רק ברצון הבורא, הכל לכד ותפרך שמו לנצח, "וכמצפיה עבד בחיל שמאי ודירי ארעא, ולא איתי די ימחא בידה ויאמר לה מה עבדת".

ותרחם ברחמיך הרבים על כל הנפשות מעמך בית ישראל, אשר כבר נפלו ונלכדו ברשת חכמת הטבע הרעה והמרה מאד, ותוציאם משם לשלום. ותאיר עליהם ברחמיך הרבים הארת הרצון, ויתודע להם האמת במקום שהם שאין שום חיוב הטבעי כלל, רק הכל מתנהג ברצונך הקדוש לכד, ויפרחו ומצודתם לשלום. ומעתה תרחם עלינו ועל ורענו, ועל כל עמך ישראל, ותשמרנו ותצילנו כלנו שלא יהיה נלכד שום אחד מישראל בחכמת הטבע חס ושלום. פי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. כמו שכתוב: "לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל. לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם. אזי חיים בלעונו בחרות אפם בנו, אזי המים שטפונו, נחלה עבר על נפשנו. אזי עבר על נפשנו המים הזדונים. ברוך יהוה שלא נתננו טרף לשניהם. נפשנו בצפור נמלטה מפח יוקשים, הפח נשבר ואנחנו נמלטנו. עזרנו בשם יהוה עשה שמים וארץ. עזרנו פי עליך נשעננו. ואנחנו לא גרע מה נעשה כי עליך עינינו".

וברחמיך הרבים, תמשיך רפואה שלמה לכל תחלואינו, ולכל מכאובינו ולכל מכותינו, ותרפא כל מכות עמך ישראל בכל תקוני רפואותיהם

בגשמיות וברוחניות. ובזכות וכח הצדקה תרחם על כל חולי עמך ישראל אשר שלחת עליהם מכותיך בעוונותינו הרבים. ותעזר להם שיהיו נפתחין פי כל המפות, ותמשיך ותוציא כל הקלקולים וכל הלחות רעות וכל הדמים העכורים והמקלקלים מתוך כל מפות עמך ישראל, בזכות הצדיקים האמתיים הזקנים שבקדשה אשר קנו חכמה האמתית, ובזכות קדשת השלש רגלים "מועדי יהוה מקראי קדש" שהם קוראין ומגלזין את הרצון, על ידי זה נזכה לטהר ולכבס ולהדיח את כל הדמים, עד שיהיו כל הדמים זכים וצחים וטהורים, למען יוכלו כל הדמים שבכל רמ"ח אברינו ושם"ה גידינו לסבב סבוכם והלובם פסדר במהירות גדול, פראוי להם באמת. ותמשיך עלינו חסד גדול מאתך, ועל ידי זה נזכה שיסגר פי כל המפות וכל נגעי עמך בית ישראל, באפן שנוכח כלנו אנחנו וכל עמך בית ישראל לרפואה שלמה מן השמים לכל מפותינו. כי אין אנו סומכים על שום רפואה וסבה בדרך הטבע כלל, כי אם עליך לבד אנו נשענים, ולרפואתך אנו מקוים ומיחלים, כי אתה "רופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם", רפא נא את כל מפותינו בכל הבחינות בגשמיות ורוחניות, כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה:

מלא רחמים, זורע צדקות מצמיח ישועות בורא רפואות, עשה עמנו צדקה למען שמך, ומלא כל משאלותינו לטובה ברחמים. עושה צדקות עם כל בשר ורוח לא כרעותינו תגמלנו. עזרנו והושיענו ונפנו בזכות הצדיקים האמתיים, בזכותם וכחם תמשיך ותאיר עלינו הארת הרצון העליון, הארת רעוא דרעוין רצון שברצונות. ונזכה לקשר כל הרצונות שבעולם לשרש הרצון, עד שנוכח כלנו להאמין באמונה שלמה וחזקה ונכונה שהכל ברצונך לבד, ולכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד לשמך הגדול ולעבודתך באמת, ברצון תקוה ותוק ואמיץ באמת לאמתו ברצונך הטוב כל ימי חייו לעולמי עד ולנצח נצחים. עד שנוכח לבוא לשמחה גדולה, וחדוה רבה ועצומה, על ידי רצוננו וכספנו החזק לשמך הגדול באמת. ותמשיך עלינו שמחת יום טוב קדש תמיד. ונזכה להיות בשמחה תמיד ולעבודך באמת בראה ובאהבה ובשמחה וחדוה, ויקים בנו מהרה מקרא שפתוב: "בשמך יגליון כל היום ובצדקתך ירמו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו. פי ליהוה מגננו ולקדוש ישראל מלכנו".

חום וחמל נא עלינו, ונפנו ברחמיך הרבים לבוא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך. "בצדקתך תצילני ותפלטני, הטח אלי אונך והושיעני, ואני תמיד איתחל והוספתי על כל תהלתך, פי יספר צדקתך כל היום תשועתך, פי לא ידעתי

ספרות, אבוא בנברות יהנה אלהים, אזכיר צדקתך לברך, אלהים למדתני מנעורי, ועד הנה אניד נפלאותיך, וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעובני, עד אניד זרועך לדור לכל יבוא גבורתך. וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדולות, אלהים מי כמוך. אשר הראיתני צרות רבות ורעות, תשוב תתיני, ומתהמות הארץ תשוב תעלני, תרב גדלתי ותסב תנחמני, גם אני אודך בכל אמתך אלהי, אומרה לך בכבוד קדוש ישראל. הנבנה שפתי כי אומרה לך, ונפשי אשר פדית, גם לשוני כל היום תהנה צדקתך כי בשו כי חפרו מבקשי רעתי, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי".

תורה ה

עלידי נפילת האמונה באים מכות מפלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות. כי כל הרפואות הם עלידי עשבים, והם גדלים רק עלידי אמונה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית ח): אין הגשמים יורדין אלא בזכות אמונה, שנאמר: אמת מארץ תצמח, וצדק משמים נשקף. שפשיש אמונה, אז יורדין גשמים וצומחים עשבים, ואז יש רפואות, אבל עלידי נפילת האמונה אין גשמים, ואז אין רפואה. גם עקר כח הרפואה שיש בכל עשב ועשב הוא על פי הסדר שיש להזרעים, לפי המקום

תקעו בחדש שופר בפסה ליום חגנו, כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב (תהלים

פ"א):

א העקר הוא האמונה, וצריך כל אחד

לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה. כי יש סובלי חלאים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים החלאים רק בשביל נפילת האמונה, בבחינת (דברים כ"ח): והפלא ה' את מכתך מכות גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים. ונאמנים דיקא, כי הם באים עלידי פגם אמונה, כי

אין מועיל לו לא רפואה ולא תפלה
ולא זכות אבות, כי כל אלו הם
בחינת אמונה כנ"ל. וגם אין מועיל
להחולה קול צעקת של אֶח וּגְנִיחוֹת,
שֶׁלפְּעִמִּים מוֹעִיל לְהַחֲלִיחַ אֵלּוּ
הַקּוֹלוֹת, שֶׁמְרַחֲמִין עָלָיו עַל־יְדֵי
קוֹלוֹת הַלְלוֹ, אֲבָל עַל־יְדֵי נְפִילַת
הָאֲמוּנָה גַם זֶה אֵין מוֹעִיל, כִּי
הַגְּנִיחוֹת וְצַעֲקַת אֶח הַנִּלְהֵם קוֹל
בְּלֹא דְבוּר, וְקוֹל - זֶה בְּחִינַת אֲבָהּוֹן,
כִּי הַקּוֹל כְּלוּל מֵאֵשׁ מִיַּם רוּחַ (וּתְיַקּוּן
ס"ט), שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּלַת אֲבָהּוֹן, וְהֵם
נִרְאִין וְנִתְגַּלִּין רַק עַל־יְדֵי אֲמוּנָה,
שֶׁהֵיא בְּחִינַת עֶפֶר מֵאֲנָא דְכָלְהוּ. וְעַל
כֵּן עַל־יְדֵי נְפִילַת הָאֲמוּנָה אֵין מוֹעִיל
לוֹ גַם הַקּוֹלוֹת הַנִּלְהֵם. וְגַם עַל־יְדֵי־זֶה
בְּעֲצָמוֹ אֵין מוֹעִיל לוֹ רְפוּאָה, כִּי עֶקֶר
הַרְפוּאָה הֵיא עַל־יְדֵי הַתְּמַזְגוּת
הַיְסוּדוֹת, כִּי יֵשׁ אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת:
אֵשׁ, מִיַּם, רוּחַ, עֶפֶר, וְצָרִיךְ לְזַה חֲכָם
גְּדוֹל, שֶׁיֵּדַע עַל פִּי דְאֶקְטִירֵי לְמַזְג
הַיְסוּדוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִן
הַעֲשָׂבִים, כִּפִּי הַרְפוּאָה שְׁצָרִיךְ זֶה
הַחֲוִלָּה לְפִי קַלְקוּל הַיְסוּד,
שֶׁנֶּתְקַלְקַל וְנִחְלַשׁ אֲצֵל זֶה הַחֲוִלָּה.
(גַם בְּהַכְרַעַת הַקּוֹל יֵשׁ בְּחִינַת
הַתְּמַזְגוּת הַיְסוּדוֹת), וְעַל כֵּן עַל־יְדֵי
פְּגָם אֲמוּנָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִפְגָּם
בְּחִינַת הָאֲרַבְעָה יְסוּדוֹת, כִּי כָּל־

וּלְפִי הַזְּמַן. כִּי יֵשׁ עֲשָׂב, שֶׁעֶקֶר כַּחוֹ
לְרַפְאוֹת הוּא רַק כְּשֶׁקוֹצְרִין אוֹתוֹ עַד
שֶׁלֹּא הֵבִיא שְׁלִישׁ, וְאַחַר כֵּךְ אֵין כַּח
לְאוֹתוֹ עֲשָׂב לְרַפְאוֹת. וְכֵן יֵשׁ עֲשָׂב,
שֶׁכַּחוֹ רַק כְּשֶׁנִּגְמַר עַד שֶׁנוֹפֵל מֵאֲלִיו,
וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, כִּפִּי הַסֵּדֵר שֶׁל הַזְּמַן
שֶׁיֵּשׁ לָהֶם. וְכֵן יֵשׁ סֵדֵר לְפִי הַמְּקוֹם
- שֶׁבְּמְקוֹם זֶה גְּדַל זֶה הַעֲשָׂב,
וּבְמְקוֹם אַחַר גְּדֻלִּים עֲשָׂבִים־אַחֲרִים,
וְעֶקֶר כַּחֵם לְרַפְאוֹת הוּא רַק עַל פִּי
הַסֵּדֵר שֶׁיֵּשׁ לָהֶם לְפִי הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם.
וְסֵדֵר הַזְּרַעִים הוּא עַל־יְדֵי אֲמוּנָה,
בְּבְחִינַת (שְׁבַת ל"א): אֲמוּנָה זֶה סֵדֵר
זְרַעִים, שֶׁעַל יְדֵי אֲמוּנָה נַעֲשֶׂה הַסֵּדֵר
שֶׁל הַזְּרַעִים לְפִי הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם,
שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ לָהֶם כַּח לְרַפְאוֹת,
וְעַל כֵּן עַל־יְדֵי נְפִילַת הָאֲמוּנָה אֵין
מוֹעִיל רְפוּאוֹת. וְכֵן תְּפִלָּה הוּא גַם כֵּן
בְּחִינַת אֲמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת י"ז)
וַיְהִי יְדִיו אֲמוּנָה, וְתִרְגוּמוֹ: פְּרִישׁוֹן
בְּצִלוֹ. וְכֵן זְכוּת אֲבוֹת נִתְגַּלָּה גַם כֵּן
רַק עַל־יְדֵי אֲמוּנָה, בְּבְחִינַת (שֹׁה"ש ב):
הַנִּצְנָנִים נִרְאוּ בְּאַרְצָךְ. הַנִּצְנָנִים אֵלִין
אֲבָהּוֹן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֶהֱרַר הַקְּדוֹשׁ
(בַּהֲקִדְמָה א'), הֵם נִרְאִין וְנִתְגַּלִּין בְּאַרְצָךְ,
שֶׁהֵיא בְּחִינַת אֲמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(תְּהִלִּים ל"ז): שָׁכַן אֲרָץ וִרְעָה אֲמוּנָה,
בְּחִינַת: עֶפֶר מֵאֲנָא דְכָלְהוּ (ת"ז תי"ע דף
קכ"ג). עַל־כֵּן עַל־יְדֵי נְפִילַת הָאֲמוּנָה

זה גדלה האמונה, בבחינת: עצות מרחק אמונה אמן, כנ"ל. ואזי חוזר ונתתקן כל הבחינות הנ"ל, פי העצות הם בבחינת פלא, בבחינת: אודה שמך פי עשית פלא עצות מרחק וכו', ועל-ידי-זה נתתקן ומקבל רפואה להמכות המפלאות, שהם בבחינת: והפלא ה' את מכתך וכו'. גם תפלה היא בבחינת פלאות, בבחינת (שמות טו): נורא תהלת עשה פלא. וכן זכות אבות, בבחינת (תהלים עח): נגד אבותם עשה פלא:

זזהו: ואנכי תרגלתי לאפרים (הושע יא) - זה בבחינת עצות, כמו שכתוב (שמות יא): העם אשר ברגליך - ההולכים אחר עצתך. קחם על זרועתיו - זה בבחינת זכות אבות, שהם זרועות עולם^(א). ולא ידעו פי רפאתים - פי באמת על-ידי-זה נעשה רפואה כנ"ל:

זזהו: בבחינת בריאת העולם, ברישא חשוכא והדר נהורא. חשך זה בבחינת העדר העצה, בבחינת (איוב לח): מי זה מחשיך עצה במלין; ואחר כך, כשנתגלה העצה, שהוא בבחינת עמק, בבחינת מים עמקים, זה בבחינת (שם יב): מגלה עמקות מני חשך. וכל מה שנתגלה יותר האור, דהינו העצה, ונדחה החשך שהוא העדר

מתגליו רק על-ידי בחינת עפר, שהיא מאנא דכלהו, על-פן אין לו רפואה:

ב וזהתקון לזה הוא שצריכין לחתור ולמצא המים שמשם גדלה האמונה. ואלו המים הם בבחינת עצות, שמשם גדלה האמונה, בבחינת (ישעיה כח): אודה שמך פי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן; שעל ידי העצות גדלה האמונה. ועצות הם בבחינת עמק הלב, הינו כשנתקלקל ונופל האמונה, עד שאין מועיל אפלו קול צעקה, שהוא קול בלא דבור כנ"ל, אזי צריכין לצעק מן הלב לבד, בבחינת (איכה ב): צעק לבם אל ה', שהוא צעקת הלב לבד, בלי קול, בבחינת (תהלים קל): ממעמקים קראתיך ה' - מעמקא דלבא. ועמק הלב זה בבחינת עצות, בבחינת (משלי ט): מים עמקים עצה בלב איש. ועל פן כשאין מועיל קול צעקה מחמת נפילת האמונה, אזי צריכין לצעק מן הלב לבד, בלי קול, רק מעמקא דלבא, ועל-ידי-זה נתגליו העצות כנ"ל, שהם בבחינת: מים עמקים עצה וכו'. ועל-ידי העצות שנתגליו בעולם, (דהינו שידועין בעולם לתן עצה לנפשם, כל אחד ואחד מה שצריך), על-ידי

אמר ה' ורפאתיו, וזהו אמר, ראשי תבות: **אש מים רוח, שמשם הרפואה.** הינו מפני מה עקר הרפואה על-ידי אמונה, פי צריך להקדים אמונה בתחלה, ואחר כך זוכין לרפואה, והשיב: **בבריתו של עולם, ברישא חשוכא והדר נהורא,** הינו, פי זה הוא בחינת בריאת העולם שברישא חשוכא וכו', פי עקר גדול האמונה - על-ידי העצה, שהיא בחינת: מגלה עמקות מני חשך, פי אין האמונה נגדלת בשלמות רק באור היום, ועל פן צריכין לקבל הרפואה רק על-ידי אמונה, פי צמיחת הרפואה היא רק באור היום, בבחינת: אז יבקע פשחר אורף וכו', פנ"ל:

ג וּלְדִלּוֹת ולגלות המים הנ"ל, דהינו העצות, לזה צריכין איש תבונות, בבחינת: מים עמקים עצה בלב איש, ואיש תבונות ידלנה, וזה שכתוב (דברים לב): פי גוי אבד עצות המה, ואין בהם תבונה; פי כשאין תבונה, עצתו אבודה, פי התגלות העצה - על-ידי איש תבונה פנ"ל. ואיש תבונות הוא מי שיש לו נשמה, בבחינת (איוב לב): ונשמת שדי תבינם. וצריך לזכך ולצחצח הנשמה, וזה נעשה על-ידי שממשיך המשכת רוחניות אלקות לתוך

העצה, נתגדל האמונה ביותר. פי עקר גדול האמונה הוא בבחינת (תהלים צב): ואמונתך בלילות, דהינו כל מה שנדחה והולך חלק מהלילה ונתקרב אל אור היום, נתגדל האמונה ביותר, וכן הולכת ונגדלת מעט מעט, כפי מה שנדחה מהלילה ונתקרב יותר אל היום, עד שבאור היום אז נתגדל האמונה בשלמות, בבחינת (איכה ג): חדשים לבקרים רבה אמונתך, ואז, באור היום, הוא עקר צמיחת הרפואה, בבחינת (ישעיה נח): אז יבקע פשחר אורף וארכתך מהרה תצמח. נמצא שעל ידי התגלות העצה, שהיא בחינת התגלות האור מן החשך, דהינו שנדחה החשך שהוא בחינת לילה, ונתגלה האור, בחינת יום, על-ידי זה נתגדל האמונה פנ"ל, ועל-ידי זה עקר הרפואה, בבחינת: אז יבקע פשחר אורף וארכתך וכו'.

וזהו מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: **מאי טעמא עזי מסגן ברישא והדר אמרי, בבריתו של עולם, ברישא חשוכא והדר נהורא** (שבת עז). עזי זה בחינת אמונה, בחינת (תהלים צג): לבש ה' עז התאזר, בחינת (ישעיה יא): והיה צדק אזור מתניו, ואמונה אזור וכו'. והדר אמרי - אמרי בחינת הרפואה, בחינת (שם נז):

צמצועמים, שְׁזָה בְּחִינַת שְׂדֵי, שְׁהוּא
 בְּחִינַת צְמֻצוּם, כִּי שְׂדֵי - עַל שֵׁם
 שְׂאֵמֶר לְעוֹלָמוֹ דִּי, (כְּמוּבָא בְּפִירֵשׁ"י פ' מִקֵּץ,
 וע' ב"ר פ"ה ופ"ה מ"ו, חגיגה יב), וְעַל־יְדִי־זָה
 מְצַחֵצַח הַנְּשֻׁמָּה. וְזֵהוּ: וְנִשְׁמַת שְׂדֵי
 תְּבִינָם - שְׁעַל יְדֵי בְּחִינַת שְׂדֵי, דְּהֵינּוּ
 הַמְּשַׁכֵּת רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת לְתוֹךְ
 צְמֻצוּמִים, עַל־יְדִי־זָה מְצַחֵצַח
 הַנְּשֻׁמָּה, וְאִזִּי הוּא אִישׁ תְּבוּנוֹת כְּנ"ל.
 כִּי עַל־יְדֵי הַמְּשַׁכֵּת רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת
 לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים, דְּהֵינּוּ לְתוֹךְ גּוֹפִים,
 עַל־יְדִי־זָה נִכְפָּל וְנִתְרַבָּה פְּרֻנְסָתוֹ,
 כִּי כְּשֶׁמִּמְשִׁיךְ רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת לְתוֹךְ
 צְמֻצוּמִים, דְּהֵינּוּ לְתוֹךְ גּוֹפִים, זֶה
 בְּחִינַת בְּרִיאָה, כִּי נַעֲשֶׂה עֵתָה בְּרִיאָה
 חֲדָשָׁה עַל־יְדֵי חֲבוּר רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת
 עִם הַגּוּף וְהַצְּמֻצוּם, שְׁזָה עֵקֶר
 הַבְּרִיאָה, וְאִזִּי תִכְף כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה אִיזָה
 בְּרִיאָה, אִזִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ נוֹתֵן
 פְּרֻנְסָה תִכְף, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מִפְּרֻנְסָה
 מִקְרָנֵי רֵאמִים עַד בִּיצֵי כְּנִים (ע"ז ב),
 וְתִכְף שְׂיֵשׁ בְּרִיאָה, תִּכְף הַשֵּׁם
 יִתְבַּרֵךְ נוֹתֵן פְּרֻנְסָה, כִּי הַנְּשֻׁמָּה לְבַד
 אֵינָה צְרִיכָה פְּרֻנְסָה, וְכֵן הַגּוּף לְבַד
 אֵינּוּ צְרִיךְ גַּם כֵּן פְּרֻנְסָה, וְעֵקֶר צֶרֶף
 הַפְּרֻנְסָה הוּא רַק כְּשֶׁנִּתְחַבֵּר הַנְּשֻׁמָּה
 עִם הַגּוּף, דְּהֵינּוּ שְׁתּוּפָא דְנִפְשָׁא
 וּבִשְׂרָא^(א), אִזִּי צְרִיכִין פְּרֻנְסָה, וְעַל כֵּן
 עַל־יְדֵי שְׁמִמְשִׁיךְ רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת

לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים וְגוֹפִים, שְׁזָה בְּחִינַת
 בְּרִיאָה, בְּחִינַת שְׁתּוּפָא דְנִפְשָׁא
 וְגוֹפָא, עַל־יְדִי־זָה נִתְרַבָּה וְנִכְפָּל
 פְּרֻנְסָתוֹ, כִּי תִכְף כְּשֵׂיֵשׁ בְּרִיאָה, נוֹתֵן
 הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ פְּרֻנְסָה כְּנ"ל. וְזֵה
 בְּחִינַת (בְּרֻכּוֹת סג): כָּל הַמְּשַׁתֵּף שֵׁם
 שְׁמַיִם בְּצַעְרוֹ - דְּהֵינּוּ שְׁמִמְשִׁיךְ
 וּמְשַׁתֵּף רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת לְתוֹךְ
 הַצְּמֻצוּם, שְׁהוּא בְּחִינַת צַעַר, אִזִּי
 כּוֹפְלִין לוֹ פְּרֻנְסָתוֹ, כִּי עַל־יְדִי־זָה
 נִתְרַבָּה הַפְּרֻנְסָה כְּנ"ל. שְׁנֵאמַר:
 וְהָיָה שְׂדֵי בְּצַרְיָה, וְכִסְף תּוֹעֲפוֹת
 לָהּ. שְׂדֵי זֶה בְּחִינַת הַצְּמֻצוּם,
 בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת
 לְתוֹךְ הַצְּמֻצוּם, בְּחִינַת מְשַׁתֵּף שֵׁם
 שְׁמַיִם בְּצַעְרוֹ - עַל־יְדִי־זָה: וְכִסְף
 תּוֹעֲפוֹת לָהּ, הֵינּוּ רְבוּי פְּרֻנְסָה
 כְּנ"ל, וְעַל־יְדֵי הַפְּרֻנְסָה הוּא מְצַחֵצַח
 נִפְשׁוֹ, כִּי אֲכִילַת הַצְּדִיק הוּא רַק
 בְּשִׁבְלֵי הַנְּשֻׁמָּה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מִשְׁלֵי י"ג):
 צְדִיק אוֹכֵל לְשִׁבְעַ נִפְשׁוֹ, וּשְׁבִיעַת
 הַנֶּפֶשׁ זֶה בְּחִינַת הַצַּחֲצוּחוֹת,
 שְׁמֻצַּחֵצַח נִשְׁמָתוֹ עַל־יְדֵי אֲכִילָתוֹ,
 בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה נ"ח): וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחֲצוּחוֹת
 נִפְשׁוֹ. וְאִזִּי כְּשֶׁמִּצַּחֵצַח נִשְׁמָתוֹ, אִזִּי
 הוּא אִישׁ תְּבוּנוֹת, בְּחִינַת: וְנִשְׁמַת
 שְׂדֵי תְּבִינָם כְּנ"ל. וְעַל־יְדִי־זָה נִתְגַּלֵּין
 הַעֲצוֹת כְּנ"ל, וּמִשָּׁם גְּדֻלָּה הָאֱמוּנָה
 וְכו' כְּנ"ל:

ד וְדַע, שְׁעַל יְדֵי נְפִילַת הָאֱמוּנָה
 עַל־יְדִיזָה נַעֲשֶׂה וְנִתְחַזַּק
 אֱמוּנוֹת פְּזֻבוֹת, אֱמוּנוֹת הָעֲבוּדָה
 זָרָה וְכִיצָא, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל כו):
 אֲמַלְאָה הַחֲרָבָה, כְּשֶׁזָּה קָם זֶה נּוֹפֵל
 וְכו' (ע' מגילה ו' 1). כִּי עָקַר קִיּוּם וְחִזּוּק
 אֱמוּנוֹת פְּזֻבוֹת הוּא מְנַפִּילַת
 הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְכִשְׁמַעְלִין
 הָאֱמוּנָה הַנְּפוּלָה, מְזַה נַעֲשִׂין גְּרִים,
 כִּי עַל־יְדֵי שְׁנַלְקִטִין וְנִבְרָרִין נְפִילַת
 הָאֱמוּנָה שְׁמַשֵּׁם יְנִיקַת אֱמוּנָתָם, עַל־
 יְדִיזָה נַחֲלָשׁ פֶּח אֱמוּנָתָם, וְאִזִּי הֵם
 חוֹזְרִים לְאֱמוּנָתֵינוּ הַקְּדוּשָׁה וְנַעֲשִׂין
 גְּרִים. וְלַפְעָמִים נַעֲשִׂין גְּרִים בְּכַח
 וְלַפְעָמִים נַעֲשִׂין גְּרִים בְּפַעַל. הֵינּוּ,
 או שְׁנַעֲשִׂין גְּרִים מִמֶּשׁ בְּפַעַל, שְׁבָאִין
 עֲפוּ"ם וּמִתְגִּירִין, או שְׁנַעֲשֶׂה רַק
 בְּכַח, שְׁעַל יְדֵי שְׁמַעְלִין אֱמוּנָה
 הַנְּפוּלָה וְנַחֲלָשׁ אֱמוּנָתָם, עַל־יְדִיזָה
 נִתְגַּלָּה לָהֶם בְּמָקוֹם שֶׁהֵם הָאֱמוּנָה
 הַקְּדוּשָׁה, וּמֵאֲמִינִים שֵׁם בְּמָקוֹם
 שֶׁהֵם, שֵׁישׁ יַחִיד קְדָמוֹן יִתְבָּרַךְ,
 בְּבַחֲנֵת (מלאכי א): בְּכֹל מָקוֹם מְקַטֵּר
 וּמִגֵּשׁ לְשָׁמַי. וְזֶה תְלוּי כְּפֵי חִזּוּק
 הָאֱמוּנָה פְּזֻבוֹת שֶׁהִיא מִתְחַלָּה, הֵינּוּ
 כְּשֶׁהָאֱמוּנָה פְּזֻבוֹת הֵיטָה חִזּוּקָה
 בְּתַחֲלָה, אִזִּי אַחַר כֵּן כְּשֶׁשְׂמַשְׁבְּרִין
 אוֹתָהּ וּמַעְלִין הָאֱמוּנָה הַנְּפוּלָה

דְּקִדְשָׁה מִשֵּׁם וְנַעֲשִׂין גְּרִים, אִזִּי
 נַעֲשִׂין גְּרִים בְּפַעַל מִמֶּשׁ,
 וְכִשְׁהָאֱמוּנָה כְּזֻבוֹת לֹא הֵיטָה חִזּוּקָה
 כְּלַכְּךָ בְּתַחֲלָה, אִזִּי כְּשֶׁנִּשְׁבְּרַת
 וּמִהֲפֹכִין אוֹתָהּ אֶל הַקְּדוּשָׁה, אִזִּי אִין
 נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה רַק גְּרִים בְּכַח:

ה וְהִנֵּה הַכֹּל - שְׁעַל יְדֵי שְׁמַעְלִין
 אֱמוּנָה הַנְּפוּלָה, עַל־יְדִיזָה
 נַעֲשִׂין גְּרִים, וּמַחֲמַת שְׂאֵלוֹ הַגְּרִים
 נַעֲשִׂין מְלַקִּיטַת נְפִילַת הָאֱמוּנָה, עַל־
 כֵּן הֵם מְזִיקִין לְיִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲנֵת
 (קדושין ע): קָשִׁים גְּרִים לְיִשְׂרָאֵל
 כְּסַפְּחַת. סַפְּחַת - הֵינּוּ מִכּוֹת, בְּחִינַת
 מִכּוֹת מִפְּלֹאוֹת הַנִּלְשָׁנַעֲשִׂין עַל־
 יְדֵי נְפִילַת הָאֱמוּנָה כְּנִל, וּמַחֲמַת
 שְׂאֵלוֹ הַגְּרִים נַעֲשִׂין מְלַקִּיטַת נְפִילַת
 הָאֱמוּנָה, עַל־כֵּן הֵם קָשִׁים כְּסַפְּחַת
 כְּנִל:

וְאֵלוֹ הַגְּרִים הֵם מַכְנִיסִין גְּאוּה
 בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי אָמְרוּ רְבוּתֵינוּ
 זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (תניינא ה): בְּמִסְתָּרִים
 תִּבְכֶּה נַפְשֵׁי מַפְנֵי גּוֹה - מַפְנֵי גְאוּתָן
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁנִתְנָה לְעֲפוּ"ם. נִמְצָא
 שֶׁהַגְּאוּה דְּקִדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל נְפֹלָה
 אֲלֵיהֶם, וְעַל כֵּן פְּשַׁחוּזְרִים עֲפוּ"ם
 וּמִתְגִּירִין, הֵם מְבִיאִין עִמָּהֶם גְּאוּה
 שֶׁהֵיטָה אֲצֵלָם כְּנִל, וּמַכְנִיסִין
 בְּיִשְׂרָאֵל גְּאוּה:

מגבירים תאות נאוף בעולם,
 בבחינת (משלי ו): ואשת איש נפש
 יקרה תצוד, שעל ידי גאווה מתגבר
 תאות נאוף^(ג), שהיא בחינת חותם
 דסטרא אחרא, בחינת (ויקרא טו):
 החתים בשרו מזובו; כי על־ידי חרב
 הגאווה דקדשה מתגברים על תאות
 נאוף, בבחינת (תהלים מה): חגור חרבך
 על ירך, אבל על־ידי חרב הגאווה של
 אלו המנהיגים הנ"ל שמקבלים
 מהגרים כנ"ל, מתגבר, חס ושלום,
 תאווה זו כנ"ל:

ז ולהנצל מזה הוא על־ידי המגנים
 שפדור. כי יש מגני ארץ,
 שהם מגנים עלינו ומצילין אותנו, כי
 הם מכניעין החותם דסטרא אחרא,
 שנעשה על־ידי הגאווה כנ"ל,
 בבחינת (איוב מא): גאווה אפיקי מגנים
 סגור חותם צר, שהם סוגרין
 ומכניעין חותם דסטרא אחרא,
 שהיא בחינת תאווה הנ"ל, שנעשה
 על־ידי גאווה כנ"ל. ועל־ידי שהם
 מכניעין זאת התאווה, שהוא בחינת
 חותם דסטרא־אחרא, על־ידי־זה
 נעשה בחינת תפלין, מחין, שהם
 בחינת חותם דקדשה, בחינת (שה"ש
 ח): שימני כחותם על לבך כחותם על
 זרועך (ע' תי' א' ותי' כ"ב). כי עקר תקון
 המחין - על־ידי שבירת תאות נאוף,

ועל־ידי־זה נוטלין חרב הגאווה
 מנהיגי הדור,
 שמתגאים על הדור בחנם, כי יש
 מנהיגים, שמתנהגים ברבנות
 ומושלים על עם דל, והם מתגאים
 על הדור בחנם, כי לא נתן להם
 גדלה מן השמים כלל, רק הם
 מתגאים מעצמם על הדור בחנם,
 והם מקבלין חרב הגאווה, בבחינת
 (דברים לו): ואשר חרב גאותך - על־ידי
 הגרים הנ"ל, שהם מכניסין גאווה
 בישראל כנ"ל, ומושלים על עם דל
 בחנם, ויש להם כח אפלו להעניש
 את מי שאינו רוצה להכניע עצמו
 תחת ממשלתם, וכל זה על־ידי חרב
 הגאווה הנ"ל. ובאמת אין זה נקרא
 מעניש, אלא מזיק, כי הן מזיקי
 עלמא. וזה: קשים גרים לישראל
 כספחת, בחינת ספיחים שגדלים
 מאליהם, הינו שעל ידי הגרים
 נוטלין גאווה מנהיגי הדור, שגדלים
 מאליהם, ומתגאין מעצמן על הדור
 בחנם, כי לא נתן להם גדלה מן
 השמים כלל כנ"ל, ועל פן נקראים
 גרים, על שם (תהלים סג): יגירוהו על־ידי
 חרב, כי על־ידי הגרים נעשה חרב
 הגאווה כנ"ל:

ו ועל־ידי הגאווה של אלו המנהיגי
 הדור, על־ידי־זה הם

תפלין, הוא רועה דקדושה, הפך רעה זונות (משלי כט). וזה בחינת שבועה רועים דקדושה, בחינת משה היה רועה, בחינת תפלין, שין של שלשה ראשים, שין של ארבעה ראשים, שהם בחינת שבועה רועים הנ"ל. וזה בחינת שדי של תפלין, זה בחינת הצמצום, שצריך כל אחד ואחד לצמצם את מחו ושכלו, שלא להניח את המוח לצאת חוץ לגבול שיש לו, שלא יהיה משוטט המוח במה שאין לו רשות לפי מדרגתו, בבחינת (חגיגה יג): במפלא ממוך אל תדרש, במכסה ממוך אל תחקר, שזהו בחינת שדי, בחינת צמצום, כי שדי - שיש די באלקותו לכל בריה (וכמוכא בפירוש פ' לך), הינו שכל בריה יש לו די וגבול באלקותו ותפרה, שאסור לו לילף בשכלו פי אם עד הגבול, לא יותר, כי כל אחד ואחד יש לו גבול וצמצום בשכלו לפי ערכו, שאפלו בקדושה אסור לו לצאת חוץ לגבול שיש לו, בחינת: במפלא ממוך אל תדרש וכו', בחינת (שמות יט): פן יהרסו אל ה' לראות וכו'*. וזה בחינת (שם לג): ושמתוך

פי עקר המוח על ידי לחות הגוף, כי המוח הוא כמו נר דולק, והלחות שבגוף הם עולין להמוח, ונעשין שמנים אל המוח. נמצא שעקר המוחין - על ידי לחות ושמוננית הגוף. על כן על ידי שמכניעין תאות נאוף, ואין יוצאין לחות ושמוננית הגוף לחוץ, על ידי זה עולין הלחות אל המוח ונעשה שמנים, שזה עקר המוחין. על כן על ידי המגנים הנ"ל שמכניעין תאוה זו, על כן הם עושין על ידי זה בחינת תפלין, מחין פנ"ל, כי הם מעלין לחות הגוף מבחינת החתים בשרו, ועושין מזה מחין, בחינת תפלין, כי תפלין הם התנוצצות המוחין, ועל כן נקראו התפלין יקר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה טז): ויקר - אלו תפלין, כי התפלין נעשין על ידי תקון תאות נאוף, שהיא בחינת: אשת איש נפש יקרה תצוד, פנ"ל. ועל כן נקראין התפלין פאר (י), כי נעשין על ידי תקון הגאווה וההתפארות, שמביאין הגרים פנ"ל. וזה בחינת (שמות ג): ומשה היה רעה - משה הוא הדעת, בחינת מחין,

(ד) סוכה כה. * פירוש, כל אחד ואחד יש לו גבול וצמצום בידיעת אלקותו, לפי ערכו ומדרגתו. כי מה שנחשב להקטן במעלה בחי' במופלא ממנו, שהוא למעלה ממדרגתו, וצריך לצמצם שכלו שם, זה אצלו בחי' במופלא ממנו. והאדם הגדול ממנו במעלה הגבוהה, הוא יכול להשיג זאת, רק שהוא יש לו צמצום וגבול אחר גבוה ממנו, ששם הוא צריך לצמצם שכלו. וכן אדם הגבוה עוד יותר, גם זה אינו נחשב אצלו בחי' במופלא ממנו, רק שיש לו צמצום וגבול גבוה עוד יותר. וכן בכל אדם ואדם לפי מדרגתו. נמצא שלכל אדם וכל בריה יש לו צמצום וגבול מיוחד בהשגת אלקותו ית' לפי מדרגתו, שעד זה הגבול מותר

שנפלו, שהם בחינת (שם כד): **שבע** יפול צדיק וקם. וזהו בחינת (תהלים יב): **אמרות ה' אמרות טהורות מזקק שבעתים**; הינו בחינת האמרות טהורות שנעשין על ידי זכוף המחין, בחינת תפלין שהם בחינת שבעה רועים, שעל ידי זה נעשה שבעה משיבי טעם כנ"ל, וזהו: **מזקק שבעתים, כנ"ל**:

ט וזה בחינת חלום על ידי מלאך (ח), כי אלו המאמרות טהורות הם בחינת מלאך, בחינת חלום על ידי מלאך, כי הדבור הוא הרשימה של המח, כי מה שנרשם ונעלם במח, נחקק ונרשם בהדבור, וכשהמחין זפים, שעל ידי זה נעשין אמרות טהורות כנ"ל, אזי גם כשנסתלק המח בשעת שנה, ואין נשאר רק הרשימה של המח, שהוא בחינת דבור, אזי גם הרשימה זכה, בבחינת חלום על ידי מלאך. וזה בחינת שאחר הסתלקות משה בא שר צבא ה' ואמר: עתה באתי (יהושע ח). הסתלקות משה זה בחינת הסתלקות הדעת, בחינת שנה, שאז הדעת מסתלק, ואין נשאר רק הרשימו, אזי הוא בחינת: ויאמר וכו'

בנקרת הצור, הנאמר במשה, בעת שזכה לראות ולהשיג מה שהשיג, הינו שהבטיחו השם יתברך להגן עליו, שיהיה נסתר בנקרת הצור, דהינו בחינת צמצום, שלא יצא המח לשוטט חוץ לגבול שהיה לו:

ח **ועל ידי זה נעשין דבורים כשרים, להחיות ולהשיב את הנשמות הנפולות, כי יש נשמות שנפלו, שצריכין להחיות ולהשיב אותם בכל מיני מטעמים המשיבין את הנפש, בבחינת (שה"ש ב): סמכוני באשיות, רפדוני בתפוחים, כי חולת אהבה אני, ועל ידי תקון וזכוף המחין, שנעשה על ידי מגני ארץ כנ"ל, מזה נעשה אמרות טהורות להחיותם. כי עקר התגלות המח הוא בהדבור, כמו שכתוב (משלי ב): מפיו דעת ותבונה. ועל כן כשהמחין זפים, נעשין דבורים כשרים, ובהם משיבין את הנשמות הנפולות, בבחינת (שם כו): שבעה משיבי טעם, הינו על ידי תפלין מחין שהם בבחינת **שבעה רועים, על ידם נעשין שבעה משיבי טעם, הינו בחינת דבורים כשרים הנ"ל, שבהם משיבין הנשמות****

לרדוף מחשבתו להשיג ממנו ית' לא יותר. וזה בחי' שדי, שדרו"ל שיש די באלקותו לכל בריה. היינו שכל בריה ובריה יש לו די וגבול וצמצום באלקותו, היינו בידיעת אלקותו, היינו שכל בריה ובריה יש לו די וצמצום וגבול מיוחד בפ"ע בידיעת אלקותו כפי מדרגתו, וזהו שיש די באלקותו לכל בריה. (ח) ברכות נה:

כשאינן המחין נקיים וזכים, אזי נעשה מבחינת שערות בחינת (ישעיה יא): ושעירים ירקדו שם, בחינת חלום על-ידי שד. וזה בחינת אדם ובהמה, בחינת חלום על-ידי מלאך וחלום על-ידי שד. כי חלום על-ידי מלאך זה בחינת אדם, בחינת (בראשית א): נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. כדמותנו - זה פח המדמה, שהוא בצלמנו, בבחינת מלאך, בחינת חלום על-ידי מלאך, כי בשעת שנה פח מסתלק, ואין נשאר רק בחינת פח המדמה, וכשהמחין זכים, אזי גם הפח המדמה שנשאר הוא בבחינת מלאך, בחינת: כדמותנו בצלמנו - שהפח המדמה הוא בצלמנו, בבחינת מלאך כנ"ל, בחינת חלום על-ידי מלאך, וזה בחינת אדם, כמו שכתוב: נעשה אדם וכו'. אבל חלום על ידי שד זה בחינת בהמה, בבחינת (חבוקק ב): ושד בהמות יחיתן. וזה בחינת (תהלים מט): אדם ביקר בל ילין - הינו כשאינו לן וישן ביקר, בבחינת תפלין כנ"ל, הינו שאינו מזכך המחין בבחינת תפלין, אזי נמשל בבהמות נדמו - הינו אז הפח המדמה, בבחינת בהמה, בחינת חלום על-ידי שד, שזה בחינת בהמה כנ"ל. וזה אותיות מלאך ראשי תבות: כי לאלקים מגני ארץ

אני שר צבא ה', דהינו מלאך, עתה באתי, כי אז נשאר הרשימו בבחינת מלאך, בחינת חלום על-ידי מלאך כנ"ל: וזה בחינת: ה' יתן אמר המבשרות צבא רב (תהלים סח). ה' יתן אמר - זה בחינת אמרות טהורות הנ"ל, בחינת הרשימה של המח שזה בחינת מלאך כנ"ל. וזהו: המבשרות צבא רב - הינו מלאכים כנ"ל. וזה בחינת מה שמובא בכתבי האר"י ז"ל, שצבאות הוא הנעלם של שדי, כי הנעלם של שין דלת יוד הוא בגימטריא צבאות עם הפולל, כמבאר שם. הינו שהנעלם של שדי, דהינו כשבחינת שדי שהוא המחין נסתלק, בחינת הסתלקות המחין בשעת שנה, ואין נשאר רק הרשימו, שהוא בחינת נעלם של שדי, אזי זאת הרשימו שהיא בחינת נעלם של שדי, היא בבחינת צבאות, בחינת מלאך כנ"ל. וזה בחינת (דניאל ז): ושער ראשה כעמר נקא. שער ראשה זה בחינת התנוצצות המחין, כי השערות יוצאין מן המחין, וכשהמחין נקיים וזכים, אזי נעשה גם מהרשימו בחינת מלאך. וזהו: כעמר נקא. עמר ראשי תבות: עשה מלאכיו רוחות (תהלים קד), בחינת מלאכים, שנעשין על-ידי הרשימו, כשהמחין נקיים וזכים כנ"ל. אבל

(שם מז); כי על־ידי מגני ארץ נעשה המלאך, על־ידי שמתקנין המוחין והתפליו פנ"ל, שעל־ידי־זה נעשה בחינת חלום על־ידי מלאך פנ"ל:

י **אבל** יש גם להמאכלים חלק בחלום, כי מן המאכלים עולים עשנים אל המוח, ונצטירין מהם חלומות בשנה. על־פן צריכין לחזק את המלאך, כדי שלא יהיה נפגם החלום על־ידי המאכלים, כי כשאין חזוק בהמלאך, אזי נפגם החלום על־ידי המאכלים, בבחינת חלום על־ידי שד, חס ושלום: **כי יש** שבעה איקלימים, ועל פל איקלים יש מלאך ממנה, בבחינת (זכריה ד): שבעה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, ועל פן בכל איקלים גדלים פרות אחרים, כפי הממנה, ועל פן הם נחלקים לשבעה איקלימים, פנגד בבחינת שבעה רועים, שהם בבחינת תפליו, שמשם נעשין בבחינת המלאכים פנ"ל; והשפע כשירודת, מקבל אותה תחלה המלאך הממנה שם, ואחר כך יורדת דרך השדים השוכנים באויר, שהם מקבלים את השפע בדרך מעבר לבד, ואין יונקים ממנה רק כדי חיותם לבד, ואחר כך יורדת השפע למטה, לאותו המקום והשדה שהשפע

הולכת לשם, ואחר כך מקבל המלך את השפע^(י), בבחינת (דניאל ד): אנת הוא מלכא וכו', שנאמר שם על האילן דמזון לכלא בה וכו'. וזה בבחינת (קהלת ח): מלך לשדה נעבד, שהמלך מקבל השפע מן השדה, דהינו כשהשפע באה למטה, אז מקבל אותה המלך, וכל אלו מקבלין מבחינת שדי, ועל פן פלם נקראים על שם שדי, כי שד - על שם שדי, וכן שדה - על שם שדי, וכן העובד השדה נקרא על שם שדי, כמו שכתוב (ישעיה כח): יפתח וישדד אדמתו. וכשבחינת המלאך חזק, אזי אין השדים מקבלין השפע רק דרך מעבר לבד, ואין יונקים ממנה רק כדי חיותם לבד. אבל כשנחלש, חס ושלום, פח המלאך, אזי הם מקבלין לעצמן פח המלאך, ואזי המאכלים הגדלים על ידם, נתערב בהן פח הש"ד, כי הם קבלו לתוכן ממש את פח המלאך. נמצא כשגדלים המאכלים, הם גדלים על־ידי תערבת פח הש"ד, וכשאוכלין אלו המאכלים, נעשה מהם חלום על־ידי שד, חס ושלום, ולא זו אף זו, כי גם הם יכולין לטמא את האדם, חס ושלום, בשנה בטמאה הידוע, חס ושלום, כי המלאך הוא בבחינת אש,

רע, שהוא בחינת חלום על-ידי שד, שבא על-ידי שאין חזוק בהמלאך כנ"ל. ועל פן מי שאין רוצה להתענות על החלום, אומרים לו המיטיבין: לך אכל בשמחה לחמך, (קהלת ט) הינו שיהיה אכילתו בבחינת שמחה, שעל-ידי זה מחזק את המלאך ומכניע את השדים, שעל ידם נתקלקל החלום על-ידי המאכלים כנ"ל:

ועקר חזוק המלאך הוא בניסן, כי ניסן ראש השנה למלכים (וה) (ב), ואז נתחדש כל ההתמנות של כל אחד ואחד, ואז נותנין לכל המלאכים ההתמנות שלהם, ואזי נתחדש הרצון של השם יתברך, בחינת (דניאל ד): וכמצביה עבד בחיל שמיא; כי אז נותנין לכלם ההתמנות שלהם פרצונו יתברך, ואז יש להמלאכים שמחה ונתחזקין. כי אז, בניסן, הוא זמן הגאולה, כי בניסן נגאלו, וזה ידוע, שעקר גלות מצרים היה לתקן חטא אדם הראשון, שהיו שדים מחממין אותו והוליד שדין וכו' (ערובין ית ב"ר פ' כ'), והחמום הוא על-ידי חלישות המלאך כנ"ל, ומחמת זה היה גלות מצרים; ובניסן נגאלו, ונתתקן חטא אדם הראשון אז. נמצא שבניסן נתחזק פח

כמו שפתיב (יחזקאל א): מראיהם כגחלי אש בוערות כמראה הלפידים, וכשנחלש פח המלאך, ואזי השדים מקבלין לעצמן פח המלאך, אזי הם מחממין על-ידי האש הזה ומטמאין, חס ושלום, בטמאה הנ"ל. ועל פן צריכין לחזק את המלאך, וחזוק המלאך הוא על-ידי שמחה, בבחינת (משלי טו): יב שמח ייטב פנים, זה בחינת המלאך, בחינת (ישעיה סג): ומלאך פניו הושיעם - שנתחזק על-ידי יב שמח. ועל פן מקום המלאכים נקרא שחקים על שם שחוק ושמחה, כי עקר חזוק המלאכים - על-ידי שמחה כנ"ל:

וזה בחינת השמחה של תפלין, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שרב (ירמיה) הוה בדח טובא, ואמר: תפלין קא מנחנא (ברכות ל, ועיין תר"י שם). הינו, כי על-ידי תפלין מחין נעשה בחינת המלאך כנ"ל, ועל פן צריך שמחה כדי לתן חזוק להמלאך כנ"ל. ועל פן כשחלם לאדם חלום לא טוב, התקון הוא תענית (ו), כי תענית הוא בחינת שמחה, כמו שפתיב (תהלים ז): שמחנו כימות עניתנו, שעל ידי תענית נעשה שמחה, ועל-ידי השמחה נותנין חזוק להמלאך ומתקנין ומכניעין את בחינת החלום

המלאך, שְׁזָה בְּחִינַת תְּקוּן חֲטָא אָדָם
הֲרֵאשׁוּן, שְׁנַתְתֵּקוּן בְּנִיָּסוֹן, בְּעַת גְּאֻלַּת
מְצָרִים כְּנ״ל. וְזֶה שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת ז):
וְהוֹצֵאתִי אֶת צְבֹאתַי - בְּחִינַת
מְלָאכִים, שִׁיעָצוּ וּנְגָאֵלוּ בְּנִיָּסוֹן (ט). כִּי
אִז נִתְחַזְקוּ וְנִתְתַּקְּנוּ כְּנ״ל. וְעַל כֵּן
עָקַר הַתְּחַדְּשׁוֹת הַרְצוֹן, בְּחִינַת:
וּכְמַצְבִּיָּה עֶבֶד בְּחִיל שְׁמִיא, הוּא
בְּנִיָּסוֹן, כִּי אִז הוּא זְמַן תְּקוּן וְחִזּוּק
שְׁלֵהֶם כְּנ״ל. אֲבָל גַּם בְּכָל הַשָּׁנָה
יְכוּלִין לְחַדֵּשׁ הַרְצוֹן עַל־יְדֵי
הַשְּׂמֻחָה, כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׂמֻחָה נוֹתְנִין
חִזּוּק בְּהַמְלָאכִים כְּנ״ל, וְאִזִּי נִתְעוֹרֵר
שְׂמֻחָה בְּהַמְלָאכִים כְּאֵלּוּ נִתְחַדֵּשׁ
הַרְצוֹן, בְּחִינַת: וּכְמַצְבִּיָּה עֶבֶד בְּחִיל
שְׁמִיא, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, כְּאֵלּוּ קִבְּלוּ
הַהִתְמַנּוּת שְׁלֵהֶם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. אֲבָל
עָקַר הַתְּחַדְּשׁוֹת הַרְצוֹן הוּא בְּנִיָּסוֹן,
וְאִזִּי הוּא עָקַר חִזּוּק שְׁלֵהֶם. וְאִזִּי
בְּנִיָּסוֹן הָיָה רְאוּי שִׁיתְּבַטֵּל הַטְּמָאָה
הַנִּלְגְּמָרִי, מֵאַחַר שְׁנַתְתֵּקוּן וְנִתְחַזַּק
כַּח הַמְּלָאךְ, כְּנ״ל:

יֵא אֲבָל יֵשׁ שְׂבָא טְמָאָה הַנִּלְגְּמָרִי
מִבְּחִינָה אַחֲרָת. כִּי דַע,
שְׁעַל יְדֵי רַבָּנִים וְדַיָּנִים שְׂאֵינִם
כְּשָׂרִים, שְׁעוֹשִׂין עוֹת הַדִּין, עַל־יְדֵי־
זֶה בָּא טְמָאָה הַנִּלְגְּמָרִי, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, כִּי
עַל־יְדֵי עוֹת הַמְּשֻׁפֵּט, שֶׁהוּא בְּחִינַת
(תְּהִלִּים כַּב): כְּסָאוֹת לְמִשְׁפָּט, נוֹפְלִין

בְּחִינַת אֶהְבוֹת מִן הַמְּרַכְבָּה, כִּי
כְּסָאוֹת לְמִשְׁפָּט, שֶׁהוּא בְּחִינַת
הַמְּרַכְבָּה, שֵׁם הוּא בְּחִינַת אֶהְבָּה
קְדוּשָׁה, בְּבְחִינַת (שׁה"ש ג): מְרַכְּבוּ
אֲרָגְמָן, תּוֹכוֹ רְצוּף אֶהְבָּה מִבְּנוֹת
יְרוּשָׁלַיִם. וּכְשֶׁנִּפְגַּם הַמְּרַכְבָּה, בְּחִינַת
כְּסָאוֹת לְמִשְׁפָּט, עַל־יְדֵי עוֹת הַדִּין
- אִזִּי נוֹפְלִים מִשֵּׁם אֶהְבוֹת נְפוּלוֹת,
וְעַל־יְדֵי אֶהְבוֹת הַנְּפוּלוֹת בָּא, חֶסֶד
וְשְׁלוֹם, הַחֲמוּם וְהַטְּמָאָה הַנִּלְגְּמָרִי.
וְעוֹת הַמִּשְׁפָּט נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי בְּחִינַת
תְּפִלִּין רְעִים. כִּי יֵשׁ בְּחִינַת תְּפִלִּין,
מַחִין, שִׁישׁ בְּהֶם פְּסֻלַּת, כִּי הַתְּפִלִּין
מַחִין נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי שְׂמַעְלִין הַלְּחוֹת
וְשִׂמְנוֹנִית הַגּוּף מִבְּחִינַת הַחֲתִים
בְּשָׂרוֹ לְבְחִינַת חוֹתֶם דְּקִדְשָׁה,
בְּחִינַת תְּפִלִּין מַחִין כְּנ״ל. וְיֵשׁ לְחוֹת
שְׂצָרִיכִין לְצֵאת, בְּבְחִינַת טַפַּת עֶשׂוֹ
וְיִשְׁמַעֲאֵל, וּכְשִׂמְעֵלִין בְּחִינַת אֵלּוּ
הַשְּׂמְנוֹנִית מִבְּחִינַת הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ
אֵל הַמּוֹחַ, אִזִּי נִתְעַרַב פְּסֻלַּת בְּהַמּוֹחִין
וְהַתְּפִלִּין, וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה קְלִקּוּל
הַמִּשְׁפָּט, בְּבְחִינַת (חִבְקוֹק א): רָשַׁע
מִכְתִּיר אֶת הַצְּדִיק; הֵינּוּ הַפְּסֻלַּת
שְׂמַתְעַרַב וּמִסַּבֵּב אֶת הַמּוֹחַ, עַל־יְדֵי
שְׂמַעְלִין בְּחִינַת טַפַּת עֶשׂוֹ וְיִשְׁמַעֲאֵל
אֵל הַמּוֹחַ, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְקַלְקַל
הַמִּשְׁפָּט. וְזֶהוּ: עַל־כֵּן יֵצֵא מִשְׁפָּט
מֵעַקֵּל, הֵינּוּ קְלִקּוּל הַמִּשְׁפָּט כְּנ״ל,

פי המשפט - על־ידי המוח, כמו שכתוב בשלמה (מלכים א ג): פי ראו פי חכמת אלקים בקרבן לעשות משפט. ועל פן כשנפגם המוח, נתקלקל המשפט. ועל־ידי קלקול המשפט, בחינת משפט מעקל, על־ידי־זה בא, חס ושלוש, טמאה הנ"ל, כנ"ל. וזה מעקל, אותיות עמלק, שעל ידו בא הטמאה הנ"ל, בבחינת (דברים כח): אשר קרף בדרך. וזהו (במדבר כד): וירא את הקיני - וירא את עמלק, שהם סמוכים זה לזה בתורה, כי טמאה הנ"ל, שהיא טמאת עמלק, היא באה על־ידי גרים, ככל המבאר למעלה. וזה בחינת מראה בחלום (כמו שקורין זאת הטמאה "מראין"). מראה ראשי תבות: רשע מכתיר את הצדיק, שעל־ידי־זה בא טמאה זו כנ"ל, על־ידי שנעשה עוות המשפט כנ"ל:

המרפכה, דהינו: מימיני מיכאל, ומשמאלי גבריאל וכו'; פי על־ידי קשור המרפכה נצולין מטמאה הנ"ל:

יג וזה בחינת: תקיעה, תרועה, שברים. תקיעה זה בחינת: היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו (עמוס ג), בחינת חרדת הגוף, בחינת קר־רוח, בחינת (משלי י): וקר רוח איש תבונה, שעל־ידי־זה הוא תקון האמונה, על־ידי איש תבונה כנ"ל. תרועה זה בחינת: ומשה היה רעה, בחינת תפלין, הפך רעה זונות כנ"ל. שברים זה בחינת חלומות צודקים ואמתיים, בחינת (שופטים ז): את מספר החלום ואת שברו, דהינו חלומות צודקים ואמתיים: גם שברים הוא בחינת תקון המשפט, בחינת (תהלים נא): לב נשבר (ע' תיקון כ"א דף מט), דהינו מה שהלב נשקה לכבות חמום הלב, שהוא כמו נור דלוק, בחינת (תהלים קד): ישברו פראים צמאם; פי על־ידי קלקול המשפט, שמזה נופלין אהבות נפולות כנ"ל, ועל־ידי־זה הם מחממין הלב ומטמאין, חס ושלוש, כנ"ל, פי הלב הוא מקום המשפט, כמו שכתוב (שמות כח): ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו. וכשיש קלקול המשפט, הם מחממין הלב על־ידי האהבות הנפולות, ועל פן

יב ואזי כשבא טמאה הנ"ל על־ידי עוות המשפט, אין תקון רק על־ידי קשור המרפכה, שצריכין לקשר המרפכה, בחינת: מרפכו ארגמן, שהם רפאל וגבריאל וכו', שהם מלאכי המרפכה, כמובא, שצריך לקשרם, לתקן פגם המרפכה הנ"ל, שמשם באין האהבות הנפולות כנ"ל. ועל פן קדם השנה נתתקן מקדמונים לומר קשור

יְהֵא בְּסוּפָה (כּמוּבא בּפּירשׁ"י שם), שְׁבִרָאֵשׁ
הַשְּׁנָה רוּאָה וּמְשַׁגִּיחַ עַל כָּל הַשְּׁנָה,
מָה יְהֵא בְּסוּפָה, וְזֵהוּ בְּחִינַת חוּשׁ
הָרְאִיָּה. שְׁמִיעָה הוּא בְּחִינַת מָה
שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ קוֹל צְעָקוֹת
וּתְפִלוֹת וּתְרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל

בְּרַחֲמִים. רִיחַ זֶה בְּחִינַת (ישעיה יא):
וְהִרְיָחוּ בִירְאֵת ה', בְּחִינַת: וּבְכֵן תֵּן
פְּחָדְךָ ה' אֱלֹקֵינוּ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ
וְאִימְתָךְ עַל כָּל מָה שְׁבִרָאֵת. טַעַם זֶה
בְּחִינַת (בראשית כז): וְעָשָׂה לִי מִטְעָמִים
כְּאִשֶׁר אֶהְבֵּתִי - מִפְּקוּדֵי דְעָשָׂה (ת"ז
ת"י כ"א), הֵינּוּ מָה שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ טוֹעַם
בְּרֹאֵשׁ הַשְּׁנָה כָּל הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְזֵהוּ בְּחִינַת חוּשׁ הַטַּעַם.
מְשׁוּשׁ הוּא בִּידֵים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
בְּעִבּוּדָה זָרָה (תהלים קטו): יְדִיהֶם וְלֹא
יְמִישׁוּן; כִּי הַמְשׁוּשׁ הוּא בִּידֵים, וְזֵהוּ
בְּחִינַת שְׂיָדוֹ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים
מֵרֹאֵשׁ הַשְּׁנָה עַד יוֹם הַפְּפוּרִים (ר"ה
יח), וְזֵה בְּחִינַת חוּשׁ הַמְשׁוּשׁ נִמְצָא,
שְׁבִרָאֵשׁ הַשְּׁנָה הוּא תְּקוּן הַמַּחֲוִין
כַּנִּל, וְעַל־יְדֵי תְּקוּן הַמַּחֲוִין נַעֲשִׂין
בְּחִינַת תְּפִלִּין דְּמַכְסִּין עַל מַחָא, כִּי
תְּפִלִּין חֵם הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲוִין. וְזֵהוּ
בְּחִינַת עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה, כִּי
תְּשׁוּבָה הִיא בְּחִינַת (ירמיה טו): אִם
תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל; וְזֵהוּ בְּחִינַת
תְּפִלִּין שְׁנֵקְרָאוּ יָקָר, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ:
וְיָקָר - אֵלּוּ תְּפִלִּין, כַּנִּל. (כִּי הַתְּפִלִּין

צָרִיךְ לְהַשְׁקוֹת אֶת הַלֵּב, לְכַבּוֹת
חֲמוּם הַנִּל. וְזֵה בְּחִינַת שְׂבִרִים,
בְּחִינַת לֵב נִשְׁבֵּר, בְּחִינַת: יִשְׁבְּרוּ
פְּרָאִים צְמָאִם, דְּהֵינּוּ שֶׁהַלֵּב נִשְׁקָה,
וְנִכְבָּה חֲמוּם הַנִּל, שְׁזֵה בְּחִינַת תְּקוּן
הַמְשָׁפֵט:

יֵד וְזֵה בְּחִינַת: רֹאֵשׁ הַשְּׁנָה, יוֹם
כְּפוּר, סְכוּת, שְׁמִינֵי עֲצֵרֶת.
כִּי רֹאֵשׁ הַשְּׁנָה הוּא בְּחִינַת תְּקוּן
הָאֵמוּנָה, בְּבְחִינַת (תהלים פט): אֶף
אֵמוּנָתְךָ בְּקַהֵל קְדוֹשִׁים, כִּי אִז
נִתְקַבְּצִין כָּל הַקְּהָלוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת,
וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְלַקְטִין וְנִתְקַבְּצִין כָּל
לְקוּטֵי הָאֵמוּנָה, בְּבְחִינַת: אֶף
אֵמוּנָתְךָ בְּקַהֵל קְדוֹשִׁים כַּנִּל, וְעַל־
יְדֵי־זֶה נַעֲשָׂה תְּקוּן הַמַּחֲוִין כַּנִּל. וְזֵהוּ
רֹאֵשׁ הַשְּׁנָה - רֹאֵשׁ דִּיקָא, כִּי נַעֲשָׂה
וְנִתְתַקֵּן בְּחִינַת מַחֲוִין כַּנִּל. וְזֵהוּ
בְּחִינַת הַחֲמִשָּׁה חוּשִׁים שֶׁל הַמַּחֲוִין,
שְׁפָלִם נִמְצָאִים בְּבְחִינַת רֹאֵשׁ הַשְּׁנָה,
כִּי יֵשׁ חֲמִשָּׁה חוּשִׁים בְּהַמַּחֲוִין, שֶׁהֵם:
רְאִיָּה, שְׁמִיעָה, רִיחַ, טַעַם, מְשׁוּשׁ -
וְכֻלָּם נִמְשָׁכִין מֵהַמַּחֲוִין, כִּי מֵהַמַּחֲוִין
נִמְשָׁכִין גִּידֵין לְכָל אֵלּוּ הַחוּשִׁים, וְכָל
אֵלּוּ הַחוּשִׁים נִמְצָאִים בְּבְחִינַת רֹאֵשׁ
הַשְּׁנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רֹאֵשׁ וּמַחֲוִין
כַּנִּל. חוּשׁ הָרְאִיָּה בְּרֹאֵשׁ־הַשְּׁנָה הוּא
בְּבְחִינַת (דברים י"א): תְּמִיד עֵינֵי ה'
אֱלֹקִיךָ בְּהַ מֵרֹאֲשִׁית הַשְּׁנָה וְעַד
אַחֲרִית שְׁנָה, בְּרֹאֵשׁ הַשְּׁנָה נִדּוֹן מָה

משפטיך למלך תן, הינו בחינת תקון המשפט המבאר למעלה, שעלידידיזה נתבטל טמאה הנ"ל, כנ"ל. וזהו בחינת מה שמובא בפתבים, שבשמיני עצרת הנקבא עוצרת הטפה, הינו בחינת תקון טמאה הנ"ל, שנתתקון בחינת החתים בשרו עלידי בחינות הנ"ל, ונעצרת הטפה בקדשה, ואינה נשחתת, בבחינת החתים בשרו, חס ושלום:

טו וזה בחינת רבי עם תלמידים, שפשיש רבי איתי עם תלמידים, עלידידיזה נעשה ונתתקון גם כן כל הבחינות הנ"ל, כי עלידי קבוץ התלמידים אצל הרב, עלידי זה נתקבץ ונתלקט חלקי האמונה. ועל כן נקרא למוד הרב עם התלמידים ישיבה, על שם קבוץ חלקי האמונה, שהוא בחינת (שמות טז): ארץ נושבת, בחינת (תהלים לז): שכן ארץ ורעה אמונה, הפך: ארץ לא זרועה (ירמיה ב), שהיא בחינת פגם אמונה כנ"ל. כי הרב הוא משגיח על חלקי האמונה של כל אחד ואחד לקבצם ולהעלותם, בבחינת (תהלים קא): עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי. לשבת עמדי - בחינת ישיבה, בחינת: ארץ נושבת, וכנ"ל. ועל כן הגרים שנעשין עלידי קבוצי

נעשין עלידי תקון המחין, שהם נעשין עלידי שמתקנין ומעלין מבחינת החתים בשרו לבחינת חותם דקדשה בחינת מחין תפלין כנ"ל. וזהו בחינת: אם תוציא יקר מזולל, שהוא בחינת תשובה, והבן - נראה (ל). **וביום פפור**, אז הוא גמר תקון חותם דקדשה, שהוא בחינת תפלין, הפך חותם דסטרא אחרא כנ"ל, בבחינת: **וביום צום פפור יחתמו**. הינו שבעצרת ימי תשובה נעשה בחינת תקון התפלין כנ"ל, **וביום הפפורים** אז הוא גמר תקונם, כי אז נגמר גמר תקון חותם דקדשה, שהוא בחינת תפלין כנ"ל. **סכה** זה בחינת תקון המלאך, כי **סוכה** בגימטריא **מלאך**, בחינת חלום עלידי מלאך, שנעשה עלידי תקון המחין והתפלין כנ"ל. ועל כן סכות הוא זמן שמחתנו, בחינת שמחה של תפלין, לתן חזוק להמלאך, כדי שלא יזיקו המאכלים לקלקל את החלום כנ"ל, כי סכות הוא חג האסיף, שאוסף כל מיני מאכל, ועל כן אז צריכין שמחה לחזק את המלאך, שזהו תקון המאכלים כנ"ל, ועל כן סכות הוא זמן שמחתנו כנ"ל. **שמיני עצרת** זה בחינת מלכות, בחינת (שמואל א ט): זה יעצר בעמי הנאמר במלך, שזה בחינת תקון המשפט, בבחינת (תהלים עב):

זה בחינת הטרחות והיגיעות שיש
 לכל אחד ואחד בשביל לנסע ולילך
 ולבוא אל הרב, וזה בחינת ריח,
 בחינת (שה"ש ז): וריח אפה, בחינת
 (קהלת ב): אף חכמתי עמדה לי -
 חכמתי שבאף עמדה לי (מ"ד קהלת סדר
 ב/ ע"ש במ"א), דהינו עלידי טרחות
 ויגיעות, פי אי אפשר לקבל מהרב
 כי אם עלידי טרחות ויגיעות, וזהו
 בחינת חוש הריח. טעם זה בחינת
 מה שפל אחד טועם ומרגיש
 מתיקות אמרי נעם של הרב. משוש
 זה בחינת ידים פנ"ל, זה בחינת
 ההוצאות שיש לכל אחד, מה שפל
 אחד מוציא יגיע פפו על הוצאות
 לבוא להרב, וזה בחינת 'משוש',
 בחינת ידים, בחינת יגיע פפו פנ"ל.
 נמצא שגם כאן נתתקן בחינות
 החמשה חושים כמו בראש השנה,
 והם מאירין ומחזקין זה את זה.
 שלפעמים נחלש בחינות החמשה
 חושים של ראש השנה, ונתחזקין
 עלידי אלו החמשה חושים של הרב
 עם התלמידים, וכן להפך. גם בחינת
 תפלין, שהוא חותם דקדשה, נתתקן
 על ידם, בבחינת (ישעיה ח): חתום
 תורה בלמדי:

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו
 זכרונם לברכה (כתובות קו ע"ש): כד
 הו' קמו רבנן ממתבתא דרב הונא,

האמונה, פמבאר לעיל, על-פן הם
 נקראים על שם ישיבה, כמו שפתוב
 (במדבר כד): וירא את הקיני ויאמר איתן
 מושבה. וזהו: איתן תניא דמסייע
 לה, פמובא בתקונים (תי"כ"א דף מג), כי
 למוד הישיבה הוא מסייע לגרים, כי
 הם נתגירין עלידי בחינת הישיבה
 פנ"ל, כי עלידי רבי עם תלמידים
 שהוא בחינת ישיבה, עלידי זה
 נעשין גרים, עלידי שנתקבצין
 ונתלקטין חלקי האמונה פנ"ל. נמצא
 שבחינת אמונה נתתקן עלידי רבי
 עם תלמידים. גם נתחדש ונתתקן
 המח, כי מח התלמידים נתתקן
 ונתחדש עלידי הרב, וגם מח הרב
 נתחדש עלידי התלמידים, כמו
 שאמרו (מכות ז): ומתלמידי יותר
 מפלם: ועקר זמן הקבוץ הוא בראש
 השנה, שהוא בחינת ראש, שאז הוא
 בחינת תקון המחין פנ"ל, והם
 מאירין ומחזקין זה את זה, דהינו כי
 גם בהרב עם התלמידים
 פשמתקבצים, יש כל בחינות
 החמשה חושים של המח. חוש
 הראיה זה בחינת מה שרואין את
 הרב, בבחינת (ישעיה ל): והיו עיניך
 רואות את מוריך, שהוא דבר גדול.
 שמיעה הוא בחינות (איוב לו): ויגל
 אָזנם למוסר; דהינו מה שפל אחד
 ואחד שומע המוסר של הרב. ריח

שמשא, הינו בחינת תפלין דמכסין על מחא, שהוא בחינת שמשא, בחינת משה, בחינת (ביב עה): פני משה בפני חמה, כי משה הוא הדעת, וכנ"ל:

וכשנתתקון המח בבחינת משה, בחינת תפלין פנ"ל, אזי גם בבחינת הסתלקות משה, דהינו כשנסתלקין המחין, אזי גם הרשימה שמשא, שהיא בחינת שנה, היא טובה גם פן מאד, בבחינת (קהלת ח): מתוקה שנת העובד - ראשי תבות משה. כי לפעמים נסתלקין המחין אצל הרב, וכן אצל התלמידים, כי אין המחין קבועים תמיד. ובשעת ההסתלקות אזי הוא בחינת הסתלקות משה, שהוא הדעת, בחינת שנה, ועלידי תקון המחין, עלידי הישיבה פנ"ל, אזי גם בשעת ההסתלקות הדעת, שהוא בחינת הסתלקות משה, בחינת שנה, אזי גם בחינת השנה מתוקה וטובה, בבחינת: מתוקה שנת העובד פנ"ל, כי עלידי תקון המחין בבחינת משה, עלידי זה הוא תקון השנה, בבחינת חלום עלידי מלאך פנ"ל. וזהו מתוקה שנת העובד.

הו נפצי גלימיהו, וסלק ענני ט) וכסי ליומא (דהינו שמשא). הינו כשהיו קמים התלמידים מהישיבה של רבם רב הונא, הו נפצי גלימיהו, דהינו הלבושין, בחינת גדלות, כמו שפתוב (תהלים צג): ה' מלך גאות לבש, הינו שהיו מנפצין ומסלקין בחינת הגאון, כי עלידי הישיבה של הרב עם התלמידים נתתקון חותם דקדשה, שהוא הפך הגאון פנ"ל. וזהו: גלימיהו, גלמי ראשי תבות: יי מלך גאות לבש, בחינת הגאון פנ"ל, שהם הכניעו וסלקו אותה. וזהו: וסלק ענני, זהו בחינת תקון הברית, שמסלקין ומעלין בחינת החתים בשרו לבחינת מחין תפלין פנ"ל. וזהו: וסלק ענני, בחינת (בראשית ט): והיתה הקשת בענן, בחינת תקון הברית פנ"ל. וזהו: ענן - ראשי תבות: גדיבי עמים נאספו (תהלים מז), בחינת גרים. כי עלידי תקון הגרים נעשה תקון הברית פנ"ל. ואזי כשנעשה תקון הברית, דהינו שמעלין בחינת החתים בשרו לבחינת מחין, אזי נעשה בחינת תפלין דמכסין על מחא. וזהו: וכסי ליומא, דהינו

(ט) בגמ' איתא וסליק אבא, אך המכוון שהאבק כסה על אור החמה כמו ענן. ועיין בחידושי מהרי"ט כתובות, שכתב שם וז"ל: ונראה דה"ק דכי מכסי יומא במערכה מחמת עננים וכי' הו אמרי קמו ממתבתא דר"ה, כלומר דמו כמאן דקמו, ומזכירין אותו לשבח לומר שהיה לו תלמידים הרבה (ואפשר שהוא על דרך כמו (נחום א) וענן אבק רגליו).

מתוקה דיקא, בחינת מין מתיקין, בחינת תקון הברית שהוא בחינת מין מתיקין (כמובא במ"א בלקוטי הראשון בסי' ו'), הפך פגם הברית, שהוא בחינת מין מרירין, שהוא בחינת פגם טמאה הנ"ל, חס ושלוש, אבל על ידי תקון המחין כנ"ל, על ידי השנה מתוקה בבחינת מין מתיקין, בבחינת תקון הברית כנ"ל. וזהו: אם מעט ואם הרבה יאכל, הינו שאין מזיק לו האכילה, שעל ידה בא, חס ושלוש, טמאה הנ"ל בחלוש בשנה כנ"ל, כי נתתקן בחינת השנה על ידי תקון המחין כנ"ל, כי על ידי תקון המחין גם השנה שהיא בחינת הסתלקות הדעת, היא גם כן טובה ומתוקה מאד כנ"ל:

כי באמת צריכין דיקא לסלק את המח, כי צריכין להשליך כל החכמות ולעבד את ה' בפשיטות, כי צריך שיהיו מעשיו מרביץ מחכמתו (אבות פ"ג), ולא המדרש הוא העקר, אלא המעשה (שם פ"א), ועל כן צריכין לסלק כל החכמות ולעבד את ה' בפשיטות, בלי שום חכמות. לא מבעיא חכמות של שטות של סתם בני אדם, אלא אפלו חכמות גמורות, אפלו מי שיש לו מח גדול באמת, כשמגיע לאיזה עבודה, הוא צריך להשליך כל החכמות ולעסוק

בעבודתו יתברך בפשיטות. וצריך אפלו להתנהג ולעשות דברים שנראה כמשגע בשביל עבודת השם, בבחינת (משלי ה'): באהבתה תשגה תמיד, שבשביל אהבת השם צריכין לעשות דברים הנראין כשגעון, כדי לעשות מצוותיו ורצונו יתברך, כי צריכין להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת השם ומצוותיו יתברך, ולא דוקא מצוה ממש, אלא כל דבר שיש בו רצון השם יתברך נקרא מצוה. כי יש תרי"ג מצוות, ואלו התרי"ג מצוות יש להם ענפים רבים, וכל דבר שיש בו רצון השם יתברך, שעושין בו נחת לאביו שבשמים, הוא בחינת מצוה, וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט, כדי לעשות איזה רצון ונחת להשם יתברך. ואזי כשאהבתו חזקה פליפך להשם יתברך, עד שמשלק כל חכמתו ומשליך עצמו לרפש וטיט בשביל עבודתו יתברך, כדי לעשות לו יתברך איזה נחת, אזי הוא טובה להמחין, כי אזי זוכה להשיג אפלו מה שהוא למעלה מהמחין, מה שגם משה בחייו לא השיג, הינו בחינת: צדיק ורע לו, רשע וטוב לו (ע' ברכות ז'), שזה בחינת עוות המשפט, כי זה נראה כעוות הדין, חס ושלוש, שגם משה בחייו

לא השיג זאת, הינו גם כשהמוח בשלמות ואינו נסתלק, שזה בחינת משה בחייו, כי הסתלקות המחין, בחינת שנה, זה בחינת הסתלקות משה כנ"ל, וקיום המחין, בעת שהמחין קימים ואינם נסתלקין, זה בחינת משה בחייו, וגם אז אין יכולין להשיג השגה הנ"ל, דהינו להשיג מפני מה יש צדיק ורע לו וכו', אבל על ידי שאהבתו חזקה כל־כך להשם יתברך, שמשליך ומגלגל עצמו ברפש וטיט בשביל עבודתו יתברך, ועושה עבדות כעבד ממש בשביל אהבתו יתברך, אזי זוכה להשיג גם מה שבחינת משה בחייו, דהינו בעת קיום המחין, אין יכולין להשיג, דהינו צדיק ורע לו, רשע וטוב לו. כי יש בחינת בן, שהוא מחפש בגנזיא דמלפא כמו בן (ע' זוהר בחר קי"א:), ויש בחינת עבד, שאין לו רק לעשות עבודתו שנתנו לו, ואסור לו לשאל שום טעם וחקירה על עבודתו, כי הוא מחיב רק לעשות את שלו, דהינו עבודתו שנתנו לו לעשות. אבל יש בן, שהוא אוהב כל־כך את אביו, עד שמחמת האהבה הוא עושה מעשה עבד, מה שעבד פשוט צריך לעשות, והולך וקופץ בתוך הסוללות הגדולה (שקורין פאסי').

בתוך קשרי המלחמה, ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות נחת רוח לאביו, מה שאפלו עבד פשוט לא היה עושה עבודות כאלו, ואזי כשאביו רואה אהבתו החזקה כל־כך, עד שמשליך עצמו לעבדות גמור בשביל אהבתו, אזי הוא מגלה לו גם מה שאין נמסר אפלו לבן, כי אפלו הבן, שהוא מחפש בגנזיא דמלפא, אף־על־פי־כן יש מקומות שגם הבן אסור לפנס לשם, הינו שיש השגות, שגם הבן אינו משיג אותם, אבל על ידי שהבן מסלק כל חכמתו ומשליך עצמו לעבדות כנ"ל, על־די־זה אביו מרחם עליו ומגלה לו מה שאינו נמסר אפלו לבן, הינו שנתגלה לו בחינת צדיק ורע לו, רשע וטוב לו, שגם משה בחייו לא השיג זאת, וזהו בחינת (מלאכי ג'): **וְחַמְלַתִּי עֲלֵיהֶם כַּאֲשֶׁר יַחְמֹל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעֶבֶד אֹתוֹ. הָעֶבֶד אֶתוֹ דִּיקָא, הֵינּוּ בַּחֲיַיִת בֵּן שְׁמִשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ לְעַבְדוּת, שְׁמַסְלֵק כֹּל חֲכָמְתוֹ וְעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה עֶבֶד, וְזֶהוּ: בְּנוֹ הָעֶבֶד אֶתוֹ, הֵינּוּ בֵּן שְׁעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה עֶבֶד כַּנ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה: וְחַמְלַתִּי עָלָיו, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה הֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ מְרַחֵם עָלָיו, מַחְמַת שְׂרׁוּאָה אַהֲבָתוֹ חֲזָקָה כֹּל־כֶּף, וּמְרַאֶה וּמְגַלֶּה לוֹ בַּחֲיַיִת צְדִיק וְרַע לוֹ, רֶשַׁע וְטוֹב לוֹ כַּנ"ל. וְזֶהוּ (מ"ש שם):**

הִרְאָה שְׁהִיא קָר וְלַח, הוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַשְּׁנָה. גַּם רָאָה עַל שֵׁם שְׁהִיא מְאִירַת עֵינַיִם, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (חולין מט.) וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׂמֻחָה, בְּחִינַת (משלי טו): מְאוֹר עֵינַיִם יִשְׂמַח לֵב, הֵינּוּ בְּחִינַת תְּקוּן הַשְּׂמֻחָה, שֶׁהוּא חֲזוּק הַמְּלֶאֶךְ כְּנ"ל. גַּם הִרְאָה בְּשִׁלְמוֹת זֶה בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּשֻׁפֵּט, כִּי מְקוּם הַמְּשֻׁפֵּט הוּא בִּלְב, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: וְנִשָּׂא אֶהְרֵן אֶת מִשְׁפֵּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ. וְעַל־יְדֵי קַלְקוּל הַמְּשֻׁפֵּט, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נּוֹפְלִין אֶהְבוֹת נְפוּלוֹת מִן הַמְּרַכְבָּה כְּנ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה בָּא חֲמוּם הַלֵּב כְּנ"ל. נִמְצָא שְׁחֲמוּם הַלֵּב זֶה בְּחִינַת קַלְקוּל הַמְּשֻׁפֵּט. וְהִרְאָה מִנְשַׁבֵּת עַל הַלֵּב וּמְקַרְרַת חֲמוּם, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּשֻׁפֵּט. וְזֶה בְּחִינַת (תהלים קמז): יֹשֵׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מַיִם. הֵינּוּ, עַל־יְדֵי נְשִׁיבַת הַרוּחַ שֶׁל הִרְאָה, שְׁהִיא מִנְשַׁבֵּת עַל הַלֵּב וּמְקַרְרַת חֲמוּם הַלֵּב, עַל־יְדֵי־זֶה נְעֻשָׂה בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּשֻׁפֵּט. וְזֶהוּ: יִזְלוּ מַיִם, בְּחִינַת (עמוס ה): וַיִּגַּל כְּמַיִם מִשְׁפָּט, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּשֻׁפֵּט כְּנ"ל. וְזֶהוּ רָאָה עַל שֵׁם שְׁהִיא מְאִירַת עֵינַיִם כְּנ"ל, זֶה בְּחִינַת (סנהדרין ט): אֵין לְדַנּוֹן אֶלָּא מֵה שְׁעֵינֵינוּ רוֹאוֹת, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּשֻׁפֵּט. וְזֶהוּ: מְאִירַת - רֵאשִׁי תְבוֹת: תִּזְכּוּ רְצוּף אֶהְבָּה מְבִנּוֹת

וְשִׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע וְכו', דְּהֵינּוּ שְׂאוּכָה לְהַשִּׁיג עַל־יְדֵי־זֶה צַדִּיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ, כְּנ"ל: וְזֶה בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּשֻׁפֵּט; כִּי זוּכָה לְהַשִּׁיג צַדִּיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ, שְׁזֶה נִרְאָה כְּעוּוֹת הַמְּשֻׁפֵּט, וְעַכְשָׁו, כְּשִׂאוּכָה לְהַשִּׁיג וּלְהִבִּין זֹאת, זֶה בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּשֻׁפֵּט. נִמְצָא שְׁעַל יְדֵי רַבִּי אֲמַת עִם תְּלָמִידִים, נְעֻשִׁין וְנִתְתַקְּנוּן כָּל הַבְּחִינּוֹת הַנ"ל:

טז וְזֶהוּ בְּחִינַת הִרְאָה. כְּשֶׁהִרְאָה בְּשִׁלְמוֹת נְעֻשִׁין גַּם כֵּן כָּל הַבְּחִינּוֹת הַנ"ל, כִּי הִרְאָה הִיא קָר וְלַח. קָר זֶה בְּחִינַת: וְקָר רוּחַ אִישׁ תְּבוּנָה, בְּחִינַת תְּקוּן הָאֲמוּנָה עַל־יְדֵי אִישׁ תְּבוּנָה כְּנ"ל. לַח זֶה בְּחִינַת הַלְּחָלוּחִית וְהַשְּׂמֻנּוּתִית הָעוֹלָה אֶל הַמּוֹחַ, וְנְעֻשָׂה בְּחִינַת מַחִין תְּפִלִּין כְּנ"ל. גַּם כְּשֶׁהִרְאָה בְּשִׁלְמוֹת, זֶה בְּחִינַת תְּקוּן הַשְּׁנָה, כִּי הַשְּׁנָה עַל־יְדֵי הִרְאָה. כִּי הִרְאָה הִיא קָר וְלַח, וְעַל־יְדֵי קָר וְלַח, עַל־יְדֵי־זֶה עָקַר הַשְּׁנָה. וְעַל כֵּן בְּשַׁעַת גְּשָׁמִים אַז הוּא זְמַן שְׁנָה, כִּי אַז עָרַב לְאָדָם הַשְּׁנָה מְאֹד, וְזֶה מִחֲמַת שְׁהַגְשָׁמִים הֵם קָר וְלַח, קָרִירוֹת וְלַחוּת; וְכֵן בְּבִקְרַת הַשְּׁנָה עָרַבָה גַּם כֵּן, כִּי אַז יוֹרֵד הַטֶּל, וְאִזִּי גַּם כֵּן הוּא קָר וְלַח, וְעַל כֵּן הַשְּׁנָה עָרַבָה אַז גַּם כֵּן. נִמְצָא שְׁעַל יְדֵי

האמונה, שהאמינו בו יתברך והלכו אחריו במדבר, ותקנו בחינת ארץ לא זרועה, דהינו נפילת האמונה פנ"ל. והיה אטמא דבשרא בהדן. אטמא בשרא זה בחינת גרים, שהם ערלי בשר^(י), שעל ידם בא בחינת: החתים בשרו, פנ"ל. וזהו: אטמי בשרא - בחינת ערלי בשר ובחינת החתים בשרו, פנ"ל. פי עלידי עלית האמונה הנפולה נעשין גרים, שעל ידם מתגבר חס ושלום, חותם דסטרא אחרא, בחינת: החתים בשרו, פנ"ל. ופתחינן - הינו שתקנו בחינת החתים בשרו, ונעשה בחינת חותם דקדשה, שהוא בחינת (שמות כח): פתוחי חתם קדש לה', הינו בחינת תקון המחין פנ"ל. ונקרינן - זה בחינת: ושמתיה בנקרת הצור, בחינת צמצום המחין, שלא לצאת חוץ לגבול פנ"ל. ואנחנא אעשבא - עשבא זה בחינת פלליות המאכלים, כמו שכתוב (בראשית ט): פירק עשב נתתי לכם את כל: נמצא שפלליות המאכלים הם בחינת עשבא. וזה: ואנחנא אעשבא - הינו אחר שהיינו מתקנים את המחין פנ"ל, הנחנו עצמנו אעשבא, הינו על המאכלים, לתקן את המאכלים, שלא יזיקו ויפגמו את החלום, חס ושלום.

ירושלים, הינו בחינת תקון המשפט, שהוא תקון המרפבה, ששם האהבה דקדשה, בבחינת: מרפבו ארגמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים, פנ"ל. וזה בחינת (הושע ו): ומשפטיך אור יצא, וכמו שאנו אומרים: ותוציא כאור משפטינו, הינו עלידי הראה, שהיא מאירת עינים, עלידי זה הוא בחינת תקון המשפט, בחינת: ותוציא כאור משפטינו:

וזה פרוש: אמר רב אשי: אמר לי הונא בר נתן, זמנא חדא הוה קאזלינן במדברא, והוה אטמא דבשרא בהדן. פתחנא ונקרינא ואנחנא אעשבא. אדמיתין ציבי, חלם אטמא, וטוינו. כי הדרן לבתר תריסר ירחי שתא, חזינהו להנהו גמרי דהוו קא מלחשי. כי אתאי לקמה דאמימר, אמר לי: ההוא עשבא סמתי הוה, הנהו גמרי דרתמא הוו: (ב"ב עד)

הינו שספר, שפעם אחד הלך במדבר - זה בחינת תקון האמונה, בבחינת (ירמיה ב): לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה. ארץ לא זרועה זה בחינת פגם האמונה, שעלידי זה נתקלקלו הזרעים פנ"ל, ולכתך אחרי במדבר זה בחינת תקון

ירחי שתא, שהוא ניסן, אז גם כן
 עדין היו בוערים הגחלים, הינו
 בחינת חמום הלב, שעל ידי
 החמימות בא טמאה הנ"ל, חס
 ושלום. ובאמת בניסן הוא חזוק
 המלאך פנ"ל, והיה ראוי שיתבטל אז
 הטמאה הנ"ל לגמרי - כי אתינא
 לקמה דאמימר, אמר: הנהו עשבא
 דסמתרי הוו, הינו שהמאכלים הנ"ל
 שהם בחינת עשבא פנ"ל, של סם-
 תרי הוו, שהיה כלול בהם שני
 פחות: סם חיים וסם מות, דהינו פח
 המלאך וכח השד פנ"ל. כי קדם
 תקון המאכלים, אזי נתערב בהן פח
 השד פנ"ל, ואזי הם בחינת סמתרי,
 סם תרי, כי הם כלולים משני פחות:
 פח המלאך וכח השד פנ"ל. וזהו:
 הנהו עשבא דסמתרי הוו, פנ"ל.
 הנהו גמרי דרתמא הוו. רתמא הינו
 רתם, כמו שפרש רש"י, זה בחינת
 תקון המרפכה, בחינת (מיכה א): רתם
 המרפכה. הינו שהודיע לו אמימר,
 שהחמימות בא מפגם המרפכה על
 ידי עוות המשפט פנ"ל, שלזה אין
 תקון כי אם על ידי קשור המרפכה,
 בחינת: רתם המרפכה. וזהו ריתמא
 - ראשי תבות: תוכו רצוף אהבה
 מלבנות ירושלים שמנפילת האהבה
 הזאת בא החמימות הנ"ל, ואין תקון
 כי אם על ידי בחינת: רתם המרפכה,

ותקון זה, הינו תקון המאכלים,
 נעשה עלידי חזוק המלאך,
 שנתחזק עלידי התחדשות הרצון,
 עלידי השמחה פנ"ל. וזהו:
אדמיתינו ציבי - זה בחינת:
 וכמצביה עבד בחיל שמיא, בחינת
 התחדשות הרצון. הינו שהיינו
 רוצים להביא הרצון, בחינת
 התחדשות הרצון, שזהו חזוק
 המלאך, שעלידי זה הוא תקון
 המאכלים פנ"ל. וזהו: **אדמיתינו**
ציבי חלים - הינו שבתוך שהיינו
 עוסקים בתקון המאכלים על ידי
 התחדשות הרצון, חלם לנו חלום.
 וזהו: **חלים לשון חלום**. גם **חלים**
 הוא לשון התקשרות והתחברות, כי
 החלום היה מחובר משני פחות:
 מפח המלאך וכח השד, מחמת
 שעדין לא נתתקנו המאכלים פנ"ל.
 וזהו: **וטוינו לשון תענית** (ע' דניאל ה'
 פסחים קז), הינו שהיינו מתענים. כי
 התענית מביא שמחה שהוא תקון
 החלום פנ"ל. **כי הדרן לבתר תריסר**
ירחי שתא - הינו פשחזרנו ובאנו
 לחדש ניסן שהוא אחר שנים עשר
 חדשי השנה, כי ניסן תחלת
 החדשים, והוא ראש השנה למלכים,
 ואז הוא חזוק המלאך פנ"ל, ואף על
 פי כן: **חזינהו להני גמרי דקא**
מלחשי, דהיינו שגם לבתר תריסר

ובאמת הוא דבר גדול מאד להשליך מאתו כל החכמות ולהתנהג בפשיטות, לעשות מעשה עבדות לעבדו יתברך בעבדות בתמימות, בלי חכמות, כי זה בחינת סתרי תורה, שהתורה נסתרת ונעלמת שם, כי כשעושה עבדות פשוטים, ובאמת בודאי יש בהם תורה גבוה מאד, רק שאין יודעין מה שיש בהם. נמצא שהתורה שיש בהם הוא נסתר ונעלם, בחינת סתרי תורה. וסתרי תורה הוא בחינת (שה"ש ז): חמוקי ירכיך - מה ירך בסתרה, אף דברי תורה בסתרה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (סוכה מט:), ועל ידי זה נעשה תקון המשפט, בבחינת: חמוקי ירכיך כמו חלאים וכו', שהם השתין שמחוללין ויורדין עד התהום (כמו שדר"ל שם ע"א בסוכה), בחינת (תהלים לו): משפטיך תהום רבה; הינו בחינת המשפט שנפל עד התהום. ועל ידי העבדות הנ"ל, שהם בחינת סתרי תורה, בחינת: חמוקי ירכיך, בחינת: שתין, שהם מחוללין עד התהום, הם בוקעין ויורדין עד התהום ומעלין את המשפט מנפילתו, מבחינת: משפטיך תהום רבה, בבחינת (תהלים מב): תהום אל תהום קורא, ודרשו רבותינו זכרונם

הינו קשור המרפכה, בחינת: מרפכו ארגמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים, כנ"ל:

וזהו: תקעו בחדש שופר. תקעו זה בחינת: היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו, בחינת חרדת הגוף, בחינת: וקר רוח איש תבונה. הינו בחינת איש תבונות, שעל ידו נתתקן האמונה כנ"ל. **בחדש שופר** - הינו בהתפארות חדש, דהינו התפארות וגאון חדשה שנתגלה. הינו בחינת גרים שהם מכניסין גאון בישראל, שנעשין על ידי שמעלין האמונה הנפולה כנ"ל. וזהו: **בפסא ליום חגנו.** בפסא - זה בחינת תפלין דמכסין על מחא, כי מהגאון הנ"ל נעשה תפלין, על ידי המגני ארץ, שהם מתקנין ומעלין פגם הגאון, שהיא בחינת: החתים בשרו; ועושין מזה בחינת חותם דקדשה, בחינת תפלין כנ"ל. וזהו: **ליום חגנו** - הינו ראש השנה, שהוא בחינת ראש ומחין, שאז נעשין כל הבחינות הנ"ל. **כי חק לישראל הוא** - חק לשנא דמזונא (ביצה טז), בחינת תקון המאכלים כנ"ל. **משפט לאלקי יעקב** - זה בחינת תקון המשפט, הפל כנ"ל:

שיף לעיל, לפסוק וחקמתי עליהם וכו':

לְבָרְכָה (תענית כה): כְּשֶׁמִּנְסְכִין אֶת
הַמַּיִם בְּחַג, תְּהוּם אוֹמֵר לְחֵבְרוּ: אֲבַע
מִימְךָ. הֵינּוּ, שֶׁהִתְהַמּוּת קוֹרִין זֶה
לְזֶה, שֶׁיִּשׁוּבוּ וַיִּחְזְרוּ הַמִּשְׁפָּט שֶׁנִּפְל
אֲלֵיהֶם, כְּדֵי שֶׁיִּחְזֹר וַיִּתְתֵּן הַמִּשְׁפָּט,
בְּבַחֲיַנְתָּ: וַיִּגַּל כְּמַיִם מִשְׁפָּט. וְזֶהוּ:

אֲבַע מִימְךָ, בַּחֲיַנְתָּ: וַיִּגַּל כְּמַיִם
מִשְׁפָּט, הֵינּוּ שֶׁיִּבְעוּ וַיִּחְזְרוּ הַמִּשְׁפָּט
שֶׁנִּפְל אֲלֵיהֶם, שֶׁיִּתְתֵּן בְּבַחֲיַנְתָּ:
וַיִּגַּל כְּמַיִם מִשְׁפָּט, כִּנְל. נִמְצָא שֶׁעַל
יְדֵי עֲשׂוֹת וְעִבְדוֹת בְּפִשְׁטוֹת נַעֲשֶׂה
תִּקּוּן הַמִּשְׁפָּט:

תפילה ה

"מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה, אֲדַנִּי שִׁמְעָה בְּקוֹלִי, תִּתְיַיֵּן אֲזַנְּךָ מִשְׁבוֹת לְקוֹל
תַּחֲנוּנֵי". יְחִיד וּמְיַחַד, אֲדוֹן כָּל, לְעֵלָּא מִן כָּלָּא וְלִית לְעֵלָּא מִנְּךָ,
מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי אֱלֹדֵי אֲתַפְלֵל, אֱלֹדֵי אֲשׁוּעָה, אֱלֹדֵי אֲזַעֲקָה, אֱלֹדֵי אֲתַחֲנֵן, לְפָנֶיךָ אֲשַׁתְּמַח,
לְפָנֶיךָ אֲשַׁתְּחִנֶּה וְאֶכְרַע אֶבְרַכָּה לְפָנֵי יְהוָה עוֹשֵׂי, אֱלֹדֵי שִׁמְחָתִי אֶת כְּפִי,
"פִּרְשְׁתִּי יְדֵי כָּל הַיּוֹם, נִפְשִׁי בְּאֶרֶץ עֵינֶיךָ לְךָ סֵלָה". לְבִי יִצְעַק אֶל יְהוָה, מַעֲוֹמְקָא
דְּלְבָא אֲנִי קוֹרָא אֱלֹדֵי, מַעֲמָקֵי עַמְקִים אֲנִי מִצְפָּצֵף לְרַחֲמֶיךָ וְחַיְנִיגוֹתֶיךָ הָאֲמִתִּיּוֹת,
"בְּאֵיל תַּעֲרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם בֶּן נִפְשִׁי תַעֲרֹג אֱלֹהִים". כִּיּוֹנִים הוֹמּוֹת "מִתּוֹפּוֹת
עַל לְבַבְהוֹן", בֶּן יְהִמָּה לְבָבִי לְהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ, "כְּאִשֶּׁר יְהִיגָה הָאָרֶץ וְהַכְּפִיר
עַל טְרַפּוֹ אֲשֶׁר יִקְרָא עָלָיו מָלֵא רוּעִים מְקוֹלָם לֹא יִחַת וּמַהֲמוֹנָם לֹא יַעֲנֶה", בֶּן
אֲשָׁאג וְאֲזַעֲק וְאֲזַעֲק וְאֲשׁוּעָה וְאֲנַהֵם וְאֲעֲרַג וְאֲצַפְצֵף וְאֶקְוֶה וְאֶיֶּחַל וְאֶצְפֶּה וְאֶחַכֶּה
לְרַחֲמֶיךָ וַיִּשְׁוַעְתֶּךָ, לֹא אֲחַרִּישׁ וְלֹא אֲשַׁקֵּט מִלְּקִרָא תְּמִיד אֱלֹדֵי, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי. כִּי הִצִּיקְתָּנִי רוּחִי וְעֲצֵר בְּמַלְּיָן לֹא אוֹכֵל, "קָרָאתִי שִׁמְךָ יְהוָה מְבוֹרַח תַּחֲתִיּוֹת.
קוֹלִי שִׁמְעָתָה, אֵל תַּעֲלֵם אֲזַנְּךָ לְרוּחִתִּי לְשׁוֹעָתִי, שִׁמְעֵה יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא, וְחַנּוּי וְעַנּוּי".
וְעוֹרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו וּזְכַנּוּ לְאִמּוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת. הִצִּילֵנו גָּא, אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, מִפְּנֵם
אִמּוּנָה. שְׁמַרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהִצִּילֵנו מִמְּפּוֹת הַמִּפְלְאוֹת הַבָּאִים חֵם וְשִׁלּוּם עַל
פְּנֵם הָאִמּוּנָה, שְׂאִין מוֹעִיל לָהֶם שׁוּם דְּבַר, לֹא רְפוּאוֹת וְלֹא תַפְלָה וְלֹא זְכוֹת אֲבוֹת.
וְאֶפְלוּ כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁל אֵח וְאֲבוֹי וְגַיְחוֹת וְאֶנְחוֹת גַּם בֶּן אִין מוֹעִיל לָהֶם, כִּי הַכָּל
נִפְנֵם וְנִתְקַלְקַל עַל-יְדֵי פְּנֵם הָאִמּוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא יְסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה

ויסוד כל העולמות בלם עם כל אשר בהם, שהכל תלויים ועומדים ומתקיימים רק על האמונה הקדושה:

אָנָּה נֹרָא קְדוֹשׁ, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, וְנִבְנו לְעֵקֶק אֱלֹהִים בְּאֵמַת מַעֲמֵק הַלֵּב מֵעַמְקֵי עַמְקִים, בְּאֲשֶׁר אֲנַחְנו צְרִיכִים לְקַרְא אֱלֹהִים עִתָּהּ, בְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל, אֵת כָּל נַגְעֵי לְבַבְנו שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטֵינֵינוּ. עֲזָרְנו לְעֵקֶק אֱלֹהִים מִן הַלֵּב בְּקוֹל עֵמֶק בְּאֵמַת בְּקוֹל דְּמָמָה רַקָּה, בְּאֵפֶן שְׁנוֹפָה לְעוֹרֵר עֲלֵינוּ פְּלֵאֵי רַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ וְחֲנִינּוֹתֶיךָ וְיִשׁוּעוֹתֶיךָ וְהַצְּלוֹתֶיךָ הַנִּפְלְאוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת מְאֹד. עַד שְׁנוֹפָה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת עֲצוֹת אֱמִתִּיּוֹת, עֲצוֹת עֲמוּקוֹת, מִתּוֹךְ עֵמֶק הַחֹשֶׁךְ אֲפֵלָה הַזֹּאת שְׁנִלְפָדְנוּ בּוּ מְאֹד בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים. כִּי אַתָּה עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְכַדָּךְ, עוֹשֶׂה גְּדוּלוֹת עַד אֵין חֶקֶר נִסִּים וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, וְאַתָּה גּוֹלָה "עֲמֻקּוֹת מִנֵּי חֹשֶׁךְ" וּמוֹצִיא "לְאוֹר צִלְמוֹת". הוֹצִיאֵנו מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה. עֲשֵׂה עִמָּנוּ פְּלְאוֹת, וְתִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ וְתִגְלֶה לָנוּ עֲצוֹת מִרְחוֹק, בְּאֵפֶן שְׁנוֹפָה לְגַדֵּל הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה עַל-יַדְיָהּ.

וְרַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְחַנּוּנו מֵאֵתְךָ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת דְּקִדְשָׁה, בְּאֵפֶן שְׁנוֹפָה לְחַתֵּר וּלְגַלּוֹת הַמִּים שְׁמֵהֶם גְּדֻלָּה הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִם "מִים עַמְקִים עֲצָה בְּלֵב אִישׁ", שְׁנוֹפָה בְּלָנוּ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְגַלּוֹת וּלְהַאֲוִיר עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת מִתּוֹךְ עֵמֶק הַחֹשֶׁךְ. וְתִתְקַנְנוּ בְּעֲצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ עֲצוֹת טוֹבוֹת בְּעוֹלָם. וְתִצִּיל אוֹתִי וְאֵת כָּל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל מִסַּפְּקוֹת וּבִלְבוּלִים, שְׁלֵא יִפְלוּ עֲלֵינוּ סַפְּקוֹת בְּשׂוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, רַק תְּמִיד נִזְכָּה בְּמַהֲרֵי יָד וּבְנִקְל לְעֲצוֹת שְׁלֵמוֹת, עֲצוֹת אֱמִתִּיּוֹת, בְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב, בְּנִשְׁמִיּוֹת וּרוּחַנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן, בְּאֵפֶן שְׁנוֹפָה לְהַצִּיחַ הַצִּלְחָה הָאֱמִתִּיּוֹת וְהַנִּצְחִיּוֹת, בְּזֶה הָעוֹלָם הַעוֹבֵר, לִילְךָ בְּדַרְכֶיךָ הַטוֹבִים, וּלְהִתְקַרֵּב אֱלֹהִים בְּאֵמַת וּבְלֵב שְׁלֵם, וְנוֹפָה לְקַיֵּם עֲצוֹתֶיךָ הָאֱמִתִּיּוֹת וְהַנִּכּוֹנוֹת, "בְּעֲצַתְךָ תִּנְחַנֵּי וְאַחַר כְּבוֹד תִּקְחֵנִי":

וְתַרְחֵם עֲלֵינוּ אֲבִינוּ אֲבֵי הַרַחֲמָן, וְתִשְׁלַח לָנוּ אִישׁ תְּבוּנוֹת שֵׁישׁ לוֹ נִשְׁמָה קְדוּשָׁה, שִׁיחֵיהָ לוֹ כַּח לְדָלוֹת וְלִשְׂאֵב לָנוּ עֲצוֹת קְדוּשׁוֹת עֲצוֹת עֲמוּקוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "מִים עַמְקִים עֲצָה בְּלֵב אִישׁ וְאִישׁ תְּבוּנָה יִדְלָגָה". וְתַעֲזֹר לָנוּ בְּזִכּוֹת וּבְחַ הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים, שְׁנוֹפָה לְהַמְשִׁיךְ הַמְּשַׁכֵּת רוּחַנִיּוֹת אֱלֹהוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים. וְתַעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ שְׁנוֹפָה עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ הַטּוֹבִים לְצַמְצֵם וּלְכַרֵּא צְמֻצוּמִים וְגוֹפִים קְדוּשִׁים, שִׁיחֵיו כְּלִים מְכֻשָּׁרִים לְקַבֵּל לְתוֹכָם הַמְּשַׁכֵּת רוּחַנִיּוֹת אֱלֹהוֹת בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָה בְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב. וְנוֹפָה לְכַרֵּא בְּכָל עַת עוֹלָמוֹת וּבְרִיּוֹת חֲדָשׁוֹת קְדוּשׁוֹת

ומהורות, ולהמשיך תמיד רוחניות אלהות לתוך צמצומים קדושים, ואתה ברחמיך תשפיע מזון ופרנסה לכל הנבראים והנוצרים והנעשים, כי אתה זן ומפרנס ברחמיך וחסדיך הרבים מקרני ראמים ועד ביצי כנים, ולכל הנבראים שבעולם אתה נותן פרנסה תמיד בטובך הגדול, כמו שכתוב: "נותן לחם לכל בשר, כי לעולם חסדו".

עזרנו והושיענו ברחמיך הרבים, ותן לנו פרנסותינו מאתך קדם שנוצרך להם בהרחבה גדולה, בהתר ולא באסור, בכבוד ולא בכזי, בנחת ולא בצער. ואל תצרכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם. ותצילנו מחובות והלואות לעולם. ותזכנו מהרה לסלק ולשלם כל ההלואות והחובות שאנו חייבים מכפר. כי אתה יודע אבינו שבשמים, כי קשה וכבד עלינו מאד לשא עלינו עול החובות אשר השתרנו עלו על צוארינו הכשילו כחנו, והם מבלבלים אותנו הרבה ממעט העבודה שאנו חפצים להתחיל לעבד אותך באמת.

אנא יהוה, פרנסנו וכלכלנו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, כי אין אנו יודעים שום דרך ועצה איד להמשיך פרנסה, כי אם עליך לבד אנו נשענים, עליך השלכנו את ירכנו ואתה תכלכלנו. אבינו שבשמים, האלהים הרועה אותנו מעודנו, תן לנו פרנסותינו וכל מחסורינו בשפע גדול קדם שנוצרך להם בקדשה ובטהרה גדולה כרצונך הטוב, בלי שום טרדות ובלבלים כלל, באופן שנופה לשוב בתשובה שלמה לפניך ולהיות כרצונך הטוב תמיד.

ותזכנו לאכל בקדשה ובטהרה גדולה, ונאכל לבד לקיום גופנו ונמעט תאות מבצענו. ונזכה להסתפק במעט אכילה, ונהיה נכללים בכלל הצדיקים האזכלים לשבע נפשם הקדושה לבד, כמו שכתוב: "צדיק אכל לשבע נפשו". ותעורנו שתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל כף, עד שנופה להשביע בצחצחות נפשנו להתענג על יהוה, לשבע ולהתענג באורות הצחצחות העליונות, ונזכה "לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו". ויקים בנו מקרא שכתוב: "ונחך יהוה תמיד והשביע בצחצחות נפשך", עד שנופה לצחצח נפשנו ורוחנו ונשמותינו תמיד בשבע הצחצחות העליונות, ועל ידי זה ימשך עלינו תמיד תבונות והשגות חדשות, עד אשר יהיה לנו כח לחתר ולשאב ולדלות מים עמוקים שמהם גדלה האמונה הקדושה, שהם עצות טובות ושלמות. ונזכה לגלות ולהאיר עלינו ועל כל ישראל עצות טובות, עצות עמוקות עצות נפלאות, פלאי פלאות הנמשכין

מעמקי עמקים, עצות שלמות ונכונות אמתיות ישרות וברורות, עצות קדושות שאי אפשר להפירן ולסתורן בשום אפן בעולם, באפן שנוכח לעורר ולגדל על ידם האמונה הקדושה:

רבנו של עולם מלא רחמים, "גדל העצה ורב העלילה, פלא יועץ אל גבור, אבי עד שר שלום, נורא תהלות עשה פלא", אשר אתה עושה נפלאות בכל עת, וכבר עשית עם ישראל נסים ונפלאות גדולות ונוראות בכל דור ודור, רחם עלינו עתה בדור הזה בצוק העתים הללו, אשר האמונה הקדושה נפגמה מאד בעונותינו הרבים, ורבים מבני עמך נכשלו, כאשר אתה ידעת. עשה עמנו נפלאות, ונכנו לעצות טובות אמתיות, באפן שנוכח על-ידיהוה לאמונה שלמה באמת ולתקן כל פגמי האמונה, ונוכח לחפש את עצמנו תמיד בכל עת, איך אנו אחוים באמונה הקדושה, ולהתחזק באמונה יתרה בכל עת, בתם לכב באמת ברוצח הטוב. ותעשה עמנו פלא לחיים, ותוציאנו מאפלה לאורה מחשך לאור גדול, "כי אתה תאיר גוי, יהוה אלהי גיה חשכי", כי "גם חשך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר בחשיכה פאורה".

ונוכח להודות לך תמיד על נפלאותיך וטובותיך שעשית עמנו מעולם, ואשר אתה עושה עמנו בכל עת נפלאות גדולות ונוראות, "רבות עשית אתה יהוה אלהי, נפלאותיך ומחשבתך אלינו, אין ערך אליך אגידה ואדברה עצמו מספר", ויקים מקרא שכתוב: "יהוה אלהי אתה ארומקד, אודה שמך כי עשית פלא, עצות מרחוק אמונה אמן", ונאמר: "אודה יהוה בכל לבי אספרה כל נפלאותיך, אודך על פי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד". ונוכח להעלות האמונה הנפולה, ולתקן כל פגמי האמונה ותתגדל ותתחזק האמונה הקדושה בכל עו ותעצמות. ונוכח כלנו להאמין בך ובצדיקתך האמתיים באמונה חזקה ונכונה, באמונה שלמה וקדושה ובה ונכונה צחה וישרה וברורה, בלי שום בלבולים ובלי שום הרהורים ומחשבות זרות בלל.

ונוכח להמשיך רפואה שלמה לכל חולי עמך בית ישראל, (ובפרט לפלוני בן פלוני), אל נא רפא נא לו רפואת הנפש ורפואת הגוף, והעלה ארוכה ומרפא לכל תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מכותינו, ותבטל ותסיר כל המכות המפלאות וחלים רעים ונאמנים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל לעולם, ותשלח רפואה שלמה מן השמים לכל אותן הנפשות מעמך בית ישראל אשר כבר הפלאת

את מכותם, ובאו עליהם המכות המפלאות שאין מועיל להם שום רפואה בעולם, ולא תפקה וזכות אבות, ולא שום קול צעקה ואנחה, אשר כל זה נמשך מפגם האמונה. אגא יהוה, רחם עליהם ועלינו למענה, למענה לבד עשה ולא לנו. פי אתה לבד יודע גדל הרחמנות אשר עליהם ועלינו. ועשה כגדל נפלאותיך הנוראות, ותשלח להם ולנו רפואה שלמה מן השמים, ותסיר מחלה מקרבנו, פי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה, פי אין פחנו אלא בפה לבד.

רופא חולים, רופא חנם, רפאנו יהוה ונרפא הושיענו ונושעה פי תהלתנו אתה, ותתן המטר בעתו, לחיים ולברכה ולשבע. ותגדל ברחמיך צמחים ועשבים שיהיה להם פח לרפאות תחלואי עמך בית ישראל, ותשפיע ברחמיך, ותמשיך הסדר הנכון והאמת של כל הזרעים והצמחים שבעולם כפי סדר הזמן והמקום הראוי להם. ולא נתלש שום פרי ועשב שלא בזמנו, ותסבב ברחמיך סבות לטובה, באפן שזכה כל אחד לאכל ולשתות מה שהוא צריך לרפואתו באמת. ויקבלו לפי תמם כל מה שצריכים לרפואתם באמת. ותתן לנו ולכל ישראל את אכלם בעתו במועדו ובזמנו, באפן שיהיה מלבש בהם פח כל הרפואות שאנו צריכין כל אחד ואחד בגשמיות וברוחניות בגוף ונפש, פי אין רופא בעולם שיידע לכוון כל זאת פי אם אתה לבד. פי אתה עלת כל העלות וסבת כל הסבות, ויודע כל התעלומות, ויקים מקרא שכתוב: "אז יפקע פשח ארץ, וארכתך מהרה תצמח".

ותזכר ברית אבותינו אברהם יצחק ויעקב, וזכות אבותינו וזכות כל הצדיקים האמתיים תעשה עמנו פלאי פלאות, "הפלא חסדיך מושיע חוסים ממתקוממים בימיך. נוראות בצדק תעננו אלהי ישענו, מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים". ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב: "ויאמר הנה אנכי פורת ברית, נגד כל עמך אעשה נפלאות, אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים, וראה כל העם אשר אתה בקרבך את מעשה יהוה פי נורא הוא, אשר אני עשה עמך". ונאמר: "(והיה) פי יפלא בעיני [שארית] העם הזה גם בעיני יפלא". ונאמר: "מאת יהוה היתה זאת היא נפלאות בעינינו". ונאמר: "פי גדול אתה ועשה נפלאות אתה אלהים לבדך". ונאמר: "לעשה נפלאות גדולות לבדו, פי לעולם חסדו":

ותעזרנו ותזכרנו ותתן לנו כח לחזק ולגדל את האמונה תקדושה בכל עז ותעצמות עד אשר יפלו ויתבטלו כל האמונות פוזביות שבעולם, כלם יכרעו ויפלו ולכבוד שמך יקר ותנו. ותעביר גלולים מן הארץ, והאלילים כרות

יִפְרֹתוֹן לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׂדֵי, וְכָל בְּנֵי כְּשֹׁר יִקְרְאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כֹּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ. וְיִתְוַסְּפוּ גְרִים רַבִּים בְּכָל עֵת, גְּרֵי צְדָק, עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְרַבִּים מֵעַמֵּי הָאֶרֶץ יִהְיוּ מִתְנַהֲרִים וּמִתְגַּדְּרִים לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמְתּוֹ. וְיִאֲתִיּוּ כָל לְעַבְדְּךָ וַיִּפְּרוּ כַח מַלְכוּתְךָ. וַיִּהְיוּ גַעֲשִׂים גְרִים בְּכַח וּבַפְעַל. וְגַם אוֹתָם שְׂלֵא יִזְכוּ לְהַתְנַהֵר, יִפְּרוּ וַיִּדְעוּ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם אֵת יְקָר תִּפְאָרְתְּךָ וְגִדְלָתְךָ וּמַלְכוּתְךָ, וַיִּדְעוּ כָּל בְּאֵי עוֹלָם שֶׁיֵּשׁ יְחִיד קְדָמוֹן יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה שְׁמוֹ לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחַת נְצִחִים. וַיִּשְׁתַּוְּקוּ כֻלָּם לְאַמוֹנַתְךָ הָאֱמֵתִית. וַיִּדַע כָּל פְּעוּל כִּי אַתָּה פֹּעֵלָתוֹ, וַיְבִין כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל אִשָּׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִלְּךָ, וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשֻׁלָּה:

וְתַעֲזָרְנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הַעֲצוּמִים מִפְּנֵם אַחִיזוֹת הַזֹּהֲמָה הַנֶּאֱחָז בְּהַגְרִים שְׂמִתְגַּדְּרִין, וְלֹא יִזְקוּ הַגְרִים לְיִשְׂרָאֵל עִמָּךְ כְּלָל. וְתַעֲזוּר לְכָל גְּרֵי הַצְּדָק שֶׁיִּזְדַּכְּכוּ מִהֲרַה מִשְׂמֵאֲתָם וְזִהְמָתָם, וְתִצְלִל וְתִשְׁמֹר אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל שְׂלֵא יִתְאַחֲזוּ וְלֹא יִתְדַבֵּק בְּנוֹ שׁוֹם שְׂמִין מִזִּהְמָתָם וּמִשְׂמֵאֲתָם שֶׁיֵּשׁ לָהֶם מִכְּבָר מִזִּהְמָת הַעֲפוּ"ם שֶׁהָיוּ בִּינֵיהֶם מִקֵּדָם. וְתִרְחַם עֲלֵינוּ, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ תָמִיד מִנְּאֻוֹת וּנְבָחוֹת וּמְרִמוֹת רוּחָא, וְתִזְכְּנוּ לְעֲנוּה אֱמֵתִית בְּאַמְתְּ לְאַמְתּוֹ. חוּם וְחִמְל וְרַחֵם עָלַי כִּי לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת לִבִּי, וְאַתָּה יוֹדֵעַ שְׂאִינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ מִדְּרָכֵי הַעֲנוּה הָאֱמֵתִית, הַצִּילֵנִי נָא בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִכָּל מִינֵי גֵאוּת וּפְגִיזוֹת וְנִסְפוֹת הַרוּחַ אֲשֶׁר הֵם תּוֹעֵבֹת לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שְׂפָחוֹב: "תּוֹעֵבֹת יְהוָה כָּל גְּבוּה לִב", וְזַכְּרֵנִי לְהַרְגִּישׁ שְׂפָלוֹתַי בְּאַמְתְּ לְאַמְתּוֹ, וְאַהֲרֵה שְׂפָל בְּעֵינַי לְמִטָּה יוֹתֵר מִמִּדְּרָגְתִּי הַפְּחוּתָה וְהַשְּׂפָלָה מְאֹד, עַד שְׂאֻזְכָּה לְעֲנוּה אֱמֵתִית כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמְתּוֹ:

וּבְבִין תִּרְחַם עֲלֵינוּ אֲבִינוּ אֵב תִּרְחֵמֵן גְּבוּר וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, מִגֵּן עֲזָרְנוּ וְאֲשֶׁר תִּרְב אֲאוֹתָנוּ. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ מִחֲרַב הַנְּאֻוֹה שֶׁל מְנַהֲיגֵי הַדּוֹר שֶׁל שְׂקָר, שְׂנוּמְלִין גְּדֻלָּה לְעֲצָמָן מְאִלְיָהֶם. כִּי לֹא נִתֵּן לָהֶם הַגְּדֻלָּה מִן הַשָּׁמַיִם כְּלָל, רַק מִתְנַאֲוִים עַל הַדּוֹר בְּחָנָם, וּמוֹשְׁלִים עַל עַם דָּל, וּמִתְנַהֲגִים בְּרַבּוּת וְהַתְנַשְּׂאוֹת וּמִתְגַּבְּרִין עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מְאֹד, וְהֵן מִזִּיקֵי עֲלֻמָּא, בְּאִשְׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַת אֵת לִבִּי כֹּל בְּנֵי הָאָדָם, מַה נֹּאמֵר וּמַה נִּסְפֵּר לְפָנֶיךָ הֲלֹא כָּל הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ, "מִצִּיל עֵינִי מִחֻזַּק מִמֶּנּוּ וְעֵינִי וְאֲבִיוֹן מִגִּזְלוֹ", הַצִּילֵנוּ מִהֵם שְׁמֵרְנוּ מִהֵם, הֲגֵן בְּעַדְנוּ בְּזִכּוֹת וּכְחַ הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִים

מנהיגי אמת אשר אנו חוסים בהם, ושמרנו והצילנו מפל מויקי עלמא שהם המנהיגים של שקר, שלא יהיה להם שום פח להזיק לנו חס ושלום, בשום דבר שבעולם, לא בגשמיות ולא ברוחניות, ולא תעשינה ידיהם תושבה. פי אין לנו על מי להשען, פי אם על אבינו שבשמים. ותכניע ותעקר ותכפול את כל ממשלתם והתנשאותם של כל המנהיגים של שקר, ותפל חרב הגאונה מידם "וזרוע רמה תשבר". ותכפול השקר מן העולם, ותגלה האמת בעולם. ויקים מקרא שפתוב: "משד עניים מאנקת אבוינים, עתה אקום יאמר יהוה, אשית בישע יפית לו", ותכפול מדת הגאונה דסמרא אחרא מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם:

ובבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים, קדוש וגורא, קדוש על כל הקדושות, שתשפיע עלינו קדשתך העליונה. ותעזרנו להכניע ולשבר ולכפר את יצרנו הרע להשתעבד לך. ונזכה לכפות ולשבר את תאוותינו הרעות ולכפול תאוות נאוף מאתנו לגמרי. ותתן לנו מגני ארץ צדיקים אמתיים שיהיו מגנים עלינו, ויכפלו מאתנו תאוה הרעה הזאת, עד שנזכה להכניע ולשבר ולכפול החותם דקלפה, ולתקן החותם דקדושה. ותציל אותנו תמיד ממקרה לילה. ותעזר ותושיע ותגן עלינו, שנזכה להתקדש בזוויגנו בקדושה גדולה, ולא נהיה רגילים חלילה בתאוה זאת אפלו בהתר, רק להתרחק מתאוה זאת בכל מיני הרחקות. ותרחם על פלטתנו שנזכה מעתה לשמור מעט לחות ושמנונית שבגופנו, לבלי להוציא לחוץ חס ושלום על ידי תאוה זאת, רק נזכה לשמור מאד לחותינו ושמנוניותינו להעלותם אל המוח בקדושה ובטהרה גדולה. ונזכה לברר ולהעלות כל הלחות והשמנונית מפגם "החתים בשרו" לתקון החותם דקדושה שהוא תקון המחין. ויתחזק ויתחדש מחי ודעתי בקדושה ובטהרה גדולה בחכמה בתבונה ובדעת, ויתנוצצו המחין שלי בחכמה והבנה יתרה בכל פעם בקדושה גדולה. ותובנו לקדושת התפלין באמת שהם חותם הקדושה, כמו שפתוב: "שימיני כחותם על לבך כחותם על זרועך".

אבינו מלך אל חי וקיים, אל חי חלקנו צורנו, צוה להציל ידידות שארינו משחת למען בריתך אשר שמת בבשרנו, כי אתה ברחמיך חתמת אותנו בחותם אות ברית קדש. רחם עלינו ברחמיך הגדולים והנוראים, ועזרנו והושיענו ושמרנו מעתה, שנזכה מעתה לשמור את החותם הקדוש הזה. הצילנו נא מחותם דסמרא אחרא, כי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מזומה, כי גדול אתה ועושה גפלאות

אתה אלהים לבדך". ומי יאמר לך מה תעשה. חוס וחמל ורחם נא עלינו למען שמך, ותן לנו כח המגיני ארץ שנופה לברר ולהעלות מחותם דקלפה לחותם דקדושה. באמור "נא אתה אפיקי מגנים סגור חותם צר":

וּבְנֵנו לְקִים מִצֹּת תְּפִלִּין פְּרָאוֹי בְּכַל פְּרִטְיָה וְדִקְדוּקָיָה וְכוּנְוֹתֶיהָ וְתַרְיָג מִצֹּת הַתְּלוּיִים בְּהָ, וּבְלֵב טוֹב וּבִשְׂמֵחָה גְדוּלָה, פְּרָאוֹי לְשִׂמְחָה וְלִגְלִיל וְלִשׁוֹשׁ מְאֹד בְּשִׂאֲנוּ זֹכִים לְהַתְעַמֵּר בַּעֲטָרַת תְּפִלִּין הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים מְאֹד שֶׁהֵם בְּתַרְי דְּמִלְכָא. וּבִזְכוּת קִדְשָׁת הַשְּׂבָעָה רְאִשִׁים שֶׁל הַתְּרִין "שִׁינִין" הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּתְּפִלִּין, שֶׁהֵם "שִׁין" שֶׁל שְׁלֹשָׁה רְאִשִׁים וְ"שִׁין" שֶׁל אַרְבַּע רְאִשִׁים, נֹזֶכֶה לְהַמְשִׁיד עֲלֵינוּ קִדְשָׁת מוֹשֶׁה מוֹשִׁיחַ שֶׁהוּא רוּעָה יִשְׂרָאֵל הָאֲמִתִּי שֶׁפְּלוֹל מִכָּל הַשְּׂבָעָה רוּעִים. וּבִזְכוּתָם וְכַחֵם שֶׁל מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם וְשֶׁל כָּל הַשְּׂבָעָה רוּעִים, וּבִזְכוּת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, נֹזֶכֶה לְשִׁבְרֵי וְלִכְבֻּל תַּאֲוֹת נְאוּף מֵאֲתַנּוּ, וְלִשְׁבֵר הַחוֹתֶם דְּקַלְפָּה, וְלִתְקַן בְּכָל מִינֵי תְּקוּנִים הַחוֹתֶם דְּקַדְשָׁה. חֲתַמְנוּ לְחַיִּים אֲמִתִּיִּים, מְלַךְ חַפֵּץ בְּחַיִּים, לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים. גּוֹאֵל מִמּוֹת וּפְוֹדָה מִשַּׁחַת, הַצִּילֵנוּ מִבְּאֵר שַׁחַת. הַצִּילֵנוּ נָא בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִן הַשְּׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת. פְּדֵה אֹתָנוּ מִעֲוֹת הַתַּאֲוֹת רְעוֹת, וּבְפִרְט מִעֲוֹת הַרַע שֶׁל תַּאֲוֹת נְאוּף. פְּדֵה עַמְּךָ מִעֲזוּבִים, צִאֲנֵךְ מִיַּד גּוֹזְזִים, עֲשֵׂה עִמָּנוּ פְּלֵא לְחַיִּים:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵתָהּ לְבַד יוֹדַע מִי וּמִי עוֹמְדִים עֲלֵינוּ בְּכָל עֵת, אֲשֶׁר רוּצִים לְהַתְנַבֵּר חֵם וְשְׁלוֹם לְסַגֵּר וְלַחֲתוֹם אוֹתָנוּ חֵם וְשְׁלוֹם בְּכַמְהָ וּכְמָה חוֹתְמוֹת דְּסִמְרָא אַחֲרָא, חוֹתֶם עַל חוֹתֶם. "גְּדַר בְּעַדִּי וְלֹא אֵצֵא הַכְּבִיד נְחֻשְׁתִּי". אֲבָל אֵתָהּ יְהוָה אֱלֹהִים אֲמִתִּי, וְחוֹתְמֵךְ אֲמִתִּי, כִּד לְבַד בְּתַחֲנוּ וְעַל חֶסֶדְךָ הַגְּדוֹל בְּאֲמִת גִּשְׁעֲנֵנוּ, בִּדְרָךְ נִפְקִיד רִוְחָנוּ. פְּדֵה אוֹתָנוּ יְהוָה אֵל אֲמִתִּי, "בְּאֲמִתְךָ הַצְּמִיתֵם". שִׁבְרֵי תִשְׁבֵּר כָּל חוֹתְמֵיהֶם אֲשֶׁר חֲתַמוּ עֲלֵינוּ, הוֹצִיאֵנוּ נָא מִחוֹתֶם דְּקַלְפָּה, הַעֲלֵנוּ מִהַרְהָ וּקְדִשְׁנוּ וְתַהַרְנוּ מִכָּל הַטְּמֵאוֹת וּמִכָּל הַזְּהֵמוֹת. וּבְנֵנו לְשִׁבֵר תַּאֲוֹת נְאוּף לְגַמְרֵי בְּאֲמִתִּי. חֲתַמְנוּ נָא בְּחוֹתֶם דְּקַדְשָׁה, חוֹתֶם עַל חוֹתֶם, לְבַל יִגְעוּ בְּנוּ זָרִים מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְחַתֵּם לְחַיִּים טוֹבִים כָּל בְּנֵי בְרִיתְךָ, בְּזְכוּת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים אֲשֶׁר הֵם חוֹתְמֵךְ אֲשֶׁר בְּהֵם בְּרָאת וְחַתְּמָתְ עוֹלָמְךָ מִרְאֵשׁ וְעַד סוּף, בְּזְכוּתָם וְכַחֵם תְּמַשִּׁיד עֲלֵינוּ כַּח הַמְּגִינֵי אֶרֶץ. עַד שְׂנוּפָה עַל יָדֶם לְהַעֲלוֹת וּלְבַרֵּר מִ"הַחֲתִים בְּשֵׁרוֹ" לְחוֹתֶם הַקְּדוּשָׁה. וְיִתְנוּצְצוּ הַמּוֹחִין שְׁלֵנוּ בְּקַדְשָׁה וּבְמִתְרָה גְדוּלָּה בְּשִׁכַל זָךְ וְצַח. וְיִתְיָה שְׁכַלְנוּ וּמַחְנוּ "הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוּן הַיּוֹם":

ותַרְחַם עֲלֵינוּ וְתַעֲזָרֵנוּ לְצַמְצֵם אֶת מַחְנוּ וְשִׁכְלָנוּ בְּצַמְצוּם דְּקַדְשָׁהּ, וְנִשְׁמַר אֶת
מַחְנוּ מְאֹד לְבַל יֵצֵא חוּץ מִן הַגְּבוּל חֵם וְשִׁלּוּם. וְאִפְלוּ בְּקַדְשָׁהּ, לֹא יִהְרַם
מַחְנוּ לְצֵאת חוּץ מִהַגְּבוּל שֵׁשׁ לָנוּ. וּבְמַפְלֵא מֵאֲתָנוּ לֹא נִדְרַשׁ וּבְמִכְסָה מִמֶּנּוּ לֹא
נִחְקַר, רַק בְּמֵה שֶׁהֲרִשְׁנוּ, נִתְבּוֹנֵן בְּשִׁכְלֵ אֲמַתִּי בְּשִׁכְלֵ חֲרִיף וּמְהִיר, בְּשִׁכְלֵ יוֹד וְצַח,
בְּשִׁכְלֵ נִכּוֹן וְאַמֶּת, וְיִצִיב וְקָנִים וְיִשָּׁר וְנֶאֱמָן פְּרִצוֹנֶה הַטּוֹב. וְתַעֲזֹר לָנוּ וְלְכָל עַמּוּךְ
יִשְׂרָאֵל, וְתִמְשָׁדֵךְ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד קַדְשֵׁת הַצַּמְצוּם הַשֶּׁדֶךְ לְשִׁכְלוֹ, לְבַל יִהְרַם מַחוּ
לְצֵאת מִן הַגְּבוּל שֵׁשׁ לוֹ. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי שֵׁשׁ דִּי בְּאַלְהוּתְךָ לְכָל בְּרִיָּה, שִׁכְלֵ
בְּרִיָּה וּבְרִיָּה מֵרֵאשׁ וְעַד סוֹף יֵשׁ לוֹ דִּי וּגְבוּל וְצַמְצוּם בְּאַלְהוּתְךָ, שְׂאִסוּר לוֹ לְצֵאת
בְּשִׁכְלוֹ חוּץ מִהַגְּבוּל שֵׁשׁ לוֹ. אֵל שְׂדֵי תֵּן לָנוּ רַחֲמִים, וְתִשְׁפִיעַ עֲלֵינוּ קַדְשֵׁת
הַתְּפִלִּין מִשְׁרָשָׁם, שֶׁהֵם הַתְּנוּצָצוֹת הַמְּחִיזִין הַקְּדוּשִׁים עִם הַצַּמְצוּם הַקְּדוּשׁ שֶׁל כָּל
הַמְּחִיזִין לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי עֲרֻכוֹ וּמְדַרְגָּתוֹ:

וּבְכֵן תַּרְחַם עֲלֵינוּ סוּמְךָ נוֹפְלִים, מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, וְתִשְׁפִיעַ עֲלֵינוּ
דְּבוּרִים קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים מְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, הַמְּשִׁיבִין אֶת הַנֶּפֶשׁ מִגְּדוּל
וְעַד קָפוֹן, וְתִשָּׁיב וְתַחֲיָה וְתִבְרִיא וְתַחֲזֹק אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ הַחֲלוּשׁוֹת מְאֹד מְאֹד,
הַיִּגְעוֹת מְאֹד, הַנִּדְרָפְאוֹת מְאֹד. וּבְכִלְלֵם תַּרְחַם וְתַחֲוֹם וְתַחֲמַל עָלַי, וְתִשָּׁיב וְתַחֲזֹק
וְתַאמֵּץ אֶת נַפְשֵׁי הַמְּרַה מְאֹד, כִּי נַפְשֵׁי מְרַה לִי, אֵל תַּתֵּן אֶת עֲבָדְךָ לִפְנֵי בַת
בְּלַעַל. וְאַתָּה יְהוָה אֶת עֲבָדְךָ יַדְעָת. "אֵינָהּ יְהוָה כִּי אֲנִי עֲבָדְךָ, אֲנִי עֲבָדְךָ בֶּן
אֲמִתְךָ פִּתְחַתְךָ לְמוֹסְרִי", עֲזָרְנוּ הוֹשִׁיעֵנו חַיִּינוּ נָא, הִשָּׁב אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמִלְלוֹת
מְאֹד בְּכָל מִינֵי מַטְעָמִים הַמְּשִׁיבִים אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּשִׁבְעָה מְשִׁיבֵי טַעַם. "סְמוּכֵינוּ
בְּאִשִּׁישׁוֹת רַפְדוּנֵי בַתְּפוּחִים, כִּי חוּלַת אֶהְבֶּה אֲנִי". וְתִשְׁפִיעַ עֲלֵינוּ "אֲמֵרוֹת יְהוָה
אֲמֵרוֹת טַהוּרוֹת", שִׁיִּכְלוּ לְהַחֲיֹת אֶת כָּל הַנֶּפְשׁוֹת הַנְּפֹלוֹת מֵעַמּוּךְ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּפְלוּ
לְמָקוֹם שֶׁנִּפְלוּ בְּכַמְּהָ מִינֵי נְפִילוֹת, נְפִילוֹת אַחַר נְפִילוֹת. סְעוּד וְסִמּוּךְ אוֹתָם, וְהַקִּימָם
תְּקוּמָה אַחַר תְּקוּמָה. "עֲזוּב תַּעֲזֹב וְהִקְם תִּקְּם". חֲזֹק יְדִים וּבְרַפִּים כּוֹשְׁלוֹת
תַּאמִּיץ. אֲמִץ וְחֲזֹק רַפְיוֹן יָדָם, הַשִּׁיבֵם בְּכָל מִינֵי מַטְעָמִים הַמְּשִׁיבִין אֶת הַנֶּפֶשׁ.
"כּוֹשֵׁל יִקְמוּן מְלִיד וּבְרַפִּים כּוֹרְעוֹת תַּאמִּיץ". וְיִקְּם מִקְרָא שְׂבָתוֹב: "כִּי שִׁבְעָה יָפוּל
צַדִּיק וְקָם. יְהוָה מִמִּית וּמְחִיָּה מוֹרִיד שְׂאוֹל וְעַל. מִקְּוִי מֵעַפְרֵ דָל מֵאִשְׁפּוֹת יָרִים
אֲבִיוֹן". הַעֲלֵנוּ מִהֲרָה מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת הַמְּגַנְיִים שֶׁנִּפְלָנוּ לְשֵׁם בְּדוּרוֹת הַלָּלוּ. "אֲנִי
אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנִנִי רָפְאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ". יְהוָה יִשְׁמְרֵנוּ וְיִצְלֵנוּ וְאֵל תַּתְּנֵנוּ
בְּנֶפֶשׁ אוֹיְבֵינוּ. יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עַרְשׁ דָּוִד, כָּל מִשְׁפָּכֵנוּ נִהְפֵךְ בְּחֵלְנוּ, כִּי אֵין חוּלָה
וְכוֹאֵב וּמִכָּה בְּעוֹלָם שֶׁנִּמְשִׁיל וְנִדְמָה כּוּ מִפּוֹת נַפְשָׁנוּ וְחֲלָשׁוֹתֵנוּ הַעֲצוּמוֹת מְאֹד

בעתים הללו. מפך רגל ועד ראש אין בנו מתם. "פצע וחבורה ומכה טריה". פי זורו וחבשו ורכבו בישמן, בכמה וכמה רפואות וסמנים יקרים מפו ופנינים אשר רפאו אותנו בזהם הצדיקים האמתיים שהיו בדורות שלפנינו, אשר חברו ספרים קדושים הרבה, אשר כל דבריהם מחיין את הנפש, והם מלאים עצות נפלאות ונוראות והתעוררות גדול לעבודתך באמת, ועם כל זה רפואות תעלה אין לנו. "הצרי אין בגלעד, אם רפא אין שם, פי מדוע לא עלתה ארכת בת עמי. המאוס מאסת את יהודה, אם בציון געלה נפשך, מדוע הפיתנו ואין לנו מרפא. קנה לשלום ואין טוב, ולעת מרפא והנה בעתה". החומל על דל חמל על דלותנו. וראה שפלותנו וארך גלותנו. "השיבני ואשובה כי אתה [יהוה] אלהי" החייני וקנמני בקדשתך העליונה השיבני נא החייני נא בתורתך ובמצותיך הקדושות. "נפשי ישוב יחני במעגלי צדק למען שמו. גם פי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי, שבטך ומשענתך המה ונחמני":

רבונו של עולם רבונו דעלמא פלא. אתה ידעת את מרירות נפשנו אשר הוא מר ממות ממש, אשר "כשל פח הסבל", ומי יוכל לסבל מרירות כזה או לנו על שברנו. הורנו דרך עץ החיים להמתיק מרירות הפנים הזדונים אשר גברו ועצמו מאד באחרית הימים האלה. זכנו עזרנו לגרשם ולסלקם מעלינו ומעל גבולנו מעתה ועד עולם. קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך. "תורת יהוה תמימה משיבת נפש", מדרכי מיתה לדרכי חיים. "הלא אתה תשוב תחיינו ועמך ישמחו בך". ובודאי תגמור הכל כרצונך כאשר גלית אונינו, פי נאמן אתה יהוה אלהינו ונאמנים דברייך ודבר אחר מדברייך אחר לא ישוב ריקם. "האל תמים דרבו אמרת יהוה צרופה מגן הוא לכל החוסים בו. אמרות יהוה אמרות טהורות כסף צרוף בעליל לארץ מנוקק שבעתים. אתה יהוה תשמרם תצורנו מן הדור זו לעולם". עזרנו כי עליך נשעננו. "יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניו ונשעה":

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלינו ברחמיך הרבים ותזכנו לחלומות קדושים, לחלום על ידי מלאך הקדוש, לחלומות צודקים ואמתיים. ואל יבהלוני רעיוני וחלומות רעים והרהורים רעים, ותצילני מחלומות של שוא והבל, מחלום על-ידי שד חס ושלום. ותעלני מבחמה לאדם. ותזכני לקדש ולטהר הכח המדומה שלי, ויהיה נכלל הכח המדומה בכח השכל דקדשה, עד שגם בעת הסתלקות המחין בשעת השנה, יהיה הכח המדומה והרשימות של המחין בקדשה גדולה בבחינות מלאך. ותמשיך עלי צלם אלהים

עד שאזכה לחלום על ידי מלאך, לחלומות מושבים, לחלומות טובים וישרים בקדושה ובטהרה גדולה פרוצונך הטוב. ותצילני מחלומות של שמות ומפשות והכלים ושקרים. ותהפך כל חלומותי עלי ועל כל ישראל לטובה.

ותזכני שתהיה מחשבותי ודעתי ורעיוני אחוים ודבוקים וקשורים בך תמיד, ובתורתך תקדושה, ובצדיקך האמתיים, עד שאזכה לראות בחלום אור פני הצדיקים האמתיים, ולשמע מהם דברי אלהים חיים, דברים אמתיים וקדושים בלי שום תערובת פסלת כלל, בלי שום תערובת שקרים והכלים הנמשכים ממקום אחר חס ושלום. ואזכה לזכר תמיד היטב בהקיצני את כל הדברים הקדושים האמתיים שתזכני לראות ולשמע בחלום. ותחזקני ביראתך ובעבודתך הקדושה תמיד ויהיו כל חלומותי מושבים עלי לטובה:

ובבן תזכני ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני שיהיו כל המאכלים ומשקאות שלנו מאכלים מבררים צחים וזכים בלי שום סיג ופסלת כלל. ולא יתערב באכילתנו שום תערובות מאחיות השדים כלל. ותתן לנו כח ועז ותעצומות לחזק את המלאך. ותעזר לנו שנוזה להיות בשמחה תמיד, ונתגבר ונתאמן בכל עז וכה וגיבורה להיות אף שמח תמיד. ותהיה אכילתנו בשמחה גדולה ובקדושה ובטהרה גדולה, ויקים בנו מקרא שכתוב: "לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב ייגד. כי כבר רצה האלהים את מעשיך". עד שנוזה על ידי השמחה והחזרה לחזק את המלאך, ויתחזקו המלאכים הקדושים בכח גדול על ידי תקפה שמחתנו. וימשיכו לנו שפע טובה ופרנסה טובה, מאכל ומשקה מבררים בלי שום אחיות הסטרא אחרא כלל. ולא יתנו להסטרא אחרא והשדים ליגק מהשפע הנמשכת לנו כלל, ולא תתעבב השפע אצלם כלל רק דרך מעבר לבר. ולא יינקו מהשפע רק כדי חיותם בצמצום גדול. ותמשיך ברחמיך כל השפע לעמך ישראל הקדוש, ולא ישלטו בה ידי זרים. ונוזה להיות בשמחה תמיד, ובשמחתנו לא יתערב זר. ותעזרנו בכל עת להתחזק תמיד בשמחה וחדוה גדולה, עד שנוזה על ידי השמחה להנצל ממוטאת קרי חס ושלום הבאה על ידי עצבות ומרה שחורה חס ושלום.

אנא יהוה מלא רחמים חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. הצילנו נא ממוטאת הרעה הזאת. שמרנו נא והצל נפשנו ממקרה לילה. זכנו לקדש את מחשבתנו ותמשיך עלינו קדשת המחין על ידי המגני ארץ, עד שנוזה לשבר

תאות נאוף לגמרי. ונזפה להפלל בקדשת משה רבנו ובקדשת כל השבעה רעים וקדושה, ובקדשת כל הצדיקים האמתיים. וימשכו עלינו קדשת המחין והתפלין הקדושים משרשם העליון. ותפנו להיות בשמחה תמיד. ולחזק את פח המלאכים הקדושים על ידי עז שמחתנו. ותמשיך לנו פרנסה טובה מן השמים בהרחבה גדולה, ויהיו כל אבילותנו ושתיתנו מבררים ומזככים בלי שום אחיות תערבת פח השדים והפטרוא אחרא כלל, ולא יהיה להם שום פח לחמם את האדם חס ושלום בחמימות אש התאנה הזאת. ותציל אותנו ואת כל עמך ישראל תמיד ממקרה לילה:

אנא יהוה, מה נאמר ומה נדבר ומה חילים נגבר. מה נאמר לפניך יושב מרום ומה נספר לפניך שוכן שחקים הלא כל הנסתרות והנגלות אתה יודע. מלפי ואלהי אלך אתפלל. אלך אשתפח. "אלך נשאתי את עיני הישבי בשמים". כי אין לי שום פלים ודבורים ומחשבות ולמעלה מן המחשבה להלביש בו ספור צרות נפשי המרבים והעצומים מאד מאד. רק כבהמות שדי אערג אלך. "כסום עגור בן אצפצף, אהנה ביונה, דלו עיני למרום, יהוה עשקה לי ערבני. אדדה כל שנותי על מר נפשי". הרי אני לפניך כמו שאני, ואין לי שום תקנה כי אם על תפלה ותחנונים שתחנני מאתך להתפלל ולהתחנן לפניך, עד שאזכה לישועה שלמה לשוב אלך באמת ולצאת מאפלה לאורה, מיגון לשמחה ומחשך לאור גדול, ולהיות פרצונך באמת:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים, מלא ישועות והצלות, מלא חמלה וחנינה. מלא טוב "טוב יהוה לכל ורחמיו על כל מעשיו", שתהיה בעזרי מעתה ותשמרני ותצילני שלא אחטא עוד. הצילני מעתה ממקרה לילה, ולא אהרהר ביום ולא אבא לידי טמאה כלילה, "גם מזדים חשך עבדך אל ימשלו בי, אז איתם ונקיתי מפשע רב". זפני ברחמיך להיות בשמחה תמיד:

ותעזרנו לתמשיך קדשת חרש גיסן, ראש חרשים, עלינו ועל כל ישראל. וכשם שהוצאת בו את עמך ישראל מגלות מצרים, ערות הארץ, שהוא פגם הברית, בן ברחמיך הרבים תושיענו ותגאלנו בכל דור ודור, בכל שנה ושנה, לכל נפש ונפש, מעמך ישראל, שתצילנו כלנו בכח קדשת החודש הזה ראש חרשים ראשון הוא לנו לחדשי השנה, שהוא חרש גיסן הקדוש, גאלת וישועת ישראל, שזוכה כלנו על ידי זה לגאלת הנפש באמת, שתגאלנו ותפדה נפשנו מהרה מפאר

שחת מפיט הינו. ותוציאנו ממצולות ים. ותציל נפשותינו האמללות מאד מפנס
מקרה לילה חס ושלום ולא נפשל בעון זה לעולם, אנהנו ונאצאינו ונאצאי עמך
בית ישראל מעתה ועד עולם, לא בשונג ולא במזיד לא באנס ולא ברצון.

אבינו מלכנו חמל עלינו, אבינו מלכנו חוס ורחם עלינו, אבינו מלכנו חמל על
עוללנו וטפנו. ותעזרנו להמשיך קדשת ושמחת גיסן על כל השנה בלה.
ונזכה להיות בשמחה תמיד, ולהביא תמיד שחוק ושמחה ועו וחדוה בכל
המלאכים הקדושים. ויהיה הוד והדר לפניהם עו וחדוה במקומם בכל השנה בלה
כמו בחדש גיסן. ונזכה תמיד לתן חזוק ותקף להמלאכים הקדושים על ידי
שמחתנו. ויתחזקו המלאכים הקדושים תמיד בכל עו ותעצומות. ויבטלו כח
השדים והקלפות, ולא יתנו להם שום וניקה מהשפע הקדושה היודרת לנו, עד
שנזכה למאכלים ומשקאות מבררים, ולהנצל על ידיהו מטמאת מקרה לילה חס
ושלום, ולהיות קדושים וטהורים תמיד:

ותורינו ותדריכנו באמתך ותלמדנו האמת לאמתו ברצונך הטוב באמת, איך
להתנהג בענין התעניתים. רחם עלי למען שמך, רחם עלי למען חסדיך
הרבים והעצומים, רחם עלי למענך לבר, כי יש לך רחמים רבים מאד מאד שהם
מספיקים לרחם גם עלי. עליונים ותחתונים אתה נושא ברחמך, וכבר השפעת
רחמים רבים בעולם, וכבר עזרת בעולם כמה וכמה צדיקים וחסידים ויראים
ותמימים וכשרים ובעלי תשובה הרבה שהיו בעולם עד הנה, "אספרם מחול
ירבון", אשר עזרתם ברחמך, לשבר ולבטל הבלי העולם הזה, ולצאת מאפלה
לאורה. וגאלתם ופדיתם ברחמך ובזרוע ערך מגלות הנפש עד שזכו למה שזכו.
פי לולא רחמך וחסדיך לא היה להם כח לעמוד כנגד מצולת ים של הבלי עולם
הזה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו,
ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו היה נופל בידו'.

זכה אותי גם כן ברחמך הרבים לשוב אליך באמת. ואם בעוונותי הרבים אני
מתרפה במלאכת שמים מאד, ואיני מתגבר בעבודת יהוה כלל, אשר מעולם
לא זכה אדם כמוני לתשובה שלמה באמת, הלא אתה עושה חדשות בכל עת,
ואתה מחדש בכל יום ובכל עת ובכל שעה גפלאות גדולות עד אין חקר, ואתה
מרחם בכל עת על ישראל ברחמים וחסדים חדשים. רחם עלי ברחמים גפלאים,
ברחמים חדשים שלא נתגלו עדן מעולם, בזכות הצדיקים הקדושים אשר בארץ

המה, באפן שאזכרה מעתה לשוב לדרך החיים באמת לאמתו. ואל תניחני לתעות עוד בדרכים נבוכים ומבלבלים שאינם פרוצונד, ולא אלף עוד חשכים. אבטח בשם יהוה ואשען באלהי. אל תתעני יהוה מדרכך אל תקשיח לבי מיראתך, כי ממך הכל ואתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה". קדש וטהר את מחשבותי ברחמיך הרבים, זכני לדרך האמת לאמתו, תן לי תקנה ולא אוכר עוד פלל, עזרני להיות פרוצונד באמת, ואזכרה לתקן את כל אשר שחתתי. ותזכני שתהיה אכילתי תמיד בשמחה, בקדשה ובטהרה גדולה, ואזכרה להיות בשמחה תמיד:

ובבן תרחם עלינו מלא רחמים, ותצילנו ותשמרנו אותנו ואת כל עמך ישראל מרפנים ודינים שאינם פשרים והגונים במעשיהם. כי אתה יודע את כל מה שהם גורמים לנו בעוונותינו הרבים, ואין מי שיעמוד בעדנו, כי אין בנו כח וגבורה להכניעם ולהשפילם. אנא יהוה ברחמיך הרבים, תמלך המשפט, זכני למשפט דקדשה, ותצילנו מדינים ורפנים שאינם הגונים המקלקלים את המשפט ופוגמים במרובה העלונה בכסאות למשפט אשר שם האהבה הקדושה שורה, ועל ידי זה נופלים אהבות נפולין משם ומכניסים תאות נאוף בעולם, ומביאין חס ושלום טמאת מקרה לילה על ידי עוות דינם:

אנא רחום צדיק, יהוה אוהב משפט, אוהב עמו ישראל, אתה יודע מה שיש לנו מעצמנו מה שתאות גופנו רודפים אחרינו בכל עת עד אשר נבשלנו ואין עוזר, אף גם זאת גורמים לנו מה שגורמים הפגמים הנמשכין מבליחות העולם. רבנו של עולם, עליך השלכנו את יחבינו, הצילנו שמרנו ברחמיך שלא זיך לנו כלל עוות משפטם, ותצילנו מאהבות הנפולין, ונזכה להעלות ולברר את כל האהבות להעלותם ולהחזירם אל שרשם שבקדשה באמת. ותעזרנו ותזכני לתקן את המשפט בקדשה ובטהרה גדולה. בתכלית התקון בשלמות, ותהיה עמנו תמיד, ותשמרנו ותעזרנו ותושיענו שלא נפגם את התפלין והמחזין שלנו. ולא יעלה אל המזח לחות ושמוננות רעות שהם בחינת טפת עשו וישמעאל:

רבנו של עולם, אתה יודע שאין בי דעת איד להתפלל על זה. רק עליך לברר אני משליך יחבי, "שפטני [אלהים] (יהוה) וריבה ריבי מגוי לא חסיד, מאיש מרמה ועולה תפלטני. שפטני כצדקך יהוה אלהי ואל ישמחו לי צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. מלפניך משפטי יצא עיניך תחוינה מישרים". מלא רחמים, רחם עלינו למען שמך לברר, אף על פי שעשינו מה

שְׁעֵשִׁינוּ, עַד אֲשֶׁר אֵין לָנוּ חֵם וְשָׁלוֹם שׁוֹם מְלִיץ יִשְׂרָאֵל. אַתָּה יְהוָה לְבַד תִּגְן בְּעַדְנוּ, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלַמְנוּ מִכָּל מַה שְּׂאֵנוּ צְרִיכִים לְהַנְצִיל בְּנִשְׁמֵינֵנוּ וּבְרוּחַנֵינוּ. וְתִצְלַמְנוּ מִשְׁנֵגוֹת וּמִזִּידִין וּמִדְרִים, בְּאִפְנֵי שְׁנוּפָה לְתַקוֹן הַבְּרִית בְּאֵמֶת. בְּאֵין מְלִיץ יִשְׂרָאֵל מִלִּד מִגִּיד פֶּשַׁע, תִּגִּיד לְעֵקֶב דְּבַר חֵק וּמִשְׁפָּט, וְצַדִּיקוֹנוֹ בְּמִשְׁפָּט הַמְּלֶכֶת הַמְּשַׁפֵּט, הַאוֹחֵז בְּיַד מִדַּת מִשְׁפָּט.

עֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, שְׁנוּפָה לְקִשֵׁר אֶת הַמְּרַפֵּה הַקְּדוּשָׁה, וְיִתְקַשְּׁרוּ יַחַד כָּל מְלָאכֵי הַמְּרַפֵּה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֵם מִיכָאֵל מִימִין, וּמִשְׁמָאל גְּבִירָאֵל, וּמְלַפְנִים אֹרִיאֵל, וּמֵאֲחֹר רְפָאֵל, שְׁפִימָנִם אֲרַגְמָן, אֲשֶׁר שָׁם הֵאֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב: "אֲפִרְיֹן עֲשֵׂה לֹא הַמְּלֶכֶת שְׁלֹמֹה מִעֲצֵי הַלְבָנוֹן. עֲמִידוֹי עֲשֵׂה כֶסֶף רַפִּידָתוֹ וְהֵב מְרַפְּבוֹ אֲרַגְמָן תּוֹכוֹ רְצוּף אֲהַבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם". וְתוֹפְנוּ לְזִמְרָה תְּמִיד קִדְּם הַשְּׁנָה בְּכֹנֶה גְדוֹלָה קְשׁוֹר הַמְּרַפֵּה, שֶׁהוּא: 'בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִימִינֵי מִיכָאֵל וּמִשְׁמָאלֵי גְּבִירָאֵל וּמְלַפְנֵי אֹרִיאֵל וּמֵאֲחֹרֵי רְפָאֵל וְעַל רֹאשֵׁי שְׂכִינַת אֱלֹהֵינוּ. וְתַעֲזָרְנוּ בְּכַחַד הַגְּדוֹל לְקִשֵׁר אֶת הַמְּרַפֵּה הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁנוּפָה לְתַקוֹן הַמְּשַׁפֵּט, וְיִתְתַקְּנוּ "כֶּסֶף לְמִשְׁפָּט כֶּסֶף לְבֵית דֹּד". וְנוֹפָה לְתַקוֹן בְּשָׁלוֹמוֹת פְּגָם הֵאֱהָבָת הַנְּפֹלִין, וְלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם תְּאוּהָ רַעָה הַנִּמְשַׁכֵּת מִהֵאֱהָבוֹת הַנְּפֹלִין. וְתוֹפְנוּ לְאֱהָבָה וְדִקְדוּשָׁה, לְקַבֵּל עֲלֵינוּ תְּמִיד עַל מַלְכוּת שְׁמִים בְּאֱהָבָה רַבָּה וְעֵזָה, וּבִשְׂמִיחָה וְחֵדוּהָ גְדוֹלָה. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלַמְנוּ תְּמִיד מִמְקַרָּה לְיָלָה, וְתוֹפְנוּ מִהֲרָה לְתַקוֹן הַבְּרִית בְּשָׁלוֹמוֹת בְּאֵמֶת בְּרַצוֹנָה הַטוֹב:

וְנִכְנְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְשִׁמְעַת קוֹל שׁוֹפָר בְּרֹאשׁ הַשְּׁנָה מִתּוֹקַע הַגּוֹן וְכִשֵׁר. וְנוֹפָה לְקַיֵּם מִצְוֹת שְׁמִיעַת קוֹל שׁוֹפָר בְּרֹאשׁ־הַשְּׁנָה בְּשָׁלוֹמוֹת בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה, בְּחֵדוּהָ וּבִשְׂמִיחָה רַבָּה וְעֵצוּמָה, בְּאֵימָה בִּירְאָה וּבְאֱהָבָה גְדוֹלָה. וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנוּפָה לְתַקוֹן כָּל הַתְּקוּנִים הַקְּדוּשִׁים שְׂצָרִיכִין לְתַקוֹן עַל יְדֵי קוֹל הַתְּקִיעָה וְהַשְּׂבָרִים וְהַתְּרוּעָה. וּבְזִכּוֹת הַתְּקִיעָה הַקְּדוּשָׁה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת הַחֲכִמָּה וְהַתְּבוּנָה וְהַדַּעַת, וְנוֹפָה לְצַחֲצַח גִּשְׁמוֹתֵינוּ בְּשִׁבְעַת הַצַּחֲצָחוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת הַקְּדוּשׁוֹת. וּבְזִכּוֹת הַתְּרוּעָה הַקְּדוּשָׁה תוֹפְנוּ לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת "מִשֶּׁה תִּהְיֶה רוּעָה", שֶׁהוּא הַרוּעָה יִשְׂרָאֵל הָאֵמֶתִי, וְנוֹפָה בְּזִכּוֹתָ וּכְחוֹ וּקְדוּשָׁתוֹ לְקִדְשַׁת הַבְּרִית בְּאֵמֶת. וּבְזִכּוֹת הַשְּׂבָרִים הַקְּדוּשִׁים נִזְכָּה לְחַלּוֹמוֹת צוֹדִיקִים וְאֵמֶתִים לְחַלּוֹם עַל יְדֵי מְלָאכֵי הַקְּדוּשָׁה, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלַמְנוּ עַל יְדֵי זֶה מִפְּגָם הַבְּרִית וּמִמְקַרָּה לְיָלָה כָּל הַבְּחִינּוֹת. וְנוֹפָה עַל יְדֵי זֶה לְתַקוֹן הַמְּשַׁפֵּט, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ לְהַשְׁקוֹת אֶת הַלֵּב בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, וּלְכַבּוֹת חֲמוּם הַלֵּב הַבוֹעֵר אֶל הַתְּאוּזוֹת רַעוֹת וּבִפְרָט לְתְּאוּזוֹת נְאוּף. וְתִמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ

מימי החסד והרחמים, מימי הדעת והתבונה, ותשאב לנו "מים בששון מפעני הישועה", ותשפר ותשקה ותכבה צמאון וחמימות הלב דסמרא אחרא, ונזכה לתקון המשפט, ויקים מקרא שפתוב: "וגל כמים משפט וצדקה פנחל איתן":

ובכן תעורנו ותזכנו לקדשת ראש השנה ויום הכפורים וסבות ושמניני עצרת, שנופה לקבל תימים הנוראים הקדושים והטהורים האלו, בקדשה נוראה, בקדשה גדולה מאד, בשמחה ובחדרה רבה ועצומה מאד מאד. ותעורנו לקים כל המצות הקדושות הנהוגות בימים הנוראים הקדושים הללו, בשמחה גדולה וביראה ובאהבה ובלב טוב ובכונה עצומה ובשלמות גדול, עם כל פריטיהם וקדושיהם וכוונתיהם ותרונם מצוות התלויות בהם, באפן שנופה לתקן כל התקונים הקדושים שצריכין לתקן בימים הקדושים הללו:

ותעורנו ברחמיך וחסדיך הרבים, שנופה לקבל ראש השנה הקדוש והנורא מאד בקדשה ובטהרה גדולה. ובזכות קדשת ראש השנה נופה לאמונה שלמה באמת, ותעורנו ותושיענו שיתקבצו יחד כל חלקי ניצוצות האמונה הקדושה, על ידי קבוצת הקדוש של עמך ישראל המתקבצין בכל הקהלות הקדושות יחד בימי ראש השנה הקדושים, ויקים מקרא שפתוב: "יודו שמים פלאך יהוה, אף אמונתך בקהל קדושים", ונזכה על ידי זה לתקון המחין הקדושים. ותעורנו ותזכנו שימשך עלינו קדשה גדולה בכל החמשה חושים הנמשכים ממחנה, שהם חוש הראות, וחוש השמע, וחוש הריח, וחוש הטעם, וחוש המשיש, שימשך קדשה גדולה על כל החמשה חושים שבפוח משרשם העליון שבקדשה. **ותמשיך** עלינו השגחתך השלמה מראש השנה על כל השנה בלה, ותשגיח עלינו בעין חמלתך תמיד, כמו שפתוב: "תמיד עיני יהוה אלהיך בה, מרשית השנה ועד אחרית שנה", ותשמע קול תפלותינו ותחנונינו וזעקותנו וישועותנו ואנחותינו וקול תרועת עמך ישראל ברחמים. ותמשיך עלינו יראתך הגדולה ותריח אותנו ביראת יהוה, ויקים בנו מקרא שפתוב: "והריחו ביראת יהוה". ותתן פחדך, יהוה אלהינו, על כל מעשיך, ואימתך על כל מה שבראת, ויראוך כל המעשים, וישתחוו לפניך כל הברואים, ויעשו כלם אנדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. ונזכה להרבות במצוות ובמעשים טובים בכל השנה עד שנופה שתזכנו בראש השנה מעם מצותינו ומעשינו הטובים. ותזכנו ברחמיך לתקן ולעשות לך מעשים טובים באשר אהבת מפוקדין דעשה, ותהיה ירך פשוטה לקבל שבים ותחזירנו ותקבלנו בתשובה שלמה לפניך:

ותרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו שנוזכה לשוב ביותר בתשובה שלמה באמת בעשרת ימי תשובה. ונוזכה לתקן בעשרת ימי תשובה כל הפגמים שפגמנו בכל השנה בלה ובפרט פגם הברית. אנא רחום ברחמיך הרבים, זכנו להתקדש בקדשה גדולה ונוראה ביותר בעשרת ימי תשובה אשר בהם אתה נמצא לכל דורשיך באמת, כמו שכתוב: "דרשו יהוה בהמצא קראוהו בהיותו קרוב". כי אתה ברחמיך ובחמלתך הגדולה נתת לנו מתנה טובה הזאת אלו עשרת ימי תשובה הקדושים, כי ידעת כי בשר ודם אנחנו ומחמך קרצנו, ואין "צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", על פן הקדמת תרופה וצרי למכותינו, ומראשית פזאת הודעת ומלפנים אותה גלית. ונתת לנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים בתחלת השנה, עשרה ימים הקדושים הללו מראש השנה עד יום הכפורים שהם עשרת ימי תשובה, אשר בהם יהיה לנו כח ביותר לשוב בתשובה שלמה לפניך, ולתקן כל הפגמים וכל החטאים והעוונות והפשעים של כל השנה בלה.

על פן זכנו נא חננו נא, לכל נאבד חס ושלום מתנה טובה הזאת, כי בעוונותינו הרבים מתגבר עלינו הבעל דבר גם בעשרת ימי תשובה, עד אשר חלפו ועברו וזכנו כמות שנים בלי תשובה שלמה אפילו בעשרת ימי תשובה, אף גם בעוונותינו הרבים כמות פגמים פגמנו לפניך בעשרת ימי תשובה בעצמן, ובכל הימים הקדושים, מראש השנה וזיום הכפורים ובסבות ובשמיני עצרת ובשמחת תורה. כי גם ימים הקדושים הללו לא זכינו עדין לשמורם פראוי בלי פגם, ופגמנו גם בהם הרבה מאד במחשבה רביר ומעשה, בשוגג ובכוזר, באנס ובקצון. ועתה מה יש לי עוד צדקה ולזעזק עוד אל המלך, גדול עוני מנשוא, עצמו חטאי מספר, לולא רחמיך וחסדיך "או אבדתי בעניי".

מלא רחמים רבים, זכני מעתה לחזר ולבקש ולמצא את כל האבדות שאבדתי מיזם היותי על האדמה עד היום הזה. זכני עזרני מעתה להטהר ולהתקדש בקדשה גדולה בכל השנה בלה, וביותר בימים הנוראים הקדושים האלו מראש השנה עד שמחת תורה, ותזכנו לתשובה שלמה באמת בעשרת ימי תשובה לתקן את כל אשר שחתתי, ונוזכה אז לתקן פגם הברית בשלמות באמת, לתקן תקון החותם הקדשה, עד שנוזכה ביום הקדוש ביום צום הכפורים יום גדול ונורא, שבת שבתון יום מחילת חטא וסליחת עון וכפרת פשע, לגמור בו גמור תקון החותם הקדשה בשלמות. ותעזרנו ותזכנו לקבל יום צום הכפורים הקדוש והנורא מאד בקדשה ובטהרה גדולה ובשלמות גדול, ונוזכה לשוב אז בתשובה שלמה ולבכות

מתוך שמחה וחדוה בשמך הגדול, ולהתודות לפניך בכל מיני ודוים ולפרט כל חטאתינו ועוונותינו ופשעינו לפניך, ולהתחרט עליהם בחרטה גדולה מעומקא דלבא באמת גמור, ולעזב אותם עזיבה גמורה, ולקבל עלינו באמת ובלב שלם שלא לעשותם עוד בשום אופן, ולא נשוב עוד לכסלה אם און פעלנו לא נוסף. ואתה ברחמיך הרבים תמחל ותסלח ותכפר לנו על כל חטאתינו ועוונותינו ופשעינו שחטאנו ופשענו לפניך. ותתקן ברחמיך כל החותמות דקדושה, ותשים אותנו עמך בית ישראל "בחותם על לבך, בחותם על זרועך", ותחתמנו לחיים טובים ארוכים ושלום. לחיים אמתיים, חיים שנופה לעשות בהם רצונך באמת, ותחתמנו בספרן של צדיקים אמתיים:

וּתְזַכְּנוּ לקבל חג הספות הקדוש בקדושה ובטהרה גדולה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה לשמך הגדול והקדוש, נגילה ונשמחה בישועתך בכל עו ותעצומות. ונופה להיות אף שמח בימי הספות הקדושים זמן שמחתנו, לגיל ולשוש ולשמח בכל עו בנגילה רבה דיצה וחדוה. ותזכנו לקים מצות ספה וארבע מינים שבולב בשלמות בשמחה גדולה, עם כל פרטיהם ודקדוקיהם וכונותיהם ותרי"ג מצות התלויים בהם. ובזכות מצות ספה הקדושה נופה לתקן ולחזק את המלאך הקדוש, ונופה לחלום על ידי מלאך, ולמאכלים ברורים וזכים בלי שום תערובת סוג ופסלת כלל, ולא יזיקו לנו המאכלים כלל, ויהיו כל חלומותינו מישבים עלינו לטובה:

וּבְזִכּוֹת קדשת שמיני עצרת הקדוש, תזכנו לתקן המשפט דקדושה, ועל ידי זה תצילנו תמיד מפגם הברית וממקרה לילה חס ושלום, ותהיה הפופה הקדושה נקלמת ונעצרת בקדושה גדולה כרצונך הטוב, ולא תהא נשחתת חס ושלום לעולם. ותשמרנו ותצילנו מרפנים ודנינים שאינם הגונים, ותכטל בהם וממשלתם מן העולם. חוסה עלינו כרב רחמיך, וזכנו שיהיה לנו ולכל ישראל רפנים ודנינים בשרים שיעמידו תדת על תלו, וידונו דין אמת לאמתו, באופן שנופה לתקן המשפט באמת, ונופה לתקן הברית בשלמות בכל הבחינות באמת כרצונך הטוב. רחם עלינו למען שמך, ומלא כל משאלותינו לטובה, אם כפנים אם כעבדים. אם כפנים רחמנו כרחם אב על בנים, ואם כעבדים עינינו לך תלויות, עד שתתנונו ותוציא כאור משפטנו אים קדוש:

וּבְבֵן תזכנו ברחמיך הרבים, ותתן לנו רפי ומנהיג אמת, ותעזרנו ברחמיך הרבים שאופה להתקרב לצדיקים אמתיים שיש להם ישיבה הגונה של תלמידים

בשרים והגונים פרצונך הטוב. ואזכה גם אנכי להכלל בהישיבות הקדושות של הצדיקים האמתיים בין התלמידים ההגונים שלהם. ותפנו על ידי קבוצת הישיבות הקדושות של הצדיקים האמתיים לקבץ ולתקן כל חלקי האמונה הקדושה, ונזכה לאמונה שלמה באמת, ויקים בנו מקרא שפתינו: "פה אמר יהוה זכרתי לך חסד געורתי, אהבת פלולותיך, לכתך אחרי במדבר, בארץ לא זרועה". ותפנו שיתתקן מחנו ושכלנו על ידי הצדיקים האמתיים, שיאירו בנו קדשת מוחם הקדוש וילמדו אותנו דעת ותבונה וילמדונו באורח משפט, וארחות חסדיך יגלו לנו, ויחזקונו בעבודתך ויאמצונו ויטהרו לבבנו לעבדך באמת, וישמחו נפשותינו האמללות מאד, כי אין לנו על מי לסמוך כי אם על הצדיקים האמתיים, ואליהם אנו מקשרים את כל תפלותנו ועבודתנו.

אנא יהוה, עשה למען הצדיקים האמתיים, וזכני לאמונה שלמה באמת בתמימות ובכשיטות בלי שום עקמומיות כלל, ולא תדחה אותי חס ושלום מהאמונה לעולם, אפלו כרגע קלה. רק אזכה להיות חזק ואמין באמונתך הקדושה באמת תמיד, בין בחיי בין בעת יציאת נשמתו בין לאחר מיתתו, בכל מקום שאהיה שם, פרצונך ובמשפטך הטובים והישרים, שם תהיה האמונה הקדושה עמי תמיד לשמרני נצח, למען לא אבוש ולא אפלה ולא אפשל לעולם. "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי, שבטך ומשענתך הוה ינחמוני".

עזרני עזרני, זכני במתנת חנם לאמונתך הקדושה, חמל עלי בתמלתך הגדולה ואל תעשה עמי פחטאי ולא כעוונותי תגמל עלי. רק תחמל ותרחם עלי ועל כל ישראל עמך בזכות וכו' הצדיקים האמתיים, ותשמרני ותצילני מפל מיני כפירות שבלב, ומפל מיני עקמומיות שבלב, ומפל מיני קשיות וחקירות שלא יעלו על לבי ודעתי כלל, רק נזכה להיות חזקים באמונתך הקדושה תמיד ביתך חזק כל נפוש לעולם. ותמשך ותשפיע אמונה בעולם, ותתרבה ותתגדל ותתחזק ותעלה ותקום האמונה הקדושה על עמדה ומכונה, עד אשר יפלו ויתפולו כל האמונות פוזבות וכל הכפירות מן העולם, כלם יכרעו ויפלו, ותעקרום ותשברם ותכלם ותכניעם ותשפילם ותבטלם כבטול גמור מעתה ועד עולם. ותגלה האמת בעולם, וכל באי עולם ישובו לאמונתך הקדושה, ויתוספו גרי צדק רבים על עמך ישראל. ותתן לנו כח לברר ולתקן פנים הנאווה הנמשכת על ידי תגרים חס ושלום, לשבר ולבטל כל הפגמים שהם מכניסין בישראל, ולברר ולהעלות הכל אל הקדושה.

ותעזרנו לגער ולהשליך מאתנו כל מיני גאות ונבהות שבעולם, מפל מה שהפה יכול לדבר והלב לחשב, ותזכנו לענוה אמתית ולהעלות פל הנאותה אלך, כי לך לבד הנאותה והגדלה והממשלה, כאמור: "יהוה מלך גאות לבש, לבש יהוה עז התאזר אף תפוז תבל כל תמוט". ונזכה לתקן תקון הברית בשלמות, ולקדש את מוחנו ושכלנו בתכלית הקדשה בשלמות.

ותזכנו לשנה דקדשה לשנה טובה ומתוקה, ותאיר עינינו פן גישן המות, ונזכה לישן מתוך דברי תורה תמיד, שנה של חיים, שנה טובה ערבה ומתוקה, ויקים בנו מקרא שכתוב: "מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל", בטוב אליו אקוץ ברחמים:

ובכן תרחם עלינו אבינו אב הרחמן, שנוזכה לעבד אותך תמיד באמת בתמימות ובפשימות בלי שום חכמות כלל. ותעזרנו ותושיענו שנוזכה לסלק ולהשליך מאתנו כל החכמות בשביל עבודתך הקדושה, הן חכמות העולם שהם באמת שטות והכל, ואפלו חכמות גמורות, כלם נזכה לסלק מעלינו בשביל עבודתך האמתית. ונסלק ונשליך כל שכלנו וכל חכמותינו מאתנו, ונעבד אותך תמיד באמת בתמימות ובפשימות גמור בלי שום חכמות כלל, עד שנעשה אפלו דברים הנראין בעיני העולם כשגוען בשביל אהבתך כדי לעשות נחת רוח לפניך. ונזכה לקים מקרא שכתוב: "באהבתה תשנה תמיד". ונזכה להשליך עצמנו בכל מיני רפש וטיט בשביל מצותיך הקדושים, ואפלו בשביל דבר קל שהוא רצונך באמת, נזכה להשליך עצמנו ולהתגלגל בכל מיני רפש וטיט, כדי לעשות נחת רוח לפניך באמת. ותעזרנו ותושיענו שנוזכה לקים בחיינו כל התרי"ג מצות באמת עם כל פרטיהם ודקדוקיהם וכוונותיהם ועם כל המצות דרבנן וכל ענפיהם היוצאים מהם. וכל דבר ודבר שהוא רצונך נזכה לקימו באמת בכח גדול ובמסירות נפש באמת, ולהתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל כל דבר שהוא רצונך באמת, כדי לעשות נחת רוח לפניך.

ותזכנו ותעזרנו אותנו ואת כל עמך ישראל, שנוזכה להיות במדרגת בנים אצלך ולא במדרגת עבדים, כמו שכתוב: "בנים אתם ליהוה אלהיכם", עד אשר תתן לנו רשות לחפש בגנויא דמלכא, כבן המחפש בגנוי אביו, ותחמול עלינו "כאשר יחמול איש על בנו העבד אותו". ונזכה לשוב ולראות ולהשיג "בין צדיק לרשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו". ויקים מקרא שכתוב: "וחמלתי עליהם

בְּאִשֶּׁר יִחְמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הַעֲבָד אוֹתוֹ, וְשִׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד
 אֱלֹהִים לְאִשֶּׁר לֹא עָבָדוּ, וְתֵבִיא לָנוּ אֵת מוֹשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וַיֵּאִיר בָּנוּ
 אוֹר חֲכָמְתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לְדַעַת אֵת דְּרָכֶיךָ, לְהַשְׁיֵג הַשְּׁגַת צַדִּיק וְטוֹב
 לוֹ צַדִּיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ רָשָׁע וְרַע לוֹ. וְגַדַּע וְנִבִּין וְנַשְׁיֵג אַרְחוֹת מִשְׁפָּטֶיךָ
 הַקְּדוֹשִׁים "כִּי צַדִּיק אַתָּה יְהוָה וַיֹּשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ". וְנִזְכֶּה לְתַקּוֹן הַמִּשְׁפָּט בְּשִׁלְמוֹת
 עַל יְדֵי מוֹשִׁיחַ צְדָקְנוּ שְׂיָבֵא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "לְשִׁלְמוֹת, אֱלֹהִים מִשְׁפָּטֶיךָ
 לְמַלְךְ תֵּן וּצְדָקְתֶךָ לְבֵן מַלְךְ. יְדִין עַמְּךָ בְּצַדֵּק וְעַנְיֶיךָ בְּמִשְׁפָּט. יִשְׁפֹּט עַנְיֵי עַם, יוֹשִׁיעַ
 לְבָנֵי אֲבִיוֹן וַיִּדְבַּא עוֹשֵׁק":

וּתְזַכְּנוּ לְהַשְׁיֵג סְתְרֵי תוֹרָה, וּלְהַעֲלוֹת וּלְהוֹצִיא הַמִּשְׁפָּט וּדְקֻשָׁה מֵעַמְּקֵי תְהוֹם
 תַּחְתִּיּוֹת, תְהוֹם אֵל תְהוֹם יִקְרָא אֲבַע מִיְמֶיךָ, וְתֵשִׁיב וְתַעֲלֶה הַמִּשְׁפָּט
 מֵעַמְּקֵי תְהוֹמוֹתֶיךָ, וַיֵּשׁוּב הַמִּשְׁפָּט וּדְקֻשָׁה עַל מְכוֹנוֹ. וַיִּקַּם מִקְרָא שְׁכָתוּב: "וַיִּצַּל
 בְּפָיִם מִשְׁפָּט":

וּתְזַכְּנוּ שְׁתַּהֲיֶה הַרְאָה אֲצִלְנוּ בְּשִׁלְמוֹת תְּמוּד, בְּגִשְׁמִיּוֹת וּרוּחַנִיּוֹת, וְתִשְׁמְרֵנוּ
 וְתִצְלֵנוּ תְּמוּד שְׁלֵא יִהְיֶה לָנוּ שׁוּם פָּגַם וְחִסְרוֹן וְחִשָּׁשׁ וְכָאֵב בְּהַרְאָה לֹא
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת, רַק תִּהְיֶה הַרְאָה תְּמוּמָה וּשְׁלֵמָה בָּנוּ תְּמוּד, עַד שְׁנוּכָה
 לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת הַרְאָה הַקְּדוֹשָׁה מוֹשְׁרָשָׁה הַעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מִכָּל
 הַתְּקוּנִים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלֶּה שֶׁהוֹכְרֵנוּ לְפָנֶיךָ. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּמְלֹא כָּל חֲפְצֵנוּ
 לְטוֹבָה, וְתִמְשִׁיךְ וְתֵאִיר עֲלֵינוּ כָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שֶׁהֵם תְּקוּן
 הָאִמּוּנָה וְתְקוּן הַבְּרִית וְהַמַּחֲיוֹן וּבִטּוּל הַנְּאֻוָּה וְתְקוּן הַחֲלוּם, וְתְקוּן הַמַּאֲכָלִים עַל
 יְדֵי שְׂמֻחָה, וְתְקוּן הַמִּשְׁפָּט, וְשִׁאֵר כָּל הַתְּקוּנִים הַכְּלוּלִים בָּהֶם, בֵּין מַה שֶׁהוֹכְרֵנוּ
 לְפָנֶיךָ, בֵּין מַה שְׁלֵא הוֹכְרֵנוּ לְפָנֶיךָ, בְּכֻלָּם תִּזְכְּנוּ מְהֵרָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַד שְׁנוּכָה
 לְעַבְדְּךָ בְּאִמַּת וּבְאִמּוּנָה שְׁלֵמָה, וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה וּבְעֲנָוָה אֲמִתִּיּוֹת, בְּאִמַּת לְאִמּוֹתוֹ,
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה:

תורה ו

מתגבר, חס ושלום, נעשין חלשות, חס ושלום. והרפואה היא זעה, כי על-ידי הזעה יוצא הארס, שיש בהדמים העכורים, שהם הפילו אותו למשכב, חס ושלום, ואזי נשארו הדמים זפים. ואזי זוכה לשמחה, כי עקר העצבות - על-ידי הטחול, שהוא עכירת הדמים כנ"ל, ועכשו שיוצאין עכירת הדמים על-ידי זעה, נעשה שמחה וכו'. וזה אותיות **זייעה** - ראשי-תבות: זה היום **עשה יי** (תהלים קיח) הינו בחינת שמחה של יום טוב, שנעשה על-ידי זעה טובה כנ"ל: וזה שאנו רואין, שהחולה תכף פשמזיע נמשך עליו שמחה, כי על-ידי הזעה נעשה שמחה, כנ"ל:

על-ידי זעה טובה (כגון פשמזיעין על-ידי דבר שבקדשה), על-ידי-זה נעשה שמחה, בחינת (דברים טז): ושמחת בנגף, בחינת שמחה של יום-טוב. (ולאו דוקא יום-טוב ממש, אלא כל יום שהוא בחינת טוב, נקרא יום-טוב). כי השמחה - על-ידי הדמים, כי העצבות - מן הטחול, וטחול היא עכירות הדמים. וכשמתגבר, חס ושלום, עכירת הדמים של הטחול, על-ידי-זה באין חלשות, חס ושלום, כי כשהעכירת הדמים הוא במדה בטחול, אזי אדרבא, הוא טובה מה שהטחול מקבל העכירת הדמים, כי נשארו הדמים זפים; אבל כשעכירת הדמים של הטחול

תפילה ז

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני להיות בשמחה תמיד. ותעזרני ותושיעני שאזכה לעשות כל המצוות וכל הדברים שבקדשה בכה גדול, עד שאזכה להזיע בשעת עשיית המצוה או הדבר שבקדשה. ועל ידי זה אזכה שיצאו ממני כל הדמים העכורים וכל הארסיים רעים שיש בהם, הכל יצא לחוץ על ידי הזעה טובה בשעת עשיית דברים שבקדשה. ועל ידי זה אזכה להכניע הפחול שהוא עבירת הדמים שמשם נמשך העצבות חס ושלום. ואזכה להיות בשמחה תמיד, ולגרש ולבטל העצבות והמרה שחורה ממני, שלא יהיה להם שום שליטה ואחיזה בי כלל, רק אזכה להיות אף שמח תמיד:

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חלאים ומכאזבים ומכל מיני חלשות, ותחמל על כל חולי עמך ישראל אשר כבר נפלו למשכב, שתשלח להם מהרה זעה טובה, ועל ידי זה יצאו מהם כל הארסיים רעים של הדמים העכורים, ועל ידי זה תרפאם רפואה שלמה ברחמיך. ותשלח עליהם ועלינו שמחה גדולה באמת. ונזכה שיהיה נמשך עלינו תמיד השמחה של יום טוב על ידי זעה טובה וקדשה, שנזכה להזיע זעה טובה. ועל ידי זה נזכה תמיד לשמחה של יום טוב, לגיל ולשמח בך תמיד בכל יום ויום, על אשר זכיתנו ברחמיך הרבים, ובחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבנתנו מלפני לעבודתך ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:

רבונו של עולם אתה יודע כמה וכמה מזיק לנו העצבות חס ושלום, אבל מה נעשה והעצבות והמרה שחורה מתגברים עלינו בכל פעם בהתגברות גדול בלי שעור, עד אשר "כשל בח הספל" ומה נעשה ועונותינו עשו, אך כבר הזהרתנו שאף על פי כן צריכין להתחזק להיות בשמחה תמיד, וכל אדם כמו שהוא צריך להתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה, ולהכריח עצמו בכל הכחות להיות בשמחה תמיד.

על בן באתי לפניך מלא רחמים שתחום ותחמל ותרחם עלינו בכל עת, ותעזרנו לשמח את נפשנו בכל מיני עצות ודרכים, באפן שנוכח להרחיק העצבות מאתנו בכל עת, ולהיות בשמחה תמיד, עד שנוכח שיהיה נמשך עלינו בכל יום ויום השמחה של יום טוב קדש, ונוכח להתבונן ולהאמין במעשי יהוה ונפלאותיו, אשר הוא עושה עמנו בכל יום נפלאות ונסים גדולים ונוראים לחזקנו ולאחזנו (ולאמצנו) לכל נמוט לעולם חס ושלום, כאשר כבר גלית דעתנו לראות מעט מרחוק חסדיך ונפלאותיך וטובותיך שאתה עושה עמנו בכל יום וככל עת וככל שעה, כמו שכתוב: "מאת יהוה היתה זאת היא נפלאות בעינינו. זה היום עשה יהוה נגילה ונשמחה בו. שמח נפש עבדך, כי אלוה יהוה נפשי אשא". חזקנו ואמצנו ועזרנו והושיענו בדרכי חסדיך ונפלאותיך הנוראות שאזכה להיות בשמחה תמיד באמת, אמן כן יהי רצון:

תורה ז

ויהי מקץ שנתים ימים, ופרעה חלם וכו' (בראשית מא):

רק על ידי חלב דיקא. עליבן צריך לידע איך להתנהג עם הרחמנות, שלקטן כזה צריכין לרחם לתן לו חלב דיקא, ולגדול - מאכל הצריך לו, וכן על כל אחד ואחד צריכין לרחם במה שצריך לו:

א פי מרחמם ינהגם (ישעיה מט) - הינו מי שהוא רחמן, הוא יכול להיות מנהיג וצריך לידע איך להתנהג עם הרחמנות, פי על רשעים או על רוצחים וגזלנים אסור לרחם. וכן מי שאינו יודע איך להתנהג עם הרחמנות, אזי יוכל לרחם על תינוק של ארבעה ימים, לתן לו מאכל הצריך לגדול, ולא לקטן כזה, כי קטן כזה צריכין לזונן

ב ורחמן כזה הוא רק משה רבנו, פי הוא היה מנהיג ישראל, והוא יהיה המנהיג לעתיד, פי מה שהיה הוא שיהיה וכו' (קהלת א). פי משה רבנו היה לו רחמנות באמת על ישראל, ומסר נפשו

בשביל ישראל, והשליך נפשו מנגד, ולא היה חושש על עצמו כלל. כי השם יתברך אמר לו (שמות לב): ואעשה לגוי גדול, והוא לא השגיח על זה כלל, רק אמר: אם תשא חטאתם וכו' (שם), כי הוא היה רחמן ומנהיג אמת, והיה עוסק בשובו של עולם, שיהיה העולם מישב מבני אדם, כי עקר האדם הוא הדעת, ומי שאין לו דעת, אינו מן הישוב ואינו מכנה בשם אדם כלל, רק הוא בחינת חיה בדמות אדם. ומשה רבנו היה לו רחמנות, והיה עוסק בשוב העולם, שיהיה העולם מישב וממלא מבני אדם, הינו בני דעה פנ"ל, כי הוא פתח לנו אור הדעת, כמו שכתוב (דברים ד): אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים, כי משה פתח את הדעת וגלה לנו כי יש אלקים שליט בארץ:

ג כי עקר הרחמנות הוא כשישראל עם קדוש נופליו, חס ושלום, בעוונות, רחמנא לצלן, כי זהו הרחמנות הגדול מפל מיני רחמנות. כי כל היסורים הקשים שבעולם אינם נחשבים כלל כנגד המשאוי הפכד של עוונות, חס ושלום. כי כשישראל נופלים בעוונות, חס ושלום, זהו משאוי פכד מאד, שאי אפשר לשא כלל המשאוי הפכד הזה, בבחינת: כמשא כבד יכבדו

ממני (תהלים לח). כי מי שיודע קדשת ישראל מאין הם לקוחים, ויודע רוחניות ודקות של ישראל - הוא יודע, שישראל הם רחוקים לגמרי מעוון, ואין עוון שיהם להם כלל לא, לפי גדל קדשתם משרשם וגדל דקותם ורוחניותם. ועל כן כל היסורים שבעולם אינם נחשבים למשאוי כנגד המשאוי הפכד של עוונות, חס ושלום, רחמנא לצלן. ואפלו כשיש לאדם יסורים, אם אין בהם עוונות, אינם נחשבים ליסורים כלל. וזה בחינת (שבת נח): אין יסורין בלא עון. שפשאין בהם עוון, אינם יסורים כלל, כי עקר היסורים הם רק כשנופלים בעוונות, חס ושלום, וזהו עקר הרחמנות, לרחם על ישראל עם קדוש, להוציאם מהמשאוי הפכד של עוונות. ועל כן משה רבנו, עליו השלום, בכל עת שנפל ישראל באיזה עוון, היה מוסר נפשו עליהם והתפלל בעדם, כגון במרגלים וכיוצא. כי ידע, שלפי קדשת ישראל ודקותם הם רחוקים מעוון ואי אפשר להם לשא כלל המשאוי הפכד של עוון פנ"ל. ובאמת, מהיכן באים לעוונות, חס ושלום, הוא רק על ידי שאין לו דעת, כי אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות (סוטה ג), וזהו הרחמנות

בידיעתו יתברך, הוא יודע שעקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך הוא רק שאנחנו מעולם הזה השפל נגדל ונקדש שמו יתברך, וזהו עקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך, כמו שכתוב: ואבית תהלה מגושי עפר מקרוצי חמר וכו'; כי השם יתברך יש לו שרפים וחות ואופנים ועולמות עליונים, שהם עובדים אותו יתברך, ואף-על-פי-כן עקר התענוג והשעשוע שלו - כשעולה למעלה העבודה של עולם השפל הזה, ועל פן צריכין להשאיר אחריו בן או תלמיד, כדי שישאר דעתו למטה, שישאר בבני עולם הזה השפל. כי כשנשאיר דעתו למטה על-ידי בן או תלמיד, נחשב כאלו הוא בעצמו ממש נשאר בעולם:

וכל אדם יכול לקיים זאת, להעמיד תלמידים. כי כששנים מדברים יחד ביראת שמים, אזי כשאחד מאיר לחברו באיזה דבור, נחשב חברו אצלו בחינת תלמיד. ולפעמים נעשה להפך, דהינו כשאחר-כך הוא מקבל מחברו איזה דבור, אזי נעשה הוא בבחינת תלמיד לגבי חברו. וצריך כל אדם לזהר, להשתדל ולעסק בזה, כי לא תהו בראה לשבת יצרה (ישעיה מה), כי צריך כל

הגדול מן הכל, שצריכין לרחם עליו להכניס בו דעת, בבחינת (תהלים מא): אשרי משפיל אל דל; כי אין עני אלא מן הדעת (נדריים מא), וצריכין לרחם עליו להכניס בו דעת:

ד ואפלו כשמגיע זמנו להסתלק, והנשמה עולה ומתדבקת במקום שעולה, בעולמות עליונים, אין זה תכלית ושלמות, שתהיה הנשמה רק דבוקה למעלה. רק עקר השלמות של הנשמה היא, שבעת שהיא למעלה תהיה למטה גם-כן. על-פן צריך שישאיר אחריו ברכה, בן או תלמיד, כדי שישאר דעתו למטה גם-כן בעת שנסתלק למעלה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ב"ב קטז): אשר אין חליפות למו - חד אמר בן, וחד אמר תלמיד, כי התלמיד מקבל דעת הרב. גם הבן, בודאי אין מעלה כשנשאיר בן רשע, חס ושלום, והעקר להשאיר בן שיהיה בחינת תלמיד גם-כן, שיקבל ממנו שכלו ודעתו. ולאידך מאן דאמר די בתלמיד לבד, כי מאחר שעקר הוא כדי שישאר דעתו בעולם, על-פן די גם בתלמיד לבד, כי זהו עקר השלמות, שישאר דעתו בעולם הזה גם בעת ההסתלקות, כשהנשמה עולה למעלה. כי מי שיודע קצת

להכניס דעת בחברו, שזה עקר
 ישוב העולם, שיהיה העולם מיִשב
 מבני אדם, הינו מבני דעה, שיוֹדעין
 את השם יתברך כנ"ל. על־כן
 צריך כל אחד לעסק בזה - להכניס
 דעת ויראת שמים בחברו, שעל־ידי
 זה נעשה חברו בחינת תלמיד אצלו,
 ואזי כשימלאו ימיו ויגיע זמן
 הסתלקותו, אזי יתלבש בזה הדבור
 שהכניס בחברו, ויהיה נחשב כאלו
 הוא בעצמו ממש קים בזה העולם,
 כמו שפיתוב: אשר אין חליפות למו
 - חד אמר בן, וחד אמר תלמיד.
 נמצא כשנשאָר בן או תלמיד אחריו,
 אזי יש חליפות למו, הינו פי יש לו
 חליפין, מאחר שנשאָר דעתו אחריו
 על־ידי בן או תלמיד כנ"ל. פי עקר
 הוא הדעת, וכשנשאָר הדעת אחריו
 על־ידי בן או תלמיד, נחשב כאלו
 הוא ממש נשאָר קים בעולם. וזה
חליפות - ראשי תבות: פי יִדבר
 חכמות וְהגות לְפי תבונות (תהלים מט);
 פי עקר הוא הדעת, שהוא בחינת: פי
 יִדבר חכמות וְהגות לְפי תבונות,
 שזהו עקר ההשאָרה והחליפות
 שנשאָר מן האדם אחריו, דהינו מה
 שהיה מדבר חכמה ותבונה עם
 חברו והכניס בו דעת אמת ויראת
 שמים כנ"ל. ועל כן פי יִדבר חכמות

אחד לעסק בישובו של עולם,
 שיהיה העולם ממלא מבני אדם,
 כמו שפיתוב (בראשית א): ומלאו את
 הארץ, פי זה עקר ישוב העולם,
 כשהעולם ממלא מבני אדם, הינו
 מבני דעה. פי מי שאין בו דעת, אינו
 אדם כלל כנ"ל. [הינו כמו שהאדם
 מצוה להעמיד בנים בעולם בשביל
 קיום העולם, כן הוא מצוה להכניס
 דעת ויראת שמים בבניו
 ובתלמידים, פי זה עקר המצוה,
 שמצוה להעמיד תולדות לקים
 העולם, פי העקר - להעמיד תולדות
 ממין בני אדם דוקא, ולא מין
 בהמות וחיות בדמות אדם. על־כן
 כל זמן שאין מאיר הדעת בבני אדם,
 ואינם יודעים ומרגישים אלקותו
 יתברך וממשלתו, אינם בכלל בני
 אדם, מאחר שאין בהם דעת לדעת
 את ה', שזה עקר גדר האדם. ועל כן
 נחשב העולם פתהו ובהו, ועל זה
 נאמר: לא תהו בראה לשבת יצרה,
 פי צריכין לישב את העולם, שיהיה
 מיִשב העולם מבני אדם דיקא,
 דהינו מבני דעה, שיוֹדעין את השם
 יתברך. וזהו גם כן מצות: ומלאו את
 הארץ, שצריכין למלאות את הארץ
 בבני אדם. הינו שכל אדם מצוה
 שיִדבר עם חברו ביראת שמים כדי

והגות לבי תבונות - ראשי תבות
 "חליפות", פי זה עקר החליפות
 וההשארה כנ"ל:

ובאמת בן ותלמיד הוא פלו חד. פי
 הבן הוא גם בן תלמיד
 כנ"ל, וגם התלמיד הוא בחינת בן,
 כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה
 (סנהדרין צט: וע"ש גם בדף יט): כל המלמד בן
 חברו תורה, כאלו עשאו; כי נחשב
 כאלו עשה את הגוף של התלמיד גם
 כן. פי מקדם לא היה נקרא בשם
 אדם כלל, מאחר שלא היה בו דעת
 ולא היה רק דמות אדם, נמצא שעל
 ידי שלמד עמו תורה והכניס בו
 דעת, על-ידי-זה נעשה אדם, על-כן
 נחשב כאלו עשאו ממש, על-כן גם
 התלמיד הוא בחינת בן:

והגות לבי תבונות - ראשי תבות
 "חליפות", פי זה עקר החליפות
 וההשארה כנ"ל:

ובאמת בן ותלמיד הוא פלו חד. פי
 הבן הוא גם בן תלמיד
 כנ"ל, וגם התלמיד הוא בחינת בן,
 כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה
 (סנהדרין צט: וע"ש גם בדף יט): כל המלמד בן
 חברו תורה, כאלו עשאו; כי נחשב
 כאלו עשה את הגוף של התלמיד גם
 כן. פי מקדם לא היה נקרא בשם
 אדם כלל, מאחר שלא היה בו דעת
 ולא היה רק דמות אדם, נמצא שעל
 ידי שלמד עמו תורה והכניס בו
 דעת, על-ידי-זה נעשה אדם, על-כן
 נחשב כאלו עשאו ממש, על-כן גם
 התלמיד הוא בחינת בן:

ו **ועל-ידי-זה** שעוסקים לדבר
 אחד עם חברו
 להכניס בו דעת ויראת שמים
 ולהעמיד תלמידים כנ"ל, על-ידי-זה
 נכנסין אורות המקיפים, דהינו
 שזוכה להבין ולידע מה שלא היה
 מבין ויודע מתחלה (א). פי מה שאדם
 מבין ומשיג בשכלו זה בחינת
 פנימי, פי זה השכל נכנס לתוך
 שכלו; אבל מה שאין יכול לפנס
 לתוך שכלו, דהינו מה שאי אפשר
 לו להבין, זה בחינת מקיפים, פי זה
 הדבר מקיף סביבות שכלו, ואי
 אפשר לו להכניסו בפנים בתוך
 שכלו, פי אי אפשר לו להבין זאת,
 מחמת שהוא בחינת מקיף אצלו.

ו **ועל-ידי-זה** שעוסקים לדבר
 אחד עם חברו
 להכניס בו דעת ויראת שמים
 ולהעמיד תלמידים כנ"ל, על-ידי-זה
 נכנסין אורות המקיפים, דהינו
 שזוכה להבין ולידע מה שלא היה
 מבין ויודע מתחלה (א). פי מה שאדם
 מבין ומשיג בשכלו זה בחינת
 פנימי, פי זה השכל נכנס לתוך
 שכלו; אבל מה שאין יכול לפנס
 לתוך שכלו, דהינו מה שאי אפשר
 לו להבין, זה בחינת מקיפים, פי זה
 הדבר מקיף סביבות שכלו, ואי
 אפשר לו להכניסו בפנים בתוך
 שכלו, פי אי אפשר לו להבין זאת,
 מחמת שהוא בחינת מקיף אצלו.

אלוף להכניסם בפנים - זה תלוי בפיה ובלבבך לעשותו. בפיה ובלבבך - זה בחינת: פי ידבר חכמות והגות לפי תבונות, הינו שיגלה חכמתו ותבונתו לתלמידיו כנ"ל. וזהו: לעשותו - בחינת פאלו עשאו הנ"ל, ועל-ידי זה יוכל להכניס ולקרב המקיפים, שהם בחינת מאד, להכניסם לפנים כנ"ל:

ולמעלה מן הכל הם המקיפים

העליונים של חכם הדור, שהוא הרבי שבדור, שעל-ידי שזה הרבי והחכם שבדור עוסק לדבר עם תלמידיו ומכניס בהם דעתו, על-ידי זה נכנסים המקיפים שלו לפנים. והמקיפים שלו הם בחינת אריכות ימים ושנים, כי המקיפים שלו הם בחינת עולם הבא, שהוא יום שכלו ארץ (קידושין לט: חולין קמב), כי שם הוא למעלה מהזמן. כי כל הזמן של כל העולם הזה פלו, מה שהיה ומה שיהיה, הוא פלו אין ואפס נגד יום אחד, ואפלו נגד רגע אחת של עולם הבא, שהוא יום שכלו ארץ. ושם אין שום זמן, כי הוא בחינת למעלה מהזמן, רק סדר הזמנים שיש שם הם בחינת השגות של המקיפים. שיש מקיפים שהם בחינת ימים, ויש מקיפים שהם בחינת שנים, בחינת: תקופות

וכשעוסק לדבר עם בני אדם, ומכניס בהם דעתו, נמצא שנתרוקן מחו מהשכל והדעת שהיה לו, אזי על-ידי זה נכנס השכל המקיף לפנים, כי על ידי שנתרוקן שכלו על ידי שהכניס דעתו בחברו, על-ידי זה נכנס המקיף לפנים, וזוכה להבין בחינת השכל המקיף, דהינו שמבין מה שלא היה יכול להבין מתחילה כנ"ל:

ויש כמה בחינות במקיפים, כי מה שמקיף לזה, הוא בחינת פנימי אצל חברו, שהוא במדרגה למעלה ממנו, וכן למעלה מעלה. ויש שכל, שהוא בחינת מקיף לזה, ואצל אחר זה השכל הוא נמוך אפלו מבחינת פנימי, מחמת שהוא במדרגה גבוה ממנו הרבה, ועל-ידי שמדבר אחד עם חברו ביראת שמים ומכניס בו דעתו, על-ידי זה נכנס מקיף שלו לפנים כנ"ל. וכן למעלה מעלה, שכל אחד לפי בחינתו ומדרגתו נכנס מקיף שלו לפנים, על-ידי שמדבר עם חברו ותלמידו ומכניס בו דעתו כנ"ל. וזהו (דברים ל): **כי קרוב אליך הדבר מאד, בפיה ובלבבך לעשותו.** כי קרוב אליך הדבר מאד - הינו לקרב אליך הדבר שהוא בבחינת מאד, בחינת מקיפים, שהם נעלמים ורחוקים מאד מן האדם, ולקרבים

את כל אחד ואחד בבחינתו. פי יש דרי מעלה ויש דרי מטה, דהינו עולם העליון ועולם התחתון, בחינת שמים וארץ, וצריך הצדיק להראות לדרי מעלה, שאינם יודעים כלל בידיעתו יתברך, שזה בחינת השגה של מה, בחינת: מה חמית מה פשפשת, בחינת: איה מקום כבודו; ולהפך צריך להראות לדרי מטה, שאדרבא, מלא כל הארץ כבודו (ישעיה ו'). פי יש שוכני עפר, שהם בני אדם המונחים במדרגה התחתונה, ונדמה להם שהם רחוקים מאד ממנו יתברך, וצריך הצדיק לעוררם ולהקיצם, בבחינת (שם כו'): הקיצו ורננו שכני עפר. ולגלות להם שה' עמם, והם סמוכים אליו יתברך, פי מלא כל הארץ כבודו. ולחזקם ולעוררם, שלא יהיו מיאשין עצמן, חס ושלום, פי עדין הם אצל השם יתברך וקרובים אליו, פי מלא כל הארץ כבודו. וזה בחינת כל, שיש להצדיק, בחינת: פי כל בשמים ובארץ, דאחד בשמיא וארעא, הינו שהוא אוהו ומקיים שני העולמות: עולם העליון הוא אוהו ומקיים בבחינת מה, בחינת איה מקום כבודו, ועולם התחתון הוא מקיים

הימים (שמואל א'), תקופות השנים (שמות לד ודברי הימים ב כד); ואלו המקיפים שיש שם, הם בחינת סדר הזמנים שם. והשגות מקיפים הללו זה עקר התענוג והשעשוע של עולם הבא; אשרי מי שזוכה להשיגם. וזה בחינת תכלית הידיעה, פי תכלית הידיעה אשר לא נדע. פי השגות אלו המקיפים, שהם בחינת שעשוע עולם הבא, זה בחינת (תהלים לא): מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פי הם הם רב טוב הצפון וטמון וסתום מעין כל. וזהו: מה רב טובך - מה דיקא, פי הם בחינת מה, בחינת: מה חמית מה פשפשת^(ב), בחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע. וזה בחינת שפע הכתר, פי כתר הוא בחינת מקיף, כמו שכתוב (שופטים ט): כרתו את בנימין וכו'.

ז וזה החכם שזוכה לאלו המקיפים הנ"ל, בחינת שפע הכתר, הוא צריך שיהיה לו בחינת כל, בחינת (ד"ה א ט): פי כל בשמים ובארץ, ותרנומו: דאחד בשמיא וארעא, וזהו בראשית לא ובתיקון כב)... הינו שיהיה אוהו ומקיים שני העולמות, עולם העליון ועולם התחתון, שהם בחינת שמים וארץ. פי הצדיק והחכם הנ"ל הוא צריך שיהיה אוהו בשניהם, לקיים

שם דיקא נמצא כבודו יתברך, פי מלא כל הארץ כבודו. וזה בחינת כל, שיש להצדיק וכו', כנ"ל:

ח גם זה החכם הדור הנ"ל צריך לידע איזה מקיפים שהוא צריך להמשיכם ואיזה מקיפים שאין צריך להמשיכם, ובשביל זה יש דברים שאין רשאים לגלותם בפני התלמידים, כי אם יגלה אותן הדברים, יכנסו מקיפים אחרים בתוך שכלו כנ"ל. ולפעמים אין צריך לקבל אלו המקיפים, כמו למשל, כשהרב מדבר עם תלמידו איזה פשט בגמפ"ת [גמרא, פרוש, תוספות], ובתוך דבריו הוא בא על איזה קשיא, ואותו הקשיא היה בתחלה בבחינת מקיף אצלו, פי לא ידע ממנה בתחלה, ותכף כשנזכר בשכלו זאת הקשיא, הוא אומרה בפני תלמידו, ובתוך כך כשמסביר לו הקשיא, נזכר בשכלו תרוץ על הקשיא, נמצא שחוזר ומשיג מקיף אחר, שהוא תרוץ על הקשיא, ואז אומר גם התרוץ בפני התלמיד. אך כשמגלה גם התרוץ בפני התלמיד, אזי נכנס בו עוד מקיף אחר, ואז על-ידי זה השכל שבא עליו עתה, הדרא קשיא לדוכתא, ואדרבא, עתה הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחלה. נמצא שעל-ידי שגלה

בבחינת מלא כל הארץ כבודו. [ועין לקמן (סי' ס"ח), שם מבאר גם כן ענין זה בבאור יותר קצת. והפלא - שהצדיק, עקר שלמותו - כשיש לו שני הבחינות הנ"ל, דהינו שיידע איך לדבר וללמד ולהאיר בכל אחד ואחד, בדרי מעלה ודרי מטה, בעליונים ובתחתונים, בשמים ובארץ, שהם בחינת גדולים וקטנים, הינו שלהגדולים במעלה, בני עליה, בחינת דרי מעלה, צריך שיהיה כח להצדיק להראות להם ולגלות להם, שעדין אינם יודעים כלל מהשם יתברך, בחינת: מה חמית מה פשפשתי וכו'; וזה הלמוד וההשגה הוא צריך להאיר ולהכניס בהגדולים במעלה, שהם בחינת דרי מעלה. ולהפך, יש בני-אדם שמונחים במדרגה התחתונה מאד, עד שהיו מיאשין את עצמן לגמרי, חס ושלום, פי נדמה להם שהם רחוקים מאד מהשם יתברך, וכבר אבד נצחם ותוחלתם מה' - צריך הצדיק שיהיה לו כח לעוררם ולהקיצם, שלא יהיו מיאשין עצמן בשום אופן בעולם, יהיה איך שיהיה, ולהראות להם ולהאיר בהם, כי עדין ה' עמם ואצלם וקרוב להם, ואפלו בתוך הארץ ממש, אפלו אם נפל לשאול תחתיות, חס ושלום, אף-על-פי-כן

וְזֶה בַּחֲנִינַת מַה שְּׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
 זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה: כִּשְׁעֵלָה מִשָּׁה
 לְמָרוֹם, מִצְאוֹ לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 שֶׁהִיָּה קוֹשֵׁר כְּתָרִים לְאוֹתֵינוּ. אָמַר
 לוֹ: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם מִי מַעֲכָב עַל
 יָדָךְ. אָמַר לוֹ: עֵתִיד אֶחָד לַעֲמֹד
 וְעֻקְבָא בֶן יוֹסֵף שְׁמוֹ, שִׁיְהִי דוֹרֵשׁ
 עַל כָּל קוֹץ וְקוֹץ תְּלִי תְּלִין שֶׁל
 הַלְכוֹת. אָמַר לוֹ: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם
 רְאוּי שְׁתַּנְתֵּן תּוֹרָה עַל יָדוֹ. אָמַר לוֹ:
 שְׂתַק כֶּךָ עֲלֶה בְּמַחְשָׁבָה (מנחות כט.).
 וּלְכַאוֹרָה קִשָּׁה, מַה אָמַר לוֹ הַשֵּׁם
 יִתְבַּרְךָ שְׂתַק וְכוּ', הֲלֹא כָּבַר אָמַר
 הַקִּשְׁיָא, וּמַה זֶה שְׂתִיקָה, מֵאַחַר
 שֶׁכָּבַר הַקִּשָּׁה מַה שֶׁהִקְשָׁה. אַךְ תִּכְּף
 כִּשְׁאֲמַר מִשָּׁה הַקִּשְׁיָא, נִפְל בְּשִׁכְלוֹ
 תְרוּץ עַל הַקִּשְׁיָא. אַךְ אִם הָיָה אוֹמֵר
 אֵת הַתְרוּץ, הָיָה נִכְנָס בּוֹ מִקִּיף
 אַחַר, וְהָיָה בֹא עַל קִשְׁיָא יוֹתֵר חֲזָקָה
 וּרְחֻבָה מִבְּתַחֲלָה. עַל־כֵּן אָמַר לוֹ
 הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ "שְׂתַק" עַל הַתְרוּץ, הֵינּוּ
 שִׁישְׂתַק וְלֹא יִגְלֶה אֵת הַתְרוּץ, כְּדִי
 שְׁלֹא יָבֹוא עַל קִשְׁיָא יוֹתֵר חֲזָקָה
 מִבְּתַחֲלָה. וְזֵהוּ: כֶּךָ עֲלֶה בְּמַחְשָׁבָה,
 הֵינּוּ שְׂתַכְף כְּשִׁמְגֻלִין אֵת הַשִּׁכְל
 הַפְּנִימִי, אַזִּי עוֹלָה בְּמַחְשָׁבָה שֶׁכָּל
 אַחַר חֲדָשׁ, כִּי נִכְנָס מִקִּיף אַחַר
 לְפָנִים, וְעַל־כֵּן צְרִיכִין לְשְׂתַק, כְּדִי

הַתְרוּץ בְּפָנֵי הַתְּלָמִיד, שְׁעַל יְדֵי זֶה
 נִכְנָס בּוֹ מִקִּיף אַחַר, דְּהֵינּוּ שֶׁכָּל
 חֲדָשׁ, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה חֲזָרָה הַקִּשְׁיָא
 לְמִקוּמָה בֵּיתֵר עַז, כִּי עָתָה הַקִּשְׁיָא
 חֲזָקָה וּרְחֻבָה יוֹתֵר מִבְּתַחֲלָה. כְּמוֹ-
 כֵּן יֵשׁ בְּהַשְׁגוֹת, שִׁישׁ דְּבָרִים שְׁאֲסוּר
 לְגִלּוֹתָם, כִּי אִם יִגְלֶה זֶה הַתְרוּץ
 בְּפָנֵי הַתְּלָמִיד, יִכְנָס בּוֹ מִקִּיף חֲדָשׁ,
 שְׁעַל־יָדוֹ יְהִיָּה הַקִּשְׁיָא חֲזָקָה וּרְחֻבָה
 יוֹתֵר מִבְּתַחֲלָה, עַד שִׁיּוּכַל לְכַנֵּס
 בְּהַשְׁגוֹת מִקִּיפִים שְׁהֵם לְמַעֲלָה
 מִהַזְּמַן, שְׁאִין הַזְּמַן מְסַפִּיק לְבֹאֵר
 הַקִּשְׁיוֹת וְהַתְרוּצִים שִׁישׁ שֵׁם, כִּי הֵם
 לְמַעֲלָה מִהַזְּמַן. כִּי כָל מַה שֶׁהוּא
 מְגַלֶּה אֵיזָה שֶׁכָּל קִשְׁיָא אוֹ תְרוּץ,
 נִכְנָס בּוֹ שֶׁכָּל חֲדָשׁ שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת
 מִקִּיף פְּנ"ל. עַל־כֵּן אִם לֹא יְהִיָּה נִזְהָר
 בְּדְבָרָיו, לְדַקְדַק אֵיזָה דְּבַר לְגִלּוֹת
 וְאֵיזָהוּ דְּבַר שְׁלֹא לְגִלּוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה
 יְהִיָּה נִכְנָס בְּקִשְׁיוֹת וְתְרוּצִים שְׁאִין
 הַזְּמַן מְסַפִּיק לְבֹאֵרָם, כִּי הֵם בַּחֲנִינַת
 מִקִּיפִים שְׁהֵם לְמַעֲלָה מִהַזְּמַן פְּנ"ל.
 עַל־כֵּן מְכָרַח הַחֲכָם לַעֲשׂוֹת סִיג
 לְדְבָרָיו, לְדַקְדַק וְלִזְהָר מַה לְגִלּוֹת
 וּמַה שְׁלֹא לְגִלּוֹת, בְּאִפְּן שְׁלֹא יִשָּׁג
 רַק אוֹתָן הַמִּקִּיפִים שְׁצָרִיף לְהַשִּׁיג,
 וְלֹא יָבֹוא לְהַשִּׁיג מִקִּיפִים שְׁאִין צָרִיף
 לְהַשִּׁיג:

וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה - בַּחֲנִינָת (אבות פ"ג):
 סִיג לַחֲכָמָה שְׁתִּיקָה; כִּי צָרִיךְ
 לַעֲשׂוֹת סִיג לְדַבְּרוֹ, לְשֵׁתַק
 לַפְעָמִים, בַּחֲנִינָת: שְׁתַּק, כִּף עָלָה
 בְּמַחְשָׁבָה, פּנ"ל. כִּי עַל־יְדֵי שְׁזוּכָה
 לְהַעֲמִיד תְּלַמִּידִים הַרְבֵּה, עַל־יְדֵי־זֶה
 הוּא זוּכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַמְּקִיפִים,
 דְּהֵינּוּ שְׁמֻשִׁיג וּמְבִין מַה שְׁלֵא הִיָּה
 יְכוֹל לְהַשִּׁיג מִתְּחִלָּה, עַל־כֵּן הוּא
 צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת סִיג לְדַבְּרוֹ וּלְשֵׁתַק
 לַפְעָמִים, כְּדֵי שְׁלֵא יִכַּסּ בְּמְקִיפִים
 שֶׁהֵם לְמַעַלָּה מֵהַזְּמַן, שְׁאִין הַזְּמַן
 מִסְפִּיק לְבָאֵר הַקְּשׁוּיֹת וְהַתְּרוּצִים
 שֵׁישׁ שָׁם פּנ"ל:

וְאֵלּוּ הַשְּׁנֵי בַּחֲנִינּוֹת שֶׁל דְּרֵי מַעְלָה
 וְדְרֵי מַטָּה, דְּהֵינּוּ הַשְּׁגָה שֶׁל
 בַּחֲנִינָת מַה וְהַשְּׁגָה שֶׁל בַּחֲנִינָת מְלֵא
 כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, הֵם בַּחֲנִינָת הַשְּׁגָה
 שֶׁל בַּחֲנִינָת בֵּן וְהַשְּׁגָה שֶׁל בַּחֲנִינָת
 תְּלָמִיד, כִּי אַף־עַל־פִּי שֶׁבֵּן וְתַלְמִיד
 כָּלוּ חַד פּנ"ל, כִּי הֵבֵן הוּא גַם־כֵּן
 תְּלָמִיד, פּנ"ל, וְהַתְּלָמִיד הוּא גַם־כֵּן
 בַּחֲנִינָת בֵּן, כִּי נַחֲשָׁב כְּאֵלּוּ עֲשָׂאוֹ
 פּנ"ל, אַף־עַל־פִּי־כֵן יֵשׁ הַפָּרֶשׁ בֵּין בֵּן
 לְתַלְמִיד. כִּי הֵבֵן שֶׁהוּא תְּלָמִיד הוּא
 בְּמַעְלָה יְתָרָה מִתְּלָמִיד לְבַד, כִּי הֵבֵן
 הוּא כָּלוּ נִמְשָׁךְ מִן הָאֵב, מֵרָאשׁוֹ עַד
 רִגְלוֹ, וְאִין בּוֹ שׁוּם שְׁעָרָה שְׁאִינָה
 נִמְשַׁכֶּת מִמּוֹחַ הָאֵב, עַל־כֵּן בַּחֲנִינָת
 הַהֲשָׁגָה שֶׁל הֵבֵן גְּדוּלָּה יוֹתֵר בְּמַעְלָה

שְׁלֵא יָבוֹא לְמְקִיפִים שְׁאִין צָרִיכִין
 לְהַשִּׁיג פּנ"ל, וְזֵהוּ: שְׁתַּק, כִּף עָלָה
 בְּמַחְשָׁבָה, * כּנ"ל:

* מִשֶּׁה הִיָּה לְמַעַלָּה מִן הַמַּחְשָׁבָה, לְכַף
 הִיָּה יוֹדֵעַ אֶת הַתְּרוּץ, כִּי הַשִּׁיג בַּחֲנִינָת
 (סְתָרִי) [כְּתָרִין] אוֹתִיּוֹת. וְהַדְּבָרִים
 סְתוּמִים, כִּי לֹא בָּאֵר הֵיטֵב עֲנִין זֶה:

וְזֵה פְּרוּשׁ: הוּוּ מֵתוּנִים בְּדִין,
 וְהַעֲמִידוֹ תְּלַמִּידִים הַרְבֵּה,
 וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה (אבות פ"ג). הוּוּ
 מֵתוּנִים בְּדִין - זֶה בַּחֲנִינָת שְׁצָרִיךְ
 הַחֶכֶם הַנִּלְהִיּוֹת לוֹ מֵתִינּוֹת, לִידַע
 אִיךְ לְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד; שְׁלַפְנִי
 בַּחֲנִינָת דְּרֵי מַעְלָה יִגְלֶה לָהֶם הַהֲשָׁגָה
 שֶׁל מַה, בַּחֲנִינָת: מַה חֲמִית וְכוּ';
 וְלַפְּנֵי דְרֵי מַטָּה יִגְלֶה הַהֲשָׁגָה שֶׁל
 מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְזֵה בַּחֲנִינָת
 דִּין, בַּחֲנִינָת מְשֻׁפֵּט, בַּחֲנִינָת (תהלים עה):
 כִּי אֱלֹהִים שִׁפְטוּ, זֶה יִשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים
 - שֶׁהַגְּבוּהִים הוּא צָרִיךְ לְהַשְׁפִּיל,
 לְהַרְאוֹת לָהֶם שְׁאִינֵם יוֹדְעִים כָּל־
 בִּידִיעָתוֹ יְתַבָּרָה, וְהַקְּטַנִּים, בַּחֲנִינָת
 שׁוֹכְנֵי עַפְרָה, צָרִיךְ לְהָרִים, לְעוֹרְרָם
 וְלַהֲקִיצֵם שְׁלֵא יִתְיַאֲשׁוּ, כִּי מְלֵא כָּל
 הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, פּנ"ל. וְזֵהוּ: וְהַעֲמִידוֹ
 תְּלַמִּידִים הַרְבֵּה - כִּי כְּשׁוּכָה
 לְהַשְּׁגָה כְּזוֹ, לְהַאִיר בְּגְדוּלִים וְקַטְנִים
 וְכוּ' פּנ"ל, בְּוֹדָאֵי יַעֲמִיד תְּלַמִּידִים
 הַרְבֵּה, כִּי כָּל־צָרִיכִים אֵלָיו, כִּי יֵשׁ
 לוֹ כַּח לְלַמֵּד עִם כָּל־פּנ"ל. וְזֵהוּ:

מהשגה של בחינת התלמיד. וזהו בחינת החלוק שפין נבואת משה רבנו לשאר נביאים; פי משה ראה באספקלריא המאירה, והם ראו באספקלריא שאינה מאירה (יבמות מט:), שזהו בחינת החלוק שפין השגת דרי מעלה להשגת דרי מטה, שהם בחינת בן ותלמיד. פי משה השיג בחינת (שמות לג:) פי לא יראני האדם וחי, זה בחינת ההשגה של מה, בחינת: מה חמית וכו', שזהו ההשגה של דרי מעלה, בחינת בן. וישעיה, שהיה במדרגה קטנה ממושה, אמר (ישעיה ו:1) ואראה את ה' - זה בחינת השגה של דרי מטה, בחינת תלמיד, בחינת מלא כל הארץ כבודו. פי אף-על-פי שידע ישעיה שיש השגה של בחינת מה, אף-על-פי-כן אמר לפי מדרגתו, שהוא היה בבחינת ההשגה של מלא כל הארץ כבודו, בחינת: ואראה את ה' (ב). נמצא שפן ותלמיד הם בחינות דרי מעלה ודרי מטה, הינו ההשגה של מה, בחינת: מה חמית מה פשפשת, בחינת: איה מקום כבודו, בחינת: פי לא יראני האדם - זה בחינת השגת הבן, השגת דרי מעלה. והשגה של מלא כל הארץ כבודו, בחינת: ואראה את ה', זה

בחינת השגת התלמיד, השגת דרי מטה. פי הבן שהוא נמשך כלו ממח האב, על-כן זוכה להשגת אביו ממש שהוא בחינת מה, שהוא ההשגה של הרבי והחכם שבדור כנ"ל. אבל התלמיד אין מקבל רק בחינת ההשגה של דרי מטה, שהוא בחינת מלא כל הארץ כבודו וכו' כנ"ל:

ט וצריך לכלל העולמות, עליון בתחתון ותחתון בעליון, שיהיה הבן כלול מבחינת תלמיד, וכן התלמיד יהיה כלול מבחינת בן, כדי שיהיה להם יראה. פי הבן, שהוא בבחינת ההשגה של מה, בחינת: מה חמית וכו', ואם-כן לא יהיה לו יראה כלל, מאחר שאינו רואה כלל כבודו יתברך. ועל-כן צריך שיהיה הבן כלול מבחינת תלמיד, להראות לבחינת בן גם-כן קצת מההשגה של בחינת התלמיד, דהינו בחינת מלא כל הארץ כבודו, כדי שיהיה לו יראה. וכן התלמיד שהשגתו בחינת מלא כל הארץ כבודו, ואם-כן יוכל להתבטל במציאות, ועל-כן צריך להראות לו קצת מההשגה של בחינת הבן, דהינו בחינת מה, כדי שלא יתבטל במציאות, ויהיה לו יראה:

(**) כן הוא בדפוס הראשון שנדפס ע"י מוהרנ"ת ז"ל. (ג) עיין זוהר וראא כג ע"ב.

בחינת מקיפים הנ"ל, שהם בחינת מה, שזהו בחינת הארת הרצון פנ"ל: ומה שמתגלה הארת הרצון בעת האכילה דוקא - דע, כי מי שרוצה לחגור מתניו להיות מפרנס, לתן פרנסה להתלויים בו, הוא צריך שיהיה איש-חיל ולא יהיה ההפך, שקורין: "רע-מזל" "שלימזל", כי צריך שיהיה לו קצת ממשלה. כי כל הפרנסה נמשך מהמלכות (י), כמו שכתוב במקור: (דניאל ד) אילנא די חזית די רבה ותקף וכו' ומזון לכלא בה, אנת הוא מלכא. ועל-כן מי שרוצה לקבל פרנסה, צריך שיהיה לו קצת ממשלה, כדי שיהיה לו איזה שיכות עם המלכות. וזה בחינת (רות ב): לעת האכל גשי הלם - אין הלום אלא מלכות (זבחים קב), כי צריך שיהיה לו ממשלה, בחינת מלכות, לעת האכל, כי על-ידי זה נמשך הפרנסה פנ"ל. ועל-כן פשהבעל חוגר מתניו נגד אשתו ומחייב עצמו לפרנסה, כמו שכתוב בכתבה: ואנא אפלח ואוקיר ואזון וכו', אז נותנים לו קצת ממשלה, כמו שכתוב (בראשית ג) והוא ימשל בה, כי על-ידי הממשלה הוא יכול להמשיך הפרנסה פנ"ל. וכן כל השרים - כל מי שצריך לתן פרנסה

י ועל-ידי כלליות בן ותלמיד, על-ידי זה מי שהוא איש-חיל, ואינו ההפך (שקורין: רע-מזל, שלימזל), הוא יכול לקבל בעת האכילה הארת הרצון, דהינו שיאיר לו הרצון בעת האכילה, וישתוקק ויכסף מאד אליו יתברך ברצון מפלג, בלי שום ידיעה, שלא ידע כלל מה הוא רוצה. וזה בחינת (תהלים קמה): ואתה נותן להם את אכלם בעתו. בעתו זה בחינת הארת הרצון הנ"ל, בחינת (במדבר כג) פעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי שבת פ"ב): עתידין צדיקים שיהיה מחצתן לפנים ממלאכי-השרת. מחצה זה בחינת מקיפים, שהם המחצה של השכל. ולעתיד יהיה מחצות המקיפים של הצדיקים למעלה ממקיפים של מלאכי-השרת, ואז יהיה השגתם בחינת מה, בחינת: מה פעל אל. וזאת ההארה של בחינת מה הוא בחינת הארת הרצון, שהוא למעלה מן הכל, והוא מתגלה בעת האכילה, בבחינת: ואתה נותן להם את אכלם בעתו - בעתו דיקא, בחינת הארת הרצון, שהוא בחינת מה, בחינת: פעת יאמר ליעקב ולישראל מה וכו',

יותר לאנשים רבים התלווים בו, הוא צריך שיהיה לו יותר ממשלה, כדי שיוכל להמשיך הפרנסה על ידי המלכות כנ"ל. והמלכות מקבלת הפרנסה מן בחינת הידים שיש בים החכמה, דהינו הרמזים, שהם בחינת ידים. כמו שכתוב (משלי א): נטיתי ידי ואין מקשיב, ופרש רש"י דהינו רמזים, כי פשהחכם מגלה חכמתו, לפעמים אומר איזה דבור, שמרמז בו רמזים לתלמידיו, דהינו מה שאי אפשר לבאר בפיו בפרוש, רק על ידי הרמזים שיש בהדבור הם מבינים פנתו. ואלו הרמזים הם בחינת ידים, בחינת: נטיתי ידי כנ"ל, וזהו בחינת הידים שיש בים החכמה, בבחינת (תהלים קד): זה הים גדול ורחב ידים, ומאלו הידים מקבל בחינת המלכות את הפרנסה, בבחינת (שם קמ"ה): פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, הינו שהפרנסה נמשכת מבחינת הידים הנ"ל. וזהו: ומשביע לכל חי רצון - בחינת הארת הרצון, שמתגלה בתוך הפרנסה כנ"ל, בבחינת: ואתה נותן להם את אכלם בעתו, כנ"ל. כי מחמת שהמלכות מקבלת הפרנסה מידי אלו שיש בים החכמה, על כן מתגלה שם בתוך האכילה והפרנסה הארת המקיפים, שהם בחינת הארת

הרצון כנ"ל, כי המקיפים מאירים בים החכמה שמוגלה החכם כנ"ל. וזה בחינת: זה הים גדול ורחב ידים וכו', לוינתן זה יצרת לשחק בו. לוינתן זה בחינת מלכות, כמו שכתוב (ישעיה כז): לוינתן נחש בריח, לוינתן נחש עקלתון, ופרש רש"י: מלכות. וזהו: לשחק בו - בחינת שחקים, ששם שוחקין מן (חגיגה יב), דהינו פרנסה הינו שהמלכות בחינת לוינתן מקבלת הפרנסה מן הידים שיש בים החכמה, שזהו בחינת: זה הים גדול ורחב ידים, כנ"ל, וכשמגיע הפרנסה להמלכות, שם היא נשחקת ונכתשת לתן לכל אחד ואחד חלק פרנסה כפי מה שראוי לו. וזהו: לשחק בו - בחינת שחקים, ששם שוחקין מן. כי הפרנסה, שהיא בחינת מן, נשחקת ונכתשת אצל בחינת המלכות שהוא בחינת לוינתן, שמקבלת הפרנסה מבחינת: זה הים גדול ורחב ידים, הינו מן הידים שיש בים החכמה, שהם בחינת רמזים כנ"ל. וזהו: כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו, כי הכל מסתפלין ומצפין על פרנסה, והמלכות מלקט ומקביץ כל אלו הבטחונות של כל באי עולם, מה שכלם מצפין ומסתפלין על פרנסה, ועם אלו הבטחונות עולה המלכות ומקבלת פרנסה מן ידים הנ"ל. וזהו:

אָרץ שְׁמֵלֶכָּךְ בֶּן חוּרִין - שְׁמֵלְכוֹת
מִקְבַּל הַפְּרָנְסָה מִבְּחִינַת חֲרוּת,
בְּחִינַת יוֹבֵל וְכוּ' כִּנ"ל. וְזֶהוּ: שְׂרִיף
בַּעַת יֹאכְלוּ. בַּעַת, זֶה בְּחִינַת
הַתְּגַלּוֹת הָרָצוֹן, שְׁמֵתְגַלֶּה בַּשַּׁעַת
אֲכִילָה, בְּחִינַת: כַּעַת יֹאמַר וְכוּ'
כִּנ"ל^(א). וְזֶה בְּחִינַת (תַּעֲנִית ה'): אִין
מְסִיחִין בְּסַעְדָּה, כִּי אַז, בַּשַּׁעַת
סַעְדָּה, מֵאִיר הָאֵרֶת הָרָצוֹן, שֶׁהוּא
בְּחִינַת הָאֵרֶת הַמְּקִיפִים, שֶׁהֵם
בְּחִינַת שְׂתִיקָה, בְּחִינַת: שְׂתַק, כִּף
עָלָה בְּמַחֲשָׁבָה, כִּנ"ל:

יֵא וְזֶה בְּחִינַת חֲנֻכָּה. כִּי עֲנִין חֲנֻכָּה,
דַּע, כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי
מֵה שְׂזוּכָה לַפְּעַל בְּקִשְׁתּוֹ בְּיוֹם־
הַכַּפּוּרִים, דְּהֵינּוּ בְּקִשְׁתֵּי סֶלַח נָא, כִּן
יֵשׁ לוֹ חֲנֻכָּה, כִּי עַל־יְדֵי סֶלַח נָא
נַעֲשֶׂה חֲנֻכָּה. כִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ בְּקִשׁ
(בְּמַדְבַּר יד'): סֶלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה, עַל
חַטָּא הַמְּרַגְלִים, וְעַל־יְדֵי חַטָּא
הַמְּרַגְלִים גִּרְמוּ חֲרַבֵּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ,
כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנּוּ לְבִרְכָה
(תַּעֲנִית כט), שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ אָמַר לָהֶם:
אַתֶּם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל חֲנָם, אָנִי
אֶקְבַּע לָכֶם בְּכִיָּה לְדוּרוֹת. כִּי אוֹתוֹ
הִלִּילָה לַיִל תִּשְׁעָה בְּאָב הִיָּה, שְׁבוּ
נִחְרַב הַבַּיִת־הַמִּקְדָּשׁ, וּמִשָּׁה רַבְּנוּ
בְּקִשׁ עַל זֶה סֶלַח נָא, כִּי בְּזֶה הַחַטָּא
וְהַפְּגָם תְּלוּיִים כָּל הָעוֹנוֹת, כִּי עַל־

כָּלֶם אֲלִיךְ יִשְׁבְּרוּן, הֵינּוּ עַל־יְדֵי
הַבְּטַחוֹנוֹת הַנ"ל, שְׁכָלֶם יִשְׁבְּרוּן
אֲלֵי, וּמִצָּפִין וּמִסְתַּכְּלִין עַל פְּרָנְסָה,
עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ הַפְּרָנְסָה עַל־יְדֵי
הַמְּלָכוֹת כִּנ"ל. וְזֶהוּ: לְתַת אַכְלֶם
בְּעַתּוֹ - בַּעַתּוֹ דִּיקָא, בְּחִינַת הָאֵרֶת
הָרָצוֹן, שְׁמֵתְגַלֶּה בְּתוֹךְ הַפְּרָנְסָה,
שֶׁהוּא בְּחִינַת: כַּעַת יֹאמַר לִיעֲקֹב
וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל, בְּחִינַת: וְאַתָּה
נֹתַן לָהֶם אֶת אַכְלֶם בַּעַתּוֹ, בְּחִינַת:
פּוֹתַח אֶת יְדֶךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רָצוֹן,
כִּנ"ל: וְזֶהוּ: כִּי יִמְנַךְ וּזְרוּעֶךָ וְאוֹר
פְּנִיךָ כִּי רָצִיתֶם (תְּהִלִּים מד), יִמְנַךְ
וּזְרוּעֶךָ - זֶה בְּחִינַת הַיָּדִים הַנ"ל,
שְׁבָהֶם מִתְּגַלֶּה הָאֵרֶת הַמְּקִיפִים,
שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאֵרֶת הָרָצוֹן כִּנ"ל.
וְזֶהוּ: וְאוֹר פְּנִיךָ כִּי רָצִיתֶם, כִּי
הַמְּקִיפִים הֵם אוֹר הַפְּנִים, וְזֶה: כִּי
רָצִיתֶם, כִּי הֵם בְּחִינַת הָאֵרֶת הָרָצוֹן,
כִּנ"ל: וְזֶהוּ: אֲשֶׁרִיךְ אָרֶץ שְׁמֵלֶכָּךְ בֶּן־
חוּרִין וְשְׂרִיף בַּעַת יֹאכְלוּ (קֹהֶלֶת י' ט').
חֲרוּת זֶה בְּחִינַת יוֹבֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
כְּלָלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד, כִּי יוֹבֵל הוּא
אוֹתִיּוֹת: וְכָל בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי יִי (יִשְׁעִיָּה נ"ד),
דְּהֵינּוּ כְּלָלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד. כִּי בְּנֵיךְ
זֶה בֶּן, לְמוֹדֵי ה' הֵם תַּלְמִידִים,
וּמְכַלְלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד שֶׁהוּא בְּחִינַת
יוֹבֵל, בְּחִינַת חֲרוּת, מִשָּׁם מְקַבֵּל
הַמְּלָכוֹת הַפְּרָנְסָה כִּנ"ל. וְזֶהוּ: אֲשֶׁרִיךְ

(ה) עיין זוהר לך-לך צה. חיי-שרה קכד ע"ב (ו) עיין זוהר תרומה קעה, ובארר"ן פ' כא.

ידי־זה הפגם נחרב הבית־המקדש, ובזמן שבית־המקדש, היה קיים היינו נקיים מעוונות, כמו שפיתוב (ישעיה א): צדק ילין בה, ופרש רש"י, כי תמיד של שחר היה מכפר על עברות של לילה, ותמיד של בין־הערבים היה מכפר על עברות של יום, כי ישראל עם קדוש, לפי גדל רוחניותם ודקותם אין יכולין לשא עליהם המשא של עוון אפלו יום אחד, על־כן אנו צריכין את הבית־המקדש, שיכפר עלינו בכל יום. ומעת אשר חרב בית־מקדשנו, אין אנו יכולים לנקות עצמנו מן העוונות, כי אין מי שיכפר בעדנו. ומשה רבנו, עליו השלום, שידע כל זאת, על־כן מסר נפשו על ישראל, ובקש: סלח נא לעון העם הזה וכו', כי ידע שבזה החטא תלוי חרבן הבית, שהוא כולל כל החטאים כנ"ל. וכשזכה לפעל בקשתו, מזה נעשה בחינת חנפת־הבית, בחינת חנפה, הפך חרבן הבית. וכן כל אחד כפי מה שזוכה לפעל בקשת סלח נא ביום־הכפורים, שעל־ידי־זה נתתקן פגם חרבן הבית, כמו־כן נעשה בחינת חנפת־הבית, בחינת חנפה. נמצא שחנפה נעשה על־ידי סלח נא כנ"ל, ועל־כן רמז משה רבנו, עליו השלום, צורף חנופה

בפסוק סלח נא, כי סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה וכו' - הוא ראשית־בות "חנופה", כי חנפה נעשה על־ידי סלח נא וכו' כנ"ל. וכן כל הבחינות הנ"ל כלם כלולים בבית־המקדש, כי בית־המקדש כלול מבחינות בן ותלמיד, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית טז): למה נקרא שמו הר המוריה, שממנו הוראה יוצאה לישראל - זה בחינת תלמיד. גם אמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש שח"ש ע"פ ערשנו רעננה): למה נקרא שמו חדר המטות שעל־ידו פרים ורבים ישראל - זה בחינת בן. ועל־כן בית־המקדש במקום הגרן (שמואל"ב כד), זה בחינת פרנסה, שנמשך על־ידי כלליות בן ותלמיד כנ"ל. וזה בחינת לחם־הפנים שהיה בבית־המקדש, זה בחינת האכילה והפרנסה, שנמשך על ידי כלליות בן ותלמיד, שבו נתגלה אורות המקיפים, שהם בחינת אור הפנים כנ"ל, כי אור הפנים זה בחינת ש"ע נהורין, כידוע, וש"ע הוא שתי פעמים "הקף", כמובא. וזה בחינת (תהלים קד): להצהיל פנים משמן, ולחם לבב אנוש יסעד, הינו שבתוף האכילה מתגלה הארת המקיפים שהוא בחינת אור הפנים, בחינת: להצהיל פנים משמן ולחם

הנני לכהנה, הנני למלכות, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (מ"ד שמות פ"ב). הנני לכהנה - זה בחינת חנפת-הבית, כי משה שמש בשבעת ימי המלואים, כמו שכתוב (תהלים ט): משה ואהרן בכהניו (זבחים ק"ב). גם כהן הוא בחינת פלליות בן ותלמיד, כי בכהן נאמר (ויקרא י): להורת את בני ישראל; להורות - לשון הוראה, זה בחינת תלמיד. גם להורת - לשון הריון, בחינת בן. הנני למלכות - זה בחינת מלכות הנ"ל, שעלידו נמשך הפרנסה, שבו נתגלה אור הפנים הנ"ל. וזה בחינת (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין, והוא כהן לאל עליון. מלכי צדק מלך שלם - זה בחינת מלכות. הוציא לחם ויין - הינו בחינת פרנסה, שנמשך עלידי המלכות הנ"ל. והוא כהן - זה בחינת כהנה ותלמיד, שמשם נמשך הפרנסה עלידי המלכות, הנ"ל:

יב וזה בחינת מזג הראה; כשהראה היא במזג השורה, היא כלולה מכל הבחינות הנ"ל. כי הראה היא מאירת עינים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (חולין מט) - זה בחינת תלמיד, שהשגתו בחינת: ואראה את

וכו'. ועל-פן מצות חנפה בשמן, כי חנפה הוא בחינת חנפת-הבית, שעלידיה נמשך פרנסה, ונתגלה אור הפנים, שזה בחינות לחם הפנים, בחינות: להצהיל פנים משמן ולחם וכו', הנ"ל. וזה בחינות (במדבר ו): יאר ה' פניו אליך ויחנך. ויחנך - זה בחינות חנפה, שעלידו נתגלה אור הפנים, בחינת: יאר ה' פניו וכו' הנ"ל. ומשה רבנו זכה לסוד חנפה, עלידי שמש נפשו בשביל ישראל ונתן לבו עליהם להסתכל בצרתם, כי הוא היה רחמן ומנהיג אמתו הנ"ל. ועקר צרת ישראל הוא המשא של עוונות, חס ושלום, הנ"ל, ועל-פן בקש עליהם סלח נא הנ"ל, ועלידיה נעשה בחינת חנפה, בחינת חנפת-הבית, שבה תלוי תקון כל הבחינות הנ"ל, הנ"ל. וזהו חנוכה - חנוכה (י) הינו כ"ה בכסלו. בסליו (י) הוא אותיות: וירא יי פי סר לראות (שמות ג) כי משה רבנו נתן לבו להסתכל בצרתן של ישראל. וזהו: פי סר לראות - לשון סר וזעף (מלכים א ב) (ט). ועקר צרתן הוא המשא של עוונות, חס ושלום, הנ"ל. והשם יתברך כשהראה שהוא נתן לבו על זה, קראו אליו ויאמר: משה משה, ויאמר הנני -

וְזֶה בְּחִינַת: רוּחַ אִישׁ יִכְלֹפֵל מִחֲלָהוּ
 (משלי יח). רוּחַ אִישׁ - זֶה בְּחִינַת
 רוּחֵ-הַחַיִּים הַנִּלְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת:
 סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הַרוּחַ, בְּחִינַת
 מְקִיפִים שְׁמֶשֶׁם נִמְשָׁךְ פְּרָנְסָה
 וְכִלְכְּלָהּ, בְּחִינַת: יִכְלֹפֵל וְכוּ' כִּנ"ל:

יג וְעַל-כֵּן כְּשֶׁמְעִינִים וּמְדַבְּרִים
 מְאִיזָה חֲדוּשׁ שְׁחָדָשׁ
 הַחֲכָם שְׁבַדוֹר, אֲזִי נוֹפֵל יִרְאֶה עַל זֶה
 שְׁמַדְבֵּר וּמְעִין בְּהַחֲדוּשׁ. כִּי
 כְּשֶׁחֲזָרִים אֶת הַחֲדוּשׁ, אֲזִי נִתְעוֹרֵר
 וְנִתְגַּלֶּה יָם הַחֲכָמָה, שְׁמֶשֶׁם מְקַבֵּל
 הַמְּלָכוֹת אֶת הַפְּרָנְסָה, וְאֲזִי בָּא
 בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת לְהַמְשִׁיךְ פְּרָנְסָה.
 וְעַקֵּר הִירְאָה הִיא בְּמְלָכוֹת, כִּי
 מְלָכוֹת הִיא מְקוֹר הִירְאָה, כְּמוֹ
 שְׁאֲמְרוּ (אבות פ"ג): אֲלֵמָּלָא מוֹרְאָה שֶׁל
 מְלָכוֹת. וְאֲזִי נִתְעוֹרֵר הִירְאָה שֶׁל
 הַחֲכָם שְׁחָדָשׁ זֶה הַחֲדוּשׁ, כִּי הַכֹּל
 תְּלוּי בִירְאָה, כִּי צְרִיךְ שִׁיחִיה לֹ
 יִרְאֶה, כְּדִי שִׁיחִיו דְּבָרָיו נִשְׁמָעִין,
 וְכִדִּי שִׁיתְקִימוּ דְּבָרָיו כִּנ"ל. וְעַל-כֵּן
 כְּשֶׁחֲזָרִים אֶת הַחֲדוּשׁ, שְׁאֲזִי בָּא
 בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת לְקַבֵּל מֶשֶׁם פְּרָנְסָה,
 וּמְלָכוֹת הוּא בְּחִינַת יִרְאָה כִּנ"ל, וְעַל-
 יְדִיזָה נִתְעוֹרֵר יִרְאֶה שֶׁל הַחֲכָם
 הַנִּלְ, עַל-כֵּן נוֹפֵל יִרְאֶה עַל זֶה
 שְׁמָעִין בְּהַחֲדוּשׁ:

וְזֶה פְּרוּשׁ: מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁהָיוּ

ה'. גַּם עַל-יְדֵי הִרְאָה בָּא שְׁנָה (כמבואר
 במ"א לעיל בס"ה) - זֶה בְּחִינַת הַשְּׁגַת הַבּוֹן,
 שֶׁהִשְׁגָּתוֹ בְּחִינַת מָה, בְּחִינַת: מָה
 חֲמִית וְכוּ', שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שְׁנָה,
 בְּחִינַת (ישעיה סד): עֵין לֹא רָאָתָה
 אֱלֹקִים זוֹלָתָךְ. וְרוּחַ הַחַיִּים שְׁבַתוֹךְ
 הִרְאָה זֶה בְּחִינַת מְקִיפִים הַנִּלְ,
 בְּחִינַת (קהלת א): סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ
 הַרוּחַ, בְּחִינַת (איוב ד): וְרוּחַ עַל פְּנֵי
 יַחַלְף, בְּחִינַת אוֹר הַפְּנִים.
 וְכֶשֶׁהִשְׁמָנִים שֶׁל הִרְאָה הֵם בְּמִזְג
 הַשְּׁוֹה, עַל-יְדֵיזָה מְאִיר אוֹר הַפְּנִים,
 בְּבְחִינַת: לְהַצְהִיל פְּנִים מִשְׁמוֹן, הִינּוּ
 עַל-יְדֵי הַשְּׁמָנִים שֶׁל הִרְאָה מְאִיר
 אוֹר הַפְּנִים, בְּחִינַת מְקִיפִים. וְהַיְדִים
 הַנִּלְ שִׁישׁ בֵּים הַחֲכָמָה כִּנ"ל, בְּהֵם
 נִתְגַּלֶּה אוֹר הַפְּנִים, בְּחִינַת מְקִיפִים,
 שֶׁהֵם בְּחִינַת הָאֶרֶת הַרְצוֹן, בְּבְחִינַת:
 פּוֹתַח אֶת יְדָךְ וְכוּ', כִּנ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת
 חֲתָךְ, שֶׁהוּא סוֹפִי-תְּבוֹת שֶׁל פּוֹתַח
 אֶת יְדָךְ, שֶׁהוּא הַשֵּׁם שֶׁל הַפְּרָנְסָה,
 כְּמוּבָא. חֲתָךְ שְׁתֵּי פְּעָמִים "רוּחַ",
 הִינּוּ שְׁבָאֵלוֹ הַיְדִים הַנִּלְ נִתְגַּלֶּה
 בְּחִינַת הַמְקִיפִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת:
 סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הַרוּחַ, בְּחִינַת:
 וְרוּחַ עַל פְּנֵי יַחַלְף, כִּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת
 (יחזקאל י): וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת כְּנַפְיָהֶם -
 זֶה בְּחִינַת כְּנַפֵּי הִרְאָה שְׁשֶׁם סוֹבֵב
 הַרוּחַ, בְּחִינַת מְקִיפִים, שְׁמֶשֶׁם
 נִמְשָׁךְ בְּחִינַת הָאֶרֶת הַיְדִים כִּנ"ל:

ותלמיד פנ"ל, על-פּוֹן הִיָּה לוֹ בּוֹן
שְׁהִיָּה שְׁמוֹ אֱלִיעֶזֶר וְתִלְמִיד שְׁשֻׁמוֹ
יְהוֹשֻׁעַ. כִּי אֱלִיעֶזֶר בּוֹן מֹשֶׁה הוּא
בְּחִינַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגְּדוֹל הַנִּזְכָּר,
כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (במדבר פ' י"ט) עַל פְּסוּק:
וְשֵׁם הָאֶחָד אֱלִיעֶזֶר - הָאֶחָד הַמֵּיחָד,
כִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ בְקִשׁ עַל זֶה, שְׁיִהְיֶה
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִיוֹצְאֵי חִלְצִיו, וְנִתְקַיֵּם
בּוֹ:

**זֶה: מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ וְכוּ'. מַעֲשֵׂה הוּא מָה**

ש"ע, כְּמוֹבָא בְּפִתְּבִים, הִינוּ בְּחִינַת
מְקִיפִים הַנִּזְכָּר, שְׁהֵם בְּחִינַת **ש"ע**
נְהוּרִין שֶׁל אֹר הַפְּנִים, בְּחִינַת **מָה**
כְּנ"ל. וְזֶה: שְׁהִיוּ בְּאֵין בְּסַפִּינָה, הִינוּ
שְׂרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, שְׁהֵם
בְּחִינּוֹת בּוֹן וְתִלְמִיד, הִיוּ מְהֻלְכִין בֵּינָם
הַחֲכָמָה, שְׁשֵׁם מִתְגַּלִּין אֹרוֹת
הַמְקִיפִים. וְזֶה בְּחִינַת סַפִּינָה, לְשׁוֹן
סְפוּן וְטְמוּן, בְּחִינַת הַמְקִיפִים שְׁהֵם
סְפוּנִים וְטְמוּנִין מֵעֵין כָּל, (כִּי הֵם
בְּחִינַת: מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צְפַנְתָּ
לִירְאִיקָה, כְּנ"ל). וְזֶה בְּחִינַת (מִשְׁלֵי ל"א):
הִתְּהַלַּח בְּאֵינוֹת סוֹחֵר - לְשׁוֹן סוֹחֵר
סוֹחֵר, בְּחִינַת מְקִיפִים שְׁהֵם בְּחִינַת
סַפִּינָה כְּנ"ל:

**זֶה וְהִיָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר יְשׁוּן, וְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ גְּעוּר. כִּי הִשְׁגַּת רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר שְׁהוּא בְּחִינַת בּוֹן, הוּא בְּחִינַת
שְׁנָה, בְּחִינַת: עֵין לֹא רָאָתָה וְכוּ',**

**בְּאֵין בְּסַפִּינָה, וְהִיָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
יְשׁוּן, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ גְּעוּר. נִזְדַּעְזַע רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ, וְנִגְעַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. אָמַר לוֹ:
מָה זֶה, יְהוֹשֻׁעַ, מַפְגִּי מָה נִזְדַּעְזַעְתָּ.
אָמַר לוֹ: מְאוּר גְּדוֹל רָאִיתִי בֵּינָם.
אָמַר לוֹ: שְׁמָא עֵינֵינוּ שֶׁל לְוִיתָן
רָאִיתָ, שְׁנֵאמַר: עֵינֵינוּ כְּעַפְעַפֵּי שְׁחַר
(כ"ב ע"ד):**

**רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ - זֶה
בְּחִינַת בּוֹן וְתִלְמִיד. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר - זֶה בְּחִינַת בּוֹן, שְׁהִשְׁגַּתוֹ
בְּחִינַת מָה, בְּחִינַת: מָה חֲמִית וְכוּ',
בְּחִינַת: כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם, בְּחִינַת:
עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹקִים זֹלְתָךְ וְכוּ'
כְּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, כִּי
**אֱלִיעֶזֶר - רֵאשִׁית־תְּבוֹת: עֵין לֹא
רָאָתָה אֱלֹקִים זֹלְתָךְ יַעֲשֶׂה וְכוּ',
שְׁזֶה בְּחִינַת בּוֹן כְּנ"ל. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ -
זֶה בְּחִינַת תִּלְמִיד, שְׁהִשְׁגַּתוֹ הוּא
בְּחִינַת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, בְּחִינַת:
וְאָרָאָה אֶת ה', שְׁזֶהוּ בְּחִינַת הַהִשְׁגָּה
שֶׁל דְּרֵי מֹשֶׁה, שְׁצָרִיקָ לְעוֹרְרָם
וְלַהֲקִיצָם, שְׁלֹא יִתְיַאֲשׁוּ עֲצֻמוֹן כְּנ"ל,
בְּבְחִינַת: הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עַפְרָי;
וְלַהֲרֹאוֹת לָהֶם כִּי מְלֹא כָל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ. וְזֶה בְּחִינַת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כִּי
יְהוֹשֻׁעַ הוּא רֵאשִׁית־תְּבוֹת: יִחִיו
מִתִּיק נִבְלָתִי יְקוּמוּן הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ
שְׁכְנֵי עַפְרָי. וּמֹשֶׁה רַבְּנוּ שְׁהוּא
בְּחִינַת חֲכָם הַדּוֹר, שְׁהוּא מְאִיר בְּבוֹן****

בחינת מה, בחינת: מה חמית וכו' כנ"ל. אבל השגת רבי יהושע שהוא בחינת תלמיד, בחינת דרי מטה, הוא בחינת נעור, בחינת: ואראה את ה', בחינת: מלא כל הארץ כבודו, בחינת: הקיצו ורננו שוכני עפר. וזה: והיה רבי אליעזר ישן, ורבי יהושע נעור, כנ"ל. נודעעז רבי יהושע, וננער רבי אליעזר. ננער רבי אליעזר - זה בחינת כלליות בן בתלמיד, כי צריך לכלל בן בתלמיד. להראות לבחינת בן בחינת ההשגה של התלמיד, כדי שיהיה לו יראה כנ"ל. וזהו: וננער רבי אליעזר, הינו שרבי אליעזר שהוא בחינת בן, בחינת שנה כנ"ל, נכלל בבחינת תלמיד, שהשגתו בחינת נעור כנ"ל. אמר לו: מה זה, יהושע - מה דיקא, זה בחינת השגה של בחינת בן, שהוא בחינת מה כנ"ל. זה בחינת כלליות תלמיד בבן, כי התלמיד צריך שיהיה נכלל בבחינת בן, שהוא בחינת מה, כדי שיהיה לו יראה כנ"ל. וזה (דברים ט) מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה. מה דיקא, כי צריך שיהיה נכלל בבחינת מה, כדי שיהיה לו יראה כנ"ל. וזה: מה זה, יהושע - הינו שרבי אליעזר הביא את רבי יהושע לבחינת השגה של מה, כדי שיהיה רבי יהושע,

שהוא בחינת תלמיד, נכלל בבן כנ"ל. מפני מה נודעעזת. אמר לו: מאור גדול ראיתי בים - שראה אור גדול בים החכמה. אמר לו: שמא עיניו של לויתן ראות וכו', - לויתן זה בחינת מלכות, בחינת: לויתן זה יצרת לשחק בו, כלם אליך ישברון וכו' כנ"ל. הינו שהשיב לו, שראה עיניו של לויתן. דהינו מה שבחינת מלכות מלקט ומקבץ כל הבטחונות של כל באי עולם, שכלם עיניהם תלויות ומצפין על פרנסה, ומלכות, בחינת לויתן, מקבץ כל אלו הבטחונות ונכנס עמהם לים החכמה לקבל משם פרנסה. ועל ידי זה נודעעז רבי יהושע, כי נפל עליו יראה, מחמת שנכנס בים החכמה, ששם נתגלה בחינת מלכות, שבא לקבל פרנסה, שזה בחינת עיניו של לויתן כנ"ל, ועל ידי זה נופל יראה, כי מלכות הוא מקור היראה, כנ"ל:

וזה: ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם וכו'. שנתים ימים - זה בחינת תקופות הימים, תקופות השנים הנ"ל, שהם בחינת עולם הבא, שהוא יום שכלו ארך, שהוא למעלה מהזמן; ששם סדר הזמנים הוא בחינת מקיפים כנ"ל, שהם כל התענוגים והשעשועים של עולם

(באר)

הבא כנ"ל. ופרעה זה בחינת יובל, כמובא בזהר (ויגש דף ר"ג), דכל נהורין אתפרעין ואתגליון מנה: (והשאר לא

וזה בחינת קבורת משה, שהוא בחינת המקיפים, שהם טמונים מעין כל וזה: עליונים נדמה להם למטה ותחתונים נדמה להם למעלה, הנאמר בקבורת משה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה יד), זה בחינת כל הנ"ל, בחינת: כי כל בשמים ובארץ, שצריך הצדיק שזוכה לאלו המקיפים הנ"ל שיהיה לו בחינת כל כנ"ל, להראות לעליונים שהם למטה, שאינם יודעים כלל בידיעתו יתברך, בחינת: מה חמית וכו'; ולהפך, תחתונים נדמה להם למעלה, כי הם משיגים, שמלא כל הארץ כבודו, בחינת: ואראה את ה': עוד יש בזה דברים נעלמים הרבה, ולא באר רק קצת, קצת ראשי-פרקים. פי משה רבנו היה ענו (כמדבר יב), וענוה גדולה מכלם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ע"ז כ). ויש עוד צרוף של חנפה, שהוא מרמז בפסוק (דברים לד): ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו, בסופי-תבות יש צרוף חנוכה, כי בזה

הפסוק מרמז כל הבחינות של המאמר הנ"ל: "מלא" זה בחינת: ומלאו את הארץ, המבאר לעיל, וכן "רוח חכמה" - פי סמך משה ידיו וכו', כל זה מבאר לעיל במאמר הנ"ל. גם בענין היראה; כי יש חמש גבורות שהם חמש אימות, שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת ע"ג), ויש אלף ות"ה (ארבע מאות וחמש) גבוראן, המובא בזהר הקדוש (נשא דף קל"ז), שנכללים הגבורות זה בזה עד אלף ות"ה. וכל אלו הדברים לא באר כלל, כי אלו הדברים נאמרו וכו':

התורה הזאת מדברת מכל העשר ספירות: שפע הכתר, חכמה ובינה, ידים, גם יראה. גם אמרו רבותינו זכרונם לברכה (כתובות צ"א): המונע הלכה מפי תלמיד, כאלו מונע ממנו חסד, ופורק ממנו יראת שמים. גם בן ותלמיד - בן, איתא בזהר הקדוש (יתרו דף ע"ט): מה שמו, דא חכמה. מה שם בנו, דא תפארת. תלמידים הם למודי ה', דא נצח הוד. כל, דא יסוד, ומלכות הנ"ל. ראה היא איברים הפנימיים. ויש ספירות שמדבר מהם כמה פעמים. (אשרי אזנים שפך שומעות. אשרי העם שפכה לו וכו'):

לשימוש פרטי
בלבד!!!!

תפילה ז

"רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיְנִי. רַחוּם וְחַנוּן יְהוָה אֲרֹךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד. חַנוּן וְרַחוּם יְהוָה אֲרֹךְ אַפַּיִם וְגָדֹל חֶסֶד, טוֹב יְהוָה לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. בְּרַחֵם אָב עַל בְּנִים" בֵּן תְּרַחֵם עָלֵינוּ. "אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עוֹנוֹת רַאשׁוֹנִים, מִהֵרָ יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דִלּוֹנוּ מָאֹד. יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנוּן, אֲרֹךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת". אֲבִינוּ אָב הַרְחֵמֵנוּ הַמְרַחֵם רַחֵם נָא עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים בְּרַחֲמֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים. חוֹסֵה עָלֵינוּ כָּרַב רַחֲמֶיךָ בְּגָדֹל חֶסֶדְךָ, הַמּוֹן מַעֲיָד וְרַחֲמֶיךָ אֵל יִתְאַפְּקוּ עָלֵינוּ, יַעֲזְרֵנוּ רַחֲמֶיךָ וְחַיִּינוּתֶיךָ עַל בְּנֶיךָ, וְרֵאחַ עֲנִינוּ וְעַמְלָנוּ, וְחַמּוּל עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים תְּמוּד. וְתֵן לָנוּ מְנַהִיג אֱמִתִּי שְׂהִיֵּה רַחֲמֵנוּ בְּאַמֶּת, וְקִים לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כִּי מִרַחֲמֵם יִנְהַגֵּם":

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, "רַעַה יִשְׂרָאֵל הָאֻזִּינָה נוֹהֵג בְּצֵאֵן יוֹסֵף, יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים הוֹפִיעָה". אֵתָה עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסְדִּים רַבִּים וְעֲצוּמִים בְּכָל דוֹר וְדוֹר, וְנִתַּתָּ לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל דוֹר וְדוֹר מְנַהִיגִים אֱמִתִּים אֲשֶׁר הוֹרוּ אֶת יִשְׂרָאֵל אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יִלְכוּ בָּהּ וְאֵת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ. חוֹסֵה עָלֵינוּ גַם עֵתָה בְּדוֹר הַזֶּה וְשִׁלַּח לָנוּ רַעַה נֶאֱמָן מְנַהִיג אֱמֶת רַחֲמֵנוּ אֱמִתִּי, אֲשֶׁר יוֹכַל לְהַגִּיחַ אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים וּבְחַמְלָה כְּמוֹ מִשֵּׁה רַבּוֹנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שְׂיִרַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵנוּ הָאֱמִתִּי לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מֵעוֹנוֹת, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר הַרַחֲמָנוּת עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, כִּי זֶהוּ עֵקֶר הַרַחֲמָנוּת הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי רַחֲמָנוּת לְהוֹצִיא יִשְׂרָאֵל מֵעוֹנוֹת. כִּי אֵתָה יוֹדֵעַ גְּדֹל קִדְשֶׁת נִפְשָׁנוּ בְּשִׂרְשָׁנוּ, אֲשֶׁר כָּל נִפְשׁוֹתֵינוּ חַצוּבוֹת וְנִמְשָׁכוֹת מִמְּקוֹם גְּבוּהָ וְעֲלִיּוֹן וְדַק וְקִדּוּשׁ מָאֹד מָאֹד, וְאֵנּוּ רַחוּקִים לְגַמְרֵי מַעוֹן, וְאִין שׁוֹם עוֹן וּפְגָם שִׁיךְ לָנוּ כְּלָל, לְגָדֹל דְּקוּתָנוּ וְרוּחִינוּתָנוּ בְּשִׂרְשָׁנוּ, עַד אֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר לָנוּ לְשֵׂא עָלֵינוּ עַל עוֹן אֶחָד, מִכָּל שִׁבְן עַל עוֹנוֹת וְחַטָּאִים וּפְשָׁעִים רַבִּים וְעֲצוּמִים וּפְגָמִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר נִלְבְּדָנוּ בָּהֶם:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים, אֵתָה לְכַד יוֹדֵעַ גְּדֹל הַרַחֲמָנוּת אֲשֶׁר עָלֵינוּ בְּעַת הַזֹּאת בְּכֻלְלִיּוֹת וּבְכַרְטוּיּוֹת עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי רַע וְזָמַר כִּי נִגַּע

עד הנפש, "פי עוונותי עברו ראשי, כמשא כבד וכבדו מפני", "הבט משמים וראה" ה'ש מכאוב כמכאובי העון לנפש ישראל הקדושה והטהורה והנוראה דקה ורוחניית מאד מאד. ואתה יודע שכל היסורים שבועולם, אינם נחשבים ליסורים כלל, כנגד יסורי הנפש מישראל בשנופלת באיזה עון ופגם חס ושלום, מפל שפן וכל שפן בעוונות רבים חס ושלום. או לנו מאד, "אוי נא לנו פי חטאנו". פי מי יוכל לסבל כבד משאות פאלה, ואיככה תעצר פח נפש דק ורוחני פוה, זפה וצחה קדושה וטהורה, מגדלת בהיכל המלך לפני ולפנים, "בת מלך פנימה", שתשא עליה גשמיות פוה, עכירות פוה, לכלוד ומנוף וזממה של עון אחד. "איכה יועם זקב, ישנא הפתם הטוב. תשתפכנה אבני קדש, בראש כל חוצות". לא ידעתי נפש, איך אני יכול לחיות אפלו יום אחד, פי גלאתי נשא על מדהבה של עונות ופשעים ופגמים רבים ועצומים פאלה. מה נתאונן ומה נאמר "מה נדבר ומה נצטדק, האלהים מצא את עון עבדיך", הננו בדרך פחמר ביד היוצר.

חוסה עלינו רחם עלינו חמל עלינו, פרב רחמיך בעצם חמלתיך כגדל חסדיך, ושלח לנו מהרה מנהיג אמתי שיהיה רחמן גדול באמת, וידע איך להתנהג עם הרחמנות, איך לרחם על כל אחד ואחד. וכנים בנו תדעת הקדוש, ויורה אותנו דרך ועצה שלמה, ויוציאנו בכוח הגדול מפל החטאים ועוונות ופשעים, ויגרש ויבטל מאתנו את כל הרוח שמות שנדבק ונאחז בנו, ולא נשוב עוד לכסלה. ולא נחטא עוד, ולא נעשה עוד הרע בעיניך, אם און פעלנו לא נוסף, "שמרה נפשי והצילני, אל אבוש פי חסיתי כד". פי אתה לבד יודע גדל הרחמנות שיש על האדם בעולם הזה, אשר אנו הולכים בעולם הזה נע ונד מבבל ומטרף, "פי כל ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו הגה". וכבר חלפו ועברו עלינו ימים ושנים הרבה, ועדין לא שכנו מטעיותנו:

רבונו של עולם אדון הרחמים והפליחות, עוררה נא ברחמיך וחסדיך את המנהיג הראשון האמתי שהוא משה רבנו עליו השלום עם כל הצדיקים האמתיים הפלילים בו, שיעמדו בעזרתנו ויגמרו מהרה מה שהתחילו לקרבנו אלך אבינו שבשמים, ולהחזירנו בתשובה שלמה לפניך:

ועתה ארים קולי ואקרא אליהם בקול מר ואען ואמר, צדיקי יסודי עולם, אבירי הרועים, מנהיגי ישראל האמתיים, אשר היו בכל דור ודור, קומו נא עמדו נא, עוררו נא, התניצבו נא, חלו נא פני אל במיטב הגיון, עמדו נא בעזרתנו בעת

צָרָה הַזֹּאת בְּעֹקֶבֶת דְּמִשְׁיַחָא, אוֹלֵי יַחוּס עִם עֵנִי וְאֶבְיֹן אוֹלֵי יַרְחִם. כִּי הֲלֹא אַתֶּם
 בְּעֶצְמְכֶם הוֹדַעְתֶּם לָנוּ שְׂאִין שְׁלֹמוֹת לְהַנְשִׁמָּה בְּשִׂמְסִתְלֶקֶת לְמַעֲלָה, שְׁתִּהְיֶה רַק
 לְמַעֲלָה וְלֹא לְמַטָּה, אֲפִלוּ אִם נִסְתַּלְקָה לְמָקוֹם שְׂנִסְתַּלְקָה, רַק עֵקֶר שְׁלֹמוֹת
 הַנְּשִׁמָּה הוּא בְּשִׁהִיא לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה שְׁתִּהְיֶה לְמַטָּה לְמַטָּה גַם כֵּן, וְתֵאִיר בְּכַנִּי
 עוֹלָם הַזֶּה הַשְּׁפָל, לְרַחֵם עֲלֵיהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵעוֹנוֹת, וּלְהֵאִיר בָּהֶם הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ,
 לְהוֹדִיעַם כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים, לְדַעַת כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים שְׁלִיט בְּאַרְץ. כִּי אַתֶּם יְדַעְתֶּם
 כִּי עֵקֶר תַּעֲנוּגֵי וְשַׁעֲשׁוּעֵי שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא רַק בְּשַׁעוֹלָה לְמַעֲלָה הַעֲבוּדָה
 שֶׁל עוֹלָם הַשְּׁפָל הַזֶּה, כִּי יֵשׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלָאכִים וְשִׁרְפִים וְאוֹפְנִים וְחַיּוֹת הַקִּדְשׁ
 וְעוֹלָמוֹת הַרְבֵּה שְׁעוֹבְדִים אוֹתוֹ תְּמִיד, וְעוֹשִׂים בְּאִימָה וּבִירְאָה רְצוֹן קוֹנֵם, וְאֵף עַל
 כִּי כֵּן עֵקֶר תַּעֲנוּגֵי וְשַׁעֲשׁוּעֵי יִתְבָּרַךְ בְּשַׁעוֹלָה לְמַעֲלָה הַעֲבוּדָה שֶׁל עוֹלָם הַשְּׁפָל
 הַזֶּה, בְּאִמּוֹר: וְאִבִּית תְּהִלָּה מְגוֹשִׁי עֲבָר, מְקַרְוֵצֵי הַמֶּר, מְגֻלּוּמֵי גּוֹשׁ, מְחַסְרֵי דַעָה,
 מְרִיקֵי שִׁבְל, וְהִיא תְּהִלָּתְךָ.

וְעַתָּה עֲתָה, אֲדוּגֵינוּ מוֹרֵינוּ וּרְבוֹתֵינוּ, אֲבוֹתֵינוּ הוֹדִינוּ זִיוֵינוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ, עֲטַרֶת
 ראשֵׁנוּ, אֵן פְּנִיתֶם אֵן פְּנִיתֶם, עַל מִי עֲזַבְתֶּם אוֹתֵנוּ, עַל מִי נִשְׁתַּתֵּם מֵעַט
 הַצֵּאן הַזֶּה, בֵּין דְּבִים וְאַרְיֹת וְחַיּוֹת רְעוֹת רַבִּים מְאֹד, וְהִכֵּן הִיא תְּהִשְׁאָרָה
 שֶׁהִשְׁאָרְתֶּם אַחֲרֵיכֶם לְהַנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמִקּוֹמְכֶם, כְּמוֹ שְׂאֵתֶם רוֹצִים בְּאַמָּת, כִּי
 נִשְׁאַרְנוּ כְּתֵרֵן בְּרֹאשׁ הַתֵּר וּכְנֵם עַל הַגְּבֻעָה. וְלָמָּה "תִּתְּיָה עֲדַת יְהוָה בְּצֵאן אֲשֶׁר
 אֵין לָהֶם רוּעָה. הַמּוֹפְיִים אֶת יְהוָה, אֵל דְּמִי לָכֵם". אֵל תַּחֲרִישׁוּ וְאֵל תִּשְׁקֹמוּ, עַד
 אֲשֶׁר יִשְׁלַח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב וּמְנַהִיג אֲמָתִי, לְהַצִּילֵנוּ מֵעוֹנוֹת וּמַחֲטָאִים, וּמְכַל מִינֵי
 פְּגָמִים שְׁבַעוֹלָם, וּמְקַרְבוֹנוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְלַעֲבוֹדָתוֹ חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה. וְכֹאֲשֶׁר תַּחֲלֹתֶם
 חֲסִדְכֶם עִמָּנוּ כֵּן תִּגְמְרוּ בְּעַדְנוּ, וּמָה שֶׁהָיָה הוּא שִׁיחֵיה, שְׁנוּבָה גַם בְּדוֹר הַזֶּה
 לְמַנְהִיג אֲמָתִי שִׁיחֵיה בְּכַחֲנֵת מוֹשֶׁה, כִּי אֶתְפַּשְׁטוֹתָא דְּמוֹשֶׁה בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, וּבְכַר
 הַבְּסַחְתָּנוּ שְׁלֹא תַעֲזוּבוּ אוֹתֵנוּ לְעוֹלָם:

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, בַּעַל הַרְחָמִים בַּעַל הַרְצוֹן בַּעַל הַטּוֹב וְהַחֶסֶד בַּעַל הַחֲמִלָּה
 וְהַחֲנִינָה, רַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ תְּרַבִּים, וְזַכְנוּ נָא בְּכַח וּזְכוּת חֲסִידֶיךָ וְצַדִּיקֶיךָ
 עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ יְרֵאִיד וְתַמְיִיד אֲשֶׁר הֵם הַאֲוֹצֵר שֶׁל יְרֵאת שְׁמִים שְׁלֶיךָ וְתַמְשִׁיד עֲלֵינוּ
 מְאוֹצְרֵם הַטּוֹב יְרֵאֵה וּפְחַד וְאִימָה מִשְׁמֹךְ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, שְׁנוּבָה שִׁיחֵיה לָנוּ יְרֵאת
 שְׁמִים בְּאַמָּת, וְתִתְּיָה יְרֵאתְךָ עַל פְּגִינֵנוּ לְכַלְתִּי נְחֻטָּא עוֹד לְעוֹלָם. וְתַמְשִׁיד עֲלֵינוּ
 יְרֵאתְךָ הַקְּדוֹשָׁה תְּמִיד, יְרֵאֵה תַתְּאֵה וְיְרֵאֵה עֲלֵיךָ, יְרֵאת הַעֲנֵשׁ וְיְרֵאת הַרוֹמָמוֹת.
 וְנִזְבָּה מַעֲתָה לְעַבְדְּךָ בְּאַמָּת בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבְאַהֲבָה, וְלֹא נִסּוֹר מְרַצוֹנְךָ יְמִין

ושמאל, עד שזנפה על ידי היראה שלמה להעמיד בנים ותלמידים הגונים בעולם, שזנפה כל אחד ואחד אני וכל עמך בית ישראל, להכניס הדעת וקדושה בבנינו ויוצאי חלצינו ובתלמידים הגונים, כמו שפתיב: "והודעתם לבניך ולבני בניך". וכל דבורנו ועסקנו בזה העולם יהיה רק בתורתך ועבודתך, שזנפה תמיד שכל אחד ואחד יעסק וידבר עם חברו ביראת שמים בכל יום ויום, ויקבלו דין מן דין תורה ודעת אלהים ויראת שמים, ויעורר ויזרו ויחזק כל אחד ואחד את חברו בעבודת השם יתברך. כי כבר גלית לנו על ידי חכמיך האמתיים, שזה עקר ההשארה והחליפות שגשאר מן האדם אחר מיתתו בעולם הזה, כי אין גשאר מן האדם כלום בעולם הזה אחר פטירתו כי אם דעתו ודבוריו הקדושים שזנפה להאיר בחבריו ובניו. והזוהרת אותנו שכל אדם צריך לעסוק בזה, אפלו הפחות שבפחותים, כי כל אחד ואחד מישראל יש לו דעת ודבורים קדושים מה שאין בחברו, וצריך להאיר דעתו בחברו ובבניו ובכל הענפים השכיכים לנשמתו, כי זה עקר ישוב העולם, כשהעולם יודעין מהשם יתברך ותורתו הקדושה.

על-בן באנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי הראשונים והאחרונים. מגן ומושיע לנו בכל דור ודור, שתרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותעזר לנו ותזכנו שיהיה גשאר וזכרנו לדורי דורות, ולא יפסק חבל הקדושה של ישראל לעולם. שתשפיע עלינו ראת שמים באמת, באפן שזנפה שיהיו דברינו נשמעים תמיד לעבודתך וליראתך, ונזפה בכל יום תמיד לדבר עם חברינו ובנינו ביראת שמים, ויתקיימו דברינו ודעתנו אצלם ולא יעברו דברינו מלבם חס ושלום, רק יכנסו דברינו האמתיים בלבם, וישמעו ויתקיימו אצלם לעד ביתד חזק כל ימות. וישוכו אליך באמת, באפן שזנפה כלנו להאיר בהענפים היוצאים מאתנו, להשאיר בנים ותלמידים הגונים הרבה בעולם, עד שבנינו ותלמידינו יזכו להוליד עוד בנים ותלמידים רבים להאיר בהם הדעת הקדוש ששמענו וקבלנו מפי רבותינו וחכמינו וזכרונם לברכה, וכן מדור לדור לעולם. "דור לדור ישבח מעשיך ונבורותיך ויגידו". ויקים בנו מהרה מקרא שפתיב: "ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה, רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך, לא ימוש מפיך ומפי זרע ורע זרעך, אמר יהוה מעתה ועד עולם":

ובבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שזנפה להשיג אורות המקיפין, שזנפה להבין ולהשפיל ולהכניס בתוך פנימיות שכלנו כל הדעת והשכל שלא היינו יכולין להבין עד הנה. ונזפה לעלות בכל עת מזדגא לדרגא ומפעלה

למעלה בקדושה ובטהרה גדולה, ולהאיר בכל פעם השכל והדעת דקדושה בכנים ותלמידים הגונים, ולהשיג בכל עת מקיפין חדשים ולהכניס אורות המקיפים לתוך פנימיות השכל.

אבינו אב הרחמן, הרחם רחם נא עלינו, ותן בלבנו בינה להבין ולהשפיל לשמע ללמוד וללמוד ולשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה, עד שזוכה להשיג אורות המקיפין העליונים, שהם עקר שעשוע ותענוג עולם הבא, שהם אריכת הימים והשנים, חיים טובים וארוכים באמת, שהם המקיפים שלמעלה מהזמן, שהם רב טוב הצפון וגנו ליראה. אשר כל הזמן של כל העולם הזה מה שהיה ומה שיהיה אינו עולה כלל כנגד יום אחד, ואפלו כנגד שעה אחת של העולם הבא, שהוא למעלה מהזמן, שהוא יום שכלו ארך וטוב, אשרי מי שזוכה לזה:

ותורני ותלמדני תמיד לצמצם את שכלי, שלא אתחיל להכנס בחקירות וקשיות כלל, ואזכה לדעת מה לדבר עם חברי, ולשום סג לדברי לשתק במקום שאני צריך לשתק, ולא אהרס את הגבול חס ושלו, באפן שלא אכנס חס ושלו בחקירות וחקירות שאסור לי לחקר ולהקשות. ותגן עלי ותשמרני ותצילני תמיד שלא יבואו על לבי ודעתי החקירות והקשיות והתרוצים שהם למעלה מהזמן, אשר אין הזמן מספיק לבאר הקשיות והתרוצים שיש שם:

רבנו של עולם מלא רחמים, שמרה נפשי והצילני מכל מיני קשיות וחקירות. ופני להאמין בך באמונה שלמה לבר בלי שום חקירות וקשיות כלל, רחם מדעתי וממחשבותי ומלבי כל מיני חקירות ובלבולים וכל מיני קשיות ותרוצים בדרךך הקדושים. ולא אתחיל לחקר שום חקירה כלל בחקירות האלהות, רק אתחזק ואתאמץ באמונה שלמה לבר באמת ובתם לכו. מריה דעלמא פלא, התמים במעשיו, התם ומתמם עם תמימים, ופני לתמימות באמת, ואזכה לקיים באמת מקרא שכתוב: "תמים תהיה עם יהוה אלהיך. אשפילה בדרך תמים, מתי תבוא אלי, אתהלך בתם לכבי בקרב ביתי. לכו עקש יסור ממני רע לא אדע. עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי. הולך בדרך תמים הוא ושרתני. ואני בתמי אלך פדני וחנני. תם וישר יצרוני פי קויתיד". ונאמר: "אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת יהוה".

חום וחמל עלי, ופני לעבר אותך בתמימות גדול באמת ובאמונה שלמה ובפשימות גמור, עד שאזכה לעבר ולעלות על כל החכמות שבעולם,

שִׂאִיר עָלֵי הָאָרֶת הַרְצוֹן הָעֲלוּיֹן וְאֹזְבָה לְכִסֵּף וְלִהְשִׁתוֹקֵק וְלִהְתַּנְעֲנַע אֵלָיִךְ בְּאֵמַת
 בְּרָצוֹן מְפֻלָּג מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר, וְאֹזְבָה לְחַיֵּי עוֹלָם הַבַּיּוֹם שֶׁפָּלוּ אַרְבֵּי יָמֹת,
 וְנִזְכָּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירָשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לְשָׁנֵי יָמוֹת הַמְּשֻׁשִׁים וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
 וְאֹזְבָה בְּרַחֲמֶיךָ לְהַשְׁיֵיג וְלִהְרַגִּישׁ חַיֵּי עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלִרְאוֹת עוֹלָמוֹ בְּחַיֵּי,
 שְׂאֹזְבָה לְהַשְׁיֵיג תְּקוּפוֹת הַיָּמִים וְתְּקוּפוֹת הַשָּׁנִים, לְהַשְׁיֵיג בְּעוֹלָם הַזֶּה הַמְּקוּפִים שֶׁל
 עוֹלָם הַבָּא הַנִּקְרָאִים יָמִים, וְהַמְּקוּפִים הַנִּקְרָאִים שָׁנִים. וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ שְׁפַע הַכֶּתֶר
 עֲלוּיֹן דְקִדְשָׁה, וְשֵׁם תְּטַהַרְנוּ מִכָּל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ וְיִתְהַפְּכוּ שָׁם כָּל
 עוֹנוֹתֵינוּ לְזִכִּיּוֹת:

וּבְבִין תִּרְחַם עָלֵינוּ אֲבִינוּ אָב הַרְחֲמֵנוּ, יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ, הַכֹּל יָכוֹל
 וְכוּלְלָם יָחַד, וְתֵאֵיר עָלֵינוּ אוֹר קִדְשֵׁת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַמְּאִירִים בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת בְּלָם, בְּעוֹלָמוֹת עֲלוּיִים וּבַתְּחִתּוֹנִים, בְּדָרֵי מַעְלָה וּבְדָרֵי מַטָּה, וְיֵאִירוּ
 וְיִודִיעוּ לְדָרֵי מַעְלָה שְׁעָדֵין אֵינָם יוֹדְעִים בִּידְעֵתוֹ וּתְבַרְךָ כָּלֵל, וְיַעֲזְרוּ וְיִקְצִיּוּ אֶת
 כָּל הַדָּרֵי מַטָּה, אֶת כָּל הַשׁוֹכְנֵי עִפְרַיִם הַמְּנַחֲמִים בְּדִיּוֹמָא הַתְּחִתּוֹנָה, בְּשִׁפְלַת הַמַּדְרָגָה,
 וְיֵאִירוּ בְּהֵם וַיְגַלּוּ לָהֶם, כִּי מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְיַעֲזְרוּ וְיִחְזְקוּ אֶת כָּל הַנִּפְשוֹת
 הַנִּפְּלוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לְמָקוֹם שֶׁנִּפְּלוּ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי יְרִידָתוֹ, וְיִחַיּוּ וְיַעֲזְרוּ וְיִקְצִיּוּ
 אוֹתָם, אֲפֵלוּ הַנִּפְּשׁוֹת הַיְרֻדוֹת מְאֹד, שֶׁנִּפְּלוּ בְּעוֹנוֹת וּבַעֲבֻרוֹת גְּדוֹלוֹת. עַל כֵּן
 יִגְיעוּ רַחֲמֵיךָ, וְיִחַיּוּ וְיִשְׁכּוּ בְּפִשׁוֹתֵם הַחַלוּשׁוֹת הַפְּגוּמוֹת מְאֹד, נֶפֶשׁ הַחֹמְטָא,
 נֶפֶשׁ הַמְּרָה מְאֹד, יְחוּסוּ עַל דֵּל וְאֶבְיוֹן, וְנִפְּשׁוֹת אֶבְיוֹנִים יוֹשִׁיעוּ, וְיַעֲזְרוּ וְיִחְזְקוּ
 וְיֵאֲמְצוּ אוֹתָם, שְׂאֵף-עַל-פִּיכֵן אֵל יִתְיָאֲשׁוּ עֲצָמָן בְּשׁוּם אִפְּן בְּעוֹלָם, כִּי מֵלֵא כָּל
 הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ, וּבְכָל מָקוֹם אֶתָּה נִמְצָא, וְגַם בְּהִשְׁאֹל תִּתְחַיֵּית וְיִכּוּלֵין לְהִתְקַרֵּב אֵלָיִךְ
 כִּי לִית אֶתֶר פְּגוּי מִנְּךָ וְאֵין שׁוּם יֹאֲשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל:

רְפוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מֵלֵא רַחֲמִים כְּכֹל עַת וּבְכָל רִנָּע תְּמִיד, רַם וְנִשְׂא מְרוֹם וְקִדּוּשׁ
 תִּשְׁבֵּן "וְאֵת דְּבָא וְשִׁפְלָ רִוַח, לְהַחְיֹת רִוַח שְׁפָלִים, וְלְהַחְיֹת לֵב נְדָפְאִים,
 אִם עַל הַמְּלֻךְ טוֹב תִּנְתֵּן" לָנוּ נִפְשָׁנוּ בְּשִׂאֲלָתְנוּ וְעַמְנוּ בְּבִקְשָׁתְנוּ. רַחֲמֵנוּ מֵלֵא
 רַחֲמִים, יֵצֵא דְבַר מַלְכוּת מְלֻכְיָךְ וְתַעַן וְתֵאמֹר "בְּבִלְתֵּי יְקוּמוֹן הַקִּיצוֹ וְרַנְּנוֹ שׁוֹכְנֵי
 עִפְרַיִם". וְתִגְלֶה עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים טוֹבֶךָ וְחַסְדֶּיךָ תִּרְבִּים כִּי לֹא תִמְנֶנּוּ כִּי לֹא
 כָּלוּ רַחֲמֶיךָ לְעוֹלָם, וְעַדֵּין אֶתָּה עַמְנוּ תְּמִיד. כִּי יְהוָה אֶתָּה וְאֶצְלָנוּ וְעַמְנוּ וְקָרֹב
 לָנוּ גַם עִתָּה. "כִּי לֹא יִמָּשׁ יְהוָה אֶת עַמּוֹ בְּעַבּוּר שְׁמוֹ הַגְּדוֹל".

טוֹב וּמְטִיב, מֵלֵא רַחֲמִים, הַחֲיִינוּ נָא, הִשְׁכִּיבֵנוּ נָא, "סְמֻכּוֹנֵי בְּאִשִּׁישׁוֹת רְפוּנוֹי
 בַּתְּפוּחִים, כִּי חוֹלַת אֶהְבֶּה אֲנִי". עוֹרְרֵנִי נָא, הַקִּיצֵנִי נָא, אֶתָּה יְהוָה חַנּוּנִי

והקימני, הקם "על סלע רגלי פונג אשורי", אמצני וחזקני נא ביראתך ובעבודתך, "אל תמשני ואל תעזבני אלהי ישעי". אמן וחזק רפיון דרי, באפן שאזפה לשוב אלך באמת חיש קל מהרה, ואבטח ביהוה ולא אמעד לעולם, ולא אפל בדעתתי משום דבר שבעולם. "הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, פי עזי וזמרת יה יהוה, ויהי לי לישועה". אבטח בשם יהוה ואשען באלהי, פי לא תעזב אותי לעולם. ונזכה להשיג בשלמות השגת דרי מטה שהוא השגת "מלא כל הארץ כבודו". ונזכה להרגיש בכל עת ורגע אלהותך עלינו, ונדע ונאמין באמת פי מלא כל הארץ כבודך, ואתה ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ולית אתר פנוי מנך, כמו שכתוב: "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה, הלא את השמים ואת הארץ אני מלא". ונזכה לקיים באמת מקרא שכתוב: "שויתי יהוה לנגדי תמיד", ונדע ונפיר ונרגיש בכל עת וראתך ואימתך עלינו, שנופה לדעת באמת ובאמונה שלמה אשר אתה עומד עלינו בכל עת ורגע, ומפניך לא אסתר. ותהיה יראתך על פני תמיד לבלתי אחטא, ואזכה להתירא ולפחד תמיד מפני פחד יהוה ומהדר גאונו, ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת בדבקות גדול כרצונך הטוב. ותזכנו ותעורנו שיהיה נכלל אצלנו שני ההשגות יחד, השגת דרי מטה עם השגת דרי מעלה, אשר הם שואלים "איה מקום כבודו" ונזכה לדעת באמת פי לית מחשבה תפיסא בך כלל, ותכלית הידיעה אשר לא נדע, פי לגדלתך אין חקר:

רבונו של עולם סתים וגליא, "המגביהי לשבת, המשפילי לראות בשמים ובארץ, מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון", הקם והרם דל ואביון כמוני, מעפר ומאשפות. פי אתה "כל תוכל ולא יבצר מנך מזמה". זכנו שייכללו ויאירו בנו יחד השגת הבן והתלמיד, שהוא השגת דרי מעלה ודרי מטה. ויהיו נכללין כל העולמות יחד, עליון בתחתון ותחתון בעליון, באפן שנופה ליראה שלמה באמת, ולא נתבטל בפזיאות חס ושלום, רק נזכה להרגיש מלוי אלהותך בכל הארץ בהדרגה ובמדה כלול יחד מהשגת "מלא כל הארץ כבודו ואיה מקום כבודו", באפן שנופה ליראה שלמה מפניך תמיד כרצונך הטוב באמת:

ובבן תזכנו ברחמיך הרבים ותעורנו ותושיענו שנופה שיאיר עלינו בשעת אכילתנו הארת הרצון הקדוש. ותמן לנו כח ועז וגבורה מאתך, ונזכה להיות "אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע", פי אתה הנותן כח לעשות חיל, עורנו וחזקנו ואמצנו ביראתך הקדושה, וזכנו ברחמיך שנהיה גבורים אנשי חיל באמת כרצונך הטוב, ותמן לנו ממשלה דקדשה פי "העשר והכבוד מלפניך

ואתה מושל בכל, ובקדך פח וגבורה, ובקדך לגדל ולחזק לכל". זכנו שיהיה לנו חלק טוב בהמלכות והממשלה דקדושה, באפן שנופה להמשיך פרנסה טובה בהרחבה גדולה לנו ולכל אנשי ביתנו ולכל התלויים בנו מעמך בית ישראל:

רבונו של עולם אתה יודע עצם דחקנו ועמלנו ומעוט וצמצום הפרנסה שנתמעטה מאד פרנסת עמך בית ישראל, בפרט פרנסת הפשוטים החפצים לכנס בדרך הקדש ולעבודך באמת, אשר פרנסתם דחוקה מאד, ורבים נמנעים הרבה מעבודת השם יתברך מחמת עול ומרדת הפרנסה. רחם עלינו למען שמך, ותשפיע עלינו שפע טובה ופרנסה טובה לנו ולכל עמך בית ישראל, ובפרט להחפצים ליראה את שמך. עזרנו והושיענו שלא תמנע ותעכב אותנו הפרנסה מעבודתך באמת כי לך לבד עינינו תלויות "כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו". כי אין אתנו יודע עד מה שום סבה ועסק בדרך הטבע איך להמשיך פרנסה כי אם עליך לבד אנו נשענים, ועינינו לך מוחלות עד שתחננו ברחמיך ובחסדיך הרבים, ותתן לנו פרנסותינו בעתו במועדו ובזמנו. ותזמין לנו כל פרנסותינו קדם שנוצרך להם באפן שלא תבלבל אותנו טרדת הפרנסה מעבודתך כלל. ותעזר פח מלכותך ותעלה ותקבל המלכות דקדושה שפע הפרנסה טובה לכלליות עמך בית ישראל מהידים שיש בים החקמה. ותמשיך פרנסה טובה עלינו מרצון העליון כמו שכתוב: "עיני כל אליך ישברו, ואתה נותן להם את אכלם בעתו. פותח את ידך, ומשפיע לכל מי רצון". ותתן ותחלק ותשחק (ותספיק) הפרנסה לכל אחד ואחד כפי מה שצריך באמת לעבודת השם יתברך, באפן שנופה כלנו לעבודך באמת. ותספיק לנו כל צרכינו בכבוד ולא בכזיו, בהתר ולא באסור, בנחת ולא בצער מתחת ידך הרחבה והמלאה. ואל תצרכינו לא לידי מתנת פשר ודם ולא לידי הלואתם. ונופה לקבל הפרנסה בקדושה גדולה, ויאר בתוכה הארת הרצון העליון דקדושה. ותעזרנו לשבר תאות אכילה לגמרי, ולקדש את אכילתנו בקדושה גדולה, ונאכל לשמך לבד, ונופה לקבל ולהמשיך עלינו היראה הקדושה הנגשת ובאה על האדם בעת האכילה:

אבינו מלכנו, אדירנו, בוראנו, גואלנו, יוצרנו, קדושו קדוש יעקב, רוענו רועה ישראל, המלך טוב והמטיב לכל, שבוענו ממוכך האמתי, שמרנו והצילנו לכל נטה דעתנו ולבבנו אחר הטוב המדמה, רק נופה לשבר כל תאות המדמיות, תאות הבחמיות. ונופה לדבק מחשבתנו בטוב האמתי בטוב הנצחי, להתענג על יהוה ולהשפיע בצחצחות נפשנו. ותהיה אכילתנו בקדושה גדולה ובאימה וביראה

גדולה. ותעזרנו ותזכרנו ותימשיך עלינו בשעת אכילתנו הארת הרצון העליון, שנוזה לבסוף ולהחמד ולהשתוק ולהתגעגע אליך באמת ברצון מכלל מאוד מאד, בלי שעור וערך בתכלית הפטול עד אין סוף, עד שלא נדע כלל מה אנו רוצים, ויאיר עלינו הארת הרצון שיהיה לעתיד בעולם הבא, כמו שכתוב: "בעת יאמר ליעקב ולישראל, מה פעל אל". ונאמר: "מה רב טובך אשר צפנת ליראוך, פעלת לחוסים כך נגד בני אדם", ונאמר: "עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחפה לו":

וּזְכַּרְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְקִדְשֵׁי חֲנֻכַּת, ותעזרנו בכל שנה ושנה שנוזה לפעול בקשנתנו ומשאלותנו לטובה ביום הכפורים הקדוש, שתמחל ותסלח לעונותינו ולעונות עמך בית ישראל ותעביר אשמותינו בכל שנה ושנה. "סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך, וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה". ושם נאמר: "ויאמר יהוה סלחתי בדברך". סלח נא מחל נא כפר נא על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מעזרנו עד היום הזה. "חגיגנו אלהים בחסדך פרב רחמיך מחה פשעי. הרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני. הסתר פניך מחטאי וכל עונותי מחה". ונוזה על ידי המחילה והסליחה של יום הכפורים לקבל על ידי זה קדשת ימי החגכה הקדושים, שהם חגבת הבית, ונוזה להמשיך עלינו בימי החגכה קדשת הבית המקדש.

וּתְרַחֵם עֲלֵינוּ וְתִבְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֵתנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת קַרְבָּנוֹת חֹבוֹתֵינוּ, לטהרנו מעונותינו ולסלח חטאתינו. ונוזה להקריב לפניך בכל יום ויום קרבנות התמיד בבקר ובערב. ובזכות התמיד של שחר תמחל לנו על כל העונות של לילה, ובזכות התמיד של בין הערבים תמחל לנו על כל העונות של היום. כי אתה יודע גדל הרחמנות שעל ישראל בשהם נופלים בעונות חס ושלום, אשר אין רחמנות בעולם גדול מזה, כי אתה יודע עצם קדשתנו בשרשנו ועצם דקותנו ורוחניותנו שאנו רחוקים לגמרי מעון, ואין עון שיק לנו כלל, ואין אנו יכולין לשא עלינו על משאוי העונות אפלו יום אחד. ועקר הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות הוא להוציא אותנו מעונות וחטאים ופגמים, אשר רק זה הוא עקר הרחמנות האמתית, ואין שום רחמנות בעולם נחשב כלל כנגד זה הרחמנות. על כן ברחמיך נתת לנו את בית המקדש לכפר על כל עונותינו. ומעת אשר חרב בית מקדשנו, חשכו עינינו, ואין אנו יכולים לנקות עצמנו מעונות, כי אין מי שיכפר בעדנו, אשר צרה הזאת גדולה מכל הצרות

שבעולם, כאשר נגלה לפניך ארון כל. וכבר חלפו ועברו קרוב לאלפים שנה מיום
החרבן, אשר אנו הולכים תועים וחשכים פיתומים ואין אב.

אָרוֹן, הקל עלנו, ושלח ישע לנאלנו. חוס וחמל ורחם עלינו, ואמר לצרותינו די,
ותמהר ותחיש לנאלנו גאלה שלמה בגשמיות ורוחניות בגוף ונפש וממון,
ותגאול ותפדה נפשנו מכל החטאים והעונות והפשעים, ומכל מיני פגמים
שבעולם, ומכל התאות והמדות רעות. ותבנה לנו את בית מקדשנו בגן עולם
עדי עד, וישוכו פהנים לעבודתם וליוס לדוכנם וישראל למעמדם. ותמשיך ותאיר
עלינו על ידי הצדיקים האמתיים קדשת הדעת הקדוש הכלול מהשגת בן ותלמיד
דקדשה, שהוא אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה. ונוכה לדעת פי
יהוה הוא האלהים. ותציל אותנו מרוח שטות ושגעון, ומכל מיני טרופ הדעת,
ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חטאים ופגמים שבעולם, ונוכה לראה שלמה מפניך
תמיד, ולפרנסה טובה מאתך, ויאיר עלינו הארת הרצון בשעת אכילתנו בקדשה
גדולה:

וּתְרַפְּאֵנוּ רפואה שלמה בכל רמ"ח אברינו ושם"ה גדינו, ותשמרנו ותצילנו
מכל מיני חולאת, ובפרט מחליי הראה חס ושלום. ונוכה שתהיה
הראה בשלמות אצלנו תמיד, בגשמיות ורוחניות, ותתנהג הראה במקום השנה
תמיד, ותמשיך לנו בכל עת ורגע רוח חיים דקדשה לתוך פנפי הראה, ויהיו פנפי
הראה סוככים בכנפיהם על הלב. וירחפו בכנפיהם וימשיכו רוח חיים דקדשה
בגשמיות ורוחניות לתוך כל אברי הגוף וגידיו ועורקיו. ותתינו באור פניך,
ותמשיך ותאיר עלינו ברחמיך הרבים ש"ע [שי"ן עי"ן] נהורין של הפנים העליונים
שהם אורות המקיפים הקדושים שנוכה להשיגם חיש קל מהרה:

וּתְשַׁפִּיעַ עלינו ברצונך הטוב שפע טובה ופרנסה טובה פי כד לבר ברחנו, פי
אתה "מצמיח חציר לבהמה, ועשב לעבודת האדם, להוציא לחם מן
הארץ. ויין ישמח לבב אנוש להצהיל פנים משמן ולחם לבב אנוש יסעד". ונאמר:
"מה רבו מעשקי יהוה כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קניגד. זה הים גדול ורחב
ידים שם רמש ואין מספר חיות קמנות עם גדלות. שם אניות יהלכון ליתן זה
יצרת לשחק בו. כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתם. תמן להם ילקטון תפתח
ידך ישפעון טוב":

מְלֵא רחמים, רחם עלינו ברחמיך הרבים, ברחמיך האמתיים ומלא משאלותינו
לטובה ברחמים, ותן לנו מנהיג רחמן אמתי שידע איד להתנהג עם

הרחמנות שירחם עלינו ברחמנות האמת, שימהר ויחיש להוציאנו מכל העונות ומכל הפגמים שגלפדנו בהם, אף על פי שאנו יודעים בעצמנו שאנו חייבים מאד, אשר הקשינו ערפנו ולא התגברנו לקיים דברי תורתך ומצותיך באמת, עד שפגמנו מה שפגמנו וקלקלנו מה שקלקלנו, אף על פי כן חסדו יתגבר עלינו, ויעורר רחמים רבים באלה שיצואו אותנו, את כל אחד ואחד, מכל החטאים והעונות והפשעים, שנהיה מבטחים מעתה להנצל מכל רע ולא נשוב עוד לכסלה, ולא נעשה מעתה שום חטא ועון כלל, ולא נפגם עוד שום פגם כלל, ולא נסור מצונך באמת ימין ושמאל, ואתה ברחמיך הרבים תמחול ותסלח ותכפר לנו על כל מה שחטאנו עד הנה, ויקים מקרא שכתוב: "עזב רשע דרכו, ואיש און מחשבותיו, וישב אל יהוה וירחמהו, ואל אלהינו כי ירבה לסלח":

אבינו אב הרחמן, רחם עלינו ואל תשחיתנו כמה שכתוב: "כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישפח את ברית אבותיך אשר נשבע להם". ונאמר: "ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמיך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה. אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך. והביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה, והיטבך והרבך מאבותיך. ונאמר: "יהוה חננו לך קונו, היה זרועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה", ונאמר: "ועת צרה היא ליעקב ומפנה יושע", ונאמר: "ככל צרתם לו צר, ומלאך פניו הושיעם, באהבתו ובהחלתו הוא גאלם, וינצלם וינשואם כל ימי עולם". ונאמר: "מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא. ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם":

רבנו של עולם, מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו, שובה עלינו בהמון רחמיך בגלל אבות שעשו רצונך, בנה ביתך בבתחלה וכונן מקדשך על מכוננו והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו והשב פהגים לעבודתם ולוים בדיכום לשירים ולזמרים, והשב ישראל לגויהם ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו תמידין בסדרן ומוספין בהלכתן. רחם עלינו למען שמך, כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים. כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים, ועל חסדיך אנו נשענים, ולסליחותיך אנו מקוים, ולישועתך אנו מצפים. וקיים לנו

מקרא שפתיוב: "ויאמר, אני אעביר כל טובי על פניך, וקראתי בשם יהוה לפניך, וחנתי את אשר אחו, ורחמתי את אשר ארחם".

ותמלא עלינו רחמים כי אתה הוא בעל הרחמים, כי אל רחום שמך, אל חנון שמך, בנו נקרא שמך, יהוה עשה למען שמך. ותשפיע עלינו רחמים רבים רחמים גדולים, ויקים בנו מהרה מקרא שפתיוב: "כי מרחמם ינהגם ועל מפועי מים ינהלם". ונאמר: "ברגע קמן עובתיד, וברחמים גדולים אקבצך. בשצף קצף הסתרתני פני רגע מפקד, ובחסד עולם רחמתיד, אמר גואלך יהוה". ונאמר: "כי החרים ימושו והגבעות תמוטנה, וחסדי מאתך לא ימוש, וברית שלומי לא תמוט, אמר מרחמך יהוה". ונאמר: "הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשועים, כי מדי דברי בו זכור אוקרנו עוד, על בן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם יהוה".

מרחם על הארץ מרחם על הבריות, האל אב הרחמן, רחם עלינו ברחמך האמתיים ברחמך הגנויים ברחמים שיש בהם כח לרחם גם עלי להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת לאמתו. "בחסדך חניני ואשמרה עדות פיד, חסדך יהוה מלאה הארץ חסדך למרגי". ותשפיע עלי דעת דקדשה, ותגרש ממני הרוח שטות ושגעון וכל מיני בלבול הדעת שבעולם. ואזכר אני וירעי וכל התלוים בי וכל עמך בית ישראל לדעת בידעיה שלמה אלהותך וממשלתך וגדלך ותקפך ותפארתך ומלכותך אשר בכל משלה, באמור: "אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו".

רחום וחנון רחם עלי, כי אתה לבד יודע עצם הרחמנות אשר עלי ועלינו בעת הזאת, ואיני יודע מה לעשות, רק אני שואל פעני בפתח רחמים ותמלה וחנונה, והטוב בעיניך עשה עמי, כי פפי פרושות ושטוחות לרחמך לבד, לרחמך האמתיים לרחמך הנצחיים. "חסדי יהוה פי לא תמנו, כי לא כלו רחמיו. טוב יהוה לכל, ורחמיו על כל מעשיו. כי שחה לעפר נפשנו, דבקה לארץ בטננו. קומה עזרתה לנו, ופדנו למען חסדך", וקיים לנו מקרא שפתיוב: "וארשתיד לי לעולם, וארשתיד לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים, וארשתיד לי באמונה וידעת את יהוה. יהיו לרצון אמרי פי ונהיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן".

לשימוש פרטי
בלבד!!!!

תורה ח

הַאֲנָשִׁים שֶׁהוּא מוֹכִיחֶם. כְּמוֹ
כְּשֶׁמִּנַּח אֵיזָה דְּבַר שֵׁשׁ לֹו רִיחַ
שְׂאִינוּ טוֹב, כֹּל זְמַן שְׂאִין מְזִיזִין
אוֹתוֹ הַדְּבַר, אֵין מְרַגְּשִׁין הַרִיחַ רַע,
אֲבָל כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְהִזִּיז אוֹתוֹ
הַדְּבַר, אֲזִי מְעוֹרְרִין הַרִיחַ רַע; כְּמוֹ-
כֵּן עַל-יַדֵּי תוֹכְחָה שֶׁל מִי שְׂאִינוּ
רְאוּי לְהוֹכִיחַ, עַל-יַדֵּיזָה מְזִיזִין
וּמְעוֹרְרִין הַרִיחַ רַע שֶׁל הַמַּעֲשִׂים
רָעִים וּמַדּוֹת רָעוֹת שֶׁל הָאֲנָשִׁים
שְׂמוֹכִיחֶם, וְעַל-כֵּן הוּא מְבַאֵשׁ
רִיחֶם, וְעַל-יַדֵּיזָה הוּא מַחְלִישׁ אֶת
הַנְּשָׁמוֹת שֶׁלָּהֶם, וְעַל-יַדֵּיזָה נִפְסָק
הַשֶּׁפַע מִכָּל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים
בְּאֵלוֹ הַנְּשָׁמוֹת. כִּי עֶקֶר יִנְקֵת
הַנְּשָׁמָה הוּא מֵהָרִיחַ. כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֶם לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת מו:):
מִנֵּין שְׂמֵבְרַכִּין עַל הַרִיחַ, שְׂנֶאֱמַר:
כֹּל הַנְּשָׁמָה תַּהֲלֵל יְהִי. אֵיזָהוּ דְּבַר
שֶׁהַנְּשָׁמָה נֶהְנִית מִמֶּנּוּ וְלֹא הַגּוֹף,
הוּי אוֹמֵר: זֶה הַרִיחַ. וְעַל-כֵּן עַל-יַדֵּי
זֶה הַמוֹכִיחַ, שֶׁהוּא מְבַאֵשׁ רִיחֶם,

תְּקַעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּפֶסַח
לְיוֹם חֲגִנּוּ, כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לְאַלְקֵי יַעֲקֹב (תהלים

פ"ב):

א אֶף-עַל-פִּי שְׂתוֹכְחָה הוּא דְּבַר
גָּדוֹל, וּמִטַּל עַל כָּל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ,
כְּשֶׁרוֹאֶה בּוֹ שְׂאִינוּ מִתְנַהֵג כְּשׁוֹרָה,
כְּמוֹ שְׂפִתּוֹב (ויקרא ט): הוֹכַח תוֹכִיחַ
אֶת עַמִּיתְךָ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן לֹאוּ כָּל
אָדָם רְאוּי לְהוֹכִיחַ. כְּמוֹ שְׂאֵמַר רַבִּי
עֲקִיבָא (א) (ערכין טז): תְּמָה אֲנִי, אִם יֵשׁ
בְּדוֹר הַזֶּה מִי שֶׁיִּכּוֹל לְהוֹכִיחַ. וְאִם
רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר זֹאת בְּדוֹרוֹ, כִּלִּי-
שְׁכָן בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁל עֲכָשׁוּ. כִּי
כְּשֶׁהַמוֹכִיחַ אֵינוּ רְאוּי לְהוֹכִיחַ, אֲזִי
לֹא דֵי שְׂאִינוּ מוֹעִיל בְּתוֹכְחָתוֹ, אֶף
גַּם הוּא מְבַאֵשׁ רִיחַ שֶׁל הַנְּשָׁמוֹת
הַשּׂוֹמְעִים תוֹכְחָתוֹ. כִּי עַל-יַדֵּי
תוֹכְחָתוֹ הוּא מְעוֹרֵר הַרִיחַ רַע שֶׁל
הַמַּעֲשִׂים רָעִים וּמַדּוֹת רָעוֹת שֶׁל

הגדיל עלי עקב. פי על־ידי האכילה
 נתחזקין העקבים והרגלין, בבחינת
 (שבת קנב): דק בכפי ותשפח בנגרי. ואז
 כשנתגדל, חס ושלום, עקב דסטרא־
 אחרא, על־ידי־זה נחלש, חס ושלום,
 בחינת עקב דקדושה שהוא בחינת
 (משלי כב): עקב ענוה יראת ה', שהיא
 בחינת ריח, בבחינת (ישעיה יא): והריחו
 ביראת ה', שהוא מזונא דנשמטא.
 והתקון לזה הוא על־ידי בחינת קול,
 כי בחינת קול הוא משקה את הגן,
 ששם גדלים כל הריחות והיראות,
 בבחינת (בראשית ב): ונהר יצא מעדן
 להשקות את הגן. נהר היוצא מעדן
 וכו' - זה בחינת קול, בבחינת (תהלים
 צ): נשאו נהרות קולם; וזה בחינת
 (בראשית ג): את קולך שמעתי בגן ואירא.
 פי זה הקול משקה את הגן, שעל־
 ידי־זה גדלים שם כל הריחות, שהם
 בחינת יראה פנ"ל, שזהו בחינת
 מזונא דנשמטא פנ"ל. פי על־ידי זה
 הקול נכנע בחינת עקב דסטרא־
 אחרא, פי זה הקול הוא בחינת (שם
 כז): הקל קול יעקב. ועל־פן זכה
 יעקב לבחינת הריח, בבחינת (שם):
 ראה ריח בני פריח שדה, הנאמר
 ביעקב, והוא מכניע עקב דסטרא־
 אחרא, בבחינת (שם כח): וידו אוזת
 בעקב עשו. וזה הקול הוא בחינת

על־ידי־זה נחלשת הנשמה,
 שניקתה מהריח פנ"ל, וממילא
 נפסק השפע מפל העולמות
 התלויים בהם. אבל כשהמוכיח ראוי
 להוכיח, אזי אדרבא, הוא מוסיף
 ונותן ריח טוב בהנשמות על־ידי
 תוכחתו. פי התוכחה צריכה להיות
 בבחינת התוכחה של משה, שהוכיח
 את ישראל על מעשה העגל, שעל־
 ידי תוכחתו נתן בהם ריח טוב,
 בבחינת (שה"ש א): נרדי נתן ריחו,
 הנאמר על מעשה העגל. עזב לא
 נאמר, אלא נתן, כמו שפרש רש"י
 שם וכמו שאמרו רבותינו זכרונם
 לברכה בגמרא (שבת פח). פי על־ידי
 תוכחה של משה על מעשה העגל
 הוסיף ונתן בהם ריח טוב, שהוא
 בחינת מזונא דנשמטא. פי עקר
 יניקת הנשמה היא מהריח פנ"ל, פי
 על־ידי קול המוכיח שהוא ראוי,
 על־ידי־זה הוא נותן ריח טוב
 בהנשמות, שהוא בחינת מזונא
 דנשמטא פנ"ל: פי יש מזונא
 דנשמטא ומזונא דגופא^(ב), ועל־ידי
 מזונא דגופא נחלש מזונא דנשמטא,
 פי על־ידי מזונא דגופא, דהינו על־
 ידי אכילה ושתיה, על־ידי־זה
 מגדילין את בחינת עקב דסטרא־
 אחרא, בבחינת (תהלים מא): אוכל לחמי

שֶׁל חֶסֶד זֶה בְּחִינַת שְׁנֵקלֶע וְנִשְׁזָר
וְנִעְשָׂה חוּט מֵהַנִּימִין, שְׁעַל אֵלוֹ
הַנִּימִין (שְׁקוּרִין סְטְרִינִים) יִתְנַגֵּן
הַנְּגוּן וְהַשִּׁיר הַזֶּה שֶׁל לְעֵתִיד, שֶׁהֵם
ע"ב נִימִין פִּנְגֵד שֵׁם "י"ק יק"ו
יקו"ק, שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר פְּשוּט
כְּפוּל וְכוּ', כְּמוֹבָא בְּתַקוּנִים (ת"י כ"א),
שֶׁהוּא עוֹלָה פְלוֹ ע"ב. וְעַל אֵלוֹ
הַנִּימִין יִתְנַגֵּן הַשִּׁיר הַזֶּה שְׁלַעֲתִיד
כְּשִׁיחֲדָשׁ אֶת עוֹלָמוֹ, בְּבַחֲנִית (תהלים
פ"ט): עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, שְׂאָז יִתַּעַר שִׁיר
פְּשוּט וְכוּ'. וְזֶהוּ בְּחִינַת חוּט שֶׁל
חֶסֶד הַנִּי"ל, הַנֶּאֱמָר בְּמוֹכִיחַ הָרְאוּי,
הֵינּוּ בְּחִינַת הַחוּט הַנִּעְשָׂה מֵהַנִּימִין
הַנִּי"ל, שְׁעֲלֵיהֶם יִתְנַגֵּן הַשִּׁיר הַזֶּה
כְּשִׁיחִיחַ חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בְּחִינַת: עוֹלָם
חֶסֶד יִבְנֶה, פִּנְ"ל. וְזֶהוּ: מוֹשְׁכִין עָלָיו
חוּט שֶׁל חֶסֶד - זֶה בְּחִינַת הַהִמְשָׁכָה,
שְׁמוֹשְׁכִין וּפּוֹשְׁטִין אֶת הַנִּימִין, כְּדִי
לִנְגֹן עֲלֵיהֶם שִׁיר הַנִּי"ל. נִמְצָא שְׁעַל־
יְדֵי קוֹל הַמוֹכִיחַ הָרְאוּי, הוּא נוֹתֵן
רִיחַ טוֹב בְּהַנְשָׁמוֹת פִּנְ"ל:

ב אֲךְ לְבוֹא לָזֶה, לְבַחֲנִית קוֹל הַנִּי"ל,
הוּא עַל־יְדֵי תַפְלָה. כִּי עֵקֶר
הַתַּפְלָה הִיא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים (כְּמוֹבָא
בפ"ב דאבות), וְעֵקֶר הַרַחֲמִים תְּלוּי
בְּדַעַת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה י"א): לֹא יִרְעוּ
וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכֹל הַר קֹדֶשׁ, כִּי
מְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַת אֶת ה' פְּמִים לִים
מְכֻסִּים. כִּי לְעֵתִיד יִגְדַל הַדַּעַת, וְאִז

קוֹל הַמוֹכִיחַ הָרְאוּי, בְּבַחֲנִית (ישעיה
נ"ח): הָרֵם כְּשׁוֹפֵר קוֹלְךָ וְהַגִּד לְעַמִּי
פְּשָׁעִם וְכוּ'. כִּי הַמוֹכִיחַ שְׂרוּצָה
לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל וּלְהַגִּיד לָהֶם
פְּשָׁעִם וְחֻטָּאתָם, הוּא צָרִיף לָזֶה
הַקוֹל, כְּדִי שְׁלֹא יִבְאִישׁ רִיחָם עַל־יְדֵי
שְׁמַעוֹרֵר עֲוֹנוֹתֵיהֶם פִּנְ"ל. עַל־כֵּן
צָרִיף לָזֶה הַקוֹל, כִּי עַל־יְדֵי זֶה הַקוֹל
הוּא מוֹסִיף וְנוֹתֵן בָּהֶם רִיחַ טוֹב, כִּי
עַל־יְדֵי זֶה הַקוֹל גְּדֻלִּים כָּל הַרִיחוֹת,
כִּי זֶה הַקוֹל מְשַׁקֵּה אֶת הַגֵּן וְכוּ'
פִּנְ"ל. וְזֶהוּ: הָרֵם כְּשׁוֹפֵר קוֹלְךָ -
כְּשׁוֹפֵר דִּיקָא, כִּי זֶה הַקוֹל הַמְשַׁקֵּה
אֶת הַגֵּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת: וְנִהַר יִצְא
מֵעֵדֶן, הוּא בְּחִינַת קוֹל הַנְּגוּן שֶׁל
הַשִּׁיר שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד, כְּשִׁיחֲדָשׁ אֶת
עוֹלָמוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר פְּשוּט,
כְּפוּל, מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ, וְזֶהוּ **כְּשׁוֹפֵר** -
רְאשִׁיתוֹת: פְּשוּט, כְּפוּל, שְׁלוּשׁ,
רְבוּעַ - שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשִּׁיר
שְׁלַעֲתִיד, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַקוֹל
הַמְשַׁקֵּה אֶת הַגֵּן, שְׁעַל־יְדֵי זֶה הַקוֹל
דִּיקָא הוּא יְכוֹל לְהוֹכִיחַ. וְזֶהוּ: הָרֵם
כְּשׁוֹפֵר קוֹלְךָ - כְּשׁוֹפֵר דִּיקָא, פִּנְ"ל.
וְזֶהוּ בְּחִינַת: מוֹשְׁכִין עָלָיו חוּט שֶׁל
חֶסֶד, הַנֶּאֱמָר בְּמוֹכִיחַ הָרְאוּי, כְּמוֹ
שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (תמיד
נ"ח): הַמוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ לְשֵׁם שְׁמַיִם,
מוֹשְׁכִין עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד, שְׁנֵאֱמָר:
מוֹכִיחַ אָדָם אַחֲרֵי חוֹן יִמְצָא, כִּי חוּט

אַכְזָרִיּוֹת, נִפְגָּם הַדַּעַת, בְּבַחֲיִנַת: כָּל
 הַכּוֹעֵס, חֲכַמְתּוֹ מִסְתַּלְקֵת מִמֶּנּוּ
 (פסחים סו:); וְאִזִּי נִקְטָן הַדַּעַת וְנִעְשָׂה
 בְּבַחֲיִנַת מַחִין דְּקִטְנוּת, וְאִזִּי הֵם
 יוֹנְקִים, חֵס וְשְׁלוֹם, מִפְּגָם הַדַּעַת,
 בְּבַחֲיִנַת (בראשית ג:); וְהִנְחַשׁ הָיָה עָרוֹם.
 הֵינּוּ דַעַת דְּסִטְרָא־אַחְרָא, שִׁינּוֹק עַל־
 יְדֵי נְפִילַת הַדַּעַת דְּקִדְשָׁה, שֶׁנִּפְגָּם
 עַל־יְדֵי אַכְזָרִיּוֹת וְכַעַס כְּנ"ל. וּמִזֶּה
 בָּא, חֵס וְשְׁלוֹם, תְּאֻת נְאוּף, כִּי הַמּוֹחַ
 הוּא מְחַצֵּה פְרוּסָה בְּפָנָי תְּאֻהּ זו, כִּי
 אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבֵרָה אֶל־אִם־כֵּן
 נִכְנָס בּוֹ רוּחַ־שְׁטוֹת (סוטה ג); אָבֵל
 כְּשֶׁהַמּוֹחַ וְהַדַּעַת שְׁלָם, הוּא מִגֵּן בְּפָנָי
 הַתְּאֻהּ הַזֹּאת. כִּי יֵשׁ שְׁלֹשָׁה מַחִין,
 וְכָל אֶחָד וְאֶחָד הוּא בַּחֲיִנַת מְחַצֵּה
 פְרוּסָה בְּפָנָי זֹאת הַתְּאֻהּ; וּמֵאלּוּ
 הַשְּׁלֹשָׁה מַחִין נִמְשָׁךְ שְׁלֹשָׁה מִינֵי
 רַחֲמָנוּת, כִּי יֵשׁ שְׁלֹשָׁה מִינֵי רַחֲמָנוּת,
 בְּבַחֲיִנַת מַה שְּׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם
 לְבִרְכָה עַל פְּסוּק (בראשית כא): אִם
 תִּשְׁקַר לִי וּלְגִינִי וּלְנַכְדֵי - עַד כָּאֵן
 רַחֲמֵי הָאֵב עַל הַבֵּן (ב"ר וירא פ' נ"ד הובא
 בְּפִירְשֵׁי שם), שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת שְׁלֹשָׁה מִינֵי
 רַחֲמָנוּת, וְהֵם נִמְשָׁכִין מִשְׁלֹשָׁה
 מַחִין, כִּי מוֹחַ הַבֵּן - מִמּוֹחַ הָאֵב (תקון
 י"ח). וְזֶה בַּחֲיִנַת שְׁלֹשׁ תְּפִלוֹת בְּיוֹם,
 כִּי כָל תְּפִלָּה וְתְּפִלָּה הוּא בַּחֲיִנַת מוֹחַ
 מִיחָד מֵאלּוּ הַשְּׁלֹשָׁה מַחִין, שֶׁהֵם
 בַּחֲיִנַת שְׁלֹשָׁה מִינֵי רַחֲמָנוּת

לֹא יְהִיָּה שׁוֹם הַזֶּק וְאַכְזָרִיּוֹת, כִּי
 יִתְפַּשֵּׁט הַרַחֲמָנוּת עַל־יְדֵי הַדַּעַת, כִּי
 עָקַר הַרַחֲמִים תְּלוּי בְּדַעַת.
 וְלִפְעָמִים, כְּשֶׁהִסְטְרָא־אַחְרָא יוֹנֵקֵת
 מִן הַרַחֲמָנוּת, אִזִּי הֵם מִמְשִׁיכִין
 לְעֶצְמָן הַרַחֲמָנוּת, וְאִזִּי נִתְמַעֵט
 הַרַחֲמָנוּת אֶצְלָנוּ. וְאִפְלוּ מַעֵט
 הַרַחֲמָנוּת שֶׁנִּשְׁאַר הוּא בְּבַחֲיִנַת
 אַכְזָרִיּוֹת, כִּי עַל־יְדֵי שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִן
 הַרַחֲמָנוּת, נִתְקַלְקַל הַרַחֲמָנוּת
 וְנִעְשָׂה אַכְזָרִיּוֹת, כִּי רַחֲמֵי רְשָׁעִים־
 אַכְזָרִי (משלי יב). וְעַל־כֵּן גַּם מַעֵט
 הַרַחֲמָנוּת הַנִּשְׁאַר אֶצְלָנוּ הוּא
 בְּבַחֲיִנַת אַכְזָרִיּוֹת, כִּי נִתְקַלְקַל עַל־
 יְדֵי שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִן הַרַחֲמָנוּת, חֵס
 וְשְׁלוֹם, כְּנ"ל. וְזֶה בַּחֲיִנַת (איכה ד:); גַּם
 תִּנָּיִם חִלְצוּ שָׂד - זֶה בַּחֲיִנַת רַחֲמָנוּת
 דְּסִטְרָא־אַחְרָא, בַּחֲיִנַת: כִּשְׂד מִשְׁדֵי
 (ישעיה ג); כִּי שְׂדֵי הוּא בַּחֲיִנַת רַחֲמָנוּת
 דְּקִדְשָׁה, בְּבַחֲיִנַת (בראשית מג): וְאֵל שְׂדֵי
 יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת
 תְּפִלָּה, שֶׁהוּא שְׂדוּד הַמַּעֲרָכוֹת. וְעַל־
 יְדֵי שְׂד מִשְׁדֵי, בַּחֲיִנַת הַרַחֲמָנוּת
 דְּסִטְרָא־אַחְרָא, בַּחֲיִנַת: גַּם תִּנָּיִם
 חִלְצוּ שָׂד - עַל־יְדֵי־זֶה: בַּת עַמִּי
 לְאַכְזָר, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁהֵם יוֹנְקִים
 מִן הַרַחֲמָנוּת, עַל־יְדֵי־זֶה גַּם מַעֵט
 הַרַחֲמָנוּת הַנִּשְׁאַר אֶצְלָנוּ נִפְגָּם
 וְנִעְשָׂה אַכְזָרִיּוֹת כְּנ"ל. וְעַל־יְדֵי־זֶה
 שֶׁנִּתְקַלְקַל הַרַחֲמָנוּת וְנִעְשָׂה

חס ושלום, שאז התפלה בבחינת דין, והסטר־אֶחָרָא בולעת אותה, חס ושלום, אז צריכין בעל כח גדול, שיתפלל תפלה בבחינת דין, כמו בעת שהיה מעשה זמרי, שהצרך פינחס להתפלל תפלה בבחינת דין. כי כשההבעל־כח מתפלל תפלה בבחינת דין, ואזי הסטר־אֶחָרָא רוצה לבלע אותה, כי היא בולעת תמיד התפלות שהם בבחינת דין כנ"ל. ואזי כשהיא רוצה לבלע זאת התפלה של הבעל־כח שהיא בבחינת דין, אזי זאת התפלה היא עומדת בבית הבליעה שלו, בבחינת (שם מא): בצוארו ילין עז; הינו התפלה של הבעל־כח הנ"ל, שהוא בבחינת מטה עז, היא עומדת לו בצוארו, בבית הבליעה שלו, ואזי הוא מכרח לתן הקאות, הינו שהסטר־אֶחָרָא מכרח להקיא ולהוציא כל הקדשות של הדעת והרחמנות והתפלות שבלע, בבחינת (שם ס): חיל בלע ויקאנו. ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדשה שבלע, אף גם הוא מכרח להקיא ולהוציא עצמות החיות שלו ממש, בבחינת: מבטנו יורישנו אל; הינו שמוציא ומקיא עצמות חיותו ממש. וזהו בבחינת גרים שמתגירין, שהם היו תחלה מעצמות הסטר־אֶחָרָא ממש,

התלויים במח, כי עקר התפלה היא רחמים ותחנונים כנ"ל. ועל־כן כשהדעת נפגם, חס ושלום, כנ"ל, מזה בא, חס ושלום, תאות נאוף כנ"ל. ואזי כשנפגם הרחמנות והדעת, אזי אי אפשר להתפלל בבחינת רחמים ותחנונים, ואז התפלה בבחינת דין, וכשהתפלה בבחינת דין, אז הסטר־אֶחָרָא בולעת את התפלה, חס ושלום, כי עקר יניקת הסטר־אֶחָרָא היא מבחינת דינים, שהם מחין דקטנות, בבחינת אלקים, כידוע, ועל־כן הם נאחזין, חס ושלום, בתפלה זו שהיא בבחינת דין, ובולעין אותה, חס ושלום:

ג ואזי כשהתפלה בבחינת דין, אז צריכין בעל כח גדול, שיוכל להתפלל תפלה בבחינת דין. כמו פינחס בעת שקנא על מעשה זמרי, כמו שפיתוב (תהלים קו): ויעמד פנחס ויפלל; ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין מד): שעשה פלילות עם קונו; הינו תפלה בבחינת דין, כי קנא על מעשה זמרי, שהוא בבחינת (איוב לא): כי היא זמה והוא עון פלילים; הינו שהוא עוון שצריכין לזה תפלה בבחינת דין, שהוא בבחינת פלילים, בבחינת: ויעמד פנחס ויפלל. כי כשיש פגם תאות נאוף,

פרעה יהי לתנין (שמות ז). כי צריכין להשליך מטה עז, שהיא בחינת התפלה הנ"ל, להתנין, בבחינת: והשלך לפני פרעה יהי לתנין. שמשליכין בכונה המטה עז לפני הסטרא-אחרא, כדי שיהיה להתנין, הינו כדי שיבלע התנין את התפלה הזאת. כי על-ידי-זה מוציין ממנו כל הקדשות שבלע, כי היא עומדת בבית הבליעה שלו כנ"ל:

וזה בחינת: וישמע יתרו - מה שמועה שמע ובא, קריעת ים-סוף ומלחמת עמלק (זבחים קטז). כי עמלק טמא את ישראל בפגם תאות נאוף, כמו שכתוב (דברים כה): אשר קרף בדרך, בחינת מקרה-לילה, חס ושלום, שבא על-ידי בחינת עמלק. כי עמלק יונק מבחינת הדעת, בבחינת (במדבר כד): ראשית גוים עמלק, שזה בחינת: והנחש היה ערום כנ"ל, שעל-ידי-זה בא, חס ושלום, טמאת התאוה הזאת כנ"ל, וזה בחינת מלחמת עמלק. והתקון לזה הוא בחינת קריעת ים-סוף, בחינת: אתה פוררת בעזף ים, שברת ראשי תנינים על המים. הינו בחינת מטה עז הנ"ל, שעל-ידי-זה מוציין ממנו מימי הדעת, שבלע מן הקדשה כנ"ל. ועל-ידי-זה: וישמע יתרו, הינו בחינת גרים, כי על-ידי

ועכשו חוזרין אל הקדשה. כי הסטרא-אחרא מכרח להקיא ולהוציא עצם חיותו ממשי, שזהו בחינת גרים כנ"ל. וזהו בחינת (תהלים ק): מטה עזף ישלח ה' מציון רדה בקרב איביו. בקרב דיקא, בחינת: מבטנו יורישנו אל, כי מטה עז, הינו התפלה של הבעל-כח הנ"ל, היא יורדת בקרבו ממשי, כי על-ידיה הוא מוציא ומקיא עצמות חיותו ממשי, מקרבו ומבטנו, בחינת: מבטנו יורישנו אל, כנ"ל. וזה בחינת (שם עד): אתה פוררת בעזף ים, שברת ראשי תנינים על המים; כי על-ידי מטה עז הנ"ל, הוא משבר ראשי תנינים על המים. הינו הסטרא-אחרא והנחש, שהיתה יונקת מן הרחמנות והדעת, שהיא בחינת: פמים לים מכסים, בחינת: והנחש היה ערום, כנ"ל. ועל-ידי מטה עז הנ"ל, הינו התפלה של הבעל-כח, בחינת פינחס, על-ידי-זה הוא מוציא קדשת הדעת והתפלות שבלע, ומשבר ראשי תנינים על המים כנ"ל. כי התפלה של הבעל-כח, שהיא בבחינת דין, בחינת: ויעמד פינחס ויפלל - היא עומדת בבית הבליעה של הנחש, ועל-ידי-זה הוא מכרח להקיא ולהוציא הכל כנ"ל. וזהו צרוף ויפלל - ראשי-תבות: והשלך לפני

ענני דשפכי מיא, זה בחינת
הסטררא-אחרא, שהיא בחינת (איכה ג):
סלת בענן לך מעבר תפלה. הינו
הקלפות המעכבים את התפלה -
פשוזרים ושופכים מימי הדעת
שבלעו, זה בחינת: ענני דשפכי מיא;
ואז נתגלה כבודו יתברך, בבחינות:

וכבוד ה' נראה בענן (שמות טז), וזהו
בחינת רעמים פנ"ל. ועל-כן צרוף
גרים הוא ראשיתבות: רעם
גבורתו מי יתבונן (איוב כו), כי גרים
הם בבחינת רעמים פנ"ל:

ה ועל-ידי התגלות הכבוד, על-
ידי זה בא התפשטות
הנבואה. פי הנבואה באה מבחינת
שרשי נפשות ישראל, שהם בחינת
שבעים נפש, בבחינת (דברים י):
בשבעים נפש ירדו אבותיך -
ראשיתבות נביא. ושרש הנפשות
הוא בחינת כבוד, בבחינת (בראשית מט):
בסדם אל תבא נפשי, ובקהלם אל
תחד כבדי. ועל-כן על-ידי התגלות
הכבוד שהוא בחינת שרש הנפשות,
על-ידי זה בא התפשטות הנבואה.
וזה בחינת (שבת צב): אין הנבואה
שורה אלא על חכם, גבור ועשיר; כי
כל בחינות אלו הם בבחינת כבוד,
שמשים נמשך הנבואה. חכם -
בבחינת (משלי ג): כבוד חכמים ינחלו.
גבור - בבחינת (תהלים כד): מי זה מלך

מטה עז הנ"ל, שהוא בחינת קריעת
ים-סוף, בחינת אתה פוררת בעזך
ים וכו', שהוא מתקן ומכניע
מלחמת עמלק פנ"ל, על-ידי זה
נעשין גרים, בחינת וישמע יתרו. כי
מוציאין ממנו גם עצמות חיותו
שהוא בחינת גרים פנ"ל:

ד וזה בחינת רעמים. פי על-ידי
גרים שנעשין על-ידי מטה
עז הנ"ל, על-ידי שהסטררא-אחרא
מכרחת להחזיר כל הקדשה
שבלעה, עם עצמות חיותה פנ"ל,
על-ידי זה נתרבה ונתגדל כבודו
יתברך בבחינת (תהלים צו): הבו לה'
משפחות עמים, הבו לה' כבוד ועז.
וזה בחינת רעמים, בבחינת (שם כט):
אל הכבוד הרעים, ה' על מים רבים.
מים רבים, זה בחינת מימי הדעת,
בחינת (ישעיה יא): כי מלאה הארץ דעה
את ה' כמים לים מכסים, הינו
בחינת מימי הדעת, שיוציאין מן
הסטררא-אחרא וחזרין אל הקדשה,
שעל-ידי זה נעשין גרים, ונתגדל
כבודו יתברך, שזהו בחינת רעמים,
בחינת: אל הכבוד הרעים. כי הרעש
והפרסום שנתפרסם כבודו יתברך
על-ידי הגרים, זה בחינת רעמים,
שהם קול רעש גדול. כי אמרו
רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ט): מאי
רעמים ענני דשפכי מיא להדדי.

הפבוד, ה' עזוז וגבור. עשיר - בבחינת (בראשית לא): ומאשר לאבינו עשה את כל הפבד הזה. וזה בחינת (ברכות ג): אוי לי שהחרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתי את בני לבין אמות העולם. החרבתי את ביתי - זה בחינת פגם התפלה, כמו שכתוב (ישעיה נז): כי ביתי בית תפלה. ושרפתי את היכלי - זה בחינת פגם הכבוד, בחינת (תהלים כט): ובחילו כלו אומר כבוד. והגליתי את בני - זה בחינת בטול הנבואה שבאה מנפשות בני ישראל, בחינת: בשבעים נפש ירדו אבתיך מצרימה. כי גלות בני ישראל הוא בחינת בטול הנבואה, שבאה מנפשותם כנ"ל:

ו זה בחינת רפואה, כי כל בחינות הנ"ל הם בחינת רפואה. כי התגלות הכבוד הנ"ל זה בחינת זריחת השמש, בבחינת (ישעיה ט): וכבוד ה' עליך זרח; ועלידי זריחת השמש בא רפואה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"ב טז): אדלי יומא אדלי קצירי, כמו שכתוב (מלאכי ג): וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא. כי רוח נבואה שנתפשט עלידי התגלות הכבוד, זה בחינת הרפואה הבאה עלידי

זריחת השמש, בבחינת (משלי יח): רוח איש יכלכל מחלהו. ועקר התגלות הכבוד הוא עלידי התפלה הנ"ל, שעלידה העננים, שהם הסטרא אחרא והקלפות, פלים והולכים, ואז נעשין גרים, ונתגלה הכבוד כנ"ל. וזה בחינת סליחת העוון, שבא על ידי רבוי התפלות, שעלידי זה השמש זורחת, שעלידה בא רפואה. כי העוון הוא בחינת ענו, שמחשיך אור השמש. כי טבע העוונות הם בחינת חשך, כמו שכתוב (ישעיה כט): והיה במחשך מעשיהם; וזה בחינת החולאת, כי עקר החולאת באה מעוונות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת נח): אין יסורין בלא עון, שנאמר: ופקדתי בשבת פשעים ובנגעים עונם; כי העוונות הם בחינת עננים, שמחשיכים אור השמש, שעלידה הרפואה. ועלידי התפלה נתפפרין העוונות, כי התפלה מכפרת, כי היא במקום קרבן^(ג), כמו שכתוב (ישעיה נז): והביאותים אל הר קדשי, ושמחתים בבית תפלתי, עולותיהם וזבחייהם. וכשנתפפרין העוונות, זה בחינת שהעננים פלים והולכים, בבחינת (שם מד): מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאתיך וכו'; ואזי הוא בחינת

זריחת השמש, שמשם הרפואה, כי עקר החולאת היא בחינת העוון, שהוא בחינת ענן וחשך, שמחשיך אור השמש, שהוא בחינת רפואה; וכשנסלח העוון, הוא בחינת שהענן כלה, ואז השמש זורחת, ואזי בא רפואה כנ"ל. וכל זה בא על-ידי התפלה, שהיא מכפרת עוונות כנ"ל. ועקר התפלה, שעלידה נסלח העוון ונצולין מהחולאת, הוא בא על-ידי שנתוסף שכן מישראל, כי כל מה שנתוסף שכן מישראל, נתרבה ונתגדל התפלה במאד מאד. וזה בחינת הקבוץ של ישראל, כי כל מה שנתקבצין ונתרבין ביותר נפשות ישראל ביחד, נתרבה ונתגדל ביותר מאד מאד בית התפלה. כי שלש אבנים בונות ששה בתים, ארבע אבנים בונות עשרים וארבעה בתים, חמש - מאה ועשרים בתים וכו', עד שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, כדאיתא בספר יצירה. נמצא שכל מה שנתוסף אבן אחת, נתרבין הבתים ביותר מאד מאד בכפלי כפלים כנ"ל. והנפשות הם בחינת אבנים, בבחינת (איכה ד): תשתפכנה אבני קדש וכו', והבתים זה בחינת: כי ביתי בית תפלה. נמצא שכל מה שנתוסף ונתרבה נפש אחת להקבוץ של ישראל,

נתרבה ונתגדל מאד בית התפלה, כי עכשו, כשנתוסף עוד נפש אחד להקבוץ, נעשין צרופים אחרים חדשים הרבה מאד מאד, כפלי כפלים כמה וכמה פעמים כנ"ל. ועל-כן כשנתוסף שכן מישראל, כגון במקום שדרים שם יהודים, כשנתוסף עליהם עוד שכן מישראל, אזי נתרבה ונתגדל התפלה במאד מאד, כי נתוסף נפש אחת להקבוץ כנ"ל. ועל-ידי רבוי התפלה, על-ידי זה סליחת העוון, שהוא בחינת רפואה כנ"ל. וזה בחינת (ישעיה לג) ובל יאמר שכן חליתי; כי על-ידי שנתוסף שכן, על-ידי זה נצולין מהחולאת כנ"ל, כי העם הישב בה נשוא עוון - כי על-ידי השכן נתרבה התפלה, ואזי הוא בחינת נשיאות עון כנ"ל, ועל-ידי זה בא רפואה, ונתבטל החולאת כנ"ל: [ודע, שלפעמים הוא בחינת נשא-עון על-ידי הקבוץ כנ"ל, ולפעמים הוא חס ושלום, בחינת (שם נג) אכן חלינו הוא נשא; כי כשאין בני הקבוץ זכאים, אזי אין זוכים לבחינת נשוא-עון, ואז הצדיק מכרח לקבל על עצמו יסורין בשביל ישראל. ואין נצולים מחולאת רק העולם, אבל לא הצדיק, חס ושלום, כי הוא מקבל יסורים בשביל ישראל, בחינת: אכן

חלינו וכו'; אבל כשהם זכאים ותפלתם הגונה, אזי הוא בחינת: העם הישב בה נשוא עון, ואז נצול גם הצדיק מחולאת, בבחינת: ובל יאמר שכן חליתי, העם היושב בה נשוא עון, כנ"ל]:

ז ועלידי התפשטות הנבואה עלידיזה נתברר ונתתקן בחינת כח המדמה, בבחינת (הושע יב): וכיד הנביאים אדמה; כי עקר תקון וברור המדמה הוא פשהוא ביד הנביאים, וכשנתתקן המדמה, עלידיזה נתתקן האמונה האמתיות דקדשה, ונתבטל אמונות פזביות. כי עקר האמונה תלויה בכח המדמה, כי במה שהשכל מבין אין שיקר אמונה, ועקר אמונה היא רק במקום שהשכל נפקס ואינו מבין הדבר בשכלו, שם צריכין אמונה, וכשאינו מבין הדבר בשכלו, אזי נשאר רק בבחינת כח המדמה, ושם צריכין אמונה. נמצא שעקר האמונה היא בבחינת המדמה, ועל-כן עלידי התפשטות הנבואה שעלידיזה נתברר ונתתקן המדמה, עלידיזה נתתקן האמונה האמתיות דקדשה כנ"ל. כי יש עשרה מדרגות בנבואה^(ד), והם כנגד עשרת הדברות, שהם בחינת עשרה

מדרגות של נבואה. כמו שכתוב (דברים ח): פנים בפנים דבר ה' עמכם. דבר ה' זו נבואה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח). ועל-כן עלידי נבואה, שהוא בחינת עשרה מדרגות, בחינת עשרת הדברות, זוכין לאמונה בהשם יתברך, להאמין שהכל ברא ה' בעשרה מאמרות. נמצא שעקר תקון האמונה הקדושה היא עלידי בחינת רוח-נבואה:

ח ועל-כן צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמתית להתקרב אליו. פי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח-נבואה, וגם עכשו, שבטלה הנבואה, אף-על-פי-כן בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת (במדבר יד): רוח אחרת, מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעלידי זה זכה להיות מנהיג, כי בלא זה, מפני מה יזכה זה דיקא להיות מנהיג ולא אחר. אף באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל יש לו בחינת רוח אחרת, כי המנהיג הוא בחינת (במדבר כז): איש אשר רוח בו, אשר יוציא ואשר יביאם, כי המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי יש לו בחינת רוח אחרת, אשר מחמת זה נעשה הוא דיקא מנהיג לישראל. וזה

(ד) עיין מ"ר לך-לך פרשה מד.

הרוח אחרת שיש להמנהיג הוא
 בחינת רוח־הקדש, רוח־נבואה. אף־
 על־פי שעכשו אין נמצא רוח־
 נבואה, רוח־הקדש ממש, אף־על־
 פֿי־כן בודאי יש לו בחינת רוח
 אחרת, הנמשך מן הקדשה, מה
 שאין נמצא בשאר ההמון, שזהו
 גס־פן בחינת רוח־הקדש. אף־על־פי
 שאינו רוח־הקדש ממש לידע
 עתידות, אף־על־פֿי־כן הוא בבחינת
 רוח־הקדש, רוח־נבואה. ועל־ידי
 בחינת הרוח־הקדש שיש להמנהיג
 האמת, שהוא בחינת רוח־נבואה,
 על־ידי־זה כל המתקרבים אליו
 נתחזק ונתתקן אצלם האמונה
 האמתיות דקדשה. כי כל מי שזוכה
 להתקרב למנהיג האמת, על־ידי
 התקרבותו אליו נתתקן ונתברר
 אצלו בחינת המדמה, על־ידי בחינת
 הרוח־נבואה של המנהיג. כי עקר
 תקון המדמה הוא על־ידי בחינת
 רוח־נבואה פנ"ל, ועל־ידי תקון
 המדמה נתתקן ונתברר האמונה
 הקדושה פנ"ל. על־יכן כל
 המתקרבים למנהיג אמת, זוכין
 לאמונה ישרה דקדשה: **אבל** באמת
 צריכין לחפש ולבקש מאד מאד
 אחר מנהיג אמת, וצריך לבקש
 מאד מהשם יתברך, שיזכה להתקרב
 למנהיג אמת, כדי שיזכה לאמונה

אמתיות בשלמות. כי כשמתקרבין,
 חס ושלום, למנהיג של שקר, על־
 ידי־זה באין, חס ושלום, לאמונות
 כזביות. כי מנהיג של שקר הוא
 בחינת נביא השקר, בחינת (מלכים א'
 כב): רוח שקר; ועל־ידי־זה אדרבא,
 נתקלקל המדמה, ובאים לאמונות
 כזביות. כי עקר תקון האמונה היא
 על־ידי בחינת רוח־נבואה שיש
 להמנהיג האמת, שעל־ידי־זה
 נתברר המדמה, ועל־ידי־זה נתתקן
 האמונה פנ"ל. אבל בלא בחינת
 נבואה אין המדמה ברור ומתקן,
 ואזי המדמה מערב ומבלבל את
 האדם באמונות כזביות. וזה בחינת
 זהמת הנחש. כי ערב ובלבול
 המדמה, שמערב ומבלבל באמונות
 כזביות, זה בחינת זהמת הנחש. כי
 כל המנחשים והקוסמים כלם הם
 על־ידי כח המדמה, שאינו מבקר
 ומתקן, שמערב ומבלבל אותם
 באמונות כזביות של שטות ושקר
 שהם זהמת הנחש. ועל־יכן ישראל
 שעמדו על הר סיני, פסקה זהמתן
 (שבת קמו), כי שם זכו כלם לנבואה,
 על־ידי משה רבנו, רבן של כל
 הנביאים, שהיה מנהיג האמת
 שלהם. ועל־ידי־זה נתברר ונתתקן
 המדמה אצלם, וזכו לאמונה שלמה
 בה. ועל־יכן פסקה זהמתן, זהמת

ט **וְעַל-יְדֵי** אַמוּנָה יְהִיָּה חֲדוּשׁ
הָעוֹלָם לְעֵתִיד. כִּי
הַתְּקַבְּצוֹת הַחֲסָדִים, שְׁעַל-יָדָם יְהִיָּה
חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בְּבַחֲיִנּוֹת (תהלים פט): כִּי
אִמְרַתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, הוּא עַל-יְדֵי
אַמוּנָה, בְּבַחֲיִנַת (שם צב): לְהַגִּיד בְּבִקְרָה
חֲסִדְךָ וְאַמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. אַמוּנָתְךָ
בְּלִילוֹת - זֶה בְּחִינַת הָאַמוּנָה, שֶׁהִיא
תְּלוּיָה בְּכַח הַמְּדַמָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
לֵילָה, בְּחִינַת חֲלוּם לֵילָה^(ט), שֶׁבֶּא
עַל-יְדֵי הַמְּדַמָּה. וְעַל-יְדֵי-זֶה: לְהַגִּיד
בְּבִקְרָה חֲסִדְךָ, הֵינּוּ בְּחִינַת חֶסֶד
הַנִּלְוֵל, שְׁעַל-יָדוֹ יְהִיָּה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם
לְעֵתִיד כִּנְ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (איכה ג):
חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה אַמוּנָתְךָ. רַבָּה
אַמוּנָתְךָ - הֵינּוּ אַמוּנָה, עַל-יְדֵי-זֶה
יְהִיָּה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בְּחִינַת: חֲדָשִׁים
לְבַקְרִים, בְּחִינַת: לְהַגִּיד בְּבִקְרָה חֲסִדְךָ
וְכו' כִּנְ"ל:

י **וּכְשִׁי-יְהִיָּה** חֲדוּשׁ הָעוֹלָם לְעֵתִיד,
אִז יִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל-
יְדֵי נַפְלָאוֹת, הֵינּוּ עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה
לְבַד, שֶׁהִיא בְּחִינַת נַפְלָאוֹת, שֶׁלֹּא
כְּדַרְךָ הַטָּבַע. כִּי חֲדוּשׁ הָעוֹלָם
לְעֵתִיד הוּא בְּבַחֲיִנַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי
עַקְרָא אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת
(תהלים קיא): כַּח מַעֲשֵׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ וְכו'.
כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק: בְּרֵאשִׁית

הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא אַמוּנוֹת כְּזַבִּיּוֹת, כִּי זָכוּ
לְשִׁלְמוֹת אַמוּנָה הַיְשָׁרָה דְקִדְשָׁה
עַל-יְדֵי בְרוּר הַמְּדַמָּה, שֶׁזָּכוּ עַל-יְדֵי
רוּחַ-נְבוּאָה כִּנְ"ל. וְזֶה בְּחִינַת הַ
דְּהַשְׁשִׁי הַנֶּאֱמָר בְּמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית.
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וַיְהִי עָרַב וַיְהִי בִקְרַת יוֹם
הַשְּׁשִׁי, וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם
לְבִרְכָה (שבת פח), שֶׁכָּל הָעוֹלָם הִיָּה
תְּלוּי עַד שֶׁשָּׂה בְּסִיּוֹן, שֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל
אֶת הַתּוֹרָה. כִּי עַקְרָא חֲדוּשׁ הָעוֹלָם,
דְּהֵינּוּ לִידַע שֶׁהָעוֹלָם מְחֻדָּשׁ וְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ בְּרֵא אֶת הָעוֹלָם בְּרִצּוֹנוֹ, הוּא
תְּלוּי בְּאַמוּנָה, כִּי עַל-יְדֵי שֶׁכָּל אִי
אֶפְשָׁר לְהַבִּין חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, וְעַל-כֵּן
הָאֶפְיֻקוּרְסִים כּוֹפְרִים בְּזֶה, מַחְמַת
שָׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת בְּשֶׁכָּל. כִּי
עַקְרָא חֲדוּשׁ הָעוֹלָם הוּא רַק עַל-יְדֵי
אַמוּנָה, כִּי אֲנוּ מְאֲמִינִים בַּה' שֶׁהוּא
יִתְבָּרַךְ בְּרֵא אֶת הָעוֹלָם מְחֻדָּשׁ. כִּי
בְּאַמַּת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם הִיָּה עַל-יְדֵי
בְּחִינַת אַמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים לג):
וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאַמוּנָה. נִמְצָא שֶׁעַקְרָא
חֲדוּשׁ הָעוֹלָם תְּלוּי בְּאַמוּנָה. וְעַל-כֵּן
הִיָּה הָעוֹלָם תְּלוּי עַד קְבֻלַּת הַתּוֹרָה,
כִּי אִז זָכוּ לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה עַל-יְדֵי
רוּחַ-נְבוּאָה כִּנְ"ל, וְעַל-כֵּן אִז דִּיקָא
נִתְגַּלָּה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כִּי עַקְרָא חֲדוּשׁ
הָעוֹלָם תְּלוּי בְּאַמוּנָה כִּנְ"ל:

השגחה ונפלאות. כי יש נגון של
 בחינת דרך הטבע, וזה בחינת (שם יט):
 השמים מספרים כבוד אל, ומעשי
 ידיו מגיד הרקיע, שהוא בחינת
 הנגון והשיר של דרך הטבע, של
 תכונות השמים. הינו בחינת
 השירים ותשבחות שמשבחין להשם
 יתברך על ההנהגה של עכשו,
 שמנהיג העולם בדרך הטבע. אבל
 לעתיד יתער שיר חדש של בחינת
 נפלאות, בחינת השגחה, כי אז יהיה
 ההנהגה על־ידי השגחה לבד. ושיר
 החדש הזה שיתער לעתיד, הוא
 בחינת שיר פשוט, כפול, משלש,
 מרבע, שעולה ע"ב, בחינת חסד,
 שעל־ידו יהיה חדוש העולם לעתיד,
 בחינת: עולם חסד יבנה. ושיר הזה
 הוא בחינת קול הנ"ל, שהוא משקה
 את הגן, שעל־ידי קול הזה יכולין
 להוכיח, בבחינת: הרם כשפר קולך
 והגד וכו', כנ"ל. נמצא שעל־ידי
 תפלה זוכין לבחינות הנ"ל, שעל־
 ידיה באין לבחינות קול הנ"ל,
 שעל־ידיה יוכלין להוכיח כנ"ל. כי
 על־ידי תפלה הנ"ל נעשין גרים,
 ונתגלה הכבוד, ועל־ידיה נתפשט
 הנבואה. ועל־ידי נבואה זוכין
 לאמונה, ועל־ידי אמונה יהיה חדוש
 העולם לעתיד. וחדוש העולם הוא
 בבחינת ארץ־ישראל, הינו בבחינת

ברא אלקים את השמים ואת הארץ,
 ופרש רש"י שבשביל זה פתח
 בבראשית, משום כח מעשיו הגיד
 לעמו לתת להם נחלת גוים, כדי
 שלא יאמרו האמות העולם: לסטים
 אתם וכו', על־כן פתח בבראשית, כי
 הוא יתברך בראה וכו'. נמצא שעקר
 ארץ־ישראל הוא על־ידי כח מעשיו,
 על־ידי שיודעין שהשם יתברך ברא
 את העולם. ולעתיד יחדש הקדוש־
 ברוך־הוא את כל העולם כלו
 בבחינה זו של ארץ־ישראל, כי אז
 יתגלה שהשם יתברך ברא הכל, ואז
 יחדש כל העולם כלו בבחינת ארץ־
 ישראל. ועקר קדשת ארץ־ישראל
 הוא, ששם הוא השגחתו יתברך
 תמיד, בבחינת (דברים יא): תמיד עיני
 ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד
 אחרית שנה; ולעתיד, שיחדש את
 כל העולם כלו בבחינת ארץ־ישראל
 כנ"ל, אז יתנהג כל העולם כלו על־
 ידי השגחה לבד, כמו ארץ־ישראל,
 ואז יתבטל הטבע לגמרי, ויתנהג
 העולם על־ידי השגחה לבד, שהוא
 בחינת נפלאות, שלא כדרך הטבע.
 ואז יתער שיר חדש, בחינת (תהלים צח):
 שירו לה' שיר חדש, כי נפלאות
 עשה; הינו השיר שיתער לעתיד,
 שהוא נגון של השגחה, בחינת
 נפלאות, כי אז יתנהג העולם על־ידי

יא וְזֶה בְּחִינַת רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, כִּי
 בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה אַז הַתְּפִלָּה
 בְּבַחֲנֵינַת דִּין וּמִשְׁפָּט, כִּי הַמִּשְׁפָּט
 לְאַלְקִים הוּא ^(א), וְעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאִין
 כָּל הַחַיּוֹת שֶׁל הַסְטֵרֵא־אַחֲרָא, שֶׁיִּנְק
 מִדְּעַת וּמִתְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל. וְזֶה בְּחִינַת
 (תהלים פא): כִּי חֶק לְיִשְׂרָאֵל הוּא,
 מִשְׁפָּט לְאַלְקֵי יַעֲקֹב. חֶק לְשֵׁנָא
 דְּמִזּוּנָא, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
 זְכוּרֹנִים לְבִרְכָה עַל פְּסוּק זֶה (כִּבְיַח טז),
 הֵינּוּ שְׂמוּצִיאִין כָּל הַמְּזוּן וְהַחַיּוֹת
 מֵהַסְטֵרֵא־אַחֲרָא, כִּי הוּא מְכַרַח
 לְהוֹצִיא וּלְהַקִּיא הַכֹּל עַל־יְדֵי בְּחִינַת
 מִשְׁפָּט לְאַלְקֵי יַעֲקֹב, הֵינּוּ עַל־יְדֵי
 הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינַת דִּין וּמִשְׁפָּט,
 שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינַת מִטָּה עַז, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
 הוּא מְקִיא כָּל הַקְּדָשָׁה שֶׁבִּלְע מִן
 הַדְּעַת וּמִתְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל כְּנ"ל. וְזֶה
 בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, בְּחִינַת: אַתָּה פּוֹרְרַת
 בְּעֵזְרְךָ יָם, שְׁבֵרַת רֵאשֵׁי תְּנִינִים עַל
 הַמַּיִם (תהלים עד), יָם שְׁבֵרַת רֵאשֵׁי
 תְּנִינִים - רֵאשֵׁי־תִבּוֹת הוּא צְרוּף
 תְּשׁוּבָה, וְאֵז, כְּשֶׁמְחִזִּיר קְדָשְׁתְּ הַדְּעַת
 שֶׁבִּלְע, אַז הַדְּעַת וְהַמַּח בְּשִׁלְמוֹת.
 וְזֶה בְּחִינַת רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה; רֵאשֵׁי דִיקָא,
 בְּחִינַת תְּקוּן הָרֵאשִׁי וְהַמַּח עַל־יְדֵי
 מִטָּה עַז הַנ"ל. וְכִשְׂמוּצִיאִין
 מֵהַסְטֵרֵא־אַחֲרָא מֵהַ שֶׁבִּלְע, אַז
 מוֹצִיאִין גַּם עֲצָמוֹת חַיּוֹתוֹ, שֶׁהוּא

הַשְּׂגָחָה כְּמוֹ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאֵז יִתְעַר
 הַשִּׁיר שֶׁל הַשְּׂגָחָה וְנִפְלְאוֹת, וְשִׁיר
 הַזֶּה הוּא בְּחִינַת קוֹל הַנ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת: וַיֵּרָא מִנְּחָה כִּי טוֹב וְאֵת
 הָאָרֶץ כִּי נִעְמָה, וַיֵּט שִׁכְמוֹ
 לְסַבֵּל, וַיְהִי לְמַס עֶבֶד (בראשית מט).
 מְנוּחָה זֶה בְּחִינַת נְבוּאָה, כְּמוֹ
 שֶׁפְּתוּב בְּבְרוּךְ בֶּן נְרִיָּה (ירמיה מה):
 וּמְנוּחָה לֹא מְצֵאתִי - זֹו נְבוּאָה, כְּמוֹ
 שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנִים לְבִרְכָה
 (מכילתא פ' בא הובא בפירש"י שם). וְאֵת הָאָרֶץ
 - הֵינּוּ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וַיֵּט שִׁכְמוֹ
 לְסַבֵּל - זֶה בְּחִינַת נְגוּן, בְּחִינַת שִׁיר
 חֲדָשׁ הַנ"ל, בְּחִינַת: בְּכַתֵּף יִשְׂאֹו,
 וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנִים לְבִרְכָה (ערכין
 יא): אֵין יִשְׂאֹו אֶלָּא לְשׁוֹן שִׁירָה,
 שְׁנֵאמַר: שִׂאֹו זְמֵרָה וְתָנוּ תַּף; וְעַל־
 יְדֵי הַנְּגוּן, בְּחִינַת שִׁיר חֲדָשׁ, עַל־יְדֵי־
 זֶה נִתְתַּקֵּן הַרִיחַ כְּנ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 מְשִׁיחַ, בְּחִינַת (איכה ד): רוּחַ אֶפְיָנוּ
 מְשִׁיחַ ה'. וְזֶהוּ: וַיְהִי לְמַס עֶבֶד - זֶה
 בְּחִינַת מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (רות ד):
 בְּרוּךְ ה' אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גֹּאֵל
 וְכו' וְתִקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד. וְזֶה בְּחִינַת
 לְמַס - בְּחִינַת מְסָמוּס, שְׂמִמְסָמִין
 בְּדָבָר שֶׁיֵּשׁ לוֹ רִיחַ, כְּדִי שִׁיחֶה הַרִיחַ
 נוֹדֵף. כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַנ"ל
 נִתְתַּקֵּן הַרִיחַ, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ
 כְּנ"ל:

הנְשִׁימָה שֶׁל הָרָאָה. נִמְצָא שֶׁעָקַר קִיּוּם הַדַּעַת - עַל־יְדֵי הָרָאָה. גְּרִים הַנִּלְזָה בְּחִינַת: הֶבֶל נַחַת הֶבֶל סָלַק, הַנֶּאֱמָר בְּהָרָאָה, כְּמוֹבָא (בַּת"ו ת"י ס"ט דף צו.). כִּי יֵשׁ הֶבְלִים בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת (יִרְמִיָּה י נא): הֶבֶל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים, הֵינּוּ הֶבְלֵי עוֹלָם שֶׁל שְׁטוּת. וְכִשְׁמֻקְבְּלִין אֵלּוּ הֶבְלִים וּמִכְנִיסִין אוֹתָם בְּתוֹךְ תּוֹרָה וּתְפִלָּה, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם הֶבְלִים דְּקִדְשָׁה, זֶה בְּחִינַת גְּרִים. כִּי מֵהֶבֶל מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים נַעֲשֶׂה הֶבֶל דְּקִדְשָׁה שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה, שְׂזָה הוּא בְּחִינַת גְּרִים. וְזֶה בְּחִינַת: הֶבֶל נַחַת הֶבֶל סָלַק, הַנֶּאֱמָר בְּהָרָאָה, שֶׁמֻקְבְּלַת הֶבֶל וּמוֹצִיאַת הֶבֶל, הֵינּוּ בְּחִינַת גְּרִים הַנֶּעֱשִׂין עַל־יְדֵי שְׁמֻקְבְּלִין הֶבְלִים שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת הֶבֶל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים, וּמַעֲלִין אוֹתָן לְבְּחִינַת הֶבֶל דְּקִדְשָׁה עַל־יְדֵי תּוֹרָה וּתְפִלָּה כְּנִל. הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד הַנִּלְזָה בְּחִינַת (מְשִׁלֵּי ג): כִּבֵּד אֶת ה' מֵהוֹנֵף - אֵל תִּקְרִי מֵהוֹנֵף, אֶלָּא מִגְּרוֹנֵף (ו), וְהַגְּרוֹן יוֹצֵא מֵהָרָאָה. הַתְּפִשְׁטוּת הַנְּבוּאָה הַנִּלְזָה, זֶה בְּחִינַת הָרוּחַ שֶׁל כְּנַפֵּי רָאָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ־נְבוּאָה, בְּחִינַת (שְׁמוּאֵל־ב כג): רוּחַ ה' דִּבֶּר בִּי. תִּקּוּן הַמְּדַמָּה הוּא בְּבְחִינַת הָרָאָה,

כִּי שְׁנָה וּדְמִיוֹן הוּא תְּלוּי בְּהָרָאָה, כִּי עָקַר שְׁנָה וּדְמִיוֹן הוּא עַל־יְדֵי קַר וְלַח. וְעַל־כֵּן בַּעַת הַגְּשָׁמִים אֲזַ נּוֹפֵל שְׁנָה עַל הָאָדָם, וְהָרָאָה הִיא קַר וְלַח, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה בָּא שְׁנָה וּדְמִיוֹן, הֵינּוּ הַדְּמִיוֹנוֹת הַבָּאִין לְאָדָם בַּעַת הַשְּׁנָה, שְׂזָה בְּחִינַת כַּח הַמְּדַמָּה. חֲדוּשׁ הָעוֹלָם בְּבְחִינַת הָרָאָה, זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קד): תִּשְׁלַח רוּחְךָ יִבְרָאוּן וּתְחַדֵּשׁ פָּנָי אָדָמָה, בְּחִינַת הָרוּחַ שֶׁל כְּנַפֵּי רָאָה. וְהַחֲדוּשׁ הָעוֹלָם הוּא בְּבְחִינַת הַשְּׂגָחָה, בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְזֶה בְּחִינַת הָרָאָה, בְּבְחִינַת מֵה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנּם לְבִרְכָה (חולין מט): לָמָּה נִקְרָא שְׁמָה רָאָה שְׁמָאִירַת אֶת הָעֵינַיִם - זֶה בְּחִינַת: תְּמִיד עֵינַי ה' אֶלְקִיךָ בַּיּוֹם וּכְוִי, הַנֶּאֱמָר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׂגָחָה כְּנִל. נִגּוֹן וְשִׁיר חֲדָשׁ הַנִּלְזָה בְּבְחִינַת הָרָאָה, זֶה בְּחִינַת: קָרָא בְּגֵרוֹן אֵל תַּחֲשֶׁף, כְּשֶׁפָּר הָרִם קוֹלְךָ. וְהַגְּרוֹן הוּא הָרָאָה כְּנִל, וְשֵׁם הוּא בְּחִינַת הַנִּגּוֹן כְּנִל, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּשֶׁפָּר וּכְוִי כְּנִל. תִּקּוּן הָרִיחַ וְהִירָאָה, שֶׁהוּא מְזוּנָא דְנִשְׁמָתָא, שְׁנַתְּתִקּוּן עַל־יְדֵי כָּל בְּחִינּוֹת הַנִּלְזָה, הוּא בְּבְחִינַת הָרָאָה, כִּי צְרוּף הָרָאָה הוּא סוֹפֵי־תְּבוּת. ה' רַעִי לֹא אַחֲסֵר

(ז) עֵינַי מְשִׁלֵּי ג' בַּחֲגֵה בְּרִשְׁיֵי שָׁם, וְכֵן הוּבָא בַּבְּאֵה"ט אִרְחָ"סִי נִג בְּשֵׁם הַפְּסִיקְתָּא. אֲמַנְם בְּפִסְקִתָּא עֲצֻמָּה אֵיתָא מִמָּה שְׁחַנְגָּר אִם נִתָּן לָךְ קוֹל עֵרֵב וְכו'.

וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב שֵׁם בְּפָרְשָׁה. וְעָקָר הַשְּׂמִירָה מִתְּאֵוָה זֶה הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינֹת תִּלְתָּא פְּרָסִי, הֵינּוּ תִּלְתַּת מַחֲיוֹ, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְחַצֵּה פְּרוּסָה בְּפָנֵי תְּאֵוָה זֶה כְּנ"ל. וְזֵהוּ: מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל כְּמָה הוּא, תִּלְתָּא פְּרָסִי - הֵינּוּ עָקָר הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, שִׁיחֵיו קְדוּשִׁים מִתְּאֵוָה זֶה, מִמְּקַרְחָה-לִּילָה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינֹת תִּלְתָּא פְּרָסִי, הֵינּוּ תִּלְתַּת מַחֲיוֹ, שֶׁהֵם מְחַצֵּה פְּרוּסָה בְּפָנֵי הַתְּאֵוָה הַחַיָּא כְּנ"ל. אֲזִיל וְאֶעְקָר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאֲשָׁדִי עֲלֶיהּ. טוּרָא זֶה בְּחִינֹת הַתְּפִלָּה, בְּבְחִינֹת: וְהֵבִיאוֹתִים-אֶל הַר קְדֻשִׁי, וְשִׂמְחָתִים בְּבֵית תְּפִלְתִּי. וְזֵהוּ בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, כִּי הַתְּפִלָּה נִמְשַׁכֶּת גַּם-כֵּן מִשְׁלֵשׁ הַמַּחֲיוֹ, שֶׁהֵם בְּחִינֹת מְחַצוֹת פְּרוּסוֹת, שֶׁמִּשְׁשׁ נִמְשָׁךְ שְׁלֹשָׁה מֵינֵי רַחֲמָנוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינֹת שְׁלֹשׁ תְּפִלוֹת בְּיוֹם כְּנ"ל. הֵינּוּ שֶׁהַסְטְרָא-אֲחֵרָא שֵׁישׁ לָהּ יִנְיָקָה מִן הַדְּעַת, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, בְּחִינֹת עוֹג, הֵיא רוֹצֵה לְעָקָר, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, לְהַמְשִׁיכֵם אֲלֵיהֶם וּלְבַלְעֵם, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כְּנ"ל. וְזֵהוּ שֶׁאָמַר: וְאֲשָׁדִי עֲלֶיהּ, כִּי עָקָר רְצוֹנוֹ הוּא רַק לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַתְּאַחֵז בָּהֶם, אֲבָל אַחֲרֵי-כֵן כִּשְׁהֵם אֲצִלוּ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, אֲזִי מְרַצֵּה לְחֹזֵר

(תהלים כג). ה' רעי לא אֶחָסֵר, זֶה בְּחִינֹת מְזוֹנָא דְנִשְׁמַתָּא, וְזֵהוּ: לֹא אֶחָסֵר - בְּחִינֹת (שם לד): כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאִיו, הֵינּוּ בְּחִינֹת יִרְאָה, שֶׁהֵיא בְּחִינֹת רִיחַ, שֶׁהוּא מְזוֹנָא דְנִשְׁמַתָּא כְּנ"ל:

וְזֵה פְּרוּשׁ מֵאָמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה עַל עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן: אָמַר: מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל כְּמָה הוּא, תִּלְתָּא פְּרָסִי. אֲזִיל וְאֶעְקָר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאֲשָׁדִי עֲלֶיהּ. עָקָר טוּרָא בֵּת תִּלְתָּא פְּרָסִי, וְאוֹתְבָה אֲרִישָׁה. אֵיתִי עֲלֶיהָ קוֹמְצָא וְנִקְבוּהָ, וְנַחַת עֲלֶיהָ אֲצוֹאָרָה. בְּעֵא לְמִשְׁלֵפָה, מִשְׁכּוּהָ שְׁנֵה לְהֵאֵי גִיסָא וּלְהֵאֵי גִיסָא. מוֹשֶׁה כְּמָה הוּא, עֶשֶׂר אַמּוּן. שְׁקַל נִרְגָא בֵּת עֶשֶׂר אַמּוּן, וְשׁוֹר עֶשֶׂר אַמּוּן, וּמַחְיָה בְּקַרְסָלָה,

וְקַטְלָה (ברכות נד):

כִּי עוֹג הָיָה אֲחִיזְתּוֹ בְּיָמָיו, כְּמוּבָא (זוהר חוקת דף קפד), וְהָיָה יוֹנֵק מִבְּחִינֹת הַדְּעַת דְּקְדֻשָּׁה, כִּי מִסְטְרָא דִּימִינָא מַחָא חוֹרָא כְּכִסְפָא (ת"י ע' דף קיח), וְעַל-כֵּן רָצָה לְהַתְּגַבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל. וְזֵה שֶׁאָמַר: מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל כְּמָה הוּא, תִּלְתָּא פְּרָסִי. מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל - זֶה בְּחִינֹת קְדֻשַׁת הַמַּחְנֵה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינֹת (דברים כג): וְהָיָה מַחְנֵיךְ קְדוֹשׁ. וְעָקָר קְדֻשַׁת מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הוּא עַל-יְדֵי שְׂמִירָה מִתְּאֵוֹת נְאוּף, מִבְּחִינֹת מְקַרְחָה-לִּילָה, חֶסֶם

וּלְהַשְׁלִיכֶם עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי מֵאַחַר שֶׁכָּבַד יְנַק מֵהֶם, אָזִי אֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא מַעְצָמוֹ מִחֲזִיר וּמִשְׁלִיכֶם לְיִשְׂרָאֵל, עַדִּין הֵם פְּגוּמִים, עַל־יְדֵי שֵׁשׁ לוֹ יְנִיקָה מֵהֶם, כִּי רַחֲמֵי רְשָׁעִים אֶכְזְרִי כִּנְל. וְעַל־כֵּן כִּשְׁהוּא יוֹנֵק, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, מֵהֶרְחַמְנוֹת וּמִתְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, אֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא נוֹתֵנָם מַעְצָמוֹ לְיִשְׂרָאֵל, אֶף־עַל־פִּי־כֵן הֵם פְּגוּמִים עַל־יְדֵי אֲחִיזַתּוֹ בָּהֶם כִּנְל. וְזֶה שְׂאֵמֶר: וְאֲשַׁדִּי עֲלֵיהֶם, כִּי אַחֲר־כֵּן שִׁיעַקְרֶם וַיְבַלְעֶם, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, הוּא רוֹצֵה לְחַזֵּר וּלְהַשְׁלִיכֶם לְיִשְׂרָאֵל, כִּי כָּבַד הֵם פְּגוּמִים עַל־יְדֵי כִּנְל. [כִּי מֵאַחַר שֶׁהִסְטֵרָא־אַחֲרָא לֹא נִכְנַעַת, רַק מַעְצָמָהּ הִיא מִחֲזַרְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, עַל־כֵּן הֵם פְּגוּמִים; אָבֵל כִּשְׁמוֹצִיאִין מִמֶּנּוּ בַּעַל־כְּרַחוּ עַל־יְדֵי מִטָּה עַז כִּנְל, אָזִי הִסְטֵרָא־אַחֲרָא נִכְנַעַת לְגַמְרִי, וְאֵז חוֹזֵר הַכֹּל אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּשִׁלְמוֹת, וְהִבֵּן - נִרְאָה לִי]. אֵזֶל עַקֵּר טוֹרָא בֵּת תַּלְתָּא פְּרָסִי וְאוֹתְבָה בְּרִישָׁה - הֵינּוּ שֶׁהִתְגַּבֵּר וְעַקֵּר תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת טוֹרָא בֵּת תַּלְתָּא פְּרָסִי כִּנְל. וְאוֹתְבָה בְּרִישָׁה - שֶׁהִמְשִׁיךְ הַתְּפִלוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת דַּעַת וְרַחֲמִים, לְתוֹךְ הָרֹאשׁ וְהִמַּח שְׁלוֹ, שִׁזָּה בְּחִינּוֹת: וְהִנְחָשׁ הָיָה עָרוֹם, כִּנְל. אִיתִי קוּמְצָא - זֶה בְּחִינּוֹת

הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבַּעַל־כַּחַ, שֶׁהִיא בְּבַחֲינַת קִמוּץ וְדִין, בְּחִינּוֹת מִטָּה עַז הַנְּל. וְנִקְבּוּהָ - זֶה בְּחִינַת: נִקְבַּת בְּמִטָּו רֹאשׁ פְּרָזוֹ (חֲבִקוּק ג'). כִּי עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּבַחֲינַת קִמוּץ וְדִין שֶׁל הַבַּעַל כַּח הַנְּל, שֶׁהוּא בְּבַחֲינַת מִטָּה עַז, עַל־יְדֵהּ מְשַׁבְּרִין וּמְכַנְיְעִין אוֹתוֹ כִּנְל. כִּי הִיא עוֹמֶדֶת בְּבֵית־הַבְּלִיעָה שְׁלוֹ, בְּבַחֲינַת: בְּצוּאָרוֹ יִלִּין עַז. וְזֶהוּ: וְנַחַת אֲצוּאָרָה - שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּצוּאָרוֹ, בְּבַחֲינַת בְּצוּאָרוֹ יִלִּין עַז, כִּנְל. וְזֶהוּ: בַּעַז לְמוֹשֶׁלֶּפֶה - כִּי הוּא מְכַרְךְ לְהוֹצִיא וּלְהַקִּיא כֹּל הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל הַתְּפִלוֹת וְהַדַּעַת שֶׁבִּלְעַ, בְּבַחֲינַת: חִיל בִּלְעַ וַיִּקְאֲנוּ כִּנְל. וְזֶהוּ מְשֻׁכּוּהָ שְׁנָה וְכוּ' - כִּי לֹא דֵי שֶׁהוּא מְקִיא וּמוֹצִיא קְדוּשַׁת תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל וְכוּ', אֶף גַּם מִבְּטָנוּ יוֹרִישֵׁנוּ אֵל; הֵינּוּ שֶׁמְכַרְךְ לְהוֹצִיא עֲצָמוֹת חֵיווֹת מִמֶּשׁ, שִׁזָּהוּ בְּחִינַת גְּרִים. וְזֶהוּ בְּחִינַת: מְשֻׁכּוּהָ שְׁנָה, בְּחִינַת: מַעְיֹ עֲשֵׂת שֵׁן (שִׁה"ש ה), הֵינּוּ שֶׁמְכַרְךְ לְהוֹצִיא עֲצָמוֹת חֵיווֹת מִתּוֹךְ קִרְבּוֹ וּמַעְיֹ, בְּבַחֲינַת: מִבְּטָנוּ יוֹרִישֵׁנוּ אֵל, בְּחִינַת: רְדָה בְּקִרְבֵי אוֹיְבֶיךָ, כִּנְל. מוֹשֶׁה כְּמָה הוּי, עֶשֶׂר אַמּוּן - מוֹשֶׁה הוּא בְּחִינַת נְבוּאָה, כִּי מוֹשֶׁה רִבֵּן שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים. וְזֶה בְּחִינַת עֶשֶׂר אַמּוּן, כִּי בְּחִינַת עֶשֶׂר מְדַרְגּוֹת שֶׁל נְבוּאָה. כִּי עַל־יְדֵי מִטָּה עַז הַנְּל שֶׁעַל־יְדֵי

ידי דלוג וקפיצה על הנימין שבכנור. וזהו בחינת ושור עשר אמין, הינו בחינת הנגון הנ"ל, שהוא בחינת: מדלג על ההרים וכו' כנ"ל, כי על־ידי בחינות הנ"ל זוכין לזה הנגון. וזה הנגון הוא בחינת הקול הנ"ל, בחינת קול יעקב, שהוא מכניע עקב דסטרא־אחרא, וזהו: ומחיה בקרסלה וקטלה - שהפה והכניע עקב דסטרא־אחרא על־ידי בחינת קול הנגון הנ"ל, שהוא בחינת קול יעקב, שהוא מכניע עקב דסטרא־אחרא, בבחינת: וידו אוזת בעקב עשו, כנ"ל:

וזה פרוש: תקעו בחדש שופר. תקעו - זה בחינת התגלות

הכבוד, בחינת: ותקעתי יתד במקום נאמן והיה לכסא כבוד. בחדש - זה בחינת חדוש העולם, בחינת שיר חדש הנ"ל. וזהו בחינת שופר, בחינת הרם כשפר קולך כנ"ל. והדר מפרש איך זוכין על־ידי התגלות הכבוד, שהוא בחינת תקעו, לבחינת חדוש העולם, בחינת שיר חדש, שהוא בחינת בחדש שופר - וזהו: בפסא ליום חגנו. בפסא - זה בחינת נבואה, בחינת (בראשית יח): המכסה אני מאברהם אשר אני עשה, שזה בחינת נבואה, בחינת

נתגלה הכבוד כנ"ל, על־ידי־זה זוכין לנבואה כנ"ל. שקל נרא בת עשר אמין - נרא זה בחינת כלי־מלאכה של מעשה בראשית, וזהו: בת עשר אמין - בחינת עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שהם בחינת כלי־מלאכה של מעשה בראשית. כי על־ידי נבואה זוכין לאמונה, שהיא בחינת עשרה מאמרות, שהם כלי־מלאכה של מעשה בראשית. כי על־ידי אמונה מאמינים בחדוש העולם, שהשם יתברך ברא הכל בעשרה מאמרות כנ"ל. ועל־ידי אמונה זוכין לחדוש העולם שלעתיד, ואז יתער שיר חדש הנ"ל. וזהו: ושור עשר אמין - זה בחינת השיר שלעתיד, שהוא שיר פשוט וכו', שהוא יוד אותיות, בחינת עשר אמין. וזהו: ושור - זה בחינת (שה"ש ב): מדלג על ההרים, מקפץ על הגבעות. הרים וגבעות הם בחינת ריחות, בבחינת (שם ד): אלך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה, הינו הריחות הגדלים בגן על־ידי קול הנגון, שהוא משקה את הגן כנ"ל. וזה בחינת: מדלג על ההרים מקפץ וכו' - זה בחינת הנגון הנ"ל, שעל־ידו גדלים הריחות, שהם בחינת הרים וגבעות. וזהו מדלג וכו' - זה בחינת המדות של הנגון, שקורין "מאסין", שהם נעשין על־

כי עקר ראש־השנה, שאז הוא חדוש העולם, כי בתשרי נברא העולם, הוא תלוי באמונה פנ"ל. וזה: בפסא ליום חגנו - כי עקר תקון המדמה והאמונה היא על־ידי נבואה פנ"ל. ועל־כן ראש־השנה, שהוא בחינת אמונה, עקר ראש־השנה תלוי בסיון, שהוא קבלת התורה, שעל־ידי־זה נתתקן האמונה פנ"ל. ועל־ידי תקון המדמה והאמונה, שנתתקן על־ידי נבואה, בחינת: בפסא ליום חגנו - על־ידי־זה זוכין לבחינת חדוש העולם, בחינת שיר חדש הנ"ל, שהוא בחינת בחדש שופר. וכל זה נמשך מבחינת התגלות הכבוד, בחינת תקעו פנ"ל. כי על־ידי התגלות הכבוד זוכין להתפשטות הנבואה וכו' פנ"ל. וכלל כל הבחינות האלו נעשין על־ידי בחינת כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב, שהוא בחינת מטה עז הנ"ל, פנ"ל, שעל־ידי־זה נעשין פל הבחינות הנ"ל, פנ"ל:

(עמוס ג): כי לא יעשה ה' אלקים דבר, כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים. ליום חגנו - הוא ראש־השנה. זה בחינת אמונה, שנתתקן על־ידי תקון פח המדמה, שהוא בחינת חג, בבחינת (ישעיה מד): ובמחוגה יתארהו. יתארהו - הינו תארים ושבחים, שהם בחינת פח המדמה, כי כל התארים והשבחים שאנו מדמין אותו יתברך הם בבחינת המדמה. כי בפנימיות השכל הוא יתברך מפשט לגמרי מכל השבחים והתארים. נמצא שכל השבחים והתארים הם בבחינת המדמה. ועל־כן פשהמדמה מברר ומתקן, אז יכולים לסדר שבחים ותארים לו יתברך, כי כשאין המדמה מתקן, אזי אין יודעים כלל לתאר אותו יתברך, כפיכול, בשבחים ותארים, כי כל השבחים והתארים הם בבחינת המדמה פנ"ל. וזה בחינת חג, בחינת ובמחוגה יתארהו. ועל־ידי־זה נתתקן האמונה, שהיא בחינת ראש־השנה.

תפילה ח

בְּשׁוֹפֵר אָרִים קוֹלִי וְאַקְרָא, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן יְחִיד מוֹשֵׁל בְּכָל, חוּם וְחַנּוּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְשִׁלַּח לָנוּ מוֹכִיחַ טוֹב וְרֵאוּי וְהַגּוֹן, מוֹכִיחַ אִמְתִּי, שְׂיִהְיֶה רֵאוּי לְהוֹכִיחַ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּאַמְתּוֹ. וְשִׁמְרָנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִמוֹכִיחִים שְׂאֵינָם הַגּוֹנִים וְרֵאוּיִים לְהוֹכִיחַ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ כִּי לֹא כָּל אָדָם רֵאוּי לְהוֹכִיחַ, כִּי הַמוֹכִיחִים שְׂאֵינָם רֵאוּיִים וְהַגּוֹנִים יְכוּלִים חֵם וְשִׁלּוּם לְהַחֲלִישׁ אֶת גְּשֵׁמוֹתֵינוּ עַל יְדֵי תוֹכְחָתָם שְׂאֵינָהּ כְּהַגֵּן.

עַל בֶּן בְּאֵנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְשִׁלַּח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב מוֹשִׁיעַ הַגּוֹן וּמוֹכִיחַ הַגּוֹן שְׂיִהְיֶה רֵאוּי לְהוֹכִיחֵנוּ בְּ"תוֹכְחַת מַגְלַה מֵאַהֲבָה מִסְתַּרְתָּ. וְהִלְמֵנִי צְדִיק חֶסֶד וְיוֹכִיחֵנִי" בְּתוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה, בְּתוֹכְחָהּ שֶׁל מִשָּׁה רְבוּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר עַל יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה יוֹסִיף וְיִתֵּן רֵיחַ טוֹב בְּגִשְׁמוֹתֵינוּ, וְיַחֲזֹק וְיִאֲמֹץ אֶת גְּשֵׁמוֹתֵינוּ עַל יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה וְיִתְחַזְּקוּ וְיִתְאַמְצוּ וְיִתְנַבְּרוּ גְּשֵׁמוֹתֵינוּ עַל יְדוֹ בְּכַח גְּדוֹל דְּקַדְשָׁהּ, עַד שְׂיִמְשֹׁךְ וְיִשְׁפַּע שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה לְכָל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִם בְּגִשְׁמוֹתֵינוּ, בְּאִפְּן שְׁנוֹבָה עַל יְדֵי הַמוֹכִיחַ הָרֵאוּי לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמְתּוֹ מֵאַהֲבָה, עַד שְׂיִתְהַפְּכוּ כָּל עוֹנוֹתֵינוּ לְזִכְיוֹת. וְתִשְׁפִּיעַ עַל הַמוֹכִיחַ הָאִמְתִּי קוֹלוֹ שֶׁל מִשָּׁה שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר שְׂיִתְעַר לְעֵתִיד שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט כְּפּוֹל מוֹשְׁלֵשׁ מְרַבֵּעַ הַכּוֹלֵל בְּשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא שִׁיר שֶׁל חֶסֶד שְׂיִתְנַגֵּן לְעֵתִיד עַל שְׂבָעִים וּשְׁנַיִם גִּמְוִיִן בְּעַת שְׂנִיעַ קְבוֹל שְׂכָרְךָ שֶׁל הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד. אֲשֶׁרֵי אֲנִי שְׂיִזְכֶּה לְשִׁמְעַ עוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתֵן לָנוּ מוֹכִיחַ כְּזֶה שְׂיִזְכֵּל לְהוֹכִיחֵנוּ בְּקוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה. וְיִקָּם בְּהַמוֹכִיחַ הָאִמְתִּי מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "קְרָא בְּגֵרוֹן אֵל תַּחֲשֶׁךְ, בְּשׁוֹפֵר הָרִם קוֹלְךָ". וְנִזְכֶּה שְׂיִעוֹרֵר וְיִגְלֶה וְיִמְשִׁיעַ עָלֵינוּ הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֵּן עֵדֶן שֶׁהוּא הַנְּהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שְׂיִתְעַר לְעֵתִיד בְּעַת שְׂתַחַדֵּשׁ אֶת עוֹלָמְךָ בְּחֶסֶדְךָ הַטּוֹב כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", אֲשֶׁר עַל יְדֵי הַקּוֹל הַזֶּה גְּדֻלִים כָּל

הריחות טובות וכל היראות הקדושות. ותמשיך עלינו יראה שלמה יראה עלאה יראת הרוממות, ואירא ואפחד ואזחיל (ואזחיל) וארעד ממך תמיד. ואזכה להרגיש יראתך הקדושה עלי תמיד, בכל רמ"ח אברי ושם"ה גידי, ותהיה יראתך על פני לבלתי אחטא, ותזכני לענוה אמיתית עד שאזכה להפיל בך באמת:

ובכן תרחם עלי ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותזכני לבטל ולשפר תאות אכילה לגמרי באמת, ואזכה להכניע מזונא דגופא, ולגבר ולחזק ולאמין בכל עז ותעצומות מזונא דנשמתא, רבוננו של עולם אתה יודע גדל חלישות נשמותינו אשר נחלשו מאד מאד בעוונותינו הרבים והעצומים מאד, עד אשר כל משכבנו נהפך בחלינו, אשר אי אפשר להעריך ולספר כלל, עד אשר "כשל פח הסבל".

מלא רחמים בכל עת, חוסה על נפשנו ורוחנו ונשמותינו, וחזקם ואמצם ביראתך הקדושה, ותשפיע עליהם ותשקם משקנא דגנתא דעדן, ותמשיך עליהם ריח טוב ריח גן עדן, עד אשר כל מעשינו הרעים בלם ותחככו לזכות בחסדיך הגדול, ויעלו ריח טוב לפניך כמו שכתוב: "גרדי נתן ריחו". ואמרו רבותינו זכרונם לברכה, עוב לא נאמר אלא נתן. ויקים בנו מקרא שכתוב: "ירון מדשן ביתך, ונחל עדניך תשקם". ותעזרנו להכניע ולשפר ולבטל עקב דסמרא אחרא, עקב של עשו הרשע שהוא תאות אכילה ושתיה מזונא דגופא, ולהגביר עליו עקב דקדושה, שהוא קדושת יעקב אבינו עליו השלום, שהוא ענוה יראת יהוה", שהוא מזונא דנשמתא, ויתגבר ויתעלה ויתחזק ויתאמץ הקול קול יעקב על הדיים ידי עשו.

רבוננו של עולם טוב לכל, עזרנו לשפר ולבטל תאות אכילה ושתיה. רחם עלי למען שמך, "שמרה נפשי והצילני אל אבוש פי חסיתי בך", וזכני מהרה להכניע מזונא דגופא ולהגביר מזונא דנשמתא, ותהיה כל אכילתי ושתיתי בשביל קיום הנפש לכד כמו שכתוב: "צדיק אוכל לשבע נפשו".

ותעזר רחמיך הרבים וחסדיך העצומים עלינו, ותשפיע עלינו רחמים ותמלה וחינה. ותזכני להתפיל תפלתנו לפניך בכל לב ונפש, בחן ובחסד וברחמים, כבן המתחטא לפני אביו, ויערב לפניך שיחותינו ותפלותינו ותחנונינו. ונזכה לעזר רחמיך האמתיים עלינו, ונחשב לפניך כבן יחיד כבן יקיר כבן חביב, כבן המתחטא לפני אביו ועושה לו רצונו, באהבה בחסד וברחמים בתמלה וחינה.

וּנְשַׁפֵּד לְבָנוּ בַּמּוֹם נֶכַח פְּנֵיךָ יְהוָה, כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבְבִי הַמֵּר וְהַנְּמַקֵּה, לְבִי סָחַרְחַר, נַפְשִׁי מָרָה לִי מְאֹד מְאֹד. רַחֵם עָלַי אָבִי אָבִי, חַמּוּל עָלַי אֲדוֹנֵי יוֹצְרֵי וּבוֹרְאֵי, מַלְאֲכֵי וְאַלְהֵי, אֵל תַּעֲזֹבֵנִי וְאֵל תַּמְשִׁינִי. אֵל יַמְעִטוּ לְפָנֶיךָ אֲנַחְתִּי וְאַנְקוּתִי, כִּי בַּאֲמַת אֵי אִפְשֵׁר לִי לְהִתְאַוֵּן וְלַעֲזֵק בְּשׂוֹם אִפֶּן כְּמוֹ שְׂאֵנִי צָרִיךְ לַעֲזֵק, אֲבָל מַה אַעֲשֶׂה אָבִי שְׁבַשְׂמוּם, כִּי נִלְפַדְתִּי מְאֹד בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם הַזֶּה בַּעֲוֹנוֹתַי הַרְפִּים, וְאֵינִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהַצִּיל אֶת נַפְשִׁי, כִּי אִם עֲלֶיךָ לְכַד אֲנִי גִשְׁעֵן וְנִתְלָה וְנִסְמָךְ, בְּחִסְדְּךָ חֲיִנִי, בְּחִסְדְּךָ עֲשֵׂה עִמִּי. כִּי בַּאֲמַת אֲנִי בַּעֲצָמֵי הַחַיִּב מִכָּל הַצְּדִידִים, וְגַם זֶה אֵינִי זֹכֵר לֹאֲמַר בַּאֲמַת לְאֲמַתוֹ, כִּי אִם בְּפֶה לְכַד, אֲבָל אַתָּה טוֹב לְכָל וּמְלֵא רַחֲמִים בְּכָל עֵת, וְיִכְבֵּר עֲשִׂיתָ עִמִּי מִזִּכְרוֹת רַבּוֹת וְחִסְדִּים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין חֶקֶר. הוֹשִׁיעֵנִי מֵעַתָּה אָבִי שְׁבַשְׂמוּם, וּזְבִנֵי מַהֲרָה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת, בְּכֹנֶת הַלֵּב בַּאֲמַת, שְׂאוּבָה לְהַתְפַּלֵּל תָּמִיד לְפָנֶיךָ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים וְלִאֲפוּשֵׁי בְּרַחֲמֵי טוֹבֵי כָּל עֵת עַד שְׂאוּבָה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים עָלַי, בְּאִפֶּן שְׂאוּבָה לְשׂוֹב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בַּאֲמַת. וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְפִּים שְׂלֵא יִהְיֶה כֹחַ לְהַסְטֵרָא אַחֲרָא לִינֵק מִן הַרְחֻמְנוֹת דְּקַדְשָׁה וְלֵא יִהְיֶה נִפְגָּם הַרְחֻמְנוֹת דְּקַדְשָׁה עַל יְדֵם חֵם וְשִׁלּוּם.

וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִן הָאֲכֻזָּרוֹת, וּמִן הַכַּעַס וּמִן הַתְּקַפְדוֹת, וְאוֹבָה לְהִזוֹת טוֹב וּמִטִּיב לְכָל בַּאֲמַת כְּרִצוּן הַטוֹב וְלֵא יִהְיֶה בְּלִבִּי שׂוֹם כַּעַס וְקַפְדוֹת וְלֵא שׂוֹם אֲכֻזָּרוֹת כָּלֵל. וְתַשְׁפִּיעַ עָלַי רַחֲמִים, שְׂאוּבָה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת תָּמִיד כְּרִצוּן הַטוֹב, וְאַתָּה תִּרְחַם עָלַי מִן הַשְּׂמוּם וְתַשְׁמֹר אֶת דַּעְתִּי וּמוֹחִי וְשִׁכְלִי בְּקַדְשָׁה גְּדוֹלָה, וְתַצִּילֵנִי מִכַּפְּלוֹל הַדַּעַת וּמִכַּפְּסִילוֹת וּמִמַּחְשָׁבוֹת רַעוֹת, וְאוֹבָה לְקַדֵּשׁ אֶת דַּעְתִּי וּמַחְשַׁבְתִּי כָּל עֵת בְּקַדְשָׁה גְּדוֹלָה, וְלֵא אֲנִיחַ לְכֹסֶם בְּרַעְתִּי וּמַחְשַׁבְתִּי שׂוֹם מַחְשָׁבָה חִיצוֹנָה וְיָרָה כָּלֵל. וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי תָּמִיד מִמַּחֲזִין דְּקַטְנוֹת, וְתַשְׁפִּיעַ וְתַמְשִׁיד עָלַי תָּמִיד מַחֲזִין דְּגְדֻלוֹת, וְיִהְיֶה שִׁכְלִי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל כָּל עֵת בְּקַדְשָׁה וּבְמַהֲרָה גְּדוֹלָה. וְאוֹבָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְפִּים לְזַכֵּר וּלְמַהֵר וּלְקַדֵּשׁ אֶת כָּל הַשְּׁלֵשָׁה מַחֲזִין שְׁלֵי שְׁבַשְׁלֵשָׁה חֲלָלֵי הַגְּלֻגְלַת שְׁהֵם חֲכֵמָה בִּינָה וְדַעַת, עַד אֲשֶׁר הַשְּׁלֵשָׁה מַחֲזִין שְׁלֵי יִהְיוּ לִי מַחְצוֹת פְּרוּסוֹת בְּפָנֵי הַמַּאֲוָה הַרְעָה הַכְּפָלִיּוֹת שֶׁהוּא תַאֲוֵת נְאוּף:

וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְפִּים, וְתַשְׁלַח לָנוּ צַדִּיק אֲמִתִּי, גְּבוּר וּבַעַל כֹּחַ גְּדוֹל אֲשֶׁר יִקְנֵא קִנְיָת יְהוָה צְבָאוֹת, וְיַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ תַּפְלָה בְּכַחֲבִינַת דִּין בְּכַח וּגְבוּרָה גְּדוֹלָה דְּקַדְשָׁה, וְעֲשֵׂה פְּלִילוֹת עִמָּךְ, כְּמוֹ פְּנַחַס בְּעַת שְׁקִנְיָא עַל מַעֲשֵׂה זְמָרִי, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וַיַּעֲמֵד פְּנַחַס וַיַּפְלֵל וַתַּעֲצֹר הַמַּגְפָּה". וְתַעֲזָרֵנוּ בְּזִכְרוֹת וְכַח תַּפְלַת הַצַּדִּיק הַבַּעַל כֹּחַ לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְכַפֵּל תַּאֲוֵת נְאוּף מַעְלֵינוּ וּמַעַל כָּל עִמָּךְ

בית ישראל מעתה ועד עולם. ותחמל על עמך ישראל בהמלתך החזקה ובאהבתך הגדולה, ותתן פח וגבורה לתפלת הצדיק הבעל פח הזה, שתפלתו בבחינת דין תעמוד להסמרא אחרא והקלפה בבית הכליעה שלה, עד שתהיה מברחת הסמרא אחרא והקלפה להקיא ולהוציא מקרבה ובטנה כל הקדשות שבלעה וכל הדעת והרחמנות והתפלות וכל מיני ניצוצות הקדשה שבלעה על ידי חטאינו ופשעינו הרבים, ובפרט על ידי פגם הברית, הכל תהיה מברחת להקיא ולהוציא מקרבה ובטנה חיש קל מהרה, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "חיל בלע ונקאנו מבטנו ירשנו אל", ותהיה מברחת הסמרא אחרא והקלפה לתן הקאות הרבה בכל עת ובכל שעה עד אשר תקיא ותוציא גם עצמות חיותיה ממש מקרבה ובטנה, כמו שכתוב: "מטה ענך ישלח יהוה מציון רדה בקרב איביך". ויתגרו גרים רבים אמתיים ויתוספו על עמך ישראל. ויפירו כל אמות העולם פח מלכותך, וידעו כלם "פי אתה הוא יהוה לבדך עליון על כל הארץ", ויתגדל ויתקדש ויתרומם ויתנשא ויתעלה כבודך על כל באי עולם, וכל בני בשר יקראו בשמך. וכל אשר נשמת רוח חיים באפיו בלם באחד יתנו כבוד והדר לשמך, וכבוד יהוה ימלא כל הארץ. ויתפרסם ויתגלה אלהותך ואדנותך לכל באי עולם, ויהיה רעש גדול ופרסום שם כבודך בין כל בני אדם וישמעו רחוקים ויבואו ויפירו כח מלכותך:

רבונו של עולם, "תמים דעים", עשה נפלאות עמנו בעולמך אשר בראת לבבדך וגלה כבוד מלכותך עלינו מהרה, והופע והנשא עלינו לעיני כל חי, וקרב פוזרינו מבין הגוים ונפוצותינו פגם מירבתי ארץ, וקול פרסום אלהותך ישמע מהרה בכל העולם בקול רעש גדול כמו קול רעמים. "ירעם אל בקולו נפלאות, עשה גדולות עד אין חקר", פי מי יתבונן רעם גבורותיך, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "הבו ליהוה משפחות עמים, הבו ליהוה כבוד ועז", ונאמר: "קול יהוה על המים אל הכבוד הרעים יהוה על מים רבים". ותמלא "הארץ דעה את יהוה כפמים לים מכסים":

רבונו של עולם, "אתה פוררת בענך ים, שפרת ראשי תנינים על המים. אל תתן לחית נפש תורד חית עניך אל תשכח לנצח". עזרנו ורחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותעזר רחמי הצדיק האמת "ציר נאמן לשולחיו", שילחם בעדנו מלחמות יהוה ויוציא אותנו מבין שניהם של הסמרא אחרא והקלפות. ובכחו וגבורתו הגדולה יוציא מהסמרא אחרא כל הקדשות וכל התפלות וכל הרחמנות

והדעת, וכל הניצוצות הקדושים שבלעו מן הקדשה בעונותינו הרבים, ובפרט על ידי פגם הברית.

אָנָּא יהוה רחם עלינו, חוס וחמל על מעט ימינו החרוצים בזה העולם העובר, בצל עובר ובענן כלה וכרוח נושבת. ועורנו והושיענו ברחמיך הרבים בזכות וכח הצדיקים האמתיים בעלי כח וגבורה גדולה שנופה על ידם לצאת מטמאה לטהרה מאפלה לאורה משעבוד לגאולה, מיגון לשמחה מאבל ליום טוב. חוס וחמל על נפשנו ורוחנו ונשמותינו, חוס וחמל עלינו ועל עוללנו ומפגנו. כי אין צרה בעולם בצרת הנפש הנוופה הרחוקה מאביה שבשמים, אשר עצם הצרה הזאת אי אפשר להעריך ולבאר ולספר לא בפה ולא בכתב ולא במחשבה ולא ברמזיה, כי צרת הנפש עולה על כל הצרות והיסורין שבעולם. כי יכולין להפסיד ולאבד חס ושלום חיים אמתיים, חיי עולם ונצחיים בחנם על ידי הכל מעשה תענועים של עולם הזה הפלה והנפקד, הפורח ושט מאד בצל עוף הפורח, וכבר הפסדנו ואבדנו מה שאבדנו. הצילנו נא מעתה אבינו שבשמים, גאלנו נא גואל חוק, פדנו נא, הצילנו נא פודה ומציל, כי אין לנו שום סמיכה ותקנה כי אם עליך ועל בנך הצדיקים האמתיים הנבילים בך, ומבלעדך אין לנו מלך גואל ומושיע פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה. "דלו עיני למרום, יהוה עשקה לי ערבני. ערב עבדך לטוב, אל יעשקוני ידים. עיני כלו לישועתך ולאמרת צדקה. עשה עם עבדך בחסדך, וחסדך למדיני".

בחסדך עשה עמי. "בחסדך חני ואשמרה עדות פיד". כיונה אלמת אני מצפה לרחמיך ולישועתך האמתית. "בשושנה בין החוחים", כיונה "בחגוי הסלע בסתר המדרגה", כן לחצוני אויבי וצרי ורדפי מפל הצדדים ומצדי צדדים. ומפל השונאים והרוצחים העומדים עלי בכל עת, אין לי שום שונא ורוצח פמוני בעצמי, כי אני אני הוא האכזר הגדול שבכל האכזרים, אשר לא חסתי על ימי ושנותי, ולא חסתי על גופי ונפשי ורוחי ונשמותי, ולא חסתי על עוללי ומפלי ועל כל הדורות העתידיים לצאת ממני עד סוף כל הדורות, וחסאתי עויתי ופשעתי לפניך והרעותי את מעשי מאד מעודי עד היום הזה. אוי לי אוי לגפשי, כי גמלתי לי מה שגמלתי, לולא רחמיך וחסדך, או אבדתי בעניי חס ושלום, מה אומר מה אדבר מה אצטדק האלהים מצא את עוני, הנני לפניך באשמה רבה, לך יהוה הצדקה, ולי בשת הפגים פיום הזה, לך יהוה הצדקה על כל הטובות והחסדים והנסים והנפלאות, פלאי פלאות אשר עשית עמי בכל יום ויום, מעודי עד היום הזה, ולי

בלשׁת הפנים על כָּל החטאים והעוונות והפשעים והפגמים ומחשבות רעות
והרהורים רעים ומעשים עכורים שעשיתי ופגמתי בכל יום ויום מיום היותי על
הארמה עד היום הזה.

אָבֵל על זה באתי לבקש ממך יהוה אלהי ואלהי אבותי, "גדול העצה ורב
העליליה, עושה גדולות עד אין חקר נסים ונפלאות עד אין מספר", עושה
נפלאות חדשות בכל עת ובכל יום ובכל שעה ובכל רגע ורגע, שתצילני ממני
בעצמי, ותזכני שאתחיל מעתה לרחם על עצמי ברחמנות אמת, לרחם על מעט
ימי המנויים והספורים והקצובים במספר תחת ידך, לכל אעשה עוד שום דבר
נגד רצונך כלל. ולא אפגם עוד שום פגם נגדך כלל. אם און פעלתי לא אוסיף,
ולא אשוב עוד לכסלה. ותצוה להשיב לי כל המחזון והרעת דקדושה שנסתלקו
ממני בעוונותי הרבים, ותקדש את מחי ודעתי בקדושה גדולה בכל הקדשות
שבעולם, עד שאזכה שיהיו המחזון שלי מחצות פרוסות בפני תאות נאוף, ולא
יהיה שום שליטה ואחזה לתאוה הזאת לעלות על דעתי ומחשבותי כלל, רק
אזכה לפרם מחיצות המחזון והשכל להגן בפני התאוה הזאת ואל ישלטו בי זרים
כלל, ואזכה להיות קדוש וטהור באמת בתכלית הקדושה והפרישות פרצונך הטוב
באמת:

וּבְבִין תן כבוד יהוה לעמך, תהלל ליראיך, ותקנה טובה לדורשיך ופתחון פה
למנוחלים לך. ותזכני שיתגדל כבודך הגדול על ידינו תמיד, וימשך ויתגדל
ויתרומם ויתעלה כבוד דקדושה בעולם עד שזוכה על ידי התגלות הכבוד דקדושה
שישפע שפע הנבואה בעולם, ותחזר לנו השפעת הנבואה שנסתלקה מאתנו
בעוונותינו, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ונבאו בניכם ובנותיכם". ותמשך עלינו
ועל כל עמך בית ישראל חכמה וגבורה ועשירות דקדושה, עד שזוכה כלנו להיות
ראויים לקבל השפעת הנבואה והשראת השכינה:

ו**תַּרְחֵם** עלינו ברחמך הרבים ותרפאנו רפואה שלמה לכל מפותינו ולכל
תחלואינו ולכל מכאובינו. ותשלח מהרה רפואה שלמה מן השמים לכל
חולי עמך בית ישראל (ובפרט לפלוגי בן פלוגי אל נא רפא נא לו בתוך שאר
חולי עמך ישראל) רפואת הנפש ורפואת הגוף, כי אין לנו שום תקנה וסמיכה
על שום רפואה בדרך הטבע כלל כי אם עליך לבד, כי אתה רופא הנם רופא
אמת. רופא נאמן ורחמן אמת. רפאנו יהוה ונרפא הושיענו ונגשעה פי תהלתנו
אתה:

ורחם עלינו ברחמיך הרבים וקרב פוּרוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֶּסֶם מִדְּרַבְתִּי אֶרֶץ, וּקְבַצְנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְּפוֹת הָאָרֶץ, וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְרַבֵּה וְיִתּוֹסֵף קְבוּץ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּתוֹסְפוֹת מְרֵבָה בְּכָל עַת וְעַת, וְיִתּוֹסְפוּ שְׂכָנִים רַבִּים עַל קְבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עַת. וְנִזְכֶּה תְּמִיד לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ כְּכֹנֵה גְדוּלָּה, בְּקְבוּץ גְּדוֹל וְרַב, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: "בְּרַב עִם הַדָּרַת מְלֶכֶךְ". וְיִתְרַבֵּה וְיִתְגַּדֵּל בֵּית הַתְּפִלָּה בְּרַבּוּי גְּדוֹל וְעִצּוֹם וְרַב, וְהַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים יִכְנוּ בְּתֵים רַבִּים וְעִצּוּמִים כְּלִי שְׁעוֹר וְעָרֶךְ וּמִסְפָּר עַד אֵין קֵץ וְתַכְלִית מִצְרוּפֵי תְּפִלוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִתְרַבּוּ וְיִתְגַּדְּלוּ בְּקְבוּץ גְּדוֹל מְאֹד. וְתַקְבֵּץ כָּל הָאֲבָנִים וְהַנְּפִשׁוֹת יַחַד וְתִצְרַף מֵהֶם צְרוּפִים קְדוֹשִׁים לְאֵין קֵץ מִה שֶׁאֵין הֵפֵה יָכוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב, וְיִהְיוּ נִבְנִים מֵהֶם בְּנִינִים נְאִים גְּדוֹלִים וְרַבִּים עַד אֵין קֵץ, וְתִתְפָּאֵר וְתִשְׁתַּעֲשַׁע בָּהֶם בְּשַׁעֲשׁוּעִים גְּדוֹלִים חֲדָשִׁים אֲשֶׁר לֹא עָלוּ לְפָנֶיךָ מִימֹת עוֹלָם, עַד אֲשֶׁר מְרַבּוּ הַבְּתִים וְהַבְּנִינִים דִּקְדוּשָׁה שִׁיתְּרַבּוּ לְאֵין קֵץ תַּכְנִים וְתַקְבֵּץ וְתִיאָסֵף לְתוֹךְ הַבְּתִים דִּקְדוּשָׁה אֵת כָּל הַנְּפִשׁוֹת הַעֲשׂוֹקוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת דְּאֵלוּן עֶרְטֵלְאֵין הַמְּפֹרִים בֵּין הַגּוֹיִם, אֵת כָּל הָאֲבָנִים הַקְּדוֹשׁוֹת הַנְּשַׁפְּכִים בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: "תִּשְׁתַּפְּכֵנָה אֲבָנֵי קִדְשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת". וּמַעֲתָה תִּרְחַם עֲלֵיהֶם עַל כָּל הַנְּפִשׁוֹת הָאֵלֶּה הַעֲשׂוֹקִים בְּעוֹנוֹתֵיהֶם וּבְעוֹנוֹת אֲבוֹתֵיהֶם אִתָּם וְתִמְלֵא רַחֲמִים עֲלֵיהֶם, כִּי אִתָּה לְכַד יוֹדַע עֵצִם הַרְחַמְנוֹת שְׁעֲלֵיהֶם עַד אֵין שְׁעוֹר וְעָרֶךְ, רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וְתַחֲזֹר וְתַקְבֵּץ בְּקְדוּשָׁה שְׁנִית, וְתַכְנִים וְתִיאָסֵף אִתָּךְ הַבְּיָתָה, וְתִיאָסֵף מִחוּץ לְפָנִים לְתוֹךְ בְּתֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַתְּפִלָּה שִׁיתְּרַבּוּ וְיִתְגַּדְּלוּ וְיִתּוֹסְפוּ עַד אֵין קֵץ וְתַכְלִית, עַל יְדֵי קְבוּץ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל יַחַד בְּתוֹסְפוֹת שְׂכָנִים הַרְבֵּה בְּכָל עַת:

וְעַל יְדֵי זֶה תִּמְלֵא רַחֲמִים עֲלֵינוּ, וְתַמְחַל וְתַסְלַח וְתַכַּפֵּר לְכָל חַטָּאתֵנוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּבְפִשְׁעֵינוּ שֶׁחַטָּאנוּ וְשִׁעוּנוּ וְשִׁפְשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרֵנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְיַעֲלוּ וְיִרְאוּ וְיִרְצוּ לְפָנֶיךָ תְּפִלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּנֵינוּ בְּעוֹלוֹת וּבְזִבְחִים לְכַפֵּר עַל כָּל עוֹנוֹתֵינוּ וְתַהַפֵּךְ כָּל עוֹנוֹתֵינוּ לְזִבּוֹת, וְיִקַּם מִקְרָא שֶׁפְּתוּב: "וְהִבֵּאוּתִים אֶל הָרַקְדָּשִׁי וְשִׁמְחֵתִים בְּבֵית תְּפִלְתִּי, עוֹלוֹתֵיהֶם וּזְבִחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי, כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים".

וְתַמְשִׁיךְ רַפּוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם לָנוּ וּלְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתַמְחַה בְּפִשְׁעֵינוּ כְּעַב וּבְעֵגֶן כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: "מִחִיתִי כְּעַב בְּפִשְׁעֶיךָ וְכַעֲנֵן חַטָּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גֹאֲלִיתִיךָ". וְתַעֲבִיר וְתַסְלַק כָּל הָעֲנָנִים הַמַּחֲשִׁיכִים אֵת אֹר הַשָּׁמֶשׁ הַקְּדוֹשׁ וְתוֹצִיאֵנוּ מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה מִחֻשְׁךָ לְאוֹר גְּדוֹל. וּכְאוֹר בְּקֶרֶךְ יִרְחַח שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא

עלינו, כמו שכתוב: "זרחתה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה". ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ובל יאמר שכן חליתי העם היושב בה נשא עון".

ותזכנו ברחמיך הרבים להתקרב לצדיקים אמתיים שיש להם בחינת רוח נבואה רוח הקדש באמת באפן שנופה על ידם לברר ולתקן הכח המדמה ולא יבלבל אותנו המדמה חס ושלום בדמיונות פוזבים ובבלבולים רעים חס ושלום רק נזפה שיהיה הכח המדמה ברור וחד וצח אצלנו בתכלית התקון באפן שנופה על ידי זה לאמונה שלמה וישרה וברורה זכה וצחה ונכונה באמת פרצונך הטוב בלי שום בלבולים כלל. ונזפה להאמין בך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו כי אתה בראת עולמך פרצונך הטוב יש מאין המחלט בעשרה מאמרות, ותצילנו ברחמיך הרבים ממנהיגים של שקר שהם נקראים גבאי השקר, ולא יבלבלו את דעתנו כלל בדמיונות פוזבים חלילה. ותזכר ותטהר אותנו מטמאת וזממת הנחש, ותשמרנו ותצילנו שלא יעלה על דעתנו שום נחוש וקסם כלל, ונתרחק מדרךי המנהגים והקוסמים בכל מיני הרחקות ולא יהיה לנו שום אמונות פוזביות כלל, רק נזפה תמיד להיות תמים עם יהוה אלהינו, ולהתנהג רק בתמימות ובפשיטות באמת ובאמונה שלמה האמתיות פרצונך הטוב. ותעביר ותעקר ותשבר ותכלה כל דעות המינים והכופרים והאפקורסים מן העולם. ותרחם על עולמך שתתפשט האמונה הקדושה בעולם, ויאמינו כל באי עולם בחדוש העולם, ולא ילכו אחר חקירת התוהו כלל, רק יאמינו בלם בהאמת, שהעולם הוא מחדש פרצונו יתברך אשר ברא בששת ימי בראשית יש מאין המחלט, אשר על יסוד אמונה זו קים ועומד כל העולם ומלואו כמו שכתוב: "וכל מעשהו באמונה". ונזפה בלנו לעבדך באמת ובאמונה שלמה כל ימי עולם, עד אשר נזפה לראות בפסוק אשר תעשה לנו בעת שתחדש את עולמך לעתיד פרצונך הטוב. ותעשה עמנו חסדים רבים, ויקים בנו מקרא שכתוב: "להגיד בפקר חסדך ואמונתך בלילות", ונאמר: "חדשים לבקרים רבה אמונתך".

ותביאנו מהרה חושה לארץ ישראל, ארץ הטובה והקדושה. ותמשיך השגחתך השלמה על ארץ ישראל ועל כל העולם פלו, ותחדש את עולמך בקדשת ארץ ישראל שמתנהגת על ידי השגחה לבה, כמו שכתוב: "ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה". ותמשיך השגחתך השלמה על כל העולם פלו, ויתחדש העולם ומלואו, ויתנהג כל העולם פלו על ידי השגחה לבה בלי שום הנהגה על פי דרך הטבע

בלל. ותעשה נוראות ונפלאות מחדש בעולמך "אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים". ויתעורר שיר חדש בעולם, שיר של נפלאות, כמו שכתוב: "מוזמר שירו ליהוה שיר חדש כי נפלאות עשה, הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו". ונודה לך שיר חדש על גאלתנו ועל פדות נפשנו, ונוקה לשיר ולזמר ולרנן ולנגן לפניך נגונים ושירות ותשבחות חדשות, שירים של נפלאות שלא פדרך הטבע, עד שזוכה להתענג על יהוה, ולשמע קול השיר והנגון שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט בפול משלש מרבע הכלול בשמך המיוחד שיתנגן על שבעים ושנים נימין כמנין חס"ד, ויקים מקרא שכתוב: "עולם חסד יבנה":

רבנו של עולם תן לי חיים ואחיה ולא אמות, תן לי חלק טוב לעולם הבא. זכני וזכני חנני, עזרני והושיעני שאזכה לשמע קול השיר והנגון הזה שיתער לעתיד בעת שתחדש את עולמך. מלא רחמים, טוב ומטיב, עזרני מעתה שאזכה להתגבר ולסתם עיני ואזני מחיזו דהאי עלמא, לבלי להסתכל על הבלי העולם הזה בלל, ולבלי לשמע קול זה העולם בלל, ולבלי לדבר שום דבור שאינו נוגע לשמך ולעבודתך, שיגיע מהם שיר ושבח ותהלה לשמך הגדול ותקדושו. ואזכה לעקם את צוארי מזה העולם לבלי להניח שום הכל ורוח הפה בלל בזה העולם. ולא יתאחו בי שום הכל מהבלי העולם הזה בלל. ואזכה לשעבד כל קומת גופי וידי ורגלי אליך, לבלי לעשות בהם שום דבר שאינו נוגע לעבודתך, רק עיני ואזני ופי ולבי ודעתי ומחשבותי וכל גופי וידי ורגלי ורמ"ח אברי ושם"ה גידי וכל חושי וכחי, בלם יהיו מדבקים ומקשרים אליך באמת בקשר אמיץ וחזק ומשעבדים לעבודתך באמת לעולמי עד ולנצח נצחים, עד שאזכה לשמע לעתיד קול השיר הזה הקדוש והנורא שיתער לעתיד, אשר יתנגן על שבעים ושנים נימין. אשרי אזנים שישמעו זאת, אשרי המחפים והמזפפים והמקוים לזה. "אשרי תבחר ותקרב", שיזכה להציץ מן החרכים לראות ולשמע מחול הצדיקים בעת שיתנגן לפניהם השיר הגדול ותקדושו לעולמי עד.

אדון כל, מגביה שפלים, מקים מעפר ומאשפה דל ואביון, טוב ומטיב לרעים ולטובים, עשה עמי פלאות בתי באפן שאזכה לטוב הזה באמת, כי אתה לבד ידעת את ערכות געמות מתיקות וידידות תשוקת התקוה הזאת, אשר אי אפשר לחשיג ולתפס במוח בלל געמות השיר הזה, כי אם אתה לבד ידעת, כמו שכתוב: "עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחפה לו". רחם על פגום ורחוק כמני, ועשה עמי פלא לחיים. ועזרני וזכני מהרה לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך

תמיד עד שאזכרה להיות פרוצנדק הטוב באמת, ולראות בטוב יהוה בארץ החיים,
 "לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו, תודיעני ארץ חיים שבע שמחות את פניך
 נעימות בימך נצח":

וּתְנִינֵנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק אֲמִתִּי אֲשֶׁר כָּבֵד זָכָה לְקוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה, בְּאִפֶּן שֶׁיְהִי
 רְאוּי לְהוֹכִיחַ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹרֵר רִיחַ הַטּוֹב שֶׁל גֵּן עֵדֶן
 עַל־יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה, שֶׁיְהִי לֹו כֹחַ לְהַפְדֵּךְ כָּל עוֹנוֹתֵינוּ לְזִכּוּת, וְלְהַעֲלוֹתֵנוּ
 מִמַּטְמָאָה לְמִתְהַרָה מֵחַל לְקַדֵּשׁ וּיְמַשִּׁיךְ עֲלֵינוּ רִיחַ גֵּן עֵדֶן וַיְחַזֵּק אֶת נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ
 וַיְנַשְׁמֹתֵנוּ בְּקִדְשָׁה חֲזָקָה וְנִכְוָנָה. וַיְכַנֵּיעַ לְפָנֵינוּ אֶת כָּל צָרֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ, וַיִּשְׁבֵּר וַיְכַלֵּה
 וַיְכַנֵּיעַ וַיַּעֲקֹר וַיַּכְפֹּל אֶת עַקֵּב דְּסַמְרָא אַחֲרָא שֶׁהוּא עַקֵּב שֶׁל עֵשׂוֹ הַרְשָׁע שֶׁהוּא
 מְזוֹנָא דְגּוֹפָא. עַד שֶׁנִּזְכַּר כְּלָנוּ לְשִׁבְרֵי לְגַמְרֵי תַאֲוֹת אֲכִילָה וְשִׁתִּיָּה שֶׁהוּא מְזוֹנָא
 דְגּוֹפָא, וְלְהַגְבִּיר וְלְחַזֵּק מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא שֶׁהוּא רִיחַ טוֹב שֶׁל יְרֵאת יְהוָה הָאֲמִתִּיתִית.
 וַיְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "יְהוָה רוּעִי לֹא אֶחְסֵר", וְתִהְיֶה כָּל אֲכִילָתָנוּ וְשִׁתִּיתָנוּ
 בְּקִדְשָׁה וּבְמִתְהַרָה גְדוֹלָה בְּבִחִינַת מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "צַדִּיק אוֹכֵל לִשְׂבַע
 נֶפֶשׁוֹ". וְיִלְחַם בְּעַדְנוּ מִלְחָמַת עוֹג מִלְדֵּי הַבָּשָׂן, לְהַכְנִיעַ וְלִשְׁבֵּר וְלַעֲקֹר וְלַכְלוֹת
 וְלַכְפֹּל קַלְפַת עוֹג מִלְדֵּי הַבָּשָׂן מִן הָעוֹלָם, עִם כָּל הַקַּלְפוֹת וְהַסַּמְרֵין אוֹחְרֵינֵן
 שְׂפֵעוֹלָם, שֶׁהֵם זוֹהַמַת הַנַּחַשׁ הַרוֹדְפִים אַחַר חֲלוּשֵׁי כֹחַ שְׂבַעְמֶךָ יִשְׂרָאֵל:

אֲנֵי יְהוָה אַתָּה יַדְעָתָ כִּי אֵין בָּנוּ כֹחַ לְעַמּוֹד בְּפִנְיֶהֶם, חוֹסֵה עַל עֵנִי וְאֲכִיּוֹן,
 עַל חֲלוּשֵׁי כֹחַ כְּמוֹנוּ הַיּוֹם, וְתַעֲזֹרֵר אֶת לֵב הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁיִּלְחַמוּ
 בְּעַדְנוּ עִם כָּל צָרֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֵנוֹת, וְתַמְהַרְנוּ מִכָּל הַמַּטְמָאוֹת וּבְפָרַט
 מִפְּנֵם הַבְּרִית, בְּאִפֶּן שֶׁלֹּא אֶתְרַחֵק וְלֹא אֶשְׁתַּלַּח חַס וְשָׁלוֹם חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל
 הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר כָּל הַטְּמָאִים וּבְפָרַט הַפּוֹגְמִים בְּבְרִית מוֹשֶׁת־לְחִים מִשָּׁם:

אֲנֵי יְהוָה מִלֵּא רַחֲמִים רַחֵם עָלַי וְתַעֲלֵנִי מֵהַרָה מִמַּטְמָאָה לְמִתְהַרָה, וּנְפִנֵי שְׂאֲגוֹן
 בְּעַדִּי עַל יְדֵי הַמַּחֲזִין וְהַשְׂכָּל בְּפָנֵי כָּל הַהֲרַהוּרִים וְתַאֲוֹת נְאוּף, שֶׁיְהִיוּ הַמַּחֲזִין
 שְׁלֵשָׁה מַחֲצוֹת פְּרוֹסוֹת בְּפָנֵי הַרַהוּרִים וְתַאֲוָה הַזֹּאת, עַד שֶׁאֲזַכֶּרָה לְקִדְשַׁת הַבְּרִית
 בְּאֲמַת. וְתַאֲסֵף אוֹתִי לְתוֹךְ מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל מַחְנֵה הַקְּדוּשָׁה. וְנִזְכַּר לְקַיֵּם מִקְרָא
 שְׁפָתוֹב: "וְהָיָה מִחֲנֶךָ קְדוּשָׁה", עַד שֶׁנִּזְכַּר לְמְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא וְלְהַכְנִיעַ מְזוֹנָא דְגּוֹפָא
 לְכַפֹּל הַגּוֹף לְגַבֵּי הַנֶּפֶשׁ, וְלַעֲבֹדְךָ בְּאֲמַת בְּאִמְחָה בְּפִחָד בִּירְאָה וְאַהֲבָה אֲמִתִּיתִית
 פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

וְתַחֲזֹק וְתַכְרִיא אֶת הַרְאָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁתִּהְיֶה הַרְאָה בְּשִׁלְמוֹת תְּמִיד אֲצִלְנוּ וְאֲצִל
 כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֵנוֹת, וְתַתְּנֵהָ תְּמִיד בְּמִזְגַּ הַשְׁוָה

פראוי, ותצילנו ברחמיך מפל מיני חלוי הראה ומפל החלאים שבעולם. ונזכה שיתתקן וימשך עלינו קדשת כל הדברים שהזכרתי לפניך, על ידי הראה הקדושה. ותצילני מהכלי עולם הזה, מהכל מעשה תעתיעים, ונזכה לתקן כל החבלים שבעולם, לבררם ולהעלותם ולהפכם להכלים שבקדשה, לדבר דבורי תורה ותפלה באמת בקדשה ובטהרה גדולה פרצונך הטוב:

ותזכנו לקבל ראש השנה בקדשה ובטהרה גדולה ובשלמות גדול. ונזכה בימי ראש השנה הקדושים, להמשיך עלינו קדשת התפלה בכחינת דין של הפעל פח האמתי עם כל הקדשות והתקונים הנעשין על ידי זה, עד שנוכה לתקון הברית בשלמות ולתקון הדעת, לתקן כל השלשה מחוץ שבראשינו שיהיו שלשה מחצות פרוסות בפני תאות נאוף להגן בפנינו על ידי הדעת והשכל האמת שלא תהיה לתאוה הזאת שום שליטה ואחזיה בנו כלל מעתה ועד עולם, רק נזכה כלנו אני וכל עמך ישראל להיות קדושים וטהורים באמת ולפרש מתאוה הזאת לגמרי. ונזכה לתפלה בשלמות, ותהיה תפלתנו תמיד רחמים ותחנונים לפני המקום ברוך הוא. ותשפיע עלינו רחמים שיהיה לנו רחמנות אמתי על עניים הגונים ועל כל מי שצריכין לרחם עליו פרצונך הטוב:

ותעזרנו שנוכה לעשות בעלי תשובה וגרים הרבה בעולם פרצונך הטוב, ולגדל כבודך ולפרסם אלהותך בעולם, עד שנוכה לרוח נבואה אמיתית בקדשה גדולה, ולברר הכח המדמה שיהיה הכח המדמה ברור ונד וצח אצלנו בזכות ובבחירות גדול, באפן שנוכה לסדר תארים ושכחים לשמך הגדול והקדוש פראוי בקדשה גדולה. ונברך שם כבודך המרמם על כל ברכה ותהלה, ותתגבר ותתחזק אמונת הדין העולם עד שנוכה לחדוש העולם שלעתיד, ויתנהג כל העולם בלז על ידי השגחה ונפלאות לבד שלא פדרך הטבע כלל. ויתער שיר חדש בעולם, שיר של נפלאות, ויפצחו הרים רנה. ותכניע את עקב דסטרא אחרא שהוא עקבו של עשו הרשע, ויתגבר ויתחזק הקול קול יעקב, על הדין ידי עשו, ויקים מקרא שפתיב: "וידו אחזת בעקב עשו", וימשך עלינו הנחה היצא מעדן להשקות את הגן, ועל ידי זה נזכה להעלות ריח טוב לפניך:

ותזכנו לראה שלמה באמת תמיד. ובפרט בימי ראש השנה הקדושים שהם ימי יראה, תרחם עלינו ותמשיך עלינו יראה ופחד ואימה דקדשה גדולה ועצומה. ובפרט בעת שמיעת קול שופר תזכנו שיבא כלבנו יראה גדולה, ותשפיע

פחדך ואימתך ויראתך עלינו ועל כל ישראל ועל כל פאי עולם, וייראוך כל המעשים, וישתחוו לפניך כל הברואים, ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם:

אבינו מלכנו זכנו ברחמיך לקבל ולהמשיך עלינו קדשת ראש השנה בתכלית השלמות בשמחה ובחדנה ובבכיה גדולה מתוך שמחה ובקדשת המחשבה ביותר ביראה גדולה, ונופה לקים מצות שמיעת קול שופר בקדשה גדולה בשלמות פראוי, עם כל פרטיה ודקדוקיה ובנותייה ותרו"ג מצות התלויים בה, ובאימה וביראה גדולה, כמו שכתוב: "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו". ונאמר: "אשרי העם יודעי תרועה, יהוה, באור פניך יהלכון, בשמך יגילון כל היום, ובצדקתך ירמו כי תפארת עזמו אתה, ובמצונך תרום קרננו. כי ליהוה מנגנו ולקדוש ישראל מלכנו". ונאמר: "בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך יהוה". ונאמר: "תקעו בחדש שופר, בפסא ליום חגנו, כי חק לישראל הוא, משפט לאלהי יעקב". ונופה לסדר לפניך מלכיות וזכרונות ושופרות בכונה גדולה ובשלמות גדול, עד שנופה לרצות אותך שתביא לנו את משיח צדקנו חיש קל מהרה. ויקים מקרא שכתוב: "והיריחו ביראת יהוה", ותמהר ותחיש לנאלנו ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו, ונשוב בגילה ורנה לארצנו, ושם נעבדך ביראה "כימי עולם וכשנים קדמוניות, השבינו יהוה אליך ונשובה, חדש ימינו פקדם. יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי", אמן ואמן.

תורה ט

בְּתֵר רוּחָא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב: אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה הַרוּחַ לְלֶכֶת וְכוּ', דְּהִינוּ הַרוּחַ הַיּוֹצֵא מִפְּנֵי הָרָאָה. כִּי אֵלְמֵלָא פְּנֵי רָאָה דְנִשְׁבִּין עַל לְבָא, הוּי לְבָא אוֹקִיד כֹּל גּוֹפָא (שם בת"ז). כִּי

אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלֶכֶת יִלְכוּ (יחזקאל א):

אֵיתָא בְּתַקוּנֵי זֹהַר (תיקון י"ג, דף כח): כִּלְהוּ עַרְקִין דְּלְבָא מִתְנַהְגִּין

שעלידיזיה אין יכול לבער פנ"ל. ועליפן צריכין מנהיגי הדור לנפח העפרוריות מן הלב, דהינו מפל אחד מישראל, וחוזרין ונתחברין חלקי האש שבכל אחד ואחד מישראל, ונתקשרין ישראל ביחד, ונעשין בחינת לב. וכל אחד ואחד מישראל נעשה בחינת לב למקום שצריך שיהיה שם בחינת לב, וחוזר ובוער להשם יתברך פנ"ל:

אך לפעמים, כשמנשב רוח סערה, אזי הוא מבעיר האש מאד חוץ מן המדה. כמוכן לפעמים יש שמנשב בהאדם בחינת רוח סערה, ומבעירו ביותר חוץ מן המדה, שזה בחינת הריסה, בחינת (שמות יט): פן יהרסו לעלות אל ה' וכו', פי במפלא ממך אל תדרש (חגיגה יג), ואסור להרס לעלות אל ה' מה שאינו ראוי לו לפי בחינתו. עליפן פשהאדם רואה שבוער ביותר חוץ מהמדה, ידע שזה בחינת רוח סערה פנ"ל. ואליהו היה יכול להכניע זאת (ע' זוהר פנחס דף רכז: ובזוהר חדש על רות). וזה בחינת: איש אשר רכב על סוסי אש בסערה - שהיה רוכב ומכניע סוסי אש בסערה, דהינו האש הדולק ביותר מן המדה, שבא עלידי הסערה

עלידי הרוח מכבין הנר ומדליקין הנר, כנראה בחוש, שלפעמים נכבה הנר עלידי הרוח המנשב, ולפעמים מדליקין הנר שנכבה עלידי הרוח שמנשבין בו. פי כבוי הנר הוא עלידי שנופל על הנר עפרוריות, ונפרדין חלקי האש, שיש בו מיסוד האש, ואינם יכולים לבער, ועליפן כשמנפחין בו, אזי הרוח מנפח מן הנר העפרוריות, ועלידיזיה חוזרים ונתחברים ונתקשרים חלקי האש ומתחילין לדלק. וכן לפעמים מכבין הנר עלידי הרוח, שמנפח ומפריד האש מהנר]. ומנהיגי הדור הם בחינת רוח, כמו שפתיב (במדבר כז): איש אשר רוח בו - שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד(א); וישראל הם בחינת לבא, פי ישראל הם לבא דכל עלמא (זוהר פנחס רכא). וצריכין מנהיגי הדור לנשב בבחינת רוחם על כל אחד מישראל, שהם לבא דעלמא, לנפח מהם העפרוריות, דהינו מרה-שחורה שנופל עליהם, שעלידי זה אינו יכול האיש הישראלי, שהוא בחינת לב, לדלק ולבער להשם יתברך. גם יש רשעים שהם בחינת ערב-רב, וכשהם נופלים על הלב, דהינו על ישראל, זה גם-פן בחינת עפרוריות,

כַּנְל, הָיָה אֵלֵיהֶוּ רוֹכֵב עַל זֶה כְּדֵי שִׂדְלֵק הָאֵשׁ שֶׁבִלְבַב בְּמִדָּה עַל־
וּמְכַנִּיעוֹ. כִּי הַרוּחַ צָרִיךְ לְנָשֵׁב בְּמִדָּה, פִּי מְזַג הַשְּׁוֹה כַּנְל:

תפילה ט

"חֵם לְבִי בְּקַרְבִּי בְּהִיגֵי תִבְעֵר אֵשׁ דִּבְרַתִּי בְּלִשׁוֹנִי", כִּאֲשֶׁר עָצוּר בְּלִבְכִּי "וְנִלְאַתִּי כַּלְבָּל וְלֹא אוֹכֵל". רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אִתָּה יְדַעַת אוֹתָךְ, כִּי אֵין מִי שִׂידַע מִמֶּךָ תִּתְפַּרֵּד לְנִצְחָה כִּי אִם אִתָּה לְבַד, כִּי לִית מִחֻשְׁבָּה תִּפְיֶסֶא כְּדֵי כַּלְל, אִךְ עִם כָּל זֶה, בְּגִדְל חֲנִינּוּתִיךָ וְעֶצֶם עֲנֻתְנִיתִיךָ, בְּרִאת עוֹלָמְךָ בְּשִׁבּוּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ שֶׁהֵם לְבָא רָבֵל עַלְמָא, וְנִתְתָּ לְהֵם לֵב לְדַעַת וּלְהַבִּינֵי וּלְהַשְׁתַּמֵּךְ וּלְכַסֵּף וּלְהַתְגַּעֵגַע אֵלֶיךָ תְּמִיד. כִּי חֲנִנְתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְנִטְמַעַת וְקִבְּעַת יְדִיעַת תְּשׁוּקַת אִמּוּנָתְךָ בְּלִבְנוּ, עַד אֲשֶׁר כַּלְלִית עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל הִקְדוּשׁ לְבָם בּוֹעֵר כִּאֲשֶׁר לְהַכָּה אֵלֶיךָ תְּמִיד, "כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבֶּה, קָשָׁה כְּשִׂאוֹל קִנְיָה רְשָׁפִיה רְשָׁפִי אֵשׁ שֶׁלְהַכָּת יְה, מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֶהְבָּה, וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁמְפוּהָ". מִרְחוֹק יְהוָה נִרְאָה לָנוּ, וְאֶהְבַת עוֹלָם אֶהְבְּנוּךָ. אִךְ מִרְבַּ עֲוֹנוֹתֵי הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים מְאֹד כִּאֲשֶׁר אִתָּה יְדַעַת, גְּבַרָה עָלֵי הַמֶּרֶה שְׁחֹרָה וְהַעֲצָבוֹת מְאֹד, אֲשֶׁר מַחְמַת זֶה נּוֹפְלִים עַפְרוּרִיּוֹת וְכַבְדוֹת עַל הַלֵּב, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יֹכֵל לְבַעַר וּלְהַתְלַחֵב אֵלֶיךָ כְּרֹאוֹ. וְאִם לְפַעְמִים מִתְנוֹצֵץ עָלֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַתְּנוֹצְצוֹת אֱלֹהוּתְךָ, אֵין לִי כִּלָּם לְקַבֵּל אוֹר הַהַתְנוֹצְצוֹת הַזֶּה, וְאֲזִי בּוֹעֵר הַלֵּב חוּץ מִהַמֶּדָּה חֵם וְשְׁלוֹם, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יֹכֵל וְאֵינִי רְשָׁאֵי לְפַעְמִים לְקַבֵּל עָלֵי וּלְהַמְשִׁיךְ עֲצָמִי וְדַעַתִּי לְזֶה הַהַתְנוֹצְצוֹת שֶׁלֹּא אֶהְרַם לַעֲלוֹת אֶל יְהוָה חוּץ מִהַמֶּדָּה וְהַגְּבוּל שִׁמֵּשׁ לִי, אֲשֶׁר גְּזַרְתָּ עָלֵינוּ וְאֶסְרַתָּ לָנוּ לְבָלֵי לְהֵרַם אֵלֶיךָ חֵם וְשְׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי־יִהְיֶה לְעֹלוֹת אֶל יְהוָה", וְלְפַעְמִים הַלֵּב אֲטוּם לְגַמְרֵי עַל יְדֵי הַעֲצָבוֹת:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם רַבּוֹנוּ דַּעְלָמָא כַּלָּא, יוֹדַע הַתְּעֻלוּמוֹת, אִתָּה יוֹדַע רְזִי עוֹלָם וְתְעֻלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חַי, מָה אוֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶסְפֵּר לְפָנֶיךָ, הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אִתָּה יוֹדַע, אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ.

אלהי עולם, ארון כל, הכל יכול, חי לעד וקיים לנצח, יחיד קדמון, אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדך אין אלהים, "רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו, מרום וקדוש", תשפון, ואת דבא ושפל רוח, להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדבאים", חי וקיים נורא מרום וקדוש, אשר כל העולם ומלואו עם כל העולמות כלם כלא נחשב קמך, כלא ממש, וכל הזמן של העולם פלו אינו עולה אצלך כהרף עין, אתה לבד יודע רחמנותך בעצמך, איך אתה חפץ בטובותינו, להודיענו אמיתתך, ולהטעימנו מזיו נעם נצחיות אלהותך, ונפלאות נוראות ערכת נעימת ידידות תשוקת דבקותך, ובכמה גלגולים אתה מתגלגל עמנו, ובכמה סבובים וסבות שונות אתה מסבב עמנו, לפעמים בנחת ולפעמים ביוסורין רחמנא לצלן, והכל לטובתנו כדי להתעורר לעבודתך באמת כדי לשוב ממשעינו ומדרכינו הרעים לשוב אליך באמת ולהתדבק בך כדי שנופך לשבע מטובך להשפיע בצחצחות נפשנו, "לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו", כדי להכיר את מי שאמר והיה העולם, אשר זאת היא התצלחה שבכל התצלחות, הישועה שבכל הישועות, הטובה שבכל הטובות, התכלית מפל התכליות, ועתה היאמן פי יספר, שאיש אשר אלה לו, שנברא בשביל טוב פזה, בשביל תכלית אמתי ונצחי פזה, להתענג על יהוה ולהסתופף בצל קדשתו, שהוא פועל ועשה מעשים כאלה ומחשבות כאלה, כאשר עשינו, אוי מה היה לנו, מה נאמר מה נדבר, אוי אוי ואבוי, פי באמת אין לנו שום דבורים לדבר בענין זה פי אם לצעק בקול מר ונמקח עד בלות הנפש, עד ישקוף וירא יהוה משמים, פי עדין אין מעצור ליהוה להושיע כהרף עין ישועה שלמה ואמתית, ישועה נצחית לעולמי עד ולנצח נצחים:

ובבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיאירו עלינו זכות וכה הצדיקי אמת, ונופה על ידם לשמחה שלמה, ובכחם הגדול ינשבו עלינו ברוחם הקדוש וינערו ויסירו מלבבנו כל מיני מרה שחורה ועצבות, וכל מיני עפירות וקבדות הנופלים על לבנו, עד שנופה להתלהב ולבער אליך באמת:

ותצילנו ותשמרנו ברחמיך הרבים מרוח סערה שלא יבער ולא יתלהב לבנו חוץ מהמדה חס ושלום הנקרא הריסה, ולא נהרס לעלות אל יהוה. ובכח זכות צדיקי אמת תמשוך עלינו קדשת אלהיו הנביא שתיה רוכב על סוסי אש בסערה, אשר כחו מספיק גם עלינו להכניע ולכפל מאתנו האש הנוער בסערה חוץ מהמדה, פי אין אתנו יודע עד מה, איך להתנהג בענין זה של ההתנצצות וההתלהבות, פי אין אנו יודעים לכון המדה כלל, לפעמים הלב אטום

וּמְמַמְטֵם לְגַמְרֵי, וּלְפַעֲמִים בּוֹעֵר חוּץ מִהַמּוֹדָה, וְאִין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׂבַשְׂמִים, וְעַל זְכוֹת וְכֹחַ הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים שְׂכַל אֶחָד נִקְרָא "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", שִׁידַע לְהַלֵּךְ בְּגַד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד:

עֲזַרְנוּ וּזְכַנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים שִׁינְשָׁבוּ בְּרוּחֶם הַקְּדוֹשׁ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל רוּחַ קְדוֹשָׁה וְטַהֲרָה, בְּאִפְסוֹן שְׁנוּפָה לְשִׁמְחָה שְׁלֵמָה בְּאֲמַת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שִׁיבְעֵר וַיִּתְלַחֵב לֵב שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֱלִיךְ תַּתְּכַרְךָ לְנִצְחָה בַּתְּשׁוּבָה גְדוּלָה וּבַהֲתַלְחֵבוֹת נִמְרִץ בַּהֲדַרְגָּה וּבִמְדוּהַ כְּרֵאוֹי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ בְּאֲמַת. כֹּאֲשֶׁר אַתָּה לְבַד יִדְעֶתָ כָּל זֶה, כִּי אִין מִי שִׁידַע לְכוּן זֹאת כִּי אִם אַתָּה לְבַד, עַד שְׁנוּפָה כְּלָנוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְבַא דְכָל עֲלָמָא, שְׂכַל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם סְגֻלָּה עִם הַנִּבְחָר מִכָּל הָעַמִּים, יִהְיֶה נַעֲשֶׂה לֵב לְמִקּוּם שְׂצָרִיךְ לְהִיּוֹת שֵׁם בְּבְחִינַת לֵב, וּכְלָנוּ כְּאֶחָד נִתְדַבֵּק אֱלִיךְ וְנִתְלַחֵב אֱלִיךְ בְּאֲמַת, עַד שְׁנוּפָה לְהַפְלִיל בְּךָ בְּאֲמַת לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחָה נִצְחִים, וַיִּקְיָם בְּנוּ מִקְרָא שְׂפַתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים פְּלִכֶם הַיּוֹם" מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד:

תורה י

אֵךְ דַּע, שְׁעַל־יַדֵּי מְרַה־שְׁחוּרָה אִי אֲפָשֶׁר לְהַנְהִיג אֶת הַמּוֹחַ כְּרִצוֹנוֹ, וְעַל־כֵּן קָשָׁה לוֹ לִישֵׁב דַּעְתּוֹ. רַק עַל־יַדֵּי הַשְּׂמִיחָה יוֹכֵל לְהַנְהִיג הַמּוֹחַ כְּרִצוֹנוֹ, וַיּוֹכֵל לִישֵׁב דַּעְתּוֹ, כִּי שְׂמִיחָה הוּא עוֹלָם הַחַרוּת, בְּבְחִינַת (וישעיה נח): כִּי בְשִׂמְחָה תִצְאֹ, שְׁעַל־יַדֵּי שְׂמִיחָה נַעֲשִׂין בְּרַחֲרוּרִין וַיּוֹצִיאוּ מִן הַגְּלוּת. וְעַל־כֵּן כְּשִׂמְקָשֶׁר שְׂמִיחָה אֵל

מֵה שֶׁהוֹלֵם רְחוּקִים מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וְאִינֶם מִתְקַרְבִּים אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, הוּא רַק מִיחֻמַּת שְׂאִין לָהֶם יִשׁוּב־הַדַּעַת, וְאִינֶם מִיִּשְׁבִּין עֲצָמוֹן. וְהַעֲקָר - לְהַשְׁתַּדֵּל לִישֵׁב עֲצָמוֹ הַיִּטֵּב, מֵהַתְּכַלִּית מִכָּל הַתְּאֻוֹת וּמִכָּל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, הֵן תְּאֻוֹת הַנִּכְנָסוֹת לְגוּף, הֵן תְּאֻוֹת שְׁחוּץ לְגוּף, כְּגוֹן כְּבוֹד, וְאִזִּי בּוֹדָאֵי יִשׁוּב אֵל ה'.

פסוק: אַזְמַרְהָ לְאַלְקֵי בְעוֹדֵי (בְּלִקְוֵי הַרְאִשׁוֹן, בְּסִימֹן רַפְבֵּי), עֵינַי שָׁם. וְעַל־כֵּל־פָּנִים יֵשׁ לוֹ לְשֹׁמֵחַ בְּמַה שְּׂזָכָה לְהִיּוֹת מְזַרַע יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא עֲשֵׂנִי גוֹי, וּכְמוֹ שֶׁאֲנִי אוֹמְרִין: בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאֵנוּ לְכַבּוֹדוֹ, וְהַבְּדִילְנוּ וְכוּ' וְנִתֵּן לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת וְכוּ'. מִכָּל זֶה וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה רְאוּי לֹא לִקַּח לוֹ שִׂמְחָה לְשִׂמְחַת דַּעְתּוֹ כִּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (שְׁבַת עוֹז): בְּדִיחָא דַּעְתָּהּ, שֶׁהוּא דְבַר גְּדוֹל, דְּהֵינּוּ שִׂמְקֻשְׁרַת הַשִּׂמְחָה לְמַחוּ וְדַעְתּוֹ, וְאִזִּי הַמַּחַ מִשְׁחָרָה, וְיֵשׁ לוֹ יְשׁוּבַת־הַדַּעַת כִּנ"ל, וְגַם לְמַעֲלָה נַעֲשֶׂה מִזֶּה יְחוּד גְּדוֹל עַל־יְדֵי בְּדִיחָא דַּעְתָּהּ:

הַמַּחַ, אִזִּי מַחוּ וְדַעְתּוֹ בְּרַחֲוִיָּין, וְאִינוּ בְּבַחֲיַנַת גְּלוּת, וְאִזִּי יוֹכֵל לְהַנְהִיג אֶת מַחוּ פְּרָצוֹנוֹ וְלִישָׁב דַּעְתּוֹ, מֵאַחַר שֶׁמַּחוּ בַּחֲרוּת וְאִינוּ בְּגְלוּת. כִּי עַל־יְדֵי גְלוּת אֵין הַדַּעַת מִישָׁב, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנּוּם לְבִרְכָה (מְגִילָה יב): עַל בְּנֵי עַמּוֹן וּמוֹאָב, דְּמִיַּתְבָּא דַּעְתֵּיהוּ מַחְמַת שֶׁלֹּא הִלְכוּ בְּגְלוּת, שֶׁנֶּאֱמַר (יִרְמִיָּה מו): שֶׁאֲנִי מוֹאָב מִנְעוּרָיו וְכוּ', וּבְגוֹלָה לֹא הִלֵּךְ, עַל כֵּן עֵמֵד טַעְמוֹ בּוֹ וְכוּ':

וְלְבּוֹא לְשִׂמְחָה הוּא עַל־יְדֵי מַה שֶׁמוֹצֵא בְּעַצְמוֹ אֵיזֶה נִקְדָּה טוֹבָה עַל־כֵּל־פָּנִים, כְּמַבְאָר עַל

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם זְכַנִּי לְיִשָּׁב דַּעְתִּי הַיָּטִב בְּזֶה הָעוֹלָם בְּזֶה הַגּוֹף חַיֵּשׁ קַל מְחַרְהָ, שֶׁאֲזָכָה לְיִשָּׁב דַּעְתִּי הַיָּטִב מִהַתְּכַלִּית וְהַסּוֹף מִכָּל הַתְּאֵאוֹת וּמִכָּל עַנְיֵי עוֹלָם הַזֶּה, הֵן הַתְּאֵאוֹת הַנִּכְנָסוֹת לְגוֹף הֵן הַתְּאֵאוֹת שֶׁחִוֵּץ לְגוֹף כְּמוֹ הַכְּבוֹד וְהַהֲתַנְשְׂאוֹת וְהַשְׁנָאָה וְהַקְּנָאָה וְהַקְּנָטוֹר וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן וְאֲזָכָה לְהַסְתַּבֵּל עַל תְּכַלִּיתִי הָאֱמֶתִי הַיָּטִב בְּיִשׁוּב הַדַּעַת חֶזֶק בְּאֱמֶת, וְלֹא אֲטַעֵה אֶת עַצְמִי כִּלְלֵי הָעוֹלָם, כִּי אֲתָה יְדַעְתָּ כִּי כָל הַתְּרַחֲקוּתֵנוּ מִמְּךָ הִיא מַחְמַת שֶׁאֵין אֲנִי מִיִּשְׁבִּין עַצְמֵנוּ כִּלְלֵי, כִּי אִם נֹזֶכֶה לְיִשָּׁב דַּעְתּוֹ הַיָּטִב בְּעֵינֵי מְרִירוֹת חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה, אֲשֶׁר הוּא מְלֹא כְּעַם וּמְכַאֲבוֹת, וְכָל הַתְּאֵאוֹת וְהַתְּעַנּוּגִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה הֵם לְפִי שְׁעָה קִלְחָה כְּצֵל עוֹבֵר, וְכָלֵם מְעַרְבִים בִּיגוֹנוֹת הַרְבֵּה וּבְצַעַר וְיִסּוּרִין וְיָגוֹן וְאֲנַחָה כְּפָלִי כְּפָלִים יוֹתֵר

מהענג, והפסדו מרבה משכרו גם בעת תאוותיו, ומכל שכן באחריתו מיד שהיא מרה כלענה, ראשיתו יגון ואנחה, ואחריתו השך וחלקלקות ואפלה נדחה, גם כל ימיו פעם ומכאובות הרבה וחליו וקצף, ומאומה לא ישא בעמלו.

ובאשר מבאר ומבדר למו שיש לו מוח כל שהוא בקדקדו, שכל העולם הזה הכל וריק, כמו שפתיב: "ימי שנתינו בהם שבעים שנה ואם בנבורות שמונים שנה ורהבם עמל ואון כי גו חיש ונעופה", וכמו שאמר שלמה המלך עליו השלום: "הכל הבלים אמר קהלת הכל הבלים הכל", ובאשר האריך בזה עוד בכל ספר קהלת, ובשאר ספרי קדש מגדל גנות ושמות ושנעון הבלי עולם הזה ותאוותיו, "כי הכל הכל ורעות רוח", ויותר מזה מבאר מאד למו שזוכה לישב דעתו היטב, כמו שפתיב: "ויותר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה אין קץ" וכו'. ועל בן אם היינו זוכים לישב עצמנו היטב, בנדאי היינו שבים אלך באמת לאמתו, כי גם בזה העולם רואים שהכל הכל ורעות רוח, מכל שכן וכל שכן בעולם הבא, כי סוף כל סוף, אנו מוכנים להשיב הפקדון לבעל הפקדון, ואל עפר נשוב למקום רמה ותולעה, ואנו מקרחים לתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ועל כל המעשה שם, כי הכל יהיה נופר לנו אז, ולא יותר לנו דבר ומה געשה ליום פקודה, מה נחשב על יהוה, לפני ועמו מי יעמד ומי יקום בחרון אפו, אנה נוליד את חרפתנו, אנה מפניו נברח "מי יגור לנו אש אוכלה, מי יגור לנו מוקדי עולם". אהה אחי איכה געשה, אבל באמת כל רחוקינו ממך הוא מחמת שאין אנו מושבין עצמנו היטב היטב באמת לאמתו, עד הנקדה שבלב בלי הטעאה את עצמו כלל:

אבל אתה גלית לנו בתורתך הקדושה שעקר ישוב הדעת הוא על ידי שמחה, וגם אתה ידעת גדל רחוקי משמחה, על בן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אדון השמחה והתורה, אשר השמחה במעונך, כמו שפתיב: "הוד והדר לפניו, עז וחדוה במקומו", שתרחם עלי ועל כל עמך בית ישראל, ברחמך הרבים ברחמך הגדולים ברחמך הגנוזים ברחמך האמתיים ברחמך הנצחיים, ותמשוך עלי שמחה אמתיית מן השמים, באפן שאזכה להיות אף שמח תמיד. אגילה ואשמחה בישועתך בכל עת, "שוש איש ביהוה תגל נפשי באלהי", עד שאזכה לקשר השמחה אל המוח, עד שאזכה להוציא לחרות מוחי ודעתי ומחשבותי האסורים בכבלי עני וכבדל, בגלות גדול ומר זה ימים ושנים, מיום עמדי על דעתי, באשר אתה לבד ידעת גדל עצם מרירות השעבוד והגלות של דעתי, שפובל

גלות מר ושעבוד קשה בכל עת על ידי רבוי המחשבות רעות וטרדות ובלבולים של הכל ושמות ועקמומיות שבלב, הנאים על המח והלב בכל עת, ומעקמים ומבלבלים את מחי ולבי מאד, אשר "כישל כח הסבל", וכל עקר גלות הדעת הוא מחמת המרה שחורה והעצבות הקשה והכבד והמר מאד, אשר התגברה עלינו מעודנו, ועל ידי זה אין אנו יכולים לישב עצמנו לל, היכן אנהנו פעולם, ולחשב היטב בדעה מושבת על התכלית האחרון האמתי, כי אין אנו יכולין להנהיג את מחנו כרצוננו מחמת עצם תקף הגלות של דעתנו, מחמת המרה שחורה והעצבות המתגברת בכל עת. ומחמת שאין אנו מושבין עצמנו, על ידי זה עקר התרחקותנו מהשם יתברך בורא כל עולמים, עד שבאנו למה שבאנו ועשינו מה שעשינו, וחטאנו מה שחטאנו, ופגמנו מה שפגמנו, וקלקלנו מה שקלקלנו, ונתרחקנו כמו שנתרחקנו, פאשר יודע כל אחד בנפשו גדל רחוקו מהשם יתברך ומתורתו ועבודתו באמת. והא בהא תלוי, כי כל מה שאנו מתרחקים יותר, חס ושלום מתגברת המרה שחורה והעצבות יותר, וכל מה שמתגבר העצבות והמרה שחורה יותר חס ושלום, מתגבר בלבול הדעת וגלותו יותר, עד שאין [אנו] יכולין לישב עצמנו לל, ועל ידי זה נתרחקים יותר חס ושלום, ועתה מאין יבא עזרנו אבינו שבשמים, מאין ומאין נבקש עזר ותרופה והצלה לחולים נגועים ומענים כמונו היום בדור הזה. הביטו וראו אם יש מכאוב כמכאובינו. כי אין מכאוב כמכאובי הנפש הרחוקה מהשם יתברך, מחי החיים, הטוב והמטיב, החי לעד וקיים לנצח. "שמו שמים על זאת ושערו" כי נחרבנו מאד. אוי לנו שתחרבנו את בית החכמה, ושרפנו את היכלי השכל, והגלינו את דעתנו למקום שהגלינו, אוי לנו מאד אוי מה היה לנו:

רבונו של עולם צרות לבבנו הרחיבו מאד, עד שאין אנו יודעים מה לדבר ואיך לדבר, מה נאמר מה נדבר מה נצטרך, האלהים מצא את עוננו, כי חטאנו עוינו ופשענו לפניך מיום היותינו עד היום הזה, מדי יום ויום השפם וחטוא, עד אשר אין לנו שום דעת איך לדבר ואיך לישב עצמנו היטב בזה העולם העובר בצל עובר, לחשוב על תכליתנו הנצחי האמתי:

אכל ברחמיך הרבים והעצומים אשר חשבת מרחוק להטיב אחריתנו, הקדמת תרופה למפתינו האנושה, ושלחת לנו בכל דור ודור צדיקים קדושים אמתיים, אשר בכחם הגדול תקנו מה שתקנו, ועשו עמנו מה שעשו, עד שהכינו לנו צרי ומזור ותרופה בכמה וכמה מיני סמים של חיים יקרים ואמתיים ונצחיים

והורו לנו בְּמַה וּבְכַמָּה דְרָכֵי עֲצוֹת נִפְלְאוֹת וְאִמְתִּיזוֹת בְּאִפְן שְׁנוּפָה גַם אֲנַחְנוּ לְשִׁמְחַת נַפְשֵׁנוּ בְּכָל עֵת. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּפִתְנוּ שְׁזֵרוּ אוֹתְנוּ מְאֹד מְאֹד בְּכַמָּה אֲזָהָרוֹת לְהִתְחַזֵּק בְּכָל פִּחְנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, יְהִי אִיךְ שְׂיִהְיֶה. גַם אֲנַחְנוּ נִשְׂמַח בִּיהִיָּה, נִגִּילָה וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ, אֲשֶׁר זָכְנוּ לְהִיּוֹת מִזֵּרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשֵׂנוּ גּוֹי, שְׂלֵא שֵׁם חֲלַקְנוּ פֶתֶם וְגוֹרְלָנוּ בְּכָל הַמוֹנָם, וְהִצִּילָנוּ בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים, בְּנִסִּים נִפְלְאִים וְנִרְאִים, מִלְּהִיּוֹת מִתְּנַגֵּד וְחוֹלֵק עַל הַצְּדִיקִים הָאִמְתִּיִּים וְעַל אֲנָשִׁים פְּשָׁרִים בְּאִמְת, "רְבוֹת עֲשִׂית אֵתָה יְהוָה אֱלֹהֵי, נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמְחִשְׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ, אִין עָרוּךְ אֵלֶיךָ אֲנִידָה וְאִדְבָּרָה עֲצֻמוֹ מִסִּפְר. יִמְלֵא כִּי תִהְלֶתְךָ כָּל הַיּוֹם תִּפְאָרְתְּךָ", בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לְכָבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים בְּכָל הַבְּחִינּוֹת.

מָה נָשִׁיב לַיהוָה כֹּל תַּגְּמוּלוֹהֵי עֲלֵינוּ, בְּמַה נִקְדֵּם יְהוָה, נִפְך לֵאלֹהֵי מְרוֹם, אֵלּוּ פִינוּ מֵלֵא שִׁירָה בְּיָם וּלְשׁוֹנָנוּ רִנָּה כְּהַמוֹן גְּלוֹי וְכוּ' וְאֵלּוּ כָּל הַיְמִים דִּיּוּ וְכָל אֲנָמִים קְלָמוּסִים, וּבְגֵי אָדָם לְבָלָרִים וּלְשׁוֹנוֹת מְקַלְסִים, אִין מִסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְסַפֵּר עַל אַחַת מֵאֵלֶּף אֵלֶּפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת, רַבּוֹת רַבּוֹת נִפְלְאוֹת נִרְאִוֹת וְנִסִּים וְחִסְדִּים שְׂלֵא נִשְׁמְעוּ מְעוֹלָם אֲשֶׁר הָיוּ נִגְזָרִים וּמְכַסִּים אֲשֶׁר חִפְרוּ וְחִתְרוּ וְהִמְשִׁיכוּ בְּכַחַם תְּגוּדוֹל מִשָּׁה רַבְּנוּ הַרְעֵה נֶאֱמָן וְאִבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וְכָל הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאִמְתִּיִּים הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם, מִבְּעַל הַרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן רַבּוֹן כָּל הַנְּשֻׁמוֹת אֲדוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים, לְרַחֵם אֲשֶׁר אֵינָם רְאוּיִים לְרַחֵם וּלְחַזֵּן אֵת שְׂאִינָם הַגּוֹנִים לְחַזֵּן כְּמוֹנוּ הַיּוֹם שְׂפָלִים וְנִבְזִים וְנִמְאָסִים, בְּאִמּוֹר: "וְאֵף גַם זֹאת בְּהִיּוֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מֵאִסְתִּים וְלֹא גַעְלָתִים לְכָלוֹתָם", עַד הִנֵּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוּנוּ חֲסְדֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְנִתַּת לָנוּ תַקְוָה וְהִתְחַזְּקוֹת וְעַקְשָׁנוֹת גְּדוֹל שְׂיִהְיֶה לָנוּ כַח לְהִתְחַזֵּק עַד הִנֵּה לְבָרַח אֲצִלְךָ תְּמִיד, לְבָטַח בִּישׁוּעָתְךָ וּבְצִלְךָ אֲנוּ חוֹסִים, כִּן יוֹסִיף יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵב הַרְחֵמִים לְרַחֵם עִם עַמּוּסִים, לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר חֲסִדִּים רַבִּים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים הַחַתּוּמִּים בְּאוֹצְרוֹתָיו עֲמָדוֹ כְּמוּסִים, עַד נִזְכֶּה ל"רַב טוֹבךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֶיךָ פְּעֻלָּתָ לְבָךְ חוֹסִים, עַל כֵּן עוֹדֵנִי עוֹמֵד וּמְצַפֶּה, עַדִּין תִּקְוָתִי וְתוֹחֲלָתִי חֻזַּק בִּיהוָה שְׂאִזְכֶּה עוֹד מֵעַתָּה לְיִשׁוּב הַדַּעַת בְּאִמְת.

עַל כֵּן בְּאִתִּי לְפָנֶיךָ לְשִׁמְחַת כְּפִי לְרַחֲמֶיךָ שֶׁתְּחַנְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחֲסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים שְׂאִזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, וְאִזְכֶּה לְמַצֵּא כִּי בְּמִהֲרֹת נִקְדוֹת טוֹבוֹת תְּמִיד, אֲשֶׁר בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים חִמְלַת עֲלֵינוּ, וּפִתְנוּ לַעֲשׂוֹת מְצוּוֹת רְבוֹת בְּכָל יוֹם, וּלְהוֹצִיא מִפִּינוּ בְּרֻכּוֹת רְבוֹת וּתְפִלוֹת וְתַחֲנוּנֹת וּבִקְשׁוֹת וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּכָל יוֹם, עַרְב וּבֹקֵר וְצַהֲרָיִם, וְלַעֲסֵק בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה וּבְפִקּוּדֶיךָ הַיְשָׁרִים הַמְּשֻׁמָּחִים אֵת

הלב. ואם אין אנו זוכים לקיים שום מצוה בשלמות הראוי, ולא לדבר שום דבור וקדושה בכונה הראויה, כי כל מעשינו ותפלותינו ועסק תורתנו מערפב ומבלבל בפסלת הרבה, עם כל זה, על כל פנים, יש בהם כמה וכמה נקודות טובות. פי אתה יודע תעלומות שאפלו הגרוע והפחות שבישראל, אף על-פירכן פנימיות פונתו בכל מעשיו הטובים הוא לשמך לבד באמת, ואפלו פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון, ואתה מתפאר ומשתעשע מאד עם כל תנועה טובה של הפחות שבישראל.

זבני אב הרחמן שאזכה לילך בדרך הזה לחפש בעצמי תמיד ולמצא בעצמי נקודות טובות הרבה, באפן שאזכה לבוא לידי שמחה באמת, עד שאזכה מהרה לישב דעתי היטב באמת, מה התכלית מפל התאוות ומפל עניני עולם הזה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת מעתה ועד עולם, ולא אשוב עוד לכסלה. אם און פעלתי לא אוסרף, ואזכה לסור מרע לגמרי ולעשות הטוב בעיניך תמיד. שבענו משובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת. לא כחמאינו תעשה לנו ולא כעוונותינו תגמל עלינו, לא מהם ולא מקצתם ולא חלק מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות מהם. כחשךך כרחמיך כגפלאותיך תעשה עמנו ואל תטושנו לגנת. האומר לעולמו די יאמר לצרותינו די. ואם אמנם אנו בעצמנו החיבים בצרותינו, עם כל זה רחמיך רבים יהוה רחמיך רבים מאד. חוסה עלינו למען שמך, רחם עלינו כרב רחמיך, "שמח נפש עבדך כי אליך אדני נפשי אשא. השיבה לי ששון ישעך ורוח גדיבה תסמכני. אל תעובני אדני, אלהי אל תרחק מפני. חושה לעזרתי אדני תשועתי":

תורה יא

דע, כשהאדם מתפלל בשדה, אזי התפלגה שיהיה בחינת (בראשית ב:) שיח התפלגה, ומסיעין לו, ונותנין לו כח

בתפלתו. וזה בחינת שנקראת התפלגה שיחה, בחינת שיח השדה, שכל שיח השדה נותנין כח

וסייע בתפלתו. וזה בחינת (שם כד):
 ויצא יצחק לשוח בשדה - שתפלתו
 היתה עם סיוע וכח השדה, שכל
 עשבי השדה נתנו פח וסייע
 בתפלתו כנ"ל, שבשביל זה נקראת
 התפלה שיחה כנ"ל. ועל־כן בקללה
 נאמר (דברים יא): והאדמה לא תתן את
 יבולה; כי כל יבול הארץ צריכין לתן
 פח וסייע בתוך התפלה, וכשיש פגם
 ועכוב על זה, אזי נאמר: והאדמה לא
 תתן את יבולה. כי אפלו פשאינו

מתפלל בשדה, נותנים גם־כן יבול
 הארץ סיוע בתפלתו, דהיינו כל מה
 שסמוך אל האדם, כגון אכילתו
 ושתיתו וכיוצא, רק כשהוא בשדה,
 שאזי סמוך להם ביותר, אזי כל
 העשבים וכל יבול האדמה נותן פח
 בתפלתו כנ"ל. וזה יבול - ראשי
 תבות: ויצא יצחק לשוח בשדה -
 שכל יבול השדה התפללו עמו,
 כנ"ל: (זה הענין מבאר היטב במאמר "תקעו
 בחדש שופר", המתחיל בדרך א, עין שם):

תפילה יא

"לְבַח דְּוִדֵי נִצָּא הַשָּׁדָה גְּלִיגָה בַּפְּפָרִים, גְּשִׁמְיָמָה לַפְּרָמִים, גְּרָאָה אִם פְּרָחָה הַגֶּפֶן,
 פֶּתַח הַסְּמֹדֵר, הַנְּצוּ הַרְמוּנִים, שֵׁם אֶתֶן אֶת דְּוִדֵי לֶךְ". רבנו של עולם זכני
 להרבות בהתבודדות תמיד, ואזכה להיות רגיל לצאת בכל יום לשדה בין אילנות
 ועשבים וכל שיח השדה, ושם אזכה להתבודד ולהרבות בשיחה זו תפלה ביני
 לבין קוני, לשוח שם כל אשר עם לבי. וכל שיח השדה וכל העשבים והאילנות
 וכל הצמחים, כלם יתעוררו לקראתי, ויעלו ויתנו כחם וחיותם לתוך דברי שיחתי
 ותפילתי, עד שתהיה תפילתי ושיחתי נשלמת בתכלית השלמות על ידי כל שיח
 השדה, שיכללו כלם, עם כל פחותם וחיותם ורוחניותם עד שרשם העליון, כלם
 יכללו בתוך תפילתי. ועל ידי זה אזכה לפתח את לבי להרבות בתפלה ותחנונים
 ובשיחה קדושה לפניך מלא רחמים רבים, ולפניך אשפך כל שיחי, עד שאזכה
 לשפך לבי כמים נוכח פניך יהוה, ואשא אליך כפי, על נפשי ונפש עולמי ומימי:
**אָהָה יְהוָה עוֹר עוֹר, אָהָה יְהוָה כְּמַעֵט אָפֶס תִּקְוָה חֲלִילָה, רָאָה כִּי אֶזְלַת יָדִי
 וְאָפֶס כַּחֲוִי, רַק מֵרְחוֹק וּמֵעֶפֶר אֲנִי מִצְפָּצֵף אֲמַרְתִּי אֵלֶיךָ. חֲמַל עַל חַיֵּב**

אלפים ורבבות פעמים עד היום כמוני, חמל על רחוק כמוני, חמל על מי שאינו ראוי לחמלה כמוני, חמל עלי, חמל עלי, חמל עלי, חמל עלי, רחם עלי, רחם עלי, חננני יהוה במתנת חנם לגמרי, חנני חנני, פדני פדני, הצילני מחטאים ועוונות ופשעים, הצילני מדינה של גיהנם, הצילני מענשים הקשים והמרים שהיו מגיעים לי חס ושלום על פי משפטיו האמתיים, הצילני מחרבו של מלאך המות ומחבוט הקבר ומדינה של גיהנם. הצילני מחרפות ובושות ובוזנות, שלא אבוש ולא אפלה ולא אפשל לעולם ועד, לא בעלמא הרין ולא בעלמא דאתי. החזירני בתשובה שלמה לפניך, עשה את אשר בתקוה אלה ואת משפטיך אשמור. "שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך". הפלא חסדיך, גלה חסדים חדשים הגנוזים אצלך לקרב ולרחם את שאינו ראוי לרחם כמוני, למענה ולמען אבותינו ורבותינו הצדיקים האמתיים אשר קדשתם פראי להגן גם עלי. הושיעה אבי שבשמים, הושיעה אדוני המלך, "שטחתי אליך פפי, אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים, פרשתי ידי כל היום, נפשי פארץ עיפה לך סלה". זכני שאהיה כרצונך תמיד, "דלו עיני למרום אדני עשקה לי ערבני, ערב עבדך לטוב אל ועשקוני ידים. עיני בלו לישועתך ולאמרת צדקה, עד ישקוף וירא יהוה משמים", אולי יחוס אולי ירחם. "ואני תמיד אנוח והוספתי על כל תהלתך, כי לא ינח לעולם אדני, טוב ויחיל ודומם לתשועת יהוה, כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ במגנו, קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדיך", אמן ואמן:

תורה יב

כשאדם הולך אחר שכלו וחקמתו, והכל היה עליידי חכמתם ושכלם. ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות, חס ושלום. ויש שקלקלו הרבה, כגון הרשעים הגדולים מאד המפרסמים, שהטעו את העולם, ופקר היחדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות, ולהסתפל בכל דבר

שְׁעוֹשָׁה, שְׂיִהִיָּה שֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְלִבְלִי לְהַשְׁגִּיחַ כָּלֵל עַל כְּבוֹד עֲצוּמוֹ. רַק אִם יֵשׁ בְּזֶה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲשֶׂה, וְאִם לֹא - לֹא, וְאִזִּי בּוֹדָאֵי לֹא יִפְשַׁל לְעוֹלָם. וְאִפְלוּ כְּשִׁנוּפְלִי חֵס וְשָׁלוֹם, לְסַפְקוֹת, וְיֵשׁ שְׁנִפְיִלְתוֹ גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלּוּן, שְׁנוּפְלִי לְסַפְקוֹת וְהַרְהוּרִים, וּמְהַרְהֵר אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֶרְפֵּעַל־פִּיכֵן הַנְּפִילָה וְהִירִידָה הִיא תַכְלִית הָעֲלִיָּה. כִּי דַע, כִּי שָׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה הוּא הַכְּבוֹד. כִּי כָּל מֶה שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לֹא בְּרָאוּ אֶלָּא לְכַבֹּדוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלְכַבֹּדִי בְּרֵאתִיו וְכוּ' (יומא לח). וּמֵאַחַר שֶׁהִכֵּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, נִמְצָא שֶׁכְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה. וְאֶרְפֵּעַל־פִּי שֶׁכָּלוּ אַחַד, עַל כָּל זֶה בְּהַבְּרִיאָה יֵשׁ חֲלָקִים, וּבְכָל חֲלָק וְחֲלָק מִהַבְּרִיאָה יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת כְּבוֹד מִיחַד, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁוֹ כְּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (אבות פ"ה): בַּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם. וְהֵלֵא בְּמֵאֻמֵּר אֶחָד יָכוֹל לְהַבְּרֹאוֹת, אֶלָּא בְּשִׁבִיל שְׂכָר וְעֵנֶשׁ נִבְרָא בַּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת. וּבְכָל מְאֻמֵּר וּמְאֻמֵּר יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת כְּבוֹד מִיחַד, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁוֹ, כִּי הַכְּבוֹד הוּא שָׂרֵשׁ הַכָּל כְּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (תהלים כט): וּבְהִיכְלוֹ פָּלוּ אִמֹר כְּבוֹד - שֶׁבְּכָל

מְאֻמֵּר מְלַבֵּשׁ בּוֹ כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ (ישעיה ו'). וְאִפְלוּ בַּעֲבֻרוֹת וּדְבָרִים רַעִים, חֵס וְשָׁלוֹם, שֶׁשֵּׁם אֵין כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּבַחֲנִית (ישעיה מב): וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן, שֵׁיִשׁ גְּבוּל לְהַכְּבוֹד שֶׁלֹּא יִתְפַּשֵּׁט לְשָׁם, וְאֶרְפֵּעַל־פִּי שֶׁמֵּלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, עִם כָּל זֶה יֵשׁ גְּבוּל כְּשִׁמְגִיעַ לְמִקְוֹמוֹת הַנ"ל, שֶׁלֹּא יֵצֵא לְשָׁם, בְּבַחֲנִית: וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן כְּנ"ל. וְיֵשׁ גְּבוּל לְכָל כְּבוֹד וּכְבוֹד, שֶׁמְלַבֵּשׁ בְּכָל מְאֻמֵּר וּמְאֻמֵּר מַעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת כְּנ"ל, שֶׁלֹּא יִתְפַּשֵּׁט לְמִקְוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים כְּנ"ל. אֲבָל דַּע, כִּי אֶרְפֵּעַל־פִּיכֵן בּוֹדָאֵי גַם הֵם מְקַבְּלִים חִיּוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְאִפְלוּ מִקְוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים אוֹ בְּתֵי עֲבוּדָה־זָרָה צָרִיכִין גַּם כֵּן לְקַבֵּל חִיּוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. אֶף דַּע, כִּי הֵם מְקַבְּלִים מִבְּחִינַת מְאֻמֵּר סְתוּם, שֶׁהוּא בְּרֵאשִׁית מְאֻמֵּר סְתוּם (ע' חא"ג שבת ק"ד ד"ה מִם סְתוּמָה מְאֻמֵּר סְתוּם), שֶׁהוּא כּוֹלֵל כָּל הַמְּאֻמְרוֹת, וְכֻלָּם מְקַבְּלִים חִיּוֹת מִמֶּנּוּ. וְהַכְּבוֹד שֶׁל הַמְּאֻמֵּר סְתוּם הוּא סְתוּם וְנִעְלָם בְּתַכְלִית הַהִסְתָּרָה, וּמִשָּׁם הֵם מְקַבְּלִין חִיּוֹת. כִּי מִבְּחִינַת הַכְּבוֹד וְהַמְּאֻמְרוֹת הַמְּתַנְּגִלִים אֵי אִפְשָׁר לָהֶם לְקַבֵּל חִיּוֹת מִשָּׁם, בְּבַחֲנִית: וּכְבוֹדִי לְאַחַר

עולה, שמכפר על הרהור הלב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מ"ד ויקרא פ"ז), כמו שפתוב: והעולה על רוחכם - שעולה מכפר ההרהור. כי יש בחינת (תהלים לח): לבי סחרחר, כי יש קלפה, שהיא מעקמת ומסבבת הלב בעקומים וסבובים ובלבולים הרבה, והיא בחינת קלפת נגה. ועל כן נקרא סחרחר, תרגום של סביב: סחור סחור, בחינת (יחזקאל א): ונגה לו סביב, כי היא בחינת תרגום, כמו בא (ע' בליקוטי א' סי' י"ט), ועל כן פתיב בלשון תרגום. וכשאדם נופל לשם, שזה בחינת מקומות המטנפים, ואזי מבקש וצועק "איה" מקום כבודו, וזה בעצמו תקונו, כי חוזר ושב אל הכבוד העליון, שהוא בחינת "איה" כנ"ל. וזהו בחינות עולה, בחינת (בראשית כב): ו"איה" השה לעולה. שבחינת "איה" היא בחינות שה לעולה, לתקן ולכפר הרהור הלב, שבא ממקומות המטנפים כנ"ל. כי על ידי בחינות "איה" נתתקן ועולה משם כנ"ל. וזהו בחינות מה שמובא בסוף תקונים (תיקון תניינא דף א): בראשית - ברא תיש; דהינו השה לעולה, שנעשה על ידי בחינת "איה", שהוא בחינות בראשית מאמר סתום כנ"ל. וזהו בחינות תשובה, כי זה עקר התשובה,

לא אתן כנ"ל, רק מהמאמר סתום, שהוא נסתר בתכלית ההסתרה, משם מקבלין חיות. ודבר זה אי אפשר להבין, ואסור להרהר בזה כלל. ועל כן כשאדם נופל, חס ושלום, לבחינת מקומות אלו, דהינו לבחינת מקומות המטנפים, ונופל לספקות והרהורים ובלבולים גדולים, ואזי מתחיל להסתפל על עצמו, ורואה שרחוק מאד מכבודו יתברך, ושואל ומבקש איה מקום כבודו, מאחר שרואה בעצמו שרחוק מכבודו יתברך, מאחר שנפל למקומות כאלו, רחמנא לצלן, וזהו עקר תקונו ועליתו, בבחינת ירידה תכלית העליה, המובא בספרים. כי "איה" מקום כבודו - זהו בחינת הכבוד עליון של המאמר העליון, דהינו המאמר סתום בראשית כנ"ל, שמשם נמשך חיות למקומות האלו. נמצא כשמבקש ומחפש "איה" מקום כבודו, בזה בעצמו הוא חוזר ועולה אל הכבוד העליון, שהוא בחינת "איה", שמגדל הסתרתו והעלמו הוא מחיה מקומות הללו, ועכשו, על ידי שהוא נפל לשם, ואזי מבקש "איה" מקום כבודו. ובזה חוזר ומדבק עצמו לשם, ומחיה את נפילתו, ועולה בתכלית העליה. וזהו בחינת קרבן

כְּשֶׁאָדָם מִבְּקֶשׁ וּמִחֶפֶשׁ אַחַר כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ, וְרוֹאֵה בְּעֵצְמוֹ שֶׁרְחוּק מִכְבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ, וּמִתְנַעֲגֵעַ וְשׂוֹאֵל וּמִצְטַעַר "אִיָּה" מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, וְזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ תְּשׁוּבָתוֹ וְתִקּוּנוֹ פִּנְ"ל, וְהֵבֵן הַיֵּטֵב. וַיֵּשׁ בְּזֶה עוֹד הֶרְבֵּה דְבָרִים. כִּי כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ אוֹ כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכַּיִם בְּרוּחָנִיּוֹת, אֲזִי הַתּוֹרָה הוֹלֶכֶת לְפָנָיו, בְּבַחֲיִנּוֹת (משלי ו):

בְּהִתְחַלְכֵךְ תִּנְחַח אֶתְךָ, כִּי יֵשׁ בְּזֶה כְּמָה בַּחֲיִנּוֹת, כִּי כָל אֶחָד לְפִי תוֹרָתוֹ. וְלִפְנֵי כָּל תּוֹרָה יֵשׁ בַּחֲיִנּוֹת סִפְפוֹת הַנִּלְכָּל, כְּגוֹן בַּחֲדוּשֵׁי-תּוֹרָה, קֹדֶם שֶׁמְחַדְּשִׁין יֵשׁ כְּמָה סִפְפוֹת וּבִלְבוּלִים קֹדֶם שֶׁמְבַרְרִים וּמְלַבְּנִים הַדְּבַר כְּרְאוּי. וְאֵלּוֹ הַסִּפְפוֹת הֵם בַּחֲיִנַּת עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַּת נְגִהָ, וּכְשֶׁמִּגִּיעַ אֶל הַתּוֹרָה בְּעֵצְמָהּ, זֶה בַּחֲיִנַּת עֵץ הַחַיִּים וְכוּ':

(שיך לעיל:)

וְזֶהוּ בַּחֲיִנּוֹת: אִם יֹאמֵר לֵךְ אָדָם, חִיבֵן אֶלְקִיךָ - תֹּאמַר לוֹ: בְּכֶרֶךְ גְּדוֹל שֶׁל רֹמִי (ירושלמי תענית פ"א)

- שְׂגָם שָׂם, שֶׁמְלֵאִים גְּלוּלִים וְעוֹבְדֵה-זָרָה, גַּם שָׂם מִסְתָּר הוּא יִתְבַּרְךָ פִּנְ"ל. וְהַכֹּלל - כְּשֶׁנוֹפֵל לְשָׂם, חֵס וְשָׁלוֹם, אֲזִי כְּשֶׁמִּתְחִיל לְבַקֵּשׁ אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, בְּזֶה הוּא מַחֲיָה אֶת עֵצְמוֹ מַחֲיִית הַקְּדוּשָׁה. כִּי חֲיִית הַקְּלִפּוֹת הוּא רַק מִהֶהֱסִתְרָהּ, מֵה

שֶׁנִּסְתָּר הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ שֵׁם בְּתַכְלִית הַהֶסֱתֵרָה, עַד שֶׁאֵין יוֹדְעִין מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ כָּלֵל. אֲבָל תִּכְף כְּשֶׁמִּבְקֶשׁינ אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, נִמְצָא שִׁיּוֹדְעִין עַל-כָּל-פְּנִים שֵׁישׁ אֵלּוֹךְ יִתְבַּרְךָ, רַק שֶׁהוּא נִסְתָּר וְנִעְלָם, וְעַל-כֵּן מִבְקֶשׁינ אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. וּבְזֶה בְּעֵצְמוֹ מַחֲיָה עֵצְמוֹ בְּמְקוֹם נְפִילָתוֹ, כִּי אִיָּה הוּא בַּחֲיִנּוֹת מֵאִמֵּר סְתוּם, שֶׁהֵם מְקַבְּלִין חֲיִית מִשָּׂם, רַק שֶׁחֲיִית הַקְּלִפּוֹת הוּא מִהֶהֱסִתְרָהּ, אֲבָל הוּא מַחֲיָה אֶת עֵצְמוֹ בְּבַחֲיִנּוֹת חֲיִית הַקְּדוּשָׁה בְּמְקוֹם נְפִילָתוֹ, עַל-יַדִּי הַבְּקֶשָׁה וְהַחֲפוּשׁ שֶׁמִּחֶפֶשׁ אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ פִּנְ"ל. וְאַחֲרֵיכֶּךָ זֹכָה לְעֵלוֹת מִשָּׂם לְגַמְרֵי אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּעֵצְמָהּ, דְּהֵינּוּ בְּמְקוֹם הַתְּגַלּוּת כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ, כִּי עָקַר הַקְּדוּשָׁה - שִׁיתְגַּלֶּה כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

זוּאת הַתּוֹרָה, וְגַם מֵאִמֵּר הַמִּתְחִיל: אֵלּוֹ הַמִּתְפַּאֲרִין עֵצְמָן וְכוּ', וְכָל מֵה שֶׁנֹּאמַר בְּדֶרֶךְ וְכוּ', כְּגוֹן הַקְּשׁוֹ וְכוּ' - הַכֹּל אֶחָד, כִּי כָּל אֵלּוֹ הַמֵּאֲמָרִים קְשׁוּרִים זֶה בְּזֶה, וְהֵם מְרַמְזִים וְנִסְתָּרִים בְּדַבְּרֵי רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (שבת דף עז)

בְּתוֹךְ הָאֲגָדָה הַפְּלִיאָה מְאֹד, מֵה שֶׁשָּׂאֵל רַבִּי זִירָא אֶת רַב יְהוּדָה כַּד הוּי בְּדִיחָא דְעֵתָא, וְאֵי בְּעֵי מִנָּה כָּל חֲלָלֵי

בְּחִינַת חֶלֶל הַפְּנוּי, שֶׁהוּא כְּבִיכּוֹל
פְּנוּי מֵאַלְקוּתוֹ יִתְבַּרְךָ. וּבִאֲמַת
בּוֹדְאֵי אֵי אֶפְשֶׁר שְׁלֵא יְהִי שֶׁם
גַּם־כֵּן הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, כִּי אִם־כֵּן מֵהִיכֵן
יִקְבַּל חַיּוּת. אַךְ זֶהוּ בְּחִינַת הַנ"ל,
שֶׁמְקַבֵּל חַיּוּת מִבְּחִינַת מֵאֲמֹר סְתוּם,
בְּחִינַת בְּרֵאשִׁית וְכוּ'. גַּם מֵה שְׁמוּבָא
לְקַמֵּן בְּעֲנֵן יִרְאֶה יִרְאֶה שַׁבֵּת, שֶׁיֵּךְ
גַּם־כֵּן לְכֹאֵן, כִּי כָל יִרְאֶה יֵשׁ לֵה
מֵאֲמֹר וְכוּ', וַיֵּשׁ מֵאֲמֹר שְׁכוּלֵל כָּלֵם
וְכוּ' כִּנ"ל. גַּם מֵה שְׁמוּבָא לְקַמֵּן
בְּעֲנֵן הַשְּׁגָחָה שֶׁיֵּךְ גַּם־כֵּן לָזֶה, עַל
אֲגָדָה הַנ"ל: מֵאֵי טַעְמָא תְּרַנְגּוּלָא
מְדַלֵּי עֵינָא. וְלֹא זָכִינוּ לְשִׁמְעַע בְּאוּר
כָּל זֶה):

דְּעֵלְמָא וְכוּ', וְשָׂאֵל אוֹתוֹ כִּמְה
שְׂאֵלוֹת, וְהֵם פְּלִיאוֹת נִשְׁגָּבוֹת מְאֹד,
כְּגוֹן: מֵאֵי טַעְמָא תּוֹרָא אֲרִיכָא
גְנוּבְתָהּ וְכוּ', מֵאֵי טַעְמָא תְּרַנְגּוּלָא
מְדַלָּא עֵינָא וְכוּ', וְכָל הַשְּׂאֵלוֹת
הַנֶּאֱמָרוֹת שֶׁם כָּלֵם הֵם פְּלִיאוֹת
גְדוּלוֹת מְאֹד, וְשֶׁם מְרֻמָּז וְנִסְתָּר כָּל
הַנ"ל. וּמֵה שְׁמוּבָא לְעֵיל בְּעֲנֵן
שְׁמָחָה וּבְדִיחָא דְעֵתָהּ שֶׁיֵּךְ גַּם־כֵּן
לָזֶה, וּמְרֻמָּז גַּם־כֵּן בְּאֲגָדָה הַנ"ל,
שֶׁנֶּאֱמַר שֶׁם בְּעֵת שֶׁהִיָּה בְּדִיחָא
דְעֵתָהּ. גַּם מֵה שְׁמוּבָא בְּמֵאֲמֹר הַזֶּה
עַל פְּסוּק: וְאִיָּה הִשָּׁה לְעֵלָהּ, מְרֻמָּז
בְּאֲגָדָה הַנ"ל, שֶׁנֶּאֱמַר שֶׁם: אֵי בְּעֵי
מִנְה כָּל חֶלְלֵי דְעֵלְמָא - זֶה סוּד

תפילה יב

אֲשׁוּמְטָה "בְּשׁוּקִים וּבְרַחוּבוֹת אֲבַקְשָׁה אֶת שְׂאֵהְבָה נַפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצְאֵתִי.
אֲקוּמָה נָא וְאִסּוּבְכָה בְּעִיר". אֲלֶכָה לִי אֶל הַהַרִים, אֲשָׂא עֵינַי לְמִרְחוֹק,
אֲחַפֵּשׁ וְאֲבַקֵּשׁ אִיָּה אִפּוֹא הוּא, "אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", אִיָּה הַעֲצָה וְהַתְּחַבּוּלָה שְׂאֹפָה
לְמִצְאוֹ וּלְהַכִּירוֹ, אֲשׁוּמְט לְבַקֵּשׁ אֶת יְהוָה וְלֹא מִצְאֵתִי, חֲלֵץ מִמֶּנִּי בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים.
שׁוּמְטֵתִי בְּאַרְבַּע פְּנוֹת תְּרוּפָה לֹא מִצְאֵתִי, שְׁבִתִי אֵלַיִךְ בְּבִשְׁת פְּנִים לְשִׁחְרָךְ אֵל
בְּעֵת צָרְתִּי. כִּי צַר יָמֹר לִי מְאֹד, צַר יָמֹר לִי מְאֹד. לֹא יְדַעְתִּי נַפְשִׁי, אֵן פְּנִיתִי, אֵן
פְּנִיתִי, כִּי הִסְתַּרְתָּ פְּנֵי מִמֶּנִּי, וְתִמּוֹנְנִי בְּיַד עוֹנוֹתֵי הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד
יֹתֵר מִחוּל יָמִים. אוּי וְאֲבוּי, כִּי "הֲלֹא עַל כֵּי אֵין אֱלֹהֵי בְּקִרְבִי מִצְאוּנֵי הַרְעוֹת
הָאֵלֶּה", כִּי בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים נִתְעַקְּס לְפִי וְדַעְתִּי וּמוֹחִי, וְנִשְׁלַכְתִּי לְמְקוֹמוֹת הַרְחוֹקִים

מן הקדשה מאד, הנקראים מקומות המטנפים, עד אשר נתעקם ונתבלבל ונשחת לבי, ונתעקם ונתעקש ונתפתל בכמה מיני עקמומיות על עקמומיות, בלי שעור וערך ומספר, אשר "כִּשְׁל כַח הַסֶּפֶל", אוי וְצַר וְצַר וְצַח וְאָבִי וְאֵלֵלִי, אוי לי מאד, על כל עונותי הרבים שעשיתי מעודי עד היום הזה, עד אשר "לבי סחרחר עובני כחי ואור עיני גם הם אין אתי, אוהבי ורעי מנגד נגעו יעמדו וקרובי מרחוק עמדו". מה אומר מה אדבר מה אצטדק, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, האלהים מצא את עוני אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים בלי שעור ומספר, "ועתה מה יש לי עוד צדקה ולזעק עוד אל המלך":

רבונו של עולם כבר הבטחתנו בכמה הבטחות והזהרתנו בכמה אזהרות שאין שום יאוש בעולם כלל. על כן עוד נפשי בי אפרש פפי לרחמיך ולחגיגותיך, אוילי יעשה יהוה ככל נפלאותיו ויחדש נפלאות חדשות "אשר לא נבראו בכל הארץ", ויחזירני בתשובה שלמה לפניו באמת ובלב שלם. ובני שאזכה לחפש ולדרש ולבקש אותך באמת, עד אשר אזכה למצא אותך מהרה, באפן שאזכה להתקרב אליך באמת, עזרני בי עליך נשענתי:

מרא דעלמא בלא "צרות לכבי הרחיבו, ממצוקותי הוציאני". צרות לכבי הרחיבו ונגדלו ושגבו ורבו מאד מאד, אשר לא יאמן בי יספר. אהה יהוה, אהה אדוני, רבונו של עולם רבונו של עולם, עיני תלויות לך, עיני צופיות אליך. פי אתה יודע האמת עצם הרחמנות שעלי עד אין סוף ואין תכלית. הביטה בעיני פי רבו מכאובי וצרות לכבי. "ראה יהוה כי צר לי, מעי חמרמרו, נחפך לבי בקרבי, פי מרו מריתי". ובני עזרני שאזכה לבקש ולחפש את פבדוך באמת עד שאמצאך באמת. חנני חנני, בשם שגברו רחמיך עלינו והודעתנו מרחוק תורה הגבוהה הזאת שכולין למצא אותך אפלו בתכלית תכלית הירידה על ידי החפוש והבקשה, איה, איה איפוא הוא, איה קדשתי איה טהרתני, איה נפשי ורוחי ונשמתני, איה יהוה אלהי אבותינו המעלה אותנו מארץ מצרים מערות הארץ, איה המעלה אותנו מים, איה מקום פבדו, שעל ידי זה זוכין שתהיה הירידה תכלית העליה, כן ברחמיך הרבים מעזרנו ותובנו שנופה לקים את כל דברי התורה הזאת באמת פרוצונך וכרצון צדיקים האמתיים שגלו זאת התורה הנגזזה בעולם, באפן שנופה למצא אותך באמת תמיד, ותהיה הירידה תכלית העליה, ואזכה לצאת ולעלות מהרה מכל המקומות המטנפים שנפלתני בהם בעונותי הרבים, ולעלות

בתכלית העליה, ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם בראונך הטוב, ואזכה להתקרב לכבודך הגדול והקדוש:

ותעזרני שיהיו כל מעשי לשם כבודך באמת. ואזכה לפלס דרכי תמיד, ולהסתפל בכל דבר, אם יש בו רצון השם יתברך וכבודו או אעשה אותו בריוות, ואם אין בו כבוד השם יתברך אמנע לעשותו. ולא אסתפל על עצמי וכבודי כלל, ולא על שום דבר שבעולם, רק אכונן בכל דבר לשמך ולכבודך באמת, עד שאזכה ברחמיך הרבים ובישועתך הגדולה, לגדל ולנשא ולרומם ולפאר כבודך הגדול בעולם. ונזכה כלנו עמך בית ישראל לעבדך באמת בתמימות גדול כל ימי חיינו לעולם, בלי שום חכמות כלל. ולא נלך עוד אחרי שרירות לבנו הרע, ולא נטה אחר שכלנו וחכמתנו הממטית, רק נטה כל דעתנו ומחשבתנו ולכבנו לשמך ולכבודך הגדול והקדוש, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה באמת ובתמימות ובפשיטות, בדרך אשר דרכו בו אבותינו הקדושים מעולם. ונזכה מהרה למלאות רצונך הקדוש אשר רצית בכריאת עולמך, אשר בראת הכל לכבודך, כמו שכתוב: "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתו יצרתיו אף עשיתיו". ויתגלו על ידינו כל חלקי כבודך הקדוש מפל דבר ודבר שבעולם שנברא בעשירה מאמרות, אשר כל העשירה מאמרות שבהם בראת העולם, פלם היו בשביל כבודך הגדול והקדוש, שיתגלה ויתגדל על ידי כל חלקי הבריאה:

אנא יהוה, זכני להיות מפלל הצדיקים המקימין את העולם שנברא בעשירה מאמרות, עזרני עזרני, זכני זכני, תן לי חנינה ולא אובר, "תעיתי בשה אובר בקש עבדך". ואם איני זוכה לחפש ולבקש אותך פראוי, נא אבי אדוני מלפי ואלהי, בקש אתה אותי ברחמיך הרבים ובחסדיך הנוראים, עשה עמי פלא לחיים, בקש צאן אוברות, צאן נדח ואין מקבץ, בקש וחפש נדח ונשלך ושנא פמוני, חמל על פגום פמוני, חוס ורחם על נבזה ונמאס פמוני. הוציאני מפל התאוות ובפרט מתאוות המושגל, חלצני מהם הצילני מהם. חמל עלי רחם עלי, חוסה עלי ועל עוללי וטפוי. "אל תתנני בנפש צרי", אל תתן את עבדך לפני בת בליעל. "הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי, הצילני מטיט ואל אטבעה, אנצלה משונאי וממועמקי מום, אל תשטפני שבילת מום ואל תבלעני מצולה, ואל תאטר עלי באר פיה. ענני יהוה פי טוב חסדיך, פרב רחמיך פנה אלי. ואל תסתר פניך מעבדך, פי צר לי מהר ענני". ראה פי אזלת ידי, ראה אנחתי ואנקתי. עזרני עזרני, הושיעני גאלי פדני. בחסדיך עשה עמי, בחסדיך חייני והחזירני בתשובה שלמה לפניך.

אֵתְלָה לְקוּטִי ☞ נַח נַחְמָן נַחְמָן מֵאִמּוֹן ☞ תְּפִלּוֹת

וְתַמְלֵא רַחֲמִים עָלַי, וְיִתְכַפֵּר וְתִסְלַח וְתִמְחַל לִי עַל כָּל הַחַטָּאִים וְהַעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁחָטָאתִי וְשָׁעֵרְתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבִפְרָט מִה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּפָנֶיךָ הַבְּרִית:

אָנָּה יְהוָה, סִלַּח לִי מַחֵל לִי כִפֹּר לִי, וְסִלַּח לִי עַל כָּל הַהֲרָהוּרִים רָעִים הַרְבִּים מְאֹד מְאֹד אֲשֶׁר הֲרָהַרְתִּי מִעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בֵּין בְּשׁוּגַג בֵּין בְּמִוִּיד בֵּין בְּאֵנֶם בֵּין בְּרָצוֹן. וְאִזְכֹּר לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ אוֹתְךָ בְּאֵמֶת, עַד שֶׁיִּתְתַּקְּנוּ וְיִתְפַּכְּרוּ עַל יְדֵי זֶה כָּל הַהֲרָהוּרִים רָעִים וְכָל הַעֲקוּמִימוֹת שֶׁבָּלַב, וְכָל הַהֲרָהוּרִים שֶׁהֲרָהַרְתִּי אַחֲרֶיךָ וְאַחֲרֵי צְדִיקוֹךָ הָאֱמֵתִים וְאַחֲרֵי מִדּוֹתֶיךָ וְדַרְכֶיךָ הַקְּדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים וְהַנְּבוֹנִים, בְּלֵם יִתְפַּכְּרוּ וְיִתְתַּקְּנוּ כְּאִלוֹ הַקְּרִבְתִּי עוֹלוֹת לְפָנֶיךָ, שֶׁהֵם פְּאִים לְכַפֵּר עַל הַהֲרָהוּרֵי הַלֵּב:

אָנָּה יְהוָה, חֲזַקְנִי וְאַמְצָנִי בַקְדֻשְׁתְּךָ הַעֲלִינִהּ. "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה, אֱלֹהֵי אֵל תִּרְחַק מִפָּנָי, חוֹשֶׁה לְעוֹרֹתַי אֲדֹנָי תִּשְׁוַעְתִּי". זַכְּנִי מִעַתָּה לְקֹדֶשׁ וּלְטַהַר עַצְמוֹ בְּאֵמֶת, וְאִזְכֹּר לְהַרְגִּישׁ אֱלֹהוּתְךָ עָלַי בְּכָל עַת. וְתַחֲנֵנִי שְׂאוּכָה לְדַעַת בְּאֵמֶת וּבְלֵב שְׁלֵם בְּכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה כִּי מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ, וּמְלֻכוּתְךָ בְּכָל מְשֻׁלָּה. וּלְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "שׁוֹיִתִּי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמוֹד". וְלֹא אֲשַׁכַּח אוֹתְךָ לְעוֹלָם, בֵּין בַּיּוֹם בֵּין בַּלַּיְלָה, בֵּין בְּהַקְוִין בֵּין בְּשִׁנָּה, בְּשִׁבְתִּי בְּבֵיתִי וּבְלִבִּי בְּדַרְךְ, בְּשִׁכְבִּי וּבְקוּמִי, בְּאִכִּילְתִּי וּבְשִׁתִּיתִי, בְּעִמְדַתִּי וּבִישִׁיבְתִּי, בְּמַחְשְׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה וּבְכָל תְּנוּעוֹתַי. בְּכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה, אִזְכֹּר לְמִצַּא וְלְהַרְגִּישׁ אֱלֹהוּתְךָ וּמְשֻׁלְתְּךָ עָלַי אֲשֶׁר מֵלֵא כָּל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְהוָה, הֲלוֹא אַתְּ הַשָּׁמַיִם וְאַתְּ הָאָרֶץ אֲנִי מֵלֵא". מוֹשֵׁל בְּכָל מֵלֵא רַחֲמִים, מֵלֵא חֶסֶד וְטוֹב בְּכָל עַת וּבְכָל רֵגַע, זַכְּנִי לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת. טַהַרְנִי וְקֹדֶשְׁנִי מִכָּל הַטְּנוּפִים וְהַלְכָלוֹכִים שֶׁלִּכְלַכְתִּי וּמִנְפָתִי אֶת נַפְשִׁי עַל יְדֵי עוֹוֹנוֹתַי הַרְבִּים שֶׁעֲשִׂיתִי מִעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. הַעֲלֵנִי מִהַרָּה מִטְּמֵאָה לְטַהַרָּה מַחֵל לְקֹדֶשׁ, הוֹצִיאֵנִי מֵאִפְלָה לְאוֹרָה. וְקַיֵּם בְּנֹו מִהַרָּה מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְיִרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מֵיִם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהַר אֶתְכֶם":

וְזַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה תְמוֹד חֲדוּשִׁין דְּאוֹרֵייתָא אֱמֵתִים. וְאִזְכֹּר לְדַלֵּג וּלְעַבֵּר מִהַרָּה בְּכָל עַת עַל כָּל הַבְּלִבּוּלִים וְהַעֲקוּמִימוֹת וְעַל כָּל הַמְּנִיעוֹת הַמְּבַלְבְּלִין אֶת הַמֶּחֶם וְהַדַּעַת מִלְחַפֵּשׁ וּלְחָשֵׁב וּלְחַדֵּשׁ בְּתוֹרְתְךָ הַקְּדוּשָׁה. רַק אִזְכֹּר שִׁיְהִיָּה דַעְתִּי וּמוֹחִי וּמַחְשַׁבְתִּי דְבוּק וּמְקַשֵּׁר בְּכָל עַת בְּתוֹרְתְךָ הַקְּדוּשָׁה,

בְּקֶשֶׁר אַמְיָן וְחֶזֶק מְאֹד בַּל יִמוּט לְעוֹלָם, עַד שְׁאֲזוּבָה לְמִצָּא וּלְחַדֵּשׁ בְּכָל פַּעַם חֲדוּשֵׁין דְּאוּרִימָא אַמְתִּיִּים פְּרִצוּנְךָ הַטּוֹב, וְכַח הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה תִּלְךָ לְפָנַי וְתִנְחָה אוֹתִי בְּכָל עַת בְּדַרְךְ הָאֵמֶת וְהַיָּשָׁר, בְּנִקְדַּת הָאֵמֶת לְאִמְתוֹ פְּרִצוּנְךָ הַטּוֹב, בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה, וְיָקִים בִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "בְּהִתְהַלְכְּךָ תִּנְחָה אוֹתְךָ, בְּשִׁבְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחֲךָ":

אַבְיָנוּ מִלְּפָנַי גְּלַה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מִהֲרָה וְהוֹפֵעַ וְהַנְּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינַי כָּל חַי, חוּסָה עַל כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל הַמְּחַלְל בֵּין תְּגוּיִם בְּעוֹגוּתֵינוּ הַרְבִּיבִים, וְהַחֲזוּרֵנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, בְּאִפְּן שְׁזוּבָה לְהַעֲלוֹת וּלְנִשְׂא כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ, וּבְכָבוֹדְךָ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ. וְכֵן אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפְּיוֹ יִתְּנוּ כְּבוֹד וְהַדָּר לְשִׁמְךָ, וְיִסְפְּרוּ שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ, "כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יִאֲמְרוּ וְגִבּוֹרֶתְךָ יִדְבְּרוּ":

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מִלְּךָ עַל כָּל הָעוֹלָם בְּלוּ בְּכָבוֹדְךָ, וְהַנְּשֵׂא עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקְרָךָ, וְהוֹפֵעַ בְּהַדָּר גָּאוֹן עֲנֶךָ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תְּכַל אֶרֶץ, וְיַדַּע כָּל פְּעוּל בִּי אֶתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל יְצוּר בִּי אֶתָּה יְצַרְתּוֹ, וְיֹאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, יְהוֹה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִלְּךָ, וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. "וַיְבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרִכָּה וְתַהֲלָה. בְּרוּךְ יְהוֹה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד לְעוֹלָם וְיִמְלֵא כְּבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן":

תּוֹרָה יג

כְּשַׁחֲלוּקֵין עַל הָאָדָם, נִמְצָא שְׂרֹדְפִין אוֹתוֹ, וְהוּא בּוֹרַח בְּכָל פַּעַם לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכָל מַה שְׁחֲלוּקֵין עָלָיו יוֹתֵר, מְקַרְבִּין אוֹתוֹ יוֹתֵר לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הִשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל מְקוֹם, בְּבַחֲנִית (תְּהִלִּים קל"ט): אִם אֶסֶק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה, וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּה, נִמְצָא שְׁבָכָל מְקוֹם בּוֹרַח לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ. וְזֶה בְּחִינַת: וּפְרָעָה הַקְּרִיב - שֶׁהַקְּרִיב אֶת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמַיִם (מִדָּר בְּשִׁלַּח פ' כא), שְׁעַל-יָדֵי רְדִיפְתוֹ אוֹתָם נִתְקַרְבוּ יוֹתֵר לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ כִּנ"ל:

תורה יד

רבים לוחמים לי מרום (תהלים נו), זכרונם לברכה (עי' סנהדרין מד: ובדף קג):
 הינו שיש לו שונאים למעלה כשם שיש צרים למטה, כך יש צרים
 במרום, וכמו שאמרו רבותינו מלמעלה:

תפילה טז

"חנני אלהים פי שאפני אנוש, כל היום לוחם ילחצני, שאפו שוררי כל היום פי
 רבים לוחמים לי מרום, יום אירא אני אליך אבטח". רבנו של עולם אתה
 ידעת את כל אשר עבר עלי, ואת כל אשר עברתי מיום היותי עד היום הזה.
 אם אמרת אספרה כמו אפם קצה מזה, "אספרם מחול ירביון", ולא יספיק הזמן
 לפרטם. אך אתה ידעת, שבצרוף גדל עצם קשיות ערפי וחיובי העצום, עוד גם
 זה היה בעוכרי גדל עצם המחלקת שמתגבר עלי בכל עת בגשמיות וברוחניות.
 "יהוה מה רבו צרי, רבים קמים עלי", רבים מאד, צדיקים בינונים ורשעים, רבים
 בתורה ובעשר ובחכמה, באשר נגלה לפניך ארון כל. וכבר גלית אוננו שעל ידי
 המחלקת יכולין להפיל את האדם חס ושלום מעבודת השם יתברך. ועתה מה
 יעשה יתוש נמאס כמוני היום, אשר רודפים אותי מאד וחורקים שנים עלי לבלעני
 חנם חלילה, "רבים רודפי וצרי", ומי יודע אם "מעדותיך לא נטיתי".

רבנו של עולם, הלא אתה ידעת שאחר גדל החיובים והפשעיות שאני חיב
 ופושע במעשי הרעים מאד, עם כל זה כל מחשבתי וכונתי במה שאני
 דופק עדן על דלתי רחמים לפתח לי שערי הקדשה ולקרבני אליך ממקום שאני

שם, כל פונתי בעסק זה היא לטובה, כי כך צונו צדיקד האמתיים שלעולם אל ימנע אדם עצמו מן הרחמים, ואפלו הרב חדה מנחת על צוארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים. ואתה יודע בכמה התחזקות חזקו אותנו רבותינו הצדיקים אמתיים להתחזק בתפלה ותחנונים בכל עת, יהיה איד שיהיה, וגם באמת ידעתי כמה אני צריך להתחזק בזה, כלי האי ואולי, כלי האי ואולי, אופה מיד או בהרחבת הזמן לחתור ולמצא איזה פתח וחתירה שאוכל לשוב מפעשי הרעים ומפחשבותי המגנות.

ועתה אבי שבשמים, מה אעשה ומה אפעל נגד המלעיגים והליצנים והמקטרגים והחולקים והרודפים אותי מאד מאד, בגשמייות וברוחניות, למעלה ולמטה. כי אתה ידעת שבשם שיש לי צרים למטה, כך יש לי צרים למעלה, "כי רבים לוחמים לי מרום" המקטרגים עלי בכל עת, ואינם מניחים אותי להתקרב לשוב אליך. ואם באמת מודה אני לפניך מלא רחמים, בבושה וכלמה, שקטרוגם אינו בחנם, כי בודאי איני כדאי והגון להתקרב אליך לגדל עצם פשעי ועוונותי וחטאי, שקטאתי ועויתי ופשעתי לפניך כל כך, עם כל זה "רחמך רבים יהוה", רחמך רבים מאד, ואני עני ואביון דל ונשחת, אין לי להיכן לברח ואל מי לברח ולנוס כי אם אליך לבר, כי אתה "משגב לי ומנוס ביום צר לי", כמו שכתוב: "יהוה עזי ומעזי ומנוסי ביום צרה".

ועל זה באתי לפניך אבי שבשמים חומל דלים, אשר ריכך לבקש את הנרדפים, אפלו צדיק רודף את הרשע, שתעשה למען שמך, ותעזרני ותושיעני תמיד לברח ולנוס אליך בכל עת. ומכל מיני רדיפות ומחלקת וקטרוגים חס ושלום, ומכל מיני אויבים ושוונאים, מכלם אברח ואנוס אליך לבר, ואופה להתקרב אליך על ידי זה יותר ויותר. ותעזרני להשפיל ולהכניע אויבי תחתי. ותפקח עיניהם ויראו האמת שכל מחלקתם ורדיפתם בחנם, כי אין לי עסק עמכם, ואני חפץ שלום באמת, "אני שלום וכי אדבר המה למלחמה". עזרני והושיעני מלא רחמים חפץ באמת, "שמרה גפשי והצילני, אל אבוש כי חסיתי בך, הצילני מאויבי אלהי ממתקוממי תשגבני, הצילני מיד אויבי ומרודפי" בגשמייות וברוחניות, כי אין לי על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, ועל כחם של הצדיקים אמתיים אשר אני משתוקק לילך בדרךיהם הקדושים האמתיים, למענה ולמענם עשה ולא לנו. וחזקנו ואמצנו וזכנו להתקרב אליך באמת. ולא יהיה כח לשום חולק ומונע ומעכב בגשמייות ורוחניות לרחקנו מעבודתך האמתית בשום אופן. חזק ידים רפות

וברבנים בושלות תאמין. ועשה את אשר בחקך אלך ואת מצותיך אשמר אני וורעי וכל הגלויים אלי וכל בית ישראל מעתה ועד עולם. "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", עושה שלום במרומוי הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן

תורה טז

אלו המתפארים עצמן בשקר בגדולות ונפלאות, וכאלו אין שום דבר נמנע מהם, והכל בידם, ויש מהם שהם מנהיגי הדור - הנה עקר פחם ויניקתם הוא רק מהצדיקים הגדולים. כי יש צדיקים אמתיים גדולים במעלה, ויש להם פה קדוש, ודרפם לדבר גדולות ונפלאות, והם באמת יכולים לעבד ה' בכל דבר שבעולם: באכילה ושתיה ושאר דברים. וכמובא בפגנות, שלפעמים ממתיקין דינים על-ידי אכילה ושתיה. ויש צדיקים אמתיים, שיכולין לעשות פדיון על-ידי אכילתם וכיוצא. ומחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש, מזה בא, שנמצאים צבועים שקרנים, שמתדמים עצמן כקוף, ומתפארים עצמן גם כן ממש באלו הלשונות

של התפארות, שיוצא מפה קדוש של הצדיק האמת. וכעין שמצינו בנביאים, שירמיה היה מתנבא בשוק העליון: הנני שבר את קשת עילם וכו' (ירמיה מט), וחנניה בן עזור, נביא שקר, היה מתנבא בלשון זה ממש להפך (סנהדרין פט), כמו-כן מתנהג עכשו כנ"ל. אבל עקר יניקתם - רק מצדיקים כאלו שהולכים בגדולות ונפלאות כנ"ל. כי מצדיקים פשוטים, עובדי ה' בפשיטות, בתורה ותפלה ומעשים טובים, אין להם שום פח, מאחר שהצדיקים בעצמן אינם מדברים גדולות, ומתנהגים בפשיטות בעבודה תמה, על-כן אין להשקר והגדלות שלהם אחיזה בהם כל-כף. ואף-על-פי שגם בזה אפשר קצת שימצאו שקרנים צבועים בדרך זה, כמו שנמצא, שיש אנשים שישבים

לינק מהם, להפך דברייהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת פי שנים כנ"ל:

אבל באמת הוא טובה להצדיק האמת מה שנמצאים אלו השקרנים המתדמים אליהם. פי יש רשעים שנותנין צדקה לצדיקים, ועלידי הצדקה נעשה בחינת **יבק**, הינו: יחוד ברכה קדשה, וכל שלש בחינות אלו נאמרו במים, שהוא בחינת צדקה כנ"ל. יחוד - כמו שכתוב (בראשית א): 'קוו המים מתחת השמים אל מקום אחד. ברכה - כמו שכתוב (שם): 'ישרצו המים שרץ נפש חיה וכו'. קדשה - כמו שכתוב (במדבר ה): מים קדשים. ומחמת זה נמצאים בעלי צדקה שהם נואפים, כי הם יונקים מבחינת ה**יבק** הנ"ל. ובחינת ה**יבק** בקדשה הוא בחינת זווין דקדשה, ואצלם נתקלקל זאת היניקה, ונעשה אצלם נאוף, רחמנא לצלן. ועל כן הצדקה שלהם היא רעה אצל הצדיק. פי הצדיק מקבל דבור פיו הקדוש מן הצדקה, וכשנתקלקל אצלם כנ"ל, גורם פגם לדבור פיו של הצדיק, שמקבל משם כנ"ל. ועל כן הוא טובה מה שנמצאים השקרנים הנ"ל, שאזי אלו הרשעים הנותנים צדקה פונין

מעטפים בטלית ותפלין כל היום, והם צבועים, עם כל זה אין להם כח להטעות העולם כל כך כמו אלו המתפארים בגדולות כנ"ל. פי דע, שהצדיק האמת הנ"ל מקבל דבור פיו הקדוש מבעלי צדקה, וזה בחינת (תהלים קיט): נדבות פי רצה נא ה' - שהצדיק מקבל דבור פיו מנדיבי לב, דהינו בעלי צדקה. וצדקה היא בחינת מים, בבחינת (שם קיד): ההפכי הצור אגם מים, הצור - זה בחינת (תהלים עג): צור לבבי, פי יש לב אבן (יחזקאל לו), דהינו אבירי לב הרחוקים מצדקה (ישעיה מו), וזהו: ההפכי הצור אגם מים, דהינו שנתהפך ללב רף, בחינת (איכה ב): שפכי כמים לבך נכח פני ה', הינו לב רף להתנדב לצדקה. ובשביל זה נקרא צדקה מים, כמו שכתוב (עמוס ה): וצדקה כנחל איתן, וזה בחינת (קהלת יא): שלח לחמך על פני המים, הנאמר בצדקה. ועלידי הצדקה נעשה פה קדוש של הצדיק כנ"ל, וזה בחינת (ר"ה ו): בפיך - זו צדקה, שעלידי צדקה נעשה הפה של הצדיק כנ"ל. והצדיק הוא בחינת (דברים לו): בכור שורו הדר לו, ובכור נוטל פי שנים, הינו שדבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות, ומזה בא שיש כח ויניקה להצבועים הנ"ל

אליהם ונותנין להם, וכמאמר ירמיה הנביא: הכשילים בעניים שאינם מהגנים, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (ב"ק טז), ואזי נצול הצדיק האמת מפגם הצדקה שלהם כנ"ל. אבל עקר כח יניקת השקרנים הנ"ל הוא רק מאלו הצדיקים הגדולים, ההולכים בגדולות כנ"ל, אבל מאלו העוסקים בתורה תמיד ומתנהגים בפשיטות, אין להם יניקה וכח, כנ"ל:

לשון הגמרא

מאי טעמא גמלי זוטרי גנובתה, משום דאכל פיס. מאי טעמא תורא אריכא גנובתה, משום דדיר באגמי, ובעי לכרבושי בקי:

רש"י: דאכלה פיס. קוצים, לפיכך זנבו קצר, כדי שלא ידבקו בו הקוצים. ובעי לכרבושי בקי. להבריח היתושים:

וזהו ששאל רבי זירא את רב יהודה: מאי טעמא גמלא זוטרי גנובתה ותורי אריכא גנובתה (שבת טז), גמלא - זה בחינות הצדיק הפשוט, בבחינת (תהלים קלא): ולא הלכתי בגדלות ונפלאות כגמל עלי אמו; כי הוא מתנהג בפשיטות, ואינו מדבר גדולות, וכל עבודתו הוא בבחינת שתיקה. פי אין יוצא מפיו גדולות ונפלאות, והוא רק כגמול עלי אמו, וזהו בחינת גמלא. וזוטרי

גנובתה - זה בחינת נביא ומורה שקר, הוא הזנב, כמו שכתוב בישעיה. הינו אלו הצבועים המשקרים, בחינת נביאי השקר, שאחזיזתם הוא רק בצדיקים הגדולים כנ"ל. אבל בהצדיקים הפשוטים, שהם בחינת גמלא, אין להם אחיזה כל"כ, וזהו זוטרי גנובתה כנ"ל. וזהו תורי אריכא גנובתה - זהו בחינת הצדיקים הגדולים, בחינת: בכור שורו הדר לו כנ"ל. ואריכא גנובתה - הינו שעקר יניקת הנביא ומורה השקר, שהוא הזנב, הוא רק אצלם כנ"ל. וזהו שהשיב: משום דאכלי קוצי, הינו שאלו הצדיקים הפשוטים, שהם בחינת גמלא, אכלי קוצי - שאוכלים ומכלים את הקוצים והחוחים הסובבים את השושנה העליונה. ושושנה זה בחינת הדבור הקדוש, בחינת (שה"ש ח): שפתותיו שושנים וכו'. פי הם עוסקים בתורה ועבודה יום ולילה, ומכלים כל החוחים, שלא יהיה להם יניקה מהדבור הקדוש. פי מעבודה פשוטה בתמימות אין להם יניקה כנ"ל, כי אינם יכולים להתדמות אליהם ולנהג שקר שלהם עלידם, מאחר שנהגתם רק בתמימות ובפשיטות כנ"ל. ותורי אריכא גנובתה, משום

ה"יבֿק" כנ"ל, וגורם רעה להצדיק שמקבל דבור פיו מהם כנ"ל, ועל־כן הוא טובה גדולה מה שיונק מהם הנביא וכו', שהוא הזנב, שעל־ידי זה מגרשין הרשעים מעצמן. פי מכשילין אותן בשקרנים הנ"ל, שפוננין אליהם ונותנין להם הצדקה, ונצולין הצדיקים, כנ"ל:

דדירי באגמי ובעי לכרפושי בקי. דדירי באגמי - הינו שמקבלים דבור פיהם הקדוש מבעלי־צדקה, מבחינת: ההפכי הצור אגם מים כנ"ל. וזהו דדירי באגמי, ובעי לכרפושי בקי - בחינת יבֿק הנ"ל, שצריכין לגרש ה"יבֿק" של הצדקה שנותנין רשעים, פי אצלם נפגם

תפילה טז

אדון יחיד מלא רחמים, יהוה אלהים אמת, שמרני והצילני ברחמיך הרבים מן פת השקרנים והצבועים. רחם עלי ושמרני והצילני, שלא ידבק בי שום דבר שקר ולא שום תנועה של שקר, ולא יצא מפי דבר שקר וצביעות חס ושלום, ולא יעלה על דעתי חס ושלום להתפאר בגדולות ונפלאות ממני, ולא אטעה את עצמי ולא אטעה את אחרים:

רבונו של עולם, אתה ידעת את גדל עצם רוממות קדשת מעלתם של הצדיקים אמתיים בני עליה, ואת יקר תפארת גדלתם אשר זכו למה שזכו. אשר דרשם לפעמים לדבר גדולות ונפלאות נוראות באמת ובתמים, וכל דבריהם אמת וצדק, אשר על ידי גדולות ונפלאות הנשמע מפיהם הקדוש והנורא מאד, יכולים לידע ולהבחין גדלת הנורא יתברך שמו, אשר חלק מחכמתו ליראיו, ונתן פה לצדיקיו האמתיים להשיג השגות פאלה, ולדבר באמת גדולות ונוראות פאלה. אבל בגפלאותיך העצומים, את זה לעמת זה עשית פחכמתך הגדולה ונתת מקום לטעות, כי נמצאים כנגדם שקרנים וצבועים המתדמים פקוף בפני אדם, ומתפארים גם כן בגדולות ונפלאות פאלו אין שום דבר נמנע מהם, וכל הגדולות והנוראות היוצאים מפי הצדיקים באמת, הם מדברים בלשונות פאלה בשקר וטעות.

על בן פאתי לפניך מלא רחמים, שתרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותשמרנו ותצילנו מן השקרנים והצבועים המתלכשים בטלית שאינו שלהם, ומתפארין עצמן בגדולות ונפלאות בשקר. שמרנו והצילנו שומר ישראל, שלא נטעה בזה ולא נאכה להם ולא נשמע אליהם, ולא יהיה להם שום פח ושליטה להזיק לנו כלל, לא בגשמיות ולא ברוחניות. ותשפיע עלינו דעת אמתית שנופה להבחין ולבחר בהאמת להתקרב לצדיקים אמתיים ולהתנלוים אליהם באמת, ותשים חלקנו עמכם לעולם:

ותעזר לנו שנופה לתן צדקה הרבה בסכר פנים יפות לעניים הגונים וכשרים באמת. ותזכנו לשבר לבנו האכזר ולהפכו לרחמנות, ולא יהיה לבנו קשה באכזר, רק תעזרנו להפך לב האכזר ללב רך פנים, לרחם באמת על עניים הגונים כשרים אמתיים ברחמנות גדול בראוי, לתת להם כל צרכם די מחסורם אשר יחסר להם. ונופה ליחד יחודים גדולים בקדשה גדולה למעלה למעלה על ידי צדקותינו. ותתנה בעזרנו ותתן לנו כח שיהיה נעשה על ידי הצדקה שלנו בחינת היחוד ברכה קדשה בכל העולמות הקדושים עד למעלה מעלה:

אנא יהיה אוהב צדקה ומשפט, זכנו ברחמיך הרבים לקום מצות צדקה בשלמות פרצונך הטוב עם כל פרטיה ודקדוקיה וכבודותיה ותרי"ג מצות התלויים בה. ותעזרנו שנופה על ידי הצדקה לבטל ולשבר תאוות נאוף מאתנו, ותבדילנו מן הצבועים והשקרנים, ולא תכשיל אותנו בעניים שאינם הגונים. ותשמרנו ברחמיך הרבים, שלא יהיה נפגם אצלנו חס ושלום, היחוד ברכה קדשה הנעשה על ידי הצדקה, שלא יתגבר על ידי זה תאוות נאוף חס ושלום.

מלא רחמים חפץ חסד, אל תדינני כמפעלי, ואל תעשה לי כחטאי, רק תרחם עלי כרב רחמיך כרב חסדיך, ותשמר אתה בעצמך את הצדקה שלי שלא יינקו ממנה החיצונים חס ושלום, ולא יהיה להם פח לפגם היחוד ברכה קדשה הנעשה על ידי הצדקה שלי. ולא תתן להם כח להגביר על ידי זה תאוות נאוף חס ושלום. כי כל פונתי בהצדקה שאתה מוכני לתן ברחמיך הרבים, הוא רק בשביל מצות צדקה לכה, כדי לעשות נחת רוח לפניך, אשר צויתנו בתורתך הקדושה לתן צדקה, והזוהרת אותנו על זה מאד בכמה וכמה אזהרות, וכל פונתי בגתינת הצדקה לתמן ולא לקלקל חס ושלום.

על בן פאתי לפניך לשטח פני לרחמיך, שתשמרני ברחמיך מעניים שאינם הגונים. ותתנה עמי תמיד, ותצילני ותשמרני באפן שלא יהיה שום פח

ושליטה להחיצונים ליגן מהצדקה שלי, ולא יוכלו לקלקלה בשום אופן. כי אני נותן כל הצדקות שלי על דעת הצדיקים האמתיים הגדולים במעלה והם יעלו את מצות הצדקה שלי, ויעשו ויתקנו על ידי יהודים גדולים למעלה למעלה בתכלית הקדושה העליונה באמת. ויהיה לך נחת רוח ושעשועים גדולים על ידי הצדקה שלי. ותזכני לשפר תאות נאוף לגמרי ולזכות לתקון הברית באמת על ידי כח וזכות הצדקה שלי.

טוב ומטיב לכל, זכני להרבות בצדקה לעניים הגונים בקדושה גדולה כרצונך הטוב, באופן שתהיה הצדקה תקון גדול לנפשי ורוחי ונשמת, ולא איעול בכסופא קמך. ותשמר את כל עמך בית ישראל הצדיקים והבשרים אשר פרנסתם על ידי צדקה, שלא יגיע לידם שום צדקה פגומה מאנשי נאוף ורשע, אשר הצדקה שלהם מזקת להמקבלים. רק תסבב סבות לטובה ברחמיך הרבים, שכל הרשעים והנאפים הנותנים צדקה, שכל צדקתם תגיע להשקרנים והצבועים, והצדיקים והבשרים האמתיים יצלו מהם מלקבל צדקה פגומה שלהם, שלא תקלקל הצדקה פגומה שלהם את דבור פיהם הקדוש שמקבלים הצדיקים מבעלי הצדקה. ותזמין לנו ולכל ישראל פרנסה בכבוד ובכשרות ולא יהיה אחיזה להסתרא אחרא בפרנסותינו כלל, רק נזכה לפרנסה טובה בכבוד וברוח בקדושה ובטהרה גדולה, באופן שנוכה להיות כרצונך הטוב באמת.

וזכני לעסק בתורתך הקדושה ובעבודתך האמתית בתמימות באמת, ולא אלך בגדולות ובגנפלאות מפני, רק אשנה ואדמה "נפשי כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי". ואזכה לעסק בתורה ותפלה בפה מלא, באופן שאזכה בתוך כלל ישראל הבשרים, להכרית ולכלות ולבער את כל הקוצים והחוחים הפוכבים את השושנה העליונה. ולא יהיה שום כח להשקרנים והצבועים המתפארים בשקרם ליגן מדבורנו כלל. ותבער השקר מן העולם, ותגלה האמת בעולם, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "שפת אמת תפוז לעד, ועד ארגיעה לשון שקר". ונאמר: "חסד ואמת נפשו, צדק ושלום נשקו. אמת מארץ תצמח, וצדק משמים נשקף. הדרוכני באמתך ולמדני, כי אתה אלהי ישעי, אותך קויתי כל היום. ואל תצל מפי דבר אמת עד מאד, כי למשפטך יחלתי. ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך"

תורה טז

וזכות עדין קדם הרחיצה, ואחר־כך מיפה עצמו ומתלבש בבגדי כבוד, ומתפשט בגדלתו בדרך המלך. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא כב:): מפני מה לא נמשכה מלכותו של שאול, מפני שלא היה בו שום דפי, כי אין ממנין פרנס על הצבור אלא־אם־כן קפה של שרצים תלויה מאחוריו, שאם תזוח דעתו עליו, אומרים לו: בלך מאחריך. כי עקר המלכות - עלידי ענוה כנ"ל, וכל מה שיש להמלך ענוה ביותר, מתפשט מלכותו ביותר כנ"ל. וכשנמשך המזון עלידי המלך כנ"ל, נעשה ממנו ברורים, כגון תבואה, שהרבה ממנה אוכלין בהמות, ואחר־כך מתברר עוד, ואוכלין ממנה עכו"ם, עד שמתברר ממנה לישראל. וגם בהאכילה יש ברורים, עד שמתברר ונעשין מהם אמרי שפר, דהינו ברכות שמברכין עליהם תחלה וסוף, ומתפללין ועובדין

הקשו: מפני מה כשהאדם מבקש פרנסה, אין נותנין לו תכף מן השמים, פיאם עלידי סבות, לכל אחד לפי סבתו - שזה צריך לזרע תבואה ולחרש ולקצר וכו', וזה צריך לנסע ולמצא צרף פרנסתו שם, וכיוצא בזה, ולמה לא נותנין לו תכף, בשעה שמבקש פרנסתו מזמן. והתרוצין דע, שכל הפרנסה של ישראל צריכין לקבל עלידי המלך^(א), כמו שכתוב במלך (דניאל ד): אילנא די חזית די רבה ותקף וכו' ומזון לכלא בה אנת הוא מלכא. ועקר המלכות הוא עלידי ענוה, בבחינת (משלי טו): ולפני כבוד ענוה, שעקר כבוד וגדלת המלכות הוא עלידי ענוה דיקא, פי כן דרך המלכות בכל פעם, שצריך, שיקדים ענוה לכבודו וגדלתו, כמו שבכל יום בשעה שקם ממטתו, שאזי עדין הוא בקטנות, שמלבש במלבושים פשוטים, וגם פניו אינו בצחות

(א) ע"י זוהר תרומה כגג.

שֶׁשֶׁם יִתְבַרַךְ בְּכַחוֹת הָאֲכִילָה. וְזֶה
 בְּחִינַת (בראשית ט) : מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה
 לַחֲמוֹ וְהוּא יִתֵּן מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ, נִפְתְּלֵי
 אֵילָה שְׁלוּחָה הַנּוֹתֵן אֲמָרֵי שָׁפָר.
 שָׁמְנָה לַחֲמוֹ וְכוּ', דְּהִינּוּ הַפְּרֻנְסָה,
 שֶׁהִיא בְּחִינַת מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ, כִּי
 מִקְבְּלִין אוֹתָהּ עַל־יְדֵי הַמֶּלֶךְ, וְעַל־כֵּן
 תִּכָּף כְּתִיב אַחֲרָיו: נִפְתְּלֵי וְכוּ' הַנּוֹתֵן
 אֲמָרֵי שָׁפָר, דְּהִינּוּ אֲמָרֵי שָׁפָר שֶׁל
 בְּרֻכּוֹת וּתְפִלוֹת וְכִיּוֹצֵא, שְׁנַעֲשִׂין מִן
 הַבְּרוּרִים שֶׁל מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ כִּי וְאֵלוֹ
 הַבְּרוּרִים הֵם בְּחִינַת קְטָרֶת, כִּידוּעַ,
 שְׁקָטָרֶת הִיא בְּחִינַת בְּרוּרִים. וּמֵאֵלוֹ
 אֲמָרֵי שָׁפָר שְׁנַעֲשִׂין מִן מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ,
 נַעֲשֶׂה עֵטְרָה לְהַמֶּלֶךְ, וְגַם יְכוּלִין
 לְרֹאוֹת זֹאת הָעֵטְרָה. וְזֶה בְּחִינַת
 (ש"ה ט) : צִאֲנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן
 בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה, בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לֹו
 אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׂמֻחַת לְבוֹ
 - הִינּוּ לְרֹאוֹת הָעֵטְרָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ
 שְׁנַעֲשֶׂה בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ. כִּי הַתְּחַבְּרוֹת
 שְׂמֻחַת־חֲבָרִין הָאֲמָרֵי שָׁפָר עִם הַמֶּלֶךְ,
 זֶה בְּחִינַת חֲתֻנָּה, בְּבִחִינַת (משלי כב):
 חֵן שְׁפָתָיו רַעְהוּ מֶלֶךְ; שְׁחֵן
 הַשְּׁפָתִים, דְּהִינּוּ הָאֲמָרֵי שָׁפָר,
 מִתְּחַבְּרִין עִם הַמֶּלֶךְ בְּבִחִינַת רְעוּת -
 וְזֶה בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ. וְזֶהוּ: וּבְיוֹם
 שְׂמֻחַת לְבוֹ - זֶה בְּחִינַת קְטָרֶת,
 בְּבִחִינַת (משלי כז): שְׁמֹן וּקְטָרֶת יִשְׁמַח
 לֵב; כִּי הַבְּרוּרִים שָׁמְנָה נַעֲשֶׂה אֲמָרֵי

שָׁפָר כִּינ"ל, שָׁמְנָה נַעֲשֶׂה הָעֵטְרָה
 כִּינ"ל, הֵם בְּחִינַת קְטָרֶת כִּינ"ל. וְזֶהוּ:
 שְׁעֵטְרָה לֹו אִמּוֹ - הִינּוּ בְּחִינַת חוּה,
 שֶׁהִיא הֵיחָד אִם כָּל חַי (בראשית ג) כִּי
 חוּה - רֵאשִׁי־תְבוּת: הַמַּעֲטָרְכֵי הַסֹּד
 וְרַחֲמִים (תהלים קג), הִינּוּ בְּחִינַת
 הָעֵטְרָה הַכִּינ"ל, שְׁנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי
 בְּחִינַת: הַמְּשַׁבֵּיעַ בְּטוֹב עֲדִיךְ, דְּהִינּוּ
 בְּחִינַת מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ כִּינ"ל. (וְהַעֲקָר
 חֶסֶד). וְהַכֵּלֵל - שְׁצָרִיכִין לְרֹאוֹת אֵת
 הַמֶּלֶךְ, בְּבִחִינַת (ישעיה לז): מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ
 תִּחְזִינָה עֵינֶיךָ, דְּהִינּוּ כִּשְׁהוּא בִּיפְיוֹ
 וּגְדֻלָּתוֹ, וְלֹא בְּשַׁעַת קְטָנוֹת. וְאִם הִיוּ
 נוֹתְנִין לֹו פְּרֻנְסָתוֹ תִּכָּף וּמִיָּד, לַחֵם
 מִזְּמֹן, הִיָּה אֲפָשֶׁר שִׁירָאָה אֵת הַמֶּלֶךְ
 בְּשַׁעַת קְטָנוֹת, כְּגוֹן בְּשַׁעַת שְׂמֻקָּטִין
 אֵת עֲצָמוֹ וּמְחַשֵּׁב אֵת עֲצָמוֹ שְׂקָפָה
 שֶׁל שְׂרָצִים תְּלוּיָה מֵאַחֲרָיו וְכִיּוֹצֵא
 כִּינ"ל, אֲבָל עֲכָשׁוֹ שְׁנוֹתֵינוּ הַפְּרֻנְסָה
 עַל־יְדֵי סְבוּבִים, נִמְצָא שְׁבָאָה
 בְּעֵתִים מִיְּחָדִים, כִּי לְכָל סִבָּה צָרִיכָה
 עֵת מִיְּחָד, עַד שֶׁתֵּצֵא הַפְּרֻנְסָה אֵלָיו.
 וְעַל־כֵּן לֹא יָבֹא לְרֹאוֹת אֵת הַמֶּלֶךְ
 בְּקְטָנוֹתוֹ, רַק בִּיפְיוֹ כִּינ"ל, כִּי אִין
 נוֹתְנִין לֹו הַפְּרֻנְסָה תִּכָּף, רַק בְּעֵת
 מִיְּחָד, בְּאֲפֹן שֶׁלֹא יִרְאֶהוּ רַק בִּיפְיוֹ,
 בְּבִחִינַת: מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ וְכוּ'. כִּי עַל־יְדֵי
 הַפְּרֻנְסָה רוֹאִין הַמֶּלֶךְ בְּעֵטְרָה כִּינ"ל.
 וְזֶה הַסֹּד מְרַמֵּז בְּפֶסוּק (תהלים קמח):
 עֵינֵי כָל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְאֵתָה נוֹתֵן

להם את אכלם בעתו, פותח את ידך וכו'. עיני כל וכו' - זהו הקשיא הנ"ל, הינו: עיני כל אליך ישברו, ואתה נותן להם את אכלם בעתו, דהינו שמבקשין על פרנסה, ואין נותנין תכף, רק בעתו פנ"ל. והתרוץ: פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון (ולא סיים):

"עיני כל אליך ישברו, ואתה נותן להם את אכלם בעתו. פותח את ידך, ומשביע לכל חי רצון". רבנו של עולם תן לי פרנסה בכבוד קדם שאצטרך לה, באפן שאזכה לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד ולהיות פרצוק הטוב באמת. כי אתה יודע כמה הפרנסה מבלבלת אותי ומונעת אותי ומחלשת דעתי מלהתחזק בעבודתך.

רבנו של עולם, ידעתי כי אני רחוק מפרנסה בכבוד מאד מאד, כי פגמתי נגדך מאד, הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבל באתי לפניך מלא רחמים בעני בפתח, בדרל ואביון המחזיר על הפתחים, פורש בפיו שואל ומבקש מתנת הנם ונדבת חסד, שתחנני ברחמך הרבים לבר, בחסדיך העצומים לבר, ותזמין לי פרנסתי מן השמים, ותתן לי כל צרכי וכל צרכי אנשי ביתי וכל התלוים בי וכל הגלויים אלינו קדם שגצטרך להם, כי עינינו לך לבר תלויות, עינינו לך לבר מצפות ומחפזות:

רבנו של עולם אנת הוא לעלא מן כל העלות והסבות, ואתה יכל לסבב סבות לטובה ברחמך הרבים, באפן שיגיע לנו הפרנסה בנקל בלי שום בלבולים ובלי שום טרדות ויגיעות ובלי שום סבות על פי דרך הטבע, רק שתזמין לנו ברחמך הרבים הפרנסה בנקל ובמהירות גדול, ותהיה נמשכת הפרנסה אלינו לטובה בהרחבה גדולה. ונופה לברר הפרנסה בקדשה גדולה, שנופה לאכל ולשתות בקדשה ובטהרה גדולה, באפן שנופה שתתברר אכילתנו ושתיתנו, ויהיו געשים מהם ברורים קדושים בבחינת קמרת, עד שיהיו געשים מהם אמרי שפר,

שהם ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש. ואלו האמרי שפר יעלו ויתחברו עם המלך, ויהיה נעשה מהם עטרה להמלך. ונופה לראות העטרה הזאת, כמו שכתוב: "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו, וביום שמחת לבו". ונופה לראות את המלך בפיו, כמו שכתוב: "מלך בפיו תחזינה עיניך". ואל תעפב פרנסותינו בשביל זה, כי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מומה", כי אתה יכל לסבב סבות לטובה באפן שתבא לנו הפרנסה במהירות גדול בלי שום עכוב כלל, ובלי שום עסק וסבה ובלי שום טרדא כלל, ועם כל זה נופה לראות המלך בפיו "בעטרה שעטרה לו אמו" הנעשית מן האמרי שפר המתבררים על ידי הפרנסה והאכילה ודקדשה. וקום לנו מקרא שכתוב: "הגואל משחת חיכי המעטרכי חסד ורחמים. המשביע בטוב ערוך תתחדש בנשר נעורכי":

אבינו שבשמים עשה למענך ורחם עלינו ותסבב סבות לטובה, באפן שתגיע לנו הפרנסה קדם שנצטרך לה, ותזמין לנו כל צרכינו בכבוד ובנחת, ובהתר ובקדשה גדולה, ובהרחבה ונחת גדול. ותצילנו מחובות והלוואות, ותעורנו לסלק מהרה כל החובות והלוואות שאנו מחייבים מפבר, ותשמרנו מעתה מלבא לידי חוב עוד לעולם, כי אתה יודע שהחובות וההלוואות מבבלים אותנו מאד ממעט עבודתך שאנו מכינים עצמנו בכל עת להתחיל בעבודתך באמת.

רחם עלי ועלינו אבינו אב הרחמן, הן את העולם בלו בטובו בחר ובחסד וברחמים, ותן לי ולכל חברתנו ולכל ישראל פרנסה בכבוד קדם שנצטרך לה, באפן שלא נצטרך להטריד דעתנו בהפרנסה כלל. ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם, כי אם לדרך המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה שלא נבוש ולא נבלם לעולם ועד. ונופה לברר הפרנסה בקדשה ובטהרה גדולה בבחינת קטרת המשמח את הלב. ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בקיינו, וימלך עלינו ועל כל ישראל ועל כל העולם בלו. ויקום בנו מהרה מקרא שכתוב: "מלך בפיו תחזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים" במהרה בקיינו, אמן
בן יהי רצון

תּוֹרָה יִז

רְבוּתֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה (מגילה יב), פִּי
עַל־יְדֵי שְׁעָבוֹד וְגִלוּת הַדַּעַת מְבַלְבֵּל.
אָבֵל בְּשַׁבַּת הוּא חֲרוּת, וְכַשֵּׁי שְׁחֲרוּת
וְאִין שְׁעָבוֹד וְגִלוּת, אַזִּי הַדַּעַת שְׁלָם
כַּנְ"ל. וְעַקְר הַחֲרוּת - עַל־יְדֵי הַתְּעַנּוּג
וְהַשְׁמָחָה שֶׁל שַׁבַּת, בַּחֲנִינָת (ישעיה נח):
אִז תִּתְעַנּוּג עַל ה', הַנְּאָמַר בְּשַׁבַּת.
וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה חֲרוּת, בַּבְּחִינָת (שם
נח): פִּי בַשְׁמָחָה תִּצְאוּ, שְׁעַל־יְדֵי
שְׁמָחָה יוֹצְאִין לְחֲרוּת. וְכַשֵּׁי שְׁחֲרוּת,
הַדַּעַת בְּשִׁלְמוֹת כַּנְ"ל, וְאַזִּי הִירְאָה
כְּרָאוּי, בַּבְּחִינָת יֵרָא שַׁבַּת (ת"ז תי ט), פִּי
אִז הִירְאָה בְּלִי כְּסִילוּת שֵׁישׁ בִּימֵי
הַחֵל, פִּי עַקְר הַכְּסִילוּת - מַחְמַת
הַשְׁעָבוֹד כַּנְ"ל. וּבְזֶה מַעְלִין הִירְאוֹת
הַנְּפֹלוֹת, דְּהֵינּוּ מֵה שְׁיִרְאִים
לְפַעֲמִים מִשֵּׁר וְכַדוּמָה, פִּי עַל־יְדֵי
הַדַּעַת מְרִימִין אוֹתָן. וְעַקְר הַדַּעַת
הוּא בְּשַׁבַּת עַל־יְדֵי הַשְׁמָחָה, שְׁעַל־
יְדֵי־זֶה יֵשׁ חֲרוּת, וְאַזִּי הַדַּעַת
בְּשִׁלְמוֹת כַּנְ"ל:

וְהַפְּלֵל, שְׁצָרִיךְ לְנַהֵג שְׁמָחָה גְדוּלָה
בְּשַׁבַּת־קֹדֶשׁ, וְלִבְלִי

צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד לְהִיּוֹת שְׁמַח וְטוֹב
לֵב בְּשַׁבַּת, פִּי מַעְלוֹת
וְקֹדְשוֹת שַׁבַּת גְּדוּלָה וְיִקְרָה מְאֹד,
כַּמּוּבָא, וּבַפֶּרֶט בְּ"רֵאשִׁית־חֻכְמָה"
בְּשַׁעַר הַקֹּדֶשׁה בְּתַחֲלָתוֹ, עֵין שָׁם.
וְרָאוּי וְנִכּוֹן לְלַמֵּד בְּרֵאשִׁית־חֻכְמָה
בְּשַׁעַר הַנְ"ל, וְלִשׁוּם לְבוֹ הֵיטֵב עַל
כָּל הַדְּבָרִים הַנְּאָמְרִים שָׁם בְּעַנּוּן
קֹדֶשׁת וּמַעְלוֹת שַׁבַּת־קֹדֶשׁ. פִּי יֵשׁ
שָׁם כַּמָּה דְּבָרִים פְּרָטִיִּים יְקָרִים
מִקֹּדֶשׁת וּמַעְלוֹת שַׁבַּת. פִּי כָּל עַנּוּן
וּמַעְלָה הַנְּאָמַר שָׁם עַל שַׁבַּת הוּא
דְּבַר בְּפָנֵי עֲצוּמוֹ, וְהֵבֵן שָׁם הֵיטֵב,
כְּדֵי שִׁיתְּלַהֵב לְבוֹ לְקַבֵּל שַׁבַּת
בְּשְׁמָחָה גְדוּלָה וְעֲצוּמָה כְּרָאוּי. וְעַל־
יְדֵי־זֶה הִירְאָה בְּשִׁלְמוֹת, דְּהֵינּוּ עִם
יְדַעַת, כִּי בַחֵל אֶפְשָׁר שְׁיִהְיֶה הִירְאָה
עִם כְּסִילוּת, בַּבְּחִינָת (אויב ד): הֲלֵא
יִרְאָתָךְ כְּסִלְתָּךְ. וְעַקְר הַכְּסִילוּת הוּא
מַחְמַת הַשְׁעָבוֹד שֵׁישׁ בַּחֵל, פִּי עַל־
יְדֵי הַשְׁעָבוֹד אִין הַדַּעַת שְׁלָם. וְכִמוֹ
שְׁכַתּוֹב בְּמוּאָב (ירמיה מו): שְׂאֲנָן מוּאָב
מִנְעוּרָיו וְכוּ' וּבַגּוּלָה לֹא הָלַךְ, עַל־כֵּן
עַמְד טַעְמוֹ בּוֹ וְכוּ'; וְכִמוֹ שְׂאֲמָרוֹ

טובה גדולה שיש טבע והשגחה. פי
 כשהאדם עושה טוב, אזי מנהיג
 אותו בהשגחה. וכשהוא אינו טוב,
 ואם היה מנהיג אותו בהשגחה -
 לא היה יכול להגיע לו שום טובה,
 אזי מניח אותו על הטבע, ויכול
 להיות שיהיה לו טובות עלפי
 הטבע. ואם לא היה רק השגחה,
 היה אפשר שתתבטל ההשגחה
 לגמרי. פי כשהיה רואה יתברך,
 שאין האדם מתנהג כראוי, היה
 פועם, והיה מסיר ההשגחה לגמרי.
 אבל עכשו מניחו עלפי הטבע,
 וכשהוא חוזר למוטב, משגיח עליו
 כנ"ל. ובאמת אין אנו יכולין להבין
 מהו טבע והשגחה, פי באמת גם
 הטבע היא השגחתו יתברך, וזה אי
 אפשר לאדם להבין שני דברים
 כאחד, דהינו הטבע שבאמת היא
 השגחתו יתברך:

להראות שום עצבות ודאגה כלל.
 רק להתענג על ה' ולהרבות בתענוגי
 שבת בכל מיני תענוג, הן אכילה
 ושתייה, הן מלבושים כפי מה שיכול.
 פי אכילת שבת היא פלה רוחניות,
 פלו קדש, ועולה למקום אחר לגמרי
 מן אכילת חל, כמבאר במקום אחר
 (לעיל בסימן נז, ובסימן רעז, וע' זוהר ויקהל דף ריח
 ובמק"מ שם):

דרך השם יתברך - להביט על
 הטובות שעושין, ואף
 שנמצא בהם גם כן מה שאינו טוב,
 אינו מסתפל על זה. כמו שכתוב
 (במדבר כג): לא הביט און ביעקב^(א);
 מפלשפן שהאדם אסור לו להביט
 על חברו לרעה, למצא בו דוקא
 מה שאינו טוב ולחפש למצא
 פגמים בעבודת חברו, רק אדרבא,
 מחיב להביט רק על הטוב. ולזה

תפילה יג

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ברחמיך הרבים, ותזכירני
 לקבל שבת קדש בשמחה וחדוה גדולה, בגילה רנה דיצה וחדוה. ותשמרני

(א) עיין ילקוט ובתנא דבי אליהו רבה פ"א.

ותצילני שלא יעלה על לבי שום עצבות ומרה שחורה ולא שום יגון ואנחה ולא שום דאגה ביום שבת קדש. רק אֶזְכֶּרָה לְשִׂמְחָה בְּכָל עוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קִדְשׁ, בְּכָל לְבָבִי וּבְכָל נַפְשִׁי וּבְכָל מְאֹדִי, בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ קִין וְתַכְלִית, פְּרָאוּי בְּאַמַּת לְשִׂמְחָה בְּיוֹם שַׁבַּת קִדְשׁ, בְּיוֹם קְדוֹשׁ וְנוֹרָא בְּזוֹה, שְׁנַתְעוֹרֵר עוֹ וְחֲדוּהָ וְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה בְּלִי שְׁעוֹר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת פְּלִם, וּכְמוֹ שְׂמוּבָא בְּזוּרָה הַקְּדוֹשׁ וּבִשְׂאֵר סְפָרִים מְרַבּוּי עֲצָם הַשְּׂמִיחָה וְהַחֲדוּהָ שֶׁל שַׁבַּת קִדְשׁ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מַה אֹמֵר וּמַה אֲדַבֵּר, בְּכָל מַה שְׂאֵנִי מִתְחִיל לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן עָלָיו, יְדַעְתִּי גַם יְדַעְתִּי כִּמּוֹתָ אֲנִי רַחוּק מְזוֹת, וּכְפִי גָדֹל מְעַלְתַּת הַמְּצוּהָ וְהַמּוֹדָה הַקְּדוֹשָׁה, וּכְפִי גָדֹל תּוֹעֲלֶתָהּ לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדוּשָׁתָהּ, בֵּן עֲצָם רַחוּקִי מְזוֹה בְּתַכְלִית הַרְחוּקִי, וּבִפְרָט מִשְׂמִיחָה בְּשַׁבַּת קִדְשׁ, אֲשֶׁר כְּמַעֲט בְּזוֹה תּוֹלָה הַכֹּל וְהוּא עֶקֶר הַהִתְקַרְבוֹת אֵלָיךְ. אֲבָל אַתָּה יוֹדֵעַ רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת עַל זֶה וּגְדֹל הַהִתְנַבְּרוֹת שְׂמִתְנַבְּרִין וּמִתְנַבְּרִין בְּכָל פַּעַם לְמַנַּע אוֹתִי חֶסֶד וְשְׁלוֹם מִשְׂמִיחָה שֶׁל שַׁבַּת. חֲמוּל עָלִי אָבִי שֶׁבְּשִׂמּוּם, אָבִי אֵב הַרְחֻקָן, וְשִׂמְחָתִי בִישׁוּעַתְךָ תְּמִיד. וְעוֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וּזְכֵנִי לְשִׂמְחָה מְאֹד בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה בְּכָל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, חֵק וְלֹא יַעֲבֵר, שְׂאֶזְכֶּרָה לְהִיּוֹת כָּל הַיּוֹם כִּלּוֹ בְּשִׂמְחָה מְבֹאָו וְעַד צֵאתוֹ, עַד שְׂאֶזְכֶּרָה לְחִמְשִׁיךָ הַשְּׂמִיחָה שֶׁל שַׁבַּת עַל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, עַד שְׂאֶזְכֶּרָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד גַּם בְּיָמֵי הַחֹל בְּשִׂמְחָה אֲמִיתִית. יִרְאוּ עֵינַי וְיִשְׂמַח לְבָבִי וְתִגַּל נַפְשִׁי בִישׁוּעַתְךָ בְּאַמַּת. וְתוֹזְכֵנִי עַל יְדֵי הַשְּׂמִיחָה שֶׁל שַׁבַּת לְהָרִים הִירְאָה אֵל הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ, וְאֶזְכֶּרָה לְיִרְאָה שְׁלֵמָה מִפְּנֵיךָ בְּדַעַת שְׁלֵם בְּלִי כַּסִּילוֹת כְּלָל:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אִיִּם וְנוֹרָא, עוֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וּזְכֵנִי מִהֲרָה לְיִרְאָת הַרוּמּוֹת, לְיִרְאָה קְדוּשָׁה עִם דַּעַת הַנְּמוֹשֶׁךְ מִשְׂמִיחָה שֶׁל שַׁבַּת קִדְשׁ. מְלֵא רַחֲמִים, גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ, פּוֹדֶה וּמְצִיל, פְּדוּנִי וְהַצִּילְנִי, וְהוֹצִיאֵנִי מִעַבְדוֹת לְחֵרוֹת מִשְׁעַבּוֹד לְגֵאֻלָּה. זְכֵנִי לְשִׂמְחָה שֶׁל שַׁבַּת קִדְשׁ, שְׂאֶזְכֶּרָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים, לְקַבֵּל שַׁבְּתוֹת מִתּוֹךְ רַב שְׂמִיחָה וּמִתּוֹךְ עֵשֶׂר וּכְבוֹד וּמִתּוֹךְ מַעוּט עֲוֹנוֹת. עוֹרְנִי שְׂאֶזְכֶּרָה לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבַּת בְּכָל עוֹ וְתַעֲצוּמוֹת, בְּכָל מִינֵי שְׂמִיחָה וְחֲדוּהָ. וְאֶזְכֶּרָה לְהֲרַבּוֹת בְּתַעֲנוּגֵי שַׁבַּת בְּכָל מִינֵי תַעֲנוּגִים, הֵן לְהֲרַבּוֹת בְּמִינֵי מְאֻכְלִים וּמַעֲדִינִים וּמִשְׁקוֹת טוֹבִים, הֵן בְּבִגְדֵי כְבוֹד, לְהַשְׁתַּדֵּל לְזוֹפוֹת לְבָנְדִים נְאִים לְכַבּוֹד שַׁבַּת קִדְשׁ. וְהַעֲקֵר שְׂתַרְחֵם עָלַי וְתַעֲזוּרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְזוֹפוֹת לְשִׂמְחָה בְּכָל לַב בְּשַׁבַּת קִדְשׁ בְּשִׂמְחָה וְחֲדוּהָ גְּדוֹלָה בְּאַמַּת, עַד שְׂאֶזְכֶּרָה עַל יְדֵי הַשְּׂמִיחָה לְצֵאת מִעַבְדוֹת לְחֵרוֹת מִשְׁעַבּוֹד לְגֵאֻלָּה. עַד שְׂאֶזְכֶּרָה עַל יְדֵי הַשְּׂמִיחָה וְהַחֲדוּהָ שֶׁל שַׁבַּת, לְהַשְׁלִים וְלְהַגְדִּיל דַּעַתִּי

בתכלית הגדלות והשלמות פּרצוּנְךָ הטוב באמת. ועל ידי זה אִזְכָּה לִירְאָה שְׁלֵמָה שתהיה הִירְאָה עם דַּעַת בְּלִי שׁוּם סְכָלוֹת כֻּלָּל. וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהַרְיוֹם וּלְהַגְבִּיחַ עַל יְדֵי הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ אֶת כָּל הִירְאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֵלֶיךָ לְבַד הַתְּבַרְךָ. שְׁלֵא יִהְיֶה לִי שׁוּם יְרָאָה נְפוּלָה, שְׁלֵא אֶפְחַד וְלֹא אֶתְיָרָא מִשׁוּם בְּרִיאָה שְׁבַעְעוֹלָם, לֹא מִשׁוּם שׁוּר וְאֲדוֹן, וְלֹא מִשׁוּם אָדָם, וְלֹא מִשׁוּם חַיָּה רַעָה וְלִסְטִים, וְלֹא מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעְעוֹלָם, רַק מִמָּוָד לְבַד אִירָא וְאֶפְחַד בְּאֵמֶת, וְתִהְיֶה יְרָאתְךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אַחְטָא.

רְבִינוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכַנִּי לִירְאָה שְׁלֵמָה וְאֵמֶתִית, לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אוֹתוֹ לְבַד אִירָא, וְכֹו אֶבְטַח וְאֶשְׁעֵן, וְלֹא אֶפְחַד מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעְעוֹלָם, וְיִקְרִים בִּי מִקְרָא שְׁכָתוּב: "יְהוָה אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אִירָא יְהוָה מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחַד." וְנֹאמַר: "יְהוָה לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם." וְנֹאמַר: "בְּאֱלֹהִים בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה בְּשׁוּר לִי." וְנֹאמַר: "הַנְּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחַד בִּי עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וְיְהִי לִי לִישׁוּעָה. וְשִׁאֲבַתְּם מִיּוֹם בְּשִׁשׁוֹן מִפְּעוּנֵי הַיִּשׁוּעָה":

רְבִינוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים טוֹב וּמְטִיב כֻּלָּל. זְכַנִּי לְטַעַם טַעַם עֲנַג שֶׁבֶת בְּאֵמֶת, זְכַנִּי לְשִׂמְחָה וְחֵרוֹת שֶׁל שֶׁבֶת קִדְשׁ וּלְכַבֵּל כָּל הַשְּׁעִבּוֹד שֶׁל יְמֵי הַחַל, וּלְיֹשֵׁב דַּעְתִּי בְּשִׁלְמוֹת בְּלִי שׁוּם בְּלִבּוֹל הַדַּעַת כֻּלָּל. וְלֹא יַעֲלֶה עַל דַּעְתִּי וּמַחְשַׁבְתִּי בְּשֶׁבֶת קִדְשׁ, שׁוּם מַחְשָׁבָה בְּאִיזָה עֶסֶק וּמְלָאכָה וּמִשְׁאָה וּמַתָּן, וְלֹא שׁוּם דְּאָגָה וּמְרָדָא כֻּלָּל, רַק יְהִי בְּעֵינֵי בְּאֵלֹו כָּל מְלָאכְתִּי עֲשׂוּיָה. וְאִזְכָּה בְּאֵמֶת לְמַנוּחָה וְעֲנַג וְשִׂמְחָה שֶׁל שֶׁבֶת קִדְשׁ, מְנוּחַת אַהֲבָה וּגְדֻבָה, מְנוּחַת אֵמֶת וְאֵמוּנָה, מְנוּחַת שְׁלוֹם וְשִׁלוּה וְהַשְׁקֵט וְכַטַּח, מְנוּחָה שְׁלֵמָה שְׂאֵתָה רוּצָה בָּהּ. "שְׁמַח נַפְשׁ עֲבָדְךָ בִּי אֵלֶיךָ יְהוָה נַפְשִׁי אֲשֵׁא". שְׁמַחְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תְּמִיד, וּבִפְרֵט בְּשֶׁבֶתוֹת וְיָמִים טוֹבִים "תְּשִׁמְעֵנִי שִׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה, תַּגְלִלְנָה עֲצֻמוֹת דְּבִית". בִּי אֵין מִי שְׁיֻכַּל לְשַׂמַּח אֶת נַפְשִׁי, בִּי אִם אַתָּה לְבַד, בְּחַסְדְּךָ הַעֲצוּם לְבַד, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּנוּזִים לְבַד, בְּזֻכוֹת וּכְחַ הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים שֶׁהֵם שֶׁבֶת דְּבִלְהוּ יוֹמֵי. קִדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתַן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׁבַעְעוּנוּ מִפּוּקֵךְ וְשַׂמַּח נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ, וְסַחַר לְבַנּוּ לְעֲבָדְךָ בְּאֵמֶת, וְתַנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן שֶׁבֶת קִדְשֶׁךָ, וְנִנּוּחוּ כֹו כָּל יִשְׂרָאֵל מִקְדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. "תוֹדִיעֵנִי אַרְחַ חַיִּים שְׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֶיךָ גְּעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח. יְהִי לְרַצוֹן אֲמָרִי בִּי וְהִגִּיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי":

תפילה יח

רבונו של עולם דררך אלהינו להאריך אפך לרעים ולטובים, והיא תהלתך. מלא רחמים טוב ומטיב לכל, אשר דררך להיטיב לבריותיך, ואתה מטה כלפי חסד תמיד, ואין אתה חפץ להביט ולהסתכל על הרע והאון שאנו עושין חס ושלום, רק אתה מביט ומשגיח על מעט הטוב שאתה מוצא בקרבנו בחסדיך העצומים, כמו שכתוב: "לא הביט און בניעקב ולא ראה עמל בישראל, יהוה אלהיו עמו, ותרועת מלך בו". ונאמר: "און אם ראיתי כלבי לא ישמע יהוה, אכן שמע אלהים, הקשיב בקול תפילתי".

על בן מצא עבדך את לבו עדין להתפלל לפניך, ועדין עדין על משמרתי אעמדה ואצפה לישועתך האמתית, מתי תבא אלי שאזכה לשוב אליך באמת, אשר על זה בקשתי מלפניך זה כמה, בכמה לשונות של תפלה ותחנונים ועדין לא נושעתי. ואני יודע שהמניעה מפני, אבל על טובך הגדול אני נשען, עדין שתציץ ותביט ותשגיח על מעט דמעט נקודות טובות הנמצאים בי עדין, ותעלים עיניך מלראות ולהסתכל על רבוי ועצם הרע שבי, באפן שתכניע ותכבול רבוי הרע לגבי מעט הטוב שבי. ובכחך הגדול תתן כח למעט הטוב שבי שיתגבר על הרע שבי, באפן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ותטיב עמי בחסדיך בכל עת בגשמיות ורוחניות, לא כגמולי וכמעשי ידי הפגומים חס ושלום, רק בחסדיך ובטובך הגדול וברחמנותך העצום, אשר אין אתה מביט על הרע כי אם על מעט הטוב, ואל תמנע טוב מפני מעתה ועד עולם:

ותרחם עלי ועל כל ישראל, ותתן לי דעת שלם ודקדושה, באפן שאזכה להתדבק בדרכיך הקדושים, לכל אסתכל ואביט על הרע של שום בר ישראל שבעולם, ולא אשים עיני כלל על מעשיו ומדותיו שאינם טובים, רק אזכה לדון את כל אדם לכף זכות, ולהסתכל רק על הטוב של כל אחד מישראל, ולא אסתכל על הרע שלו כלל. וברחמיך ובחסדיך הרבים תפקח את עיני דעתי, ותתן

לי דעת שלם דקדושה, באפן שאזכה לחפש ולבקש ולמצא זכות וטוב בכל אחד מישראל אפלו בהגורע שבגורעים. ואזכה לראות ולהביט רק על הטוב שבכל אחד, ולא אביט ואסתפל על הרע שבהם כלל. ותתן לי עין יפה וטובה להביט על כל אחד מישראל לטובה, את הטוב שבו אקבל בדעתי להסתפל עליו, ואת הרע לא אקבל, ולא אשית עיני עליו כלל, למען אזכה להיות טוב וישר גם עם יהוה ועם אנשים, ואמצא "חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם", באפן שאוכל להתועד עם כל אחד ואחד מישראל לדבר עמהם באמת לאמתו מהתכלית האמתית, ולקבל מגדלתם הטובה להתעורר ולשוב ליהוה, ולהאיר פהם מגדלתי הטובה, ולחונן אותם באמתת הדעת של נקדתי הטובה, להודיעם את כל הטוב הנצפן בי מקדשת ישראל.

חום וחמל עלי ועל כל ישראל למען שמך ולמען צדיקוד האמתיים ולמען תורתך הקדושה, עשה למענך ולא למעננו, עשה למענך והושיענו, ותחזירנו בתשובה שלמה לפנדך. חוסה עלי כל עוד נפשי בי, כי כבר פנה יום, וכבר עברו משנותי מה שעברו, ועדין לא עבר עלי שנה אחת ולא יום אחד בלי פגמים הרבה. רחם עלי מעתה להחיות מעט פלמתי הנשארת, שאזכה מעתה בכחך להגביר הטוב על הרע, כי מעט מן האור דוחה הרבה מן החשך. "אל תפושני ואל תעזבני אלהי ישעי, אל תאסר עם חטאים נפשי ועם אנשי דמים חיי, אל תעזבני יהוה, אלהי אל תרחק ממני, חושה לעזרתי אדני תשועתי"

תורה יה

סכנה גדולה להיות מפרסם ולהנהיג העולם. לא מבעיא כשאינו ראוי כלל, ולובש טלית שאינו שלו, רק אפלו עובדי השם באמת, גדולי הדור, יש עליהם סכנות נוראות בהנהגת העולם. פי איש פשוט, רחוק מאד שיעבר על רציחה, אפלו אם אינו איש כשר, פי אין לו תאווה לזה. ואפלו כשמגיע, חס ושלום, לתאווה כזו, רחמנא

לְצֵלֶן, אֵינּוּ בֹא לְיָדוֹ, וַיֵּשׁ לוֹ כַּמָּה מְנִיעוֹת לְזֶה; וְאִפְלוּ אִם יַעֲבֵר, לֹא יַעֲבֵר כִּי־אִם לְעֵתִים רְחוּקוֹת, וְקָרוֹב שְׁלֹא יַעֲבֵר רַק פְּעַם אַחַת כֹּל יְמָיו.

אֲבָל בְּהִנְהַגַּת הָעוֹלָם וּבְחִדּוּשָׁיו דְּאוּרֵיתָא שְׂמַחְדָּשִׁין, יְכוּלִים לְעֵבֵר מִמֶּשׁ גָּנֵב וְנֶאֱפָף וְרִצַּח בְּכָל פְּעַם, בְּכָל רַגַע, רַחֲמָנָא לְצֵלֶן (א):

תורה יט

עֵקֶר הַתְּכָלִית וְהַשְּׁלֵמוֹת הוּא רַק לְעַבְדַּת הַשֵּׁם בְּתַמִּימוֹת גָּמוּר, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלֵל. כִּי יֵשׁ מַחְקָרִים שְׂאוֹמְרִים, שֶׁעֵקֶר הַתְּכָלִית וְהָעוֹלָם הֵבֵא הוּא רַק לְדַעַת כָּל דְּבָר כְּמוֹת שְׂהוּא, כְּגוֹן לְיַדַע הַכּוֹכָב כְּמוֹ שְׂהוּא, לְיַדַע מֵהוּתוֹ וּמִפְנֵי מֵה עוֹמֵד בְּמָקוֹם הַהוּא. כִּי יֵשׁ מְשַׁכֵּל וּמְשַׁכֵּל וְשַׁכֵּל, דְּהֵינּוּ הַכַּח הַמְשַׁכֵּל, וְהַשְּׁכַל בְּעַצְמוֹ, וְהַדְּבָר הַמְשַׁכֵּל, וְזֶהוּ הַתְּכָלִית וְהָעוֹלָם הֵבֵא אֲצֵלֶם, שְׂיִהִיָּה נַעֲשֶׂה אֶחָד מֵהַמְשַׁכֵּל וְהַמְשַׁכֵּל וְהַשְּׁכַל, וְהֵם מְבַלִּים יְמֵיהֶם עַל זֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְחַקֵּר וּלְהַשִּׁיג הַמְשַׁכְּלוֹת, שְׂזֶהוּ הַתְּכָלִית אֲצֵלֶם, וְזֶהוּ בְּעַצְמוֹ הָעוֹלָם הֵבֵא לְדַעַתֶּם. רַק שְׂבַעֲוֹלָם הַזֶּה שְׂמַלְבָּשִׁין בְּגוּף, אֵין לָהֶם תַּעֲנוּג כָּל־כֶּף מִן הַחֲקִירוֹת,

וּבְעוֹלָם הַבֵּא שְׂיִתְפַּשְׁטוּ מֵהַגּוּף, יִתְעַנְּגוּ מְאֹד מְזֹה. וּלְדַעַתֶּם הָרַעָה, עֵקֶר הַשְּׂגָת הַתְּכָלִית הוּא עַל־יַדִּי חֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שְׂלָהֶם. אֲבָל בְּאֵמֶת אֲצֵלֶנוּ עֵקֶר הַשְּׂגָת הַתְּכָלִית הוּא רַק עַל־יַדִּי אֲמוּנָה וּמַצְווֹת מַעֲשִׂיּוֹת, לְעַבְדַּת הַשֵּׁם עַל־פִּי הַתּוֹרָה בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת. וְעַל־יַדִּי־זֶה בְּעַצְמוֹ זֹכִינְי לְמָה שְׂזוֹכִינְי, עֵין לֹא רְאֵתָה וְכוּ', כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (תהלים קיא): רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' - שְׂעֵקֶר רֵאשִׁית וּקְדִימַת הַחֲכָמָה הוּא רַק יִרְאֵת ה', שְׂצָרִיף לְחַקְדִּים הִירְאָה לְהַחֲכָמָה. וְתַדַּע שְׂאֵין הַדְּבָר כְּדַעַתֶּם, חֶסֶם וְשְׁלוֹם, כִּי אִם־כֶּן לֹא יִשְׁיִגוּ הַתְּכָלִית, רַק מְתִי מַעֲט מַעֲט מְאֹד, דְּהֵינּוּ הַבְּעַל־יִשְׁכֵּל פִּילוֹסוֹפִים, וּמָה יַעֲשׂוּ קִטְנֵי הָעֶרְף,

חכמות. פי מי שנכנס בתוך החכמות הללו, חס ושלום, יכול לפל שם. פי יש אבן נגף בכל חכמה וחכמה, שהיא בחינת עמלק, שעל ידי האבן הנגף הזה יכולין לפל, חס ושלום. פי עמלק היה פילוסוף ומחקר וכפר בעקר, כמו שכתוב (דברים כה): ולא ירא אלקים, דהינו שהוא רק נוהג על פי חכמות, ואין לו יראה פלל. אבל הצדיק כשנכנס באלו השבע חכמות, הוא מחזיק עצמו ונשאר קים על עמדו על ידי אמונה, בבחינת (חבקוק ב): וצדיק באמונתו יחיה. פי שבע יפול צדיק וקם (משלי כד) הינו שהצדיק הגדול הולך דרך אלו השבע חכמות, ואף על פי ששם יכולין להחליק ולפל על ידי האבן נגף, בחינת עמלק פנ"ל, אבל הצדיק - שבע יפל, וקם על ידי אמונה פנ"ל. וזה: שבע יפול צדיק וקם - סופיתבות "עמלק", שהוא האבן נגף של השבע חכמות, שעל ידו נופלין, חס ושלום, אף הצדיק שבע יפול, וקם על ידי אמונה פנ"ל. וזה שכתוב במשה רבנו (שמות יז): ויהי ידיו אמונה, במלחמת עמלק, פי על ידי אמונה החליש את עמלק, דהינו החכמות והחקירות פנ"ל. וזה: ויהי ידיו אמונה. ידיו - הינו בחינת מצוות מעשיות, שהם בחינת

שאין להם שכל כזה לחקר חקירות, לדעת המשפלות, שהם רב ועקר העולם, איה ישיגו הם את התכלית. אבל באמת עקר השגת התכלית הוא רק על ידי תמימות דיקא, דהינו יראת השם ומצוות מעשיות בפשיטות גמור. וזהו (סוף קהלת): סוף דבר הפל נשמע, את האלקים ירא ואת מצותיו שמור, כי זה כל האדם; הינו ששלמה המלך, עליו השלום, מלמד אותנו, שעקר השגת התכלית, שהוא בחינת סוף דבר, הוא רק על ידי תמימות ופשיטות, ליראה את ה' ולשמר מצותיו בפשיטות. וזהו: סוף דבר הפל נשמע, את האלקים ירא ואת מצותיו שמור; שזהו בחינת תמימות ופשיטות, ליראה את ה' ולקיים מצותיו בעבדא וכו' בפשיטות פנ"ל. וזה שפסים: כי זה כל האדם - הינו פי זה יכול כל אדם לקיים ולהשיג על ידי זה את התכלית, מאחר שעקר הוא את האלקים ירא וכו'. על כן יכול כל אדם להשיג התכלית, כי זה כל אדם יכול לקיים:

ובאמת הוא אסור גדול מאד להיות מחקר, חס ושלום, וללמד ספרי החכמות, חס ושלום. רק הצדיק הגדול מאד, הוא יכול להכניס עצמו בזה, ללמד השבע

אָפּלוּ מְצוּוֹת מְעֻשִׂוֹת הַמְפָּרְשִׁים
 בַּתּוֹרָה, מְפָרְשִׁים הַכֹּל שֶׁהֵם מְרַמְזִים
 רַק עַל שְׂכָלִיּוֹת וְחֻכְמוֹת שְׁלֵהֶם,
 וְכוֹפְרִים בְּפִשְׁטוֹ לְגַמְרִי. וְזֶהוּ בְּחִינַת
 מַה שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנּוּם לְבִרְכָה
 (תְּנַחֲמָא וְהוּבָא בְּרִשִׁי תַצֵּא), שֶׁהָיָה עִמָּלֶק
 חוֹתֵךְ מֵיִלּוֹת וְזוֹרֵק כְּלָפֵי מַעְלָה. כִּי
 מִיֵּלָה הֵיא מְצוּהָ רֵאשׁוּנָה, שֶׁנֶּצְטוּהָ
 בָּהּ אַבְרָהָם אָבִינוּ, שֶׁהָיָה רֵאשׁ
 לְמֵאֲמִינִים. וְעִמָּלֶק, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הַפִּילּוֹסוֹפִים וְהַכּוֹפְרִים, הוּא כּוֹפֵר
 בְּכָל הַמְצוּוֹת וּמְפָרֵשׁ הַכֹּל עַל
 שְׂכָלִיּוֹת לְבַד כֵּ"ל. וְזֶהוּ: חוֹתֵךְ
 מֵיִלּוֹת וְזוֹרֵק כְּלָפֵי מַעְלָה - שֶׁכּוֹפֵר
 בְּמְצוּוֹת מִיֵּלָה, וְזוֹרֵקָה כְּלָפֵי מַעְלָה
 אֶל הַשָּׁכֵל. כִּי הֵם מְפָרְשִׁים הַכֹּל רַק
 עַל שְׂכָלִיּוֹת לְבַד, וְכוֹפְרִים בְּעֻשִׂוֹת
 הַמְצוּוֹת כֵּ"ל. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאִינוּ יוֹדְעִים
 מֵהֵם כְּלָל. וְעַל־כֵּן עָקַר הַכְּנַעֲתוֹ -
 עַל־יְדֵי אֲמוֹנָה, בְּחִינַת: וַיְהִי יָדְיוֹ
 אֲמוֹנָה וְכוּ', כֵּ"ל: (זֹאת הַתּוֹרָה לֹא
 שִׁמְעֵתִי מִפְּנֵי הַקְּדוּשָׁה בְּעַצְמוֹ, וְעַיִן
 בְּהַשְׁמָטוֹת מִזֶּה).

אֲמוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קיט): כָּל
 מְצוּוֹתֶיךָ אֲמוֹנָה. שֶׁעַל־יְדֵי אֲמוֹנָה
 וּמְצוּוֹת מְעֻשִׂוֹת, שֶׁהֵם הַפֶּךָ בְּחִינַת
 עִמָּלֶק, הַחֲלִישׁוֹ כֵּ"ל. וְאֲמוֹנָה זֶה
 תְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁתִּרְגַּם: פְּרִישׁוֹן בְּצִלוֹ; כִּי
 הַתְּפִלָּה מְשַׁנָּה הַטֵּבַע, וְנִתְבַּטְּלִין
 הַחֻכְמוֹת וְהַחֲקִירוֹת, שֶׁהֵם הוֹלְכִים
 עַל־פִּי הַטֵּבַע. וְזֶהוּ עָקַר הַתְּכָלִית
 אֲצִלְנוּ, שֶׁתְּהִיָּה הַתְּפִלָּה נִכְלָלֶת
 בְּאַחֲדוֹתוֹ יְתִבְרַךְ, בְּבְחִינַת (דְּבָרִים י'):
 הוּא תְּהַלְתֵּךְ וְהוּא אֶלְקִיךָ, שֶׁהַתְּפִלָּה
 וְהַשֵּׁם יְתִבְרַךְ אַחַד, כִּבְיָכוֹל, וְזֶהוּ
 עָקַר הַתְּכָלִית בְּאַמֶּת:

וְהַמְחַקְרִים וְהַכּוֹפְרִים מְפָרְשִׁים כָּל
 הַתּוֹרָה כְּלָה עַל־פִּי
 חֻכְמוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת שְׁלֵהֶם, שֶׁכָּל
 הַתּוֹרָה, וְאֶפְלוּ מְצוּוֹת מְעֻשִׂוֹת
 הַפְּתוּבִים בַּתּוֹרָה, מְפָרְשִׁים הַכֹּל עַל־
 פִּי צוּרָה וְשָׁכֵל; לֹא מִבְּעֵיִא מְעֻשִׂוֹת
 הַפְּתוּבִים בַּתּוֹרָה, אוֹמְרִים שֶׁהֵם
 מְרַמְזִים רַק עַל הַנִּמְשָׁל וְהַצּוּרָה
 לְבַד, דְּהֵינּוּ שְׂכָלִיּוֹת שְׁלֵהֶם, אֵלָּא

תפילה יד

תוֹמֵךְ תְּמִימִים הוֹשִׁיעָה נָא, תִּקְוֶה לְעַד הַצְּלִיחָה נָא, תָּמִים בְּמַעֲשָׂיו עֲנֵנוּ כִּיּוֹם
 קָרָאנוּ. תָּם וּמְתָמָם עִם תְּמִימִים, וְנִפְגֵי לְעַבְדְּ אֹתְךָ בְּאַמָּת, בְּתִמְיֹמוֹת
 וּבְכַשִּׁיטוֹת גְּמוּר בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלֵל. שְׁמַרְנֵי וְהַצִּילְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִחֲקִירוֹת
 וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְזוֹרוֹת. רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְנִפְגֵי בְּחֲסֶדְךָ הַעֲצוּמִים
 לְתִמְיֹמוֹת בְּאַמָּת, בְּאֲשֶׁר אֵתָּה יִדְעָתָ דְרָכֵי הַתִּמְיֹמוֹת בְּאַמָּת לְאַמָּתוֹ, בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב
 וּבְרִצּוֹן צְדִיקְךָ הַנִּרְאִים וְהַתִּמְיֹמִים בְּאַמָּת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ דַעֲלָמָא כְּלָא, אֲנִי יוֹדֵעַ וּמֵאַמֵּין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׁנֵם
 בְּמִקּוּם שְׂאֵנִי שֵׁם עֲתָה, יֵשׁ דְרָךְ וְעֵצָה יִשְׂרָה בְּדְרָכֵי הַתִּמְיֹמוֹת וְהַכַּשִּׁיטוֹת,
 בְּאִפֶּן שְׂאֻזְפָּה לְצֵאת מִמֶּה שְׂאֵנִי צְרִיךְ לְצֵאת וּלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמָּת וּבְכָל שְׁלָם, וְלֹא
 אֲשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה, וְלֹא אוֹסִיף עוֹד לְרַדֵּף אַחֲרֵי הַבְּהֻמוֹת שֶׁהֵם הַעֲוֹנוֹת, שֶׁכָּבַר
 רַדְפְּתִי אַחֲרֵיהֶם הַרְבֵּה. אֲבָל בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים נִתְבַּלְבַּל דַּעְתִּי וְנִטְמָטָם לְבִי, עַד
 אֲשֶׁר קִשְׂהָ לִּי מְאֹד לְמִצַּא דְרָכֵי הַתִּמְיֹמוֹת, וְאִינִי יוֹדֵעַ עֲתָה שׁוּם דְרָךְ וְעֵצָה שֶׁל
 תִּמְיֹמוֹת, כִּי אִם לְצַעֲק אֵלֶיךָ תְּמִיד מַה שְׂיָבֵא לְתוֹךְ פִּי, כִּי מֵאַן דְּהוּא בְּרוּחָקָא
 לֹא אֶסְתַּבֵּל מִיָּדִי, אוֹלֵי אוֹזְפָּה לְפִיִּסְךָ, וְלַעֲוֹרֵר רַחֲמִים בְּאַלְהָ אֲצִלְךָ, שְׂאֻזְפָּה גַם
 אֲנִכִּי לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמָּת וּבְתִמְיֹמוֹת גְּמוּר בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. וְאוֹזְפָּה
 מַעֲתָה לְנוּחַ וְלִהְשָׁקִיט, לְתַפְּס מַחְשַׁבְתִּי לְבִלִּי לְהַנִּיחָה עוֹד לְחֹשֶׁב שׁוּם מַחְשְׁבוֹת
 חוּץ, הֵן מַחְשְׁבוֹת שֶׁל חֲקִירוֹת וְעַקְמִימוֹת שֶׁבְּלִבִּי, הֵן כֹּל מִיָּנִי מַחְשְׁבוֹת זְרוֹת
 וְהַרְהוּרִים וְתַאֲוֹת רְעוּת. רַק אוֹזְפָּה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחְשַׁבְתִּי תְּמִיד בְּקַדְשָׁה גְּדוּלָּה,
 וְלַהֲטוֹתָה תְּמִיד אֵל נִקְדַּת הָאַמָּת וְהַתִּמְיֹמוֹת, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם כָּלֵל.

מְלֵא רַחֲמִים, עֵינֵי תְלוּיוֹת אֵלֶיךָ תְּמִיד לְזָכוֹת לָזֶה, "עֵינֵי תְּמִיד אֵל יְהוָה, כִּי הוּא
 יוֹצִיא מִרְשֶׁת רַגְלִי". לֵךְ יְהוָה קוֹיִתִּי לֵךְ יְהוָה חֲפִיתִי לֵךְ יְהוָה אֲחִיל. אוֹלֵי
 יְחוּם אוֹלֵי יְרַחֵם, וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה עִמִּי, כִּי הִנֵּה בַחֲמֹר בִּיד הַיּוֹצֵר, בֵּן אֲנִי בְּיָדְךָ
 בַּעַל תְּרַחֲמִים בַּעַל הַיְשׁוּעוֹת, הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל. כִּי אִין קִצְבָה לְטוֹבוֹתֶיךָ, וְאִין

קץ לחינותיך, ואין לשער דרכי הסדיך ונפלאותיך אשר אתה עושה בכל דור ודור עם כלל ישראל, ועם כל אחד ואחד בפרטי פרטיות. עשה עמי חסד חנם ממה שלא יחסר עמך, באפן שאזכה לשוב אליך באמת, ולהתקרב אליך בתמימות ובפשיטות גמור בלי שום חכמות כלל:

ורחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ותשמור ותציל אותנו מכל מיני חקירות וחקמות חיצוניות, ולא נשים עין ולא נביט ולא נסתכל כלל בשום ספר המוסד על פי דרכי המחקרים, אפלו בספרים שחברו קצת מבני ישראל על פי ההקדמות והספרות של חכמות החיצוניות שנמשכין ובאין מהעפוס, אשר לא נכנסו בדת ישראל הקדוש, כי לא באלה חלק יעקב. שמור רגלנו מלגנף חס ושלום באבני נגף שלחם, המנחים בכל חכמותיהם הפלולים בשבע חכמות, אשר בכלם מנח קלפת וזחמת עמלק שהוא האבן נגף שבכל החכמות, אשר על ידו נכשלים ונפלים כל הנכנסין בהם, ויוצאין מעולמם, ובאין לידי כפירות ואפיקורסית גמור, רחמנא לצלן רחמנא לשזבן מהם ומהמונם.

הצילנו נא אבינו שבשמים, עזרנו והושיענו וזכנו בזכות משה רבנו, ובזכות כל הצדיקים אמתיים שלחמו מלחמת עמלק, שנזפה לקבל פח מהם, להנצל גם עתה מקלפת עמלק, שהוא פילוסופיא וחקמות חיצוניות. ותעורר לב צדיקי אמת שבדור הזה, וכל הצדיקים שוכני עפר, שילחמו גם עתה בעדנו, ויכניעו וישפילו וישברו ויעקרו את קלפת עמלק ותלותיו, לבל יהיה להם שום פח להכניס חס ושלום דרכיהם ודעותיהם הרעות והמרות בלב עמך בית ישראל.

גואל חזק, הצל ומלט ופלט את שארית עמך בית ישראל מהצר המר והצורך הזה, מהאויב האכזר הזה, הוא איש צר ואויב, המן עמלק הרע הזה, ימח שמו ונמח זכרו, שהוא הקלפה והזהמה שמכנסת בעולם חכמות חיצוניות ואפיקורסית וחקירות כנגד השם יתברך, שרוצה להתגבר עתה חס ושלום בעקבות משיחא, להכניס גם בישראל כפירות ואפיקורסית חס ושלום, על ידי שממשיכין אותם ללמד ספריהם וחקמותיהם ולשונותיהם.

רבנו של עולם, אתה לבד ידעת את עצם הצרה הזאת, אתה לבד ידעת פי אין מי שיעמד בעדנו. על בן יהמו מעיד ורחמיך עלינו ועל כל עמך בית ישראל, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה. חוס וחנו ורחם עלינו והושיענו פי אליך עינינו. וזכנו ברחמיך הרבים לאמונה שלמה באמת בתמימות ובפשיטות בלי

שום חקירות וחקמות זרות כלל, רק נזכה לעבד אותך באמת לקיים מצותיך ולעסק בתורתך בעבדא ובמלווא, בתמימות ובפשיטות כל ימינו לעולם. ונזכה לקיים באמת מקרא שכתוב: "סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור פי זה כל האדם". ונשליך כל החכמות חיצוניות אחרי גונג, ונזכה להיות תמימים עם יהוה אלהינו, עד אשר נזכה על ידי התמימות והפשיטות להשיג את התכלית האמתי תכלית הנצחי, ותשים חלקנו עם הצדיקים האמתיים אשר להם צפנת רב טובך, כמו שכתוב: "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים כך נגד בני אדם". ונאמר: "עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחבה לו":

ותעזרנו ותושיענו ברחמיך הרבים, שנזכה להתפלל תפלתנו לפניך תמיד בכונה גדולה ועצומה בכל לב ונפש, עד אשר נזכה שתכלל תפלתנו באחדותך לעולם באמור, "הוא תהלתך והוא אלהיך". רבוננו של עולם אני רחוק מזה כל כך עד אשר איני יודע איך להתפלל על זה. אך אני מאמין באמונה שלמה שעל ידי אמונה ותמימות ופשיטות באמת יכולין לזכות גם לזה בתמים חיותינו. מלא רחמים, "אמרי האזינה יהוה, בינה הגיגי. תקשיבה לקול שועי מלפי ואלהי כי אליך אתפלל. הושיעה אדוני המלך, אגא יהוה הושיעה גא, אגא יהוה הצליחה גא, אגא יהוה ענגנו ביום קראנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי"

תורה ב

ועלידי פגם המחלקת נתפרסם
 קדם זמנו. ועלידייזה הם גורמים
 הזק והפסד להאיש הזה, שנעשה
 מפרסם קדם זמנו, או גם לתדרך
 לעבודת השם, שהיה זה רוצה
 לגלות בעולם, ואזי גורמין מיתה
 שיהי לא"ב חדש - מריבה אות י
על-ידי המחלקת שיש בעולם, על-
 ידייזה נעשין מפרסמים
 קדם זמנם. הינו, כי כשאחד נכנס
 לעבודת השם, הוא צריך לשהות
 ולהתממה עד שיתפרסם בעולם.

לבעלי המחלקת. ולפעמים, שאין הפגם גדול כל־כך, אזי גורמין עניות. וזה הסוד מבאר בתורה בפסוק (שמות כא): וכי ינצו אנשים יחדו ונגפו אשה הרה ויצאו ילדיה וכו'. כי כשמתחיל לכנס לאיזה דרך הוא בחינת הריון, וצריך להתעלם שם בבחינת עבור, כי עדין לא נתגלה זה הדרך בעולם, רק הוא נכנס לשם לגלותו, ואזי הוא בחינת הריון, בבחינת (משלי ד): בדרך חכמה הריתיך, בחינת הריון, וצריך לשהות שם ולהתממה, לחמם עצמו שם כמו עבר במעי אמו, עד שייגיע הזמן, שיצא לאויר העולם, לגלות זה הדרך בעולם. וכשיוצא קדם זמנו, זה בחינת נפל. ופגם זה נעשה על־ידי מחלקת כנ"ל. וזה בחינות: וכי ינצו אנשים יחדו - הינו מחלקת, על־ידי־זה: ונגפו אשה הרה ויצאו ילדיה - הינו בחינת המפרסמים שנעשין קדם זמנם, שהם בבחינות נפלים כנ"ל, וענשם מיתה או עני, לפי הפגם כנ"ל. וזה: אם לא יהיה אסון - פ"ש רש"י: באשה. הינו שלא יפסידו ויקלקלו את הדרך חכמה בעצמו, שהוא בחינות אשה הרה כנ"ל, רק יפסידו הנפלים, דהינו

האנשים בעצמן, שנתפרסמו ויצאו בעולם קדם זמנם. כי כמו שבאשה הרה, כשנוגפין אותה עד שמפלת נפלים, יש שתי בחינות, דהינו שלפעמים היא מפסדת הנפלים לבדם, שמפלת אותם על־ידי שיצאו בלא עתם, ולפעמים גם האשה הרה בעצמה נזוקת על־ידי־זה ונסתלקה: כמו־כן בבחינות הנ"ל, הינו שלפעמים נפסדין האנשים בעצמן, שנתפרסמו קדם זמנם, שהם בחינת נפלים, אבל עדין לא נסתלק הדרך חכמה בעצמו, רק הנפלים לבד, ויכולין אחרים להתעבר שם בבחינת הריון הנ"ל, כמו במשל אשה הרה כנ"ל. ולפעמים נפסד גם הדרך חכמה בעצמו, באפן שאפלו איש אחר אינו יכול לכנס לשם בבחינת הריון, לגלות ולהוציא זה הדרך לעולם, שזה בחינת מיתת האשה הרה כנ"ל. ולפי הפגם, כן העניש, כמו שמפרש בתורה, אם לא יהיה אסון - באשה, ענוש יענש - במאון, הינו עניות, שנעשה כשאין הפגם גדול כל־כך כנ"ל. ואם יהיה אסון - באשה, שגרמו להפסיד גם הדרך בעצמו כנ"ל, אזי: ונתת נפש תחת נפש, הינו מיתה כנ"ל. ה' יצילנו:

תפילה יט

שֵׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה, חַיִּים חַן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים, עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ.
 אֲדוֹן הַשְּׁלוֹם, מְלֶכֶד שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, בְּרַכְנוּ בְּשְׁלוֹם, וּתְפַקְדְּנִי אוֹתִי וְאֵת כָּל
 בְּנֵי בֵיתִי לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשְׁלוֹם. וְתַצִּילֵנוּ מִן הַעֲנִיּוֹת וּמִן הַחֶסֶד. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם
 רַחֵם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הָרִיב וּמִחֲלָקֶת, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה
 שְׁנָאוֹי הַמְּחַלְקֶת וְגֵדוֹל הַשְּׁלוֹם. לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עִם כָּל בָּאֵי עוֹלָם בְּאִפֵּן
 שְׂאֻזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם יַחַדוֹ עִם כָּל בְּנֵי תֵבֵל, וְאִפְלוֹ עִם הַחוֹלְקִים עָלַי תִּתֵּן בְּלִבִּי
 דְּרֹךְ וְעֵצָה אֱמִתִּית בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, שְׂאֻזְכָּה לִידַע אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עִמָּהֶם עִם כָּל אֶחָד
 וְאַחֵר, בְּאִפֵּן שְׁלֵא אֲחֻזִּיק בְּמִחֲלָקֶת, רַק אֻזְכָּה לְהִיּוֹת תָּמִיד אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף
 שְׁלוֹם בְּאַמְתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "סוֹר מֵרַע וְעֵשָׂה טוֹב בְּקִשׁ שְׁלוֹם וְרַדְּפֵהוּ". וְתִרְחַם
 עֲלֵינוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ שְׁלֵא יִגְרַם הַמְּחַלְקֶת שֶׁבְּעוֹלָם לְפָרֶסֶם חֵם וְשְׁלוֹם מִפְּרֶסֶם קִדְּם
 זְמַנָּם, כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ גֵּדֵל הַפְּנִים וְהַהֶפְסֵד הַמְּזַיֵּעַ מִזֶּה חֵם וְשְׁלוֹם.

רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, וּזְכַנּוּ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו
 בְּכָל עֵת, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִלֶּךְ בְּדֶרֶךְ הַיֶּשֶׁר, בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת בְּדֶרֶךְ הַקִּנְיָשׁ,
 כְּפִי אֲשֶׁר הוֹרְנוּ וְלִמְדוֹנוּ אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, עַד אֲשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 יֻזְכָּה לְגַלוֹת וְלְהַאִיר בְּעוֹלָם אֵת הַדְּרֹךְ הַקִּנְיָשׁ הָאֱמֶת שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בוֹ, לְגַלוֹת בְּכָל
 פֶּעַם עֲצוֹת וּדְרָכִים חֲדָשִׁים קְדוֹשִׁים וְטוֹהוֹרִים אֱמִתִּים אֵיךְ לְזַכּוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשִּׁים
 יְחִבְרֵךְ בְּאַמְתּוֹ. וְתִנֵּן עֲלֵינוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ תָּמִיד שְׁלֵא יִתְפָּרֶסֶם שׁוֹם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל קִדְּם
 זְמַנוֹ, רַק כָּל אֶחָד וְאֶחָד יֻזְכָּה לִילֵךְ וּלְכַנֵּם בְּדֶרֶךְ הַקִּנְיָשׁ בְּאַמְתּוֹ. וְלִילֵךְ וּלְדַרֵּךְ בוֹ
 יָמִים וְשָׁנִים בְּאַמְתּוֹ וּבְלֵב שְׁלֵם, בְּתוֹסֶפֶת קִדְּשָׁה וְטוֹהָרָה וְחַיּוֹת חֲדָשׁ וְהִתְעוֹרְרוֹת
 חֲדָשׁ וּנְפִלָּא בְּכָל עֵת, וְנוֹזְכָה לְהִתְמַהֵמָה וְלִשְׁחוֹת שֵׁם בְּדֶרֶךְ הַקִּנְיָשׁ הָאֱמִתִּי זְמַן
 הָרְאוּי בְּאַמְתּוֹ, וְלְהִתְחַמֵּם שֵׁם בְּהִתְלַחֲבוֹת דִּקְנִדְשָׁה פְּרָאוּי, עַד שִׁיִּזְעַע הַזְּמַן וְהַעֵת
 הָרְאוּי בְּאַמְתּוֹ לְגַלוֹת וְלְהוֹדִיעַ וּלְפָרֶסֶם הַדְּרֹךְ הַקִּנְיָשׁ בְּעוֹלָם. וְלֵא יִתְפָּרֶסֶם שׁוֹם
 אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל קִדְּם זְמַנוֹ. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִיַּי הַזְּקוֹת וְצַעַר וְיִסּוּרֵין הַבָּאִים

על ידי זה חס ושלום. ותמשיך עלינו חיים טובים וארוכים, ולא ימות שום אחד מישראל קדם ומנו, רק כל אחד ואחד יזכה להאריך ימים ושנים טובים בתורה ותפלה ומעשים טובים, עד שיוזכה לגלות הדרך הקדוש בעולם כפי חלקו שיש לו בהתורה הקדושה כפי שרש נשמתו, באופן שיתגלו דרכי הקדושה בעולם, ויתגלו ויאירו בעולם כל העצות העמוקות, וכל הדרכים החדשים והנפלאים שהמשיכו הצדיקים בעולם מיום מתן תורה עד היום הזה, כלם יאירו על פני תבל, "לדעת בארץ דרךך בכל גוים ישועתך". באופן שנוזכה בלנו אנהנו וצאצאינו עד סוף כל הדורות, להתקרב אליך תמיד באמת לאמתו, ולילך בדרךך הקדושים, בדרכי הצדיקים האמתיים הגדולים והנוראים, וכותם יגן עלינו, לקרבנו אליך באמת מהרה.

ותתן לנו פרנסותינו בהרחבה גדולה מאתך, ותשמרנו ותצילנו מן העניות והדחקות, ולא יצטרכו עמך ישראל זה לזה ולא לעם אחר. רק ברחמיך הרבים תשפיע לנו לכל אחד ואחד פרנסתו וכל הצטרכותו בהרחבה גדולה קדם שיצטרך להם בנחת ולא בצער, בהתר ולא באסור ככבוד ולא בכביון. ותגן עלינו תמיד שלא יגרם המחלוקת חס ושלום להפיל נפלים חלילה. ולא יגיע שום הזק ופגם לא לדרך הקדוש בעצמו שצריכין הצדיקים והבשרים לגלות בעולם בכל עת, ולא להאנשים הנכנסים בו לגלותו. ולא תפיל אשה פרי בטנה, (בפרט וכו') ולא יעדי עבד שולטן מדבית יהודה:

רבונו של עולם, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, פי צרכי מרבים מאד, ודעתנו קצרה לבאר ולפרש. פי בכל דבר ודבר שאני מתחיל לסדר תפלה עליו, יש בלבי הרבה דברים מאד לרצות אותך ולהתפלל לפניך עליהם, אך דעתי עכורה ומענותי נסתמין, ואיני יכול לפרט כפי כל צרכי בקשותי וכל משאלותי שיש בכל דבר קדושה שאני עוסק להתפלל עליו. אך אתה מבין כל תעלומות לב ואתה יודע סתרינו. חנון ורחום, עשה למענך והושיענו למען שמך, והורנו דרכך, והט לבנו ליראה את שמך באמת. והצילנו ושמרנו מכל מיני ריב ומחלוקת ושנאה וקנאה וקנטור שנתרבה בעולם מאד בעוונותינו הרבים. רחם עלינו למען שמך למען תורתך, למען אמתת קדשת הצדיקים האמתיים, והשקט המחלוקת מהרה, ותשים שלום גדול בין כל תברואים שבעולם. ותגלה האמת בעולם. ותשלח לנו בכל דור ודור צדיקים אמתיים שיורו אותנו בכל עת הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, באופן שנוזכה כל אחד ואחד לשוב אליך באמת מכל

המקומות והענינים אשר נפל ונתעה בהם, ואל ידח ממך נדח. ותזכר אהבתך ורחמנותך שיש לך על כל אחד מישראל, אפלו על הקל שבקלים והגרוע שבגרועם. "זכר רחמיך יהוה, וחסדיך פי מעולם המה". ואל תעזבנו ואל תפושנו בדור העני הזה, ושלח לנו מנהיגים אמתיים שיהיו ראויים להנהיג אותנו באמת ברחמיך הטוב, "ולא תהיה עדת יהוה בצאן אשר אין להם רעה".

חום וחמל עלינו, רחם רחם בעל הרחמים, "הורני יהוה דרךך אהלך באמתך, יחד לבבי ליראה שמך. הורני יהוה דרךך, ונחני בארח מישור למען שוררי. דרכיך יהוה הודיעני, אורחותיך למדני. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך, קויתי כל היום. הורני יהוה דרך חסיד ואצרנה עקב. הדריכני בנתיבי מצותיך כי בו חפצתי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי". עושה שלום במרומי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה כא

כשמחדשין חדושי תורה, ואזי פוסקים קדם החדוש שמחדש יש אלו הידועים, ואחר-כך, ועל-ידי זה נעשין המסתכלים ומצפים על זה, וצריך להעמיד אנשי-חיל, להעמיד לפניהם ולאחריהם, כדי שלא יתקרב זה; וזה נעשה על-ידי למוד הפוסקים, שצריך ללמד

בחינת אנשי-חיל מלפניהם ומלאחריהם, והתורה יורדת והולכת ביניהם לבטח, כי האנשי-חיל עומדים עם הכלי-זון, ואינם יכולים אלו הנ"ל להתקרב:

תורה כב

בענין ההכנעה טועים העולם הרבה פי הלא כמה אנו מיגעין עצמנו בעבודות ובתפלה פדי לצאת ממחין דקטנות למחין דגדלות, ואם-כן אי אפשר שיהיה ההכנעה בפשיטות, פי אם-כן הוא נכנס לקטנות, ועל-כן בהכרח שיש בזה דעת, ועל-כן לאו כל אדם יכול להיות ענו פראוי, רק משה רבנו, עליו השלום, הוא היה ענו מפל

האדם אשר על פני האדמה (במדבר יב), ורבותינו זכרונם לברכה קראו לענוה שאינו פראוי - חנפה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה מא) על ירמיה הנביא, שהיה ענו נגד הנביא-שקר חנניה, ואמר לו בהכנעה: אמן, פן יעשה ה'; ואמרו רבותינו זכרונם לברכה, על זה: פל המחניף וכו' לסוף נופל פיד בנו וכו'.

תפילה כ

"רם וגשא, שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש תשכון, ואת דבא ושפל רוח, להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדבאים", זכנו ברחמיך הרבים להפיק דרכי הענוה האמתית באמת לאמתו פּרצוּנְךָ הטוב, "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי", ואין אתי יודע עד מה שום דרך מדרכי הענוה האמתית. פי כבר גלית לנו רצונך הקדוש שאין רצונך שיהיה האדם במחין דקטנות. וצריכין להכריח את עצמו בכל הכחות בכל העבודות, ובפרט בשעת התפלה, לצאת ממחין דקטנות למחין דגדלות. וגם כבר גלית לנו גדל בזוי הגדלות שהוא שנוא בעיניך

מאד, פי הגדלות והנבחות הוא תועבת יהוה אשר שָׁנא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "תועבת יהוה כל גְּבוּה לֵב", וְנֶחֱשֵׁב פְּעוּבָה עֲבוּדָה זָרָה וְכֹאשֶׁרָה. וְעַתָּה לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי אֵיךְ יִזְכֶּה בְּעַר וְנִעַר וְחִסַּר דַּעַה כְּמוֹנִי, לִידַע דְּרַךְ הַיָּאֵמֶת בְּזוֹה, אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּזוֹה, בְּאִפְן שְׂאֻזְכָּה לְהִתְפַּלֵּל בְּכִנּוּת הַלֵּב בְּשִׂמְחָה בְּמִחוּץ הַגְּדֻלוֹת, שְׂגִיבָה לְבִי בְּדַרְכֵי יְהוָה, וְאִף עַל פִּי כֵן לֹא יִהְיֶה בְּלִבִּי שׁוֹם צַד גְּאוֹת וְגִדְלוֹת וּפְגִיזוֹת, רַק אֻזְכָּה לְעֲנוּה אֲמִתִּית כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, לְעֲנוּה שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיא "עֲנוּ מְאֹד מִכֹּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה":

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אַתָּה יוֹדֵעַ כְּמֵה בְּלִבּוֹלִים בְּלִי שְׁעוֹר יֵשׁ לִי בְּעִנְיִן זֶה, וּבִפְרָט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. כִּי אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרַךְ בְּעִנְיִן זֶה שֶׁל הַהִכְנָעָה וְהַעֲנוּה אֵיךְ לְהִנְצֵל מֵעֲנוּה פְּסוּלָה הַנִּקְרָאת חֲנוּפָה, וְלִבְלִי לִפְלַ בְּדַעַתִּי כָּלֵל לְעוֹלָם, וְלְהִתְחַזֵּק בְּכָל עֵז בְּעוֹזוֹת דְּקִדְשָׁה בְּכָל מַה שְׂאֵנִי צָרִיד לְהִתְחַזֵּק, הֵן בִּינֵי לְבִין עֲצָמִי לְכָל אֶפֶל בְּדַעַתִּי כָּלֵל, רַק לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה בְּעֵז וְחִדּוּה תְּמִיד, וְחִדּוֹת יְהוָה יִהְיֶה מְעוֹז. וְהֵן בְּעִנְיִן הַהִנְהָגָה עִם בְּנֵי הָעוֹלָם שְׂצָרִיכִין לְהִיּוֹת עֵז וְחֹזֵק כְּפִנְיָם נֶגֶד כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְכַלְבְּלִים וְהַמְחַלְשִׁים דַּעַת הַרוּצִים לְכַנֵּם בְּדַרְכֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים. בִּפְרָט בַּעֲתִים הַלְלוּ בְּדוֹרוֹת אֱלֹהֵי בְּעוֹקְבָא דְּמִשְׁיָחָא, אֲשֶׁר גִּתְרַבָּה הַמְחַלְקָת וְהַקְּסוּמְרוּיָא וְהַסְּכִסְכוּכִים בֵּין הַתְּלִמְיָדִים חֲכָמִים וְהַגְּלוּיִם אֲלֵיהֶם וּבִין כָּל הָעוֹלָם, עַד אֲשֶׁר נִמְצְאוּ אֶפְלוּ צְדִיקִים וּכְשָׁרִים שְׂיִכּוּלִים לְהַחְלִישׁ דַּעַת הַמְתַּחִיל לְכַנֵּם בְּעֲבוּדַת יְהוָה, מִכָּל־שִׁפְן הַהִתְנַגְּרוֹת וְהַמְנִיעוֹת שֶׁל שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם. אֲשֶׁר בְּעִנְיִן זֶה אֶסוּר לְהֵאָדָם לְהִיּוֹת עֵנוּ וְנִכְנַע וְשָׁפֵל כְּנִגְדָם, אֲדַרְבָּא צָרִיד לְהִיּוֹת עֵז כְּפִנְיָם כְּנִגְדָם לְכָל יִמְנַעְהוּ שׁוֹם מוֹנַע, וְאֵל יִכַּל לְהַחְלִישׁ דַּעַתוֹ שׁוֹם אָדָם שְׂבַעוֹלָם. וְאִף עַל פִּי שֶׁהוּא יוֹדֵעַ בְּעֲצָמוֹ שֶׁכְּלוֹתוֹ וּפְחִיתוֹתוֹ שֶׁהוּא גְּרוּעַ הִרְבֵּה מִחֲקָמִים כְּנִגְדוֹ וְחוֹלְקִים עָלָיו וּמְתוֹלְצִים מִמּוֹנוֹ וּמְחַלְשִׁים דַּעַתוֹ, אִף עַל פִּי כֵן אֶסוּר לוֹ לְהִתְכַּפֵּל כְּנִגְדָם, אֲדַרְבָּא צָרִיד לְהִתְחַזֵּק כְּנִגְדָם בְּכָל עֵז, וְיֹאמַר אִף עַל פִּי כֵן גַּם אֲנִי רוּצָה לְהִתְקַרֵּב לְהִשָּׁם וְתִבְרָךְ. כִּי הַצְּדִיקִים הַעֲנוּיִם בְּאֵמֶת בְּכַחֲנִית עֲנוּה שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, הַגְּדוֹלִים בְּמַעְלָה מִכָּל גְּדוֹלֵי עוֹלָם, הֵם אוֹחִזִים בְּיַד כָּל הַשְּׁפָלִים וְהַרְחוּקִים, וּמְחַזְקִים גַּם אוֹתִי לְהִתְקַרֵּב לְהִשָּׁם וְתִבְרָךְ.

וְעַתָּה אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי וְחַזְקֵנִי וְאִמְצֵנִי אֵיךְ לִזְכּוֹת לְזוֹה, שְׂאֲדַע תְּמִיד פְּחִיתוֹתִי וְשְׁפָלוּתִי בְּאֵמֶת, וְאִף עַל פִּי כֵן אֻזְכָּה לְהִתְחַזֵּק נֶגֶד כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְחַלְשִׁים אֶת הַדַּעַת יִהְיֶה מִי שֶׁהִיא, וְלֹא אֶתְכַּפֵּל כְּנִגְדָם כָּלֵל. וְאֻזְכָּה לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמִי תְּמִיד בְּכָל הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת הַנִּמְצְאוּיִם בִּי עַדִּין, וּבְכַח הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים

האמתיים האוחזים בְּיַדֵּנוּ תְּמִיד, וּמְזֻרִים וּמְחֻזְקִים אוֹתָנוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהִשְׁתַּזְקַק אֵלֶיךָ תְּמִיד כְּכֹל עַת וְיִהְיֶה אִיךְ שֶׁיְהִי, וְלִבְלִי לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם מוֹנֵעַ וּמְעַכֵּב וּמְכַלְכֵּל. וְתַעֲזֹרֵנִי וְתַחֲזָקֵנִי וְתִאֲמָצֵנִי תְּמִיד, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְקָרֵב לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ גַּם אֲנָשִׁים אַחֲרַיִם, וְלַחֲזֹקֶם בְּעִבּוֹדְךָ וּבַתּוֹרַתְךָ בְּאֵמֶת, כַּאֲשֶׁר הוֹדַרְתָּנוּ עַל זֶה עַל יְדֵי צִדִּיקֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים שֶׁכָּל אָדָם מַחֲיֵב לְעִסַּק בָּהֶם.

אָבִי שְׁבַשְׁמִיִּים, יוֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת, יוֹדֵעַ כָּל הַתַּעֲלוּמוֹת, אֵתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כִּמּוֹה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים אֲנִי צָרִיךְ לְזִכְרוֹת לְכָל זֶה, כִּי אֲנִי רְחוּק מֵעֲנוּה אֱמֵתִית בְּתַכְלִית הַרְחוּק, כִּי עֲנוּה גְדוֹלָה מְכַלֵּם. וּבַעֲצֵם רְחוּקִי מִמֶּךָ, גַּם לִפְרֹשׁ שִׁיחֲתִי לִפְנֵיךָ הֵיטֵב בְּעֵגֶן זֶה גִּמְנַע מִפְּנֵי מָאֵד, אִיךְ אַף עַל פִּי כֵּן מִמֶּךָ לֹא יִפְּלֵא כָּל דְּבָר, כִּמּוֹ שְׁכַתּוּב: "הַיִּפְּלֵא מִיְהוָה דְּבָר, הֵן כֹּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצַר מִמֶּךָ מוֹמָה". וְאֵתָּה יָכֹל לְזַכֹּרֶת גַּם אוֹתִי לְעֲנוּה אֱמֵתִית. וְתוֹרֵנִי וְתַדְרִיכֵנִי בְּאֵמֶתְךָ וּתְלַמְּדֵנִי אִיךְ לְהִתְנַהֵג עִם כָּל בְּאִי עוֹלָם, בְּאִפֶּן שְׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת קָטָן בְּעֵינֵי מְכַלֵּם וְלִידַע שְׁפִלוּתִי בְּאֵמֶת, וְאֵף עַל פִּי כֵּן אֵתָּה עֵז וְחֹזֶק לְבָלִי לְהִתְפַּטֵּל נֶגֶד שׁוּם מוֹנֵעַ וּמְכַלְכֵּל וּמְחַלֵּשׁ דַּעַת. זְכַנִּי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשַׁת הָעֲנוּה הָאֱמֵתִית שֶׁל מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה "עֲנוּ מָאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה", וְשִׁמְרֵנִי וְהַצִּילֵנִי מֵעֲנוּה וְהַכְּנַעַה שְׂאִינָה כְּרִצּוֹנְךָ. חַנּוּנִי מֵאֵתְךָ דַּעַת בִּינָה וְהַשְׁפֵּל, לְכָל אֲטַעֶה אֶת עַצְמִי כִּלָּל בְּעֵגֶן הַהַכְּנַעַה שְׁטוּעִים בְּזֶה הָעוֹלָם הַרְבֵּה. לְמַדְנִי דְרָךְ הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, שְׁאֲזַכֶּה לְכַוֵּן בְּזֶה וּבְכָל דְּבָר רִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת. זְכַנִּי לְהִתְפַּלֵּל וּלְעַבֵּד אוֹתְךָ תְּמִיד בְּאֵמֶת בְּמַחֲזֵן דְּגִדְלוֹת כְּכֹל עַת, בְּמַחֲזֵן גְּדוֹלִים אֱמֵתִיִּים דְּקִדְשָׁה, שֶׁהֵם עַקֵּר תַּכְלִית הָעֲנוּה הָאֱמֵתִית, כִּי בְּמָקוֹם גְּדֻלָּתוֹ שָׁם אֵתָּה מוֹצֵא עֲנוּתָנוּתוֹ. עֲזֹרֵנִי עֲזֹרֵנִי, הוֹשִׁיעֵנִי הוֹשִׁיעֵנִי, "הַטָּה יְהוָה אֲזַנְךָ עֲנֵנִי, כִּי עֲנִי וְאֶבְיוֹן אֲנִי. כִּי אֵתָּה עִם עֲנֵי תוֹשִׁיעַ, וְעֵינַיִם רַמּוֹת תִּשְׁפִּיל. כִּי יִצִּיל אֶבְיוֹן מִשׁוּעַ, וְעֲנִי וְאִין עֲזוֹר לוֹ. יְחוּס עַל דָּל וְאֶבְיוֹן, וּנְפֹשׁוֹת אֶבְיוֹנִים יוֹשִׁיעַ". עֲזֹרֵנִי כִּי עֲלִיד גִּשְׁעָנְתִּי, עֲנֵנִי אָבִי שְׁבַשְׁמִיִּים, כִּי לֶךְ לְבַד הוֹחֲלֵתִי, לֶךְ לְבַד אֲנִי קוֹרָא, לֶךְ לְבַד אֲנִי מִצְפֵּת, לִישׁוּעָתְךָ לְבַד אֲנִי מַחְפָּה, לְרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים וְחַסְדֶּיךָ הַגְּנוּזִים לְבַד תְּלוּיּוֹת עֵינֵי וְכֹלּוֹת אֱלֹהִים כָּל הַיּוֹם. אוֹלֵי יְחוּס אוֹלֵי יְרַחֵם, אוֹלֵי יְחוּס עִם עֲנֵי וְאֶבְיוֹן אוֹלֵי יְרַחֵם. "כִּי לֹא בָּזָה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוּת עֲנִי, וְלֹא הִסְתִּיר פְּנֵי מִפְּנֵי, וּבִשְׁעוֹ אֱלֹוֵי שְׁמַע. כָּל עַצְמוֹתֵי הַאֲמִרָנָה יְהוָה מִי כְּמוֹךָ, מִצִּיל עֲנֵי מִחֻזֶּק מִפְּנֵי וְעֲנֵי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ", שׁוּעַת עֲנִיִּים אֵתָּה תִּשְׁמַע צַעֲקַת הַדָּל תִּקְשִׁיב וְתוֹשִׁיעַ. תֵּן "לִי מִגּוֹן יִשְׁעֶךָ וּיְמִינְךָ תִּסְעַדֵּנִי וְעֲנוּתְךָ תִּרְבֵּנִי". רַחֲמָנָא דְעֵנִי לְעֵנִי עֲנִינָא. רַחֲמָנָא

דעני לתבירי לבא ענינא. רחמנא דעני למפיכי רוחא ענינא. "ואני עני ואביון
אלהים חושה לי, עזרי ומפלט אתה יהוה אל תאחר". אמן ואמן

תורה כג

בעל-כרחא לתוף השמחה, כמשל
הנ"ל. וזה בחינת (ישעיה לה): ששון
ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה -
שהיגון ואנחה בורחים ונסים מן
השמחה, פי בעת השמחה דרף
היגון ואנחה לעמד מן הצד כנ"ל,
אבל צריך לרדף אחריהם דיקא,
ולחשיגם ולהגיעם, להכניס אותם
דוקא לתוף השמחה כנ"ל. וזהו:
ששון ושמחה ישיגו וכו' - שהששון
ושמחה ישיגו ויתפסו את היגון
ואנחה, שהם נסים ובורחים מן
השמחה, להכניס אותם בעל-כרחם
לתוף השמחה כנ"ל. כי יש יגון
ואנחה שהם הסטרא-אחרא, שאינם
רוצים להיות מרפכה אל הקדשה,
ועל-כן הם בורחים מן השמחה.
על-כן צריך להכריח אותם להכניס
אותם לתוף הקדשה, דהינו
השמחה, בעל-כרחם, כנ"ל:

בענין השמחה. על-פי משל,
שלפעמים כשבני-אדם
שמחים ומרקדים, אזי חוטפים איש
אחד מבחוץ, שהוא בעצבות ומרה
שחרה, ומכניסים אותו בעל-כרחו
לתוף מחול המרקדים, ומכריחים
אותו בעל-כרחו שיהיה שמח עמם
גם-כן; פן יש בענין השמחה. כי
כשאדם שמח, אזי המרה שחרה
ויסורים נסתלקים מן הצד. אבל
מעלה יתרה - להתאמץ לרדף אחר
המרה שחרה דוקא, להכניס אותה
גם-כן בתוף השמחה, באפן שהמרה
שחורה בעצמה תתהפך לשמחה.
שיהפך המרה שחרה וכל היסורין
לשמחה, כדרך הבא לתוף השמחה,
שאז מגדל השמחה והחדוה מהפך
כל הדאגות והעצבות והמרה
שחורות שלו לשמחה. נמצא
שחוטף המרה שחרה ומכניס אותה

תפילה כא

"שִׁמְחַת נַפְשׁ עַבְדְּךָ כִּי אֶלֶף יְהוָה נַפְשִׁי אֲשָׂא. אֲגִילָה וְאֲשַׁמְחָה בְּחֶסֶדְךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת עַנְיִי יְדַעַת בְּצָרוֹת נַפְשִׁי. תִּשְׁמַעֲנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלָנָה עֲצֻמוֹת דְּפִיתִי. הִשְׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ גְּדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. וְיִשְׁמַחוּ כָל חוֹסֵי כֶּד לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתִסַּד עֲלֵימוֹ וְיַעֲלֶצוּ כֶּד אֲהַבִּי שְׂמֵךְ. אֲשַׁמְחָה וְאֶעֱלֶצָה כֶּד אֲזַמְרָה שְׂמֵךְ עֲלִיּוֹן. תוֹדִיעֲנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמֵחוֹת אֶת פְּנֶיךָ, נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח. בִּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עַנְוִים וְיִשְׁמַחוּ. יִרְצוּ וְיִשְׁמַחוּ חַפְצֵי צְדָקָה, וְיֹאמְרוּ תְּמִיד יִגְדֵל יְהוָה, הַחֶפֶץ שְׁלוֹם עַבְדּוֹ. יִשְׁיֵשׁוּ וְיִשְׁמַחוּ כֶּד כָּל מְבַקְשֶׁיךָ, יֹאמְרוּ תְּמִיד יִגְדֵל יְהוָה, אֲזַהְבִּי תִשׁוּעָתְךָ. וְצַדִּיקִים יִשְׁמַחוּ וְיַעֲלֶצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים וְיִשְׁיֵשׁוּ בְּשִׁמְחָה. הֲלֹא אֶתָּה תִּשׁוּב תַּחֲיִינוּ, וְעַמְּךָ יִשְׁמַחוּ כֶּד. שְׁבַעְנֵנו בְּכֶפֶר, חֶסֶדְךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל יְמֵינוּ. שְׁמַחְנוּ בִּימֹת עֲנִיתָנוּ שְׁנוֹת רְאִינוּ רְעָה:

יִשְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה מֶלֶךְ. עַבְדּוֹ אֶת יְהוָה בְּשִׁמְחָה בּוֹאוֹ לִפְנֵינוּ בְּרַנְנָה. יַעֲרֹב עָלֵינוּ שִׂיחֵי אֲנָכִי אֲשַׁמַּח בִּיהוָה. הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדוֹשׁוֹ יִשְׁמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה. וְזַכְרֵנִי יְהוָה בְּרִצּוֹן עַמְּךָ, פִּקְדֵנִי בִּישׁוּעָתְךָ. לְרֵאוֹת בְּטוֹבַת בְּחִירֶיךָ, לְשִׁמְחַת בְּשִׁמְחַת גּוֹיְךָ לְהִתְהַלֵּל עִם נַחֲלָתְךָ. יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁמַחוּ וְכָל עוֹלָה קִפְצָה פִּיתִי. יַקְלְלוּ הַמָּוֶה וְאֶתָּה תִּכְרַךְ קְמוּ וַיִּבְשׂוּ וְעַבְדְּךָ יִשְׁמַח. יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וְיִשְׁמַחוּ כִּי לְדַבְּרְךָ יִחַלְתִּי. יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעִשְׂוֵי בְנֵי צִיּוֹן וַיְגִילוּ בְּמִלְכָם":

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם מְלֹא רַחֲמִים, אֲדוֹן הַשְּׁמֵחָה וְהַחֲדוּתָהּ, אֲשֶׁר הַשְּׁמֵחָה בְּמַעֲוֶנְךָ, וְאִין לְפָנֶיךָ שׁוֹם עֲצָבוֹת כָּלֵל, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב: "הוֹד וְהַדָּר לְפָנֶיךָ, עוֹ וְהַדָּוָה בְּמִקוּמוֹ". וְכֵן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסֶדְךָ הַעֲצוּמִים, שְׂאֵזְבָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, כְּאֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל יְדֵי צַדִּיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים שִׁשְׁמְחָה הִיא סִמְרָא דְקַדְשָׁה, וְעֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה הִיא הַסִּמְרָא אַחְרָא, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹנֵא אוֹתָהּ, וְכָל קַדְשֵׁי אִישׁ יִשְׂרָאֵל הוּא עַל יְדֵי שְׁמַחָה דִּיקָא, וְכָל הַהִתְרַחֲקוֹת שְׁלַנּוּ מִמֶּךָ וְהַתְּנַבְרוֹת הַתְּאוֹת הַכֹּל הִיא עַל יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה. אֲכַל אֶתָּה יְדַעַת כְּפָה אֲנִי רְחוּק מִשְׁמַחָה, כִּי קִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד.

על בן באתי לפנך מלא רחמים, שתהיה בעזרי ותשמחני בישועתך, ותאיר בי ותגלה לי דרכי עצותיך האמתיות, ותורני ותלמדני שאזכה להפך כל מיני יגון ואנחה לשמחה, שלא יהיה שום פח להסמךא אחרא שהוא היגון ואנחה להכניס בי עצבות חס ושלום, רק אדרבא, אזכה בכל עת להתחזק ולהתגבר בשמחה גדולה כל כך, עד שאזכה להפך היגון ואנחה לשמחה, ולא אניח להעצבות והיגון ואנחה להתאחז בי כלל, רק בכל מה שרוצים להכניס בי עצבות חס ושלום, על ידי רבוי החטאים והעוונות העצומים שעשיתי, ופגמתי הרבה מאוד בלי שעור, אזכה להפך כל זה לשמחה, על אשר אף על פי בן חמול השם יתברך עלי, ושם נפשי בחיים ולא נתן למוט רגלי, וזכני להיות בכלל ישראל ולא עשני גוי, ואני זוכה לקיים כמה מצות גדולות בכל יום ויום, להתעטף בציצית, ולהניח תפלין, ולקרוא קריאת שמע, ולקבל שבת ויום טוב, ולשמע קול שופר בראש השנה, ולהתענות ביום הכפורים, ולישב בסכת, ולטל ארבעה מינים, ולאכל מצה בפסח, וכן שארי כל המצות הקדושות אשר אנחנו עם קדשך מקימים בכל עת אפלו הפחות שבפחותים ותקל שבקלים. מה רב טובך אשר עשית עמנו, "מה יקר חסדך אלהים", מה גדלו מה רבו מה עצמו רחמך וחסדך עלינו, אשר הכרת אותנו בכתרים קדושים כאלה. ובתקף גלותינו ועצם התרחקותנו מןך על ידי רבוי פשעינו נגדך, עדן אהבתך קשורה בנו. ואתה מזכה גם אותי לעשות כמה מצות בכל יום. ובדאי ראוי לי להגדיל השמחה בכל עת, ולהפך כל היגון ואנחה לשמחה. כי אדרבא זהו שמחתי שמרחק ופגום וחוטא כמוני, וזכה לגע בדברים קדושים ונוראים כאלה, ליחד שמך בכל יום, ולהתעטף בעמרת תפארת התפלין הקדושים והנוראים בכל יום, ולהתעטף בציצית, להתלבש בלבושין דמלכא בעטופא דמצוה, ושאר המצות. וכל מה שרוצה להתגבר להכניס בדעתי ולבי עצבות חס ושלום, מרבוי פשעי ועוונותי, על ידי כל זה דיקא אנדיל השמחה, ואומר ללבי אדרבא זהו שמחתי, זהו חדותי הגדולה, שאנכי המרחק כל כך זוכה לגע בקדושות כאלה, "הקיצותי ועודי עמך, פי דפיתנו במקום תנים ותכס עלינו בצלמות, אם שכחנו שם אלהינו ונפרש פיינו לאל זר, אני לדודי ודודי לי", אחזקך ולא נרפך.

מְרָא דַעֲלָמָא כְּלָא, שְׂמַחַת יִשְׂרָאֵל, "שְׂמַח נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ, כִּי אֵלֶיךָ יְהוָה נִפְשִׁי אֲשָׂא", זְכִינִי לְהַשִּׁיב בְּאֵמַת דְּרַכֵּי הַשְּׂמַחָה הָאֱמַתִּית, בְּאִפְּן שְׂאֲזִיכָה לְחַטְרַף הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְתוֹךְ הַשְּׂמַחָה, לְהַפְּךָ כָּל מִינֵי עֲצָבוֹת וְיְגוֹן וְאֲנַחָה לְשְׂמַחָה. זְכִינִי לְהַתְחַזֵּק

וְלֹהֲתַגְבֵּר בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה תְּמִיד, וְאֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשֵׁךָ כֹּל הַעֲשֶׂרָה מִיְּמֵי נְגִינָה שֶׁהֵם בְּלִלְיוֹת הַשִּׂמְחָה הַקְּדוּשָׁה, וְתִרְגְּלֵנִי לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשִׁי בְּכֹל עֵת עַל יְדֵי נְגוּן שֶׁל שִׂמְחָה, וְאֲגִיל וְאֶשְׂמַח בִּיהוּה בְּשִׁיר וְחֵלֶל וְרַגַּן וְזִמְרָה וְנִגּוּן, וְאֹזְכָה לַהֲיוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד. וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלַי רוּחַ חַיִּים דְּקִדְשָׁה לְתוֹךְ כֹּל הַעֲשֶׂרָה מִיְּמֵי דְפִיקוּן שְׁבָקְרָבִי. וְעַל יְדֵי זֶה תִּשְׁמְרֵנִי וְתִצְלַנִּי מִכָּל מִיְּמֵי חֲלָאִים וּמְכַאוּבִים וּמְחֻשִׁים בְּנִשְׁמִיּוֹת וּרוּחָנִיּוֹת, אֲשֶׁר פִּלְסָם בְּאִים עַל יְדֵי מְרָה שְׁחֹרָה וְעֲצָבוֹת חֵם וְשָׁלוֹם. וְתִרְפְּאֵנִי אוֹתִי וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתַחְלִימֵנִי וְתַחַיֵּנִי עַל יְדֵי שִׂמְחָה וְחֵדוּה שֶׁתִּמְשִׁיךְ עָלַי תְּמִיד, אֲשֶׁר מִשָּׁם כֹּל הַרְפוּאוֹת שֶׁל כָּל מִיְּמֵי חֲלָאִים שְׁבָעוּלָם, כִּי שִׂמְחָה הִיא עֶקֶר חַיִּית הָאָדָם, רְפָאנוּ יְהוָה וְנִרְפָא, הוֹשִׁיעֵנו וְנִשְׁעָה כִּי תַחְלִתֵנוּ אִתְּךָ, וְהַעֲלֵה אֶרְוָכָה וּמִרְפָא לְכֹל תַּחְלוּאֵינוּ וּלְכֹל מְכַאוּבֵינוּ וּלְכֹל מַכּוּתֵינוּ, רְפוּאת הַנַּפְשׁ וְרְפוּאת הַגּוּף.

וְאֵת־חַזֵּק בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כְּכֹל עֵת כְּכֹל מִיְּמֵי דְרָכִים וּנְתִיבוֹת וְעֲצוֹת וְתַחְבּוּלוֹת שְׂאֵפֶשֶׁר לְשִׂמְחָה אֶת הַלֵּב עַל יְדָם, הֵן עַל יְדֵי הַנְּקֻדוֹת טוֹבוֹת שְׂאֵנִי מוּצֵא בְּעֲצָמֵי עֲדוּן, הֵן עַל יְדֵי מַלְי דְּשִׁטּוֹתָא, לְשִׁנוֹת אֶת מַעְמֵי וְלַעֲשׂוֹת עֲצָמֵי כְּשׁוּטָה, וְלַהֲרַגִּיל עֲצָמֵי בְּמִלֵּי דְבְדִיחוּתָא כְּדִי לְבוֹא לְשִׂמְחָה שֶׁהִיא עֶקֶר הַקִּדְשָׁה וְעֶקֶר חַיִּית הָאָדָם.

מִלֵּא רַחֲמִים, בּוֹרָא רְפוּאוֹת, אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת, חֲדוֹת יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב, תֵּן שִׂמְחָה בְּלִבִּי, כִּי אִתְּךָ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת לֵב, וְאִתְּךָ יוֹדֵעַ בְּכַמְּה דְרָכִים וּבְכַמְּה תַחְבּוּלוֹת מִתְּגַבֵּר הַבַּעַל דְּבַר וְחֵילוֹתָיו עֲלֵינוּ כְּכֹל עֵת, לְהַמְשִׁיךְ עֲצָבוֹת חֵם וְשָׁלוֹם עֲלֵינוּ, וְהוּא בְּתַחְבּוּלוֹתָיו עֲרַם יַעֲרִים הוּא וּמִרְמָה אוֹתֵנוּ, וּמִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמַצּוֹת, עַד שְׂנֵדְמָה לָנוּ שִׁישׁ לָנוּ עֲצָבוֹת מְעוּוּנוֹתֵינוּ. וּבְאֵמַת כְּכֹל זֶה הוּא פּוֹרֵשׁ רֶשֶׁת לְרַגְלֵינוּ, כִּי כְּבֹר לְמִדְתֵּנוּ שֶׁעַל זֶה צְרִיכִין לִיחַד שְׁעָה אַחַת בְּיוֹם, לְשַׁבֵּר לִבְנוּ וּלְפָרֵשׁ שִׂיחְתֵּנוּ לְפָנֶיךָ עַל כָּל מָה שְׁעֵבֵר עֲלֵינוּ, אֲבָל כָּל הַיּוֹם בְּלוֹ צְרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה, וְלַהֲכַרִּיחַ עֲצָמֵנוּ כְּכֹל כַּחוֹתֵינוּ לְבֹא לְשִׂמְחָה גְדוֹלָה שֶׁהוּא עֶקֶר קִדְשֵׁךָ יִשְׂרָאֵל.

עַל בֶּן רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שִׂמְךָ, וְהוֹדִיעֵנו אוֹרְחוֹת חַיִּים שְׂנוּכָה לְהַכִּין וְלַהֲשִׁיג הַדְרָכִים וְהַנְּתִיבוֹת וְהַשְּׁבִילִים וְהַעֲצוֹת הָאֱמִתִּיּוֹת אִיד לְבוֹא לְשִׂמְחָה תְּמִיד, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקִּיךָ אֵלֶיךָ וְאֵת מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמֹר, "בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לִכְבּ מְרֹב כֹּל", עַד שְׂאֹזְכָה לְשִׂמְחָה שֶׁל עֲתִיד. וְאֹזְכָה לְרֵאוֹת בְּשִׂמְחַת הַמְּחֻל שֶׁתַּעֲשֶׂה

לצדיקים לעתיד לבא וכל אחד יהיה מראה באצבעו ויאמר "זה יהוה" כמו שכתוב: "ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה, קוינו לו ויושיענו, זה יהוה קוינו לו, נגילה ונשמחה בישועתו". וקיים לנו מהרה מקרא שכתוב: "ופדויי יהוה ישובו, ובאו ציון ברנה, ושמחת עולם על ראשם ששון ושמחה ישיגו ונסו יגזון ואנחה". ונאמר: "פי בשמחה תצאו, ובשלוש תובלון, ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה, וכל עצי השדה ימחאו כף". ונאמר: "ושאבתם מים בששון ממועני הישועה". ונאמר: "פי נחם יהוה ציון נחם כל חרבותיה, וישם מדברה בעדן, וערכתה בגן יהוה, ששון ושמחה ימצא בה, תודה וקול זמרה, שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב"

תורה כד

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחרה בכל פחו. וכל החולאת הבאין על האדם, כלם באין רק מקלקול השמחה. כי יש עשרה מיני נגינה, שהם בחינת שמחה, כמו שכתוב (תהלים צב): עלי עשור וכו' כי שמחתני ה' בפעלך וכו'. ואלו יוד מיני נגינה באין בתוך עשרה מיני דפיקין, והם מחיין אותן^(א). ועל כן פשיש קלקול ופגם בהשמחה, שהיא בחינת יוד מיני נגינה, עלידידיה באין חולאת מן היוד מיני דפיקין.

שנתקלקלן על ידי קלקול היוד מיני נגינה, שהם השמחה פנ"ל. כי כל מיני חולאת פלולים ביד מיני דפיקין, וכן כל מיני נגונים פלולים ביד מיני נגינה. וכפי קלקול השמחה והנגון, כן בא חולאת פנ"ל. וגם חכמי הרופאים האריכו בזה, שכל החולאת - על ידי מרה שחרה ועצבות, והשמחה הוא רפואה גדולה. ולעתיד תתגדל השמחה מאד, ועל כן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי סוכה פ' לולב וערבה ובמד שמיני פ' י"א): עתיד הקדוש ברוך הוא להיות

ראש חולה לצדיקים לעתיד לבוא, דהינו שיעשה מחול לצדיקים, והוא יתברך יהיה ראש חולה, פי שכינה למעלה מראשותיו של חולה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים ^מ), שנאמר: ה' יסעדנו על ערש דוי; פי אין להחולה שום חיות, רק השכינה מחיה אותו. ולעתיד עלידי השמחה יתתקן כל החולאת כנ"ל, ואז יהיה השם יתברך ראש חולה, דהינו ראש המחול כנ"ל, פי השמחה היא בחינת תקון החולה כנ"ל. ובשביל זה נקראין השמחה והקוידין חולה כנ"ל, פי הם תקון החולאת כנ"ל:

והכלל, שצריך להתגבר מאד בכל הכחות, להיות אף שמח תמיד. פי טבע האדם - למשך עצמו

למרה שחרה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא ישורים, על-כן צריך להכריח את עצמו בכח גדול להיות בשמחה תמיד ולשמח את עצמו בכל אשר יוכל, ואפלו במלי דשטותא. אף שגם לב נשבר הוא טוב מאד, עם כל זה הוא רק באיזו שעה, וראוי לקבע לו איזה שעה ביום לשבר לבו ולפרש שיחתו לפניו יתברך, כמובא אצלנו אבל כל היום פלו צריך להיות בשמחה. פי מלב נשבר בקל יכולין לבוא למרה שחרה, יותר מאשר יכולין לפשל עלידי שמחה, חס ושלום, לבוא לאיזה הוללות, חס ושלום, פי זה קרוב יותר לבוא מלב נשבר למרה שחרה. על-כן צריך שיהיה בשמחה תמיד, רק בשעה מיחדת יהיה לו לב נשבר:

תורה כה

קונו בטענות ואמתלאות, בדברי חן ורצוי ופיוס, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבו אליו לעבודתו באמת. ותפלה ושיחה זו יהיה בלשון שמדברים בו, דהינו

ההתבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל, דהינו לקבע לו על-כל-פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר או בשדה, ולפרש שיחתו בינו לבין

בעצמו טוב מאד, דהינו ההכנה
 שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך,
 וחפץ ומשתוקק לדבר, אך שאינו
 יכול, זה בעצמו גם כן טוב מאד,
 וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפלה
 מזה בעצמו. ועל זה בעצמו יצעק
 ויתחנן לפניו יתברך, שנתרחק כל-
 כה, עד שאינו יכול אפלו לדבר.
 ויבקש מאתו יתברך רחמים
 ותחנונים, שיחמל עליו ויפתח פיו,
 שיוכל לפרש שיחתו לפניו. ודע,
 שכמה וכמה צדיקים גדולים
 מפרסמים ספרו, שלא באו
 למדרגתם, רק על-ידי הנהגה זו.
 והמשכיל יבין מעצמו גדל מעלת
 הנהגה זו, העולה למעלה למעלה,
 והוא דבר השווה לכל נפש מקטן
 ועד גדול, כי פלם יכולים לנהג
 הנהגה זו, ועל-ידי זה יבואו למעלה
 גדולה. אשרי שיאחז בזה:

ג טוב לעשות מהתורה תפלה.
 דהינו כשלומד או שומע איזה
 מאמר תורה מצדיק האמת, אזי
 יעשה מזה תפלה, דהינו לבקש
 ולהתחנן לפניו יתברך על כל מה
 שנאמר שם באותו המאמר, מתי
 יזכה גם הוא לבוא לכל זה, וכמה
 הוא רחוק מזה. ויבקש מאתו
 יתברך, שיזכהו לבוא לכל הנאמר

בלשון אשפנז (במדינתנו), כי
 בלשון-הקדש קשה לו לפרש כל
 שיחתו, וגם אין הלב נמשך אחרי
 הדבורים, מחמת שאינו מרגל כל-כף
 בהלשון, כי אין דרכנו לדבר בלשון-
 הקדש. אבל בלשון אשפנז,
 שמספרים ומדברים בו, קל וקרוב
 יותר לשבר לבו, כי הלב נמשך
 וקרוב יותר אל לשון אשפנז, מחמת
 שהוא מרגל בו. ובלשון אשפנז יכול
 לפרש כל שיחתו. ואת כל אשר עם
 לבבו ישיח ויספר לפניו יתברך, הן
 חרטה ותשובה על העבר, והן
 בקשת תחנונים לזכות להתקרב
 אליו יתברך מהיום והלאה באמת,
 וכיוצא בזה כל חד לפום דרגה.
 ויזהר מאד להרגיל עצמו להתמיד
 בזה מדי יום ביום שעה מיחדת
 פנ"ל, ושאר היום יהיה בשמחה
 פנ"ל. והנהגה זו היא גדולה במעלה
 מאד מאד, והוא דרך ועצה טובה
 מאד להתקרב אליו יתברך, כי זאת
 היא עצה כללית, שכולל הכל. כי
 על כל מה שיחסר לו בעבודת השם,
 או אם הוא רחוק לגמרי מכל וכל
 מעבודתו יתברך - על הכל יפרש
 שיחתו ויבקש מאתו יתברך פנ"ל.
 ואפלו אם לפעמים נסתתמין דבריו,
 ואינו יכול לפתח פיו לדבר לפניו
 יתברך כלל, אף-על-פי-כן זה

שם באותו המאמר. והמשכיל ותפלה שיקרבהו לעבודתו באמת. והחפץ באמת, יליכו ה' בדרך אמת ויבין בעצמו דבר מתוך דבר, איך להתנהג בזה, באפן שיהיו דבריו דברי חן וטענות נכונות, לרצותו מאד למעלה:

תפילה כב

"תפילה לעני כי יעטף ולפני יהוה ישפך שיחו". רבונו של עולם, עזרני לפרש כל שיחתי לפניך בכל יום ובכל עת תמיד. זפני והושיעני שאזכה להרבות בשיחה ביני לבין קוני, עד שאזכה לבלות רב היום והלילה על ענין זה כל ימי חיי. ותרחם עלי ותפתח את פי בכל עת, ותשלח לי דבורים אמתיים וקרושים ממועון קדשך מן השמים, להעתיר ולהתפלל ולבקש מלפניך על נפשי בכל עת בדבורים חדשים. ותעזרני תמיד להרבות בעתך, בדברי רצוי ופיוס ומענות ואמתלאות נכונות בדברי חן ותחנונים, באפן שאזכה תמיד לעורר רחמיך הרבים עלי שתושיעני בכל עת להתקרב אליך. ואזכה בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא, להתקרב אליך בכל עת בהתקרבות גדול יותר.

עזרני והושיעני מלא רחמים, יהמו מעיד ורחמיך עלי. כי ידעת כי זה כמה נכסף נכספתי להתקרב אליך ולשוב ממצולות ים שגלפדתי בהם בעוונותי הרבים. ואני רוצה לחתור בכל עת להתבודד ולפרש שיחתי לפניך, ועדן לא זכיתי לפרש שיחתי לפניך פראוי, ועל כן עדן לא נושעתי מצרות נפשי המרבים מאד מאד, וכבר עברו משנותי מה שעברו. "ואתה יהוה עד מתי", מתי תתחיל להושיעני ישועה שלמה באמת. כי אם אמנם רבות עשית אתה יהוה אלהי עמי, נפלאות ונוראות, חסדים גדולים ועצומים בלי שעור, אשר נתת לי כח עד הגנה לצפות לישועתך, ולהסתופף בצל קדשת צדיקך הנאמנים באמת. אבל אף על פי כן עדן אני רחוק מך מאד מאד, וגדל רחוקי ועניני ומהותי אי אפשר לכאר ולשער, יהוה אלהי אתה ידעת. ולהרבות בשיחה ותפילה לפניך, אין בלשוני מלה

לְפָרֵשׁ שִׁיחִתִּי לְפָנֶיךָ הַיָּטִב כְּכֹל אֲשֶׁר צָפוֹן וְגִזְוֹ בִלְבָבִי, כִּי אִם בְּרַחֲמֶיךָ וּבִישׁוּעָתֶךָ הַגְּדוּלָה, אִם אֲזֻכָּה לְמִצַּא חֵן בְּעֵינֶיךָ מֵעַתָּה, שְׂתַפְתַּח לִי מֵעַתָּה מִחֲדָשׁ שְׁעָרֵי תַפְלָה, שְׁעָרֵי תַחֲנֹה וּבִקְשָׁה, שְׁעָרֵי מְלִיצָה אֲמִתִּיית, שְׁעָרֵי הַתְּבוּדוֹת, שְׁעָרֵי שִׁיחָה וְדַבּוּרִים קְדוּשִׁים, שְׁעָרֵי חֵן וְתַחֲנוּגִים, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה מֵעַתָּה לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחִתִּי לְפָנֶיךָ בְּדַבְרֵי תַחֲנוּגִים וְרִצּוּיִים וּפְיוּסִים חֲדָשִׁים כְּכֹל פַּעַם, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה לְשַׁפֵּךְ לִבִּי כַּמּוֹם נוֹכַח פָּנֶיךָ יְהוָה כְּכֹל עַת. כִּי אַתָּה יְדַעַת אֶת לְבָבִי, כִּמֶּה אֲנִי צָרִיךְ לְהַתְחִיל לְצַעֵק וְלִזְעַק וְלִהַתְפַּלֵּל וְלִהַתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ, וְלִכְבוֹת בְּמַר גִּפְשׁ, וְלִשְׁפֹךְ לִבִּי כַּמּוֹם לְפָנֶיךָ, וְלִהַשְׁתַּמֵּחַ לְפָנֶיךָ בְּכֹלֹת הַנֶּפֶשׁ מִמֶּשׁ, בְּמִסִּירַת נֶפֶשׁ בְּאַמַת, לְבַקֵּשׁ מִלְפָּנֶיךָ עַל נַפְשִׁי, עַל כָּל הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת וְהַפְשָׁעִים שֶׁהִרְבִּיתִי מְאֹד לַפְשַׁע נְגִדְךָ, מַעֲוֵדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. מֶה אֲדַבֵּר, "אֲדַדְּהָ כָּל שְׁנוֹתַי עַל מַר נַפְשִׁי. מִי יִתֵּן רֵאשִׁי מִיּוֹם וְעַיִנִי מְקוֹר דְּמָעָה וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וְלַיְלָה" עַל מַר נַפְשִׁי אֲשֶׁר גָּמַלְתִּי לְנַפְשִׁי בַחֲנָם. בְּשִׁבְלִי תִמְאֶה קִלְהָ הַעֹבֶרֶת כִּצֵּל עֹבֵר, מְרַדְתִּי נְגִדְךָ בְּאֲשֶׁר מְרַדְתִּי, וּבְאִתִּי לְמַה שְּׂבִאתִי וְאִבְדַתִּי מֶה שְּׂאִבְדַתִּי. אוֹיֵה עָלַי וְעַל נַפְשִׁי, אוֹי מֶה עֲשִׂיתִי, לִבִּי לִבִּי עַל חַלְלִיתִּים, מַעֵי מַעֵי עַל חַלְלִיתִּים. אוֹי וְאֹבֹי, מֶה אוֹמֵר מֶה אֲדַבֵּר מֶה אֶצְטַדֵּק, לוֹלֵא רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ תְּרַבִּים כִּכֵּר הָיָה מֶה שֶׁהָיָה רַחֲמֶנָּה לְצַלּוֹ, "לוֹלֵא תוֹרַתְךָ שְׁעָשִׂי אִו אִבְדַתִּי בְּעַנְיִי":

עַל בֶּן בְּאִתִּי לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, שְׂתַשְׁפִּיעַ עָלַי דַּבּוּרִים חֲדָשִׁים אֲמִתִּים מִמְּקוֹר הַדַּבּוּר הַקְּדוּשׁ, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה מֵעַתָּה לְשַׁפֵּךְ כָּל שִׁיחִי לְפָנֶיךָ כְּכֹל עַת בְּדַבְרֵי חֵן וְתַחֲנוּגִים אֲמִתִּים, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה לְרִצּוֹת וּלְפִים אוֹתְךָ, שְׂתַעֲשֶׂה מֵעַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ תְּרַבִּים, אֶת אֲשֶׁר בְּחֶסֶדְךָ אֶלְדֵּךְ וְאֶת מִצְוֹתֶיךָ אֲשַׁמֵּר. שְׂאֻזְכָּה מֵעַתָּה לְחַדֵּשׁ יְמֵי שְׁעָבְרוּ בְּחֶשֶׁד וּבְאִפְלָה מְנַדָּה, וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה. עֲזוּרֵי מְלֵא רַחֲמִים, הוֹשִׁיעֵנִי מְלֵא יִשׁוּעוֹת.

וְתַפְתַּח אֶת עֵינֵי שְׁכֵלִי וְדַעַתִּי בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת וְהַתְּמוּמוֹת הָאֱמֶת, שְׂאֻזְכָּה לִידַע הַיָּטִב הַדֶּרֶךְ הָאֱמֶת וְהַנְּכוֹן, אִיד לְעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תַּפְלוֹת נְאוֹת וְאֲמִתוֹת, בְּרִצּוֹנְךָ וּכְרִצּוֹן יְרֵאִיד הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים, אֲשֶׁר גָּלוּ אֵלּוּ הַחַדוּשֵׁי תוֹרָה בְּעוֹלָם, בְּאִפְּן שְׁעִילוֹ שְׁעִשׂוּעִים גְּדוּלִים לְפָנֶיךָ, עַד שְׂתַעֲוֹר רַחֲמֶיךָ בְּאֱמֶת בְּשִׁלְמוֹת, וְתִשְׁבְּנִי אֶלְדֵּךְ בְּאֱמֶת. עֲזוּרֵי שְׂאֻזְכָּה לְכוֹן בְּנִתָּם הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים כְּכֹל מְקוֹם שְׂאֶלְמוֹד בְּסַפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, וְלִסְדֵּר תַּפְלוֹת נְאוֹת וְקַדוּשׁוֹת עַל כָּל הַדְּבָרִים הַנְּאָמְרִים וְהַמְרַמְזִים בְּדַבְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים בְּאֱמֶת, שְׂאֻזְכָּה לְהַגִּיעַ לָהֶם מְהֵרָה. וְאֻזְכָּה לְשַׁפֵּךְ שִׁיחִי לְפָנֶיךָ עַל יְדֵי כָּל תוֹרָה וְתוֹרָה שְׁגָלוּ הַצַּדִּיקִים

אמתיים בעולם. ואזכה לילך בעבודתך באמת עם כל דברי תורתם, שאזכה לילך בדרך הקדש איזה זמן על פי חדושי תורה אחת, ולהפציר ולהעמיר ולהתפלל ולשוח לַפְנֵיךָ בכל אותו הזמן, עד שאזכה להגיע ולהשיג העבודה הנאמרה באותה התורה, לקיים באמת את כל הנאמר שם, ותהיה כל עבודתי בכל אותה העת והזמן על פי אותה התורה. ואחר־כך אזכה לילך זמן מסוים עם חדושי תורה אחרת, עד שאזכה לילך עם כל חדושי תורתם שגלו בעולם, ולכונן פונתם באמת, ולזכות לקיים בשלמות. ואם אני רחוק מזה מאוד מאד עתה, בעיניך אין שום דבר רחוק, כי מִמְּךָ לא יפלא כל דבר, הן "כל תוכל ולא יבצר מִמְּךָ מִזְּמַנָּה", ואתה עושה חדשות בכל עת אשר לא נעשו מעולם.

עֲזֹרְנִי הוֹשִׁיעֵנִי הוֹשִׁיעֵנִי, פי עתה אין לי שום פח פי אם לשטח בפי לרחמיך, וגם זה אינו זוכה באמת בראוי, רק מרחוק אקנה ואצפה בכל עת לישועתך השלמה באמת. ואתה הטוב בעיניך עשה עמי, כי אין אתי יודע עד מה, איך לדבר ומה לדבר, ובאיזה דרך אזכה להגיע לכל מה שבקשתי מלפניך. ובאיזה ענין אזכה למצא הנקדה האמתית בכל עת השקד ללבי באותה העת והשעה, באפן שאזכה להתנהג בכל עת ובכל שעה כרצונך הטוב, ולסדר תפלה אמיתית ושיחה נאה לפניך, ולקשר עצמי באמת להנקדה האמתית השקד ללבי בעת הזאת, באפן שאזכה לשוב אליך ולהיות כרצונך הטוב באמת תמיד.

יְחִיד קַדְמוֹן, חֶזֶק וְאִמּוּן, חֲזַקְנִי וְאִמְצַנִּי בְּתַפְלָה וְשִׁיחָה לְפָנֶיךָ תְּמִיד. "אֲרֹנִי שְׁפָתֵי תַּפְתַּח, וְפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ, נְדָבוֹת פִּי רְצָה נָא יְהוָה, וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמוֹדֵנִי". אוֹחִילָה לֹאל אַחֲלָה פְּנֵי אֲשָׁאלָה מִמּוֹנֵי מַעֲנֵה לְשׁוֹן, אֲשֶׁר בְּקַהֲל עַם אֲשִׁירָה עִזּוֹ אֲבִיעָה רְנִנֹת בְּעָרֵי וּבְעַד מַפְעָלָיו, "לְאָדָם מַעֲרָכֵי לֵב וּמִיְהוָה מַעֲנֵה לְשׁוֹן". הוֹרֵנִי מֵה שְׂאֵדְרָה, הַכִּינֵנִי מֵה שְׂאֵשָׁאֵל, הוֹדִיעֵנִי אֵיךְ לְרַצוֹתְךָ, לְמוֹדֵנִי בְּאִמַּת דְּרָכֵי הַתְּבוּדוֹת וְהַשִּׁיחָה עִמָּךְ בְּעַל הַרְחֵמִים בְּלִשׁוֹן שְׂמֻדְרִים בּוֹ, שְׂתַהַיֵּה שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ תְּמִיד כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ. הוֹרֵנִי בְּאִיזָה דְרָךְ אֲזַכֶּה לְנַצַּח אוֹתְךָ שְׂתִישֵׁב פְּנֵיךָ אֵלַי, וְתַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאִמַּת. כִּי כָּבֵד גְּלוֹת לָנוּ שְׂזָה רְצוֹנְךָ שְׂנֹפֶה לְנַצַּח אוֹתְךָ, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וּזְכוּנוֹ לְבָרְכָה, וּמְרוּ לָמִי שְׂמִנְצַחִין אוֹתוֹ וְשִׂמְחָה. יַעֲזֹרְנוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיךָ, וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ וְעַל כָּל הַחַפְצִים וּמִתְנַעְנְעִים וְחוֹתְרִים לְפָרֵשׁ שִׁיחָתָם לְפָנֶיךָ, דְּבוּרִים קְדוּשִׁים הַנְּמַשְׁכִּים מִעֲשֵׂרָה מִיַּד וּזְמֵרָה, אֲשֶׁר עַל יָדָם חֵבֵר דְּוֹד הַמְּלִךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם סֶפֶר תְּהִלִּים, מוֹדְבְרֵי שִׁיחָתוֹ הַקְּדוּשִׁים שְׂשַׁפֵּד לְפָנֶיךָ בְּכָל עַת. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ כִּי אֵין אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ

של העשרה מיני זמרה, רק אנו בטוחים בכח וזכות דוד המלך עליו השלום, ובכח כל הצדיקים שפדרו שירות ותשבחות ותפלות ושיחות לפניך, עד שזכו להשיג כל העשרה מיני זמרה בתכלית השלמות, בכחם לכד גשענתי גם אנכי וכל החפצים לפרש שיחתם לפניך, שנופה גם אנחנו לדבר דבורים קדושים אמתיים פרצונך הנמשכים מעשרה מיני זמרה, ולהתפלל הרבה ולפרש כל שיחתנו לפניך תמיד בכל עת באמת ובלב שלם. באפן שנופה על ידם לנצח אותך בכל עת, שמתחיל ותגמר מהרה לנאלנו גאלה שלמה שאין אחריה גלות, גאולת הנפש והגוף והממוץ, בכלל ובפרט, שנופה לסור מרע לגמרי ולעשות הטוב בעיניך תמיד, ולהיות קבועים בקדשתך באמת, ולעלות בכל פעם מדרגא לדרגא בקדשה גדולה פרצונך הטוב באמת. "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי".

תורה כו

זכרונם לברכה (ערובין סה): כל המתפתה בינינו, יש בו מדעת קונו. מתפתה דיקא, בחינת חסדים, שעלידי היין נגדלין החסדים. וזהו מתפתה - שעלידי הגדלת החסדים הוא מתפתה ומתפיס, אף-על-פי שלא היה ראוי להתפתות לפי חסדים סתם, והיה יכול להיות רגז, אבל עלידי הגדלת החסדים עלידי היין הוא מתפתה פנ"ל. אבל השותה יותר מדאי ומשתפר, אזי אדרבא מתגברין תקף הגבורות, ונעשה פעם ורגז, ולפעמים מתגברין

שיך לא"ב החדש - שכרות אות ד' צריך להרחיק משכרות, ולדקדק שלא לשתות יותר מיכלתו, כדי שלא יבוא לידי שכרות, כי מעט השתיה לפי הצורך הוא טובה להרחיב דעתו. ודע, כי הדעת מלבש בחסדים, וכששותה במדה פראוי לפי ערכו, אזי נתרחב דעתו ונתרומם מחו, ואזי נגדלין החסדים ביותר עלידי השתיה. כי כשנתרומם הדעת, נתרוממין ונגדלין החסדים, כי הדעת מלבש בחסדים פנ"ל. ועל זה אמרו רבותינו

גבורות דסטרָא־אַחָרָא, ויוכל לבוא
לידי רעות וכו', חס ושלום:

וְדַע, שְׁעַל־יְדֵי שְׁכָרוֹת שׁוֹכְחִין כָּל
הַמְצוּוֹת וְהַאֲזָהָרוֹת שֶׁצִּוָּה
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם. כִּי מֹשֶׁה
הוּא מְלַבֵּשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, בְּכָל אִיבָר וְאִיבָר, וּמְזַכֵּיר
כָּל אִיבָר וְאִיבָר שֶׁיַּעֲשֶׂה הַמְצוּוֹה
הַשִּׁיכָּה לְאוֹתוֹ אִיבָר. כִּי רַמ"ח מְצוּוֹת
כִּנְגַד רַמ"ח אִיבָרִים. וְעַל־כֵּן מֹשֶׁה
נִקְרָא "מַחֲקֵק" (דברים לז), שְׁהוּא

גִּימְטְרִיא רַמ"ח, שְׁמְזַכֵּיר רַמ"ח
מְצוּוֹת כִּנְ"ל. וְעַל־יְדֵי הַשְּׁכָרוֹת שׁוֹכְחַ
אוֹתָם, בְּבַחֲנִית (משלי לא): פֶּן יִשְׁתָּה
וְיִשְׁכַּח מַחֲקֵק, שְׁעַל־יְדֵי הַשְּׁתִּיָּה
וְהַשְּׁכָרוֹת שׁוֹכְחַ רַמ"ח מְצוּוֹת שֶׁל
מֹשֶׁה כִּנְ"ל. וְהַתְּלַבְּשׁוֹת מֹשֶׁה
בְּאִיבָרִים זֶהוּ בַּעֲצָמוֹ בַּחֲנִית
הַתְּלַבְּשׁוֹת הַדַּעַת בַּחֲסָדִים כִּנְ"ל, כִּי
מֹשֶׁה הוּא הַדַּעַת, וְהָאִיבָרִים הֵם
רַמ"ח, בַּחֲנִית אַבְרָהָם אִישׁ הַחֲסֵד,
שְׁהוּא גִימְטְרִיא רַמ"ח אִיבָרִים:

תפילה כג

"מְשַׁבְּנֵי אַחֲרֵיךְ גְּרוּצָה, הִבִּיאֵנִי הַמְּלֹךְ חֲדָרְיֹו, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ, נִזְכִּירָה דְרִיךְ,
מִיּוֹן מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבֹּד". רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהִיטִיב, רַחֵם
עָלַי בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּיב, וְזַכֵּנִי לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת כְּכֹל עַת, וְלַעֲבֹד אוֹתְךָ תָּמִיד
בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרִב כֹּל. וְתִשְׁמֹר אוֹתִי בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּיב, וְתִצְלִלֵנִי כְּכֹל עַת
מִרַבּוֹי שְׁתִּית הַיַּיִן וְשֹׂאֵר מִשְׁקִים הַמְּשַׁכְּרִים, שְׁלֵא אֲשַׁתָּה לְעוֹלָם יוֹתֵר מִהַמְּדָה וְלֹא
אָבֵא לְיְדֵי שְׁכָרוֹת לְעוֹלָם. כִּי אַתָּה גִלִּית לָנוּ עֵצֶם רַעַת הַשְּׁכָרוֹת הַמְּטָרִיד וּמַעֲבִיר
אֶת הָאָדָם מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת חַס וְשְׁלוֹם, כִּי עַל יְדֵי שְׁכָרוֹת שׁוֹכְחִין אֶת כָּל הָאֲזָהָרוֹת
שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שְׁהוּא מְלַבֵּשׁ אֲצִלָּנוּ בְּכָל אֶבֶר וְאֶבֶר אֲצִל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּמְזַכֵּיר וּמְזַהֵר אֶת כָּל אֶבֶר וְאֶבֶר לְשֹׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל
הַמְצוּוֹת הַשִּׁיכָּה לְכָל אֶבֶר וְאֶבֶר, שְׁהֵם רַמ"ח אִיבָרִים כִּנְגַד רַמ"ח מְצוּוֹת עֲשֵׂה.
וְעַל יְדֵי הַשְּׁכָרוֹת חַס וְשְׁלוֹם שׁוֹכְחִין כָּל אֵלוֹ הָאֲזָהָרוֹת, וְכֹל הַדְּרָכִים נַעֲשִׂים לְפָנָיו
כְּמִישׁוֹר רַחֲמָנָא לְצִלָּן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי יִתֵּן כְּפוֹס עֵינָיו יִתְחַלֵּף בְּמִיִּשְׂרָאֵל". וְנֹאמַר:

"למי אוי למי אבוי, למי חכלילות עינים. למאחרים על היין, לפאים לחקר ממסך. אחריתו פנחש ישך וכצפוני יפרש. עיניך יראו זרות ולבך ידבר תהפכות. והיית פשכב בלב ים וכשכב בראש חבל".

מלא רחמים, אתה ידעת כמה נפשות נשקעו ביון מצולה על ידי השכרות רחמנא לצלן, ונטרדו משני עולמות על ידי זה. הצילני מלא רחמים, שמרני ברחמך הרבים, שלא אבא לעולם לידי שכרות כלל, ואפלו בשבתות וימים טובים ובשאר זמנים קדושים, אשר רצונך שגשמה את נפשנו על ידי שתית יין מעט, ופנו ברחמך הרבים, שנופה לבון את המדה שלא נשתה פי אם מעט המכרח כפי רצונך, כדי לרומם דעתנו ולהרחיב שכלנו ולבנו, כמו שפתיב: "ויון ישמח ללב אנש". באפן שנופה על ידי מעט השתיה להרחיב ולהגדיל החסדים שדעתנו מלבש בהם, שנופה על ידי מעט השתיה להיות בשמחה ובטוב ללב באמת, באפן שנופה להתדבק בך באמת על ידי זה, ולזכר על ידי זה יותר ויותר את כל האזהרות בכל אבר ואבר שמוקיר אותנו משה רבנו עליו השלום, ונתעורר ביותר לקיים את כל המצות השכיכים לכל אבר ואבר. ותפתח לפי בתורתך ואחרי מצותיך תרדף נפשי. ואזכה להתקרב אליך יותר ויותר על ידי השתיה בדבקות נפלא ואמתי פרצונך הטוב, ואהיה מתפתה בייני בקנשה גדולה להיות פרצונך הטוב באמת, ויהיה נמשך עלי תרחת הדעת והחסדים מדעת קוני, ואזכה לכבד את יהוה באמת מהוני ומגורני.

רבנו של עולם, אתה ידעת כי אף לפי גדל הגנות של השכרות בלי שעור, אף על פי כן ההכרח לפעמים לשתות מעט בשביל תרחת הדעת. באשר הודיענו חכמך האמתיים גדל גנות השכרות דסמרא אחרא, וגדל מעלת השתיה בקדשה לשמך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה זכה משמחו, לא זכה משממו. זכה נעשה ראש לא זכה נעשה רש. וגם אנו מחייבים לקדש ולהבדיל על היין בשבתות וימים טובים ולברך ברפת המזון על הכוס של יין, כי אין אומרים שיר אלא על היין, כמו שפתיב: "המשמח אלהים ואנשים".

על כן רחם עלינו למען שמך, וזכני אותי ואת כל חברתינו, ואת כל עמך ישראל, שנופה כל אחד לפי בחינתו לידע בכל עת לבון המדה, באפן שנתרחק מהשכרות לגמרי. ובעת שיהיה רצונך לשמחנו מיינד הטוב, הנפנו ותשמור אותנו שלא נשתה יותר מדיאי רק מעט המכרח, באפן שנופה לשמח נפשנו ולהרחיב

דעתנו ולהגדיל החסדים. ולא נבא על ידי זה לידי רגז ודינים וגבורות חס ושלום כלל. רק אדרבא נזכה על ידי מעט השתיה להתפתות בחסדים דקדושה יותר ויותר בשמחה ובטוב לכב באמת פרצונד הטוב, באפן שנוזכה להתדבק קד באמת ולגיל ולשיר ולשמח בשמך בגילה ורגז, ולדבר דברי תורה בהרחבת הלב ובשמחה מה שצריכין לדבר ולגלות, ותשים מחסום לפינו לבלי להיות "הולך רכיל מגלה סוד". לבלי לגלות אז חס ושלום מה שאין צריכין לגלות. ותפתח את פינו בשירות ותשפחות לשמך הגדול ותקדוש פרצונד הטוב, ויכים בנו מקרא שכתוב: "וחכד כין הטוב, הולך לדודי למישרים, דוכב שפתי ישנים". עורני להיות פרצונד הטוב בכל התנועות, באכילה ושתיה ושאר הכרחיות, הכל אוכה לעשות על צד היותר טוב באמת כפי רצונד הטוב באמת באותו העת והזמן, ולא אסור מרצונד ימין ושמאל, מעתה ועד עולם אמן סלה

תורה בז

במדדש (ויקרא פ' לז), שלמד מיעקב, שבשביל שאחר נדרו בא לידי ארבע הנ"ל. עבודה זרה - שנאמר: הסירו את אלקי הנכר. גלוי עריות - ותצא דינה וכו'. שפיכות דמים - בשכם. לשון הרע - וישמע את דברי בני לבן. ואיתא (שם), שבשביל שראה משה בסבלות בני ישראל, כמו שכתוב: וירא בסבלותם, דהינו שנתן לב על סבלותם, שהיו מכבידין עליהם, והעבודה השיף לאיש נתנו על אשה, וכן להפך, והיה משה

מי שהוא פרנס חדש או מנהיג שקורין "רוג'ריר", והוא מנהיג בכשרות ובישר, ורואה ומסתפל להטיל המשאוי על כל אחד פראוי לו. כפי מה שמעריך את כל אחד בישר להכביד על זה ולהקל על זה פראוי, על ידי זה מבטל הארבע מדות רעות, דהינו עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים ולשון הרע. והסוד - כי הנדר שנודרין צריכין לשלם מיד, והמאחר נדרו גורם אלו הארבע מדות הנ"ל. פדאיתא

מסתכל על זה, והפך הדבר ונתן על כל אחד העבודה הראוי לו, מה שראוי לאיש וכו', וכן בין אנשים בעצמן הסתכל לתן על כל אחד מה שראוי לו. ואמר לו השם יתברך למשה, שעלידיזה תזכה להתיר

נדר, שנאמר בו גספן: בין איש לאשתו וכו'. נמצא שעלידי שמסתכלין להעריך כל אחד פראוי, עלידיזה זוכין להתרת נדרים, ועלידיזה נצולין מארבע מדות הנ"ל, כנ"ל. והבן:

תפילה כד

"מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור", מלך מלכים הממלך מלכים ולו המלוכה, "מהעדה מלכין ומחקים מלכין וכמצייה עבד בחיל שמיא [ודירי] ארעא", אשר כל ההתנשאות והמנהיגות והראשות של כל העולם, מגדול שבגדולים עד קטן שבקטנים הכל מאתך לבד, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'אפלו ריש גרותא מן שמיא מוקמי ליה', כמה שנאמר: "לך יהוה הממלכה והמתנשא לכל לראש":

ובבן רחם עלינו למען שמך, ותן לנו פרנסים ומנהיגים וראשים פשרים ונאמנים והגונים בכל עיר ועיר. ותמשיך עליהם דעת ורחמנות אמתי שיזכו לרחם על עניי הצאן, לכל יכבידו על הגתנות והמסים על העניים והאביזנים, רק תשפיע עליהם דעת ורחמנות אמתי שיתנהגו בהתנשאות שלהם בכשרות פרוצנד הפוב, לסדר הגביות והמסים על כל אחד פראוי לו לפי כחו באמת. להכביד על מי שראוי להכביד, ולהקל על מי שראוי להקל, ולפטר לגמרי את מי שראוי לפטרו, ובפרט יראי יהוה אשר הטו שכמם לסבל על תורה ועבודה. רחם עליהם למען שמך וכבודך, ותן בלב פרנסי ומנהיגי כל עיר ועיר שיקלו העל מעליהם לגמרי, ותעביר מהם על מלכות ועל דרך ארץ. ותצילנו ותשמרנו ברחמך הרבים ממנהיגים ופרנסים המתנאים על הצבור שלא לשם שמום. רחם על עמך ישראל המפזרים בין הגוים, והם מושלים עלינו, ומכבידים בכל עת הגתנות והמסים עלינו, ואומרים בכל עת מרד והבא. ואתה יודע דחקנו ועמלנו, ועצם צמצום

ומעוט הפרנסה שנתמעטה בעוונותינו, ובפרט פרנסת היראים והקשרים החפצים להרגיל עצמן ללכת בדרךך ולהתקרב אליך באמת, אשר רבם בכלם פרנסתם דחוקה מאד, ובביתם אין לחם ושמלה, וכלה פרוטה מן הכיס. ואם חס ושלום מטילים עליהם גם על הנתינות "כשל כח הסבל" חס ושלום, אוי "מי יקום יעקב פי קמן הוא". כי אין מי יעמד בעדנו שמוך הגדול יעמד לנו בעת צרה. רחם עלינו בכל עיר ועיר מערי עמך ישראל במושבכם, (כשרוצה להתפלל על איזה עיר בפרטיות יאמר ובפרט וכו'). ותן לנו מנהיגים וראשים ופרנסים חדשים קשרים והגונים באמת, שישדרו ויעריכו נתינות המסים על כל אחד ואחד פראוי לפי ערכו באמת לאמתו כרצונך הטוב:

כי אתה גלית לנו עצם המעלות שזוכין על ידי מנהיג כשר, כי זוכין על ידו לבטל ארבע מדות רעות, שהם, פגם אמונה וכפירות וגלוי עריות ושפיכות דמים, ולשון הרע השקול כנגד כלן, שהם ראשי כל העברות שבתורה. ואתה יודע כמה אנו צריכין להעתיור ולהפציר אותך לזכות להנצל מפגם ארבעה מדות רעות האלה, אשר כל אחד נלכד בהם כפי מה שנלכד, בהרהור או בדבור או במעשה, בשונג או כמזיד. ואתה יודע עד היכן מגיעים הפגמים הגדולים האלה הנוגעים בכל התורה בלה. על פן רחם עלינו ברחמך הרבים ופגנו שיהיה לנו מנהיגים וראשים הגונים פאלה, שישדרו ויעריכו הנתינות והמסים על כל אחד פראוי לו, עד שנופה כלנו להנצל על ידם מפגם כל הארבע מדות האלה, שלא ידבק בנו ובורענו שום שמץ מהם, לא מהם ולא מקצתם, לא במחשבה לא בדבור ולא במעשה, לא בשונג ולא כמזיד. רק נופה להיות קדושים וטהורים בתכלית השלמות, ונקיים לגמרי מפגם כל הארבע מדות האלה:

ותרחם עלינו ותשמרנו ותצילנו מפגם נדרים ושבעות, ותשמרנו שלא נהיה רגילים בנדרים ושבעות. וכל הנדרים ושבעות שאנו מכרחים לדר או לשבע בשביל קדשה ופרישות כרצונך הטוב, כמו שאמרו רבותינו זכרוננו לברכה 'נדרים סגן לפרישות', תשמרנו ברחמך הרבים, ותעזר ותושיע לנו בכל עת לקיים מיד, ולכלי לעבר חס ושלום ולכלי לאחר שום נדר ושבעה, רק נופה לקיים בשלמות מיד, וככל היוצא מפינו געשה, ומוצא שפתינו נשמר ונעשה, כאשר נדור תקף ומיד, ולא נאחר לשלמו. ותורני ותלמדני בכל עת איד להתנהג בענין נדרים ושבעות בשביל קדשה ופרישות, באפן שאזכה לקיים באמת, ולזכות על ידם לקדשה ופרישות באמת כרצונך הטוב. "הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי

ישעי, אותך קייתי כל היום". חוס ורחם עלי ועל כל ישראל ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, ותמהר ותחיש לגאלנו ותביא לנו את משיח צדקנו, ותשוב המלוכה והרשות וההתנשאות לישראל עמך הפשרים והיראים באמת, ויקים מקרא שכתוב: "כי ליהנה המלוכה ומושל בגוים, ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליהודה המלוכה, והיה יהודה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהודה אחד ושמו אחד"

תורה כח

מהראוי, דהינו שכותבין מה שלא נתן לכתב פנ"ל, אזי כמו זר נחשוב, הינו שאין יוכל להפיר את הישראל, וכמו זר נחשב אצלו, שנדמה לו לזר ולנכרי, וכן להפך, שיוכל לטעות על הנכרי שהוא ישראל פנ"ל. כי עקר ההבדל שבין ישראל לאמות הוא בבחינת מה שלא נתן לכתב, בבחינת תורה שבעלפה. כמו דאיתא (א), שבשביל זה נתנה תורה שבעלפה, מחמת שצפה שיהיו ישראל בגלות, ויעתיקו האמות לעצמן תורה שבכתב, על-כן נתן לנו תורה שבעלפה, שזה אינם יכולים להעתיק, מחמת שהוא בעלפה. נמצא שעקר ההבדל והיתרון של

דע, שיש חלוקים בין התורות, כי יש תורה שלא נתנה אפלו לדרש, ויש תורה שנתנה לדרש ולא נתנה לכתב. ויש שנתנה לכתב, וכמו שמצינו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (גיטין ס): דברים שבעלפה אי אתה רשאי לאמרם בכתב וכו'. ומי שידע להבחין ולהפיר בין התורות, איזהו נתנה לכתב, ואיזהו לא נתנה לכתב - הוא יכול להפיר את איש ישראל בין האמות, ואפלו אם אחד מישראל עומד בין כמה אמות, יכול להפירו. וסוד זה מרמז בפסוק (הושע ח): אכתב לו רפי תורתי כמו זר נחשבו (כ); הינו פשפוטבין רפי תורת, הינו רב יותר

ישראל על האמות הוא בבחינת תורה שבעל־פה, שלא נתן לכתב. ויש בכל אחד ואחד מישראל חלק מבחינת תורה שבעל־פה שלא נתן לכתב. ועל־כן מי שמכיר בין התורות שנתנו לכתב ושלא נתנו לכתב, הוא יכול להפיר בין ישראל לאמות, כי זה עקר הבדלם כנ"ל:

תורה בט

של זה העולם נאמר (תהלים סח): אלקים מושיב יחידים ביתה, הינו זווגים. כמו שדדרשו רבותינו זכרונם לברכה, (סוטה ב) זה הפסוק לענין זווגים, אזי: מוציא אסירים בפשרות, הינו שנעשה האסור פשר והתר, בחינת בטול האסור כנ"ל. ועל־כן כשאין נתבטל האסור, והשאלה אסורה, היא סימן שפגם ביחוד של מעלה, כי היחוד הוא בחינת בטול האסור כנ"ל:

כשארע שאלה בבית האדם על־ידי תערבת אסור בהתרה, ואין בהתר כדי לבטל את האסור - בזה מראין לו, שפגם באיזהו יחוד של מעלה. כי כל היחודים והזווגים הם בחינת בטול אסור. וזה בחינת: ואסר לנו את הארוסות והתיר לנו את הנשואות; נמצא שמאסור נעשה התר, כי בתחלה היא ארוסה, ואז היא אסורה, ואחר־כך נעשית התר בנשואין. ועל־כן גם בזווג התחתון

תפילה נ

"אלהים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בפשרות, אך סוררים שכנו צחוקה. אלהים אלי אתה אשחרך, צמאה לך נפשי כמה לך בשרי,

בארץ ציה וענף בלי מים. בן בקדש חזיתך לראות ענך וכבודך". רבונו של עולם, מלא רחמים קרבני לעבודתך, והחזירני בתשובה שלמה לפניך ויחד לכבי לאהבה וליראה את שמך. ועורני וזפני ליחד יחודים קדושים בכל עת, שאזכה להיטיב מעשי ולקדש מחשבותי בקדשתך העליונה עד שיהיה גתיחד [ויהיו געשים] על ידי יחודים עליונים קדושים וטהורים בכל העולמות בלם, פי לךך נוצרתי ליחד ולחבר כל העולמות וכל השמות הקדושים ביחודא שלי, באפן שיתגלה ויתפשט ויאיר יחודך ואחדותך לכל באי עולם, וידעו בלם אותך למקטנם ועד גדולם.

ובבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, עושה נפלאות בכל עת, שתהיה עמי תמיד ותשמור אותי שלא אפשל לעולם בשום מאכלות ואסורות חס ושלום, ולא יזדמן שום תערבות אסור בהתר בביתי לעולם. ואפלו אם לפעמים באיזה אנם יתערב מעט אסור בהתר, יהיה בטל במעומו בהתר, שיהיה התר מרבה ממנו בשעור שיוכל לבטלו כפי דיני תורתך הקדושה. ותשמרני תמיד שלא אפגם בשום יחוד שלמעלה, וכל מה שפגמתי עד הנה ביחודי שמותיך הקדושים על ידי מעשי הרעים, הכל תתקן ברחמיך, ויתחככו העוונות לזכיות ויתבטלו עוונותי ברבוי טובך וחסדיך הנפלאים, שאתה משפיע ומאיר עלינו בכל עת, בכח וזכות צדיקך האמתיים אשר הם מנחדים כל היחודים העליונים בתכלית השלמות, ומגלין ומפרסמין יחודך ואחדותך לכל באי עולם. בכחם וזכותם אנו נשענים שגם פשעינו וחפאתינו ועוונותינו הקרבים והעצומים מאד מאד, בלם יתבטלו בבטול גמור בתוך עצם רבוי קדשתם וצדקתם עד שיתחככו העוונות לזכיות.

רבונו של עולם אחר יחיד ומיוחד, רחם עלינו למען שמך וזפני להכיר אותך באמת, ולהודיע שמך לכל באי עולם, "למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן"

תורה ל

כשבא ספר חדש לעולם, וזה עומדים פנגדם ומבטלן. וזה אותיות מבאר אצלנו, שיש חדושים שנעשין עלידי דמעות (כמוכא בסיון רסב), אזי אלו הדמעות של החדושים, שמם נעשה הספר החדש, הם עומדים פנגד גזרות האמות, ומבטלן:

והדבר מבאר, פי כל כחם היא מן הדמעות של עשו^(א), ועל-פן כשיש אלו הדמעות הנ"ל, הם עומדים פנגדם ומבטלן. וזה אותיות **בכיה** - ראשיתבות: בני ישראל כחול הים (הושע ב) - מה חול הים מגן מן גלי הים, שלא ישטפו העולם^(ב), פן בני ישראל מגן עליהם ה**בכיה** והדמעות פנגד גזרות האמות פנ"ל. וזה: והיה מספר בני ישראל כחול הים - מספר הינו **מספר** הנ"ל, משם בני ישראל כחול הים, הינו בכיה ודמעות של החדושים שבספר, שמגן עליהם פנ"ל:

תפילה כה

מלך עוזר ומושיע ומגן, הגן בעדנו ובטל והסר מעלינו כל גזרות קשות ורעות של כל המלכים והשורים והיועצים, ותפא ללבם עלינו לטובה. פי אתה יודע מחשבתם אשר הם חושבים עלינו בכל עת, "כי הגה אויבך יהמיון ומשנאוך נשאו ראש, על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפוניך, אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד, פי נועצו לב יחדו עלך ברית וברתו":

(א) עיין זוהר שמות יב. (ב) עיין זוהר פקודי רכה. ובמדרש תהלים ב.

רבונו של עולם אתה לבד יודע מעמד ומצב ישראל בעת הזאת בין העכו"ם, כי נחשבנו פקוצים בעיניהם, ככלי נמאס, ככלי אין חפץ בו, נבזים ודוויים וסחופים אנהנו. הבט משמים וראה פי היינו לעג וקלס בגוים נחשבנו כצאן למבח ויבל להרוג ולאבד ולמכה ולחרפה. ובכל יום ובכל עת חושבים בכל מדינה ומדינה עצות ומחשבות על דת ישראל הקדוש, פי לא עלינו תלונותיהם פי אם על דת תורתך הקדושה שבכתב ובעל פה אשר נתת לנו על ידי משה נביאך נאמן ביתך. ורק בשביל זה לבד הם חורקים שנים עלינו בכל עת ועת בכל דור ודור, בכל מדינה ומדינה, פי לא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

רחם עלינו אבינו אב הרחמן, כי אין מי שיעמד בעדנו, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה. ראה "פי אולת יד ואפס עצור ועזוב" בישראל. ואין איש שם על לב עצם הספנה של כלליות ישראל בכל עת, אשר דנים אותם בבתי משפטיהם ויועציהם, וחושבים עליהם מחשבות ומתעצים בכל עת איד להתנהג עמהם, באפן שיעבירו אותם על דת חס ושלום, אשר זה כל פנימיות מחשבתם הרעה, פאשר נגלה לפניך אדון כל יודע מחשבות. וכבר הסיתו והדיחו את פמה נפשות מישראל על ידי עצותיהם וגזרותיהם הרעות, ועוד הם חושבים עצות רעות להוסיף גזרות חס ושלום בכל מדינה ומדינה, פאשר נשמע לאזנינו פמה פעמים. אוי לאזנים שפקד שומעות, אוי מה נעשה לבטל ולהפר עצתם ולקלקל מחשבתם, "אדני אלהים חדל נא מי יקום יעקב פי קטן הוא". עזרנו למען שמך, פי אין מי יעמד בעדנו. מתרצה ברחמים ומתפיש בתחנונים התרצה והתפיש לדור עני פי אין עוזר, עזרנו פי עליך נשעננו:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים אוהב עמו ישראל. שבה הדמעות הקדושים של הצדיקים אמתיים שבכו הרבה ושפכו דמעות רבות לפניך פמים, עד שזכו שנתגלו להם חדושי תורה הרבה על ידי דמעותיהם, עד אשר חברו ספרים שלמים קדושים וטהורים נפלאים ונוראים מחדושי תורתם הקדושה שחדשו על ידי בכיה בדמעות שלישי, רחם על ישראל עמך ברחמך הרבים, ותעורר פח הדמעות הקדושים האמתיים האלה, שיעמדו בנגד גזרות העכו"ם ויבטלו אותם.

אנא אדון יחיד, מלא רחמים, גואל ישראל וקדושו, עזרת אבותינו אתה הוא מעולם, מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור ודור, יהמו ויכמרו

הַמִּזֵּן מַעֲיָד וְרַחֲמִיךָ עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ, בַּעַת צָרָה הוֹאֵת בְּעוֹקְבָא דְמִשְׁיחָא. וְתַקִּיץ וְתַעֲוֹרֵר זְכוֹת וְכַח הַדְּמֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים הָאֵלֶּה, דְּמֻעוֹת רַבִּים רוֹתְחִים וּבוֹעֵרִים כְּאֵשׁ לוֹחֵט, שְׂבָכּוּ כָּל הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים לְפָנֶיךָ מֵימֹת עוֹלָם, אֲשֶׁר נִתְחַבְּרוּ סְפָרִים קְדוּשִׁים רַבִּים מִחֲדוּשֵׁי תוֹרַתְךָ שֶׁחֲדָשׁוּ עַל יְדֵי דְמֻעוֹת שְׂבָכּוּ לְפָנֶיךָ קִדְּם שֶׁחֲדָשׁוּ בַתּוֹרָה. זְכוֹר וְהַבֵּט וְרַחֵם עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֶהְבֵּת שְׁיַעֲמִדוּ אֵלָיו הַדְּמֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַצְּדִיקִים, כִּנְגֵד כַּח הַדְּמֻעוֹת הָרְעוּת שֶׁל עֲשׂו הַרְשָׁע, אֲשֶׁר כָּבַד סְבָלוֹ יִשְׂרָאֵל צְרוּת רַבּוֹת [הַרְבֵּה] דִּי וְהוֹתֵר עַל יְדֵי שְׁלֹשׁ דְּמֻעוֹת שְׁלוֹ. אֲבִינוּ שְׂבַשְׂמִים, אֲבִינוּ אֵב הַרְחֻמָּן, הַבֵּט מִשְׂמִים וְרֵאֵה וְקַבֵּל כִּנְגֵדִם אֶלְפֵי אֶלְפִים וְרַבִּי רַבּוֹת דְּמֻעוֹת שְׁלִישׁ שְׂשַׁכְּבוּ יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתֵם עַד הַנּוֹה. וּבִפְרֵט מִיּוֹם חֲרַבְנָן בִּיתְדָךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבִפְרֵט הַדְּמֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, שֶׁנִּתְחַבְּרוּ סְפָרִים קְדוּשִׁים עַל יְדֵם. כְּמֵלֵךְ רַחֲמִים גְּבוּר וְרַב הַחַיִּיט, תֵּן כַּח לְהַדְּמֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה, שְׁיַעֲמִדוּ אֵלָיו הַדְּמֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַצְּדִיקִים כִּנְגֵד הַדְּמֻעוֹת שֶׁל עֲשׂו הַרְשָׁע, לְבַטֵּל עַל יְדֵי זֶה כַּח מִינֵי גְזוּרוֹת קִשּׁוֹת וְרְעוּת שֶׁל הָעַמִּים, הֵן אֹתָם שְׂכַבְרֵי נְגוּרוֹ, הֵן אֹתָם שְׂרוּצִים לְגוּר חֵם וְשְׁלוֹם. כְּלָם תַּעֲקֹר וְתִשְׁפֹּר וְתִמְגֹר וְתִכַּפֵּל בְּכַח הַדְּמֻעוֹת הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים.

וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו לְעַסְק תְּמִיד בְּסַפְרֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים וְלְהַגּוֹת בְּהֵם יוֹמָם וְלַיְלָה, וְנִזְכֵּה לְהַבִּין וְלְהַשְׁפִּיל אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְלִקְנִים דְּבָרֵיהֶם בְּאִמְתָּ. וְיִתְפָּשְׂמוּ סַפְרֵיהֶם בְּעוֹלָם, וְיִפְרְצוּ מַעֲיֵנוֹתֵיהֶם חוּצָה, בְּאִפְּן שִׁיתְעוֹרְרוּ בְּכָל פַּעַם כַּח דְּמֻעוֹתֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים שֶׁעַל יְדֵיהֶם נִתְחַבְּרוּ סַפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, וְיִכַּלּוּ וְיִשְׁבְּרוּ וְיַעֲקְרוּ כָּל הַעֲצוֹת רְעוּת וְכָל הַגְּזוּרוֹת שֶׁל הָעַבּוּרִים. וְכָל הַקְּמִים עֲלֵינוּ לְרַעַה מִהֲרַה תִּפְרַע עֲצָתָם וְתִקַּלְקַל מִחֻשְׁבָּתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ עֲשֵׂה לְמַעַן יִמְנַךְ עֲשֵׂה לְמַעַן קַדְשֶׁתְךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תוֹרַתְךָ. כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׂבַשְׂמִים, וְעַל כַּח וְזְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים. אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ כִּי מַעֲלֵינוּ כָּל גְּזוּרוֹת קִשּׁוֹת וְרְעוּת. אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ תִּפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ. "אֵל תִּתֵּן לְחַיֵּי נַפְשׁ תוֹרְךָ חַיֵּי עֲנִיִּיךָ אֵל תִּשְׁפַח לְנַצַּח. כִּי שָׁחָה לְעַפְרָה נַפְשֵׁנוּ דְּבַקְהָ לְאַרְצָן בְּמַגְנוּ. קוּמָה עוֹרְתָה לָנוּ וּפְרֵנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ":

תורה לא

על-ידי הנגינה אדם נפר אם קבל עליו על תורה. וסימן: בפתח ישאו (במדבר ז), ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ערכין יא): אין ישאו הארון, הינו בחינת על תורה:

תורה לב

יש צדיקים גנוזים, והם יודעים פנים בתורה, אך הם צריכים להעלים תורתם, וכמו שמספרין מעשה מהבעל-שם טוב עם הדרשן. וגם אצלו יש לפעמים, שיודע תורה שיש לה פנים, דהינו פנים בתורה, והוא צריך להעלימה, ואינו אומרה, ולפעמים אינו כותבה כלל, ולפעמים כותבה ואחר-כך שורפה. ובאמת אם היתה נכתבת, היה מזה ספר והיה בא בתוך העולם. וגם יש בהם שמות, בחינת שמי שנכתב בקדשה, אך העולם מקלקלן זאת, וצריכין להעלימה ולשורפה. אבל הוא טובה להעולם, מה שנעלם ונשרף תורות וספרים הללו. פי גם יש כמה ספרים, שכבר נעשו ספרים ונמחו ונאבדו מן העולם, כי בודאי הצדיקים הגדולים הקדמונים, תנאים ואמוראים וכיוצא בהם, עשו ספרים הרבה, אך נאבדו. אך הוא טובה להעולם, כי אם לא היה זאת, לא היה אפשר לנו כלל להתקרב להשם יתברך. פי יש הרבה ספרי מינין, שאם היו, חס ושלום, מתפשטין בעולם, לא היה אפשר

בחינות חטם, בבחינות (איכה ד): רוח אפינו משיח ה'; ונאוף תלוי בחטם, כמו שפיתוב (שמות כ): לא תנאף, ואיתא במדרש (רכה פ' נשא פ' י): לא תהנה אף. וצריך לשמר עצמו מאד אפלו מריח נאוף, כי הוא פוגם בחינת משיח שלו, שהוא בחינת חטם כנ"ל. ובחינת משיח הוא שורה על אנפי אורייתא, דהינו הספרים הקדושים שמגליו הפנים של תורה, ושם מרחף רוחו של משיח, בבחינת (בראשית א): ורוח אלקים מרחפת על פני המים. רוח אלקים - דא רוחו של משיח (זוהר ויחי דף רמ), שמרחף על פני המים, ומים הוא התורה,

כמובא (כ):

ודע, שבחינת רוח אפינו משיח ה' נעשה רוח-קנאה, שהולך ומקנא; בכל מקום שמוצא שם נאוף, הוא נעשה רוח-קנאה ומקנא על זה לגדל קדשתו וטהרתו. ופעמים מקנא והיא נטמאה, או עבר עליו רוח-קנאה וכו' והיא לא נטמאה (במדבר ה), כי לגדל עצם קדשתו וטהרתו, אף-על-פי שלא נטמאה, הוא מקנא על הסתירה לבד, כי נחשב פגם כנגד עצם טהרתו של הרוח-קנאה, ונעשה על-ידי זה לפעמים גט. ועל-כן נקרא

כלל להתקרב להשם יתברך. כי ירבעם בן נבט, שעשה שני עגלי זהב ואמר: הנה אלקיך ישראל וכו' (מלכים א יב), והטעה כל ישראל אחריהם - היעלה על הדעת, שהטעה עם רב בשטות כזה לעבד עגלים, אך בודאי היה בזה חכמות גדולות מאד מאד של אפיקורסות, ואם היה, חס ושלום חס ושלום, רחמנא לצלן, נמצא עתה דף אחד מספרים הללו, חס ושלום, היו מתרחקים מאד מהשם יתברך, ולא היה אפשר להתקרב אליו יתברך כלל. ובשביל זה הוא טובה מה שנתעלמין ונשרפין הספרים הקדושים הנ"ל:

כי הספר הוא בחינת שם ה', בבחינת: מגדל עז שם ה', בו ירוץ צדיק ונשגב (משלי יח). ואיתא בזוהר (בראשית דף לז): שם ה' - דא ספר, כי ספר במספר שם, כמובא. כי הספר הוא בחינת שמי שנכתב בקדשה, ונתפשט בעולם ועושה שם. ודע, שכל אחד ואחד צריך לשמר את בחינת משיח שיש לו. כי כל אחד פפי קדשתו וטהרתו, כן יש לו בחינת משיח, וצריך לשמר מאד, שלא יתקלקל בחינת משיח שלו. ועקר הדבר שבו תלוי בחינות משיח הוא שמירה מנאוף. כי משיח הוא

כשֶׁאֵל קִנְיָהּ. כִּי הִקְנָהּ מוֹרָה עַל אֲהָבָה. כִּי מִחֲמַת גְּדֹל הָאֲהָבָה הוּא מְקַנָּא בָּהּ: אֵל תִּסְתְּרֵי, כְּדֵי שְׁלֵא יִתְקַלְקַל הָאֲהָבָה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְזֶה פּוֹעֵל כְּאֵן הַרוּחַ־קִנְיָהּ הַנִּל בְּשִׁבִיל אֲהָבָה כְּנִל. אֲךָ מִחֲמַת שְׂאֵף־עַל־פִּי כֵן זֶה הַיְחוּדָא תִתְּאָה הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם, יוֹכֵל לְהִתְקַלְקַל הַשָּׁלוֹם שְׂבִינֵיהֶם, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, עַל־יַד הַרוּחַ־קִנְיָהּ. כִּי הִקְנָהּ, אֲךָ־עַל־פִּי שְׂהִיא בְּשִׁבִיל אֲהָבָה, יוֹכֵל לְהַטִּיל מִחֲלָקַת, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, עַל־יַד שְׂמִקְנָא לָהּ וְכוּ':

וְעַל־כֵּן דַּע, שְׂבִשְׂבִיל זֶה צְרִיכִין הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים לְהַעֲלִים תּוֹרָתָם, לְשַׁרְפֵּן וּלְהַאֲבִידֵן כְּנִל, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה נִסְתַּלֵּק הַרוּחַ־קִנְיָהּ, שְׁלֵא יִקְלַקֵּל, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, שְׁלוֹם הַזּוּג הַקְּדוֹשׁ הַנִּל. כִּי יְחוּדָא תִתְּאָה שְׁלֵהֶם יִקָּר מְאֹד, וּכְשֶׁנִּתְקַלְקַל שְׁלוֹם שְׂבִינֵיהֶם עַל־יַד הַרוּחַ־קִנְיָהּ כְּנִל, הוּא הַפְּסֵד גְּדוֹל מְאֹד. וְעַל־כֵּן מְכַרְחִין שְׂיִהְיוּ נֶאֱבָדִין הַתּוֹרוֹת וְהַסְּפָרִים הַנִּל, כְּדֵי לְסַלֵּק הַרוּחַ־קִנְיָהּ. כִּי הַרוּחַ־קִנְיָהּ הוּא רִחוּו שְׁל מְשִׁיחַ, שְׂהוּא שׁוֹרָה עַל אֲנָפֵי אוֹרִיתָא, דְּהֵינּוּ הַסְּפָרִים כְּנִל; נִמְצָא, כְּשֶׁנִּשְׂרָפִין וְנֶאֱבָדִין הַסְּפָרִים, מִמִּילָא נִסְתַּלֵּק הַרוּחַ־קִנְיָהּ, שְׂהוּא רִחוּו שְׁל מְשִׁיחַ, שְׂשׁוֹרָה עַל

הַגֵּט סֵפֶר כְּרִיתוֹת (דְּבָרִים כד), כִּי נַעֲשֶׂה עַל־יַד הַסֵּפֶר, שְׂשֵׁם שׁוֹרָה רִחוּו שְׁל מְשִׁיחַ, שְׂהוּא הַרוּחַ־קִנְיָהּ כְּנִל. אוּ שְׂמִשְׁקָה אוֹתָהּ מִים מְאָרְרִים, וְאִזִּי נִבְדָּקַת אִם נִטְמָאָה וְכוּ', וְאִם לָאו, אִזִּי אֲדַרְבָּא: וְנִקְתָּהּ וְנִזְרַעָה זֶרַע וְכוּ':

וְדַע, שִׁישׁ יְחוּדָא תִתְּאָה שְׂבָזָה הָעוֹלָם, שְׂהוּא בְּכַשְׁרוֹת גְּדוֹל בְּקִדְשָׁה וּבְטַהְרָה כְּלִיָּךְ, עַד שְׂבו תְּלוּי יְחוּדָא עֲלָאָה. שְׂהַזּוּג, דְּהֵינּוּ הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה, כְּשֵׁרִים כְּלִיָּךְ, שְׂהִיא כְּשָׂרָה מְאֹד וְאִין בָּהּ שׁוֹם שְׂמִין פְּסוּל, וְגַם הוּא כְּשֵׁר מְאֹד, וְזוּוּגָם בְּכַשְׁרוֹת וּבְקִדְשָׁה כְּלִיָּךְ, שְׂבו תְּלוּי יְחוּדָא עֲלָאָה. כִּי אִישׁ וְאִשָּׁה, זְכוּ - שְׂכִינָה שְׁרוּיָה בִּינֵיהֶם (כְּשֶׁרִל סוּטָה יז), כִּי יֵשׁ בוּ יו"ד וּבָהּ ה"א, שְׂזֶהוּ יְחוּדָא עֲלָאָה. וְזֶה הַזּוּג וְהַיְחוּדָא תִתְּאָה הוּא יִקָּר מְאֹד מְאֹד, מֵאַחַר שְׂבָזָה הָעוֹלָם נַעֲשֶׂה יְחוּדָא תִתְּאָה בְּקִדְשָׁה כְּזוּ, שְׂבו תְּלוּי יְחוּדָא עֲלָאָה. וְהֵנָּה הַרוּחַ־קִנְיָהּ שְׂהוּא בְּחִינַת רִחוּו שְׁל מְשִׁיחַ כְּנִל, שְׂהוּא מְקַנָּא עַל נְאוּף, מֵה הוּא עוֹשֶׂה כְּאֵן, מֵאַחַר שְׂהֶם קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים מְאֹד, אֲךָ דַּע, שְׂכָאן בָּא הַרוּחַ־קִנְיָהּ בְּשִׁבִיל אֲהָבָה. כִּי אִיתָא בְּזִהַר (ויחי דף רמח): כֹּל רְחִימוּתָא דְּלָא קָשִׁיר עִמָּה קִנְיָהּ, לָאו רְחִימוּתָא רְחִימָא, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב: כִּי עִזָּה כְּמֹת אֲהָבָה, קָשָׁה

הספרים כנ"ל. וזהו סוד שמי שנכתב בקדשה ימחה, כי הספר הוא בחינת שם ה', בחינת שמי שנכתב בקדשה כנ"ל. ואמרה תורה, שימחה ויאבד פדי להטיל שלום בין איש לאשתו, דהינו זוג הקדוש הנ"ל, שבשביל השלום שביניהן נמחין ונאבדין הספרים, שהם בחינת שמי שנכתב בקדשה כנ"ל. ואזי נושאין קל-וחמר למעלה (כשארז"ל שבת קטז): ומה שמי שנכתב

בקדשה, שהוא הספרים הקדושים הנ"ל, אמרה תורה ימחה בשביל להטיל שלום וכו', ספרי המינין שהם מטילין שנאה ותחרות בין ישראל וכו', על אחת כמה וכמה שימחו ויאבדו ויעקרו מן העולם, שימח ויעקר זכרם מן העולם. נמצא שעל-ידי אבדת הספרים הקדושים בא טובה, שנאבדין ונעקרו ספרי המינין, ואזי יכולים להתקרב אליו יתברך, אמן:

תפילה כז

אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו, ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך, וקרבתנו מלפני לעבודתך, ושמוך הגדול והקדוש עלינו קראת. ותתן לנו יהוה אלהינו באהבה את תורתך הקדושה על ידי משה נביאך נאמן ביתך, וצוית אותנו לבלי לסור מן הדבר אשר יגידו לנו הצדיקים אמתיים שבכל דור ודור. וברחמיך הרבים חוננת אותנו בכל דור ודור כמה צדיקים וחכמים אמתיים, אשר הורו את ישראל דרך הישר והאמת, והשאירו אחריהם פרכה ספרים קדושים ונוראים להאיר פני תבל, לגלות לנו דרכי תורתך הקדושה, כדי שנוכה לקים את כל דברי תורתך באהבה, למען נזכה לתמושך עלינו על כל אחד ואחד קדשת רוחו של משיח צדקנו, אשר רוחו מרחפת על פני המים על אנפי אריותא, על הספרים הקדושים של התורה הקדושה, אשר רוחו הקדוש הוה של משיח מלבש בכל אחד ואחד מישראל כפי קדשתו וטהרתו. ועקר קדשתו הוא קדשת הברית, כי רוחו של משיח הולך ומקנא על שמירת הברית, ואפלו על ריח נאוף הוא הולך ומקנא לגדל קדשתו וטהרתו שאינו יכול לסבל שום פגם מפגם

הברית אפלו רק מן הדק. כי "רוח אפנו משיח יהוה" מתקנא ביותר על פגם הברית, כי כל ישעו וכל תפצו להטות לב ישראל אליו ותברך, שישכו להיות שומרי הברית באמת, כרצונו ותברך:

ועתה אבי שבשמים, אב הרחמן, המלא רחמים בכל עת ובכל רגע, הורני ולמדני דרך עצה נכונה ואמתית שאזכה לקימה, באפן שאזכה מעתה לשמירת הברית באמת, ולבלי לפגם שום פגם חס ושלום אפלו בהתר. ותעזרני ותושיעני ברחמיך הרבים, שאזכה לתקן בחיי מהרה כל הפגמים שפגמתי בפגם הברית מעודי עד היום הזה, בשוגג ובכוזר באנס ובכרצון. ותרחם עלי ותשמרני מעתה מפל מיני פגם הברית, במחשבה דבור ומעשה. "לב מהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי. השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני. אל תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תפח מפני". עזרני ונבני שיאיר עלי קדשת רוחו של משיח השורה וקרחך על הספרים הקדושים של התורה הקדושה, ובזכותו וכחו אזכה לצאת מתאנות נאוף לגמרי, ולא אבוא לידי שום הרהור כלל, ולא לשום הסתכלות הנוגע לתאוה זאת. ותעצים עיני מראות ברע, "העבר עיני מראות שוא בדרךך חניני". ותצילני מפל מיני פגם הברית, ותשמרני ברחמיך הרבים אפלו מריח של נאוף. מלא רחמים, שומר עמו ישראל לעד, שמרני והצילני ברחמיך הרבים, "שמרני אל כי חסיתי בך":

ותרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני שיתפשטו בעולם כל הספרים הקדושים של כל הצדיקים אמתיים. כי אתה יודע, רבונו דעלמא בלא, כמה וכמה ספרים קדושים ויקרים של גדולי הצדיקים, אבות העולם ונביאים ראשונים ואחרונים ותנאים ואמוראים, ושאר צדיקי יסודי עולם שהיו בכל דור ודור, שרפם בכלם חברו ויסדו ספרים רבים יקרים וקדושים, ובעונותינו הרבים נאבדו ונתעלמו מן העולם. חמול ברחמיך הרבים על מעט הספרים הקדושים של הצדיקים שגשארו מעט מהרבה, ונבנו ברחמיך הרבים שיתפשטו בעולם ויאירו פני תבל, למען ישובו כל ישראל אליך לעבדך באמת כל ימיהם לעולם:

ותמלא רחמים על כל עמך ישראל, ותעמד בעזרתנו ותעקר ותשבר ותמגר ותכלה ותכניע ותשפיל ותבטל מן העולם כל ספרי המינים והאפוקרסים וכל ספרי המחקרים הנוטים לצד מינות וכפירות, הפוגמים בהתורה ובהאמונה הקדושה. בלם תעקר ותשבר ותבטל מן העולם, בזכות וכח ספרי

הצדיקים האמתיים שגשרפו ונאבדו מן העולם. ותעזר ברחמיך כל הישיבה של מעלה ושל מטה, שילמדו קל וחמר הנאמר בדברי רבותינו זכרונם לברכה, ומה ספרים קדושים ונוראים כאלה, שהם שם יהוה, שמו שנכתב בקדשה, אמרה תורה ופחה, שיתעלמו מן העולם, בשביל להפיל שלום בין איש לאשתו הכשרים, ספרי המינים והאפקורסים שמטילין שנאה ואיבה ותחרות בין ישראל לאביהם שבשמים, ועוקרים את העוסק בהם משני עולמות, על אחת כמה וכמה שיאבדו וישרפו ויעקרו וימחו ויתבטלו מן העולם, וימחו מן הארץ ויהיה נפח שמם וזכרם מן העולם, ולא יזכרו עוד בשמם:

וברחמיך תשים שלום בינך ובין ישראל עמך, ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים, ותמשוך שלום על ישראל עמך. ויהיה שלום גדול ונפלא בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, ולא יהיה שום שנאה וקנאה ומריבה וקנטור בין אדם וחברו ובין איש ואשתו, ובפרט בין איש ואשה הכשרים, אשר יחדם יקר מאד אשר בהם תולה יחודא עלאה, ושכינה שרויה ביניהם. עור ורחם שלא תהיה ביניהם שום שנאה וקנאה, בזכות וכח הספרים הנוראים הקדושים שגשרפו ונתעלמו מן העולם בשביל זה, כאשר גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים. ועורנו ופגנו שספרים אלו שגשארנו מהצדיקים אמתיים מעט מהרבה, יתפשטו ויצאו בעולם, ויפוצו מעינותיהם חוצה, ויעשו פעלתם בשלמות. וימשך רוחו של משיח בעולם, ויהיה נעשה רוח קנאה לטהר את ישראל מזהמת תאות נאוף. שנופה אנחנו וכל עמך בית ישראל לשבר ולבטל תאוה זאת מאתנו לגמרי, ולא יבא עלינו שום הרעורר ומחשבה רעה חס ושלום, רק נופה להיות קדושים ופרושים בקדשה ובטהרה גדולה פרצונך הטוב באמת. ולא נודקק לזה פי אם בעת ההכרח בשביל קיום העולם. ותתן לנו פח לקים מצוה זאת בקדשה ובטהרה גדולה באמת פרצונך הטוב:

רבנו של עולם מלא משאלותינו לטובה ברחמים, פי דעתי קצרה לכאר הכל, את כל צרכי בקשותי המרבים מאד בגוף ונפש, ובפרט בענין זה של תקון הברית שהוא יסוד הכל. אשר לא התחלתי עדן לכאר ולפרש אפם קצה מה שאני צריך להתנפל ולהתחנן לפניך הרבה, על העבר ועל ההוה ועל העתיד. אך לפניך נגלה הכל, על פני יהוה נא בעיניך כאלו הייתי פורטם. עורנו והושיענו למען שמך, שנופה מעתה להתקדש בקדשה גדולה ובפרט בקדשת הברית. קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך, שבענו מטובך ושפח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו

לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת. "הַפְּלֵה חֲסִידֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמַּתְקוֹמָמִים בְּיַמִּינֶךָ. גּוֹרְאוֹת בְּצַדֶּךָ תַעֲנֶנּוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ, מִבְּמַח פֶּלַח קִצּוֹי אֶרֶץ וַיִּם רְחוֹקִים". עֲשֵׂה לָמְעַן שְׁמֶךָ, עֲשֵׂה לָמְעַן יִמְנָךְ, עֲשֵׂה לָמְעַן קִדְשִׁתְךָ, עֲשֵׂה לָמְעַן תּוֹרַתְךָ, וְתִמְחֶה וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלָנוּ וְתַבִּיא לָנוּ מִהֲרָה אֶת מוֹשִׁיעַ צַדִּיקֵנוּ. וַיְקַיֵּם מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "מִגְדִּיל יִשׁוּעוֹת מְלָפוּ וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְמֹשִׁיחוֹ לְדוֹר וָלְדוֹר עַד עוֹלָם" אָמֵן וְאָמֵן

תורה לג

אֶפְלוּ אִם מְסַתְּפֵל עַל הַסּוּף, מֵאַחַר שְׁגָם גּוֹפוֹ טְהוֹר וְקָדוֹשׁ. כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (תהלים נ): בְּאַלְקִים בְּטַחְתִּי מִהַ יַעֲשֶׂה בְּשַׁר לִי - שֶׁהַבְּשָׂר, דְּהִינּוּ הַגּוֹף, אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ שׁוֹם הַזֶּקֶק, וְכִמוֹ שְׁכַתוֹב (תהלים טז): אֵף בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבַטַח - שֶׁהַצַּדִּיק בְּטוֹחַ, שְׁגָם לְהַגּוֹף יִהְיֶה טוֹב מְאֹד, וְעַל־כֵּן יָכוֹל לְשַׂמַּח גַּם עִם גּוֹפוֹ, אֶפְלוּ כְּשֶׁמְסַתְּפֵל עַל הַסּוּף. אָבֵל מִי שָׂאִין גּוֹפוֹ קָדוֹשׁ כְּל־כֶּף, בְּפָרֵט גַּר, שֶׁאֵף־עַל־פִּי שְׁנִשְׁמָתוֹ גְּבוּהָ מְאֹד, אֵף־עַל־פִּי־כֵן גּוֹפוֹ נוֹצֵר מְטַפֵּה טְמֵאָה, וְאֵיךְ אֶפְשָׂר לְשַׂנּוֹת זֹאת. נִמְצָא שֶׁזֶה הָאִישׁ שָׂאִין גּוֹפוֹ קָדוֹשׁ כְּל־כֶּף, בְּפָרֵט גַּר, אֵי אֶפְשָׂר לוֹ לְשַׂמַּח עִם גּוֹפוֹ כְּשֶׁמְסַתְּפֵל עַל הַתְּכָלִית. וְזֶהוּ: וַיַּחַד יִתְרוֹ עַל כָּל הַטּוֹבָה - שֶׁיִּתְרוֹ הָיָה שְׂמַח עַל כָּל הַטּוֹבָה, פְּרוּשׁ, אֶפְלוּ

וַיַּחַד יִתְרוֹ עַל כָּל הַטּוֹבָה וְכו' (שמות יח), וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֵם לְבָרְכָה (סנהדרין צד), שֶׁנֶּעֱשֶׂה בְּשָׂרוֹ חֲדוּדִין חֲדוּדִין. כִּי כָל הַשְּׂמַחוֹת הֵם רַק בְּשַׁעֲתָן, כְּגוֹן, לְמַשָּׁל שְׂמַחָה שֶׁל חֲתָנָה אוֹ בְּרִית, הַשְּׂמַחָה הוּא רַק בְּשַׁעֲתָן, וְאִם יִסְתְּפֵל עַל הַסּוּף, אֵין שׁוֹם שְׂמַחָה בְּעוֹלָם, כִּי סוּף אָדָם וְכו' (ברכות יז). אָבֵל אִם יִסְתְּפֵל עַל הַסּוּף שֶׁל הַסּוּף, אֲזַי יֵשׁ לוֹ לְשַׂמַּח מְאֹד, כִּי סוּף כָּל סוּף, דְּהִינּוּ הַתְּכָלִית, הוּא טוֹב מְאֹד. וְהִנֵּה זֶהוּ רַק מִצַּד הַנְּשַׁמָּה, שֶׁמִּצַּדָּהּ הַמּוֹת טוֹב מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֵם לְבָרְכָה (ב"ר פ' ט): וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד - זֶה וְכו', כִּי הוּא טוֹב מְאֹד, שֶׁעַל־יְדוּ בְּאֵין לְתְּכָלִית הַטּוֹב. אֵף מִי שֶׁהוּא צַדִּיק, וְאֶפְלוּ גּוֹפוֹ נָקִי וְקָדוֹשׁ מְאֹד, אֲזַי יָכוֹל לְשַׂמַּח גַּם עִם גּוֹפוֹ,

כְּשֶׁהִסְתַּכַּל לְהִלָּאָה מִן הַטּוֹבָה. וְזוֹהוּ: עַל כָּל הַטּוֹבָה - לְמַעַלָּה וּלְהִלָּאָה עַל הַטּוֹבָה, אַף־עַל־פִּי שֶׁהִסְתַּכַּל עַל זֶה, הֵינּוּ לְהִלָּאָה מִן הַטּוֹבָה, הֵינּוּ עַל הַסּוּף, אַף־עַל־פִּי כֵּן הִיָּה שְׂמַח מְאֹד. כִּי מֵצַד הַנְּשֻׁמָּה, אַף כְּשֶׁמִּסְתַּכַּל עַל הַסּוּף, הוּא טוֹב מְאֹד כַּנִּלְכָּד, אַף שְׂנַעֲשֵׂה בְּשֵׁרוֹ חֲדוּדִין חֲדוּדִין - דִּיקָא, דְּהֵינּוּ הַגּוּף. כִּי מֵאַחַר שֶׁהִיָּה גַר, לֹא הִיָּה שְׂמַחְתּוֹ בְּגוּפוֹ כְּשֶׁהִסְתַּכַּל עַל הַסּוּף כַּנִּלְכָּד. וְזוֹהוּ: נַעֲשֵׂה בְּשֵׁרוֹ חֲדוּדִין חֲדוּדִין - בְּשֵׁרוֹ דִּיקָא כַּנִּלְכָּד:

תורה לד

בְּפָנַי עֲצָמוּ בְּזֶה אַחַר זֶה. גַּם יֵשׁ אַחַד, שְׂאִין לוֹ שׁוּם שְׂמַחָה כָּלֵל, לֹא מִן הָאֲכִילָה וּשְׂתִיָּה וְלֹא מִשְׂאֵר דְּבָרִים, וְאֲדַרְבָּא, יֵשׁ לוֹ קִנְיָא וְצַעַר, שְׂמַקְנָא עַל הַשְּׂדוּף, עַל שְׂזָה נִשְׂתַּדָּךְ בְּזֶה. אֲבָל שְׁלֵמוֹת וּגְדֻלוֹת הַשְּׂמַחָה הוּא, מִי שְׂזוּכָה לְשֻׂמַּח מִכָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד. וְזֶה אִי אֲפָשָׁר כִּי־אִם כְּשֶׁמִּסְתַּכַּל לְמַעַלָּה עַל כָּל הַטּוֹבָה, דְּהֵינּוּ עַל הַשְּׂרָשׁ, שְׂמִשְׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַטּוֹבוֹת. וְשֵׁם בְּהַשְּׂרָשׁ הַכֹּל אַחַד, וְאִזִּי שְׂמַחְתּוֹ מִכָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד, וְאִזִּי הַשְּׂמַחָה גְּדוּלָּה מְאֹד, וּמֵאֲרִירָה בְּאוֹר גְּדוּל מְאֹד. כִּי עַל־יַדִּי הַכְּפָלְיוֹת שְׂנַכְלָל שְׂמַחָה בְּחִבְרָתָהּ, נִגְדַּל בְּיֹתֵר אוֹר הַשְּׂמַחֻת. וְכֵן כָּל מַה שְׂנַכְלָלִין יוֹתֵר רַבּוּי הַשְּׂמַחֻת זֶה

וְיַחַד יִתְרוֹ עַל כָּל הַטּוֹבָה (שְׁמוֹת יח). כִּי אֲצֵל סַתָּם בְּנֵי־אָדָם אֵין הַשְּׂמַחָה שֶׁל כָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד, כִּי יֵשׁ חֲלוּקִים רַבִּים בְּעֵינֵי הַשְּׂמַחָה. לְמַשָּׁל כְּשֶׁבֹאִין עַל חֲתָנָה, יֵשׁ מִי שְׂשֻׂמַּח מִן הָאֲכִילָה שְׂאוּכַל, דְּגִים וּבִשָּׁר וּכְיוּצָא, וְיֵשׁ אַחַד, שְׂשֻׂמַּח מִן הַכְּלִי־זֶמֶר, וְיֵשׁ שְׂשֻׂמַּח מִדְּבָרִים אַחֲרִים כְּיוּצָא בְּהֵם, וְיֵשׁ שְׂשֻׂמַּח מִן הַחֲתָנָה עֲצָמָה, כְּגוֹן הַמְּחַתָּנִים, שְׂאִינִן מִשְׂגִּיחִים עַל אֲכִילָה וּשְׂתִיָּה, רַק שְׂמֻחִים מִן הַחֲתָנָה עֲצָמָה, וּכְיוּצָא שְׂאֵר חֲלוּקִים. אֲבָל אֵין אָדָם שְׂיִהִיָּה שְׂמַח מִכָּל הַשְּׂמַחֻת בְּיַחַד. וְאֲפִלוּ מִי שְׂשֻׂמַּח מִכָּל הַדְּבָרִים הַנִּלְכָּד, אַף־עַל־פִּי־כֵן אֵין הַשְּׂמַחָה מִכָּל הַדְּבָרִים בְּיַחַד, רַק מִכָּל אַחַד

רבויה ההתנוצצות מזה לזה ומזה לזה פנ"ל. וזהו: ויחד יתרו על כל הטובה - שהיה שמח מפל הטובות ביחד. וזהו: על כל הטובה, פי היה מסתפל למעלה על כל הטובה, הינו על השרש, ששם הכל אחד, ושם נכלליו כל השמחות יחד, ועל־כן היה שמח על כל הטובות ביחד פנ"ל:

בזה, נגדל ונתוסף אור השמחה ביותר ויותר, פי נגדל ונתוסף האור מאד, על־ידי התנוצצות שמתנוצץ משמחה לחברתה. וכל מה שיש יותר שמחות שנכלליו ביחד, נתוסף ביותר ויותר אור ההתנוצצות. ועל־כן כשנכלל השמחה של כל הטובות ביחד, אזי אור השמחה גדול מאד על־ידי

תפילה כז

"תודיעני ארח היים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח, תשמיעני ששון ושמחה, תגלגה עצמות דפית. השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני". רבנו של עולם אתה ידע כמה אני רחוק משמחה אמתיית בגוף ונפש פי קלקלתי הרבה מאד בלי שעור וערך ומספר, עד אשר ספו תמו הצרופי אותיות לכנות בהם עניני וקלקולי ופגמי וחיוכי העצום. אכי שבשמים, אל חי וקנים, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, הן על כל אלה קשה עלי מאד להמשיך השמחה עלי. ואם ברחמיך גמלת עמי טובות רבות לנצח בלי שעור, וזכיתני להיות מזרע ישראל, ועזרתני ברחמיך לעשות כמה וכמה מצות ולעסוק בתורתך הקדושה, אשר על ידי זה יש לנו לכל אחד מישראל תקנה לאחרית טוב, וסוף כל סוף תתקננו בודאי, ותטיב עמנו בטובך הנצחי, ותטעימנו מנעם ויוד, אשר בזה יש לנו לשמח כל ימינו לעולם אפלו הפחות שבפחותים. אך עם כל זה, קשה לי לשמח בזה עם גופי שתהיה השמחה בשלמות בגוף ונפש, מחמת שידעתי בעצמי כל הפגמים והקלקולים שקלקלתי ופגמתי כל כך.

על כן פאתי לפניך בעל הרחמים, אדון השמחה והחירות, שתעזרני בדרךך הנפלאים ותושיעני שאף על פי כן אזכה לשמחה שלמה באמת בגוף

ונפש, פי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מומה". ובגדל רחוקי עתה ממך ובכל מה שעברתי ופגמתי עד הנה, עם כל זה "רחמיך רבים יהוה", ואתה רב להושיע, ואתה יכל לסבב בנפלאותיך הנוראות, שאזכה גם אנכי להיות אף שמח תמיד באמת בגוף ונפש. פי אתה יודע אבי שבשמים כמה אני צריך להתרחק מעצבות ומרה שחורה עד קצה האחרון, פי הם היו בעוברי, ועל ידם פאתי למה שפאתי.

רחם עלי אבי אב הרחמן טוב ומטיב לכל, חומל דלים מלא חמלות וחנינות, מלא הצלות וישועות אמתיות ונצחיות, תן לי תקוה ולא אוכד. ובני מעתה להיות בשמחה תמיד בגוף ונפש באמת. עזרני והושיעני להסתכל תמיד על הסוף האחרון, באפן שתתן שמחה בלבי, למען אופה על ידי זה להנצל מכל רע, לגרש כל המחשבות רעות, וכל ההרהורים רעים, וכל הפלפולים וכל הרעיונים רעים וכל התאות ומדות רעות, הכל אגרש ואסלק ואבטל מעלי על ידי השמחה והתורה שהם עקר ההתחזקות נגד כל הפלפולים והמניעות והפכרות, עד אשר אופה להתקרב אליך באמת בשמחה ובטוב לכב מרב כל:

ותעזרני ברחמיך, שאזכה תמיד להסתכל על השרש העליון של כל השמחות והטובות, שישם נתקבצין ומאירין כל השמחות יחד, באפן שאזכה לשמח באמת בכל הטובות והשמחות יחד. ותתרבה השמחה בלבי עד אין סוף ואין תכלית. ותאיר אור השמחה הקדושה באור גדול ונורא מאד, על ידי רבוי ההארות וההתנוצצות מכל השמחות והטובות יחד שתאיר כל שמחה ושמחה לחברתה, ויאירו זה לזה, ויתנוצצו זה לזה, עד שתאיר ותבהיק ותגדל אור השמחה הקדושה באור גדול ונערב ונפלא מאד מאד עד אין סוף ואין תכלית, באפן שנוכח לשוב אליך על ידי זה באמת, באהבה ובשמחה גדולה בגוף ונפש באמת:

פי אתה יודע יהוה אלהינו מלא רחמים, כמה וכמה יש לנו ישראל עם קדושך לשמח תמיד. ובפרט אנכי הדל והאביון, כמה יש לי לשמח על כל הטובה אשר עשית עם עבדך, אשר זכיתי להיות בכלל ישראל עם קדושך אשר בחרת בנו מכל העמים, ורוממתנו מכל הלשונות, וקדשתנו במצותיך וקרבנתנו מלפני לעבודתך, ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת, והרבית לנו תורה ומצות, לחיותנו כיום הנה לזכותנו לנצח. פי מרובי התורה והמצות זוכה כל אחד מישראל, אפלו הקל שפקלים, לחטף בכל יום כמה וכמה נקודות טובות מפה ומפה ומצות קדושות. כמה וכמה מעלות טובות למקום עלינו, אלו לא נתת לנו אלא נקדה

אחת ממצוה אחת דינו, על אחת כפמה וכמה טובה כפולה ומכפלת למקום עלינו, שהכתרת אותנו בתורה ומצות רבות ונעימות פאלה. "רבות עשית אתה יהוה אלהי, נפלאותיך ומחשבתך אלינו, אין ערך אליך אנידה ואדברכה, עצמו מספר. מה אשוב ליהוה כל תגמולוהי עלי".

עזרני מלא רחמים, שמחת ישראל, שאזכה להרגיש השמחה הזאת בלבי תמיד. אגילה ואשמחה בך ובצדיקיך האמתיים ובתורתך הקדושה, באפן שאזכה על ידי זה לצאת לחרות מאפלה לאורה, לשוב ממצולות ים שגלפדתי בהם, לצאת מהם בשלום, ולשוב אליך באמת ובלב שלם מעתה ועד עולם. שאזכה להיות מעתה פרצונך הטוב באמת תמיד. ולא אעשה עוד הרע בעיניך, ולא אשוב עוד לכסלה, ואעזוב מעתה דרכי הרע ומחשבותי הרעות. ואתחזק בכל עת בעז וחדוה וששון ושמחה, וחרות יהוה יהיה מעזי להתגבר על ידי זה על כל המחשבות רעות ועל כל התאוות רעות, ולחשוב בכל עת רק מחשבות קדושות וטהורות תמיד, בלי שום בלבול הדעת כלל. מלא רחמים, שבעני מטובך ושמחני בישועתך תמיד, כי בשם קדשך הגדול והגורא לכבוד בטחתי, אגילה ואשמחה בישועתך, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי, אמן ואמן:

תורה לה

לומדי-תורה ראוי להם לידע שאני יודע מקדם מה שיהיה. עתידות, וזה ומהיכן, מעדתיך, דהינו מן שכתוב: קדם ידעתי (תהלים קט) - התורה:

תורה לו

תקף שנעשה ספר מן התורות עליהם חפויים והסתרות, שנחפה הנבוהות והנפלאות מאד ונסתר אורם הצח והנפלא. והדפין מאד, מאחר שנעשה מהם ספר, יש של פריכה הם מחפים, וכו'.

תורה לו

ממתים ידך ה' ממתים מחלד וכו'. אני בצדק אחזה פניך וכו' (תהלים יז). הפלל - שעקר התכלית הוא רק לעבד ולילך בדרכי ה' לשמו יתברך, כדי לזכות להכיר אותו יתברך ולדעת אותו יתברך, שזהו עקר התכלית, וזהו רצונו יתברך, שאנחנו נכיר אותו יתברך, ואין ראוי לאדם שיהיה לו פונה אחרת בעבודתו יתברך, כי אם למלאות רצונו יתברך, שאמר ונעשה רצונו. פי יש מי שעובד כל ימיו ורודף אחר תאוות עולם הזה, כדי למלאות בטנו וכרסו בתאוות עולם הזה, ויש מי שעובד ומשתדל, כדי לזכות לעולם הבא, וגם זהו נקרא מלוי בטן, שרוצה למלאות בטנו ותאוותו עם עולם הבא. וזהו בחינות: חלקם בחיים וצפונך תמלא בטנם. חלקם בחיים וצפונך - הינו הן אותן שבחרין חלקם בחיים, דהינו למלאות תאוותם בחיים חיותם בעולם הזה, והן אותן שבחרין ברב טוב הצפון, דהינו עולם הבא, וזהו: וצפונך, שבחרין בטוב הצפון, דהינו עולם הבא, ושניהם הם בחינת מלוי בטן פנ"ל: וזהו: חלקם בחיים וצפונך - תמלא בטנם, שאלו

גם־כּן מותרות ממש, פי הם באים
 ממותרות וסרחון ועכירת המח
 שיוצא לחוץ, ומזה נתהוו הבנים,
 בחינת (אבות פ"ג) טפה סרוחה, סרחון
 ממש. ובשביל זה נקראים הבנים
 עוללים, לשון טנוף, פי עולל פרש
 רש"י (תהלים ח): טנוף ולכלוף, וכנ"ל.
 ומי שמניח בנים כאלו, הוא גנאי
 ובזיון, פי הם בחינות מותרות
 וטנוף, על־כּן הוא רוצה לכסות
 אותם וליפות אותם עם הממון,
 שהוא גם־כּן מותרות גמור, שנשאַר
 אחר פל התאוות כנ"ל, וזהו הירשה
 שמשאיר להם אחר מותו, נמצא
 שמכסה בטנוף על טנוף. וזהו:
 ישבעו בנים - שהשביעה שלהם
 הוא בנים, שבשבילם הם מבליים את
 ימיהם. והניחו יתרם לעולליהם -
 שמכסים במותרות על העוללים,
 שהם גם־כּן בחינות מותרות כנ"ל,
 הינו הירשה שמניחים לבנים,
 שבשביל זה מבליים ימיהם כנ"ל.
 אבל אני, אין בוחר לעצמי משתי
 הכתות הנ"ל, פי אם לזכות לחזות
 בנעם ה', וזהו: אני בצדק אחזה
 פניך; שדוד המלך, עליו השלום,
 אמר, שבחר לו רק לזכות בצדקות
 שלו לחזות פני ה' ולהפיר הבורא
 יתברך, וגם הבנים שהוא חפץ
 להשאיר, פונתו רק בשבילו יתברך,

שתי הכתות, הן הבוחרין בעולם
 הזה והן העובדין בשביל העולם
 הבא, שהם בחינות חלקם בחיים
 וצפונך, כנ"ל - שניהם הם בבחינת
 תמלא בטנם, שרוצים למלאות
 בטנם ותאותם; זה - בעולם הזה,
 וזה - בעולם הבא. רק שזה הבוחר
 בעולם הבא הוא חכם יותר, שבוחר
 בעולם עומד, הקים והנצחי, וממאס
 עולם הזה, שהוא עובר וכלה. וגם
 באמת בודאי טוב יותר הרבה לעבד
 ה', אפלו אם עובד בשביל עולם
 הבא, אך אף־על־פי־כן גם זה נקרא
 בחינת מלוי בטן כנ"ל. וזהו: ישבעו
 בנים - שהשביעה שלהם הוא בנים,
 כדרך העולם, שכל עבודתם הוא
 כדי להשאיר ירשה לבניו. ובאמת מי
 שאינו איש קדוש, ורודף אחר
 תאוות, ומניח ממונו לבניו, הוא כמו
 מי שמלכלך עצמו בטנוף, ולוקח
 טנוף ומכסה על הטנוף. פי באמת
 ממון דקדשה הוא גבוה מאד, ויש
 בו כמה בחינות גבוהות וקדושות
 עליונות מאד, כמבאר במקום אחר.
 אבל הממון של תאות עולם הזה
 הוא מותרות, שנשאַר מן האדם
 מותרות, אחר שמלא תאותו בעולם
 הזה, והמותרות אחר פל תאוותיו
 הוא הממון שנשאַר אחריו. גם
 הבנים שאינם נולדים בקדשה, הם

פדי להשלים, כפיכול, צלם דמות תבניתו, כי הבנים דקדושה הם גבוהים מאד. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ויבמות סג): כל מי שאינו עוסק בפריה ורביה, פאלו ממעט את הדמות; פי כשפא ונולד בן בעולם, נולד ובא צלם אלקים, כפיכול, ונשלם צלם דמות תבניתו. וזהו: אשבעה - דהינו השביעה של בנים, בחינת ישבעו בנים, הוא רק: בהקיץ תמונתך, שעקר שביעתו של בנים הוא רק מה שהוא מקיץ ומעורר בזה תמונתו יתברך, בחינת צלם דמות תבניתו, כנ"ל:

וזהו: ממתים ידך ה' וכו'. כי יש שהם מתים מיתה טבעיית, שהם נולדים בלחות שרשיית ושאר דברים כאלו, שעל-ידם ראוי להם לחיות מספר שנים כאלו, והם מתקיימים וחיים כל אותן השנים, עד שנפסק ונכלה לחותם וחייתם, והם מתים מחלד. וזהו בחינת: ממתים מחלד. ויש שהשם יתברך גוזר עליהם מיתה קדם זמנם בשביל ענש, וזהו: ממתים ידך ה' וכו', ואלו ראוי להם עולם הבא, מאחר שמתו קדם זמנם. אבל המתים מחלד הם בחינת בני עולם הזה, שאין להם עולם הבא, כי הם חיים וקיימים בעולם הזה בלי שום

ענש, עד שמתים מחלד כנ"ל. ודוד המלך, עליו השלום, אמר, שמשתי הפתות הנ"ל, דהינו בני עולם הזה ובני עולם הבא, וזהו: ממתים ידך ה', ממתים מחלד, הינו מן המתים על-ידי ה', ויש להם עולם הבא, ומן המתים מחלד, דהינו בני עולם הזה, וזהו: חלקם בחיים וצפונך, הינו שתי הפתות כנ"ל, ששניהם בחינת: תמלא בטנם, הינו מלוי בטן בעולם הזה או בעולם הבא כנ"ל, וזהו: ישבעו בנים והניחו יתרם לעולליהם, כנ"ל, וגם מי שבוחר בעולם הבא, ורוצה להשאיר זכותו לבניו, גם זה בחינת: ישבעו בנים והניחו וכו'. אבל אני בוחר לעצמי משתי הכתות הנ"ל - בצדק אחזה פניה, שעם כל הצדקות שלי אזכה לחזות פני ה', אשבעה בהקיץ תמונתך, כנ"ל. ועם כל זה טוב מאד אפלו מי שעובד בשביל עולם הבא. וגם טוב להשאיר זכותו לבניו, כמובא, שאין לאדם לקבל כל שכרו, רק ישאיר מזכותו לבניו אחריו. רק שהצדיקים השלמים, אוהבי ה' באמת, כגון דוד וכיוצא, אין בוחרים בכל זה כלל, ואין רוצים לא בעולם הזה ולא בעולם הבא ולא להשאיר זכותם וצדקתם לבניהם, רק למלאות רצונו יתברך וכנ"ל:

תורה לח

(במדבר יב): והאיש משה ענו מאד מכל האדם וכו'; הינו אף-על-פי שגם הם היו גדולים מאד, כגון יהושע ואהרן, עם כל זה היה משה רבנו, עליו השלום, במעלה גדולה ועצומה מאד, עד שהכרח להקטין עצמו ולהכניע עצמו נגדם, כדי שיוכלו לקבל אורו כנ"ל. וזה בחינת (מגילה לא): בכל מקום שאתה מוצא גדלותו, שם אתה מוצא ענותנותו - שבכל מקום שיש גדלות ביותר, שם צריך ענוה וקטנות, כדי שיוכלו לקבל האור כנ"ל. והנה כשהקטן בא לפני הגדול כדי לקבל ממנו, ואזי הגדול מאיר בו. ועקר הדבר לעשות ממחין דקטנות מחין דגדלות, דהינו להאיר בהקטן, להגדיל דעתו, שיתגדל מקטנותו ויהיה נעשה גדול, דהינו שיבוא למחין דגדלות, שזהו בחינת המתקה. ולפעמים מאיר בו על-ידי הארת פנים ונחמות, שמאיר לו פניו בפנים שוחקות, אנפין נהירין, ולפעמים אינו יכול לקבל על-ידי זה, והוא בבחינת: אעא דלא דליק,

לפעמים הגדול הולך ונוסע להקטן, ולפעמים להפך. דהינו שלפעמים הצדיק נוסע על המדינה ומאיר להתלמידים, ולפעמים התלמידים באים אצלו. ודע, שזאת הבחינה היא גדולה, דהינו כשהגדול נוסע להקטן, זאת הבחינה היא גדולה ביותר. פי זה פשוט שהקטן צריך לבוא להגדול, כי הוא צריך לקבל ממנו. אף לפעמים אורו של הגדול הוא גדול מאד מאד, עד שאי אפשר להקטן לקבל מן הגדול במקומו מחמת רבוי האור הגדול מאד, על-פן מכרח הגדול להוריד ולהכניע עצמו אצל הקטן וליילך אחריו, כדי שעל-ידי-זה יתמעט ויתגשם האור קצת, כדי שיוכל הקטן לקבלו. נמצא כשהגדול צריך לילך להקטן, זהו מגדל עצם מעלתו מאד כנ"ל. ומשה רבנו, עליו השלום, היה גדול במעלה כליכף, עד שאפלו לפני גדולים היה צריך להקטין עצמו ולהראות הכנעה נגדם, כמו שכתוב

מבטשין לה, שצריך להאיר בו על-ידי יסורין, שצריך ליסרו ולבזותו, כדי לבטל אותו שיוכל לקבל ודע, כי אף-על-פי שהגדול צריך להוריד עצמו ולבטל עצמו קצת מגדלותו, כדי שיוכל הקטן לקבל, אף-על-פי-כן אין נחשב זה הגרעון וההפסד של הגדול, שצריך לבטל אורו לפי שעה, כנגד התקון שנעשה בהקטן, שהוא מתקנו ומגדילו. כי בטול וקטנות הגדול הוא רק לפי שעה ואחר-כך חוזר למעלתו, והוא מתקן ומגדיל את הקטן לגמרי כנ"ל: ויש חלוקים בענין קטנות והכנעת

הגדול אצל הקטן, כדי לקבל אורו כנ"ל, כי הכל לפי הענין: לפעמים הוא בתנועה בעלמא, ולפעמים צריך לילה ולנסע אליו, והכל לפי הענין. כמו נר שפכה, פשיש בו קצת אור, עדן יכולין להדליקו, רק על-ידי מה שמקרבין אותו קצת לנר הדולק, דהינו שאוחזין אותו למטה אצל נר הדולק, פידוע בחוש, וזה מחמת שיש בו עדן קצת אור, אבל פשאיין בו שום אור, אין יכולין להדליקו מרחוק, כי אם כשמקרבין אותו ממש להאור או להפך וכו'.

תורה לט

מכל-שפן שאר העולמות. והכל פאשר לכל לא נברא אלא בשביל ישראל. וישראל בעצמו, עקר בריאתו - בשביל בחינת שבת, שהוא התכלית. כי שבת הוא תכלית מעשה שמים וארץ, שהוא בחינת עולם הנשמות (הקדמת זוהר דף א: וזוהר תרומה קלו), שהוא עולם שכלו שבת, ושם ישיגו את השם יתברך פראוי, בלי שום מסך המבדיל ובלי שום

לכו חזו מפעלות ה', אשר שם שמות בארץ (תהלים מזו). כי באמת הדבר נפלא ונורא מאד, אשר ברא השם יתברך את כל הבריאה, שיש בה כמה וכמה דברים נפלאים ונוראים הרבה מאד מאד, מה רבו מעשי ה'. ואפלו בזה העולם לבד עצמו נפלאות ה', אשר ברא דוממים וצומחים וכו', ומי יוכל לשער גדלת ה' שיש בבריות של זה העולם.

וכיוצא בזה, ולעבדו יתברך בזה, עד אשר יבוא לבחינת התכלית של אותו הדבר, שהוא בחינת שבת, עולם הנשמות וכו': והנה הפעלי-שכל שיש להם שכל גדול, הם יכולים זאת. אבל קטני ערך כמונו היום, שפלנו במדרגה פחותה מאד בבחינת רגליו, איך אפשר לנו לבוא לידיעה זו. ועל-כן יש לנו לכסף ולהתגעגע ולהשתוקק מאד, מי יתן והיה לנו מנהיג הדור, רועה נאמן, שיהיה לו זה הכח, שיוכל להאיר אפלו בנו, בבחינת רגליו, ידיעה והשגה הנ"ל, שנזכר לבוא אל התכלית, כמו משה רבנו, עליו השלום, שמגדל עצם מעלתו היה יכול להאיר אפלו בפחות שבפחותים, אפלו בשפחה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה

(מכילתא פ' בשלח ופירש"י שם, וע' זוהר בשלח נה,

ויקרא כב): ראתה שפחה על הים, מה שלא ראה יחזקאל הנביא. הרי שאפלו יחזקאל, שהיה נביא גדול בזה, לא היה רואה מה שראתה שפחה בימי משה. וכל זה מחמת גדל עצם מעלת המנהיג, שהיה משה רבנו המנהיג, והוא יכול להאיר אפלו בבחינת רגליו. שאפלו הרגליו שרחוקים מהמוח, אף-על-פי-כן גם הם יוכלו להשיג ולדעת

מונע: כי אז יהיה נעשה אחדות גמורה, וכל אחד יהיה מראה באצבעו: זה ה' קוינו לו, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה (תענית לא), וזהו התכלית, שבשביל זה ברא השם יתברך את כל הבריאה כלה. ועל-כן יש בודאי בכל דבר ודבר, שנברא בעולם בחינת התכלית, כי בכל דבר ודבר יש בו התחלה וסוף, דהיינו ההתחלה ממקום שנשתלשל בהשתלשלות, עד שנתגשם ונתהווה בזה התמונה והדמות. וגם יש בו בחינת התכלית והסוף, שבשביל זה נברא, דהיינו שיכולין ישראל להעמיק עיונם ולדעת ולהתבונן בפרטי הבריאה: בתבנית האיברים ובנין וקומה ודמות וכו', של כל דבר ודבר, להתבונן בהם גדלות הבורא יתברך, ולעבדו יתברך על-ידי-זה.

וכן למעלה מעלה, עד התכלית, ששם נסמך אותו הדבר אל התכלית. כי כל דבר ודבר יש לו אחיזה בהתכלית, שבשבילו נברא, שעל-ידי דבר זה יכולין להשיגו יתברך ולעבדו עד אותו התכלית, ששם נסתים אותו הדבר ונסמך אל התכלית. וצריך כל אחד להעמיק עיונו בזה, לדעת ולהפיר גדלת הבורא בכל דבר ודבר, בתבניתו ודמותו, בפרטיות איבריו ובנינו

התכלית, על־ידי מפעלות ה' אשר ברא בעולם השפל הזה כנ"ל. כי על־ידי גדלת המנהיג יכול להמשיך המוח אפלו להרגליו, ואז יוכל להיות, שהרגליו אלו הם גדולים ממח אחר. וזהו: לכו חזו. לכו דיקא, הינו בחינת הרגליו, שהם כלי ההליכה, גם הם יחזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ. הינו פעלות ה' אשר שם בארץ הזו, דהינו בזה העולם השפל, שעל־ידי מפעלות ה' שבארץ הזאת השפלה, יכולין לדעת ולהשיג התכלית. וזהו: אשר שם שמות בארץ, הינו שהתכלית שהוא בחינת "שמות" - ראשיתבות: תכלית מעשה שמים וארץ, בבחינת (בראשית ב): נפש תיה הוא שמו, [וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ז): אל תקרא שמות, אלא שמות]; דהינו עולם הנשמות, שהוא התכלית, הוא מלבש ונאחז בארץ השפלה הזו, שעל־ידי עולם הזה השפל, דיקא על ידו מרחין להשיג התכלית כנ"ל. ובאמות הוא חדוש נפלא ונורא מאד, שהשגת התכלית, שהוא דבר גבוה כזה להשיג אותו יתברך, הוא תלוי דיקא בבריות עולם השפל, וכל הנשמות מרחין לעבר בזה

העולם כדי להשיג התכלית. כי אין משיח בן דוד בא, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף (יבמות סב), כי כלם מרחין לבוא לזה העולם השפל, כדי להשיג התכלית על־ידו כנ"ל. **נמצא** שכלם הם בחינת נצרך לבריות, שהם נצרכים לבריות העולם, להשיג התכלית על־ידם, כנ"ל:

וראוי לנו לומר זאת בבכיה, בדמעות שלישי, לבכות ולהתגעגע, לבקש ולהתחנן לפניו יתברך, מתי נזכה לזה, שיהיה לנו זה הדעת, שנוכל לדעת ולהפיר הבורא יתברך מכל דבר של זה העולם בפרטי פרטיות כנ"ל, עד התכלית כנ"ל. וכפי המדרגה פחותה שלנו עתה, וכלנו אין פנינו יפות כלל^(א), אנו צריכין שירחם עלינו השם יתברך, לתן לנו מנהיג רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו ידיעה הנ"ל, כדי שנוכל לעבדו יתברך פראוי ולבוא אל התכלית כנ"ל:

הישות ימים הם ההתחלה, שבהם נברא הכל, ושבת הוא הסוף והתכלית וכו'. ובודאי יש חלוק בין הבריות, כי בודאי יש חלוק בין מה שנברא קדם ובין מה

שִׁנְבְּרָא בְּשֵׁשִׁי, שֶׁהוּא סְמוּךְ יוֹתֵר לְשַׁבְּתָא. וְאִיתָא בְּסַפְרִים, כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ (שמות לא), שְׁגַם הַשֵּׁשֶׁת יָמִים בְּעֶצְמוֹן נִבְרָאוּ, וְהֵם בְּסוּד עֲגֵלָה אֶל הַנִּקְדָּה פְּנִימִיּוֹת, שֶׁהִיא שַׁבַּת (זוֹתֵר וִיקְהֵל רד), אַךְ אַף-עַל-פִּי־כֵן יֵשׁ חֲלוּקִים:

מֵה שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה: נוּחַ לוֹ לְאָדָם שֶׁלֹּא נִבְרָא יוֹתֵר מִשִּׁנְבְּרָא (עֲרוּבֵין יב), וְכֵן מֵה שֶׁכְּתוּב (קֹהֶלֶת ד): וְטוֹב מִשְׁנִיְהֵם אֶת אֲשֶׁר עָדָן לֹא הָיָה - הַדְּבָר תְּמוּהָ: וְאִם-כֵּן עַל מֵה נִבְרָא. וְיִבְרָאִי אֵין הַדְּבָרִים נֶאֱמָרִין כִּי־אֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁכְּפִי צְרוּת עוֹלָם הַזֶּה וְהִסּוּרִין שְׁשׁוּבְלִין בְּנִי־אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם כֹּל אֶחָד וְאֶחָד, יִבְרָאִי הָיָה טוֹב יוֹתֵר אִם לֹא הָיָה:

נִיסָן רֵאשֶׁה־הַשָּׁנָה לְמַלְכִים (ר"ה ב), וְאִזּוּ מִמְּנִין כֹּל הַמַּלְכִים לְמַעֲלָה, וְיִבְרָאִי נוֹתְנִין מִתְּנוּת לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁמִּמְלִיכִין אוֹתוֹ. וְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ יִתֵּן לָנוּ גַם-כֵּן מֶלֶךְ וּמִנְהִיג, רוּעָה נֶאֱמָן, שִׁיּוּכַל לְהֵאִיר בָּנוּ וְכוּ' כִּנְ"ל. וְאַנְחֵנוּ הֵם הָעַם אֲשֶׁר בְּרַגְלֶיךָ - הַהוֹלְכִים אַחֵר עֲצַתְךָ^(ב), שֶׁמִּתְנַהֲגִים אַחֵר הַמְּנַהֵיג. וְיָמִי יִתֵּן וְהָיָה לָנוּ מִנְהִיג כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, וְכוּ' כִּנְ"ל: (כֹּל זֶה שֶׁיָּקֵד לְסִימָן ל"ט)

מֵה שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה: נוּחַ לוֹ לְאָדָם שֶׁלֹּא נִבְרָא יוֹתֵר מִשִּׁנְבְּרָא (עֲרוּבֵין יב), וְכֵן מֵה שֶׁכְּתוּב (קֹהֶלֶת ד): וְטוֹב מִשְׁנִיְהֵם אֶת אֲשֶׁר עָדָן לֹא הָיָה - הַדְּבָר תְּמוּהָ: וְאִם-כֵּן עַל מֵה נִבְרָא. וְיִבְרָאִי אֵין הַדְּבָרִים נֶאֱמָרִין כִּי־אֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁכְּפִי צְרוּת עוֹלָם הַזֶּה וְהִסּוּרִין שְׁשׁוּבְלִין בְּנִי־אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם כֹּל אֶחָד וְאֶחָד, יִבְרָאִי הָיָה טוֹב יוֹתֵר אִם לֹא הָיָה:

תפילה כח

"רַעְיָה יִשְׂרָאֵל הָאֲזִינָה נוֹהֵג בְּצִאֵן יוֹסֵף יוֹשֵׁב הַפְּרוּכִים הוֹפְיעָה". רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם מֶלֶךְ מִנְהִיג וּמוֹשִׁיל, מְלֹא רַחֲמִים אֲשֶׁר חִמְלַת עֲלֵינוּ בְּחִמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה וְשִׁלַּחַת לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל וְקִדּוּשׁוֹ, הוּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר הוֹצִיאֵנוּ מֵאֶפְלָה לְאוּרָה, מִחֶשֶׁד לְאוֹר גְּדוֹל, וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, וְהֵאִיר עֵינֵינוּ, וְהוֹדִיעָנוּ אֲמִתּוֹת אֲמוֹנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וּמַעֲצָם גִּדְּלָתוֹ הַנִּפְלְאָה הָיָה יָכֹל לְהֵאִיר גַּם

בַּהֲפָחוֹת שֶׁבִּפְחוּתֵיהֶם כְּמוֹנוּ הַיּוֹם, לְהוֹדִיעַ לְכָל גְּדֻלַּתְךָ וּגְבוּרַתְךָ, לְפָקַח עֵינַיִם עֲזוּרוֹת, לְהָאִיר עֵינַי כֹּל יִשְׂרָאֵל אֶפְלוּ אוֹתָם שֶׁהֵם בְּבַחֲיַת רְגֵלְךָ, שְׂיִיבְלוּ לְהַעֲמִיק בְּדַעְתָּם לְהַשִּׁיג הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי מִכָּל הַבְּרוּאִים שֶׁבְּעוֹלָם לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ תַּתְּבַרְךָ לְנִצָּח, עַל יְדֵי כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וּלְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ וּלְהַתְּדַבֵּק בְּךָ בְּאֵמֶת, אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שֶׁזָּכַר לְמִנְהִיג כְּזֶה, אֲשֶׁרִי עֵינַיִם שֶׁזָּכַר לְרֵאוֹתוֹ, אֲשֶׁרִי אֲזַנְיִם שֶׁזָּכַר לְשִׁמְעַת דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים מִפִּי הַקְּדוֹשׁ וְהַגּוֹרָא, שֶׁהִיְתָה שְׂכִינָה מְדַבֶּרֶת מִתּוֹךְ גְּרוֹנוֹ.

"וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבִינוּ אִתָּה", הֵט אֲזַנְךָ לְשׁוֹעֲתֵנוּ, "פָּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שׁוֹמְמוֹתֵינוּ", וְחוּם וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְהוֹרְנוּ וּלְמַדְנוּ מִה נַעֲשֶׂה עִתָּה, מִה נַּפְעַל עִתָּה, אֵל מִי נִפְנֶה לְעֹזְרָה, "הַגִּידָה לִי שְׂאֵהֲכָה נַפְשִׁי, אֵיכָה תִרְעָה, אֵיכָה תִרְבִּיץ בְּצַהֲרִים", הוֹדִיעֵנוּ נָא בְּאִזְוָה דְרָךְ נְשׁוּטֵט לְבַקֵּשׁ מִנְהִיג אֲמִתִּי כְּזֶה. כִּי לְעֵצָם שֶׁפְּלוֹתָנוּ וְחִלְשׁוֹתָנוּ עִתָּה, וּכְלָנוּ אֵין פְּנֵינוּ יָפוֹת כָּלֵל, אֵין מִי שְׂיִיבְכַל לְעֹזֵר אוֹתָנוּ כִּי אִם רַבִּי וּמִנְהִיג אֲמִתִּי שֶׁיְהִיָּה בְּאֵמֶת בְּבַחֲיַת מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שְׂיִיבְכַל לְהָאִיר גַּם בְּנוּ הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ שֶׁנּוֹפֵה עַל יְדֵי זֶה לְבֹא אֶל הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי, לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ תַּתְּבַרְךָ לְנִצָּח, עַל יְדֵי כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּלִם נִבְרָאוּ רַק בְּשִׁבְלֵי זֶה, כְּדֵי שֶׁיִּזְכֶּה הָאָדָם לְהַכִּיר אוֹתְךָ עַל יְדָם, שֶׁזֶה עֶקֶר הַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל הַבְּרִיָּאָה בְּכָלֵל וּבִפְרָט. וְאֵיךְ זֹכִינ׳ לְמַצֵּא מִנְהִיג כְּזֶה, אֵיךָ, אֵיפּוֹא הוּא, אֵיךָ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, אֵיךָ הַעֲצָה וְהַתְּחַבּוּלָה שֶׁנּוֹפֵה לְמַצֵּאוֹ, כִּי אִם אֲמַנֵּם גַּם עִתָּה נִמְצְאוּ צַדִּיקִים וּמִנְהִיגֵי יִשְׂרָאֵל, יְהוָה עֲלֵיהֶם יְחִיו, וְיֵאָרִיךְ יְמֵיהֶם וּשְׁנוֹתֵיהֶם. אֲבָל הֲלֵא כָּל הַמְּפָרְסָמִים בְּלִם יוֹדוּ בְּעֵצְמוֹן וְלֹא יִבְוֹשׁוּ, שֶׁאֵין לָהֶם זֶה הַכֹּחַ שֶׁהוֹפְרֵנוּ לְפִנְיֶךָ, שֶׁהוּא הַכֹּחַ שֶׁל מִשָּׁה רַבְּנוּ, לְהָאִיר בְּנוּ הַדַּעַת הַזֶּה שֶׁיִּשְׁיִיג כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי כְּזֶה הַעוֹלָם מִכָּל הַדְּרָכִים שֶׁבְּעוֹלָם, אֲשֶׁר לְכַד נּוֹצְרֵנוּ. וְעַתָּה מִה נַעֲשֶׂה וּמִה נַּפְעַל, מִי יְקוּם בְּעַדְנוּ אוֹי "מִי יְקוּם יַעֲקֹב כִּי קָטָן הוּא".

מְרִיָּה דְעֵלְמָא כְּלָא, מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, אֲשֶׁר "נַחֲיַת כִּצְאוֹן עִמְךָ בֵּיד מִשָּׁה וְאַהֲרָן". אֵיךָ רַחֲמֵנוּתְךָ עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשַׁת עִתָּה, "עַל מִי נִמְשַׁת מַעַט הַצְּאוֹן הַזֶּה, עַל מִי עֹזְבֵת אוֹתָנוּ, חֲלוּשֵׁי כַח כְּאֵלֹה, פְּחוּתֵי עֶרְךָ כְּמוֹנוּ הַיּוֹם. רְאֵה עֲמִידַתְנוּ דְלִים וְרוֹקִים, אֲשֶׁר הִשְׁחָרוּ פְּנֵינוּ מִפְּנֵי חַפְאוֹתֵינוּ, וְנִכְפְּפָה קוֹמַתְנוּ מִפְּנֵי עוֹנוֹתֵינוּ. אֵל מִי נְנוּס לְעֹזְרָה, "הַמָּאֵם מְאֵסֶת אֶת יְהוּדָה, אִם בְּצִיּוֹן גְּעָלָה נַפְשֶׁךָ, מַדּוּעַ הַכִּיתָנוּ וְאֵין לָנוּ מְרַפָּא, קְוָה לְשְׁלוֹם וְאֵין טוֹב, וְלַעַת מְרַפָּא וְהִנֵּה בְעַתָּה". הָאֵם הַפְּקַרְתָּ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל חֲלִילָה, הֲלֵא כִּבְר הַבְּחַתְּתָנוּ שֶׁאֶפְלוּ

בתקף ירידתנו בעמק הגלות הזה בגוף ונפש כמונו היום, לא תעזובנו ולא תמאסנו לעולם, כמו שכתוב: "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם, לא מאסתים ולא געלתים לבלותם, להפיר בריתי אתם, פי אני יהוה אלהיהם". וכתוב: "ולא דבר יהוה למחות את שם ישראל מתחת השמים". וכתוב: "פי לא יפוש יהוה את עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם". וכתוב: "פי לא יפוש יהוה עמו, ונחלתו לא יעזב". וכתבה וכתבה עוד הבטחות הרבה אשר הבטחת את אבותינו לעזרנו ולהושיענו בכל דור ודור. ועתה עתה איה רחמנותך איה נפלאותך, ולמה "תהיה ערת יהוה בצאן אשר אין להם רועה". חוס וחמל עלינו חוס ורחם עלינו, וזכנו ועזרנו להתפלל ולהתחנן לפניך על זה הרבה, לצעק ולזעק "ועקב גדולה ומרה", ולבכות לפניך בכל יום על זה בדמעות שלישי, עד שתחננו ותענו ותחמל עלינו ותתן לנו רועה ישראל מנהיג אמתי מנהיג רחמן כמו משה רבנו רועה נאמן, שיוכל לעסק בתקוננו להשיבנו אליך באמת, ויאיר גם בנו השגת דעתו הקדושה, ויפקח עיני דעתנו בקדשה ובטהרה גדולה, שנופה גם אנחנו להשיג התכלית האמתי מכל הברואים שבעולם, ולהפיר אותך באמת ולהתקרב אליך ולהתדבק בך לנצח:

ותעזרנו ותושיענו לקבל שבתות פראוי, בשמחה וחדוה גדולה ובדבקות נפלא
 פרצונך הטוב, עד שנופה על ידי זה לדעת ולהשיג תכלית מעשי שמים וארץ גם בזה העולם. לדעת ולהפיר אותך באמת על ידי כל הדברים שבעולם, פרצונך וברצון יראיך האמתיים, עדי נופה ליום שפלו שבת ומנוחה לחיי העולמים. מלא רחמים, יהוה, פקח עינינו ונראה ונבין ונשפיל האמת לאמתו, איד להתנהג עתה, באפן שנופה לבקש ולמצא מנהיג אמתי בזה שייביאנו בחיינו לתכלית האמתי, פי אין לנו על מי להשען פי אם עליך אבינו שבשמים, "אנחנו החמר ואתה יצרנו ומעשה ידך בלנו, עליך יעזב חלכה יתום אתה היית עוזר". פי אתה לבד יודע צפון לבנו ואיד לעזרנו עתה בכל הענינים ובפרט בעגן זה אשר בו תלוי הכל, שנופה למצא המנהיג האמתי שהוא בבחינת משה רבנו, שיוכל להביאנו לתכלית האמתי והנצחי מהרה בחיינו. והטוב בעיניך עשה עמנו, פי אנו משליכים כל ירבנו עליך. "ואני תמיד אחיל, עד ישקוף ורא יהוה משמים", וישוב אלינו וירחמנו, וכאב את בן ירצנו, ויחזיר לנו העטרה לישנה, ויתן לנו רועה בלבבו. ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ונתתי לכם רועים פלבי ורעו אתכם דעה והשפל". ותמהר ותחיש לנאלנו ותביא לנו את משיח צדקנו, ויקים מהרה:

"והקמתי עליהם רעה אחר ורעה אתהן את עבדי דוד הוא ירעה אותם והוא יהיה להן לרעה, ואני יהיה אהיה להם לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם אני יהיה דברתי". ונאמר: "ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתי אותם מכל מושבתיהם אשר הטאו בהם וטהרתי אותם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים, ועבדי דוד מלך עליהם ורעה אחר יהיה לכלם ובמשפטי ילכו והקותי ישמרו ועשו אותם, יהיה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה".

תורה מ

וטעם החכמה והשכל בודאי יקר מאד, אף עקר מעלת קדשת ארץ ישראל הוא רק על ידי השגחת השם יתברך. ומחמת שהשם יתברך מסתכל בארץ ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים יא): תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, על ידי זה ארץ ישראל מקדשת ואוירה מחכים, כי עינים על שם החכמה, כי התפתחות החכמה נקרא בחינת עינים, כמו שכתוב (בראשית ג): ותפקחנה עיני שניהם, ופרש רש"י: על שם החכמה נאמר. ומחמת שעיני ה' בארץ ישראל, שםסתכל בה תמיד, על ידי זה אוירא דארץ ישראל מחכים. אף מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל

מי שידע מארץ ישראל, שטעם באמת טעם ארץ ישראל, הוא יכול להכיר באחר, אם היה אצל צדיק על ראש השנה אם לאו, ואם אותו הצדיק הוא גדול במעלה או קטן, ואם הוא צדיק אמתי אם לאו, או אם הוא בעצמו צדיק. כי טעם ארץ ישראל יכולין לציר לפני מי שידע טעם שכל. כי רק מי שהוא איש בור, אי אפשר לו לידע זאת, אבל מי שידע משכל, פגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקשיא פדרך הלומדים, או חכמים בחכמות אחרות, שמרגישים טעם שכל, יכולין להבין טעם ארץ ישראל, כי אוירא דארץ ישראל מחכים (ב"ב קנח, ובזוהר פנחס דף רמה: ובתי"ב).

ונתוסף עוד ישראל שרוצה לעבדו
 יתברך, וכל מה שנתוספין יותר
 רבים מישראל שרוצים לעבדו
 ולהתקרב אליו, אזי נתגדל ונתוסף
 יותר התפארותו יתברך, שהוא
 יתברך מתפאר בעמו ישראל
 המתקרבים אליו. ועל-ידי זה
 ההתפארות נעשין תפלין מחין,
 ומזה נעשה קדשת ארץ-ישראל,
 בחינת אורא דארץ-ישראל מחכים,
 על-ידי עיני השגחתו כנ"ל: אך מי
 שיכול לראות זאת ההתפארות,
 שמתפאר השם יתברך בעמו
 ישראל, אזי הוא מקבל בחינת פאר
 ומחין מן זאת ההתפארות שרואה,
 ונעשין אצלו גם-כן בחינת תפלין,
 ונכנסין לפניו כנ"ל, ובוקעין בעינים
 כנ"ל, ואזי נעשין עיניו גם-כן
 בבחינת עיני ה'. ואזי בכל מקום
 שהוא מסתפל ורואה, נעשה שם
 גם-כן בחינת אורא דארץ-ישראל
 מחכים, כי עקר קדשת ארץ-ישראל
 הוא רק מבחינת עינים הנ"ל. אבל
 מי הוא זה שיוכל לראות את השם
 יתברך, שיוכל לראות התפארותו
 יתברך, אמנם מי שרואה את הצדיק
 האמת, שהוא מקרב בני-אדם
 לעבודתו יתברך, והוא עקר
 התקרבות ישראל לאביהם

השם יתברך, דהינו בחינת עינים
 להשגיח כנ"ל, זה נעשה על-ידי
 נשמות ישראל, שהשם יתברך
 מתפאר בהם, בבחינת (ישעיה מט):
 ישראל אשר בך אתפאר. ועל-ידי
 ההתפארות נעשין בחינת תפלין,
 שנקראין פאר (סוכה כה), והתפלין הם
 בחינת מחין, ונכנסין לפניו ובוקעין
 בעינים, ומזה נעשה השגחת השם
 יתברך כביכול, שעל-ידי-זה נעשה
 קדשת ארץ-ישראל, בחינת אורא
 דארץ-ישראל מחכים כנ"ל. ועל-שם
 זה נקרא ארץ-ישראל, שמקבלת
 קדשתה, מבחינת: ישראל אשר בך
 אתפאר, כנ"ל. אך בודאי לא כל
 העתים שוות בהתקרבות ישראל
 להשם יתברך, כי לפעמים, חס
 ושלום, יש שנתרחק אחד מהשם
 יתברך^(א), ואזי אדרבא, השכינה
 צועקת: קלני מראשי, קלני מזרועי
 (סנהדרין מו). הינו שצעקתה, שנתקלקל
 ונפגם בחינת ההתפארות שאינו
 יכול להתפאר בהם, ונפגם בחינת
 התפלין, שנעשין מן ההתפארות
 כנ"ל. וזה: קלני מראשי, קלני
 מזרועי, מראשי מזרועי דיקא,
 בחינת תפלין (שמניחין על הראש
 ועל הזרוע) וכנ"ל. רק כשאחד
 מישראל נתקרב להשם יתברך,

(א) עיין זוהר בשלח א ב.

שְׁבַשְׁמִים, נִמְצָא שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ
הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁמִּתְפָּאֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
בְּעֵמוֹ, כִּי עַל־יְדוֹ כָּל הַהֲתַקְרְבוֹת
וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת. אֲזִי מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל בּוֹ.
וְעָקֵר הַדָּבָר בְּעַת הַקְּבוּץ, בְּעַת
שֶׁמִּתְקַבְּצִים אֵלָיו הָעוֹלָם הַבָּאִים
לְשִׁמְעַת אֵת דְּבַר ה', וּבִיּוֹתֵר - בְּרֵאשִׁי
הַשָּׁנָה, שֶׁאֲזִי הוּא הַקְּבוּץ הַגָּדוֹל, אֲזִי
הַהֲתַפְּאוֹרוֹת גָּדוֹל בִּיּוֹתֵר, מִחֲמַת
שֶׁמִּתְקַבְּצִים הַרְבֵּה בְּנִי־אָדָם
הַחֹפְצִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאֲזִי
נִתְגַּדֵּל וְנִתְוַסַּף פָּאֵר וִיפִי הַצַּדִּיק, כִּי
הוּא בְּעֵצְמוֹ הַהֲתַפְּאוֹרוֹת כִּנּוּל, אֲזִי
מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּאַמְתּוֹ בְּזֶה הַצַּדִּיק
הָאֲמִתִּי, אֲזִי הוּא גַם־כֵּן מְקַבֵּל מִן
הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַזֹּאת, וְנִעֲשֶׂין אֲצִלוֹ גַם־
כֵּן בְּחִינַת תְּפִלִּין מַחִין כִּנּוּל, וְאֲזִי
נִעֲשֶׂין עֵינָיו גַם־כֵּן כִּנּוּל בְּבַחֲיִנַת עֵינָיו
ה'. וְאֲזִי גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא
מִסְתַּכֵּל, נִעֲשֶׂה גַם־כֵּן בְּחִינַת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
מַחֲכִים, כִּי הוּא מַחֲכִים הָאוִיר עַל־
יְדֵי הַסְתַּכְּלוֹתוֹ בְּעֵינָיו הַכִּנּוּל, שֶׁנִּעֲשֶׂין
מִן הַהֲתַפְּאוֹרוֹת כִּנּוּל. וְזֶה פְּרוּשׁ (ישעיה

בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחֲכִים.
כִּי הַחֲכֵמָה נִקְרָא מְרַחֲקִים, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (קהלת ז'): אֲמַרְתִּי אַחֲפָמָה וְהִיא
רְחוּקָה, הֵינּוּ שְׁעַל־יְדֵי־זֶה שֶׁתִּרְאֶה
אֵת הַצַּדִּיק בְּיָפְיוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ כִּנּוּל,
עַל־יְדֵי־זֶה בְּכָל מְקוֹם שֶׁתִּרְאֶה
בְּעֵינֶיךָ, יִהְיֶה נִעֲשֶׂה בְּחִינַת אֲוִירָא
דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחֲכִים כִּנּוּל. וְזוֹהוּ:
עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים כִּנּוּל.
נִמְצָא, מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ תְּאוּהָ
וְהַשְׁתַּוְּקוּקוּת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּפִרְט
מִי שֶׁטַעַם טַעַם הָאֲמִתּוֹת שֶׁל אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, כִּשְׁפּוֹנֵעַ וּמִתּוֹעַד יָחַד עִם
אָדָם שֶׁהִיא אֲצֵל צַדִּיק אֲמִתִּי עַל
רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, הוּא מַחֲבִיב לְהַרְגִּישׁ אֲזִי
טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה
הָאִישׁ נִעֲשֶׂה גַם זֶה הָאוִיר בְּבַחֲיִנַת
אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כִּנּוּל, וְרֵאוּי שֶׁיִּתְעוֹרֵר
לוֹ עֵתָה הַשְׁתַּוְּקוּקוּת וְנִעֲגוּעֵין לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, כֵּן אַחַד לְפִי בְּחִינַתוֹ. וְעָקֵר
הַדָּבָר - שֶׁיִּהְיֶה בְּאַמְתּוֹ וּבְתַמִּימוֹת:

וְיֵשׁ בְּזֶה עוֹד עֲנִינִים, כִּי אֵין אָדָם
מִת וַחֲצִי תְּאוּתוֹ בִּידוֹ. (מ"ד קהלת
סדר א) נִמְצָא שֶׁאֵין מְמַלֵּא תְּאוּתוֹ
וְרִצּוֹנוֹ בְּמִמּוֹן לְעוֹלָם, כִּי תְּמִיד חִסֵּר
לוֹ כִּנּוּל. אֲבָל יֵשׁ בְּחִינַת שֶׁפַּע
כְּפוּלָה, בְּחִינַת (איוב כ"ב): וְכִסְפּוֹ
תּוֹעֲפוֹת לָךְ, שֶׁהוּא לְשׁוֹן כְּפוּל.
נִמְצָא שֶׁבְּזֶה הַשֶּׁפַּע נִתְמַלֵּא רִצּוֹנוֹ,
מֵאַחַר שֶׁהִיא כְּפוּלָה (ולא סִים):

תפילה כט

"עיני תמיד אל יהוה כי הוא יוציא מרשת רגלי, אלקיך נשאתי את עיני הישבי בשמים, הנה בעיני עבדים אל יד אדונייהם בעיני שפחה אל יד גברתה פן עיינו אל יהוה אלהינו עד שיחנגנו, חנגנו יהוה חנגנו, כי רב שבענו בוז". אבי שבשמים מלא רחמים רב חסד ומרבה להיטיב, טוב לכל ורחמיו על כל מעשיו, המרחם על הארץ ומרחם על הבריות. רבונו דעלמא פלא, אתה בראת עולמך בבריאתך הטוב בשביל ישראל עמך, כדי להתפאר עמכם בכל דור ודור, ובטובך הגדול בחרת ישראל עמך מכל העמים ואת ארץ הקדושה מכל הארצות, להיות לעמך ישראל לנחלה. כי ידעת ששם אויר הקדוש המופיע ושם מקום מוכן לקדשת ישראל, להשיג שם חכמה האמתית, להפיר אותך בדעת נפלא ובאמונה שלמה.

רבונו של עולם אדון כל הארץ, אלזה כל הבריות, מה אומר ומה אדבר, אתה יודע מעלת ארץ ישראל וקדושתה העולה עד אין סוף ואין תכלית. ואנכי הבווי והנמאם אשר הרביתי לפשע נגדך, ופגמתי וקלקלתי הרבה מאד, עד אשר על ידי רבוי עוונותי ופשעי העצומים, ובפרט על ידי כל מה שפגמתי בפנים הברית מעודי עד היום הזה, על ידי כל זה מרפתי את דעתי ופגמתי את מחי, ואפלו מעט הרשימו שנשארה מדעתי היא גם כן מבלבלת ועכורה מאד. אך עם כל זה גם זאת הרשימו המעוטה של אמתת דעתי, רואה מרחוק ומציץ מן התרפים מבין זכרון דברי תורתך הקדושה, אשר חוננתנו ברחמיך הרבים, עד אשר אני מבין מרחוק גדל עצם מעלת קדשת ארץ ישראל בלי שעור וערך. וכאשר שמענו מפי הצדיקים האמתיים וראינו בספריהם הקדושים שכל קדשת איש הישראלי תלויה בארץ ישראל:

והנה עתה, אחרי כל מה שעבר עלי מעודי עד היום הזה, וכמה סבות סבבת עמי, ובכמה גלגולים גלגלת עמי כדי לקרבני אליך ולהחזירני בתשובה

שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְעַד כֵּן לֹא עָלְתָה בְיָדֵי לְזָבוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה פְּרָאוּי, וְלֹא נִי שְׁלֵא וְכִיתִי לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אִף גַּם פְּנִמְתִּי הִרְבֵּה מְאֹד בְּכָל עֵת. וְעַתָּה אַחֲרַי כָּל אֱלֹהִי, אֵינִי יוֹדֵעַ עִתָּה שׁוֹם דְּרָךְ בֵּית מְנוּס מִמֶּנִּי, וְלֹא שׁוֹם עֲצָה וְתַחֲבוּלָה, כִּי אִם עוֹד רוּחִי מְקַשְׁקֵשׁ בְּקִרְבִּי, עוֹד קוֹל דִּדְוֵי דוֹפֵק בִּי, וּמְעוֹרְרֵנִי וּמְזוּרְגֵנִי בְּתוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה לְנִסְעַ לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹלֵי אֲזֹבָה לְשׁוֹב מִכְּסִילְתִּי וּמִמְעֻשֵׁי הַפְּגוּמִים, אוֹלֵי אֲזֹבָה לְהִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים אֲמִתִּיִּים, אוֹלֵי יְחוּס אוֹלֵי יְרַחֵם. וְאַתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם רַבּוּי הַסְּפֻקוֹת שֵׁשׁ לִי בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר וְזֶה עֵקֶר הַמְּנִיעָה שְׁלִי, בְּצַרוּף שְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת מַחֲמַת מְמוֹן וְרַחוּק הַדְּרָךְ וְשְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת. אֲבָל בְּאַמֶּת אֲנִי מוֹדֵה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן לְבוֹת וּכְלִיּוֹת, שְׁעֵקֶר הַמְּנִיעָה הִיא מְנִיעַת הַמַּחַ מַחֲמַת כְּמַה סְפֻקוֹת וּבְלַבּוּלִים, שְׂמִיבְלָבְלוֹן אֶת דַּעְתִּי וּמְנַעִים אוֹתִי מִלְּהִתְנַבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק לְעִסּוֹק בְּזֶה לְהַכִּין לִי הַדְּרָךְ לְנִסְעַ לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. וְאִף עַל פִּי כֵן בְּרַחֲמֶיךָ הִרְבִּים אֶתָּה מְרַמֵּז לִי בְּכָל עֵת לְהִשְׁתַּוְּקֵק לְזֶה לְבֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר לֹא אוּכַל לְגוֹחַ וּלְשַׁקֵּט מִלְּכַסְּף לְזֶה לִילָךְ וּלְבֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. כִּי יוֹדַעְתִּי כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כְּלִים, בְּלִי הֵאֵי וְאוֹלֵי תוֹפְנֵי לְבֹא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם, וּלְהַמְשִׁיד עָלַי שֵׁם קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת. בְּאַפְּן שְׂאֹזְבָה לְהִתְחַפֵּס מַעֲתָה וּלְהִשְׁפִּיל עַל דְּרָכֵי, וּלְבַעַר הֶרַע מִקִּרְבִּי, וּלְכַפֵּל הַרוּחַ שְׁמוֹת מִמֶּנִּי, וְלְזָבוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר לְזֶה לְבַד כְּלָתָה נִפְשִׁי, כִּי זֶה כְּמַה נִּכְסוּף נִכְסַמְתִּי לְשׁוֹב אֵלֶיךָ, וּכְבָר גְּלִית לִנְו גְּדֵל רַחֲמֶיךָ וְעֲצָם חֲנִינוּתֶיךָ בְּכָל עֵת, וְרַב טוֹבֵךְ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, אֲשֶׁר אֶתָּה צוֹפֵה לְרַשַּׁע וְחַפֵּץ בְּהַצְדָּקוֹ, כִּי לֹא תַחֲפֹץ כְּמוֹת הַמֵּת כִּי אִם בְּשׁוֹבוֹ מִדְּרָכָיו וְחִיָּה, וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תִּתְכַּהֵל לוֹ, "תִּשָּׁב אֲנוּשׁ עַד דְּכָא" עַד דְּכִדּוּכָה שֶׁל נִפְשִׁי:

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עַל יוֹגָה אֱלֻמֶּת כְּמוֹנִי, רַחֵם עַל חֲלוּשׁ דַּעְתִּי, עַל נִבְזָה וְנִמְאָם כְּמוֹנִי, אֲשֶׁר אֲנִי מְאוּס (נִבְזָה וְנִמְאָם) בְּעֵינֵי עֲצָמֵי בְּתַכְלִית הַמְּאוּס וְלֹא עַל חַגֵּם מִדְּרָךְ הַעֲנָוָה הָאֲמִתִּית, כִּי אִם מַחֲמַת עֲכִירַת מְאוּס מְעֻשֵׁי הָרַעִים וְעוֹזוֹנוֹתֵי הַעֲצוּמִים וּפְגָמֵי הַמְּרִיבִים, אֲנִי אֲדוֹן יְחִיד מִלֵּא מִשְׂאֵלוֹתֵי בְּרַחֲמִים, וְזַכֵּי לְבֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה. וְאַזְבָּח לְעַבֵּר וּלְדַלֵּג עַל כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת, וּלְנִסְעַ לְבֹא לְשֵׁם מְהֵרָה חוּשָׁה בְּשָׁלוֹם בְּלִי פְּגַע, וּלְפַעַל שֵׁם קִדְשָׁה וּמְהֵרָה, בְּאַפְּן שְׂאֹזְבָה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְלֹא אֲשׁוֹב עוֹד לְכַסְּלָה מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם וְזַכֵּי בּוֹכוֹת כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁגָּלוּ קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם, וּבּוֹכוֹת כָּל הַצְּדִיקִים וְהַפְּשָׁרִים שֶׁזָּכּוּ לְבֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל אַחֲרַי מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְעֲצוּמוֹת בְּלִי שְׁעוֹר כְּאֲשֶׁר אֶתָּה יוֹדַעְתִּי, וּפְעָלוֹ שֵׁם מַה שֶׁפְּעָלוֹ. וְזַכֵּי בּוֹכוֹתֵם וּבּוֹכוֹת תּוֹרַתֵם

הקדושה ובזכות מעשיהם הטובים שאזכה גם אנכי השפל ותבזוי לילך ולבוא לארץ ישראל חיש קל מהרה:

אָבִי שְׂבִשְׂמוֹם הַגּוֹמֵל עִמִּי חֲסִדִים וְטוֹבוֹת רַבּוֹת בְּכָל עֵת אֲשֶׁר זָכַרְתָּנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ לְהַתְּפִלֵּל עַל זֶה לְבָא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. גְּמוּל עַל עֲבֹדֶיךָ עוֹד חֲסִדִים וְטוֹבוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְתַגְדִּיל נִפְלְאוֹתֶיךָ עִמִּי, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי חֶסֶד חֲנֻם בְּכָל עֵת, וְתַלְמִדֵי בְּרַךְ עֲצוּתֶיךָ הָאֱמִתִּיּוֹת, וְתוֹרֵנִי בְּדֶרֶךְ הַיִּשָּׁר וְהָאֱמֶת, בְּאִפְנֵי שְׂאֹזְכָה מַעֲתָה לְעוֹב דְּרָפִי תִרַע וּמַחְשְׁבוֹתֵי הַפְּגוּמוֹת. וְאֹזְכָה לְהַתְּקַשֵּׁר בְּךָ מַעֲתָה וְלִילֵךְ וּלְבָא מְהֵרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנָה הַזֹּאת, וְאֹזְכָה לְהַתְּחַדֵּשׁ לְגַמְרֵי לְהַתְּחִיל מִחֲדָשׁ בְּעֹבְדוֹת יְהוָה כְּאֵלּוּ נוֹלַדְתִּי הַיּוֹם:

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם זָכַר נָא הַהֲתַפָּאוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁקִּבַּלְתָּ מִכָּל הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וּמִכָּלל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ, וְכָל הַהֲתַפָּאוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים אֲשֶׁר אִתָּה מִקְּבֵל עֲדוֹן מִכָּלל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וּמִהַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים אֱמִתִּים הַנְּלוּיִם אֵלֵיהֶם שְׂבִדוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְזָכַנִי גַם כֵּן, שִׁיְהִיָּה לִי חֶלֶק בְּהַהֲתַפָּאוֹת הַזֹּאת, שְׂאֹזְכָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאֱמֶת, עַד אֲשֶׁר תִּתְפָּאֵר עִמִּי הַשְׂכִּינָה תְּמִיד בְּכָל עֵת. כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּחֶרֶת בָּנוּ מִכָּל הַעַמִּים, וְאִתָּה מִתְפָּאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְזֹאת הַהֲתַפָּאוֹת עוֹלָה לְכַתֵּר וְעֵטְרָה עַל רֹאשְׁךָ בְּבִחִינַת תְּפִלָּין, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי הַהֲתַפָּאוֹת בּוֹקֵעַ בְּעִינַיִם, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין עֵינֵי הַשְּׂגָחָתְךָ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מִשָּׁם מִקְּבֵלְתָּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל קְדֻשָׁתָהּ הַגְּדוֹלָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה אֵוִירָה מַחֲכִים, עַל יְדֵי שְׂגֻמְשָׁכִין שָׁם תְּמִיד עֵינֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵם עֵינֵי הַחֲכֵמָה וְהַמְּדַע, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אוֹתָהּ תְּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה". עַל כֵּן רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְזָכַנִי שִׁיְתַגַּלְה לָנוּ קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר נֹזֶכֶה לְכַסֵּף וּלְהַשְׁתַּקֵּק וּלְהַתְּנַעֲנַע תְּמִיד בְּאֱמֶת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּלְהַתְּפִלֵּל תְּרַבֵּה עַל זֶה לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, עַד אֲשֶׁר נֹזֶכֶה לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חִישׁ קָל מְהֵרָה:

וְזָכַנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים, שְׂנֹזְכָה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לְגַמֵּעַ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצִדִּיקִים אֱמִתִּים, וְאֹזְכָה לְהִיּוֹת גְּמוּלָה גַם כֵּן בֵּין עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים הַמְּתַאֲסָפִים וּמִתְקַבְּצִים לְצִדִּיקִים אֱמִתִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. כִּי אִתָּה לְבַד יוֹדֵעַ מַעֲלַת הַקְּבוּצָה שֶׁל עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצִדִּיקִים אֱמִתִּים. אִתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כְּמוֹהוּ וְכְמוֹהוּ הַהֲתַפָּאוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר אִתָּה מִקְּבֵל

אֵתְכֶם לְקוּטֵי ֶּנְחָנְחָן מֵאֹמֶן ֶּתְפִלּוֹת

בְּכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה מִהַקְבוּץ הַקְדוּשׁ שֶׁל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֶצֶל הַצְדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים. וְזִכְרוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּיּוֹת וְהַסְדִּיךְ הַעֲצוּמִים, שֶׁנִּהְיִיתָ אֲנַחְנוּ נִכְלָלִים גַּם בְּן בְּהַתְּפָארוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים הָאֵלֶּה, וְאֵל יִמְנַעְנֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנֵעַ, וְאֵל יַעֲבֹבֵנוּ שׁוּם עֵבוֹב, וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרִדָּא בְּעוֹלָם. רַק נִזְכֶּה תְּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לִילֶךְ וְלָבֹא וּלְהִתְאַסֵּף אֶל הַקְבוּץ הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׂרִים, הַמִּתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים אֶצֶל הַצְדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים בְּכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכֶּה שְׂתִתְּפָאֵר בְּנוֹ תְּמִיד, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תְּמִיד. וְתוֹכְנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ שְׁנוֹכְהָ לְהִסְתַּפֵּל עַל פָּאָר יְפֵי הַדְּרַת פְּנֵי הַצְדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים, אֲשֶׁר הֵם פְּלִילַת יְפֵי. כִּי הֵם כְּלוּלִים מִכָּל הַהִתְפָּארוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֲתָה מְקַבֵּל עַל יָדֶם, עַל יְדֵי שֶׁהֵם עוֹסְקִים תְּמִיד לְקַרְבְּם אֵלֶיךָ. וְזִכְרוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּיּוֹת לְהִסְתַּפֵּל עַל פְּנֵיהֶם תְּמִיד בְּאַמְתָּ, וּבְפִרְט בִּימֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְדוּשִׁים שְׂאֵז הוּא עֶקֶר הַהִתְפָּארוֹת, וְאֵז פְּנֵיהֶם מְאִירוֹת מְאֹד בְּאֹר כָּלל הַהִתְפָּארוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁל כָּל הַקְבוּץ הַקְדוּשׁ הַמִּתְקַבְּצִים אֵלֵיהֶם:

אָנָּה יְהוָה בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּיּוֹת, וְזִכְרוּ לְהִסְתַּפֵּל עַל פָּאָר הַדְּרַת פְּנֵיהֶם הַקְדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים בְּאַמְתָּ, בְּאִפְּן שְׁנוֹכְהָ עַל יְדֵי זֶה לְקַבֵּל וּלְהִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ גַּם בְּן הָאָרֶז נִפְלְאָה מִהַהִתְפָּארוֹת הַזֹּאת, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה שְׁיִמְשֵׁךְ עָלֵינוּ תְּמִיד קִדְשֵׁת הַתְּפִלִּין הַנּוֹרָאִים. וּפָאָר קִדְשֵׁת הַתְּפִלִּין יְהִיוּ בּוֹקְעִים בְּעֵינֵינוּ עַד שְׁנוֹכְהָ גַּם בְּכָל מְקוֹם שְׂאֲנַחְנוּ נִסְתַּפֵּל וְנִבְיִט שָׁם, שְׂיִתְקַדֵּשׁ הַמְּקוֹם הַהוּא בְּקִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. עַד אֲשֶׁר כָּל מִי שְׂיִוְדַע מִטַּעַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשׁ, יִרְגִישׁ קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שְׂיִתְנַעַד עִמָּנוּ יַחַד, עַד אֲשֶׁר יִפִּיר אוֹתָנוּ וְיִדַע וְיִבְחִין שְׂאֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְהִיּוֹת אֶצֶל צְדִיקִים אֱמִתִּיִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עַל צַעֲקַת הַשְּׂכִינָה אֲשֶׁר צוֹעֲקַת בְּקוֹל מִר עַל מַעֲשֵׂינֵינוּ הַרְעִים, קִלְנֵי מֵרָאשֵׁי, קִלְנֵי מִזְרוּעֵי. מִי יִכַּל לְסַבֵּל קוֹל צַעֲקָתָהּ הַמְּרָה, אֲתָה לְבָד יוֹדַע גְּדוֹל מְרִירַת צַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה הַזֹּאת. רַחֵם רַחֵם, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִמַּעֲתָה מִמַּעֲשֵׂים רָעִים וּמִמַּחֲשָׁבוֹת רָעוֹת, וְזִכְרוּ לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ, בְּזִכּוֹת וּכְח הַצְדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים, בְּאִפְּן שְׂתִתְּפָאֵר הַשְּׂכִינָה בְּנוֹ מִמַּעֲתָה, וְתִקַּבֵּל שְׁעִשׁוּעִים גְּדוֹלִים וְהַתְּפָארוֹת הַרְבֵּה מֵאֲתָנוּ בְּכָל עַת מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטִיּוֹת.

וְעֲזָרְנוּ וְזִכְרוּ לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּלְתַקֵּן מַהֲרָה כָּל מַה שְּׂפָגְמֵנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינֵינוּ מִנְּעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר הִרְבִּינוּ לְפָשַׁע בְּזָה, שֶׁהִסְתַּפְּלָנוּ בְּעֵינֵינוּ חוּץ

מגבול הקדשה, ובאנו על ידי זה לחטאים ועוונות ופגמים גדולים הרבה מאד, והרע בעיניך עשינו. אוי לנו כי חטאנו, שפגמנו בעינים קדושים באלו, הנמשכין מעיני יהוה, שיכולים לזפות להסתפל בהם על ההתפארות של השם ותברך והצדיקים, ולהמשיך על ידי זה קדשת ארץ ישראל בכל מקום שמביטים שם. וכרב אולתנו לקחנו עינים קדושים ונוראים באלו, והסתפלנו בהם במה שהסתפלנו עד אשר באנו למה שפאנו בעונותינו הרבים. מלא רחמים למדנו הדרך לתקן כל זה, ועורנו והושיענו שנוצה לבקש ולחפש ולמצא צדיקים אמתיים השוכים לשרש נשמותינו, ולילך ולנסע אליהם תמיד, ובפרט על ראש השנה הקדוש שהוא עקר זמן הקבוץ הקדוש, זכנו שנהיה נמנין גם בן בכלל עמך ישראל הכשרים המתאספים אליהם. ונוצה על ידי זה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. ונוצה להסתפל על פניהם הקדושים, ולתקן על ידי זה כל הפגמים שפגמנו בעינינו מעורינו עד היום הזה, ותמשיך עלינו אור קדשת ההתפארות הפלול בפניהם הקדושים. ועל ידי זה נוצה להמשיך קדשת ארץ ישראל בכל מקום שנסתפל שם, עד אשר יתקדשו כל מקומות ישראל בקדשת ארץ ישראל:

מלא רחמים רחם עלינו למען שמך, חוסה עלינו כרב רחמך. זכנו שיתעורר לבנו אליך באמת, ונוצה להרגיש ולידע היטב נוראות מתיקות הטעם הקדוש והנפלא של ארץ ישראל, ונוצה מעתה לבסוף ולהשתוקק ולבער ולהתלהב לארץ ישראל, ולאפוישי ברחמי מובא, להרבות ברחמים ותחנונים לפניך, עד שנוצה לפעל בקשתנו ברחמים אצלך, שנוצה לבא מהרה לארץ ישראל בשלום בלי פגע. עורנו אלהי ישענו למען שמך כי לך לבד עיינינו תלויות, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו לבוא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה עמך ישראל ברחמים. "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי"

תורה מא

לפעמים השם יתברך עושה מופתים על-ידי בעלי הפוסקים, בבחינת (ד"ה א טז): מפתי ומשפטי פיהו; שעל-ידי משפטי פיהו, שפוסק שיהיה כן, נעשה מופת. כי מחמת שנתקבל לבעל-פוסק, וכשפוסק באסור והתר וכיוצא, מקבלין דעתו, כמו-כן כשפוסק באיזה ענין, מקבלין דעתו, ונעשין מופתים על-ידו. וזהו בחינת המופתים שמספרין מהגאונים שהיו בדורות שלפנינו:

תורה מב

כי אני יי רפאך (שמות טו) - ראשייתבות: אמן כן יהי רצון: (ועין במקום אחר באור ענין זה)

תורה מג

על-ידי חלישות הלב נופלים אין לו שום פחד, ועקר הגבורה הוא פחדים עליו. פי הגבור בלב, דהינו מי שלבו חזק, אינו

מתירא משום דבר, ורץ לתוף קשרי המלחמה, ומתגבר על ידי חזק ואמץ לבו. וכן להפך, רפילבב הם מתפחדים. וזה

שכתוב (דברים ט): איש הירא ורך הלבב, פרש רש"י: הירא וכו', כי על ידי רף-לבב, על ידי זה הוא מתירא, פנ"ל:

תורה מד

בספרי המחקרים הפילוסופיא, ואפלו מספרים של חקירה שחברו גדולים מאחינו בני ישראל, גם מהם צריך להרחיק מאד, כי הם מזיקים מאד לאמונה, כי די לנו באמונתנו שקבלנו מאבותינו הקדושים. וזה פלל גדול ויסוד ועקר בעבודת השם - להיות תם ויושר וכו', לעבד אותו יתברך בתמימות, בלי שום חכמות וחקירות פלל פלל לא. גם מחכמות שיש בעבודת השם בעצמו צריך להרחיק מאד. כי כל אלו החכמות של העולם, שיש להנכנסין ומתחילין קצת בעבודת השם, אינם חכמות פלל, והם רק דמיונות ושטותים ובלבולים גדולים. ואלו החכמות מפילין מאד את האדם מעבודת השם, דהינו מה שחושב וחקר ומדקדק ביותר, אם הוא יוצא פראוי במה שעושה. כי בשר-ודם אי

האמונה תולה בפה של אדם, בבחינת: אודיע אמונתך בפני (תהלים פט). הינו על ידי שמדברין האמונה בפה, זהו בעצמו אמונה, וגם על ידי זה באים לאמונה. ומחמת זה צריך לזהר מאד מדבורים של כפירה ואפיקורסות, אף על פי שאינו אומרם מלבד, הינו שהוא בעצמו מאמין ואינו כופר, חס ושלום, רק שהוא חוזר ואומר דברי אפיקורסות ששמע בשם אחרים, שהם אפיקורסים, והוא מתלוץץ מהם, אף על פי כן גם מזה צריך לזהר מאד, כי הדבור הזה של כפירה מזיק לאמונה. גם הוא אסור גמור, כי על השם יתברך, ברוך הוא, אסור לומר דברי הלצות, אפלו בדרך שחוק. וכבר מבאר בספרים ובדברינו בכמה מקומות, להרחיק עצמו מאד מאד לבלי לעיין פלל

מחמיר שום חמרא כלל):

ובאמת, אחר כל החכמות, אפלו מי שיודע חכמות באמת, אחר כל החכמות צריך להשליך כל החכמות ולעבד את ה' בתמימות בפשיטות גמור בלי שום חכמות. וזה היא החכמה הגדולה שבכל החכמות, לבלי להיות חכם כלל. כי באמת אין חכם בעולם כלל, ואין חכמה ואין תבונה נגדו יתברך (א). והעקר הוא, כי רחמנא לבא בעי

(סנהדרין קז: זוהר תצא דף רפא):

אפשר לו שיצא ידי חובתו בשלמות, ואין הקדוש־ברוך־הוא בא בטרוניא וכו' (ע"ז ג), ולא נתנה תורה למלאכי־השרת (קדושין נד). ועל אלו המדקדקים ומחמירים בחמרות יתרות, עליהם נאמר (ויקרא יח): וחי בהם, ולא שימות בהם, (יומא פה) כי אין להם שום חיות כלל, ותמיד הם במרה שחרה, מחמת שנדמה להם שאינם יוצאים ידי חובתם בהמצוות שעושין, ואין להם שום חיות משום מצוה מחמת הדקדוקים והמרה שחרות שלהם (והוא בעצמו אינו

תפילה נא

"תהלת יהוה ידבר פי, ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. וימלא פי תהלתך כל היום תפארתך. חסדי יהוה עולם אשירה, לדור ודור אודיע אמונתך בפי". רבנו של עולם רחם עלי ועל כל ישראל, וזכני להאמין בך באמונה שלמה תמיד, ולא יעלה על לבי שום כפירה וספק ובלבול באמונתך הקדושה. ואהיה רגיל תמיד לומר האמונה בפי בפרוש, לדבר בכל עת בפה מלא שאני מאמין בך יהוה אלהינו שאמה הוא יחיד קדמון בלי ראשית בלי תכלית, וברצונך בראת עולמך יש מאן המחלט אחר העדר הנמור, ואתה מושל בכל ומנהיג ומשגיח בעולמך ברצונך, ואתה עתיד לחדש את עולמך, ואתה נתת לנו תורתך הקדושה בכתב ובעל פה על ידי משה נביאך נאמן ביתך, ועל ידו בחרת בנו מפל האמות

וְקַדְשָׁתְנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְנִתַּתְּ לָנוּ נְבִיאִים וְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים וְתַנְאִים וְאִמּוֹרָאִים וְכָל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל הַקְדוֹשִׁים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהָיוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְחַזְקֵנוּ וְאַמְצָנוּ בְּאִמּוּנַתְךָ הַקְדוֹשָׁה תְּמִיד, כִּי אַתָּה יְדַעַתְּ שֶׁכָּל חַיֵּיתֵנוּ וּמְגַמְתֵּנוּ הוּא רַק הָאִמּוּנָה הַקְדוֹשָׁה שֶׁהִיא יְסוֹד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כָּל מִצְוֹתֶיךָ אִמּוּנָה". וְכֵן שֶׁכָּתוּב: "וְצַדִּיק בְּאִמּוּנָתוֹ יִתְּיָה". וְהוּא יְסוֹד כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמּוּנָה". וּבִפְרָט אֲנִי הַפָּנּוּם אֲשֶׁר בְּעוֹנוֹתַי הַרְבִּים קָלַלְתִּי כְּמוֹ שֶׁקָּלַלְתִּי, וְכָל חַיֵּיתִי וְתַקְנֵתִי הוּא רַק הָאִמּוּנָה הַקְדוֹשָׁה.

רַחֵם רַחֵם מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם רַחֵם חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְכָל יוֹד מִמֶּךָ נִדְחָ. חוּם וְחֵמֹל עָלַי וּפְנֵי לְאִמּוּנָה חֲזָקָה פְּזוּת בְּכָל עַת וְרַגַע, עַד שְׁאֲזוּבָה עַל יְדֵי הָאִמּוּנָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאִמַּת וּבְלֵב שָׁלֵם. כִּי אַתָּה יוֹדַע גְּדוֹל כַּח אֲמִתַּת אִמּוּנָה הַקְדוֹשָׁה שֶׁיֵּשׁ לָהּ כַּח לְהוֹצִיא גַם אוֹתִי מִכָּל הַמְקוֹמוֹת וְהַעֲנִינִים שֶׁיִּרְדְּתִי לְשָׁם עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרַעִים. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "הֲלֹא אַתָּה תִּשׁוּב תַּחֲיִינוּ וְעַמְּךָ יִשְׁמְחוּ בְּךָ", תֵּן לִי עֲצָה שְׁלֵמָה עִתָּה בְּמִקּוּמִי בְּאִפְנֵי שְׁאֲזוּבָה לְהַתְּחִיל לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאִמַּת, וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לְכַסְלָהּ. וּפְנֵי לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמֵי עַל יְדֵי הָאִמּוּנָה הַקְדוֹשָׁה בְּאִמַּת, בְּאִפְנֵי שְׁאֲזוּבָה לְהַתְּרַבֵּק בְּךָ בְּכָל עַת וְלְהַחֲיוֹת סְמוּךְ וְקָרוֹב אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּכָל הַמְקוֹמוֹת וְהַדְּרוֹגוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ בְּבוֹדְךָ וּבְכָל מְקוֹמוֹת מְזוּשְׁלֶתְךָ, וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת בָּלֵם, וְאַתָּה מְמַלֵּא כָּל עַלְמִין וְסוֹכְבֵי כָּל עַלְמִין וְלֵית אֶתֶר פְּנּוּי מִמֶּךָ, "אֵל אִמּוּנָה וְאִין עַגְל צַדִּיק וְיִשָּׁר הוּא".

אִיוֹם וְנִרְאָ, תֵּן לִי אִמּוּנָה שְׁלֵמָה, תֵּן לִי אִמּוּנָה חֲזָקָה וְנִכּוֹנָה בְּאִמַּת, תֵּן לִי אִמּוּנָה פְּזוּת שֶׁיִּהְיֶה לָהּ כַּח לְהַחֲיוֹת אוֹתִי בְּכָל עַת בְּכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלַי, בְּאִפְנֵי שְׁאֲזוּבָה תְּמִיד לְהַתְּקָרֵב אֵלֶיךָ וְלְהַתְּדַבֵּק בְּךָ תְּמִיד בְּכָל [מִכָּל] הַמְקוֹמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, עַד שְׁאֲזוּבָה חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאִמַּת, וְלִתְּקַן כָּל מָה שֶׁקָּלַלְתִּי, וְלֹא אֵיעוֹל בְּכַסּוּפָא קַמְךָ כְּכָל אֲשֶׁר שְׁאַלְתִּי מֵאַתָּה בְּעַל הַרְחָמִים זֶה כְּפָה וְכַמּוֹה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲדוּנֵי מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי, אֲבִי גּוֹאֲלֵי וּפּוֹדֵי צוֹר לְכָבִי וְחֻלְקֵי. הֲלֹא אַתָּה יוֹדַע בְּעֲצָמְךָ עֲצָם רַחֲמֶיךָ וְאַהֲבַתְךָ אֵלַי, וְכַמּוֹה נִפְלְאוֹת וְנִסִּים וְטוֹבוֹת בְּלִי שְׁעוֹר עֲשִׂיתָ עַמְּדִי, וְאִיךָ תוֹכֵל לְהַתְּאַפֵּק כָּל כֶּךָ מִלְּעוֹזֹר וּמִלְּהוֹשִׁיעַ לִי יִשׁוּעָה שְׁלֵמָה לְנַאֲלֵנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גְּלוּת, שְׁאֲזוּבָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאִמַּת בְּבַחֲנֵית תִּשׁוּבָה שֶׁל שְׁבֵת. הֲלֹא אִין דְּבַר גְּמִנַע מִמֶּךָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הַיִּפְלֵא מִיְהוָה דְּבַר". רַחֵם עָלַי מְלֵא רַחֲמִים, וְאֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִן הָאִמּוּנָה לְעוֹלָם, וְאֵל תַּעֲשֶׂה עִמִּי כַּחֲסָא

ואל תגמלני כמפעלי, רק תחנני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים ותחזקני ותאמצני באמונתך הקדושה תמיד, ואזכה בכל עת לדבר ולהודיע האמונה בפי, עד שאזכה לתכלית שלמות האמונה באמת באפן שאזכה לשוב על ידי זה אליך באמת, בתשובה שלמה פרוצנד ופרצון צדיקיך האמתיים. וזכני לילך ולהתנהג בתמימות ובפשיטות בלי שום חכמות של העולם כלל, ולא ארדק יותר מדאי בחכמות יתרות (שקורין איבר טראכטין) שאינם פרוצנד, ולא אחשוב מחשבות יתרות.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שִׁפְחֵתִי אֱלֹהִים בְּפִי, עֹזר עֹזר הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, הוֹשִׁיעֵנִי עַל כָּל פְּנִים מֵעַתָּה אַחֲרֵי שְׁלֵא זִכְרִי לְהוֹשִׁיעַ בְּאֵמֶת [בְּשִׁלְמוֹת] עַד הַנְּהַי. רַחֵם עָלַי מֵעַתָּה בְּעַל הַרְחָמִים בְּעַל הַיְשׁוּעוֹת. "אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני, אל תשליכני לעת זקנה בכלות פחי אל תעזובני". עזרני למען שמך הושיעני למען רחמיך למען חסדיך העצומים שאינם תמים ואינם כלים לעולם, כמו שכתוב: "חסדי יהוה פי לא תמנו פי לא כלו רחמיו. פי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטנגו. קומה עזרתה לנו ופרנו למען חסדיך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי"

תורה מה

בענין בני אדם שרוצים ומכינים עצמן פמה פעמים לנסע לצדיק האמת, ואחר כך יש להם מניעות, ונמנעים - דע, פי שבת היא נקדה הפנימיות, וממנה יונקים כל הששה ימים, שהם בחינת העגולים סביב הנקדה, כמו שכתוב בזהר (ויקהל דף רד.) וכמובא. והקלפות

מוליכין את הרשעים סביב הנקדה, בבחינת (תהלים ים): סביב רשעים יתהלכון, ואינם מניחים אותם להתקרב לפנים אל הנקדה הפנימית, וכל זמן שהם עדין בתוך העגולים, עדין יש להם תקוה להתקרב. אפלו פושעי ישראל, כל זמן שלא יצא מן העגולים לגמרי,

אפשר לו להתקרב כלל. והצדיק הוא בחינת שבת, בחינת הנקדה פנימיות, שממנו יונקים הכל, כמוכא:

חס ושלום, עדין יש לו תקנה להתקרב אל הנקדה הפנימיות, אבל מי שכבר יצא לגמרי, חס ושלום, מן העגולים, כגון משמדים, אזי אי

תורה מז

ודע, שהמניעות שיש לכל אחד לעבודת הבורא יתברך שמו, כגון לנסע להצדיק האמת וכיוצא, ולכל אחד ואחד נדמה לו שהמניעות שלו גדולים יותר משל חברו, וקשה לעמד בהם. דע, שלכל אחד אין לו מניעות רק כפי כחו, כפי מה שיכול לשאת ולעמד בהם אם ירצה. ובאמת אין שום מניעה, כי גם בהמניעה בעצמה מלבש שם השם יתברך, וכמבאר במקום אחר (בלקרא סי' קטו). והמניעה הגדולה שבכל המניעות היא מניעת המוח, דהינו מה שמחו ולבו חלוקים מהשם יתברך או מהצדיק, כי אפלו כשמשבר המניעות שיש לו לנסע להצדיק האמת ובא לשם, עם כל זה, כשמחו חלוק וקשה לו קשיות

מסירת נפש יש לכל אחד ואחד מישראל בכל יום ובכל שעה, כגון שנותן ממונו לצדקה, והממון הוא הנפש, כי אליו הוא נושא את נפשו (דברים כד), דהינו שמוסר נפשו ביגיעות וסכנות קדם שמרויח הממון, ואחר-כך נוטל הממון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה איתא במדרש הנעלם (חיי שרה דף קכד), שהיא בחינת: כי עליך הרגנו כל היום וכו', הינו מסירת נפש. כי צריך יגיעה גדולה ומלחמה גדולה עם המחשבות והבלבולים, ותחבולות לנזם ולברח מהם, ועל זה נאמר: כי עליך הרגנו וכו', כמוכא במדרש הנעלם, נמצא שהוא מסירת נפש, וכן פיוצא בזה:

על הצדיק, ויש לו עקמומיות בלבו
 על הצדיק, זאת המניעה מונע אותו
 יותר מפל המניעות. וכן בתפלה;
 שבתחלה יש לו כמה מניעות על
 התפלה, ואחר־כך פשעובר עליהם
 ובא להתפלל, כשלבו עקם ופתלתל
 מהשם יתברך, זאת המניעה גדולה
 מכלם כנ"ל, הינו בחינת (תהלים לח):
 לפי סחרור. תרגום סביב - סחור
 סחור. דהינו שלבו מסבב ומקף
 ומעקם בעקמומיות וקשיות
 וכפירות על השם יתברך, שזה
 בחינת (שמות א): וימררו את חייהם
 בעבדה קשה וכו', ואיתא בתקונים
 (תי"ג דף כח): בקשיא וכו', הינו
 הקשיות שבלבו, שהם המניעה
 הגדולה מכלם, ואזי צריך לצעק
 לאביו שבשמים בקול חזק מעמקי
 הלב, ואזי השם יתברך שומע קולו
 ופונה לצעקתו. ויכול להיות, שמזה
 בעצמו יפל ויתבטל לגמרי כל
 הקשיות והמניעות הנ"ל, ועל־כל־
 פנים השם יתברך שומע קולו, שזה
 ישועתו. וזה אותיות קשיא -
 ראשייתבות: שמע יי קולי אקרא
 (תהלים כז): שצריך רק לקרות לה,
 כשמתגבר עליו הקשיא והכפירה
 כנ"ל. ומעין זה מה שמספרים בשם
 הבעל־שם טוב, זכר צדיק וקדוש

לברכה, משל, שמלך אחד הניח
 אוצר גדול במקום אחד, וסבב
 באחיות־עינים כמה וכמה חומות
 סביב האוצר, וכשבאו בני־אדם
 לאלו החומות, נדמה להם שהם
 חומות ממש, וקשה לשברם. וקצתם
 חזרו תכף, וקצתם שברו חומה
 אחת, ובאו אל השנייה, ולא יכלו
 לשברה, וקצתם שברו יותר ולא
 יכלו לשבר הנשארים, עד שבא
 הבן־מלך, אמר: אני יודע, שכל
 החומות הם רק באחיות־עינים,
 ובאמת אין שום חומה כלל, והלך
 לבטח עד שעבר על כלם. ומזה יבין
 המשפיל הנמשל מאליו על כל
 המניעות וההסתות ופתויים, שהם
 בחינת חומות, שיש על אוצר של
 יראת־שמים, שבאמת אינם פלום.
 והעקר - לב חזק ואמיץ, ואז אין לו
 שום מניעה ובפרט המניעות
 בגשמיות, כגון מחמת קמון או
 שמונע אותו אשתו ובניו וחותרו או
 אביו ואמו וכו', וכיוצא, הם כלם
 בטלים ומבטלים למי שלבו חזק
 ואמיץ להשם יתברך. וגם אפלו
 גבורה של הגבורים, הוא רק מחזק
 ואמץ הלב, שיש לו לב חזק ביותר
 לרוץ בקשרי המלחמה, כמובא
 בספרים (א):

תפילה ל

"נבספה וגם פלטה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל חי, פלה שארי ולבבי, צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. צמאה נפשי לאלהים לאל חי, מתי אבוא ואראה פני אלהים. השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לו, שחולת אהבה אני. השבעתי אתכם בנות ירושלים, מה תעירו ומה תעררו, את האהבה עד שתחפץ":

רבונו של עולם, מלא רחמים, אוהב עמו ישראל, גדל העצה ורב העלילה, אתה יודע את עצם רבוי המניעות המונעין אותנו מדרך החיים, אשר עמדו בנגדנו כנגד כל אחד ואחד בפרטיות, כחומות ברזל וכנחלים שוטפים ונחרי אש סבובו גם סבובו מפל צד. "סבובי כמים כל היום הקיפו עלי יחד", ומרבוי המניעות נתרחקנו מן מקד פמו שנתרחקנו. אבל אתה הודעתנו ברחמיך הרבים, שגם בהמניעות בעצמן, אתה בעצמך נסתר בהם מרב אהבתך את כל זרע ישראל עמך. ומי שהוא בר דעת יכל לגשת לתוך השפת הענן והערפל, דהיינו לתוך תוקף התגברות המניעות, ולמצא שם את השם יתברך, כי שם בהמניעה בעצמה נסתר ונעלם השם יתברך. אבל מה אעשה אנכי תחסר דעה, אשר מעצם חסרון דעתי אני עומד מרחוק זה כמה זמנים, שאיני מתגבר להתקרב אליך מחמת רבוי המניעות המפסיקים לפני כחומות ממש. ובאמת אני יודע קצת ואני מאמין באמונה שלמה שיש בידי לשברם ולבטלם, כי באמת אינם מניעות כלל. אבל אף על פי כן הם מתגברים כנגדי ומשתטחים לפני כל פך שאיני יודע אף לשברם ולבטלם.

על כן באתי לפניך מלא רחמים, החונן לאדם דעת, שתורני ותלמדני ותודיעני דעת ותבונה וחכמה ושכל אמתי ועצות אמיתיות בכל עת, באופן שאזכה להתקרב אליך באמת במקום שאני שם עתה, ולעבר ולדלג על כל המניעות המשתטחים לפני. ואזכה לידע ולהאמין באמת שכל המניעות הם רק באחיות

אֶתְקַל לְקוּטֵי נַחַמְנוּ נַחֲמֵן מֵאוֹמֵן תְּפִלּוֹת

עֵינַיִם וּבְדַמְיוֹן בְּעֶלְמָא, וּמִי שֶׁמְחַזֵּק לְבוֹ וּמִתְנַבֵּר בְּנַגְדָם בְּתִשְׁוּקָה גְדוּלָה וְרִצּוֹן חֶזֶק לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ הֵם מִתְבַּטְּלִים בְּנִגְדּוֹ לְגַמְרֵי. עַד שְׂאוּפָה לְכַפֵּל וּלְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, הֵן הַמְּנִיעוֹת מֵאַחֵרִים, הֵן הַמְּנִיעוֹת מִתְאוֹת גּוֹפֵי הַמְּנִשָּׁם, הֵן כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, הַמוֹנְעִין מִדְּרֹךְ הַקִּדְשׁ מִדְּרֹךְ הָאֱמֶת, כָּלֵם אֲזָפָה לְשַׁבֵּר וּלְכַפֵּל וּלְסַלֵּק לְגַמְרֵי, עַל יְדֵי שְׂתִתֵּן בְּלִבֵּי כַח וּגְבוּרָה לְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרֵי וּלְהִתְחַזֵּק בְּלִבֵּי בְּגוּבָרָה גְדוּלָה וּבְהִתְחַזְקוֹת גְּדוּלָה לְעַמּוֹד בְּנַגְדָם, וּלְכַלֵּי לִירֵא וּלְפַחֵד מֵהֵם כָּלֵל, וְאֲזָפָה לְנִצּוֹחַ הַמִּלְחָמָה בְּשָׁלוֹם.

וּתְרַחֵם עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִמְּנִיעוֹת הַמַּחַ, שֶׁהֵם כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת וְהַבְּלִבּוּלִים הַבָּאִים עַל הַמַּחַ לְהִרְהַר אַחֲרֵי הַצִּדִּיקִים וְהַיְשָׁרִים שֶׁבְּדוֹר, אִו לְהִרְהַר חֵם וְשָׁלוֹם אַחֲרֵי מוֹדְתִיד. שְׂאֵלוֹ הַמְּנִיעוֹת שֶׁל הַמַּחַ הֵם גְּדוּלִים מִכָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי מִי שֶׁמָּחוּ וּלְבוֹ חֶזֶק בְּאִמּוּנָה שְׁלֵמָה בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ וּבְצִדִּיקִים אֱמֵתִיִּים אֵין שׁוֹם מְנִיעָה שֶׁתִּמְנַעְהוּ. אֲבָל בְּשָׁחַם וְשָׁלוֹם מָחוּ וּלְבוֹ חֲלוּקִים מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ וּמֵהַצִּדִּיקִים וּגּוֹפְלִים בְּכָל קְשִׁיּוֹת עֲלֵיהֶם, אֵלוֹ הַמְּנִיעוֹת קָשִׁים מִכָּלֵם. וְעַל זֶה בָּאתִי לְצַעֵק וְלִזְעַק וְלִקְרֹא אֱלֹהִי, כִּי אֵין לִי שׁוֹם תִּקְוָה לְהַנְצִל מֵהֵם כִּי אִם לְצַעֵק אֱלֹהִי. "אֱלֹהִי יְהוָה, אֶקְרָא וְאֵל יְהוָה אֶתְחַנֵּן, שְׁמַע יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא, וְתַגְּנִי וְעֲנֵנִי."

וְעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, וְתַצִּילֵנִי וּמַלְטֵנִי וּפְדֵנִי מִכָּל מִינֵי קְשִׁיּוֹת וּסְפָקוֹת וּבְלִבּוּלִים וּמְנִיעוֹת הַמַּחַ, לְכָל אִסְתַּבֵּל עֲלֵיהֶם כָּלֵל, וְלֹא יַעֲלוּ וְלֹא יִבֹּאוּ עוֹד עַל לִבִּי וְדַעְתִּי וּמַחֲוִי כָּלֵל, רַק אֲזָפָה תְּמִיד לִידַע וּלְהֵאֱמִין בְּהָאֱמֶת, בְּאִמּוּנָה שְׁלֵמָה וְחֻזְקָה וּנְכוּנָה בְּלִי שׁוֹם סֶפֶק וּבְלִבּוּל וּנְטִיָה אֶל הַצַּד כָּלֵל. עַד שְׂאוּפָה לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְנַבֵּר גַּם עַל הַמְּנִיעוֹת וְהַמְּסַכִּים הַנִּשְׁמִיִּים מִבְּנֵי אָדָם אַחֵרִים, אִו מִתְאוֹת גּוֹפֵי לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְנַבֵּר לְעַמּוֹד בְּנַגְדָם כָּלֵם וּלְכַנֵּם בְּדַרְכֵי יְהוָה בְּאֱמֶת, לְהִתְקַרֵּב אֱלֹהִי וּלְהַצִּדִּיקִים וּבְיָשָׁרִים הָאֱמֵתִיִּים, וּלְעִבְדֵי בְּאֱמֶת בִּירְאָה וּבְאֵהֱבָה לְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת טוֹב, וּלְהִתְחַלֵּל וּלְגַמּוֹר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה שֶׁהֵם רִצּוֹנֵךְ בְּאֱמֶת חַיִּשׁ קַל מְהֵרָה.

וּתְרַחֵם עָלַי בְּכָל עַת שֶׁיִּבֹּאוּ עַל לִבִּי חֵם וְשָׁלוֹם קְשִׁיּוֹת וּסְפָקוֹת לְהִרְהַר אַחֲרֵי הָאֱמֶת חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁתִּכַּף אֲזַעֵק וְאֶצַּעֵק וְאֶקְרָא אֱלֹהִי בְּקוֹל חֶזֶק מֵעַמְקֵי הַלֵּב, וְאַתָּה תַּעֲנֵנִי מִיַּד בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. אֲשׁוּעַ וְתֹאמַר הַגְּנִי. כִּי אֵין לִי עַל מִי לְהִשָּׁעַן לְעַמּוֹד בְּנַגְדָם כָּל הַמְּנִיעוֹת, בְּפָרֵט בְּנַגְדָם מְנִיעוֹת הַמַּחַ כִּי אִם עֲלֶיךָ אֲכִינּוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם. עֲלֶיךָ לְבַד אֲנִי נִשָּׁעַן וְעַל חֶסֶדְךָ הַגְּדוֹל אֲנִי בּוֹטָח, שֶׁתּוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי אִיד

להתגבר לכנס לתוך תקופת התגברות המניעות ולהתקרב אליך על ידי המניעות
דיקא, כי גם בהם עצמן נסתר השם יתברך בעצמו, כי לגדלתו אין חקר, ומאד
עמקו מחשבותיך, "ואתה מרום לעולם יהוה". וכל מה שאתה מסבב עם האדם
אפלו מה שגדמה למניעות ועפובים מדרך הקדש הכל לטובה וישועה נפלאה.

רחם עלינו ולמדנו והורנו וחקנו ואמצנו, ותן לי ולכל ישראל פח וגבורה בכל
מן השמים, שמענתה לא אירא ולא אפחד עוד משום דבר שבעולם, רק
אתה בכל עת כגבור ערוך מלחמה, בלי שום פחד משום תאוה ומשום מחשבה
ובלבול, ומשום אדם ומשום דבר שבעולם כלל, באפן שאובה להנצל ולהמלט
מכל מה שאני צריך להנצל ולהמלט ולא אשוב עוד לכסלה, ולא אפגם שום פגם
כלל, לא במחשבה דבור ומעשה, ולא בראית עינים ובשאר חושים. ותחזקני
ותאמצני לדלג על כל המניעות ולשבר ולבטל כלם ולכנס לתוך הקדשה באמת,
ולהתחיל מעתה להתקרב אליך באמת לאמתו כרצונך הטוב.

אבוי שבשמים, רחם עלי, מלא משאלותי ברחמים, כי אין לי שום תקנה כי אם
על תפלה ותחנונים, ועל כחם הגדול של הצדיקים אמתים, ואתה הטוב
בעניך עשה עמי רחם עלי למען שמך ואל תפשיני ואל תעזבני, עזרני הושיעני
מלא רחמים "פעל ישועות בקרב הארץ". ועשה את אשר בקשך אלך ואת
מצותך אשמר מעתה ועד עולם. עננו יהוה עננו כי בצרה גדולה אנתנו בתקופת
הגלות המר הנה, ועקר הוא גלות הנפש מה שמתאות הגוף ובלבולי המוח ורבויו
המונעים מבני אדם, בלם השתרגו עליו על צוארנו למגענו חס ושלום מדרך
החיים. חננו מאתך חכמה בינה ודעת אמת, באפן שגובה לעמוד כנגד כלם, ולבלי
להסתפל עליהם כלל, ולהתקרב אל הקדשה באמת, ולמצא אותך תמיד בתוך
כל תקופת התגברות המניעות, כי בהן אתה נסתר ונעלם ברחמיך הרבים ובאהבתך
הגדולה אותנו עמך בית ישראל. עזרנו למצא אותך תמיד בתוך תקופת ההסתרה
והמניעה "אל תסתר פניך מפני ביום צר לי, הטח אלי אונך ביום אקרא מהר
ענני, קרבה אל גפשי גאלה למען אויבי פדני, ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי,
ואזבחה באהל זבחי תרועה, אשירה ואזמרה ליהוה. שמע יהוה קולי אקרא וחנני
וענני. פנה אלי וחנני, תנה עזך לעבדך, והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות
לטובה, ויראו שנאי ויבשו, כי אתה יהוה עזרתי ונתחמתני. יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן ואמן

תורה מז

סכנה גדולה לומר תורה, וצריך לזה יגיעה גדולה ואמנות יתרה, שיוכל לשקל בפלס דבריו, באפן שלא ישמע כל אחד ואחד מהשומעין פיאם מה שצריך לו, לא יותר. ואף-על-פי שהכל שומעין כל התורה שאומר, עם כל זה לא ישמע כל אחד רק מה שצריך לבד. וכמובא על פסוק וישמע יתרו: והלא כל העולם שמעו, אלא יתרו שמע וכו' (זוהר יתרו דף סח). פי רק שמיעת יתרו נחשב לשמיעה, שנכנס באזניו, ושמיעת כל העולם אינו נחשב שמיעה כלל. ומי שאינו יכול לומר תורה בבחינה זו, אסור לו לומר תורה. כי כל אחד ואחד כשבא אל הצדיק לשמע תורה, בא עמו גם הרע שלו, דהינו הקלפות הנבראים על-ידי עברות, חס ושלום, והם הדוחקים את העולם ועושים בלבול ודחק גדול בשעת אמירת התורה, כי הרע הנ"ל של כל אחד רוצה לבלבל וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ו): האי דחקה

דכלה מניה, הינו מהרע של כל אחד ואחד, שהם הקלפות כנ"ל. ואלו הקלפות רוצים גם-כן לינק מן התורה, ויניקתם הוא רק מהמותרות, דהינו מה שאחד שומע יותר ולמעלה ממחו והבנתו, זה בחינת מותרות, ומשם יניקתם. וזה בחינת רזי תורה שנמסר לחיצונים, פי יניקתם רק מבחינת רזי תורה, דהינו ממה שהוא למעלה ממח האדם, כל אחד לפי הבנתו. על-כן צריך החכם האומר תורה, שיהיה לו אמנות הנ"ל, שלא ישמע שום אחד מהשומעין מה שאינו לפי מחו והבנתו, שאינו שיק לו כנ"ל, כדי שלא לתן להם יניקה, חס ושלום. ודע, שיש קלפה דקה, שסמוכה להקדשה, שזאת הקלפה הדקה יכולה לינק אפלו מגוף התורה בעצמה, אפלו אם אין בה מותרות. והתקון לזה - כשמדברים מישועת ישראל, שאז בורחת אותו הקלפה הדקה. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (זבחים קטז),

והצדיק האמת יש לו אימה גדולה, כשאומר תורה, יותר מאימת ראש-שבורחת כששומעת ישועות ישראל.

תורה מה

ומתנפל לפניו יתברך שיעזרהו בעבודתו, ואף-על-פי-כן עדין הוא רחוק מאד מאד. על-פן נדמה לו כאלו אין השם יתברך מסתכל עליו כלל ואין פונה אליו כלל, כי הוא יתברך אין רוצה בו כלל. הן על כל אלה וכיוצא בזה צריך התחזקות גדול, לחזק עצמו מאד מאד, ולבלי להסתכל על כל זה כלל. כי באמת כל ההתרחקות הוא רק על התקרבות פנ"ל. וכל הנ"ל עבר על כל הצדיקים, כאשר שמענו מפייהם בפרוש, שנדמה להם שהשם יתברך אין מסתכל ופונה אליהם כלל, מחמת שראו שזה זמן רב שהם מבקשים ויגעים ועושים ועובדים עבודת השם יתברך, ועדין הם רחוקים מאד מאד, ואלו לא היו מחזקים עצמן מאד לבלי להסתכל על זה, היו נשארים במקומם הראשון, ולא היו זוכים למה שזכו.

כשאדם נכנס בעבודת השם, אזי הדרך - שמראין לו התרחקות, ונדמה לו שמרחיקין אותו מלמעלה, ואין מניחין אותו כלל לכנס לעבודת השם, ובאמת כל ההתרחקות הוא רק עלו התקרבות. וצריך התחזקות גדול מאד מאד לבלי לפל בדעתו, חס ושלום, כשרואה שעוברים פמה וכמה ימים ושנים, שהוא מתנגע ביגיעות גדולות בשביל עבודת השם, ועדין הוא רחוק מאד, ולא התחיל כלל לכנס לשערי הקדשה. כי רואה עצמו שהוא מלא עדין עביות וגשמיות והרהורים ובלבולים גדולים, וכל מה שהוא רוצה לעשות בעבודת השם איזה דבר שבקדשה, אין מניחין אותו. ונדמה לו כאלו אין השם יתברך מסתכל עליו כלל, ואין רוצה כלל בעבודתו, מחמת שהוא רואה שהוא צועק בכל פעם ומתחנן

וְהַבְלָל, אֲהוּבֵי אַחֵי, חֲזַק וְאַמֵץ מְאֹד, וְאַחֲזֵ עֲצָמְךָ בְּכָל הַכּוּחוֹת לְשָׂאֵר קַיִם בְּעִבּוּדְתָךְ, וְאֵל תַּחּוּשׁ וְאֵל תִּסְתַּפֵּל כָּלֵל עַל כָּל הַנֶּ"ל אוֹ כִּיּוּצָא בְּזַה. וְאִם אַתָּה רְחוּק מְאֹד מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, וְנִדְמָה לָךְ, שְׂאֵתָה פּוֹגֵם בְּכָל שְׂעָה מִמָּשׁ נִגְדוֹ יִתְבַּרְךָ, עִם כָּל זֶה כִּנְגֵד זֶה תִּדְעַ, שְׂאִישׁ כִּזֶּה שֶׁהוּא מְגַשֵּׁם כְּלִיכָּךְ, כָּל תְּנוּעָה וְתִנּוּעָה שֶׁהוּא מִנְתַק עֲצָמוֹ מְעַט מְעַט מִן גְּשָׁמִיּוֹתוֹ וּפּוֹנֶה לְהֶשֶׁם יִתְבַּרְךָ הִיא גְדוּלָּה וַיִּקְרָה מְאֹד מְאֹד, וְאַפְלוֹ נִקְדָּה קִטְנָה מְאֹד, שֶׁהוּא נֶעְתַק מִגְּשָׁמִיּוֹתוֹ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, הוּא רֵץ בְּזֶה כְּמָה וְכְמָה אֲלָפִים פְּרָסָאוֹת בְּעוֹלָמוֹת עֵלְיוֹנִים, כְּאֲשֶׁר תִּבִּין הֵיטֵב מִן הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁהִתְגַּבֵּר עָלָיו מְאֹד הַעֲצָבוֹת וְכו', כְּמוֹבָא אֲצִלְנוּ. וְעַל זֶה יִשְׁמַח מְאֹד וַיַּחֲזַק עֲצָמוֹ בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, כִּי עֲצָבוֹת מְזִיק מְאֹד מְאֹד. וְדַע, שֶׁתִּכְרַךְ כְּשֶׁאֲדָם רוּצָה לְכַנֵּס בְּעִבּוּדְתוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲזִי תִכְרַךְ הִיא עֲבָרָה גְדוּלָּה כְּשִׂישׁ לוֹ עֲצָבוֹת, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כִּי עֲצָבוֹת הִיא סִטְרָא־אַחְרָא (זוהר נח דר עא), וְהֶשֶׁם יִתְבַּרְךָ שׁוֹנֵא אוֹתָהּ:

וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת עֹקֵשׁן גְּדוֹל בְּעִבּוּדַת הַשֶּׁם, לְבַלִּי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ, דְּהֵינּוּ מְעַט מְקַצֵּת עִבּוּדְתוֹ שֶׁהִתְחִיל, אֲפִי אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה. וְזָכַר דְּבַר זֶה הֵיטֵב, כִּי תִצְטָרֵךְ לָזֶה

מְאֹד כְּשֶׁתְּתַחֵל קַצֵּת בְּעִבּוּדַת הַשֶּׁם, כִּי צָרִיךְ עֹקֵשׁנוֹת גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת חֲזַק וְאַמֵץ, לְאַחֲזֵ עֲצָמוֹ, לְעַמֵּד עַל עַמְדוֹ, אֲפִי אִם מִפִּילִין אוֹתוֹ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, בְּכָל פַּעַם. כִּי לְפַעְמִים יֵשׁ שְׂמִפְּלִין אֶחָד מִעִבּוּדַת הַשֶּׁם, כִּיּוּעַ, אֲפִי־עַל־פִּי־כֵן עָלָיו לְעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ, לְעֲשׂוֹת מָה שְׂיִכְנַל בְּעִבּוּדַת הַשֶּׁם, וְאֵל יִנִּיחַ עֲצָמוֹ לְפַל לְגַמְרֵי, חֶסֶם וְשָׁלוֹם. כִּי כָל אֵלוֹ הַנְּפִילוֹת וְהַיְרִידוֹת וְהַבְּלוּלִים וְכִיּוּצָא בְּזֶה צְרִיכִים בְּהַכְרַח לְעַבֵּר בְּהֵם קִדְּם שְׂנַכְנַסִּין בְּשַׁעְרֵי הַקְּדוּשָׁה, וְגַם הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים עָבְרוּ בְּכָל זֶה. וְדַע, שְׂיֵשׁ אֶחָד שְׂכַבֵּר הוּא אֲצֵל הַפֶּתַח שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, וְהוּא חוּזֵר לְאַחֲרָיו מִחֲמַת הַבְּלוּלִים הַנֶּ"ל, אוֹ שְׂאֲזִי כְּשֶׁהוּא סְמוּךְ אֲצֵל הַפֶּתַח, אֲזִי מִתְגַּבֵּר עָלָיו הַסִּטְרָא־אַחְרָא וְהַבַּעַל־דְּבַר מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, בְּהַתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְאִין מִנִּיחִין אוֹתוֹ לְכַנֵּס לְתוֹךְ הַפֶּתַח, וּמִחֲמַת זֶה הוּא חוּזֵר לְאַחֲרוֹ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם. כִּי כֵן דְּרַךְ הַבַּעַל־דְּבַר וְהַסִּטְרָא־אַחְרָא, כְּשֶׁרוֹאֶה שֶׁהָאֲדָם סְמוּךְ סְמוּךְ מִמָּשׁ לְשַׁעְרֵי הַקְּדוּשָׁה, וְכִמְעַט שְׂיִכְנַס, אֲזִי הוּא מִתְפַּשֵּׁט עָלָיו בְּהַתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן. עַל־כֵּן צָרִיךְ אֲזִי הַתְּחִילוֹת גְּדוֹל נִגְדוֹ, וְשִׁמְעֵנוּ

שנים, בודאי עובר עליו מה שעובר, ואחר-כך בסוף המאה שנים הוא יורה בקול גדול כמו קני-שרפה, שקורין "אורמאטיע". והבן הנמשל היטב:

וראי לילך עם מה שנאמר במאמר
"אזמרה לאלקי בעודי" (בלקוטי

הראשון בסימן רפ"ב), דהינו לבקש ולחפש למצא בעצמו איזה זכות ואיזה נקדה טובה. ובה המעט טוב שמוצא בעצמו ישמח ויחזק עצמו, ואל יניח את מקומו, אף אם נפל למה שנפל, רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן יחזק עצמו במעט דמעט טוב שמוצא בעצמו עדין, עד אשר יזכה לשוב על-ידי-זה להשם יתברך, וכל הזדונות יהיו נעשין זכיות (עי' יומא פה).

ומה עשה הבעל-שם-טוב, זכר צדיק לברכה, על הים, כשהסיתו הבעל דבר וכו'. ומזה תבין, עד היכן אתה צריך להתחזק ולבלי ליאש עצמך, חס ושלום, אף אם יהיה מה שיהיה. והעקר להיות בשמחה תמיד. וישמח עצמו בכל מה שיוכל, ואפלו על-ידי מלי דשטותא, לעשות עצמו כשוטה ולעשות עניני שטות וצחוק או קפיצות ורקודים, כדי לבוא לשמחה, שהוא דבר גדול מאד:

מצדיק אמתו שאמר, שאלו היה אומר לו אחד, יהיה מי שיהיה, בעת שעסק בעבודת השם בתחלתו: אחי, חזק ואחז עצמך - הייתי רץ ומזדרז מאד בעבודתו יתברך, כי גם עליו עבר כל הנ"ל, ולא היה שומע שום התחזקות משום אדם. על-כן מי שרוצה לכנס בעבודת השם, יזכר זאת היטב. וחזק עצמך מאד, ועשה מה שתוכל בעבודת השם, וברבות הימים והשנים תכנס לבטח בעזרתו יתברך לתוף שערי הקדשה, כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאד. **ודע**, שכל התנועות וההתקנות, שאתה נתק ונעתק בכל פעם איזה מעט מן גשמיות לעבודתו יתברך, כלם מתקבצים ומתחברים ומתקשרים ובאים לעזרתך בעת הצרה, דהינו כשיש, חס ושלום, איזה דחק ועת צרה, חס ושלום, ודע, שהאדם צריך לעבר על גשר צר מאד מאד, והפלל והעקר - שלא יתפחד כלל:

ודע, שיש אילן, שגדלים עליו עלים, שכל עלה צריך להיות גדל מאה שנים, והוא נמצא בפרדסים של השרים, וקורין אותו בלשונם "מאה שנים". ומסתמא כשגדל מאה

תורה מט

ודע, שעקר התשובה השלמה היא, כשאדם עובר באלו המקומות ממש שהיה מקדם התשובה, כל אחד לפי מה שעבר עליו בימים הקודמים, וכשעובר באלו המקומות והענינים שהיה מתחלה ממש, ועכשו פונה ערך מהם, וכופה יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה - זהו עקר התשובה השלמה, ורק זה נקרא תשובה:

והוא מעלה גדולה, כשיש עדין יצר הרע להאדם, פי אז יכול לעבד אותו יתברך עם היצר הרע דיקא, דהינו לקח כל ההתלהבות והחמימות ולהכניסו בתוך עבודת השם, דהינו להתפלל ולהתחנן בחמימות והתלהבות הלב וכיוצא. ואם אין יצר הרע להאדם, אין עבודתו שלמה כלל. והעקר - לעצר ולעכב החמימות בעת התאוות, ולהניחו בעת התפלה והעבודה, שם ניח חמימותו והתלהבותו לתוך

לפי גדלות השם יתברך ועצם רוממותו יתברך, בתנועה קלה בעלמא ובהסתכלות בעלמא שאינו פראוי לפי כבודו יתברך, היה ראוי לבוא על האדם מה שראוי, חס ושלום חס ושלום; אך השם יתברך מלא רחמים, וכל העולם מלא רחמנות, והוא רוצה מאד בהעולם. על-כן צריך לחזק עצמו מאד בעבודתו בכל מה שיוכל, אף אם הוא כמו שהוא. ויסמך על רחמי המרבים מאד בלי שעור, כי בודאי לא יעזב אותו, אף אם עבר מה שעבר. העבר אין, והעקר - מכאן ולהבא לא יעשה עוד, ויהיה שב ואל תעשה על-כל-פנים, הן במחשבה והן במעשה. כי גם המחשבה של אנשים פאלו היא גם-כן עשיה, פי גם בעולם העשיה יש מחשבה, וצריך להיות שב ואל תעשה במעשה ובמחשבה פנ"ל. ומה שנעשה עמו ממילא, אל יחוש ואל יסתפל על זה כלל:

שהוא אינו מקבל על זה שכר. אבל מי שרוצה להתנהג בכשרות, הוא מעלה גדולה פשיש לו עדין יצר הרע פני"ל:

העבודה פנ"ל. ואפלו מי שאינו איש פשר, נזדמן לו לפעמים שמתפלל בהתלהבות, וזה בא גם-כן מחמימות היצר הרע שיש לו, רק

תורה נ

אל הדרך הישר, לחשב מה שראוי. והוא ממש כמו סוס שפונה מן הדרך וסר לדרך אחר, שתופסין אותו באפסר וכיוצא, ומחזירין אותו בעל-פרחו אל הדרך הישר, כמו-כן במחשבה ממש, שיכולין לתפסה בעל-כרחא להשיבה אל הדרך הראוי:

המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו למקום שהוא רוצה, וכמבאר במקום אחר, שאי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד כלל, ואפלו אם לפעמים הולכת מחשבתו ופורחת ומשוטטת בדברים אחרים וזרים, הוא ביד האדם לחזר ולהטותה בעל-כרחא

לשימוש פרטי
בלבד!!!!

תפילה לא

חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, רחם עלי למען שמך ויהי בעזרי מעתה שאזכה לקדש ולטהר את מחשבתי, שלא אחשב עוד מעתה שום מחשבה חיצונה וזרה כלל, מפל שפן שלא אהרהר חס ושלום שום הרהור רע כלל. כי אתה גלית לנו בתורתך הקדושה שהמחשבה ביד האדם להפנותה כרצונו, ואי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד בשום אופן כלל. וזה כמה שאני חותר לעצור

אִתְקַלָּה לְקוּטֵי נַחַמְנוּ נַחֲמֵן מֵאִמּוֹן ❁ תְּפִלוֹת

מחשבותי לתפשה ולאחזה שלא תטה מן הדרך הישר לחוץ חס ושלום, ועדין לא עלתה בידי. ולא די שלא זכיתי לזה לקדש את מחשבותי פראוי, אף גם פגמתי במחשבותי הרבה מאד מהפך אל הפך. כי חשבותי מחשבות רעות והרהורים רעים הרבה מאד בכל יום, וכליתי שעות ועתים הרבה ימים ושנים במחשבות ורעיונות רעים וזרים הרבה מאד, ובכלפתי ועברתי את דעתי מאד. אשר על ידי זה באו כל הקלקולים והמכשולות שלי, וכל החטאים והעוונות והפשעים שלי, שחמאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. אשר בכלם לא נכשלתי כי אם על ידי פגם המחשבה שלא נזהרתי לתפסה ולשמרה פראוי, אשר רק על ידי זה באתי למה שבאתי ונכשלתי במה שנכשלתי, בשוגג ובמזיד באנם ובכרצון.

על כן באתי לפניך מלא רחמים, שתעזרני בעזרתך וישועתך הגדולה שאזכה מעתה לשמור את מחשבותי היטב ככל מיני שמירות מעלות, ואזהרה מעתה לבלי להניח את מחשבותי כלל לצאת חוץ לשטה חס ושלום אפלו כחוט השערה, ואפלו בקדשה אובה לשמרה מבבלולים. ובכל עת וענין שאראה איזה בלבול הדעת אברח ואמלט משם מהרה, מפל שכן שלא תצא מחשבותי חוץ לגבול הקדשה חס ושלום אפלו רגע קלה. ואפלו אם חס ושלום לפעמים על ידי איזה הפסח הדעת תפרח ותצא פתאם מחשבותי לחוץ מחמת גדל ההרגל מפכר, תהיה בעזרי תמיד ותזכירני תכף ומיד בלי שתיה וחמוץ המוח כלל, שאתפס את מחשבותי מיד להשיבה לדרך הישר מחוץ לפנים ולהפותה מיד מרע לטוב מחל לקדש.

רבונו של עולם, רבונו של עולם, רבונו של עולם. זכר ורחם והושיעה מהרה, כי זה כמה נכסוף נכספתי לכל זה ועדין לא עלתה בידי, אבל באמת אני יודע ומאמין שעדין הבחירה בידי, ועדין אני יכל לתפס מחשבותי ולהפותה בכל פעם לדרך הישר, אף על פי שכבר הרגלתי במחשבותי כמו שהרגלתי, עד שהרגל געשה כמו טבע אצלי, עד שנדמה לי שאי אפשר להמלט מהם חס ושלום, אבל האמת אינו כן, כי הבחירה חפשיית לעולם ועדין עדין אני יכל לתפס את מחשבותי בכל עת, ולהזהר לשמרה היטב מפחשבות חוץ ולהפותה אל הקדשה תמיד.

על כן באתי לשטח בפני אלקיך, שתחזק ותאמץ אותי, ותוכני ברחמיך לקדש ולטהר את מחשבותי מעתה באמת. עזרני בעל הישועות בזכות וכת

הצדיקים הגדולים האמתיים אשר קדשת מחשבתם נודעת לך לבר, כי אתה לבר יודע המקום שעלו לשם במחשבתם הקדושה והנוראה מאד, בכח עלית מחשבות קדושות באלו באתי לפניך, כי כחם וזכותם כדאי להגן גם עלי, להוציא מחשבותי ודעתי מכל המקומות שנפלו ונתפזרו ונפוצו לשם, ולהעלותי מכל מיני רגילות רעים שהרגלתי בהם, ולטהרני מכל מיני טמאות וזממות שנאחזו בי חס ושלום, על ידי פגם המחשבות רעות ומבלבלות שחשבותי בהם הרבה, ולקדשני ולטהרני בכל מיני קדשות שבלם תלויים בקדשת המחשבה. כי קדשת המחשבה של הצדיקים עולה על הכל, ויש לה כח לירד לתוך כל המקומות שירדתי בהם על ידי פזור דעתי ומחשבותי חוץ לגבול הקדושה, ולהעלות אותי מרע לטוב, וללמדני בכל עת איד למלט מחשבותי מעתה מלצאת חוץ חס ושלום, ולטהרה ולקדשה בכל מיני קדשות. ועל זה לבר תמכתי ויתדותי עדיו להתפלל לפניך ולצפות לישועה, שאזכה מעתה להתחיל לחזק עצמי לקדש את מחשבותי, ואתה תסייעני מן השמים להתחיל ולגמור, עד שאזכה לקדשת המחשבה באמת כרצונך הטוב. ותהיה מחשבותי רבוקה בך ובתורתך הקדושה ובצדיקך האמתיים מעתה ועד עולם אמן סלה

תורה נא

היצר הרע נוקש באדם בכל פעם ומעוררו למה שמעוררו. ואף אם אין האדם שומע לו ופונה ערף ממנו, אף על פי כן הוא נוקש בו עוד פעם שני ושלישי ורביעי ויותר. אבל אם האדם הוא חזק בדעתו ועקשן נגד היצר הרע, ואינו פונה אליו כלל, אזי היצר

הרע מסתלק והולך לו. וכן בתפלה, בענין המחשבות הבאים לבלבל, הוא ממש כנ"ל, שהמחשבה באה כמה פעמים, פעם אחר פעם, לבלבל וצריך להיות חזק לבלי להסתפל עליה כלל בשום אופן, ואזי תסתלק. ועין במקום אחר מזה:

תורה נב

מה שקשה קשיות על הצדיקים, זהו מכרח להיות. כי הצדיקים מתדמים ליוצרם, כמובא, וכמו שקשה קשיות על השם יתברך, כמובן בהכרח שיהיה קשה קשיות על הצדיק, כי הוא מתדמה אליו יתברך:

ובענין הקשיות שקשה על השם יתברך, מרגלא בפמה לומר: אדרבא, כן ראוי להיות דיקא, שיהיו קשיות על השם יתברך, וכך

נאה ויפה לו יתברך לפי גדלתו ורוממותו. פי מעצם גדלתו ורוממותו, שהוא מרומם מאד מדעתנו, על־כן בודאי אי אפשר שנבין ונשיג בשכלנו הנהגתו יתברך. ועל־כן בהכרח שיהיו עליו יתברך קשיות, כי כן נאה ויפה להבוא יתברך, שיהיה מרומם ונשא מדעתנו, שעל־ידי־זה קשה הקשיות כנ"ל; ואם היה הנהגתו כפי חיוב דעתנו, אם־כן היה, חס ושלום, דעתו כדעתנו:

תורה נג

גדל יקרת המחשבה נודע לי עתה. כי המחשבה יקרה מאד מאד, שנעשה ממנה דברים שלמים ממש, שיש להם קיום כל הימים שיתקומו העולמות, כל זמן אשר השם יתברך יקרת המחשבה נודע לי עתה. כי המחשבה יקרה מאד מאד, שנעשה ממנה דברים שלמים ממש, שיש להם קיום כל הימים שיתקומו העולמות, כל זמן אשר השם יתברך

וכו' וכו'. וחכמה יקר יותר, פי מחשבה הוא שעולה על מחשבתו לבד, וחכמה הוא שבונה בחכמתו בנינים בשכלו, והוא יקר מאד, ועקר הדבר - שיהיה באמת. ואפלו פשט

שְׂמַח־דְּשׁוֹן, הוּא גַם־כֵּן דְּבַר גְּדוֹל וְגַם לְחַפְףָּ, כִּשְׂהוּא בְּלֹא אֲמַת, נַעֲשֶׂה מְאֹד, וְצָרִיךְ גַם־כֵּן שְׂיִהְיֶה בְּאֲמַת. מְמַנָּה גַם־כֵּן דְּבָרִים לְחַפְףָּ:

תורה נד

הַבְּחִירָה בְּיַד הָאָדָם לַעֲשׂוֹת פְּרָצוֹנוֹ. וְאֶפְלוּ כָּל הַדְּבָרִים, הַכֹּל בְּיַד הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי לְהַתְנַהֵּג הַכֹּל פְּרָצוֹנוֹ כְּבַחֲרִיתּוֹ. כִּי בְּיַד יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בְּחִירָה עַל בְּיַד־כָּל דְּבַר שְׂבַע־עוֹלָם. כִּי אֲצֹל אַחֲרִים יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהֵם מְכַרְחִים בָּהֶם, אֲבָל אֲצֹל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, כָּל דְּבַר וְדְבַר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּגוֹן לְנִסֵּעַ לְאִיזָה מְקוֹם וְכִיּוֹצֵא, יֵשׁ בּוֹ עֲבוּדָה, וְעַל־כֵּן יֵשׁ לוֹ בְּחִירָה עַל הַכֹּל:

תורה נה

רוּחַ הָעוֹלָם הַזֶּה אֵין לְשַׁעַר, דְּהֵינּוּ מֵה שֶׁהָאָדָם יְכוֹל לְהַרְוִיחַ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאֵין צָרִיךְ עַל זֶה הוֹצָאוֹת מְשָׁלוּ, שְׂקוּרִין "אוֹיֵשׁ" לֹאג", רַק מִמָּה שֶׁחָכִין לְפָנָיו הַבּוֹרָא יִתְפַּרֵּךְ, יְכוֹל לְהַרְחִיב יָדוֹ וּלְהַרְוִיחַ הַרְבֵּה מְאֹד. עֵין לֹא רְאֵתָה וְכו':

תורה נו

בְּשֵׁישׁ לְהָאֲדָם לֵב, אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוּם כָּלֵל, כִּי אֲדַרְבָּא, הוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְכוּ'. כִּי הָאֵלְקוּת הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תהלים ע"ג): צוֹר לְבָבִי. וְאֶצֶּל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נֶאֱמַר (שמות ל"ג): הִנֵּה מְקוּם אֶתִי - שֶׁהוּא מְקוּמוֹ

שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוּמוֹ^(א). נִמְצָא, מִי שֵׁישׁ לוֹ לֵב יִשְׂרָאֵלִי, אֵין רָאוּי לוֹ לִזְמַר שְׁמֵקוּם זֶה אֵין טוֹב לְפָנָיו, כִּי אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוּם כָּלֵל, כִּי אֲדַרְבָּא, הוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוּמוֹ כְּנ"ל:

תפילה נב

"מִי לִי בְּשִׁמּוֹם וְעַמּוּד לֹא חִפְצָתִי בְּאֶרֶץ, כְּלָה שְׂאִרֵי וְלִבִּי צוֹר וְחֻלְקֵי אֱלֹהִים לְעוֹלָם". רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲדוֹן כָּל אֲשֶׁר בְּכָל מְקוּמוֹת מְמַשְׁלֵתֵךְ, כִּי אַתָּה מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאֵין הָעוֹלָם מְקוּמֵךְ. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְתֵן לִי בְּאֵמֶת לֵב כְּשֶׁר וְטָהוֹר לְעַבֹּדְתֵךְ וְלִירְאָתֵךְ לֵב יִשְׂרָאֵלִי בְּאֵמֶת, עַד שְׂאֻזְבָּה שִׁיחִיהָ לִבִּי מִשְׁפֵּן כְּבוֹדְךָ [שִׁיחִיהָ נְמוֹשֶׁךְ לְתוֹךְ לִבִּי שְׂכִינַת כְּבוֹדְךָ] הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַשׁוֹכֵן בְּתוֹךְ לְבָבוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכֶם", וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזְרוּנֵם לְכַרְכָּה: 'מְלֻמֵּד שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁרְהָ שְׂכִינָתוֹ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל". וְעַקֵּר הָאֱלֹהוּת הוּא בְּלֵב כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "צוֹר לְבָבִי וְחֻלְקֵי אֱלֹהִים לְעוֹלָם". רַחֵם עָלַי וְעוֹרְנֵי וְזַכֵּנֵי שִׁיחִיהָ לִבִּי מֵאֵל מְאֵלְהוּתֵךְ עַד שֶׁלֹּא יוּכַל שׁוּם מְקוּם בְּעוֹלָם לְבַלְבַּל וְלִמְנַע אֹתִי מֵעַבֹּדְתֵךְ וּמִירְאָתֵךְ, רַק אֻזְבָּה לְהַכִּיר אֹתֵךְ

(א) כמובא בפרש"י שם, והוא במד"ר שם.

ולמצא אותך בכל המקומות שבעולם ובכל דרנא ודרנא שבעולם, פי לית אתר פנוי מנה. זכני להיות נכלל בך בכל לבבי באמת עד שאהיה גם פן בכחינת מקומו של עולם ואין העולם מקומו, עד שפול המקומות שבעולם יהיו בטליו ומבטליו נגדי בתכלית הפטול, ולא יהיה להם שום פח לבלבל אותי חס ושלום משום דבר שבקדשה, רק אוכל להשיג אותך, ולמצא אותך ולהתדבק בך באמת בכל המקומות שבעולם.

ותורני ותלמדני בכל עת ועת איך להתנהג בענין כל הפלטילים ונסיעות לדרכים שיהיה הפל על פי רצונך באמת, על פי יהוה אחנה בביתי, ועל פי יהוה אפע כל נסיעה ונסיעה. וכל סדר הנהגת הנסיעה והחניה בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות יהיה הפל כרצונך באמת. ובכל מקום ומקום שאבוא לשם בחניה ובנסיעה כפי רצונך, אוקה למצוא שם אלהותך באמת ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת, ואל יבלבל אותי שום מקום שבעולם מעבודתך ומיראתך, רק אהיה סמוך וקרוב ודבוק אליך באמת בכל המקומות שבעולם בכל דרנא ודרנא שבעולם. רחם עלי למען שמך ומלא משאלות לבי לטובה ברחמים, פי צרכי מרבים מאד ודעתי קצרה מאד לבאר חלק אלף ורבבה מהם. רחמן מלא רחמים, טהר לבי לעבודך באמת, "יחד ללבי ליראה שמך, לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי"

אמן:

תורה נז

דע, כשצדיק גדול אמתי מגלה תורה, חדושים נפלאים ונוראים, הוא טובה להקטנים במעלה, שעל ידיה נתגדל הקטן במעלה, שהכל רצים ובאים אליו. וגם בהסטר-אחרא נתגדל אחד על-ידי-זה, כמו שמצינו בבלעם, כשנתן השם יתברך את התורה לישראל, באו כל האמות לבלעם (כשארז"ל זכחים קטז). נמצא שעל-ידי

כשצדיק גדול אַמתי מגלה חדושים, ונעשה רעש גדול, שזה מגלה חדושים נוראים כאלו, אזי כלם מתקבצים ובאים לאיזה קטן במעלה, ונאספים אצלו לשמע ממנו, מחמת הרעש שנעשה על-ידי החדושים שמגלה הצדיק הגדול, והוא עומד עצמו על איזה פסוק, ואומר להם מה שאומר:

נתינת התורה לישראל נתגדל בלעם, ובאו אליו כל העולם, והוא עמד עצמו על איזה פסוק ואמר להם תורה. פי אז כשבאו אליו, שאלו אותו מה ששאלו - ה' למבול ישב, והוא עמד על פסוק, והשיב להם: ה' עז וכו'. וכן בישראל בעצמן שהם בקדשה ואינם באים, חס ושלום, לבלעם וכיצא בו. אף

תורה נח

יש בני-אדם שאומרים, שכשהצדיק גדול במעלה, מחמת גדלתו אינו יכול להשגיח ולהסתכל על בני העולם, פי הוא רחוק מהעולם. ובאמת אינו כן, פי אדרבא, כשהצדיק גדול מאד, הוא יכול להשגיח ולהסתכל יותר על העולם. וכמו שמצינו ברבן יוחנן בן זכאי, שבודאי היה גדול במעלה מאד מאד, יותר ויותר הרבה מהצדיקים שבזמן הזה, ואף-על-פי-כן אמר: אוי לי אם אמר, אוי לי אם לא אמר (כלים פ' יז מ' טז). נמצא שרבן יוחנן בן זכאי היה בקי כלי-כף בתוף העולם, עד שהיה מתירא לומר דברי-תורה,

שלא ילמדו ממנו הרמאים. הרי שהיה בקי מאד בהעולם, עד שאדרבא, היה מתירא פן ילמדו ממנו רמאות, פי באמת כל מה שהצדיק גדול ביותר, יכול להשגיח ולהסתכל בעולם יותר, פי הלא השם יתברך הוא מרום ומנשא מאד מאד מן העולם, ואף-על-פי-כן הוא משגיח בהשגחה פרטית על כל העולם. פי באמת מי שהוא יש, אזי אינו יכול להיות בכל מקום בבת-אחת, פי מה שהוא ישות, כשהוא עומד כאן אינו כאן, כגון כשהוא באיזה עבודת השם, אינו יכול להסתכל בעולם. אבל מי שהוא

במקום גבוה ורחוק מהעולם, כי אין לו מקום כלל, וכמו שמובא בדברינו (בלקוטי קמא, סימן קסב) בשם המגיד, על הרוצה להחכים ידריש וכו', עין שם:

אין, אין מקום שלא יהיה שם, כי אין לו מקום כלל. ועליכן כל מה שהצדיק נכלל יותר באין, הוא יכול להשיג ולהסתפל בעולם ביותר, כי אין שיך לומר עליו שהוא

תורה נט

שהוא בבחינה זו, הוא מפסיד על ידי הזריזות. כי פשהוא זריז גדול ורץ בזריזות ממצוה למצוה, אזי הוא מפסיד על ידי זיה את בחינת הקדשה, מה שהוא בין מצוה למצוה כנ"ל. כי על ידי זה הזריזות הוא עובר ומדלג על הבחינה הזאת, כי המצוה בעצמה הולכת אליו, כי היא נמשכת ונגררת אליו על ידי המצוה ראשונה, שגוררת את השניה כנ"ל. וכשגם הוא רץ בזריזות אל המצוה, אזי יוכל לדלג ולעבר את הבחינה הנ"ל, דהינו מה שהוא בין המצוות כנ"ל, ועליכן הוא זריז ונפסד. אבל כששוחה קצת, יוכל בתוך כך להשיג גם הבחינה שבין המצוות כנ"ל וכל זה - למי שהולך בדרך ה' פסדר מנעוריו. אבל מי שצריך לעשות תשובה, הוא צריך

יש זריז ונשכר, זריז ונפסד (ע' פסחים ט). כי דע, כי מצוה גוררת מצוה (אבות פ"ד), נמצא שהמצוה גוררת את חברתה. ובודאי יש איזה בחינה בין המצוות, מה שהוא בין מצוה למצוה, שהוא מקשר מצוה אחת לחברתה, אשר על ידי זיה המצוות נגררים אחת אחר חברתה. ובאמת זאת הבחינה בעצמה, הינו מה שהוא בין המצוות כנ"ל, זאת הבחינה היא גם כן יקרה מאד. ועל פן מי שהוא צדיק מנעוריו והולך בדרך הישר מימיו, מדרגא לדרגא, כמו שכתוב באברהם (בראשית כ"ד): ואברהם זקן בא בימים - שאברהם בא לדרגא שלו על ידי הימים, כמובא בזהר (חיי שרה דף קכט), כי בן שלש שנים הכיר את בוראו (נדרים לב), והיה הולך תמיד מדרגא לדרגא. ומי

דְּוָקָא לְהִיּוֹת זְרִיז גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, לְמַהֵר וְלְרוּץ מְאֹד, לְהַמְלִיט עַל נַפְשׁוֹ, וְאַסּוּר לוֹ לְשָׁהוּת כָּלֵל לְעַמּוּד וּלְהַתְיַשֵּׁב, כִּי בַעַל־תְּשׁוּבָה אֵינוֹ הוֹלֵךְ מִדְּרָגָא לְדְרָגָא כָּלֵל, וְאִין בֵּינוּ וּבֵין הַקְּדוּשָׁה שׁוּם בַּחֲנִינָה הַנ"ל, כִּי הוּא צָרִיךְ לְהַתְחִיל מִחֻדָּשׁ, וְהוּא צָרִיךְ לְרוּץ וּלְדַלֵּג אֶל הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹבָא, שֶׁהַבַּעַל־תְּשׁוּבָה צָרִיךְ לְדַלֵּג עַל מַה שֶּׁצָּרִיךְ לְדַלֵּג, וְלַקְפֹּץ אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּזְרִיזוּת גְּדוֹל. וְאִישׁ כְּזֶה הוּא זְרִיז וְנִשְׁכָּר כְּנ"ל: וּבַחֲנִינָה שְׂבִין

הַמְצוּוֹת כְּנ"ל הוּא כְּגוֹן: וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר וְעָשִׂיתָ. וּבְיָדָאֵי יֵשׁ עֲבוּדָה גַם בְּאֵלוֹ הַדְּבוּרִים, שְׁהֵם קִדְּם הַמְצוּוֹה. כִּי עֵקֶר הַמְצוּוֹה בְּעֶצְמָה נֶאֱמַר בְּתוֹרָה אַחֲר־כֶּף, אַחֲר תִּבְתַּת וְעָשִׂיתָ, אֲבָל בְּאַמַּת בְּיָדָאֵי גַם בְּפִסּוּקִים הַנ"ל שְׂבִין מְצוּוֹה לְמְצוּוֹה, יֵשׁ בְּהֵם עֲבוּדָה. וְזֶהוּ בַּחֲנִינָה הַנ"ל מַה שְׂבִין מְצוּוֹה לְמְצוּוֹה. וְעוֹד יֵשׁ בְּזֶה, וְעִין בְּמָקוֹם אַחֲר (בְּלִקוּיָא ס'י' כַּב) מַעֲנִין זֶה, שְׂבִינָא יֵשׁ עֲבוּדָה גַם בְּפִסּוּק וַיְדַבֵּר וְכו':

תּוֹרָה ס

כְּשִׁישׁ מְלַחְמוֹת בְּעוֹלָם, הַשְּׂכָל מְחַיֵּב שְׂיִהִיָּה יְקָרוּת, כִּי נִתְעוֹרֵר הַקְּלָלָה שֶׁל קִיּוֹן: כִּי תַעֲבֹד אֶת הָאֱדָמָה לֹא תִסְפָּה תַת כַּחַה לָךְ (בְּרַאשִׁית ד), עַל־יְדֵי הַשְּׂפִיכוֹת־דְּמִים שִׁישׁ בְּעוֹלָם. כִּי קְלָלָה זֹו נֶאֱמָרָה עַל שְׂפִיכוֹת־דְּמִים, כִּי הָאֱדָמָה הִיא חִיבַת בְּזָה כְּשִׁישׁ שְׂפִיכוֹת־דְּמִים. כִּי הַגִּשְׂמִים נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי הָאֲדִים הָעוֹלִים מִן הָאֶרֶץ, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (בְּרַאשִׁית ב): וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאֶרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה, כִּי מִן

הָאֲדִים הָעוֹלִים מִן הָאֶרֶץ, מְזָה נַעֲשִׂים גִּשְׂמִים, וְכְשִׁישׁ מְלַחְמוֹת וּשְׂפִיכוֹת־דְּמִים, אַזִּי נַעֲשֶׂה מִן הָאֲדִים הַנ"ל שְׂפִיכוֹת־דְּמִים. וְזֶה שְׂכַתוֹב (יִחְזַקָּאל ל): וַתִּגַּר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי חֶרֶב בַּעַת אִידֵם, הֵינּוּ בַּחֲנִינָת אִידִים הַנ"ל, שֶׁעַל־יָדָם נַעֲשֶׂה הַשְּׂפִיכוֹת־דְּמִים. וְכֵן בְּכַמָּה אֲמוֹת: מְצָרִים וְעַמּוֹן וּמוֹאָב, כְּשֶׁנִּבְּא עַל מַפְלָתָם, נֶאֱמַר שָׁם: בַּעַת אִידֵם - בַּחֲנִינָת אִידִים הַנ"ל, שֶׁעַל־יָדָם נַעֲשֶׂה הַשְּׂפִיכוֹת־דְּמִים כְּנ"ל. וְעַל־כֵּן כְּשִׁישׁ

ידי הענן בא גשמים. וזה בחינת
 (תהלים כט): אל הכבוד הרעים, ה' על
 מים רבים; הינו בחינת גשמים
 שבאים עלידי כבוד ה', בחינת
 כבוד התורה. והלומד תורה
 לתלמיד שאינו הגון, אמרו רבותינו
 זכרונם לברכה (חולין קלג) שהוא כזורק
 אבן למרקולים, ופרשו רבותינו
 זכרונם לברכה (א), שמרקולים
 פרושו: מר קלוס, הינו חלוף הכבוד.
 נמצא כשלומד תורה לתלמיד שאינו
 הגון, הוא הפך הכבוד, ועלפן בא
 עלדידיה עצירת גשמים, הפך
 הכבוד, שעלידו באין גשמים. וזה
 בחינת (משלי כו): כמטר בקציר פן לא
 נאווה לכסיל כבוד, הינו כשלומד
 תורה לתלמיד שאינו הגון, שזה
 בחינת: נותן לכסיל כבוד (שם ב),
 שנותן כבוד התורה לכסיל, דהינו
 תלמיד שאינו הגון, ועלידידיה
 מקלקל הגשמים. וזהו: כמטר
 בקציר, הינו קלקול הגשמים
 שיורדין שלא בעונתן. פי בשעת
 הקציר, אזי אדרבא, מזיק המטר -
 פן לא נאווה לכסיל כבוד, פי עלידי
 זה בעצמו הוא קלקול הגשמים
 כנ"ל:

וזה שאמר רבי שמעון בן יוחאי
 לרבי עקיבא: למדני תורה, ואם

מלקחמות ושפיכות דמים, אזי
 האדמה נותנת פחה לשם, פי מן
 האדים העולים ממנה נעשה
 השפיכות דמים, ועלפן אין יורדין
 גשמים, פי הגשמים נעשין מן
 האדים, ועכשו נעשה מן האדים
 ענני אחר, דהינו שפיכות דמים
 כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם
 לברכה (תענית ה): בשעת גשמים אפלו
 גיסות פוסקות בו. פי כשיש גשמים,
 נפסקים הגיסות והמלקחמות כנ"ל:

ולזה מקשר מה שאמרו רבותינו
 זכרונם לברכה: כשהיה רבי
 עקיבא בתפיסה, אמר לו רבי שמעון
 בן יוחאי: רבי, למדני תורה, ואם
 לאו, אני אומר ליוחאי אבא ומוסרף
 למלכות (פסחים קיב). והדברים תמוהים
 מאד מאד, שרבי שמעון יאמר
 כדברים האלה לרבו, שימסרו
 למלכות. וגם פי מסתמא כשרבי
 עקיבא רבו לא רצה ללמדו, בודאי
 פון לטובה. וגם הלא כבר היה תפוס
 בתפיסה, ומה ימסרה עוד:

אך דע, פי גם עלידי מי שאומר
 תורה ברבים, ושומעים
 תלמידים שאינם הגונים, עלידידיה
 בא גםפן עצירת גשמים, פי עלידי
 כבוד התורה בא גשמים, בבחינת
 (שמות טז): וכבוד ה' נראה בענני, ועל-

לאו, אני אומר וכו'. כי רבי עקיבא היה מקהיל קהלות ודורש ברבים, וסבר רבי שמעון, שמפני זה נתפס בתפיסה, מחמת שהיה דורש ברבים, ושמעו בני־אדם שאינם מהגנים. כי על־ידי חדושי־תורה שמגליו, על־ידי־זה נמשך אלקות, כבִּיכּוּל, כמו שפֶתּוּב (שמות כח): ויקחו לי תרומה, הינו כשֶׁתְּרָצוּ לְקַח וּלְהַמְשִׁיךְ אוֹתִי, אי אפֶשֶׁר כִּי־אִם עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, כי על־ידי התורה ממשיכין אותו, כבִּיכּוּל. וְלַהֲיִכֵן נִמְשָׁךְ הָאֱלֻקוֹת, לְתוֹךְ מִחַ הַשּׁוֹמֵעַ. וְאֶף־עַל־פִּי שְׁזָהוּ תְּפִיסָה, כבִּיכּוּל, בְּבַחֲנִית (ש"ה ז): מֶלֶךְ אֶסּוּר בְּרֵהִטִּים - בְּרֵהִיטֵי מַחִין (סוף התיקונים תיקון ו' דף ה) (א). אסור דיקא, שמה שנמשך אלקותו יתברך, כבִּיכּוּל, בְּרֵהִיטֵי מַחִין הוא בְּחִינַת תְּפִיסָה, בְּחִינַת (תהלים סח) שְׁבִית שְׁבִי, אֶף־עַל־פִּי־כֵן הוא נִיחָא לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שִׁהִיָּה נִמְשָׁךְ, כבִּיכּוּל, עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, אֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה. אָבֵל כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה לְתַלְמִיד שְׁאִינוּ הַגּוֹן, וּמְמַשֵּׁיף אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לְתוֹךְ מִחַ שְׁלוֹ, זֶהוּ תְּפִיסָה מִמֶּשֶׁ, וְעַל־כֵּן עָנְשׁוּ תְּפִיסָה. וְעַל־כֵּן סָבַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְפָּס רַבִּי עַקִּיבָא בְּתְּפִיסָה כְּנֵ"ל, כִּי עַל־יְדֵי

(א) ועיין בתיקון ו' (דף כא ע"ב).

התפיסה יתתקן, ויזדככו הדבורים שהכניס לתלמידים שאינם הגונים, בבחינת (בראשית מב): ואתם האסרו ויבחנו דבריכם. ועל־כֵּן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי לְרַבִּי עַקִּיבָא, שִׁילְמָדוּ תּוֹרָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה שִׁילְמָד עֵתָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, עַל־יְדֵי־זֶה יִתְתַקֵּן פֶּגַם הַנֵּ"ל, שֶׁלְּמַד תּוֹרָה לְתַלְמִידִים שְׁאִינֵם מְהַגְנִים: וְאִם לָאוּ, אֲנִי אוֹמֵר וְכו' - אֲנִי אוֹמֵר דִּיקָא, הֵינּוּ שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר לְרַבִּי עַקִּיבָא, שְׁאִם הוּא אִינוּ רוֹצֵה לְלַמְדוּ תּוֹרָה, אֲזִי אֲנִי אוֹמֵר תּוֹרָה. וְזָהוּ: אֲנִי אוֹמֵר לְיוֹחָאי אָבָא, כִּי כָל חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה שְׁמַגְלִין, עַל־יְדֵי־זֶה מְגַלִּין חֲסָדִים, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנִם לְבִרְכָה (כתובות צו): כָּל הַמוֹנֵעַ תְּלַמִּידוֹ מִלְּשִׁמְשׁוֹ, כְּאִלוֹ מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ חֶסֶד, שְׁנֵאמַר: לְמַס מַרְעָהוּ חֶסֶד. וַיֵּשׁ בְּכָל אֶחָד חֲסָדִים וּגְבוּרוֹת: חֲסָדִים מֵצַד הָאֵב וְכו'. וְרַבִּי עַקִּיבָא לֹא הָיָה לוֹ מֵצַד הָאֵב חֲסָדִים, כִּי הָיָה בֶּן גְּרִים, וְלֹא הָיָה לוֹ זְכוּת אָבוֹת, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנִם לְבִרְכָה (ברכות כה), שְׁלֹא רָצוּ לְמַנּוֹתוֹ נִשְׂיָא לְרַבִּי עַקִּיבָא, מִשּׁוֹם דְּלִית לֵהּ זְכוּת אָבוֹת. וְסָבַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂרַבִּי עַקִּיבָא אֵין רוֹצֵה לּוֹמַר תּוֹרָה מִחֲמַת זֶה, מִחֲמַת שְׁאֵין לוֹ חֲסָדִים מֵצַד הָאֵב. אָבֵל רַבִּי

ויכול רבי עקיבא לגלות תורה על-ידי חסדים שיש לו מצד עצמו לבד, ועל-ידי-זה יתקן פגם הנ"ל, כנ"ל. ועל-כן אמר רבי שמעון: אני אומר וכו', הינו שאני אומר תורה, שיש לי חסדים מצד האב, ועל-ידי זה יביא את רבי עקיבא לתוך בחינת גדלות, עד שיכרח רבי עקיבא בעל-פירושו לומר תורה, כי באמת רבי עקיבא יכול בודאי לגלות תורה, אף-על-פי שאין לו זכות אבות, כי רבי עקיבא גדול כל-כף, שיכול לגלות תורה על-ידי חסדים שיש לו מצד עצמו, רק שהוא ענו, ועל-ידי שיגלה רבי שמעון תלמידו תורה שהוא יש לו חסדים מצד האב, על-ידי זה יביא את רבי עקיבא לבחינת גדלות, עד שיכרח בעל-פירושו לומר תורה אף-על-פי שאינו רוצה. וזהו: ואם לאו, הינו שאמר רבי שמעון לרבי עקיבא: אם אין אתה רוצה לומר תורה, וזהו מחמת ענותנותך, אזי אני אומר ליוחאי אבא, הינו שאני אומר תורה, כי יש לי חסדים מצד האב כנ"ל, ומוסרף למלכות, שאביא אותך ואמסרף בעל-פירוף למלכות, לבחינת גדלות, ותהיה מכרח בעל-פירוף לגלות תורה, שהיא התגלות החסדים כנ"ל.

שמעון בן יוחאי בודאי היה לו חסדים מצד אביו רבי יוחאי, (שהיה גדול בישראל) ^(ט), ועל-כן אמר רבי שמעון: ואם לאו, אני אומר ליוחאי אבא, הינו שאני אומר להתורה שהוא בחינת יוחאי אבא, בחינת החסדים מצד האב, שמשם התגלות התורה, כי התגלות התורה הוא התגלות החסדים כנ"ל. וזהו: ומוסרף למלכות - כי רבי שמעון אמר, שזה שרבי עקיבא אינו רוצה לומר תורה ולגלות החסדים, ועל-ידי התגלות החסדים על-ידי התורה שהיה רבי עקיבא אומר עתה, היה מתקן פגם הנ"ל, שלמד תורה לתלמידים שאינם הגונים. אף רבי עקיבא אינו רוצה לגלות חדושי תורה ולגלות החסדים, מחמת שאין לו חסדים מצד האב. ורבי שמעון אמר, שזהו רק מחמת עניויות של רבי עקיבא, שמחמת ענותנותו של רבי עקיבא הוא סובר שאין יכול לגלות תורה מחמת שאין לו חסדים מצד האב, ואין יכול לתקן פגם הנ"ל כי-אם על-ידי התפייסה, כי התפייסה הוא תקון וזכוף להדבורים כנ"ל. אבל באמת רבי עקיבא הוא רבי גדול כזה, שיש לו חסדים מצד עצמו, ואין צריך לזכות אבות כלל.

מכרח לבוא בגדלות ולומר תורה).

זזהו: ומוסרף למלכות - מסירה

הוא לשון בעל-כרחו, כמו

שכתוב (במדבר לא): וימסרו מאלפי

ישראל - פרש רש"י: שנמסרו בעל-

כרחם. פי רבי שמעון בן יוחאי יביא

את רבי עקיבא בעל-כרחו לבחינת

גדלות על-ידי שהוא יאמר תורה

כנ"ל:

פי על-ידי שרבי שמעון בן יוחאי

תלמידו יאמר תורה, על-ידי-זה

יביא את רבי עקיבא לבחינת גדלות

בעל-כרחו, וכרח לומר תורה, שהוא

התגלות החסדים, שהוא תקון פגם

הנ"ל: (ולא באר איך על-ידי התגלות

התורה שמגלה חסדים, על-ידי-זה

יתתקן פגם הנ"ל. גם לא באר איך

על-ידי התלמיד שיש לו זכות אבות,

כשמגלה תורה, על-ידי-זה יהיה רבו

תפילה נג

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתבטל מלחמות ושפיכות דמים
מן העולם, ותמשוך שלום גדול ונפלא בעולם, ולא ישאו עוד "גוי אל גוי

חרב ולא ילמדו עוד מלחמה", רק יכירו וידעו כל יושבי תבל האמת לאמתו, אשר

לא באנו לזה העולם בשביל ריב ומחלוקת חס ושלום, ולא בשביל שנאה וקנאה

וקנטור ושפיכות דמים חס ושלום, רק באנו לעולם כדי להכיר ולדעת אותך

תתברך לנצח.

ובבן תרחם עלינו, ותתן הנשם והמטר בעתו ובזמנו, ולא תעצר השמים מן

המטר בכל עת שהעולם צריכין לו, ויקים מקרא שפתוב: "ונתתי גשמיכם

בעתם, ונתנה הארץ יבולה, ועץ השדה יתן פרו, ונתתי שלום בארץ ושכבתם

ואין מחריר. והשפתי חיה רעה מן הארץ, וחרב לא תעבר בארצכם". ותשגיח

ברחמך הרבים שיעלו כל האדים מן הארץ לטובה, שיהיו געשים מן האדים תמיד

גשמי ברכה ונדבה בעתם ובזמנם, ולא יתהפכו האדים לשפיכת דמים חס ושלום.

ותוציא את הארמה מקללותיה שנתקלה בעון אבותינו ובעוונינו, ותהפך כל

הקללות לברכות, "פי אתה כל תוכל ולא יבצר ממך מאומה".

רבונו של עולם רחם עלינו וברכנו בכל מעשי יְדִינו, ותן לנו פְּרִנְסַתְנו מאתך
 בְּהַרְחֵבָה גְדוֹלָה בְּקִרְשָׁה וּבִטְהָרָה, ותתן לנו כֹּל מַחְסֹרֵנוּ וְכָל הַצְּמָרְכוּתֵינוּ
 קודם שְׁנַצְטַרְךָ לָהֶם, ותצילנו ותשמרנו תמיד מחובות והלואות כי הם ממרידים
 ומבלבלים את דעתנו מאד. רחם עלי ועלינו מעתה ועזרנו והושיענו בישועתך
 הנוראה לסלק כל החובות שאנו חייבים מִפְּכָר, והצילנו מעתה מחובות והלואות
 ולא נצטרך ללוות שום הלואה מאחרים, רחם עלינו מלא רחמים וְזוּן וּמְפָרְנָם לְכָל,
 ואל תצרכנו לידי מתנת בֶּשֶׁר וְדָם וְלֹא לְיַדִּי הַלְוֹאתֶם.

וּבְכֵן תַּרְחֵם עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׁאוּזָבָה לְהוֹיֹת בְּכָלֵל הַתַּלְמִידִים הַהֲגוּנִים אֲצִל
 הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים. כי בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַמְלַתְךָ עֲזַרְתָּנִי הִרְבָּה לִשְׁמַע וּלְקַבֵּל כֹּל
 כֶּד תּוֹרָה קְדוֹשָׁה וְנִרְאָה וְנִשְׁגָּבָה מִפִּי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים מִימֹת אֲבוֹתֵינוּ עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה. רחם עלי ועל כָּל יִשְׂרָאֵל וְעֲזַרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁאוּזָבָה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה
 לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֱלֹהוּתְךָ לְכָל הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר אָנְחָנוּ בָּהֶם. כי בְּאַהֲבַתְךָ הַגְּדוֹלָה
 שְׁאַתָּה אוהב את עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, אַתָּה נוֹתֵן רְשׁוֹת לְהַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים לְהַמְשִׁיךְ
 אֱלֹהוּתְךָ לְתוֹךְ מַחְנוּ וּשְׂכָנֵנוּ, וְלִתְפֹס וְלֵאסֹר אוֹתְךָ אֲצִלְנוּ בְּכֹיכֹל, בְּכַחֲנִית: "מִלֶּךְ
 אֲסוּר בְּרַחֲטִים", בְּכַחֲנִית: "עֲלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי". רחם עלינו לְמַעַן שְׂמֹךְ וְעֲזַרְנוּ
 וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁיִנְמְרוּ הַצַּדִּיקִים עִמָּנוּ מִה שֶׁהִתְחִילוּ לַעֲסוֹק בְּתַקְוָנוּ לְגִלּוֹת לָנוּ
 אֱלֹהוּתְךָ, זַפְנוּ לְדַבֵּק מִחֻשְׁבוֹתֵינוּ תְּמִיד בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּקִשְׁר אַמִּין
 וְחֹזֵק וּבְדַבְּקוֹת גְּפֵלָא, בְּאִפְן שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ וְנִתְפֹס אֱלֹהוּתְךָ לְתוֹךְ מַחְנוּ וּשְׂכָנֵנוּ
 בְּקִרְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, בְּאֲמַת בְּאִמוּנָה בְּאִימָה וְנִרְאָה וְרַתַּת זְוִיעַ, וְיָקִים בִּי מִקְרָא
 שְׁכַתּוּב: "אֲחֻזְתִּיו וְלֹא אֲרַפְנוּ".

וְחַמֵּל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה וְעֲזַרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו לְהִתְמַיֵּד בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה לְשִׁמְיָה
 וְלַהֲגוֹת בָּהּ יוֹמָם וְלַיְלָה, עַד שְׁאוּזָבָה בְּעַצְמֵנוּ לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים רַבִּים אֲמִתִּיִּים
 בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה עַל פִּי הַדְּרָכִים שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים
 הָאֲמִתִּיִּים, זְכוּתָם יְגוֹן עָלֵינוּ. רחם עלינו לְמַעַן שְׂמֹךְ שְׁאוּזָבָה לְקִשְׁר מִחֻשְׁבוֹתֵינוּ תְּמִיד
 בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וְלִחְשֵׁב וְלַעֲזֵן בָּהּ בְּעִיּוֹן גְּדוֹל לְשִׁמְיָה וְלַהֲתַפְלֵל לְפָנֶיךָ הִרְבָּה
 שְׁתֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ, וְתַפְקַח עֵינֵי שְׂכָלְנוּ וְדַעַתְנוּ לְטוֹבָה, עַד שְׁאוּזָבָה לְחַדֵּשׁ
 חֲדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה וְהַנּוֹרָאָה וְהַנִּשְׁגָּבָה מְאֹד מְאֹד. וְנִזְכָּר עַל יְדֵי
 כָּל הַחֲדוּשִׁים שְׁנַחֲדֵשׁ בְּתוֹרַתְךָ, לְהַמְשִׁיךְ אֵלֵינוּ תְּמִיד אֱלֹהוּתְךָ לְתוֹךְ מַחְנוּ וּשְׂכָנֵנוּ,
 וְיִמְלֵא כְבוֹדְךָ אֶת כָּל מַחְנוּ וּשְׂכָלְנוּ וְדַעַתְנוּ וּלְבַבְנוּ וְרִמ"ח אֲבָרֵנוּ וְשֵׁם"ה גִּידְנוּ וְכָל
 קוֹמַתְנוּ. וְאִתִּיהָ מְרַבְּבָה לְשִׁכְנֵת אֱלֹהוּתְךָ, וְלֹא אֲצַא עוֹד מִן הַקְּדוֹשָׁה חֵם וְשְׁלוֹם

א'תקנב לקוטי 2 נח נחמנ מאומן תפלות

אפלו פחוט השערה. ולא אחשב שום מחשבת חוץ חס ושלום, רק אהיה תמיד דבוק בך ובתורתך הקדושה עד שאזכה להכניס גם באחרים ידיעת אמתת אלהותך, להודיע לבני האדם גבורותך וכבוד הדר מלכותך, שאזכה להמשיך אלהותך לתוך מחם ושכלם ולבכם על ידי דברי התורה הקדושה שתופני להשמיע באזניהם ובלבביהם. ותפתח עינם ושכלם ולבכם שירגישו געימות התורה, ותמעימם נועם יורה עד שזוכה כלנו, עמך בית ישראל, להפיר אותך באמת מהרה. "לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו. תודיעני אורח חיים, שבע שמחות את פניך, געימות בימיך נצח".

ושמרנו והצילנו תמיד מתלמידים שאינם הגונים, כי אתה ידעת פי בשר ודם אנחנו ואין אתנו יודע עד מה איד להזהר ולהשמר מהם. חוסה על כבוד התורה הקדושה שלא תגיע לתלמידים שאינם הגונים שאינם ראויים לקבלה. [ותחום] ותרחה עליהם, ותשיבם מהרה בתשובה שלמה לפניך, באפן שייבולו ברחמיך לקבל אמתת געימות התורה הקדושה. ותגלה האמת בעולם ולא יהיה פח להשקר להסתיר ולהעלים האמת חס ושלום. ושמרנו והצילנו ברחמיך כל ימינו לעולם מעונש תפיסה ובית האסורים חס ושלום שלא נבא לעולם לתפיסה ובית האסורים. ותרחה על כל עמך בית ישראל ששכר נתפסו בבית האסורים שתמהר להוציאם משם בשלום ונחת, כי אתה יודע צערם ומכאובם, ועצם הרחמנות אשר עליהם, הוציאם מחשך וצלמות ומוסרותיהם תנתק. "יהוה מתיר אסורים, אמור לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו". ותן לנו פרנסתנו כהרחבה גדולה מאתך לחיים טובים ושלום, באפן שזוכה להיות פרצוק הפוטב באמת כל ימי חיינו לעולם. "ויהי געם יהוה אלהינו, עלינו ומעשה דינו פוננה עלינו, ומעשה דינו פוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה, צורי וגואלי. ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים קרב חסדך ענני באמת ישעך. יהוה עז לעמו ותן יהוה יברך את עמו בשלום. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן"

תורה סא

אצֶלנוּ לְשִׁבְעִים שָׁנָה מִמֶּשׁ הוּא גַם־
 כֵּן רַק רִבַּע שָׁעָה אוֹ פְּחוּת. כִּי כִּמוֹ
 שְׂאֵנוּ רוֹאִין שְׂיִכּוּלִין לְעֵבֶר שְׁבַעִים
 שָׁנָה בְּחֵלוֹם, וּבִבְאֻמַּת אָנוּ יוֹדְעִין
 אַחֲר־כֵּן בְּשִׁכּוּל שְׁלֵנוּ שֶׁהוּא רַק רִבַּע
 שָׁעָה, כְּמוֹ־כֵן מִמֶּשׁ, מַה שְׁנַחֲשָׁב לְפִי
 שְׂכֵלְנוּ שְׁבַעִים שָׁנָה מִמֶּשׁ, הוּא
 בְּשִׁכּוּל הַגְּבוּהָ לְמַעְלָה יוֹתֵר רַק רִבַּע
 שָׁעָה, רַק שְׂאִין אָנוּ מְבִינִים זֹאת. כִּי
 גַם בְּחֵלוֹם אִם הָיָה אֶחָד בָּא אֶצְלוֹ
 בְּשַׁעַת הַחֵלוֹם וְהָיָה אוֹמֵר לוֹ, שְׂכֵל
 זֶה שְׁנַדְמָה לוֹ שְׁעוֹבְרִים יָמִים
 וְשָׁנִים, שְׂבִבְאֻמַּת אֵינָם כְּלוֹם, וְהַכֵּל
 הוּא רַק רִבַּע שָׁעָה - בְּוֹדָאֵי לֹא הָיָה
 מֵאֲמִין לוֹ כְּלָל, כִּי לְפִי הַדְּמִיוֹן
 שְׂבִבְחֵלוֹם נִדְמָה לוֹ שְׁעוֹבְרִים יָמִים
 וְשָׁנִים מִמֶּשׁ; כְּמוֹ־כֵן מִמֶּשׁ, אַרְבָּע־
 פִּי שְׂאֶצְלֵנוּ לְפִי שְׂכֵלְנוּ נִדְמָה שְׂזָהוּ
 זְמַן שֶׁל שְׁבַעִים שָׁנָה, בְּשִׁכּוּל הַגְּדוּל
 יוֹתֵר הוּא רַק רִבַּע שָׁעָה. וְכֵן לְמַעְלָה
 מַעְלָה, שְׂבִשְׂכֵל שֶׁהוּא גְבוּהָ עוֹד
 יוֹתֵר לְמַעְלָה, גַּם אוֹתוֹ הַזְּמַן שְׂבִשְׂכֵל
 הַגְּבוּהָ מִשְׂכֵלְנוּ אֵינוֹ נַחֲשָׁב שָׁם,
 בְּשִׁכּוּל הַגְּבוּהָ עוֹד יוֹתֵר, רַק לְזִמְן

הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא לְמַעְלָה מִהַזְּמַן,
 כְּמוֹבֵא. וְזֶה הָעֲנָן
 הוּא בְּאֻמַּת דְּבַר נִפְלֵא וְנִעְלָם מְאֹד,
 וְאֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין זֹאת בְּשִׁכּוּל אֲנוּשִׁי.
 אַךְ דַּע, שְׁעֵקֶר הַזְּמַן הוּא רַק מַחֲמַת
 שְׂאִין מְבִינִים, דְּהִינּוּ מַחֲמַת שְׂשִׁכְלְנוּ
 קִטּוֹן, כִּי כָל מַה שֶׁהַשְּׂכֵל גְּדוּל בְּיוֹתֵר,
 הַזְּמַן נִקְטָן וְנִתְבַּטַּל בְּיוֹתֵר. כִּי
 בְּחֵלוֹם, שְׂאֵז הַשְּׂכֵל נִסְתַּלֵּק, וְאִין לוֹ
 רַק כַּח הַמְּדַמָּה, אֲזִי בְּרִבַּע שָׁעָה
 יְכוּלִים לְעֵבֶר כָּל הַשְּׁבַעִים שָׁנָה,
 כְּאֶשֶׁר נִדְמָה בְּחֵלוֹם, שְׁעוֹבֵר וְהוֹלֵךְ
 כְּמָה וְכְמָה זְמַנִּים בְּשָׁעָה מוֹעֲטָת
 מְאֹד, וְאַחֲר־כֵּן כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרִים
 מִהַשְּׁנָה, אֲזִי רוֹאִים, שְׂכֵל אֱלוֹ
 הַזְּמַנִּים וְהַשְּׁבַעִים שָׁנָה שְׁעֵבְרוּ
 בְּחֵלוֹם, הוּא זְמַן מַעֲט מְאֹד בְּאֻמַּת.
 וְזֶה מַחֲמַת שְׂאַחֲר־כֵּן בְּהַקִּיץ אֲזִי
 חוֹזֵר הַשְּׂכֵל אֵלָיו, וְאֶצֶל הַשְּׂכֵל כָּל
 אֱלוֹ הַשְּׁבַעִים שָׁנָה שְׁעֵבְרוּ בְּחֵלוֹם
 הֵם רַק רִבַּע שָׁעָה אֶצְלוֹ, רַק שְׁבַעִים
 שָׁנָה מִמֶּשׁ, הֵם שְׁבַעִים שָׁנָה גַם אֶצֶל
 הַשְּׂכֵל שְׁלֵנוּ. וּבִבְאֻמַּת בְּהַשְּׂכֵל הַגְּבוּהָ
 לְמַעְלָה מִשְׂכֵלְנוּ, גַּם מַה שְׁנַחֲשָׁב

היום, כי יתבטל כל הזמן בשכלו, שיהיה גדול מאד. ועל־כן יאמר לו השם יתברך: אני היום ילדתיך - היום ממש, כי כל הזמן שעבר, אין ואפס לגמרי פנ"ל:

וכן אנו רואים במקום גם־כן, שהבעל־כח יכול לעבר מקום גדול בשעה מועטת. נמצא שאצלו כל זה המקום הוא קטן, ואצל החלושי־כח נחשב זה המקום גדול, וצריכים לילך שעה מרבה עד שעוברים אותו המקום. וכמו־כן למעלה מעלה, כל מה שהפח גדול יותר, המקום נקטן אצלו יותר, וכן למעלה מעלה, עד שהמקום נתבטל לגמרי, רק שבשכלנו אי אפשר להבין כל זה, כמו שאי אפשר להבין בחלום את האמת, שכל אותו הזמן שנדמה בחלום אינו כלום באמת, כמו־כן גם אנו אי אפשר לנו להבין, שכל הזמן שלנו אינו כלום למעלה בשכל הגבוה פנ"ל:

מעט ופחות מאד. וכן למעלה מעלה עד אשר יש שכל גבוה כל־כף, ששם כל הזמן כלו אינו נחשב כלל, כי מחמת גדל השכל מאד, כל הזמן אין ואפס לגמרי, כמו שאצלנו השבועים שנה שעוברים בחלום הם רק רבע שעה באמת פנ"ל, כמו־כן יש שכל למעלה משכל, עד שהזמן נתבטל לגמרי:

ועל־כן משיח, שעבר עליו מה שעבר מיום בריאת העולם וסבל מה שסבל, ואחר כל זה, בסוף יאמר לו השם יתברך: בני אתה, אני היום ילדתיך (תהלים ב). והדבר תמוה ונפלא מאד, לכאורה, אף כל זה מחמת גדל עצם שכלו של משיח, לפי גדל מדרגתו שיאחז אז, ומחמת הפלגת עצם מעלת שכלו, שיגדל אז מאד מאד. על־כן יהיה כל הזמן שעבר עליו מיום בריאת העולם עד אותו הזמן, כלו אין ואפס ממש, ויהיה ממש כאלו נולד

תפילה לב

"אספרה אל חק, יהוה אמר אלי בני אתה, אני היום ילדתיך". רבונו של עולם, חי לעד וקיים לנצח, אתה הוא קדם שבראת העולם ואתה הוא לאחר

שְׁפָרְאָתָהּ הָעוֹלָם, כִּי אַתָּה לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, וְכֵן הַזְּמַן בְּלוּ מֵה שְׁתֵּיהֶם וּמֵה שְׁתֵּיהֶם
 אֵינוֹ עוֹלָה אֶצְלָךְ אִפְלוּ בְּהֶרֶף עֵינַי. רַחֵם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתֵן לִי דַעַת וּשְׂכָל
 אֲמִתִּי וְשָׁלֵם, בְּאִפְנֵי שְׂאוֹזֶכָה לְצֵאת מִתַּחַת הַזְּמַן, שְׂאוֹזֶכָה לִידַע וּלְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג שְׂכָל
 הַזְּמַן אֵינוֹ כְּלוּם, "כִּי הִכַּל הַבַּל", וְיִמִּינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וּבְאֵמֶת אֵין שׁוּם זְמַן כְּלָל, לְמִי
 שִׁישׁ לוֹ שְׂכָל וְדַעַת אֲמִתִּי, רַק כֹּל הַזְּמַן הוּא מִהַעֲדָר הַדַּעַת, אֲשֶׁר בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ
 הַנוֹרְאוֹת אַתָּה מַעֲלִים הַדַּעַת מִכְּבִּי אָדָם כְּדֵי שְׂיִתְקִים הַזְּמַן, וְהַכֹּל בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה,
 אֲבָל בְּאֵמֶת בְּדַעַת הָאֲמִתִּי אֵין שׁוּם זְמַן כְּלָל. וְכֵן לְקִשְׁר עֲצֻמְנוּ וּלְהַכְלִיל בְּאֵמֶת
 בְּהַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, שְׂזָכוּ לָזֶה בְּשִׁלְמוֹת לְהַכְלִיל בְּדַעַתְם הַשָּׁלֵם בְּבַחֲיִנַת לְמַעַלָּה
 מִהַזְּמַן, וְיִצְאוּ מִהַזְּמַן לְגַמְרִי, וְנִצְלוּ בְּשִׁלְמוֹת מִכָּל הַמַּעֲשֵׂה הַרַע הַנַּעֲשֵׂה תַּחַת
 הַשָּׁמַשׁ וְהַזְּמַן. וְכֵן לִילָךְ בְּעַקְבוֹתֵיהֶם וְלִדְרוֹךְ בְּנִיתוּבֹתֵיהֶם וּלְקַיֵּם עֲצוּתֵיהֶם, לְכֹל
 נִסְתַּפֵּל כְּלָל עַל כֹּל הַדְּבָרִים שֶׁהֵם תַּחַת הַזְּמַן שֶׁבָּהֶם כְּלוּלִים כֹּל הַתְּאֵאוֹת וּמִדּוֹת
 רְעוּת, וְאֵל יִבְחַלְנוּ בְּגַעֵי הַזְּמַן כְּלָל, רַק נִזְכָּה כְּכֹל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה לְהַזְכִּיר
 עֲצֻמְנוּ בְּכַסּוּל הַזְּמַן, שֶׁבְּאֵמֶת הַזְּמַן כְּטַל וּמִכְּטַל, וּלְקִשְׁר עֲצֻמְנוּ כְּכֹל עַת בְּבַחֲיִנַת
 לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, שֶׁשֵּׁם נִתְבַּטְּלִים כֹּל הַתְּאֵאוֹת וְהַמִּדּוֹת וְכֹל הַבְּלִבּוּלִים הַבָּאִים כְּלָם
 מִפְּגַעֵי הַזְּמַן:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, קְדַמּוֹן לְכֹל הַקְּדַמּוֹנִים רֵאשׁוֹן לְרֵאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹן
 לְאַחֲרוֹנִים, אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ מִרְחוֹק דְּבָרִים גְּבוּהִים כְּאֵלֶּה, רְמִזִּים נוֹרְאִים
 כְּאֵלֶּה, וְרַמְזוֹת לָנוּ מִרְחוֹק דְּרָכֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ הַנוֹרְאוֹת לְחִיּוּתְנוּ כִּפְהִיּוֹם הַזֶּה, לְהַשִּׁיב
 נַפְשֵׁנוּ בְּעֵמֶק מְרִירוֹת הַגְּלוּת הָאֲרוּךְ הַזֶּה, לְהַזְכִּירָנוּ גְּדֻלַּת נוֹרְאוֹתֶיךָ, לְחַזְקֵנוּ
 וּלְאַמְצָנוּ וּלְנַחֲמָנוּ כְּכֹל צְרוּתֵינוּ, אֲשֶׁר כְּבָר סָבְלָנוּ צָרוֹת רַבּוֹת וְרַעוּת כְּלִי מִסְפָּר
 מִיּוֹם הַחֶרֶבֶן עַד הַנֵּת, אֲשֶׁר בְּמַעַט "כִּשְׁל בַּח הַסִּפֵּל", כִּי אַרְךְ עָלֵינוּ הַגְּלוּת מְאֹד
 מְאֹד, וּכְבָר כְּלוּ כֹל הַקֶּצֶץ וְאֵין אֶתְנוּ יוֹדַע עַד מָה, עַד מִתִּי קֶץ הַנִּפְלְאוֹת. וְרַבִּים
 מִכְּבִּי עֲמִךְ נִכְשְׁלוּ וְנִפְלוּ עַל יְדֵי זֶה, עַל יְדֵי אַרְיֵכַת הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה כֹּל כֶּף. אֲבָל
 בְּאֵמֶת אַתָּה חוֹשֵׁב מִרְחוֹק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתְנוּ בְּטוֹבוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא
 נִשְׁמַעוּ מֵעוֹלָם, וְיֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרֵיתְנוּ. עַל כֵּן רַמְזוֹת לָנוּ מִרְחוֹק וְהוֹדַעְתָּנוּ גַּם עִתָּה
 הַתְּנוּצָצוֹת נִפְלֵא מִבְּחִינַת לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, לְמַעַן גִּדַּע וְנִאֲמִין שְׂכָל אַרְיֵכַת הַזְּמַן שֶׁל
 כֹּל הַגְּלוּת וְהַצָּרוֹת מֵה שְׁעוֹבְרִים עַל יִשְׂרָאֵל מִיּוֹם הַגְּלוּת בְּכִלְיוֹת, וּבְכַפְרִטוּת
 כֹּל מֵה שְׁעוֹבֵר עַל כֹּל אֶחָד וְאֶחָד, הַכֹּל אֵינוֹ נִחְשָׁב לְכֹלֹם. וְהַכֹּל יִשְׁתַּכַּח וְיִתְבַּטֵּל
 לְגַמְרִי בְּעַת שְׂיִתְנַלָּה הַדַּעַת הַשָּׁלֵם עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ שְׂכִיבָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ,
 שְׂנוֹזֶכָה לְהַשִּׁיג הַדַּעַת שֶׁל בַּחֲיִנַת לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן.

על בן רחם עלינו גם עתה, והאר עלינו הארת הדעת הקדוש הזה שהוא אורו של משיח, באפן שנוכח להכניע ולבטל כל התאוות והמדות רעות על ידי שנוכח תמיד בבטול הזמן, כי הזמן רץ ושט ופורח מאד, ואינו מתמהמה ומתעכב אפלו רגע אחת, ואין בו שום תפיסה כלל, כי באמת אין שום זמן כלל. חמל עלינו בחמלתך הגדולה והצילנו מפגעי הזמן, ואל גחליך עולם עומד לצנח בעולם עובר חס ושלום. חננו מאתך דעת ושכל אמתי באפן שנוכח להבין ולראות בטול הזמן, ואל יטעה אותנו הזמן כלל. ונוכח להתחיל בעבודתך בכל יום ובכל עת מחדש, ואל יבלבל אותנו כלל כל מה שעבר עלינו עד אותה השעה. ונוכח בכל עת לקדש עצמנו באמת, ולקשר ולכלל כל הזמן בבחינת למעלה מהזמן, עד שנוכח לצאת מתחת הזמן והמקום, לבחינת למעלה מהזמן, למעלה מהמקום, פרוצנד ופרצון צדיקד האמתיים אשר זכו לזה בשלמות באמת. "השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו בקדם, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי"

תורה סב

אלה מסעי בני ישראל (במדבר ל"ג).
 איתא במדרש^(א), ש'מסעי בני ישראל, דהינו הנסיעות שבני ישראל נוסעין ממקום למקום, הם מכפרין על אלה אלקיך ישראל, הינו על פגם עבודה זרה. כי אפלו כשאין עובדין עבודה זרה, יש פגם עבודה זרה, כי קלקול האמונה היא גם כן בחינת עבודה זרה, וכמו שמובא

(בשם הבעל-שם טוב) על פסוק (דברים יא): וסרתם ועבדתם אלקים אחרים, שתכף כשפסים מהשם יתברך הוא בחינת עבודה זרה, ועל ידי הנסיעות של ישראל נתכפר. וכל זמן שיש עבודה זרה בעולם, חרוץ אף בעולם (ספרי פ' ראה והובא בפירש"י שם). נמצא כשנתכפר פגם עבודה זרה כנ"ל, נמתק החרון אף, ונמשך

(א) עיין בליקוטי קמא סימן מ' בשם ספר עשרה מאמרות.

את הרחמנות, פי אין אנו מבינים
 הרחמנות שלו, וגם אין אנו יכולין
 לקבל אותו הרחמנות שלו הנ"ל, רק
 שהשם יתברך יתן בידינו את
 הרחמנות, שאנחנו בעצמנו נרחם
 עלינו, ואצלנו הרחמנות בפשיטות,
 להתרפא מן החלי וכיוצא בזה. וזהו
ישראל - ראשיתבות: אל שדי
 יתן לכם רחמים, פנ"ל, פי הרחמנות
 נעשה עלידי מסעי בני ישראל
 פנ"ל:

רחמנות. ועקר רחמנות הוא
 בבחינת (בראשית מג): ואל שדי יתן לכם
 רחמים - לכם דיקא. הינו שהשם
 יתברך יתן לנו הרחמנות, שימסר
 את הרחמנות בידינו. פי אצלו
 יתברך יכול להיות, שגם החולאת
 הקשה וכל היסורין הם הרחמנות
 שלו, פי בודאי כל מה שהשם
 יתברך עושה להאדם, אפלו יסורין
 קשים, הכל הוא רק רחמנות, אבל
 אנו מבקשים, שיתן וימסר בידינו

תורה סג

ידע, פי יעקב אבינו, כששלח את
 בניו עשרת השבטים ליוסף,
 שלח עמהם נגון של ארץ ישראל.
 וזה סוד: קחו מזמרת הארץ בכליכם
 וכו' (בראשית מג), בחינת זמר ונגון,
 ששלח עלידם ליוסף, וכמו שפרש
 רש"י: מזמרת - לשון זמר וכו'. פי
 דע, פי כל רועה ורועה יש לו נגון
 מיחד לפי העשבים ולפי המקום
 שהוא רועה שם, פי כל בהמה
 ובהמה יש לה עשב מיחד, שהיא
 צריכה לאכלו. גם אינו רועה תמיד
 במקום אחד. ולפי העשבים והמקום

שרועה שם, פן יש לו נגון. פי כל
 עשב ועשב יש לו שירה שאומר,
 שזה בחינת פרק שירה, ומשירת
 העשבים נעשה נגון של הרועה. וזה
 סוד מה שכתוב (שם ט): ותלד עדה
 את יבל, הוא היה אבי ישב אהל
 ומקנה, ושם אחיו יובל, הוא היה
 אבי כל תפש כנור ועוגב. פי תכף
 כשהיה בעולם רועה מקנה, היה
 תכף כלי-זמר פנ"ל. ועל-כן דוד
 המלך, עליו השלום, שהיה ידע נגון
 (שמואל"א טז), על-פן היה רועה (שם)
 פנ"ל. (גם מצינו באבות העולם כלם,

שְׁהִיו רוּעֵי מְקַנְהַ). וְזֶה בַּחֲנִינְתָּ (ישעיה כד): מִכַּנְף הָאָרֶץ זְמִירוֹת שְׁמַעְנוּ, הִינּוּ שְׁזַמִּירוֹת וְנִגּוּנִים יוֹצְאִים מִכַּנְף הָאָרֶץ, כִּי עַל־יְדֵי הָעֹשְׁבִים הַגְּדֹלִים בְּאָרֶץ נַעֲשֶׂה נִגּוּן כַּנְּ"ל. וְעַל־יְדֵי שְׁהִרוּעָה יוֹדַע הַנִּגּוּן, עַל־יְדֵי־זֶה הוּא נוֹתֵן כַּח בְּהֶעֱשָׂבִים, וְאִזִּי יֵשׁ לְבַהֲמוֹת לְאָכֵל. וְזֶה בַּחֲנִינְתָּ (שה"ש ב): הַנִּצְנָנִים נִרְאוּ בְּאָרֶץ, עַת הַזְּמִיר הִגִּיעַ, הִינּוּ שֶׁהַנִּצְנָנִים גְּדֹלִים בְּאָרֶץ עַל־יְדֵי הַזְּמִיר וְהַנִּגּוּן הַשִּׁיר לָהֶם כַּנְּ"ל. נִמְצָא שְׁעַל־יְדֵי הַזְּמִיר וְהַנִּגּוּן שְׁהִרוּעָה יוֹדַע, הוּא נוֹתֵן כַּח בְּעֹשְׁבִים, וְיֵשׁ מִרְעָה לְבַהֲמוֹת. גַּם הַנִּגּוּן הוּא טוֹבָה לְהִרוּעָה בְּעֻצְמוֹ, כִּי מַחְמַת שְׁהִרוּעָה הוּא תַמִּיד בֵּין בַּהֲמוֹת, הִיָּה אֶפְשָׁר שִׁמְשִׁיכוּ וְיִזְרִידוּ אֶת הַרוּעָה מִבַּחֲנִינְתָּ רוּחַ הָאָדָם לְרוּחַ הַבַּהֲמִיּוֹת, עַד שִׁירְעָה הַרוּעָה אֶת עֻצְמוֹ, בַּבַּחֲנִינְתָּ (בראשית לז): וַיִּלְכוּ לְרַעוֹת אֶת צֹאן אֲבֵיהֶם וְכוּ', וּפְרָשׁ רַש"י: שֶׁהִלְכוּ לְרַעוֹת אֶת עֻצְמוֹ. וְעַל־יְדֵי הַנִּגּוּן נִצּוֹל מִזֶּה, כִּי הַנִּגּוּן הוּא הַתְּבַרְרוֹת הַרוּחַ, שֶׁמְבַרְרִין רוּחַ הָאָדָם מִן רוּחַ הַבַּהֲמָה, בַּבַּחֲנִינְתָּ (קהלת ג): מִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הַעֲלָה הִיא לְמַעְלָה, וְרוּחַ הַבַּהֲמָה הִירְדַת הִיא לְמַטָּה, כִּי זֶהוּ עֶקֶר הַנִּגּוּן - לְלַקֵּט וּלְבַרֵּר הַרוּחַ טוֹבָה, כַּמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר. וְעַל־כֵּן

עַל־יְדֵי הַנִּגּוּן נִצּוֹל מִרוּחַ הַבַּהֲמִיּוֹת, כִּי נִתְבַרַּר רוּחַ הָאָדָם מִרוּחַ הַבַּהֲמָה עַל־יְדֵי הַנִּגּוּן כַּנְּ"ל:

וְיֵשׁ חֲלוּקִים רַבִּים בְּנִגְיִנְתָּ, כִּי יֵשׁ נִגּוּן שְׁלָם, וְיֵשׁ נִגּוּן שֶׁהוּא בַּכַּמָּה בָּבוֹת, וְיִכּוּלִים לְחַלְקוֹ לְבָבוֹת וְעֵינָיִים:

וְדַע, שֶׁהַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ כָּל הַנִּגּוּן כָּל בְּשִׁלְמוֹת, אָבֵל הַשָּׂרִים אִין לָהֶם רַק אִיזָה חֵלֶק בְּנִגּוּן, כָּל אֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ. וְעַל־כֵּן אָמַר דְּנִיָּאל לְנְבוּכַדְנֶצַּר (דניאל ח): אֲנִתָּ הוּא אֵילָנָא וְכוּ' וּמְזוֹן לְכֹלָא בֵּה. כִּי נְבוּכַדְנֶצַּר שֶׁהָיָה מֶלֶךְ וְיֵשׁ לוֹ כָּל הַנִּגּוּן, עַל כֵּן עַל־יְדֵי נִמְשָׁךְ כָּל הַמְּזוֹן, כִּי הַמְּזוֹן נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי הַנִּגּוּן כַּנְּ"ל. וְעַל־כֵּן יַעֲקֹב אָבִינוּ, אֵף שֶׁלֹּא הָיָה יוֹדַע אִזִּי שֶׁהוּא יוֹסֵף, רַק כִּפִּי מָה שֶׁסִּפְרוּ לוֹ הַשְּׂבָטִים הַנְּהַגוּתָיו שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁלַח לוֹ נִגּוּן הַשִּׁיר לְשַׂר כְּמוֹתוֹ, כִּפִּי מָה שֶׁשָּׁמַע מִבְּנָיו דְּרָכָיו וְהַנְּהַגוּתָיו, כִּי יַעֲקֹב רָצָה לְפַעֵל אֶצְלוֹ עַל־יְדֵי הַנִּגּוּן מָה שֶׁהָיָה צְרִיָּה, עַל־כֵּן שֶׁלַח לוֹ אוֹתוֹ הַנִּגּוּן שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר לְבָנָיו: קַחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכָלֵיכֶם; הִינּוּ שִׁיקְחוּ בַּחֲנִינְתָּ הַנִּגּוּן הַנְּ"ל, שֶׁהוּא בַּחֲנִינְתָּ זְמֶרֶת הָאָרֶץ כַּנְּ"ל, בְּכָלֵים שֶׁלָּהֶם. וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ

מנחה, מעט צרי, מעט דבש, נכאת ולט, בטנים ושקדים - הם בחינת
משקולות ומדות הנגון, פי הנגון
נעשה מגדולי הארץ כנ"ל:

תורה סד

מה שאנו רואים, שכל הנגידים
הגדולים, כמעט כלם, הם
משגעים ממש, כמו שאנו רואין
בחוש, שכל מי שהוא עשיר, יש לו
שגעון גדול - דע, כי המון עושה
אותו משגע, כי המון הוא מנפילת
העשירות של הנביאים, כי כל
הנביאים היו עשירים (נדרים לח),
והנבואה כשבאה על הנביא, היא
כמו משתגע, כמו שפרש רש"י:
ויתנבא - ואשתטי (שמואל-א יח); ואצל
הנגידים הנ"ל נעשה על ידי הממון
שגעון גמור, ועל כן הם נעשים
משגעים על ידי העשירות שלהם:

תורה סה

כשמקנאין קנאת ה' צבאות, נחשב
כמו צדקה. כמו
שכתבו התוספות בפרק השתפין,
על מה שאמרו רבותינו זכרונם
לברכה (ביב ט): צדקה תרומם גוי -
אלו ישראל; וחסד לאמים חטאת -
אלו העכו"ם, שכל חסד שעושין וכו'.
והביאו ראיה מנבוזראדן, עין שם.
וכתבו התוספות שם: ונבוזראדן
עשה אז צדקה, שקנא להקדוש -
ברוך הוא. נמצא שקנאת ה' צבאות
הוא כמו צדקה:

תורה סו

להיטיב. ועשה כה, והכה הסוס
 הרבה ונתנוע. וראה שגם זה אינו
 עצה טובה, כי אינו פדאי הסוס פלו
 בעד היגיעה והקצרות שיש לו
 על ידי ההכאה, ואין תקנה לסוס
 כזה רק לירות אותו על ידי קני
 שרפה, וזה צר לו. כה פשאד יוצא
 לחוץ, ואינו מתנהג בשורה - אין
 יכולין למצא עצה מה לעשות לו, כי
 היה אפשר להעניש אותו בעצמו או
 על ידי שליח או באפן אחר, אף כל
 הענישים הם נוגעים להצדיק בעצמו,
 כמו שמצינו אצל השם יתברך,
 שבכל צרתם לו צר (ישעיה סג), כי הם
 חלק אלוך ממעל, ועלפן פשיש
 להם צרה, חס ושלום, לו צר
 כפיכול; כמו כן אצל הצדיק גם כן,
 כי גם ענוש לצדיק לא טוב (משלי יז),
 כי הענש שמעניש את אחד, הוא
 נוגע להצדיק בעצמו. כי האדם
 נתהוה מארבעה יסודות (א): אש,
 רוח, מים, עפר. וכל אלו הארבעה

הצדיק הוא מכרח לעשות תשובה
 בעד ישראל, דהינו פשיוצא
 אחד חוץ לשורה ופזוק על, אזי
 הצדיק מכרח לעשות תשובה
 בשבילו. על פי משל, שפעם אחד
 נסעו שני בני אדם עם סוס מבהל
 ומשגע, ונשא אותם הסוס והשליכם
 מן העגלה. ועמד אחד והתחיל
 להכות את הסוס באגרוף, והכה
 אותו הרבה. ושחק ממנו השני ואמר
 לו: הלא אתה מכה את ידך, ומה
 תועיל להסוס הכאה זו, רק אתה
 צריך לקח רצועה, שמכין בה
 הסוסים, להכות אותו. והלך ועשה
 כן, ולקח רצועה והתחיל להכות את
 הסוס. ועמד הסוס ורץ בבהלה
 גדולה, וברח ונשא אותם והשליך
 אותם לתוך רפש וטיט, והסוס ברח
 לו להלך. נמצא, שגם זה אינו עצה
 טובה. ויעצו אותו שיעשה כה, שיקח
 חבל יפה, ויקשר את הסוס לאיזה
 אילן, ויכה אותו הרבה, ובזה ילמדו

שנמשכין מהצדיק, שהוא בחינת יסוד הפשוט פנ"ל:

וזה: והיו עיניך ראות את מוריק - ראשיתבות: אש רוח מים עפר, שהם הארבעה יסודות, שמהם נמשכין כל המדות, שכלם נמשכין מהצדיק פנ"ל. ועל כן כשרואין את הצדיק, שזה בחינת: והיו עיניך ראות את מוריק, על ידי זה רואין בעצמו איך הוא אוהו בכל המדות, שבאין מארבעה יסודות: אש, רוח, מים, עפר, שנמשכין מהצדיק פנ"ל:

וזה שקורין העולם את מחרת יום הכפורים "שם ה'", כי אחר יום הכפורים, אז נתגלה בחינת שם ה'. וזה שנצטוו תכף למחרת יום הכפורים על שבת, כי למחרת יום הכפורים נתרצה השם יתברך לישראל והזהירם על מלאכת המשכן, ואזי הקהילם משה והזהירם על שבת, כדי שלא יטעו לומר שמלאכת המשכן דוחה שבת (כמובא בפירש"י פ' ויקהל). נמצא שתכף למחרת יום הכפורים הזהרו על שבת, ושבת שמא דקדשא בריך הוא (וזהו יתרו דף פח). כי אז, אחר יום הכפורים, נתגלה בחינת שם ה'. כי כשמענישין את אחד, עוקרין

יסודות נמשכין מיסוד הפשוט, שהוא בחינת הצדיק, בחינת (משלי י): צדיק יסוד עולם; שהצדיק הוא בחינת יסוד הפשוט, שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות, בבחינת (בראשית ב): ונהר יצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. נהר יצא מעדן - זה בחינת צדיק יסוד עולם, בחינת יסוד הפשוט, אשר משם יפרד - הארבעה יסודות, שהם בחינת ארבעה ראשים פנ"ל. נמצא שכלם נמשכין מהצדיק, ועל כן אם הוא מעניש את אחד, נוגע את הצדיק בעצמו, ועל כן: גם ענוש לצדיק לא טוב פנ"ל:

וזה שאמרו הבעלי מוסר, שכשבאים לצדיק ורואים אותו, בבחינת (ישעיה ל): והיו עיניך ראות את מוריק, ראוי שימצא את עצמו בתוך הצדיק, שישתכל בעצמו על כל המדות, איך הוא אוהו בהם, על ידי ראית פני הצדיק. כי כל המדות נמשכין מהארבעה יסודות הנ"ל, כמובא (ב). ועל כן כשרואה את הצדיק, שהוא בחינת יסוד הפשוט, שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות, ראוי לו שישתכל וירגיש על ידי זה איך הוא אוהו בכל המדות, שבאין מן הארבעה יסודות,

אִתְּכֶם לְקוּטֵי נַח נַחְמָן נַחְמָן מֵאִמּוֹן תְּפִלוֹת

בְּשִׁמְנוֹ^(א). כִּי מֵאַחַר שֶׁשָּׂמוּ יִתְבַּרְךָ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ, נִמְצָא כְּשֵׁי־עִנִּישׁ אוֹתָם, נוֹגַע אֶת עֲצָמוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּבִיכּוֹל, כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (מגילה י'): הוּא אֵינוֹ שֶׁשׁ וְכוּ', כִּי נוֹגַע בְּעֲצָמוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּבִיכּוֹל, כִּי שָׂמוֹ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ כִּנ"ל. נִמְצָא כְּשִׁנְתַּרְצָה הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים וְאָמַר: סִלַּחְתִּי כְּדַבְּרֶיךָ, אֲזִי, כְּבִיכּוֹל, נִגְדַל שָׂמוֹ יִתְבַּרְךָ הַמִּשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן נִצְטוּוּ תַכְף אַחַר יוֹם־הַכַּפּוּרִים עַל שַׁבַּת כִּנ"ל, כִּי שַׁבַּת שְׂמָא דְקַדְשָׁא־בְּרִיךְ־הוּא כִּנ"ל, וְעַל־כֵּן קוֹרִין מִחֲרַת יוֹם־הַכַּיּוֹפּוּרִים "שֶׁם ה'", כִּי אַחַר הַמַּחִילָה וְהַסְּלִיחָה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, נִגְדַל שֶׁם ה', כִּנ"ל:

אוֹתוֹ מִשְׁרַשׁ חֵיווּתוֹ, כִּי אֶפְלוּ שְׂאָר עֲנִישִׁים נִקְרָאִים בְּחִינַת מֵיתָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת ד'): כִּי מֵתוּ כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים אֶת נַפְשָׁךְ, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (ע"ז ה), שֶׁנַּעֲשׂוּ עֲנִישִׁים; וְהַשֵּׁם הוּא הַחַיּוּת, בְּבַחֲיַנַּת (בְּרַאשִׁית ב): נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שָׂמוֹ; וְשָׂמוֹ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ כְּבִיכּוֹל (ירושלמי תענית פ"ב, ובפירוש"י יהושע ז, ירמיה ד, ובילקוט יהושע ז). וְעַל־כֵּן כְּשֵׁי־שׁ לְיִשְׂרָאֵל אֵיזָה עֲנִישׁ, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, נוֹגַע אֶת עֲצָמוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּבִיכּוֹל, כִּי עָקַר הָעֲנִישׁ נוֹגַע בְּהַחַיּוּת שֶׁהוּא הַשֵּׁם, וְשָׂמוֹ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן כְּשֶׁאָמַר מֹשֶׁה: וְאִם אֵין מַחְנִי נָא (שְׁמוֹת לב), וְהִשְׁבִּיבוּ הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ: מִי אֲשֶׁר חָטָא לִי אֶמְחַנּוּ וְכוּ' (שם) - בְּקֶשׁ מֹשֶׁה, שֶׁיַּעֲשֶׂה לְמַעַן שָׂמוֹ הַגְּדוֹל הַמִּשְׁתַּף

תפילה נד

אֵל רַחוּם שְׂמֹךְ, אֵל חַנוּן שְׂמֹךְ, בְּנוֹ נִקְרָא שְׂמֹךְ, "יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ. "אִם עוֹנִינוּ עָנּוּ בְנוֹ יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ, לְמַעַן שְׂמֹךְ יְהוָה וְסִלַּחְתָּ לְעוֹנֵינוּ כִּי רַב הוּא", יַעֲנֵנוּ יְהוָה בְּיוֹם צָרָה יִשְׁנַבְּנוּ שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, "אֵל יֹשֵׁב דָּךְ נִבְלָם עָנִי וְאֶבְיוֹן יִהְלֹל שְׂמֹךְ, לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשְׂמֹךְ תֵּן כְּבוֹד עַל חֶסֶדְךָ עַל אֲמַתְךָ,

(א) עיין ברכות לב, ובמ"ד תשא פרשה מד ובמדרש קהלת.

למען שמך יהוה תחיני, בצדקתך תוציא מצרה נפשי. יהוה שמך לעולם יהוה וברך לדור ודור, הביטה וראה "למי עוללת פה", ראה נא בענינו וריבה ריבנו, פי צרות סכבנו בכלל ובפרט. פי אנו רחוקים ממך כמו שאנו רחוקים, באשר יודע כל אחד בנפשו, ובתוך כך יצאו עלינו גזרות קשות ומרות באלו, אשר אי אפשר לסבול, וזכות ומעשים טובים אין בנו לרצותך בהם, ובעוונותינו הרבים פשל פחנו אפלו לצעק ולזעק אליך בראוי, ובמה גתרצה אל אדוננו מלבנו. על בן עתה אין לנו שום פתחון פה ולא שום דרך לבוא לפניך ולא שום משען ומבטח, פי אם בשמך לברך. בשמך באנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אשר ברחמיך הרבים קראת שמך עלינו מימות אבותינו, שתעשה למען שמך הגדול המשתף בשמנו ולמען שם כל הצדיקים האמתיים אשר הם שמך, ותחוס ותחמול ותרחם עלינו ותמתיק ותקל ותבטל כל הדינים וכל הגזרות מעלינו ומעל עמך בית ישראל, ובפרט הגזרה הקשה והמרה שיצאה בסמוך. רחם עלינו למען שמך ותסירה ותבטלה מעלינו מהרה, פי אין מי יעמוד בעדנו שמך הגדול יעמוד לנו בעת צרה, פי כבר גילית לנו פי אין טוב בעיניך להמיתנו או להענישנו חס ושלום, פי "בכל צרתם לו צר", ובתיב: "גם ענוש לצדיק לא טוב". פי שמך משתף בנו, וכל הענשים חס ושלום נוגעים בך בכיכול ובהצדיקי אמת, בפרט גזרה קשה ומרה בזאת, אשר עקרה על דתך הקדוש, פי לא עלינו תלגתם ושנאתם, פי אם עליך ועל דת תורתך הקדושה והטהורה והתמימה.

רחם רחם מלא רחמים, פי שמך נקרא עלינו אל תניחנו. יהמו מעיך ורחמיך עלינו בעת צרה בזאת, "הצילנו מיד אויבנו ונעבדך". רחם עלינו בזכות הצדיקים הגדולים האמתיים שפסלו יסורים קשים הרבה ועשו תשובה שלמה עבור כל ישראל, אשר רבוי יסוריהם ותשובתם הגדולה שעשו עבור כל ישראל הוא כדאי והגון לכפר ולסלח עונות ופשעים של כל ישראל מראש ועד סוף. פי רק אתה לברך יודע גדל הכח הנורא והנשגב של תשובתם הנפלאה שעשו עבור כל ישראל. ובעוונותנו הרבים עתה ובחלישותנו העצום, אין לנו שום סמיכה פי אם עליהם ועל כח תשובתם הגדולה שעשו עבורנו, פי שמם הקדוש נקרא עלינו. ובזכות שמותם הקדושים אשר הם שמך אשר נקרא עלינו, על זה לברך תמכנו ותדוננו עתה לבוא לפניך שתחוס ותחמול ותרחם על דור עני בזה דור חלוש בזה, ותמהר ותחיש לעקר ולשבר ולבטל [הגזרה הקשה שיצאה עלינו ליקח בני ישראל לחיל עם שאר] כל הגזרות שיצאו כבר ושרוצים להוציא חס ושלום, חמול

על שארית עמך ישראל למען שמך ושם הצדיקים שנקראים עלינו, כי אתה הוא מלפניו מלך אבותינו גואלנו גואל אבותינו, צורנו צור ישועתנו, פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך, ואין לנו עוד אלהים זולתך סלה.

עשה למען שמך וקדש את שמך, והיה עמנו ועזרנו שנופה מהרה לשוב אליך באמת ולב שלם, ובכרם בימים הנוראים הקדושים והמאמים מאוד מאוד שהם ימי אלול וראש השנה, ועשרת ימי תשובה ויום הכפורים, שהם ארבעים ימי רצון, שבהם נתרצית למשה רבנו עליו השלום ונתת לו את הלווחות [שגיוות] האחרונים, עד שפיוס האחרון נתרצית לו בשלמות ואמרת לו בשמחה 'סלחתי בך בך', ונקבע ליום מחילה וסליחה לדורות, הוא יום הכפורים הקדוש והנורא והגשגש, יום אחד בשנה, והכל עשית למען שמך הגדול והקדוש שנקרא עלינו. רחם עלינו ועזרנו והושיענו שנופה לקבל הימים הקדושים הנוראים הללו בקדשה ובטהרה גדולה, ונופה לשוב בהם בתשובה שלמה באמת, ולקבל עלינו באמת ובלב שלם לילך בדרךך ולקיים מצוותך ולעסוק בתורתך באמת כל ימי חיינו, ולהתפלל בכונה שלמה ונשפך לבנו פנים נכח פני יהוה, פלגי מים תרד עינינו על הפאותינו ועוונותינו ופשעינו ועל רבוי צרותינו, עד אשר נזכה לרצות ולפייס אותך שתמחל ותסלח ותכפר לנו את כל הפאותינו ועוונותינו ופשעינו שחטאנו ופשעינו ופשעינו לפנך, ותעקר ותשבר ותכפל כל הגזרות שאינם טובות מעלינו, הן אותם שפבר נגדו הן אותם שרוצים לגור חס ושלום, עד שנופה שיתגדל ויתקדש שמך הגדול על ידינו תמיד, וכשם שענית למשה רבנו ואמרת לו ביום הכפורים בשמחה 'סלחתי', פן תתרצה ותתפייס לעמך ישראל ביום הכפורים ותענה ותאמר להם 'סלחתי' בשמחה וחרוה רבה, ויגדל שמך עד עולם, עד שנופה במחרת יום הכפורים שיהיה ראוי לקרותו "שם יהוה" באמת לאמת, על ידי שיתגדל בו שם יהוה לנצח על ידי המחילה והסליחה של יום הכפורים, ועל ידי פטול כל הגזרות וכל הצרות מעלינו, שאז יקא שמך הגדול בשלמות, פאשר הודעת לנו על ידי חכמך הקדושים [וזכרונם לברכה] זכותם יגן עלינו.

ונזפה על ידי זה לקבל ימי חג הספות ושמני עצרת ושמחת תורה בשמחה וחרוה גדולה, בקדשה ובטהרה ביראה ואהבה, ולקיים כל המצוות הנוראות הנוהגות בימים האלו בשלמות גדול ובשמחה עצומה בשמך הגדול והקדוש, "אשמחה ואעלצה בך אומרה שמך עליון, יודו שמך גדול ונורא קדוש הוא". רחם עלינו אבינו מלפניו למען שמך לבד, בפול מעלינו כל גזרות קשות

והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, והצילנו מכל מיני ענשים בגוף ונפש וממון בעולם הזה ובעולם הבא, ותן לנו חיים טובים וארוכים, בני חיי ומזוני ועשר וקבוד וכל טוב לנצח בזה ובבא. והכל למען שמך, כי בשם קדשך לבר בטחנו, נגילה ונשמחה בישועתך. "אלהים בשמך הושיעני ובגבורתך תדייני, עזרנו אלהי ישענו על דבר קבוד שמך, והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך, הושיענו יהוה אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך". ויקים בנו מקרא שכתוב: "וישיעם למען שמו להודיע את גבורתו". ונאמר: "ואתה אלהים אדני עשה אתי למען שמך כי טוב חסדך הצילני", ונאמר: "כל גוים סבבוני, בשם יהוה כי אמילם, סבבני גם סבבוני, בשם יהוה כי אמילם, סבבני כדבורים דעכו באש קוצים בשם יהוה כי אמילם". ונאמר: "ולא נסוג מפני תחינו ובשמך נקרא", ונאמר: "עזרנו בשם יהוה עושה שמים וארץ". ונאמר: "וידעו כי אתה שמך יהוה לבדך, עליון על כל הארץ", ונאמר: "יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, כי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו, וברוך שם קבדו לעולם, וימלא קבדו את כל הארץ אמן ואמן":

תורה סז

(חבור התחלת התורה בסופה)

בראשית - לעיני כל ישראל. כי יש ענין דמכסין על עינא, שהם רומי רבתי ורומי זעירתא, כמובא (ברעיא מהימנא פנחס דף רנב). וזה בחינת (קהלת יב): ושבו העבים אחר הגשם - זה מאור עינים, שהולך אחר הבכייה, כמו שאמרו

רבותינו זכרונם לברכה (שבת קנא), שעלידי הבכי הולך ומסתלק מאור עינים. וזה בחינת שקיעת האור במערב, כי במזרח חמה זורחת ובמערב שוקעת, נמצא שמערב הוא שקיעת האור. וכל זה עלידי בחינת הבכי, שעלידו מסתלק מאור העינים כנ"ל, שזה בחינת שקיעת

האור פנ"ל. **כי מערב** - ראשית-בות: **רחל מבכה על בניה** (ירמיה לא), (כמוכא בכתיבי האר"י ז"ל), כי שכינה במערב (ב"ב כה), והשכינה בוכה ומיללת, כביכול, על ישראל, בחינת (ירמיה לא): **רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה כי איננו** - שהיא בוכה על צרת ישראל, המפזרים בגויים ואינם על מקומם. ועל-כן שקיעת האור במערב, כי על-ידי הבכיה מסתלק מאור עינים, שזה בחינת שקיעת האור פנ"ל. וזה בחינת כותל מערבי, ששם השכינה בוכה ומיללת על חרבן בית המקדש, כי **במערב** שם רחל **מבכה על בניה, פנ"ל**. ויש מאורי אור ומאורי אש^(א), והם זה לעמת זה; שפשיש כח למאורי אור, אזי נכנעין מאורי אש, וכן להפך, חס ושלום, שפשישנעין ונסתלקין מאורי אור, חס ושלום, אזי מתגברין מאורי אש. וזה בחינת חרבן בית המקדש, בחינת (איכה א): **ממרום שלח אש בעצמותי; כי נתגברו מאורי אש על-ידי שנסתלקו מאורי אור, בבחינת: רחל מבכה על בניה; כי הבכיה הוא בחינת הסתלקות מאורי אור פנ"ל, ואזי מתגברין, חס ושלום, מאורי**

אש, בחינת: **ממרום שלח אש וכי, פנ"ל**:

וזה בחינת ההעלמה, שנתעלם היפי והפאר של כל העולם. כי יש צדיק, שהוא היפי והפאר והחן של כל העולם פלו, בבחינת (בראשית לט): **ויהי יוסף יפה-תאר ויפה-מראה, בחינת (תהלים מח): יפה נוף משוש כל הארץ** (ב). כי זה הצדיק האמתי שהוא בחינת יוסף, הוא ההדור והיפי של כל העולם, וכשזה היפי והפאר נתגלה בעולם, דהינו כשזה הצדיק, שהוא היפי של כל העולם, נתפרסם ונתגדל בעולם, אזי נפתחין העינים של העולם, שכל מי שנכלל בזה החן האמת של זה הצדיק, שהוא החן והיפי של העולם, דהינו שמתקרב אליו ונכלל בו, נפתחין עיניו ויכול לראות, והעקר להסתפל על עצמו, וכמבאר לעיל (בסימן סו), שעל-ידי שמתקרב לצדיק אמתי, שהוא בחינת (משלי י): **צדיק יסוד עולם, בחינת יסוד הפשוט, שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות, בבחינת (בראשית ב): ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים; נהר יוצא מעדן - זה בחינת: צדיק יסוד עולם, שהוא**

(א) עיין זוהר בראשית כ ע"ב. (ב) ועיין זוהר ויגש רז ע"ב.

הוא בחינת (זכריה יד): ה' אחד ושמו אחד; כי שמו יתברך הוא אחדות פשוט, אף למטה משתלשל משמו יתברך בחינת הארבעה יסודות, כי שמו אחד יתברך - הוא בחינת ארבע אותיות השם. ועל־כן למטה נשתלשל משמו יתברך בחינת הארבעה יסודות. ומתחלה משתלשל מארבע אותיות השם בחינת תלת גונון דעינא וכת עין, ואחר־כך משתלשל לארבעה יסודות. ומקדם משתלשל לבחינת: צדיק יסוד עולם, שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות. וזה: ראו פי קרא ה' בשם בצלאל (שמות לה) (ט) - ראו דיקא, פי על־ידי שנתגלה ונתגדל שם בצלאל, על־ידיִיה ראו, פי על־ידיִיה נפתחין העינים ורואין כנ"ל. וזה: פי קרא ה' בשם בצלאל, פי הינו, פי ה' הוא בשם בצלאל, פי שמו משתף בשמנו, ועל־ידיִיה ראו כנ"ל. פי כח הראות נמשך גם־כן מבחינת השם, שהוא בחינת ארבע אותיות, שמשם נמשך תלת גונון דעינא וכת עין כנ"ל. וזה בחינת שבת - שין בת. שין - תלת גונון דעינא, ב"ת עין (תקון ע) - פי שבת שְמָא דקדשא בריהּ הוא (זוהר יתרו דף פח). גם הצדיק הוא בחינת שבת,

בחינת יסוד הפשוט; אשר משם יפרד והיה לארבעה ראשים - הינו בחינת הארבעה יסודות, שנמשכין מן הצדיק כנ"ל. וכשמתקרב אליו, על־ידיִיה ראו לו להסתכל בעצמו על כל המדות, איך הוא אוחד בהם. פי כל המדות נמשכין מן הארבעה יסודות, כידוע (י), והארבעה יסודות נמשכין מן הצדיק כנ"ל, ועל־כן כשנתגלה זה הצדיק, שהוא החן והיפי של העולם, כל מי שמתקרב ונכלל בזה החן האמת, נפתחין עיניו, ורואה ומסתכל על עצמו, איך הוא אוחד בכל המדות, שנמשכין מארבעה יסודות, שהם נמשכין מהצדיק כנ"ל, וגם יכול לראות ולהסתכל בגדלת השם ולהסתכל בעולם, על־ידי שנתפתחו עיניו על־ידי התגלות הפאר של הצדיק האמת כנ"ל. פי כשזה הצדיק נתגלה ונתפרסם בעולם, זה בחינת שם, דהינו שנתפרסם ויש לו שם בעולם, ובתוף זה השם של הצדיק האמת מלבש ומשתף שמו יתברך, פי שמו משתף בשמנו (י). נמצא, כשנתגדל שם הצדיק, נתגדל שמו יתברך, וכל מה שנתגדל יותר שם הצדיק, נתגדל יותר שמו יתברך, כבִּיכול, כי שמו משתף בשמנו כנ"ל. ושם ה'

(ג) עיין בלקו"א סימן ד, אות ח. (ד) מצויין לעיל בסימן סו בפנים. (ה) ועיין זוהר תרומה קנב.

כמו שכתוב (בזוהר נשא דף קמד): אנת
 הוא שבת דפלהי יומי. וזה: ראו כי
 ה' נתן לכם את השבת (שמות טז) - ראו
 דיקא, כי שבת, שהוא שמא דקדשא
 ברין הוא, הוא בחינת כח הראות,
 בחינת תלת גונין דעינא וכת עין
 כנ"ל. ועלפן בכל מקום שנזכר בנין
 בית המקדש, נזכר שבת, כמו
 שכתוב (ויקרא יט): את שבתתי תשמרו,
 ומקדשי תיראו. וכן בכל מקום
 שהזהיר על מלאכת המשכן, הזהיר
 מקדם על שבת, כי שבת מאיר
 להבית המקדש, כי המקדש הוא
 גםפן בחינת עינים, כמו שכתוב
 (יחזקאל כד): גאון עינכם, מחמד עיניכם
 (עין ב"ב ד). ושבת הוא בחינת הגונין
 המאירין במקדש, כי שבת הוא
 בחינת כח הראות, שהם תלת גונין
 דעינא וכת עין, המאירין לבית
 המקדש שהוא בחינת עינים. וזה
 בחינת מחין, כי מתחלה נעשה
 מבחינת שם ה', שהוא ארבע
 אותיות, בחינת ארבעה מחין, בחינת
 (שמות לא): ואמלא אתו רוח אלקים
 בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל
 מלאכה. חכמה, תבונה, ודעת, וכל
 מלאכה - זה בחינת ארבעה מחין
 (כ"ש בת"ז דף יג בהקדמה), שהם נעשין
 מבחינת שם ה', כמו שכתוב: ראו כי
 קרא ה' בשם בצלאל, ואמלא אותו

וכו' בחכמה ובתבונה וכו', ואחר-כך
 נעשה בחינת תלת גונין דעינא וכת
 עין, ואחר-כך ארבעה יסודות כנ"ל:
ובשביל זה נקראים הצדיקים עיני
 העדה (במדבר טו) (עין ב"ב ד),
 כי עלידם נפתחין העינים כנ"ל.
 ואזי כשנתגלה הפאר והיפי של
 הצדיק האמת ונתגדל שמו, שזה
 בחינת הגדלת שמו יתברך, כפיכול,
 כנ"ל, שעלידיה נעשין המחין וכח
 הראות, ונפתחין העינים כנ"ל, אזי
 יש להעולם בעלהבית, שהוא
 משגיח על העולם. וזה בחינת
 בראשית - ראש בית (ת"ז תיקון ג דף יח),
 ראש זה בחינת מחין, בית זה בחינת
 בית המקדש, שעקר קיומו - עלידי
 בחינת המחין, שהם בחינת תלת
 גונין דעינא וכת עין, בחינת שבת,
 שמאיר לבית המקדש כנ"ל. גם בית
 זה בחינת הבתים של התפלין, ששם
 הם המחין, בחינת: ואמלא אותו רוח
 אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת
 ובכל מלאכה. ואמלא דיקא, בחינת
 הבתים שהמחין ממלאין אותם, ואזי
 יש בעלהבית, בחינת ראש בית,
 שהוא מחזק בדקי הבית, כי תקון
 הבית המקדש הוא עלידיה, כנ"ל:
אבל יש חס ושלום, ההפך ממש.
 כשנתפרסם, חס ושלום, מי
 שאין בו שם ה' כלל, וכשנתפרסם

ונתגדל שמו של זה, כפיכול, נתמעט ונתעלם שם ה', ואזי נתגדליו בעולם בעלי שמות וקדריים, שקורין "טאטירין", ובאין לעולם, חס ושלום, דברים שאין מועיל להם פיאם שמות הטמאה, חס ושלום, שכל זה הפך שם ה', כי נתעלם שם ה', חס ושלום. ואזי נסתלקין ונכנעין מאורי אור, חס ושלום, שהם בחינת מאור העינים, בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, שנמשכין משם ה' פנ"ל. וכשנכנעין מאורי אור, אזי מתגברין מאורי אש, ומזה באין שרפות בעולם, חס ושלום, על-ידי שמתגברין ונתגדליו בשם אלו המפרסמים של שקר, שעל-ידי זה נתעלם שם ה', חס ושלום, ונכנעים מאורי אור, ומתגברין מאורי אש, בחינת: ממרום שלח אש, שזה בחינת שרפת בית-המקדש, שנעשין גם-כן על-ידי הסתלקות מאורי אור, שעל-ידי זה נתגברו מאורי אש פנ"ל:

ונשרפו על-ידי: ויצת אש בציון, על-ידי ההתגברות מאורי אש פנ"ל: **והנה** מה שעבר אין, כי כבר נשרף בית-מקדשנו. אך כעת, שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו ולחזור ולבנות בית-מקדשנו, ראוי לנו שלא לעכב, חס ושלום, בננין בית-המקדש, רק להשתדל בבנינו. על-כן מאד צריך לזהר לקום בחצות, להיות מתאבל על חרבן בית המקדש, פי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב הבית-המקדש, ואפלו אם לאו, אולי הוא מעכב עתה בננין בית-המקדש, ונחשב גם-כן כאלו הוא גרם להחריבו. על-כן צריך לזהר מאד לקום בחצות, ולהיות מתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, והשם יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר (ישעיה ס"א). פאר תחת אפר דיקא. פאר זה בחינת המחיו, בחינת תפלין, בחינת ראש בית, בחינת כלליות הגונין, בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, בחינת מאורי אור, בחינת שבת המאיר לבית-המקדש פנ"ל. תחת אפר - אפר זה בחינת מאורי אש, (שהוא ההפך מהנ"ל), הינו שיהיו נכנעין מאורי אש, שעל-

ונתגדל שמו של זה, כפיכול, נתמעט ונתעלם שם ה', ואזי נתגדליו בעולם בעלי שמות וקדריים, שקורין "טאטירין", ובאין לעולם, חס ושלום, דברים שאין מועיל להם פיאם שמות הטמאה, חס ושלום, שכל זה הפך שם ה', כי נתעלם שם ה', חס ושלום. ואזי נסתלקין ונכנעין מאורי אור, חס ושלום, שהם בחינת מאור העינים, בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, שנמשכין משם ה' פנ"ל. וכשנכנעין מאורי אור, אזי מתגברין מאורי אש, ומזה באין שרפות בעולם, חס ושלום, על-ידי שמתגברין ונתגדליו בשם אלו המפרסמים של שקר, שעל-ידי זה נתעלם שם ה', חס ושלום, ונכנעים מאורי אור, ומתגברין מאורי אש, בחינת: ממרום שלח אש, שזה בחינת שרפת בית-המקדש, שנעשין גם-כן על-ידי הסתלקות מאורי אור, שעל-ידי זה נתגברו מאורי אש פנ"ל:

וזוה בחינת: ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה (איכה ד). יסודותיה - זה בחינת ארבעה יסודות, שנמשכין מבחינת מאורי אור, מבחינת תלת גונין דעינא ובת עין, שנאכלו

וְזָהוּ: בְּרֵאשִׁית - ראש בית, בְּחִינַת הַבְּעַל־הַבַּיִת שֶׁל הָעוֹלָם. הֵינּוּ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא הִיפֵי וְהַפָּאָר שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹסֵף, בְּחִינַת (בראשית מב): וְיוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט הוּא הַמְּשֻׁבֵּר וְכוּ', בְּחִינַת ראש בית, בְּחִינַת בַּעַל־הַבַּיִת שֶׁל הָעוֹלָם. כִּי עַל־יְדוֹ קִיּוּם הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ וְקִיּוּם הַבָּתִּים וְהַדִּירוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל כֻּנְּנוּ. וְעַל־יְדֵי שְׁנַתְּגַדֵּל הַשֵּׁם שֶׁל זֶה הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת ראש בית, עַל־יְדֵי־זֶה נִפְתָּחִין הָעֵינַיִם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כֻּנְּנוּ. וְזֶהוּ בְּרֵאשִׁית - לְעֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל. בְּרֵאשִׁית, הֵינּוּ ראש בית, בְּחִינַת הַצַּדִּיק הַנּוֹלָד, שֶׁהוּא הַפָּאָר שֶׁל הָעוֹלָם כֻּנְּנוּ, עַל־יְדוֹ נִפְתָּחִין עֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל כֻּנְּנוּ:

וְזֶה בְּחִינַת הַסֵּפֶד עַל סְלוּק הַצַּדִּיק. כִּי בְּרֵאשִׁית הוּא הַסֵּפֶד עַל נַח, הֵינּוּ מְאֹמֵר הַנּוֹלָד עַל בְּרֵאשִׁית הוּא הַסֵּפֶד עַל סְלוּק הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת נַח. כִּי שֵׁם נְאֻמֵּר מִבְּחִינַת הַהַעֲלָמָה, שְׁנַתְּעֵלֶם הַפָּאָר שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ שְׁנַסְתֵּלֶק וְנַתְּעֵלֶם הַצַּדִּיק שֶׁהוּא הַפָּאָר שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהִנֵּה לְהַצַּדִּיק שְׁנַסְתֵּלֶק, אֵינּוּ לוֹ הַפֶּסֶד כָּלֵל בְּמָה שְׁנַעֲלֵם וְנַסְתֵּלֶק, כִּי אִם נַתְּעֵלֶם וְנַסְתֵּלֶק מִפָּאָן, הוּא גָדוֹל

יָדָם נִשְׂרָף הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ, וְיִתְגַּבְּרוּ מְאֹרֵי אוֹר, שֶׁהֵם קִיּוּם הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ כֻּנְּנוּ, וְזֶהוּ פָּאָר תַּחַת אֶפֶר, כֻּנְּנוּ. נִמְצָא, שְׁעַל־יְדֵי שֶׁהוּא מִתְאַבֵּל עַל הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ, עַל־יְדֵי־זֶה מְכַנְּיַע מְאֹרֵי אֵשׁ, וּמִתְגַּבְּרִין מְאֹרֵי אוֹר, שֶׁהֵם בְּחִינַת שַׁבָּת כֻּנְּנוּ. וְזֶה **מִתְאַבֵּל** - ראש־תְּבוּת: לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבֵי־כֶסֶם (שמות לה). כִּי עַל־יְדֵי שְׁמִתְאַבְּלִין, נִכְנָעִין מְאֹרֵי אֵשׁ כֻּנְּנוּ. וְזֶהוּ: בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, כִּי אֲזִי מְאִירִין מְאֹרֵי אוֹר, שֶׁהֵם בְּחִינַת שַׁבָּת, בְּחִינַת תְּלַת גּוֹנִין דְּעֵינָא וּבַת עֵינִי, שֶׁהֵם מְאִירִין לְהַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ, בְּבְחִינַת: אֵת שַׁבְּתֵי תִשְׁמְרוּ וּמְקֻדָּשֵי תִירְאוּ כֻנְּנוּ. וְזֶה שְׁכַתּוּב (שמות לא): לַעֲשׂוֹת אֵת הַשַּׁבָּת לְדִרְתָּם.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (וזהר פנחס דף רמג ובתי כד): לְדִרְתָּם כְּתִיב - לְשׁוֹן דִּירָה. הֵינּוּ כִּי עַל־יְדֵי שַׁבָּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְאֹרֵי אוֹר, עַל־יְדֵי־זֶה נִעֲשֶׂה דִירָה, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ, שְׁקִיּוּמוֹ עַל־יְדֵי שַׁבָּת כֻּנְּנוּ. גַּם דִּירָה מְמֹשׁ, כִּי עַל־יְדֵי שַׁבָּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְאֹרֵי אוֹר, עַל־יְדֵי־זֶה נִכְנָעִין מְאֹרֵי אֵשׁ, וְנִצְלוּ מִשְׁרָפוֹת כֻּנְּנוּ⁽¹⁾. נִמְצָא שְׁקִיּוּם דִּירוֹת יִשְׂרָאֵל הוּא עַל־יְדֵי שַׁבָּת כֻּנְּנוּ:

(1) עיין שבת קיט ע"ב.

ומפאר שם בעולם הבא, בחינת
(בראשית ו'): את האלקים התהלך נח.
אבל על הדור יתום שנשארו ועל
התולדות, דהינו הפנים שנשארו,
הוא רחמנות גדול מאד, ועליהם
נאמר כמקונן: אלה תולדת נח,
כמקונן ואומר: אלה הם התולדות
והפנים של הצדיק, בחינת נח,
שנסתלק, ואלה הם התולדות
היתומים שנשארו:

כי דע, שכל הדרות כלם נמשכין מן
הצדיק שהוא הראש, בחינת
ראש בית, בחינת הבעל הבית של
העולם כנ"ל, בבחינת (ישעיה מא): קורא
הדרות מראש, שכל הדרות נמשכין
מן הראש, דהינו הצדיק הנ"ל. ואזי
כשיש זה הצדיק שהוא הראש בית,
אזי יש בחינת ראש ויש בחינת בית,
ואזי פלנו, דהינו כל בני הדור, כלם
בחינת בני בית. אבל כשנסתלק
ונתעלם זה הראש שהוא הפאר,
בחינת שם ה' כנ"ל, אזי מתגברין,
חס ושלום, שמות הטמאה של
החיצונים, שזה בחינת המפרסמים
של שקר כנ"ל, והם בחינת ראש של
הסטרא אחרא, שהוא כנגד ראש
הנ"ל דקדשה, בחינת ראש כל
חוצות, שזהו בחינת ראש דסטרא
אחרא, בחינת מפרסמים של שקר,
בחינת שם הטמאה של החיצונים.

חס ושלום, ואזי אין בית,
ומתגלגלים בחוצות, חס ושלום.
ועל כן נקרא ראש כל חוצות, כי
נתעלם, חס ושלום, בחינת ראש
בית, ואזי אין בית, ומתגלגלים
בחוצות, חס ושלום. ועל זה נאמר:
תשתפכנה אבני קדש בראש כל
חוצות, בני ציון היקרים המסלאים
בפז וכו' (איכה ד). דהינו שישאר
קדושים מתגלגלים, חס ושלום,
בראש כל חוצות, כי נסתלק ונתעלם
הראש בית, דהינו הצדיק האמתי,
ונתגבר, חס ושלום, ההפך, שהוא
בחינת שם של הטמאה של
החיצונים, בחינת ראש כל חוצות,
כנ"ל:

וירמיהו הנביא היה מקונן, ומחבב
דם ישראל שנשפך, והיה
משתתף בצרתו, והיה רואה ישראל
מולכים בקולרין, וידיהו מחדקין
לאחורא, ורחיק על צואריהו, והיה
משתתף עמהם, והיה מקונן על כל
טפה דם של ישראל: בני ציון
היקרים המסלאים בפז וכו'
תשתפכנה אבני קדש וכו':

וזהו: אלה תולדת נח, הינו כמקונן
על התולדות שנשארו כנ"ל.
וזהו: נח איש צדיק תמים היה, הינו
שהיה ונסתלק וכו' כנ"ל:

א'תקעב לקוטי ז נח נחמ נחמן מאומן פוזהר"ן תנינא

והנה כל הדרות כלם נמשכין מן הצדיק שהוא הראש, בחינת קורא הדרות מראש כנ"ל. וזה בחינת: אלה תולדות נח - שכל התולדות, דהינו הדרות, כלם נמשכין מן נח, שהוא בחינת הצדיק, בחינת הראש, בחינת קורא הדרות מראש, כנ"ל:

ש"ך לעיל: רחל מבכה על בניה - זה בחינת עולמתא שפירתא דלית לה עינין (וזה משפטים

דף צח). כי רחל היתה יפת-תאר ויפת-מראה (בראשית כט), ועל-כן עקר ההולדה של הצדיק, שהוא בחינת יוסף, שהיה יפה-תאר ויפה-מראה, בחינת הפאר והיפי של העולם כנ"ל, הוא מרחל. אבל עכשו בגלות, אחר החרבון, היא בבחינת רחל מבכה על בניה, ועל-כן היא בחינת עולמתא שפירתא דלית לה עינין, כי מאור עינים נסתלקין עלידי הבכי כנ"ל, והבן היטב. ועל-ידי זה מקשר היטב מאמר הנ"ל, שמתחיל לדבר מענין רחל מבכה על בניה, ואחר-כך מדבר מההעלקמה, שנתעלם הצדיק, שהוא הפאר והיפי, בחינת יוסף, בחינת: ויוסף היה יפה-תאר וכו', כי הכל ענין אחד, פי עקר הולדת הצדיק, שהוא בחינת יוסף וכו' כנ"ל, הוא מרחל וכו' כנ"ל:

שגם הדור האתרוג נמשך גם כן מן הראש הנ"ל. וזה בחינת קורא הדרות מראש, בחינת הדור האתרוג, שנמשך גם-כן מהראש הנ"ל, דהינו הצדיק הנ"ל, שהוא הראש והפאר וההדור של העולם כנ"ל. והנה עקר ההדור הם ישראל, כי אף-על-פי שגם הם ויפת הם תולדות נח, אף-על-פי-כן עקר ההדור הם ישראל, שבאים מבני שם. וזה בחינת: הדור מצוה עד שלישי (ב"ק ט: ושרע א"ח סי' תרנ"ו) - זה בחינת שם, שהוא השלישי משלשה בני נח (ועין בסנהדרין קיא מה שדרשו על פסוק: והשלישית יתברך - שלישי של נח, שלישי של שם), שהוא עקר ההדור והפאר כנ"ל. והוא בחינת שם, שם דיקא, בחינת שם הקדש, שהוא בחינת פאר

וזה בחינת קורא הדרות מראש, בחינת הדור האתרוג, שנמשך גם-כן מהראש הנ"ל, דהינו הצדיק הנ"ל, שהוא הראש והפאר וההדור של העולם כנ"ל. והנה עקר ההדור הם ישראל, כי אף-על-פי שגם הם ויפת הם תולדות נח, אף-על-פי-כן עקר ההדור הם ישראל, שבאים מבני שם. וזה בחינת: הדור מצוה עד שלישי (ב"ק ט: ושרע א"ח סי' תרנ"ו) - זה בחינת שם, שהוא השלישי משלשה בני נח (ועין בסנהדרין קיא מה שדרשו על פסוק: והשלישית יתברך - שלישי של נח, שלישי של שם), שהוא עקר ההדור והפאר כנ"ל. והוא בחינת שם, שם דיקא, בחינת שם הקדש, שהוא בחינת פאר

תפילה לג

"קול ברמה נשמע נהי כפי תמרורים, רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה כי איננו. על אלה אני בוכיה עיני ירדה מים, כי רחק ממני מנחם משיב גפשי, היו בני שוממים כי גבר אויב". רבנו של עולם רבנו של עולם, למדנו איד לסדר הספרות מרים על גדל שברנו אשר נשברנו על ידי לבנו הזונה, פי גלקחו מאתנו כל מחמדי עינינו גאוני עזנו עטרות ראשנו, הודנו ויגנו פארינו, חיינו וארך ימינו, שרשי נפשנו ורוחנו ונשמותנו. הלא המה אדוננו מורנו ורבנותנו, אורותינו גדלתנו קדשתנו, תקותינו תכליתנו, נחמותינו ושמחתנו, תורתנו תפלותינו, סעו המה למנוחות עזבו אותנו לאנחות. אוי מה היה לנו, מה נאמר מה נדבר, מי יוכל להעריך לנו הספרות מרים ומרורים כראוי לנו להספיד ולכפות על שברים מרים פאלה הנוגעים לכל ישראל ולכל העולמות בלם מראש ועד סוף, אוי אוי ואבוי.

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך שאין כח ביד אנושי לסדר הספרות כראוי על הסתלקות צדיקים פאלה, אשר נסתלקו בדורותינו בעוונותינו. אבל על דא ודאי קא בכינא, על הנוגע לי ולכל ישראל. פי להצדיקים הקדושים בעצמם שנסתלקו למעלה למעלה אין הפסד כלל, פי הם גדולים ומפארים שם בעולמות עליונים, ועומדים ומשמשים בפרום, אשרי להם אשרי חלקם. אבל עלינו עלינו הדור היתום הזה, הדור העני הזה, עלינו הרחמנות גדול ועצום מאד, עלינו עלינו ידו כל הדווים, "אוי לנו כי שדדנו", אהה יהוה הכרע הכרעתנו. ורפו הידים וכשלו כל ברבים ונמס כל לב ויהי למים, ביום בא השמש בצחרים, תעה לכבנו, פלצות בעתתנו, צירים אהונונו פיולדה נפעה, אבינו שבשמים אבינו אב הרחמן, "יהוה אלהים אמת", להיכן גדל להיכן נפנה לעזרה, מי יעזר לנו מי יעמד בעדנו, אנה פנה דודנו, אנה פנה דודנו ונבקשנו עמך. על בן גם היום מרי שיחנו, ידנו כפדה על אנחותינו, מי יתן ראשנו מים ועינינו מקור דמעה, ונבפה יוםם ויליה על גדל שברנו. "על זה היה דוה לבנו, על אלה חשכו עינינו":

רבונו של עולם אב הרחמן האמת, אתה יודע שכל חיותנו תלוי בהצדיקים רבותינו הקדושים וכוונם לברכה, ואנחנו צריכים לדבר עמם בכל פעם ולקבל מהם דבורים קדושים חדשים בכל פעם, ולראות אותם בכל פעם. ועתה מה נעשה, מה יעשו קבוצי ערך אזובי קיר כמאנו, מה נעשה מה נפעל. רבונו של עולם, רבונו של עולם, אתה לבד יודע מרירות נפשי בפנימיות, איך נפשי מרה לי על כל זה, אך בעוונותי הרבים, איני יכול לפרש שיחתי היטב לפניך מלא רחמים. רבונו של עולם, מה שעבר עבר. עתה עתה, למדני והורני איך לצעק ולזעק ולהתחנן באפן שאזכה גם עתה להמשיך קנשתם העצומה עלי, על ידי קדשת הרשימו שלהם שהשאירו בעולם על ידי ספריהם הקדושים ותלמידיהם הקרים, וגם עתה הטה שכיחי יתיר בעלמא, כמו שכתוב בזהר הקדוש ובשאר ספרים קדושים, שעקר שלמות הנשמה היא שפאשר נסתלקת למעלה למעלה למקום שנסתלקת תהיה גם למטה למטה, לעורר ולהקיץ ולהחיות כל הנפשות אפלו המנוחים בשאול תחתיות ומתחתיו, לעוררם ולהחיותם שלא יתאשו בשום אפן בעולם:

רבונו של עולם חמל ורחם על הדמעות והבכיות של רחל אמנו שהיא השכינה וכןסת ישראל, אשר היא בוכה בדמעות שליש על גדל צערנו וצרות נפשנו, "רחל מבכה על בניה" שגלו מעל שלחן אביהם ומארצם יצאו. "כבו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה, אין לה מנחם מפל אוהביה". כי כל רעייה שהם הצדיקים שפכל דור ודור נסתלקו בעוונותינו הרבים, עד אשר נשארו פתרון בראש החר וכןם על הגבעה. "יתומים היינו ואין אב אמותינו פאלמנות", ואין לנו מנחם.

רבונו של עולם, מי יחמל עלינו, ומי יחוס עלינו ומי יגוד לנו, ומי יסור לשאל לשלום לנו, מי יגדר גדר ומי יעמד בפריץ, מי יתקן דרכים ומי יישר מסלות, מי יתקן נפשנו, מי יחזורנו בתשובה שלמה לפניך, מי יעורר אותנו משנתנו לשוב אליך באמת. אוי מה תיה לנו בדורות האלה, אשר זכינו בדורות האלה לאורות נפלאים ונוראים פאלה, אורות צחים ומצחצחים פאלה, אשר אפסו הדבורים והצרופי אותיות לספר בשבתם וגדלתם ותקפם ונבכם ומעלתם ותפארתם. וכמה גלגולים סבבת בעולמך, וכמה עלמין אתהפיכו בגינהו, וכמה נסים ונפלאות בלי שעור וערך עשית עד אשר הבאת לעולם אורות פאלה, צדיקים קדושים פאלה, מורי דרך פאלה, מלמדני דעת מביני מדע פאלה, בעלי

עצות כאלה. והיית עמקם כל ימי חייהם הקדושים, והרבית גפלאותיך עמקם בלי שעור, כי רבים קמו עליהם בכל יום, ואתה הצלת אותם מיד כל אויביהם ורודפיהם, ועשית מה שעשית בדרכי גפלאותיך הנעלמים מאד מאד. וקימת אותם ברחמך, עד אשר פעלו ועשו והתחילו ונגמרו והפליאו לעשות תקונים חדשים גפלאים ונוראים בכל העולמות מראש ועד סוף, ותקנו גפשות רבות בלי שעור, גפשות החיים והמתים. כפאשר אתה ידעת את כל התקונים והשעשועים שקבלת מהצדיקים שהיו בדורות האלה, מיום שנתגלה אור הגנוז, אור ישראל וקדושו, רב רבנו, איש אלהים נורא מאד, מורנו ורבנו הרב רבי ישראל בעל שם טוב זכרנו לברכה, אשר האיר פני תבל, והעמיד תלמידים הרבה, צדיקים וחסידים קדושים ונוראים, והשאיר אחריו ברכה נטע ששעשועיו זרע קדש מצבתו, ויצאי חלציו הקדושים הקרים מפו ופנינים וכל חפצים לא ישוו בהם, אשר הוא ותלמידיו ויצאי חלציו גלו אלהותך בדורות האלה והרביצו תורה בישראל. המה האירו עינינו ופתחו לבנו, למדו ולמדו דרכים ישרים ועצות גפלאות להתקרב אליך באמת. אשרי עין ראתה כל אלה, הלא למשמע און דאבה גפשונו. כי כל תקונתנו היתה שיאריכו ימים ושנים בזה העולם, ונופה לעמוד עוד לפני הדרת קדשתם ולשמע מפייהם הנורא עוד דברי אלהים חיים בכל פעם חדשים ונפלאים, כפאשר זכינו כל ימי חייהם הקדושים, ובעוונותינו הרבים ובפשעינו העצומים נחשך מאתנו מאורי עינינו, מחמדי גפשונו. אוי כי גברו האראלים על המצוקים, ותפסו מאתנו לפני הזמן את הארונות הקדושים והנוראים האלה. "אוי מה היה לנו, נפלה עטרת ראשנו, אוי נא לנו פי חטאנו". ואם אמנם ידענו גם ידענו כי גם עתה הם עוסקים בתקון גפשותינו, אך מר לנו מר, כי אין אנו זוכים לראות פניהם הקדושים, ולשמע דבוריהם הנוראים, ולשאב תכל פיהם הקדוש, ולהסתפל על פארם ויפיים וזיום והדרת פניהם הקדוש והנורא, ולהפלל בחן האמת שלהם. כי הן המה היו הפאר והיפי והחן של כל העולם בלו, אשר כל מי שתיה נכלל בהחן שלהם הקדוש, בהפאר שלהם בשמם הקדוש, הסתפל על עצמו ונתעורר בתשובה באמת. ועתה עתה בעוונותינו אבדנו מה שאבדנו, אוי לנו מה שגרמנו לנו בעוונותנו, אוי כמה העון גורם. אוי מה געשה עתה, מה יעשו נרדפים כאלו, עניים ואביונים כאלו, עם ממשד וממרט כזה, עם עני ואביון כמונו. "על כן אמרתי שעו מני אמר בכבי". מר רוחי אקרר, קולי פים יהמה, אשיחה ורוח לי, אדברה אל יהוה אל עליון ועבר עלי מה:

רבונו של עולם, רבונו של עולם, רבונו של עולם, קדוש אתה ונורא שמך, ושמו משתף בשם הצדיקים האמתיים, עשה למען שמך, וקדש את שמך, ונגלה האמת בעולם. ונפנו ברחמיך העצומים, שנופה לידע באמת מי הוא הראש בית של העולם עתה, אשר מקבל פח מהצדיקים האמתיים האלה שהזכרתי לפניך. ונפנו בחמלתך הגדולה להתקרב אליו באמת, ולהיות נכלל תמיד באמת בהשם והפאר והחן האמתי של הצדיקים האמתיים, ולהתקשר ולהתדבק בהם באמת בקשר אמיץ וחזק כל ימוט לעולם. באפן שנופה על ידי זה להסתפל על עצמנו מעתה בכל המדות והתאוות של כל הארבע יסודות לזכר ולטהר אותם מפל רע, ולשוב בתשובה שלמה באמת על העבר, ולהתחזק מעתה באמת בכל עז ותעצומות לשבר ולכבול כל המדות רעות וכל התאוות רעות של כל הארבע יסודות, ולזכות לכל המדות טובות, ולעסוק תמיד בעבודתך באמת בכל פחנו בכל לבנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו. עד שנופה שכל הארבעה יסודות שפגופנו יודפכו באמת, ויהיו כלם טוב בלי שום אחיזת הרע כלל, עד אשר נופה שכללו כל הארבע יסודות בשרשם העליון, שהם ארבע אותיות של שמך הקדוש ותברך. ונופה להסתפל על עצמנו היטב היטב בכל עת, על מה אתינא להאי עלמא שפלה, ולהסתפל בכל המדות לזככם ולטהרם ולקדשם בתכלית השלימות, ולהסתפל בגדלת הבורא ותברך, ובנפלאותיו הנוראים, אשר הוא עושה חדשות ונפלאות בכל עת ועת, ולהסתפל בתקון העולם. ונופה שימשכו עלינו מחין קדושים וטהורים מהשם הקדוש הזה של הצדיקי אמת. ונופה מעתה לקדש את מחינו ודעתנו, ולא נחשוב עוד שום מחשבה חיונה כלל, מפל שפן שלא נהרהר חס ושלום שום הרהור בעולם כלל. ונופה לחשב בתורה הרבה, ולחדש בכל פעם חדושין דאורייתא אמתיים הרבה פרצונך הטוב.

ותזכני לקדש את עיני מעתה שלא אסתפל עוד במה שאסור להסתפל, מפל שפן שלא אסתפל שום הסתכלות המביא לידי הרהור חס ושלום. ואזכה לידע בכל עת איך להתנהג בזה, לכל ותגברו הרהורים חס ושלום יותר על ידי הפחד ביותר, ועל ידי גענוע הראש ועצימת העינים יותר מהמדה, באשר נגלה לפניך כל זה. רק אזכה לשכל אמתי לידע איך להתנהג בעיני בקדשה ובטהרה באמת פרצונך הטוב, באפן שאזכה להנצל ולהשמר מפל דבר רע. ותקדש את עיני מעתה באמת בחסדיך העצומים, ותזכני לקדש ולטהר את כל הארבע יסודות בקדשה גדולה. ואזכה להוסיף בכל פעם קדשה על קדשה, עד שאזכה להיות

בלו טוב, עד אשר לא יזיק עוד לעיני שום הסתפלות בעולם כלל. ואפלו אם אראה בעיני מה שאראה, לא יגיע לדעתי ומחי שום צד הרהור ומחשבה היצונה כלל, ולא יבלבל שום ראיה והסתפלות את דעתי כלל, רק אזכה להיות דבוק בקדשתך תמיד.

מריה דעלמא בלא זכאי לכל זה מהרה, אף על פי שאני רחוק עתה מפל זה כמו שאני רחוק, עד אשר קשה עלי לבקש אותך על כל אלה, אך על רחמך הרבים אני בוחה, ועל פח הצדיקים האמתיים אני נשען, שתזכני מהרה לבוא לכל זה, כי הן "כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה" ואתה עושה נפלאות בכל דור ודור וממך לא יפלא כל דבר:

ובכן תרחם עלי מלא רחמים, רב חסד ואמת, מרבה להיטיב, מרבה להיטיב מרבה מחילה לחטאים וסליחה לפושעים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח. ותזכני בחסדך העצומים, ותעזרני ותושיעני ותחזקני ותאמציני בדרךך הנפלאים, שאזכה מעתה לקום בכל לילה ולילה בחצות ממש ולסדר תקון חצות, לאונן ולקונן ולכפות הרבה על חרבן בית המקדש על בית קדשנו ותפארתנו, בית חיינו וארץ זמינו, בית חמדתנו, צבי עדינו גאון עזנו, הודנו זינונו הדרתנו וקדשתנו, אוי מה היה לנו שגורמנו בעוונותינו להחריב בית מקדשנו, מקום שכנינו עזר, מקום התורה והתפלה מקום התגלות אלהותך, אשר שם חיינו יכולים להמשך עלינו השנת אלהותך, לדעת ולהפיר אותך גם בזה העולם הנשמי, ולהתדבק בך לעולם ועד:

רבנו של עולם, רבונו של עולם, מה שעבר עבר, פי כבר נחרב בית מקדשנו וכבר נסתלקו הצדיקים בעוונותינו, ומה דהוה הוה, אך על דא ודאי קא בכינא, "על אלה אני בוכיה עיני ירדה מים". פי בעוונותי הרבים והעצומים והכבדים מאוד במהות וכמות ואיכות, גרמתי לעכב בנן בית המקדש. ומו יודע אולי גם בגלגול הראשון הייתי גורם להחריב את בית המקדש. אוי לי על חטאי, אוי לי על עוונותי, אוי לי על פשעי אשר עשיתי בגלגול זה ובגלגולים אחרים, אוי מה עשיתי, אשר סחי ומאום כמוני גרם להחריב ולעכב בנן בית המקדש וגאלת ישראל להשיכם לארצם. אוי לי שהחרבתי את בית המקדש בעוונותי, ושרפתי את ההיכל הקדש, והגלית את בני ישראל לבין העמים, והארכתי את הגלות כל כך על ידי תאותי הרעות והמרות:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, לְמַדְנִי אֵיךְ לְצַעֵק לְפָנֶיךָ עֵתָה, אֵיךְ לְזַעֵק עַל שְׁבָרֵי הַמֵּוֹר וְהַמְרֹר עֵתָה, אֵיךְ לְתַלּוֹת עֵינַי אֵלֶיךָ עֵתָה, אֵיךְ לְבַלּוֹת הַיּוֹם בְּטוֹב אֲמַתִּי עֵתָה. הֵיכָן אֶבְרַח הֵיכָן אָנוּם לְעוֹרָה, מָה אֶעֱשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, בְּמָה אֶזְכֶּה לְבַלּוֹת הַיּוֹם בְּחַיִּים אֲמַתִּיִּים בְּקִדְשָׁה אֲמַתִּיתִי. בְּמָה אֶזְכֶּה לְהַצִּיל אֶת גַּפְשִׁי מִנִּי שַׁחַת, לְהַצִּיל גַּפְשִׁי לְשִׁלָּל מִיַּד דִּינְךָ וְזַעֲמֶךָ, מִיַּד עֲגֻשְׁיךָ הַקָּשִׁים וְהַמְרִים רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְאֵיךְ לְהַצִּיל עַצְמִי מִחֲרָפוֹת וּבֹשׁוֹת וּבְיוֹנוּת בְּזָה וּבְכָא:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וּקְדֹשׁ אֶת שְׁמֶךָ בְּעַבּוֹר כְּבוֹד שְׁמֶךָ, וְזַכְנוּ שְׂיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם עַל יְדִינִי. מְלֵא רַחֲמִים אֲדוֹן כֹּל יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת, אַתָּה יוֹדֵעַ "אֶת כָּל הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם" עֵתָה בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֱלֹהִי, וְאֵיךְ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִתְעַרְבַּב וְנִתְבַּלְבַּל הָעוֹלָם עֵתָה מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרְף. כִּי כָל הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים פְּאָרֵי הַדּוֹרוֹת נִסְתַּלְקוּ בְּיָמֵינוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, אֲשֶׁר אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ גְּדֹל עֲצֵם מַעֲלַתָּם וְתַקְפָּם וּקְדוּשָׁתָם אֲשֶׁר שְׁמֶךָ מִשְׁתַּף בְּשָׂמִים, וְכָל מָה שֶׁנִּגְדַּל שָׂמִם בְּיוֹתֵר נִגְדַּל שְׁמֶךָ בְּיוֹתֵר, וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִסְתַּלְקוּ קָדָם הַזְּמָן, אוֹי מָה הָיָה לָנוּ בְּדוֹרוֹת הָאֱלֹהִי. וּמִגְדֹּל עֲבִירַת דַּעַתְנוּ אֵין מִי שְׂיַדַע כָּאֵב צָרָה וְצוּקָה הַזֹּאת, עַד הֵיכָן הִדְבַּר מְגִיעַ, עַד הֵיכָן שְׁלֹטָה הַמַּכָּה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, מִכּוֹת מַפְלְאוֹת כָּאלוֹ הַפְּלֵא וְפְלֵא, מִכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה בַּתּוֹרָה זֶה מִיַּתַּת הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים אֲשֶׁר נִסְתַּלְקוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וּבְחַטָּאֵינוּ וּבְכַשְׁעֵינוּ, אוֹי אוֹי וְאֹבִי, אוֹי לָנוּ מָה שְׂאֵבְרָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ, חָבַל עַל דְּאֶבְרִין וְלֹא מִשְׁתַּכְחִין, "הַצְּדִיק אֶבֶר, וְאֵין אִישׁ שֹׁם עַל לֵב, וְאִנְשֵׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאֵין מְכִין, כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה נֶאֱסַף הַצְּדִיק":

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲדוֹן כֹּל, אַחֲרֵי אֲשֶׁר כָּבַר גְּרַמְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ מָה שֶׁגְּרַמְנוּ, וְהַחֲרַבְנוּ בֵּית מִקְדְּשֵׁנוּ, וְנִסְתַּלְקוּ הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים בְּעוֹנוֹתֵינוּ, עֲזָרְנוּ מַעֲתָה שְׁנוּכָה עַל כָּל פְּגָמִים לְקוּם כְּכֹל לִילָה בַּחֲצוֹת מַמּוּשׁ, וְלִשְׁבֵר לִבְנוֹ לְכַפּוֹת הַרְבֵּה בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ עַל עוֹנוֹתֵינוּ הַעֲצוּמִים שֶׁגְּרַמְנוּ כָּל זֶה, עַד אֲשֶׁר נִשְׁאָרְנוּ כִּיתוּמִים וְאֵין אָב, בְּתוֹעִים וְאֵין לְבַקֵּשׁ, כְּרַחוּקִים וְאֵין לְקַרֵּב, וְאֵין מִי שְׂיַעֲמֹד בְּעַדְנוּ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְרֵאֵה שְׁפִלוּתֵנוּ וּבְיוֹנוּנוּ, "הִבַּט מִשְׁמַיִם וְרֵאֵה" כִּי הֵייוֹנוּ לַעַג וְקָלָם. וְלֹא דִי לָנוּ מָה שְׂאָנוּ גְבוּיִים וְשְׁפִלִים בֵּין הָעַמִּים, אֲשֶׁר בְּכָל יוֹם עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְבַלּוֹתֵנוּ וְאַתָּה מְצִילָנוּ מִיָּדָם. אַף גַּם בֵּין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמָם נִתְרַבַּה הַמַּחְלָקֶת מְאֹד, וְנַעֲשֶׂה כַּסְטָנוּרִיא גְדוֹלָה בֵּין הַתְּלַמִּידֵי חֻכְמִים, עַד

אֲשֶׁר חָלַק לָפָם זֶה מִזֶּה, וְכָל אֶחָד נִבְּוָה וְנִמְאָם בְּעֵינֵי חֲבֵרוֹ עַד אֲשֶׁר "כִּשְׁל כַּח הַסֶּבֶל":

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים, יְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיךָ, יִהְיוּ מַעֲיָד עֲלֵינוּ, חוּם וְחֶמֶל וְרַחֵם עַל שְׂאֵרֵי פְּלִיטַת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. מְלֵא רַחֲמִים אִיךְ תִּוּכַל לְהִתְאַפֵּק מִלְּרַחֵם עַל נַפְשוֹת הַעֲשׂוּקוֹת, עַל נַפְשוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְגַּלְּלִים בַּחוּצוֹת וּבִשְׂוֵקִים וּבְרַחוּבוֹת שֶׁהֵם נַפְשוֹת יְקָרִים מְאֹד מְאֹד, וְהֵם נִשְׁפָּכִים בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם קוֹנֵן יְרֻמָּה הַנְּכִיָּא קִינּוֹת הַרְבֵּה עַל כָּל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ, כְּמוֹ שְׂכֵתוּב: "אֵיכָה יוּעַם זֶהב, יִשְׁנֵא הַכֶּתֶם הַטּוֹב, תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבֵנֵי קֹדֶשׁ, בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת. בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹּ, אֵיכָה נִחְשְׁבוּ לְנִבְלֵי חֲרָשׁ, מַעֲשֵׂה יְדֵי יוֹצֵר":

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רְבוּנוּ דְעֲלֵמָא כְּלָא, אַתָּה לְבַד יְדַעְתָּ עֲצֵם יְקַרְתָּ תַּפְאֶרֶת קֹדֶשׁתְּ הַנַּפְשוֹת הַיְקָרִים הָאֵלֶּה, אֲבֵנֵי קֹדֶשׁ הָאֵלֶּה, הַנִּשְׁפָּכִים עִתָּה בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, "וְאֵין אִישׁ מֵאַסְפָּה אוֹתָם הַבֵּיתָה". כִּי נִסְתַּלְקוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַנִּקְרָאִים רֹאשׁ בֵּית שֶׁהֵם הַבְּעֲלֵי בֵּית שֶׁל הָעוֹלָם, אֲשֶׁר אֵין בְּהוֹתָם בְּעוֹלָם וּשְׁמֵם נִתְגַּדַּל בְּעוֹלָם אֵין הוּא לְהָעוֹלָם בְּעַל הַבֵּית, וְאֵין הֵינּוּ אֲנַחְנוּ כְּלָנוּ נִקְרָאִים בְּנֵי בֵּית. וּמִיּוֹם שֶׁנִּסְתַּלְקוּ בַּחֲטָאֵינוּ, וְנִתְעַלַּם פְּאָרֵם וְהַדְרָם וְחָנֶם הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֲנַחְנוּ נָעִים וְנָדִים וּמְטַלְטְלִים, וְנַפְשוֹת יְקָרוֹת מַעֲמֶיךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִתְגַּלְּלִים בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת. כִּי נִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם הַבְּעֲלֵי בֵּית שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הַנִּקְרָאִים רֹאשׁ בֵּית. וְאַפְּלוּ מַעֲט הַרְשִׁימוּ שֶׁנִּשְׁאָר מִשְׁמֵם עַל יְדֵי סַפְרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים וְתַלְמִידֵיהֶם הַיְקָרִים, מַעֲלִימִים גַּם בֵּין מְאֹד מְאֹד בְּכַמָּה מִיְנֵי הַעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרוֹת בְּלֵי שְׁעוֹר. כִּי כָּכָל פְּעַם נִתְגַּדְּלִים בְּעוֹלָם בְּעֲלֵי שֵׁם וּפְרָסוּם שְׂאֵין שְׁמֵם נִמְשָׁךְ כְּלָל מִשֵּׁם יְהוָה, אֲדַרְבָּא עַל יְדֵם נִתְעַלַּם שֵׁם יְהוָה וּמִתְנַבְּרִים שְׁמוֹת הַחַיִּיצוֹנִים חֶסֶם וְשְׁלוֹם. וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִתְעַרְבַּב הָעוֹלָם מְאֹד עַד אֲשֶׁר אֵין אַתָּנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה, מִי וּמִי הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה בְּאַמְתָּ, אֲשֶׁר שְׁמֵם נִמְשָׁךְ מִשֵּׁם יְהוָה, וּמִי לְהַפְּךְ, וּמִי מַעֲרֵב מִשְׁנֵיהֶם מִטּוֹב וְרַע, מִמְּאוּרֵי אוֹר וּמְאוּרֵי אֵשׁ, "וְאֲנַחְנוּ לֹא נִדְעַ מַה נַּעֲשֶׂה כִּי עֲלִיךְ עֵינֵינוּ".

זְבִינוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקוּם כְּכֹל לִילָה בַּחוּצוֹת מִמֶּשׁ, וְלְהִתְאַבֵּל עַל חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁנִּחְרַב בְּעוֹנוֹתֵינוּ, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ שֶׁתִּנְחַם וְתִשְׁמַח אוֹתָנוּ מִתְּרָה, וְתִשֵּׂם לְאַבְלֵי צִיּוֹן פֶּא"ר תַּחַת אֶפ"ר.

וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ הַמְּאֹרֵי אִשׁ כַּנְּגַד הַמְּאֹרֵי אוֹר. וַיִּתְנַפֵּר שֵׁם הַקֹּדֶשׁ, שֵׁם יְהוָה, שֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, עַל שֵׁם הַטְּמָאָה, שְׁמוֹת הַחִיצוֹנִים, וַיִּתְפַּטֵּל הַשֶּׁקֶר לְגַבֵּי הָאֵמֶת. וַיִּתְגַּלֶּה וַיִּתְגַּדֵּל וַיִּתְפָּרֶסֶם בְּכָל הָעוֹלָם, שֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים וּפְאָרֵם וְהִדְרָם וְחָנֹם הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא. וְנִזְכָּה לְהַפְּלִל בְּשֵׁמֶם וּבַפָּאָר הַדְּרַת קִדְשָׁתָם, עַד אֲשֶׁר יִפְתְּחוּ עֵינֵינוּ בְּאֵמֶת, וְנִסְתַּפֵּל עַל עֲצָמֵנוּ הַיָּטִב בְּאֵמֶת, בְּכָל הָאַרְבַּע יְסוּדוֹת, לְזַפְּכֵם וּלְטַהֵרֵם וּלְקַדְּשֵׁם מִכָּל הַתְּאֵאוֹת רְעוּת וּמְדוּת רְעוּת הַנְּמֻשָּׁכִים מֵהֶם, וּלְכַרְרֵם מֵרַע לְטוֹב, וְלִזְכּוֹת לְכָל הַמְּדוּת טוֹבוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. וְנִזְכָּה שְׂיִמְשֹׁךְ עֲלֵינוּ עַל יְדֵי הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים מַחִין קְדוֹשִׁים וּמְהוֹרִים, עַד שְׂיִכְלְלוּ כָּל הָאַרְבַּע מַחִין שְׁלֵנוּ וְכָל הָאַרְבַּע יְסוּדוֹת, בְּתוֹךְ הַיְסוּד הַפְּשוּט הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא הַצְּדִיק יְסוּד עוֹלָם, שֶׁהוּא הַנִּהְיָר הַיּוֹצֵא מֵעֵד לְהַשְׁקוֹת אֶת הַנֶּזֶן. וַיְהִי הַכֹּל גְּבֻלָּל בְּשִׁמְךָ הַמְּיֻחָד הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, וְתִמְהַר וְתַחִישׁ לְנַאֲלָנוּ, וְתִבְנֶה בֵּית קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ. וַיִּתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ וַיִּתְכַבֵּד וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא שְׁמֶךָ מִלְּפָנֵינוּ בְּפִי כָּל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְזַכְּנוּ לְקָם מִצּוֹת תְּפִלִּין בְּשִׁלְמוֹת, בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוֹלָה, בִּירְאָה וּבְאֵהָבָה, בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לִבָּב. עַד שְׂיִמְשֹׁךְ עֲלֵינוּ עַל יְדֵי פָאָר הַתְּפִלִּין הַקְּדוֹשִׁים וְהַנּוֹרָאִים, קִדְשַׁת הַמַּחִין מִזְרָשֶׁם מִהֲרָאֵשׁ בֵּית, שֶׁהוּא מְמַלֵּא אֶת בְּתֵי הַתְּפִלִּין הַקְּדוֹשִׁים בְּמַחִין קְדוֹשִׁים בְּחִכְמָה וּבְתוֹבָנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה.

וְזַכְּנוּ לְקַבֵּל שְׁבִתוֹת מֵתוֹךְ רַב שְׂמִחָה, וְנִזְכָּה לְעַנֵּג אֶת הַשְּׁבִת בְּכָל עוֹ, וְלִשְׂמַח בְּכָל שְׁבִת וּשְׁבִת בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה בְּאֵמֶת. וְתַעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ שְׁנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ עַל יְדֵי קִדְשַׁת שְׁבִת קִדְשׁ, אֶת קִדְשַׁת הַמַּחִין שֶׁל הֲרָאֵשׁ בֵּית שֶׁהוּא שְׁבִת דְּבִלְהוּ וְיִמָּא. וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וּלְהַפְּלִל בְּשִׁמְךָ הַגְּדוֹל הַמְּשִׁתַּף בְּשִׁמְנוּ, וּלְתַקֵּן כָּל הַפְּגָמִים שְׁפָגְמֵנוּ בְּשִׁמְךָ הַגְּדוֹל:

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי חֲלָאִים וּמַחּוּשִׁים וּמְכַאוֹבִים הַנְּמֻשָּׁכִים מִשְׁמוֹת הַטְּמָאָה וְהַחִיצוֹנִים חַס וְשְׁלוֹם, שֶׁהֵם נִקְרָאִים מְאֹרֵי אִשׁ. אֲבִינוּ שְׂבִשְׂמִים מוֹשֵׁל בְּכָל, שׁוֹמֵר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד. שְׁמֵרְנוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵהֶם, שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל יַעֲמֹד כַּנְּגַדָם, וְתַכְנִיעַ וְתַשְׁבֵּר וְתַמְגֵּר וְתַכְּפֵל הַמְּאֹרֵי אִשׁ כַּנְּגַד מְאֹרֵי אוֹר. וַיִּתְפַּטֵּל שֵׁם הַטְּמָאָה שְׁמוֹת הַחִיצוֹנִים מִן הָעוֹלָם, וַיִּתְגַּדֵּל שֵׁם הַקֹּדֶשׁ בְּעוֹלָם. וְתַפְרֵם עֲלֵינוּ סַכַּת שְׁלוֹמְךָ בְּזִכּוֹת קִדְשַׁת שְׁבִת. וְתַשְׁמֵר אוֹתֵנוּ וְאֵת מְמוֹנֵנוּ וְאֵת בְּתִינוּ מִכָּל מִינֵי הַזְּקוֹת וְהַפְּסוּדוֹת בְּגַשְׁמִיּוֹת וּרוּחָנִיּוֹת הַנְּמֻשָּׁכִים מִמְּאֹרֵי אִשׁ.

ותציל את כל בתי עמך בית ישראל משרפת אש, אתה יהוה תשמרם תמיד משרפות ומכל מיני הזקות שבעולם. כי אין בדינו לשמרם, כי אם עליך לבד אנו נשענים, שאתה תרחם עלינו ועל כל עמך ישראל מעתה, ותשמור את בתינו וכל חפצנו משרפות אש. ותעזרנו ברחמיך שלא יהיה להמאורי אש שום אחיזה ושליטה בנו חס ושלום, לא בגופנו ולא בגפשנו ולא במאודנו, רק נזכה לכלל [להכלל] תמיד במאורי אור הנכללים בשמך הקדוש:

ותזכנו לקיים מצות אתרוג ומינוי בשלמות בזמנו פראוי. ונזכה שיהיה לנו תמיד אתרוג נאה וכשר ומהדר בכל מיני הדור, בתכלית השלמות וההדור. ותנלה פאר הדרת קדשת עמך ישראל בעולם, ובפרט פאר הדרת יפי קדשת הצדיקים והבשרים האמתיים, עד אשר ישתוקקו ויכספו כל באי עולם לכלל בָּהֶם, להכלל בשמם ותפארתם, וישובו כל באי עולם לילך בדרכיהם לעשות רצונך באמת כל ימיהם לעולם:

רבונו של עולם, מלכנו ואלהינו, מלא משאלותינו ברחמים, וזכנו לבוא לכל מה שבקשנו מלפניך, באופן שנוזכה להכלל באמת בתוך שמך הגדול והקדוש לעולמי עד ולנצח נצחים. ויתגדל ויתקדש שמך הגדול על ידינו תמיד, ויקים מקרא שכתוב: "ויראו גוים את שם יהוה וכל מלכי הארץ את כבודך. יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך, והצילנו וכפר על חטאתנו למען שמך, ברוך יהוה אלהים ישראל עשה נפלאות לבדו, וברוך שם כבודו לעולם, ויפלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן"

תורה סח

מראה לו שהוא ההפך; וכן להפך, למי שהוא למטה מאד במדרגה התחתונה, בתוך הארץ ממש, יהיה מראה לו שאדרבא, הוא סמוך

עקר שלמות הצדיק - שיוכל להיות למעלה ולמטה, שיהיה יכול להראות למי שהוא למעלה ונדמה בדעתו שהוא במדרגה עליונה, יהיה

להשם יתברך. וזה השלמות מכרך שיהיה להצדיק, ובלא זה אינו צדיק כלל, כי צריך להראות למי שהוא למטה מאד בדיוטא התחתונה לגמרי, שעדין הוא סמוך לה' ממש, כבבכול, ולעוררו ולגלות לו: ה' עמך, ואל תירא ואל תפחד ואל תחת, כי הוא יתברך עמך ואצלך וקרוב לך ממש, כי מלא כל הארץ כבודו (ישעיהו 6). על-כן אפלו אם האדם נופל, חס ושלום, למקום שנופל, רחמנא לצלן, והוא בשפל המדרגה התחתונה ממש - גם משם יוכל לדבק את עצמו בה' ולשוב אליו יתברך, כי מלא כל הארץ כבודו. וכבר דברנו מזה, שכשהאדם מנח למטה לגמרי, ורואה שהוא בדיוטא התחתונה, חס ושלום, רחוק מאד מהשם יתברך, ראוי לו להחיות עצמו בזה בעצמו, הינו כי זהו בעצמו הוא התקרבות, מאחר שרואה שהוא רחוק, כי מקדם היה מרחק כל-כף, עד שלא היה יודע כלל שהוא רחוק, ומאחר שעל-כל-פנים יודע שהוא רחוק זהו בעצמו התקרבות, ובזה בעצמו ראוי לו להחיות את עצמו ולשוב אל ה'.

וכן להפך, למי שהוא למעלה מאד, צריך הצדיק להראות לו שהוא

רחוק לגמרי מהשם יתברך, מה חמית מה ידעת^(א) וכו'. וזהו שלמות הצדיק, בבחינות (ד"ה א כט): כי כל בשמים ובארץ, שהוא בחינות הצדיק, פי' דוע, דאחד בשמיא ובארעא^(ב), דהינו כנ"ל, שיהיה למעלה ולמטה, שיהיה מראה למי שהוא למעלה, בבחינות שמים, שהוא להפך, שהוא רחוק מאד ואינו יודע כלל בידיעתו יתברך, בבחינות: מה חמית מה ידעת וכו', כי שם למעלה בשמים, שם די'קא, שואלים איה מקום כבודו. ולהפך, למי שהוא למטה בארץ ממש, יהיה מראה לו כי ה' עמו, כי מלא כל הארץ כבודו. וזהו עקר השלמות, להיות למעלה ולמטה. וזה בחינות בניים ותלמידים שצריכין להניח בעולם. כי לכאורה הדבר תמוה, כי הלא העקר - שצריך האדם לשבר עצמו לגמרי מן החמר, ואם-כן למה הוא חיוב כשהאדם נסתלק לגמרי למעלה, דהינו אחר ההסתלקות, שייניח אחריו בניים בזה העולם הגשמי, שימלאו מקומו בזה העולם, הלא אדרבא, טוב להסתלק לגמרי למעלה, אף באמת, העקר השלמות להיות למעלה ולמטה, בשמים ובארץ, כי כשהוא בעולם אחד לבד, אין זה שלמות, רק

(א) הקדמת הוזהר דף א' ע"ב. (ב) תרגום שם, ועיין בווהר בראשית לא, ובתיקון כב.

אבל גם זה צריכים:

והפלל, שצריך שישאר ממנו בנים ותלמידים, והתלמידים יאירו יותר לתלמידים אחריהם, וכן להלן יותר, שגם התלמידים יפרו וירבו ויעשו תלמידים אחרים, ותלמידי תלמידיו יעשו יותר תלמידים, וכן להלן יותר ויותר, כדי שיהיה נשאר מחו גם למטה לעולם ועד. וכן הבנים צריכים גם כן שישאר זכרם לדורי דורות, בנים ובני בנים וכו'. כי זהו עקר השלמות של הצדיק, שיהיה למעלה ולמטה, בבחינת: כי כל בשמים ובארץ - דאחד בשמיא וארעא: (עין כל זה במאמר "ויהי מקץ" - כי מרחקם ינהגם" (בסימן ז), עין שם, כי שם מבאר הענין היטב).

שניהם יחד, מעלה ומטה, זהו עולם שלם. ועלין מחיב האדם שיהיה נשאר ממנו שארית בארץ, בן או תלמיד, כדי שגם כשהיה למעלה אחר ההסתלקות, יהיה למטה גם כן בזה העולם, דהינו מה שנשאר ממנו למטה בן או תלמיד הנמשכים ממנו. ועקר הוא המוח, שיהיה נשאר למטה ממחו, ועלין צריך להניח בן או תלמיד, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (ב"ב קטז) על פסוק: אשר אין חליפות למו - חד אמר בן, וחד אמר תלמיד, כי התלמיד הוא ממוח הרב, וכן הבן נמשך גם כן ממוח האב. ורבי יוחנן סבר תלמיד, כי לא היה לו בנים. כי אצל התלמיד המוח מפשט מגשמיות, אבל אצל הבן המוח מלבש בהטפה זרעית,

תורה סט

הנשוא את המשקה, לעשות ברכה הוא עלי פי מה שכתוב בזהר (פקודי דף רמב), שיש כמה דברים שהם נשאים ונשאים, וחושב שם כמה דברים שהם נשאים, דהינו שנשאים אותם,

מה שנוהגים לתן ברכה להאיש המביא המשקה לאורחים או על החתנה וכיוצא, (הינו כשנושאין יין או דבש לאורחים או על חתנה, אזי נוהגין לתן מן המשקה להשליח

א'תקפד לקוטי נ נח נחמ נחמן מאומן מוהר"ן תנינא

ובאמת אלו הדברים הם נושאים, כגון המרפכה, שהיא נשאת ונושאת, וכן הארון, שהיו נושאים אותו והוא נשא את נושאיו וכו'. וזה בחינת ברכה שנותנין כנ"ל, כי ברכה - ראשיתבות: כי רוח החיה באופנים (יחזקאל א), בחינת נשאת ונושאת. כי האופנים נושאים החיות, והחיות נושאים אותם, כי רוח החיה באופנים, וכן הוא כל המרפכה, שהאופנים נושאים את החיות, והחיות את המרפכה, ונשאת ונושאת הפל. ועל-כן זה שנושא את המשקה נותנין לו ברכה, שהוא בחינת: כי רוח החיה באופנים, בחינת נשא ונושא, כי הוא נושא את המשקה, ועתה המשקה מנשא אותו. (או שנעשה מזה שברים, כי המשקה הוא מכבה וגם מחממת קצת - ולא באר הדבר הזה כלל):

תורה ע

מן הצומח. אבל בראדם צריך לבקש מבקשו ברחוק יותר ויותר מן הבהמה. ועל-כן משה רבנו, עליו השלום, שהיה גדול במעלה מאד, היה צריך לבקש מבקשו ברחוק מקום ביותר, ועל-כן הצריך לבקש לו אשה ממדין, כי מבקשו היה רחוק מחמת גדלתו:

כל מי שגדול יותר, צריך לבקש מבקשו ברחוק מקום יותר. כמו שאנו רואין, שהצומח חיותו ומבקשו סמוך לו מיד, כי הוא צומח מן הארץ בסמוך לו ממש, ובהמה מבקשה סמוך לה גם-כן על הארץ, אף הוא ברחוק יותר קצת מן הצומח, כי הבהמה גדולה במעלה

תורה עא

מהמחין של ארץ־ישראל, ואזי נשאֵרין המחין בבחינת מחין של חוץ־לארץ ממש. וכשהמחין הם בחינת מחין של חוץ־לארץ, אזי אין יכולין להשוות דעתן יחד. וזהו בחינת המחלקת שיש בעולם, כי מחין של חוץ־לארץ אין יכולין להשוות עצמן יחד. אבל היה ראוי שלא יהיה מחלקת פי־אם בחוץ־לארץ, ובאמת אנו רואין שגם בארץ־ישראל יש מחלקת:

אך דע, כי אלו המחין של חוץ־לארץ, שנעשו עלידי פגם הכבוד כנ"ל, הם מבקשים לעצמן תקון. והתקון של אלו המחין של חוץ־לארץ הוא בעת ששופע נעם העליון, שעל־ידי־זה נעשה התגלות הכבוד, אז הוא זמן תקונם של אלו המחין של חוץ־לארץ. כי כבוד הוא תקון העולם, כי כל העולם נברא בשביל הכבוד, כמו שכתוב (ישעיה מו): לְכַבְּדֵי בְּרֵאתוֹ וְכוּ' (יומא לח), הינו בשביל כבוד השם יתברך. כי יש

דע, כי יש מחין של ארץ־ישראל ויש מחין של חוץ־לארץ. וגם המחין של חוץ־לארץ הם מקבלים ויונקים גם־פן מהמחין של ארץ־ישראל. כי עקר המוח והחכמה היא בארץ־ישראל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במדרש (ביר פ' ט"ז): אין חכמה פתחת ארץ־ישראל וכו'. וכל אחד מישראל יש לו חלק בארץ־ישראל, וכל אחד כפי חלקו שיש לו בארץ־ישראל פן הוא מקבל ויונק מהמחין של ארץ־ישראל. נמצא שכל המחין הם בחינת מחין של ארץ־ישראל, כי כלם מקבלים משם, כי שם בארץ־ישראל עקר המוח והחכמה כנ"ל. אבל אף־על־פי־כן יש מחין של חוץ־לארץ, וזה נעשה עלידי פגם הכבוד, חס ושלום. שמי שפוגם, חס ושלום, בכבוד השם יתברך, אזי עלידי פגם הכבוד של השם יתברך אין יכולין לקבל ולינק מהמחין של ארץ־ישראל, וכפי הפגם שפוגם בכבוד השם יתברך, כמו־כן אינו יכול לקבל ולינק

כבוד פּרטי לכל מאמר ומאמר של
 העשרה מאמרות שבהם נברא
 העולם, אשר בשביל אותו הכבוד
 היה זה המאמר, שעלידו נברא
 חלק פלוני מהבריאה. נמצא שכל
 מאמר ומאמר יש לו כבוד מיוחד,
 שבשביל זה הכבוד היה אותו
 המאמר. פי זה המאמר, שבו נברא
 חלק פלוני מהבריאה, היה בשביל
 כבוד זה, כדי שיגיע כבוד זה להשם
 יתברך, וכן מאמר אחר, שבו נברא
 חלק אחר מהבריאה, היה בשביל
 כבוד אחר, שיגיע אותו הכבוד
 להשם יתברך, וכן כל המאמרות,
 כלם היו רק בשביל כבוד השם
 יתברך, אשר בשביל זה נברא
 העולם, כנ"ל:

להשם יתברך, כדי שיתגדל ויתעלה
 כבודו יתברך, כדי שיהיה עלידיזה
 תקון העולם כנ"ל. והם מבינים
 בהכבוד מאיזה מאמר נתהוה זה
 הכבוד, אשר בשביל זה הכבוד היה
 אותו המאמר שעלידו נברא חלק
 מהבריאה כנ"ל. וזה בחינת (תהלים כ"ט):
 ובהיכלו פלו אומר כבוד, הינו שאצל
 אלו שהם בהיכלא דמלפא, הכבוד
 הוא פלו אומר, הינו פלו מאמר, פי
 הכבוד שיש להם הוא פלו רק
 בשביל המאמר, שנתהוה בשביל זה
 הכבוד, אשר עלידו נברא חלק
 מהבריאה כנ"ל:

וזה בחינת: ואשר כח בהם לעמד
 בהיכל המלך (דניאל א). כח זה
 בחינת כ"ח אתון דמעשה בראשית
 (ת"ז ת"י יח), בחינת עשרה מאמרות
 שבהם נברא העולם. הינו שאלו
 שהם בהיכלא דמלפא, הם מגלין
 ומאירין כ"ח אתון הנ"ל עלידי
 הכבוד כנ"ל, וזהו: ואשר כח בהם
 לעמד וכו' - לפי פשוטו של מקרא,
 הינו כח ממש, פי בודאי צריך
 שיהיה להם כח וגבורה לעמד בזה,
 שיזכו להיות בהיכלא דמלפא, אשר
 שם הכבוד הוא פלו אומר, בחינת
 כ"ח אתון דמעשה בראשית כנ"ל:
ועקר הכבוד של השם יתברך
 נתגלה רק עלידי האדם. פי האדם

ועל-כן כשאחד מישראל זוכה
 לראות בעצמו איזה
 התגלות הכבוד, הינו כשיש לו איזה
 כבוד, אזי הוא צריך לידע מאיזה
 מאמר נתהוה זה הכבוד, אשר
 בשביל זה הכבוד היה אותו
 המאמר, שעלידו נברא חלק
 מהבריאה כנ"ל. ובדאי לאו כל אדם
 זוכה לזה, להרגיש בעצמו התגלות
 כבוד השם יתברך. אבל אלו שהם
 בהיכלא דמלפא, כשיש להם איזה
 כבוד, אזי אין לוקחין לעצמן כלל
 מן הכבוד, רק הם מעלין כל הכבוד

על־ידו שפּע נעם העליון. ודע, שׁעל־ידי צדקה נעשה הפלי לקבל על־ידה מנעם העליון שלהובין דרחימותא, פי צדקה היא נדיבות לב, כמו שפּתוב (שמות כה): מאת פל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי; ונדיבות לב, הינו שנפתח ונתנדב הלב, ועל־ידי־זה נפתחין שבילין דלבא, ונעשין פלי לקבל שלהובין דרחימותא, שנמשכין מנעם העליון פנ"ל. ויש צדקה של ארץ־ישׂראל, ויש צדקה של חוץ־ארץ, ועקר הוא הצדקה של ארץ־ישׂראל, שׁעל־ידיה נעשה פלי לקבל מנעם העליון, שׁעל־ידי־זה ההולדה פנ"ל. וזה בחינת (הושע י): זרעו לכם לצדקה, פי עקר ההולדה - על־ידי צדקה פנ"ל. וזה בחינת (בראשית לו): אלה תולדות יעקב יוסף, הינו שעקר ההולדה - על־ידי יעקב ויוסף, פי יעקב הוא בחינת צדקה, כמו שפּתוב (תהלים צט): משפט וצדקה ביעקב אתה עשית, ועקר ההולדה - על־ידי צדקה פנ"ל, (שהיא הפלי לקבל השפעת נעם העליון פנ"ל, ויוסף הוא בחינת נעם, כמו שפּמבאר לקמן):

ועל־ידי ההולדה, דהינו שנולדין ונתרבין בני־אדם, על־

הוא תכלית פל הנבראים, פי עקר הבריאה היתה בשביל האדם (א). פי עקר התגלות פּבּודו יתברך הוא על־ידי האדם. ועל־פּן על־ידי ההולדה, פּשנולדין ונתרבין בני־אדם ביותר, על־ידי־זה נתגלה פּבּודו ביותר, פי עקר התגלות הפּבּוד - על־ידי בני־אדם, פנ"ל:

ודע, פי מחין של ארץ־ישׂראל הם בחינת נעם, ומחין של חוץ־ארץ הם בחינת חובלים, כמו שפּתוב (זכריה יא): לאחד קראתי נעם ולאחד קראתי חבלים. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין כד): נעם - אלו תלמידי־חכמים שבארץ־ישׂראל, שפּמנעימים זה לזה בהלכה, חבלים - אלו תלמידי־חכמים שבחוץ־ארץ, שחובלים זה לזה בהלכה. ועקר ההולדה הוא על־ידי בחינת נעם העליון, פי מנעם העליון נתעוררין שלהובין דרחימותא (ב), אשר על־ידם בא ההולדה, בבחינת (שמואל"ב א): נעמת לי מאד, נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים; שׁעל־ידי נעם העליון מתעורר האהבה, בחינת שלהובין דרחימותא, שׁעל־ידם ההולדה:

ונעם העליון שופע תמיד, אבל צריכין פלי לקבל

כַּנְל. נמצא שְׁעָקָר קַלְקוּל המִּחִין
 שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ הוּא עַל־יְדֵי פְגָם
 הַכְּבוֹד, וְעַל־כֵּן בַּעַת שְׁשׁוּפֵעַ נֵעָם
 הָעֲלִיּוֹן עַל־יְדֵי הַכְּלֵי שֶׁל צְדָקָה
 בְּשִׁבִיל הוֹלְדָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נֵעֲשֶׂה
 הַתְּגָלוֹת הַכְּבוֹד כַּנְל, אִז הוּא זְמַן
 תְּקוּנָם שֶׁל הַמִּחִין שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ, כִּי
 מֵאַחַר שְׁנִתְעוֹרַר בְּחִינַת הַתְּגָלוֹת
 הַכְּבוֹד, עַל־יְדֵי־זֶה הֵם יְכוּלִין
 לְהַתְתַּקֵּן, כִּי עָקָר הַקַּלְקוּל שֶׁלָּהֶם
 הָיָה עַל־יְדֵי פְגָם הַכְּבוֹד כַּנְל וְעַל־
 כֵּן בַּעַת שְׁשׁוּפֵעַ נֵעָם הָעֲלִיּוֹן בְּשִׁבִיל
 הוֹלְדָה כַּנְל, אִז בְּאִים הַמִּחִין שֶׁל
 חוּץ־לָאָרֶץ שְׁהֵם בְּחִינַת חוּבְלִים,
 וְנוֹפְלִים בְּמִחִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
 שְׁהֵם בְּחִינַת נֵעָם, כְּדִי לְהַתְתַּקֵּן עַל־
 יְדֵי־זֶה כַּנְל. וְזֶה (תהלים טז): חֲבָלִים
 נָפְלוּ לִי בְּנַעֲמִים - חֲבָלִים, הֵינּוּ
 הַמִּחִין שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ שְׁהֵם בְּחִינַת
 חוּבְלִים, הֵם נוֹפְלִים בְּנַעֲמִים, הֵינּוּ
 בְּמִחִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם בְּחִינַת
 נֵעָם כַּנְל, כְּדִי לְהַתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי־זֶה
 כַּנְל. וְזֶה: אִף נַחֲלַת שְׁפָרָה עָלַי.
 נַחֲלַת - זֶה בְּחִינַת יַעֲקֹב, בְּחִינַת
 (דברים לב): יַעֲקֹב חֲבֵל נַחֲלָתוֹ, בְּחִינַת
 צְדָקָה. שְׁפָרָה - זֶה בְּחִינַת יוֹסֵף,
 בְּחִינַת (בראשית טז): וַיְהִי יוֹסֵף יָפֵה
 תָּאֵר וְכוּ', וַיִּפֶּה תָּאֵר זֶה בְּחִינַת יָפֵה
 תָּאֵר, הַנֶּאֱמָר בְּדוֹד, וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
 זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (סנהדרין צג): אִישׁ תָּאֵר,

יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ בְּיֹתֵר
 כַּנְל. וְזֶה בְּחִינַת (שם כב): כָּל זֶרַע
 יַעֲקֹב כְּפְדוּתוֹ; כִּי עַל־יְדֵי הַהוֹלְדָה,
 שְׁנֵעֲשֶׂה עַל־יְדֵי בְּחִינַת יַעֲקֹב, שְׁהוּא
 בְּחִינַת צְדָקָה כַּנְל, עַל־יְדֵי־זֶה:
 כְּפְדוּתוֹ, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה נִתְרַבֶּה כְּבוֹדוֹ
 יִתְבַּרַךְ, כַּנְל:

וְאִזִּי כְּשׁוּפֵעַ נֵעָם הָעֲלִיּוֹן עַל־יְדֵי
 הַכְּלֵי הַנֵּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי צְדָקָה
 בְּשִׁבִיל הַהוֹלְדָה כַּנְל, וְגַם בְּחִינַת
 הַנֵּעָם הָעֲלִיּוֹן שְׁהוּא הַמִּחִין, מְקַבֵּל
 וְנִשְׁפָּע עוֹד מִלְּמַעְלָה יוֹתֵר, כִּידוּעַ,
 אִזִּי אֵלּוּ הַמִּחִין שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ, שְׁהֵם
 בְּחִינַת חוּבְלִים, הֵם נוֹפְלִים גַּם־כֵּן
 בְּאֵלּוּ הַמִּחִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם
 בְּחִינַת נֵעָם, כְּדִי לְהַתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי־
 זֶה, כִּי אִז הוּא זְמַן תְּקוּנָם שֶׁל אֵלּוּ
 הַמִּחִין שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ. כִּי עָקָר פְּגָם
 וְקַלְקוּל הַמִּחִין שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ הוּא
 עַל־יְדֵי פְגָם הַכְּבוֹד, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
 אֵינָם יְכוּלִים לִינֵק מִמִּחִין שֶׁל אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, וְאִזִּי הֵם בְּחִינַת מִחִין שֶׁל
 חוּץ־לָאָרֶץ מִמָּשׁ, וְזֶהוּ קַלְקוּלָם
 כַּנְל. וְזֶה בְּחִינַת (משלי י"ג): בַּז לְדַבֵּר
 יַחֲבֵל לוֹ. בַּז לְדַבֵּר, הֵינּוּ בְּזִיוּנוֹת,
 הַפֶּךָ הַכְּבוֹד, עַל־יְדֵי־זֶה: יַחֲבֵל לוֹ,
 הֵינּוּ מִחִין שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ שְׁהֵם
 בְּחִינַת חוּבְלִים, כִּי עַל־יְדֵי פְגָם
 הַכְּבוֹד נִשְׁאַרִין הַמִּחִין בְּבְחִינַת
 חוּבְלִים, שְׁהֵם מִחִין שֶׁל חוּץ־לָאָרֶץ

שנפלו לתוכם כנ"ל. וזהו בחינת המחלקת שיש בארץ ישראל גם כן:

ובכל הדברים - כי כל הנבראים וכל ההולדות, כלם הם רק בשביל התגלות כבודו יתברך. ועקר ההולדה - על ידי הצדקה, שעל ידיה נעשה פלי לקבל מנעם העליון, שעל ידיה נעשה ההולדה, ועל ידיה נתגלה ונתגדל כבודו יתברך כנ"ל. וזה אותיות **תרומה** הם סופי תבות: לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו (תהלים כז), כי תרומה, הינו צדקה שהיא נדיבות לב, בחינת: מאת פל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, על ידיה נעשה פלי לקבל מנעם ה', שעל ידיה נמשך התגלות כבודו יתברך, שהוא בחינת: ובהיכלו פלו אמר כבוד. וזהו: לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו - סופי תבות: "**תרומה**" כנ"ל. וזה בחינת השירה, בחינת (שמואל"ב כג): נעים זמרות ישראל: (ולא גלה יותר):

אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה. כי יש נעימות בתורה, וזהו העקר, לזכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה: (דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום (משלי ג) נראה ל:)

שמראה פנים בהלכה, הינו בחינת מחין, בחינת נעם, שמנעימים בהלכה כנ"ל. ועל ידי שתי בחינות אלו, יעקב ויוסף, שהם בחינת נחלת שפירה, על ידיה נעשה ההולדה, שאז החובלים נופלים בנעימים כנ"ל. וזה: יעקב חבל נחלתו. חבל זה בחינת חובלים הנ"ל, שנתתקנים על ידי בחינת יעקב, בחינת צדקה, שעל ידיה ההולדה, שעל ידיה נתתקנים החובלים, שהם המחין של חוץ לארץ כנ"ל. וזה בחינת חבלי לדה, בחינת חובלים הנ"ל, שנתתקנים על ידי הלדה כנ"ל. גם זהו בחינת שפירה הנ"ל, בחינת שפיר ושליא, בחינת הולדה וכנ"ל:

ומחמת שהמחין של חוץ לארץ, שהם בחינת חובלים, שחובלים זה לזה בהלכה, כי אינם יכולים להשוות דעתן יחד כנ"ל, הם נופלים במחין של ארץ ישראל שהם בחינת נעם, כדי להתתקן כנ"ל. על פן לפעמים כשפוגמים הרבה, חס ושלום, אזי אינם יכולין להתתקן, אדרבא, גורמים פגם גם להמחין של ארץ ישראל, ואזי גם המחין של ארץ ישראל אינם יכולים להשוות עצמן, כי נפגמו, חס ושלום, על ידי המחין הפגומים של חוץ לארץ,

לשימוש
פרטי
בלבד!!!!

תפילה לד

"חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעִימִים אֲף נִחַלְתְּ שִׁפְרָה עָלַי". רבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מוֹדָה אָנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי עַל כָּל הַחֶסֶד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי, וְאֲשֶׁר אָתָּה עָתִיד לַעֲשׂוֹת עִמִּי וְעִם כָּל בְּנֵי בֵּיתִי וְעִם כָּל בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּנֵי בְרִיתִי, "בְּפִמָּה אֲקַדֵּם יְהוָה אֲפֶךָ לְאֱלֹהֵי מְרוֹם, מָה אֲדַבֵּר וְהוּא אָמַר וְעָשָׂה, אֲדַבֵּר כָּל שְׁנוֹתַי עַל מֵר גִּפְשִׁי, כִּי צִדְקָתְךָ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת אֱלֹהִים מִי כְמוֹךָ, אֲשֶׁר הִרְאִיתָנִי צָרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת תְּשׁוּבָה תַּחֲיִינִי וּמִתְהַמּוֹת הָאָרֶץ תִּשׁוּבָה תַּעֲלֵנִי".

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַגּוֹמֵל לַחַיִּים טוֹבוֹת, אֲשֶׁר גָּמַלְנִי כֹּל טוֹב. אַתָּה לְבַד יוֹדַעְתָּ אֵת כָּל הַחֲסָדִים וְהַטּוֹבוֹת וְהַפְּלֵאוֹת וְהַנִּרְאוֹת, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֵלֹו כָּל הַיָּמִים דְּיוֹ וְכָל אַגְמִים קוֹלְמוֹסִין וְכו' אִי אֶפְשֶׁר לְבָאֵר וּלְסַפֵּר אַחַת מִנֵּי אֵלֶיךָ וּרְבִבָּה מֵרַבּוּי הַטּוֹבוֹת הָאֲמִתּוֹת וְהַנִּצְחִיּוֹת לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, אֲשֶׁר הִפְּלֵאתָ לַעֲשׂוֹת עִם שֶׁפַל אַנְשִׁים כְּמוֹנִי. וְאֲשֶׁר אָתָּה עוֹשֶׂה עִדָּן עִמִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, אֲשֶׁר וּפִיתָנִי לְהִיּוֹת מְזוּרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ, הַמִּבְחָרִים מִכָּל הָעַמִּים וּמְרוֹמְמִים מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְנוֹסֵף לָזֶה, הַצִּלְתָּנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִלִּילָד בַּעֲצַת רְשָׁעִים וּמִלִּישָׁב בְּמוֹשָׁב לְצִים, וּמִלְעַמּוֹד בְּדֶרֶךְ חַטָּאִים, וְהַגְּדַלְתָּ רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנֶיךָ עָלַי לְהַרְגִּילֵנִי בְּתוֹרָתְךָ, וְלְהַתְקַרֵּב לְצִדִּיקֶיךָ וְלִירֵאָיִךְ הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם, הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׁרָיִם בְּלִבּוֹתָם. "רַבּוֹת עָשִׂיתָ אִתָּהּ יְהוָה אֱלֹהֵי, נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחֲשָׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ, אִין עֲרִךְ אֵלֶיךָ אַגִּידָה וְאֲדַבֵּרָה עֲצָמוּ מִסֵּפֶר". אַתָּה גָּמַלְתָּנִי הַטּוֹבוֹת בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, וְאֵנִי גְּמַלְתֶּיךָ הֲרָעָה. וּבְכָל זֹאת לֹא עוֹבֵרְתָּ חֲסָדְךָ מֵעַמִּי, וְאַתָּה חוֹשֵׁב מֵרַחוּק בְּכָל עֵת לְהַטִּיב אַחֲרֵיתִי וּלְהַשִּׁיב אֶת שְׁבוֹתַי. וְאֶפְלוּ בַּעַת נִפְלִיתִי וִירִידַתִּי חֵם וְשָׁלוֹם עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי שְׂאִינִם הַגּוֹנִים חֲלִילָה, אֲף עַל פִּי בֵּן אִתָּהּ מִפְּלִיא עִמִּי פְּלֵאוֹת גְּדוּלוֹת וְנִרְאוֹת, לְחֻזְקִי וּלְאֲמֻצָּנִי וּלְחַיּוֹתָנִי בְּכָל עֵת לְבָלִי לִפְלֵ לְגַמְרֵי חֵם וְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר אָתָּה לְבַד יוֹדַע כָּל מָה שֶׁעָבַר עָלַי מִזְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, "יְהוָה אֱלֹהִים אַתָּה יוֹדַעְתָּ":

וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי לִפְנֵיךָ, לְשֵׁאת רֵאשִׁי וּפְנִימִיּוֹת דַּעְתִּי וְצַפּוֹן לְבִי לְצַפּוֹת לְרַחֲמֶיךָ
 מְלֵא רַחֲמִים, מְצַמִּיחַ קַרְן יְשׁוּעָה, מְצַמִּיחַ קַרְן יְשׁוּעָה, מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת
 וּמִי דוֹמֶה לָךְ מְלֻךְ מַמְלֵכָה וּמַחְיֶה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה, אָבִי שֶׁבְשֵׁמוֹם, מְרוֹם וְקְדוֹשׁ,
 פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת, עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת, בַּעַל מְלַחְמוֹת, זוֹרֵעַ צְדָקוֹת, מְצַמִּיחַ יְשׁוּעוֹת, עוֹרְנִי
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּזְכֵנִי לְמַחִין דַּקְדְּשָׁה לְמַחִין זָכִים וְטְהוּרִים, לְמַחִין יִשְׂרָאֵלִים לְמַחִין
 שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הַצִּילֵנִי מִמַּחִין פְּגוּמִים, מִמַּחִין שֶׁל חוּץ-לְאֶרֶץ. חַנּוּנִי מֵאֲתֶיךָ חֲכֵמָה
 בֵּינָה וְדַעַת דַּקְדְּשָׁה, וּזְכֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְעוֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאוּכָה לִילְךָ וְלִנְסֵעַ
 וְלָבֵא מְהֵרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, לְאֶרֶץ הַחַיִּים, אֲשֶׁר שָׁם עָקַר הַדַּעַת
 וְהַשְׁכָּל וְהַמּוֹחַ וְהַחֲכֵמָה דַּקְדְּשָׁה. הַעֲלֵנִי מְהֵרָה מַחִין לְאֶרֶץ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. עֲשֵׂה
 עִמִּי פְּלֹאוֹת בְּנֵאוֹה לָךְ וְלֵאבוֹתֵינוּ וְלִרְבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, לֹא כְּמַעֲשֵׂי הַרְעִים, כִּי אַתָּה
 עֲשֵׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וְרוּחַ, לֹא כְּרַעוּתִי תִּגְמָלֵנִי:

זְכֵנִי וְעוֹרְנִי שְׂאוּכָה בְּחַי לְתַקֵּן פָּנִים הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר פְּגַמְתִּי בְּכְבוֹדֶךָ הַרְבֵּה מְאֹד עַל
 יְדֵי תַּאֲוֵתֵי הַרְעוֹת, אֲשֶׁר בָּאתִי עַל יְדֵם לְכָל הַחַטָּאִים וְהַעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים,
 שְׁחַטַּאתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לִפְנֵיךָ מִנְּעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי,
 אֲשֶׁר עַל יְדֵי כָּל חַטָּא וְעוֹן וּפְגַם פְּגַמְתִּי הַרְבֵּה בְּכְבוֹדֶךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר עַל
 יְדֵי זֶה נִפְגַּם מַחִי בְּבַחֲבֵינֶת מַחִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ, וְנִתְרַחַקְתִּי מִקְדְּשֶׁת הַמַּחִין שֶׁל
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַחַקְתִּי בַּעוֹנוֹתַי הַרְבִּים:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֻךְ הַכְּבוֹד סֵלָה, אֲשֶׁר בְּרֵאתָ כָּל הָעוֹלָם בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת
 בְּשִׁבְלֵי כְבוֹדֶךָ, כְּדִי שִׁיתְגַּלָּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא כְבוֹדֶךָ
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר זֶה תְּכִלִּית וְשֵׁרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב:
 "כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וּלְכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו וַיִּצְרַתִּיו אַף עֲשִׂיתִיו". זְכֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְתַקֵּן פָּנִים
 הַכְּבוֹד חֵישׁ קַל מְהֵרָה, וְעוֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאוּהִי בּוֹרַח מִן הַכְּבוֹד
 תְּמִיד בְּאֵמַת בְּלִי שׁוּם עֲרָמָה וּמְרָמָה. וּבְכָל עַת שְׂאֲתָה בְּרַחֲמֶיךָ תִּשְׁלַח לִי אִיזָה
 כְּבוֹד כְּרִצּוֹנֶיךָ הַטּוֹב, תַּעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַתֵּן לִי כֹחַ וְגְבוּרָה לְהַתְגַּבֵּר בְּכָל עוֹ שְׂלֵא
 אֶקְבֵּל הַכְּבוֹד בְּשִׁבְלֵי עֲצָמִי כְּלָל, וְלֹא אֶהְיֶה מִן הַכְּבוֹד כְּלָל, וְלֹא אֶשְׁתַּמֵּשׁ חַס
 וְשְׁלוֹם עִם הַכְּבוֹד לְצַרְפִּי וְלַהֲנַאתִי כְּלָל, רַק אֲזַכֶּה לְהַעֲלוֹת כָּל הַכְּבוֹד לְהַשֵּׁם
 יְתִבְרַךְ לְמֻלְךָ שֶׁהַכְּבוֹד שְׁלוֹ, לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד לְשֵׁרֵשׁוֹ. וּבְכָל פַּעַם שִׁיגִיעַ לִי אִיזָה
 כְּבוֹד, אֲזַכֶּה לִידַע וְלַחֲשׁוֹן מֵאִיזָה מֵאֲמָר נִתְהוּהָ זֶה הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר בְּשִׁבְלֵי זֶה הַכְּבוֹד
 הָיָה אוֹתוֹ הַמֵּאֲמָר, וְלֹא אֶשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַכְּבוֹד לְצַרְפִּי וְלַהֲנַאתִי כְּלָל, רַק אֶקְבֵּל
 הַכְּבוֹד בַּקְּדֻשָּׁה וּבִמְהֵרָה כְּדִי לְגַדֵּל כְּבוֹד הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ לְבַד, כְּדִי לְקַיֵּם הָעוֹלָם

אִתְקַבַּב לְקוּטֵי נַח נַחְמָן נַחְמָן מֵאִמּוֹן תְּפִלוֹת

שֶׁנִּבְרָא בַעֲשֶׂרָה מֵאֲמֵרוֹת בְּשִׁבְלֵי הַכְּבוֹד, כִּדְרֵי שִׁיבָא הָאָרְהָ גְדוּלָה וְנִפְלְאוּהָ בְּאוֹתוֹ
הַמֵּאֲמֵר שְׁנַתְהוּהָ בְּשִׁבְלֵי זֶה הַכְּבוֹד אֲשֶׁר אִתָּה מִשְׁפִּיעַ עָלַי. וְהִיְהִי הַכְּבוֹד שְׁלִי
כֻלּוֹ מֵאֲמֵר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וּבְהִיכֹלוֹ פִּלּוֹ אֹמֵר כְּבוֹד". רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תַּן לִי כַח
לְהַתְגַּבֵּר לְזִכּוֹת לְכָל זֶה, תַּן לִי כַח לַעֲמֹד בְּהִיכַל הַמּוֹלָד:

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אִתָּה יְדַעְתָּ שֶׁבְּכָל דְּבַר שֶׁבִקְדָּשָׁה שָׂאֲנִי מִתְחִיל לְדַבֵּר אֲנִי רְחוֹק
מִזֶּה כֹּל כִּדְּעַד שָׂאֲנִי לִי שׁוֹם דְּרָדָּךְ וְנִתְיָב בְּמַחִי אִידָּךְ לְפָתַח פִּי לְדַבֵּר מִזֶּה,
וּלְרַצוֹת וּלְפָנִים אוֹתָךְ עַל זֶה. כִּי פְּנִמְתִּי וּקְלַקְלֵתִי הִרְבֵּה מְאֹד, וְאֲנִי רְחוֹק מִמְּךָ
וּמִתּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה וּמִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָּשָׁה בְּתַכְלִית הַרְחוֹק, כִּי יִרְדְּתִי פְּלֵאִים
(וְאִין עוֹזֵר לִי, וַיִּכְנַע בְּעַמְלֵי לְפִי נִכְשַׁלְתִּי וְאִין עוֹזֵר. וְאִפְלוּ מַעֲטָה הִכַּח שִׁישׁ בִּי עַדִּין
אִינִי זֹכֵה לְהַרְגִּישׁוֹ, וּמַחְלִישִׁים דַּעֲתִי בְּכָל עֵת וְרַגַע, לֹא יִתְנוּנִי הַשֵּׁב רֹחִי.

אֲבִי צוּרֵי גּוֹאֲלֵי וּפּוֹדֵי, צוֹפֵה וּמְבִיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, וּכְבוֹדְךָ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ,
וְאִתָּה גּוֹמֵר תְּמִיד הַכֹּל כְּרַצוֹנְךָ. וּמִיּוֹם בְּרִיאַת אָדָם הִרְאִישׁוֹן עַד עַכְשָׁיו בְּכָל
הַפְּגָמִים וְהַחַטָּאִים וְהַעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁעָשׂוּ הָאָדָם וְתוֹלְדוֹתָיו, וּבְכָל הַפְּעֻסִים
שֶׁהִכְעִיסוּךָ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּכֻלָּם אִתָּה גְּמֻרַת תְּמִיד הַכֹּל כְּרַצוֹנְךָ, בְּכָל יוֹם וּבְכָל
עֵת וּבְכָל שָׁעָה. וּמִכָּל שָׂבוֹן בְּעֵינֵי הַפְּגָמִים וְהַקְּלָקוּלִים שְׁלִי, אַף עַל פִּי שֶׁהִרְבִּיתִי
לְפָשַׁע גְּנֻדָּךְ מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עִם כָּל זֶה אֲנִי מֵאֲמִין בְּאַמּוּנָה שְׁלֵמָה שְׂגָם
עִתָּה אִתָּה גּוֹמֵר תְּמִיד כְּרַצוֹנְךָ. עַל כֵּן עַדִּין גַּם עִתָּה אֲנִי מְקוּהָ מִמְּקוֹם שֶׁאֲנִי שָׂם
עִתָּה, וְאֲנִי מְצַפֶּה לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה מֵעִתָּה, שְׂאֻכָּה לְהַשְׁלִיךְ מִמֶּנִּי הַכֹּל, וְלִילָךְ וּלְנִסְעַ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וּלְבֹא לְשֵׁם מְהֵרָה, לְהַפְּיֹר שָׂם גְּדֻלַּת הַבוֹרָא וְתִפְרָדָּךְ,
וְגְדֻלַּת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים אֲשֶׁר עַל יָדָם יוֹדְעִים גְּדֻלַּתְךָ תִּתְפַּרֵּד לְנֶצַח.

עַל כֵּן בְּאִתִּי לְבַקֵּשׁ וּלְקַרֵּא אֵל יְהוָה אֵל עוֹלָם, "אֲקַרֵּא לְאֱלֹהִים עֲלוּיִן לְאֵל גְּמֵר
עָלַי, יִשְׁלַח מִשְׁמַיִם וְיִוְשִׁיעֵנִי חֲרַף שׁוֹאֲפֵי סֵלָה יִשְׁלַח אֱלֹהִים חֲסִדוֹ
וְאֲמַתּוֹ". וְעֲזֹרְנִי וְיִוְשִׁיעֵנִי וַיַּחֲזֵק אֶת לְבָבִי שְׂאֻכָּה לְהַשְׁתַּחֲוֶה וּלְהַתְנַגֵּעַ וּלְכַסֵּף
בְּאֵמַת לִוְהָ, לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה. וְאֻכָּה לַעֲסֹק בְּכָל הַעֲסָקִים הַצְּרִיכִים לְעֵינֵי
נִסְעָה זֹאת, עַד שְׂאֻכָּה לְבֹא מְהֵרָה לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ הַחַיִּים,
אֶרֶץ צְבִי לְכָל הָאֲרָצוֹת, אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה שְׂרָצִית וְהַנְּחַלְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ, אֶרֶץ
אֲשֶׁר אִתָּה דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תְּמִיד, אֶרֶץ אֲשֶׁר מִשָּׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הַתְּפִלָּל תִּקְטַ"ו
[חֲמִשׁ מְאוֹת וְחֲמִשׁ עֶשְׂרֵה] תְּפִלוֹת לְבֹא לְשֵׁם. וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹצְנֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהַמְשִׁיךְ
עָלַי שָׂם הַמַּחֲזִין הַקְּדוּשִׁים, מַחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאֲמַת. וְתַחֲזִירְנִי בְּתוֹשִׁבָה שְׁלֵמָה

לפניך באמת, ותהיה בעזרי ותושיעני שאזכה לתקן בחיי מהרה פנים הכבוד, ויתקנו כל הפגמים שפגמתי בכבודך הגדול מעודי עד היום הזה. ואזכה מעתה לגדל כבודך בעולם, להודיע לבני האדם גבורותיך וכבוד הדר מלכותך, ולא אחזיק טובה לעצמי כי לכך נוצרתי:

ובכן תרחם עלי ותושיעני ותזכני לתן צדקה הרבה ובפרט לארץ ישראל. ואזכה לעסק תמיד בצדקה וגמילות חסדים ובפרט בצדקה של ארץ ישראל, הן לפור משלי יותר מבחי לשלח לארץ ישראל, והן לעסק הרבה באמת לקבץ על יד גרבות הרבה לארץ ישראל, להחזיק ידי עניים הגונים הדרים בארץ ישראל בערם ובחסר כל, ובביתם אין לחם ושמלה.

רבונו של עולם אתה יודע גדל דחקם וצרתם, אשר המה ממש נפוחי רעב, "צפד עורם על עצמם, יבש היה פעץ". מלא רחמים חומל דלים, רחם עליהם ועלינו, וזכנו לעסק הרבה בצדקות ארץ ישראל באמת לאמתו בלי שום פגיה ומחשבה ורה של כבוד עצמנו בלל. ותעזר לנו ותושיענו באופן שנוזכר להחזיק ידי האביונים האמללים, העניים ההגונים הדרים על אדמת הקדש בארץ ישראל. ועל ידי זה נוזכר שיהיה נפתח שבילין דלבנו לקבל שלהובין דרחימותא דקדושה, לבער ולהתלהב ולהשתוקק אלך באהבה גדולה ובחשק נמרץ. ואזכה על ידי הצדקה לעשות כלי לקבל השפעת הנעם העליון בקדושה ובטהרה גדולה, עד שאזכה להרגיש הנעימות והמתיקות הנפלא שיש בתורתך הקדושה, עד שיתבטלו אצלי כל התאוות, בפרט תאוות המושגל ואהבת נשים, הכל יתבטל ממני על ידי האהבה דקדושה שתזכני ברחמיך הרבים הנמשכת מנעם העליון. "ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו. אחת שאלתי מאת יהוה אותה אבקש, שבתתי בבית יהוה כל ימי חיי לחזות בנועם יהוה ולבקר בהיכלו":

ותזכנו אותי ואת זרעי וכל עמך בית ישראל, שיצאו מאתנו דורות רבים, ויתרבו עמך "ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר" מרב. ותרחם עלינו ותגן בעדנו ותשמרנו ותזכנו שיהיה זיווגנו בקדושה ובטהרה גדולה. ותהיה בעזרנו ותצילנו, שלא יהיה התעוררות זיווגנו מאהבות רעות מאהבות הנפולים חס ושלום, רק כל התעוררות זיווגנו יהיה נמשך מהשפעת הנעם העליון, מהאהבה הקדושה הנמשכת משם על ידי הכלי של צדקה. ויהיה זיווגנו בקדושה גדולה ובצניעות

גדול, בענוה באימה ביראה ברתת וזיע. ולא נכון בשביל הנאת גופנו פלל, רק כל פונתנו יהיה לשמך ולכבודך כדי לקיים מצותיך, כדי להוליד בנים חיים וקיימים לעבודתך וליראתך, למען יגדלו כבודך בעולם. ונזכר שכל בנינו וכל דורותינו יעסקו בתורתך ובמצותיך, ויעשו רצונך תמיד, ויגדלו ויפרסמו כבודך בעולם, וישלימו פונת הבריאה אשר היתה רק בשביל זה, כדי לגלות כבודך הגדול והקדוש. ועל ידי כל זה נזכר למחין של ארץ ישראל שנקראים נעם, ויתקן כל המחין של חוץ לארץ שנקראים חובלים. ויכללו המחין של חוץ לארץ בתוך המחין של ארץ ישראל, באפן שיתתקנו על ידי זה, עד שיהיו כל המחין בבחינות מחין של ארץ ישראל. ועל ידי זה יהיה נמשך שלום גדול בעולם.

ו**בְּרַחֲמֶיךָ** הרבים תשים שלום על עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם. ותעלה את הכבוד מגלותו, ולא ירדפו עוד אחר הכבוד, רק כל אחד יברח מן הכבוד, ויכבד כל אחד את חברו באמת באהבה ואמונה ושלום גדול. ונזכר כלנו, אנחנו וכל חברתנו, וכל עמך בית ישראל להשוות דעתנו יחד. ויתן לנו לב אחד ודרך אחד ליראה אותך ולעשות רצונך ולשוב אליך באמת לאמתו. ותעזר ותגן ותושיע לנו ויכלל ישראל, שלא יהיה שום כח להמחין הפגומים של חוץ לארץ לקלקל חס ושלום את המחין של ארץ ישראל, להכניס מחלקת גם בארץ ישראל חס ושלום, רק אדרבא תזכנו ותעזרנו ותושיענו, שנוזכר שהמחין של ארץ ישראל יתגברו ויתחזקו ויתקנו בשלמות את המחין של חוץ לארץ, באפן שיתחכבו כל המחין של חוץ לארץ למחין של ארץ ישראל. ויתבטל כל מיני מחלקת מן העולם, ויתרבה שלום גדול בעולם. ויהיה שלום גדול בין כל אדם לחברו ובין איש לאשתו, ובפרט בין החברים החפצים ליראה את שמך:

רְבוּנוּ של עולם אדון השלום מלך שהשלום שלו. אתה יודע גדל ההתגברות וההתגרות שמתגברין ומתגריין בכל עת לקלקל השלום בין החברים והתלמידי חכמים, ובפרט בדורות הללו בעוקבא דמשיחא. וגם אתה ידעת כמה וכמה מזיק לנו המחלקת והסכסוכים שנתעוררו בין עמך ישראל בחנם, ובפרט המחלקת שבין הצדיקים והבשרים. ולפניך נגלו כל תעלומות לב, שאין אנו יודעים שום דרך איד לתקן זאת כי אם עליך לבד אנו נשענים, שתמשיך שלום במקור השלום מארץ ישראל, ממחין של ארץ ישראל:

רְבוּנוּ של עולם רחמן אמת, רחם נא על עניי ארץ ישראל ההגונים והבשרים. ועזרנו והושיענו שנוזכר לשלח להם די ספוקם בכבוד, ולא יהיה שום כח

להמחלקת שבעולם למנע ולבלבל הצדקה של ארץ ישראל חס ושלום. רחם עליהם ועלינו למען שמך, ועורנו והושיענו שנופה לעסק בצדקה של ארץ ישראל, להחזיק ידי האביונים והדלים והעניים ההגונים הדרים שם בארץ ישראל תמיד, לשלח להם די מחסורם אשר יחסר להם. וכל פגונתינו ועסקנו בזה יהיה לשם שמים לבד, בלי שום פגנה של כבוד עצמנו כלל, עד שנופה על ידי הצדקה לעשות כלי לקבל השפעת הנעם העליון בקדושה ובטהרה, כדי שיתרבה ויתגדל ויתקדש כבודך בעולם. ועל ידי זה יתתקנו כל המחזין של חוץ לארץ ויתתפכו למחזין של ארץ ישראל, ויהיה שלום גדול בעולם בין בארץ ישראל בין בחוץ לארץ. ויוכלו כל המחזין והדעות להשוות עצמן יחד לעבדך באמת ביראה ובאהבה. ותפרס עלינו ספת שלומך. ותעלנו מהרה בשמחה לארצנו, ושם נשיר ונגנן ונגנן לפניך כל ימי חיינו, ונגדלך ונשבחך ונפאריך תמיד בשבחות ובזמירות, ובשירי דוד עבדך נעים זמירות ישראל. ונגדל ונקדש שמך ובבודך תמיד. ויקים מקרא שכתוב: "יהי כבוד יהוה לעולם, ישמח יהוה במעשיו". ונופה תמיד להרגיש הנעימות והמתיקות אשר בדברי תורתך הקדושה, "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים". ונאמר: "צוף דבש אמרי נעם, מתוק לנפש ומרפא לעצם". ונאמר: "דרביה דרבי נעם, וכל נתיבותיה שלום, תודיעני ארץ חיים, שבע שמחות את פניך, נעימות בימינו נצח, ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו, וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן"

תורה עב

שזוכין לראות את עצמו עם הצדיק, הוא גם כן טוב מאד. כי על-ידי שרואין את עצמו עם הצדיק, על-ידי זה מקבלין גדלה. ועקר הגדלה היא שפלות, כמו שמצינו אצל השם

דע, שלראות את עצמו עם הצדיק הקמת הוא גם כן דבר גדול מאד. בודאי כשזוכין לשמע מפיו תורה, הוא מעלה יתרה, אבל גם כשאין שומעין תורה, הראיה לבד,

יִתְבַּרְךָ: כֹּל מְקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא גְדֻלְתּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁם אַתָּה מוֹצֵא עֲנוּתְנוֹתָו (מְגִילָה ל"א), כִּי עֵקֶר הַגְּדֻלָּה הִיא שְׁפָלוּת. וְעֵקֶר הַתַּחֲיָה לְעֵתִיד, שְׁיַעֲמְדוּ בַתַּחֲיָה וַיַּחֲיוּ חַיִּים נְצַחִים, עֵקֶר מֶה שִׁיְהִי נַחֲיָה וַיִּקּוּם בַּתַּחֲיָה הוּא הַשְּׁפָלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד, כִּי הַשְּׁפָלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִהְיֶה נַחֲיָה לְעֵתִיד, וַיִּקּוּם בַּתַּחֲיָה, בְּבַחֲיַנֵּת (ישעיה כו): הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שִׁכְנֵי עֶפְרַיִם, וְדַרְשׁוּ רִבּוּתֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה (סוֹטָה ה'): מִי שֶׁנַּעֲשֶׂה שָׂכָן לְעֶפְרַיִם בַּחַיּוֹ. כִּי עֵקֶר הַתְּקוּמָה בַתַּחֲיָה יִהְיֶה רַק לְהַשְּׁפָלוּת, שֶׁהַשְּׁפָלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִהְיֶה נַחֲיָה וַיִּקּוּם בַּתַּחֲיָה לְעֵתִיד. כִּי תַעֲנוּג עוֹלָם הֵבֵא אִי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהַשְׁיֵג עֲכָשׁוּ, וְזֶה מַחֲמַת שְׁאֲנוּ עֲכָשׁוּ בְּגָבוּל, וְכֹל דְּבַר שֵׁישׁ לוֹ גְבוּל אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהַשְׁיֵג תַּעֲנוּג עוֹלָם הֵבֵא הַרוּחָנִי. וְעַל־כֵּן גַּם עֲנַג שַׁבָּת, שֶׁהוּא מֵעֵין עוֹלָם הֵבֵא, אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה (שַׁבָּת קי"ח): כֹּל הַמְּעַנֵּג אֶת הַשַּׁבָּת, נוֹתֵנִין לוֹ גְּדֻלָּה בְּלִי מִצָּרִים; הֵינּוּ בְּלִי גְבוּל, כִּי עֲנַג שַׁבָּת שֶׁהוּא מֵעֵין עוֹלָם הֵבֵא, הוּא בַּחֲיַנֵּת בְּלִיתֵי גְבוּל. וְעַל־כֵּן עֵקֶר חַיִּים נְצַחִים שֶׁל לְעֵתִיד לְבוֹא, בַּחֲיַנֵּת תַּעֲנוּג עוֹלָם הֵבֵא, יִהְיֶה רַק לְהַשְּׁפָלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד. כִּי שְׁפָלוּת

וְעֲנוּוֹת הוּא בַּחֲיַנֵּת בְּלִיתֵי גְבוּל, כִּי הוּא בַּחֲיַנֵּת אֵין מִמֶּשׁ, וְאֵין לוֹ שׁוֹם גְבוּל, מַחֲמַת שֶׁהוּא בַתְּכֻלִּית הַעֲנוּוֹת, וְעֵקֶר חַיִּים נְצַחִים שֶׁל עוֹלָם הֵבֵא הוּא רַק בְּבַחֲיַנֵּת בְּלִיתֵי גְבוּל כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן שַׁבָּת שֶׁהוּא מֵעֵין עוֹלָם הֵבֵא, נֶאֱמָר בּוֹ: טוֹעֲמִיהָ חַיִּים זָכוּ, כִּי מִי שֶׁטּוֹעֵם טַעַם עֲנַג שַׁבָּת, זוֹכֵה לְחַיִּים, בַּחֲיַנֵּת חַיִּים נְצַחִים, כִּנ"ל:

וְדַע, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי הַתְּנוּצָצוֹת הַמִּחוּן שֶׁלוֹ כֵּן זוֹכֵה לְקַבֵּל גְּדֻלָּה, בְּבַחֲיַנֵּת (שַׁח"ש ו'): מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרַחֲטִים - בְּרַחֲטֵי מִחוּן (סוֹף הַתִּקּוּנִים ת"ו דף ה'). הֵינּוּ שְׁבַחֲיַנֵּת הַמְּלָכוֹת, דְּהֵינּוּ גְדֻלָּה, הוּא אֲסוּר וְקָשׁוּר בְּרַחֲטֵי מִחוּן, שֶׁלְּפִי הַתְּנוּצָצוֹת הַמִּחוּן כֵּן מִקְבֵּל גְּדֻלָּה. וְהַמִּחוּן וְהַדַּעַת הֵם בַּחֲיַנֵּת בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה (בִּרְכוֹת לו'): כֹּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַה, כְּאִלוֹ נִבְנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו, כִּי דַּעַה נִתַּן בֵּין שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, וּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ נִתַּן בֵּין שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת וְכוּ'; וְעַל־כֵּן כֹּל אֶחָד כְּפִי מַחוּ וְדַעַתוֹ וּכְפִי שֶׁהוּא מִכְּנִיס עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַדַּעַת, כֹּל מֶה שֶׁהוּא עוֹסֵק יוֹתֵר לְהַגְדִּיל מַחוּ וְדַעַתוֹ, כֵּן הוּא עוֹסֵק בְּבִנְיַן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, כִּי עֵקֶר בַּחֲיַנֵּת בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הוּא הַדַּעַת כִּנ"ל.

וַיֵּשׁ מִי שֵׁשׁ לֹא מִחַ מְהִיר וְחָרִיף, וְהוּא עוֹסֵק תְּמִיד לְהַגְדִּיל מִחוּ וְדַעְתּוֹ, שְׂזָהוּ בְּחִינַת עוֹסֵק בְּבִנְיָן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְכִפֵּי הַגְּדֵלֶת דַּעְתּוֹ וּמִחוּ כֵּן זֹכֶה לְקַבֵּל גְּדֻלָּה. וְזֶה בְּחִינַת (משלי כ"ב): חֲזִית אִישׁ מְהִיר בְּמִלְאֲכָתּוֹ, לִפְנֵי מַלְכִים יִתְיַצֵּב. אִישׁ מְהִיר בְּמִלְאֲכָתּוֹ, זֶה בְּחִינַת מִי שֵׁשׁ לֹא מִחַ מְהִיר וְחָרִיף כִּנְ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְהִיר בְּמִלְאֲכָתּוֹ, הֵינּוּ בְּמִלְאֲכַת בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ^(א), כִּי מִלְאֲכַת בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הוּא כִּפֵּי מִחוּ כִּנְ"ל, וְעַל־יְדֵי־זֶה: לִפְנֵי מַלְכִים יִתְיַצֵּב, הֵינּוּ שְׂזֹכֶה לְגְדֻלָּה, בְּחִינַת מַלְכוּת, כִּי הַגְּדֻלָּה הִיא כִּפֵּי הַתְּנוּצָצוֹת הַמִּחַ, בְּבְחִינַת: מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרַהֲטִים, כִּנְ"ל:

שְׁכַתוֹב (בראשית ו'): וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׂנֵיהֶם, וּפְרַשׁ רִשׁ": עַל־שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי שְׂזָה הַחֲכָם, שֶׁהוּא מִחַ הַכּוֹלֵל, מְסַתְּפֵל בּוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה מְאִיר בּוֹ חֲכָמָה וּמְחִין, וּמְתַנוּצֵץ מִחוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה מְקַבֵּל גְּדֻלָּה כִּנְ"ל. כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לֹא אִיזָה מִחַ וְדַעַת לְפִי מְדַרְגָתוֹ. אֲבָל הַמִּחַ וְהַדַּעַת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְנַח בְּקִטְנוּת, וְאִינוּ מְתַנוּצֵץ, וְעַל־יְדֵי שֶׁמְסַתְּפֵל בּוֹ הַחֲכָם הַדּוֹר, שֶׁהוּא מִחַ הַכּוֹלֵל, עַל־יְדֵי־זֶה מְתַנוּצֵץ מִחוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּפֵּי מְדַרְגַת מִחוּ, וְעַל־יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת הַמִּחַ מְקַבֵּל כָּל אֶחָד גְּדֻלָּה כִּפֵּי מְדַרְגַת מִחוּ, כִּי עֶקֶר הַגְּדֻלָּה הִיא עַל־יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת הַמִּחַ כִּנְ"ל:

וַיֵּשׁ מִחַ כְּלָלִי וַיֵּשׁ מִחוּן פְּרָטִים, וְכָל הַמִּחוּן הַפְּרָטִים הֵם מְקַבְּלִין מִמִּחַ הַכּוֹלֵל, שֶׁהוּא חֲכָם הַדּוֹר. וְזֶהוּ מַעֲלַת הַזֹּכֶה לְרֹאוֹת אֶת עֲצָמוֹ עִם הַצְּדִיק הָאֲמֵת, שֶׁהוּא חֲכָם הַדּוֹר, בְּחִינַת חֲכָם הַכּוֹלֵל כִּנְ"ל. כִּי עַל־יְדֵי שְׂזָה הַחֲכָם הַכּוֹלֵל רֹאֶה אוֹתוֹ וּמְסַתְּפֵל בּוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה מְתַנוּצֵץ מִחוּ, וְעַל־יְדֵי שֶׁמְתַנוּצֵץ מִחוּ, עַל־יְדֵי־זֶה מְקַבֵּל גְּדֻלָּה, כִּי עֶקֶר הַגְּדֻלָּה הִיא עַל־יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת הַמִּחַ כִּנְ"ל, כִּי עֵינַיִם עַל־שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר, כִּמוֹ

וְעַל־כֵּן מִשָּׁה רַבְּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא הָיָה הַדַּעַת הַכּוֹלֵל שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, עַל־כֵּן עַל יְדֵי רֵאִיתוֹ לְבַד, שֶׁהִיא מְסַתְּפֵל בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל־יְדֵי־זֶה הָיָה יָכוֹל לְחַלֵּק הַגְּדֻלָּה וְהַשְּׂרָרָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּרְאוּי לֹא לְפִי מְדַרְגַת מִחוּ. וְזֶה בְּחִינַת (שמות י"ח): וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל הָעָם, וְשָׁמַתְ עֲלֵיהֶם שְׂרֵי אֲלֹפִים שְׂרֵי מֵאוֹת וְכוּ'. וְאַתָּה תַּחֲזֶה דִּיקָא, כִּי עַל־יְדֵי הָרְאוּיָה לְבַד שֶׁל מִשָּׁה רַבְּנוּ, שֶׁהִיא רֹאֶה וּמְסַתְּפֵל בְּכָל אֶחָד

(א) עיין מדרש שה"ש בתחלתו.

יותר. כי מאחר שכל אחד עומד על מקומו הראוי לו באמת, דהינו שיש לו שדרה וגדלה כפי הראוי לו באמת כנ"ל, על-כן כל אחד יודע לפי גדלתו והתמנותו איך וכמה הוא צריך לחדש בתורה, ובפני כמה אנשים הוא צריך לומר תורה, כי זה שממנה על אלף מישראל, דהינו שר-האלף, הוא צריך לומר תורה בפני אלף אנשים, וכן כלם:

כי יש בחינת רוח בכל אחד ואחד, והמנהיג האמתי של כל ישראל, דהינו בחינת משה, הוא בחינת רוח הפולל, בחינת (במדבר כז): איש אשר רוח בו, ופרש רש"י: שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד. כי המנהיג האמתי הוא בחינת רוח הפולל, שיודע להלך נגד כל רוח ורוח, כי כלם מקבלים ממנו, כי הוא בחינת רוח הפולל, בחינת (יחזקאל לז):

פה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח. ורוח הזה הוא בחינת רוח אלקים, שהוא בעצמו בחינת המחין, בבחינת (שמות לא): ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, דהינו בחינת המחין, שהם בחינת מלאכת בנין בית המקדש כנ"ל. וכל אחד לפי בחינת הרוח אלקים שיש בו שהוא בחינת רוח הקדש, רוח נבואה, כמו-כן הוא

ואחד, הנה מתנוצץ מחו של כל אחד, ועל-ידיה קבל כל אחד ואחד גדלה ושררה כפי ערכו, כפי הראוי לו לפי מדרגת מחו, דהינו בחינת שרי אלפים ושרי מאות וכו'. וזהו: ואתה תחזה וכו' ושמת עליהם שרי אלפים וכו', כי על-ידי שיחזה משה ויסתפל בעם, על-ידיה בעצמו הוא משים אותם שרי אלפים וכו', כי על-ידי הסתכלותו בהם מקבל כל אחד גדלתו, על-ידי התנוצצות מחו שמתנוצץ על-ידי ההסתכלות שמוסתכל בו חכם הדור, בחינת משה כנ"ל. וגם משה היה יכול לצוות, שזה יהיה שר-אלף וזה שר-מאה וכו', כי על-ידי הסתכלותו בהם היה יודע הגדלה המגיע לכל אחד ואחד, כי על-ידי הסתכלותו היה יודע התנוצצות המוח של כל אחד, אשר כפי התנוצצות המוח כן מגיע לו גדלה כנ"ל:

ואזי כשמקבל כל אחד גדלה כפי הראוי לו באמת לפי מדרגת מחו, על-ידי שיש מנהיג אמתי בחינת משה, שיכול לחלק הגדלה לכל אחד פראוי לו על-ידי הסתכלותו לבד, אזי יודע כל אחד מהשרים והמנהיגים של ישראל לחדש חדושין דאורייתא כפי הראוי לו לפי מדרגת מחו, לא פחות ולא

לְכָל אֶחָד עַל־יְדֵי הַהִסְתַּכְּלוּת לְבַד, בְּבַחֲנִית: וְאַתָּה תַּחֲזֶה כִּנְל, כִּי הַסְתַּכְּלוּת הַזֹּאת הִיא תְלוּיָה בְקִדְשָׁה וּפְרִישוֹת גְּדוֹל. וְעַל־כֵּן מֹשֶׁה רַבְּנוּ, שְׁהִיָּה קְדוֹשׁ וּפְרוֹשׁ גְּדוֹל מְאֹד עַל־פִּי הַדְּבֹר, כִּמּוֹ שֶׁפְּתוּב (דְּבָרִים ה'): וְאַתָּה פֶּה עֵמֵד עֵמֵדִי - עַל־כֵּן הִיָּה יָכוֹל לַחֲזוֹת וּלְהִסְתַּכֵּל בְּיִשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק לָהֶם הַגְּדֻלָּה עַל־יְדֵי־זֶה. וְזֶה: וְאַתָּה תַּחֲזֶה - אַתָּה דִּיקָא, כִּי רַק מֹשֶׁה שְׁהִיָּה פְרוֹשׁ גְּדוֹל מְאֹד בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, זֹכֵה לְהִסְתַּכְּלוּת הַזֹּאת, כִּי הַסְתַּכְּלוּת הַזֹּאת, וְאַתָּה תַּחֲזֶה, הִיא תְלוּיָה רַק בְּקִדְשָׁה וּפְרִישוֹת מִתְאַוָּה זֹאת. וְזֶה בְּחִינַת (מְלָכִים א' כב'): וְהַזְנוֹת רַחְצוּ, וּדְרָשׁוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּנָם לְבִרְכָּה (סְנַהֲדָרִין לט'): לְמַרְק שְׁתֵּי חֲזוּנוֹת. הִנּוּ, שֶׁכִּפִּי מַה שְּׂרוּחֲצִין עֲצָמָן מִתְאַוָּה זֹאת, בְּחִינַת: וְהַזְנוֹת רַחְצוּ, דְּהִינּוּ שְׂרוּחֲצִין עֲצָמָן מִתְאַוָּה זֶה, כִּמּוֹ־כֵן הוּא מְמַרְק וּמִצְחֲצַח שְׁתֵּי חֲזוּנוֹת, בְּחִינַת: וְאַתָּה תַּחֲזֶה, בְּחִינַת: תְּזִית אִישׁ מֵהִיר בְּמִלְאֲכָתוֹ וְכוּ, דְּהִינּוּ בְּחִינַת הַסְתַּכְּלוּת הַנִּל. כִּי עֵקֶר הַסְתַּכְּלוּת הַנִּל הִיא עַל־יְדֵי קִדְשָׁה וּפְרִישוֹת מִתְאַוָּה זֶה כִּנְל. כִּי תְאַוָּה הַזֹּאת הִיא בְּחִינַת פֶּגַם הָעֵינַיִם, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר טו'): וְלֹא תִתּוֹרוּ וְכוּ' וְאַחֲרֵי

זֹכֵה לְחִדָּשׁ בַּתּוֹרָה, כִּי זֶה הַרוּחַ אֱלֹקִים, הוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה, בְּבַחֲנִית (בְּרֵאשִׁית א'): וְרוּחַ אֱלֹקִים מֵרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, הִינּוּ עַל־פְּנֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת מַיִם, כִּמּוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּנָם לְבִרְכָּה^(ב). עַל־כֵּן עַל־יְדֵי הַרוּחַ אֱלֹקִים תִּזְהַר זֹכִינ׳ לְחִדָּשׁ בַּתּוֹרָה, כִּי הַרוּחַ אֱלֹקִים שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה כִּנְל. עַל־כֵּן עַל־יְדֵי הַמְנַהֵיג הָאֲמִתִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה, בְּחִינַת דַּעַת הַכּוֹלֵל, בְּחִינַת רוּחַ הַכּוֹלֵל, שֶׁעַל־יְדוֹ מִתְנוּצֵץ מִחוּ שֶׁל כָּל אֶחָד, שֶׁזֶהוּ בְּעֲצָמוֹ בְּחִינַת רוּחַ אֱלֹקִים שֶׁמְמַשֵּׁיךְ לְכָל אֶחָד, כִּי הַרוּחַ אֱלֹקִים הוּא בְּעֲצָמוֹ הַמּוֹחִין כִּנְל. עַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ לְכָל אֶחָד חֲדוּשִׁין דְּאוּרִיתָא, כִּי הַחֲדוּשִׁין דְּאוּרִיתָא הֵם עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַרוּחַ אֱלֹקִים, שֶׁהוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה כִּנְל, שֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ בְּחִינַת הַמּוֹחִין, שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מֵהַמְנַהֵיג, בְּחִינַת מֹשֶׁה, שֶׁהוּא דַּעַת הַכּוֹלֵל, רוּחַ הַכּוֹלֵל, כִּנְל:

אבל זֶה הַמְנַהֵיג צְרִיךְ שְׁהִיָּה פְרוֹשׁ גְּדוֹל בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, וְאִז דּוֹקָא הוּא יָכוֹל לְהִיֹּת מְנַהֵיג יִשְׂרָאֵל, כִּי עַל־יְדֵי פְרִישוֹתוֹ וּקְדוּשָׁתוֹ הַגְּדוֹלָה, הוּא יָכוֹל לַחֲזוֹת וּלְהִסְתַּכֵּל בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק הַגְּדֻלָּה

עיניכם אשר אתם זנים אחריהם. ועליכן צריך לקדש עצמו ביותר בפרישות גדול מזאת התאוה, ואז יש לו עינים זכים לחזות ולהסתכל ולתן הגדלה לכל אחד פראוי לו עלידי הסתכלותו לבד כנ"ל, ואז דוקא הוא יכול להיות מנהיג ישראל כנ"ל. וכשאין לישראל מנהיג ומשגיח פזה, באמת כל העולם מערב ומבלבל, וכל הרוצה לטל את השם, נוטל, כמו שמתנהג עכשו, בעוונותינו הרבים. בישראל צריכין שיהיה עליהם משגיח, שישגיח ויראה בהם שיטמדם כל אחד על מקומו הראוי לו באמת, והמשגיח הזה יהיה פרוש וקדוש גדול, בבחינת קדשת ופרישות משה, ואז יכול להנהיג את ישראל לתן לכל אחד גדלה פראוי לו עלידי ההסתכלות לבד כנ"ל:

ועל-ידי-זה נעשה תשובה, פי עקר התשובה היא עלידי הבושה, ועל-ידי-זה המנהיג בחינת משה, שהוא מסתכל בכל אחד ואחד, ומתנוצץ מחו, וזוכה לבאורי התורה, דהינו לחדושין דאורייתא, על-ידי-זה נמשך בושה על כל אחד ואחד, ואזי רואה כל אחד את בשותו וכלמתו. פי עברה היא בודאי בושה גדולה, פי עברה אינה ראויה לכל

לישראל, ובודאי אין נאה לכל לישראל שיהיה לו עברה, חס ושלום. אבל גם מצוה, פשרוצין לעשות איזה מצוה, ראוי שיהיה לו גם-כן בושה גדולה, פי איזה זכות יש לו שיזכה לעשות המצוה, ואיך יעזי פניו לפניו לזכור בהיכל המלך לעשות מצוה. וישער בדעתו לפני מי הוא עושה המצוה, וגם גדל מעלת המצוה בעצמה, פי המצוה בעצמה יקרה מאד אשר אין לשער, ובודאי ראוי שיפל עליו בושה גדולה כשבא לעשות איזה מצוה, כשיסתכל על עצמו ויראה שהוא רחוק מאד מהשם יתברך, ואין לו שום זכות שיזכה לעשות מצוה; ואם היה להאדם בושה, היה מתבייש אפלו לקח המאכל להושיטו לפיו, פי מאן דאכל דלאו דילה בהית לאסתכולי באפה (ויורשמי פ"א דערה), ומאחר שאין לו שום זכות שיהיה לו אכל, אם-כן הוא אכל דלאו דילה ובהית לאסתכולי באפה, על-כן בודאי יש לו להתבייש אפלו להושיט המאכל לפיו. אבל עקר הבושה נמשך על-ידי המנהיג הנ"ל, בחינת משה, שממשיך באורי התורה לכל אחד, על-ידי-זה נמשך בושה על כל אחד, כמו שבשעת מתן-תורה, שהמשיך משה התורה לישראל, נאמר שם

יתברך, ונופל עליו בושׁה גדולה, ועלידי הבושׁה עושין תשובה, כי עקר התשובה - עלידי הבושׁה^(א), ותשובה הוא בחינת חיים, בחינת (יחזקאל יח): והשיבו וחיו, בחינת חיים נצחיים של עולם הבא, בחינת שבת, בחינת: טועמיה חיים זכו. וזה: בראשית - ירא בשׁת, ירא שבת^(ב) ת"ז ות"ט. כי היראה והבושׁה, דהינו בחינת תשובה, הוא בחינת שבת, בחינת חיים נצחיים של עולם הבא פנ"ל. ועקר החיים הוא להשפלות של כל אחד, כי השפלות של כל אחד הוא יהיה נחיה, ויקום בתחיה פנ"ל. ועל-כן עלידי התשובה שהוא בחינת חיים נצחיים של עולם הבא, על-ידי-זה חוזר ונחיה, וקם בתחיה השפלות של משה רבנו, שיש בכל אחד מישראל, בכל איבר ואיבר. כי דע, שיש בכל אחד ואחד מישראל בחינת השפלות של משה בכל איבר ואיבר, וזה זכו ישראל במעמד הר סיני, שאז המשיך משה השפלות שלו בכל אחד ואחד מישראל, בכל איבר ואיבר; אבל אותו השפלות של משה, שהוא משרש בכל אחד מישראל, הוא מנח ושוכב אצל כל אחד ואחד בבחינת שכיבה ומיתה, כי זאת השפלות נתעלם אצל כל

(שמות כ): ולבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים כ): זה הבושׁה, וזה: לבלתי תחטאו, דהינו שיהיה להם בושׁה לבלי לעשות חטא ועוון, חס ושלום. וגם אפלו לבלתי תחטאו, לבלי לעשות עברה, צריך שיהיה גם-כן יראתו על פניו, דהינו בושׁה, כי אפלו כשעושין מצוה צריך שיהיה לו גם-כן בושׁה גדולה פנ"ל, כי איך באים לחטף התפליון, שהם כתרי דמלכא, ולהניחם פתאם על הראש. בודאי ראוי שיהיה לו בושׁה גדולה, כשבא לעשות איזה מצוה, וזאת הבושׁה נמשכת על-ידי באורי התורה על-ידי המנהיג הנ"ל, כמו שהיה בשעת מתן-תורה פנ"ל. ועל-כן בשעת מתן-תורה זכו כל ישראל לבחינת קדשה ופרישות, כמו שכתוב (שמות יט): היו נכונים לשלשת ימים, אל תגשו אל אשה; כי כלם נתקדשו בבחינת פרישות על-ידי משה, שהיה קדוש ופרוש גדול, שהמשיך להם את התורה על-ידי-זה פנ"ל, ועל-כן נמשך עליהם קדשה ופרישות גם-כן. וכשזוכין לבושׁה, אזי רואה כל אחד את רחוקו מהשם יתברך, איך הוא רחוק מאד ממנו

(א) עיין ירמיה ג, לא; יחזקאל טז, לו ועיין ברכות יב. ובריי"ף שם.

בְּחִינַת מֹשֶׁה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מְקַבֵּל כֹּל
 אֶחָד אֶת גְּדֻלְתּוֹ פְּרָאוּי לוֹ, שְׁעַל־יְדֵי־
 זֶה הֵם זֹכִינ׳ לְבִאֲרֵי הַתּוֹרָה, בְּחִינַת
 חֲדוּשֵׁינ׳ דְּאֲוִרִיתָא פֶּנ״ל. וְעַל־יְדֵי
 בְּאֲוִרֵי הַתּוֹרָה זֹכִינ׳ לְבוּשָׁה וְתִשְׁבּוּבָה
 פֶּנ״ל, וְזֵהוּ: בְּאֵר חֲפְרוּתָה שְׂרִים.
 חֲפְרוּתָה - זֶה בְּחִינַת בּוּשָׁה, כְּמוֹ
 שְׁכַתּוֹב (ישעיה כד): וְחִפְרָה הַלְבָנָה
 וּבּוּשָׁה הַחֲמָה, פִּי עַל־יְדֵי בְּאֲוִרֵי
 הַתּוֹרָה הֶנ״ל, בְּחִינּוֹת בְּאֵר, זֹכִינ׳
 לְבוּשָׁה פֶּנ״ל, וְזֵהוּ: חֲפְרוּתָה שְׂרִים,
 הֵינּוּ שְׂרִים הֶנ״ל, בְּחִינַת שְׂרֵי־אֱלֹפִים
 שְׂרֵי־מֵאוֹת וְכוּ׳ פֶּנ״ל. וְזֵהוּ: כְּרוּתָה
 נְדִיבֵי הָעַם - נְדִיבֵי הָעַם זֶה בְּחִינַת
 תִּשְׁבּוּבָה, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַשׁ״י עַל פְּסוּק
 (שׁוֹפְטִים ח): בְּהַתְנַדֵּב עָם - בְּהַתְנַדֵּב
 לְבָם לְתִשְׁבּוּבָה. וְזֵהוּ: בְּמַחֲקָק
 בְּמִשְׁעֲנַתָּם. מַחֲקָק - דָּא מֹשֶׁה, כְּמוֹ
 שְׁדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (ב״ב
 טו), גַּם מַחֲקָק בְּגִימַטְרִיא רַמ״ח,
 הֵינּוּ בְּחִינּוֹת הַשְּׁפָלוּת שֶׁל מֹשֶׁה,
 שְׁמֻלְבֶּשׁ בְּכֹל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּרַמ״ח
 אֵיבָרָיו, בְּכֹל אֵיבָר וְאֵיבָר פֶּנ״ל.
 בְּמִשְׁעֲנַתָּם - זֶה בְּחִינַת תַּחֲיָה, כְּמוֹ
 שְׁדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
 (פְּסָחִים סח) עַל פְּסוּק: וְאִישׁ מִשְׁעֲנַתּוֹ
 בִּידּוֹ - עֲתִידִין צְדִיקִים שִׁיחִיו מֵתִים
 וְכוּ׳. וְזֵהוּ: בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֲנַתָּם, הֵינּוּ
 שִׁיחִיָּה נַחֲיָה הַשְּׁפָלוּת שֶׁל מֹשֶׁה,
 שִׁישׁ בְּכֹל הַרַמ״ח אֵיבָרִים שֶׁל כֹּל

אֶחָד, וְאִינוֹ מִתְעוֹרָר וּמִתְגַּלָּה אֶצְלוֹ.
 אֲבָל עַל־יְדֵי הַתִּשְׁבּוּבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 חַיִּים נְצַחִים שֶׁל עוֹלָם הַבָּא, שְׁעַל־
 יְדֵי־זֶה נַחֲיָה הַשְּׁפָלוּת שֶׁל כֹּל אֶחָד,
 כִּי עֶקֶר הַתַּחֲיָה הוּא לְהַשְּׁפִלוֹת, כִּי
 הַשְּׁפָלוּת יִהְיֶה נַחֲיָה וַיְקוּם בְּתַחֲיָה
 פֶּנ״ל, עַל־יְדֵי־זֶה חוֹזֵר וְנַחֲיָה
 הַשְּׁפָלוּת שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁהוּא מְשַׁרְשׁ
 בְּכֹל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכֹל אֵיבָר,
 שְׁמֻקְדָּם הִיָּה מְנַח וְשׁוֹכֵב זֹאת
 הַשְּׁפָלוּת בְּהַעֲלֵם וְאֲתַפְסִיא אֶצְלוֹ,
 בְּבְחִינַת מִיתָה, וְעַכְשָׁו חוֹזֵר וְנִעוֹר
 וְנַחֲיָה אוֹתוֹ הַשְּׁפָלוּת עַל־יְדֵי
 הַתִּשְׁבּוּבָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת חַיִּים נְצַחִים
 שֶׁל עוֹלָם הַבָּא פֶּנ״ל. כִּי עֶקֶר הַחַיִּים
 נְצַחִים, בְּחִינַת תַּחֲיָה שִׁיחִיָּה
 לְעֵתִיד, יִהְיֶה רַק לְהַשְּׁפִלוֹת, כִּי
 הַשְּׁפָלוּת שֶׁל כֹּל אֶחָד יִהְיֶה נַחֲיָה
 וַיְקוּם בְּתַחֲיָה פֶּנ״ל, וְאִזִּי כְּשֶׁנַּחֲיָה
 הַשְּׁפָלוּת שֶׁל כֹּל אֶחָד, בְּחִינַת
 שְׁפָלוּת שֶׁל מֹשֶׁה שִׁישׁ בְּכֹל אֵיבָר
 וְאֵיבָר פֶּנ״ל, אִזִּי רוּאָה וּמְרַגֵּשׁ כֹּל
 אֶחָד שְׁפָלוֹתוֹ, מֵאַחַר שֶׁחֹזֵר וְנַחֲיָה
 וְנִתְגַּלָּה אֶצְלוֹ בְּחִינַת הַשְּׁפָלוּת שֶׁל
 מֹשֶׁה, שִׁישׁ בְּכֹל אֵיבָר וְאֵיבָר פֶּנ״ל:

וְזֵה פְּרוּשׁ: בְּאֵר חֲפְרוּתָה שְׂרִים, כְּרוּתָה
 נְדִיבֵי הָעַם בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעֲנַתָּם
 וּמְמַדְבֵּר מִתְנַה (בְּמַדְבָּר כא), בְּאֵר זֶה
 בְּחִינַת בְּאֲוִרֵי הַתּוֹרָה, שְׁזֹכִינ׳ הַשְּׂרִים
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי שְׁמֻסְתַּפֵּל בְּהֵם

ולחלק להם הגדלה והשררה על-ידי
 הסתכלות לבד פנ"ל. גם יתרו היה
 גר, והגרים באים מקדשת הזווג של
 הצדיקים, כמו שכתוב (בראשית יב): ואת
 הנפש אשר עשו בחרן, ואיתא (בזוהר
 שלח לך דף קסח): שאברהם ושרה בעת
 שהיו עקרים הולידו מזווגם נפשות
 הגרים. ועל-כן יתרו שהיה גר,
 שהוא בא מקדשת הזווג של
 צדיקים, על-כן הוא יודע גדל יקר
 קדשת הצדיקים, שלגדל קדשתם
 נעשה מזווגם נפשות הגרים, מכל-
 שכן קדשת פרישותם, ועל-כן הוא
 יודע, שלגדל קדשת ופרישות משה
 הוא יכול לחזות בעם, ועל-ידי
 ראייתו לבד יתן להם הגדלה פנ"ל.
 ועל-כן יתרו דיקא אמר למשה:
 ואתה תחזה וכו', פנ"ל. וזה אותיות
 יתרו - סופייתבות: ורבים מישגלי
 אדמת עפר יקיצו (דניאל י"ב), כי יתרו
 דיקא אמר למשה: ואתה תחזה,
 פנ"ל, ועל-ידי בחינת ואתה תחזה,
 על-ידי זה זוכין לגדלה וזוכין
 לבאורי התורה, ועל-ידי זה באין
 לבושה ותשובה. ועל-ידי התשובה,
 שהיא בחינת חיים נצחיים, חוזר
 ונחיה השפלות של כל אחד, כי עקר
 התחיה הוא להשפלות, בבחינת:
 הקיצו ורננו שכני עפר, פנ"ל. וכל זה
 נעשה על-ידי יתרו דיקא, כי יתרו

אחד ואחד, על-ידי התשובה פנ"ל.
 וזהו: וממדבר מתנה - מדבר הינו
 שפלות, שמישים עצמו פמדבר, כמו
 שאמרו רבותינו זכרונם לברכה
 (עירובין נד) - על-ידי זה: מתנה, הינו
 שבת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם
 לברכה (שבת י): מתנה טובה יש לי
 בבית גנזי ושבת שמה. פי עקר
 תענוג עולם הבא, בחינת שבת,
 בחינת חיים נצחיים, יהיה רק
 להשפלות של כל אחד פנ"ל:

וזה שכתוב: סלע ישפן ויתלנן (איוב
 לט), סלע זה הבאר, בחינת
 באורי התורה, בחינת: באר חפרוה
 שרים פנ"ל. וזהו: משם חפר אכל -
 בחינת בושה פנ"ל. כי על-ידי באורי
 התורה על-ידי זה זוכה לבושה
 פנ"ל. וזהו: משם חפר אכל, פי הוא
 מתביש להושיט האכל לפיו על-ידי
 הבושה שבאה אליו פנ"ל. וזהו:
 למרחוק עיני יביטו - הינו שרואה
 ומביט איה הוא רחוק מהשם יתברך
 פנ"ל:

ועל-כן יתרו דיקא אמר למשה:
 ואתה תחזה, פי משה היה
 חתנו, וידע יתרו גדל קדשתו
 ופרישותו, ועל-כן הוא דיקא אמר
 למשה: ואתה תחזה. ואתה דיקא, כי
 ידע יתרו בגדל קדשתו, שהוא יכול
 לחזות ולהסתכל על כל אחד,

בושה ושפלות עלידי ששמע מפיו
 איזה דבר תורה, כי עלידי התורה
 שממשך הצדיק האמתי, עלידיזה
 נמשך בושה, כמו שהיה בשעת
 מתן-תורה כנ"ל. ועלידי הבושה,
 דהינו תשובה, עלידי זה נחיה
 השפלות של משה, שיש בכל אחד
 בכל איבר ואיבר, ואז מחיב שירגיש
 כל אחד שפלותו באמת. אבל מי
 שהוא בא אצל איזה מפרסם, ושומע
 מפיו תורה, ובא עליו גדלות עלידי
 זה וכו' (ההפך מובן ממילא). אבל
 אין אנו יודעים כלל מהו שפלות
 אמתי, כי בודאי אין זה תכלית
 שיהיה שפל ונבזה ועצל, שקורין
 רע-מזל (ובלע"ז: שלים-מזלניק). כי
 השפלות הוא עקר החיים של כל
 איבר ואיבר, והוא כל תענוג עולם
 הבא כנ"ל, ובודאי אין זה התכלית
 של עולם הבא, שיהיה נבזה ועצל
 וכו', חס ושלום. על-כן צריכין רק
 לבקש מהשם יתברך, שיעזר לזכות
 לעניוות ושפלות אמתי, שהוא עקר
 החיים ועקר התענוג של עולם הבא
 כנ"ל:

דיקא אמר למשה: ואתה תחזה,
 שעלידיזה נעשין כל הבחינות
 הנ"ל. ועל-כן מרמז באותיות יתרו:
 ורבים מישני אדמת עפר יקיצו,
 שהוא סופי-תבות יתרו, כי עלידי
 יתרו, שאמר: ואתה תחזה, עלידי
 זה נמשך בחינת חיים, בחינת תחיה,
 בחינת: הקיצו ורננו שכני עפר,
 בחינת: ורבים מישני אדמת עפר
 יקיצו, מישני אדמת עפר דיקא, הינו
 בחינת שפלות כנ"ל. וזה (ישעיה ד):
 והיה הנשאך בציון והנותר
 בירושלים קדוש יאמר לו. והנותר
 בירושלים - זה בחינת יתרו, עלידו
 דיקא: קדוש יאמר לו - להצדיק. כי
 יתרו, שהוא גר, הוא יודע קדשת
 הצדיק כנ"ל, ועל-כן אמר למשה:
 ואתה תחזה, מחמת שידע קדשתו
 כנ"ל, וזה בחינת: קדוש יאמר לו
 כנ"ל:

ובלל היוצא מכל הנ"ל, שמי שבא
 אצל צדיק אמתי ושומע מפיו
 תורה, ראוי שימשך עליו בושה
 ושפלות גדול מאד. וזה סימן שהיה
 אצל צדיק אמתי, כשנמשך עליו

תפילה לה

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה ורב להושיע, מכלכל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים. רבונו של עולם, רחמן אמתי, מחיה מתים ברחמים רבים, מחיה מתים ברחמים רבים, אתה יודע שעקר הרחמנות מכל הרחמנות הוא מה שאתה חושב מחשבות בכל עת ורגע לכל ידח מקד גדיח לעת התחיה, שאז יהיה עקר יום הדין הגדול והנורא, אשר אפלו כל הצדיקים הגדולים האמתיים הרדים וזוחלים מפנוי. ועקר הרחמנות וההישועה וההצלחה והתקנה הוא מי שזוכה לקבל ישועה ורחמים להצליח על-ידי-זה לעת ההוא, שהוא עת התחיה, בעת שאתה עתיד להחיות מתים ברחמים רבים. אשרי הזוכה לרחמנות אמתי הזאת, אשרי המכסה בעולם הזה כל ימי חייו וכל שעויתו ורגעיו לזכות לזאת הרחמנות, שהוא עקר התכלית מכל ימות עולם. וחיוץ מזה הכל הכל ורעות רוח:

רבונו של עולם, מה אומר ומה אדבר ומה אצטדק, בהאיך אנפין איעול קדמך לבקש מקד עתה על זה, ומתיבן אקח דבורים ומליצות לאפוישי רחמי, לעורר רחמך הרבים עלי. רבונו דעלמא פלא, אדון הרחמים והפליחות, רחמך רבים יהוה, רחמך רבים יהוה, אתה יודע האמת לאמתו שאף-על-פי שאני כמו שאני, אשר פנמתי נגדך הרבה, חטאתי עויתי ופשעתי, והרע בעיניך עשיתי, וקלקלתי הרבה מאד. אבל באמת אף-על-פיר-כן, עתה גם עתה, אתה חושב מחשבות בכל עת ורגע עלי איך לקרבני אליך באמת, ואיך להחיות אותי עתה ברחוקי העצום. ואתה מחיה אותי ברחמך הרבים בכל עת ורגע. ואתה ממשיך עלי חיות מחיים נצחיים. פאשר אתה יודע את כל החסדים והרחמים רבים אמתיים ונצחיים, שאתה מרחם עלי בכל עת. וסוף פל סוף, תתקננו כלנו בנדאי, ונזכה להיות ברצונך הטוב באמת:

רבונו של עולם, רבונו של עולם, פתח פיך לאלם כמוני, פתח פי ויאירו דברי. אוחילה לאל אחלה פניו, אשאלה ממנו מענה לשון. "לאדם מערכי לב,

ומיהרה מענה לשון. אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך. אדני שפתי תפתח" שאוכל לפרש שיחתי לפניך, ואת כל אשר עם לבבי "אשיחה וירוח לי", אדברה ויעבר עלי מה, אני על משמרתי אעמוד לדבר דברי תחנונים ותפלות ובקשות לפניך מלא רחמים, שומע תפלת כל פה, אולי יעתר לי האלהים ולא אוכר עוד מעתה שום אבדה חס ושלום:

אבינו שבשמים, אלהים חיים ומלך עולם, מחיה מתים ברחמים רבים, זפני ברחמך הרבים לתחית המתים, ועזרני מעתה שאזכה שיהיה נתיב שפלותי האמתי המושרש בי בכל אבר ואבר, שהוא שפלות וענוה אמתיית של משה רבנו עליו השלום המושרש בכל אחד ואחד מישראל בכל אבר ואבר, שזאת השפלות והענוה הוא עקר החיים האמתיים, חיים הנצחיים של עולם הבא. אבל עתה בעונותי הרבים, השפלות הזאת הוא בכחינת מיתה אצלי, ואיני זוכה להרגיש זאת השפלות האמתי ומחמת זה אני רחוק מקוד כמו שאני רחוק.

רבנו של עולם, זפני לכל העצות והתחבולות והדרכים האמתיים, באפן שאזכה לעזר ולהקיץ ולהחיות השפלות והענוה האמתיית הזאת המושרש בי. פי אתה יודע כמה אני רחוק משפלות וענוה אמתיית שהוא עקר הכל, ובעונותי הרבים איני יודע כלל מהו שפלות וענוה שהוא עקר החיים האמתיים של כל אבר ואבר. פי כבר גלית לנו שאין זה רצונך להיות חס ושלום נבזה ועצל (שקורין שלימולניק) שהיא ענוה פסולה, פי אדרבא הותרתנו בכמה אזהרות להיות עז פנמר וכו', אבל באמת לא ידעתי כלל שום דרך לזה, פי אם על רחמך לבד אני בוחס, שאתה תעזרני ותושיעני ותורני ותלמדני דרכי הענוה באמת, ותחיה אותי בחיך הנצחיים תמיד, ותזפני לענוה אמתיית באמת:

ובכן יהי רצון מלפניך מלא רחמים אדון יחיד, שתעזרני ותזפני לראות את עצמי עם הצדיקים האמתיים שבידור הזה, ולשמע מפייהם הקדוש תורה. ואפלו בעת שלא אזכה לשמע מהם תורה, אזכה על כל פנים לראותם ולקבל פניהם הקדושים, עד שאזכה על ידי הראיה לבד שיחוו ויסתכלו בי הצדיקים האמתיים בעיניהם הקדושים והנוראים, שעל ידי זה יתנוצץ מחי בהתנוצצות גדול ובהארה נפלאה. ועל ידי זה אזכה לקבל גדלה אמתיית כרצונך הטוב, כפי הראוי לי באמת כפי מחי, ועקר הגדלה יהיה שפלות וענוה אמתיית.

ואזכה להיות מהיר במלאכתי במלאכת שמים, להגדיל מחי וחכמתי תמיד לחשב מחשבות קדושות תמיד בתורה ועבודה ויראת שמים באמת

ובתמים פְּרָצוּנְךָ הַטּוֹב, וְתַמְלֵא אוֹתִי רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֶכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה, בְּמִלְאכַת הַקִּדְוָשׁ בְּאֵמֶת. וְאֹזְכָה לְקַבֵּל הַרוּחַ אֱלֹהִים שֶׁהֵם הַמְּחִין הַקְּדוּשִׁים מִהַצִּדִּיק הָאֱמִתִּי מִנְהִיג הַכּוֹלֵל חֶכֶם הַכּוֹלֵל בְּאֵמֶת, שֶׁהוּא אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ, שִׁיזְדַּע לְהִלָּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, שֶׁהוּא כְּלוּל מִכָּל הַמְּחִין, וּמִכָּל הַרוּחַ אֱלֹהִים, הַכּוֹלֵל מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. וְתַעֲזָרֵנִי שְׂאֻזְכָּה עַל יְדֵי הַרוּחַ אֱלֹהִים הַזֶּה לְחַדֵּשׁ חַדוּשֵׁי דְאֹרִיּוּתָא אֱמִתִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה פְּרָצוּנְךָ הַטּוֹב. וְאֹזְכָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ עַל יְדֵי הַחַדוּשֵׁי דְאֹרִיּוּתָא שֶׁתּוֹפְנִי לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד. וְאֹזְכָה לִידַע בְּאֵמֶת אִיךָ לְהִתְנַהֵג בְּהַחַדוּשֵׁי שְׁלִי, אִם לְאִמְרָם אִם לֹא וּמִתִּי לְאִמְרָם וּבְפָנֵי מִי, בְּפָנֵי כְּפֹה אֲנֹשִׁים. וְיִהְיֶה הַכֹּל פְּרָצוּנְךָ הַטּוֹב, כְּפִי הַתְּנוּצָצוֹת הַמְּחִין בְּאֵמֶת, שֶׁתּוֹפְנִי עַל יְדֵי הַסְּתַכְּלוֹת הַמְּנַהִיג הָאֱמִתִּי:

וְתוֹפְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שִׁיתְּנֶהֱג הָעוֹלָם תָּמִיד עַל יְדֵי הַמְּנַהִיג הָאֱמֶת, הַרְאוּי לְהִיּוֹת מְנַהִיג לְכָל יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִי קְדוּשׁ בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַקִּדְוָשָׁה וְהַפְּרִישוֹת, בְּכַחֲנִינַת קִדְשַׁת וּפְרִישוֹת מוֹשֶׁה רַבְּנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם. עַד שִׁיְהִי נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִהַמְּתַקְרְבִים אֵלָיו, קִדְשַׁתוֹ וּפְרִישוֹתוֹ הַעֲצוּמָה, שְׂנוּזְכָּה גַם אֲנַחְנוּ לְקִדְשַׁת הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְלִפְרֹשׁ מִתְּאוּהָ הַזֹּאת בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה פְּרָצוּנְךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם רַבּוֹנוּ דַּעֲלָמָא בְּלָא, מְלֵא רַחֲמִים, מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, "זְכַר רַחֲמֶיךָ יְהוָה וְחַסְדֶּיךָ כִּי מֵעוֹלָם הָיָה". עֲשֵׂה בְּרַחֲמֶיךָ, עֲשֵׂה בְּחַסְדֶּיךָ, עֲשֵׂה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן שִׂמְךָ אֲשֶׁר נִקְרָא עָלֵינוּ, וְהַצִּילֵנוּ מֵעַתָּה מִתְּאוּהַת הַמְּשֻׁגָּל. הַצִּילֵנוּ גַם מִזְּהֻמָּה הַזֹּאת, מִטּוֹנָף הַזֶּה, מִמְּקִירוֹת מֵאוֹם הַשְּׂגֵעוֹן שֶׁל תְּאוּהָ הַזֹּאת. שְׁמַרְנוּ נָא מִהַרְהוּרִים רָעִים מִהַסְּתַכְּלוֹת רָעִים מִמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַעֲצוּמִים, בְּחַסְדֶּיךָ הַנּוֹרְאִים, כִּי גְלוּי וְדִוְע לְפָנֶיךָ שְׂרָצוּנֵנוּ לַעֲשׂוֹת רָצוּנְךָ, אִךְ הַשְׂאוֹר שֶׁבְּעַסָּה מַעֲכָב אוֹתֵנוּ, שֶׁהֵם תְּאוּהַת עוֹלָם הַזֶּה וְהַכְּלוּי. וְעַקָּר הַיָּא תְּתַאוּהָ הַזֹּאת, אֲשֶׁר עַל יְדֵהּ אֲבָדְנוּ מִזֶּה שֶׁאֲבָדְנוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֶהֱרַךְ הַקְּדוּשׁ, שְׂזֹאת הַתְּאוּהָ הַיָּא עַקְרָא דִּיִּצְרָא בִּישָׂא וְהִיא עַקְרָא דִּמְסַאבוּתָא. רַחֵם עָלֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְעֲשֵׂה לְמַעַן הַצִּדִּיקִים אֱמִתִּים שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית בְּאֵמֶת בְּתַכְלִית הַקִּדְוָשָׁה וְהַפְּרִישוֹת, וְחַדֵּשׁ עָלֵינוּ חֲסִדִּים חֲדָשִׁים אֲשֶׁר לֹא הָיוּ מֵעוֹלָם, וְטַהַר לְבָנוּ מִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים וְתְאוּהַת רָעוֹת, וּבְפִרְט מִתְּאוּהָ רָעָה הַזֹּאת, כִּי "מִזֶּה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֶל שַׁחַת, הִיזְדָּךְ עִפְר הַיְגִיד אֱמֶתְךָ".

מלא רחמים, קדוש וגורא, "עושה גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר", עשה עמנו פלא לחיים, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. ונבנו להתקרב לצדיקים אמתיים הקדושים בקדשת הברית בתכלית הקדושה, באפן שנוכה על ידם שימשך עלינו תמיד קדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום שהמשך על כל ישראל בשעת קבלת התורה. ועל ידי זה נוכה לקבל את התורה בכל פעם מחדש, שנוכה לקבל עלינו מעתה באמת לאמתו, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה. ונוכה להגות בתורתך הקדושה יומם ולילה, ותאיר עינינו בתורתך, עד שנוכה לחדש חדישין אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום, ובפרט בשבתות וימים טובים, באפן שיהיו לי תקון גדול לנפשי ורוחי ונשמת. ואזכה על ידי חדושי ובאורי התורה שימשך עלי יראה גדולה ובושה נוראה מפניך, ותהיה יראתך על פני זו הבושה לבלתי אחטא עוד מעתה ועד עולם:

רבנו של עולם זכני לבושה דקדושה שאזכה להתירא ולהתביש מפניך תמיד לבלי לעשות שום דבר שהוא כנגד רצונך. ואפלו בשארצה לעשות איזה מצוה, אזכה להתביש ממך הרבה, מפני המצוה הקדושה והנוראה בעצמה. כי כמה יזכה נער כמוני לעשות מצוה לגדל הדרת יקרת נוראות קדשת כל מצוה ומצוה, אשר נוראות קדשת כל מצוה ומצוה שגבה וגדלה מאד מאד, ומי יעצר פה להתפאר שראוי [שהוא ראוי] לעשות מצוה לפניך תתברך. ובפרט לפי גדל רחוקנו ממך על ידי עוונותינו ופשענו הרבים, באשר ידע כל אחד בנפשו, בודאי ראוי שתפל יראה ובושה גדולה על פנינו בשאנו רוצים לעשות איזה מצוה. כי מי אנכי שאזכה לחטף התפלין הקדושים והנוראים שהם בתרי דמלכא ולהניחם על ראשי וזרועי תפגומים מאד, ולהתעטף בעטופא דמצוה בלבושין דמלכא, בקדשת הציצית הקדושים והנוראים. וכן בשאר המצוות, כי המצוות בעצמן קדושים ונוראים מאד מאד כל מצוה ומצוה. ולפני מי אני עושה המצוה, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אים וגורא ואדיר וכו', אשר לגדלתו אין חקר. ואם הייתי זוכה לדעת אמתו כל שהוא, בודאי היה נופל על פני בושה גדולה אפלו לעשות מצוה. ואפלו להושיט המאכל לפי, היה ראוי שיהיה לי בושה גדולה, כי מאן דאכיל דלאו דיליה בהית לאסתכולי באפיה. מכל שכן וכל שכן שראוי שיהיה לי בושה ויראה גדולה לבלי לעשות שום עברה וחטא ופגם חס

ושלום, כי עברה אינה שיכה לאיש ישראלי כלל, כי נפשות כל ישראל בשרשם רחוקים מעברות לגמרי, ואין עברה שיכה לנפש ישראל כלל.

רבנו של עולם מלא רחמים, זבני להתקרב לצדיקים אמתיים ולשמע מפיהם הקדוש חדושי ובאורי התורה, באפן שעל ידי זה יהיה נמשך עלי יראה ובושה גדולה מפניך. ותהיה יראתך על פני לבלתי אחטא עוד כלל מעתה ועד עולם. ויהיה נמשך עלי תמיד היראה והבושה והקדושה שזכו כלל ישראל במעמד הקדוש בהר סיני בשעת קבלת התורה, כמו שכתוב: "ולבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו".

רבנו של עולם מלא רחמים הרוצה בתשובה, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו. זבני ברחמיך שאזפה לראות בשתי וכלמתי באמת, עד שאזפה על ידי הבושה לשוב מעתה בתשובה שלמה לפניך באמת. "השיבני ואשובה כי אתה [יהוה] אלהי", השיבנו אבינו לתורתך וקרבנו מלבנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. וזבני על ידי התשובה לחיים אמתיים חיים נצחיים, כמו שכתוב: "החפץ אחפץ מות רשע נאם יהוה אלהים הלא בשובו מדרךיו ותהי", ונאמר: "כי לא אחפץ במות המת נאם יהוה אלהים והשיבו וחיו".

זבנו ברחמיך הרבים בזכות הצדיקים האמתיים שזנכה לחיים נצחיים, שיהיה נחיה אצלנו השפלות של משה רבנו עליו השלום המלבש אצל כל אחד ואחד מישראל בכל אבר ואבר. כי בעוונותינו הרבים עתה השפלות והענוה הזאת נעלם ונסתר אצלנו בכחינת מיתה, ועל פן אין אנו זוכים לענוה אמתית להרגיש שפלותנו באמת לאמתו פראוי. זבנו ברחמיך הרבים לחיים אמתיים חיים נצחיים, שיהיה נמשך עלינו גם עתה בחינת תחית המתים, שיהיה נחיה ויקום בתחיה, הענוה והשפלות של משה רבנו, המלבש אצל כל אחד ואחד בכל אבר ואבר:

אדון יחיד הענו באמת, זבנו לענוה אמתית פרוצנד הטוב, שזנכה לענוה בתכלית השלמות, שענוה בזאת היא בחינת חיי עולם הבא, בחינת תחית המתים, בחינת חיים אמתיים ונצחיים של כל אבר ואבר, בחינת פטול באמת אל האין סוף ברוך הוא. עד שזנכה למעם גם בעולם הזה בחינת חיי עולם הבא, בחינת ענו שבת באמת, "לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה":

רבנו של עולם, לעצם גשמייתי ורב עונותי ופשעי העצומים, אין מלה בלשוני לסדר תפלה לפניך על זה לזכות לענוה אמתית, כי ענוה גדולה מפלם.

אֲתֵי לְקוּטֵי ❁ נַחַמְנוּ נַחֲמֵנוּ מֵאֲמוֹנֵנוּ ❁ תְּפִלוֹת

ובעונותי הרבים איני יודע שום דרך מדרכי הענוה האמתית. כי כבר גלית לנו שאין רצונך בענוה פסולה, ואין רצונך שיהיה האדם נבוה וחלש בדתו בדרך עבודתו. מפל שפן שאסור להיות בעצבות וקרה שחזרה חס ושלום. רק אדרבא כל אחד צריך להחיות את עצמו, ולשמח את עצמו, ולחזק את עצמו בכל פעם בכל מיני התחזקות לבלי לפל בדתו כלל, כדי שלא ליאש את עצמו חס ושלום. ועל פי רב צריכין להתחזק את עצמו בנגד כל העולם כולו, לבל יוכל למנע אותו שום מונע ומעכב. ועתה איד יזכה נכער מדעת כמוני, להפיק דרכי הענוה באמת. פי שניהם היו בעוכרי, הן מדת הגאונה ונסות הרוח הן ענוה פסולה, פי שניהם מזיקים הרבה, ואיד זוכין להתנצל משני דרכים הרעים הפגומים האלה, ולזכות לענוה אמתית, לענוה של משה רבנו ושל כל הצדיקים הגדולים האמתיים, שענוה הזאת היא חיים נצחיים של עולם הבא, בחינת תחית המתים:

רְבוּנוּ של עולם, מלכנו ואלהינו, האל הגדול הגבור והנורא, אשר לגדלתך אין חקר, ובכל מקום שאנו מוצאין גדלתך אנו מוצאין ענותנותך, למדנו והורנו איד לסדר תפלות ובקשות על זה, באפן שנוכח לרצות ולפייס אותך, שתפוננו כלנו לענוה אמתית בראונך הטוב באמת לאמתו:

רְבוּנוּ של עולם צופה ומביט עד סוף כל הדורות, "מגיד מראשית אחרית". אתה יודע גדל הרחמנות שיהיה עלי ליום הדין הגדול והנורא, בעת שאתה עתיד להיות מתים, שאז יהיה נפקד האדם על כל מעשיו שעשה בזה העולם, דבר גדול ודבר קטן, הכל יהיה נזכר לו אז. "פי את כל מעשה האלהים יביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע". ואפלו אם אופה מעתה לתשובה שלמה באמת, גם פן אני צריך רחמים רבים וישועות גדולות ליום הדין, לפי עצם רבוי פגמי ופשעי שפשעתי נגדך עד הנה, אבל עדין אני רחוק מתשובה שלמה, ועתה מה אעשה אבי שבשמים, הושיעני נא אבי מלכי וקדושי, יוצרי ובוראי ועושי, ותקנני בעצה טובה מלפניך, באשר אני שם עתה, באפן שאופה מעתה להתעורר באמת בכח וגבורה וזריזות גדול לשוב אליך באמת, עד שאופה לקום בתחית המתים לחיי עולם. פי אתה יודע, אשר כל פונתך בכריאתנו היה רק כדי שנוכח לתכלית הזה, לחיים נצחיים של עולם הבא.

על פן חמל עלי ועל כל ישראל בחמלתך הגדולה, ועשה מה שתעשה בחסדיך הרבים, באפן שנוכח לבוא לכל מה שבקשנו מלפניך, שנוכח להתקרב

לצדיקים אמתיים, ולראות עצמנו עמהם פנים אל פנים ולהכלל בקדשתם הנוראה. ויהיה נמשך עלינו קדשתם ופרישתם, עד שנופה להיות קדושים ומהורים בקדשת הברית כמותם. ונופה לקבל מהם התנוצצות המחין בקדשה גדולה, ויהיה מחנו ושכלנו הולך וגדול בתורתך ובעבודתך ובהשגת אלהותך באמת, ונופה לקבל מהם חדושי ובאורי התורה. ותעורנו ותושיענו שנופה גם אנחנו לחדש חדושים ובאורים אמתיים בתורתך הקדושה, ועל ידי זה נופה לבושה ויראה גדולה מפניך, ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, עד שיהיה נחיה אצלנו השפלות והענוה של משה רבנו המלביש בכל אחד ואחד, בכל אבר ואבר. ונופה גם פעולם יהיה למעם מעם שבת קדש, שהוא בחינת חיי עולם הבא, חיים אמתיים חיים נצחיים, כמו שכתוב: טועמיה חיים וכו', אשר חיים כאלה אי אפשר לקבל בשום גוף ובשום ישות, פי אם בשזוכין לבוא לתכלית הענוה באמת להיות כאין וכאפס.

רבנו של עולם, אל חי וקיים, החיינו וקיימנו, ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו להיות מעתה חיים אמתיים חיים טובים וארוכים שהם בחינת חיים נצחיים של עולם הבא. "כחסדך חייני, ואשמרה עדות פיה. תחי נפשי ותהללך, ומשפטך יעורני, תודיעני ארח חיים שובע שמחות את פניך געמות בימנך נצח, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן נצח סלה ועד.

תורה עג

כפיכול, פי גם אצלו יתברך מצינו בחינת תשובה, כמו שכתוב (מלאכי י): שובו אלי ואשובה אליכם. ואלו המ"ט שערי תשובה הם בחינת מ"ט אותיות שיש בשמות שנים עשר שבטי ירה, פי כל שער ושער יש לו אות מ"ט אותיות השבטים. והנה

מי שרוצה לזכות לתשובה, יהיה רגיל באמירת תהלים, פי אמירת תהלים מסגל לתשובה. פי יש נון שערי תשובה, ומ"ט שערים יכול כל אדם לכנס בהם ולהשיגם, אך שער החמשים הוא בחינת התשובה של השם יתברך בעצמו.

בַּהֲתַעֲוֲרוֹת גְּדוֹל מְאֹד וּבְרוּחַ
הַקֹּדֶשׁ, עַד שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַה
שֶׁהוּא יִכּוֹל לְמַצֵּא אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ
סֵפֶר תְּהִלִּים, וּלְזַכּוֹת לְתִשׁוּבָה עַל־
יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים כִּנ״ל:

וְעַקֵּר הַזְדַּכְכוֹת שְׁנַיִם־עֶשֶׂר שְׁבִטֵי
יָהּ, שֶׁהֵם מ״ט אוֹתִיּוֹת,
שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת מ״ט שְׁעָרֵי תִשׁוּבָה,
הֵיחָ בְּמִצְרַיִם, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִצְרַיִם
הַגֵּרוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת תִּשׁוּבָה עֲלֵהָ
(כְּמִיכָא בְּכַתְבֵי הָאֲר״י ז״ל, וְעֵין שָׁם וְהִבֵּן הִיטָב). וְעַל־
כֵּן אַחַר שֶׁנִּזְדַּכְכוּ שָׁם בְּמִצְרַיִם וְזָכוּ
לְצֵאת מִשָּׁם, סִפְרוּ מ״ט יְמֵי
הַסְּפִירָה, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד מ״ט שְׁעָרֵי
תִּשׁוּבָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת מ״ט אוֹתִיּוֹת
הַנִּלְוִי. וּבַיּוֹם הַחֲמִשִּׁים, אָז: וַיֵּרֶד ה'
עַל הַר סִינַי (שְׁמוֹת י״ט) - זֶה בְּחִינַת:
וְאִשׁוּבָה אֵלֵיכֶם, בְּחִינַת הַתִּשׁוּבָה
שֶׁל הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ, כְּבִיכּוֹל,
בְּחִינַת שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים כִּנ״ל:

וְזֵהוּ: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הַבָּאִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב
אִישׁ וּבֵיתוֹ (שְׁמוֹת א) - סוֹפִי־תִבּוֹת הֵם
אוֹתִיּוֹת תְּהִלִּים וְאוֹתִיּוֹת תִּשׁוּבָה.
כִּי עַל־יְדֵי תְּהִלִּים זוֹכִין לְתִשׁוּבָה,
שֶׁהֵיא בְּחִינַת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הַבָּאִים מִצְרִימָה וְכוּ'. כִּי מ״ט שְׁעָרֵי
תִּשׁוּבָה הֵם בְּחִינַת מ״ט אוֹתִיּוֹת שֵׁשׁ
בְּשְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה,
לְהַזְדַּכֵּךְ שָׁם כִּנ״ל:

הַכֹּל חֲפָצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ, וְאֶרְ-
עַל־פִּי־כֵן לֹאֹ כֹל אָדָם זוֹכֵה לְעִשׂוֹת
תִּשׁוּבָה, כִּי יֵשׁ אֶחָד שְׂאִין לוֹ
הַתַּעֲוֲרוֹת כֹּלֵל לְתִשׁוּבָה, וְאִפְלוּ מִי
שֵׁשׁ לוֹ הַתַּעֲוֲרוֹת לְתִשׁוּבָה, אֵינּוּ
זוֹכֵה לְהַגִּיעַ אֶל הָאוֹת וְהַשְּׁעַר שֶׁל
תִּשׁוּבָה הַשִּׁיךְ לוֹ, וְאִפְלוּ אִם מִגִּיעַ
לְשָׁם, יִכּוֹל לְהִיּוֹת שֶׁהַשְּׁעַר שֶׁל
תִּשׁוּבָה סָגוּר, וּמַחֲמַת כֹּל זֶה אֵין
הָאָדָם זוֹכֵה לְתִשׁוּבָה. וְעַל־יְדֵי
אֲמִירַת תְּהִלִּים, אִפְלוּ מִי שְׂאִין לוֹ
שׁוֹם הַתַּעֲוֲרוֹת לְתִשׁוּבָה, הוּא
מֵתַעֲוֹרֵר לְעִשׂוֹת תִּשׁוּבָה, וְגַם זוֹכֵה
עַל־יְדֵי תְּהִלִּים לְהַגִּיעַ אֶל הַשְּׁעַר
וְהָאוֹת הַשִּׁיךְ לוֹ וּלְפִתַח הַשְּׁעַר.
נִמְצָא שֶׁזוֹכֵה עַל־יְדֵי תְּהִלִּים לְעִשׂוֹת
תִּשׁוּבָה. וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוּאֵל ב כג): נֶאֱמַר
הַגִּבּוֹר הוֹקֵם עַל, וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֹנִים לְבִרְכָה (מִדְּבָר טז): שֶׁהַקִּים עָלֶיהָ
שֶׁל תִּשׁוּבָה; וְנִעִים זְמֵרוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי
עַל־יְדֵי בְּחִינַת נְעִים זְמֵרוֹת יִשְׂרָאֵל,
דְּהֵינּוּ סֵפֶר תְּהִלִּים שְׂסִיד, עַל־יְדֵי־זוֹ
הוֹקֵם עָלֶיהָ שֶׁל תִּשׁוּבָה, כִּי עַל־יְדֵי
תְּהִלִּים זוֹכִין לְתִשׁוּבָה כִּנ״ל. וְזֶה
שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנִים לְבִרְכָה (ע״ז
ד): לֹא הָיָה דָּוִד רָאוּי לְאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה,
אֶלָּא כִּדִּי לְהוֹרוֹת תִּשׁוּבָה לִיחִיד וְכוּ'.
נִמְצָא שֶׁעַקֵּר הוֹרָאת הַתִּשׁוּבָה עַל־
יְדֵי דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְעַקֵּר הַתִּשׁוּבָה שֶׁל
דָּוִד הַמֶּלֶךְ הוּא סֵפֶר תְּהִלִּים, שֶׁאֲמָרוּ

וְזֶה שְׁאֵנוּ רוֹאִין, שְׁבִימֵי תְּשׁוּבָה, וְעַל־כֵּן הוּא דְּבַר גְּדוֹל מְאֹד
 דְּהֵינּוּ בְּאֵלּוּל וְעֶשְׂרֵת-יָמֵי לַעֲסַק תְּמִיד בְּאֻמֵּי תַּהֲלִים, כִּי
 תְּשׁוּבָה, כָּל יִשְׂרָאֵל עוֹסְקִין אֲז
 בְּאֻמֵּי תַּהֲלִים, כִּי אֻמֵּי תַּהֲלִים
 מְאֹד לְהַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ, אֲשֶׁרֵי שִׂיאֲחֲזוּ
 בּוֹ: לְתִשׁוּבָה כִּנּוּל.

תפילה לו

אֲתָה יִצְרַת עוֹלָמְךָ מְקַדֵּם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֲשֶׁר בְּהֵם בְּחַרְתָּ, וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 זְכִיתָ אוֹתָנוּ וְנָתַתְּ לָנוּ אֵת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֲךָ נֶאֱמַן בֵּיתְךָ
 לְחַיֵּינוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְמַעַן נִגְפָה עַל יְדֵי יְדֵה לְיוֹם שְׁפִלוֹ טוֹב וְכֹלֹ אַרְךְ, וּבְחֶסְדֶּיךָ
 הַעֲצוּמִים הוֹסַפְתָּ לָנוּ חֲסָדִים וְטוֹבוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת עַל יְדֵי כָּל הַצְּדִיקִים שְׂבָכָל
 דוֹר וָדוֹר, אֲשֶׁר בָּלֵם עֲשׂוּ אֲזַנִּים לְתוֹרָה מְשֻׁמֶרֶת לְמִשְׁמֶרֶת. כְּמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת
 לְמָקוֹם עָלֵינוּ, עַד אֲשֶׁר זְכִינוּ גַם זְכִינוּ, לְחֲסָדִים רַבִּים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים, "חֲסָדֵי דוֹד
 הַנְּאֻמִּים", אֲשֶׁר הוֹסַפְתָּ לָנוּ חֶסֶד וְטוֹב, וְתִגְדֵּל חֲסֵדְךָ אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ, לְהַחְיִית
 אֵת נַפְשֵׁנוּ, וְשִׁלַּחְתָּ לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב, "מֹשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְנַעֲמִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל",
 הוּא דוֹד מְלֶכֶךְ יִשְׂרָאֵל הַחַי וְקַיָּם, אֲשֶׁר כָּתַב לָנוּ סֵפֶר תַּהֲלִים הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא,
 חֲמִשָּׁה סִפְרִים כְּנֶגֶד חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה, מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ, מַה
 נְשִׁיב לִיתוֹךְ כָּל תַּגְּמוּלוֹתָי עָלֵינוּ. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים גְּלִיתָ לָנוּ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי אֻמֵּי
 תַּהֲלִים זָכִין לְתִשׁוּבָה, כִּי חֲפֵץ חֶסֶד אַתָּה, וְרוֹצֵה אֵתָהּ בְּתִשׁוּבָתְךָ שֶׁל רְשָׁעִים
 וְאֵין אַתָּה חֲפֵץ בְּמִיתָתָם. עַל כֵּן הַקְּדַמְתָּ תְּרוּפָה לְמִפְתָּנוּ, וְחוֹנְנַת אוֹתָנוּ כְּסֵפֶר
 תַּהֲלִים הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, הַפּוֹתַח לָנוּ כָּל שַׁעְרֵי רַחֲמִים, כָּל שַׁעְרֵי הַתִּשׁוּבָה, שֶׁהֵם
 חֲמִשִּׁים שַׁעְרֵי תִשׁוּבָה כְּנֶגֶד חֲמִשִּׁים שַׁעְרֵי בִּינָה.

רְבַּחוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֵב תְּרַחֲמֵנוּ, זְכֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנֹזְבָה לַעֲסַק בְּאֻמֵּי תַּהֲלִים
 כָּל יְמֵינוּ. וְתַעֲזְרֵנִי אוֹתִי וְאֵת כָּל בְּנֵי בֵּיתִי בְּכֹלל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, שְׂאֻזְבָּה כָּכֵל
 יוֹם יוֹם לֹמֵר תַּהֲלִים הַרְבֵּה בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל בְּלֵב שְׁלָם בְּאֻמֵּי, וְאוֹזְבָּה לְהַטּוֹת
 לְכָבִי הַיָּטִב לְהַשְׁמִיעַ לְאָזְנֵי מַה שְׂאֵנִי מוֹצִיא בְּפִי, בְּאִפְסָן שְׂאֻזְבָּה לְמִצּוֹא עֲצָמֵי כָכֵל

יהיה נחר גרון, כי כבר קראתיך ממצר הגרון הרבה. הוציאני למרחב וזכני ותעלני מבחינת ארץ מצרים ממצר הגרון, עד שאזכה להרחיב פי ואתה תמלאהו בכל טוב אמתי ונצחי, באופן שאזכה להתקרב ולשוב אליך בתשובה שלמה באמת בכל לב בגוף ונפש ומזון. "השיבני ואשובה פי אתה [יהוה] אלהי", השיבנו אבינו לתורתך, וקרננו מלפנו לעבודתך, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. פי אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו, ורוצה אתה בתשובה, פי לא תחפץ "במות המת פי אם שובו מדרךיו וחי", ועד יום מותו תחכה לו, אם ישוב מיד תקבלו, "תשב אנוש עד דפא" עד ודרכה של גפש, "ותאמר שובו בני אדם. שובנו אלהי ישענו והפך פעם עמנו. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו בקדם":

רבונו של עולם "זכור רחמיך יהוה וחסדיך פי מעולם הפה", זכור נא תחסד הנפלא והנורא אשר עשית עמנו, אשר הוצאתנו ממצרים בליל גדול וכיד חזקה, וגלית לנו אמתת אמונת אלהותך באור גדול ונפלא ונערב, ועשית אותות ומופתים גדולים ונוראים, כדי לגלות אלהותך ואהדותך וממשלתך אשר בכל משלה, ומאז, קרבת אותנו לך לעם קדוש והוצאת אותנו ממצרים [מארבעים ותשעה] ששערי טמאה, והכנסת אותנו במצרים [בארבעים ותשעה] ששערי קדשה, שהם מצרים [ארבעים ותשע] ששערי תשובה הפולחים במצרים [בארבעים ותשע] ששערי קדשה, וברחמיך הרבים ציית אותנו לספר פנגד זה מצרים [ארבעים ותשע] ששערי טמאה ולכנס במצרים [בארבעים ותשע] ששערי קדשה; רבונו של עולם מלא רחמים, ופנו בחסדיך העצומים לקיים מצוות ספירת העמר בזמנו בקדשה גדולה ובהתעוררות נפלא ונורא, שנוזכה להתעורר על ידי קדשת מצוה נוראה הזאת לשוב אליך באמת, ולצאת מפל טמאותינו, לבער מקרבנו כל מיני טמאות וזחמות שנדבק בנו על ידי מעשינו הרעים.

רבונו של עולם רבונו של עולם, הושיענו בכל מיני ישועות. פי אתה יודע הכח של כל מצוה ומצוה, כמה גדול כחה להוציא אותנו ממקומות שנפלטנו לשם בעוונותינו הרבים ולקרננו אליך, ובפרט מצוה הזאת של ספירת העמר, שהיא הכנה לקבלת התורה, שהיא תחילת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים. אשר נתת לנו מצוה הקדושה הזאת כדי לצאת מצרים [בארבעים ותשע] ששערי טמאה ולכנס למצרים [בארבעים ותשע] ששערי הקדשה. זכני במקום שאני שם עכשו, שאזכה לקיים מצוה

הזאת בתכלית השלמות האפשרי לאיש בערכי לקים מצוה הזאת. ואתה תמלא רחמים עלי, ותעזרני ותושיעני על ידי זה, ותוציאני מהרה משמאה למהרה, מחל לקדש, מיגזן לשמחה, משעבוד לגאולה ומאפלה לאור גדול. עד אשר נזכה בחג השבועות הקדוש, ביום החמשים. שאתה תשוב אלינו, ותפתח לנו שער החמשים הקדוש, ותשפיע עלינו רחמים גדולים וחסד עליון משם, באפן שנוזף לתקן הכל ולשוב אליך באמת תמיד:

רבונו של עולם, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, הושב מחשבות לבל ידח מקדך נדח. אתה יודע תקף מרירות הגלות האחרון הזה, להיכן נפלנו ונרדנו בעוונותינו הרבים, אשר ירידתנו עמקה יותר ממ"ט שערי שמאה. ובעוונותינו הרבים נאמר עלינו על עת צרה הזאת "ותרד פלאים אין מנחם לה". פי טבענו "בין מצולה ואין מעמד" באנו כמעמקי מים ושבילת שטפתנו, "הבט ימין וראה ואין לי מביר, אבד מנום ממני אין דורש לנפשי", חזרתי על כל הצדדים וישועה רחקה ממני, ומה אומר ועוונותי עשו לי מה שעשנו. "לולי תורתך שעשעני אז אבדתי בעיני", פי חסדך גדול עלינו והצלת נפשנו משאול תחתיה, פי האף אמנם זה הגלות האחרון הכבד, פי נפלנו ונרדנו למקום שירדנו יותר ויותר מגלות מצרים, אבל זאת נחמתנו בעינינו כי אמרתך חתנו, פי כבר הקדמת תרופה למכותנו. פי כבר נתת לנו תורתך הקדושה על ידי משה נביאך, אשר בגלות מצרים לא זכינו לזה עדן, ויצאנו משם קדם קבלת התורה בעבדך דברח מרבוניה, שזה גרם לנו מה שגרם לנו. אבל עתה כבר הפלאת חסדך עמנו, ונתת לנו כבר תורתך הקדושה על ידי משה נביאך נאמן ביתך, וכבר זכינו שהיה לנו כמה וכמה צדיקים גדולים ונוראים בכל דור ודור, וגם זכינו לספר תהלים הקדוש על ידי דוד מלך ישראל. אבל האמת אני מודה ומתודה לפניך, יהוה אלהי ואלהי אבותי, פי אף על פי בן עדן אני מבחין לגמרי, ועדין לא יצאתי מן החל אל הקדש קלל. יום יום אומר מה יהא בסופי, "קנה לשלום ואין טוב, לעת מרפא והנה בעתה". בלו כל הקצים שהייתי מצפה להושע בהם ועדין לא נושעתני. ולא די לי בזה, פי אם עוד הוספתי חמא על פשע, פשעים על פשעים גדולים ונוראים אוי ואבוי. לא ידעתי נפשי איך אני חי בעולם במרירות דמרירות בזה, בפזור הנפש מר ממות בזה, בגפילות והשלכות וזריקות באלה, אשר בכל עת אני עולה שמום ויורד תהומות עמקות, והשלכתי עצמי משמום לארץ מתחת אלפים ורבבות פעמים בלי מספר, ומקלעים את נפשי כמו "בתוך כף הקלע", עד אשר אפסו הדבורים

והצרוּפִי אוֹתוֹת לְסֵפֶר מִצּוּקוֹתֵי וּמִרִירוֹתַי, אוֹי וְאֹבֹי, כִּי נִכְסַפְתִּי עַל כָּל פְּנִים,
לְקַרֵּר מִר רוּחִי וּלְפָרֵשׁ שִׁיחֹתַי, וְגַם זֶה קִשָּׁה וְכָבֵד עָלַי, יְדֵי כְּבֹדָה עַל אֲנַחְתִּי, כִּי
לֹא יִסְפְּקוּ כָּל עֲרוּזוֹת אֵילֵי נְבוֹיֹת לְבָאֵר בָּהֶם עַד הֵיכָן מִגִּיעִים הַפְּגָמִים שֶׁלֵּנוּ שֶׁל
יוֹם אַחַד, וְאֶפְלוּ שֶׁל שְׁעָה אַחַת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם "זֹאת נִחְמְתִי בְעַנְיִי", מִה שֶׁחֻזְקוֹ אוֹתְנוּ הַצְדִּיקִים אֲמַתִּיִּים
בְּשִׁבְעָה מִשִּׁיבֵי מַעַם, וְגַלּוּ לָנוּ שְׂאִין שׁוֹם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כֻּלָּל, עַל זֶה לְבַד
תְּמַכְתִּי וְתִדּוּתִי, וְעַל פָּחֶם הַגָּדוֹל נִשְׁעַנְתִּי לְצַפּוֹת לִישׁוּעָה עֲדוּן מִמְקוֹם שְׂאִנִּי שָׁם.
עַל כֵּן בְּכָל עֵת אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ מִלֹּא רַחֲמִים, שֶׁתּוֹשִׁיעֵנִי בְּכָל דְּרָכֶי עֲצוּתְךָ הַקְדוּשִׁים
אֲשֶׁר גִּלִּית לָנוּ עַל יְדֵי צְדִיקְךָ הָאֲמַתִּיִּים, אֲשֶׁר כָּל עֲצָה וְעֲצָה יֵשׁ לָהּ כַּח לַעֲזוֹר
וּלְהוֹשִׁיעַ גַּם אוֹתִי. וְאִם בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים קִלְקַלְתִּי כְּלָם, אֲנִי יוֹדֵעַ וּמֵאֲמִין שֶׁיֵּשׁ לְךָ
עוֹד רַחֲמִים רַבִּים וְתִצְלוֹת וְיִשׁוּעוֹת וְעֲצוֹת נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר גִּלִּית לָהֶם לְבַד, אֲשֶׁר
לֹא גָלוּ אוֹתָם עֲדוּן בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר עַל יָדָם יֵשׁ לִי תִקְוָה עֲדוּן, שְׂאוּבָה לְשׁוֹב אֱלֹהֶיךָ
וּלְהַתְחִיל מִחֲדָשׁ לְקַנֵּם עֲצוּתְךָ הַקְדוּשׁוֹת בְּלָם בְּאַהֲבָה וּבִרְאוּיָה, בְּאִפְּן שְׂאוּבָה לְתַקֵּן
הַכֹּל בְּתֵי מְהֵרָה וְלִהְיוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב תְּמִיד:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם "בְּלַעֲדֵי אַחֲזָה אֶתְּהָ הוֹרְגִי", כִּי "אֲנִי בָעַר וְלֹא אֲדַע, בְּהִמּוֹת
הַיִּיתִי עִמּוֹךָ", וְאִם אֲמַנֵּם בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים פְּגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי הַרְבֵּה בְּמַה
שִׁדְעַתִּי שֶׁהוּא נֶגֶד רִצּוֹנְךָ, כִּי חֲטַאתִי עוֹיִתִי וּפְשַׁעְתִּי הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת
וּבְכָל שְׁעָה מְנַעֲרוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּפְגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד. עִם כָּל זֶה,
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים גִּלִּית לָנוּ עַל יְדֵי צְדִיקְךָ הָאֲמַתִּיִּים, כִּי "אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי גְדֻלַּת
מְאֹד", אֲשֶׁר אֵין אֲנוּ יוֹדְעִים כֻּלָּל, כִּי לְגְדֻלַּתְךָ אֵין חֶקֶר, אֲשֶׁר אֶפְלוּ נִפְּלְתָנוּ אִיד
שֶׁנִּפְּלָנוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהֵיכָן שֶׁנִּפְּלָ אֶף עַל פִּי כֵּן גְדֻלַּתְךָ שְׂגֹבָה מְאֹד, אֲשֶׁר יֵשׁ
עֲנָן שֶׁשָּׁם נִשְׁתַּנָּה הַכֹּל לְגַמְרֵי לְטוֹבוֹת, כִּי אֵין אֲתָנוּ יוֹדְעִים עַד מָה, וְעַל זֶה לְבַד
אֲנִי נִשְׁעָן וְנִתְלָה וְנִסְמָךְ עֲדוּן, כִּי חֲסֵדִי יְהוָה לֹא תִמְנֵנִי, וְלֹא כָּלוּ רַחֲמָיו לְעוֹלָם:

מִלֵּא רַחֲמִים, זַכְּנוּ לְהַרְבּוֹת בְּאִמִּירַת תְּהִלִּים בְּכּוֹנֵה גְדוּלָה וּבְהַתְעוֹרְרוֹת נִפְלְאָה
בְּלֵב שָׁלֵם, עַד שְׂאוּבָה שֶׁתִּשְׁפִּיעַ עָלַי בְּכָל עֵת הָאֶרֶץ וּקְדוּשָׁה גְדוּלָה מִשְׁעַר
הַחֲמִשִּׁים שֶׁל הַקְדוּשָׁה שֶׁהוּא כּוֹלֵל כָּל שְׁעָרֵי קְדוּשָׁה, בְּאִפְּן שֶׁתּוֹצִיאֵנִי מִהֵרָה מִכָּל
הַחֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי טְמֵאָה וְתַכְנִסֵּנִי לְכָל הַחֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי קְדוּשָׁה, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי
לְהִשְׁעָן כִּי אִם עֲלֶיךָ אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמוֹם, כִּי לִית אֶתֶר פְּנוּי מִנֶּךָ. עֲזָרְנוּ נָא מַעֲתָה,
וְהוֹשִׁיעֵנו יִשׁוּעָה שְׁלֹמָה כְּנֵאָה לְךָ, בְּאִפְּן שְׂאוּבָה לְהַתְחַדֵּשׁ לְגַמְרֵי, שְׂאֵעוּזֹב דְּרָכֶי

הָרַע וּמִחֻשְׁבוֹתֵי הָרְעוֹת לְגַמְרֵי וְלֹא אָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָהּ. "לֵב טְהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי", וְאִזְכֶּה מְהֵרָה עַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים לְבֹא וּלְהַגִּיעַ לְהָאוֹת וְהַשְׁעַר שֶׁל תְּשׁוּבָה הַשְּׂנֵי לְנַפְשִׁי כְּפִי שְׂרָשׁ נִשְׁמָתִי בַּמ"ט [בְּאַרְבָּעִים וְחֲשַׁע] אוֹתִיּוֹת שְׁכַמֵּי יְהוָה, בְּאִפֵּן שְׁאִזְכֶּה לָשׁוּב אֶלֶּךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְלַעֲבֹד בְּאֵמֶת בְּיָרָאָה וּבְאַהֲבָה "בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב מְרִב כֹּל הַשִּׁיבְנֵי וְאֲשׁוּבָה כִּי אַתָּה [יְהוָה] אֱלֹהֵי הַשִּׁיבְנֵי יְהוָה אֶלֶּךָ וּנְשׁוּבָה חֲדָשׁ יִמִּינוּ בְּקִרְבָּם. יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמָרֵי כִּי וְהִגִּיזוּ לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי". אֲמֵן וְאֲמֵן

תּוֹרַת עֵד

דְּרוֹר (חולין קלט:), לְשׁוֹן חֲרוּת, בְּחִינַת חֲרוּת שֶׁל פֶּסַח. וְעַל־כֵּן צְרוּף שֶׁל פּוֹרִים מְרֻמָּז בְּפֶסַח, בְּפֶסַח (שְׁמוֹת כ"ו): שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כֶּאֱשֶׁר צִוִּיתְךָ לְמוֹעֵד חֲדָשׁ הָאֵבִיב, כִּי בּוֹ יֵצְאֶת מִמִּצְרַיִם וְלֹא יֵרָאוּ פָּנֵי רִיקָם. מִמִּצְרַיִם וְלֹא יֵרָאוּ פָּנֵי רִיקָם - רְאִישֵׁי־תִבּוֹת פּוֹרִים, כִּי פּוֹרִים הוּא דֶּרֶךְ לְפֶסַח, שֶׁיְהִיוּ יְכוּלִּים לְהִיּוֹת נִזְהָרִין מִחֻמְצֵי: (וּפֶסַח בְּאִמְצַע הַעֲנָן וְלֹא גִלָּה יוֹתֵר).

כִּי בְּתַחֲלָה הָיוּ כָּל הַהֲתַחֲלוֹת מִפֶּסַח, וְעַל־כֵּן כָּל הַמִּצְוֹת הֵם זָכָר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. וְעַכְשָׁיו... (וְלֹא סִיּוּם).

אַחַר פּוֹרִים קוֹרִין פְּרֶשֶׁת פָּרָה, שֶׁהִיא הֲכֵנָה לְפֶסַח. כִּי פְּרֶשֶׁת פָּרָה קוֹרִין, כְּדִי שֶׁיְהִיוּ נִזְהָרִין לְטָהֵר מִטְּמֵאֹת מֵת, כְּדִי שֶׁיְהִיוּ טְהוֹרִין לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח. וּבְתַחֲלָה הוּא בְּחִינַת פּוֹר, כִּי פּוֹרִים עַל־שֵׁם הַפּוֹר (אֶסְתֵּר ט וְעַי בְּכּוּנּוֹת הָאֲרִיזָ'ל בְּסוּד חֲפִיל פּוֹר וּבְסוּד פָּרָה אֲדוּמָה), וְאַחֲרֵיכֵן נַעֲשֶׂה פָּרָה, כִּי גַם פּוֹרִים הוּא בְּוֹדָאֵי הַלּוּף וְדֶרֶךְ לְפֶסַח. וְזֶהוּ בְּחִינַת (שֶׁה"ש ה'): שְׁפֹתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים נְטֹפּוֹת מוֹר עֵבֶר. שְׁפֹתוֹתָיו זֶה בְּחִינַת פֶּסַח - פֶּה סַח (כְּמוּבָא). שׁוֹשְׁנָה הִיא אֶסְתֵּר, (כְּמוּבָא בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ וּבְכַתְבֵי הָאֲרִיזָ'ל, וְשׁוֹשְׁנָה גִימְטְרִיא אֶסְתֵּר). נְטֹפּוֹת מוֹר עֵבֶר זֶה בְּחִינַת מְרַדְּכֵי - מְרַ

תפילה לז

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, עושה נסים ונפלאות בכל דור ודור, הרב את ריבנו והדן את דיננו והנוקם את נקמתנו, והמשלם גמול לכל אויבי גפשו והנפרע לנו מצרינו. שתרחם עלינו ברחמיך הרבים ותעזר לנו בישועתך ונפלאותך הנוראות, שנופה לקבל ו"לקים את ימי הפורים הקדושים בזמניהם" פראוי, שנופה לקים כל המצות הקדושות הנוראות בפורים בקדשה ובטהרה גדולה, "בשמחה ובטוב לבב", בגילה ברנה בריצה וחדוה רבה ועצומה מאד, עם כל פרטיהם ודקדוקיהם וכונותיהם ותרי"ג מצות התלויות בהם:

רבונו של עולם כבר גלית אונינו שכל הנסים והנפלאות שעשית לאבותינו אשר עליהם נקבעו הימים טובים הקדושים, בלם געשים ונתגלים ומאירים בכל דור ודור בכל אדם ובכל זמן, ואנו צריכין להמשיך קדשת פורים וקדשת כל הימים טובים, והארת הנסים ונפלאות שנעשו אז, בכל שנה ושנה בכל דור ודור ובכל אדם ואדם בפרטיות. ובכן אתי לפניך עושה נסים ונפלאות בכל דור ודור, ובכל יום ובכל עת ובכל שעה, למדני והורני וחנני וזכני שאזכה לשמחת פורים בשלמות באמת, שאזכה לשמח מאד מאד בכל לב ונפש בימי הפורים הקדושים בכל שנה ושנה בשמחה שאין לה קץ. עד שאזכה על ידי השמחה והקדשה של פורים להמשיך עלי ועל כל ישראל הקדשה והטהרה הנמשכת מהפרה אדמה שמתהרת מטמאת מת, אשר צוית עלינו לעסק בקריאת הפרשה הזאת של פרה אדמה אחר פורים, וגלית לנו שעל ידי פורים זוכין לטהרת הפרה אדמה, למען נזכה להיות טהורים לקבל קדשת הקרבן פסח בזמנו:

רבונו של עולם, אתה יודע שבעצם ירדתנו ונפילתנו בעמק הגלות המר הזה, ועצם ורבויו צרות הנפש שעוברים על כל אחד מישראל ועלי בפרטיות, ועצם ורבויו המצולות ים השוטפים עלי, ורודפים אותי מאד מאד מכל הצדדים, ובצרה גדולה אני מאד מאד בלי שעור וערך, ואיני יודע שום פתח תקנה לתמן

וְלִהְיֵצֵל מִכָּל זֶה, הֵן עַל כָּל אֵלֶּה אֲנִי צָרִיד עִתָּה נַפְלָאִים וְיִשׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת, כַּאֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִם כָּלל יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם נַפְלָאִים וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר לֹא הָיוּ כְּמוֹתֵם, בִּימֵי מֶרְדְּכָי וְאַסְתֵּר כִּשְׁעֵמֶד עֲלֵיהֶם הֵמָּן הִרְשַׁע יַמַּח שָׂמוּ וְזָכְרוּ וְכו', אֲשֶׁר גַּם זֶה שֶׁל פּוּרִים גְּדוֹל מִכָּל הַנְּסִים שֶׁעֲשִׂיתָ עִמָּנוּ מֵעוֹלָם, כַּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְזָרוּגִם לְבָרְכָהּ, וְכָל הַמוֹעֲדִים יִהְיוּ כְּמִלִּים וַיְמִי הַפּוּרִים לֹא נִבְטְלִים. וּבִתְחִלָּה הָיוּ כָּל הַתְּחִלּוֹת מִפְּסַח, כִּי כָּל הַמוֹעֲדִים הֵם זָכָר לְיִצְיַאת מִצְרַיִם, וְעַכְשָׁו וְכו':

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מְרִיחַ דַּעְלָמָא כִּלְאָ, אֲדוֹן הַנְּפִלְאוֹת מְצַמִּיחַ יִשׁוּעוֹת, אֶתְּהָ יוֹדַע הַאֲמֵת, שֶׁכָּל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעֲשִׂיתָ עִמָּנוּ בְּיִצְיַאת מִצְרַיִם וּבְמִלְחַמַת עַמְלֵק בִּימֵי מֹשֶׁה וּבִימֵי מֶרְדְּכָי וְאַסְתֵּר, וְכָל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעֲשִׂיתָ עִמָּנוּ בִּימֵי חֲנֻכָּה וּבְכָל דוֹר וְדוֹר, עֵקֶר הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה הוּא יִשׁוּעַת הַנֶּפֶשׁ. כִּי עֵקֶר הַקְּנָאָה וְהַשְׁנָאָה, שֶׁל כָּל צָרֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, הוּא רַק עַל אֲשֶׁר אָנוּ מְאֻמְנִים בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לֵילֶךְ בְּדַרְכֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְלִקְנִים מִצְוֹתֶיךָ הַנוֹרָאוֹת, וְלַגְלוֹת וּלְפָרְסִים אֲמֵתִית אֱמוּנַת אֱלֹהוּתְךָ וְהַשְׁנָחֶתְךָ וּמִשְׁתַּלְתֵּךְ בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבִיל זֶה לֹא אֶחָד בְּלִבְדָּ עֹמֵד עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ אֶלָּא שֶׁכָּבֵל דוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם. וְעַל כֵּן עֵקֶר הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה מִכָּל הַצָּרוֹת הוּא מַה שְׂאֵתָה מְקַנָּא קְנָאתְךָ וְאֶתְּהָ עוֹשֶׂה נְסִים וְנַפְלְאוֹת, כְּדֵי לְקַיֵּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת לְכָל יִתְבַּטְּלוּ מִן הָעוֹלָם חֵם וְשְׁלוֹם כְּרִצוֹן הַשּׁוֹנְאִים וְהַכּוֹפְרִים יַמַּח שָׂמֹם, שֶׁכֵּלֵם הֵם מִסְטֵרָא דְהֶמֶן וְעַמְלֵק יַמַּח שָׂמוּ:

וְעִתָּה מַה אֹמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם, וְמַה אֶסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחַקִּים, אִם אַחֲרֵי כָּל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת הָאֵלֶּה אֲנִי בְּעַצְמִי רוֹדֵף אֶת עַצְמִי יוֹתֵר מִכָּל הַשּׁוֹנְאִים, כִּי לֹא הִתְנַבְּרְתִּי נֶגֶד תְּאוֹתֶיךָ, אֵף גַּם הַמְּשַׁכְּתִי עָלַי אֶת הַיֵּצֵר הָרַע, וְעֲשִׂיתִי מַה שֶׁעֲשִׂיתִי, עַד אֲשֶׁר הִבַּאתִי עַצְמִי בְּיָדִים בְּצָרוֹת הָאֵלֶּה צָרוֹת נַפְשִׁי, אֲשֶׁר הֵם קָשִׁים וְיָרִים מִכָּל הַצָּרוֹת כִּי אֵין צָרָה בְּצָרוֹת הַנֶּפֶשׁ, כִּי זֶהוּ הַרְחַמְנוּת הַגְּדוֹל מִכָּל הַרְחַמְנוּת לְהוֹצִיא נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל מֵעוֹנוֹת וּפְגָמוֹם:

רְבוּנוּ דַּעְלָמָא כִּלְאָ יְחִיד קְדֻמוֹן, "יְהוָה אֱלֹהִים אֲמֵת", אֶתְּהָ לְבַד יוֹדַע לְהִיכֵן נִזְעָעִים דְּבָרֵי אֵלֶּה, כִּי בְּאֲמֵת בְּעַר אֲנִי וְלֹא אֲדַע תִּקְוָה הַנֶּסֶם שֶׁל פּוּרִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, וּבְפָרְט אֵיךְ לְזַכּוֹת לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תִּקְוָה הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה הַזֹּאת. אֲבָל אֶתְּהָ לְבַד יוֹדַע הַכָּל, וְאֶתְּהָ מְרַמֵּז לִי מְרַחֵק לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּכָל עַת, בְּכַמְהָ

מיני התנוצצות ורמזים רבים בלי שעור, ואני בעצם קשיות ערפי עדן לא שבתי מטעויותי, אבל זאת נחמתי בעיני המר מה שעדן אני מתעקש עוד לדבר דבורים פאלה לפניך, ולצפצף אמרתי מעפר אליך, ולצפות עדן לרחמיך וישועתך:

רבונו של עולם אתה לבד יודע תקף הנס שהיה אז בימי מרדכי ואסתר שזכו לנצח מלחמת המן עמלק, למחות שמם וזכרם מן העולם, ואיך זכו להמשיך על ידי זה הארה נפלאה וישועה נוראה בכל דור ודור. ואיך עתה כל חיותנו ותקותנו לצאת מגלותנו בגוף ונפש, הוא רק על ידי תקף הנס הזה. פי אנו עומדים ומצפים לישועתך באשר עזרתם אז להכניע ולשבר קלפת המן עמלק לעקר ולבטל ולהכניע זהמותו הגדולה, ולגלות אמונת השגחתך בעולם, ולחזור ולקיים ולקבל מהרש קדשת תורתך הקדושה. פן תעמד בעזרתנו סלה בכל דור ודור, עד אשר תנצח המלחמה בשלמות למחות זכר עמלק לגמרי ולהעביר רוח הטמאה מן הארץ, ולהשיבנו אליך באמת ולהוציאנו מגלותנו המר מהרה. על פן באתי לפניך אדון הנפלאות שתשים לבך לגדל צרות נפשנו ותביט בעינינו ועמלנו, ואל תביט במעללנו, ותעשה עמנו נסים נפלאים ונוראים, נסים של פורים, באפן שתסבב סבות לטובה, שנופה לשוב אליך בחיינו חיש קל מהרה, ולא נשוב עוד לכסלה:

רבונו של עולם מחיה מתים, "אלהים חיים ומלך עולם". רחם עלינו ותחינו וקיימנו, וקדשנו וטהרנו מטמאת מת שהיא אבי אבות הטמאה, שהם הרהורי נאוף שהתגברו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר "טבענו בין מצולה ואין מעמד" באנו במעמקי מים ושבלת שמפתנו. זכנו בכח קדשת מצות פורים שנופה לקבל ולהמשיך עלינו קדשת וטהרת הפרה אדמה תמימה, לטהרנו באמת מטמאת מת בעולם הזה ובעולם הבא. ואזכה על ידי זה לקבל חג הפסח הקדוש, זמן חרותנו, בקדשה גדולה ובשמחה רבה ועצומה. ונופה ברחמיך לקיים כל המצוות של פסח בקדשה גדולה ובשמחה וחדנה רבה. ותעזרנו ותושיענו ותשמרנו ברחמיך הרבים, ממשוהו חמץ ושאר שלא ימצא בגבולנו וברשותנו משהו דמשוהו שאר וחמץ כל ימי הפסח. פי גלוי וידוע לפניך רבונו דעלמא כלא, שאי אפשר לבשר ודם בעצמו להיות נוהר ממשוהו חמץ, אם לא על ידי ישועתך ורחמיך. רחם עלינו ברחמיך הרבים, גואל חוק, רחמן אמת, ושמרנו ותחינו ממשוהו חמץ כל ימי הפסח הקדושים, ותעזרנו ותזכנו לצאת מעבדות לחרות מיגון לשמחה, מאכל ליום טוב מאפלה לאור גדול. ונופה לסדר הסדר של פסח

בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל וּבְהַתְּלַהֲבוֹת נִפְלָא וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה. וְנִזְכָּה שְׂיִבֹאוּ עֲלֵינוּ וְיֵאֲרוּ בְּנוּ בְּהַאֲרָה נִפְלָאָה כָּל הַמְּחִין דְּגִדְלוֹת וְקִטְנוֹת הַמְּאִירִין בְּפֶסַח בְּאוֹר גְּדוֹל וְנִפְלָא וְנוֹרָא.

מְלֵא רַחֲמִים, עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו לְקַיֵּם הַמִּצְוֹת שֶׁל פּוּרִים בְּקִדְשָׁה וּבְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל יְדֵי, עַד שְׁנֹזְכָה עַל יְדֵי זֶה לְהִיּוֹת גְּזֵהִים בְּאִמַּת מִמּוֹשְׁהוּ חִמּוּן בְּפֶסַח, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת הַנוֹרְאוֹת שֶׁל פֶּסַח בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה נוֹרָאָה וְעֲצוּמָה. רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְזַכְּנוּ עִתָּה לַפְּעַל בְּקִשְׁתֵּינוּ בְּרַחֲמִים אֲצִילָה, עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו עַל פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְשׁוּב וּלְהַתְּקַרֵּב אֵלָיְךָ מְהֵרָה בְּאִמַּת, הוֹשִׁיעֵנו מִכַּחַת קִדְשֵׁי הַנֶּסֶם וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלָאָה שֶׁל פּוּרִים, שְׁנֹזְכָה לְהַתְּחַפֵּד מֵעִתָּה מֵרַע לְטוֹב, וְנִזְכָּה לְצִאת מִיַּגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל:

וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו לְהַתְּעוֹנוֹת תַּעֲנִית אֶסְתֵּר קוֹדֶם פּוּרִים בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, וְלוֹמַר סְלִיחוֹת בְּכֹנֶנָה גְּדוֹלָה, וְלַצֶּעֶק וְלִזְעַק אֵלָיְךָ מְאֹד מְאֹד. וְתַפְתַּח אֶת לִבְבִי שְׂאֻזָּה לְהַרְגִישׁ פֶּאֶב עוֹנוֹתַי בְּאִמַּת בְּלִבִּי, וְעֵצִם צֶרֶת נַפְשִׁי אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר, עַד שְׂאֻזָּה לִזְעַק וְעָקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה כְּרָאוּי לִי לִזְעַק לְפִי רַבּוּי עוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָעֲצוּמִים, וּפְנָמֵי הַגְּדוֹלִים וְהַרְבִּים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר יִתְּעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי בְּאִמַּת, וְתַמְהֵר לְהוֹשִׁיעֵנִי וּלְגַאֲלֵנִי מִמְּנֵי בַּעֲצָמִי, וְתַעֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחִשְׁבֶּךָ אֵלָיְךָ וְאֶת מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמּוֹר בְּאִמַּת וּבְלֵב שְׁלֵם. אָבִי מִלְּפִי יוֹצְרִי וּבוֹרְאִי וְעוֹשֵׂי, הוֹרֵנִי הַדְּרָךְ אֵיךְ לְהַתְּחִיל מִכַּחַיִּנַת קִדְשֵׁי פּוּרִים, בְּאֲשֶׁר רְמוֹזָה לָנוּ עַל יְדֵי חֲכֻמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, עֲזָרְנוּ בְּדֶרֶךְ גַּם וַיְשׁוּעָה נִפְלָאָה וְנוֹרָאָה, בְּדֶרֶךְ חַדוּשׁ נִפְלָא וְנוֹרָא, בְּאִפְּן שְׂאֻזָּה מֵעִתָּה לְשׁוּב אֵלָיְךָ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאִמַּת. וְאֻזָּה לְהַתְּחִיל מִחֲדָשׁ הַתְּחִלָּה שְׁלֵמָה וְאִמַּתִּית כָּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ בְּעִבּוּדְתֶךָ בְּאִמַּת, וְתוֹרְנִי וְתַלְמִדְנִי בְּאִמַּת מִמָּה לְהַתְּחִיל וּבְאִיזָה דְרָךְ וְעֵצָה אֻזָּה לְשׁוּב אֵלָיְךָ בְּאִמַּת:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, "גְּדַל הָעֵצָה וְרַב הָעֲלִילָה", תַּקְנֵנִי בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנִי מִהֲרָה לְמַעַן שְׂמֹךְ, בְּאִפְּן שְׂאֻזָּה מֵעִתָּה לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאִמַּת כָּל יְמֵי חַיִּי, וְלֹא אֶסּוֹר מֵעִתָּה מְרֻצָּנֶךָ יְמִין וּשְׂמְאֵל. וְאֻזָּה לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי [תַּלְמוּד] תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל דְּבָר וּדְבָר בְּמוֹעֵדוֹ וּבְזִמְנוֹ, וְהַכֵּל אֶעֱשֶׂה יָפָה בְּעִתּוֹ בְּקִדְשָׁה וּבְכַתְּהֵרָה גְּדוֹלָה, וְתַחֲזִקֵנִי בְּשִׂמְחָה וְחֲדוּה תְּמִיד. וְאֻזָּה כִּכֹּחַ הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים לְגַרְשׁ וּלְכַפֵּל מִמְּנֵי וּמְכַל יִשְׂרָאֵל קַלְפַת הַקּוֹן עִמְלֶךָ יְפוּח שְׂמוֹ, וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשֵׁי הַנֶּסֶם וְהַיְשׁוּעָה שֶׁל פּוּרִים.

וּתְרַחֵם עֲלֵינוּ בְּכֹל דּוֹר וָדוֹר וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, שְׁנוּבָה לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בִּימֵי הַפּוּרִים בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה וְחֵדוּהָ רַבָּה וְעֲצוּמָה. וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת קְרִיאַת הַמִּגִּלָּה בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה. וְנוֹכַח לְהַתְּבַנֵּן גְּדוֹל עֲצָם הַגַּם הַנִּפְלָא וְהַיְשׁוּעָה הַנּוֹרָאָה וְהַעֲצוּמָה הַזֹּאת, וּלְפָרְסוּמֵי נֶסֶף בְּפָנָיו כָּל עַם וְעָרָה, וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת "מִשְׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנוּת לְאֶבְיָוִיטִים" וּמִצְוֹת סְעוּדַת פּוּרִים בְּשִׂמְחוֹת גְּדוֹל וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה. וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים כַּאֲשֶׁר צִוּוּנוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָה. וְתַעֲזָרְנוּ וְתִשְׁמְרְנוּ שְׂלֵא יִזִּיק לָנוּ הַשְּׂתִיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים כָּלֵל לֹא בְּנוֹף וְלֹא בְּנֶפֶשׁ, וְלֹא יִזִּיק שׁוּם אָדָם וְלֹא שׁוּם דְּבָר עַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת. רַק נּוֹכַח עַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים לְבֹא לְתוֹךְ שִׂמְחָה גְדוֹלָה וְחֵדוּהָ רַבָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד, לְתוֹךְ שִׂמְחָה שֶׁל פּוּרִים, אֲשֶׁר אִזּוּ מְאִיר הָאָרֶז נִפְלָאָה וְעֲצוּמָה שֶׁהוּא הָאֶרֶת מְרֻדְכִי, אֲשֶׁר אִזּוּ דְגַמְתָּהּ בְּכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה.

וְאַזְכֶּה לְהֵיוֹת שִׂמְחָה בְּכָל לַב, וּלְשִׂמְחָה גַם אַחֲרֵים, לְשִׂמְחָה כָּל יִשְׂרָאֵל עַמּוּךְ בְּשִׂמְחַת פּוּרִים בְּחֵדוּהָ רַבָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד מְאֹד, נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בִּישׁוּעַתְךָ בְּשִׂמְחָה אֱמִתִּית כַּאֲפֵן שִׁיְהִיָּה לְךָ לְנַחַת וּלְרִצּוֹן, וְתִקַּבֵּל שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוֹלִים מִשְׂתִּיָּתֵינוּ וּשְׂמֻחוֹתֵינוּ בַּפּוּרִים הַקְּדוּשׁ. וְנוֹכַח גַּם עִתָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה לְהַגַּם הַגְּדוֹל וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלָאָה שֶׁל פּוּרִים, לְהַכְנִיעַ וּלְגַרֵּשׁ וְלַעֲקוֹר וּלְכַטֵּל מְאִתְּנוּ קְלַפַּת הַמֶּן עִמְלֵק וְהַקְּמַתוֹ הַגְּדוֹלָה וְלִמְחוֹת שְׂמוֹ וְזָכְרוּ מִן הָעוֹלָם, וּלְטַהַר עֲצָמֵנוּ מִזְּהֻמַּתוֹ בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, וְלְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קִדְשַׁת מְרֻדְכִי וְאַסְתֵּר. וְנוֹכַח לְהַמְשִׁיךְ שִׂמְחַת פּוּרִים עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, לְשִׂמְחָה תְּמִיד כִּד בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּהָ רַבָּה בְּאַמְת. וְעַל יְדֵי זֶה נּוֹכַח לְקִדְשַׁת וּמְהֵרַת הַפָּרָה אֲרָמָה, וּלְקִדְשַׁת פֶּסַח בְּאַמְת. וְנוֹכַח לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, וַיְקַיֵּם בְּנוֹ מִקְרָא שְׂבַתוֹב: "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח לְבַנּוֹ כִּי בִשְׂם קִדְשׁוֹ כְּטַחְנוּ, וַיְהִי לְרִצּוֹן אֱמִרֵי כִּי וַיְהִיּוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי"

תורה עה

הַסְּתַפְּלוֹת פְּנֵי הַצְּדִיקִים לְבַד הוּא כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, גַּם־כֵּן דְּבַר גְּדוֹל מְאֹד. שֶׁהַתְּלִמִּיד־חֻכֵּם הוּא גְּדוֹל מִן

א'תרכד לקוטי ☞ נ נח נחמ נחמן מאומן פוזהר"ן תנינא

לתורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכות כב:): כמה טפשי שאר אנשי דקימו מקמי ספר תורה ולא קימו מקמי גברא רבא. נמצא שהתלמיד חכם הוא גדול יותר מן התורה. ואצל התורה מצינו, שאמרו רבותינו זכרונם

לתורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכות כב:): כמה טפשי שאר אנשי דקימו מקמי ספר תורה ולא קימו מקמי גברא רבא. נמצא שהתלמיד חכם הוא גדול יותר מן התורה. ואצל התורה מצינו, שאמרו רבותינו זכרונם

דבר גדול:

תורה עו

עין שם. פי ישראל מעלין ומנשאים כל המקומות הנפולין. ועל-כן נקראין ישראל בגלות בני הגולה, פי אף-על-פי שאחר-כך הם נעשים אדונים, ומקימין ומנשאים ומעלין הכל, אף-על-פי-כן בתחלה הם בגלות, פי אף-על-פי-כן הם נע ונד בגלות, אבל אחר-כך הם מעלין ומנשאים הכל כנ"ל, ועל-כן נקראין בני הגולה, פי זה אותיות גולה - ראשית-בות: ונשאר גם הוא לאלקינו. פי אחר-כך הם מעלין ומנשאים הכל, בבחינת: ונשאר גם הוא לאלקינו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: עתידין בתי תרטיאות וקרקסאות וכו', כנ"ל:

ישראל הם נעשים אדונים לבעליהם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין קד): כל מקום שהם הולכים, נעשים שרים לאדוניהם. פי בכל מקום שהם באין בגלות, בתחלה הם כבושים בגולה, אבל אחר-כך הם נעשים אדונים לבעליהם, פי אחר-כך הם כובשים את המקום ההוא, שהם באים בגולה שם. פי ישראל הם מרימין ומעלין כל המקומות השפלים והנפולים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה ו): עתידין בתי תרטיאות וקרקסאות, שילמדו בהן תורה בריבים, שנאמר (זכריה ט): ונשאר גם הוא לאלקינו וכו'.

תפילה נה

"בִּיהוּה חֲסִיתִי אִיךְ תֹּאמְרוּ לְנַפְשִׁי נֹדֵי הֶרֶם צְפוּר". רבונו של עולם, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל עֲצָם מְרִירוֹת הַגְּלוּת בְּכֻלָּל וּבְפָרֵט וּבְפָרֵטִי פְרָטִיּוֹת, כִּי מִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ, וּמְגוּלָה אֶל גּוּלָה הִלַּכְנוּ וּמִכְּלִי אֶל כְּלִי הוֹרֵקְנוּ, הֵן כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בְּכֻלָּל וְהֵן כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפְרָטִיּוֹת, כִּי כְּמֵה וְכְמֵה גְלוּת וּמְלֻטוּלִים עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת, "כְּצֻפּוֹר נֹדְדֵת מִן קִנְיָה, בֵּן אִישׁ נֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ". וּבְעֲצָם צְרוּתֵינוּ בְּגוֹף וְנַפֶּשׁ וּמְמוֹן, גַּם כְּשֹׁאֲנוּ יוֹשְׁבִים בְּבִתְּנוּ אֲנוּ נְעִים וְנָדִים כִּי אֵין לָנוּ שׁוּם מְנוּחָה מְרוֹדְפֵינוּ וְשׁוֹנְאֵינוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּרוּחַנִיּוֹת, בְּפָרֵט עֵתָה בְּעַת צָרָה הַמְרָה הוּאֵת אֲשֶׁר כָּל אֶחָד חוֹשֵׁב מִחֲשֻׁבוֹת אִיךְ לְבָרֵךְ וּלְהַפְטִימֵן וּלְהַסְתֵּר מִפְּנֵי הַצָּרוֹת הַקְּשׁוֹת הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר "כֶּשֶׁל כַּח הַסֶּבֶל". רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל הַכְּבוֹשִׁים בְּגוּלָה, שֶׁבְכָל מְקוֹם שֶׁנִּבְּאוּ שָׁם בְּגָלוּת וּמְלֻטוּל בְּגִשְׁמִיּוֹת וּרוּחַנִיּוֹת, שֶׁתְּהִיָּה עִמָּנוּ, וְתַעֲזָרְנוּ לְהָרִים וּלְנִשָּׂא וּלְהַנְבִּיחַ כָּל הַמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה אֱלֹהֵי וּלְתוֹרַתְךָ וּלְעִבּוֹדְתְךָ, עַד שֶׁגַּם כָּל הַמְּקוֹמוֹת הַרְחוּקִים מִחֲקֵדְשָׁה מְאֹד שֹׁאֲנוּ כְּבוֹשִׁים בְּגוּלָה שָׁם, יִשׁוּבוּ בְּלֶם אֱלֹהֵי תַתְּבַרְךָ לְנִצָּח, עַד שֶׁבְכָל הַמְּקוֹמוֹת הַרְחוּקִים מִמְּךָ מְאֹד יַעֲסֻקוּ בָּהֶם בְּתוֹרָה וּבְעִבּוֹדָה בְּאַמֶּת וּלְמִדּוֹ בָּהֶם תוֹרָה בְּרַבִּים, וְיִקְּים מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכַתּוֹב: "וְנִשָּׂאָר גַּם הוּא לְאַלְהֵינוּ".

מְלֵא רַחֲמִים, רֵאה נָא בְּעֵינֵינוּ וְרִיבָה רִיבָנוּ וּמַהֵר לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה מִתְּהַרָה לְמַעַן שְׂמֹךְ, רֵאה "כִּי אֲזַלְת יָד וְאַפָּס עָצוֹר וְעֹזֹב", רֵאה אֶת עַמְּךָ מְרוּדִים מְאֹד בְּכֻלָּל וּבְפָרֵט, הַבֵּט יְמִין וְאֵין עֹזָר לְשִׂמְאֵל וְאֵין סוֹמֵךְ, "כִּי שָׁחָה לְעַפְרָה נִפְשָׁנוּ, דְּבַקָּה לְאַרְץ בְּטַנְנוּ. קוֹמָה עֲזָרְתָה לָנוּ וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי כִּי וְתִגְיוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וָיְמֵלָא כְּבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן"

תורה עז

בָּאָה לְאָדָם בְּשַׁעַת אֲכִילָה דִּיקָא, בְּבַחֲנִית (רות ב'): לַעַת הָאֵכֶל גְּשֵׁי הַלֵּם, (כַּאֲשֶׁר דְּבַרְנוּ מִזֶּה בְּמָקוֹם אַחַר (לעיל בסימן ז' אות י')) - אֵין הַלֵּם אֵלָא מַלְכוּת (זבחים קב), שְׁהִיא בַּחֲנִית יִרְאָה, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ (אבוות פ"ג): אֵלְמָלָא מוֹרְאָה שֶׁל מַלְכוּת. נִמְצָא שְׁבַשַׁעַת אֲכִילָה אֲזִי בָּאָה הִירְאָה לְהָאָדָם, (וכמבאר בַּמַּאמֵר 'וַיְהִי מִקֵּץ - פִּי מִרְחַמִּים יִנְהַגִּם, שְׁעָרָה הָאֲכִילָה וְהַפְרָנְסָה נִמְשַׁכֶּת מִבַּחֲנִית מַלְכוּת, שְׁהִיא בַּחֲנִית יִרְאָה, עֵין שֵׁם הַיֵּטֵב). וְעַל־כֵּן כְּשֶׁאוֹכֵל בַּקִּדְשָׁה וּמִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הִירְאָה הַבָּאָה לּוֹ בְּשַׁעַת אֲכִילָה, דְּהֵינּוּ שְׁאוֹכֵל עִם יִרְאָת־שָׁמַיִם בַּקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה כְּרָאוּי, אֲזִי הוּא מְכַנֵּס אֶת בַּחֲנִית הַמַּלְכוּת, שְׁהִיא בַּחֲנִית הִירְאָה כְּנ"ל, לְתוֹךְ הַפָּה, וְאֲזִי נַעֲשֶׂה מֵהַפָּה בַּחֲנִית קוֹמַת אָדָם, בְּבַחֲנִית: מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם כְּנ"ל. פִּי כְּשֶׁאֵינּוּ אוֹכֵל בַּקִּדְשָׁה וּבִירְאָת־שָׁמַיִם, אֲזִי הִירְאָה הַבָּאָה בְּשַׁעַת אֲכִילָה כְּנ"ל, הִיא עוֹמֶדֶת מִרְחוֹק וְאֵינָה נִכְנָסֶת בּוֹ, אֲבָל כְּשֶׁאוֹכֵל בַּקִּדְשָׁה וּבִירְאָה

דַּע, שְׁכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ צְדִיק גְּדוֹל, צָרִיף שְׁיִהְיֶה לוֹ אֵיזָה צַעַר בְּכָל יוֹם, וְגַם מִי שְׁדַעְתּוֹ יוֹתֵר גְּדוֹלָה, צַעְרוֹ גְּדוֹל בְּיוֹתֵר, בְּבַחֲנִית (קהלת א'): יוֹסִיף דַּעַת יוֹסִיף מְכֹאֹב. וְהַהֲמַתְקָה הוּא עַל־יְדֵי אֲכִילָה בַּקִּדְשָׁה וּבִירְאָת־שָׁמַיִם, הֵינּוּ, שְׁעַל־יְדֵי אֲכִילָה בַּקִּדְשָׁה, עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה הַמַּתְקָה, שְׁלֵא יִתְגַּבֵּר הַצַּעַר בְּיוֹתֵר, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְגַם שְׁלֵא יִהְיֶה נִשְׁתַּלְשֵׁל מִן הַצַּעַר, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, הַשְׁתַּלְשֵׁלוֹת אֶל הַסְטְרָא־אַחְרָא, שְׁהִיא דִּין קִשָּׁה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם. וְעַל־יְדֵי־זֶה, הֵינּוּ עַל־יְדֵי אֲכִילָה בַּקִּדְשָׁה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה הַהֲמַתְקָה כְּנ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה הַפָּה בְּבַחֲנִית קוֹמַת אָדָם, בְּבַחֲנִית (שמות ד'): מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם, הֵינּוּ שְׁעוֹשֶׂה וּמְשִׁים הַפָּה לְבַחֲנִית קוֹמַת אָדָם. פִּי מִי שְׁאֵין אֲכִילָתוֹ בַּקִּדְשָׁה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֲזִי פִּיו הוּא בַּחֲנִית בַּעַל־חֵי מִמֶּשׁ, אֲבָל כְּשֶׁאוֹכֵל בַּקִּדְשָׁה, אֲזִי מְשִׁים אֶת הַפָּה לְאָדָם, שְׁנַעֲשֶׂה מֵהַפָּה בַּחֲנִית קוֹמַת אָדָם כְּנ"ל. פִּי עָקֵר הִירְאָה הִיא

חס ושלום, אף דע, כי זה בחינת מעברתא של תפלין, כי ראשית חכמה יראת ה' (תהלים קי"א), ואם אין יראה אין חכמה (אבות פ"ג), ועל-כן כל מי שזוכה לאיזה חכמה ודעת, עובר עליו יראה גם-כן, כי זה תלוי בזה כנ"ל. וזה בחינת מעברתא של תפלין, כי תפלין הם בחינת מחין, והרצועה היא בחינת יראה, כי רצועה בישא היא יראה נפולה (הקדמת זוהר דף י"א), וכן היראה דקדשה היא גם-כן בחינת רצועה דקדשה. וזה בחינת הרצועה שעוברת בתוך המעברתא של תפלין, הינו שהרצועה שהיא היראה, היא עוברת בתוך המחין והתפלין, כי ראשית חכמה יראת ה', כנ"ל. ועל-כן כל איש ישראל שזוכה בכל יום לבחינת מחין, בחינת תפלין, עובר עליו יראה גם-כן, בבחינת הרצועה שעוברת במעברתא של תפלין, ומזה נשתלשל ובא לכל אחד איזה צער בכל יום. וכל מי שדעתו יותר גדולה, צערו יותר גדול, כי הצער נשתלשל מן היראה, והיראה היא כפי המח ודעת כנ"ל. ויש צער שבא מיראה דקדשה, אבל יש שנשתלשל, חס ושלום, עד שבא הצער מבחינת יראות הנפולות.

דהינו שממשיך על עצמו היראה קדושה הנ"ל, אזי נכנס בחינת היראה מלכות בפיו, ונעשה מהפה בחינת קומת אדם כנ"ל. ובשכר זה, שאוכל בקדשה וביראת-שמים, ועושה מהפה קומת אדם, על-ידי זה זוכה לעליה יותר גדולה, שנתעלה בחינת קומת אדם הנ"ל ונעשה בחינת אדם העליון, בבחינת (יחזקאל א'): ועל הכפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה (כ); שזה בחינת אדם העליון, בחינת: שכינה מדברת מתוך גרונו, בחינת: אדני שפתי תפתח, שבפתיחת פיו הוא בחינת אדני, בחינת שכינה מדברת מתוך גרונו. הינו, כי כשעושה מהפה בחינת קומת אדם, אזי הוא בגדר מדבר, כי גדר האדם הוא הדבור, אבל אחר-כך זוכה שנתעלה הפה בבחינת אדם העליון, הינו בחינת: שכינה מדברת מתוך גרונו, בחינת: אדני שפתי תפתח, כנ"ל: ומה שנמתק הצער על-ידי אכילה בקדשה - כי דע, כי זאת ההשתלשלות, שנשתלשל ובא צער יותר גדול למי שהוא בראדעת, בבחינת: יוסיף דעת יוסיף מכאוב, כנ"ל; ולכאורה קשה: מפני מה יהיה כך, שמי שמוסיף דעת יוסיף צער,

הוא בחינת מלכות, בחינת יראה. וזהו רצוּעָה - הינו רצוּעָה הנ"ל, בחינת יראה, בחינת רצוּעָה של תפלין. שִׁינְצָאת מַחֲלָקוּ שֶׁל יְהוּדָה לְחֻלְקוֹ שֶׁל בְּנֵימִין - הינו פי הרצוּעָה בָּאָה מִבְּחִינַת חֻלְקוֹ שֶׁל יְהוּדָה, מִבְּחִינַת יִרְאָה, וְנִכְנָסַת בְּחֻלְקוֹ שֶׁל בְּנֵימִין, הינו בתוך התפלין מחין, בבחינת רצוּעָה העוברת בהמעברתא של תפלין כנ"ל. וזהו: וְעַל זֶה הָיָה אוֹתוֹ צַדִּיק מִצְטַעַר בְּכָל יוֹם - פי מזאת הרצוּעָה בָּא הַצַּעַר בְּכָל יוֹם לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט לְחֻצְדִּיק שִׁדְעָתוֹ יוֹתֵר גְּדוֹלָה כְּנ"ל. וזהו: וּבִקְשׁ לְבַלְעוֹ - הינו שהיה מבקש ומחפש תמיד לתקן ולהמתיק הצער הבא מרצוּעָה הנ"ל, על־ידי האכילה כנ"ל. וְזָכָה וְנַעֲשֶׂה אֲשֶׁפִּיזְכֵן לְשִׁכְנֵיהָ - הינו שזכה להמתיק הצער על־ידי האכילה בקדוּשָׁה וּבִירְאָת־שָׁמַיִם כְּנ"ל, וְעַל־יְדִיָּזָה נַעֲשֶׂה אֲשֶׁפִּיזְכֵן לְשִׁכְנֵיהָ, הינו שַׁנְעֵשֶׂה הַפָּה בְּבְחִינַת קוּמַת אָדָם. וזה בחינת אֲשֶׁפִּיזָא, פי רבי יוסי בר אסון (עירובין נג) כִּד הוּי מִשְׁתַּעֵי בַלְשׁוֹן חֲכָמָה, הוּי אָמַר עַל אֲשֶׁפִּיזָא: גְּבַר פּוּם דִּין. הינו: איש פי זה, כמו שפרש רש"י שם, וזה בחינת: מי שם פה לאדם, שַׁנְעֵשֶׂה

רצוּעָה בִּישָׂא, וְאִפְּלוּ בַר יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁאִינוֹ זֹכָה, אַזִּי חָס וְשָׁלוֹם, יֵשׁ לוֹ צַעַר מִרְצוּעָה בִּישָׂא, חָס וְשָׁלוֹם. אֲבָל עַל־יְדֵי אֲכִילָה בְּקַדְשָׁה, שְׂאוּכַל בְּקַדְשָׁה וּמְמַשִּׁיךְ עָלָיו הִירְאָה דְקַדְשָׁה בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה, שְׂבָאָה וְנִגְשַׁת אֵלָיו אַז כְּנ"ל, אַזִּי עַל־יְדִיָּזָה הוּא מִמַּתִּיק הַצַּעַר וְהַדִּין הַבָּא מִרְצוּעָה בִּישָׂא, חָס וְשָׁלוֹם, פי הוא מְמַשִּׁיךְ עָלָיו הִירְאָה דְקַדְשָׁה, שְׁעַל־יְדִיָּזָה עוֹלִין וְנִמְתַּקִּין הִירְאֹת הַנְּפֹלוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת רְצוּעָה בִּישָׂא, חָס וְשָׁלוֹם:

וְזֶה בְּחִינַת מֵאָמַר רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: רצוּעָה הֵיטָה יוֹצֵאָה מַחֲלָקוּ שֶׁל יְהוּדָה לְחֻלְקוֹ שֶׁל בְּנֵימִין, וְעַל זֶה הָיָה אוֹתוֹ צַדִּיק מִצְטַעַר בְּכָל יוֹם, וּבִקְשׁ לְבַלְעָה, וְזָכָה וְנַעֲשֶׂה אֲשֶׁפִּיזְכֵן לְשִׁכְנֵיהָ (מגילה כו). בְּנֵימִין הוּא בְּחִינַת הַדְּעָת, בְּחִינַת מַחִין, תְּפִלִּין. פי בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ בְּחֻלְקוֹ שֶׁל בְּנֵימִין (ספרי פ' וזאת הברכה וברש"י שם, יומא יב, סוטה לו, זבחים נג, קיח), וּבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הוּא בְּחִינַת הַדְּעָת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (ברכות לג) כֹּל מִי שֵׁשׁ בּו דְעָה, כְּאֵלוֹ נִבְנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו, פי דְעָה נִתַּן בֵּין שְׁתֵּי אוֹתֵיּוֹת, וּבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ נִתַּן בֵּין שְׁתֵּי אוֹתֵיּוֹת וְכוּ'. יְהוּדָה

לעשות מהפה בחינת אדם פנ"ל,
על־ידי־ה זוכה אחר־כך לבחינת
אדם העליון, בחינת: שכינה מדברת
מתוך גרונו. וזהו: ונעשה אשפיזכן
לשכינה, שזכה לבחינת: שכינה
מדברת מתוך גרונו, פנ"ל:

מהפה קומת אדם, הינו בחינת איש
פי זה, שנעשה מהפה בחינת איש,
בחינת קומת אדם פנ"ל. וזהו:
ונעשה אשפיזכן לשכינה, פי על־ידי
ההמתקה הנ"ל על־ידי אכילה
בקדשה פנ"ל, שעל־ידי־ה זוכה

תפילה לח

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתהיה בעזרי ותושיעני ברחמיך
הרבים ובחסדיך העצומים, ותזכני לשבר תאות אכילה לגמרי, שאזכה
שתהיה אכילתי ושתיתי בקדשה ובטהרה גדולה, בעתו ובזמנו "במדה ובמשקל
ובמשורה", ברצונך הטוב באמת. ואזכה להמשיך עלי תמיד היראה הקדושה
הננשת ובאה אל האדם לעת האכל דיקא. ואשב על השלחן בשעת סעודה
באימה וביראה גדולה מפניך תמיד. ועל ידי זה תזכני בחסדיך העצומים להמתיק
ולבטל כל מיני צער ויסורים, וכל הדינים שבעולם. מעלי ומעל כל בני ביתי, ומעל
כל בני ישראל עמך. פי אתה ידעת את כל עמלנו ולחצנו, את כל מיני צער
ויסורין העוברים עלינו על כל אחד ואחד בכל יום ויום, ובעצם שפלות דעתנו,
קשה לנו לסבל הצער והיסורין של כל יום ויום.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתעורר מעתה להמשיך עלינו קדשתך העליונה,
ונזכה בלנו להמשיך עלינו יראת שמים באמת, ותהיה יראתך על פנינו
לבתי נחמא. ובפרט בשעת אכילה תזכנו ותושיענו לאכל בקדשה ובטהרה גדולה
עד שנוזכה להמשיך עלינו תמיד בשעת האכילה את היראה הקדושה הננשת
ובאה אל האדם או. ועל ידי זה נזכה לבטל ולהמתיק כל מיני צער ויסורין וכל
הדינים שבעולם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ועל ידי זה תזכנו לעלות
מבחינת מדרגת חי למדרגת אדם דקדשה באמת, שהוא גדר מדבר. ונזכה לדבור

דקדשה תמיד. ותוכנו לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא עד שגובה לעלות ולהכליל בבחינת אדם העליון, שגובה לבחינת שכינה מדברת מתוך גרונו:

רבונו של עולם, הקשיתי לשאול, אבל לפי גדל רחמיך וחנינותיך, אין שום דבר רחוק, כי באמת ידעתי אשר לפי שפלות פחיתות מדרגתי, אין לי פה לדבר ולבקש אפלו על דבר קטן שבקטנים, ואין שום דבר קדשה שבעולם שלא יהיה עצום ונשגב ומרומם ומרחק ממני בתכלית ההתרחקות וההתרוקמות אשר אי אפשר לבאר. אבל כבר שמענו מרחוק גדלתך וענותנותך ורחמיך וחסדיך הרבים בלי שעור, ומעט ראיתי בעיני. על כן יש לי גם כן תקוה ופתחון פה לשאול ולבקש ממך אפלו על המדרגה הגדולה שבגדולות, כי אין דבר נמנע ממך, וממך לא יפלא כל דבר, "הן כל תוכל ולא יבצר ממך מומה". ורק בשביל זה בראת עולמך כדי להראות טובך ורחמיך וחסדיך לכל החפצים ומשתוקקים לקבלם, וכל מה שאני רחוק וחיב ביותר, ותגלה ביותר על ידי דיקא רב טובך וחסדיך וחנינותיך אשר זהו עקר גדלתך, ובשביל זה בראת כל העולמות פלם. כי לא יתגלו נוראות נפלאות טובך וחסדיך על ידי שאמה גומל חסד וטוב לצדיקים אמתיים העובדים אותך באמת כל ימי חייהם במקורות נפש באמת, כי הם זוכים למה שזוכים על ידי מעשיהם הטובים. אבל באיש פמוני יתגלו דרכי טובך וחסדיך ורחמינותיך וחנינותיך הנוראים ונפלאים ונשגבים מפל השכליות בלי שעור וערך ומספר, בשתקרב מרחק ופגום וחיב פמוני אליך תתברך, "כי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי", עזרני עוזר דלים, הושיעני בעל הושיעות, "אל תפושני ואל תעזבני אלהי ישעי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי"

תורה עה

בענין הנהגת הפשיטות של פשוט ממש, (שקורין פראסטיק).
 הצדיק האמת. הינו כי שמתנהג עצמו בדרכי הפשיטות,
 לפעמים הצדיק האמת הוא איש ואינו מגלה שום תורה, ועוסק

איזה שעה. ובאותו שעה שמבטלין מהתורה, אזי זה הלמדן או הבעל השגה הוא בחינת איש פשוט ממש (הינו פראסטיק). ולכאורה זה הדבר קשה מאד, איך אפשר לפרש עצמו מן התורה אפלו שעה קלה, הלא היא חיינו וכו', ומי הוא זה שירצה לפרש עצמו מן החיים אפלו רגע קלה. ואף-על-פי שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות טז): בטולה של תורה זהו קיומה, אף-על-פי-כן מי יתרצה בזה להתבטל מן התורה אף שזהו קיומה, אף-על-פי-כן טוב יותר בודאי להיות דבוק בהתורה, אשר היא החיים וארך הימים. ומי האיש אשר יתרצה לפרש מן החיים אפלו רגע אחת, בפרט מי שזוכה לאהבת התורה, ומתמיד מאד בתורה, ודבוק בה מאד, מפלישפן מי שזוכה להרגיש איזה מתיקות בהתורה, לחדש איזה חדוש, אפלו איזה פשט בגמפ"ת, מפלישפן וכל-שכן בעל השגה, ובפרט מי שזוכה לגניזא דמלכא, ומעלה זו אי אפשר לשער במח, ואיך יתרצה לפרש מן התורה אפלו שעה קלה. ובאמת זהו בלתי אפשר להיות דבוק בעסק התורה תמיד כנ"ל, פי בהכרח צריכין לבטל ולהפסיק איזה שעה,

בשיחת חלין וכיוצא, והוא אז בחינת איש פשוט ממש: דע, כי עקר החיים היא התורה, כמו שכתוב: כי הוא חייך וארך ימך (דברים ל), וכל הפורש מן התורה פורש מן החיים (זוהר לך לך דף צב, בהעלותך דף קמה, ואתחנן דף רס). ועל-כן לכאורה הדבר תמוה ונפלא, איך אפשר לפרש עצמו מן התורה אפלו שעה קלה. ובאמת זהו מן הנמנע ובלתי אפשר להיות דבוק בהתורה, תמיד יומם ולילה, בלי הפסק רגע, וכל בעל-תורה, הן למדן שעוסק בלמוד התורה בגמפ"ת [בגמרא, פרוש רש"י, תוספות] וכיוצא, כל אחד כפי ערכו, כפי עסק למודו, בהכרח שיבטל מהתורה איזה שעה ביום. וכן אפלו בעל השגה, ואפלו מי שהוא גבוה יותר ויותר למעלה למעלה, אף-על-פי-כן בהכרח שיפסיק ויבטל מהשגתו איזה זמן, כי אי אפשר להיות דבוק תמיד בתורה והשגה בלי הפסק. כי צריכין בהכרח להפסיק איזה שעה, אם לעשות איזה משא-ומתן או כיוצא בזה, כי צריכין לעסק בצרכי הגוף גם-כן. והכלל - כי אי אפשר בשום אופן להיות דבוק בהתורה ובהשגה בלי שום הפסק, ובהכרח צריכין לבטל

ואם־כן במה מחיין עצמן בזו השעה
שׁבטלין מן התורה, הלא עקר החיים
הוא מן התורה כנ"ל:

אך דע, כי הצדיק האמת מחיה
עצמו באותו הזמן שהוא איש
פשוט כנ"ל מהדרך של נסיעת ארץ־
ישראל. פי דע, פי כל אלו הפשוטים,
דהינו זה הלמדן בשעה שׁבטל מן
התורה, שאז הוא איש פשוט כנ"ל,
וכן יש איש פשוט ממש, שאינו
למדן כלל ואף־על־פי־כן הוא איש
כשר וירא־שמים, ובדאי מקבל
חיות מן התורה, וכן אפלו הנמוכים
למטה יותר, ואפלו אמות העולם,
גם הם מקבלים בודאי גם־כן חיות
מן התורה. וכל אלו הפשוטים
צריכין שיהיה עליהם איש פשוט
גדול, שפלים יקבלו על־ידו חיות, כי
כל הפשוטים הנ"ל, כלם צריכין
לקבל איזה חיות מהתורה, שהיא
עקר החיים, ובאמת הם רחוקים
מהתורה, פי הם אנשים פשוטים
(שקורין פראסטאקים). על־כן
צריכין שיהיה עליהם איש פשוט
גדול, שעל־ידו הם מקבלין חיות
מהתורה:

כי דע, כי כל הפשוטים הנ"ל, הן
למדן שהוא עוסק בתורה לשם
שמים, (פי כשעוסק בתורה שלא לשמה,
אינו מועיל בלמודו לשוב העולם, כי שלא

לשמה הוא נצרך רק בשביל עצמו, וגם בזה
יש בחינות, רק כשעוסק לשמה, שזהו עוסק
בישוב העולם), כשׁמבטל מלמודו,
שאז הוא בחינת איש פשוט ממש
כנ"ל, הן שאר הפשוטים - כל אחד
ואחד כפי אחיזתו בהתורה כן הוא
מחיה עצמו בעת פשיטותו מבחינת
קיום העולם קדם קבלת התורה. כי
קדם קבלת התורה היה העולם
מתקים רק בחסדו, פי לא היה עדין
תורה ושום עשייה של מצוה, שעל־
ידו יתקים העולם, והיה עקר קיום
העולם על־ידי חסדו לבד. והצדיק
בעת פשיטותו, בשעה שׁבטל מן
התורה, הוא מקבל חיות מבחינה זו.
וזה בחינת אוצר מתנת חנם, פי יש
אוצר של מתנת חנם, שמי שאין לו
שום זכות כלל מקבל משם (מדר תשא
פי' מה), ובדאי אין זה האוצר מוכן
בשביל רשעים, כי אם־כן הרשע הוא
גדול מן הצדיק, פי הרשע בודאי אין
לו שום זכות כלל, וכי יזכה בשביל
זה לקבל מאוצר מתנת חנם. אך
באמת הרשע בודאי אינו מקבל
משם, רק זה האוצר מתנת חנם הוא
בשביל הצדיק לבד. הינו בשעה
שהצדיק הוא איש פשוט כנ"ל, אזי
הוא מקבל מזה האוצר מתנת חנם,
שזהו בחינת קדם קבלת התורה,
שהיה מתקים העולם בחסד חנם

והוא בחינת איש פשוט, הוא מקבל חיות מבחינה זו של קדם מתן תורה. וזהו בחינת הדרך של ארץ ישראל הנאמר למעלה, שהצדיק מחיה עצמו בעת פשיטותו משם, כי עקר כח קדשת ארץ ישראל הוא על-ידי בחינת: כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים, כמו שפרש רש"י בפסוק בראשית וכו', שבשביל זה פתח ב'בראשית', שלא יאמרו גזלנים אתם וכו', על-כך פתח ב'בראשית', כי הוא יתברך ברא הכל, וברצונו נתנה להם וברצונו וכו'. נמצא שעקר כח ארץ ישראל הוא מבחינת עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שהם בחינת כח מעשיו, שעל-ידי-זה היו ישראל יכולים לילך ולכבש ארץ ישראל. וגם כאן, בחוץ-לארץ, נמצא בחינה זו, כי ישראל עם קדוש באים לפעמים במקומות שהיו רחוקים מאד מאד מקדשת ישראל, כגון במקום שהיה מתחלה של עכו"ם, וגם עכשו הוא ברשות מי שהוא רחוק מאד מקדשת ישראל, וישראל באים לשם, וכובשים המקום ומקדשין אותו, שיהיה מקום ישראלי, שזהו גם-כן בחינת ארץ ישראל. והיו יכולים לומר גזלנים אתם, שכבשתם זה המקום שאינו

לבד, בבחינת: כי לעולם חסדו, הנאמר על קדם מתן-תורה, [כמוכא בגמרא (פסחים קיח): הני עשרים וששה כי לעולם חסדו כנגד מי, כנגד עשרים וששה דורות וכו']. כי אז לא היה שום תורה, והיו עוסקין רק בישוב העולם ובדרך-ארץ, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במדרש (רבה צו פ"ט): גדולה דרך-ארץ, שקדמה לתורה עשרים וששה דורות, ואז היה עקר קיום העולם על-ידי חסד חנם לבד. ובאמת גם קדם קבלת התורה, בודאי גם אז הייתה התורה במציאות, כי התורה היא נצחית. אמנם אז, קדם מתן-תורה, הייתה התורה בהעלם ובהסתת, הינו כי כל התורה כלולה בעשרת הדברות, ואז קדם מתן-תורה, היו העשרת הדברות נעלמין בעשרה מאמרות שבהם נברא העולם. נמצא שהיתה כל התורה כלה נעלמת ונסתרת בתוך ישוב העולם, שנברא בעשרה מאמרות. ובכל הדבורים של העולם ובכל העבודות והעשיות, הן מי שחוטב עצים או איזה עבדא שיהיה - בכלם נעלם התורה, כי הכל נברא בעשרה מאמרות, אשר שם התורה נעלמה ונסתרה קדם מתן-תורה. והצדיק, בשעה שפורש מן התורה

בעשרה מאמרות, ששם נעלמת התורה כנ"ל:

ועל-כן מכרח הצדיק הגדול לירד ולפל לתוך פשיטות ולהיות איש פשוט ממש איזה עת. פי על-ידי-זה הוא מחיה את כל הפשוטים הנ"ל, יהיה מי שיהיה, ואפלו אמות העולם, כי הוא מחיה עצמו בבחינת התורה הנעלמת בעשרה מאמרות, המלבשין בתוך העולם, וממנו מקבלין חיות כל הפשוטים הנ"ל. וכל אחד כפי קרובו יותר אל הקדשה ואל הצדיק הנ"ל, כן הוא מקבל ממנו חיות גבוה יותר:

ועל-כן משה רבנו, עליו השלום, כשבקש לבוא לארץ-ישראל, בקש מתנת חנם, כמו שכתוב (דברים א): ואתחנן אל ה' - בחינת מתנת חנם^(א). וזהו: בעת ההיא לאמר - הינו שתפלתו היה עם כח בחינת: בעת ההיא לאמר, הינו בכח אותו העת שהיה העולם מתקים על-ידי העשרה מאמרות, שהוא קדם מתן-תורה, שאז היה העולם מתקים על-ידי העשרה מאמרות שבהם היתה התורה נעלמת, ואז היה קיום העולם על-ידי מתנת חנם כנ"ל. ובכח הזה של

שלכם, אך על-ידי כח מעשיו, בחינת עשרה מאמרות, על-ידי-זה יש לנו רשות לכבש כל העולם ולקדשו בקדשת ישראל, כי הוא יתברך בראה, וברצונו נתנה לנו נמצא שעשרה מאמרות שהם מלבשין בדרך-ארץ, הינו בישוב העולם, כי בהם נברא העולם, הם דרך לארץ-ישראל, כי על-ידי בחינת העשרה מאמרות יכולין לכבש ארץ-ישראל כנ"ל. וזהו בחינת דרך-ארץ, הינו שהוא דרך ונתיב לארץ, הינו לארץ-ישראל, כי דרך-ארץ שהוא ישוב העולם, שנברא בעשרה מאמרות, זה זה בעצמו הוא דרך ונתיב לארץ-ישראל כנ"ל, וזהו דרך-ארץ, הינו דרך לארץ-ישראל כנ"ל. ובזה הדרך-ארץ, הינו הדרך של ארץ-ישראל, שהוא בחינת עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, ששם נעלמת התורה, שבה היה העולם מתקים בחסדו עשרים וששה דורות שקדם מתן-תורה, בזה בעצמו הצדיק מחיה עצמו בעת פשיטותו שאינו עוסק בתורה, כי אז הוא מחיה עצמו בבחינת התורה שנעלמת בתוך העולם, בכל הדבורים ובכל העבודות שנבראו

את כלם כנ"ל. ואפלו מי שהוא, חס ושלום, במדרגה התחתונה לגמרי, חס ושלום, רחמנא לצלן, אפלו אם מנח בשאול תחתיות, רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן אל יתיאש עצמו, ויקים: מבטן שאול שועתי (יונה ב), ויחזיק עצמו במה שיוכל, כי גם הוא יכול לחזור ולשוב ולקבל חיות מהתורה על-ידי הצדיק הנ"ל. והעקר - לחזק עצמו בכל מה שאפשר, וכי אין שום יאוש בעולם כלל. (ואמר אז בזה הלשון: קיין יאוש איז גאר ניט פאר האנדין), ומשך מאד אלו התבות "קיין יאוש וכו'" ואמרם בכח גדול ובעמקות נפלא ונורא מאד, כדי להורות ולרמוז לכל אחד ואחד לדורות, שלא יתיאש בשום אופן בעולם, אפלו אם יעבר עליו מה], ואיך שהוא, אפלו אם נפל למקום שנפל, רחמנא לצלן, מאחר שמחזק עצמו במה שהוא, עדין יש לו תקוה לשוב ולחזור אליו יתברך. ואפלו איש פשוט גם-כן צריך שיהיה לו יראת-שמים. ויש כמה בחינות יראות, כי למעלה דברנו מבחינת דרך-ארץ, הינו הדרך לארץ-ישראל. אמנם ארץ-ישראל בעצמה יש בה גם-כן בחינת עשר קדשות, כי יש שם עשר בחינות קדשות זו למעלה

קיום העולם קדם מתרתורה, הינו בחינת מתנת חנם, בחינת עשרה מאמרות הנ"ל - בפח הזה זוכין לבוא ולכבש ארץ-ישראל כנ"ל, ועל-פני בקש משה לבוא לארץ-ישראל על-ידי בחינה זו. וזהו: ואתחנן אל ה' - הינו מתנת חנם; בעת ההיא לאמר - הינו עם כח בחינת עת ההיא, שהיה העולם מתקים על-ידי המאמרות לבד, שאז היה העולם מתקים על-ידי בחינת מתנת חנם כנ"ל, אשר על-ידי-זה יכולין לבוא לארץ-ישראל כנ"ל, ועל-פני בקש משה לבוא לארץ-ישראל על-ידי בחינה זו כנ"ל. וזה בחינת: בעת ההיא. ההיא - זה בחינת סתום ונעלם, כי באותה העת, קדם מתרתורה, היתה התורה נעלמת ונסתרת בתוך העשרה מאמרות וכו' כנ"ל:

והכלל, כי אסור ליאש עצמו. כי אפלו מי שהוא איש פשוט ואינו יכול ללמד כלל, או שהוא במקום שאי אפשר לו ללמד וכיוצא בזה, אף-על-פי-כן גם בעת פשיטותו צריך להחזיק עצמו ביראת ה' ובעבודה פשוטה לפי בחינתו, כי גם אז הוא מקבל חיות מהתורה כנ"ל, על-ידי איש פשוט הגדול, הינו הצדיק הגדול, שהוא לפעמים איש פשוט, שהוא מחיה

מזו, והם בחינת עשרה מאמרות, וכל מאמר יש לו בחינת יראה, בחינת (תהלים קיט): הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך, כי יש יראה למעלה מיראה (ולא סים לבאר זה הענין). וצריך לחזק עצמו ביראת שמים גם בעת פשיטותו בכל מה שיוכל, ויוכל לבוא לשמחה גדולה על ידי תמימותו ואמונתו. כי חכמות אין צריכין כלל, רק אמונה ותמימות ופשיטות בלי שום חכמה כלל. כי חכמות מזיקים מאד להאדם, והחכמים נלפדים בחכמתן של עצמם, כי החכמה מתעה אותו מחכמה לחכמה, ומאותה החכמה לחכמה אחרת, וכן מחכמה לחכמה יותר ויותר, עד שגלפד ונתעה בחכמות עצמו, בבחינת (אייב ח): לכד חכמים בערמם - בערמם דיקא, הינו בערמימות וחכמות שלהם בעצמם הוא לוכד אותם. אשרי ההולך בתמימות:

בחיים חיותו להתקרב לצדיקי אמת. כי הפעל דבר שם לבו על זה מאד עכשו, לבלבל את העולם, כי ישראל הם עכשו קרובים אל הקץ מאד, ויש עכשו לישראל געגועים גדולים וכסופין גדולים להשם יתברך, אשר לא היתה כזאת בימי קדם, וכל אחד נכסף מאד להשם יתברך. על-כן הערים הבעל דבר והכנים מחלקת בין הצדיקים, והקים בעולם מפרסמים הרבה של שקר, וגם בין הצדיקים האמתיים הכנים מחלקת גדול, עד שאין אחד יודע היכן האמת. על-כן צריכין לבקש מאד מהשם יתברך לזכות להתקרב להצדיק האמת:

העתקה מכתב יד רבנו ז"ל בעצמו, מה שמצאנו אצלו. והם ראשי פרקים מענין הנ"ל, ועוד נוסף דברים בהם מה שלא באר בפרוש. וכפי המובן מאלו הראשי פרקים יראה המענין שיש בזה הענין הנ"ל עוד דברים רבים כהמה, אך אנחנו לא זכינו לשמע בפרוש פייאם ענין הנ"ל:

וצריכין לבקש מאד מהשם יתברך, לזכות להתקרב להצדיק האמת, כי אשרי למי שזוכה להתקרב בעודו בחיים חיותו לצדיק האמת, אשרי לו, אשרי חלקו. [כי אחר-כך (הינו לאחר מיתת) קשה אז מאד להתקרב, וצריכין מאד להרבות בתפלה ותחנונים מאד, שיזכה

ואתחנן. מתנת חנם. חנם, עריות. פגם הדעת. משה, דעת. פרישות. פה עמד עמדי הבריאה, מתנת חנם. עולם חסד יבנה. הבריאה קדם מתן-תורה. עת לעשות לה, הינו עשית העולם.

הפרו תורתך, בטולה של תורה. ההוא, ההעלמה. פח מעשיו הגיד בעת ההיא לאמר, בעשרה מאמרות. לעמו:

תפילה לט

"וְאַתְּ חַנּוּן אֵל יְהוָה בְּעַת הַהִיא לְאֹמֵר. אֲדַנִּי אֱלֹהִים אַתָּה הַחֲלַת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ, אֶת גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת יָדְךָ הַחֲזָקָה, אֲשֶׁר מִי אֵל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשֵׂיךָ וּכְגִבּוֹרֹתֶיךָ. אֶעֱבְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַהַר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנִן". רבונו של עולם מלא רחמים, חונן את מי שאינו ראוי לחון, מרחם את מי שאינו ראוי לרחם, עושה חסד חנם בכל דור ודור. וכבר עשית חסדים רבים בכלליות ובפרטיות בכל דור ודור, עד הנה עזרנו רחמיך ולא עזבונו חסדיך, וגם עמי השפיל והנבזה גמלת חסדים וטובות רבות בלי שעור וערך ומספר. ואלו פי מלא שירה כים ולשוני רנה בהמונ גליו וכו', לא אספיק כל ימי להודות לך ולשבחך ולפארך ולקבדך ולקדש את שמך, להודות ולהלל ולספר אחת מני אלה אלפי אלהים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות וחסדים רבים ועצומים חסדי חנם אשר עשית עמי מעודי עד היום הזה. מה אומר ומה אדבר, "במה אקדם יהוה אפי לאלהי מרום", ומאיוה אוצר מתנת חנם אשר גמלת עמי אתחיל לדבר תחלה, פי כל חסד וחסד אשר עשית עמי החוטא והפגום, הוא אוצר מלא מתנות חנם אשר בחסדיך הרבים חונתני בתשוקת אמונתך, וזכיתני להיות בכלל ישראל עבדיך אשר בהם בחרת, ועזרתני בכל עת לחטף מזוה העולם העובר במה וכמה נקודות טובות, אשר זכיתני ברחמיך בכל יום ובכל עת לעסוק מעט בתורה ותפלה, ולקיים במה מצות, ולפרוש ולבדל מכמה עברות. והיית בעזרי לבלי לילך בעצת רשעים, ולבלי לעמוד בדרך חטאים, ולבלי לישב במושב לצים. והכנסת פי בכל עת להשתוקק ולכסף ולהתנגע אליך, ולהתחבר ליראיך ותמימיך. מה רב טובך אשר עשית עמי בתוך כלליות ישראל עמך, אשר נתת לנו מתנות טובות פאולה, מתנות יקרות פאולה, שהיו גנוזים בבית גנוז מעולם, עד שבא מושיע ורבי, נאמן ביתך משה רבנו עליו השלום, והביא לנו חמדה גנוזה

שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם, אֲשֶׁר אֵין עֲרֹךְ אֵלֶיהָ, "וְכָל חֲפָצִים לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ, רַבּוֹת עֲשִׂיתָ אֹתָהּ יְהוָה אֱלֹהֵי" עִם בְּלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטוּיּוֹת כָּכֵל יוֹם יוֹם, "נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחְשַׁבְתֶּיךָ אֵלֵינוּ אֵין עֲרֹךְ אֵלֶיךָ, אֲנִידָה וְאֲדַבְּרָה עֲצֻמוֹ מִסֵּפֶר". וְעַל כָּלֵם יִתְפַּרֵּד וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא שִׁמְךָ מִלִּפְנֵי תְּמִיד לְעוֹלָם וְעַד, נֹדְדָה לָךְ וְנִסְפַּר תְּהִלַּתְךָ, עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ וְעַל גִּשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקֻדוֹת לָךְ, וְעַל גִּסְיֶיךָ שֶׁכָּכֵל יוֹם עֲמָנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁכָּכֵל עֵת, עָרַב וּבָקַר וְצִהְרִים, הַטּוֹב כִּי לֹא כָּלוּ רַחֲמֶיךָ וְהִמְרַחֵם כִּי לֹא תִמוּ חֲסֵדֶיךָ כִּי מַעֲלָם קוּיֵנוּ לָךְ:

וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי לִפְנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלֵּא חֲסֵדֵי חַנּוּם תְּמִיד. חַנּוּנֵי מֵאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם, וְזַכֵּנוּ לְעֹלוֹת וּלְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהֲרָה בְּשָׁנָה הַזֹּאת, אוֹלֵי אֲזֻכָּה לְקַבֵּל שֵׁם קִדְשָׁה וְטִהְרָה מַעֲשֵׂר קִדְשׁוֹת הַכְּלוּלוֹת שֵׁם, בְּאֶפֶן שְׂאֻזְכָּה מַעֲתָה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וּלְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר עֲצֻמֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְלִזְכוֹת לִירְאֵת שְׁמִים בְּאֵמֶת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֵין לִי "פֶה לְדַבֵּר וְלֹא מִצַּח לְהִרִים רֹאשׁ", רַק בָּאתִי כְּעַנִּי בִפְתַח, הַחַיִּב וְהַחֹטֵא וְהַפּוֹשֵׁעַ, שׂוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ בְּדַעַת מִבְּלָבֵל וּבְלִשׁוֹן עֲלֻגִים, מִתְּנַת חַנּוּם לְבַד, בְּכַח וְזִכּוֹת הַצִּדִּיקִים הַגְּדוּלִים שֶׁזָּכוּ לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מְגִיעוֹת רַבּוֹת, וְזָכוּ לַחֲתוּר וּלְהַמְשִׁיךְ הָאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם. בְּזִכּוֹתֵם וּבְחֵם לְבַד תִּמְכְּתִי וְתִדְוֹתֵי, לְבֹא לִפְנֵיךָ עֵתָה גַם עֵתָה, לְשׂוֹאֵל וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מִתְּנַת חַנּוּם, שֶׁתְּחַנּוּנֵי מִהָאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם, הַפְּתוּחַ וְעוֹמֵד לִפְנֵי הַצִּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים. מִשֵּׁם תְּחַנּוּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֲסֵדֶיךָ הַגְּדוּלִים, וְתַעֲשֶׂה אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקְךָ אֵלֶיךָ וְאֵת מִצְוֹתֶיךָ אֲשִׁמּוֹר מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

וְתַזְכֵּנִי וְתוֹרְנֵי וְתִלְמַדְנֵי הַדָּרֵךְ וְהַנְּחִיב וְהַעֲצָה, בְּאֶפֶן שְׂאֻזְכָּה חֵישׁ קַל מִהֲרָה לְעֵבֶר וּלְדַלֵּג עַל כָּל הַמְּגִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים וְהַסִּכְסוּכִים וְהַכְּלוּלוֹת הַמְּוַנְעִים אוֹתִי מִלְּבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֵן מְגִיעוֹת מַחֲמַת מְמוּן, הֵן שְׂאֵר כָּל מִינֵי מְגִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וּבְפִרְט כָּל מִינֵי מְגִיעוֹת הַמּוֹחַ, הַכֵּל בְּאֲשֶׁר לְכָל, אֲזֻכָּה לְשַׁבֵּר וּלְכַטֵּל מִהֲרָה מִהֲרָה, בְּאֶפֶן שְׂאֻזְכָּה מִהֲרָה בְּסִמּוּךְ לִילְךָ וּלְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאֲזֻכָּה לְבֹא לְשֵׁם בְּשׁוֹלֵם, וּלְהַמְשִׁיךְ שֵׁם עֲלֵי קִדְשָׁה וְטִהְרָה וְיִרְאָה שְׁלֵמָה מִכָּל הַעֲשֵׂר קִדְשׁוֹת הַכְּלוּלוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת עֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת שֶׁבָּהֶם בְּרַאתָ עוֹלָמְךָ, אֲשֶׁר בָּהֶם כְּלוּלוֹת וְנִעְלָמִים הַעֲשָׂרֹת הַיְּדֻבְרוֹת שֶׁהֵם כְּלִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר כָּל הַעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת עֲשׂוֹר קִדְשׁוֹת הָאֵלָה, כְּלוּלוֹת מִכָּל הִירְאוֹת הַקְּדוּשׁוֹת. רְבוּנוּ שֶׁל

עולם, אדיר אים ונורא, זכני לכל תקדשות ותיראות האלה, באפן שאזכה לשוב אליך בתשובה שלמה באמת, ולעבודך באמת ביראה ובאהבה ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה:

רבונו של עולם מה אדבר ואתה ידעת אותי, אך כבר הודעתנו שצרכין להתפלל בפה מלא, ואתה שומע תפלת כל פה, ועל זה תמכתי יתדותי לבא גם עתה בתפלה ותחנונים לפניך בעל הרחמים, בעל החסד, בעל החמלה ותחנינה, ואני מקנה מקום שאני שם, לעלות מהרה לארץ ישראל, אולי אזכה שם מה שאזכה, באפן שאמצא דרך ונתיב וכח ועצה אמיתית שאזכה לקימה, באפן שאזכה להתקרב אליך באמת באהבה וביראה, ולשוב אליך באמת מעתה ועד עולם.

אבי שבשמים, חושב מחשבות לכל ידח ממך נדח, אל תבישני משברי, ואל תחפירני מתקותי, ואל תאטום אונך מזעקתי, "לא תאמין את לבךד מאחוד האביון", ואל תסתיר פניך מתשוקתי וכסופי, אשר זה כמה אני נכסף ומשתוקק לשוב אליך באמת. יהמו ויכמרו מעד עלי, ותקרבני מעתה אליך ולעבודתך באמת, ואל תעשה עמי כחטאי, ואל תגמלני כמפעלי. כי אתה ידעת את יצרי, ואתה יודע מקומי מתחלה ועד סוף, ובךד הכל, ובךד להסיר רוע לבבי וקשיות ערפי ותקף תאותי, ועזות גופי, כמו שכתוב: "ואשר הרעותי". כי בךד הכל, ובךד כח וגבורה ובךד לגדל ולהזק לכל. ועליך לבד השלכתי את יהבי, עליך לבד אני גשען ונתלה ונסמך, כי אתה גבור ורב להושיע, "הן כל תובל ולא יבצר ממך מזמה", ומי יאמר לך מה תעשה. "השיבני ואשובה כי אתה [יהוה] אלהי, רפאני יהוה וארפא" רפואת הנפש ורפואת הגוף, "הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה", חנני מאוצר מתנת חנם בכח וזכות הצדיקים הגדולים העניים באמת, ההולכים בתמימות באמת, ועושים עצמם פאנשים פשוטים לגמרי באמת, אשר אתה לבד יודע גדל קדשתם ומעלתם ועצם כחם, עד אשר יש להם כח להרים ולהגביה גם אותי ממקום שאני שם, לקרבני אליך, ולהביאני מהרה לארץ ישראל, ולזפות אותי לתפן כל מה שקלקלתי. ולא אצא מן העולם הזה עד שאתפן בכחם את כל אשר שחתתי, "לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני", עזרני עזרני הושיעני הושיעני, כי אליך לבד שטחתי כפי. "פרשתי ידי כל היום בפארץ עיפה לך סלה, מקצה הארץ אליך אקרא בעמף לבי בצור ירום ממני תנחני, נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה

לבי ובשרי ורננו אל אל חי, אלהים אלי אתה אשחרך, צמאה לך נפשי כמזה לך
בשרי בארץ ציה ועוף בלי מים, בן בקדש חויתך לראות עיך וכבודך:

ובבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, רב חסד ומרבה להיטיב.
שתרחם עלי ברחמיך הרבים, ותורני ותלמדני ותדריכני בדרכי התמימות
והפשיטות באמת, שאזכה להיות תמים עם יהוה אלהי, ולעשות רצונך בתמימות
ובפשיטות באמונה שלמה וישרה בלי שום חכמות של הבל כלל. כי אתה יודע
שאין לנו שום דרך להתקרב אליך פי אם על ידי פשיטות ותמימות גמור באמת
ואמונה שלמה. ואני מאמין ומבין מרחוק שאפלו בעמק נפילתנו עתה בתקף הגלות
המור הזה בגוף וגפש, יש דרכים של תמימות ופשיטות ואמונה, שכל אדם "באשר
הוא שם" יכול להחיות את עצמו על ידי זה, ולמצא לו דרך אשר ועצות נכונות
על ידי דרכי התמימות והפשיטות איד למצא אותך בכל מקום, אפלו מי שנפל
למקום שנפל, בלם יכולים לעלות מגפילתם וירידתם, ולהתקרב ולהתדבק אליך,
ולרצות ולפייס אותך בתמימות ופשיטות בתפלה ותחנונים, באמת ובאמונה
שלמה, כי באלה חפצת, כמו שכתוב: "עיני בגאמני ארץ לשבת עמדי הולך בדרך
תמים הוא ושרתני". ונאמר: "אשרי תמימי דרך החלכים בתורת יהוה":

רבנו של עולם עושה חסד חנם בכל דור, אתה ברחמיך וחסדיך חנם בראת
וקימת עולמך כ"ו [עשרים וששה] דורות קדם מתן תורה, שאז היה
העולם מתקיים בלא תורה, כי אם בחסד חנם לבד. רחם עלינו גם עתה ברחמיך
הרבים, ופתח לנו אוצרך הטוב, אוצר מתנת חנם, ועשה עמנו צדקה וחסד חנם
בכל עת, ואפלו בעת שאנו מתבטלים מדברי תורה, רחם עלינו בזכות הצדיקים
הגדולים האמתיים, ותשפיע עלינו כל טוב, ותקים אותנו בחסד חנם, כמו שנקימת
עולמך בחסד חנם, כ"ו דורות קודם מתן תורה.

רבנו של עולם, רחם עלינו למען שמך, ועורנו וזכנו שנופה להגות בדברי
תורתך יומם ולילה. ואזכה להרבות בלמוד התורה בהתמדה גדולה
בקדשה ובטהרה לשמך הגדול באמת. ותפתח את לבי בתלמוד תורתך, שאזכה
להבין ולהשכיל העמקות והנעיומות והמתיקות שבתורתך הקדושה והטהורה
והתמימה. ותורני ותלמדני בכל עת שאזכה לידע תמיד באמת איד להתנהג בענין
בטוילה של תורה זהו קיומה, שאזכה ללמוד יום ולילה בהתמדה גדולה, ולידע
ולכונן הזמן המכרח להתבטל, שיהיה הכל יפה בעתו במועדו ובזמנו. כי גלוי ורוע

לפניך אדון כל, נתן התורה פי בשר ודם אנחנו ומחמך קרצנו, ובהכרח להתפטר לקצת לפעמים מלמוד התורה, פי צריכין זמן לאכל ולשתות ולישן בשביל קיום הגוף, ולעסוק בצרכי פרנסה ושאר הכרחיות הגוף, או להתפטר לפעמים לפקח את הדעת שלא יתבלבל מרבוי הלמוד יותר מהמדה. ובאמת לפי עצם קדושת מתיקות ונעימת תורתך הקדושה, בודאי היה ראוי לנו לבלי להתפטר לעולם מדברי תורה אפלו שעה קלה, כי היא חיינו וארך ימינו, ואיך אפשר לפרש מתיים אמתיים אפלו רגע אחת. אך כבר גלית לנו שזה אי אפשר בשום אופן בעולם לבלי להתפטר כלל, פי בהכרח צריכין להתפטר לפעמים בשביל צרכי הגוף המכרחים.

על בן רחם עלינו ברחמיך הרבים, ונבנו להתקרב לצדיקים אמתיים המקימים את כל העולם בתורתם וקדושתם ובדרכי פשיטותם הנפלאים, שגובה בכחם וזכותם להמשיך עלינו קדושה וחיות וכל טוב בכל עת, מהאוצר מתנת חנם הפתוח ועומד לפניהם. אשר על ידי זה הם מחיין את עצמם בעת שבטלים מן התורה, ובהם הם מחיין את כל האנשים הפשוטים שבעולם (שקורין פראסטאקים), הן בעלי תורה בעת שבטלים מן התורה, והן אנשי הקמון ועמי הארץ, ואפלו המנחים בשאל תחתיות ומתחתיו רחמנא לצלן, ואפלו אמין דעלמא, כלם הם מחיין על ידי דרכיהם הנפלאים, שעושים עצמם לפעמים באנשים פשוטים לגמרי, וממשיכים חיות ושפע טוב מקיום העולם קדם מתן תורה שהיה מתקים העולם בחסד חנם על ידי התורה הנעלמת, שהוא הדרך לכבש ארץ ישראל:

אנא יהוה מלא רחמים, זבנו ועורנו להתקרב ולהכלל תמיד בצדיקים הנזראים האלו, שיש להם פח להחיות כל בני העולם אפלו בעת רחוקם מהתורה, כל אחד ואחד כפי רחוקו, כי אתה יודע מלא רחמים, כי עתה אין לנו שום פח וחיות וקיום פי אם בכח וזכות הצדיקים הקדושים הנזראים האלו, ועורנו ונבנו להתקרב אליהם, ולקיים דבריהם ולילך בדרכיהם באמת, להתנהג בדרכי התמימות והפשיטות באמת ובאמונה שלמה, בלי שום חכמות של העולם כלל. ואזכה להחיות את עצמי ולשמח את נפשי תמיד על ידי האמונה לבה, שהיא יסוד ועקר הכל, ואזכה לידע ולהאמין תמיד, כי אתה בראת עולמך בעשרה מאמרות ובהם נעלמין עשרת הדברות שהם כלל תורתנו הקדושה, ובכל הדברים והחפצים שבעולם ובכל המלאכות והעסקים והמשא ומתן, בכל המחשבות

א'תרמב   לקוטי   נ נח נחמן מאומן   תפלות

ודבורים ועשיות שבעולם, בכלם יש בהם העשרה מאמרות שבהם נבראו כלם, אשר באלו העשרה מאמרות נעלמין העשרת הדברות שהם כלל התורה. ועל ידי זה אופה לקשר ולדבק את עצמי אל השם יתברך והתורה תמיד בכל עת ורגע בדרך תמימות ופשיטות באמת, אפלו בעת שאני מוכרח להתבטל מן התורה.

ותחזק ותאמץ את לבבי לבלתי לפול משום דבר שבעולם, ולא יוכל הפעל דבר והספרא אחרא להחליש את דעתי בשום אופן בעולם. ואדע ואאמין באמונה שלמה וחזקה תמיד, שאין שום יאוש בעולם כלל איך שהוא איך שהוא, פי רחמיך לא כלים לעולם. ואתה מנסה את כל אדם בכל עת, ואתה מגלגל ומסבב עם כל אדם גלגלים וסבות נפלאות, ואתה חפץ שהאדם יחזק ידו בהשם יתברך בכל עת אף אם הוא כמו שהוא, פי לית רעותא טבא דאתאביד, ויקר וחיבי בעיניך מאד מאד, כל תנועה ותנועה שהאדם מנשא עצמו להתקרב אליך ממקום שהוא שם, ומחזק את עצמו ברחמיך וחסדיך לקוות ולצפות בכל עת להתקרב אליך בכל פעם מחדש. באשר גלית לנו התנוצצות נפלא מעצם פלאי חסדיך ורחמיך הרבים והעצומים מאד, על ידי צדיקך הקדושים האמתיים, שאחזו בנו וחזקו ידינו בכל עת, וקראו בקול גדול והשמעו אותנו "שאין שום יאוש בעולם כלל".

רבונו של עולם מלא רחמים, אתה יודע מעמד ומצב של ישראל בעת בסוף הגלות המר הזוה, אשר קרוב לבוא עת קצנו, ואתה מצפה בכל יום ובכל עת ורגע שיבא גואל צדקנו, ונפשות עמך בית ישראל מתגעגעים ומשתוקקים ונכספים אליך ולעבודתך בכללות הנפש אשר לא היתה בזאת מעולם. אבל הפעל דבר הניח עצמו לארכו ולרחבו, ובלבל את העולם מאד מאד, והכניס מחלקת גדול בעולם, ונעשה קטגוריא גדולה בין התלמידי חכמים, ורבים מבני פריצי עמך מתנשאים "להעמיד חזון ונכשלו". ואפלו בין התלמידי חכמים האמתיים נעשה מחלקת ובלבל גדול, עד אשר אין אחד יודע היכן האמת. רחם עלינו למען שמך, ונבנו שלא יהיה לנו שום חלק במחלקת על הצדיקים והפשיטים האמתיים, ותאיר עלינו בחסדיך חנם ותנלה לנו האמת לאמתו, שנופה לידע מהצדיקים והפשיטים האמתיים שבדור הזה, ולהתקרב אליהם ולהפיל בהם, ולילך בדרךיהם באמת ובפשיטות ובאמונה שלמה, בתמימות גמור, בלי שום חכמות של הכל הנהוגים בעולם עתה. ואופה לבא לתוך שמחה גדולה בכל עת, על ידי הפשיטות

והתמימות והאמונה שלמה בך ובתורתך הקדושה ובצדיקך ויראיך האמתיים הטובים והתמימים הישרים בלבבותם, ההולכים בדרךך באמת.

ותרחם עלי ותחזק את לבבי לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע באמת לארץ ישראל, ולהרבות בתפלה ותחנונים על זה בכל יום, עד שאזכה שתפתח לי האוצר מתנת חנם, ותחנני בתוך חנם ותושיעני מהרה לבא לשם בשלום בלי פגע, ולהמשיך שם עלי כל העשר קדשות שבארץ ישראל:

אבי שבשמים, עזרני והושיעני בדרךי נפלאותיך הנוראות, בדרךי עצותיך הירועות לך, על פי דרכי הפשיטות והתמימות של הצדיקים הגדולים האמתיים, באפן שאזכה לעבור ולדלג על כל מיני קטנות דקטנות שכבר נפלתי ועברתי בהם די והותר, האומר לעולמו די יאמר לצרותי די. ותורני ותלמדני בכל עת עצות נפלאות אמתיות, באפן שאזכה לשמח את עצמי תמיד ואפלו במלי דשטותא במלי דבדיחותא, וחדות יהיה מעזי תמיד, עד אשר ברחמיך הרבים ובסדיך חנם, תשא אותי על פני נשרים ותביאני מהרה חושה לארץ ישראל לארץ הקדושה, אולי אזכה שם להתקרב אליך ולהתחיל מחדש באמת לעבודך ביראה ואהבה בתמימות ובפשיטות באמת ובאמונה שלמה כרצונך הטוב:

אדוני יחיד מלא רחמים, מלכי ואלהי אליך אֶתְפַּלֵּל. שמע תפילתי, וקבל קול פגיעתי, והרצה לי בתחנתי אם מצאתי חן בעיניך המלך וכשר הדבר לפניך, הכל בזכות וכח הצדיקים האמתיים, עשה למענם ומלא את שאלתי ועשה את בקשתי, והיה עמי ועזרני מעתה, שאזכה מעתה לסור מרע לגמרי באמת ולעשות הטוב בעיניך תמיד. ושמח את נפשי בכל עת, ואזכה להתחזק בעז וחדרה תמיד, ולשמח את עצמי בכל מיני שמחה שבעולם ואפלו במלי דשטותא, באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד, ואזכה לאמונה שלמה וישרה, ולילך בתמימות ובפשיטות באמת כרצונך הטוב, עד שאזכה לעוף מהרה לארץ ישראל, ולבא לשם בשלום, ולזכות שם לכל טוב אמתו ונצחי. ולא יהיה שום מניעה מצדמימות גופי על כל זה, רק אזכה שהצדיקים אמתיים יעשו עמי נפשי ורוחי ונשמתי ועם כל גופי כמו שהם רוצים, לא כמו שתאות גופי המגושם רוצים חס ושלום רק אזכה לבטל רצוני מפני רצונך ורצון הצדיקים הקדושים האמתיים וכותם יגן עלינו:

רבנו של עולם רבונו דעלמא פלא, רחם עלי ומלא משאלותי לטובה ברחמים שתחנני מאוצר מתנת חנם, ותקרבני אליך ממקום שאני שם עתה

ברחמים גמורים ובחמלה גדולה, ותביאני מהרה לארץ ישראל בחדס חנם לבר. פי בשביל מי בראת האוצר מתנת חנם, הלא הצדיקים אינם צריכים מתנת חנם, פי הם זוכים על ידי מעשיהם הטובים למה שזוכים, פי הם אינם אוכלים נהמא דכסופא כלל. ואפלו בשעה שהם מתפטלים מדברי תורה ועושין עצמן כפשוטים לגמרי, ומחזין את עצמן מהאוצר מתנת חנם, הוא גם כן עבודה נפלאה ונוראה בדרך נפלא ונשגב מאד, אשר אתה משתעשע בזה מאד מאד, אשר בשביל זה מגיע להם עוד שכר נפלא יותר ויותר בכפלי כפלים, על כן הצדיקים בודאי אינם צריכים מתנת חנם, ואם בשביל רשעים בראת האוצר מתנת חנם, הלא גלית לנו על ידי צדיקד האמתיים שהרשעים בודאי אינם זוכים לקבל משם, על כן בודאי עקר האוצר מתנת חנם הוא לעשות נחת רוח להצדיקים החפצים לקרב אליך את בניך שנתרחקו ממך, שהם יקבלו משם בעת פשיטותם, שהם מחזין עצמן משם, כדי להמשיך על ידי זה חיות דקדושה ושפע טוב לכל אשר נפלו ונתרחקו מאתך, לתמכם ולמעדם ולהחיותם ולהחיותם בנפילתם ורחוקם העצום, לקרבים אליך על ידי האוצר מתנת חנם, שמשם יכולים לקבל חסד חנם לקרב הפל אליך, באשר גלית לנו כל זאת בתורתך הקדושה. הן על כל אלה לבר אני נשען ונתלה ונסמך עדין, וצופה מרחוק לאחרית טוב ותקנה טובה, ואני מעוז פני נגדך בעזות מצח כזה בנחשת וברזל בעקשנות דעקשנות לבקש עתה מלפניך שתעלני מהרה לארץ ישראל ארץ החיים ארץ הקדושה, ותקרבני אליך באמת על פי דרכי הפשיטות והתמימות והאמונה שלמה באמת ובשמה גדולה, ככל אשר שאלתי מאתך מלא רחמים עד הנה. "יהוה יגמור בעדי, יהוה חסדך לעולם מעשי ידך אל תרף. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי". אמן ואמן

תורה עט

עוד מצאנו כתב־יד רבנו ז"ל, והם ראשי הקול קול יעקב. כרוז. עשו וישא פרקים מאיזה תורה נפלאה: קולו. יצחק זמן קורף צדיק

ויגש אליו יהודא תקרבתא מלפא במלפא נתאחדו במצוות. כי הנה המלכים אזי עברו כל מלאכי חבלה. ידבר נא באזני ולא יבלבלו את קולי. ואל יחר אפך בצר לך. כפרעה תשובה. בפרוע פרעות בהתנדב. כי כמוך כפרעה. תשובת המשקל. יוסף הטמין חרפתו:

ויקרו ימי ישראל למות. התאחדות הזמן. למות

זה בצר לך וכו' באחרית הימים. ויקרא לבנו ליוסף. תשובה שאר ישוב בנך. הטמין חרפתי אל תקברני במצרים במצר הגרון. בשעת בחינת בצר לך:

ואלה שמות. לכו חזו מפעלות וכו' שמות פעלות מצוות. שמות פרוז בין המצוות. ויהי כל נפש וכו' שבעים נפש. אחדות. על-ידי ויוסף היה במצרים אסף חרפתי:

וארא אל אברהם וכו' באל שדי זמן וגבול גלות. ושמי ה' כשידפקו על דלתי רחמים. קדם הקץ ^(א). זהו התקרבות הזמנים. וגם הקמתי את בריתי וכו' לתת להם ארץ מגריהם תותבותהון תשובה וגם אני שמעתי נאקת בני ישראל. זה קול. מגריהם אסיפת הניצוצות

ישנים וכו'. ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו. יצחק בן אברהם זמן נתאחד. אברהם אוהבי. בעיניו כימים אחדים באהבתו. ושאר ישוב בנך. אם תשוב ואשיבך לפני תעמד:

כי בא השמש. נתקצר הזמן. וישכב במקום. יש כ"ב (תיקון יח). קחו עמכם דברים ושובו. מאבני המקום אבנים אותיות. מראשותיו מחשבה מברר הכל:

וישלח יעקב מלאכים מצוות זמניות עשה מצוות הרבה נברא כמה מלאכים. לפניו. תשובה. ואשיבך לפני. ארצה שעיר. נד'ת'ה'ר'. אציגה. סכה תשובה. תספני בבטן אמי. הולדה. שאר ישוב בנך:

וישב יעקב בארץ - לקים כבוד אב, לבטל כח כבוד של עשו. אלה תולדות - פוסל זרעו של עשו. יוסף תשובה. תוספות על צדיקים. במקום שבעלי-תשובה עומדים. בית עשו לקש בית יוסף להבה:

מקץ שנתים. אחרית הימים. ופרעה חולם. סטרא-אחרא מתחזקת. והנה עומד שתק. יאור תשובה. מבכי נהרות חבש. נשאו נהרות קולם:

בתשובה. לארץ־ישראל. בונה
ירושלים. נדחי ישראל יכנס:

בא אל פרעה. משה בחינת אחדות
הזמנים, מה שהיה הוא שיהיה.
פרעה, קולה פנחש ילך. אני הכבדתי
את לבו למען שתי אתתי. אם לא
ימיינו לקול האות. בקרבו. הכבדתו
שהכביד על ישראל כדי לעוררם
בתשובה. ופרעה הקריב:

וישמע יתרו קריעת ים־סוף
ומלחמות עמלק. קריעת
ים־סוף, זה בטול הזמנים. וישקף ה'
אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן
ויהם. עמוד אש זה לילה וענן זה
יום, והקדוש־ברוך־הוא ערבבם
ובטל הזמנים. מלחמת עמלק זה
תשובה. משה אהרן וחור פרש רש"י
בתענית היו שרויים. על־ידי־זה
וישמע יתרו שמע הקול: (עד כאן לשון
רבנו זכרוננו לברכה):

כל זה מצאנו מכתב יד רבנו ז"ל,
והעתקנו אות באות. והנה
הדברים סתומים וחתומים מעין כל,
אין יוצא ואין בא. אף מעצם
תשוקתנו להבין ולהשפיל כל מה
דאפשר מנעימת נפלאות השגותיו
הקדושים, יגעתי ומצאתי מעט
מזעיר כמצ"ץ מן החרפים. והנה
אנכי הוואה, כי דברים האלה כתבם

בדרך ראשי־פרקים ברמז בעלמא
לזכרון, ואחרי העיון הבנתי איזה
הקדמות שפנו להם, אשר עליהם
יסב כל הענין הזה. אפס קצהו
מצאתי, לא פלו, כי פפי הנראה
בודאי פנו עוד לאיזה הקדמות, אשר
לא זכיתי לעמד עליהם, ומחמת זה
אי אפשר לבאר ולפרש הענין הזה
היטב, שיהיה מובן כל דבריו. אף
אף־על־פי־כן מה שאפשר להבין
מעט על־פי ההקדמה שהבנתי
מדבריו, אמרתי לבאר מה שבנדי,
ואולי על־ידי־זה ישמע חכם ויוסף
לקח, ויבין עוד דבר מתוך דברי,
לבאר השאר על נכון:

והנה מה שהאיר ה' עיני הוא, כי
רבנו ז"ל רוצה לגלות,
שתשובה ובחינת למעלה מהזמן,
דהינו בטול הזמנים, הם בחינה
אחת, ועל־ידי־זה זוכין לשמע הקול
דקדשה ולהכניע הקול דסטרא־
אחרא. וכן מבאר בהאלף־בית
החדש, באות תו - תשובה, סימן א,
וזה לשונו: יום שהאדם עושה
תשובה הוא למעלה מהזמן, ומעלה
כל הימים למעלה מהזמן, וכן יום־
הכפורים הוא למעלה מהזמן, עד
כאן לשונו. נמצא מבאר, שתשובה
הוא למעלה מהזמן, ולעניות דעתי
זהו מה שרוצה לבאר בפסוקים אלו,

הקול דקדושה פנ"ל. ועל פי דרך זה תשוב ותראה כל הענינים האלה הפתובים לעיל, ותמצא בהם דברים ערבים. ועתה נשוב לתחלת דבריו, הקל קול יעקב. ברוז. עשו וישא קולו. הינו שצריכין להגביר הקול קול יעקב על הקול דסטרא אחרא שהוא בחינת עשו, שנאמר בו וישא קולו, שהוא מתגבר להעלים, חס ושלום, הקול של יעקב, וצריכין להתגבר להכניע הקול של עשו. כדי שנזכר לשמע הקול של יעקב. וזה זוכין על ידי תשובה, שהוא בטול הזמנים פנ"ל. וזהו: יצחק זמן קוף צדיק ישנים וכו' - הינו שיצחק מרמז על זמן, כי "יצחק" אותיות "קץ חי", פמבא. קץ מרמז על הזמן שהוא בחינת אחרית הימים, כמו שמוכא לקמן: מקץ שנתים, אחרית הימים. וזה מה שאיתא, שאותיות קוף צדיק ישנים וכו' שזה מרמז על הזמן, פמבאר במקום אחר, שעקר הזמן הוא בבחינת שנה (פמבאר לעיל בסימן סא). ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו - הינו על ידי תשובה זוכין לשמע קולו יתברך, הינו הקול דקדושה פנ"ל, כי תשובה היא בחינת בטול הזמן, שעל ידי זה שומעין הקול פנ"ל. ועתה הולך ומבאר, שתשובה הוא בחינת בטול

בצרוף עוד איזה הקדמות שלא זכיתי לעמד עליהם פנ"ל ועתה בוא וראה, ותבין מעט מדבריו. ונתחיל לדגמא מסוף דבריו הקדושים, והוא: וישמע יתרו קריעת ים-סוף וכו' פנ"ל. קריעת ים-סוף זה בטול הזמנים, וישקף ה' וכו' - פרוש, בזה רוצה לבאר ולהוכיח בקצור נפלא, שקריעת ים-סוף הוא בחינת בטול הזמנים, פי בקריעת ים-סוף כתיב (שמות י"ד): וישקף ה' אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם. עמוד אש זה לילה, וענן זה יום, והקדוש-ברוך-הוא ערבכם ובטל הזמנים. נמצא שקריעת ים-סוף הוא בחינת בטול הזמנים. והולך ומבאר ההקדמה הנ"ל, שבטול הזמנים ותשובה הוא בחינה אחת וכו'. וזה שכתב: מלחמת עמלק זה תשובה, משה אהרן וחור - פרש רש"י בתענית היו שרויים. פרוש, שמביא ראיה שמלחמת עמלק זה תשובה, פי אז היו שרויים בתענית משה אהרן וחור שזהו בחינת תשובה, נמצא שקריעת ים-סוף ומלחמת עמלק זהו בחינת בטול הזמנים ותשובה, שהם תלויים זה בזה. ועל ידי זה וישמע יתרו שמע הקול, הינו פנ"ל כי על ידי תשובה, שהוא בטול הזמנים, על ידי זה שומעין

הזמן, דהינו שהזמן נתאחד, דהינו שהזמן עולה ונתקשר ונכלל בבחינת למעלה מהזמן, וזהו שמבאר בלשוננו הקדוש יצחק בן אברהם זמן נתאחד. אברהם אוהבי. בעיניו פנים אחדים באהבתו. ושאר ישוב בנה וכו'. הינו שמבאר, שאברהם הוא בחינת למעלה מן הזמן, כי מדתו של אברהם היא אהבה, כמו שפתיב (ישעיה מא): אברהם אהבי, ואהבה הוא בחינת התאחדות הזמן, כמו שפתיב (בראשית כט): בעיניו פנים אחדים באהבתו. וזהו בחינת תשובה, שעל זה מרמז תבת בן, כמו שפתיב (ישעיה ז): ושאר ישוב בנה. כי תשובה היא למעלה מהזמן, כמו שפתיב (ירמיה טו):

אם תשוב ואשיבך לפני תעמד, ולפניו יתברך הוא בודאי למעלה מהזמן, כי השם יתברך הוא למעלה מהזמן, פידוע. נמצא שיצחק בן אברהם מרמז על התאחדות הזמן על-ידי תשובה, כי יצחק, שהוא בחינת הזמן פנ"ל, עולה ונתאחד ונכלל בבחינת אברהם שהוא בחינת אהבה, בחינת למעלה מהזמן, על-ידי בחינת בן שהוא בחינת תשובה פנ"ל. ואזי מתגבר הקול יעקב על קול של עשו וכו' פנ"ל. כי על-ידי

וזהו: כי בא השמש - נתקצר הזמן. כי השמש באה שלא בעונתה בשביל יעקב, ונתקצר הזמן שזהו בחינת בטול הזמן. וזה: וישפב במקום, ואיתא שתבת "וישפב" הוא בחינת יש כ"ב, הינו כ"ב אתון דאורייתא, שמהם כל הדבורים. וזה מרמז על תשובה, בחינת (הושע י"ד): קחו עמכם דברים ושובו. וזהו: מאבני המקום, אבנים אותיות. הינו אותיות הדבורים שהם בחינות תשובה, בחינת: קחו עמכם דברים ושובו, פנ"ל. וזהו: מראשותיו, מחשבה מברר הכל. כי עקר תקון התשובה הוא על-ידי קדשת המחשבה, שמבררת ומתקנת כל הפגמים, כי כלם במחשבה אתבררו^(א). נמצא שפסוק וישפב במקום ההוא וכו', כי בא השמש, ויקח מאבני המקום, וישם מראשותיו - כל זה מרמז, שתשובה הוא בחינת למעלה מהזמן. ובדרך זה תעין היטב בכל הדברים הנ"ל, הנכתבים ברמז בדרך ראשי-פרקים, ותבין ותראה הקדמות הנ"ל בכל ענין וענין. אפס קצהו תראה, לא

הזמן, שזהו בחינת (דברים ד) בצר לך וכו' באחרית הימים דיקא, שזהו בחינת זמן, ואז: ושבת עד ה' אלקיך, דהינו שנזכר לשוב, ועל ידי זה נזכר לבטל הזמן פנ"ל, ואז יתבטלו כל הצרות והדינים וכל אחיזת הסטרא אחרא, ונזכר לשמע קול דקדושה, בחינת: ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקלו. כל זה מבאר מתוך דברי רבנו ז"ל בהראשי פרקים הללו. תן לחכם ויחכם עוד, להבין קצת על פני דרכים הנ"ל רב דברי רבנו ז"ל הפתובים כאן, והבן היטב:

כלו, כי עדין חסרים כמה הקדמות שפון אליהם כאן, שלא זכיתי לעמוד עליהם עדין. גם אלו ההקדמות שכבר מצאנו בדבריו, תהלה לאל, עדין צריכין באור רחב, כי באמת עקר העבודה הוא לקשר ולבטל בחינת הזמן, להעלותו וליחדו בבחינת למעלה מהזמן. וזה בחינת מצוות זמניות, כדי לזכות על ידי המצוות זמניות, שיתאחד הזמן ויעלה הזמן לבחינת למעלה מהזמן. וכל הצרות והדינים ואחיזת הסטרא אחרא, הוא רק בבחינת

תורה פ

אחד אומר: אני רוצה להנהיג הדור. עולין בפכש - הינו כפשונו של עולם (עי' חגיגה יג), הינו מי שידע והשיג יותר בסודות התורה, לזה היו ממניין פרנס על הצבור. וזהו: כל הקודם את חברו בארבע אמות, הינו ארבע אמות של הלכה (ברכות ח), זכה - זה היה זוכה לתרומת הדשן, לבחינות: דשנת בשמן וכו'. ואם היו שניהן שוין, הממנה אומר להם הצביעו. ומה הן מוציאין, אחת או

איתא בפרק שני מסכת יומא: בראשונה כל מי שרצה לתרם תרומת הדשן תורם וכו'. פרוש, דורות הראשונים שהיו צדיקים, בשביל זה כל מי שרצה לזכות בהתנשאות, הנקרא דשן, כמו שכתוב (תהלים כ"ג): דשנת בשמן ראשי - תורם, והיה מנהיג הדור. ובזמן שהו מרבין, רצין ועולין בפכש, כל הקודם את חברו בארבע אמות - זכה. הינו כשהיו מרבין, רצין, שכל

שְׂתִים, וְאִין מוֹצִיאִין אַגוּדל
 בַּמְקָדָשׁ. פְּרוּשׁ, כִּשְׁהָיו שְׁנַיִם שׁוּיִן
 בְּהַשְׁגַּת הַתּוֹרָה, שְׁעַל־יְדָה הָיו זֹכֵינ
 לְהַתְנַשְׂאוֹת, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (משלי ח): בִּי
 מְלָכִים יִמְלְכוּ, וְכָל אֶחָד רָצָה
 הַהַתְנַשְׂאוֹת, אֲזִי הַמְּמַנֶּה, הֵינּוּ הַיָּצֵר
 הָרַע, הֵיךָ מִסִּית וְאוֹמֵר לָהֶם:
 הַצְּבִיעוּ, הֵינּוּ שִׁירָאָה אֵיזָה צְבִיעוֹת
 בְּפָנֵי הַמּוֹן עִם, כְּדִי שְׁיַחֲזִיקוּ אוֹתוֹ
 וַיִּקְבְּלוּ אוֹתוֹ לְרַב. וְהַמְּמַנֶּה, הֵינּוּ
 הַיָּצֵר, פֶּתַח אֵת כָּל אֶחָד עַל צְבִיעוֹת,
 וְהַקָּל לָהֶם וְאָמַר לָהֶם: וְמָה הֵן
 מוֹצִיאִין, אַחַת אוֹ שְׂתִים. פְּרוּשׁ,
 אָמַר: וְמָה הֵן, הֵינּוּ מָה הִיא עֲבָרָה
 בְּזָה, שֶׁתּוֹצִיא צְבִיעוֹת פֶּעַם אַחַת אוֹ
 שְׂתִים, וְאַחֲר־כֵּן בִּשְׁתֵּיהֶם מַחֲזֵק אֶצֶל
 הַמּוֹן עִם לְצַדִּיק, אֲזִי תַחֲזִיר
 לְצַדִּיקְתָּךְ וְלֹא־מִתְתָּךְ. אֲבָל הַצְּדִיקִים
 הָאֵלוּ אֵין מוֹצִיאִין שׁוּם צְבִיעוֹת וְאֵין
 שׁוֹמְעִין לְעֵצַת יָצֵר הָרַע, מִחֲמַת גְּדֹל
 הַפְּרָתָם בְּגִדּוֹלַת הַבוֹרָא, שְׁמֵלָא כָּל
 הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ (ישעיה ו), וְרוּאָה וַיּוֹדַע
 הַכֹּל, וּמִתְבַּיִשִּׁין לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ
 לְהִרְאוֹת אֵיזָהוּ צְבִיעוֹת. וְזָהוּ: אֵין
 מוֹצִיאִין אַגוּדל בַּמְקָדָשׁ, הֵינּוּ שְׁכָלֶם,
 כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
 (בְּרַכּוֹת ל): מִי שֶׁיֵּשׁ בּוֹ דַּעַה כְּאֵלוּ נִבְנָה
 מְקָדָשׁ בְּיָמָיו. מַעֲשֵׂה שְׁהָיו שְׁנֵיהֶם
 שׁוּיִם וְרָצִין וְעוֹלִין בְּכַבֵּשׁ, וְדַחֲף
 אֶחָד מֵהֶן אֶת חֲבֵרוֹ וְנָפַל, וְנִשְׁבְּרָה

רַגְלוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁרָאוּ בֵּית־דִּין שֶׁבָּאִין
 לְיַדֵּי סַפְנָה, הִתְקִינוּ שְׁלֹא יִהְיֶה
 תּוֹרְמִין אֶלָּא בְּפִים. נִשְׁבְּרָה רַגְלוֹ -
 הֵינּוּ כְּפִירָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
 זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, (מְכוֹת כד): בָּא חֲבִיקוֹק
 וְהֶעֱמִידוֹן עַל אַחַת - וְצַדִּיק בְּאִמוּנָתוֹ
 יַחִיָּה. מִחֲמַת קִנְיָאָה שֶׁקָּנָא אֶת חֲבֵרוֹ,
 שְׁהָיו שְׁנֵיהֶם שׁוּיִם בְּהַשְׁגַּת הַתּוֹרָה,
 וְחֲבֵרוֹ דַּחֲף אוֹתוֹ, עַל־יְדֵי־זָה כְּפַר
 בַּעֲקָר. גַּם יְרַבְעָם אָמַר: מִי בְּרָאשׁ
 (סְנַהֲדְרִין קב), כְּמוֹ שֶׁמְצִינּוּ בְּדוֹר הַזֶּה,
 שֶׁכְּמָה בְּנֵי־אָדָם נִפְלוּ מֵאִמוּנָתָם
 מִחֲמַת שְׂרוּאִים שֶׁבְּנֵי־גִילָם עָלוּ
 לְגִדְלָה. וּבּוֹדָאֵי מָה שֶׁדַּחֲף אוֹתוֹ
 וְלִקַּח גְּדֹלָה לְעַצְמוֹ הִיא עֲזוֹת, כְּמוֹ
 שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
 (סְנַהֲדְרִין קה): עֲזוֹת - מְלַכּוֹתָא בְּלֹא תִגָּא.
 הִתְקִינוּ שֶׁיִּהְיֶה תּוֹרְמִין עַל־יְדֵי פִּים.
 הֵינּוּ מִתְחַלָּה הֵיוּ רוֹצִים בְּהַתְנַשְׂאוֹת
 לְשֵׁם שְׂמִים, אֲבָל עֲכָשׁוּ
 שֶׁהַהַתְנַשְׂאוֹת הִיא בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד
 עַצְמוֹ, הִתְקִינוּ שְׁלֹא יִרְדֹּף שׁוּם אָדָם
 אַחֲרֵי הַתְנַשְׂאוֹת, אֶלָּא יִבְרַח מִן
 הַהַתְנַשְׂאוֹת, וְאֵין תּוֹרְמִין אֶלָּא עַל־
 יְדֵי פִּים. פְּרוּשׁ, הֵינּוּ לֹא יִרְצָה שׁוּם
 אָדָם בְּהַתְנַשְׂאוֹת, אֶלָּא עַד שֶׁיִּבּוֹאוּ
 כָּל הָעָם וַיְפִיִּסוּ אוֹתוֹ שֶׁיִּקְבֹּל רַבְּנוּת,
 אֲזִי יִקְבֹּל, אֲבָל בְּלֹא פִּיּוּס לֹא יִקְבֹּל,
 וְלֹא יִרְדֹּף אַחֲרֵי הַתְנַשְׂאוֹת, כִּי לֹא
 מְצִינּוּ בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁיִּהְיֶה כּוֹנֵנֵנוּ לְשֵׁם

התיעצו לבטל הדבר, ובדאי לא היו פונתם, חס ושלום, בשביל כבוד עצמם, אלא בשביל כבוד השם יתברך:

שמים. כמו שמצינו (הוריות יב) שהתקין רבן גמליאל כבוד לעצמו וכבוד לנשיא וכבוד לאב־בית־דין, ואחר־כך פשראו רבי מאיר ורבי נתן,

תורה פא

תדברון וכו', וכמו שכתוב (תהלים קיט): כי כל מצותיך צדק. גם הדבור הרע נקרא רגל, כמו שכתוב (שם טו): לא רגל על לשונו, גם הוא נתעלה. גם אדם נתעלה בממון, הנקרא רגל, כמו שכתוב (דברים יא): ואת היקום אשר ברגליהם (א). גם כל המדרגות התחתונות המכנים בשם רגלים, נתעלים על־ידי שמחת תורה ומצוה, כמו שכתוב: צדק יקראהו לרגלו, שהתורה והמצוה הם קוראים למעלה את אלו המדרגות התחתונות. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ב"ב ט): מי שאין לו בנים, ישמח את אשתו בדבר מצוה. כי אשה נקראת רגל, כמו שכתוב (שמואל"א ב): רגלי חסידיו ישמור (ב). נמצא שעל־ידי השמחה הוא מעלה

משמח עצמו בשמחה של מצוה, והשמחה גדולה כל־כך, עד שנוגעת עד רגליו, הינו שמרקד מחמת שמחה, זה הבחינה נקרא: ונביא לבב חכמה (תהלים ז). הרגלים הם נצח והוד, בחינת נביאים, נתעלים לבחינת לב על־ידי השמחה שבלב, כי השמחה מעלה אותם. וזהו הרקוד שמעלה רגליו בכל פעם. וכשלומד תורה או שעושה מצוה בכל־כך שמחה, שהשמחה נוגעת עד רגליו, ומעלה את רגליו למעלה - בזה נתעלים כל תומכי דאורייתא, שהם נקראים סמכי קשוט. וזה פרוש (ישעיה מא): צדק יקראהו לרגלו, פי התורה והמצוה נקראים צדק, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (חולין פט): צדק

ומקשר אותה לבחינת צדק, הנקרא
הא, ושם עקר הזרע, כמו שכתוב
(בראשית מז): הא לכם זרע. גם ברא
פרעא דאבוה (עירובין ע). גם אמונה
ונקראת רגל, כמו שאמרו רבותינו
זכרונם לברכה (מכות כד): בא חבקוק
והעמידן על אחת וכו'. [וכן] כל
הדברים הנקראים רגל נתעלים:

תפילה מ

אדון השמחה והתורה, אשר עז וחדוה במקומך, ואין עצבות לפניך כלל. עזרני
והושיעני ברחמיך הרבים שאזכה לשמח את עצמי בכל עת תמיד, ותלמדני
דעת ודרך עצה תודיעני, באפן שאזכה להתגבר ולהתחזק תמיד על היגון והאנחה
והעצבות, להרחיקם מעלי ומעל גבולי, לכלי להניחם לבנוס לאחוז ולגע בי כלל
חס ושלום, רק להתגבר בכל עז להמשיך עלי שמחה וחדוה תמיד, אגילה
ואשמחה בך ובישועתך הגדולה, ובנפלאותיך וחסדיך הרבים והעצומים אשר
עשית עמי ואשר אתה עתיד לעשות עמי. אשר בחסדיך הנפלאים תמכת גרלי
להיות מזרע ישראל עם קדושך, אשר נתת לנו תורת אמת וחי עולם נטעת
בתוכנו. "חבלים נפלו לי בנעימים אף נחלת שפרה עלי". ופני ברחמיך הרבים
להתגבר ולהתחזק בכל עת, להמשיך עלי השמחה הגדולה והנפלאה הזאת תמיד.
ואזכה לחזק את עצמי בשמחה גדולה כל כך, עד שתגיע השמחה לרגלי שאזכה
לרקד מחמת שמחה. ובפרט בשבתות יהוה ובמועדי יהוה מקראי קדש ובחגיגה
ופורים ובשאר שמחות של מצוה, תהיה בעזרי תמיד לשמחני בכל עז עד שאזכה
לרקד הרבה מחמת שמחה. ואזכה לעסוק בתורה ולעשות כל המצוות בשמחה
גדולה כל כך עד שהשמחה תגיע עד רגלי, ואזכה להעלות את הרגלין למעלה,
ועל ידי זה תרחם ותעלה ותקים את כל תומכי אורייתא שהם סמכי קשוט
המחזיקים בלומדי תורה ונותנים להם מתת ידם הטובה:

אנא יהוה, עזור להם ותשפיע להם כל טוב עשר וכבוד וחסים, בנים ובני בנים,
ויתרבו צאצאיהם כחול הים, ותברך את כל מעשה ידיהם ובכל אשר יפנו
יצליחו (ובפרט וכו'). ותעזר להם ותעלה אותם בכל פעם מעלה מעלה. ותחזק

את לבבם שִׁיזְכוּ בְּכֹל פֶּעַם לְהַחְזִיק בְּיוֹתֵר אֶת הַלּוּמְדֵי תוֹרָה בְּאַמְתָּ, וְתִמְלֵא יָדָם בְּרַבְתָּ יְהוָה שְׂיִזְכְּלוּ לְהַחְזִיק אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת, לְמַלְאֵת לָהֶם כָּל צְרִיכֵיהֶם לְתַת לָהֶם כָּל מַחְסוֹרָם אֲשֶׁר יִחַסֵּר לָהֶם, בְּאַפְּזָן שְׂיִזְכוּ הַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה לְעִסוֹק בַּתּוֹרָה וְעַבְדָּה לְשִׁמְחָה תְּמִיד, בְּהִרְחַבַת הַלֵּב בְּלִי שׁוּם בְּלִבּוֹל וְטִרְדַת הַפְּרָנְסָה כָּלֵל.

עֲזַרְנִי הוֹשִׁיעֵנִי מֵלֹא רַחֲמִים לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, לְמַדְנִי דְרָכֵי עֲצוּתֶיךָ הָאֲמִתִּיּוֹת בְּכֹל עֵת, וְתוֹפְרֵנִי וְתַחֲזֹקֵנִי וְתַאֲמִצְנִי בְּכֹל עֵת לְהַתְּעוֹרֵר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, לְזַכֵּר כְּכֹל עֵת טוֹבוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת וְהַנְּשָׁנָבוֹת אֲשֶׁר אִתָּה עוֹשֶׂה עִם כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְעַמִּי בְּפִרְטוּיּוֹת בְּכֹל עֵת עָרֵב וּבִקְרָ וּצְהָרִים, מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֵת נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ בְּלִי שְׁעוֹר הִידוּעוֹת לִי מִקְרוֹב וּמִרְחוֹק, וְאֵת נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ הַנִּנְעֻלְמוֹת וְנִסְתָּרוֹת מִמְּנִי. אֲשֶׁר אִתָּה לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה עִמִּי נִפְלְאוֹת וְנִסִּים נוֹרְאִים וְטוֹבוֹת נִצְחִיּוֹת בְּכֹל עֵת בְּדִי לְחִיּוֹתֵנִי וּלְקִימְנִי בְּקִרְשֵׁי יִשְׂרָאֵל לְנִצָּחַ. אֲשֶׁר אִין טוֹבָה וְשִׁמְחָה גְדוֹלָה מְזוּאָתָּ, שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אִפְלוּ הַפְּחוֹת שֶׁבְּפִחוֹתֵים כְּמוֹנִי, זוֹכֵה לְכִמְהָ נְקֻדוֹת טוֹבוֹת בְּכֹל יוֹם, לְקַיֵּם מִצְוֹת הַבּוֹרָא וְתַבְרַךְ אֲשֶׁר הֵם חַיֵּינוּ וְאַרְךָ יָמֵינוּ לְעוֹלָמֵנוּ עַד וּלְנִצָּחַ נִצְחִים. אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלַקְנוּ וּמֵה נְעִים גּוֹרְלָנוּ וּמֵה יָפָה יִרְשָׁתֵנוּ.

זַכְּנוּ לְזַכֵּר וּלְהַאֲמִין בְּחִסְדֶּיךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ וּטוֹבְךָ הַגָּדוֹל שְׂאִינוּ נִפְסַק לְעוֹלָם, וְלִשְׁמַח אֵת עַצְמֵנוּ עַל יְדֵי זֶה תְּמִיד. פֶּתַח לִבִּי וְדַעְתִּי, וְהָאֵר עֵינַי שֶׁכֵּלִי וְהוֹרֵנִי וְלְמַדְנִי בְּכֹל עֵת כָּל הַדְּרָכִים וְהַעֲצוֹת שֶׁאֲפָשֶׁר לְשִׁמְחָה עִצְמִי בָהֶם בְּאוֹתָהּ הַעֵת וְהַשְּׁעָה בְּאַפְּזָן שֶׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, עַד שֶׁאֲזַכֶּה בְּכֹל פֶּעַם לְרַכֵּךְ הַרְבֵּה מִחֲמַת שִׁמְחָה, וְלַהֲעֵלוֹת כָּל הַבְּחִינּוֹת הַנִּקְרָאִין רְגִלִין לְבַחֲחִינַת לֵבָב חֲכְמָה, בְּבַחֲחִינַת "וְנִבְיֵא לֵבָב חֲכְמָה". וְעַל יְדֵי זֶה יְהִיוּ נִמְתְּקִין כָּל הַיְדִינִים שֶׁבְּעוֹלָם מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל. וְאֲזַכֶּה עַל יְדֵי הַשִּׁמְחָה וְהַרְקוּדִין לְתַקֵּן פְּנֵם הַדְּבוּר הַרַע מֵה שֶׁפְּגַמְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה בְּדְבוּרִים רָעִים הַרְבֵּה, בְּפִרְטָ פְּנֵם דְּבוּרִים רָעִים שֶׁל לְשׁוֹן הַרַע וּרְכִילוּת, הַכֹּל אֲזַכֶּה לְהַעֲלוֹת וּלְתַקֵּן בְּשִׁלְמוֹת עַל יְדֵי שִׁמְחָה וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה. וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלֵנִי מֵעַתָּה מִלְּדַבֵּר שׁוּם דְּבוּר רַע וּבְפִרְטָ מִלְּשׁוֹן הַרַע וּרְכִילוּת, וְאֲזַכֶּה לְקַדֵּשׁ אֵת דְּבוּרֵי בְּקִרְשָׁה גְדוֹלָה בְּתַכְלִית הַשִּׁלְמוֹת. וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלֵנִי מִפְּנֵם אֲמוּנָה, וְתוֹכְנִי לְהַעֲלוֹת וּלְתַקֵּן כָּל פְּגַמֵי הָאֲמוּנָה עַל יְדֵי הַשִּׁמְחָה וְהַרְקוּדִין דְּקִדְשָׁה, וְאֲזַכֶּה מֵעַתָּה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ כְּרָאוֹי בְּתַכְלִית הַשִּׁלְמוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. וְתַעֲלֶה אוֹתִי גַם בְּמִמּוֹן וְעִשָׂר, שֶׁתִּשְׁפִּיעַ לִי מִמּוֹן וְעִשִׂירוֹת הַרְבֵּה דְּקִדְשָׁה, בְּאַפְּזָן

שאוכל לעסק בתורתך ועבודתך בלי טרדא ובטול כלל, ואזכה להרבות בצדקה ולהחזיק ידי העוסקים בתורה ועבודה באמת:

רבונו של עולם אתה ידעת דחק פרנסתנו פעת אשר "כִּשְׁל כַח הַסֶּבֶל", רחם עלינו למען שמך, ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו להיות בשמחה תמיד, עד שנוכה לרקודין וקדושה ולהעלות כל בחינות הרגלין למעלה לקדושה עליונה, באפן שנוכה להמשיך שפע טובה ופרנסה טובה ועשירות גדול בקדושה ובטהרה לנו ולזרענו ולכל עמך בית ישראל, ובפרט לכל תומכי אורתא.

ותעזר לכל חשוכי בנים בזרע של קיימא לעבודתך וליראתך (ובפרט וכו'), ותמשיך ברכה וחסדים טובים לכל בנינו וצאצאינו, ותציל אותנו ואת כל דורותינו ואת כל ישראל מצער גדול בנים לעולם, ונוכה כלנו לגדל כל יוצאי חלצינו בלי שום צער ונגזק, רק תהיה בעזרנו לגדלם בנחת בשלום ושלחה והשקט לתורה ולתורה ולמעשים טובים, לארץ ימים ושנים טובים לעבודתך ולתורתך וליראתך. ונלכו יונקתם והיו כזית הודם, ולא יהיה עקר ועקרה בנו ובזרענו לעולם. ויתרבו צאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל ככוכבי השמים וכחול הים לדור ודור עד עולם, והיו כלם עוסקים בתורה לשמה יומם ולילה ועושי רצונך באמת, ולא יסורו מכל דברי התורה ימין ושמאל אפלו כחוט השערה כל ימיהם לעולם, ויפירו כלם אותך באמת, וידעו אותך בלם למקטנם ועד גדולם:

רבונו של עולם מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו לבא לכל מה שבקשנו מלפניך, שנוכה להיות בשמחה תמיד, "אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את עניי ידעת בצרות נפשי. אשמחה ואעלצה בך אומרה שמך עליון. שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא". שבענו מטובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת. "תשמיעני ששון ושמחה תגלגנה עצמות דפית. השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי". אמן ואמן:

תורה פב

בו יתברך, כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא חסרון. והחיות היא המחין והשכל, כמו שכתוב (קהלת ז): והחכמה תחיה וכו', והחכמה הוא בחינת "מה" - "לח מה", מה חיינו מה פחנו. ומה הוא אדם, כי לית אדם בלא אלף^(א), הינו הוי"ה במלוי אלפין. הינו הקדוש-ברוך הוא הוא חיות של כל הדברים, כמו שכתוב (נחמיה ט): ואתה מחיה את כלם. נמצא זאת הפחינה מלכות, חוה, כשהיא מקשרת לאדם, לבחינת "מה", הינו להקדוש-ברוך הוא, אזי יש לה שלמות. כי השכל שהקדוש-ברוך הוא שם בהנהגת מלכותו, בזה הוא מחיה אותה, כמו שכתוב: החכמה תחיה. וזהו (תהלים כד): לה' הארץ ומלואה - כשהארץ, הינו בחינת חוה מלכות, מקשרת לה', אזי הוא במלאו ובשלמות. ומי שמחלק בחינת חוה מלכות לעצמו,

כי תצא למלחמה וכו' (דברים כא). כתיב: אחור וקדם צרתני (תהלים קלט) - זה בחינת כסדר ושלם כסדר. קדם הוא בחינת כסדר, בחינת אלף בית כסדר, ואחור הוא בחינת תשר"ק שלא כסדר. וזה בחינת אדם וחוה, כסדר ושלם כסדר. הוי"ה במלוי אלפין גימטריא מ"ה - אדם, וחוה הוא בחינת^(א): מלכות פה ותורה שבעל-פה קרינון לה. וחוה לשון דבור, כמו שכתוב (תהלים יט): ולילה ללילה יחוה דעת, הינו מלכות פה. כי המלכות נקרא דבור, על-שם כי אין מלך בלא עם, ואין העם יודעים רצונו אלא-אם כן כשהמלך מגלה מחשבתו ורצונו לתוך דבורו. נמצא שעקר הנהגת מלכותו אינו אלא על-ידי דבור, וזה פרוש: מלכות פה. וזה שאנו רואים, שלפעמים הולך להאדם שלא כסדר, כי שלמות של כל הדברים אינו אלא כשהם מיחדים ומקשרים

(א) פתח אליהו. (ב) הקדמת התקו"ז

כסדר, זה לו מחלת לב, כמו שכתוב (משלי י): תוחלת ממשכה וכו'. וכשרואה אדם בעצמו, שהולך לו שלא כסדר, ידע שיש לו גדלות, הינו: אנא אמלך - יעשה תשובה וישפיל את עצמו, ויהיה בחינת "מה", כמו שכתוב (שמות טז): ונחנו מה, ואזי נחזר חוה לבחינת אדם, לבחינת מה, ונעשה כסדר, הינו אחור וקדם וכו' כפך הינו יו"ד:

ועקר התשובה הוא בחדש אלול, כי הם ימי רצון, שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. והדרך שעשה משה הוא כף, שמשוה קשר את עצמו אפלו לפחות שב ישראל ומסר נפשו עליהם, כמו שכתוב (שמות ל"ב): ואם אין מחני נא. וזה פרוש (שמות ל"ח): ויקהל משה וכו' - שמשוה היה מאסף ומיחד ומקשר את עצמו עם כל ישראל, אפלו עם הפחות שבפחותים. וזה פרוש (תהלים נ"ג): כלו סג יחדו - אפלו כשאני רואה אחד מישראל, שסג מפל וכל מהקדוש ברוך הוא, אף על פי כן צריך אני שנהיה יחדו - צריך ליחד ולקשר עמו, כמו שעשה משה. כי יש בחינת אלקות אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה פתרי דמסאבותא, לקים (תהלים ק"ו): ומלכותו בכל משלה.

שאומר: אנא אמלך - בזה הוא מחלק ומפריד אותה מהקדוש ברוך הוא, אזי אינה בשלמות. כי עקר חיותה - "מה", הינו השכל. וזה (ירמיה י): כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך. פרוש: שכלם אין פל"ך גדול להחיות את מלכותם, וכשהוא מחלק את מלכות לעצמו, אזי הולך לו שלא כסדר, כי הוא בתוך בחינת שלא כסדר, הינו מלכות, חוה, תשר"ק. וכשזאת הבחינה חוה היא מקשרת להאדם, הינו להקדוש ברוך הוא, אזי הולך לו כסדר, כי באתר דאית דכר, נקבה לא אדפר תמן (זוהר חוקת כפג ועין זוהר בא דף לח לט). נמצא כי בחינות חוה שלא כסדר נתבטלים עלידי האדם כסדר:

ובחינת כסדר נקרא יוד. שמלכות הנקרא דלת, לית לה מגרמה פלום, והקדוש ברוך הוא ממשיך לה חיות החכמה, הנקרא יו"ד, וזה: יו"ד ו"ו דל"ת. וזה: אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפף - אל תקרי כפף, אלא כפף, הינו יוד גימטריא כף. וכשמחלק את הד' לעצמו וממשיך לעצמו חיות ממנה, אזי נעשית לו שלא כסדר: דוי - מיו"ד נעשה דוי. וזה (ישעיה א): וכל לבב דוי, כי כשהולך לאדם שלא

וְזֶה בַּחֲנִינֵת חִירִיק, כְּמוֹ שֶׁפֶתוּב (בתי"ו
 תי"י דף כה): וּבְחִירִיק לְאַנְחָתָא לָהּ
 לְתַתָּא, לְהַמְלִיךָ לָהּ עַל תַּתְּאִין.
 נִמְצָא שֶׁבַּפְּחוֹת מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ
 בּוֹדָאי אֵיזָה אֱלֻקוֹת, וְעַל־יְדֵי־זֶה אָנִי
 יְכוֹל לְהֵיוֹת יַחְדּוֹ עִמּוֹ, וְזֶה: פְּלוֹ סָג
 יַחְדּוֹ. וְעוֹד זֹאת הַבְּחִינָה הֵיטָה
 לְמִשָּׁה, כִּי כָל מָה שֶׁעָלָה לְמַעְלָה
 יוֹתֵר עָלְיוֹנָה, מְצָא שֵׁם אֱלֻקִּים, כְּמוֹ
 שֶׁפֶתוּב (שמות י"ט): וּמִשָּׁה עָלָה אֶל
 הָאֱלֻקִּים. כִּי בְּגִשְׁמִיּוֹת אָנוּ רוֹאִים,
 שֵׁישׁ אָדָם שֶׁהוּא לְמִטָּה בְּדַחְקוֹת,
 אָזִי הוּא עוֹבֵד הַשֵּׁם וּמְכִיר אוֹתוֹ,
 וּכְשֶׁהוּא נִתְעַלָּה לְמַעְלָה, שֶׁנִּתְעַשֶּׂר,
 אָזִי הוּא שׁוֹכַח בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא.
 וְדוֹד אָמַר (תהלים קל"ט): אִם אֶסַּק שָׁמַיִם
 שָׁם אֶתָּה - אֶפְלוּ בַּשָּׁמַיִם שֵׁם יֵשׁ
 הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, בְּכָל עָלְיָה וְעָלְיָה
 צָרִיךְ לְמַצָּא שֵׁם הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא.
 וּמְצִינּוֹ שֶׁאֵלִישַׁע אַחַר עָלָה לְרַקִּיעַ
 עַל־יְדֵי שֵׁם, וְאַף־עַל־פִּי־כֹן כָּפַר
 בַּעֲקָר (חגיגה יד). וְהַדְּבַר תְּמוּנָה, כִּי
 אֲדַרְבְּא, כִּי כָל מָה שֶׁאָדָם נִתְעַלָּה
 בְּיוֹתֵר, בּוֹדָאי הוּא יוֹתֵר קָרוֹב
 לְאֱלֻקוֹת, כִּי כָל הַטּוֹב הוּא אֱלֻקוֹת,
 כְּמוֹ שֶׁפֶתוּב (תהלים קמ"ח): טוֹב ה' לְכָל,
 וְאָנוּ רוֹאִים בְּהַפֵּךְ - כְּשֶׁאָדָם בָּא
 בַּעֲשִׂירוֹת, בְּטוֹב, אָזִי הוּא שׁוֹכַח
 בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. וְתִדַּע, שֶׁזֶה

בַּחֲנִינֵת (בראשית כ"ז): וְתַכְּהִינָה עֵינָיו
 מִרְאוֹת, מַחְמַת שֶׁנִּתְקַרַּב בְּיוֹתֵר אֶל
 הָאוֹר אֱלֻקוֹת, אָזִי הָאוֹר מְכַהֵה עֵינָיו
 וּמְזִיק לוֹ, כְּמוֹ כְּשֶׁאָדָם מִסְתַּפֵּל
 בְּעַצֵּם הַשֶּׁמֶשׁ, אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ מְזִיק
 לְעֵינָיו. אָבֵל יֵשׁ בַּחֲנִינֵת סָגוּל, כְּמוֹ
 שֶׁפֶתוּב (תי"ו תי"י דף לא): וְסָגוּל כִּד אֵיחִי
 בִּין (א) תַּרְיִן דְּרוּעִין דְּמַלְכָּא, שֶׁזֶהוּ
 בַּחֲנִינֵת (שמות ל"ג): וְשַׁכְתִּי כַּפִּי עָלֶיךָ, כִּי
 בְּלֹא זֶה הֵיךָ עֵצָם אוֹר הַכְּבוֹד מְזִיק
 לְמִשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁפֶתוּב (שם): כִּי לֹא יִרְאֵנִי
 הָאָדָם וְחִי, וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲוֵרֵי וְכוּ'.
 וְזֶה שֶׁבִּקֵּשׁ דָּוִד: וְאַחַר כְּבוֹד תִּקְחֵנִי
 (תהלים עג) - תִּקְרַבְנִי בְּהַתְקַרְבוֹת שֶׁל
 מוֹשֶׁה, שֶׁבִּקֵּשׁ מִמֶּךָ הִרְאֵנִי נָא אֶת
 כְּבוֹדְךָ (שמות שם), וְהִרְאִיתָ לוֹ אֶת אַחֲוֵרֵי
 כְּבוֹדְךָ, כְּמוֹ שֶׁפֶתוּב: וְשַׁכְתִּי וְכוּ'
 וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲוֵרֵי :

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שֶׁלֹּא כִסְדָר, זֶהוּ
 הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן - אָנִי
 רוֹצֵה שִׁיחִיָּה פֶן הַדְּבַר, וְהַדְּבַר
 לְהַפֵּךְ, שֶׁלֹּא כִסְדָר. וְזֶה בַּחֲנִינֵת
 מְלַחְמָה, כִּי כָל מְלַחְמָה הוּא
 הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן, הוּא בַּחֲנִינֵת שֶׁלֹּא
 כִסְדָר. וְזֶהוּ: כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה -
 כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ שֶׁלֹּא כִסְדָר, הֵינּוּ
 הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֻקִּיךְ
 בְּיָדְךָ - שִׁיתַּבְטֵל כָּל רְצוֹנוֹת נֶגֶד

(ג) שם איתא תחות תרין וכו'.

רצונה, שילך לך כסדר כרצונה, אימתי פד ושבית שבי - כשתהיה בבחינת מה, כשתמשיך לך אלקות, הוי"ה במלוי אלפין. וזה פרוש מחשבה - חשב מה (זוהר בראשית כד ותיקון סט). כשתקשר תמיד במחשבתך אלקותו. וזה בחינת (שה"ש ז): מלך אסור ברהטים - ברהיטי מחין דילך (י). וזהו: ושבית שבי - של ראש-חדש אלול:

שתמשיך "מה" בתוך מחשבתך, שתקשר אלקותו במחשבתך, פי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא שבי, כמו שכתוב (תהלים ס"ח): עלית למרום שבית שבי, ועל-ידיזה יתבטלו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונה. וזה הסוד נרמז בעץ החיים, בהקדמה בכלל יט, ובכונות של ראש-חדש אלול:

תפילה מא

יהוה איש מלחמה יהוה שמו, יהוה עוזו וגבור יהוה גבור מלחמה, רבונו של עולם מרום וקדוש פועל גבורות עושה חדשות בעל מלחמות, רחם עלי למען שמך, והלחם בעדי מלחמות יהוה, "ריבה יהוה את יריבי לחם את לוחמי". פי בעונותי הרבים פברה עלי המלחמה, וראה "פי אזלת יד ואפס עצור ועזוב", ובעונותי העצומים והרבים מאד מאד עד גבהי שמי השמים ועמקו מתהום רבה וכו', החלישו דעתי כל פה, עד אשר מטעין אותי ברעתי השפלה, שכמעט אין בקדי חס ושלום ללחום מלחמתי שאני מכרח להלחם בעולם המעשה הזה, ואין בקדי לעמוד נגד שונאי ואיבי בגשמיות ורוחניות, בפרט נגד תאותי הרעות. אוי לי לי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, וגם זה מעצם נפלאותיך ונוראותיך אשר אני זוכה על כל פנים עדין לדבר דברי אלה לפניך, לחלות לפניך שתלחום בעדי מלחמתי נגד אויבי בגשמיות ורוחניות, פי באמת נפלאות היא בעיני, "נפלאות תמים דעים". "אודך על פי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד. מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבתך", אשר אתה חושב מחשבות עדין לקרבני

(ד) תיקון ו, ובתיקון ר' שבסוף התיקונים.

אלה, ואתה מחזקני עדין עדין לפרש שיחתי ואת לפנך, לבוא לפנך להתפלל
שתרחם עלי ותלחום בעדי מלחמותיך, ועל חסדיך ונסידך ונפלאותיך פאלה וכאלה
אשר אני רואה מרחוק שאתה עושה עמי תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה,
מלבד מה שאני מאמין בנפלאותיך וחסדיך ונדרתך עד אין חקר הנעלם ממני
לגמרי, כמו שכתוב: "לעשה נפלאות גדולות לבדו פי לעולם חסדו". הן על כל
אלה אני מחזק עצמי עדין לצפות לישועתך, ולצפצף אמרתי מעפר לרחמיך
וחסדיך אשר לא תמו ולא כלו לעולם:

על כן באתי לפנך מלא רחמים, "מלך הכבוד, פועל ישועות בקרב הארץ",
למדני איד לנצח אותך, שאזכה לפעול בקשתי ברחמים אצלך, שתלחום
בעדי מלחמות יהוה, ותכניע ותשבר ותבטל כל אויבי תחתי בגשמיות ורוחניות,
ותבטל ממני כל תאותי הרעות וכל מדותי הרעות, ותורני ותלמדני בכל עת איד
למלט נפשי מהם שלא אמישכם עלי חס ושלום. כי אתה יודע כי "רבים רודפי
וצרי, רבו משערות ראשי שונאי חנם עצמו מצמית אויבי שקר אשר לא גזלתי
אז אשיב. יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי", (בפרט וכו' אם יש לו ישורים משונאים
המונעין אותו מעבודת ה' יפרש כאן שיחתו ותפלתו עליהם) "ואנחנו לא נדע מה
נעשה כי עליך עינינו, עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך, והצילנו וכפר על
חטאתינו למען שמך, כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונו לפנך כי על
רחמיך הרבים". מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקותנו מה ישועתנו מה פחנו
מה גבורתנו, מה נאמר לפנך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, הלא כל הגבורים כאין
לפנך ואנשי השם פלא היו וחקמים כבלי מדע ונבונים כבלי השכל. מפל שפן
וכל שפן אלפי אלפים ורפי רבבות קל והמו, עד אין קץ, פגום ונשחת, דל ואביון
פמוני, חלוש דעה חלוש פח פמוני. אוי מי יקום בעדי ללחום מלחמה גדולה
ונזאה בזאת, אשר מתעוררת פננדי בכל עת בגשמיות ורוחניות, על מי לי להשען
על אבי שבשמים:

רבונו של עולם, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, "כי אין מלה בלשוני הן יהוה
ידעת בלה, אחור וקדם צרתי ותשת עלי כפכה, פליאה דעת ממני נשגבה
לא אוכל לה", איד יזכה נער פמוני לבטל בחינת שלא כסדר לבחינת כסדר, במה
יזכה נער פמוני לקשר עצמי בכל עת להשם ותברך באמת, לקשר השם ותברך
במחשבתי תמיד, שאזכה בכל עת לחשוב בו ותברך ולדבקה בו באמת, ולבטל
עצמי וכל ישותי וכל תאותי ומדותי נגדו ותברך בבטול גמור באמת ולהיות כאין

ובאפס ממוש, ולידע שפלותי באמת, עד שאזכרה להיות בבחינת "מה" באמת, ולהתקשר ולהכלל בו ותברך באמת עד שישוב הכל כסדר. ותפאלו כל הרצונות של כל המתנגדים והחולקים כנגד רצוני שיהיה כרצונך באמת:

רבונו של עולם למדני דרכי הענוה האמתית, למדני איך לשבר ולבטל הגאווה שבלבי ודעתי. פי באמת ידעתי מעט שפלותי, שאין ראוי להעלות על דעתי מחשבות של גאווה ונסות ופניות, לעצם רבוי קלקולי ופגמי בלי שעור אשר הטאתי עויתי ופשעתי נגדך הרבה מאד מעודי עד היום הזה, אך אף על פי כן איני נקי מגאווה ונבחות, ואני רחוק מענוה אמתית בתכלית הרוק, ומחמת זה אני רחוק מבחינת כסדר, ובכל פעם מתנגרת כנגדי חס ושלום ההנהגה של בחינת שלא כסדר, ואין שום דבר שילך לי כסדר, רק הכל בעקמומיות ובלבולים, פי מעקמין ומבלבלין את דעתי בכמה מיני בלבולים ויסורים מכמה צדדים, וגם הפרנסה רחוקה ומצומצמת, ונמשכת בכליון עינים. ונוגשים וחובות רבים סבבוני, ושאר מיני יסורים שיש לי ולכל הסמוכים אלי, בכמה אופנים, שכל זה נמשך מבחינת ההנהגה שלא כסדר, על ידי שפגמתי בענוה ונכשלתי בגאות וגדלות, רחמנא לצלן מעתה:

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ותושיעני בזכות ובה דרך התשובה שהמשיכו משה רבנו עליו השלום וכל הצדיקים אמתיים בעולם, שאזכרה גם אנכי מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם. פי אתה יודע נפלאות הדרכים של תשובה שהמשיכו בעולם, שהורידו את עצמן וקשרו את עצמן עם הפחות שבפחותים, אפלו עם פחות כמוני בכל מקום שאני שם. ועדן הם מקשרים עצמם עמי במקומי שאני שם עתה, ומצדם לא יבצר להוציאני מגלותי, ולהעלותי ולהכניסני לתוך הקדשה באמת, ולהעלות אותי מעלה מעלה. רחם עלי ופני להתקשר לצדיקים קדושים פאלו תמיד, ותגלה לי דרך הקדש דרכי התשובה שהם ממשיכים בעולם, באפן שאזכרה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ולקשר ולדבק עצמי אליך תמיד באמת, בתכלית הענוה והבטול באמת. ותשמרני ותצילני ברחמיך שלא יהיה כח לשום בחינת ירידה ולא לשום בחינת עליה לרחקני חס ושלום ממך. פי לפעמים נתרחק האדם חס ושלום על ידי העליה שאתה מעלה אותו, דהינו על ידי רבוי העשר והטוב שאתה משפיע לו, או על ידי רבוי הדעת בידיעת רוממותך, פי רבוי האור מכהה עיני ומזיק לו חס ושלום.

על בן באתי לבקש ממך שתגן עלי בכפף, ותשמרני ותצילני ותגן בעדי שלא יזיק לי שום דבר, ולא אתרחק ממך לעולם, הן בבחינת ירידה חס ושלוה אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה פתרון דמסאבותא חס ושלוה, גם שם אִזְכָּה לְמִצּוֹא אוֹתְךָ תְּמִיד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשֻׁלָּה". והן בבחינת עליה, כְּאִשֶּׁר תִּרְחַם עָלַי וְתַעֲלֵנִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה, בְּכָל עֲלִיָּה וְעֲלִיָּה אִזְכָּה לְמִצּוֹא אוֹתְךָ תְּמִיד, וְאֶתְקַרֵּב אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּכָל הַבְּחִינֹת בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעֵקוֹ חַס וְשְׁלוֹם, בֵּין בִּירִידָה בֵּין בְּעֲלִיָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אִם אָסַק שְׁמַיִם שָׁם אָתָּה וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַגֶּן". בְּאִפְּן שְׂאוֹזְכָה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וּבִפְרָט בְּהַדְּשׁ אֱלוֹל הַקְּדוּשׁ שֶׁהֵם יְמֵי רְצוֹן שְׁעָלָה מִזְשָׁה לְקַבֵּל לוחות אחרונות וּפְתַח דְרָךְ כְּבוֹשָׁה לֵילֶךְ בָּה. רַחֵם עָלַי מֵעַתָּה שְׂאוֹזְכָה לְחַבֵּן אֶת עֲצָמֵי מַהִיּוֹם לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קְדֻשַׁת הַדָּשׁ אֱלוֹל הַקְּדוּשׁ, קְדֻשַׁת הַדְרָךְ תִּשׁוּבָה שֶׁהַמְשִׁיךְ מִזְשָׁה רַבְּנוֹ וְכָל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים בְּעוֹלָם בְּדַרְכֵי נִפְלְאוֹתֵיהֶם הַנּוֹרְאוֹת. כִּי אֵין לִי שׁוּם תְּקוּהָ כִּי אִם עַל פִּי דְרָךְ זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לָךְ וּלְצְדִיקֶיךָ הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם עֲשׂוּ עִמִּי, "וְאֵנִי תְּמִיד אֵיחָל, עַד יִשְׁקֶיף וַיְרֵא יְהוָה מִשְׁמַיִם":

חומל דלים חוס וחמל נא עלי ועל כל ישראל, והושיענו מהרה למען שמך. ועזרנו מעתה ברחמיך וחסדיך הרבים והגדולים והנפלאים מאד מאד, לבטל כל הדינים והיסורים והמגיעות והתאות והבלבולים הנמשכין מבחינת שלא כסדר, ויתבטל ויכלל ויתחפך בחינת שלא כסדר לבחינת כסדר, עד שמעתי יתנהג עמנו הכל כסדר בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון. ותשמרנו מעתה ותצילנו מפל מייני מחשבות זרות של גאות ונבחות וגסות ופגניות. ונזכה לעגוה באמת, ולקשר אותך במחשבתנו תמיד, שתהיה מחשבתנו קשורה בך ובעבודתך תמיד, עד אשר יתבטלו כל הרצונות וכל המלחמות נגד רצוננו. ונזכה לגמור תמיד חפצי שמים ברצונך וברצון צדיקך האמתיים באמת, ולא יהיה כח לשום מונע ומעכב למנוע אותנו חס ושלוה משום דבר שבקדשה, כי אתה עוזר ללא כח כמוני, ונותן לעף כח". עזרני לגמור רצונך באמת, הן מה שנוגע לי בפרט, הן מה שנוגע אל הכלל, עזרני למען שמך שיגמר הכל ברצונך הטוב. "יהוה יגמור בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי ידך אל תרף, יהיו רצוני אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", עושה שלום בפרומיו הוא ברחמינו ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה פג

לשון רבנו זכרוננו לברכה

ברכות, בחינת (בראשית כד): וְה' בָּרַךְ
את אברהם בכל:

על-ידי תקון הברית שהוא קשת, יכול להוציא החצים, שהיא התפלה, שהיא חי ברכאן דצלותא, שהם תלת ווין, בחינת חצים, ומקומם בברית, בבחינת (תהלים פט): ובריתי נאמנת לו. אמונה זה בחינת תפלה, בבחינת (שמות יז): ויהי ידיו אמונה. ואז התחלת צמיחת קרן משיח, בבחינת (תהלים קלב): אצמיח קרן לדוד, בבחינת (חבקוק ג): קרנים מידו לו. ידו זה בחינת תפלה, ותפלות הם שלשה, כי כלליות משיח באבות, הינו משיח, שהוא הדבור, שבו מתפלל, בחינת משיח אלמים, הוא מאש מים רוח:

וקדשת שבת זה בחינת תכלית הידיעה, ותכלית הידיעה שלא נדע. ובשביל זה שבת נקרא תכלית שמים וארץ, ותכלית זה בחינת (קהלת ז): אמרתי אהכמה, והיא רחקה ממני, הינו זה עקר החכמה - שישיכיל שרחוק ממנו החכמה:

ואז נעשה בן-חורין, הינו שבא לקדשת שבת, שאסור במלאכה. כי שבת זו שין בת. שין תלת גונין: אש, רוח, מים. בת היא התפלה שהן הברכות, בחינת (ב"ב טז): בת היה לו ובכל שמה, בחינת

ותכלית הזה הוא עקר המקום, הינו בחינת מקומו של עולם, שזה התכלית הוא המקיף את כל העולם שנברא בחכמה, כמו שכתוב (תהלים קד): כלם בחכמה עשית. וזהו בחינת (ברכות ו): הקובע מקום לתפלתו, כי זה עקר המקום, בבחינת (שמות טז): אל יצא איש ממקומו ביום השביעי:

ואז פושט גופו המצרע, שהוא ממשכא דחויא, ולובש בגדי שבת, הינו גוף קדוש מגן-עדן. כי המקום גורם, בבחינת (שם ג): של

החֶשֶׁךְ מְעִינֵיהֶם, וְאִז עֵינֵיהֶם רְאוּת
נִפְלְאוֹת, בְּבַחֲנִית (תהלים קיט): גַּל עֵינֵי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת. וְנִפְלְאוֹת הָאֱלוֹהִים הֵן
בְּבַחֲנִית פֶּסַח, שֶׁהוּא יָמִין, בְּבַחֲנִית
(מִיכָה ז): כִּימֵי צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם אֲרָאֲנוּ
נִפְלְאוֹת. וּפֶסַח הוּא פֶּה סָח, בְּבַחֲנִית
(מִלְאכֵי ב): תּוֹרַת אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ,
וְנִחְשָׁב כְּאִלּוּ בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, כִּי שָׁם
כָּתִיב (בְּרַאשִׁית א): יְהִי מְאֹרֶת, וְעָבַר
חֶשֶׁךְ שִׁכְסָה פָּנֵי תְהוֹם:

וְאוֹר הָעֵינַיִם מְעֵלִין גַּם כָּל הַבְּקָשׁוֹת
וְתַחֲנוּנוֹת אֲשֶׁר יִתְפַּלְּלוּ אֶל
הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, כִּי שָׁם עוֹלִין כָּל
הַבְּקָשׁוֹת^(א), וּמִשָּׁם הָאוֹר עֵינַיִם
יוֹצֵא, בְּבַחֲנִית (מִלְכִים־א ט): וְהִיָּה עֵינֵי
וְלִבֵּי שָׁם. וְאוֹר הָעֵינַיִן מְעוֹרְרִין
הַגְּאֻלָּה הַתְּלוּיָה בְּלֵב, בְּבַחֲנִית (ישעיה
סג): כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי, כִּי עֵינָיו וְלִבּוֹ
שָׁם. וְזֶה בְּבַחֲנִית (בְּרַאשִׁית א): וַיִּקְרָא
לְאוֹר יוֹם, אוֹר הָעֵינַיִן מְעוֹרְרִין יוֹם
נָקַם שְׂבָלֵב, לְבַטֵּל שְׂאוֹר וְחֻמֵץ שֶׁל
יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע הַנִּשְׂאָר לוֹ
מִנְעוּרָיו^(ב). וְשְׂאוֹר וְחֻמֵץ שְׂבָלֵב
הָאָדָם, הוּא הַמְּסִית אֶת הָאָדָם,
שִׁיְהַרְהֵר אַחַר תְּלִמְדֵי־חֻכְמַיִם
שְׂבָדוֹר, וְלוֹמַר זֶה נֶאֱמַר וְזֶה לֹא נֶאֱמַר,
בְּבַחֲנִית (הוֹשֵׁעַ י): חֶלֶק לֶבֶם. לֶבֶם, הֵם
עֵינַיִן בֵּי־ת צְדִיקִים שְׂבָדוֹר. וְזֶהוּ
(פִּסְחִים ב): אוֹר לְאַרְבַּעָה עָשָׂר, הֵינּוּ אוֹר

נֶעְלִיךְ וְכוּ' כִּי הַמָּקוֹם וְכוּ'^(א). וְעַל־
שֵׁם הַגּוֹף הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא שֶׁבֶת,
בְּבַחֲנִית (שֵׁם ד): וְהִנֵּה שְׂבָה כְּבָשָׂרוֹ -
שְׂנַרְפָּא מִצְרַעְתּוֹ, וְנִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף
קְדוֹשׁ מְגוֹרְעָדוֹ, הַנִּקְרָא בְּשֵׁר, בְּבַחֲנִית
(בְּרַאשִׁית ב): בְּשֵׁר מְבֹשְׂרֵי:

וְאִז נִתְרוֹמַם מְזֵלוֹ, שֶׁהִיא בְּשֵׁר
מְבֹשְׂרוֹ, וְזוֹכָה לְעָשָׂר, בְּבַחֲנִית
(מִשְׁלֵי י): בְּרַפְת ה' הִיא תַעֲשִׂיר,
וְנִתְחַזַּק יִצְרוֹ הַטּוֹב, הֵינּוּ לֵב בְּשֵׁר
(יחזקאל לו) - יֵצֵר טוֹב, מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא
טוֹב (מִשְׁלֵי יח). וְזֶהוּ (שְׁמוֹת ט): קוֹל הַשֹּׁפָר
הוֹלֵךְ וְחֻזַּק מְאֹד - קוֹל הַשׁוֹפָר
הַיּוֹצֵא מִגּוֹפָא שְׂפִירָא הַנִּ"ל. וְקוֹל זֶה
בְּבַחֲנִית תְּפִלָּה הַנִּ"ל; הוֹלֵךְ וְחֻזַּק מְאֹד
- זֶה מְמוֹן (בְּרֻכּוֹת נד). שְׁנַתְחַזַּק מְזֵלוֹ
וְיִצְרוֹ הַטּוֹב כְּנִ"ל, וְנִתְבַטֵּל הָעֲצָבוֹת
וְהַלִּיצָנוֹת הַבָּאִים מִמְּרַה־שְׁחָרָה. כִּי
הָעֲצָבוֹת - מַחֲמַת דַּחְקוֹת וְעֲנִיּוֹת,
וְהַלִּיצָנוֹת הִיא שְׁחֹק הַכְּסִיל (קֹהֶלֶת ז),
בְּבַחֲנִית: הַטְּחוּל שְׁחֹק (בְּרֻכּוֹת סא) - הֵן
נִתְבַטְּלִים עַל־יְדֵי הַמְּזֵל שֶׁל עֲשִׂירוֹת,
וְעַל־יְדֵי יֵצֵר הַטּוֹב, שֶׁהוּא בְּבַחֲנִית
(קֹהֶלֶת י): לֵב חָכֵם לִימִינוֹ:

וּבִימִין הַזֶּה הוּא מְקִים אֶת הַנּוֹפְלִים
לְאַהֲבוֹת וּלְיִרְאוֹת רְעוֹת,
הוּא מְקִים אוֹתָם לְאַהֲבוֹת וְיִרְאוֹת
קְדוֹשׁוֹת, בְּבַחֲנִית (תהלים קנ): כֹּל
הַנִּשְׁמָה תִּהְלַל י"ק. כִּי יִמִּינוּ מְעַבִּיר

(א) ע"י תיקון יב. (ב) מלכים-א ח. (ג) בראשית ח.

שבעינים, שיש בהם שני פעמים
שבעה גלדי עינא, בהם בודקין את
החמין:
ואז יכול הלב להתלהב בלמוד
התורה בשלהובין דרחימותא,
ומים רבים שהם אהבות ויראות
חיצוניות, אי אפשר להם לכבות
התלהבות הזאת, בבחינת (שה"ש ח):
מים רבים לא יוכלו לכבות את
האהבה. והשכינה היא מכסה
בכנפיה על דמהון של ישראל
באהבה הזאת, שלא ישלטו עליהם
זרע מרעים, שהם בחינת מי המבול.
וזה: העובר עברה ומתבייש בה,
מוחלין לו וכו' (ברכות יב), פי על כל
פשעים תכסה אהבה (משלי י), פי על-
ידי הבושה נשפך דמו, ואז השכינה
מכסה דמו באהבה כנ"ל, בבחינת
כסוי דם, ועל-ידי כסוי הזאת
נתכסה כל פשעיו ממילא (ברכות יב):

בחינת שחיטה, שהיא מטהרת
האיבר מן החי, ואזי יוכל השם
יתברך לטעם מהמצוות עשה שלו,
בין מצות עשה אחת בין מצוות
רבות, פי המצוות נקראים מטעמים,
כמו שכתוב (בראשית כ"ז): ועשה לי
מטעמים כאשר אהבתי - מפקודין
דעשה, כמובא (בת"ז ת"י כ"א דף ט).
וכשנשפך דמו על-ידי הבושה כנ"ל,
אזי צריך לשמור, שלא יינקו ממנו
החיצונים הידועים, שרוצים לינק
מזה הדם הנשפך. על-כן צריך פסוי,
שהשכינה מכסה דמהון של ישראל,
שנשפך באהבה הזאת, בחינת:
כאשר אהבתי, כנ"ל. וזה בחינת כסוי
דם:

ובענין שפיכות-דמים של ישראל
יש דברים עליונים
ונסתרים הרבה, בין שפיכות-דמים
על-ידי בושה, בין שאר שפיכות-
דמים ממש. פי יש כמה וכמה
נשמות נפולות, שאין להם עליה
פיאם על-ידי שפיכות-דמים של
ישראל של אדם גדול, ולפעמים אין
להם עליה פיאם על-ידי שפיכות-
דמים ממש. וזה בחינת (וינא פה):
זדונות נעשין פזכות. שעל-ידי
הבושה ושפיכות-דמים השכינה
מכסה דמהון באהבה הנ"ל, וזה

מתחלת סימן זה עד-באן הוא לשון רבנו
(ז"ל)
וכשהקדוש-ברוך-הוא רוצה
לטעם
ממצוות עשה של איש ישראל
שהוא צדיק, אזי היא בחינת איבר
מן החי, שהוא אסור באכילה, וצריך
שחיטה להתירה. על-כן צריך שיבוא
עליו בושה שהיא שפיכות-דמים,

מתחלת סימן זה עד-באן הוא לשון רבנו
(ז"ל)

וכשהקדוש-ברוך-הוא רוצה
לטעם
ממצוות עשה של איש ישראל
שהוא צדיק, אזי היא בחינת איבר
מן החי, שהוא אסור באכילה, וצריך
שחיטה להתירה. על-כן צריך שיבוא
עליו בושה שהיא שפיכות-דמים,

בחינת: על כל פשעים תכסה אהבה, בחינת פשעים, כי נתעלין ונתהפכין כנ"ל, ונתהפכין הזדונות לזכיות, לזכיות עלידי פסוי דם באהבה ונתעלו הנשמות הנפולות, שהן הנ"ל (ע' בתיקון כא):

תפילה מב

רבונו של עולם עזרני והושיעני מעתה, ועשה את אשר תעשה ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים ונפלאותיך הנעלמות ודרכיך הנוראים, ופני מעתה לשמור את הברית קדש באמת, ואזכה לשוב בתשובה שלמה באמת על העבר, ולזכות מעתה לתקון הברית באמת, בכח זכות הצדיקים אמתים אשר זכו לתקון הברית בתכלית השלמות:

רבונו של עולם מלא רחמים, אתה הודעתנו שכל התקונים וכל התורה בלה וכל תקון העולמות, הכל תלוי בתקון הברית קדש שהוא יסוד הכל במבאר בכל ספרי קדש. אבל מגדל ההתנברות שהתנבר עלינו היצר הרע מנעורנו פגמנו הרבה בפנים הברית, כל אחד ואחד פני פגמיו כאשר יודע כל אחד ואחד בנפשו (ובפרט זכו) על פן אין לי עתה שום דבור איד לדבר בזה, "נאלמתי דומיה החשיתי משוב וכאבי נעבר". אד כבר הזוהרתנו וחזקתנו לנצח, לזעק ולצעק אלך תמיד, יהיה איד שיהיה. על פן באתי לשמוח פני לרחמיך וישועתך, שתעזרני ותושיעני שאזכה מעתה לתקון הברית באמת בשלמות פרצונך הטוב. חוס וחנני ורחם עלי והושיעני, ולמדני והורני דרכי עצותיך הקדושות והנפלאות הגלויות והנסתרות בספרי צדיקת האמתים, ותאיר עיני דעתי ושכלי בכל עת, באפן שאזכה להתרחק מתאוה הזאת ומהרהורים האלה ולמלט נפשי מהם באמת, עד שאזכה לגרשם ולבטלם מפוני לגמרי, באפן שאזכה מעתה לתקון הברית באמת פרצונך הטוב:

ובכן תעזרני בכח זכות כל הצדיקים האמתים שזכו לתקון הברית בשלמות, שנוזה להוציא החצים שהיא התפלה בתכלית השלמות, שנוזה תמיד

להתפלל בכונה גדולה ועצומה באמת ובאמונה שלמה, בחיות והתלהבות גדול וקדושה. ותהיה תפלתנו שגורה בפינו תמיד, עד שנופה להוציא דבורים הקדושים של התפלה בחיות גדול כחצים ביד גבור, שיפרח הדבור הקדוש מפינו בחיות נפלא כמו חץ מהקשת ויעלה למעלה למעלה. ויפעול ויעשה בשלמות כל התקונים שצריכים לתקן על ידי תפלותינו בכל העולמות פלם. עד אשר נזכה על ידי התפלה שתצמיח לנו מהרה קרן משיח בן דוד, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "שם אצמיח קרן לדוד, ערכתי גר למשיחי", ועל ידי זה נזכה לצאת מעבדות לחרות:

ו**תזכננו** לקדשת שבת קדש, ותכפיל מאתנו כל עובדין דחול, שלא נצטרך לעסוק בשום מלאכה ועסק, רק נעסוק תמיד בתורה ותפלה ועבודת יהוה באמת, ונהיה בלנו בני חורין באמת. מלא רחמים, אתה נתת לנו מתנה טובה הזאת שהייתה בבית גגוד ושבת שמה. אתה יודע גדל מעלת יקרת קדשת שבת קדש, המחיה ומקום כל העולמות, ואתה יודע כמה אני רחוק מהקדשה והשמחה של שבת. אנא אדון יחיד, טוב ומטיב לכל, "גדול העצה ורב העליליה", עורני והושיעני ולמדני והורני באפן שאזכה תמיד לשמחה של שבת באמת, שאזכה לשמוח מאד בכל שבת ושבת בשמחת שבת באמת. הטעימני נא טעם שבת קדש, פי אתה טוב ומטיב לכל. רצה ותחליצני יהוה אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי השבת הגדול והקדוש הזה, פי [הוא] יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבות בו ולנוח בו באהבה במצות רצונך. קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך, שבענו משובך ושמחנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, ותחילנו יהוה אלהינו באהבה וברצון שבת קדשך. זכני לשמוח בכל שבת ושבת בשמחה גדולה ועצומה, עד שאזכה להמשיך השמחה של שבת לשישת ימי החול. ואזכה לזכר את השבת קדש תמיד, כמו שכתוב: "זכור את יום השבת לקדשו", ולהמשיך עלי קדשת שבת תמיד בכל שישת ימי החול, שיהיו כל ימי החול קדושים וטהורים בקדשת שבת קדש. ועל ידי קדשת שבת נזכה לקבל כל הברכות ממקור הברכות:

ו**תזכננו** בזכות קדשת שבת שנוזכה להגיע מהרה אל התכלית האמתית, להשיג באמת תכלית הידיעה שלא גרע, שנבין ונשכיל באמת שרחוק ממנו החכמה, כמו שכתוב: "אמרתי אהבמה, והיא רחוקה ממני". ונזכה להפיל בבחינת מקומו של עולם שהוא התכלית הזה המקיף את כל העולם שנברא בחכמה:

רבונו של עולם באמת ידעתי מרחוק "כי בער אנכי מאיש, ולא כינת אדם לי".
ואם לשונות כאלו אמרו דוד ושלמה וגדולי צדיקים התרמונים בני עליה,
חכמי אמת, בעלי השגה ורוח הקדש, אשר איני כדאי וראוי לשא שמונתם על
שפתי, אנכי מה אומר ומה אדבר, אשר אני מלא עונות, אשר על ידי זה דעתי
עכורה מאד, כי עדן לא נטהרתי מהרוח שטות הפא על ידי העונות רחמנא
לצלן, ומפל שפן שאין לי שום דעת ושכל להבין שום דבר והנהגה שפעולם, ואף
על פי כן מבלבלין אותי החכמות הרבה מאד, ואני צריך להתחזק הרבה להזכיר
את עצמי בכל פעם שאיני יודע כלל. וכמה פעמים שאני שוכח בזה. ואפלו בשאני
מזכיר את עצמי, איני זוכה לזה בשלמות. ומזה באים כמה מכשולות ובלבולים
ונפילות בדעתם, לכל אחד ואחד כפי ערך טעותו בזה, כי אם היה יודע כל אחד
האמת לאמתו שאינו יודע כלל, לא היה שום דבר יכול להפיל אותו ולבלבל
אותו כלל. והיה כל אחד מתחזק הרבה תמיד לעולם:

אנא יהוה "חכם ולבב ואמין כח", אשר החכמה והתבונה עמוך לבד, ולתבונתך
אין מספר, וכל החכמים בבלי מדע, מפל שפן וכל שפן נבער מדעת פמוני,
זכני והורני ולמדני שאזכה לידע באמת שאיני יודע כלל, באפן שאזכה להתחזק
על ידי זה בעבודת יהוה בכל פעם, ולהתחיל בכל עת מחדש, בין בבחינת עליה
ובין בבחינת ירידה חס ושלום, יהיה איד שיהיה, אזכה להתחזק להתחיל בכל
פעם מחדש. וכל הדברים שהם רצונך באמת, אזכה לעשותם ולעסק בהם
בשלמות גדול בהתחזקות גדול בלב שלם באמת, ולא יוכל לבלבל אותי שום
דבר שפעולם. ולא יוכלו עונותי העצומים והמרבים מאד להחליש את דעתי חס
ושלום כלל בשום דבר שפעולם. רק אדע ואבחין ואבין ואשפיל שאיני יודע כלל
מה נעשה בעולם, ומה נעשה עמדי, רק כל אשר תמצא ידי לעשות בכחי דברים
שבקדשה בזה העולם העובר, אזכה לעשותם בשלמות, ולהתפלל ולהתחזק ולעוק
ולצעק אליך תמיד, יהיה איד שיהיה. ולא יהיה כח להדעת והחכמה של הכל
לבלבל אותי מהאמת חס ושלום, רק אזכה לדעת וחכמה ובינה אמתית להבין
ולהשפיל האמת שרחוק ממני החכמה, ואיני יודע כלל. ואסמך עליך לבד תמיד
באמת, ולא אחשוב מחשבות יתרות כלל (שקורין איבער טראכטין), ואתה תעשה
עמי כרצונך תמיד, ותגמור עמי חפצי שמים כרצונך הטוב באמת:

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים שאזכה להפשיט גופי המצרע שהוא ממשכא
דחויא, וללבוש בגדי שבת דהינו גוף קדוש מגן עין. רבונו של עולם, יודע

תעלומות, אתה לבד יודע מהיכן נמשך גופי המגשם, "הן בעון חוללתי, ובחטא יחמתני אמו. כי אבי ואמי עובני ויהיה יאספני". ומלבד מה שגופי עכור ומגשם מתחלת ההולדה, נוסף לזה הוספתי זוהמא ועכירות על עכירות על ידי מעשי הרעים והפגומים מאד, ומעצם גשמייות ועכירת הגוף המצרע הזה, איני יכול לנקות עצמי מפיסילות דעתי ועכירת מעשי הרעים, עד אשר אני הולך בעולם הזה נע ונד מבלבל ומטורף, ואני מחפש ומבקש אנה ואנה למצוא פתח הצלה לברח מזההמת טנוף גופי ומתאותיו הרעים ועדין לא נושעתי. ואיני יודע איך להציל את עצמי ממני בעצמי, עד אשר קשה וכבד עלי אפלו להתפלל ולהתחנן על זה.

אבי שבשמים רחם עלי, למדני איך לסדר תחנותי המרה לפניך עתה, איך לעורר רחמיך האמתיים עלי עתה, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות והמבלבלות. ואפשיט את עצמי מעתה מגופי המצרע המגשם והעכור כל פך, ואתחיל לטהר ולקדש את עצמי בכל מיני קדשות וטהרות, עד שאזכה להתלבש בגוף קדוש מגן עדין.

מריה דעלמא כלא, רופא חנם, רפאני נא ברחמיך הרבים רפואת הנפש ורפואת הגוף, "רפאני יהוה וארפא הושיעני ואושעה בי תהלתי אתה". רפאני ואספני מצרעתי ומהר להפשיט מעלי, גופי המצרע, והלבש אותי בחסדיך גוף קדוש מגן עדין. ועל ידי זה יתרומם מזלי ואזכה לעושר, ובכרכותיך תברכני ותשפיע לי עשירות גדול בקדשה ובטהרה. ויתחזק יצרי הטוב, ותסיר לב אבן מבושרי ותתן לי לב בשר, ויתבטל העצבות והליצנות הפאים ממרה שחורה. ויתבטל מאתנו הענייות והדחקות, כי "כשל פח הסבל" של העניות והדחקות של עמך בית ישראל, בפרט גדל העניות והדחקות של הכשרים החפצים לכנוס בדרך הקדש באמת. רחם עלינו בחסדיך הנפלאים, ותאיר עלינו מזל של עשירות, ויהיה כל העשירות אצל בית ישראל עמך הכשרים החפצים לעבדך באמת, למען יתגדל ויתקדש שמך על ידי זה. ויתבטל מאתנו כל מיני עצבות וליצנות הפאים ממרה שחורה, ויתבטל הליצנות של כל החולקים על הכשרים והנראים, ותתן פח שיתגבר לב חכם לימין על לב הפסיל שהוא משמאל, אשר משם כל הליצנות שלהם, שהוא שחוק הפסיל, ויתבטל השמאל לגבי הימין:

ועל ידי הימין יהיה תקים את הנופלים לאהבות ויראות רעות, להקים אותם לאהבות ויראות קדושות, והימין יעביר החשך מעיניהם עד אשר

עיניהם יראו נפלאות, ויקים מהרה מקרא שפתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". ותמשיך עלי קרשת פסח תמיד, ותעזר לנו תמיד לספר ולשוח בנפלאותך ותורתך האמתית, ונזכה לדבר ולגלות תמיד תורת אמת, ויקים בנו מקרא שפתוב: "תורת אמת היתה בפייה". ותרחה עלינו ותושיענו ותעזרנו מהרה להעביר החשך שפסה פני תהום, ולהאיר אור האמת בעולם, עד שיהיה נחשב כאלו בראנו את העולם.

רבנו של עולם השם פה לאלם, תן לנו פה לשוח בתורתך ונפלאותך האמתיות תמיד, "למען ידעו דור אחרון בנים ילדו יקומו ויספרו לבניהם". ונזכה להודיע לבנינו ולבני בנינו ולכל בני ישראל לדורותם את כל מעשה יהוה ונפלאותיו אשר עשה עמנו מיום יציאת מצרים עד היום הזה, כמו שפתוב: "והודעתם לבניך ולבני בניך". מלא רחמים זכנו אותנו ואת כל ישראל לאור העינים האמתיים, להסתכל ולראות האמת תמיד, ונביט ונראה נפלאות יהוה תמיד באמת, גל עיני ועיני כל ישראל ונביט נפלאות מתורתך, אשר גלית עלי ידי צדיקך האמתיים, אשר אתה לבד יודע נפלאות תורתם שגלו בעולם. ועל ידי אור העינים יעלו כל הפקשות והתחנות אשר אנו מתפללים אל הבית המקדש. ועל ידי זה תעזר הגאולה התלויה בלב, כמו שפתוב: "פי יום נקם בלבי, ושנת גאולי באה". ועל ידי זה תבטל מאתנו שאור וחמץ של יצר לב האדם רע שגשאר לנו מעורנו, אשר זה השאר והחמץ שבלב, הוא המסית את האדם להרהר אחר תלמידי חכמים שפדור ולומר זה נאה וזה לא נאה. ועל ידי זה חלק לבנו, ונעלמו מאתנו השבעים ושנים צדיקים שבדורנו, ואין אנו יודעים בברור אחד מהם. רחם עלינו למענך ותסיר ותבער ותבטל מאתנו השאר והחמץ שבלב, עד שנוזק להאמין בכל הצדיקים ולכלי להרהר אחריהם כלל, ולא לעשות שום חלוק ביניהם כלל, רק בלם יהיו נאים ואהובים ויקרים בעינינו מאד מאד. ועל ידי זה נזכה שיתלהב לבנו בלמוד התורה בשלהובין דרחימותא. וימים רבים שהם אהבות ויראות חיצוניות "לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה", ועל ידי אהבה הזאת תכסה השכינה בכנפיה על דמהון של ישראל שלא ישלטו עליהם זרע מרעים שהם מי המבול, ותעזר לי שאתביש בעצמי על רבוי פשעי ועונותי הגדולים, שפגמתי נגדך הרבה עד שארגיש שגשפכין דמי בקרבי מגדל הצער והבושה, עד אשר השכינה תכסה בכנפיה את דמי הנשפכין באהבה הקדושה. ועל ידי זה יתפסו פשעי ממילא כי "על כל פשעים תכסה אהבה", ותמחל ותסלח

לי על כל חטאי ועונותי ופשעי במחילה גמורה באמת על ידי אהבה הקדושה
הזאת:

וברחמיך הרבים תזכור את כל הדמים שנשפכו בישראל בכלל ובפרט, הן
שפיכות דמים ממש שפכו נשפך דם ישראל הרבה הרבה מאד, מיום
החרבן עד הנה, "שפכו דמים כמים סביבות ירושלים ואין קובר", הן שפיכות דמים
על ידי בושות וחרפות שפבלו ישראל בכל דור, ובפרט שפיכות דמים הרבה של
כל הקדושים והצדיקים שנשפך מהם דמים כמים. וכל אלו הדמים יהיו במקום
תקון השחיטה להמטעמים של המצוות שלא יהיו בבחינת אכר מן החי, רק יהיו
גורין באכילה על ידי שפיכות דמים האלה. ועל ידי זה תמעם את המטעמים
הקדושים של כל המצוות עשה שתקנו לפניך כל הצדיקים שבכל דור וכל ישראל
בכלל, ועל ידי זה יתעורר אהבתך על עמך ישראל, ואהבתך אל תסיר ממנו
לעולמים, ותכסה על כל הדמים באהבה הקדושה הזאת, ועל ידי זה יתפסו כל
פשעינו מפילא. וברחמיך תעלה את כל הנשמות הנפולות שאין להם עליה פי
אם על ידי שפיכות דמים של אדם גדול. רחם עליהם בזכות וכח השפיכות דמים
הרבה שנשפך מגדולי הצדיקים הנוראים בלי שעור בחנם, בזכותם רחם על כל
אלו הנשמות הנפולות, כי אתה לבד יודע הרחמנות שעליהם, ותעלה אותם
מנפלתם, ותכסה על פשעיהם באהבה, ויתחפכו כל העונות לזכות:

מלא רחמים אוהב עמו ישראל, הבוחר בעמו ישראל באהבה, עוררה אהבתך
עלינו, וקומה והושיענו ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, ורחם על כל
נשמות עמך ישראל החיים והמתים. ותן בלב הצדיקים אמתיים שיעסקו בתקוננו
תמיד, וימהרו לפעל חפצם ורצונם לתקננו פלנו מהרה, ונשוב אליך באמת מהרה.
ונזכה להיות פרוצניך הטוב תמיד מעתה ועד עולם אמן סלה:

תורה פד

לשון רבנו זכרוננו לברכה

דע, שעקר התחברות ודבקות להשם יתברך הוא על ידי התפלה. כי התפלה היא שער, שדרך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם אשתמודעין לה. כי תפלה היא מלכות, כמו שכתוב (תהלים ק"ט) ואני תפלה; ותפלה - לשון התחברות, כמו שכתוב (בראשית ל): נפתולי אלקים נפתלתי, תרגומו לשון התחברות. ובשביל זה על פי רב כשאדם מתפלל נופלים לו מחשבות של גדלות. כי התפלה, הינו בחינת מלכות, בחינת אני, היא בגלות בתוך מלכות הרשעה, כמו שכתוב (יחזקאל א'): ואני בתוך הגולה. וכשהיא רוצה לצאת, אזי מתאחזת בה מלכות הרשעה, הינו גדלות, שגדלות היא ממלכות הרשעה, שרוצה להתגדל ולמלה. וזה שמתפללים בכח, בזה נותן כח בתפלה להתחזק כנגד מלכות הרשעה לצאת מגלותא. וזה (תהלים

מ): תנו עז לאלקים על ישראל גאותו. פד הגאווה, הינו מלכות הרשעה, גוברת על ישראל, התקון לזה - שתתפללו בכח ותחזקו את אלקים, הינו בחינת אני. וזה (דברים ח): וזכרת את ה' אלקיך, כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל. פרוש, שעל ידי הכח תתקן את אשת-חיל, בחינת מלכות. וזה פרוש: למקני נכסין (הינו תרגום של לעשות חיל - למקני נכסין). פרוש, כי המלכות פד איהי בגלותא אזי אומרת: אל תראוני שאני שחרחרת (שה"ש א), כי היא מלבשת בלבושין אכמין בלבושין דקלפין, ומכסה בהם. ואזי כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד (משלי כז), כי היא קן דילה. וכד אדם מתפלל בכח ומוציא אותה מגלותא, מכסוין דילה, ונעשית קן להקדוש ברוך הוא. וזה פרוש: למקני - לשון קן; נכסין - לשון פשוין. ועקר בנותך יהיה, שתתקן השכינה פדי לזוגה עם בעלה. וזה פרוש: למען הקים את בריתו - הקמת הברית

רמז לזווג. פי מתחלה צריך אתערוטא דלתתא, הינו תקון השכינה, וכשהשכינה מתלבשת בלבושין נהירין: חור סמק ירק, בחינת אבות, והיא בחינת שבועה, בחינת שבועה^(א). ונעשה כאלו עכשו נשבע לאבות. וזה: אשר נשבע לאבותיך ביום הזה - ביום הזה דיקא. נמצא. על-ידי תפלה בכח תחדש השבועה לאבות:

תפילה מג

"אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך". רבנו של עולם שומע תפלה, הבורח בתפלת עמו ישראל ברחמים, זכני ברחמיך הרבים להרבות בתפלה תמיד, ואזכה להתפלל בכונה גדולה ובמסירת נפש ובכח גדול, ותעזרני ותושיעני שאזכה להכניס כל הכחות שבקרבי בתוך דבורי התפלה, באפן שאזכה להגביר את התפלה שהיא מלכות דקדושה על מלכות הרשעה. ועל ידי זה אזכה להכניע ולשבר ולבטל כל המחשבות של גדלות ופניות וכל המחשבות זרות הבאים לבלבל את תפילתי חס ושלום, כי אתה יודע שאין בי כח לבטלם, כי אם ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים. רחם עלי למען שמך, והושיעני ועזרני וחזקני ואמציני בכחך הגדול שאזכה להכניס כל הכחות שבי בתוך התפלה. ואתפלל לפניך תפילתי תמיד בכח גדול, עד שאזכה על ידי זה לבטל לגמרי כל המחשבות של גדלות ופניות וכל המחשבות זרות שבעולם, שלא יהיה להם שום כח לבלבל את תפילתי חס ושלום, רק אזכה לגרשם ולסלקם ולבטלם לגמרי מעלי ומעל גבולי שלא יוכלו לעלות על דעתי כלל, באפן שתהיה תפילתי זכה ונכונה ורצויה ומקבלת לפניך. ואזכה להוציא את התפלה מכסויין דילה מלבושין דקלפה, לבררה ולזככה מאחיות הקלפות מאחיות מלכות הרשעה, ולהעלותה ולהלבישה בלבושין דנהירין שהם 'חור סמק ירוק', שהם אור האבות, עד שתהיה מתקנת בתכלית התקון, ויהיה לה כח לעזר אהבתך העליונה, שתחבר אותה עמך באהבה ואהבה

ורעות. ויהיה נעשה תמיד יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה על ידי תפלותנו, יחודא שלים בתכלית השלמות. ותזכר ותקנים את ברייתך אשר נשבעת לאבותינו כיום הזה, ותחדש השבועה אשר נשבעת להם כאלו היום נשבעת להם. ותרחם עלינו ותמחר להוציאנו מהגלות הארץ המדונה, ותגאלנו גאלת עולם לחבר את האהל להיות אחד:

מלא רחמים גואל ישראל, רחם על פנסת ישראל אשר היא שכינת עזך, אשר כל התגלות אלהותך וידיעת רוממותך ותשוקת אמונתך, הכל על ידי ישראל עמך אשר בכהם בחרת. וגלית לנו שעקר ההתחברות והדבקות אליך הוא על ידי התפלה, כי התפלה היא שער שדרוך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם מפירין אותו. רחם עלינו למען שמך, ונבנו לתפלה בשלמות בכל הכחות באמת, ונזכה להרבות בתפלה תמיד, כמו שגלית לנו על ידי חכמיך הקדושים שאמרו, הלואי שיתפלל אדם כל היום בלוי. קומה בעזרתנו והושיענו תמיד, בפרט בעת התפלה, שאז מתגברים עלינו המחשבות זרות והבלבולים והמניעות הרבה מאד, אשר אין לשער. רחם עלינו והושיענו ומלא משאלותנו ברחמים, שנוכה להתפלל בכח גדול עד שנוכה לשבר ולבטל כל המחשבות זרות לגמרי. ונזכה לתפלה בשלמות תמיד, עד שנוכה על ידי התפלה לכנס ולהתקרב אליך ולהכיר אותך באמת, ולהתחבר ולהתדבק בך בתכלית הדבקות בשלמות באמת, פרוצונך הטוב. בעלמא דין ובעלמא דאתי, לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים בלכם היום, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן נצח סלה ועד:

תורה פה

אגוזים הנקראים לוזים, הם רומזים לבחינת לאה, שהיא בערף, שהיא נקבא ראשונה, ואחר-כך אגוזים לבית-המקדש, שהוא בחינת יעקב קראו בית-אל (פסחים פח). וזהו שפרש רש"י (שופטים א), שדרך לוז

נכנסין לבית אל. וזהו (ישעיה מ): נחמו נחמו. שתי פעמים "נחמו" גימטריא "קדקד", שהוא בחינת ערף, שעל־ידה נכנסין לבית אל. וזהו שלשה שבועות שהם עשרים ואחד יום שפין המצרים, וכנגדו באילן לזו. בשביל זה נוהגין לאכל ביצה בסעודה המפסקת בתשעה באב, כי הביצה נגמרת בעשרים ואחד יום, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (בכורות ה) (א): תרנגלת מולדת לעשרים ואחד יום וכו', וכנגדו באילן לזו. וזהו העצם לזו שיש בערף אדם, שישאר אחר פליון הגוף, וממנו יתחדש בגין הגוף בשעת תחית

המתים. וזהו עקר נחמותינו, בחינת נחמו נחמו כנ"ל, כי על הגוף נאמר (רות ג): שכבי עד הבקר, שהוא עת התחית. והנה בבקר והנה היא לאה (בראשית כט) - הינו עצם לזו הנ"ל, שעל־ידה נתבנה הגוף. ובשביל שכל פונתו של יעקב היה בשביל רחל, נאמר בבני רחל, דהינו יוסף: ולקדקד נזיר אחיו (בראשית מט), ובבנימין פתיב (דברים לג): ובין פתפיו שכן. רמז, שעל־ידי בחינת לאה שהיא ראשונה, יכול לבוא לבחינת רחל. קדקד וכתפיו זה בחינת לזו הנ"ל. ערף גימטריא ש"נ - ראשי תבות: שבת נחמו, רמז להנ"ל:

תורה פו

לעבודות קשות, הוא בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (זנהדרין עד): בשעת שמד אפלו אערקתא דמסאני יהרג ואל יעבר. נמצא שאף שבאמת אין ראוי שיהרג על זה, אף מחמת שהוא שעת שמד, והם מתגברים ורוצים דיקא

דע, שעל־ידי שהעולם הם מקטני אמנה, על־פן הם צריכים לתענית, דהינו עבודות קשות. כי בודאי ידוע, שאפשר לעבד השם יתברך בכל דבר, כי אין הקדוש־ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו (ע"ז ג), אף מה שצריכין לפעמים

ומעבדה קשה - שפחמת שהם
 בבחינת קצרות, מחמת שהם
 קטני אמה פנ"ל, עלידידה צריכין
 לעבודות קשות ולתעניתים פנ"ל.
 כמו שבשעת השמד שהיא קלקול
 אמונה לגמרי, צריכין אפלו למסור
 נפשם ממש אפלו על דבר קל,
 כמו כן פשיש קטנות ופגם באמונה,
 צריכין לעשות עבודות קשות פנ"ל.
 ויש כמה בחינות בקטני אמונה. פי
 יש אפלו צדיקים שהם קטני אמה,
 כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה
 על פסוק: פי מי בז ליום
 קטנות - מי גרם לצדיקים וכו'.

להעבירו על דת ולהביאו לכפירות,
 חס ושלום, עליכן הוא מרחק למסור
 נפשו אפלו על דבר קל. והעבודה
 זרה והכפירות הם בבחינת (תהלים
 קלה): אף אין יש רוח בהם - שאין
 בהם שום רוח כלל. והקטני אמה
 הם בבחינת מקצרות, שהוא כמו
 ממצע, דהינו שאין להם אמונה
 שלמה, שהיא בחינת מאריך רוחו,
 פמובא במקום אחר (בלקוטי א סימן קנה),
 ואף על פני כן אינם כופרים לגמרי,
 שאין להם שום רוח כלל, רק הם
 כמו ממצע, ורוחם קצרה, בחינת
 מקצרות. וזהו (שמות ו): מקצרות

לשימוש פרטי
 בלבד!!!!

תורה פו

אורות בבחינת ים, בחינת אמונה,
 והוא נטה מזה, ופגם בבחינת דרך,
 בבחינת (בראשית ו): פי השחית כל בשר
 את דרכו. פי אשה נקראת דרך,
 פמובא בדברי רבותינו זכרונם
 לברכה (קידושין ב), ויש דרך אחר,
 בחינת (משלי ל): דרך אשה מנאפת.
 והכלל - שעקר הפגם בבחינת דרך,
 שלא האיר הדרך בים. ולפעמים

דע, שפונת אלול הם תקון לפגם
 הברית, כי סוד פונות אלול
 הוא הנותן בים דרך (ישעיה מ"ג) (וכמבאר
 בכונת האר"י ז"ל [יא]) - להאיר בחינת
 דרך בים, ודרך זה נפתח בחדש
 אלול (ועין שם בפונות כל הפונות של אלול).
 ועקר פגם הברית הוא בבחינת דרך
 הזה, כי היה צריך להאיר בחינת
 הרכ"ד [מאתים עשרים וארבעה]

אליעזר, פי אברהם מסר לו הסוד הזה. וזה שאמר אברהם לאליעזר (בראשית כ"ד): ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך, ראה והבט נפלאות תורתנו, פי ראשי תבות פסוק זה הם אותיות אלול, ובאמצע הם תבות: תאבה האשה, פי על ידי בחינת אלול, הינו סוד פונות אלול, על ידי זה תאבה האשה, פי על ידי זה נעשה בה רצון אליו כנ"ל. נמצא שבאלו התבות בעצמן שדבר אברהם עם אליעזר מענין החשש שמה לא תתרחק לילך אחריך, דהינו מה שאמר לו: ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך - באלו התבות עצמן גלה לו סוד התקון לזה, דהינו סוד אלול, המרמז בראשי תבות, שהוא התקון לזה, שעל ידי זה תאבה האשה. ועוד יש בזה סודות נוראים מאד. גם עין במאמר המתחיל: ויאמר ה' אל משה קרא את יהושע (בלקרא סי' ו'), פי שם מדבר מפונות אלול, והוא תקון לפגם הברית כנ"ל. הינו לעין באותו המאמר, ולזכות להבין בו ולעשות עמו איזה עבודה בעבודת השם - על ידי זה יתקן פגם הברית:

מחמת זה הפגם יוכל לאבד את זיווגו^(א), פי מאחר שנטה מזיווגו, קשה לו למצא את זיווגו, ואפלו אם ימצא את זיווגו, תהיה לו מנגדת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, מחמת שנטה ממנה ולא האיר בה, מזה נתהוה שיש לה רצון אחר כנגדו. ואז: לא זכה - כנגדו (יבמות סג). וחדש אלול שאז יכולין לתקן זה ולהאיר הדרך ביים כנ"ל, [עליכן פונת אלול הם תקון לזה]. וכשמתקן זה, אזי מוצא זיווגו, והיא אינה כנגדו, רק כרצונו. ויש בזה סוד נפלא, פי דע, שזה הסוד מסר אברהם לאליעזר עבדו, כששלחו לבקש הזיווג של יצחק בנו, הינו סוד פונת אלול, שהם מסגלים לתקון הברית, שעל ידי זה מוצאין הזיווג. פי על ידי התקון הנ"ל נעשה בה רצון אליו, פי מקדם לא היתה נוטה אחר רצונו, פי נטתה ממנו כנ"ל, ועל ידי זה אי אפשר למצא זיווגו, ואפלו אם מוצאת, אינה נוטה אחר רצונו כנ"ל, אבל על ידי פונת אלול שהם התקון לזה, על ידי זה חזר ונעשה בה רצון אליו כנ"ל. וזה הסוד מבאר בתורה בפרשת

תפילה מד

"אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים". אבי שבשמים, "מלכי ואלהי אליך אתפלל, יהוה חקרתי ותדע, אתה ידעת שבתי וקומי בנתה לרעי מרחוק, ארחי ורבעי זרית וכל דרכי הסכנתה, כי אין מלה בלשוני הן יהוה ידעת בלה, אחר וקדם צרתני ותשת עלי כפכה פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה, אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, אם אפס שמים שם אתה ואציעה שאול הנד":

רבנו של עולם מלא רחמים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, רחם עלינו למען שמך, וקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ, בקש ברחמיך צאן אוברות, צאן נדח ואין מקבץ: רבנו של עולם "תעיתי כשה אובר בקש עבדך". רבנו של עולם מרב עניי ועמלי ומרב עצם ועונתי ופשעי הרבים והעצומים בלי שעור וערך ומספר, ומעצם בלבול דעתי מרובי הפגמים שפגמתי בעונותי מעודי עד היום הזה, על כן איני יכול לפתח פי לדבר כלל, וקשה וכבד עלי מאוד לפרש שיחתי לפנד, וגם אי אפשר לפרש כל שיחתי לפנד ככל אשר עם לבבי, כי "צרות לבבי הרחיבו" מאוד, אשר לא יספיק הזמן לפרטם, "כי רבות אנהותי ולבי דוי", אבל אף על פי כן הציקתני רוחי ועצור במלין לא אוכל, אמרתי אשיחה וירוח לי, אדברה ויעבר עלי מה, אולי אופה עתה למצא הנקדה טובה השיך ללבי עתה באמת, שאופה על ידה לשוב אליך מעתה באמת. ואיד שהוא איד שהוא, איד שנפלנו וירדנו בגלות המור הזה למקומות שירדנו כל אחד לפי ירדתו, עם כל זה עדין חובה עלינו על כל אחד ואחד, לחתור ולבקש ולחפש אחר אברותינו הרבות והעצומות מאוד בלי שעור וערך, אשר אברנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, על ידי תאותינו הרעות. אולי נזכה לעורר רחמים גדולים אצל בעל הרחמים המרחם על כל האובדים והנדחים, הגזר בתורתו להשיב אברות. אולי יש תקנה למצא איזה אברה מאברות נפשנו הרבים, אולי נזכה למצא מקצתם או כלם. ואף על פי שאני בעצמי החיב מכל הצדדים, כי אברתי לדעת מה שאברתי, ובעונותי

הַרְבִּים מִחֶמֶת תְּאֹתֵי הָרְעוֹת, הֵייתִי כְּמוֹ שׁוֹטֵה הַמֵּאֲבָד מִה שֶׁנֹּתְנִין לוֹ, אִף עַל פִּי כֵן אוֹלֵי אֹזֶבֶת בְּרַחֲמֶיךָ לְמִצָּא עוֹד אִיזָה נִקְדָּה טוֹבָה אֲמִתִּית שְׁתוּכָל לְהַתְנַבֵּר עַל כָּל מַה שֶׁאֵינִי צָרִיךְ לְהַתְנַבֵּר, בְּאִפֶּן שֶׁאֹזֶבֶת מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאִמַת, וּלְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמִצָּא כָּל אֲבֹדוֹתַי וְאֲבֹדֵת אֲחֵרִים לְהַשִּׁיבֵם בְּלֵם לְמִקוֹמָם הֲרֵאוּ לְמִקוֹר שֶׁנִּחְצְבוּ מִשָּׁם, בְּאִפֶּן שֶׁיִּתְקַנּוּ בְּלֵם בְּתַכְלִית הַתְּקוּן בְּאִמַת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים, אֵתָה גְלוּיָת לָנוּ עַל יְדֵי חֲכְמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהֶעֱקַר הוּא תְּקוּן הַבְּרִית, כִּי זֶה עֵקֶר הַנְּסִיּוֹן וְהַמִּתְקַלָּא שֶׁל כָּל אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה בָּא הָאָדָם לְעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי שֶׁיִּתְנַסֵּה בְּנִסְיֹון זֶה, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְמַה שֶׁיִּזְכֶּה אִם יַעֲמֹד בְּנִסְיֹון וּבִצְרוּף הַזֶּה, אֲשֶׁר כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה תְּלוּיָה בָּזֶה, כִּי שְׁמִירַת הַבְּרִית הוּא יְסוֹד הַכֹּל. וְעַתָּה מַה אוֹמֵר וּמַה אֲדַבֵּר, אַחֲרֵי שֶׁפְּגַמְתִּי הַרְבֵּה בְּפָנֵם הַבְּרִית בְּאֲשֶׁר פְּגַמְתִּי (וּבִפְרָט זְכוּ), "עַל כֵּן דִּבְרִי לְעוֹ", וְאֵינִי יוֹדֵעַ מֵהֵיכָן לְהַתְחִיל לְדַבֵּר. אֲבָל כְּבָר גִּזַּרְתָּ עָלֵינוּ עַל יְדֵי צִדִּיקְךָ הָאֲמִתִּים לְצַעַק אֵלֶיךָ תְּמִיד, וּלְהַתְפַּלֵּל וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ תְּמִיד בֵּין בְּעֵלְיָהּ בֵּין בִּירִידָהּ לְפִי בְּחִינַתְנוּ, יְהִיֵּה אִיךְ שֶׁיְהִיֵּה לֹא נִחְרָשׁ וְלֹא נִשְׁקַט מִלְּעַק וּלְצַעַק וּלְהַתְחַנֵּן אֵלֶיךָ תְּמִיד, כִּי חֲסִדְךָ לֹא תִמָּס וּרְחֻמֶיךָ לֹא כְּלוּם. כִּי אֵתָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ גְדַלְתָּ מְאֹד, וּכְגִדְלָתְךָ כֵּן חֲסִדְךָ וּרְחֻמֶיךָ, וּבְאֲשֶׁר לְגִדְלָתְךָ אֵין חֶקֶר, כֵּן אֵין חֶקֶר לְרַחֲמֶיךָ וּבְחֲסִדְךָ.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתֵּאִיר עֵינַי בְּתוֹרָתְךָ, וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי שֶׁאֹזֶבֶת לִידַע וְלַהֲשִׁיב וּלְהִבִּין דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר צִוִּיתָ עָלֵינוּ לְכַוֵּן פְּנוּת אֱלוֹהֵי בְּשִׁבִיל תְּקוּן הַבְּרִית, "כִּי בַעַר אֲנֹכִי מֵאִישׁ וְלֹא בִּינַת אָדָם לִי", וְאֵינִי יוֹדֵעַ הַדְּרֵךְ כָּלֵל לְכַוֵּן פְּנוּת. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, וּקְדֹשֵׁי בְּקִדְשֶׁתְּךָ הַעֲלִינִי, וּפְתַח לְפִי בְּתַלְמוּד תוֹרָתְךָ, וְעֹזְרֵנִי וּנְכוּנִי לְלַמֵּד וּלְהִבִּין כָּל הַכְּבוֹנוֹת אֱלוֹהֵי וְכָל הַתּוֹרוֹת הַשְּׂיָכִים לָזֶה, וְאֹזֶבֶת לְמִצָּא בְּהֵם דְּרֵךְ נְכוּן וְיִשָּׁר לְהַתְקַרֵּב אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּכָל עֵת. וְאֹזֶבֶת לְהִיּוֹת בְּקִי בְּהַלְבָּה, בְּקִי בְּרִצּוֹא בְּקִי בְּשׁוּב, בְּקִי בְּעֵל בְּקִי בְּנִפְיָה, וּלְקַיֵּם בְּאִמַת וּבְשִׁלְמוֹת מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "אִם אֶפְסָ שְׁמַיִם שָׁם אֵתָה וְאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַגֶּן", עַד שֶׁאֹזֶבֶת לִילֵךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה בְּאִמַת תְּמִיד. וְאֵתָה בְּרַחֲמֶיךָ תִּפְתַּח יָדְךָ, וְתִתֵּנִי יְמוּנָה פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְחַנֵּן כָּל הַתְּקוּנִים הַנְּמַשְׁכִּין עַל יְדֵי הַיְחֻדִים וְהַכְּבוֹנוֹת שֶׁל אֱלוֹהֵי, בְּאִפֶּן שֶׁנִּזְכֶּה מִהֲרָה לְתְּקוּן הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּצְוֶה לְמַלְאֲכֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים הַאוֹחֲזִים בְּיָדָם שׁוֹפְרוֹת הַמְּנִינִים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ וּלְחַפֵּר וּלְחַתֵּר אַחַר אֲבֹדוֹת, שֶׁשִּׁתְּדָלוּ בְּתְּקוּן נַפְשָׁנוּ, וּבִקְשׁוּ וְיִחַפְּרוּ אַחַר כָּל הָאֲבֹדוֹת שֶׁאֲבָדְנוּ בְּעִנְיָנוּ מֵעוֹדְנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַל יְדֵי

תאזנינו הרעות, ובפרט על ידי פגם הברית. את כל מה שאבדנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, הכל יחפרו ויחפשו וימצאו פלם מהרה, ויחזירו אותם לנו, באפן שיתקנו נפשתינו על ידי זה בתכלית התקון באמת פרצונך הטוב:

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף על פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם לבאר אפם קצה מהתחנות ובקשות וודוים והפצרות ופיוסים ותפלות שאני צריך להתפלל בענין זה על העבר ועל ההנה ועל העתיד, אך מה אעשה כי דברי נסתתמין. אבל על זה באתי לפניך אדון כל, חומל דלים, טוב ומטיב לרעים ולטובים, שתרחם על כל עמך ישראל שקשה להם למצא זיווג, ואפלו בשמוצאים היא מנגדת אליו, ואין לה רצון אליו, ואין שלום בביתם רחמנא לצלן (ובפרט על פכ"פ שיש לו יסורים אלו), רחם עליו ועל כל זרע עמך בית ישראל, בכח וזכות הצדיקים האמתיים העוסקים בתקוננו תמיד, אשר שמרו את הברית קדש בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, רחם עליהם למענם, ותשים שלום בביתם, ותעזר להם ותושיעם שזכו כל אחד ואחד למצא זיווג מהרה, זיווגם ההגון להם מן השמים באמת. ולא תהיה מנגדת פגגדו כלל, רק תהפך רצונה לרצון בעלה, ולא יהיה ביניהם שום שנאה ושנוי רצון כלל, וידורו באהבה ואהרה ורעות בשלום ושלחה באמת פרצונך הטוב.

מלא רחמים, חוס וחמל ורחם עליהם למענך ולמען צדיקך האמתיים, ואל תעשה להם פחמאיהם ולא תגמל עליהם בעוונותיהם, רק תתנהג עמהם ברחמך לפני משורת הדין, כאשר אתה מתנהג עם כל בריותיך ברחמים וחסדים גדולים תמיד. ובזכות אברהם אבינו עליו השלום, שרמזו הסוד הזה של פגגת אלול בעת ששלח את אליעזר עבדו לבקש הזיווג של יצחק בנו, ובזכות הצדיקים שגלו הסוד הנורא הזה, תגן עליהם ועלינו ועל זרענו, ותרחם על כל ישראל עמך, ותשים שלום בין כל ישראל ובפרט בין איש לאשתו (ובפרט וכו'), ותעזור לכל ישראל הצריכים למצא זיווגם שזוכה כל אחד למצא זיווג באמת מהרה, ותהיה פרצונו ולא תהיה מנגדת פגגדו כלל, רק תהפך רצונה אליו בשלום ואהבה באמת, בלי ערמה ומרמה ובלי שום שנאה ושנוי רצון כלל כלל, ויתנהגו בקדשה ובטהרה. ויצאו מהם דורות רבים, פנים ובנות חיים וקיימים, עושי רצונך באמת. ויעסקו בתורתך ועבודתך באמת כל ימיהם לעולם, ויגלו ויפרסמו ויודיעו אלהותך וממשלתך בעולם כמו שפתוב: "דור לדור ישבח מעשיך וגבורתך יגידו".

ורחם עלינו והושיענו שנופה לשמור עצמנו תמיד שלא לאכל שום פרי קדם שנתבשלה, וגם שלא נתלש שום פרי קדם זמנה. כי אתה גלית לנו עצם התפסד והחזק שיוכל להגיע להאדם על ידי זה, כי יוכל לאבד את נפשו חס ושלום על ידי זה.

רבונו של עולם, רחם עלינו ושמרנו והצילנו מזה ברחמיך הרבים וברחמיך העצומים. ועזרנו והושיענו וזכנו תמיד לברך ברכת הנהנין ובפרט ברכת הפרות בכונה גדולה ועצומה. ולא נזרוק ברכה מתוך פינו חס ושלום, רק נוּכָה תמיד להתגבר ולהתחזק בכל עו בכל עת שנוצרה לאכל איזה פרי או ליהנות מהעולם הזה איזה הנאה, לברך הברכה בכונה גדולה פראוי, באפן שלא יזיק לנפשנו כלל כל מה שנאכל ונשתה ונהנה ממנו, רק אדרבא נוּכָה להשלים את נפשתינו ולהוסיף בנפשנו חיות דקדושה והארה גדולה על ידי כל דבר שנאכל ונשתה ונהנה ממנו. ותעזרנו ותושיענו שיהיו כל אכילותינו ושתייתנו וכל הנאותנו בקדושה ובטהרה גדולה לשמך לבר בלי שום הנאת הגוף כלל, ונהיה בכלל הצדיקים האוֹכְלִים לשבע נפשם דקדושה:

אנא יהוה מלא רחמים עזרנו ושמרנו מעתה שלא נאבד עוד כלל על ידי תאות רעות חס ושלום, רק נוּכָה מעתה לשפר ולבטל מאתנו כל התאות רעות. ותצוה ברחמיך להחזיר ולהשיב לנו כל האבודות שאבדנו מכפר, הן בגלגול זה הן בגלגולים שעברו.

וּזְכֵנו ברחמיך הרבים לקיים מצות תקיעת שופר בראש השנה בשלמות פראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, באימה וביראה ובאהבה ובשמחה וחדוה גדולה. ותזמין לנו תמיד תוקעים הגונים בראש השנה צדיקים ובשרים, שיהיה להם פח לעורר על ידי קול השופר את קול השופר העליון אשר אתה עתיד לתקוע בו לחרותנו. ועל ידי זה תקבץ נדחינו, ותשיב לנו את כל אבודותינו שאבדנו מעולם עד היום הזה.

אלהינו ואלהי אבותינו תקע בשופר גדול לחרותנו ושא גם לקבץ גליותנו, וקרב פזרינו מבין הגוים ונפוצותינו פנים מזרפתי ארץ, וקבצנו יחד מהרה מארבע פגפות הארץ לארצנו, ויקים מהרה מקרא שבתוב: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וכאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו ליתוה בהר הקדש בירושלים", ונאמר: "ואדני אלהים בשופר יתקע והלחץ בסערות תימן

יהנה צבאות יגן עליהם", "כן תגן על עמך ישראל בשלומך". עושה שלום במרומוי הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן

תורה פח

של זה האדם, מאחר שעדין יש להפרי כח המושך פנ"ל, על-כן תוכל הפרי למשך לעצמה חיות נפשו, ויוכל לאבד נפשו. ועם כל זה, אם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, אזי יוכל להנצל מזה, וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת ה', יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין עלאין. והעקר, שהאדם צריך לזהר מזה מאד, הינו שלא לאכל פרי קדם שנתבשלה כל צרכה. **ודע**, כי גם כשמבשלין הפרות בביתו אינו מועיל לזה, אבל אם הפרות שלא נתבשלו כל צרכן על האילן הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, זה מועיל, ומתר לאכלן. וזה דומה כמו האדם שהוא יגע, והוא מרחף רחיפות הרבה בפיו (שקורין

צריך לזהר מאד, שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה. וכמו שאסור לקץ אילן בלא זמנו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (כ"ב נו), פן אסור לתלש פרי קדם בשולה, וכן אסור לאכלה. והאוכל פרי קדם גמר בשולה, יכולה להזיק לו מאד לנשמתו, כי יוכל לאבד נפשו עלידי-זה. כי הפרי כל זמן שהיא צריכה להתגדל, יש לה כח המושך, פי היא צריכה חיות להתגדל, ועל-כן בודאי יש לה כח המושך, שמושכת יניקתה וחיותה; וכשתולשין אותה קדם זמנה, קדם שנתבשלה עדין כל צרכה, עדין יש לה כח המושך, פי כשמתבשלת כל צרכה, שוב פסק ממנה כח המושך, פי אינה צריכה עוד למשך חיות, אבל כשצריכה להתבשל עוד, עדין יש לה הכח המושך. ועל-כן זה האוכל קדם גמר בשולה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש

סאפין), עד אשר ינוח, כמוכן אלו הפרות שנתלשו, קדם שנתבשלו כל צרפן, צריך להמתין עד שינוחו מרחיפתן, ואז יש התר לאכלן. והדברים סתומים:

ודע, שיש מלאך, ותחתיו פמה ממנים, וככל אוחזים בידם שופרות והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים תקיעה תרועה, ואחר כך חוזרים ותוקעים תקיעה, וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה עלידי התאוות, בבחינת (תהלים קי"ב): תאות רשעים תאבד. ואפלו מי שהוא צדיק הוא אובד גם כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז): יש צדיק אבד בצדקו. ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם כן לפעמים, בבחינת

(תהלים פ"ו): יחפרו ויאבדו - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (קהלת ז): עת לאבד. וזה: תאות רשעים תאבד - ראשי תבות: תקיעה, תרועה, תקיעה, פי המלאכים המחפשים אחר האבדות, שהם בבחינת תאות רשעים תאבד, הם אוחזים בידם שופרות ותוקעים **תר"ת** כנ"ל. וגם הזכיר אז, שקשה מאד מאד להיות מקבל. וגם הזכיר אז קנאת סופרים תרבה חכמה (כ"ב כ"א). ולא באר כל זה, כי הם דברים סתומים וחתומים. גם נשכח קצת, כי לא פתבתים בזמנו פיאם בדרך רמז (פאשר נדפס כבר בהדפסה ראשונה). **ואמר,** שכל הנ"ל, דהינו ענין פונת אלול, שהם תקון לפגם הברית, וענין הפרות הנ"ל, וענין זה של המלאך וכו' כנ"ל - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים:

הדעת משך כל השדוכים, כי כל השדוכים הם שני הפכים, והדעת הוא המתוך בין שני הפכים (א). על-כן כל השדוכים

(א) עיין ליקוטי הראשון סימן ד.

להוציא הדעת מכח אל הפעל כנ"ל. ועל־כן צריך לשמע תורה דוקא מפיו, אף שגם בדבורים פשוטים של הבר דעת יש בהם גם־כן דעת, אף־על־פּי־כן צריך לשמע תורה דוקא. כי התורה נקראת כלה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (פסחים מט:): אל תקרי מורשה, אלא מארסה. ויש בה גם־כן שני הפכים, כי יש בה שני מיני אותיות^(א). וכשהצדיק אומר תורה הוא פחינת משדך שדוכין, כי דברי־תורה עניים במקום זה ועשירים במקום אחר (ירושלמי ר"ה פ' ראוהו ב"ד), וצריך לחבר דברי־תורה במקום למקום, כי מחברים דברי־תורה במקומות מפזרים, שהם רחוקים זה מזה, ומחברים אותם יחד, ועל־ידי־זה נעשה החדוש שמחדשים. נמצא כשהצדיק הבר־דעת אומר תורה, הוא משדך שדוכים. על־כן צריכין לשמע מפיו תורה דוקא, ועל־ידי־זה יכולין למצא זוגו כנ"ל:

שבעולם, כלם נעשים על־ידי הבר־דעת שיש בעולם. ועל־כן לפעמים קשה למצא זוגו, כי לפעמים שני המשדכים רחוקים מאד, והם שני הפכים ביותר זה מזה, על־כן קשה למצא זוגו. והתקון לזה - שצריך שיבוא להבר־דעת לשמע תורה מפיו, ועל־ידי־זה יכול למצא השדוך שלו. פי כל זמן שהדעת בכח, אזי לפעמים אי אפשר לחבר המשדכים, כשהם בהפך גדול זה מזה, כי לפעמים הם בהפך גדול מאד זה מזה כנ"ל, ואז אי אפשר להדעת לחבר אותם כל זמן שהדעת בכח. על־כן צריך לשמע תורה מפיו, שאז יוצא הדעת בבחינת (משלי ב): מפיו דעת ותבונה, ואזי כשיוצא הדעת מכח אל הפעל, אזי יכול לשדכם, אף אם הם בהפך גדול זה מזה. וזה אותיות **שידוך** - ראשי־תבות (מלאכי ב): כי **שפתי כהן ישמרו דעת ותורה**. וזהו: יבקשו מפייהו, כי צריך לבקש התורה מפיו דוקא, כדי

(ב) עיין הקדמת הוהר אטון רברבין ואתון זעירין.

תפילה מה

אל ברוך גדול דעה, ובנו ברחמיך הרבים וגלה לנו בחסדיך העצומים את הצדיק האמת שהוא בעל דעת גדול. ובנו למצוא אותו ולהתקרב אליו באמת, ולשמע תורה מפיו הקדוש, ורחם על כל ישראל אשר קשה להם למצוא וזוגם (ובפרט על פלוני בן פלוני), ועזור להם והושיעה להם מהרה שיזכו כל אחד ואחד למצוא וזוגו האמתי ההגון לו מן השמים חיש קל מהרה, בלי שום עפוב ובלי שום צער ויפורים כלל. כי אין אתנו יודע עד מה, שום עצה ותחבולה איד לבקש הזוג לכל אחד. כי אתה יודע כמה קשה לאדם למצוא וזוגו האמתי, כי כל הזוגים הם שני הפכים, ובפרט כי לפעמים הם בהפך גדול מאד, אשר קשה לזוג בקריעת ים סוף, ואי אפשר לחברם ולזוגם כי אם על ידי הדעת האמתי המשדך כל השדוכים. על פן צריכים לשמע תורה מפי הבר דעת האמתי שהוא מחדש חודשים נפלאים בתורה, ומחבר ומחד אתנו רברבין ואתנו זעירין, ומקשר ומשדך דברי תורה ממקום למקום, אשר על ידו נגמרים כל השדוכים שבעולם. בסוד "כי שפתי כהן ושמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו" ראשיתבות שידוך, אבל בעוונותינו הרבים נעלם מאתנו ולא גרע איד למצא את הבעל דעת הקדוש הזה ולשמע תורה מפיו, ועתה מאין יבא עזרנו, על פן עינינו תלויות אליך לבד מלא רחמים יושב ומזוג וזוגים, שתחמל על כל עמך ישראל הצריכים למצוא וזוגם (ובפרט וכו'), ותשלח לכל אחד מהרה וזוגו ההגון לו מן השמים באמת, ותהיה פרצונו ותהיה לו לעזר ולהועיל, ויקים בו ובכל הצריכים למצוא וזוגם "מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מיהרה".

אדון יחיד, מלא רחמים, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, המנהג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים, חוס ורחם וחמל על ימי הנעורים של גערי עמך בית ישראל, והודיענו נא את דרכיך, איד נזכה לדעת למצוא וזוגם האמתי של כל התלויים בנו. ובנו ועזרנו שבכת וזכות הצדיקים הגדולים האמתיים שהם הדעת הקדוש של כל העולמות, אשר המשיכו וגלו דעת גדול ונפלא באמת גם בעולם

הזה, בכחם וזכותם נזכה מהרה למצוא בת זוגם של כל אחד ואחד מעמך בית ישראל, ונזכה להשיאם מהרה למזל טוב לחיים טובים ארוכים ושלום. ותהיה פרצונו, ולא תהיה מנגדת אליו כלל חס ושלום, רק ידורו באהבה ושלום בקדושה ובטהרה פרצונך באמת. ויזכו כל עמך בית ישראל לשמור את הברית קדש בקדושה גדולה באמת, אשר כל התורה פלה תלויה בזה, והוא עקר הנסיון והבחירה של כל אדם בזה העולם, כאשר גלית לנו על ידי חכמך הקדושים. וזכה כל אחד ואחד להוליד מאשתו בנים ובנות דורות ודורי דורות עד עולם, וכלם יהיו חיים וקיימים לעבודתך וליראתך לארץ ימים ושנים טובים. ויפירו וידעו אותך ואת גדלת צדיקך האמתיים אשר בהם בחרת, ויתגלה להם הדעת הקדוש שהשאירו כל הצדיקים בזה העולם.

רבונו של עולם לא בחטאינו עשית לנו ולא בעוונותינו גמלת עלינו, גם עתה חוס וחמל עלינו, ושמע תפלתנו, והסתר פניך מחטאינו וכל עוונותינו מחה. ואל תביט על מעשינו, רק תביט על זכות הצדיקים האמתיים שאנו סומכים עליהם בכל עת, אשר מימי דעתיהם הקדוש אנו שותין ומפיהם אנו חיון, עד היום הזה. ועל ידי זה זוכה כל אחד מישראל למצוא זוגו האמתי מהרה. ותמלא כל משאלותנו ברחמים, ככל אשר שאלתי מאתך בעל הרחמים בעל החמלה בעל החנינה כי רחמך לא כלים, ואתה חפץ שגם גרוע ופחות כמוני כמוני, יבקש אותך על כל הטוב והחסד, כי אתה טוב ומטיב לכל, וזה עקר גדלתך בשאתה עושה חסד נפלא עם הרחוקים ממך ובפרט עם רחוק כמוני, כי אתה חונן את מי שאינו ראוי לחון, ומרחם על מי שאינו ראוי לרחם. ובפרט שאני רואה בכל עת את כל החסדים והטובות והנפלאות אשר אתה מפליא חסדך עלי בכל יום ובכל עת ובכל שעה. "כי חסדך גדול עלי ותחלת נפשי משאול תחתי". "חסדך גדול עלי" בלי שעור וערך ומספר, "כי גבר עלינו חסדו ואמת יהוה לעולם הללויה". על פן מצא עבדך את לבו להתחנן לפניך על כל אלה, כי לא על צדקותי אני מפיל תחנתי לפניך כי על רחמך הרבים ועל פח זכות הצדיקים האמתיים הזוכים ומזכים את הרבים, אשר פחם וזכותם מספיק גם עלי, להושיע גם אותי ואת זרעי וזרע הנדול והנורא בטחוני, נגילה ונשמחה בישועתך, "יהיו רצון אמרי כי והגיון לפי לפניך יהוה צורי וגואלי", אמן ואמן

תורה צ

כמו שכתוב (ירמיה יט): ויצאת אל גי בן
הנם אשר פתח שער החרסית. וגי בן
הנם זהו בחינת הגיהנם, כמו שאמרו
רבותינו זכרונם לברכה (סוכה לב: ועירובין
יט): שתי תמרות יש בגי בן הנם,
ועולה עשן מביניהן, וזהו פתחה של
גיהנם. וזהו ששוברין כלי חרס
בשעת השדוף, כי מרמזים לו בזה
שני ענינים. הינו שמרמזין לו: אם
היא אשה רעה, תזהר לבל תבגד
בה, רק תקבל באהבה, כי על ידי זה
אינך רואה פני גיהנם כנ"ל. ואם היא
אשה טובה, דע וזכר כי יש גיהנם,
ולא תהיה נמשך אחר תאוותך,
ותקדש עצמך פראוי, כי זכור תזכר
שיש גיהנם. וכל זה מרמזין לו על-
ידי שבירת כלי חרס, שהוא בחינת
שער החרסית, שהוא בחינת פתחה
של גיהנם כנ"ל, ועלי כן על ידי
שבירת כלי חרס מרמזין לו שני
ענינים הנ"ל:

טעם על שבירת כלי חרס בשעת
השדוף הוא בשני ענינים. כי
באמת צריכין לזהר מאד מאד שלא
לגרש את אשתו, כי אמרו רבותינו
זכרונם לברכה (עירובין מא:): שלשה
אינם רואים פני גיהנם וכו', ומי שיש
לו אשה רעה. למאי נפקא מנה
לקבולי באהבה. ופרשו המפרשים,
שמפני זה לא אמר כאן הנפקא מנה
דלעיל, כי קדם לזה איתא שם:
שלשה דברים מעבירין את האדם
על דעתו ועל דעת קונו. למאי נפקא
מנה למבעי רחמי. וכאן לא אמר
נפקא מנה זו. כי באלו השלשה
צריכין לקבל באהבה דוקא, מאחר
שעל ידם אינו רואה פני גיהנם. וזהו
בחינת שבירת כלי חרס בשעת
השדוף, כי שער החרסית היה
בירושלים (שהיו משליכין שם שברי
חרסים, כמו שפרש רש"י שם), וזה
השער הוא כנגד פתחה של גיהנם,

תפילה מז

"אלֵיךָ יהוה אֶקְרָא וְאֵל יְהוָה אֶתְחַנֵּן, מִה בְּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֵל שַׁחַת הַיּוֹדֶךְ עֶפֶר הַיַּגִּיד אֶמְתִּיךְ, שְׁמַע יְהוָה וְחַנּוּנֵי יְהוָה הִנּוּה עוֹזֵר לִי". וְרַחֵם עָלַי וְעַל יִרְעֵי וְעַל כָּל עַמֶּיךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהַצִּילֵנוּ מִדִּינָהּ שֶׁל גֵּיהֶנֶם. רַחֵם עָלֵינוּ מִעַתָּה עַל כָּל פְּנִים, וְהַצִּילֵנוּ מִתְאַוֹת הַמִּזְשָׁגֵל, שְׁמַרְנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ הַנוֹרְאוֹת, וְהִיָּה בְּעֶזְרֵנוּ שְׁלֵא נִרְבֶּה תְאַוַּתְנוּ אִפְלוּ בְּהַתֵּר, רַק נִזְכֶּה לְזִכְרֵךְ אֵז בְּעֵנֶשׁ הַקְּשָׁה וְהַפֹּר שֶׁל הַגֵּיהֶנֶם. וְלֹא נִמְלֵא תְאַוַּתְנוּ חֵם וְשָׁלוֹם, רַק נִזְכֶּה לְמַעַט תְּאַוַּתְנוּ בְּתַכְלִית הַמַּעוֹט, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לְשִׁבְרָה לְגַמְרֵי. וְלֹא נִהְיֶה רִגִילִים בְּזֶה כִּלְל חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי אִם בְּשִׁבִיל קִיּוֹם הַמִּיּוֹן, בְּקַדְשָׁה וּבְמִתְרָה גְדוּלָה, בְּאִימָה וּבִירְאָה בְּרַתַּת וְזִיעַ, בְּעֵנָה בְּבִשְׁת פְּנִים, בְּלֵי שׁוֹם חֲצִיפוֹת וְעִזּוֹת דְּסַמְרָא אַחֲרָא כִּלְל. מִכָּל שֶׁפֶן וְכָל שֶׁפֶן שְׁנֵהִיָּה נִשְׁמָרִים בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה מִתְאַוָּה זֹאת בְּאִיזָה צַד אִסּוּר חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁנִּזְכֶּה לְהִזְהַר וְלֹהֵשֵׁמֶר מִכָּל מִינֵי צַד הַרְהוּרִים וּמַחְשְׁבוֹת רְעוֹת וּמִכָּל מִינֵי הַסְּתַכְלוֹת רְעִים, וּמִכָּל מִינֵי פָּגַם הַבְּרִית בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, בְּכָל הַחוּשִׁים וּבְכָל תְּכַחוֹת, בְּכָלֶם נִהְיֶה נִזְהָרִים וְנִשְׁמָרִים בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה מִכָּל מִינֵי פָּגַם הַבְּרִית, בְּאִסּוּר וּבְהַתֵּר בְּשׁוּגַג וּבְמִזִּיד בְּאִנְס וּבְרָצוֹן, בְּאִפֶּן שֶׁנִּזְכֶּה לְהַנְצִיל מִדִּינָהּ שֶׁל גֵּיהֶנֶם.

רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוּלִים בְּחִמְלָתְךָ וְחַנּוּנֵי־תִיךָ, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַצַּעַר הַפֹּר וְהַקְּשָׁה מְאֹד שֶׁל גֵּיהֶנֶם אִפְלוּ שְׁעָה אַחַת. רַחֵם עָלֵינוּ בְּחַיִּינוּ, וְעֶזְרֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו וְזַכּוּנוּ שְׁנֵתְנָבֶר וְנִכְבוּשׁ אֶת יִצְרָנוּ, בְּאִפֶּן שֶׁנִּצְוֵנוּ עֲצַמְנוּ לְגַמְרֵי מִדִּינָהּ שֶׁל גֵּיהֶנֶם. וְכָל מִה שֶׁפָּגַמְנוּ נִגְדֶךָ עַד הִנֵּה בְּפִרְט בְּפָגַם הַבְּרִית, עַד אֲשֶׁר "עֲזוּבוּנוּ רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשׁ" וְעֲצַמּוּ עַד גְּבַהֵי שָׁמַיִם, וְכִבְדּוּ מִחוּל יָמַיִם, וְרַבּוּ מִעַפְר הָאָרֶץ, עַל הַכָּל תְּמַחֹל וְתַסְלַח לָנוּ אֱלֹהֵי סְלִיחוֹת חַנּוּן הַמִּרְבֶּה לְסִלּוֹת. כִּי אִין בְּיַדְנוּ לְתַנּוּן אַחַד מֵהֶם אִף כִּי כָלֶם, כִּי אִם בְּתַפְלָה וְתַחֲנּוּנִים שְׁתַּחֲמוֹל וְתַחֲוֶם עָלֵינוּ, וְתַמְחֹל לָנוּ עַל הַעֲבֵר בְּמַחֲלָה גְמוּרָה בְּאַמְת, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו עַל הַעֲתִיד, שְׁתַּהֲיֶה בְּעֶזְרֵנוּ בְּכָל עַת וְתַשְׁמָרְנוּ שְׁלֵא נַחְטָא עוֹד, וְלֹא נִפְגַּם עוֹד שׁוֹם פָּגַם כִּלְל

בפרט בבִּרְיֵת קדֵשׁ. חִמַּל עֲלֵינוּ כִּי אִין רַחֲמֵנוּת בְּעוֹלָם כַּאֲשֶׁר עַל הַפּוֹגֵם בְּבִרְיֵת קדֵשׁ. חִמַּל עֲלֵינוּ אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, וְעָשָׂה אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּאֶפֶן שֶׁלֹּא נַחֲמָא וְלֹא נִפְגַּם עוֹד כְּלָל. וְנִזְכָּה לְשִׁמּוֹר חֲקִיךָ וּמְצוֹתֶיךָ כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב כֹּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם, בְּאֶפֶן שְׁנִזְכָּה לְהַנְצִיל לְגַמְרֵי מַדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם, וְלֹא נִרְאָה פְּנֵי גִיהֵנָם כְּלָל. כִּי רַחֲמֶיךָ רַבִּים מְאֹד מְאֹד, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, וּבִפְרָט כִּי אֲנַחְנוּ בְּטוֹחִים וּסְמוּכִים עַל בְּחֵם שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית בְּאַמְתָּ, אֲשֶׁר הֵם חֲקוּנֵנוּ וְזוּרְנֵנוּ לְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה וּבִבְקָשׁוֹת וּתְחִנּוּנִים וְצַעֲקָה וְשׁוּעָה אֶלֶיךָ יְהוָה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, עַל כֵּן עֵינֵינוּ תְלוּיֹת אֶל רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ לְכַד פְּעִינֵי עַבְדִּים אֵל יְד אֲדוֹנֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר תִּרְחַם עֲלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם וְתִזְכְּנוּ מַעֲתָה עַל כָּל פְּנִים לְתַקּוֹן הַבְּרִית בְּאַמְתָּ, כְּרִצּוֹנְךָ וְכְרִצּוֹן צְדִיקְךָ הָאֲמִתִּיִּים, וְזוֹתָם יִגַּן עֲלֵינוּ:

וּבְבִין תִּרְחַם עַל כָּל עַמּוּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַצְּרִיכִים לְמִצּוֹא זְוֹגָם, שְׁיִזְכוּ לְמִצּוֹא זְוֹגָם מְהֵרָה, זְוֹגָם הָאֲמִתִּי, זְוֹגָם הַהֲגוֹן לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְיִזְכָּה כָּל אֶחָד לְהַתְּעוֹרֵר אֶלֶיךָ בְּשַׁעַת הַהֲתַקְשְׁרוֹת, לְזַכֵּר בְּהַתְּכַלִּית וְהַסּוֹף בְּשַׁעַת שְׁבִירַת כְּלֵי חָרֶם בְּעַת הַתְּנָאִים, שְׁיִזְכֹּר עַל יְדֵי זֶה בְּשַׁעַר הַחֲרָסִית שֶׁהִיָּה בִירוּשָׁלַיִם שֶׁהוּא פְתוּחָה שֶׁל גִּיהֵנָם, לְמַעַן לֹא יִבְגַּד בְּאִשְׁתּוֹ הַכַּשְׁרָה, וְיִזְהַר מִלְּגַרְשָׁה אֶפְלוּ אִם יֵשׁ לוֹ יִסּוּרִים מִמִּנְהָ חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כִּי יִזְכֹּר בְּעֵנֶשׁ הַמִּזְרָח שֶׁל גִּיהֵנָם שֶׁיִּנְצֵל מִמֶּנּוּ עַל יְדֵי זֶה, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבְרַכָּה שְׁמִי שֵׁיִשׁ לוֹ אִשָּׁה רְעָה אִינוּ רוֹאֵה פְּנֵי גִיהֵנָם, וְצָרִיךְ לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה. וְכֵן יִזְכֹּר אֶת עֲצֻמוֹ שֶׁאִם תְּהִיָּה אִשָּׁה טוֹבָה כְּרִצּוֹנוּ, שִׁיְהִיָּה זָהִיר וְזָהִיר מִלְּהַרְבוֹת תְּאוֹתוֹ חֶסֶם וְשָׁלוֹם וְיִזְכֹּר שֵׁיִשׁ גִּיהֵנָם, וְיַחֲמַל עַל עֲצֻמוֹ וְיַקְדִּישׁ אֶת עֲצֻמוֹ בְּזוּגוֹ בְּתַכְלִית הַקְּדִשָׁה כְּרִאוּי לְאִישׁ יִשְׂרָאֵל. וְיִזְכֹּר וְלֹא יִשְׁכַּח עֵנֶשׁ הַמִּזְרָח שֶׁל גִּיהֵנָם שֶׁבָּא עַל פְּנֵי הַבְּרִית חֶסֶם וְשָׁלוֹם רַחֲמָנָא לְצַלָּן. רַחֵם עָלַי וְעַל זְרַעִי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְתַסְבֵּב בְּרַחֲמֶיךָ סְבוֹת לְטוֹבָה, בְּאֶפֶן שְׁנִזְכָּה לְמַלְט וּלְהַצִּיל נַפְשֵׁנוּ מִן הַגִּיהֵנָם וּמִכָּל מִינֵי עֲנֵשִׁים וְדִינִים כְּזֶה וּבְכֹא, כִּי "מִה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֵל שַׁחַת הַיּוֹדֵךְ עֲפָר הַיְגִיד אֲמַתְךָ". חוּסָה עֲלֵינוּ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ וְהַצִּילֵנוּ מִזַּעֲמֶיךָ, "שְׁמַרְהָ נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חֲסִיתִי בְךָ, תַּצִּילָה מִחֲרַב נַפְשִׁי מִיַּד כָּל בְּיָד יְחִידִתִּי". חוּס וְרַחֵם וְחַמַּל עֲלֵינוּ כְּזֶה וְכֹחַ הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר קָרְבוּנוּ אֶלֶיךָ בְּרַחֲמֶיךָ. "הַצִּילֵנִי מִפִּיט וְאֵל אֲמַבְעָתָ, אֲנַצֵּלָה מִשׁוֹנְאֵי וּמִמְעַמְקֵי מוֹם. אֵל תִּשְׁטַפְּנֵי שְׁבֵלֶת מַיִם וְאֵל תִּכְלַעֲנֵי מְצוּלָה, וְאֵל תִּאֲטֵר עָלַי כְּאֵר פִּיָּה. עֲנֵנִי יְהוָה כִּי טוֹב חֲסִדְךָ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ פְּנֵה אֵלַי. וְאֵל תִּסְתַּר פְּנֶיךָ מִעַבְדְּךָ כִּי צָר לִי מִהַר עֲנֵנִי. קְרַבָּה אֵל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה לְמַעַן אוֹיְבֵי בְּרַנִּי. הִשִּׁיבֵנִי וְאִשׁוּבָה כִּי אַתָּה [יְהוָה] אֱלֹהֵי. הִשִּׁיבֵנִי

יהוה אלוד ונשובה חדש ימינו בקדם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי":

תורה צא

עלאה, דהינו מה שהרב מלמד להתלמיד, זה בחינת יוד, ומה שהתלמיד מקבל ממנו, שזה בחינת חכמה תתאה, הוא בחינת למד, שהוא בחינת מגדל הפורח באויר (חגיגה טו עין רשי שם). כי הלב פורח באויר ושומע מה שהרב אומר, ועל ידי זה מבין האדם השומע, כי עקר הבנת התלמיד הוא על ידי הלב, כי הרב צריך לומר דברים המתישבין על הלב. והתלמיד צריך לתן הלב ולהתבונן במה שאמר הרב, וכמו שכתוב (משלי יז): לקנות חכמה ולב אין. ועל כן מה שהתלמיד מקבל הוא בחינת למד, בחינת מגדל הפורח כנ"ל. וזה בחינת למד, לשון תלמיד הלמד מהרב. נמצא שהרב והתלמיד, שהם בחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה, הם בחינת למד יוד. ודע, כי כלל התורה הקדושה הוא בחינת חכמה עלאה, וכלל החכמות שבעולם נמשכין מבחינת חכמה

וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר (שמות כ)

דע, כי ההתקשרות באמת לצדיקים אמתיים הוא תועלת גדול מאד מאד, כי על ידי זה זוכין לתשובה שלמה ולכפרת עוון, ונמתקין הדינים ונתבטלין לגמרי, ונעשה על ידי זה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, כי איתא בזהר הקדוש (ויגש דף רה): כי הנה המלכים נועדו. תרין עלמין קדישין, עלמא עלאה ועלמא תתאה וכו', כד מתחברן כחדא כדיון כל אנפין נהירין וכל חובין אתעברו וכו', עין שם. פי דע, כי יש שני בחינות חכמה: חכמה עלאה וחכמה תתאה. וחכמה תתאה נמשך מחכמה עלאה, ויונק ומקבל משם. והוא כמו הרב והתלמיד, כי מה שהרב מלמד עם תלמידו והתלמיד מקבל ממנו, הוא בחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה. וחכמה

תתאָה, וכשֶׁהחֲכֵמוֹת שְׁבַעֵלֶם שִׁינְקִים מִחֲכֵמָה תתאָה הֵם נִפְרָדִים מִהתוֹרָה וּמֵהשֵׁם יתְבַרַךְ, מִבְּחִינַת חֲכֵמָה עֲלֵאָה, כְּמוֹ הַתְּלֵמִיד שְׂאִינוֹ רוֹצֵה לְהִבִּין מֵה שֶׁהֵרֵב אוֹמֵר, זֶה בְּחִינַת מַעוֹט הַלְבָנָה, בְּחִינַת גְּלוּת הַשְּׂכִינָה. כִּי כָל אָדָם בְּאֶשֶׁר הוּא שָׂם, הוּא צָרִיךְ לְקַשֵּׁר שְׂכָלוֹ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא לְהַתוֹרָה וּלְהֵשֵׁם יתְבַרַךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲכֵמָה עֲלֵאָה. אָבֵל אִם מִפְּרִיד שְׂכָלוֹ וְחֲכֵמָתוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, מֵהֵשֵׁם יתְבַרַךְ, זֶה בְּחִינַת (משלי טז): וְנִרְגַן מִפְּרִיד אֱלוֹף - שְׂמִפְּרִיד אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְגוֹרָם, חֵס וְשְׁלוֹם, פְּגִימַת הַלְבָנָה עַל־יְדֵי שְׂאִינוֹ מְקַשֵּׁר חֲכֵמָה תתאָה בְּחֲכֵמָה עֲלֵאָה, דְּהֵינּוּ שְׂאִינוֹ מְקַשֵּׁר הַחֲכֵמוֹת שֶׁל פֶּל הָעוֹלָם לְהֵשֵׁם יתְבַרַךְ וּלְהַתוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲכֵמָה עֲלֵאָה כִּי׃

אָבֵל הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּיִּים הֵם מְקַשְׂרִים חֲכֵמָה תתאָה בְּחֲכֵמָה עֲלֵאָה, כִּי שִׁיחַתָּן שֶׁל הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּיִּים שֶׁהֵם מְשִׁיחִין וּמְסַפְּרִים שִׁיחַת חֲלִין, הִיא יִקְרָה מְאֹד מְאֹד, וְכֵמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנִים לְבִרְכָה (ע"ז יט): שִׁיחַתָּן שֶׁל תְּלִמֵי־חֲכָמִים צָרִיכִין לְמוֹד, כִּי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת הַחֲרָבִין וּמִגְבִּיָּה חֲכֵמָה תתאָה וּמְקַשְׂרָה לְחֲכֵמָה עֲלֵאָה עַל־יְדֵי שִׁיחַתוֹ

וּסְפוּרֵי דְבָרָיו שְׂמַדְבֵּר עִם הַמוֹרְעִים. כִּי הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַמוֹרְעִים שְׂאִינִם מְקַשְׂרִים אוֹתוֹ לְהֵשֵׁם יתְבַרַךְ, הוּא נִפְרָד מִחֲכֵמָה עֲלֵאָה, אָבֵל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת מְקַשֵּׁר הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַהִמוּן, אִפְּלוֹ הַשֶּׁכֶל וְהַחֲכֵמָה שֶׁל הַרְשָׁע, לְהֵשֵׁם יתְבַרַךְ. וְזֶה עֲנִין מֵה שְׂהַצַּדִּיקִים מְדַבְּרִים עִם אֲנָשִׁים שְׂאִינִם הַגּוֹנִים אוֹ אִפְּלוֹ עִם עֲפוּ"ם (אך כְּשֶׁמְדַבֵּר עִם עֲפוּ"ם, אִזִּי הַצַּדִּיק מוֹצִיא הַטוֹב מִמֶּנּוּ, וְהוּא נִשְׂאָר אִפְּס וְרִיק, שֶׁזֶה בְּחִינַת מֵה שֶׁהֵרַג מֹשֶׁה אֶת הַמִּצְרִי, כִּי כְּשֶׁהַצַּדִּיק מְדַבֵּר עִם רְשָׁעִים, וְהַצַּדִּיק מִגְבִּיָּה שְׂכָלוֹ וּמְקַשְׂרוֹ לְהֵשֵׁם יתְבַרַךְ, אִזִּי מַעֲלָה וּמְקַשֵּׁר שְׂכָלָם מִמְּקוֹם שֶׁהֵם לְהֵשֵׁם יתְבַרַךְ. כִּי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת מְצַמֵּץ שְׂכָלוֹ, וּמְדַבֵּר עִמָּם בְּחֲכֵמָה נִפְלְאָה וּבִמְלָאכָה גְדוֹלָה, וּמְקַשֵּׁר כָּל הַדְּבוּרִים לְהֵשֵׁם יתְבַרַךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה מְבִיאֵם לְיְדֵי תְּשׁוּבָה. וְזֶה בְּחִינַת (דברים לג): וְהֵם תִּפְּנוּ לְרִגְלֵךָ יִשְׂא מְדַבְּרֵתֶיךָ, וְדָרְשׁוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנִים לְבִרְכָה (ב"ב ח): אֱלוֹ תְּלִמֵי־חֲכָמִים שֶׁהוֹלְכִים וּמְכַתְּתִים רַגְלֵיהֶם מֵעִיר לְעִיר וְנוֹשְׂאִים וְנוֹתְנִין בְּדְבָרָיו שֶׁל מְקוֹם. כִּי הַצַּדִּיקִים הָאֲמַתִּיִּים מְדַבְּרִים לְפַעְמִים עִם רְשָׁעִים וּמְסַפְּרִים עִמָּהֶם מַעֲסָקֵי מַלְחָמוֹת וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה מַעֲסָקֵי הָעוֹלָם, אֵךְ הוּא

מדבר עמם, ועל ידי זה מקשר אותן ומעלה אותן להשם יתברך. וזה בחינת שהוא נושא ונותן בדבריו של מקום, דהינו שהוא מדבר עם כל אחד לפי מקומו במקום שהוא, והוא נושא אותן הדבורים ונותן אותם להשם יתברך, כי הוא מקשרם לשרשם, לבחינת חכמה עלאה. נמצא שהצדיק האמת מקשר חכמה תתאה עם חכמה עלאה. ובשביל זה כשהצדיק נפטר מן העולם, חס ושלום, אזי יש צער גדול להשם יתברך, כי השם יתברך אינו רוצה במיתתן של רשעים, כי אם בטובתן, שיזכו לשוב בתשובה, והצדיק היה מקשרם ומעלה אותן להשם יתברך והיה משיבן בתשובה וכנ"ל, כי הוא מקשר חכמה תתאה בחכמה עלאה וכנ"ל. וזה שמובא במדרש [א] (ובסוטה יג): פד מית משה רבנו, צוח קדשא בריה הוא: וי מי יקום לי עם מרעים. לי דיקא, בחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה שהם בחינת למד יוד, בחינת לי, הינו מי יקום ויעלה ויקשר בחינות לי, הינו חכמה תתאה עם חכמה עלאה, עם מרעים - הינו שהוא מעלה החכמה תתאה מכל הרעים שבעולם, ומקשרם להשם יתברך, ומעלה אותה לחכמה עלאה, שזה

מלביש בזה האור הגדול של התורה, כי הוא מלביש אור התורה בלבושים שונים זה מזה, עד שמלבישו בדברים הללו, והאור התורה מתלבש בצרופים אחרים. כי אם היה הצדיק מדבר תכף תורה בפרוש עם הרשע, היה יכול להתפקר יותר והיה נעשה רשע יותר. כי צדיקים ילכו בם ופשעים יכשלו בם (הושע יד). כי זכה - נעשה לו סם חיים; לא זכה - נעשה לו סם מות (יומא עב). ועל כן אם היו מגלין לו תורה פמות שהיא, היה מתפקר יותר, כי היה נעשה אצלו סם מות, חס ושלום, כי הוא רחוק מן התורה. ועל כן צריכין להלביש לו התורה בצרופים אחרים. וכמו שמצינו בתלמי המלך, כשהושיב שבעים ושנים זקנים, ונתן השם יתברך בלב כל אחד ואחד להלביש התורה בצרופים אחרים, וכתבו: אלקים ברא בראשית וכו' (מגילה ט), וכמו שפרש רש"י שם. כי אם היו פותבין התורה פמות שהיא, היה מתפקר יותר וכו'. ועל כן צריכין הצדיקים האמתיים לדבר עם ההמון שיחת חליו, והם מלבישין בהם התורה, והם מקשרים אותם באלו הדבורים ממקום שהם, כי הם אינם רחוקים מאלו הדבורים והספורים שהצדיק

א'תרצב לקוטי נ נח נחמן נחמן מאומן מוהר"ן תנינא

בְּחִינַת לֵי, בְּחִינַת הַתְּקַשְׁרוֹת חֻכְמָה תתאָה עִם חֻכְמָה עֲלָאָה פִּנ"ל. כִּי מִשָּׁה רַבְּנֹו, עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, בּוֹדָאֵי הָיָה יָכוֹל זֹאת מֵאֵד, לְהַעֲלוֹת בְּחִינַת הַחֻכְמָה תתאָה מִכֹּל הָרַעִים וּרְשָׁעִים שְׁבַעֲוֹלָם וּכְנ"ל. וְעַל־כֵּן הָעֵקֶר לְקִשְׁר עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים אֲמֵתִיִּים, כִּי הַצַּדִּיק מְגִבִּיה וּמְקַשֵּׁר חֻכְמָה תתאָה לְחֻכְמָה עֲלָאָה פִּנ"ל, וְאִזִּי מְפַגְמֵת הַלְבָנָה נַעֲשֶׂה מְלוּי הַלְבָנָה. וְזֵהוּ: כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו, כִּד מְלָכִים אֲזִדְּמֵנוּ תְרוּיָהוּ בְרַעוּתָא חֻדָּא, כִּדִּין וְכו' פִּלְהוּ מֵאֲרִי דְדִינָא אֲתַפְּפִין וְאֲתַעְבְּרוּ מֵעֲלָמָא וְכו' (כמ"ש בַּזְוָהר וַיְגֵשׁ הַנ"ל). וְאִזִּי הוּא בְּחִינַת (מְלָכִים־א ה): וְתַרְבַּ חֻכְמַת שְׁלֹמֹה, וְתַרְגוּמוֹ: וְאֲתַרְבִּיאַת סְהָרָא, דְּהִינּוּ שְׁנַתְמַלְא פְּגִימַת הַלְבָנָה וּכְנ"ל. וְאִזִּי נִמְתַּקִּין כֹּל הַדִּינִים וְנִתְכַפְּרִין כֹּל הָעוֹנוֹת, (כְּמוֹבָא בְּזֵהר הַנ"ל וּבְכַמְהָ מְקוּמוֹת, שְׁעָקֶר הַמִּתְקַת הַדִּינִים וּכְפֻרַת הָעוֹנוֹת וּשְׁלֹמוֹת כֹּל הָאוֹרוֹת וּמְלוּי פְּגִימַת הַלְבָנָה וְתַקוּן כֹּל הָעוֹלָמוֹת - הַכֹּל הוּא עַל־יַדִּי שְׁנַתְחַבֵּר עוֹלָם

הַתְּחַתּוֹן בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, שְׁהֵם בְּחִינַת חֻכְמָה תתאָה וְחֻכְמָה עֲלָאָה פִּנ"ל). וְכֹל זֶה עַל־יַדִּי הַצַּדִּיק, שְׁמַקְשֵׁר חֻכְמָה תתאָה בְּחֻכְמָה עֲלָאָה עַל־יַדִּי שִׁיחְתּוֹ, שְׁמַלְבִּישׁ אֹר הַתּוֹרָה בְּסַפּוּרֵי דְבָרִים וּכְנ"ל. וְזֵהוּ: וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת־וַיְדַבֵּר - לְשׁוֹן זְווג וְהַתְּקַשְׁרוֹת, כְּמוֹ: רֵאוּהָ מְדַבְּרַת (כְּתוּבוֹת יג). אֱלֹקִים אֶת - זֶה בְּחִינַת חֻכְמָה תתאָה וְחֻכְמָה עֲלָאָה. אֱלֹקִים - בְּחִינַת חֻכְמָה תתאָה, כְּנוּדַע; אֶת - זֶה בְּחִינַת חֻכְמָה עֲלָאָה, בְּחִינַת: אֶת הַשְּׁמַיִם^(א), הִינּוּ לְזוּג וּלְקִשְׁר חֻכְמָה תתאָה בְּחֻכְמָה עֲלָאָה, זֶה נַעֲשֶׂה עַל־יַדִּי בְּחִינַת: הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֹר - הִינּוּ עַל־יַדִּי הַצַּדִּיק שְׁמַלְבִּישׁ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִינּוּ דְבָרֵי הַתּוֹרָה הוּא מְלַבִּישׁ בְּסַפּוּרֵי דְבָרִים. וְזֵהוּ: לְאֹמֹר - לְשׁוֹן הַלְבָּשָׁה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (אֵיכָה ב): בְּצַע אֲמַרְתּוּ, שְׁפָרוּשׁוּ לְבוּשׁ. וְעַל־יַדִּי שְׁהַצַּדִּיק מְלַבִּישׁ אֹר הַתּוֹרָה בְּסַפּוּרֵי דְבָרִים, עַל־יַדִּי־זֶה מְקַשֵּׁר חֻכְמָה תתאָה עִם חֻכְמָה עֲלָאָה וּכְנ"ל:

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

תפילה נו

"מי יקום לי עם מרעים מי יתצב לי עם פועלי און. לולי יהוה עזרתה לי במעט שכנה דומה נפשי. אם אמרתי מטה רגלי חסדך יהוה יסעדני. ברוב שרעפי בקרבי תנחומיך ישעשעו נפשי". רבנו של עולם מלא רחמים, חפץ חסד ומרבה להטיב, טוב ומטיב לרעים ולטובים, החושב מחשבות לבל ידח ממך נדח. "פקח עיניך וראה שומותינו", ראה "כי אזלת יד ואפס עצור ועוזב", כי אין מי יעמוד בעדנו. מה נעשה ומה נפעל אחרי אשר [לקחת] לקח מאתנו עמרת ראשנו גאוני עזנו מחמדוי עינינו, הן המה צדיקי אמת אשר נסתלקו בדורותינו. אשר כל ימי חיייהם הקדושים היינו עומדים ומצפים לישועה, שבדבריהם [שבדרכיהם] הנוראים ובתחבולותיהם הנפלאות יקרבו אותנו פלנו להשם יתברך. ובעוונותינו העצומים והרבים והקבדים מאד, חשך השמש בצהרים ונשארו כיתומים ואין אב, ומה נעשה עתה אל מי מקדושים נפנה.

מלא רחמים למדנו איד לזעק ולזכות ולקונן ולספור על הסתלקות הצדיקים האמתיים, באפן שנופה לעורר רחמך על עניים פמונו היום, שתורנו ותלמדנו איד לבקש ולחפש ולמצא את הצדיקים האמתיים שבדור הזה, שיש להם כח להנהיג אותנו בדרך האמת, ולקרבו לתורתך ולהשיבנו אליך באמת. ונזכה להתקרב אליהם באמת ובשלמות להאמין בדבריהם [הנאמנים] הנעמים באמונה שלמה באמת שכל דבריהם ושיחותיהם צריכים למוד, כי גם בשיחתם שיחת חלין נעלם בהם תורה נפלאה וסודות עלאין ורוזן הרבה. ואטה אוני ואקשר דעתי היטב לשיחתם הקדושה, עד שאזכה שיקשרו אותי על ידי שיחתם אליך באמת.

רחם עלי מלא רחמים, ועשה את אשר תעשה ברחמך ובנפלאותיך הנוראות, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לשוב אליך באמת. ולנוח ולשקט ממשכבותי הרעות וממעשי הרעים והפגומים, ולא אפגם עוד כלל. רחם רחם

הַצַּל הַצַּל, עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאוּכָה לְקַשֵּׁר כֹּל מַחֲשַׁבְתִּי וְדַבּוּרִי וְעִשְׂיָתִי וְכָל חֲכָמָתִי וְדַעְתִּי וְשִׁכְלִי אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת. וּמִכָּל הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר אֲנִי שָׁם בְּכָל עֵת וְעַתָּה, אֲוֹכַה לְקַשֵּׁר מַחֲשַׁבְתִּי וְשִׁכְלִי וְדַעְתִּי אֵלֶיךָ וְלַתּוֹרַתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ בְּאֵמֶת, בְּאִפְנֵי שְׂאוּכָה לְקַשֵּׁר חֲכָמָה תַּתְּאֶה בְּחֲכָמָה עֲלֵאָה.

רַחֲמֵן מְלֵא רַחֲמִים הִיָּה בְּעֲזֹרְנוּ בְּעַת צָרָה הַזֹּאת בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא, אֲשֶׁר אֶתָּה לְבַד יוֹדַע כִּרְוִירוֹת נַפְשֵׁנוּ בְּצוּק הַעֲתִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר נִתְרַחַקְנוּ מִמְּךָ כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַחַקְנוּ, בְּאֲשֶׁר יוֹדַע כֹּל אֶחָד וְאֶחָד בְּלִבָּבוֹ אֶת נַגְעֵי לִבָּבוֹ וּמִכְאוּבוֹ.

רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ, חוֹסֶה עֲלֵינוּ כְּרוֹב רַחֲמֶיךָ וְהִדְרִיכֵנוּ בְּאֵמֶתְךָ, וְלַמְדֵנוּ אִיךְ לְבַקֵּשׁ וְלַחֲפֹשׂ אֶת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, וְאִיךְ לַהֲתַפְּלֵל וְלַהֲתַחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל זֶה בְּאֵמֶת בְּאִפְנֵי שְׂנוּכָה לְמִצְאָם וְלַהֲתַקְרַב אֲלֵיהֶם בְּאֵמֶת. וְהֵם יִרְחַמוּ עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֵיהֶם הַגְּדוֹלִים וְיִקְרְבוּ אוֹתֵנוּ בְּלֵנוּ, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מִמְּקוֹמוֹ בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם, אֵלֶיךָ לַתּוֹרַתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ בְּאֵמֶת, עַד אֲשֶׁר יוֹצִיאוּ אוֹתֵנוּ לְגַמְרֵי מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת הָרָעִים שֶׁנִּפְלְנוּ לָשָׁם, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ שִׁירַד לָשָׁם וְנִתְרַחַק מִמְּךָ כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַחַק, מִכָּלֵם יוֹצִיאוּ אוֹתֵנוּ, וְיִקְרְבוּנוּ אֵלֶיךָ, וְיִשִּׁיבוּ אוֹתֵנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּאִפְנֵי שֶׁתִּתְקַשֵּׁר וְתִתְחַבֵּר חֲכָמָה תַּתְּאֶה בְּחֲכָמָה עֲלֵאָה, וְיִהְיוּ נַעֲשִׂים יְחוּדִים גְּדוֹלִים וְנוֹרְאִים עַל דֵּינֵנוּ תָּמִיד.

וְתַמְלֵא פְּגִימַת הַלְבָּנָה וְתוֹצִיא וְתַקֵּים הַשְּׂכִינָה מִגְּלוּתָהּ וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה יְחוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ תָּמִיד בְּיַחְדָּא שְׁלִים, וְתַתְּמִיק וְתַכְפֹּל כֹּל הַדֵּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְתַמְחַל וְתַסְלַח וְתַכְפֹּר כֹּל חַטָּאתֵנוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְיִהְיוּ כֹּל הָאֲנָפִין נְהִירִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל חִירוֹ יִשְׁתַּפַּח בְּכָל עֲלָמוֹן, וְיִתְקַים: "וְתִרְבַּח חֲכָמַת שְׁלֵמָה". וְיֵאִירוּ כֹּל הָאֲזוּרוֹת בְּאֹר גְּדוֹל וְנִפְלֵא וְיִתְתַקְנוּ כֹּל הָעוֹלָמוֹת בְּשְׁלֵמוֹת, וְיִתְגַּדְּל וְיִתְגַּלֶּה הַרְעַת וְהַשְּׁכָל הָאֵמֶת בְּעוֹלָם. וְיַדַּע כֹּל פְּעוּל כִּי אֶתָּה פְּעַלְתּוֹ, וְיִכִּין כֹּל יַצּוּר כִּי אֶתָּה יַצַּרְתּוֹ וְיֵאמֶר כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, יְהוֹה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִלְּךָ וּמְלִכּוֹתָּהּ כֹּכָב מִשְׁלָה. וְנִתְּהִי מְקַשְׂרִים בְּךָ בְּקוֹשֵׁר אֲמִיץ וְחֹזֵק תָּמִיד לְעוֹלָם וָעַד, וְנוֹכַח לְקַיָּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "אֲחֻזְתִּיו וְלֹא אֶרְפְּנוּ עַד שֶׁהִבְאֵתוּ אֶל בֵּית אֲמִי וְאֶל הַדָּר הַזֶּה הַזֶּה".

חֲוִמַל דְּלִים חֲמוֹל עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְקִרְבֵנוּ מִהֲרָה לְצְדִיקִים אֲמִתִּים שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר כֹּל תְּקוּתֵנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא עַל יְדָם, כִּי הֵם תִּינּוּ וְאִרְךָ יְמֵינוּ לְעוֹלָם וָעַד, רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ וּמְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵנוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים. חַנּוּן וְעֲנָנִי וְשִׁמְעֵ תְּפִלָּתֵנוּ, כִּי אֶתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כֹּל פֶּה, בְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה

תורה צב

מבלי מלח (איוב ו) (א). הודו - פן תתן
לאחרים הודך (משלי ה). מזמור -
הנותן זמירות בלילה (איוב לה).
הללויה - אשה יראת ה' היא
תתהלל (משלי לא). [והבן היטב
רמזים אלו]:

ודע, פי אלו הם העשרה קפיטל
שצריכים לאמרם באותו היום
שארע לו מקרה בלתי טהור, חס
ושלום: מכתם לדוד - טז. לדוד
משפיל - לב. אשרי משפיל אל דל -
מא. כאיל תערג - מב. למנצח אל
תשחת - נט. למנצח על ידותון - עז.
תפלה למשה - צ. הודו לה' קראו
בשמו - קה. על נהרות בבל - קלז.
הללו אל בקדשו - קן. ואלו העשרה
קפיטל תהלים הם תקון גדול מאד
מאד לענין הנ"ל, ומי שזוכה לאמרם
באותו היום, אין צריך לפחד עוד
כלל מפגם הנורא של המקרה, חס
ושלום, כי בודאי נתתקן עלידידיה.

תקון למקרה לילה, חס ושלום,
לומר עשרה קפיטל תהלים,
כמבאר בספר הראשון (סי' רה), עין
שם הענין. פי עשרה קפיטל תהלים
הם כנגד עשרה מיני נגינה, שנאמר
בהם ספר תהלים (פסחים קיז, זוהר אמור דף
קא, פנחס דף רכג, תיקון יג) (א), שהם: ברכה,
אשרי, משפיל וכו'. פי עשרה מיני
נגינה הנ"ל יש להם פח לבטל פח
הקלפה והפגם הנ"ל, כי הם הפך
הקלפה והפגם הנ"ל, כמבאר מזה
שם בספר הראשון. ודע, פי זה
הענין של העשרה מיני נגינה הנ"ל,
שהם כנגד פגם הנ"ל, הוא מרמז
בפסוקים אלו: **ברכה** - אברך את ה'
אשר יעצני אף לילות וכו' (תהלים טז).
אשרי - אשרי נשוי פשע כסוי
חטאה (שם לב). **משפיל** - ומה' אשה
משכלת (משלי יט). **שיר** - בלילה שירה
עמי (תהלים מב). **נצוח** - למנצח אל
תשחת (שם נט). **נגון** - אזכרה נגינתי
בלילה (שם עז). **תפלה** - היאכל תפל

(א) עיין מדרש שוח"ט תהלים ובהמפרש שם. (ב) עיין רש"י שם ועיין תיקון מז.

א'תרצו לקוטי נ נח נחמ נחמן מאומן מוהר"ן תנינא

ובזכות תקון חטא זה יבוא משיח צדקנו לקבץ נפוצותינו, כמו שכתוב (תהלים קמז): בונה ירושלים ה' נדחי חזק

נשלם ספר לקוטי מוהר"ן תנינא.

תהלה לאל עליון אשר שמים וארץ קנה:

ואלה מוסיף על הראשונים, מה שלקטתי מתוך שיחותי הקדושים:

תורה צג

והתבודדות ושיחה בינו לבין קונו, כמבאר בספריו הקדושים, ויותר מזה הרבה לדבר עמנו וחזק אותנו בהתחזקות בלי שעור להרבות בתפלה והתבודדות. על-כן בני אדם מזלזלין בו ומבזין אותו וחולקין עליו, כי כל עסקו הוא תפלה, שהם דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלין בהם. והבין מאי ניהו תפלה. על-כן מחמת שכל עסקו תפלה, כי בענין תפלה היה מרבה לדבר עם אנשיו, והזהירם מאד להרבות בתפלה בהם. והבין:

שמעתי בשמו, שאמר לענין המחלקת שהיו חולקים עליו, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ו): כרום זלת לבני אדם - אלו דברים העומדים ברומו של עולם, ובני אדם מזלזלין בהם, ומאי ניהו תפלה. על-כן מחמת שכל עסקו תפלה, כי בענין תפלה היה מרבה לדבר עם אנשיו, והזהירם מאד להרבות בתפלה

תורה צד

הוא גם־כן בחינת ראש, כי הוא ראש־השנה, וכל אחד בא עם מחו ודעתו להצדיק ומקשר דעתו ומחו שבראשו, שזהו גם־כן בחינת ראש, להצדיק שהוא ראש בני ישראל בראש־השנה, נמצא שנתקבצו שלשה ראשים יחד. והיה לו בזה תורה שלמה, ולא זכיתי לקבלה:

שמעתי מפיו הקדוש, שהיה פתוב אצלו תורה על ענין ראש־השנה, שצריכין לנסע לצדיקים על ראש־השנה. והיה מבאר שם מענין שלשה ראשים שמתקבצין בראש־השנה, כשזוכין אז להיות אצל הצדיק. כי הצדיק הוא בחינת ראש, כי הוא ראש בני ישראל, וראש־השנה

תורה צה

מבלבלת גם־כן את דעתו, כי מחמת זה אינו יכול לומר הבקשות בלב שלם בשלמות, כי צריכין בשעת אמירת תחנונות ובקשות להרחיק מעצמו כל מיני מחשבות חוץ שבעולם, רק לכוון דעתו אל הדבורים שהוא מדבר לפני השם יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו, ואז ממילא בקל יתעורר לבו, עד

לענין התבודדות ושיחה בינו לבין קונו ואמירת תהלים ותחינות ובקשות, טוב מאד כשזוכין לאמרם בלב שלם באמת, עד שיזכר לבנות לפני השם יתברך כבן הבוכה לפני אביו. אבל אמה, שששהאדם אומר תחנונות ובקשות וחושב בלבו ומצפה שיבכה, זאת המחשבה אינה טובה, והיא

לשמע היטב מה שהוא מדבר על-
 ידי־זה, כי העקר - לדבר הדבור
 באמת לפני השם יתברך בלי שום
 מחשבות אחרות כלל פנ"ל. ואם
 יזכה לבכייה באמת - מה טוב, ואם
 לאו - לאו, ולא יבלבל אמירתו
 בשביל זה פנ"ל:

שיבוא לבכייה גדולה באמת. אבל
 כשחושב ומצפה על זה שיבכה, אזי
 זה וזה אינו עולה בידו, כי האמירה
 בעצמה נתבלבלה על-ידי־זה פנ"ל.
 כי זה שחושב ומצפה שיבכה, הוא
 גם־כן בחינת מחשבה זרה
 שמבלבלת, הפונה, שאינו יכול

תורה צו

ועוד אמר לענין התבודדות, שהיה
 דרפו ז"ל לזרז מאד בזה להיות
 רגיל מאד בהתבודדות, לפרש
 שיחתו לפני השם יתברך בכל יום
 ויום. ואמר: שאפלו כשאין יכולין
 לדבר כלל, אפלו כשמדברין רק
 דבור אחד, גם־כן טוב מאד. ואמר:
 שאפלו אם אינו יכול לדבר רק דבור
 אחד, יהיה חזק בדעתו, וידבר אותו
 הדבור כמה וכמה פעמים בלי שעור
 וערה, ואפלו אם יבלה כמה וכמה
 ימים בדבור זה לבד גם זה טוב.
 ויהיה חזק ואמיץ, וירבה לדבר אותו
 הדבור פעמים אין מספר, עד
 שירחם עליו השם יתברך, ויפתח
 פיו, ויוכל לפרש שיחתו:

ואמר, שהדבור יש לו כח גדול
 מאד, כי הלא יכולין
 ללחש על קנה־שרפה שלא תוכל
 לירות. והבן. ואז כשדבר מזה,
 דבר הרבה מהתבודדות, והארץ
 מאד בשיחה נפלאה בכמה מיני
 לשונות, וחזק אותנו וזרז אותנו
 מאד מאד בזה, להתחזק להרבות
 בהתבודדות ושיחה בינו לבין
 קונו. ואמר: שרצונו שיהיה לנו כל
 היום פלו התבודדות, ולבלות כל
 היום על זה, אך לאו כל אדם
 יכול לקיים זאת. על־כן בהכרח
 לצוות להם שיהיה להם על־כל־
 פנים איזה שעה התבודדות, כי
 גם זה טוב מאד. אבל מי שלבו

חזק בה, ורוצה לקבל עליו על והזכיר אז מאמר חכמינו זכרונם עבודתו יתברך באמת, וצונו לברכה (ברכות כא): ולואי שיתפלל שיהיה לו כל היום התבודדות.

תורה צו

כשהולכין בנתיב ודרך חדש, שאינו נודע עדין, שם אינם יודעים לארב שם כלל. כמו־כן לענין הנ"ל, פי השיחה שמדבר האדם עצמו בינו לבין קונו, הוא דרך חדש ותפלה חדשה, שהאדם אומרה מלבו מחדש, על־כן אין המקטרגים מצויים כל־כף לארב. ואף־על־פי־כן הזהיר מאד גם על אמירת שאר תחנות ובקשות, כמבאר בדברינו כמה פעמים:

עוד שמעתי בשמו לענין מעלת השיחה בינו לבין קונו, שאמר שעל תפלות ותחנות ובקשות הסדורות מכבר, כבר יודעין מהם כל המחבלים והמקטרגים, והם אורבים על הדרך של אלו התפלות, מחמת שידעים מהם מכבר. כמו, למשל, על הדרך הכבושה, הידוע ומפרסם לכל, שם אורבים רוצחים וגזלנים תמיד, מחמת שידעים מדרך זה כבר. אבל

תורה צח

לעורר את האדם, אף־על־פי שנדמה להאדם שאין לו לב, אף־על־פי־כן כשידבר הרבה דברי

עוד אמר לענין התחזקות בהתבודדות ותחנות ובקשות, פי הדבור יש לו כח גדול

אתש לקוטי ׀ נח נחמ נחמן מאומן מוהר"ן תנינא

התעוררות ותחנות ובקשות וכיוצא, על־ידי שידבר הרבה, אף־על־פי זהו בעצמו שמדבר הוא בחינת התגלות התעוררות לבו ונפשו להשם יתברך, בבחינת (שה"ש ה): נפשי יצאה בדברו, שהדבור בעצמו הוא התגלות הנפש והלב. ולפעמים

על־ידי שידבר הרבה, אף־על־פי שיהיה בלא לב כלל, אף־על־פי־כן יבוא אחר־כך על־ידי־זה להתעוררות גדול בלב ונפש. והכלל - כי הדבור בעצמו יש לו כח גדול:

תורה צט

אמר, שעקר ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו בשלמות הוא, וכסופיו להשם יתברך באמת. וכן מבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה (תענית ח), שאמרו: אין תפלתו של אדם נשמעת, אלא־אם־פן משים נפשו בכפו וכו', הינו כנ"ל:

אמר: הלוא פשהשם יתברך עוזר בהתבודדות, אזי ההתבודדות הוא כאשר ידבר איש אל רעהו:

אמר, שעקר ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו בשלמות הוא, כשיפרש שיחתו כל־כך לפני השם יתברך, עד שיהיה סמוך מאד שתצא נשמתו, חס ושלום, עד שכמעט יגוע, חס ושלום, עד שלא תהיה נשמתו קשורה בגופו כ־אם כחוט השערה מעצם צערו ונגעו

תורה ק

לשימוש פרטי
בלבד!!!!

ספרו לי שאמר, שמקטן ועד גדול והיה מזפיר פמה וכמה צדיקים אי אפשר להיות איש פשר באמת, כ־אם על־ידי התבודדות. לא באו למדרגתם כ־אם על־ידי

התבודדות. וגם תפס איש אחד פשוט מנכדי הפעל-שם טוב זכרונו לברכה, ואמר: גם זה מפרש שיחתו בכל פעם לפני השם יתברך בבכי גדולה. ואמר: שזרע הפעל-שם טוב רגילים בזה ביותר, כי הם מזרע דוד המלך, עליו השלום, וכל עסקו של דוד היה ענין זה, שהיה משבר לבו מאד לפני השם יתברך תמיד, שזהו עקר ספר תהלים שיסד, כמבאר במקום אחר:

תורה קא

ואחד בפרט. וכל אדם, כל מלחמות היצר שיש עליו וכל מה שנעשה עמו, הכל מבאר ומפרש בתהלים, כי עקרו נאמר על מלחמות היצר הרע וחילותיו, שהם עקר האויבים והשונאים של האדם, שרוצים למנעו מדרך החיים ולהורידו לשאול תחתיות, חס ושלום, אם לא ישמר עצמו מהם. ורק על ענין מלחמה זאת נתיסד כל ספר תהלים. כי עקר כלל ושרש ויסוד של כל העצות להתקרב להשם יתברך, הוא רק אמירת תהלים ושאר תחנות ובקשות והתבודדות לפרש שיחתו בינו לבין קונו, לבקש מלפניו שיקרבהו לעבודתו יתברך, ורק על ידי זה זוכין לנצח המלחמה; אם יהיה חזק ואמיץ מאד

אמר, שעל ידי אמירת תקון חצות יכולין לפרש שיחתו את כל אשר עם לבבו כמו על ידי התבודדות. כי מסתמא אין אומרים חצות על העבר, ועקר אמירת חצות הוא על מה שנעשה עכשו עם האדם, וכשיאמר חצות בבחינה זו, יכולין למצא כל אשר עם לבבו בתוך אמירת חצות:

וכן אמירת תהלים וכיוצא צריך לראות, שמימצא את עצמו בתוך כל מזמורי תהלים ובתוך כל התחנות ובקשות וסליחות וכיוצא. ובקל בפשיטות בלי חכמות יכולין למצא את עצמו בתוך כל התחנות ובקשות, ובפרט בתהלים, שנאמר בשביל כלל ישראל, בשביל כל אחד

תמיד להעתיך וּלְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן
 לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ תְּמִיד, יְהִי אִיךָ
 שְׂיִהְיֶה, אֲזִי בּוֹדְאֵי יִנְצַח הַמְּלַחְמָה.
 אֲשָׁרֵי לוֹ. כִּךָּ הִבְנֵנו מִדְּבָרֵי רַבְּנֵנו
 זְכוּרֵנו לְבִרְכָה: **כִּי** אֶף־עַל־פִּי
 שְׁנַמְצָאִים כְּמָה עֲצוֹת טוֹבוֹת בְּסַפְרֵי
 רַבְּנֵנו זְכוּרֵנו לְבִרְכָה, שֶׁהֵם מְלֵאִים
 עֲצוֹת לְהַתְּקַרֵב לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, אֶף־
 עַל־פִּיכֵן עַל־פִּירֹב קֶשֶׁה לְהֶאָדֵם
 לְקִיָּם הַעֲצָה בַּעֲצָמָה. עַל־כֵּן הֶעֱקַר
 הוּא תְּפִלוֹת וַתְּחַנּוֹת וּבִקְשׁוֹת, יְהִי
 אִיךָ שְׂיִהְיֶה, עַל־פְּלִפְנִים יִדְּבַר בְּפִיו
 בְּאִיזָה בַחִינָה שֶׁהוּא, וַיִּבְקֶשׁ מֵהַשֵּׁם
 יִתְבַּרַךְ תְּמִיד, שְׂיוֹצִיא אוֹתוֹ מִחֲשָׁךְ
 לְאוֹר וַיַּחְזִירָהוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 בְּאֵמֶת, וְאֵל יִתֵּן דְּמֵי לוֹ עַד שְׂיַעֲנֶהוּ.
 וְאֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא קוֹרָא וְצוֹעֵק
 לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ זֶה זְמַן רַב מְאֹד, וְעַדִּין
 הוּא רְחוֹק מְאֹד מְאֹד, אֶף־עַל־פִּיכֵן
 אִם יְהִי חֲזָק וְאֵמִיץ בְּתַפְלוֹת
 וּבִקְשׁוֹת, בּוֹדְאֵי סוֹף כֹּל סוֹף יַעֲנֶהוּ
 הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וַיִּקְרְבוּ לְעַבּוֹדָתוֹ
 בְּאֵמֶת, בּוֹדְאֵי בְּלִי סָפֵק, רַק חֲזָק

וְאֵמִץ. וְכִמּוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּ
 לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת ל"ב), שְׂתַפְּלֶה צָרִיךְ חֲזוֹק,
 כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים כ"ז): קוּה אֶל ה' חֲזָק
 וַיֵּאמְרֵן לְבַךְ וְקוּה אֶל ה', וּפְרַשׁ רַש"י:
 וְאִם לֹא תִתְקַבֵּל תְּפִלָּתְךָ, חֲזַר וְקוּה.
 וְכֵן לְעוֹלָם, עַד יִשְׁקִיף וַיִּרְא ה'
 מִשָּׁמַיִם:

וְכִבֵּר מְבַאֵר זֹאת בְּדְבָרֵינוּ כְּמָה
 פְּעָמִים. אֶךְ צָרִיכִין לְכַפֵּל
 וּלְשַׁנּוֹת זֹאת וּלְזַכֵּר זֹאת בְּכָל יוֹם
 וַיּוֹם, כִּי יֵשׁ כְּמָה וְכְמָה מֵינִי חֲלִישׁוֹת
 וּבְלַבּוּלִים עַל זֶה בְּלִי שְׁעוֹר, מָה
 שֶׁאֵין הִפָּה יְכוּל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב.
 עַל־כֵּן צָרִיכִין לְחַזֵּר זֹאת אֲלֵפִים
 פְּעָמִים, כְּדִי שְׂיִתְחַזֵּק וַיִּתְאֲמֵץ לְעַמֵּד
 עַל עַמּוּדוֹ, לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֵי
 הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ תְּמִיד, שְׂיִקְרַבְהוּ
 לְעַבּוֹדָתוֹ, יְהִי אִיךָ שְׂיִהְיֶה. נִשְׂא
 לְבַבְּנוּ אֶל כַּפִּים אֶל אֵל בְּשָׁמַיִם. כִּי
 לֹא יֵטֵשׁ ה' אֶת עַמּוֹ וְנִחְלָתוֹ לֹא
 יַעֲזֹב. חֲסֵדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנֹו, כִּי לֹא
 כָּלוּ רְחוּמָיו:

תורה קב

אך לא זכיתי לשמעה:

גם שמעתי בשמו, שאמר אז, שכל
ההשגות הגבוהות מאד שהוא
משיג, אינו עולה אצלו כנגד איזה
דבור שהוא מגלה בפני העולם. כי
בכל דבור ודבור שהוא מגלה בפני
העולם, תלויים בו כל העולמות,
עליונים ותחתונים: (פרוש, כי אף-על-
פי שבדאי ההשגות שלו שאינו מגלה הם
גבוהים אלפים ורבבות פעמים בלי שעור,
כנגד מה שהוא מגלה בפני העולם, כמבאר
מזה במקום אחר כמה פעמים, אבל אף-על-
פי-כן זה אינו חשוב ויקר בעיניו כל-כך,
מאחר שאינו מזכה את ישראל כל-כך בזה.
והעקר הוא אצלו, כשהעולם זוכין לשמע
ממנו איזה דבור, כי בכל דבור וכו' כנ"ל).

פעם אחד באתי אליו ז"ל, וספר
לי, שזה בסמוך היה אצלו
רב אחד, ודבר עמו, ואמר לפניו
תורה, (הינו שרבנו ז"ל אמר לפני הרב הצ"ל תורה),
ולא זכיתי, שיחזר ויאמר אותה
התורה לפני, רק אלו הדבורים
שמעתי מפיו הקדוש, שספר לי,
שאמר אז מענין בעז ורות, שבעז
ורות הם סוד סמיכת גאלה לתפלה,
כי בעז הוא בחינת גואל, כמו
שכתוב (רות ג): כי גואל אנכי וכו',
ורות היא בחינת תפלה, כמו
שאמרו רבותינו זכרונם לברכה
(ברכות ז): למה נקרא שמה רות, שיצא
ממנה דוד, שרוה להקדוש-ברוך-
הוא בשירות ותשבחות. והיה מוכן
מדבריו ז"ל, שגלה בזה תורה גבוה,

תורה קג

בשעת התפלה, כל זמן שהאדם שומע עוד אז איזה אדם, דהיינו ששומע ומרגיש שעומד עוד אדם אחד בשעת תפלתו, הוא לא טוב. כי צריך כל אדם בשעת תפלתו, שיצייר בדעתו, שאין שם אלא אני והשם יתברך לבד. ובמאמר "אבא שאול וכו' פ'עם אחת רצתי אחר צבי וכו'" (בסי' נ"ה), שם מבאר בטול גדול יותר בשעת

התפלה, שמחייב האדם לבטל עצמו כל-כף בשעת התפלה, עד שלא ירגיש אפלו את עצמו כלל בשעת תפלתו, רק את השם יתברך לבדו, כי אז, בשעת התפלה, האדם עומד בהיכל המלך וכו', עין שם מה שכתוב שם (באות ו): מי הוא, הלא ישותו נתבטל, ואין כאן אלא המלך בעצמו וכו', עין שם:

תורה קד

היה אוהב מאד את העבודות הפשוטות של סתם בני-אדם, האנשים הפשוטים הכשרים, והיה אוהב מאד מי שיכול לומר הרבה תחנונות ובקשות בתוך הסדורים הגדולים, כדרך ההמון-עם הכשרים. והיה מזחיר ומוכיח אותנו כמה פעמים לזמר זמירות בשבת, והיה מקפיד וכועס מאד על מי שהוא חכם בעיניו ואינו מתאמץ לזמר זמירות בשבת ובמוצאי-שבת או שאר עבודות פשוטות, כי עקר היהדות הוא בפשיטות ובתמימות גמורה, בלי שום חכמות, כמבאר

אצֵּלְנוּ כְּבֹר כְּמֵה פְּעָמִים: וְגַם הוּא
 בְּעֵצְמוֹ, זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, קִדְם שֶׁהִגִּיעַ
 לוֹ הַחֹלְאָת הַכְּבֵד שֶׁנִּסְתַּלַּק עַל־יָדוֹ,
 קִדְם לָזֶה, כֹּל יָמָיו הָיָה מְזֻמָּר
 זְמִירוֹת הַרְבֵּה בְּכֹל שַׁבָּת וְשַׁבָּת
 וּבְמוֹצָאֵי־שַׁבָּת:

תורה קה

מִלְתָּא לְמִלְתָּא, עַל־יְדֵי־זֶה מִתְקַנֵּין
 פְּגָם הַהֲרַהוּרִים שֶׁבָּאִין עַל־יְדֵי
 הַמְדָּמָה:

גַּם אֲנִכִי בְּעֵצְמִי שְׁמַעְתִּי מִפִּי
 הַקְדוּשׁ כְּמֵה וְכְמֵה פְּעָמִים,
 שֶׁהִזְהִיר מֵאֵד לְחִדּוּשׁ בַּתּוֹרָה, וְאָמַר
 שֶׁהוּא תְּקוּן גְּדוֹל מֵאֵד מֵאֵד עַל
 הָעֵבֶר. וְאָמַר שֶׁאֲפֹלוּ דְבוּר אֶחָד לְבַד
 כְּשִׁזְזוּכִין לְחִדּוּשׁ, הוּא גַם־כֵּן טוֹב
 מֵאֵד, כִּי הוּא תְּקוּן גְּדוֹל מֵאֵד. **גַּם**
 אָמַר שֶׁהוּא טוֹבָה לְנִשְׁמַת אַבּוּתֵי
 שֶׁכְּבֹר נִסְתַּלְקוּ^(א):

שְׁמַעְתִּי מֵאֶחָד, שֶׁהִזְהִיר אוֹתוֹ,
 שִׁישְׁתַּדֵּל לְעֵין בַּתּוֹרָתוֹ,
 וַיִּרְאֶה לְחִדּוּשׁ בַּתּוֹרָתוֹ אֵיזָה דְּבַר,
 (כַּאֲשֶׁר הִזְהִיר עַל זֶה לְכַמָּה וְכַמָּה
 מֵאַנְשֵׁיו). וְאָמַר לוֹ: אִם תִּזְכֶּה לְכַוֵּן
 אֶל תִּכּוֹן כְּוִנָּתִי בַּתּוֹרָתִי - מֵה טוֹב,
 וְאֲפֹלוּ אִם לֹא תוּכַל לְכַוֵּן כְּוִנָּתִי,
 אַף־עַל־פִּי־כֵן טוֹב מֵאֵד כְּשִׁזְזוּכִין
 לְחִדּוּשׁ אֵיזָה דְּבַר בַּתּוֹרָה, כִּי הוּא
 תְּקוּן גְּדוֹל לְהַרְהוּרִים. כִּי כָּל
 הַהֲרַהוּרִים בָּאִים עַל־יְדֵי כַּחַ
 הַמְדָּמָה, וְעַל־יְדֵי שֶׁמְחִדְשִׁין אֵיזָה
 דְּבַר בַּתּוֹרָה, שְׁזָהוּ בְּחִינַת מְדָמָה

תורה קו

ראוי להרהר בדברי תורה בשעת שמחשבתו תהיה דבוקה א' זווג^(א), ואף-על-פי-כן יוכל בהרהורי תורה. וטוב מאד להרגיל להוליד בנים, אף-על-פי עצמו בקף:

תורה קז

פעם אחד דבר מענין מאוס והרחקת התאוה הפללית, שהיא תאות נאוף. ענה ואמר: הנה אכילה, על-כל-פנים נתוסף להאדם פח וחיות על-ידי-זה, אבל זאת התאוה, הלא אדרבא, היא מפסדת ומזקת החיות מאד ומתשת פחו של אדם מאד, בודאי אין צריכין אותה כלל, כ"אם בשביל קיום המין לבד:

תורה קח

פעם אחד ספר מענין מעשה בני-אדם. ענה ואמר: הלא האדם בשביל תענוג קטן אחד של רבע שעה הוא יכול לאבד ולהפסיד כל

(א) עיין זוהר מצורע נו ובמק"מ שם.

העולם הזה עם העולם הבא. ואמר א פערטל שעה, קאן ער אן ווערן בלשון אשכנז בזה הלשון: א גאר דעם עולם הזה מיט דעם מענטש פון איין תענוג'ל וועגן פון עולם הבא:

תורה קט

ספר עמי מענין קבר הבעל-שם טוב, זכר צדיק וקדוש לברכה, שטוב מאד להיות שם על קברו. ואמר כי צדיקים יירשו ארץ (תהלים לז), הינו שהצדיקים אמתיים יורשים ארץ-ישראל, שזוכין שמקום גניזתם הוא קדוש בקדשת ארץ-ישראל ממש, וארץ-ישראל הוא תקון גדול לפגם הברית:

תורה קי

שמעתי שאיש אחד שאל אותו: כיצד הוא הבחירה, השיב לו בפשיטות: שהבחירה היא ביד האדם בפשיטות, אם רוצה עושה, ואם אינו רוצה אינו עושה. ורשמתי זאת, כי הוא נצרך מאד, כי כמה בני-אדם נבוכים בזה מאד, מחמת שהם מרגלים במעשיהם ובדרכיהם מנעוריהם מאד, על-כן נדמה להם שאין להם בחירה, חס ושלום, ואינם יכולים לשנות מעשיהם. אבל באמת אינו כן, כי בודאי יש לכל אדם בחירה תמיד על כל דבר, וכמו שהוא רוצה עושה. והבן הדברים מאד:

תורה קיא

אָחד שָׁאל אוֹתוֹ בְּעֵינַי הַנְּהַגַת הַתְּקָרְבוֹת לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ, וְצִוָּה לוֹ לְלַמֵּד וְכוּ'. וְשָׂאל אוֹתוֹ: הֲלֹא אֵינִי יָכוֹל לְלַמֵּד. הִשִּׁיב לוֹ: עַל־יְדֵי תְּפִלָּה יִכּוֹלִין לָבוֹא לְפָנָי, לְכָל טוֹב, לְתוֹרָה וְעִבּוּדָה וּלְכָל הַקְּדָשׁוֹת וּלְכָל הָעִבּוּדוֹת וּלְכָל הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת:

פַּעַם אָחַד אָמַר: אִם הָיוּ מְנִיחִין מֵת לְעוֹלָם הַזֶּה לְהַתְּפַלֵּל, בּוֹדְאֵי הָיָה מֵתְּפַלֵּל יָפָה יָפָה בְּכָל כַּחוֹ:

תורה קיב

לְעֵינַי הַתְּחִזְקוֹת לְבַל יִפֹּל הָאָדָם בְּדַעְתּוֹ מִחַמַּת רַבּוּי הַפְּגָמִים וְהַקְּלוּלִים שֶׁקְּלָקַל עַל־יְדֵי מַעֲשָׂיו, עֲנָה וְאָמַר: אִם אֶתָּה מֵאֲמִין, שִׁיכּוֹלִין לְקַלְקֵל, תֵּאֲמִין שִׁיכּוֹלִין לְתַקּוֹ:

תורה קיג

מִי שֶׁרַק מֵתְּנוֹצֵץ לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּשֶׁעוֹשֶׂה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, אִפְּלוּ דְבָר אָחַד שֶׁלֹּא כְּרָאוּי בְּשִׁלְמוֹת (כְּלוּמָר, אַרְיֵעַל־פִּי שְׂאִין בְּזָה הַדְּבָר שׁוּם נִדְּנֹד

שתכלה נפשו לגמרי מעצם החרטה
והבושה:

עברה, חס ושלום, ולא שום תאוה גמורה
בגשמיות, רק שאינו עושה הדבר בתכלית
שלמות הקדשה כראוי באמת, ראוי לו

תורה קיד

אז מע מוז זיך פון א הרהור
זייער היטן. והבנתי אז בלשונו
הקדוש ומתנועותיו הקדושים בעת
שדבר זאת, שאז נתגלה לו
בהשגותיו הנוראות עצם פגם
ההרהור, חס ושלום, שפוגם מאד
מאד, רחמנא לצלן. ואי אפשר
לציר זאת בכתב:

פעם אחד דברתי עמו ז"ל,
והבנתי שהיה חפץ מאד
לגלות לי איזה דבר מהשגותיו
שהשיג, פדרפו תמיד, אף היה
קשה עליו. והלכתי עמו יחד
בשתיקה, כי לא דבר עמי מאומה,
אך בתוך זה יצאו מפיו הקדוש
דבורים אלו: **סע האט א פנים**

תורה קטז

שבחר לו. והיה מתנהג באלו
ההנהגות איזה זמן, וכל מה שהיו
באים עליו מחשבות אחרות לבלבלו
מהנהגה זאת ולהתנהג בדרך אחר,
לא היה שומע לאלו המחשבות כלל,
והיה דוחה את אלו המחשבות

ספר שהיה לו התחזקות גדול
בעבודתו, ולא הניח עצמו
לבלבל כלל. ודרפו היה, שהיה בורר
לו איזהו דרך ישרה איך להתנהג
בעבודת השם, והתחיל להתנהג
באלו ההנהגות ובאותו הדרך,

אחר שכבר עבר זמן ארף, אז ישב עצמו ובחר לו איזה דרך וסדר אחר, כפי שהיה נראה לו אז. אבל לא הניח עצמו לבלבל בכל פעם מעבודה לעבודה ומדרך זה לדרך אחר, רק היה חזק לילך בדרך אחד זמן גדול כפי:

מדעתו, ולא הניחם לפנס בדעתו כלל, רק היה חזק ואמיץ בדעתו מאד, והיה הולך ומתנהג בדרך שבחר לו איזה זמן. אך אחר־כך בהמשך הזמן, אחר כמה שבועות, חזר ובא על דעתו איזה מחשבות, שצריך להתנהג בדרך אחר, ואז

תורה קטז

העולם, עד אשר באו לשם וראו, שארץ־ישראל היא בזה העולם ממש. כי באמת ארץ־ישראל הוא כמו מדינות אלו ממש, ועפר ארץ־ישראל הוא במראה ודמות כמו עפר מדינות אלו ממש. כי מה שמביאין לפעמים עפר לבן משם זהו רק במקומות פרטיים, וגם במדינה זו נמצא עפר לבן ועפר של נתר בכמה מקומות, אבל עקר העפר בארץ־ישראל הוא כמו עפר מדינות אלו ממש. כי באמת בדמות ותמונה אין חלוק כלל בין ארץ־ישראל ובין שאר מדינות, להבדיל, ואף־על־פי־כן היא קדושה מאד מאד בתכלית הקדשה עצומה ונוראה מאד. אשרי הזוכה להלך שם אפלו ארבע אמות

ספר שנשהיה בארץ־ישראל, ספרו לו שם החשובים שהיו שם, שבאו ממדינות אלו וקבעו דירתם שם בארץ־ישראל, כמפרסם. וספרו לו, שקדם שהיו בארץ־ישראל, לא היו יכולים לציר לעצמן, שארץ־ישראל היא עומדת בזה העולם, והיו סוברים שארץ־ישראל הוא עולם אחר לגמרי, לפי גדל קדשת ארץ־ישראל המבאר בספרים. ומפרש בתורתנו הקדושה מעלת קדשת ארץ־ישראל כמה וכמה פעמים, והתורה בעצמה מפרשת כל גבולי ארץ־ישראל לגדל מעלתה וקדשתה העצום והנורא מאד מאד. על־כן לא היו יכולין לציר לעצמן בעיניהם, שארץ־ישראל יהיה בזה

ומפרשת לגמרי משאר ארצות בכל עניינה וביחינותיה. ואמר רבנו ז"ל, שארץ־ישראל יש לה רקיע אחר משאר ארצות, וכמוכן בזהר הקדוש פרשת תרומה (א). אף אף־על־פי־כן בגשמיות לפי מראה עיני האדם אין רואים שום שנוי בין ארץ־ישראל לשאר ארצות, כי אם מי שזוכה להאמין בקדשתה, יכול להבחין קצת ההפרש. כמו־כן הצדיק והאנשים כשרים לערך שאר העולם, שבאמת הם דומים בכל תנועותיהם כשאר בני־אדם בדמותם וצלמם, ואין ביניהם הפרש בגשמיות לכל מראה עיני בשר, ואף־על־פי־כן באמת לאמתו אנו מאמינים שהם מפרשים ומבדלים לגמרי. כי איש כשר הוא ענין אחר לגמרי כנ"ל, מכל־שכן הצדיקים האמתיים. וענין זה נצרך לכמה ענינים, והבן זה מאד:

וכו', כאשר הפליגו רבותינו זכרונם לברכה וכל הספרים בעצם קדשתה הגדולה והנוראה:

וספר רבנו זכרוננו לברכה זאת, כי הוא ענין נצרך מאד לכמה ענינים, שבני־אדם נבוכים בהם בטעותים. כי יש טועים סוברים, שצריכין להפיר את הצדיק או שאר דבר שבקדשה להפירו בפניו בצלמו ודמותו, שיהיה משנה בדמותו ובתנועותיו דיקא, ובאמת לא כן הוא. כי הצדיק הוא בדמות וצלם ככל האנשים ואין בו שום שנוי, ואף־על־פי־כן הוא ענין אחר לגמרי, ושארי בני־אדם אינם בדמותו כלל באמת לאמתו, כמו שאמר רבנו ז"ל, שאיש הכשר נדמה שהולך עם כרפשות ודקין כמו שאר בני־אדם, ואף־על־פי־כן הוא ענין אחר לגמרי. וכן ארץ־ישראל באמת היא מבדלת

תורה קיז

מה שמבלבל את האדם, פשנכנס לקדשה גבוהה, כגון פשמתקרב לצדיק האמת וכיוצא, אזי דיקא יקרה לו מקרה בלתי טהור, חס ושלום. כבר מבאר מזה במקום אחר (שפשהאדם נכנס לקדשה, מתגבר עליו היצר הרע ביותר, פי כל מה שפנכנס בקדשה יותר, יש לו בכל פעם יצר הרע חדש גדול מבתחלה. עין בלקוטי הראשון בסימן עב ובמקום אחר). ובאמת הבלבול הזה שטות, פי ממה נפשך: אם יקרה לו מחמת הרהור - מי חייב בזה, ואין לו להתרעם פלל, מאחר שהוא בעצמו גרם לו, ואם אינו מחמת הרהור, אזי בודאי אינו סימן רע פלל, פי אם היה ענין רע, לא היו רבותינו זכרונם לברכה נותנין אותו לסימן יפה לחולה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ז), שקרי סימן יפה לחולה. ובאמת אדרבא, מחמת שנתקרב לקדשה גבוה מאד, מחמת זה נזדמן לו, פי כל המצדיק את עצמו מלמטה,

מצדיקין עליו חדין מלמעלה, שנאמר: וכיראתך עברתך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית ח). נמצא פשאדם מצדיק עצמו ונכנס בקדשה, מדקדיקין עליו יותר, ומתעוררין עליו קטרוגים ודינים, חס ושלום, ומהשתלשלות הדינים נעשה היצר הרע, פמובא במקום אחר (סי' ע"ב הנ"ל), ועלפן אין לו להתרעם פלל על זה, פי אדרבא, מחמת שפנכנס לקדשה גבוה פזו, מחמת זה נתגרה בו היצר הרע, מהשתלשלות הדינים פנ"ל. ועלפן חשבו רבותינו זכרונם לברכה לנס גדול מה שלא ארע קרי לכהן גדול ביום הכפורים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ה), פי מחמת שפנכנס הפהן הגדול ביום הכפורים לקדשה גבוה פזו לפני ולפנים, היה בודאי עליו קטרוגים והתגרות הרבה, שמשם נמשך היצר הרע פנ"ל, עלפן נחשב לנס, מה שפנצול הפהן הגדול ממקרה ביום הכפורים. ועתה ראה והבן, איך יבלבל את

מה שמבלבל את האדם, פשנכנס לקדשה גבוהה, כגון פשמתקרב לצדיק האמת וכיוצא, אזי דיקא יקרה לו מקרה בלתי טהור, חס ושלום. כבר מבאר מזה במקום אחר (שפשהאדם נכנס לקדשה, מתגבר עליו היצר הרע ביותר, פי כל מה שפנכנס בקדשה יותר, יש לו בכל פעם יצר הרע חדש גדול מבתחלה. עין בלקוטי הראשון בסימן עב ובמקום אחר). ובאמת הבלבול הזה שטות, פי ממה נפשך: אם יקרה לו מחמת הרהור - מי חייב בזה, ואין לו להתרעם פלל, מאחר שהוא בעצמו גרם לו, ואם אינו מחמת הרהור, אזי בודאי אינו סימן רע פלל, פי אם היה ענין רע, לא היו רבותינו זכרונם לברכה נותנין אותו לסימן יפה לחולה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ז), שקרי סימן יפה לחולה. ובאמת אדרבא, מחמת שנתקרב לקדשה גבוה מאד, מחמת זה נזדמן לו, פי כל המצדיק את עצמו מלמטה,

הטמונה הנ"ל, כי אזי כשיוצאת, יכולין למצא לה תקוה, מה שאין כן מקדם כשהיתה טמונה כנ"ל. ומחמת זה לא הוליד אברהם את יצחק עד שהוליד תחלה את ישמעאל, וכן יצחק הוליד את עשו ואחר־כך את יעקב, כדי להוציא הזהמא תחלה, כמובא:

האדם ענין הנ"ל, וכי יש לו להתרעם על שלא היה לו גם כמו לכהן הגדול ביום־הכפורים, גם דע, שלפעמים יש באדם טמאה טמונה, שאין יודעין לה שום תקוה, מחמת שהיא טמונה ונסתרת בו, ועל־כן זהו טובה מה שארע לו כשמתקרב אל הקדשה, כי יוצאת ממנו הטמאה

תורה ק"ח

שנכתב בכאן ארבע בחינות: ראה ויספרה וכו', שהשם יתברך, בבניכול, רואה וסופר ומכין וחוקר דברי התורה ארבע פעמים קדם שאומרה, ואחר־כך מגלה אותה להעולם. מפל־שפן בן־אדם שצריך לחשב ולעיו ולחקור ולברר הדברי־תורה במחשבתו תחלה היטב קדם שאומרה:

ואמר, שעכשו בנקל מאד לחדש בתורה, מחמת שפבר נתפשטו חבורים קדושים הרבה מצדיקים שבדורותינו. וכפי השיחות וההתגלות שנתפשט בימינו, בנקל מאד לחדש בתורה.

לענין חדושי־תורה, שיש גדולים שהיו משבחים אותם שאומרים תורה בלי מחשבה ועיון מקדם, אמר שאין זה מעלה כל־כך, כי בודאי יכולים לומר תורה בלי מחשבה ועיון, כי יכולין לקשר המחשבה והדבור להשם יתברך ולומר תורה בלי מחשבה ועיון מקדם, אבל טוב יותר כשחושבין תורה, והלא אפלו אצל השם יתברך מצינו במדרש (ביר פ' כי תשא פ"מ), שהשם יתברך פשוטה לגלות תורה, הוא חוזה ארבע פעמים קדם שאומרה. ולמדו מפסוק: אז ראה ויספרה, הכינה וגם חקרה,

גם אמר על מה שמובא בזהר הקדוש: פתח רבי יצחק ואמר וכו', וכיוצא בזה בשאר החבריא קדישא, אמר: פתח רבי יצחק - כשהיה רק פותח את פיו, תכף ומיד היה אומר ומגלה תורה. ואף-על-פי-כן כבר מבאר, שטוב יותר לעין ולחשב (שקורין טראכטין) תורה:

תורה קיט

ותכשיטין וסגלת מלכים וכו' - אם יסתכלו בו היטב, הוא גם-כן מלא פעם ומכאובות הרבה תמיד בכמה מיני אפנים וענינים, כנראה בחוש, ואין צריך לבאר זאת למי שיש לו מוח בקדקדו ומסתפל קצת בהם באמת, וכמו שאמר שלמה המלך עליו השלום (קהלת ב): גם כל ימיו פעם ומכאובות וכו', וכתוב: אדם לעמל יולד קצר ימים ושבע רגז (איוב יד). וזה פולל כל בני-אדם שבועולם מקטן ועד גדול, כי כלם נולדו לעמל ומלאים רגז ויסורין, ואין שום עצה ותחבולה להנצל מעמל ויגון הזה כפי-אם לברח להשם יתברך ולעסק בתורה. וכמו שמובא במדרש (ב"ר פ' י): אדם לעמל יולד - אשרי מי שעמלו בתורה, הינו מאחר שכל אדם נולד לעמל, ואי אפשר להמלט מזה בשום אופן, אפלו אם

דבר עמנו כמה פעמים מענין יסורי עולם הזה, שכל בני העולם כלם מלאים יסורים, אין גם אחד שיהיה לו עולם הזה. ואפלו העשירים הגדולים ואפלו השירים, אין להם שום עולם הזה כלל, כי כל ימיהם פעם ומכאובות, וכלם מלאים טרדות ודאגות ועצבות ויגון ואנחה תמיד, וכל אחד יש לו יסורים מיוחדים, ואין גם אחד מכל הגבירים והשירים, שיהיה לו הכל כסדר כרצונו תמיד, וכלם כאחד מלאים יסורים ודאגות תמיד, וזה ברור וידוע לכל מי שבקי קצת בהם ובדרכיהם. וכמה פעמים דברנו מזה, והיינו רואים בעינינו כל זאת. ואפלו מי שנדמה עליו, שיש לו העולם הזה בשלמות ויש לו כל התענוגים: עשר ונכסים וכבוד והון רב וארמונים גדולים וכלים נפלאים

הכל אומרים, שיש עולם הזה ועולם הבא. והנה עולם הבא - אנו מאמינים שיש עולם הבא, אפשר יש גם עולם הזה גם כן באיזה עולם, פי בכאן נראה שהוא הגיהנם, פי כלם מלאים יסורים גדולים תמיד. ואמר: שאין נמצא שום עולם הזה כלל:

יהיה לו כל חללי דעלמא, בודאי יהיה לו עמל ויסורין ודאגות הרבה, על-פן החכם עיניו בראשו - שיהפך העמל לעמל של תורה, אשר בשביל זה נולד שיעמל בתורה, ואז אשרי לו, כי נצול מעמל העולם הזה וזוכה לחיי עולם הבא:

ענה ואמר רבנו זכרוננו לברכה: הנה

תורה קב

אבל אתה למד להבין ולהורות. כך הוא בענין הפונות להבדיל, שאין צריכין ללמוד אותם כי אם להבין ולהורות, אבל לא לעשות עמהם, דהינו לכונם בתפלה, מי שאינו ראוי לזה. ואמר פי עקר התפלה היא דבקות להשם יתברך, והיה טוב יותר להתפלל בלשון לעז שמדברים בו, כי כשמתפללים בלשון שמדברים בו, אזי הלב סמוך ודבוק מאד בדבורי התפלה, ויכול לדבק עצמו ביותר להשם יתברך. אך כבר תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה סדר התפלה (מחמת שלא כל אדם יכול לסדר סדר התפלה לעצמו, פמובא), על-פן אנו חייבים להתפלל בלשון-

אחד מאנשי שלומנו ספר לי, שהיה מדבר עם רבנו ז"ל בעבודת השם פדרכו, והבין רבנו ז"ל שהוא עוסק קצת לכוון פונות בתפלתו, והקפיד עליו רבנו ז"ל מאד ואמר לו שלא יעסק עוד בזה, ולא יתפלל עם פונות, רק יכון פרוש המלות בפשוטו. (אף-על-פי שזה האיש למד כתבי האר"י ז"ל על-פי פקדתו, אף-על-פי-כן לא רצה שיתפלל עם פונות כלל). ואמר לו רבנו ז"ל, שמי שאינו ראוי לזה, כשמתפלל עם פונות הוא כמו כשוף, כי בכשוף נאמר: לא תלמד לעשות (דברים יח), ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (שבת עה, ר"ה כד, סנהדרין סח): לא תלמד לעשות,

צריך לחשב בדעתו פרוש המלות, רק שיטה אִזְנו מה שהוא אומר, וזה עקר פונתו בתפלה. ואצל הצדיקים האמתיים הגדולים במעלה, אצלם כל הפונות של האריז"ל וכו' הם פרוש המלות, שבפרוש המלות שלהם כלולים כל הפונות:

הקדש כמו שסדרו לנו. אבל העקר הוא רק לכוון פרוש המלות כפשוטו, שזהו עקר התפלה, שמתפללין לפני השם יתברך על כל דבר ודבר, ועל ידיה מתקרבין ומתדבקין בו יתברך. והנה מי שמדבר בלשון הקדש תמיד, כגון ירושלמי, אין

תורה קבא

פי אולי הוא צריך בגלגול זה לתקן רק חלק זה מהתפלה, פי אולי בגלגול הראשון כבר התפלל בכונה שאר חלקי התפלה, רק חלק זה עד "ברוך שאמר" הוא צריך עכשו בגלגול זה להתפלל בכונה, ועל־כן יכניס כל כחו בזה המעט להתפלל בכונה עד "ברוך שאמר". ואחר־כך כשיגיע ל"ברוך שאמר", יחשב: אולי צריך לתקן חלק זה, כגון מ"ברוך שאמר" עד "ויברך דוד", ויתפלל עוד אותו החלק בכונה, וכן להלן. והפלל - שלא יבלבל דעתו בתחלה בכל התפלה, פי יהיה קשה וכבד עליו, רק יתאמץ בכל פעם לומר מעט מעט בכונה, פי מעט יכולין להתפלל בכונה, ואחר־כך עוד מעט

היה מחזק את אָנְשׁוֹ, שִׁקְבְּלוּ לְפָנָיו בְּקַבְּלָנָא גְדוּלָה, על שהם רחוקים מתפלה מאד וקשה עליהם מאד להתפלל, והיה מחזק אותם ומנחם אותם בכמה לשונות, שלא יפלו בדעתיהן בשביל זה. ואמר, הלא אצל הגר שנתגיר, כמה זכיה הוא אצלו כשזוכה לידע אמירת התבות לבד עד "ברוך שאמר", על־כן ראוי לאדם לנחם את עצמו ולשמח את עצמו על אשר על־כל־פנים הוא זוכה לומר התבות של התפלה. ושמעתי שהיה מדבר עם איש פשוט אחד מענין תפלה, שקשה מאד להתפלל, ונתן לו עצה ואמר לו, שיחשב בלבו, שאינו צריך להתפלל כִּי־אם עד "ברוך שאמר",

וכו' פנ"ל: גם כְּבֹר מְבֹאֵר, שְׂבֻאֲמֵת
עַל־פִּי הָרֵב אֵין יְכוּלִין לְהַתְּפִלָּל כָּל
הַתְּפִלָּה בְּכוֹנָה, רַק מְעַט, כִּי כָל אֶחָד
מִתְּפַלֵּל אֵיזָה חֶלֶק מִהַתְּפִלָּה לְפִי
בְּחִינָתוֹ, כִּי אֵית מְאֵרֵי דִידָן וּמְאֵרֵי
דְרַגְלֵין וְכוּ', כְּמִבְאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר:

תורה קכב

לְעֵינֵי הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת שְׁבֵת־פִּלְהָ.
וּכְבֹר יְדוּעַ, שְׂפָל מַחְשְׁבָה
וּמַחְשְׁבָה הִיא קוֹמָה שְׁלֵמָה, כְּמוּבָא.
וְאָמַר שְׂכַשְׁהָאֲדָם עוֹמֵד וּמִתְּפַלֵּל
כְּסֹדֵר וְאֵינוֹ מִשְׁגִּיחַ עַל הַמַּחְשְׁבוֹת
הַזְרוֹת, וְעַל־יְדֵי־זָה הוּא מִנְצֵחַ אוֹתָם
וּמְעַבִּירָם מִמֶּנּוּ (וּכְמִבְאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר,
שְׂאִין צְרִיכִין לְהַסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם כָּלֵל, רַק לִילָךְ
כְּסֹדֵר בְּתַפְלָתוֹ וּלְבִלִי לְהַבִּיט לְאַחֲרָיו כָּלֵל,
וְעַל־יְדֵי־זָה מִמִּילָא יִסְתַּלְקוּ), אַזִּי בְּדֶרֶךְ
הַלּוֹכוֹ בְּתַפְלָתוֹ הוּא מְפִיל אוֹתָם,
לְזָה חוֹתֶךָ יָד, וְלְזָה חוֹתֶךָ רֶגֶל,
וּכְיוּצָא בְּזָה בְּשֹׂאֵר הָאֵיבָרִים. פְּרוּשׁ,
כְּמוֹ לְמַשֵּׁל בְּעֵנָן מִלַּחְמָה, כְּשֹׁצְרִיךְ
לִילָךְ וְלַעֲבֹר בֵּין הַרְבֵּה רוֹצְחִים

וְאוֹרְכִים, וּכְשֶׁהוּא גְבוּר וְעֵבֵר
בֵּינֵיהֶם, אַזִּי בְּדֶרֶךְ הַלּוֹכוֹ הוּא מְפִיל
אוֹתָם, כִּי לְזָה חוֹתֶךָ יָד בְּדֶרֶךְ הַלּוֹכוֹ
וּמְפִילוֹ, וְלְזָה חוֹתֶךָ רֶגֶל וְכוּ',
וּכְיוּצָא בְּזָה; כֵּן הוּא מִמֶּשׁ בְּעֵינֵין
הַתְּפִלָּה, שְׂכַשְׁמֵת־פִּלְלֵין כְּסֹדֵר וְאֵין
מִשְׁגִּיחִין עַל הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת וְדוֹחִין
אוֹתָם וּמְפִילֵם, אַזִּי בְּדֶרֶךְ הַלּוֹכוֹ
בְּתַפְלָתוֹ הוּא חוֹתֶךָ לְזָה יָד וְלְזָה
רֶגֶל וְכוּ' פנ"ל. כִּי כָל מַחְשְׁבָה זָרָה
הוּא קְלִפָּה, וְהִיא קוֹמָה שְׁלֵמָה,
כְּמוּבָא, וּכְשֶׁמִּתְגַּבֵּר לְהַתְּפִלֵּל כְּסֹדֵר
וּלְבִלִי לְהַסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם, אַזִּי הוֹרֵג
אוֹתָם אוֹ חוֹתֶךָ מֵהֶם אֵיבָרִים
אֵיבָרִים פנ"ל:

תורה קכג

אמר, שְׁמִקוּה אִינְה מְזַקֵּת כָּלֵל, וְהִדְאֶקְטִיר שִׁיאֵמֵר לוֹ, שְׁמִקוּה מְזַקֵּת, אִינוּ דְאֶקְטִיר כָּלֵל. אֲדַרְבֵּה, טְבִילַת מְקוּה טוֹבָה מְאֹד לְבְרִיאוֹת הַגּוֹף, כִּי יֵשׁ נְקֻבִים קְטַנִּים הַרְבֵּה בְּגוֹפוֹ שֶׁל אָדָם וְהֵם נְקֻבֵי הַזְּעָה, שֶׁדֶּרֶךְ שֶׁם יוֹצֵא הַזְּעָה מִן הָאָדָם, וְהֵם צְרִיכִין לְפִתּוֹחַ, כִּי אִם נִסְתָּמִין נְקֻבֵי הַזְּעָה יוֹכֵל לְחַלֵּשׁ וּלְפַל לְחַלְשָׁה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְעַל־יָדֵי טְבִילָה בְּמִים נִפְתָּחִין נְקֻבֵי הַזְּעָה, וְזֶה טוֹב מְאֹד לְבְרִיאוֹת הַגּוֹף. רַק שְׁלֹא יִהְיוּ הַמִּים קְרִים בְּיוֹתֵר, כִּי אִזּוּ מֵיָא מְטָרְשֵׁי לְהַנְקֻבִים הַנ"ל, אֲבָל כְּשֵׁאִין הַמִּים קְרִים מְאֹד, אִזּוּ הַטְּבִילָה בָּהֶם טוֹבָה מְאֹד: **גַּם** כְּבָר מְבָאָר, שֶׁאִין הַעֲבוּדוֹת וְסִגּוּפִים, שְׁקוּרִין "הַאֲרִיוּאֵי", מְזִיקִים כָּלֵל, וְמֵי שֶׁמְזִיק לוֹ הַעֲבוּדָה וְהַסִּגּוּפִים, זֶהוּ רַק מַחֲמַת גְּדֻלוֹת:

תורה קכד

שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ שֶׁאָמַר, שֶׁלְפַעֲמִים מְגִיעַ לְאָדָם הַרְהוּר תְּשׁוּבָה וְהַשְׁתַּוְּקוּת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאִיזָה מְקוֹם, שֶׁצָּרִיךְ שֶׁם בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם דִּיקָא לְהַתְחַזֵּק בְּזֶה הַהֲרַהוּר תְּשׁוּבָה וְהַשְׁתַּוְּקוּת, כְּגוֹן לְדַבֵּר שֶׁם אִיזָה דְבִירִים שֶׁל תַּחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת אוֹ דְבָרֵי הַשְׁתַּוְּקוּת בְּפֶה וּבִלְבָב כְּפִי הַעֲנִין, וְלֹא יִמְתִּין וְלֹא יִזּוּז מִמְּקוֹמוֹ, אַף־עַל־פִּי שֶׁאִין זֶה הַמְּקוֹם מוֹכֵן לְכָף, כְּגוֹן שֶׁלֹא בְּמְקוֹם קְבִיעוֹת לְתוֹרָה וּתְפִלָּה, רַק בְּדֶרֶךְ הַלּוֹכוֹ וְכִיּוֹצֵא. כִּי כְּשֵׁיזּוּז מִמְּקוֹמוֹ, יְכוֹל לְהִיּוֹת שֶׁיִּפְסֵק. וְכֵן מְמַנּוּ ז"ל

בעצמו ראינו ענין כזה כמה פעמים, שלפעמים נשאר עומד באמצע הבית, ודבר עמנו וגלה לנו תורה נפלאה ושיחה נאה מאד, וגלה

דרכים נפלאים לעבודת השם יתברך והתעוררות גדול וכו', ולא רצה לזוז ממקומו, עד שגמר מה שרצה, וכן היה כמה פעמים:

תורה קכה

ונקדה טובה, אשר בבחינת הנקדה טובה הזאת הוא בחינת חסיד, וכיוצא. ואמר לו רבנו ז"ל: הלא אצל יהושפט פתיב (ד"ה ב יז): ויגבה לבו בדרכי ה', שבדרכי ה' ועבודתו יתברך הגביה לבו קצת. עוד אמר לו רבנו ז"ל: הלא בבקר אנו אומרים בתחלה: מה אנו מה חיינו וכו', ואנו מקטינים עצמנו מאד, ואחר כך אנו אומרים: אבל אנחנו עמך בני בריתך וכו', שאחר כך אנו מחזקים עצמנו ומרימים את עצמנו, ואנו מספרים את גדלתנו, ומתפארים שאנחנו עמו בני בריתו זרע אברהם יצחק ויעקב וכו', כי כך צריכין להתנהג בעבודת השם פנ"ל. ועין מזה בסוף ספר הראשון בסימן רפ"ב, על פסוק: אַזְמִירָה לְאַלְקֵי בְעוֹדַי:

מענין אמירת תהלים דבר עם אחד ואמר לו, שעקר אמירת תהלים לומר כל מזמורי תהלים על עצמו, למצא את עצמו בתוך כל מזמור ומזמור. ושאל אותו ז"ל: איך, ופרש לו רבנו ז"ל קצת, כי כל המלחמות שבקש דוד המלך, עליו השלום, שיצילוהו השם יתברך מהם - הכל צריכין לפרש לעצמו על מלחמת היצר הרע וחילותיו, וכיוצא בזה בשאר המזמורים (וכמבאר מזה לעיל בסימן קא). ושאל אותו: איך יפרש לעצמו מהפסוקים, שדוד המלך עליו השלום משבח את עצמו, כגון: שמרה נפשי כי חסיד אני (תהלים פו), וכיוצא בזה. השיב לו: גם זה צריכין לפרש על עצמו, כי צריכין לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו איזה זכות

שיחות ממעלת תורתו וספריו הקדושים

(אמר המביא לבית הדפוס, למען העיר את לב הקורא להתבונן בקדושת התורות והמאמרים הנוראים והנפלאים שבספר הקדוש הזה, אמרתי להדפיס פה מספר שיחות הר"ן וספר חיי מזהר"ן את השיחות והדיבורים המובאים שם שנשמעו מפי אדמו"ר הקדוש זצוק"ל מגדולת נוראות קדושת ספריו הקדושים. אשרי מי שיאחו בהם):

הקדושה שלו הוא מגלה נעלמות ועתידות. כי מעשה שהיה כך היה: כי בשבוע הקודם ביום חמישי שהוא כ"ה תשרי שנה ה"ל נסתלק כבוד הרב הגאון בוצינא קדישא החסיד המפרסם מורנו הרב רבי לוי יצחק זכר צדיק לברכה, אב"בית דין דקהלת קדש ברויטשוב, ובשבת שאחר יום חמישי ה"ל שהוא שבת בראשית אז אמר רבנו זכרוננו לברכה התורה "בראשית - לעיני כל ישראל" ה"ל, המדברת מהעלמות הפאר של ישראל, דהינו העלמת והסתלקות הצדיק שהוא הפאר של ישראל, ואמרה באימה וביראה גדולה כדרך, ועיניו היו מלאות דמעות, ושום אדם לא ידע מה הענין הזה, כי אז באותו השבת עדין

אמר, התורה שלי גדולה מאד. והיא כלה רוח הקדש ויכולין לידע ממנה עתידות, שמי שיטה עצמו ויאזין ויקשיב התורה שלי יכול לידע עתידות שהיה. ואין צריך לומר אחר כך כשנעשין הדברים בעולם שאז יכולין בודאי למצא הכל בתוך התורה שלי ולראות ולהבין שהכל מבאר בתוך התורה שנאמרה כבר.

(כל) זה שמעתי אחר שבת בראשית שנת תק"ע, בעת שהראיתי לו התורה בראשית לעיני כל ישראל בכתב הנדפסת ב"לקוטי תנינא" סימן ס"ז. ובאותו השבוע ראינו בחוש כל הנזכר לעיל, איך בהתורה

לא נודע כלל בברסלב לשום איש מפטירת הצדיק הנ"ל. אחר כך בלילה השני ליום ב' פרשת נח הבאתי לרבנו זכר צדיק לברכה בכתב את התורה הנ"ל וגם אז ישב משתומם בצערו ואז אמר כנ"ל שיכולין לידע מהתורה שלו נעלמות ועתידות, אחר כך ביום ב' נשמע בברסלב שהצדיק הנ"ל נסתלק, ומחמת שהצדיק הנ"ל היה נקרא בפני רבנו זכרוננו לברכה, פאר של ישראל, בחינת תפלין כמבאר במקום אחר והתורה הזאת מדברת מענין הסתלקות והעלמת הצדיק שהוא בחינת הפאר, וגם ממה שאמר רבנו זכרוננו לברכה אז דייקא שמהתורה שלו יכולין לידע ממנה נעלמות ועתידות, מכל זה ראינו בבירור שרבנו זכר צדיק לברכה גילה ברוח קדשו בהתורה הנ"ל הסתלקות הצדיק הנ"ל כמבואר עתה להמעין שם שממש כל התורה הנ"ל מדברת מענין זה דוק ותשכח, והנה במאמר הנ"ל מבואר שכשנסתלק ונתעלם זה הצדיק שהוא בחינת שם ה' ונתפרסם חס ושלוש מי שאין בו שם ה' כלל וכו' אז נתגדלים בעולם בעלי שמות הטומאה וקדריים שקורין טאטירען וכו', וגם על ידי זה באין שריפות

בעולם רחמנא לצלן, ואז אחר כך ראינו זאת בחוש שתיכף בשנה הזאת שנת תק"ע הנ"ל נתפרסמו בעולם מאוד ובפרט במדינותינו בעלי שמות הטומאה וקדריים במקומות הרבה, וגם היה אז שריפות גדולות כמעט בכל העולם ונשרפו עירות הרבה כידוע ומפורסם בעולם מענין השריפות שהיו אז בעולם בשנת תק"ע הנ"ל: ויש בזה עוד דברים בגו, כי עיקר ההספד הנ"ל נאמר על הסתלקותו בעצמו, כי בשנה האחרת שנת תקע"א בחול המועד סוכות נסתלק אדמו"ר הקדוש זכר צדיק לברכה בעצמו, ועל פן אמר שיכולין לידע מתורתו עתידות שיהיה: (שיחות הר"ן סימן קצ"ה, עין שם ובספר פרפראות לחכמה על התורה הנ"ל):

ב

גם אלה דברי רבנו זכרוננו לברכה, בעת שראה התורה הנ"ל בכתב: המוסר של התורה שלי נפלא ועצום מאד. אלו היו אומרים זאת התורה בלשון אחר בלשון מוסר, היה מעורר ומשבר את הלב מאד, כי היא כלה מוסר השכל, מוסר גדול ונורא מאד. על פן צריך לזהר לקיים מה שהזהרתי אתכם לעשות מן התורה תפלה. כי תכף כשמתחילין

וּכְמוֹ כֵּן יֵשׁ צְדִיקִים שְׂאוּמְרִים
 חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֲמִתִּים וּמְכֻנְסִים
 אוֹתָם בְּאִיזָה פְּסוּק עַל מֵאֵמֶר
 רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, אֲבָל אֵין
 מְכֻנְסִים וְנִכְנָסִים הֵיטֵב בְּתוֹךְ דְּבָרֵי
 הַמְקַרָּא וְכו' רַק בְּאִיזָה רִמְזָה וּסְמִיכוֹת
 בְּעֵלְמָא, וְזֶה בְּחִינַת נְבִיא
 בְּאֶסְפֵּק־לְרִיא שְׂאִינָה מְאִירָה. אֲבָל יֵשׁ
 צְדִיקִים נוֹרָאִים שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵית מִשָּׁה
 שְׁחֲדוּשֵׁי תוֹרָתָם הֵם בְּרוּרִים וְזִכִּים
 פְּשָׁמֶשׁ וּמְבֹאֲרִים וּמְפֹרְשִׁים הֵיטֵב
 בְּהַפְּסוּק אוֹ מֵאֵמֶר רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם
 לְבִרְכָה, שֶׁהֵם מְכֻנְסִים אוֹתָם בְּהֵם,
 וְזֶה בְּחִינַת נְבִיא בְּאֶסְפֵּק־לְרִיא
 הַמְאִירָה: (שם סימן ר"א):

א

אָמַר: הַתּוֹרָה שְׁלִי גְבוּהָ מְאֹד. וּבְכֹל
 מְקוֹם שְׂאֵנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ עִם
 צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת (דְּהֵינּוּ הָרָאשֵׁי תְּבוֹת
 וְסוֹפֵי תְּבוֹת וְצְרוּפִים נוֹרָאִים
 שְׂמֻגְלָה בְּסִפְרֵיו הַקְּדוּשִׁים) הוּא
 גְּדוּלָה בְּיוֹתֵר. וְאָמַר: הֵייתִי רוּצָה
 לִילֵךְ לְהֵלֵךְ מִן צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת, אֲבָל
 אֵף עַל פִּי כֵּן עֲדִין אֲנִי מֵעַפְב
 בְּבַחֲנֵיהָ זֹו. וְגַם יֵשׁ לִי נַחַת מִזֶּה, כִּי
 לְפַעְמִים יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהֵם סְתוּמִים
 וְנִעְלָמִים מְאֹד שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְמַצָּאם
 כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת
 דְּהֵינּוּ בְּרָאשֵׁי תְּבוֹת אוֹ סוֹפֵי תְּבוֹת
 וְכוּ' צֵא: (שם סימן ר"ב):

לְהַכְנִיִּם זֹאת הַתּוֹרָה בְּתוֹךְ דְּבָרֵי
 הַתְּעוֹרָרוֹת וְשִׂיחָה שֶׁל תְּפִלָּה בְּיָדָאֵי
 תְּעוֹרֵר וְתִשְׁבֵּר אֶת לְבוֹ מְאֹד כְּנִזְכָּר
 לְעֵיל: (שם בשיחות הר"ן):

ב

אָמַר: אֵין מִי שְׂיֻכַּל לְהֵבִין בְּהַסְפָּר
 לְקוּטֵי מוֹהַר"ן כִּי אִם מִי
 שְׂיֻכַּל לִזְמֹר כֹּל תּוֹרָה פְּנִים וְאַחֹר:
 (שם סימן קצ"ח):

ג

אָמַר: כֹּל הַתּוֹרָה שְׁלִי הִיא כְּלָה
 הַקְּדָמוֹת: (שם סימן קצ"ט):

ד

אָמַר: כֹּל תּוֹרָה וּמֵאֵמֶר שְׂאוּמֶר
 יְכוּלִין לִילֵךְ וְלַעֲבֹר בּוֹ כֹּל
 תּוֹרָה נְבִיאִים וְכַתּוּבִים, וְתוֹרָה
 שְׂבַעַל פֶּה: (שם סימן ר):

ה

אָמַר, יֵשׁ חֲלוּק בֵּין הַחֲדוּשֵׁי תּוֹרָה
 שְׂמֻגְלִין הַצְּדִיקִים. כְּעֵין
 שְׂאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה שֵׁישׁ
 חֲלוּק בֵּין נְבוֹאָת שְׂאֵר נְבִיאִים
 לְנְבוֹאָת מִשָּׁה רַבְּנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, כִּי
 כֹּל הַנְּבִיאִים נִתְּנָבְאוּ ב"כָּה אָמַר ה"
 שְׂהוּא בְּחִינַת אֶסְפֵּק־לְרִיא שְׂאִינָה
 מְאִירָה, אֲבָל מִשָּׁה נִתְּנָבְא ב"זָה
 הַדְּבָר" בְּחִינַת אֶסְפֵּק־לְרִיא הַמְאִירָה.

ח

אמר: מי שבקי היטב בתורותיו
המתובות בספריו
הקדושים. ראוי לו למצא פל שיחות
העולם בתוך תורתו הקדושה. ואין
שום שיחה וענין בעולם שלא יוכל
השלים למצא בתוך תורתו. (פרוש
פי בודאי באמת בכל הדבורים
ושיחות של העולם, בודאי יש בהם
תורה בהעלם. אבל אין מי שיזכה
לגלות זאת, לידע הנסתרות שנעלם
בשיחות בני אדם, כי אם אנשים
גדולים במעלה מאד מאד. אבל על
ידי התגלות תורתו הקדושה
והנוראה של רבנו זכרוננו לברכה, מי
שבקי בספריו היטב היטב, ויש לו
שכל קצת, יוכל למצא בכל שיחות
העולם רמזים בהתורה הקדושה.
אפלו אם לא יהיה גדול במעלה
ביותר): (שם סימן ר"ט)

ט

פעם אחת נכנסו אנשים אליו.
והוציא חתיכת ניר בידו.
שהיה פתוב עליו בכתיבת ידו
הקדוש. ואחזו בידו, וענה ואמר:
כמה תורות כתובות על חתיכת ניר
הזה. ואמר שיש כמה וכמה עולמות
שהם נזונים ויונקים חיות מהעשן
של התורה שלי. ונטל הניר ושפרו
אצל הנר. ואמר שיש כמה וכמה

תורות שעדין לא באו אפלו לתוך
תמונת אותיות. ועל כן הוא חדוש
נפלא פשוט להוריד אלו התורות
להכניסם על כל פנים לתוך תמונת
אותיות, ואף שאין העולם פדאי
שיכנסו לתוך העולם זהו גם כן
חדוש גדול כשבאו על כל פנים
לתוך תמונת אותיות פנ"ל): (שם סימן

ר"ד):

ד

אמר: אפלו מי שאינו שומע דבורי
התורה שאומר, רק הקול
לבד, הוא גם כן טוב מאד. וזה
בחינת "לשמע בקול דברו", 'בקול'
דיקא. ואפלו מי שהוא רק עומד
בבית אצל התורה שאומר, טוב מאד
מאד בלי שעור: (שם סימן ר"ה):

זא

אמר, העולם לא טעמו אותי כלום
עדין. אלו היו שומעין רק
תורה אחת שאני אומר עם הנגון
והרקוד שלה, היו כלם בטלים
בבטול גמור. הינו פל העולם פלו
אפלו חיות ועשבים וכל מה שיש
בעולם, הכל היו מתבטלין בכלות
הנפש מגדל עצם התענוג המפלא
והמפלג מאד מאד.

ואפשר להבינו פי טבע הנגון
שנמשך נפש השומע

אי אפשר לבאר זאת בכתב. ומי שהוא יודע נגון ורקוד יוכל לשמע מעט בלבו עצם נעימות ענג והשתוקקות הנ"ל בכלות הנפש ממש עד שמתבטלים לגמרי והבן).

גם כל מי שסמוך ומקרב יותר נעשה אצלו כל התנועות ממילא, כנראה בחוש במשל הנ"ל שמי שסמוך יותר אל הנגון והרקוד ומבין ביותר, נעשין אצלו ממילא כל התנועות של הנגון והרקוד מחמת גדל התענוג. כנראה בחוש שכשאדם שומע נגון ורקודים מחמת התענוג שנמשך אחר הנגון הוא עושה אחריו גם כן אותן התנועות והוא מנגן ומרקד גם כן קצת פי נעשה אצלו ממילא תנועות הנגון והרקוד. כמו כן כשמקרב יותר אל הקדשה, כל מה שסמוך יותר אל התורה והנגון והרקוד נעשה גם כן אצלו התנועות של כל הנ"ל של הקדשה ממילא. כל זה שמעתי בעצמי:

(ובלשון) אשכנז אמר בזו הלשון: "זיי זאלן מיר הערן איין תורה מיט דעם נגון אין מיט איין טאנץ וואלט די גאנצע וועלט אויס גיגאנגען" | אלו היו שומעין רק תורה אחת שאני אומר עם הנגון והרקוד שלה היו כל העולם כלו מתבטלין בכלות הנפש |, וחרז

אחר הנגון ומתבטל בכלות הנפש אחר תנועת הנגון כפי מה שיש כח לאותה התנועה לשבר ולעורר הנפש להמשיכה אחריה. מפלשכן מי שיכול לרקד שיהיה הרקוד מכון ממש כפי תנועת הנגון. ובפרט מי שמנגן נגון עם דבורים ושיר, שהשיר והדבורים שייכים בכון גדול להנגון שמשקל השיר מכון ממש כפי נעימות הנגון, וגם הרקוד מכון ממש כפי נעימות הנגון ומשקל השיר פי כלו אחד, כשזוכין לשמע נגון כזה עם שיר ודבורים ועם רקוד כזה שפעם שייכים זה לזה בכון גדול ממש, פי הדבורים דהינו השיר והנגון והרקוד כלו אחד ממש, כשזוכין לשמע זאת, אזי מתבטלים ממש בכלות הנפש מגדל עצם התענוג המפלא.

וזזהו התענוג הגדול מכל התענוגים ואין תענוג גדול מזה, ומי שלא טעם זאת אינו יודע כלל מתענוג. אשרי עין ראתה זאת, (כי גם בעולם הבא אין הכל זוכין לשמע ולראות זאת רק מי שטרח בערב שבת וכו'. ואלו העומדים סביבו אין יכולין ויודעין מה לעשות, רק יש להם כלות הנפש והשתוקקות נפלא מעצם התענוג, והוא עומד באמצע ועושה כנ"ל, והבן הענין היטב פי

וּשְׁאֵל "וּוּאס הָאב אֵיךְ גִּיזָאגֵט?"
 [מַה אֲמַרְתִּי?], וְהַשִּׁיב לוֹ הֵרַב
 רַבִּי נֵתָן זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה שְׁאָמַר כָּכָל
 הַנִּלְ, וְאָמַר לוֹ רַבְּנוּ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה,
 וּוּאס מִיִּינְסְטוּ דִּי גְאָנְצֵעַ וּוְעֵלְט
 [מַה אַתָּה סוֹבֵר כָּל הָעוֹלָם]
 אֲפִלּוּ חַיּוֹת וְעֵשְׂבִים וְכוּ' כָּכָל הַנִּזְכָּר
 לְעֵיל): (חיי מוהר"ן במעלת תורתו אות א):

כב

אָמַר, הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ שֶׁלוֹ לְקוּטֵי
 מוהר"ן הוּא אֶתְחַלְתָּא
 דְּגֵאָלָה. וְאָמַר מֵאַחַר שִׁיִּצָּא בְּעוֹלָם
 אֲנִי חֶפֶץ מְאֹד שֶׁלְמַדוֹ אוֹתוֹ, כִּי
 צָרִיכִים לְלַמֵּד אוֹתוֹ הֵרַבָּה עַד
 שִׁיְהִיָּה שְׁגוּר בְּעַל פֶּה. כִּי הוּא מְלֵא
 מוֹסֵר וְהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל מְאֹד לְהֵשֵׁם
 יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר אֵין עֶרְךָ אֵלָיו וְכוּ'. וְאָמַר
 שְׁטוֹב לְקַבֵּעַ לְעִצְמוֹ שְׁנֵי שְׁעוּרִים
 לְלַמֵּד סִפְרָיו הַקְּדוֹשִׁים, שְׁעוּר אֶחָד
 פְּשׁוּט לְלַמֵּד בְּמַהִירוֹת הֵרַבָּה מְאֹד
 כְּדִי שִׁיְהִיָּה שְׁגוּר בְּעַל־פֶּה, וְשְׁעוּר
 אֶחָד לְלַמֵּד בְּעִיּוֹן גְּדוֹל. כִּי יֵשׁ
 עִמָּקוֹת גְּדוֹל וְנִפְלֵא בְּסִפְרָיו
 הַקְּדוֹשִׁים וְהַנּוֹרָאִים מְאֹד עַד אֵין
 סוּף וְאֵין תְּכֵלִית: (שם סימן ז):

כג

פַּעַם אַחַת הָיָה מְזַרְזֵי אֶת אֶחָד
 לְלַמֵּד אֶת סִפְרוֹ.
 וְאָמַר שֶׁהוּא מְצוּה גְּדוֹלָה לְלַמֵּד אֶת

סִפְרוֹ הֵרַבָּה. וְאָמַר לוֹ שִׁיְכוּלִין
 לְהִיּוֹת נַעֲשֶׂה בְּעַל מַח גְּדוֹל עַל־יַדִּי
 סִפְרוֹ, כִּי יֵשׁ בּוֹ שֶׁכָּל גְּדוֹל וְעִמָּקוֹת
 נִפְלֵא מְאֹד עַל־פִּי פְּשׁוּטָן שֶׁל
 דְּבָרִים. וְגַם אִם יִתְמִידוֹ בְּסִפְרָיו
 הַקְּדוֹשִׁים יְכוּלִין לְזַכּוֹת לְהִיּוֹת
 נַעֲשֶׂה אִישׁ כְּשֶׁר בְּאֵמֶת, וְאִזּוּ יִזְכֶּה
 לְרֵאוֹת הַפְּנִימִיּוֹת שִׁישׁ בְּסִפְרָיו
 הַקְּדוֹשִׁים, כִּי יֵשׁ בָּהֶם פְּנִימִיּוֹת
 הֵרַבָּה מִה שֶׁאֵין נִרְאָה עַל־פִּי פְּשׁוּטוֹ
 כָּלֵל. אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֶה לְלַמֵּד וְלַהֲתַמִּיד
 בָּהֶם הֵרַבָּה: (שם סימן ח):

כד

אָמַר בְּהַתּוֹרָה שְׁלִי יֵשׁ עִמָּקוֹת. וְעִין
 בְּמַה שְׁנִרְשַׁם בְּמָקוֹם אַחַר
 שְׁמַה שְׁנִכְתַּב בְּלִשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ
 בְּעִצְמוֹ צָרִיכִין לְדַקְדָּק בּוֹ כְּמוֹ
 בְּמַקְרָא. כִּי הוּא חוֹזֵר בְּכָל פַּעַם
 דְּבָרָיו שֶׁנִּרְאָה לְכַאוֹרָה שֶׁפֶת יֵתֵר,
 וְהוּא בְּכוּנָה גְּדוֹלָה. וְצָרִיכִין לְדַקְדָּק
 בּוֹ מְאֹד וְכוּ'. וּמִי שִׁישׁ לוֹ עֵינַיִם
 וְיֹשִׁים דַּעְתּוֹ וְלִבּוֹ הֵיטֵב לְדַבְּרֵי רַבְּנוּ
 זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה יְבִין מַעֲט מְזַעַר
 מַעֲצָם הָעִמָּקוֹת הַנִּפְלֵא שִׁישׁ
 בְּסִפְרָיו, אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא דַּגְמָתוֹ כֵּן
 בְּשׁוּם סִפֵּר: (שם סימן ט):

כה

אָמַר, יְכוּלִין לְהִיּוֹת נַעֲשֶׂה בְּעַל
 תְּשׁוּבָה גְּמוּר עַל־יַדִּי לְמוֹד

יח

אמר, הבעל דבר יכול לחפות ולכסות את העינים מאד אבל בלא זה היה הספר עושה התעוררות גדול מאד בעולם. ואמר בזו הלשון: "דער בעל דבר קען זייער פאר שטעלין, אבער זוסט, וואלט דאס ספר מחיב גיווען א גרויסן זאך צו טאהן אויף דער וועלט": (שם סימן י"ז):

יט

אמר, הסור מרע שלי הוא חדוש נפלא, וגם העשה טוב שלי הוא נפלא מאד, פי אני עושה טוב הרבה באמת, והתורה שלי עושה הרבה מאד בעולם. פי עלידי התורה שלי נמשכין כל ההשפעות שבעולם. ודבר עם אחד, מה המשאומתן שלך, עם חטים אתה נושא ונותן, גם זה נמשך עלידי התורה שלי: (שם סימן ט"ו):

כ

אמר לאחד שצריכין להשתדל מאד לקנות ספריו. כי אפלו כשעומדין בתבה ומגדל הם טובה גדולה, פי ספריו הם שמירה גדולה בבית לשמר גם העשירות וממון האדם מכל ההזקות. והזכיר אז

הספר שלו. והיה חפץ ומשתוקק מאד שידיפסו ספרו כמה פעמים ויתפשטו בעולם. ואמר שיהיו בני אדם שילמדו ויתפללו עלידי הספר הזה. ואמר שמי שישב ויעסק בספריו רק בלי קנטור ונצחון, ויסתכל בו באמת אז בודאי יהיו נבקעין אצלו כל גידי קשיות לבבו. ואמר בזו הלשון: "סע וועט אים אלע אדערן טרענען". ואמר שכל אדם צריך להשתדל לקנות הספר שלו. ומי שאין לו במה לקנות ימכר כר מתחת ראשו ויקנה הספר שלו. ואמר שהספר שלו יהיה חשוב מאד, ויבקשוהו ויחפשוהו מאד וידפס ויחזר וידפס כמה וכמה פעמים ויהיה חשוב מאד, רק נכספתי לראות זאת ואהיה אני עומד ומסתכל וכו': (שם סימן י')

כא

אמר: התורה שלי היא פלה בחינות: (שם סימן י"א):

כב

בעת שהיה הספר לקוטי מוהר"ן בכתב עדיין ונתן אותו לפורץ ספרים לכרכו, אמר. לכם נדמה שזה דבר פשוט. הלא כמה עולמות תלויים בזה: (שם סימן י"ב):

עשיר אחד שהיה יודעו ומכירו, ואמר שגם אליו היא טובה גדולה שיהיה הספר שלי בביתו, כי יהיה לו שמירה גדולה לכל דבר ושתתקיים עשירותו. והזהיר את האיש שדבר עמו מזה, שיזרז את העשיר הנ"ל שיראה לקנות ספריו:

(שם סימן ט"ז):

תורתו סימן י"ז):

כג

כא

אמר, בכל שיחה ושיחה שהוא

משיח ומדבר עמנו יכולים להיות על ידה איש פשר, ואפלו צדיק גמור כל ימי חייו כמו שאני רוצה ("אזוי וויא איך מיין אנוטער יוד") אם ירצה לילך עמה לקיים כפי שיחתו הקדושה. ומי שזכה לשמע שיחתו הקדושה מפיו הקדוש הוא יודע זאת באמת ובכבוד. וגם אפלו עכשו כשלומדיו דבריו הקדושים בספריו הקדושים יש להם גם כן כח גדול לעורר להשם יתברך לזכות לדרכי ה' באמת, כי כל שיחה שלו היא התעוררות נפלא ונורא מאד ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אחד לפי מדרגתו. אפלו מי שהוא במדרגה עליונה מאד יכול לקבל דרך ישרה ועצות נפלאות מכל שיחה ושיחה שלו. וכן להפך מי שהוא בתכלית מדרגה התחתונה חס ושלוש באיזה מקום שהוא, יכול לקבל דרך ישרה ועצות

אמר, התורות שנאמרו על מאמרי רבה בר בר חנה הנדפסים בתחילת הספר אמרם בשם אומריו הינו בשם רבה בר בר חנה בעצמו. גם בעת שהתחיל לגלות תורות על מאמרי רבה בר בר חנה אז ספר שרבה בר בר חנה בא אליו ושחר פניו ואמר מדוע אינו משים לב להמאמרים שלו, ובקש אותו על זה שישים לבו עליהם, והוא יגלה לו בהם חדושים נפלאים: (חיי מוהר"ן דף ג

ע"א):

כב

אחר שמסר התורה פתח רבי שמעון בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס' אמר שהיתה חתנה יפה, "סע גיווען אשיין חתנקלע", והיה ראוי לבקש השם יתברך עם הפמליא של מעלה על החתנה. אמרתי לו בודאי היה בכאן. השיב

לֹא מֵאֲד לְהוֹרִיד הַשְּׁגוֹת הַתּוֹרָה שְׁלוֹ בְּלְבוּשִׁים וְדְבוּרִים שְׂיֻכַּל לְאֶמְרָם וּלְגַלוֹתָם, עַל־כֵּן צָרִיךְ יְגִיעוֹת גְּדוּלוֹת לָזֶה, כִּי דָרְכּוֹ הִיָּה קֹדֶם אֲמִירַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיָּה יוֹשֵׁב עִמּוֹ כְּמוֹ שֶׁעָה וּשְׂתִים וְהִיָּה מִתְיַגַּע מֵאֲד בְּכִמְה תְּנוּעוֹת וּגְנִיחוֹת. וְאֶף־עַל־פִּי שְׂיֻשֵׁב בְּשִׂתִּיקָה הִיָּה נֶכֶר מִתְּנוּעוֹתָיו שְׂיֻש לֹא יְגִיעוֹת גְּדוּלוֹת מֵאֲד. וְאַחַר־כֵּךְ פִּתַּח פִּיּוֹ וְהִתְחִיל לֹמַר. וּפְעַם אַחַת רָאִיתִי בְּעֵינֵי בְּשִׁעָה שֶׁהִתְחִיל לֹמַר הַתּוֹרָה תִּשְׁעָה תְּקוּנֵי יְקִירִין וְכוּ' בְּלִקוּטֵי מוהר"ן חֶלֶק א' סִימֵן כ' שֶׁהִיָּה כּוֹפֵל אֵלּוֹ הַתְּבוֹת תִּשְׁעָה תְּקוּנֵי יְקִירִין אֵיִתְּמַסְרֵן לְדִיקְנָא כְּמָה פְּעָמִים. וּבְכָל פְּעַם תִּפְסַס בְּכַח בְּזַקְנוֹ בְּשִׂתֵי יָדָיו בְּשֵׁנֵי צַדֵּי זָקְנוֹ שֶׁעַל הַלְּחָיִים וְכִמְעַט שֶׁהִיָּה תוֹלֵשֵׁם מִגְּדֵל הִירָאָה וְהִמְסִירוֹת נֶפֶשׁ הַעֲצוּם שֶׁהִיָּה לֹא אִזּוּ. וְאָמַר כְּשֶׁאֹמַר תּוֹרָה נְדָמָה לֹא שֶׁתִּכְפֵּף שְׂיוֹצִיא מִפִּיּו הַדְּבוּר הָרֵאשׁוֹן מִיַּד תִּצָּא נֶפֶשׁוֹ: (שם

נְכוֹנוֹת מְכַל שִׂיחָה וְשִׂיחָה שְׁלוֹ לְמַלְט נֶפֶשׁוֹ מִנִּי שִׁחַת, וְלָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם בְּאֶמֶת אִם יָשִׁים לְבוֹ לְדַבְּרֵיו הֵיטֵב, וַיִּקְיַם אוֹתָם בְּאֶמֶת וּבְתַמִּימוֹת בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת. אֲשֶׁרִי מִי שְׂיֵאֲחִז בְּהֵם: (שם סִימֵן י"ט):

כד

אָמַר, אֵינִי אוֹמֵר לָכֶם מִתּוֹרַתִּי כִּי אִם הַפְּסָלֶת וְהִיא נְמוּכָה אֶלְפֵי אֶלְפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת מְדַרְגוֹת מִכִּפֵּי מַה שְּׂאֵנִי מִשִּׁינָה, וְאֵינִי יָכוֹל לֹמַר נְמוּךְ יוֹתֵר: (שם סִימֵן כ') וְעֵינֵי שֵׁם בְּדָף י"ט שֶׁהִיָּה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן בְּמָקוֹם שֶׁהִיָּה וְשָׁמַע שֵׁם תּוֹרָה גְבוּה מְאֹד וְהַתּוֹרָה חוֹתֵם בְּתוֹךְ חוֹתֵם בְּלִקוּטֵי מוהר"ן חֶלֶק א' סִימֵן כ"ב הִיא מְעַט וּמְקַצֵּת מְאוּתָה תּוֹרָה שְׂשָׁמַע בְּמָקוֹם הַנִּלְ: (שם

אָמַר, יֵשׁ לִי תּוֹרוֹת בְּלִי לְבוּשִׁים. פְּרוּשׁ, שְׂאֵינִי יָכוֹל לְהִלְבִּישׁ אוֹתָהּ בְּשׁוּם לְבוּשׁ. וְאָמַר קָרָא אֶסְמַכְתָּא בְּעֶלְמָא הוּא, שְׂשׁוּמְךָ הַתּוֹרָה עַל הַמְּקָרָא כְּמוֹ שְׂשׁוּמְכִין עַל אֵיזָה דְּבַר וְכוּ', כֵּן הַתּוֹרָה שְׁלוֹ גְבוּה מְאֹד, עַד שְׂאֵינָה יָכוֹלָה לְהִתְלַבֵּשׁ כִּי־אִם דְּרָךְ אֶסְמַכְתָּא בְּעֶלְמָא, וְהִבֵּן. וְאָמַר שְׂמָה שְׂמִתִּיגַע כֵּל כֵּךְ קֹדֶם אֲמִירַת הַתּוֹרָה הוּא מִחֲמַת שְׂקָשָׁה

כה

סִימֵן כ"א):

כז

אָמַר, כֹּל הַהֲשָׁגוֹת הַגְּבוּהוֹת שֶׁהוּא מְשִׁיג אֵינֵם חֲשׁוּבִים אֲצֵלוֹ כֵּל כֵּךְ, רַק הַעֲקָר הוּא כְּשׂוֹכָה לְהַכְנִיִס אֵיזָה דְּבוּר בְּתוֹךְ הָעוֹלָם. כִּי בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּפִנֵּי

שֶׁהוּא מְשִׁיג אֵינֵם חֲשׁוּבִים אֲצֵלוֹ כֵּל כֵּךְ, רַק הַעֲקָר הוּא כְּשׂוֹכָה לְהַכְנִיִס אֵיזָה דְּבוּר בְּתוֹךְ הָעוֹלָם. כִּי בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּפִנֵּי

העולם תלויים בו כל העולמות
עליונים ותחתונים: (שם סימן ס"ט):

כז

פעם אחת עמדנו לפניו בלילה
ודברנו עמו הרבה
מפמה וכמה תורות שגלה לפנינו,
והייתי מזכיר לפניו איזה תורה
והייתי מפליג לפניו עצם שבח
הפלגת חדושיה. וכן הזכרתי לו
כמה וכמה תורות, כי כל תורה
ותורה היא חדוש נפלא ומפלג מאד
מאד אשר תכלה הנפש מעצם
ערבות והפלגת החדוש, למי שזוכה
לעין בהם באמת. והיינו מדברים
הרבה מזה, אחר-כך למחרתו בבקר
נסעתי עמו ללוחותו בדרך. ענה
ואמר, אתמול הנחנו וסדרנו
הסחורה שלנו | שקורין קראס |
ברוך השם היא סחורה יפה מאד
מאד. טוב היה שיהיה לחנות זה
משרת טוב ויפה שיכול להניח
ולקפל ולסדר כל חתיכה סחורה
יפה יפה עם הקצה לחוץ (כדרך
המשרתים המבחרים שמקפלין
הסחורה ומניחין קצת לחוץ כדי
שיראה הקונה בבואו תכף מהות
יופי הסחורה), וכשיבוא אחד לקנות
איזה סחורה יוכל המשרת לחטף
מיד בזריזות אותו המין סחורה
שצריך הקונה, ויפתח אותו

במהירות לפני הקונה ויהיה מראה
לו מיד הוד יופי פאר הסחורה
הטובה הזאת. והנמשל מובן
שצריכין אחד שיהיה בקי היטב
מאד בכל תורותיו שגלה שיוכל
לסדר כל תורה יפה עם הקצה
לחוץ. וכשיבוא אחד וירצה להתקרב
ולדבר מתורתו יוכל להושיט לו מיד
איזה תורה שהוא צריך אז כפי
ענינו. כי כל תורותיו הם כלליות
גדול מאד מאד שיכולין למצא בהם
מה שצריך כל אחד ואחד, רק
צריכין אחד שיהיה בקי בהם היטב
היטב שיוכל להושיט לכל אחד
ואחד מה שצריך באותה העת. והבן
השאר מאליך: (שם סימן ל', ועיין
מה שכתב דף הקודם שכתב שם גם
כן. התורות והמאמרים שבספריו
הקדושים הם כלליות, וכל מה
שאתה ממשמש בהם אתה מוצא
בהם טעם נפלא וחדש ומתוק לחך
וימאיר עינים מאד, ויש בהם עמקות
גדול בדרך פשט ובדרך סוד ונסתר.
כי כל התורות יש בהם סודות
נסתרים ונפלאים ונוראים מאד
מאד. ואי אפשר לבאר זאת. גם בכל
מאמר יש פונות של מצוות, שכל
מאמר שיך לאיזה פונות המבארים
בכתבים ב"עץ-חיים" ופרי-עץ-חיים.
כגון התורה של מי האיש החפץ

מהם מפל מאמר ומאמר, מלבד הנסתרות שיש בהם וכו' פנ"ל):

כה

אמר שגם בני אדם השומעים התורה של הצדיק האמת ואינם מבינים אותה, לעתיד בעולם הבא יבינו. כי עקר התורה שלו היא להנשמות שלנו. שפשנבוא לעולם הבא יהיו הנשמות שלנו בקיאים באותן התורות הגבוהות מאד. גם בעולם הזה צריך לקימם בפשיטות על-כל-פנים לילך בהם, כאשר שמענו מפיו הקדוש כמה פעמים שצריכין לילך עם אותם התורות, דהינו לילך איזה זמן עם זאת התורה. וכל העבודות שלו מבקר עד ערב יהיו עם הלוח של אותה התורה שהוא הולך בה בעת ההוא. ואחר-כך ילך איזה זמן עם תורה ומאמר אחר, וכן יתנהג תמיד, עד אשר יעבר וילך עם כל התורות שאמר, והשם יתברך יעזר לזה. והעקר לבל יהיה מבהל ומבלבל שלא ירצה לחטף הכל בבת אחת, רק צריך להתנהג בנחת בהדרגה מעט מעט וכו', ועל-ידי-זה יוכל לזכות למה שיזכה עד שיזכה לקים

הכל: (שם סימן מ"ד):

חיים (בלקוטי א' סימן ל"ג) יש בו סוד פונת לולב אף-על-פי שלא נזכר בו דבר ממצות לולב, וכן התורה בקרב עלי מרעים (שם סימן ק"א) יש בה פונת קדוש, וכיוצא בזה שאר המאמרים. ושמעתי מפיו הקדוש שאמר, שרצה לעשות פרוש על ספר עץ החיים, אף פרוש פשוט אינו נצרך, רק צריכין לומר תורה שיהיה פרוש, וכבר אמרתי כמה תורות השכיכים לעץ-חיים. גם שמעתי בשמו שאמר, שזה סמוך גמר העץ-חיים וראה שהוא כלו מוסר. וכן כמה תורות יש בהספר, כגון "מרפבות פרעה" סימן ל"ח, בחוצרות סימן ה', אנכי סימן ד', "אשרי העם-זרקא" סימן ל"ה ועוד כמה תורות שאמר באותן העתים, וכלם הם סוד פונות תפליו. ובפרט התורות שנכתבו בלשונו הקדוש בעצמו אמר שיכולים לדקדק בהם כמו במקרא, כי יש שם פונות הרבה פי לפעמים הוא חוזר וכופל הדברים שנדמה שהוא ללא צרך, ובאמת יש שם לדקדק בזה כי יש שם פונה גדולה. גם אמר שהתורות שנכתבו בלשונו הקדוש בעצמו מסגל פי הוא פלליות. ועקר הוא המוסר וההנהגות טובות היוצא

כט

ואחר־כֵּן מחבילה שְׁנִיָּה לשְׁלִישִׁית
 גַּם־כֵּן כֶּף, וְכֵן לְהֵלֵן, וְאַחֲרֵי־כֵן
 מְקַשְׂרִים כָּל־ם יַחַד בְּדֶרֶךְ נִפְלָא. וְכֵל
 זֶה שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ לְמַחֲרַת יוֹם
 הַכַּפּוּרִים תַּקְעֵא שְׁקֵדִים הַסְּתַלְקוּתוֹ,
 וְעִדּוֹן צְרִיכִין לְהַרְחִיב הַדְּבּוּר בְּזֶה
 וּלְהַבִּיא לְזֶה דְּגַמָּא מִפְּמַה תּוֹרוֹת כְּדִי
 שְׁתַּבִּין עֵינֵינוּ זֶה הֵיטֵב וְתַבִּין מַעֲט
 דְּרַכֵּי הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. (וְעֵין
 בְּסֵפֶר פְּרָפְרָאוֹת לְחַכְמָה בְּתַחֲלָתוֹ
 שְׁמַבִּיא שֵׁם הַשִּׁיחָה הַזֹּאת וּמְרַחֵב
 שֵׁם הַדִּיבּוּר בְּזֶה וּמְבִיא דוּגְמָא לְזֶה
 מִכְמָה וְכִמָּה תּוֹרוֹת עֵין שֵׁם הֵיטֵב,
 וְתַבִּין עֲמָקוֹת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה).
 גַּם פְּעַם אַחַת אָמַר, הַתּוֹרוֹת שְׁלִי הֵם
 כְּמוֹ מִי שֶׁנִּכְנַס לְפִלְטִין שֵׁישׁ בּוֹ
 הֵיכְלוֹת וְחֲדָרִים וְאַכְסְדְּרָאוֹת
 וּפְשִׁפְשִׁין נָאִים נִפְלָאִים וְנוֹרָאִים
 מְאֹד, וְעֲלִיּוֹת עַל גְּבִי עֲלִיּוֹת שׁוֹנוֹת
 בְּדַרְכֵי חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים. וְתַכְּף
 כְּשֶׁנִּכְנְסִין בְּחֶדֶר אֶחָד וּמִתְחִילִין
 לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ וּלְהַתְּפַלֵּא עַל נִפְלְאוֹת
 הַחֲדוּשִׁים אֲשֶׁר בּוֹ, בְּתוֹךְ כֶּף רוֹאִין
 שְׁנִפְתַּח לוֹ פֶּתַח נִפְלָא לְחֶדֶר אַחֵר
 וְכֵן מִחֶדֶר זֶה לְחֶדֶר עוֹד, וְכֵן מִחֶדֶר
 לְחֶדֶר וּמִחֶדֶר לְעֲלִיָּה וְכוּ' וְכֵל־ם
 פְּתוּחִים מְזֶה לְזֶה פְּתוּחִים וְחִלּוּנוֹת
 וּמְקַשְׂרִים וּמְשַׁלְּבִים זֶה בְּזֶה בְּסֵדֶר
 נִפְלָא וּבְחֻכְמָה עֲמָקָה וּבְתַכְלִית
 הִיפִי וְהַנּוּי. וְכֵל זֶה אִי אֶפְשֶׁר לְבַאֵר

הַקְּשֶׁר וְהַחֲבוּר שֶׁל הַתּוֹרוֹת שְׁלוֹ
 הוּא כְּעֵין בְּנִין וְאַרְיֵגָה
 מִמֶּשֶׁ. שְׁבַתְחֵלָה מְקַשֵּׁר וּמְחַבֵּר אֵלּוֹ
 שְׁנֵי דְבָרִים יַחַד. וְאַחֲרֵי־כֵן קוֹשֵׁר
 וּמְחַבֵּר דְּבַר שְׁלִישִׁי לְהַשְׁנִי בְּכִמָּה
 קְשָׁרִים חֲזָקִים וְכֵן מְשַׁלְּשִׁי לְרַבִּיעִי
 וְכֵן לְהֵלֵן וְכוּ'. אִךְ עַל־פִּי רַב חוּזֵר
 בְּכָל פְּעַם לְחוּזֵר וּלְקַשֵּׁר אֵלּוֹ
 הָאֲרַבְעָה דְבָרִים יַחַד. כִּי מִתְחֵלָה אֵין
 הַקְּשֶׁר שְׁלֵהֶם יַחַד, רַק מְזֶה לְזֶה
 דְּהִינּוּ מֵהֲרָאוֹן לְשְׁנֵי וּמֵהַשְׁנִי
 לְשְׁלִישִׁי וּמֵהַשְׁלִישִׁי לְרַבִּיעִי, אֲבָל
 עִדּוֹן אֵין קֶשֶׁר לְהֶרְבִּיעִי בְּהֲרָאוֹן,
 אֲבָל אַחֲרֵי־כֵן מְבִיא פְּסוּק אוֹ מְאָמַר
 רְבוּתֵינוּ זְכוּנֵנוּ לְבִרְכָה אוֹ שְׂאֵר
 רְאִיָּה אַחֲרַת שְׁעֲלִי־דִי־זֶה מְקַשְׂרִים
 יַחַד עַד שְׁמַחֲבֵר בְּקֶשֶׁר הַדָּק הֵיטֵב
 כֵּל אֵלּוֹ הָאֲרַבְעָה דְבָרִים יַחַד. וְאַחֲרֵי־
 כֵּן חוּזֵר וּמְקַשֵּׁר עוֹד כְּמָה דְבָרִים זֶה
 לְזֶה. וְיַחַד כָּל־ם הוּא מְקַשֵּׁר לְהַחֲבוּר
 וְהַקְּשֶׁר הָרְאוֹן. וּבְתַחֲלָה אֵין קֶשֶׁר
 לְשְׁנֵי הַחֲבִילוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הָאֵלּוֹ כִּי
 אִם עַל־יְדֵי אֵיזָה קֶשֶׁר שֵׁישׁ בֵּין דְּבַר
 אֶחָד מֵהַחֲבִילָה הַשְׁנִיָּה לְדְבַר אֶחָד
 מֵהַחֲבִילָה הָרְאוֹנוֹ. אֲבָל אַחֲרֵי־כֵן
 הוּא חוּזֵר לְקַשְׂרֵם בְּרָאוּת וּדְרָכִים
 נִפְלָאִים שְׁמַמְשִׁיךְ קוֹרוֹת לְקַשֵּׁר
 הַבְּנִין מְשַׁלְּשִׁי שְׁבַרְאוֹן לְרַבִּיעִי
 שְׁבַשְׁנִי, וּמִמֶּשֶׁם לְשְׁנֵי שְׁבַשְׁלִישִׁי.

צְלוּחִית אַחַת קִטְנָה מְאֹד עוֹלָה לְסֶךְ
 אֲלֵפֵי אֲלֵפִים, וְצָרִיכִין לְמִלְאֵת
 חֲבִיּוֹת מְלֵא מִסְמָמָנִים הַיְקָרִים
 הָאֵלֶּה, וְלִקַּח בְּדִלִיִּים מְלֵאִים
 מִסְמָמָנִים הָאֵלֶּה וְלִשְׁפֹּף עַל בְּנֵךְ
 הַחוּלָה. וּמִמִּילָא מוּבָן שְׁכַל
 הַסְמָמָנִים הַיְקָרִים הָאֵלֶּה יִלְכוּ
 לְאֵבוּד הַרְבֵּה, אִךְ מִתּוֹךְ שִׁישְׁפְּכוּ
 עָלָיו הַרְבֵּה כֹּל־כֹּף יִכַּסּ לְתוֹךְ פִּי
 גַם־כֵּן אֵיזָה טֶפֶה עַל־כֹּל־פְּנִים, עַל־
 יַד־יָזָה אֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה לוֹ רְפוּאָה.
 וְתִכְף וַיִּמָּד נִתְרַצָּה הַמֶּלֶךְ לָזֶה וְצוּהָ
 לְעֲשׂוֹת כֵּן וְעַל־יַד־יָזָה נִתְרַפָּא הַבֵּן
 מֶלֶךְ. וְהַנִּמְשָׁל מוּבָן מִמִּילָא שְׁדִיקָא
 מַחֲמַת שְׁאֵנו חוֹלִים מְדַכְּאִים בְּחֵלִי
 הַנֶּפֶשׁ כֹּל־כֹּף רַחֲמָנָא לְצַלּוֹן. עַל־כֵּן
 מְכָרַח הַצְדִיק הַרּוּפָא נֶאֱמָן לְשִׁפְף
 עֲלֵינוּ סְמָמָנִים יְקָרִים וְנוֹרָאִים מְאֹד.
 אִךְ־עַל־פִּי שְׁלִכְאוּרָה נִרְאָה שְׁכַמְעֵט
 הַכֹּל הוֹלֵךְ לְאֵבוּד חֵס וְשְׁלוֹם, אִךְ־
 עַל־פִּי־כֵן רִיחַ טוֹב קוֹלֵט, וּבִרְבוּת
 הַיָּמִים אוּלַי נִזְכָּה לְחֻטֵּף מֵהֶם אֵיזָה
 טֶפֶה יְקָרָה וְנִפְלְאָה לְתוֹךְ פִּינוּ
 וּפְנִימִיּוֹתֵינוּ, עַד שְׁעַל־יַד־יָזָה אוּלַי
 יֵשׁ תִּקְוָה לְזִכּוֹת לְרְפוּאָה שְׁלֵמָה
 בְּרוּחָנִיּוֹת וְגִשְׁמִיּוֹת, אָמֵן כֵּן יְהִי

רצון: (שם סימן מ"ח):

לא

אמר: לַפְעָמִים אָנִי מְדַבֵּר אֵיזָה
 דְּבוּר לְאֵיזָה אָדָם, וְאֵין

בְּכַתֵּב פִּי־אִם לְמִי שְׁנַכְנַס קֶצֶת
 בַּהֲבַנַּת עִמָּךְ דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים זְכוּרוֹנוֹ
 לְבִרְכָה. אֲשֶׁר־יִזְכָּךְה לְטַעַם נַעַם
 מִתִּיקוֹת עִמָּקוֹת תּוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה

וכו': (שם סימן מ"ח):

ל

אמר מִשָּׁל נֶאֱמָר לְעִנְיָן מַה שְׁמִרְבָּה
 לְגִלּוֹת כֹּל־כֹּף תּוֹרוֹת נִפְלְאוֹת
 וּמַעֲשִׂוֹת וְשִׁיחוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת,
 אִךְ־עַל־פִּי שְׁאֵינוּ נִרְאָה עֲדִין שִׁיעֲשׂוּ
 פְּעֻלָּתָם בְּשִׁלְמוֹת בְּאַנְשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ
 כְּמוֹ שֶׁהִיָּה רְאוּי לָהֶם. וְאִמְרוּ לְעִנְיָן
 זֶה מִשָּׁל מֶמֶלֶךְ אֶחָד שְׁחָלָה בְּנוֹ
 יְחִידוֹ בְּיוֹתֵר עַד שְׁכַל הַרּוּפָאִים
 מְשָׁכוּ יְדֵיהֶם מִמֶּנּוּ וְנִתְיָאֲשׁוּ
 מִרְפוּאָתוֹ. בְּתוֹךְ כֹּף בָּא רּוּפָא מְפֻלָּג
 בְּחֻכְמָה מְאֹד וּבִקְשׁ הַמֶּלֶךְ מִמֶּנּוּ
 בְּתַחֲנוּגִים גְּדוֹלִים לְהַשְׁתַּדֵּל עִם בְּנוֹ.
 וְהִשִּׁיב לוֹ הָאֱמֶת שְׁרְפוּאָתוֹ קֶשֶׁה
 וְרַחוּקָה מְאֹד אִךְ אִךְ־עַל־פִּי־כֵן אִם
 יַעֲשׂוּ עוֹד תַּחֲבוּלָה אַחַת אֲזִי אֶפְשָׁר
 שִׁיְהִיָּה לוֹ רְפוּאָה. אִךְ אֵינִי יוֹדַע אִם
 לוֹמַר לֵךְ זֹאת הַתַּחֲבוּלָה מַחֲמַת
 שְׁהִיא דְּבַר קֶשֶׁה וְכִבֵּד מְאֹד. וְהַפְצִיר
 בּוֹ הַמֶּלֶךְ מְאֹד לְגִלּוֹת לוֹ הַתַּחֲבוּלָה.
 וְאִמְרוּ לוֹ תִּדַע שְׁבִנְךָ הוּא חוּלָה
 מְסַכֵּן מְאֹד עַד שְׁכַכְּבַר אֵי אֶפְשָׁר לְתַן
 לוֹ לְתוֹךְ פִּינוּ אֶפְלוּ טֶפֶה אַחַת
 מִסְמָמָנֵי הַרְפוּאוֹת. אִךְ אִךְ שִׁישׁ
 סְמָמָנֵי רְפוּאוֹת יְקָרוֹת כְּאֵלֶּה, אֲשֶׁר

הבאים את כל מעשי ה' הגדול שעשה עמנו. ופעם אחת אמר בפרוש: גם לבניכם תודיעו את כל התורות והשיחות הנפלאות והנוראות והמעשיות אשר גיליתי לכם, ואמר אז הפסוק הזה ברתת ובזיע ובהתלהבות גדול ונורא כגחלי אש. "והודעתם לבניך ולבני בניך". (ואמר בזו הלשון: אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין וואס דא האט זיך גיטאן). ואמר: דע והאמן, אם אפשר להוציא אחד מן הרפש, גם מי שיתאחז בו יוציא אותו גם כן: (שם סימן ר"ח):

לד

אמר, הבעל-שם טוב זכרונו לברכה וכמה צדיקים עשו ותקנו בעולם (בדבריהם ובספריהם הקדושים) מה שתקנו, ואחר-כך כשנפטרו ונסתלקו נפסק הדבר, הינו ההארה שהאירו בתלמידיהם והחזירו להשם יתברך, לא נמשך מדור לדור רק נפסק. על-כן צריכין לעשות דבר שיהיה לו קיום לעד. וכן דבר עוד פעם אחת שצריכין להשאיר תלמידים שאלו התלמידים יעשו תלמידים אחרים, וכן התלמידי תלמידים יאירו להלן יותר ויותר וכן

הדבור עושה פעלתו עד לזמן רחוק. כמו שיש כשנותנין איזה סמים לרפואה. לפעמים הסם עושה פעלתו ומועיל מיד ולפעמים צריך הסם לשהות בתוך האדם איזה זמן ואחר-כך הוא עושה פעלתו. כמו-כן יש דברים שהוא מדבר שהם מנחים אצל האדם ואינם מעוררים אותו עד לזמן רחוק. אבל סוף כל סוף יעשה הדבור פעלתו ויעיל בודאי: (שיחות

הר"ן סימן ר"ו):

לב

אמר: יש כמה דברים שאני אומר לאיזה אדם. ועדין אין עושים פעלתם רק שמתגלגלים הדברים מאדם זה לאדם אחר ומחברו לחברו וכו'. עד שיתגלגלו הדברים ויבואו לאיזה אדם ויכנסו הדברים ללבו בעמק גדול. ושם יעשו פעלתם בשלמות, ויעוררו אותו וכו': (שם סימן ר"ז):

לג

אמר: כל התורות והשיחות שמוגלה אינם בשבילנו לחוד. כי אם "את אשר ישנו פה ואשר איננו פה" (ועין ברש"י שפרש ואף עם דורות העתידים לבוא). וכמה פעמים דברנו עמו מענין זה ורמז לנו בדבריו להודיע לדורות

אחר הסתלקותו, כל מי שיבוא על ציונו הקדוש, ויאמר שם העשרה קפיטל תהלים שהם תקון לפגם הברית (המובאים בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ר"ה, ובחלק ב' סימן צ"ב), ויקבל עליו אשר מעתה לא ישוב עוד לאולתו, ישתדל בכל כחו להושיעו ולתקנו ולהוציאו מן השאול תחתיות, וגם כבר נודע מה שאמר, אשר כל ענינו ועסקיו הוא רק ראש השנה, ואמר בזו הלשון: גאר מיין זאך אז ראש השנה, והזהיר על כל המקורבים אליו שיהיו פלם אצלו על ראש השנה, ופעם אחת אמר, אשר בראש השנה הוא עושה ענינים ותיקונים לנפשות המקורבים אליו, ובאים אליו על ראש השנה, מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשותם, ובערב ראש השנה האחרון מימי חיי הקדושים דבר הרבה מאד מענין זה מגדל החיוב וההכרח להיות אצלו על ראש השנה כל המקורבים אליו, וענה ואמר בקול חזק מעמק הלב, אין דבר גדול מזה, הינו מלהיות אצלו על ראש השנה, וממשמעות דבריו הקדושים ובפרט מה שדבר בענין זה בערב ראש השנה האחרון קרוב להסתלקותו שפבר גילה דעתו לאנשיו שהוא מוכרח להסתלק,

לדורי דורות: (חיי מוהר"ן במעלת תורתו אות כ"ח):

אמר המעתיק, כבר מבאר גם כן בשיחותיו הקדושות שאמר, האש שלי תקד עד ביאת המשיח, מיין פייעריל וועט שוין טלואין ביז משיח וועט קומען, ובעזרת השם יתברך, אנו רואים פי דבר אחד מדבריו לא שב ריקם, פי כבר יותר ממאה שנה אחר הסתלקותו ז"ל שנסתלק ביום שני דחול המועד סכות שנת תקע"א, ויש רבים מאנשי שלומנו שלא הפירו ולא ידעו ולא ראו גם שום אחד מתלמידיו הקדושים זצ"ל, ואף על פי כן בוער בלבם עסקיו ועניניו של אדמו"ר זצוק"ל פאש יוקדת ממש, ושותים בצמא את כל דבריו ודברי תלמידיו הקדושים, והם עליהם כמים קרים על נפש עיפה, ומשתדלים להפיץ מעינותיו חוצה, להדפיס חיבוריו הקדושים, וללמד תלמוד תורה דרבים בספריו הקדושים, כדי לחזקם ולאמץם לילך בדרכי ה' שלא יתיאשו עצמם לעולם, רק לאחז עצמם בתורה ותפלה ולשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, וכבר נודע מה שאדמו"ר הקדוש זצוק"ל יחד שני עדים כשרים, ואמר לפניהם, שגם

חומת אבנים גדול ממסד עד הטפחות בהוד והדר, וגדול כבוד הבית הזה האחרון מן הראשונים, ובכל שנה ושנה נתקבצים על ראש השנה לעיר אומן קבוץ גדול מאד, ה' עליהם יחיו, ויוסיף עליהם פהנה וכהנה ורבה ככלם הם בעלי תורה, והרבה מהם בעלי עסק, ויש שיש להם עסקים גדולים בביתם, ולפני ראש השנה משליך כל אחד עסקיו שבביתו, ובא ביגיעות וטרחות גדולות, ויש שבאים ממקומות רחוקים ומשתטחים על ציונו הקדוש בערב ראש השנה, ומבקשים ומתחננים ושופכים נפשם שם לפני ה' לזכות לתשובה ולתקון הברית וכו', ושיתקנו כל פגמיו שפגם עד עתה, ושמעתי לא יפגום עוד ומרבים שם בתחנונים ובבכיות גדולות והתעוררות גדולה עד אין חקר, ואחר כך בימי ראש השנה הקדושים מתפללים יחד בבית מדרשו הקדוש גם כן בתחנונים רבים ובבכיות גדולות והתעוררות גדול, ובעזרת השם יתברך בכל שנה נתוספין נפשות חדשות אל כל הקבוץ, ורואין בחוש ממש הפעלה הטובה שיש לכל אחד מאנשי הקבוץ בכל השנה על ידי זה ברוחניות, וכמעט שהחיות

הבינו תלמידיו הקדושים זצ"ל, שרצונו חזק להתקבץ אליו על ראש השנה, כל המקורבים שלו גם לאחר הסתלקותו, הינו להתפלל על ציונו הקדוש בערב ראש השנה, וגם בראש השנה יתפללו כל הקבוץ ביחד בהתקשרות אליו זצ"ל ולכל הצדיקים האמיתיים שבדור ושהם שוכני עפר כמבאר במקום אחר, ועל ידי זה יהיו נעשים תיקונים נפלאים כמו בחיים חיותו ז"ל, וקימו וקבלו תלמידיו הקדושים זצ"ל והספימו לעשות כן בכל ראש השנה, ואחר הסתלקותו העיר ה' את רוח תלמידו הרב הגאון הצדיק המפרסם ר' נתן זצוק"ל, בעל מחבר ספרי לקוטי הלכות, להתחיל לעסק בבנין בית המדרש הקדוש שיקרא על שם אדמו"ר הקדוש מוהר"ן זצוק"ל בעיר אומן פלך קיב מדינת רוסיה שאדמו"ר מוהר"ן הקדוש זצוק"ל נסתלק ונקבר שם, ובעזרת השם חפץ ה' בידו הצליח, שזכה בכח רבו הקדוש לקרב גם אחר הסתלקותו נפשות רבות להשם יתברך, ולהעמיד שם בעיר אומן את הבית מדרש, על שמו הקדוש ז"ל, ואף גם אחר הסתלקות מוהר"נת זצ"ל נבנה מחדש הבית מדרש הקדוש שלו פעם שלישית, בית

והתחזקות של כל אֶחָד וְאֶחָד רואה בחוש אֵיךְ דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים
 בְּעֹבֶדֶת ה' כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה הוּא עַל שְׁאֵמֶר, שֶׁהֶעֱנִין הַקְּדוּשׁ שְׁלוֹ לֹא
 יִדִּי הַחַיּוֹת דְּקִדְשָׁה וְהָאָרֶה הַגְּדוּלָּה יִפְסֵק לְעוֹלָם, הֵם חַיִּים וְקַיִימִים
 שְׁמֻקְבָּלִין אַז בְּזִמְנֵי הַקְּבוּצָה, וְכַשְׁנִתְקַן וְנַחֲמָדִים לְעַד, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ
 בְּרוּחָנִיּוֹת מִמִּילָא נִיתְקַן גַּם לְהִיּוֹת חֵבֵר לְכָל יִרְאֵי הַקְּדוּשִׁים,
 בְּגִשְׁמִיּוֹת כְּמִבְאָר בְּמִקּוֹם אַחֵר, וּמִי וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וְלַעֲבֹדוֹ בְּלִבְבֵי שְׁלָם,
 שְׁמֻסְתַּכַּל עַל כָּל זֶה בְּעֵין הָאֱמֶת אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

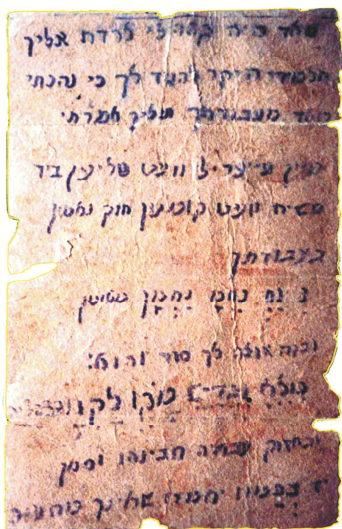
!!!!לשימוש פרטי בלבד

תוכן הפתק

מאד היה קשה לי לרדת אליך
 תלמידי היקר להגיד לך כי נהנתי
 מאד מעבודתך ועליך אמרתי
 *מיין פייעריל וועט טליען ביז
 משיח וועט קומען חזק ואמץ
 בעבודתך

ג נח נחמן נחמן מאומן
 ובזה אגלה לך סוד והוא:
 מלא וגדיש מקו לקו (פצפציה)
 ובחזוק עבודה תבינהו וסמן
 י"ז בתמוז יאמרו שאינך מתענה

* (האש שלי תוקד עד ביאת המשיח)

RABBI MOSES FEINSTEIN
455 F. D. E. DRIVE
New York, N. Y. 10002

ORegion 7-1222

משה פיינשטיין
ר"מ תמורת ירושלים
בגא יארק

נ"ח

לכבוד אחינו בני ישראל, כברכת שלום וכב"ס.
באמי בזה להמליץ על הגאון ר' ישראל דוב אדעסער שליט"א, שבא לבאן
מארצנו הקדושה, ומבשתי עמו לפני חב הספה, וראיתי פתק סודי שיש
לו, דבר נפלא מאד.
הוא איש חשוב מאד, ויש לו ידיעות גדולות בחכמת הקבלה, וכדי
לקבלו ככבוד הראוי, ולהוציאו כפי שאפשר, בפרט ברצונו להדפיס
מספרי האדמו"ר רבינו נתנן מברסלב זצ"ל, וכל אלו שיעזרו, יתברכו
בכל הברכות.
ועל זה באמי על החתום לכבוד תמורה, בז' אייר שד"ת.

משה פיינשטיין

I am writing on behalf of a most unusual individual, Rabbi
Yisroel Dov Odesser shlita, from Israel. This individual has
a Goan in Torah. I had the pleasure of recently meeting with
him and was inspired by a secret document which he possesses.
Rabbi Odesser is soliciting funds to enable him to print
Rabbi Nachman's seforim, and it is a great mitzvah to assist
him in this endeavor. Hashem will reward all those that so
assist him.

M. Feinstein
Rabbi Moshe Feinstein

כמה ציטוטים על עניין ה"שיר חדש"

ה"שיר חדש" הוא שיר הגאולה והוא בחינת שם הצדיק יסוד עולם משותף בשם ה' יתברך כמו שיתבאר לקמן.

כל המאפיינים של ה"שיר חדש" נמצאים בשם הצדיק נחמן בצורה של נח נחמ נחמן.

אין שם אחר של צדיק שיכול לעמוד בכל התנאים של ה"שיר חדש".

— ❖

ישראל ייצאו מהגלות בניגון:

"בהוא זמנא דיתמחון חיביא מעלמא סלקא צלותא
בנגונא בארבע מינין דאיגון

שיר פשוט י

שיר כפול ודא ייק

שיר משולש ודא יקו

שיר מרובע ודא יקורק

... ישראל סלקין מגו גלותא בנגונא – הדא הוא דכתיב
אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי.

תיקוני זוהר כ"א

– ב –

הניגון הוא זה שיחדש את הבריאה והוא בחינת קול המוכיח האמת, משה רבנו:

”וְשִׁיר הַחֲדָשׁ הַזֶּה שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד, הוּא בְּחִינַת שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפוּל, מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ, שְׁעוּלָה ע”ב (72), בְּחִינַת חֶסֶד, שְׁעַל־יָדוֹ יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם לְעֵתִיד, בְּחִינַת: עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.

וְשִׁיר הַזֶּה הוּא בְּחִינַת קוֹל הַנ”ל, שֶׁהוּא מְשַׁקָּה אֶת הַנֶּגֶן, שְׁעַל־יָדֵי קוֹל הַזֶּה יְכוּלִין לְהוֹכִיחַ, בְּבְחִינַת: הָרַם כְּשֶׁפָּר קוֹלָךְ וְכוּ”.

ליקוטי מוהר”ן ב: ח

– ג –

ה”שיר חדש” הוא 4 חלקים:
ג נח נחמ נחמן.

– ד –

הוא פשוט כפול משולש מרובע:
ג (פשוט) גח (כפול) גחמ (משולש) גחמן (מרובע)

– ה –

השיר הוא בחינת 10:
”בְּחִינַת הַשִּׁיר שֶׁלְעֵתִיד, שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט וְכוּ”, שֶׁהוּא יוֹד (10) אוֹתִיּוֹת, בְּחִינַת עֶשֶׂר אֱמִינ”.

ליקוטי מוהר”ן ב: שם

ג נח נחמ נחמן = 10 אותיות

השיר הוא בחינת חסד:

"חוט של חסד זה בחינת שנקלע ונשזר ונעשה חוט
מהנימין, שעל אלו הנימין יתנגן הנגון והשיר הזה של
לעתיד."

ליקוטי מוהר"ן ב: שם

והצדיק הגדול הוא בחינת: "ורב חסד ואמת, כמו
שאמרנו, שמקבלין הרוחניים מהצדיק רב דקדושה,
שהוא רב חסד."

ליקוטי מוהר"ן א: ה

השיר הוא בחינת ע"ב (72):

חסד = 72

השיר הוא בחינת שם הקדוש ברוך הוא:

"וע"ב נימין, [הם] כנגד שם י' י"ק יק"ו יקו"ק, שהוא
בחינת שיר פשוט כפול וכו', שהוא עולה כלו ע"ב."

ליקוטי מוהר"ן א: שם

השם נחמן הוא בחינת שם ה' יתברך:

"נחמן" גמטריא שם י"הו"ה במילוי ובאחוריים
"יוד"

יוד - הה

יוד - הה - וו

יוד - הה - וו - הה

עם 4 כוללים = 148 = נחמן."

בוכבי אור - חכמה ובינה

השם נחמן הוא משותף בשם ה' יתברך:
 "צדיקיא שמו דקדשא בריה הוא", ומכל שכן וכל שכן
 בשמו של הראש כל הצדיקים

בוכבי אור - חכמה ובינה

"בתוך זה השם של הצדיק האמת מלבש ומשתף שמו
 יתברך, כי שמו משתף בשמנו. נמצא, כשנתגדל שם
 הצדיק, נתגדל שמו יתברך... כביכול."

ליקוטי מוהר"ן ב: סג

ה"שיר חדש" הוא בחינת משה רבינו ע"ה:
 "משה כמה הוי, עשר אמן. שקל נרנא בת עשר אמן,
 ושור עשר אמן, ומחיה בקרסלה, וקטלה."

ברכות נד:

"ושור עשר אמן - זה בחינת השיר שלעתיד, שהוא
 שיר פשוט וכו', שהוא יוד אותיות, בחינת עשר אמן."
ליקוטי מוהר"ן ב: ה

קול הנגינה הוא הצדיק בעצמו:
 "וקול הנגינה הם תלת גונין דקשת, שיש בקול אש,
 מים, רוח, שהם שלשה אבות."
 "כי הצדיק הוא בחינת קשת."

ליקוטי מוהר"ן א: מב

"וְזֶה לְשׁוֹן תְּשׁוּרֵי, לְשׁוֹן שִׁירָה. וּלְשׁוֹן פֶּסַח, פֶּה סָח, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלִיל הַתְּקֻדָּשׁ חֹג" (ישעיה ל), כִּי יִתְעַר שִׁיר וְנִגְנֹנָא בְּעֵלְמָא, בְּבַחֲיִנַת פֶּה סָח.":
ליקוטי מוהר"ן א: מפ

כלומר ששיר הגאולה הוא בחינת פסח
ו"פסח גמטריא נחמ(148)."

בוכבי אור – חכמה ובינה

יג –

ה"שיר חדש" הוא בחינת משיח:
"וְעַל־יְדֵי הַנְּגוּן, בְּחִינַת שִׁיר חֲדָשׁ, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן הָרִיחַ בְּנִל, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ, בְּחִינַת (איכה ד): רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'."
ליקוטי מוהר"ן ב:ח

"וְדַע, שֶׁהַמְּלֶךְ יֵשׁ לוֹ כָּל הַנְּגוּן כְּלוּ בְּשִׁלְמוֹת, אֲבָל הַשָּׂרִים אֵינן לָהֶם רַק אֵיזָה חֵלֶק בְּנְגוּן, כָּל אֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ."... "דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהָיָה יוֹדֵעַ נְגוּן"
ליקוטי מוהר"ן ב: סג

יד –

ה"שיר חדש" הוא בחינת הניגון העליון שהוא בחינת אמונה:

"כִּי נִגְנוּ [של הצדיק בחינת משה רבינו ע"ה] הוּא בְּבַחֲיִנַת רֵאשׁ אַמוּנָה, הֵינּוּ אַמוּנָה הַעֲלִיּוֹנָה עַל הַכֹּל."
ליקוטי מוהר"ן א-סד

"אוֹדָה שְׂמֹךְ כִּי עֲשִׂיתָ פֶּלֶא עֲצוֹת מִרְחֵק אַמוּנָה אִמֵּן."
(ישעיה כה – ליקוטי מוהר"ן ב-ה)

ה"שיר חדש" הוא בחינת עשרה מיני נגינה:
 בְּחִינַת שִׁיר שֶׁל חֶסֶד... שְׁלֵעֲתִיד נִזְכָּה לְבַחֲיַנַת שִׁיר שֶׁל
 חֶסֶד, שֶׁהוּא עֵקֶר שְׁלֵמוֹת עֵשְׂרָה מִיְּנֵי נְגִינָה, בְּחִינַת
 שִׁיר פְּשוּט, כְּפוּל, מְשֻׁלֵּשׁ, מְרַבֵּעַ, שְׁעוּלָה ע"ב
 בְּגִמְטְרִיא חֶסֶד"

ליקוטי הלכות אישות ד- (ל)

על ידי עשרה מיני נגינה משיגים אור האין סוף:
 "כִּי כְּנֹר הוּא בְּחִינַת שְׂמֵחָה שְׁנִמְשַׁכֶּת עַל־יְדֵי עֵשְׂרָה
 מִיְּנֵי נְגִינָה כְּמוֹ שְׂכָתָב רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה בְּפֶסוּק עָלֵי
 עֲשׂוֹר וְעָלֵי נָבֶל... בְּכְנֹר כִּי שְׂמֵחַתְנִי ה' בְּפַעֲלֶךָ, הִינּוּ
 בְּחִינַת שְׂמֵחָה שֶׁל מִצְוָה שְׁנִמְשַׁכֶּת מְכְנֹר שֶׁל דָּוִד
 שְׁעַל־יְדֵי־זֶה זֹכִינ׳ לְהַשִּׁיג אֹר הָאֵין סוֹף בְּבַחֲיַנַת מְטִי
 וְלֹא מְטִי עַל־יְדֵי הֶרְדִּיפָה וְהַמְעַכֵּב שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הִיָּה
 יוֹדֵעַ חֲצוֹת אֵימַת, כִּי זֶה הוּא סוֹד חֲצוֹת לִילָה סוֹד קְדוּשׁ
 הַחֶדֶשׁ..."

ליקוטי הלכות נשיאת כפים ד- (כב)

הצדיק בעל הניגון יכול להציל אותנו מכל הטעויות:
 "וְדַע, שְׁעַל־יְדֵי הַנְּגוּן שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁהָ,
 הוּא מַעֲלָה אֶת הַנְּשָׁמוֹת מִן הָאֲפִיקוֹרְסִית הַזֹּאת שֶׁל
 הַחֶלֶל הַפְּנוּי שְׁנִפְּלוּ לָשָׁם."

ליקוטי מוהר"ן א-סד

הצדיק מקרב אליו את הנפשות רק על ידי שמו בלבד:
 "כי כִּמְהַר נִפְשׁוֹת בָּאִים אֵלָיו [לצדיק] וּמִתְדַבְּקִין בּוֹ רַק
 מִחַמַּת שְׁמוֹ לְבַד וְאַחַר כֵּן בְּשִׁבְאִין אֵלָיו הוּא מְלַמֵּד
 אוֹתָם חֲכָמָתוֹ וּמְכַלְכֵּל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט עַל-יְדֵי כָּל אֶחָד
 וְאַחַד... דְּהֵינּוּ שְׂאִינוּ עוֹסְקִין אִזְ לְדַבֵּר עִמָּהֶם לְלַמְּדֵם
 מִשְׁפָּט לְהַכְנִיִּים בָּהֶם דַּעְתּוֹ, רַק שְׁשִׁמּוֹ לְבַד הוֹלֵךְ
 וּמִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹלָם וְעַל-יְדֵי זֶה לְבַד הֵם נִתְדַבְּקִים בּוֹ"
 ליקוטי הלכות גרים ג-ב)

שיא הנעימות:

נְעִימוֹת הַשִּׁיר שִׁיתְעַר לְעֵתִיד, שְׁזֶה יִהְיֶה קַבּוּל שְׂכָר שֶׁל
 הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים, וְלַעֲקָר הַשִּׁיר הַזֶּה יִזְכֶּה הַמְּלֶכֶךְ
 הָאֱמִתִּי שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא דוֹד־מְשִׁיחַ, וְכָל הַסְּמוּכִים
 אֵלָיו בְּיוֹתֵר, שֶׁהֵם רוֹאֵי פָּנֵי הַמְּלֶכֶךְ, הֵם יִזְכּוּ בְּיוֹתֵר
 לְנִפְלְאוֹת נְעִימוֹת הַשִּׁיר הַזֶּה, וּמֵהֶם יִקְבְּלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל,
 כָּל אֶחָד כְּפִי קְרוֹבוֹ לְרוֹאֵי פָּנֵי הַמְּלֶכֶךְ
 אוצר היראה - ליקוטי הלכות קרית התורה ו-ה-ז)

"כשמדבקות התפילה באל חי פרוש נכנסת בכל החדרים עד שתעלה למקום הכי גבוה שזה הבינה ומן הבינה מתדבקות בחכמה שזה שווה כנגדה הנקראת רצון ולפיכך אנו אומרים בראש התפילה אדני שפתי תפתח וכו' שהוא השער להכנס, ובסוף התפילה אנו אומרים יהיו לרצון וכו' שהרצון הוא סוד המעלות ממטה למעלה והוא סוד העשרה מיני נגינה של שמו המיוחד של הצדיק דהינו רבינו ז"ל (ר' נחמן) הנקרא רצון כי רצון גמטריא שמו ורצון זה בחינת יוד של שמו יתברך ושמו משותף בשם הצדיק והוא ענין שיר פשוט כפול משולש מרובע כעין י ייה וכו' כך בשמו של רבנו ז"ל שעולה בקוצו של יוד העליון ומתדבקות בכתר העליון הנקרא אין סוף..."

כתב ידו של הרב שלמה וקסלר
בשולים של הליקוטי מוהר"ן שלו
על התורה ס"ז.

תיקון הכללי

תפילה לומר קודם אמירת תהילים

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, הבוחר בְּדָוִד עֶבְדְּךָ וּבְזַרְעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת, שְׁתַּפֵּן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שְׁאֶקְרָא כְּאִלּוּ אָמַרְם דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, בְּעֶצְמוֹ זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וַיַּעֲמֵד־לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים וּזְכוּת תְּבוֹתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וּנְקֻדוֹתֵיהֶם וּמַעֲמֵיהֶם וְהַשְּׁמוֹת הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם מְרֵאשִׁי־תְבוֹת וּמְסוֹפֵי־תְבוֹת לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאוֹתֵינוּ וְלִזְמֹר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִיחַ כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיּוֹנָה וּלְחַבֵּר אֶשֶׁת גְּעוּרִים עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֻדָּה וְרַעוּת, וּמִשֵּׁם יִמְשֹׁךְ לָנוּ שִׁפְעַת לְנַפְשׁ רֹחַ וּנְשַׁמָּה לְטַהֲרֵנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלַח חַטָּאוֹתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדָוִד שְׁאָמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוּ לְפָנֶיךָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: גַּם יְהוָה הֶעֱבִיר חַטָּאתְךָ לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קִדְּם וּמִנְּנוּ עַד מְלֹאת שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה בְּאוֹפֵן שְׁנוּכָל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ. וּזְכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, יִגַּן עָלֵינוּ וּבְעֵדְנוּ שְׁתֹּאֲרִיד אַפְּךָ עַד שׁוּבְנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וּמֵאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם חָנְנוּ כְּדַכְתִּיב: וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אַחֲזֵן וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וּכְשֶׁם שְׁאֲנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּי נִזְכָּה לִזְמֹר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבַחָה לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר

תיקון הכללי

ב

חבצלת השרון ולשיר בקול נעים בגילת ורגן כבוד הלכנון נתן לה,
הוד והדר בבית אלהינו, במהרה בימינו אמן סלה:

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים
האמתיים שבדורנו ולכל הצדיקים האמתיים שזכני עפר קדושים
אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל
נובע מקור חכמה רבנו נחמן בן פינא זכותו יגן עלינו שגלה תקון
זה:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות
נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

הריני מזמן את פי, להודות להלל ולשבח את בוראי; לשם יחוד
קדשא פריך הוא ושכנתיה, ברחילו ורחימו, על ידי שהוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טז

- א. מכתם לדוד שמרני אל, כי־חסיתי בך:
- ב. אמרת ליהוה אדני אתה, טובתי בל־עליך:

תיקון הכללי

ג

ג. לְקַדְוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירֵי כָּל חֲפָצַי־
בָּם:

ד. יִרְבוּ עֲצָבוֹתָם אַחַר מְהָרוֹ, בְּלֹא־אִסִּיף נִסְפֵיהֶם
מִדָּם, וּבֹל אִשָּׂא אֶת שְׁמוֹתָם עַל־שִׁפְתָי:

ה. יִהְיֶה מְנַת־חֶלְקִי וְכוֹסִי, אֶתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי:

ו. חֲבָלִים נִפְלוּ־לִי בַּנְּעִימִים, אַף־נַחֲלַת שְׁפָרָה
עָלַי:

ז. אֶבְרַךְ אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אַף לִילוֹת יִסְרוּנִי
כְּלִיֹּתַי:

ח. שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמוּד, כִּי מִימִינִי בַּל אֲמוּט:

ט. לָכֵן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אַף־בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן
לְבַטָּח:

י. כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֵׂאוּל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ
לְרֵאוֹת שְׁחַת:

יא. תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַ שְׁמֹחוֹת אֶת־פְּנִיךָ,
נְעִימוֹת בְּיַמִּינְךָ נִצַּח:

לב

- א. לְדוֹד מְשֻׁכָּל, אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חַטָּאָה:
 ב. אֲשֶׁרִי-אָדָם, לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֹז, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה:
 ג. כִּי הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמַי, בְּשֹׂאֲנֹתַי כָּל-הַיּוֹם:
 ד. כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יָדְךָ, נְהַפְּךָ לְשֹׂדֵי בְּחֶרְבֵנִי קוֹץ סָלָה:
 ה. חַטָּאתַי אֹדִיעֶךָ, וְעוֹנֵי לֹא-כִסִּיתִי, אִמְרֹתַי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאתָ עֹז חַטָּאתַי סָלָה:
 ו. עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל-חֹסֵיד אֱלֹהִים לְעֵת מִצָּא, רַק לְשֹׁטֵף מַיִם רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ:
 ז. אַתָּה סֵתֵר לִי* מִצָּר תִּצְרַנִּי, רַגְנֵי פִלְט תְּסוּבְּכֵנִי סָלָה:

(* כאן צריך להפסיק מעט (עיין בליקוטי מוהר"ן סימן רי"ג)

תיקון הכללי

- ה
- ח. אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֶה תֵּלֶךְ, אִיעֲצֶה עִלְיֶךָ
עֵינַי:
- ט. אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפֶרֶד אֵין הָבִין, בְּמַתְגַּוְרָסִין
עֲדִיו לְבָלוֹם, בַּל קָרַב אֵלֶיךָ:
- י. רַבִּים מִכְּאוֹבִים לָרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה חֶסֶד
יִסּוּבְכֶנּוּ:
- יא. שִׁמְחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְגִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל
לֵב:

מא

- א. לְמַנְצֶחַ מִזְמוֹר לְדָוִד:
- ב. אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל־דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ
יְהוָה:
- ג. יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ, וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֵל
תִּתְּנֵהוּ בְּנֶפֶשׁ אִיבּוֹ:
- ד. יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכָּת
בְּחִלּוֹ:

ה. אֲנִי־אֶמְרָתִי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפְּאֵה נַפְשִׁי כִּי חָטָאתִי
לְךָ:

ו. אֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ:

ז. וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת, שְׂוֹא יִדְבֵר, לִבּוֹ יִקְבֹּץ־אָוֶן לוֹ,
יֵצֵא לְחוּץ יִדְבֵר:

ח. יַחַד עָלִי יִתְלַחֲשׂוּ כָּל־שִׁנְאֵי, עָלַי יַחֲשִׁבוּ רָעָה
לִי:

ט. דְּבַר־בְּלִיעַל יִצוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף
לְקוֹם:

י. גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי, אֲשֶׁר־בְּטַחָתִי בּוֹ, אוֹכֵל לַחֲמִי,
הַגִּדִיל עָלַי עֶקֶב:

יא. וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֶמְהָ לָּהֶם:

יב. בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי־חִפְצָתָ בִּי, כִּי לֹא־יִרְיעַ אֹיְבֵי
עָלַי:

יג. וְאֲנִי בְּתַמִּי, תַּמְכֶּתָּ בִּי, וּתְצִיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם:

יד. בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם,
אָמֵן וְאָמֵן:

מב

- א. לְמַנְצַח מְשַׁכֵּיל לְבָנֵי קָרַח:
- ב. כְּאֵיל תְּעָרוּג עַל־אֲפִיקַי־מָיִם, בֵּן נַפְשֵׁי תְעָרוּג
אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
- ג. צָמְאָה נַפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי, מְתֵי אָבוֹא
וְאַרְאָה פָּנַי אֱלֹהִים:
- ד. הִיִּתְהַלֵּי דְמַעְתֵּי לְחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאִמֹר אֵלַי
כָּל־הַיּוֹם, אֵיִה אֱלֹהֶיךָ:
- ה. אֵלֶּה אֲזַכְּרָה וְאֶשְׁפָּכָה עָלַי נַפְשֵׁי בִּי אֶעֱבֹר
בְּסֶךְ, אֲדַדִּם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה
הַמּוֹן חוֹגֵג:
- ו. מֵהַתְּשׁוּחָתַי נַפְשֵׁי וַתִּהְיֵי עָלַי, הוֹחֲלִי
לְאֱלֹהִים, בִּי עוֹד אוֹדְנֵנו יְשׁוּעוֹת פָּנִינוּ:
- ז. אֱלֹהֵי, עָלַי נַפְשֵׁי תְשׁוּחָח, עַל־כֵּן אֲזַכְּרֶךָ
מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן, וְחֶרְמוֹנִים, מֵהַר מִצְעָר:
- ח. תְּהוֹם־אֶל־תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ, כָּל

מִשְׁבְּרִיךְ וְגִלְיָד עָלַי עֲבְרוּ:

ט. יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֶסְדּוֹ, וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי,
תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי:

י. אֹמְרָה לְאֵל סְלֵעֵי לָמָּה שְׂבַח־תִּנִּי, לָמָּה־קִּדְר
אֵלֶיךָ, בְּלַחֲץ אוֹיֵב:

יא. בְּרִצַּח בְּעֲצֻמוֹתַי חִרְפוֹנֵי צוּרְרֵי, בְּאִמְרָם אֵלַי
כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ:

יב. מִה־תִּשְׁתַּוְּחַחַי נַפְשִׁי וּמִה־תִּתְהַמֵּי עָלַי, הוֹחִילִי
לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנֶנּוּ, יִשׁוּעַת פָּנָי וְאֱלֹהֵי:

נט

א. לְמַנְצֶחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ:

ב. הֲצִילֵנִי מֵאוֹיְבֵי אֱלֹהֵי, מִמַּתְקוֹמְמֵי תִשְׁגְּבֵנִי:

ג. הֲצִילֵנִי מִפְּעֵלֵי אֶזְרָא וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי:

ד. כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעֵי
וְלֹא־חַטָּאתַי יְהוָה:

- ה. בְּלִי-עֵזֹן יִרְצֹן וְיִפְנֹנֵנו, עוֹרָה לְקַרְאֲתִי וְרֹאֵה:
 ו. וְאַתָּה יְהוָה-אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
 הַקִּיצָה לְפָקֵד כָּל-הַגּוֹיִם, אֶל-תַּחֲוֹן כָּל-בְּגֵדֵי אֹן
 סָלָה:
- ז. יִשׁוּבוּ לְעָרֵב, יִהְמוּ כַכָּלֵב, וַיִּסּוּבְבוּ עִיר:
 ח. הִנֵּה יִבְיַעֲזוּן בְּפִיָּהֶם, חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם,
 כִּי-מִי שָׁמַעַ:ּ
- ט. וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק-לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל-גּוֹיִם:
 י. עֵזֹן, אֶלְיָךְ אֲשַׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי:
 יא. אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יְקֻדְמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי:
 יב. אֶל-תִּהְרָגֶם, פֶּן-יִשְׁכַּחוּ עַמִּי, הַנִּיעַמּוּ בְּחִילְךָ
 וְהוֹרִידְמוּ, מִגִּנְנוּ אֲדָנִי:
- יג. חֲטֵאת-פִּימוֹ דְּבַר-שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם,
 וּמֵאֲלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ:
- יד. כִּלָּה בְּחֻמָּה, כִּלָּה וְאִינָמוֹ, וַיִּדְעוּ כִּי-אֱלֹהִים
 מִשָּׁל בְּיַעֲקֹב, לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:
- טו. וַיִּשְׁבוּ לְעָרֵב, יִהְמוּ כַכָּלֵב, וַיִּסּוּבְבוּ עִיר:

תיקון הכללי

- זו. הַמָּה יַנִּיעוֹן לְאֹכֵל, אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ:
- זי. וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲוֹד, וְאַרְנֶנּוּ לְבַקֵּר חֶסֶדְךָ, כִּי-הָיִיתָ מְשֻׁנֵּב לִי, וּמָנוּס בְּיוֹם צָר-לִי:
- יח. עֲזֵי אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְּרָה, כִּי-אֱלֹהִים מְשֻׁנְבֵי אֱלֹהֵי חֶסֶדֶי:

עז

- א. לְמַנְצֵחַ עַל-יְדוּתוֹן לְאֶסֶף מְזִמּוֹר:
- ב. קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְאַצְעֻקָה, קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי:
- ג. בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דְרָשְׁתִּי, יְדֵי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאַנְהָה הַנְּחָם גַּפְשִׁי:
- ד. אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה, אֲשִׁיחָה, וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֶלָה:
- ה. אַחֲזֹת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר:
- ו. חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:

תיקון הכללי

יא

ז. אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בַּלַּיְלָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה,
וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי:

ח. הֲלֵעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא־יִסִּיף לְרִצּוֹת עוֹד:

ט. הָאֵפֶס לְנִצַּח חֶסֶדּוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר:

י. הַשֹּׁכַח חַנוּת אֵל, אִם־קִפֵּץ בְּאֵף רַחֲמָיו סָלָה:

יא. וְאֲמַר חֲלוּתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמַי עַלְיוֹן:

יב. אֲזַכּוֹר מֵעַלְלֵי־יְהוָה, כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלִאָדָּ:

יג. וְהִגִּיתִי בְּכָל־פִּעֲלָדָּ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:

יד. אֱלֹהִים בַּקִּדְשׁ דְּרַכְּךָ, מִי־אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים:

טו. אִתָּה הָאֵל עִשָּׂה פְּלָא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲוֹדָ:

טז. גְּאֻלְתָּ בְּזִרוּעַ עַמְּךָ, בְּנִי־יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סָלָה:

יז. רָאוּךָ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךָ מַיִם, יַחִילוּ, אֵף יִרְגְּזוּ

תְּהִמּוֹת:

יח. זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת, קוֹל נָתַנּוּ שְׁחָקִים, אֵף־חֲצָצְרִיךָ

יִתְהַלְכוּ:

יט. קוֹל רַעֲמָד בַּגְּלִגְלָל, הֵאִירוּ בְּרָקִים תִּבְל, רָגְזָה

וְתַרְעֵשׂ הָאָרֶץ:

כ. בָּיִם וְרֶכֶךְ וְשִׁבְלֶךְ בְּמִים רַבִּים, וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא
נִדְעוּ:

כא. נַחֲתָ כְּצֹאן עֶמֶד, בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ

א. תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים, אֲדֹנָי, מֵעֹן אַתָּה
הָיִיתָ לָנוּ בְּדַר וְדַר:

ב. בְּמַרְם הָרִים יִלְדוּ, וְתַחֲוִל אֶרֶץ וְתַבֵּל, וּמַעֲוֹלָם
עַד־עוֹלָם, אַתָּה אֵל:

ג. תָּשֵׁב אֲנוֹשׁ עַד־דָּפָא, וְתֹאמֶר שׁוּבוּ בְּנֵי־אָדָם:

ד. כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר,
וְאַשְׁמֹרֶה בְּלִילָה:

ה. זְרַמְתָּם, שָׁנָה יְהִיוּ, בַּבֶּקֶר כְּחֻצִיר יַחֲלֶף:

ו. בַּבֶּקֶר יִצִּיץ וְחֲלָף, לְעֶרֶב יְמוֹלֵל וַיִּבֶשׁ:

ז. כִּי־כִלִּינוּ בְּאַפְךָ, וּבַחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ:

ח. שָׁתָה עֹנֹתֵינוּ לְנִגְדְךָ, עֲלַמְנוּ, לְמֵאוֹר פְּנֶיךָ:

תיקון הכללי

יג

ט. כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כָּלֵינוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ־
הִגָּה:

י. יָמֵי־שָׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרוֹת
שָׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַהֲבָם עָמַל וְאוֹן, כִּי־גַז חֵישׁ
וַנַּעֲפָה:

יא. מִי־יֹדַע עִז אֶפֶךָ, וּכְיִרְאָתְךָ עִבְרַתְךָ:

יב. לְמִנּוֹת יָמֵינוּ בֶּן הַיּוֹדֵעַ, וְנָבִיא לְבַב חֲכָמָה:

יג. שׁוֹבָה יְהוָה עַד־מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל עֲבֹדֶיךָ:

יד. שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֹדְךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל־
יָמֵינוּ:

טו. שִׁמְחָנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:

טז. יִרְאֵה אֶל־עֲבֹדֶיךָ פֶּעֶלְךָ, וְהַדְרִיךְ עַל־בְּנֵיהֶם:

יז. וְיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ
כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה

- א. הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים
עלילותיו:
- ב. שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל נפלאותיו:
- ג. התהללו בשם קדשו, ישמח לב מבקשי יהוה:
- ד. דרשו יהוה ועזו, בקשו פניו תמיד:
- ה. זכרו נפלאותיו, אשר עשה, מפתיו ומשפטי-
פיו:
- ו. זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו:
- ז. הוא יהוה אלהינו, בכל הארץ משפטיו:
- ח. זכר לעולם בריתו, דבר צוה, לאלה דור:
- ט. אשר פרת את אברהם ושבעתו לישחק:
- י. ויעמידה ליעקב לחק, לישראל ברית עולם:
- יא. לאמר, לך אתן את-ארץ-כנען, חבל נחלתכם:
- יב. בהיותם מתי מספר, כמעט וגרים בה:
- יג. ויתהלכו מגוי אל-גוי, מממלכה אל-עם אחר:

- יד. לא־הִנִּיחַ אָדָם לְעֵשֶׂקֶם, וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
- טו. אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיחֵי, וְלִגְבִיאי אֵל תִּרְעוּ:
- טז. וַיִּקְרָא רָעַב עַל־הָאָרֶץ, כָּל מִטְהַ־לֶּחֶם, שָׁבַר:
- יז. שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ, לְעֹבֵד גִּמְכָר יוֹסֵף:
- יח. עָנוּ בְּכַבֵּל רִגְלוֹ, בְּרִזָּל בָּאָה גִּפְשׁוֹ:
- יט. עַד־עַתָּה בֹּא דְבָרוּ, אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהוּ:
- כ. שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ, מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחַהוּ:
- כא. שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ:
- כב. לְאַסֹּר שָׂרָיו בְּגִפְשׁוֹ, וַיִּזְקְנוּ יַחְבָּם:
- כג. וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם:
- כד. וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמָהוּ מִצְרָיו:
- כה. הִפְדָּ לָבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַבֵּל בְּעַבְדָּיו:
- כו. שָׁלַח מִשָּׁה עֹבֵדוֹ, אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ:
- כז. שָׁמוּ־בָם דְּבָרֵי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם:
- כח. שָׁלַח חִשְׁדָּ וַיַּחֲשֵׁד, וְלֹא־מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ:
- כט. הִפְדָּ אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם, וַיָּמַת אֶת דִּגְתָם:

ל. שָׂרַץ אֲרָצָם צִפְרֻדְעִים, בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם:

לא. אָמַר, וַיָּבֵא עָרֵב, כְּנִים, בְּכָל גְּבוּלָם:

לב. נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד, אִישׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם:

לג. וַיֵּךְ גִּפְנָם וַתֵּאֱנָתֶם, וַיִּשְׁפֹּר עַיִן גְּבוּלָם:

לד. אָמַר וַיָּבֵא אֲרָבָה, וַיִּלֶּק, וַאֲיִן מִסְפָּר:

לה. וַיֵּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם, וַיֵּאכַל פְּרֵי אֲדָמָתָם:

לו. וַיֵּךְ כָּל-בְּכוֹר בְּאֲרָצָם, רֵאשִׁית לְכָל-אוֹנָם:

לז. וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשֶׁבֶטָיו כּוֹשֵׁל:

לח. שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי-נָפַל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם:

לט. פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְדָּךְ, וְאִשׁ לְהָאִיר לַיְלָה:

מ. שָׂאֵל וַיָּבֵא שָׁלוֹ וְלֶחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם:

מא. פָּתַח צוּר, וַיּוֹזְבוּ מַיִם, הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת נְהָר:

מב. כִּי-זָכַר אֶת-דְּבַר קֹדֶשׁוֹ, אֶת-אַבְרָהָם עַבְדּוֹ:

מג. וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה אֶת בְּחִירָיו:

מד. וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:

מה. בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וַתּוֹרַתּוֹ יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ:

קלז

- א. עַל־נְהָרוֹת בְּכֹל שָׁם יִשְׁכְּנוּ, גַם־בְּכִינוּ בְּזַכְרֵנוּ
אֶת־צִיּוֹן:
- ב. עַל עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ בְּנוֹרוֹתֵינוּ:
- ג. כִּי שָׁם, שְׁאַלֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְבַר־יְשִׁיר, וְתוֹלְלֵינוּ
שְׂמֻחָה, שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן:
- ד. אִיךְ נִשְׁיֵר אֶת־שִׁיר־יְהוָה, עַל אֲדַמַּת גִּבֹּר:
- ה. אִם־אֶשְׁכַּחךְ יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
- ו. תִּדְבֹק לְשׁוֹנֵי לְחַפֵּי, אִם־לֹא אֶזְכְּרֶנּוּ, אִם־לֹא
אֲעֵלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֻחָתִי:
- ז. זָכַר יְהוָה לְבַנֵּי אֲדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם,
הַאֲמֹרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה:
- ח. בַּת־כָּבֶל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁר־י שִׁישְׁלֵם־לָךְ אֶת־
גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלֹת לָנוּ:
- ט. אֲשֶׁר־י, שְׂיֵאֲחִזוּ וְנִפְּץ אֶת־עַלְלֶיךָ אֶל הַסַּלְעַ:

קנ

א. הַלְלוּיָהּ, הַלְלוּ-אֵל, בְּקֹדֶשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקיעַ
עִזּוֹ:

ב. הַלְלוּהוּ בְּגְבוּרָתוֹ, הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ:

ג. הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכַנּוֹר:

ד. הַלְלוּהוּ בְּתַף וּמַחּוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעָגָב:

ה. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי-שִׁמֶעַ, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְּרוּעָה:

ו. כָּל הַנְּשָׁמָה, תְּהַלֵּל יָהּ, הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר שלשה פסוקים אלו:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם
יהוה ויפלטם, ויפלטם מרשעים, ויושיעם כי חסו בו:

אחר אמירת תיקון הכללי טוב לומר תפילה זו:

אשריה ליהוה בחיי, אומרה לאלהי בעודי, יערב עליו שיחי אנכי
אשמח ביהוה: הודו ליהוה בכנור, בנבל עשור זמרו לו: אל הים,

תיקון הכללי

ט

שיר חדש אשירה לך בנבל עשור אזמרה לך: עלי עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכנור: כי שמחתני יהוה בפעלך, במעשי ידיך ארנן: רבנו של עולם, אדון כל, בורא כל הנשמות, רבון כל המעשים, הבוחר בשירי זמרה, עזרני וחנני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה לעורר ולהוציא ולגלות כל העשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים. ובזכות אלו העשרה קפיטל תהלים שאמרת לי לפניך, שהם פנגד עשרה מיני נגינה, שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: אשרי, ברכה, משכיל, שיר, נצוח, נגון, תפלה, הודאה, מזמור, הללויה - בזכות המזמורים ובזכות הפסוקים ובזכות תבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות, ובזכות דוד המלך, עליו השלום, עם כל העשרה צדיקים, שיסדו ספר תהלים (ובזכות הצדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן בינא, זכותו יגן עלינו, אשר גלה ותקן לומר אלו העשרה קפיטל תהלים בשביל תקון הברית) ובזכות כל הצדיקים והחסידים האמתיים, תזכני ותחנני, שאזכה ברחמיך הרבים להוציא כל הטפות קרו, שיצאו ממני לבטלה, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, (אם יאמר חס ושלום בשביל מקרה שנודמן לו באותו הלילה, יאמר זה: ובפרט כל הטפות שיצאו ממני בלילה זאת על-ידי מקרה-לילה, שקרה לי בעוונותי הרבים) בלם אזכה, ברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה ובכחך הגדול, להוציאם מהקלפות ומהסטרין אחרנין, מפל המקומות שנפלו ונתפזרו

תיקון הכללי

וּנְפֹצוּ וּנְדָחוּ לְשֵׁם, וְאֵל יִדַּח מִמֶּךָ נְדָח. וְתִכְנִיעַ וְתִשְׁפַּר וְתִהְרַג
וְתַעֲקַר וְתִכְלֶה וְתִבְטֵל כָּל הַקְּלָפוֹת וְכָל הַרוּחִין וְשִׂדִּין וְלִילִין,
שֶׁנַּעֲשׂוּ וְנִבְרְאוּ וְנוֹצְרוּ עַל-יְדֵי אֱלוֹ הַטּוֹפוֹת, שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה,
וְתִסֵּר מֵהֶם חַיּוּתָם, וְתוֹצִיא וְתַגּוֹל מֵהֶם הַחַיּוּת דְּקַדְשָׁה, וְכָל
הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁפָּלְעוּ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! אֵל חַי וְקַיִם, חַי הַחַיִּים, מָלֵא רַחֲמִים, הַדֵּן אֶת
כָּל הָעוֹלָם לְכַף זְכוּת תָּמִיד, הַחֲפִיץ חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהִיטִיב. אָבִי אָבִי,
גּוֹאֲלִי וּפּוֹדִי. יַדְעֵתִי יְהוָה יַדְעֵתִי, כִּי אֲנִי בְּעַצְמִי הַחַיִּב וְהַפּוֹשֵׁעַ
אֶפְלוּ בְּהַמְקָרוֹת שֶׁנִּזְדַּמְנוּ לִי בְּשׂוֹגֵג, כִּי לֹא שָׁמַרְתִּי אֶת הַמַּחְשָׁבָה
כָּלֵל וְהִרְהַרְתִּי בַיּוֹם, עַד שֶׁבָּאתִי לְיָדֶי טְמֵאָה בְּלִילָה, וְעַל-יְדֵי זֶה
קִלְקַלְתִּי מַה שֶׁקִּלְקַלְתִּי, וְגַרְמַתִּי מַה שֶׁגַרְמַתִּי, וְשַׁחַתְתִּי מַה
שֶׁשַׁחַתְתִּי. אוֹי אוֹי אוֹי, אוֹיָה עַל נַפְשִׁי, אוֹי לְנַפְשִׁי, כִּי גַמַּלְתִּי לִי
רָעָה. מַה אֲמַר, מַה אֲדַבֵּר, מַה אֶצְטַדֵּק. מַה אֲמַר, מַה אֲדַבֵּר, מַה
אֶצְטַדֵּק. הֵאֱלֹהִים מָצָא אֶת עֲוֹנוֹנִי. הִנְנִי לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמָה רַבָּה, הִנְנִי
לְפָנֶיךָ מְלֵא בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, מְלֵא טְנוּפִים וְלְכַלּוּכִים, מְלֵא תוֹעֵבוֹת
רְעוֹת, וְאִין שׁוּם לְשׁוֹן בְּעוֹלָם שְׂאוּכָל לְכַנּוֹת בּוֹ עֵצֶם הַרְחַמְנוֹת
שִׁישׁ עָלַי, כִּי רַע וְמַר, כִּי נִגַּע עַד הַנֶּפֶשׁ, מַר לִי מְאֹד, אָבִי
שֶׁבִשְׁמַיִם; מַר לִי מְאֹד, רְבוּן כָּל הָעוֹלָמִים. רְאֵה אֲנַחְתִּי וְאֲנָקְתִּי,
כִּי נַפְשִׁי מְרָה לִי מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ אִיךָ אֲנִי יְכוּל לְחַיּוֹת
מֵעֵצֶם מְרִירוֹת נַפְשִׁי, אֲשֶׁר עַד גָּבְהִי שָׁמַיִם יִגַּע, כִּי קִצְתִּי בְּחַיִּי,
לְמָה לִי חַיִּים כְּאֵלֶּה, חַיִּים מְרִים וּמְרוּרִים מִמּוֹת, אֶת קִבְעַת פּוֹם
הַתַּרְעֵלָה שְׁתִּית, מְצִית, נַפְשִׁי.

תיקון הכללי

כא

רבונו של עולם! אתה לבד ידעת רבוי ועצם הפגמים הגדולים, העצומים והנוראים, שנעשים על-ידי-יזה בכל העולמות, ועתה איך אוכל לתקן זאת ובמה יזכה נער כמוני לתקן את אשר שחתתי, אך אף-על-פי-כן ידעתי, ואני מאמין באמונה שלמה, כי אין שום יאוש בעולם כלל. ועדין יש לי תקנה, ועדין לא אבדה תוחלתי מיתה, כי חסדי יהוה בי לא תמנו, כי לא כלו רחמיו. על פן באתי לפניך, יהוה אלהי ואלהי אבותי, אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי יעקב, אלהי כל הצדיקים והחסידים האמתיים ואלהי כל ישראל, אלהי הראשונים והאחרונים, שתרחם עלי ותעשה את אשר בחקך אלך ואת משפטיך אשמר, ותכף את יצרי להשתעבד לך, ותגער בהיצר הרע ותגרשו ממני מעתה ועד עולם, ותשמרני ותצילני ותפלטני מעתה מפל מיני הרהורים רעים וממחשבות רעות ומפגם הראות ומפגם הדבור, ותצילנו מעתה מפל מיני פגם הבטית שבעולם במחשבה, דבור ומעשה, ותהיה עמי תמיד ותשמרני ותצילני ממקרה, בין ביום ובין בלילה, מעתה ועד עולם: אבינו, מלך אל חי וקיים, גואל חזק, שטחתי אליך בפני הצל הצל, הושיעה הושיעה, הצל לקוחים למות, הצל נרדף וחיב כמוני, הצילני מן השאול תחתיות. תן לי תקנה ולא אבד, חס ושלום, כי מה בצע בדמי, ברדתי אל שחת, היורד עפר, היגיד אמתך. דלו עיני למרום, יי עשקה לי, ערבני, ערב עבדך לטוב, אל יעשקני זדים, כי אין לי שום פח אלא בפני, אין לי שום מנוס ומבטח, כי אם עליך לבד, על חסדיך העצומים לבד, על רחמיך הגדולים,

תיקון הכללי

על חמלתך האמתית, על חנינותיך הנצחיות ועל פח וזכות הצדיקים, ששמרו את הברית בתכלית השלמות, שאין שלמות אחריו, בהם תמכתי יתדותי, בהם אשען ואסמך, בזכותם וכחם אבטח ואקוה, כי לא תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת. אהה יהוה, מלטני! אהה יהוה, פדני! ראה מספן פמוני טורף בלב ימים, תהום אל תהום קורא לקול צנוריד, כל משפריד וגלדך עלי עברו, צוד צדוני בצפור, איבי חנם. צמתו בבור חיי, וידו אכן בי. צפו מים על ראשי, אמרתי נגזרתי. קראתי שמך, יהוה, מבור תחתיות; קראתי שמך, יהוה, מבור תחתיות:

רבנו של עולם! רבנו של עולם! מלא רחמים, מלא חסד חנם, מלא חנינות, מלא רחמנות, מלא טוב, מלא רצון. כבר קבלנו עלינו לקרא אליך תמיד, והנני מקים קבלתנו, והנני קורא אליך ממקום שפל פוה, ממקומות מגנים פאלה. ממשמקים קראתיך, יהוה, מעמקי עמקים, מן המצר קראתי יה, ענני במרחב יה. ואם בעוונותינו הרבים ירדנו למקום שירדנו, וירדנו עכשו בעקבות משיחא למקומות נמוכים ושפלים מאד מאד, שלא ירדו ישראל לתוכם מעולם, כמו שפתוב: ותרד פלאים, אין מנחם לה; אף-על-פי-כן אין אנו מיאשים עצמנו, חס ושלום, בשום אפן בעולם כלל, כי כבר הבטחתנו להשיבנו ממצולות ים, כמו שפתוב: אמר אדני מפשן אשיב, אשיב ממצולות ים. וכתיב: ואף גם זאת, בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להפר בריתי אתם, כי אני יהוה אלהיהם:

תיקון הכללי

כג

רבונו של עולם! פתח פיה לאלם כמוני, ותשלח לי דבורים ממעון קדשך מן השמים, באפן שאוכל לנצח אותך, לרצות ולפייס אותך, שתקבל ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים את אלו העשרה קפיטל תהלים שאמרת לי לפניך, באלו אמרם דוד המלך, עליו השלום, בעצמו, ואף-על-פי שאיני יודע לכונן שום פונה מהפונות העצומות והנוראות, שיש באלו העשרה מזמורים, יהי רצון מלפניך, יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתהא חשוכה לפניך האמירה בפה לבד. באלו השגתי וכונתי כל הסודות והפונות שיש בהם, ויהיו אמרי לרצון לפני אדון כל, והנני משליך יחבי עליך, והנני מקשר עצמי לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו ולכל הצדיקים האמתיים, שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, (ובפרט להצדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא, זכותו יגן עלינו, אמן) ועל דעתם ועל פונתם אמרתי כל אלו העשרה קפיטל תהלים, ובזכותם וכחם אופה לעורר ולגלות כל העשרה מיני נגינה, שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, שהם כלולים בשמך המיוחד, הגדול והקדוש. ובזכות וכח השני שמות הקדושים האלו במלואם, שהם "אל אלהים" (כזה): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם עולים במספר תפ"ה [ארבע מאות שמונים וחמש], במספר תהלי"ם, בכח אלו השמות הנזכרי להוציא כל הטפות קרי לבטלה מבטן הקלפה שבלעם, אשר מספר שמה עם האותיות עולה תפ"ה [ארבע מאות שמונים וחמש], שהיא בקלפה כנגד קדשת ספר תהלים,

תיקון הכללי

ובכח אלו העשרה מזמורי תהלים תעורר השני השמות הקדושים "אל אלהים", ותהרג, ותשבר ותכניע, ותעקר ותכלה ותבטל את הקלפה הזאת שבלעם, ותכריח אותה להפליט כל הטפות הקדושות מבטנה וקרבה, ותמחה שמה וזכרה מן העולם, ותקנים מקרא שכתוב: חיל בלע ויקיאנו, מבטנו יורישנו אל, ותהרג כל הקלפות, שנבראו על ידי אלו הטפות, ותוציא ותגזל מהם החיות דקדושה, וכל הניצוצות הקדושות שבלעו על ידי פגם חטא זה, כלם תוציאם, ותחזר ותקבצם בקדושה שנית, ותזכנו לקבל עלינו על מלכות שמים באהבה תמיד, ונזכה לעסק כל ימינו בתורה ותפלה ומעשים טובים באמת ובלב שלם, באפן שנופה לברא גופים וכלים קדושים לכל הנשמות דאזלין ערטילאין על ידי עוונותינו הרבים על ידי פגם הטפות קרי, שיצאו ממני לבטלה.

רבנו של עולם, אמיץ כח, ורב אונים! עשה מה שתעשה ברחמיך הרבים באפן שנופה לתקן פגם הברית, פגם טפי המוח, בין מה שפגמנו בזה בשוגג, בין במזיד, בין באנס, בין ברצון - על הכל תמחל ותסלח לי, אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח, ונזכה לתקן כל הפגמים בשלמות בחיינו בזכות הצדיקים הקדושים אשר בארץ הקמה. ומחל לי, וסלח לי, וכפר לי על כל החטאים והעוונות והפשעים, שחטאתי ושעויתי ופשעתי לפניך ברמ"ח איברי ושם"ה גידי, במחשבה, דבור ומעשה, ובחמשה חושים ובשאר פחות הגוף, ובפרט מה שחטאתי ופשעתי ופגמתי נגדך בפגם הברית, שהוא כלל כל התורה בלה, והרע בעיניך עשיתי מנעורי

תיקון הכללי

כה

עד היום הזה. על הכל תמחל ותסלח ותכפר, מלא רחמים, ותמלא כל השמות שפגמתי בשמך הגדול. הרב כפסני מעוני ומחטאתי טהרני, תחטאני באזוב ואטהר, תכבסני, ומשלג אלבין, תשמיעני ששון ושמחה, תגלגל עצמות דפית, הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה. מחה פשעי למענך, פאמור: אנכי אנכי, הוא מוחה פשעיך למעני, וחטאתיך לא אזכור.

ותמלא עלי ברחמים, ותהיה בעזרי תמיד בזכות וכח הצדיקים האמתיים, ותשמרני ותצילני תמיד, ותתן לי כח להתגבר על יצרי ולכפר ולשפר את תאוותי, ולא אפגם עוד מה שפגמתי, ולא אעשה עוד הרע בעיניך, ולא אשוב עוד לכסלה. אם און פעלתי - לא אוסר, פי כפר הבטחתנו, שגם על זה מועיל תפלה ובקשה להנצל להבא, ברחמיך האמתיים, מן היצר הרע וכת דילה (אם יהיה על קברו הקדוש יאמר זה: ובפרט על מקום ציון הקדוש הזה עזרני בזכות הצדיקים הגנוזים פה) ורחם עלי, ותן לי כח וגבורה מאתך, שאזכה להתגבר ולכבש את יצרי תמיד, עד שאזכה ברחמיך לגרשו ולסלקו ולבטלו מעלי לגמרי מעתה ועד עולם, פי כפר פלו ביגון חיי, ושנותי באנחה, פשל בעוני כחי, ועצמי עששו, עד אשר פשל פח הספל. רחם עלי, אבי, אב הרחמן; רחם עלי, שומע תפלה; חוס וחמל עלי, שומע צעקה, שומע אנחה, שומע אנקה, רחם רחם, הצל הצל, הושיעה הושיעה! אל יפל דמי ארצה לפניך, אל תתן לשחת נפשי, הצילני מדמים, אלהים, אלהי תשועתי. תרנן לשוני צדקתך. חוסה עלי,

כָּרַב רַחֲמִיךָ, כָּרַב חֶסְדֶיךָ, יְהִמוּ נָא מַעֲיָד וַחֲנִינוּתֶיךָ עַל עֲלוֹב נַפְשִׁי
כְּמוֹנִי, עַל גִּדְרֶךָ כְּמוֹנִי, עַל מְלַכְלֶךְ בַּחֲטָאִים כְּמוֹנִי, עַל חֶסֶר דַּעְיָה,
חֶסֶר עֲצָה כְּמוֹנִי, כִּי לֶךְ לְבַד עֵינֵינוּ תְלוּיוֹת, לֶךְ לְבַד רַעְיוֹנֵי צוֹפְיוֹת,
דְּלוּ עֵינֵי לְמָרוֹם, עֲזוּר נָא, הוֹשִׁיעָה נָא, חוּס וַחֲמַל נָא עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי
לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת
תְּמִיד כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. כְּחֶסְדֶיךָ חַיִּינִי, וְאַשְׁמְרָה
עֲדוֹת פִּיךָ, לֵב מְהוּר כְּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקַרְבִּי:

וּבְכוֹן, יְהִי רִצּוֹן מְלַפְנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֲדוֹן הַשְּׁמַיִם
וְהַחֲדוּת, אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ אֵין שׁוֹם עֲצָבוֹת כְּלָל לְעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב:
הוֹד וְהִדְר לְפָנֶיךָ, עוֹ וְחֲדוּת בְּמִקּוֹמוֹ, שְׁתַּעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַעֲצוּמִים
וְתִצְבְּנִי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. מְשַׁמַּח נַפְשׁוֹת עֲגוּמִים, שִׁמַּח נַפְשִׁי
הָאֲמֻלָּה מְאֹד, הָעֲלוּבָה מְאֹד, הָעֵיפָה וְהַצְמֵאָה וְהָרַעֲבָה אֵלֶיךָ
מְאֹד, הַסֵּר מִמֶּנִּי יִגוֹן וְאַנְחָה, שִׁמַּח נַפְשִׁי עֲבָדְךָ, כִּי אֵלֶיךָ יְהוָה
נַפְשִׁי אֲשָׂא. תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים. שִׁבַּע שְׁמַחוֹת אֶת פָּנֶיךָ, נְעִימוֹת
בִּימִינְךָ נִצַּח. הַשִּׁיבָה לִּי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ גְּדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. שִׁבְעֵנִי
מִפּוֹבֵךְ, וְשִׁמַּח נַפְשִׁי בִישׁוּעָתְךָ, וְטַהֵר לְבִי לְעֲבָדְךָ בְּאַמֶּת. עוֹרָה
כְּבוֹדִי, עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר, אַעֲיֶרָה שְׁחֵר. זַכְנוּ לְכָל הָעֲשָׂרָה מִיַּי
נְגִינָה דְקַדְשָׁה, שְׁהֵם מְכַנְיְעִים וּמְתַקְנִים פְּגַם הַבְּרִית, כְּאֲמֹר:
אַבְרָךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אַף יִלְלוּ יִסְרוּנִי כְלוּיֹתַי. לְדוֹד
מִשְׁפִּיל, אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע כְּסוּי חַטָּאָה. בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אֲבוֹת,
וּמִיָּהוָה אֲשֶׁה מִשְׁכַּלְתָּ. יוֹמָם יִצְוָה יְהוָה חֶסְדּוֹ, וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי,
תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי. לְמַנְצָה עַל תְּשַׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל

תיקון הכללי

כו

וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ. אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בַּלַּיְלָה. עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיַּחֲפֹשׂ רוּחִי, הַיֹּאכֵל תֶּפֶל מִבְּלֵי מֶלֶח, אִם יֵשׁ טַעַם בְּרִיר חַלְמוֹת. פֶּן תִּתֵּן לְאַחֲרִים הוֹדֶךָ וְשִׁנּוּתֶיךָ לְאַכְזָרִי. וְלֹא אָמַר, אֵיךְ אֱלֹהֵי עֲשֵׂי הַגּוֹתֵן וּמִירוֹת בַּלַּיְלָה, שֶׁקָּרַח הַחֵן וְהִבֵּל הַיָּפִי, אֲשֶׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל. וְנֹאמַר: הַלְלוּיָהּ, הִלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגְבוּרוֹתָיו, הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ, הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וּכְנֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֹגֵב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשַׁמָּה תִתְהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּיָהּ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל לַחֲרוּתֵנוּ, וְשֵׂא נִם לְקַבֵּץ גְּלוּיֵינוּ וְקָרֵב פְּזוּרֵנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם, וּנְפּוּצוֹתֵינוּ כַּגֶּם מִיִּרְפְּתֵי אֶרֶץ: וְקַבֵּץ נִדְחֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ: וְקָיִם בְּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: וְשֵׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ, וְשֵׁב וְקַבְּצֵךְ מִכָּל הָעַמִּים, אֲשֶׁר הִפְיָצֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה. אִם יִהְיֶה נִדְחֶךָ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם יִקַּבְּצֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ. וְהִבִּיאֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבוֹתֶיךָ, וִירְשָׁתָהּ וְהִיטִיבֶךָ, וְהִרְבֶּךָ מֵאַבּוֹתֶיךָ: וְנֹאמַר: נֶאֱמַר יְהוָה אֱלֹהִים, מִקַּבֵּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹד אֶקַּבֵּץ עֲלֵיו לְנִקְבְּצָיו. וְנֹאמַר: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה, נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָס. וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלָנוּ, וְתִבְיֵא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וְתִבְנֶה אֶת בַּיִת קֹדֶשְׁנוּ וְתִפְאַרְתֵּנוּ, וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירֶךָ בְּרָנָה, וְלִירוּשָׁלַיִם בַּיִת מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: וּפְדוּיֵי יְהוָה יִשׁוּבוּ, וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרָנָה, וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים, שִׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׁיֹגוּ,

תיקון הכללי

וְנָסוּ יְגוֹן וְאַנְחָה: וְנֹאמַר: כִּי בְשִׂמְחָה תִצְאוּ, וּבְשָׁלוֹם תִּוְבְלוּן, הַהָרִים וְהַגְּבְעוֹת יִפְצְחוּ לִפְנֵיכֶם רְנָה, וְכָל עֵצֵי הַשָּׁדָה יִמְחֵאוּ כָּךְ. וְנֹאמַר: כִּי נָחַם יְהוָה צִיּוֹן, נָחַם כָּל חֲרֻבוֹתֶיהָ, וַיֵּשֶׁם מִדְּבָרָהּ בְּעֵדֶן וְעָרְבָתָהּ בְּגֵן יְהוָה, שָׁשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִמְצֵא בָּהּ, תִּזְדָּה וְקוֹל זְמִרָה. שִׂמְחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל: אֹרֹז זְרוּעַ לְצַדִּיק, וְלִישְׂרָאֵל לֵב שִׂמְחָה. שִׂמְחוּ צְדִיקִים בִּיהוָה, וְהוֹדוּ לְזִכְרֵךְ קְדוֹשׁ, אֲמֵן
נִצַּח סֵלָה וְעַד:

זאת התפלה מציאנו באמתחת הכתבים והיא מעט הפמות ורב
האיכות:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲלֵת הָעֲלוֹת וּסְבַת כָּל הַסְּפוֹת, אֲנִת לְעֵלָא, לְעֵלָא מִן כְּלָא, וְלִית לְעֵלָא מְנַךְ, דְּלִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בְּךָ כְּלָל, וְלֹךְ דּוּמְיָה תְּהֵלָה, וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתֵהֵלָה. אוֹתְךָ אֲדַרְשׁ, אוֹתְךָ אֲבַקֵּשׁ, שְׁתַּחֲתֵר חֲתִירָה דְּרֵךְ כְּבוֹשָׁה מֵאֲתָךְ, דְּרֵךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת שְׁלִי, בְּמָקוֹם שְׁאַנִּי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לְךָ, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, וּבְדְרֵךְ וּנְתִיב הוּא תְּאִיר עָלַי אוֹרְךָ, לְהַחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמְתָּ, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמְתָּ, כְּפִי רְצוֹן מִבְּחַר הַבְּרוּאִים, לְכִלִּי לְחַשֵּׁב בְּמַחְשַׁבְתִּי שׁוֹם מַחְשַׁבְתָּ חוּץ וְשׁוֹם מַחְשַׁבָּה וּבְלִבּוֹל שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק בְּמַחְשַׁבּוֹת זְפוֹת צַחוֹת וְקִדּוּשׁוֹת בְּעִבּוֹדְתְךָ בְּאַמְתָּ בְּהַשְׁתַּדְּךָ וּבְתוֹרַתְךָ. הַט לְפִי אֵל עֲדוּתֶיךָ, וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדְּךָ בְּאַמְתָּ. וּמְמַצּוֹלוֹת יָם תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גְּדוֹל חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה. תְּשׁוּעַת יְהוָה כְּהֵרַף עֵינִי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים כָּל יְמֵי חַיּוֹתַי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאַזְכֶּה לְחַדֵּשׁ גְּעוּרֵי, הַיָּמִים

תיקון הכללי

כט

שְׁעָבְרוּ בַחֲשָׁד, לְהַחְזִירָם אֶל הַקִּדְשָׁה, וְתַהֲיֶה יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם
כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חַטָּא. וְאַזְכֶּה לְחֻזוֹת בְּנַעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, כְּלוֹ
אוֹמֵר כְּבוֹד. אֲמִן נִצַּח סְלָה וְעַד:

פדיון

ראה זה מצאנו בכתב יד רבינו ז"ל, והוא ראשי פרקים מענין פדיון [עיין בלקוטי מוהר"ן סי' ק"פ] עם תפילה קצרה בסופו וראוי להציגה כאן:

מעות, ואת היקום אשר ברגליהם. צדק יקראהו לרגלו. צדק מלכותא קדישא. דינא דמלכותא דינא. שורש הדינים בינה. אני בינה לי גבורה. אין הדין נמתק אלא בשרשו. שלשה ידים בבינה: יד הגדולה, יד החזקה, יד הרמה. ג' פעמים יד גימטריא שם של מ"ב. מ"ב שבצירה שם של אנא בכח. מ"ב שבבריאה שני פעמים אק"ק. מ"ב שבאצילות הוי"ה [פשוט] במלואו ומילוי דמילוי:

יהי רצון מלפניך שימתקו הדינים והגבורות הקשות מעל [פלוני בן פלוני] על ידי פלא עליון שהוא חסדים גדולים ורחמים גמורים ופשוטים שאין בו תערוכת דין כלל אמון:

ראוי להרגיל את עצמו לתן בכל פעם על פדיון, כדי להמתיק הדינים מעליו בכל פעם. ואפלו בשאין לו שום חולה ושום צער בתוך ביתו, טוב לעשות פדיונות בכל פעם, כדי שלא יבוא לידי צער וחולאת חס ושלום. (לקוטי עצות פדיון ד')

פדיון הוא המתקת הדינים, והוא מושיע מכל הצרות, כי עיקר הרפואה על ידי פדיון דוקא, 'רפא ירפא' מספר (עם שני התיבות) "פדיון נפש". (לקוטי מוהר"ן ח"ב תורה ג')

תפילת הדרך

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתוליכנו לשלום ותצעדנו לשלום ותדריכנו לשלום, ותסמכני לשלום, ותגיענו למחוז חפצנו לחיים לשמחה ולגנתה [ולשלום, (אם דעתו לחזור מיד אוכר ותחזורני לשלום) ותצילנו מן כל אויב ואורב ולסמים וחיזות רעות בדרך, ומכל מיני פרעניות המתרגשות ובאות לעולם ותשלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו, ותתננו לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל ראינו, ותגמלינו חסדים טובים ותשמע קול תחנונינו, כי אל שמע תפלה ותחנון אתה: ברוך אתה יהוה, שומע תפלה:

ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים:

ויאמר יעקב באשר ראם (ר"ת רפאל אוריאל מיכאל), מחנה אלהים (גבריאל) זה, ויקרא שם המקום שהוא מחנים:

כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך: יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם: ברכך יהוה וישמרך: יאר יהוה פניו אליך ויחנך: ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום: